

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_228841

UNIVERSAL
LIBRARY

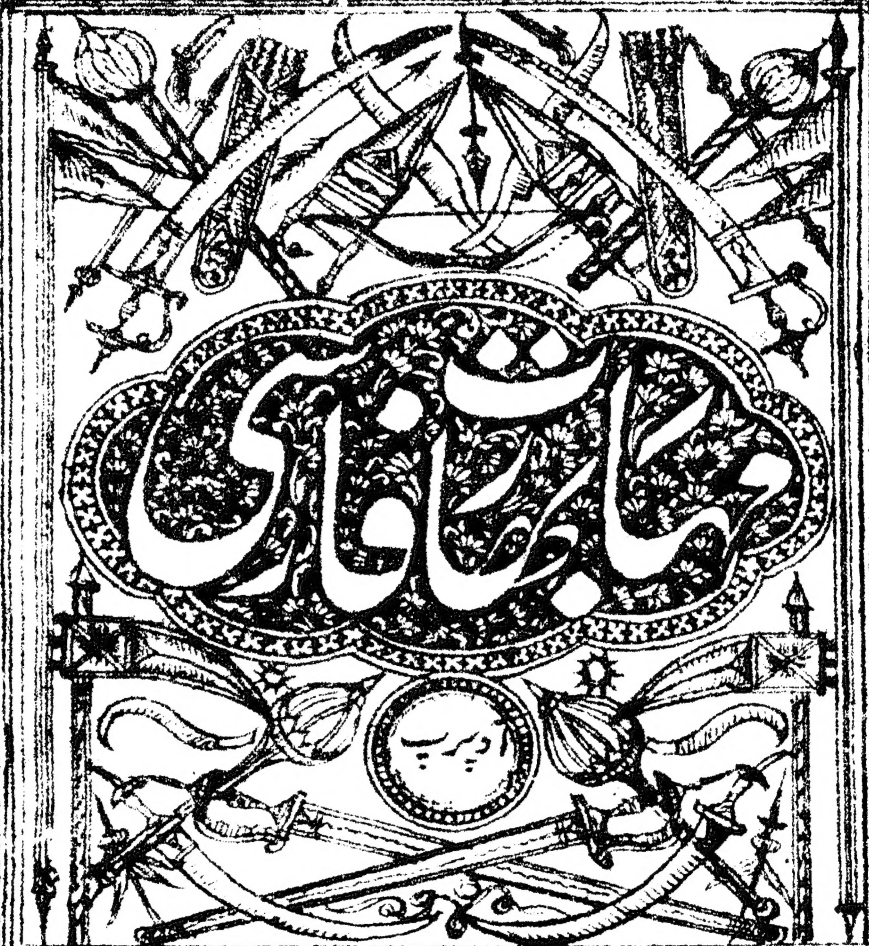

موصیای مکین و مکان فضل خلافت و اسپه
بن شیخ مکین بن وکیل بن

مجموعه حالات و احوال جهان تاریخ انتخاب احوالات مخزن کوفت مصدق امیر

کتابست بسیار معتبر مستند و صحیفه است هرگز عزیز و محترم تر از کتابهاست بیایند بفهمند

در مطبع می نویسد و کشف و اقع که کلمه طبع محلی

نامها و الفاظ هندی و غیره مندرجه آدیرب نها بکارت فارسی

صفحہ	سطر	نام و الفاظ	صفحہ	سطر	نام و الفاظ
۳۶	۱۳	یوم ہر کھن	۳۷	۱۲	لوم ہر کھن
۱	۱۴	اگر شہروا	۲	۱۱	اگر شہروا
۲	۱۵	سوت	۳	۱۰	سوت
۳	۱۶	شونک	۴	۹	شونک
۴	۱۷	نیشا	۵	۸	نیشا
۵	۱۸	نیشا	۶	۷	نیشا
۶	۱۹	نیشا	۷	۶	نیشا
۷	۲۰	نیشا	۸	۵	نیشا
۸	۲۱	نیشا	۹	۴	نیشا
۹	۲۲	نیشا	۱۰	۳	نیشا
۱۰	۲۳	نیشا	۱۱	۲	نیشا
۱۱	۲۴	نیشا	۱۲	۱	نیشا
۱۲	۲۵	نیشا	۱۳	۰	نیشا
۱۳	۲۶	نیشا	۱۴	۰	نیشا
۱۴	۲۷	نیشا	۱۵	۰	نیشا
۱۵	۲۸	نیشا	۱۶	۰	نیشا
۱۶	۲۹	نیشا	۱۷	۰	نیشا
۱۷	۳۰	نیشا	۱۸	۰	نیشا
۱۸	۳۱	نیشا	۱۹	۰	نیشا
۱۹	۳۲	نیشا	۲۰	۰	نیشا
۲۰	۳۳	نیشا	۲۱	۰	نیشا
۲۱	۳۴	نیشا	۲۲	۰	نیشا
۲۲	۳۵	نیشا	۲۳	۰	نیشا
۲۳	۳۶	نیشا	۲۴	۰	نیشا
۲۴	۳۷	نیشا	۲۵	۰	نیشا
۲۵	۳۸	نیشا	۲۶	۰	نیشا
۲۶	۳۹	نیشا	۲۷	۰	نیشا
۲۷	۴۰	نیشا	۲۸	۰	نیشا
۲۸	۴۱	نیشا	۲۹	۰	نیشا
۲۹	۴۲	نیشا	۳۰	۰	نیشا
۳۰	۴۳	نیشا	۳۱	۰	نیشا
۳۱	۴۴	نیشا	۳۲	۰	نیشا
۳۲	۴۵	نیشا	۳۳	۰	نیشا
۳۳	۴۶	نیشا	۳۴	۰	نیشا
۳۴	۴۷	نیشا	۳۵	۰	نیشا
۳۵	۴۸	نیشا	۳۶	۰	نیشا
۳۶	۴۹	نیشا	۳۷	۰	نیشا
۳۷	۵۰	نیشا	۳۸	۰	نیشا
۳۸	۵۱	نیشا	۳۹	۰	نیشا
۳۹	۵۲	نیشا	۴۰	۰	نیشا
۴۰	۵۳	نیشا	۴۱	۰	نیشا
۴۱	۵۴	نیشا	۴۲	۰	نیشا
۴۲	۵۵	نیشا	۴۳	۰	نیشا
۴۳	۵۶	نیشا	۴۴	۰	نیشا
۴۴	۵۷	نیشا	۴۵	۰	نیشا
۴۵	۵۸	نیشا	۴۶	۰	نیشا
۴۶	۵۹	نیشا	۴۷	۰	نیشا
۴۷	۶۰	نیشا	۴۸	۰	نیشا
۴۸	۶۱	نیشا	۴۹	۰	نیشا
۴۹	۶۲	نیشا	۵۰	۰	نیشا
۵۰	۶۳	نیشا	۵۱	۰	نیشا
۵۱	۶۴	نیشا	۵۲	۰	نیشا
۵۲	۶۵	نیشا	۵۳	۰	نیشا
۵۳	۶۶	نیشا	۵۴	۰	نیشا
۵۴	۶۷	نیشا	۵۵	۰	نیشا
۵۵	۶۸	نیشا	۵۶	۰	نیشا
۵۶	۶۹	نیشا	۵۷	۰	نیشا
۵۷	۷۰	نیشا	۵۸	۰	نیشا
۵۸	۷۱	نیشا	۵۹	۰	نیشا
۵۹	۷۲	نیشا	۶۰	۰	نیشا
۶۰	۷۳	نیشا	۶۱	۰	نیشا
۶۱	۷۴	نیشا	۶۲	۰	نیشا
۶۲	۷۵	نیشا	۶۳	۰	نیشا
۶۳	۷۶	نیشا	۶۴	۰	نیشا
۶۴	۷۷	نیشا	۶۵	۰	نیشا
۶۵	۷۸	نیشا	۶۶	۰	نیشا
۶۶	۷۹	نیشا	۶۷	۰	نیشا
۶۷	۸۰	نیشا	۶۸	۰	نیشا
۶۸	۸۱	نیشا	۶۹	۰	نیشا
۶۹	۸۲	نیشا	۷۰	۰	نیشا
۷۰	۸۳	نیشا	۷۱	۰	نیشا
۷۱	۸۴	نیشا	۷۲	۰	نیشا
۷۲	۸۵	نیشا	۷۳	۰	نیشا
۷۳	۸۶	نیشا	۷۴	۰	نیشا
۷۴	۸۷	نیشا	۷۵	۰	نیشا
۷۵	۸۸	نیشا	۷۶	۰	نیشا
۷۶	۸۹	نیشا	۷۷	۰	نیشا
۷۷	۹۰	نیشا	۷۸	۰	نیشا
۷۸	۹۱	نیشا	۷۹	۰	نیشا
۷۹	۹۲	نیشا	۸۰	۰	نیشا
۸۰	۹۳	نیشا	۸۱	۰	نیشا
۸۱	۹۴	نیشا	۸۲	۰	نیشا
۸۲	۹۵	نیشا	۸۳	۰	نیشا
۸۳	۹۶	نیشا	۸۴	۰	نیشا
۸۴	۹۷	نیشا	۸۵	۰	نیشا
۸۵	۹۸	نیشا	۸۶	۰	نیشا
۸۶	۹۹	نیشا	۸۷	۰	نیشا
۸۷	۱۰۰	نیشا	۸۸	۰	نیشا
۸۸	۱۰۱	نیشا	۸۹	۰	نیشا
۸۹	۱۰۲	نیشا	۹۰	۰	نیشا
۹۰	۱۰۳	نیشا	۹۱	۰	نیشا
۹۱	۱۰۴	نیشا	۹۲	۰	نیشا
۹۲	۱۰۵	نیشا	۹۳	۰	نیشا
۹۳	۱۰۶	نیشا	۹۴	۰	نیشا
۹۴	۱۰۷	نیشا	۹۵	۰	نیشا
۹۵	۱۰۸	نیشا	۹۶	۰	نیشا
۹۶	۱۰۹	نیشا	۹۷	۰	نیشا
۹۷	۱۱۰	نیشا	۹۸	۰	نیشا
۹۸	۱۱۱	نیشا	۹۹	۰	نیشا
۹۹	۱۱۲	نیشا	۱۰۰	۰	نیشا
۱۰۰	۱۱۳	نیشا	۱۰۱	۰	نیشا
۱۰۱	۱۱۴	نیشا	۱۰۲	۰	نیشا
۱۰۲	۱۱۵	نیشا	۱۰۳	۰	نیشا
۱۰۳	۱۱۶	نیشا	۱۰۴	۰	نیشا
۱۰۴	۱۱۷	نیشا	۱۰۵	۰	نیشا
۱۰۵	۱۱۸	نیشا	۱۰۶	۰	نیشا
۱۰۶	۱۱۹	نیشا	۱۰۷	۰	نیشا
۱۰۷	۱۲۰	نیشا	۱۰۸	۰	نیشا
۱۰۸	۱۲۱	نیشا	۱۰۹	۰	نیشا
۱۰۹	۱۲۲	نیشا	۱۱۰	۰	نیشا
۱۱۰	۱۲۳	نیشا	۱۱۱	۰	نیشا
۱۱۱	۱۲۴	نیشا	۱۱۲	۰	نیشا
۱۱۲	۱۲۵	نیشا	۱۱۳	۰	نیشا
۱۱۳	۱۲۶	نیشا	۱۱۴	۰	نیشا
۱۱۴	۱۲۷	نیشا	۱۱۵	۰	نیشا
۱۱۵	۱۲۸	نیشا	۱۱۶	۰	نیشا
۱۱۶	۱۲۹	نیشا	۱۱۷	۰	نیشا
۱۱۷	۱۳۰	نیشا	۱۱۸	۰	نیشا
۱۱۸	۱۳۱	نیشا	۱۱۹	۰	نیشا
۱۱۹	۱۳۲	نیشا	۱۲۰	۰	نیشا
۱۲۰	۱۳۳	نیشا	۱۲۱	۰	نیشا
۱۲۱	۱۳۴	نیشا	۱۲۲	۰	نیشا
۱۲۲	۱۳۵	نیشا	۱۲۳	۰	نیشا
۱۲۳	۱۳۶	نیشا	۱۲۴	۰	نیشا
۱۲۴	۱۳۷	نیشا	۱۲۵	۰	نیشا
۱۲۵	۱۳۸	نیشا	۱۲۶	۰	نیشا
۱۲۶	۱۳۹	نیشا	۱۲۷	۰	نیشا
۱۲۷	۱۴۰	نیشا	۱۲۸	۰	نیشا
۱۲۸	۱۴۱	نیشا	۱۲۹	۰	نیشا
۱۲۹	۱۴۲	نیشا	۱۳۰	۰	نیشا
۱۳۰	۱۴۳	نیشا	۱۳۱	۰	نیشا
۱۳۱	۱۴۴	نیشا	۱۳۲	۰	نیشا
۱۳۲	۱۴۵	نیشا	۱۳۳	۰	نیشا
۱۳۳	۱۴۶	نیشا	۱۳۴	۰	نیشا
۱۳۴	۱۴۷	نیشا	۱۳۵	۰	نیشا
۱۳۵	۱۴۸	نیشا	۱۳۶	۰	نیشا
۱۳۶	۱۴۹	نیشا	۱۳۷	۰	نیشا
۱۳۷	۱۵۰	نیشا	۱۳۸	۰	نیشا
۱۳۸	۱۵۱	نیشا	۱۳۹	۰	نیشا
۱۳۹	۱۵۲	نیشا	۱۴۰	۰	نیشا
۱۴۰	۱۵۳	نیشا	۱۴۱	۰	نیشا
۱۴۱	۱۵۴	نیشا	۱۴۲	۰	نیشا
۱۴۲	۱۵۵	نیشا	۱۴۳	۰	نیشا
۱۴۳	۱۵۶	نیشا	۱۴۴	۰	نیشا
۱۴۴	۱۵۷	نیشا	۱۴۵	۰	نیشا
۱۴۵	۱۵۸	نیشا	۱۴۶	۰	نیشا
۱۴۶	۱۵۹	نیشا	۱۴۷	۰	نیشا
۱۴۷	۱۶۰	نیشا	۱۴۸	۰	نیشا
۱۴۸	۱۶۱	نیشا	۱۴۹	۰	نیشا
۱۴۹	۱۶۲	نیشا	۱۵۰	۰	نیشا
۱۵۰	۱۶۳	نیشا	۱۵۱	۰	نیشا
۱۵۱	۱۶۴	نیشا	۱۵۲	۰	نیشا
۱۵۲	۱۶۵	نیشا	۱۵۳	۰	نیشا
۱۵۳	۱۶۶	نیشا	۱۵۴	۰	نیشا
۱۵۴	۱۶۷	نیشا	۱۵۵	۰	نیشا
۱۵۵	۱۶۸	نیشا	۱۵۶	۰	نیشا
۱۵۶	۱۶۹	نیشا	۱۵۷	۰	نیشا
۱۵۷	۱۷۰	نیشا	۱۵۸	۰	نیشا
۱۵۸	۱۷۱	نیشا	۱۵۹	۰	نیشا
۱۵۹	۱۷۲	نیشا	۱۶۰	۰	نیشا
۱۶۰	۱۷۳	نیشا	۱۶۱	۰	نیشا
۱۶۱	۱۷۴	نیشا	۱۶۲	۰	نیشا
۱۶۲	۱۷۵	نیشا	۱۶۳	۰	نیشا
۱۶۳	۱۷۶	نیشا	۱۶۴	۰	نیشا
۱۶۴	۱۷۷	نیشا	۱۶۵	۰	نیشا
۱۶۵	۱۷۸	نیشا	۱۶۶	۰	نیشا
۱۶۶	۱۷۹	نیشا	۱۶۷	۰	نیشا
۱۶۷	۱۸۰	نیشا	۱۶۸	۰	نیشا
۱۶۸	۱۸۱	نیشا	۱۶۹	۰	نیشا
۱۶۹	۱۸۲	نیشا	۱۷۰	۰	نیشا
۱۷۰	۱۸۳	نیشا	۱۷۱	۰	نیشا
۱۷۱	۱۸۴	نیشا	۱۷۲	۰	نیشا
۱۷۲	۱۸۵	نیشا	۱۷۳	۰	نیشا
۱۷۳	۱۸۶	نیشا	۱۷۴	۰	نیشا
۱۷۴	۱۸۷	نیشا	۱۷۵	۰	نیشا
۱۷۵	۱۸۸	نیشا	۱۷۶	۰	نیشا
۱۷۶	۱۸۹	نیشا	۱۷۷	۰	نیشا
۱۷۷	۱۹۰	نیشا	۱۷۸	۰	نیشا
۱۷۸	۱۹۱	نیشا	۱۷۹	۰	نیشا
۱۷۹	۱۹۲	نیشا	۱۸۰	۰	نیشا
۱۸۰	۱۹۳	نیشا	۱۸۱	۰	نیشا
۱۸۱	۱۹۴	نیشا	۱۸۲	۰	نیشا
۱۸۲	۱۹۵	نیشا	۱۸۳	۰	نیشا
۱۸۳	۱۹۶	نیشا	۱۸۴	۰	نیشا
۱۸۴	۱۹۷	نیشا	۱۸۵	۰	نیشا
۱۸۵	۱۹۸	نیشا	۱۸۶	۰	نیشا
۱۸۶	۱۹۹	نیشا	۱۸۷	۰	نیشا
۱۸۷	۲۰۰	نیشا	۱۸۸	۰	نیشا
۱۸۸	۲۰۱	نیشا	۱۸۹	۰	نیشا
۱۸۹	۲۰۲	نیشا	۱۹۰	۰	نیشا
۱۹۰	۲۰۳	نیشا	۱۹۱	۰	نیشا
۱۹۱	۲۰۴	نیشا	۱۹۲	۰	نیشا
۱۹۲	۲۰۵	نیشا	۱۹۳	۰	نیشا
۱۹۳	۲۰۶	نیشا	۱۹۴	۰	نیشا
۱۹۴	۲۰۷	نیشا	۱۹۵	۰	نیشا
۱۹۵	۲۰۸	نیشا	۱۹۶	۰	نیشا
۱۹۶	۲۰۹	نیشا	۱۹۷	۰	نیشا
۱۹۷	۲۱۰	نیشا	۱۹۸	۰	نیشا
۱۹۸	۲۱۱	نیشا	۱۹۹	۰	نیشا
۱۹۹	۲۱۲	نیشا	۲۰۰	۰	نیشا
۲۰۰	۲۱۳	نیشا	۲۰۱	۰	نیشا
۲۰۱	۲۱۴	نیشا	۲۰۲	۰	نیشا
۲۰۲	۲۱۵	نیشا	۲۰۳	۰	نیشا
۲۰۳	۲۱۶	نیشا	۲۰۴	۰	نیشا
۲۰۴	۲۱۷	نیشا	۲۰۵	۰	نیشا
۲۰۵	۲۱۸	نیشا	۲۰۶	۰	نیشا
۲۰۶	۲۱۹	نیشا	۲۰۷	۰	نیشا
۲۰۷	۲۲۰	نیشا	۲۰۸	۰	نیشا
۲					

صفحہ	سطر	نامہ و الفاظ	صفحہ	سطر	نامہ و الفاظ
۶۳	۹	اُرن	۶۱	۱۵	بٹ بر جچہ یعنی دخت برگہ
	۱۰	گرمط	"	۲۰	بال کھلیہ
	۱۳	اچی شروا	۶۱	۲	سگندھ ماوان
	۱۴	شیر تربت	"	۱۹	مرث
۶۴	۳	مندر اخل	۶۳	۱	پرہیزت
	۵	شیش ناگ	۶۲	۱۱	آئے یا تا نام
	۱۱	کوہ زم راج	"	"	بشو کرنا
۶۵	-	ماہ یعنی چند مان	۶۵	۳	گندھ عرب و ساو مہد و بساوی
	-	گنجی	"	"	سورجی کہ سورج نیز گویند و جیمہ
	۱۳	جوہر گوشت معین	"	۴	اشو گویند
	۱۴	و عنو شتر	"	"	شیشک
	۱۵	ایر ایت سابق مذکور شد	"	"	نیکمہ
	۲۰	بل کھنڈہ	"	۵	الوگ
	۲۱	شہباز	"	"	کر تھن
	-	بارجات	"	"	پین
	۲۲	سارنگ	۶۶	۲	بجڑ
	-	کام و عین	"	۱	کوٹا
۶۶	۱	چیتا سن	"	۳	کرہ گوٹک
	۶	سورجی	"	"	و جیمہ
	۱۰	راہ	"	"	گانی
۶۷	۱۳	بجھا بس	"	"	سن ناگ
	۱۵	سینر تیک	"	"	ایلا پتر

[illegible]

صفحہ	سطر	ناماد الفاظ	صفحہ	سطر	ناماد الفاظ
۱۰۱	۵	شکار ۵	۱۰۱	۱۲	در ویدی
"	"	سुकुमार	۱۰۲	۱۵	اپر جو بس
"	"	مুক ۴	"	۱۶	برہم تھ
"	۲۳	اشوہیدہ جگتہ	"	۱۷	برہم تھ
۱۰۲	۱۵	अप्रवमघयज्ञ	"	۱۸	برہم تھ
"	"	मंत्रसर्पिका	"	۱۹	برہم تھ
"	"	असितचार्तमन्त्रमुनीय	"	۲۰	برہم تھ
"	"	अपिषः स्मेरत । दिवायायदि	"	۲۱	برہم تھ
"	"	वायवौ नास्य सर्पभयं भवेत् १	"	۲۲	برہم تھ
"	"	पोत त्कारुणा जातो जरत्का	"	۲۳	برہم تھ
"	"	रौ महापशा । आस्तीक सर्प	"	۲۴	برہم تھ
"	"	सत्ते वपन्गान्यो भयरक्षत ।	"	۲۵	برہم تھ
"	"	तं स्पन्नं महाभाग न मां हिंस	"	۲۶	برہم تھ
"	"	तुमर्हत ॥ २ ॥ सर्पाय सर्पमद्रन्ते	"	۲۷	برہم تھ
"	"	दृग्च्छ महस्विषा जनमेजय	"	۲۸	برہم تھ
"	"	स्य यज्ञान्ते आस्तीक वचने	"	۲۹	برہم تھ
"	"	स्मर ॥ ३ ॥ आस्तीक स्पव	"	۳۰	برہم تھ
"	"	चः श्रुत्वायः सर्पनिनिवर्त	"	۳۱	برہم تھ
"	"	ते । अत धार्मिद्यतेमार्ध्या	"	۳۲	برہم تھ
"	"	प्रावृक्षफलं यथा ॥ ४ ॥	"	۳۳	برہم تھ
"	"	अस्ति नृपतिः सन्निवृत्तः श्रुत्वा	"	۳۴	برہم تھ
"	"	रात्रौ नास्ति श्रुत्वा श्रुत्वा	"	۳۵	برہم تھ
"	"	जातु जरा रूमालिनाः अस्ति	"	۳۶	برہم تھ
"	"	नृपतिः श्रुत्वा श्रुत्वा	"	۳۷	برہم تھ
"	"	नृपतिः श्रुत्वा श्रुत्वा	"	۳۸	برہم تھ
"	"	नृपतिः श्रुत्वा श्रुत्वा	"	۳۹	برہم تھ
"	"	नृपतिः श्रुत्वा श्रुत्वा	"	۴۰	برہم تھ

صفحہ	سطر	نامہ الفاظ
۱۰۹	۲۰	کنت بھوج
۱۰۹	۲۳	درونا چاری کرد و ناچار
۱۱۰	۵	کر یا چاری کر یا چارچم
-	۶	کر پی
-	-	آشوخانا
-	-	اگر پد
-	-	در شدن
-	-	برینال
-	-	لکن جت
-	-	سبل
-	-	یخس که آزار بخش نیز توان خواند
-	-	دو شمشیر دو دوشان
-	-	وز مر کهن سابق رقم شد
-	-	گزن این کرن نام برادر بود
-	-	کارا غیر کرن پس از کتاب مذکور سابق
-	-	بکرن
-	-	چتر سین
-	-	بنیشت
-	-	جی
-	-	ستیت
-	-	پر شر
-	-	سیحدرا
-	-	ابھیمنه

صفحہ	سطر	امداد الفاظ	صفحہ	سطر	امداد الفاظ
۱۱۳	۲	پلہ	۱۱۲	۵	پور
"	"	اکرت	"	۱۰	شکلا
"	۳	آرت مار دوازده آفتاب	"	۱۸	کنب
"	"	دست نام مادر سرنچہ دیر کشت	"	۱۸	بشو آشت
"	"	دُن	"	۲	مینکا
"	"	کالا	"	۱۳	کوشکی
"	"	دنائی	"	"	شنگ
"	۵	سنگامکا	"	۸	کائی
"	"	گرد و خا	"	۱۱۹	گندھرب بواہ
"	"	پرا و خا	"	۱	شرب دمن
"	"	بشو - دینا سابق تجربہ	"	۳	پرنی
"	"	کپلا	"	۴	اکا
"	"	من دکنہ و بالا گذشت	"	"	پروروا
"	"	ایہ شلر	"	۱۰	سنت کمار
"	"	گلن نور تھا	"	۱۲	آمی داور کشتی بالا گذشت
"	"	برکہ پندہ برکہ بنانز	"	"	دیمان
"	۹	آشو شلر	"	۱۵	آآدس
"	"	سنبرت و برہمت سائن فہم آہ	"	"	وڑخائی
"	"	سنبرت	"	"	نبائی
"	"	انتھ	"	"	شتائی
"	"	راؤن و کیر لاگذشت	"	۱۶	ہشک
"	"	کنبہ کزن	"	"	"
"	"	بہیکمن	"	"	"

صفحه	سطر	ناماد الفاظ	صفحه	سطر	ناماد الفاظ	صفحه	سطر
۱۲۵	۱۴	بیت که جت هم گویند دیات که جتان هم	۱۲۴	۱۲	نندن بن	نندن بن	نندن بن
"	"	سینات	۱۵۱	۲۳	پر سپر	پر سپر	پر سپر
۱۲۵	"	آیات	۱۵۲	۱	الیشور	الیشور	الیشور
"	"	آیت	"	"	رود را شو	رود را شو	رود را شو
"	۱۵	دعوت	"	۲	نفیو	نفیو	نفیو
"	۲۰	دلیه یانی که از ادب جانی هم	"	۳	سویری	سویری	سویری
"	"	شکر	"	"	شکت	شکت	شکت
"	۲۱	خمش شطاب که بر با بیشتر	"	"	شکستن	شکستن	شکستن
۱۲۶	۱۰	شجونی	"	"	با لگی	با لگی	با لگی
۱۲۶	۱۳	کچ	۱۵۱	۲	شتر کشی	شتر کشی	شتر کشی
۱۳۸	۴	تزلزل دیکه انرا جگر نید سابق	"	"	امک بخان	امک بخان	امک بخان
"	۶	دره بی که در هیچ بر خوانندش	"	۶	رینو	رینو	رینو
"	"	آن	"	۷	کچینو	کچینو	کچینو
"	"	میر	"	"	کرک فینو	کرک فینو	کرک فینو
۱۳۳	۷	یون که خون هم خوانده شود	"	"	شکند لینیو	شکند لینیو	شکند لینیو
"	۸	مجنون	"	"	بینو	بینو	بینو
"	۹	ملنجه	"	"	خلینو	خلینو	خلینو
"	۱۲	بان پر شتم	"	"	تجانیو	تجانیو	تجانیو
"	۱۶	بسمت	"	"	سستینو	سستینو	سستینو
"	۱۷	اشک	"	"	دعوت دینو	دعوت دینو	دعوت دینو
"	"	پر تر دین	"	"	سستینو	سستینو	سستینو
"	"	شب	"	۹	انار دینو	انار دینو	انار دینو

نامها و الفاظ	صفحہ	سطر	نامها و الفاظ	صفحہ	سطر
پرمیشی <small>پرمیشی و کجست سابق</small>	۱۵۳	۲	متمینار	۹	۱۵۱
کیشینی <small>کیشینی</small>	"	۲	تمس	۱۰	"
جندو <small>جندو</small>	"	"	نمان	"	"
برجن <small>برجن</small>	"	"	ات رتھ	"	"
رپین <small>رپین</small>	"	"	ورج	"	"
سبزی <small>سبزی</small>	"	"	جو کھ	"	"
تپتی <small>تپتی</small>	"	"	اپین	"	"
کورو <small>کورو</small>	"	"	رباه	"	"
اویخت <small>اویخت</small>	۱۵۲	۱	دوخت	"	"
اویخت <small>اویخت</small>	"	"	شور - ویم سابق گذشت	"	"
چتر <small>چتر</small>	"	"	پر بس و بس سابق مرقوم شد	"	"
مونی <small>من و منجی سابق بقلم آمد</small>	"	"	بومینه	۲۰	"
بادینی <small>بادینی</small>	"	"	دو رتھ	۱۵۲	"
پاکت <small>شبله شور و رتھ</small>	"	"	پاکت	۲۱	"
ادراج <small>ادراج</small>	"	"	سوت	"	"
ادراج <small>ادراج</small>	"	"	سوتا	"	"
شال <small>شال و شال سابق</small>	۱۵۲	۲	سب	"	"
کار <small>کار</small>	"	"	سج	"	"
جیار <small>جیار</small>	"	"	رجک	"	"
کشی <small>کشی سابق و کشی سابق</small>	"	"	دوینی	۱۵۳	"
اند <small>اند</small>	"	"	رج	"	"
نلی <small>نلی</small>	"	"	نلی	۲	"

صفحه	سطر	نام و الفاظ	صفحه	سطر	نام و الفاظ
۱۵۴	۹	با پایک دو مهر اثر و باند گذشت	۱۵۵	۸	آهنگ
"	"	نشده	"	۹	کثرت برنج
"	۱۰	جا بوند	"	"	کارت برنج
"	"	گند زور	"	"	سازب بخوم
"	"	بدات	"	"	سند
"	"	کسات	"	"	حیت سین
"	"	کنزک	"	"	بد بجه
"	"	هستی	"	"	سشروا
"	"	بنزک	"	"	اودین
"	"	کر آتخ	"	"	مزیا و آکر مزجا داهم گفته شود
"	"	کنان	"	"	آرینه
"	"	سشروا	"	"	کاشک که حالا بجایگزینام دارد
"	"	اندرا بجه و بخونینه سابق نام گریه	"	"	مها بخوم
"	"	بر بپ	"	"	سویکیا
"	"	دهم ریشتر	"	"	آیت نامی نام شوهر کا
"	"	سوشتر	"	"	کاما
"	"	دلو آب دشمن و پایک	"	"	پر ششروا
۱۵۵	۱۲	کوشیا دین دلا در و دای	"	"	اکر دوهن
"	"	سابق مرقوم نشد و کمر	"	"	کر مجا نام دفتر از شک با کنگ
"	"	بشوخت حیات دیگر هم	"	"	اکر دوهن
"	"	آن تا	"	"	دیو آتخه
"	"	پر جنون	"	"	بدیه و مر جاد و ار بهر بالا مرقوم است
"	"	سینات	"	"	آنگ نام ملک و پخته و چک سابق بقبر
"	"		"	"	آند

صفحه	سطر	نام و الفاظ	صفحه	سطر	نام و الفاظ
۱۵۵	۲۱	سید لوی نام دختر اهانگ	۱۵۷	۱۳	کالی نام سقیه و تی ست که در اجورن
"	۲۲	جوا لا دستار سابق تحریر یافت	"	۲۱	وارا و رت با رتا و رت یکی بر ناده
۱۵۶	۱	سرستی و تنس و این نوشته شد	۱۵۸	۱۳	هیدسب
"	۲	رقتن نری	۱۵۹	۱	وک
"	۷	سند آفرین برت سین را و کاشی	"	۲	ک پلتا
"	۹	سبک نوا و خیر احوال و سستی بالا	"	۶	پو لوی
"	۱۰	تیرگزشت	"	۷	پو دوی
۱۵۶	۱۱	پشتو و خستو در هر	"	۸	پشتو
"	۱۱	پشتو و خستو در هر	"	"	سرب گند
"	۱۲	پشتو و خستو در هر	"	۱۱	چندیری
"	۱۳	پشتو و خستو در هر	"	"	کرین
"	۱۴	پشتو و خستو در هر	"	۱۲	نیرمیز
"	"	پشتو و خستو در هر	"	"	مدرج ندریش
"	"	پشتو و خستو در هر	"	۱۳	بجیا و سوت سابق رقم پذیرفت
"	۱۵	پشتو و خستو در هر	"	۱۹	بر آت
"	۱۶	پشتو و خستو در هر	"	"	آتراماری
"	"	پشتو و خستو در هر	"	۲۰	آتراماری
"	"	پشتو و خستو در هر	"	۲۱	پشتو
"	۱۸	پشتو و خستو در هر	"	۲۲	پشتو
"	۱۹	پشتو و خستو در هر	"	۲۳	پشتو
"	"	پشتو و خستو در هر	"	"	پشتو
۱۵۷	۲	پشتو و خستو در هر	"	۳	پشتو

صفحہ	سطر	ناما والفاظ	صفحہ	سطر	ناما والفاظ
۱۶۳	۲۱	سیرت کی سندنی دکام و طینت بنز اور الکلیہ	۱۶۳	۱	ممتا و برہمت سابق نوشتہ شد
		کام و حین		۱۱	و شہرہ گہ
۱۶۴	۴	جت و تی		۱۳	پر و ویکھی دگوٹھ سابق گذشت
	۲۳	گائیگی	۱۶۴	۲	بلی
۱۶۵	۱۰	آست		۵	سڈو شٹا
۱۶۰	۱۲	شال		۱۲	آنگ
۱۶۲	۲۳	آنتیجہ		۱۳	بنک کلنک
					چنگ کالینگ پوندسوتا
					پند شتج و راجہ لیس کہ در سطر ۱۹ از نوم ستا خبری

در مطبع می نویسد و ناشر واقع الکلیه طبع محلی

آغاز فن اول از کتاب مهاجرات که آنرا آدرپ گویند

سرورده مستجوی و جان بکفت و
نقشی نه نگاشتند ز انگونه است

ای نه زده هزار عالم از شوق تو
بس تخته سیاه گشت کسب حاجت

همیات بهیات ذره امکان که گم گشته بادیه حیرت و ضلالت است چه یار که از دریا
آفتاب و جوب دم زنده و از ضیق خرابی و تیه سرگردانی باوج شهود و اسماج صول
قدم نهد و سفال خیال و زخارف معارف خود را که متاع زبون بازار امکان است
از نقایس خرابین و جوب و شرایع معاون و جود شمرده سخن سراید و از شامل
و جلالت ذات مقدس پروردگار جل جلاله نفس برکت ابیات امی و جهان فیه
از راه هیچ ترازی هیچ بدرگاه تو + فکریت ما را به تو راه نیست + جز تو کس از سر تو
اگاه نیست + بکه ز سپیبارگی جان خویش + معترف آئیم به نقصان خویش
برورت امی مایه ده زندگی + پیشه مانیت بخرندگی + لیکن چون رسم حاکمان
شاه راه نیاز آنست که امری چند که باندازه بنیانی و توانائی خود از کتاب الکمال
باب المعرفه ادراک نموده اند و منزه از شوائب نقایص فرض کرده به سر امیر
احدیت و سراق صدیت نسبت میدهند و آنرا پاس خدا و تائید خداوندی
می نامند و اجیم اقتضای آثار و اقتضای رسوم این طایفه نموده قدم خلم درین راه
نهاده بود و باب الکتاب بکلید زبان که بسی آوندانه دندان خزینه کشائی است کثا و

ناگاه در طوفان عرق خجالت غرق گشته که ازین تاخاشاک دریا فرق نماند با جازین
 محال کوشی باز آمده بخاموشی و ساز شد بهیبت نماند از دوبردارونه او باش که
 حریانیز کور آمد چو خفاش به جمع برگزیدگان الهی که چنین پیرایان ریاضین اخلاق و
 و پرده کشایان اسرار انفس و افاقند آفرین ازل و ابدا برایشان باد که درین
 بارگاه جلال و قدر و امانی خود را آب نیان شسته خط نادانی سپردند و در قن
 پرورازی گردانیده زبان بی زبانی کشاوندستان آبی که درم خوشنم و اند
 بی جام و سبب شراب بنفش زده اند به آرایش حکم و فضل از نیان طلب به کین
 طائفه در کتاب آتش زده اند به بعد از تاویب زبان سخن گزاری و قضا عدوین
 سپاسداری از انصافی که در محکم عقل بی مزاحمت او باش و هم دوم و از حسن
 معامله که در نیاب ما خود کردیم من سرشته سخن گم کرده را این مقالید مقال ساختند
 و از دیوان مبداء فیاض اجازت سخن چند که درین مقام مناسب باشد یا نتم در
 خلال حال نخست اظهار بعضی از معنی نفس الامریه که در مدرسه تحقیق ریافته بودیم
 و مجبوس تنگنای ضمیر بود حاصل شد شکر بنعم بجا آورده خود را آماده انبغی کردیم
 و از آنجا که تقصیر مضاعت و عدم استطلاع بود دست کوتاه بنان و نهان گشته
 زبان را متکفل ادای این طلب بنساختیم و متعهد بیان این مقصد ارجمند گردانیدیم
 یارب یحیی نع معرفت نوریم ده به ویرانه دلم عشق مقوم ده به خدایی که
 می طلبیم بی ادبی ست به دورم چو فکندی نظر دورم ده به برنگه سخنان متقیس
 و روشن ضمیران صبح نفس که واقفان و قایق نفس و عقول و کاشفان عوالم
 معقول و منقولند پوشیده نماند که بقضای حکمت بالغه اش از این زانی که
 حال از ان گذارندگان سخن رسانیده و از گذشته گان خبر داده اند و در نظر الهی
 کور و چشم دیدن نابینا بوده و در خرابی مراتع فساد نفسانی کوشیده و در محمودی شویده
 ابدان سعی غیر مجرب و بل کوشش غیر مفید میکرده اند اگر اشیاء شوریده و اسحادث
 اصلی گریبان بهستی گرفته بنیانی اسرار نهانی گردانیده است از جبهه جملگی و یا از

هندی این باده خرد افکن یا خیر خواهی اخوان زمان همان اطهار نمودن و سر در گم
 عدم فرو بردن بود چه اخبار روزگار از ساده لوحی مرقوم دل داشتند از سیزگی
 و بد و درونی بر بیاض برده اند و چون سلاطین عالی که اساطین علمند اغلب
 اوقات مقصود از ظهور این طائفه علیه انتظام نظام ملوک احوال عالمه خلافت است
 باز پس سر امر را بایست که درین معامله توجه نفرموده اند اگر ایماناً بمساع علیّه ایشان
 رسیده این را بغیر و درت از معاملات دینی شمرده به منتسبان دین که متغلیان منصب
 فتوی و متعلقان امور فتاوت و مستولیان اسباب تعلیم بدل سرنگان منکابه
 جهالت و سفاقتند سپرده خود را از زبان ثرثرایان و بهتان هرزه در بیان نگذاشته
 اند و امر روز که هنگام ظهور اسم الباطن در روز رحمت فیض عالم است بمقتضای امام زانی
 و اتقای روحانی زبده افراد عالم و نتیجه نبی آدم جاجان و جان جهان معنی باطن
 زمان را که شمه از احوال فیض اشمال او در رقم پذیر کلک اخلاص میشود و میره حق بین
 دول حقیقت گزین و توفیق ادراکات بلند و درکات دانش پند یافته فیضیان
 خاص و عام شده است به بالید ازین نشاط تن تحت بر زمین و گذشته
 ازین نوید سرتاج آسمان و بر دور بینان باریک بین مخفی نیست که هر یک از
 رعایا ازین فیضیان جهانیان کامیاب گردیده باشند و روز که روز بهار دانش و
 بنفش و زمان تجدید انتظام آفرینش است مشاهده باید کرد که چه فیض عالی به رخ
 فیض مظهر و باطن حقیقت مظاهر بادشاه زمان رسیده است بهانا که هنگام
 مبادی اقرار کور و روان عدوت بشریت بل زمان حیات مرده و لان عالم طبیعت
 آمده در منصورت ببع سیرت معنی سلطنت و سر خلافت تاکید و تحقیق یافته چه
 بادشاه صورت باجبت حسن سر انجام و طاعت انتظام مهام صورت خلعت گوناگون
 سلطنت معنوی داده طرازنده او رنگ پاوشاهی و فرازنده لوامی ظل الهی گردانیده
 و بزرگ بر بعد این بگنجد خدای بیت السلطه خرافات مشارب تقلید ازل و
 که از مرور بسمول قومی اساس بوده اند ام یافته دار خلافت انصاف تحقیق شده

مدح شهنشاه اعظم ابوالمظفر جلال الدین محمد اکبر بادشاه غازی خلد الله تعالی ملکة القدر واکبر

دست مرست گریبان خاطر را گرفته در ذکر نام نامی این پیشوای خدائسان مقدس
 همی اساسان مشرود گشته چه اگر خود را افتان و خیزان بیاگاه رحمت او برساند
 زبان گو یار دست آوروی در تحصیل سعادت بهم رسانیده باشد و اگر زبان بخت
 را اجازه شرح مناقب و ذکر معالی این باری علی الاطلاق و مدعی به تحقیق میدی
 از نفس الامر و حقیقت کار خجالت میکشد بلکه از عرف عادت شرکین مهیا تیغ نظر
 از آنکه بر کس هر چه گوید یا نویسد در جور حالت استعدا و خود خواهد بود نه مناسب بر نه عالی
 منقبت ممدوح شرافت لطایف و جلال شامل او که معلوم مقدسان افلاک است چه
 بیان الگوگان عالم خاک تواند بود ستودن مراد را ندانم همی نه اندیشه جان
 بر فشانم همی به تن زرنده پیل و بجان جبریل به بخت ابرهمن بدل رود نیل به
 جهان را چو باران بیاینگی به روان را چو دانش بشاینگی به کاشکی افلاطون مکان
 فارسطونشانان متکفل این مهم میشدند تا او را که فطرت عالی این ولی دالی نموده
 کمال حقیقت و حقانیت او را خاطر نشان امام میکردند یا جنید مشربان و شبلی
 نشان درین وادی خوص منموذنیانی و جمله خبری که لیاقت پیشگاه فنا خوانی میداد
 نکاشته خامه بیان میساختند دست و گامی من بکالات کی رسد و گیر
 که گویم نزد کا که در روزگار به آخر الام بعد از دراز نفسی که در میان من و دل گذشت
 بران قرار یافت که آنچنان که تو در زمان سعادت ملازمت خود او را که حالت این
 خلیفه الله نموده باشی بنویسی و وجه نیت بدان مقصور نداری که زمین عبارت نیازی
 یا شرح ارادت خود میکنی اگر مدح و ثنا هر کسی ستوده شود و توانگی که ستوده
 مدح تست ثنا و بلبیان بعضی تجرد نشان معالی را که در تفسیرات غنی توانست
 در آمد نوشته تمه را حواله بدیافت تقدس شعاران بایع نظر نموده آن کیت که

در پرده ازو میگویم: صد نکته پرورده ازو میگویم: شاهیت و گیر از نریش خوش: از جیب پرور
 کرده ازو میگویم: آن که هراج تا بان قبله خدا گامان چنان شبتان عالم فروغ
 و در مان آدم والا شان سند نشین نصرت قران عدالت قرین خاتم دولت
 فرمانروائی همه شمشیر کشور کشائی عنوان مثال بی مثالی طغراسی منشور و بجلالی
 پرده براندا از اسرار غیبی همه کشائی صورت لاری محرم خلوت خانه شود و بنده
 بیکانه معبود باریک بین و قایق موشگانی صاحب عیار جواب هر صرافانی نقشند بر این
 خیال عقده کشائی برقع اجمال رنگ آمیز آینه الوان معانی نیرم افروز جهان بیکانه
 مجرعه نقشندان نهم و خرد کارنامه صنعت گران ازل و ابد ناظم آداب شاهنشاهی
 قاسم از لاق بندگان الهی نائب مناسب بارگاه ربانی ضامن و دافع آمال و آمانی
 گره کشائی کنوز خرد مندی کلید در خزاین خداوندی آرام ده عرصه زمین و زمان
 انتظام بخش عالم کون و مکان ابیات بدست قهرمند فضل خشم بر اعدا: +
 بدست عدل کشد پای ظلم در بنجر: + رنگ خار به بر آرد بخت همیت خون: +
 ز شیر شریزه بدوشد بدست رحمت شیر: + از وزانه تا بد عنان زرم و درشت: +
 از سپهر ندارد نهان تعلیل و کثیر: + صاحب قدرتی که در یک زمان بچندین امور
 مختلفه و مهات مقدره که هر یکی با استقلال وقت تمتد و منهل مستوفی می طلبد
 در یک زمان بی شائبه فکر و غامله اندیشه سر انجام مینماید و بهر کدام از تکفلان اشغال
 کارگاه سلطنت آنچنان جواب شافی میفرماید که گویا تمامی توجه بجواب آن داشته است
 و بکی تفکر با تمام آن گماشته است: + شاهی که نظام سلطنت راست نشان: + برتر
 بود اندیشه اش از همه دگمان: + بهر ترانل که دید و هم را نابد: + هر طلی لسان بر ارد
 هم ببط زبان: + مخترعی که در انتظام امور سلطنت که از تمام رموز خلافت
 چندان اختراع قوانین و ادبای قوا معموده که دانا یان کارگاه حقیقت استکا بقدر
 دانی رسیده و متحیر مانند که بی این ضوابط سلطین با ضمیمه چه نوع جان نانی و
 ملک رانی میکرده باشند: + جهان پناه خدیوی که بچ فکر است: + بود در انتظام

جهان کارنامه تقدیر: اگر نه رخصت جنبش و بدجلالات او: بدون نیاید حرفی
 ز خانه تقدیر: صاحب حوصله که با وجود خدمتگاران و انا کار گزاران توانا
 که بخت دیانت و صیانت و صفت کفایت و درایت آراسته اند جمیع مهمات کلی
 و جزوی انچنان برسد که خود متحد و متکفل است و بعلم الیقین میداند که سرانجام
 این امور اولاد و بالذات مرست نه از انصاف باشد که ابواب فراغت بر تو دگشوده
 بر چند تائی فرد گذشته آید: قوت کوفین بازوی اوست: گنج در عالم نازد
 اوست: سر جو پالین هوس کم نهاد: بر سر خود بار درو عالم نهاد: خلق بکمال
 ز گردنباریش: فتنه گردان خواب ز بیداریش: کمال اقتداری که در کثرت شغل
 داد و لوازیم صوری و معنوی داده همواره و جمیع اطوار حاضر و دم و واقف قدم بوده
 جویای رضای الهی و قرین دوام الکی میباشد: زهی دازنده اورنگ شاهی:
 حالت گاه تأمید الهی: کدامین حکم که در دل ندارد: کدام اقبال که حاصل ندارد:
 کافی تدبیر که بدانش صائب در نظام مهمات ملکی و مالی محتاج تدبیر وزیر و رای مشیر است
 مدبران روزگار و سند پیرایان آموزگار نسخه تدبیرات کلیه و جزیه که دستور العمل ناظران
 تواند شد از حاشیه ضمیر افوار او که لوح محفوظ اسرار عیبی است بر میدارند: ای
 کائنات را بوجود تو افتخار: ای پیش ز آفرینش و کم ز آفریدگار: ای روزگار دولت تو
 روز روزگار: وی بزرگانه سایه تو فضل کردگار: وافی هوشی که در کمال بی تعلقی
 چندان دور باش عظمت و جبریت از ریاضیه دولت او پدید است که زهره اکابر روزگار
 و جبار عالم از مشاهده او آب میشود و در دریای ترس غوطه میخورند: سعادت
 ابدی در بهوای او مدغم: توایب فلکی در خلاف او مضمر: اگر بچشم عنایت کند
 بشوره نگاه: و گداز روی سیاست کند بخاره نظر: شود بدولت او خاک شوره
 مرگبایه: شود ز بهیت او سنگ خاره خاکستر: عقیقت نفسی که با وجود و نیروی انی
 و حصول اسباب نعم و کامرانی همیشه در مجاهده نفس و ریاضت بدن به بلوغ مینماید
 و در عزل اعمال عالم بشریت و انصب حکام شهرستان روحانیت سنی کمال دارد

عقل پروردست گوئی روح او را در بعل و روح پروردست گوئی شخص او را
 در کنار و دین پناهی که با وجود کمالات قدسیه ذاتیه و حالات فطریه و حبیبیه که
 به صراحت و تقادان بواسطه وطلوایر افسانیت کثر تحصیل نموده طالب
 شخص کامل می باشد و آنچه خود داشت زیر بیکانه تنگ میگرد و دافش و سنگاوی که
 بی مبالغه بهشت اطرا و عبارت با آنکه کسب مقدمات علمی و تحصیل معلومات رسمی
 نیز داشته هرگاه بسکله از وقایع علوم که دقیق تر از آن کم تواند بود توجیه عالی
 غنیای آنقدر سخن بلند از زبان غیبی ترجیح او سر میزند که دانشمندان روزگار
 و حکمت پروران تجرب و شمار که عمر با دور و چرخ خورد با فکر عمیق تحقیق نموده اند
 از ادراک آن تقاعدی مینماید فکلیف که خود را متعدد جواب پسندیده غافل ازین
 گردانند و شئی که یافت را آموزگار رول تعلیم و شئی که یافته از مرشد خود
 تلقین و منور که ریشناسان عالم تحقیق و کنند علم آتشی و عقل او تدوین و
 نایب دانی که با وجود فطرت بلند با هر طائفه از صنعت گران و هنرمندان که
 در معرفت خود نادره پر داز بیا کرده و نام جاد و فنی را آورده ساعتی از پایه واکا
 خود فرود آمده بمشرب آن گروه چندان خنهای نازک و نکته باریک میفرماید
 که آنرا را بخاطر میرسد که مگر در مدت العمر مشغول این ورزش بوده بکی او تمام
 نمود و حرف تحصیل این پیشه نموده و خود بینی که شناسایی از دل تا ابد است و
 موهبتش نه روح و جوش خردست و جامعی که بقوت طبع عالی جمیع کارها و کارها
 را چنانچه او تا و بای نادره من پسند کنند بعل آورده و اجمیع فنون داده است
 تا آنکه رتبه نگری و درودگری را مثال آن که از رتبه بادشاهی دورست صد
 اختراع نموده مشارع و پیشوایان صنعت میشود و پیش او دارند و تا و آن
 فن و شمع سان انگشت حیرت در دهن و برگزیده که میان صغیر و فوج ایام
 رضاعت که مخفوان صغیر زندگانی و عنوان عقل میولانی است انوار رشد و آیت
 اینتا صیاه احوال اومی تافت و آثار امتیاز و احاطه از آنچه اقبال او غایب میشد

در نهنگا میکه تجلم شرافت میکرو کلمات غریبه و عبارات بدیع ظهور بیافت خیاخی
 از تو ابل و عفا یفت که ملازمان مهد مقدس بودند تفصیل مرویت از بی ش
 جهان نیاهی او + ابدی بادشاهی او + پاک نهادی که در زبان جنین گوی
 کیتای معدن رحم و مسیح جانفرامی مهد بطون بود انوار ظاهر از جبین مبین
 حضرت مریم کانی ادام الله تعالی برکاتها و غفتمایه می درخشید که جمعی بر
 این امر واقف بودند همین نداشتند که مگر چراغ بر روی نهاده اند و هم نور
 چراغ بنیش + هم چشم چراغ آفرینش + خدا شناسی که در جمیع اطوار طالب
 مرضیات الهی بوده بقتضای دور بینی و فرط آرزو مندی از صغیر و کبیر و فقیر و غنی
 و وضعی و شریف در جلوت و خلوت استکشاف حق میناید و همواره گردنهای میکرو
 و جلالت شان صوری معنوی خود منظور نداشته از هر ذره از ذرات کون جویای
 حقیقت میباشد شالو اساس ملک بتواستوار باد + عمر تو همچو دور فلک
 برقرار باد + هر آرزو که در دل اندیشه بگذرد + همچون عروس ملک ترا در کنار باد +
 مبارزی که رستم شهوت و غضب را که صفت لشکران معارف جهاد و مردانگیان
 میدان صلاخ و سداد اندام حکم و نبیره فرمان خود ساخت و جهان سحر فرمان
 بنیک و بد + فلک منابع مشور او بخیر و بشر + زبان خویش بتوقع او سپر نضا +
 عنان خویش به تدبیر او باد قدرت + صاحب کرمی که همواره گنجهای انعام در دهن
 روزگار ریخته ارباب حاجات را تا سوال ملت نداده جای که از حقیقت مان
 سخن رود + تقلب ریان مختفی از روی اختیار + گویند بآب زوریای آورد و نگه
 بدست باد کند در جهان نثار + این خود فسانه است همین است راست پس +
 که زخبات کف تو عرق میکند بجا + غریب نواری که بنظر تربیت خاک را کیمیا ست
 و خاک نشینان نامرادی را با آسمان مراد رسانیده و خاک با تنهال تو زرمینود
 زیر پای تو شکو میشود + دولت آن سر که بر دیو پای تست + سخت دران دل
 که در و جای تست + شجاع دلی که باندک کسی بر فوج بسیاری مانخته یکایک بنیش

عالمی را زیر زیر ساخته دل روشنش هم جهان در جهان + بنامست او
 در قبای نهان + به تنها دریده صف خسروان + که هم باد شادست و هم بیوان
 صاحب ریاضتی که از بیاری اعلی مرتبه خود که عقل عالی را در حواشی آن زاهیت
 تنزل فرموده حقایق علمی و ذقایق حکمی در مدراج ادراک او گنجایش یافته
 زریح شاه بود خامه را زبان کوتاه + نغان که قصر بلندست و در میان کوتاه +
 زنگنه شرف و پیش طاق اجلانش + کند دانش باریست ریسای کج تاه + زیبا
 صورتی که بیع اباب من صوری و مستوی و سلسله تا لیف آلف با و توی ابطه
 و او در سلوک این جلوه جدی که تمام صاحبان خلق عظیم را در شاه مکارم اخلاق
 از و نهی الی بیاید سز در عایشه مجلس تو بر دارند + معلمان ادب کا نامه خلایق
 بدیع عفتی که همواره نظر بر دو شیرکان جمله معقول گماشته رویده شوبت از نظام
 حسن صوری برداشته و بار بار مایده فائده از برای گرسنه خاطران باغ فطر کشیده
 میفرمایند که اگر در زمان ماضی آنچه احوال معلوم کرده آمد معلوم شدی بر آن
 ساکنان محاکم محروسه دختر کسی را عیال اعتق نمی آوردیم چه رعایا حکم فرزندان
 انکیس دارند سه عفت گویش که چو بیم چشم عقل + در زبان بلند تر از
 بام عفت + صاحب عیاری که در نظر اول ترا نمودی انینه ای نادر و کاغذ را
 روزگار دریافته اصلاح نیاید و بیای من توجهات مقدس او بیاری از درون
 معمور بر درن تجودی خود از لباس تلبیس عریان شده خواص بحر معرفت شدند سه
 شب روانان همه در راه هجرت بودند + شکریا کاین قافله را راهبری پیداشت
 هدایت نیایی که بیای من برکات او منیدی گم گشتگان بیابان ضلالت راه طلب
 سپرده بی مقصود و حقیقت برده اند سه پیش رو قافله پیش بین + مروکشی
 عین الیقین + عصمتیان حرم آسمان + جلوه کنان در نظرش هر زمان + زیبا
 فلک قطب زمانه مهوشت + قطب دو گویند یگانه مهوشت + رفیع سطوتی که
 بیاری از حیوانات درنده ادراک جبروت او نموده به برکت نظر کمیا اثر او از سبقت

بازمانده اند چنانچه استعدادهای که از دولت ملازمت و از خلافت شریعت و در باب
 سیاست قدم بر نهاده ستوده مهربانی که بشا به جمال عالم آرای او طوایف نام
 خصوصاً خردسالان را اطمینان میسر کرد دست میزد هرگز انبیا را از دیدن اقبال
 نیست که اسی عیش و ذریکاری خوش بگذران که ذائقش به تراب با مجسم لطافت
 و مهربانی و والا توجهی که بتوسل رابطه معنی که بدرگاه ملکوت نپا و دارد به نیم توجهی
 مهات عظیمه سزایه میکند و عقده های شکل نخل میازد و در سر مت بقای
 بر قوت دلی و در روان ملک رانی بر تن دولت سری و عالم آباد است تا تو با
 عالمی و کشور آسودست تا تو شهر ایشوری و مؤثر نفسی که بیاریهای مرمزه را که
 الجبای حادق از و صاحب دوست بر داشته اند با گاه توجهی خاص شفای عاجل
 و سخت کامل و داری مزاج علیل میازد و انمعنی کبریات و مرات مشا به این کمترین
 از باب ارادت شده است و مرتضی نوش و ده نیش ما و مرحوم ناسور و نش
 تا در کلامی که بر اقسام زبان اهل عالم اطلاع یافته باطبقات خلایق بر دشوار نشان
 سخن میسر و از و بر قناتق است محتاطه سیاه چندین زبان بندی که از طریق ترک نژاد
 درست که اسی و اوقت بوده معانی بدیع و مضامین غریبه و سیف مایه از و
 پیرس و مؤثر و شگفته و ران و که یافت غیر سلیمان زبان مرغان را و ولایت ناپی
 که هر چند خود را در جلاب کمان و اثار خفا میبرد اما جمعی از مردمان کامل اخلاص
 بوسیله توجه انقباض گاه ذریعه خلاص درست خود را فراخور استعداد و دریافت کمال
 این دلی و الی میکند و بسا ظاهر میشود که در عین مشاغل صوری بر اقبالی مشا به
 جهان ناقتنای فرورفته بعالم وحدت سیر میفرماید ما ایم که پرورده محبت مارا و
 در بزم ربود ذوق خلوت مارا و در پرده صورتی که گریه کثرت نشود نقاب وحدت
 مارا و یکنانه مرشدی که سواد خوانان و دبستان معنوی از لوح خاطر آسمان باثرش میخوانند
 مراتب چهارگانه اخلاص را که بهترین دست آموزی از باب ارادت از برای تحصیل
 مقاصدشان در مجلس ارشاد و ان سلطان هدایت بر بلبل و دار السلطنت صوری

و معنوی نسبت به عزایان راه و فدیایان درگاه میخواستند که بظهور آید و یارب عنایت
 نظر خاصم بخش + جهانی بجزم شوق رفاصم بخش + جنسی ز چهار سوی احسانم ده +
 بودی ز چهار باغ اخلاصم بخش + راست روی که چندین مرتبه بندگان فدوی
 ز خدمت بلاک بعضی از بانحیسان ارباب ایالت و حکومت که در مراسم اطاعت
 و از حان تمام نبوده اند یا بموجب کوتاه بینی و ناعاقبت اندیشی و مغلطه
 می زود با حجاج طلب نموده اند از درگاه اعلی اجازت نیافته اند و با خجسته
 مخالف شده که منع ارباب خلاف پنهانی نه از این شهر یاریست و مخلصان آستان
 ارادت را در مکانه حمله انداختن نه از قوانین جوانمردی رخ یارب چه برست
 نیازم به همتش + دولتندی که تفریبات ازلی موافق تدبیرات عقلی اوست جز
 نقش مراد بر لوح ارادت او نه نوشته و غیر معنی مقصود به نحوه امید او صورت نه به
 گزیده و نهمه آن کند که گوئی دولت همه آن کند که خواهی + بر دعوی آنکه
 چون توئی نیست + سیامی تو میدم گواهی + روشن ضمیری که اشراق بخاطر
 و اطلاع بر سراسر طوائف انام در کمال اشتغال با امور ظاهری بوجه آتش حاصلست
 و درین باب جمیع دریا فنگان صحبت عالی رتبت و اشرافها و از بدلی شایسته تفضل
 آنچه این مرید صادق و مخلص و ائق دریافت و در فائز نمیکند به حریف تو بدان
 نگنجد + در عالم دل زبان نگنجد + از پرده دیده دام در آمد + چشمی که با دران نگنجد
 به شمنندی که از احوال کیسه خود تا حال که سنین عمر گزاشی او در واسطه اربعین و
 و خمین است انشاء الله سبحانه که صحبت انتظام عالم از عمر طبعی تمتع یافته به بقا
 جاوید برسد کما یغنی اطلاع دارد و خصوصیات صا و در دارد که کتاب چندین نویسنده
 احراز نموده و در خاطر دارد تا آنکه نامه های مختلفه محررانه حیوانات از روحش ظهور
 که اسیر دام احسان و روزی خوربانده نوال او نیند از نیل تا کنجش یک بیک یاد
 دارد + هر چه زین نه چمن چه خار و چه گل + کرد و دراک او احاطه کل + هر چه زین
 واکم چه شیر و چه فیل + همه را التفات اوست کفیل + بلند آوازه که صیست مکارم

احسان و تاثیر افضال او ساکنان مشرق و مغرب را از او طمان و در انداخته
اطوار و اخلاق حمیده او موجب نیلان و غبار از موطن مانوسه شده است
اگر جنبش ابرار بسویش و قطبین فلک نیز رفتار و آیند و انیت اگر ذوق زبان
در صفت او و اوراق شجر نیز گفتار در آیند و مذهب اخلاقی که اصول کارخانه
اخلاق حسنه که صاحبان فطرت عالمی و مهت و الا بعد از ریاضت و مجاهده به
بآن برده اند و از هزار یکی و از بسیار اندکی حاصل کرده مشهور مشیوائی عالم یافته اند
بی شائبه تکلف جبل و فطری این منطوق الهی است و الحق ذات ذات الکمال است او
در بدایع اخلاق کارنامه صانع ازل است و تر از وی که بدو بار او می بخند و سپهر
گفته او زبید نورین مثقال و جیم می که بکشتن حیوانات و خوردن آن دل کامل او
مائل نیست هفت ماه و یازده بگذرد که گوشت را نوش جان نمیرانند و اگر نه خاطر
اقدس را اندیشه صعوبت بنی نوع باشد هرگز تناول نمی فرمود و بار بار در محفل ارشد شایان
بنیان حقایق ترجان می فرماید از بی انصافی آدمی که گفته شود که با وجود چنین
نقایس اقسام غذا و تن بجلازی و قصابی درمیدهد به بعضی قرآن نماید یکی نتیجه
چرا و از امتزاج چهار نبات هفت با لطیف شکاری که بشا بده اما عطفوت کامله او
فرزندان بنی نوع را مهربانی پیران فراموش شده چنانچه در عالم عافیت شان نشاء
گیتی بنای خود میدانند در مشرب تربیت و عطفوت اب الالباسی خود خیال میکنند
بر آن خلعت و جهان آفرین ما در دهر که مهر او پیری میکند جهانی را *
تجد و نهادی که با وجود آنکه ملک چندین سلاطین عظام در حیطه تصرف احاطه نموده
است و از اقسام نفایس اشیاء و لطائف امور دنیا که پادشاهان عالمی قصد عشر
عشر آن میسر نموده بغایت الهی و خزانه عامه او بوجه کمالست مگر در هیچ چیز
متوجه و ملتفت نیست و خدایا جان را آب و رنگ است و فلک را دور گیتی را
و رنگ است و جهان را طالع این صاحبقران کن و فلک را یار این گیتی شان کن
اگر آدمی نهادی که از خاندان نفس ناطقه که آرایش بدنی و تعلقات جسمانی مانع او را که

نفسانی و ترقیات روحانی و نبوی سخن است بلکه فشار اعانت و احواوان شده که بکل
 قدسی او اگر حکم هیچ مقدس نگرفته باشد مثلاً رتبه نفوس عالییه اولیای کمال
 بهم رسانیده است از اینجا قیاس و یاد می و چگونگی نفس نامطقه این والی میتوان کرد
 ۳ تبارک الله ازین پاک گوهری که منراست ۴ که با تقدس او روح را بدن
 گویند ۴ دران مقام که نام تجردش گیرند ۵ نزد گوهر جان را نخبه ارتن گویند
 قومی اقبالی که از عقوان سلطنت و ابتدای جلوس بر سر ری خلافت که
 تا حال سی و دو سال شمس میشود هر که از امر و مشایخ و علما و سایر طبقات خلایق
 بتقتضی که باطنی منازعتی یا خیال مخالفتی نموده چون حکمت بالفیه الهی تقاضای
 هدایت عالم میکند و برگزیدگی این برگزیده خود خاطر نشان جمیع اقسام عالم منو
 که بکند تا بموجب تفاوت استعداد خود حقانیت این والی دریافت از مصلحت او
 که سرائنه متضمن مرضیات الهی است برون زفته کامیاب معرفت گردند همان را
 باطل کردن و رسوای خاص و عام شدن بود که با انواع نکال و اصناف عذاب
 گرفتار شده راه بوار گرفتند ۶ ایاشی که بهنگام کمین سوال جل ۷ زنجیر تو بر آورد
 نامه و پال ۸ سپهر خمری ز خدمت تو جوینام ۹ سعید مشتری از سیرت تو گوید و فل
 غنی الاوصافی که صاحبان انکار صائب و عقل ثاقبه که دقیقه شناسان صغوه
 آسمانی و سر نوشت خوانان ناصیه انسانی اند هر چند از جلال و شامل صحائف
 و دفاتر سازند بای از فهرست کمالات او تمام نگفته باشد ۱۰ ای عقل از در سخن برانی
 کمتر ۱۱ جامی ادب سب خود نمائی کمتر ۱۲ دانی چه کس است آنکه بود رتبه او ۱۳ از شاهی
 برتر از خدائی کمتر ۱۴ آن سلطان عادل و برهان کامل دلیل قاطع خدا دانی
 حجت ساطع رحمت روحانی تا فایده سالار حقیقی و مجازی ابو الفتح جلال الدین محمد کبیر
 بادشاه غازی که سایه چتر سلطنت و خلافت و ظل لوای عدالت و رفعت
 او بر مفاارق ثابت قدمان سعادت و گرم روان شاهراه ارادت منوط و مربوط
 و محدود باد ۱۵ خدایا ما در است آسمان را ۱۶ مکن زمین بادشاه خالی جان را ۱۷

فلک چون خاتمش زریں گین باد و کلید عالمش در آستین باد و چون بیا انقباس
 ہدایت اساس این شاہ خدا شناسان و خدیوہی اساسان شب و سحر و قیام
 سحری آغازش در صبح تیز و میدان گزیت و کاندازان تہدیت و کلبہ بر سر حیات
 گد پیان نداشت فرو برد و طائفہ کہ سعادت جلی و در نما و خود رفتند از خواب
 غفلت بیدار شدہ تا سہ ہزاران گذشتہ نمودہ در سلک ارباب حق آمدہ جوہا
 معرفت شدند چون خاطر فیاض مقتضای فطرت در اصلاح احوال جمیع طبقات
 برایا متوجہ بہت ہموارہ در نظر و بین دوست و دشمن و خویش و بیگانہ برابر و
 چہ ہر گاہ طریقہ انقبہ اطہامی ابدان در معاشرت جسمانی چنین باشد سجدہ زنیستہ و
 ہوس بطریق اولیٰ خواہد بود پس شبہ کہ بیدار و فقر معالجہ ان امراض مزمنہ ہوس
 چہ انباشد چون بد ریافت کامل خود نرایع فرائق ملت محمدی و ہوس و ہوس را
 بیشتر یافت و انکار یکدیکہ زیادہ از اندازہ معلوم شد خاطر نکستہ و ان ہران
 قرار یافت کہ کتب معتبرہ ملافتین زبان مخالف ترجمہ کردہ آید تا ہر روز و
 برکت افہاس قدسی حضرت اکمل الزمانی از شدت تعنت و غنا و ہر آمدہ جوہا
 حق شدند و ہر محاسن و عجیب یکدیکہ از اطلاع یافتہ در اصلاح احوال خود مساعی
 جمیل نمایند ایضا از ہر طائفہ جمعی از احوال عالمان ہرزہ کار ہر چہ ان در پیش آمدہ
 خود را از اکابر دینی شمرودہ مقدمات دور از شاہراہ دانش مستقیم تبلیغات و
 تزویرات خاطر نشان عوام نمودہ اند و این مزور ان بی سعادت چہ از نادانی
 و چہ از بی دہانتی بقضای اعراض ہوا و ہوس کتب ادامل و نصائح سلف احوال
 حکماء و اعمال بنجیدہ گذشتگان مخفی داشتہ بطور دیگر و امی نمایند ہر گاہ کتب نفیس
 بھارتی واضح عام فہم خاص پسند ترجمہ یا بہت سادہ لوحان عامہ بحقیقت کار
 رسیدہ از فضولیات ذامان و انانہ نجات یافتہ پی مقصود و حقیقت ہند بنابر
 حکم عالی شد کہ کتاب مہا بھارت کہ رقمودہ اربہ ہزارت ست در اکثر اصول و فروع
 معتقدات براہمہ ہند اشتمال دارد و معتبر تر و بزرگ تر از ان کتابی

درین طائفه نیست و نمایان هر دو فریق و زبان دانان هر دو طائفه از روی ایتلاف
 و اتفاق یکجا نشسته بمعرفت منصفان ماهر و مشرفان عاقل بعبارت عاقلانه
 ترجمه نمایند تا چون متعصبان بی ویدیل پیشوایان اهل تقلید هند را بر دین خود
 عقیده بالاتر از اندازه است و مغرورات معتقدات خود را چه از راه بی تیزی
 چه از مری انصافی منزله از نقص دانسته راه تقلید بسر می برند و بر سادگی و
 امری بنیدینا طر نشان نموده از مطالب تحقیق باز داشته و اعتقادات باطله
 را نسخ می سازند و منتبان دین احمدی را که بر شرائط مطالب و نفاس علوم
 آنها اطلاع نیست این طائفه را صاحب ثریات محض دانسته بجهت قیاس
 افکار این طائفه بنیادینا و علی بنیاد عقل خرده دان خواست که کتاب مباحث
 که بنیت و همین اکثر مطالب دین اشتمال دارد و عبارت روشن ترجمه کرده آید
 تا منکران غمان افکار خود گرفته از بی اعتدالی باز آیند و معتقدان ساده لوح
 و اعتقادات تقلید شرکین شده بطلب حق شوند و عوام الناس مسلمانان
 که اوراق کتب آسمانی و دینی را نیک مطالعه نکرده اند و دیده حیرت بین بر توکل
 محتلقه روزگار از خطایان هندیان غیر الگ نشوده اند بل سخنان بزرگان ملت خود را مثل
 امام جعفر صادق و ابن عربی سخنانده اند ابتدای او میان راهفت هزار سال و
 چیزی کم زیاده می دانند و این حقایق علوم و دقائق فہوم که در طوائف عالم مشہور
 و مذکور است از تاریخ افکار مردم هفت هزار می شمردند باین خاطر فیاض بران
 شده که این کتاب را که متضمن بیان کنگی عالم و عالمیان است بل نفید قدم جهان
 و جهانیان بزبان زود فهم ترجمه کرده آید تا این گروه مرقوم بقدر متنبه گشته از عقیده
 ناپسندیده باز آیند و معلوم گردد که لطافت علوم و شرف فہوم با نیز سری نیست
 و این جوامع را هر دانش را ابتدائی نه انصافاً خواطر محبور انام علی الخصوص سلاطین
 عظام را باستماع تواریخ میل تمام است چه حکمت شامله الهی علم تاریخ را که موجب
 عبرت اهل خیرت است بر دلها محبوب گردانیده تا از گذشته با نیکوی گرفته زبان

حال را غنیمت شمرده اوقات گرامی را در مرضیات الهی بهر نماند لهذا ملوک
 باستماع احوال گذشتگان از همه محتاج تر باشند بنابراین ضمیر دانش پناه را در ترجمه
 این کتاب که مشتمل بر جلائل این علم است نظری تمام است بنابر علی بن اجمعی
 از دانشوران زمانه آن که بوفور دانائی او کثرت تدین اتصاف داشته و از تعصب
 و عناد و در با تصاف و اعتدال نزدیک بوده اند جمع شده کتاب مذکور را از روی
 تامل و تعمق عبارات واضح و کلمات مانوسه ترجمه کردند و طوائف انام بیل تمام تحفه
 نقل نسخه گرفته باطراف و الکناث عالم برودند کمتر فخلصان درگاه ابوالفضل
 بن مبارک بن انخضر که خاکی استان ارادت بر تبارک دارد و سر رشته تمیز بر بکت
 دوام ملازمت استان عالی دریافتند از جمله تشنه لبان چشمه سار حقیقت گشته بکبر
 اهل ارادت در آمده است مامور شد که خطبه ای این ترجمه بنویسد به موجب اقبال
 امر عالی فقره چند عجالت الوقت رقم زده خامه عرض نموده و مجلی از احوال این کتاب
 عنوان صحیفه ضراحت ساخت تا ادا ایل از او اخذ نشان داده و متعشان در پناه
 مطالب این کتاب را خوش بلی بخشید به مخبران اسرار و مبصران اخبار که نا فلان
 سخن در اصدان نموده کهن اند مخفی نماند که در محالک هند چه از خاندان و حکمت
 و چه از مره ریاضت و چه از اصحاب فقاہت و کیفیت آفرینش عالم اختلاف
 بسیار منقولست از انجمله سیر و طریق درین کتاب غائب مذکور خواهد شد هر چند
 در نظر انصاف گذرین استدلال هیچکدام از ان قبیل نیست که خاطر تحقیق طلب
 ظنی بخشد بلکه از رد و انکار قدری باز آرد که سر رشته را از آفرینش و دیدن
 مقدور ان بچشم بنیش و این جامه نه انچنان قضا یافت و کور سرشته توان یافت
 از سر رشته قدرت خدائی و هر کس نه کنه که به کشائی و لیکن اجزای طوق مختلفه
 مذکور بعضی از ان قبیل است که عقول صائبه در بطلان آن توقی ندارد و مشرک
 از ان قسم است که خردمندان بعد از تامل قلم بران کشیده از نظر اعتبار انداخته
 اند و برخی از ان باب است که عقل تامل پیشه در ان جز فوئف چاره ندارد و اندکی

آنحال دارد که خرد خروده دان در قبول آن استقبال نماید بعد از تدبیر افانی
و امعان نظر قبول میگردد و این تقسیم عجب مخصوص این باب نیست بلکه شامل
همه مقاصد این کتاب بدایع ابواب است مگر آنچه از حکیم بیکنم در فصایح و معوا
و آداب سلطنت صوری و معنوی منقولست که اکثر آن مستحسن جمیع عقلا و ترجمکا
پسندیده است و معلوم نمیشود که این وضع بدیع باعتبار دریافت ناقص نیست
یا بموجب نارسائی مترجمان است که پی به سر آمده معنی نه برده از روی قیاس تخمین
نا درست سخنی چند نوشته اند یا بقتضای ناسرگی اصل سخن تیرگی بواسطه صاحبان
این انجمن است میخواست که شطری از وقت گرامی را صرف نموده مجملی در شرح احوال
آن ابرار نماید اما از دراز نفسی که موجب تامل خاطرست اندیش کرده خود را ازین
اراده باز آورده شروع در بعضی امور که درین کتاب مناسبتی دارد نمیدارد
زین پیش دره کمن بجز نام که یافت به ماریت این جنبش آرام که یافت به اندیش
درین طلسم سر بسته خطاست به آغاز جهان که دید انجم که یافت به در سلک
گنانه گان احوال چنین مینماید که مدار که بدش روزگار بود نمایون با محقق اول
به چهار دور است ابتدای دور اول هفتده لک و هشت و هشت هزار سال
متعارف است و این دور را بنیان بنی است چاک میگویند درین دور
اوضاع تمام جهانیاں فردا بر اصلاح رسد و پدید است و وضع و شرف غنی
بوسکین و صغیر و کبیر در سلک راستی و درستی و مرضیات الهی سلوک نمایان میگردد
مردم درین دور یک لک سال عرفان است و در دهم تیریا و تقایم آن دور اول
و فرد و شش هزار سال متعارف است درین زمانه سه حصه اوضاع آدمیان مقتضای
رضای الهی است و عمر طبیعی آدمیان درین دوره هزار سال است و در یستم ده
امتداد آن هشت لک شصت و چهار هزار سال متداول است درین ایام بود
روش جهانیاں در درست گفتار می در است که در می است و عمر طبیعی هزار سال است
و در چهارم کلنگ و امتداد آن چهار لک و سی و دو هزار سال مانده درین سه حصه

احوال جهانیان برآراستی و نادرستی است و عمر طبیعی درین دور صد سال است و
 ضابطه مدت ایام هر دور آنست که مقدار کلک یک بر دو یا پرافزون میشود و بها قدر
 مدت بر تریقا افزون شود و چون مقدار کلک یک بر تریقا افزون شود مقدار است جگ میشود
 بحساب هند احوال که تا پنج اکبر شاهی است پس و در جلالتی به با قصد دسی فارسی
 قدیمی و به نصد و پنجاه و شش رومی به یک هزار و شش صد و ده هند و هجری
 به نصد و نود و پنج رسیده است و چهار هزار و شش صد و هشتاد و هشت سال از
 دور کلک سپری شده است زهی کنگلی عالم و ذی طرغلی عالمیان ۵ سرشته
 عالم گشتن پیدانست ۴ زمین صغیر گمنه یک سخن پیدانست ۳ هر بن یک
 آسمان میگردم ۲ زمین چنبر گردان سروین پیدانست ۱ با جمله باتفاق گفت
 هند و قمر است که این روزگار را انتهای و این اود را ابتدائی نیست لیکن
 اتفاق ایشان بر آنست که بعد خلق عنصاریت که پنج است چهار معروف خاص
 آکاس پیش از آنکه بدانیان هند صحبت مستوفی دارد از هوام هند نیز خیابان
 استقامت است که از آکاس آسمان میخواست باشد لیکن بعد از اتفاق صحبت
 بدانشوران این طائفه بطور پیوست که موجود آسمان قابل نیستند و آکاس
 محل خالی که آنرا هوامی نامند میگویند که آنچه یکبار یکب اشتها دارد و ذات قدسی
 گذشته بزرگان بلفست که بدیله ریاضت نفس الامر و عبادت قدسیه نورانی
 میکشید و روحانی یکیش را تخلوق با خلاق الهی و تشبه باوصاف کلامی پیدا
 کرده در مدارج ارتقا پیروی بنیاد و به ارادت نفسیه در عالم علوی طریق میفرمایند
 ۵ بر هر سر نوک خامه خرمی و گریست ۴ دان در زمین ز بحر ژرفی و گریست ۳
 از حرف نگار این گره نکشاید ۲ دانده این زار شگونی و گریست ۱ حضرت
 خالق البرای شخصی تجرد نهادی دانش نژادی را که مسمی به برهمن است اینجمله
 روایات اگر کم عدم بخند نگاه و جو و آورده و او را وسیله ابداع افیش و سبب
 ایجاد عالم ساخت چنانچه درین کتاب بشرح مذکور خواهد شد علی الخصوص برها

به تباین مرقبات انسان را از کمن بطون بنصبه بر فرد آورده چهار گروه ساخت زمین
و چتر می و بیس و شود بطائفه اول را بحجت مجاهدات و ریاضات و حفظ احکام و
نخبط حدود معین ساخته پیوائی معنی با آنها مفوض کرد و گروه ثانی را بحجت ریاست
و حکومت و دور می نصب کرده مقتدای عالم ظاهری را تفویض نموده وسیله تظافر
عالمیان گردانید و طائفه ثالث را بحجت فزایع و کاشت و سار و جیره تعیین نمود و
طائفه رابعه را بحجت اقسام خدمت معین ساخت و بقتضای تأمیدات الهی
الهامات ربانی بر عظمی مذکور کتابی که متضمن صلاح معاش و معا و باشد بنموده آورده
که انرا بید می نامند و بالقای الهی و عقل تجرب شعرا و قافونی که کثرت را بخلوت گام
و حدیث باز آورده انتظام اجناس خلایق و صنوف طوائف و هر اختراع کرده در
ضوابط چند و مسائل و اندراج داده بکتاب الهی موسوم ساخت تا اعمام الناس را
همار و برینی شده فائدهی از پیش و سائقی از پس بوده در معادیم و لا نگ داشته است
طریق مستقیم سازد و این منسوب الهی را که بزبان این طائفه بید می نامند بعد از
اشلوک است و اشلوک عبارت است از چهار چین و هر چینی که از یک اچر و زیاده از
شش اچر نه و اچر یک حرفی است یا دو حرف ثانی ساکن و با اتفاق و انایان بنده
که انمایه این مجموعه عجمیه با خلایق که منشرح مذکور است صد سال غیریست که هر سال ضمن
سه صد و شصت روز است و هر روز شصت هزار چهار و ده مذکور و هر شبی بدستور روز
مستضمن هزار و چو کمری مسطور است با اتفاق و انشوران و بر مهران و یار هند است
که تا حال که تسوید این خطبه میشود چندین برهه می جید و شمار در عالم ظهور آورده
در پرده احتفا خرا میدهند اند و میگویند که آنچه از قات شرح احوال ریه است بر مکر
موجود هزار یکم است و از عمر این برهه پنجاه سال و نیم فر گذشته است و شروع در
نصف روز سال پنجاه و یکم است سبحان الله العظیم چه کارخانه است و چه کارخانه
پردازان از استماع این حکایت غریبه جالقی داریم که بشرح راست نیاید از شنیدن
این داستانهای بدیع سورشی در خود می بینیم که چه نویسم مراد نیست انواع

فکر سوداگرانی بلکه هیچگونه روش نیست سوسی و نامائی و این چنین است آن و هر چند بمقتضای
 دانش فطری و بموجب عقل متعارف و بواسطه آنکه عمر در آن صرف نموده خدش ریزه چند را
 در هم آورده جوایمی چهار نفس الامریه میباشد و امثال این مقدمات غریبه متعالی
 بدرستی غیر از الک که این کتاب غرائب کتاب صفی صفحه جزو جزیل و فتر و فترست تامل
 عینا بدیجیت پیش می آید و دیگری از که داب بجه حیرت بر نمی آید اگر فضولی نموده اعتماد
 بر دانش ناقصی که دارد کرده بدست یاری علمی چند از دلائل حکمت که به خاطر انصاف
 گزین بجهل مرکب اشتباه تمام دارد و خطر در برین سخنان که در نظر امتیاز بنیاست مستبعد
 مستبعد عینا بدیجیت همانا که قدم جبارت از دانه انصاف بیرون نهاده در بادیه
 خسارت رفته باشد چه هرگاه این کس که بالفعل در تمیز و دریافت بقدر امتیازی
 دارد در روزنامه احوال گذشته خود را که مطالعه میکند درمی یابد که در غفلت و انشای
 که ادراک نقل بر هم زده در مکتب خانه خود کاوش سخن میکند و در معرکه خردمند
 زود و خردی مینماید خیلی از مطالب نادرست بر سر نگاران بدلائل خاموشان
 میکند و بسیاری از قصاصد ناحق با دله علمیه از پیش دستان خود قبول میکند و
 از آن باز که بمقتضای روزی نور هدایت در باطن تافتن گرفته کلام المرسلین باله
 واضح باطل شد و غیر از شرمندگی از گذشته و نا اعتمادی بر حال حاصل نشده است
 پس چگونه بر علم مکتب اعتماد کند بر دانش خود فطری و اگر بموجب ساده لوحی با
 این اعتماد الی نمود و اعتماد بر بزرگیهای مشهور پیشوایان و پیش قدیان گذشته
 کرده امثال این طریق را قبول نموده اعتقاد حقیقت میکند قطع نظر از آنکه
 طلاس ملکی نژاد نفس ناطقه خود را در قلماده تقلید یان ارباب غفلت در آورده
 منصفی کرده و زمان تحریر سال میشود و در نظر احوال ناقص خود هم نهایت شرمندگی
 و سرافکنندگی که عذاب ابد عبارت از آن باشد می افتد همان بهتر که روزه قبول
 امثال آنها حواله بدریافتن می نموده صاحب استعدادان از منتهای تنوع نموده
 در آنچه ایما و آن درین خطب ضروری یا مستحسن باشد پروا از دله از عالم غیب

آشنائی نرسید و در قافله عدم خوانی نرسید و گردون جبرس است هفت جوشی از روی
 اما اینده من با صدائی نرسید و حاکمان این حکایت و نا تکلان این روایت
 که تا نو نگویان حوادث وجود هر این سوانح اند چنین باز نمایند که در نصف آخر
 این دو پیر در هندوستان بقصبه همتنا پور راجه بود که بر سر ریخت پیر روی
 بوده و در گستر می امکانی میکرد و نام او راجه بخت بود بعد از آنکه هفت فرزند
 بطنا بعد بطن فرمانروائی یافته ناظم اسبابین برای دلفریب شده بخلوت غا
 نیستی رفته او را در مرتبه هشتم فرزند می بطو نامده اکنام سامی او راجه کور
 بود که کور کیت تهاغیر باسم او اشتهار یافته و اولاد سلطنت نهاد او را
 کوروان نامیدند بعد از شش واسطه فرزندان فرمانروای او فرزند می متولد
 شد و او هم راجه تکلان شد و نام سعادت فرجام او بچیر جی و او را بشخ غریب
 که درین کتاب مذکور خواهد شد و دو پسر وجود آمد یکی در هرات داشت و دوم پاندا گری
 در هرات داشت پسر تکلان بود لیکن بواسطه عدم بصارت چشم راجگی به برادر
 خود که پاندا داشت قرار گرفت و بزرگی و کلانی او از حد تجاوز شد چنانچه فرزند
 او را باسم او خوانده میشد و مسمی به پاندا خوان پو شیه نامند که پاندا پنج پسر بود
 سه پسران از کنتی نام و دو پسر از مادری بوجود آمده بودند مراد از پاندا خوان
 درین نسخه این پنج برادر اند و هرات را صد یک پسر بوجود آمدند صد پسر
 از گاندلمری نام و دختر راجه گند بار که بزرگ اینها در وجود هین نام و دشت
 و تفسیر اسمی اولاد او درین کتاب مذکور خواهد یافت و دیگر پسر بخت گنس نام از
 بقال زنی بوجود آمده بود و مقصود درین کتاب از کوروان این صد یک
 پسر است و بعد از آنکه بقضای آسمانی و تقدیر نیرانی پاندا رخت هستی بهار بقا
 برد و حکومت و سلطنت در خانه و هرات داشت بقضای حکمت باله قرار یافت
 اگر چه پانام فرمانروائی دشت آمار معنی سلطنت پسران او داشتند علی الخصوص
 در وجود هین که فرزند هین او بود از آنجا که دشمن گیزی در آیین سلطنت بقضای

عقل صائب از ضروریات است و خانه بماند ختن جمعی که گمان فتنه و فساد برینا
باشد در شریعت احتیاط از فرض وقت خاطر را به درجودین همواره از پائندون
مستوم بود و در فکر استیصال آنها اوقات میگذاشتند و چون دهر تراشت مخالفت
میکردند و ترسید یافت بد اخطه آنکه کار بجائی نرسد که علاج پذیر نباشد در شهر بنام
فرمود که خانها رست کنند تا پائندوان در آنجا بوده اوقات گذرانند شاید که بواسطه
دوری در مخالفت و عداوت تخفیفی رود و از آنجا که تمسیر با تقدیر سرخچہ نمی زند این
تمسیر هیچ وجه سودمند درجودین بکار پند از ان عمارت اشارتی کرد که در منازل پائندوان
از لاکه و قیر خانه پوشیده تمسیر نمایند که باندک شعله آتش سراپا آن خانه آتش شده
و احاطه نموده سکنه آنجا را طعمه آتش گرداند اما جایکه حمایت الهی عامی احوال
کسی باشد عداوت و کینه ارباب حسد چه مضرت رساند با بخله پائندوان ازین
حیل خبردار شده حاضر خود می بودند در آنجا بهیل زنی با پنج پسر خود بر دوش پائندوان
خود بخود در خانه مذکور آمده سکونت گرفته و پائندوان خانه مذکور را آتش داد
با والدہ خود راه دشت و صحرا گرفتند و همچنان جوین بان بییل زن طلسمه آتش
شده خاکستر شدند و جاسوسان درجودین سوختن آن زن و فرزندانش را عین
پائندوان خیال نموده فرود هلاک پائندوان اقبال پناه را بمسامع کردن این سانسید
نوشتمالی و فغانع البالی تقدیم رسانیدند و ندانستند که کسی را که نگاہبانی او
حفظ آلمی کند از اراوت و اہمہ ذرات امکان چه کشاید و کسی که سروری سلطنت
او را در انزل لایزال کارا گمان تقدیر قرار داده باشد از کمبایات بخیردن
دائرہ حدوث چه مضرت آید بعد از سرگذشت بسیار که این کتاب بتقدیر بیان
اوست از خرابہ بمحورہ آمدہ در شہر کنبیلہ نزول اجلال فرمودند و بطاعت
وسائل و شرائین اسباب در ویدی دختر را چه کنبیلہ را در جبالہ عقد کرانما
ہرنج برادر در آورند و ہفتاد و دو روز نوبت ہر کدام پنج برادران بود
از آنجا کہ دران زمان اتحاد و یگانگی درجہ اعلی دشت ہر کدام از ان خون

و اما باب هر چه خود را میخواستند بیکدیگر می نیرمختند و می نیکانگی آن برادران
 مقتضی آن شد که در نسبت زنا شوئی ضابطه وحدت که لازم صورت مرغی
 دارند با جمله از اینجا که بتاییدات الهی آثار شد و فرمانروائی از سیاهی دولت آتیا
 ایشان پیدا بود و انوار هدایت از روی انجبال احوال حجبته مال آنها بود
 صیت جلالت آنها بر آن صغیر و کبیر جاری شدن گرفت و آوازه شجاعت
 و کبریت و بلند فطرتی بای این جامعه روز بروز زیاده میشد تا آنکه در وجود مهن منتسبان
 او از خواب غفلت بیدار شده بایکدیگر میگفتند که سوختن پانژوان از ارجحیت بود
 باینکه آنها پانژوان اند که تمامی اوضاع خود تغییر کرده ظاهر شده اند همان بهتر که
 تحقیق باید نمود اگر چنانکه بخاطر رسیده رست باشد پیش از آنکه کار ایشان بلند
 گردد و بطاعت اخیل و لاسا کرده پیش خود بایا آورد شاید که در لباس دوستی
 خاطر از ایشان جمع توان نمود بعد از دوزخی سخن کوروان توجبات دوستانه
 و تفضلات خویشانه پانژوان را به همتنا پور که پامی تخت آنها بود آوردند بجزایر
 تقدیم مراسم هماننداری و مراتب دنیا داری و ولایت خود را قسمت برادرانه
 کردند و ایند رست که عبارت از دلی باشد با نصف ولایت خود بانه ادا داده و
 به همتنا پور را با نصف دیگر خود متصرف شده و ام محبت گسترند و چون فرمانروائی
 معوره عالم سر نوشت پانژوان بود روز بروز آثار دولت و انوار عظمت زیاده
 میشد و سواد خردانان دبستان خرد عالمگیری از صفو احوال سعادت آل پانژوان
 خوانده در سلک ملازمان درگاه آنها غلک میشدند تا رفته رفته کار پانژوان بجا
 رسید که کوروان تابع مطلق گشته و در شرائط فرمانرواری فرو گذاشت نمیکردند لیکن
 همواره در خاطر حیل و مکر بای انداختند و به بجائی نمی بردند و بطاهر و اتفاق و
 به باطن در خلمات و نفاق بوده از مقام میگذاشتند تا بخاطر فیض ماثراجه
 جد هشر نمایان رسید که جگ را جو به تقدیم رسانیده شود و پوشیده نماند که جگ
 عبارت از عبادت مخصوص است که بزرگان جمع شده عبادات مخصوص به توجبات

خاص بدگاه الهی بنیان و آتشی بسیار فروخته از اقسام خوشه و میوه
و نعل و سایر اقسام از شتران و غیر ذلک جمع نموده در آنجا یکایک آن
که آتش باشد می اندازند و انواع اصدقات و خیرات مبرات بطور منظم آید و
این را وسیله تقرب الهی میدانند و این اقسام بسیارست چنانچه در کتاب
بشرح مذکور خواهد شد و در جگه راجسوی شرط آنست که راجهای نهضت آید
آمده و از نعم خدات این جشن عظیم را با بدان خود بقیعیم رسانند بجز آنکه بتایید از
را به جبهه شرق و چار به برادر به جبهه غرب و سبعة بجانب مشرق و مغرب
و جنوب و شمال تعیین فرمود و به مشیت حضرت و امیر العظام این امید
در اندک زمانی بحصول پیوست و برادران کاروان کار فرمای به بدرقه جنوب
تا بیدات الهی در اندک فرصت سیر عالم فرموده سلاطین و زکات و فرمانروایان
هر دیار از عظام و روم و عرب و عجم و ماوراءالنهر و سایر مملوکه عالم را با خدایان
بیار و پای می تخت آورده به مات راجسوی بر زمین گرفتند و بتوفیقات
سجانی آنچنان که دل میخواست صورت اقتضای یافت و بعضی اتمام نظم
پیوسته کام دل میطلبی نیده و کامی باش تا بهمان در و ترایه در مان
گرد و در جبهه این اوشا و این دولت و دارائی و عظمت و فرمانروائی
از آنجا که بشریت داشت از خود برشت و آتش حسد که سالها در کانون خیال او
مخفی بود اشتعال نمود و اتفاق آنچنان روزگار زانمان که در وقت شمار زخمی
آراسته پانژوان را طلب داشت و بعد از ادای مراسم میافت قمار باختن
آغاز کردند و از راه حسد پانسه نار است تعبیه کرده هر رفتی که میخواستند
و از طریق نار استی ملک و مال را از پانژوان بر زمین چینی مانند برین شریک شدند
که اگر شمشیر برید آنچه هم داده باشد همه را بگیرد و اگر ما ببریم باید که دوازده سال معمر
را گذاشته لباس فقر و صحرایا و محوش و طغیور بر سر بپوشد و بعد از آنکه این مرتضی
شود و معمره در آمده یک سال نخوی باشد که هیچ احدی شمار نداند که چه کس آید و

و از کجا اید و اگر این شرط بپذیریم نزد باز بخت مذکوره در میان اوقات بگذراند
 از آنجا که محاکمات زمانه آنست که اکثر بخلات مراد ارباب دولت میکردن و بنام مراد
 داده پانڈوان بقرار شرط راه دشت گرفتند نظم اقبالها باست که او بار
 در قفاست * پس عاقل است آنکه تماشا نمی کند آری چه عجب داری کاند
 چمن گیتی * چنبرست پی بلبل نوحه ست پی الحان * از آنجا که خاصیت مراد در
 نهادن غفلت و غرورست راجه در وجود همین حکومت بالاستقلال بی مراعیت انجا
 میکرد و ابواب غفلت بر روزگار خود گشاده از خانه کار خیز داشت انقصه
 پانڈوان بر فاقه غنایت ایزدی طی مراحل و قطع منازل نموده شرط خود وفا
 نمودند و آنچنان که موعود بود در شهر بر اٹ یک سال در پرده احتجاب سر برد
 هر چند که مکانه تعبیه شده بودند نگاهبان قوی تر بود سود نکرد هر چند تفریحی طلبان
 کرده در عدم ایفاء شرائط سخن کردند چون از صدق فروغی نداشت بجائی
 نرسید و بعد از ارسال رسل و ابلاغ پیام و شرح گفتگوی بسیار و قانع شدن
 پانڈوان بر پنج موضع از راه مستی و غرور قبول نکردن کور و ان و قرار بر کارزار
 دادن و بعد از استعداد جنگ و تدبیر آن افواج طرفین بموجب قرار و اول
 بر کارزار نهاده در میدان کور کیت نزدیک تها میسر جمع آمدند و پس از آراستن
 افواج و تسویه صفوف مبارزان طرفین بآیینی که در مذمت جنگ و
 ملت محاربه قرار داده است در نبرد شروع نموده کار پردازی با کردند که حکایت
 رستم و رواجیت اسفندیار را آن حالت نیست که تشبیه کرد آن مبادرت نمود
 ایامی از پهلوانی با و بهادر بیاسی گردان شیر افکن و تهنان فیل تن نموده آید
 از آنجا که خانه کار اهل فریب بینوایست و عاقبت کار ارباب تندیر سوانی
 راجه در وجود همین و منسبان او شربت فنا چشیده بکنم عدم سرفرو بهند و راجه
 چه شتر همیشه روز علی الا اتصال جنگ کرده منظر و منصو گشت و این
 واقعه در ادب ایل کلجک واقع شده بر هیچ آدمی اجل ابقا نمیکنند *

سلطان قمر بیج محابا نیکیند و عامست حکم میراجل در جهانیان و این حکم
بر تو بر من تنها نیکیند و گذارندگان قایل میانند که درین کارزار عظیم یازده
کوه منی لشکر جانب کوروان بود و هفت کوه منی لشکر جانب پانڈوان و
کوه منی با صطلاح هندیان عبارتست از بیت و یک هزار و هشت صد و
هشتاد و نیکل سوار و مطابق این عدد از پاه سوار و شصت هزار و سی صد و ده
سوار سپ و یک لک و نه هزار و سیصد و پنجاه پاوه و درین قتال اعجوبه جنگ
غریب در میان پیروزه روزی که مدت امتداد جدال بود از افواج طرفین یازده
کس زنده ماندند چهار نفر از لشکر پادشاه و درین جان بسلامت برده و سپاه طغر
پناه راجه جده شتر انتظام یافتند که با چایج بر همین که اوستا و طرفین بود و
صاحب السیف و الظلم و استعما مان پسر حکیم در و نه چایج که آن نیز
اوستا زاده فریقین بود و کتیرا که از جمله جاویدان بود و از گروه ابطال
سبجی که با وجود دانش بهلبان و بهر تراشت مذکورست و از جانب پانڈوان
هفت کس از گرداب هلاکت بسا خل نجات آمدند پنج برادر که راجه جده شتر
و غیره باشند و سائک که از قوم جاویدان بر و انگلی و فرزنگلی اشتبار و هشت
چوچیس که برادر در وجود من غیر مادی بود و کشن که سرور بزرگان عالم افراد بود
مجلی از احوال فرخنده مال او آنست که میر پد یوجا دو بود مولدش
تھراست از ترس او کنس حکم کشتن او کرده بود چه اختر شاسان این
در بیچ طالع او دیده خبر بر راجه مذکور کرده بودند که در خانه بسد یو بر تبه شتم
فرزند می تولد خواهد شد که اجل تواند دست او خواهد بود کنس را با دیو کی نش
آورده در خانه خویش که یازده در بند دشت نگا داشته حکم کرده بود هر فرزندی که
بخانه بسد یو شود او را بکشید تا آنکه ششم تبه کشن تولد شود از یازده دروازه که بنجر
قفل آهن داشت به نصدقات استد تعالی قفل و بنجر داشته بود او را آورد
در خانه نند نام که پیشه شیر فروشی و گاو داری داشت مخفی داشته بود آخر الامر

روزی از روی آگاهی و آگاه دلی راجه کنس را گشته اسم سلطنت را به او گسیمن
 پدر او داد و خود بعضی حکومت صوری می پرداخت و چون اوضاع تمام آن زمانه
 از پیرایه عقل و سیاست بهت خالی یافت بدست یاری هوش بل محض و عمت
 خاصه آفرینش آفریدگار نموده جمعی کثیر از عدم فطرت کمال نادانی تصدیق بر قوا
 او نموده بر کارهای او دل نهادند و پیروی دانائی او اختیار نمودند مدت می دوا
 بعد از برآمدن از خانه گویان در شهر استقلال گردانیدند و طرهای غریب از نو
 منقول است و افسانه های بدیع از روایت میکنند آخر الامر راجه جراسنده از
 ملک بهار بالشکر نموده بقصد هلاک او متوجه شهر شد و از جانب مغرب کال چون
 راجه ملحقان یعنی از طائفه که دین و آئین نداشته باشد بالشکر گران نیز قصد
 این بزرگ نموده بعضی بر آنند که راجه عربستان بود کشتن مذکور تاب مقاومت این
 لشکر گران نیارده بدو ارکا که در کناره دریای شور بعد کرمی احمد آباد است
 رفته تحصن شده هفتاد سال در آن حدود مقیم بود در محلی غریبه ساکن بود
 پس میر و بعد از آنکه عمر او بعد و بیست و پنج سال رسید مسافر عالم باقی گشت
 پیاپی مفصل درین کتاب مذکور خواهد شد و بعد از نظر یافتن جد پیشتر گذشته شد
 در جوهرین با جمعی کثیر حنا پیچ مجلی ایاد یافت جد پیشتر حاکم مستقل گشته فرمانروا
 عالم شد چون سی و شش سال ازین قصه گذشت جد پیشتر مدبره توفیقات الهی
 حقیقت بیوفائی این دنیای بی وفا شوهر کش را دریافته پیش از آنکه او در مقام
 او بار در آید آنچه آنکه ارباب فطرت عالی و اصحاب همت بلند بکنند تعلقات
 دنیاوی گذاشته بر فاقه هر چهار برادر بشری که مذکور خواهد شد راه تخر و گرفته
 مسافر دارالامین ملک عدم شده گفتی که کجا رفتند آن تاجوران انیک
 زایشان شکم خاکست آبستن باویدان و قطعه ای دل چو آگهی که فنا
 در پی بقا است و این آرزوی دور و دراز را ز پی چیراست و باروزگار محمد
 تو بستی نه روزگار و پس این تصنع است که ایام بی وفاست و فی الجمله

کوروران و پانژوان هفتاد و شش سال با اتفاق یکدیگر ملک را بی کردند و
 سیزده سال جبر و دهر با استقلال حکومت کردند و بعد از جنگ جد و شترسی و
 شش سال حکومت روی زمین داشت مجموع ایام فریقین یکصد و بیست
 و پنج سال میشود و آخر همه گذشتند و گذاشتند چه بنگامه ناز و محکم بی نیاز
 ۵ اسی دل ترا که گفت بدینا قرار گیر و دین جان نازنین را اندر کنار گیر
 بنگر که با تو آمده و چه کس برفت و آخر کی ز رفتن شان اعتبار گیر و بجان
 العلی العظیم که این سخن دور درازی با این اعجوبگی و طرکی در سائر تواریخ مختلفه
 ظاهر نیست و اثری ازین گفتگوی بیع در طبقات عالمه اگر گویم که این قصه
 راست است از دایره امکان قدم بیرون نهاده باشم و اگر یا بنانه حمزه نسبت هم
 چه دور گفته باشم اگر چه صاحبان سلیقه درست و نگذیب خصوصیات این
 افسانه توقی ندارند اما انصاف آنست که اگر عقل تنیر و دور بین عنان کامل گرفته
 امثال این مسووعات را در رتبه امکان گذارد هر آینه با انصاف نزدیک خواهد بود
 و با احتیاط قریب و اگر خورده بینی و دور بین و در بجانب قدرت الهی و بدایع حکمت
 نامتناهی نظر انداخته تدبیر کامل نماید و تفاوت ادب و احوال و تباین مملوهای
 و فطرتهای مردم یک زمانه بل یک اقلیم بل یک شهر بل یک دیهه و بل تخالف
 حالات یک آدمی در مدارج سنین و شهر و ساعات نیک بدیده بصیرت ملاحظه
 احوال از منته مختلفه بعیده و ادوار متنوعه مفضلا آنقدر که تواند بود یا مجمل
 ظنونات خاطر خود را بیاورد و هر آینه صد مثل این افسانههای بدیع را بدیده از
 سهل ترین امور شمرده در وقوع آن تعجبی استعدا کند چه مسکین آدمی بدین بقصدا
 طبیعت عادت کرده اسیر او گشته از خدمت سلطان خرد باز میماند و از محو می این
 سعادت که سرای بی دولتی است جلایل قدرت الهی را که کجب دریافت انگیزیم
 باشد نشاخته سهل ترین امور را از بدایع آفرینش بوسیله تکرار از نظر محبوس نگذاشته
 عادت از امور سهل شمرده اعتبار نیگیر و بی پای عقل سفر کن در آفرینش

که پس غنیمت را اندرین سفر یابی و بدوق تو سخن حق اگر چه تلخ بود و فروبش که
از ولادت شکر یابی و کشیده دار بدست ادب عنان نظر و که فتنه دل از آمدن شد نظر
یابی و کمن فروشان بازار سخنوری چنین نمایند که بعد از مردن ایام و کمر و عوام
از اولاد ارجن بدو وسطه فرزندی پیدا شد که بر سر حکومت نشسته ابواب عدل
درافت بر روزگار کشوده احوال که نشسته آئینه او ذراع خود ساخت و عمر در مضای
الهی بر سر میز دروژی بخاطر خطیر او رسید که سبب نزاع بزرگان سلف من چه بود
و شرح محاربه آنها و سایر احوال مردم زرم و زبیم گذشتگان و سخنان و دلاوری که
باین مناسبتی داشته باشد چه طور بوده است به بیشیم پارس نام و انانی که مشرف
صحبت او مشرف بود این را از سر بسته خود را کشوده استدعای بیان این کرد
بیشیم پارس گفت که درین مجلس بیاس که او ستاد من و حکیم داناست حاضر است
این مطلب عظیم را از او استدعا کن که قطع نظر از آنکه جناب مشارالیه درین قعه
حاضر بوده از فقیر و عظیم احوال این سرگذشت میدانند و بهر بهتر مضامین بید
که سوانح و حوادث از من از قرار واقع در آن مندرج و مندرج است اطلاع تمام دارم
بر آنکه موجب استدعای راجه این قصه را آنچنانکه می باید تقرر خواهم کرد و خواهد کرد
نباید علی هذا راجه مذکور از حکیم مشارالیه در خواست تقرر این مطلب که بر این
و سراینه حیرت ست نمود و حکمت پناه مذکور بواسطه ضعف پیری و مشاغل
مضوی بقدر تقاعد نموده این داستان و داستان را با سایر مناسبات طامات
که گنجینه مواظط و خزانه نصایح بکلیه کلمه بیت المقصود و چندین تعطیان بادیه
رؤیگار آن شود در قید عبارت کشیده در رنگنای کتابت در آورده این فراهم
آورده را ما به بارت نام کرده و در وجه تسمیه آنچه از افواه مسموع شده است
ما بعضی بزرگ است و چهار تکه بعضی جنگ همچون کتاب مذکور متضمن جنگ عظیم
بود و در این اسم موسوم ساخت اما بعد از آنکه باریاب بهارت بهشت اتفاق
افتاده بوضوح پیوست که بهارت بعضی جنگ نیامده است لیکن چون این کتاب

احوال عظیمہ اولاد عالی نژاد راجہ بہت ست اور انہام مذکور اختصاص بخشیدہ اند
پس الف بہارت الف نسبت باشد کہ چون یامی نسبت در زبان ہندی
شیوع دارد و از انکہ اعظم مساویات راجہ مذکور شرح جنگ مسطورست اطلاق
بہارت ثانیاً در عرف عام ہر جنگ شدہ و این بیاس را از نفوس قدسیہ میزنند
جمعہ برانند کہ در ہر دو ایش شخص کی گدائی مسمی با سہ مذکور بہجت اصلاح احوال
قابلتہ الناس بطور می آید و بعضی را این عقیدہ است کہ یک شخص را مختلفہ
را لباس ظہور خود ساختہ است و شخص موجود را بہجت آنکہ مشکلات بید کہ از
زبان حقائق بیان برہا بطور آمدہ است منسل کردہ چار کتاب ساخت
کہ رگمہ بید و جبر بید و سام بید و اترین بید می نامند کہ معنی لغوی این تفصیل شدہ
و حل کنندہ است و ازین رو کہ در میان دو اب بود آمدہ و یک پای نام کو
و در خلقت این بیاس افسانہ بدیع دور از حساب و معاملہ درین کتاب
مذکورست و افسانہ گزاران روزگار چنین نقل میکنند کہ بیاس بر کتاب
غریب را در شصت لک اشلوک در آورده و در کنار دریای سترگی حوالی تہاسیر
باتمام آورده و جینی عظیم ترتیب داد و در مجلس افادہ او طوائف مخلوقات
حاضر شدہ استفادہ نمودند و این دہائی مذکور شصت لک اشلوک را بجلالت
تقسیم نموده باین تفصیل کہ سی لک اشلوک بطاوضہ کہ مسمی بہ دیو یا اند داد کہ
ساکنان عالم علوی اند کہ بزبان ہندی شمرگ کوک میگویند و پانزدہ لک
بہتر کوک کہ آنہا ہم در عالم علوی سکون دارند فرستاد و چارہ لک اشلوک
بر جہان دراکسان و گند کہ زبان کہ از اقسام مخلوقات اند و موصوف بہجت
جنات مخصوص ساخت و یک لک اشلوک بہجت استفادہ آدمیان گذشت و
آزاد در ہندوہ پر ب یعنی ہندوہ باب خانہ کہ ہر بیس نام دارد و ترتیب دادہ و فیہ
ارباب اسقدا شدہ آغاز پر ب اقل کہ آثرا آو پر ب گویند در احوال کوہ و ان
و پانڈوان و ہرست کتاب و غیر ذالک و درین پر ب بہت ہزار و نہصد و

هشتاد و چهار اشلوک است و دوم سبعا پرپ در بیان
فرستادن راجه جد هشتاد و چهار اشلوک است و راجه با طواف عالم صحبت تسخیر ولایات
و آوردن مال و نقاس و جنگ راجه که در آن و آراستن کوردان مجلس قمار درین
پرپ دو هزار و پانصد و پانزده اشلوک است برپ سوم که آنرا آن پرپ گویند
وین پرپ نیز گویند در بیان زمین پانزدان بسجاول و دوازده سال در آنجا بودن
و شرح حوادث که درین مدت واقع شد یازده هزار و شش صد و شصت و چهار
اشلوک است برپ چهارم که آنرا برپ پرپ گویند در باب آمدن پانزدان
از صحرا بشهر برپ و پنهان شدن در آن شهر دوازده هزار و پانصد و پنجاه اشلوک
و در برپ پنجم که آنرا دوم پرپ گویند در ذکر آشکارا شدن پانزدان و فرستادن
کشن را با بلچی گری و قبول ناکردن کوردان صلح را و تدبیر جنگ نمودن پانزدان
و حاضر شدن نو جهای طرفین در کور کمیت و آراستن نو جهاشش هزار و شش صد
و بیست اشلوک است برپ ششم که آنرا بهیکم پرپ گویند در بیان جنگ مبارزان
طرفین و زخم خوردن بهیکم شامه در میدان و کشته شدن میلی از سواران هزار
و احوال ده روزه جنگ پنجاه و هشت صد و هشتاد و چهار اشلوک است برپ هفتم
در نوبت پرپ است در بیان کنکاش کردن و وجود وین با کردن و سردار ساختن
در فنا چارج را و کشته شدن او و شرح احوال جنگ پنجاه و دیگر هشت هزار و پانصد
و نه اشلوک است برپ هشتم که در بیان پرپ است و ذکر احوال دوازده از جنگ
کردن کردن سوار ساختن و وجودین کردن را که از بزرگان روزگار بکالات صوری و
معنوی اتصاف و هشت و شرح مبارزی کردن و گریختن جد هشتاد و چهار اشلوک است
و کشته شدن کردن از دست ارجن روز دوم سرداری چهار هزار و پانصد و شصت
و چهار اشلوک است برپ نهم که آنرا شش پرپ گویند جنگ کردن او با راجه جد هشتاد
و کشته شدن او از دست راجه جنگ یک روزه و شرح پنهان شدن در جود وین
و کشته شدن برادران او و جان دادن و جود وین به گز بهیم ملاک شدن

اکثر پہلو انان و این ہیر و ہرم روز جنگ است کہ پانڈوان بعد از جنگ و جدل بسیار
منظور و منصوبہ شدند سی ہزار و دویست و ہشت اشلوک دار پرپ و ہم سوتیکہ
پرپ است در احوال خاتمہ جنگ و آمدن کرتہ برادہ ہوشامان کہ پالاج کہ صاحبنا
را می و شمشیر بودند و جنگ کردن بزور و وجود ہمن کہ رقی از حیات و ہوش
داشت و شجرت دن ہر یک چو ہنہی لشکر پانڈوان کہ در جنگ سلامت مانده بنال
خود آمدہ بودند و کشتن آنها کشتہ شدن پنج پسران پانڈوان کہ از در و پدی
مقتول شدہ بودند و ہشت کس از پانڈوان باقی ماندن ہشت صد و ہفتاد و
اشلوک ست پرپ یا زو ہم استری پرپ ست و شرح گریستن زنا جانین
بر مردہ باہمی خود و دعای بد کردن گاندہاری مادر و وجود ہمن کرشن را کہ بعد
از سی و شش سال تمام قبیلہ توبہ بدترین وجہ و توکشتہ شوی ہفتصد ہفتاد
و پنج اشلوک ست پرپ و دوازدم سانت پرپ ست چون جد ہشتر بعد از فتح
احوال دنیای بیوفامطالویندہ خواست کہ ترک اسباب کردہ راہ تجرد پیش گیرد
بیاس و کرشن مقدمات تسلیم بخش گفتہ نصیحت فیض منقبت بہیکم کہ ہنوز در
در قید حیات بود و تحریر نمود و جد ہشتر بر ہنونی نجت بشر و صحبت او شش
شدہ سخنان و پذیر شنید و برین پرپ احوال نخلان و بیان آداب سلطنت
صوری و مضموی ست نوزدہ ہزار و ہفتصد و سی و چار اشلوک ست پرپ ہر دم
کہ آنرا نویس پرپ گویند و ہرم پرپ نیز گویند و بیان ادا نمودن بہیکم تپامہ
انواع تصدقات و خیرات بخاطر میرسد کہ پرپ دوازدم ہم و سیزدم یک پرپ
بایستی کرد چہرہ و نصایح بہیکم تپامہ ست و پرپ نہم را دو بایستی کہ یک کین با
شل از شرح مبارزہی شل و کشتہ شدن او و دوم پرپ و وجود ہمن و شرح
احوال او و برین باب منحنی کہ پسند آید از بہمن شنیدہ نشدہ آنگہ از بعضی
فہیدہ این دیار مسموع شدہ کہ در بعضی نسخہ ما بھارت ہمین طور کہ بخاطر
رسیدہ ہست ہست لیکن بجای وجود ہمن پرپ گدا پرپ ایراد یافتہ

هشت هزار اشلوک دارد پر ب چهاردهم اسمید پر ب ست در بیان اسمید جگ
 و شرح اوزم و سبب ایراد این آنست که چون بعد از تمام نصاب همگی مجلس
 جد هشت این سرای و نیامی بوی فمار و دراع نموده جد هشت اذاع حسرت تازه شد
 خواست که ترک ملائق نموده طریقه تجرد پیش گیر و بیاس سخنان و لا و نیز گفته
 جد هشت را در باب سلطنت و فرمانروائی مقدمات نفس الامر گفته سرگرم آن
 سات از برای دفع کردن خدک خاطر فیض ماثر جد هشت فرمود که جگ اسمید
 بتقدیم رساند تا این عبادت مخصوص کفارت لوث محققه و موبه شود سه هزار
 و سیصد و هشت اشلوک ست پر ب پانزدهم آشرم باس ست در بیان
 تجرد و هتر اشت و گن باری مادر در جود همن و کنتی مادر جد هشت و رفتن
 آنها در جنگلی که در زمین کرکیت مسکن بیاس بود و عمری در لباس فقر گذران
 و رفتن پانژوان بدین آنها و غیر ذالک پانصد اشلوک ست پر ب شانزدهم
 موصل پر ب ست در بیان پریشانی احوال جادوان و کشتن مردن آنها و سایر
 واقعات سیصد اشلوک دارد پر ب هفتدهم هپا پرستخان پر ب ست در شرح
 احوال تجرد راجه جد هشت با برادران و ملک سپردن بزم و رفتن آنها بکومشتان
 برون سیصد و هشت اشلوک دارد پر ب هجدهم شکر کار و همن پر ب ست و ذکر
 گذشتن ارواح پانژوان در کوه مذکور و رفتن جد هشت بدین بعالم بالا و غیر
 ذالک دویست اشلوک دارد و خاتمه کتاب که مسمی به هرنیس ست و در شرح
 احوال جادوان چون راجه جنبه مذکور شرح احوال ابا و اجداد خود به تفصیل
 شنید است دعای آن نمود که احوال جادوان اینخواهم که میمیه آن قصه بیاس
 از صفای خصیصه حقیقت دریافته شرح احوال جادوان را اضافه این حکایت
 ساخته بود در آد پر ب مذکور ست که هرنیس و دوازده هزار اشلوک دارد برین تقدیر
 از یک لک یک هزار و چهارصد و هفتاد اشلوک کم می آید و اگر نظر بر سخنها می موجود
 هرنیس میکند هیزده هزار اشلوک که در آن مذکور ست چهار هزار پانصد و سی

اشلوک زیاده می آید پس زبان بهتر که عاقل بر نوشتجات اعتماد نکرده در سالک
معاش و معا و خود پیروی بعقل دور اندیش نماید تا مستعد سعادت صوری
معنوی شود و خرد شیخ الشیوخ راه تو بس + از و پرس آنچه میجوئی نه از
کس به مخفی نماید از لک اشلوک که درین کتاب مذکور است بست و چهار هزار اشلوک
در بیان جنگ کوریدان و پانژوان است که اهل دانش را دستور العمل است در عت
و خیرت محاربات و مقالات و باقی در نصایح و مواعظ و حکایات و روایات و شرح
نیم و نیم گذشته تا و چون تفصیل بعد از اجمال و نشین ترست به تفصیل و اجمال
که در اصل کتاب است اکتفا نموده تفصیل و اجمال ثبت اصل کتاب به خطبه مقرر
ساخت تا مقصود این کتاب بخوب ترین وجهی و نشین خاطر جوایمی حق و تشر
حق از باطل و حجت از ناسره هوشیار تر شده بجز و حکایت و قصه روایت
دل ندهد و عیان خرد تا مل پیشه را گرفته در سالک تعقل اگر احتیاج شود
عبور نماید تا بمقتضای عطف برادر می اکثر برادران گرفتار نماید ان تقلید را که
ضمیمه کوری بصیرت به تنگی هست رسیده در خواب عقلت خود را از شاطران تیز رو
دور بین عرصه طلب میدانند بیدار ساخته روشافی بصیرت یا عصای هست شود
هر آنکه بادی گری و جوانمردی قریب خواهد بود استغفرا تکه من فضولی در کار خان
الهی نمایم هر که را میخواد بر سر میدارد و هر که را میخواد در تنگی میگذارد و اگر چه جاد
تحقیق می نشاند محض دولت است و اگر در قلماره تقلید میکند عین حکمت آنرا
رضعت شکرد و نه این را اجانت طلب ای دل بوالفضل هرگاه بیا جسم را
باطیب مهربان زبان چون و چرا لال است دره امکان در آنکه فطرت انسان را در
بارگاه وحدت خداوندی کجا گنجایش قیل و قال است جهان پادشاه خدای
تراست + ازل تا ابد بادشاهی تراست + کتاینده چشم بنیش توئی + نگارنده
آفرینش توئی + ز تو بخیر عقل و دانش نیاد + تصور نبرد تو کم کرده راه + به بخشا
ار بر همه عاصیان + خداوندیت اندازد زبان + اگر زبیران را بسوزی بنار + هم از

محل بیرون نباشد شمار به همه کار تو نیست الا که داود ترا تمت ظلم نتوان نهاد
 همان بهتر که زبان سخن از مع آفریدگار کوتاه ساخته بدج خلاصه آفرینش که جان
 جهان و بادشاه زمان است در اثر سازیم که من گنگم لنگ هیچی را انکشاف
 زبان گفتاری و پایی ز قناری داده جوایز رضای الهی ساخته است لیکه چوین
 بدیده انصاف نظری در حوالی کارخانه بزرگی او انداخت ازین اندیشه هر بار آید
 زبان تلم و قلم زبان را در هم شکست که جهان را تا بادشاه جهان باد و سرخی
 امید میدار و چنان باد و سعادت بادش اندر کامرانی و تمتع بادش از عمر و جلی
 سخن را بر سعادت ختم کردم و ورق کاغذ را سازدم در فوروم تمام شد
 و ما بهارت مجلی تصنیف شیخ ابوالفضل علامی نهادیم

یرب اول آدیرب در احوال کوروان و پانژوان
 و فهرست عمیر ذالک بشت هزار هشتصد هشتاد و هشت

اشلوک

راویان اخبار هندوستان در کتب خود چنین نوشته اند که رکیشری بود و نام
 نام و پسری داشت اگر شرواکو را سوت پورانک هم میگفتند چرا که پوران را
 خوب میدانست و آن پسر علوم هندی که آنرا زبان هندی پوران گویند
 بنایت حاصل نموده و معنی آنرا خوب میدانست در قلعه نیکهار دران مان
 رکیشری بود و سونک نام و او بنایت خوب میدی دانست او داعیه کرد که دوازده
 سال جگ کند بسیاری از اوستادان علوم و تجرد نهادان دران جگ حاضر
 شدند و جمعی عالی فراهم رسید ناگاه دران مجلس سوت پورانک نیز درآمد بزرگان
 مجلس چون دیدند که چنین یگانه آفاق مجلس را بفرقه دوم گرامی بزرگی داد
 اکثری پیش او آمدند و به آیین تعظیم دریا رفتند و کرسی بخت نشستن او آوردند
 او بران نشست و از همه پرسش احوال آغاز کرد و و حزن یکدلی و یگانگی بنیاد
 نهاد و همه بزرگان و بزرگ نشان مراسم ادب و لوازم تعظیم بجا آورده پیش او را

جواب گفتند یکی از بزرگان از او پرسید که چون دیر قدم رنج فرموده اید سوت کجاست
گفت که راجا بزرگی جنبه جاک مار کرده بود و بیشیم پائین که از شاگردان خوب بیای
و عارف نکته دان و شاعر جادو بیان بود در آن مجلس حکایات و روایات عجیب
نقل میکرد و خاطر بشنیدن آن متوجه بود و میخواست که در لوح حافظه نقش
بند و شریف ترین داستانها قصه مهابهارت بود آنرا یاد گرفته بود بعد از آن بزیارت
چندین عبادتگاه رفته و به هر کسیت که این جاک در آنجا واقع شده رسیدم و از آنجا
که غرمت بست با نجا آمدم اهل مجلس مقدم او را عزیز داشتند و شکر گذاری قدم
او بجا آوردند و التماس نمودند که این داستان را از آغاز تا انجمام بشنید سوت
پورانک از آنجا که طلب صادق و راجت کامل عزیزان دریافت چاره گیر گشتن
ندید اول گفت که قصه مهابهارت داستانی است که هر که بشنود او را چهار چیز حاصل
شود اول روشنی جوهر عقل دوم اسباب مال و منال سوم کامیاب شدن بر
هر آرزو چهارم ترک حرص دنیا و اشتغال بعبادت مولی و هم او گفت که راجا
جنبه از بیشیم پائین در مجلس بزرگان و وزامایان خواست که برای من قصه نقل کنند
که در دین دنیا مایه کار آید بیشیم پائین چون شاگرد بیاس بود بکار مت بیاس
رفت و از و التماس رخصت نمود که تمام مهابهارت را بر او جنبه بگوید بعد از رخصت
آمد و این قصه را که از چهار بید بر آورده اند به تفصیل باز نمود و بیاس با تکیه
بهیکم تباهه پسر راجه شانمنج که احوال خاندان او رنم زده کلک تفصیل خواست
تالیف نموده و بر صفحه روزگار گذاشته و چندین هزار معانی بلند و علوم و انا
پسند برای دانشوران یادگار مانده و هم او گفت که درین کتاب احوال
فرزندان راجه گریا را آورده است و صلاح و عصمت گاندری که زن
و هر تراشت بود بیان کرده و صبر تحمل کنتی که مادر جدش بود شرح داده و از
بر داری و آنا دگی و هر تراشت و دلیری و دلاوری در جودین و بزرگ نهادی
و روشنی کرن و لطافت جوهر شکن و علو قدر و دوسان و کمال عقل بدر میا زو

واز فرود شکوہ جد شہر و سپہ سالاری بہیم و فیروز جنگی ارجن و نیک نهادی نکل و
 پاک گوہری سدا یکتا بر کرده و پیدا است کہ انہا ہم پیوند خویش و خیر خواہ نیک
 اندیش یکدگر بودند و این ہمہ فتنہ و فساد و خصومت و عناد کہ در میان آمد و کار
 بخونیزی و ستیزہ کاری کشید شعلہ افروز این آتش کزین شدہ کہ سر فرود شہر
 و سر حلقہ دور اندیشان بوزنیا نچہ در ضمن عبارات و طلی اشارات رقم پذیر خواہد
 و در ان مجلس عالی شونک نام بزرگی حاضر بود از مجذبان زمان و موجدان عہد
 کہ بزرگتری ازو نبود گفت آری این قصہ ایست تا در مشتل بر چندین ہزار مکتا
 بدیع و مطالب عالی بسیاری از حکمتنامی علمی و مسائل علمی در ان درجست
 منشور قبول از بزرگان دین و دولت یافتہ چندین رضایار یک در ضمن این
 داستان شگرت نمادہ اند و چندین اشارات سر مہر در طلی این حکایت نمادہ
 پنهان ساختہ کہ جز بہر بیان عالم معانی و در قیقہ شناسان جهان سخندانمی بچہ
 بآن نتوانند رسید و سوت پرانک تعظیم آن بزرگ نمودہ خود را فراہم آورد و خطاب
 باہل مجلس کردہ زبان حکمت ترجمان بر کشادہ امل گفت مجموعہ ما بھارت انچہ
 در میان مردمست و بزرگان خاص و عام اقتادہ صد ہزار اشلوک است انجملہ
 بیت و چہار ہزار اشلوک و در جنگست و ہفتاد و پنج ہزار و ہشتصد و پنجاہ اشلوک
 در حکایات و سوا غلط و فصاحت و حکمت و صد و پنجاہ اشلوک در فہرست کتاب
 و در آدمیانست و میگویند کہ سی لک اشلوک دیگر از ما بھارت تصنیف کیا
 است کہ در میان دیوتہاست و تا رد برایشان میخوانند و پانزدہ لک اشلوک
 در تیر لوکست کہ جامعہ مخصوص اند و دیول ساہ کہ یکی از ان جامعہ است
 برایشان میخوانند وایشان می شنوند چہارہ لک اشلوک دیگر در میان گندہا
 و جہان و را چسانست و سک نام عابدی برایشان میخواند پس مجموعہ ما بھارت
 شصت لک اشلوک باشد انگاہ گفت این حکایت دور و دراز و سخن بہت و
 فرار و دستور العالیست از برای انتظام عالم و سلوک لطقات بنی آدم ہر چہ در

تکبیل انسانیت و تهذیب اخلاق بکار آید در اینجا توان یافت سرگذشتی
 باین جامعیت معانی و کیفیت احوال نیست اگر غصه می شنود بیدار می شود
 و اگر پست خواند هوشیار گردد و شنیدن کن عبادت است و عمل آن سرایه
 سعادت بعد از آن قصه بنیاد کرد و گفت *

آغاز احوال بعضی رکبشیران و منیشیران از زبان
 فیض ترجمان سوت پور انگ که اول نام پاک این بود
 بر زبان آورده شروع کرد

اول نام خداوندی میگویم که هر چه هست اوست و خدا و هر چه هست
 همه ذرات نام او میگویند و همه وصف او میکنند. یکتا و بی همتا و پیدار
 پنهان است آغاز و انجام ندارد و ذات او بنظر نتوان دید و انایان او را
 بمقتل کامل شناخته اند و همه را او پیدا کرده و همیشه بوده و خواهد بود بقا اوست
 و فلاحت حال ذات او نگردد و همه جا میجست بخشنده و بخشاینده است
 و قوی ساز ضعیفان است بزرگ اوست و بزرگی او رست هر که نام او بالی
 پاک بر زبان راند از گناهای پاک گردد و همچنین خدای را من سجده بندگی
 میکنم بعد از آن بیاس را که این داستان را او نقل کرده است و مردم از
 شنیده اند و کسانی که حالا میخوانند و بعد از آن خواهند نقل کرد از او
 خواهد بود و سر چشمه این معنی اوست و ساقی این آب زندگانی اوست درین
 رنگین قدم او فشرود و از وصفان معنی جدا شد و درود و بیادش شگفت
 که نوکیش بخیر بدیر مغان است او میردیر *

آغاز پیدایش عالم و بهما و یو و پرچتیا و غیره و مجل احوال
 کوروان پانژوان

بیاس گوید که اول این عالم تاریک بود بغیبه پیداشد و این بغیبه تخم
 همه مخلوقات است ایجاد او را چنین سبب شنیده میشود کسی که روشنی است

و ذاتی که دوام ممتبی از همه درو میرانند و تصور و تخیل و اندک کرده را بر می بیند و درو
 نزدیک پیش او سادیت از چشم لم پوشیده است و سرجه می کند او می کند پدید است
 از چنان نذاتی این بنیه پیداشده بود و از این بنیه بر ما و بشن و شیوینی نهاد
 پیداشد و من پر اجبتیس و چه سپران آنچه ۲۱ بجای دیگر آفتاب بتوی یوا
 آشیانی گمار و هشت بش و دیگر آنچه سادته پیر شلیح گو بجای پیداشد بعد از آن
 بر همه رکه باج رکه و زمین آب باد آکاش جوات شمت سر شش فصل ماه
 شکل آنچه کشتن بچه شب روز این همه از آن بنیه پیداشد و بر جوات
 همه دیو تهاست و مردان و زامیدن و زیستن و آمدن و رفتن از دنیا حکم خج
 گردیده دارد که می آید و میرود و این همه را خدا می کند و دوازده آفتاب را بر تیب
 این ناماست پرده پیر سبند بهان رب حجه بر چیک بهان بهادوس ازک اشاده
 سبتا آنا هیچ و ازین دوازده هیچ که خرد تر از همه است از دیو بهرات پسر پیداشد و از
 سو بهرات پسر متولد شد و از سه پسر متولد شد و از شصت حیوت شصت حیوت
 و شصت حیوت راده هزار پسر و شصت حیوت را صد هزار یعنی یک لک و ستم حیوت را
 ده لک پسر شدند و از نسل جهان ده لک که روان و جادوان و بهرت و ججات
 را چپواک متولد شده اند و این بیاس پسر را پسر که عابد
 صاحب کمال بود و این عابد بستونی نزدیکی جت از بیاس متولد
 شد و بید از ایشان پیدا شد و این بستونی را راجه شامن که پدر
 بهیکم تپامه است خواست و از او بچیر بیرج و چیر انگد حاصل
 شدند و با تپامه س ما در خود بستونی از دوزن بچیر بیرج که کمی
 انبکا و دیگر انباکانام داشتند چون بچیر بیرج و چیر انگد ازین عالم
 رخت حیات بر بستند و از ایشان فرزندی نماند به صواب دید
 بزرگان عمن زنان او را به نطفه بیاس عالمه ساختند و از آنها
 و سهر تراشت نابیا و پانده بود و آمدند و نظر بفرارش کرده با و لا بچیر بیرج و

و چنانکه نامزد شدند راجه پانڈ که پدر پانڈوان ست بسیاری از ولایت را نیز
عقل و تدبیر و ضرب شمشیر خود فتح کرده بود و همواره هوای شکار و سرور داشت شب
در روز در شکار بسر میرد و تمام کار و بار سلطنت و دار و گیر مملکت را به سیکه تنیا
و وزیر او و کلامی او و سامان و سرانجام میادند و فری در دامن صحرای و آب و هوا
نزداده با هم صحبت داشتند و از فرصت روزگار کام ستان بودند راجه پانڈ بیدار
ایشان را به تیر ستم زد و به ناکوک بیداد با هم دوخت شکمفی و دوران مودی که
بعین حدالی باشند از پروه بدون داد و راجه هم از نتیجه این کار نا سازگار بر نیامد
رفت و خان رمان اگر و بیابان بلا شد و از کنتی و مادی که هر روز آن اجه پانڈ
بود پنج پسر ماند بعضی محدودان کامل بعد از فوت راجه پانڈ در تربیت این عالی
مزدادان بهمت گذاشتند و در نگار داشت ایشان توجیه صوری و معنوی نمود
و چون این والا گوهران زندگی جو هر خود را شناختند ایشان را به هتنا پور
آوردند با دیر تراشت و دیگر خویشان ایشان گفتند که اینها پسران اجه پانڈ
و تازه نهالان بوستان شما اند و پرورش کنید این سخن گفته آن مجروران خانه
نجیب از نظر خائب شده و مردم هتنا پور از دیدن این همانان نور سید
جان تازه یافتند بعضی از بزرگان قبائل ایشان را قبول نمودند و به آئین
بزرگی پیش آمدند و بعضی قلم رو بر نسب ایشان کشیدند مثال در جودهن که
از کینه زبان انکار و ساز کرد و گفتگوی رو و قبول بر زبان خاص و عام افتاد
ناگاه از عالم بالا آوازی آمد که اینها پسران راجه پانڈ اند و سلطنت از ایشانست
و این آواز بگوش همه رسید و دوست دشمن شنیدند و کل بر سر ایشان از
هوا رحمت و صدای نقاره و نقیر ریخت مردم ازین عجائب که هیچ عقل
راست نیاید حیران ماندند و بناچار قبول کردند و به سیکه تنیا که عمر پانڈ
بود و در قوم خود بزرگتری از خود نداشت سایه محبت بر سر ایشان انداخت و
آموزگار این ذوقنون و استادان همه دان چون درونه چای و کر با چای

بجست تعلیم ایشان تعیین کرد اما آنچه در دربار و کسب کن روزگار بکار آید
آموزند و آنچه در تکیه میل جوهر عقل و تربیت آداب ملک بود بیاد او در حجب
بر مردم سلوک خوب میکرد و بسیاری میخواستند که سلطنت باد رسد بهیم در بکریج
و تبرید بار بود و در فنون کمانداری و زور بازو و آیین سپه کشی امتیاز داشت
و فکل و سیدی و در فقه های علوم و محققان و حسن شاکل نمایان بودند و این راجه
جنبه پسر پشیمت بن ابرهن بن ارجن بن راجه پانده که فرمانروای پانگوان بار
شده بود و در کور کمیت با اتفاق سه برادر خود که یکی شرت سید و از نو خردا و اگر سید
و از نو خردا تر بهیم سید نام داشتند شروع بر جنگ که در روزی که مجلس جنگ فرا هم آمد
بود راجه جنبه با برادران کامیاب و اقربای نامجوی در اجهای اطراف رایان کیناف
حاضر شده بودند و از عابدان و زاهدان هر ولایتی آن مجمع گراهی نفس منفاخته
بود و گونه گونه مردم در آن انجمن عبادت با داب عبودیت نشسته بودند تاگاه
پیدا شد برادران جنبه چو با گرفته سگ را زو ندسگ در دمنند فرایک نام فرود زمان
پیش مادر خود رفت مادرش بر آشفته گفت که کدام سنگدل گران جان ترا این
روز با و روزگار تباہ رسانید گفت برادران ما در دمنند جنبه مادرش گفت که این
طبقه ازان قبیل نیستند که بی جیتی در آزار کس بکوشند یقین که از تو گناهی
سر زده که ترا زده اند سگ گفت من هیچ چیز از اسباب جنگ مثل شیره و خون و زرد
فته بر دم و پای آلوده در بساط طاعت ننهادم و بر دم بی شایه کلاه گرم شاد
اند و استخوانهای مرا نرم ساخته اند ما در او را همراه گرفته مجلس راجه بفراود
آمد که این فرزند من میگوید که شما را بگیناه زده اید چندانکه فریاد کرد و بیکیس داد
نداد و بفراود آوریده نامراد بود نا امید هم شد و اندل آتشین نفس سوخته
بر آورده گفت که چون شما بگیناه جگر گوشه مرا آزرده اید شما هم پادشاه آن
خواهید دید راجه جنبه از آنجا که دور اندیشی پیشه او بود از و هم سراسیمه شد
نخار اندوه بر دامن نشاط او نشست و آن جنگ را تمام کرده به دستنایور

آمد و بمقربان بارگاه و دانایان پایه سرگفت که ما را بر مبنی کار انگاه پیدا باید کرد
 که شاید آنچه سنگ نشان داده است رنج کند و بطریق که بگذران جانبران ما
 تواند شد درهنمون شود همه در مقام جست و جو شدند و در هر گوشه تگ و پو
 نمودند راجه بر سر بی دولت و اقبال روزی بشکار برون رفته بودند ناگاه از
 دور خانه عابدی بنظر او درآمد راجه در دل گذرانید که شاید درین نهانخانه
 یکتائی دانا ملی بوده باشد که دشوار مرا آسان کند بی اختیار دست از شکار
 باز داشت و در آن روزی صید دیگری گام نهاده آهسته آهسته نزدیک آن خانه
 رفت درمی نمود چون دیده منتظران راه عشق باز از راه ارادت درآمد
 عابدی دیده نورانی سوّم شروانام در خلوتخانه حضور داشت و از غوغای مردم
 خور را بکنار کشیده نظر بر اخلاص درست او کرده متوجه شد و محبت و گرم داشت
 بمعارف الهی مجلس گرمی در گرفت و بعد از فراغ غذای روحانی بقوت جیست
 از آب و میوه و ریشانه پرداخت راجه پرسو شنید عابدی که هم جلیس صحبت بود
 و هم حریف خدمت پسندیده افتاد بدل گذرانید که بار عالمی بر سر دارم خردمند
 که جمیعت بخش خاطر باشد نیست اینچنین صاحب نظرتی با من همراه باید که
 صلاح دین و دولت من بعقل و تدبیر او باز بسته باشد عابدی بنور باطن درایت
 و گفت این ارجمند را بومی سپارم اما ما در او مار بوده است راجه متعجب شده
 پرسید که آدمی چون از مار متولد میشود عابدی گفت مرا احتمالی شده بود و منی را
 ماری خورده و در رحم او این فرزند قرار گرفت و بعد از مدت محمود این سیر را مید
 و از آنجا که نقش سعادت سر نوبست او بود جوهر مراد و عقل خدا داد و تعلیم
 آداب و کسب کمالات و مساز آراء اصل گوهر معتبر است و طرف منظور نیست بگیرد
 در خدمت خود نگا دارد و هر مشکلی که رونماید کشایش از و طلب و نیز عادت می غریب
 دارد که هر کس چیزی از او میخواهد آنرا بگوید و هیچگونه نمی آید شاید کسی از مال تو
 چیزی طلبد و او بخشد و خاطر تو آندوده شود راجه گفت این خود صنعتیست گزیده

نری سعادتی که از گنجینه دولت من که از حساب بیرون است مردم فیض بند
 عابد را صدق خواهمش او پسندیده افتاد و دست پسر را گرفته بر آید بسپرد
 راجه او را به شهر آورد و با برادران نفست که این جوان را پادشاهت کرده ام خبری که
 از سر کار من بدیدان میاید هیچ مگوید و خدمتی که بفراید بی توقف بتقیم میایند
 ایشان بجان و دل قبول کردند بعد از مدتی راجه جنبه برادران را بجای خود گذاشته
 به تسخیر ولایت و کمن رفت و آن ملک را مسخر کرد و در آن زمان زاهدی بود و موم
 و فیض الود بود و او را ده مرتبه داشت یکی آیین و دوم ازن و سوم بی نام و شش
 روزی زاهد ازن را طلبیده گفت در فلان زمین برنج کاشته ام و یک طرف آن
 زمین خاک کم شده است و آب از آن طرف بدر می رود و بر آن راه را محکم ببند
 که آب نتواند رفت ازن در ساعت بیل گرفته بزرعه رفت دید که آب تشنه است
 طغیان را در هر خند خاک میرغیت آب می برد چون کوشش او بجائی نرسید خود در راه
 آب دراز افتاد و آب را بروی خود را نگاه داشت چون مدتی گذشت و ازن پیدا
 نشد و موم ازان دو مرتبه پرسید که ازن کجاست که پیدانیت گفتند که آب ستن
 رفته بود معلوم نشد که او را آب بر دیا خاک خود و موم گفت بیایید تا اینجا
 رویم و خبری از او بگیریم پس بکنار کشت آمده فریاد کردند ازن آواز او تاد
 شنیده از اینجا افتاده بود و بر حبت و او تاد را جواب داد و او تاد پرسید که
 درین مدت کجا بودی گفت در ممر آب افتاده بودم تا آب فرو و من هم
 خاکی بیش نیستیم او تاد کا را در بنایت پسندید و گفت آفرین بر تو که چنین
 من انقدر رحمت کشیدی و چون ترا طلبیدم برخاستی و جواب دادی
 من از تو خوشنود شدم و ترا امر فرموده و ترا الگ لقب نهادم و از درگاه انیز خواهم که
 که همه علوم بی آنکه پیش کسی بخوانی ترا معلوم شود و مرده ترا که کار تو تمام شد
 و ترا رخصت دادم که بخانه خود بروی او را الگ پایی او را بوسیده و تکه مرتبه
 گردا و گردید و راه خانه گرفت از نگاه او تاد و طرقت روزی با شاگرد

دیگر که این نام داشت گفت که گادان مرا نگاهدار و بصورت و بخت
 مشغول شد روزگادان را نگاه میداشت و شب بلامنت او شاد
 می آمد و تا صبح در خدمت می بود و همچنین مدت ها روز به شب و شب به روز
 می آورد و روزی او شاد این را دید که فریب شده سبب فریبی پرسید و گفت
 که چون گادان را رانده می برم از هر خانه اندک طعامی می رسد میخورم او شاد گفت
 خوب نمکینی بعد از این هر طعامی که از مردم بپسندم را پیش من بیا تا آنچه من بخواهم
 بها نقد بخوری این دیگر هر چه از طعام می یافت پیش او شاد می آورد و شاد
 همه را از او میگرفت هیچ با و نمیداد و این بهمان دستور روز و شب هر گرم خور
 بود بعد از مدتی باز او شاد با و گفت ترا فریبی بنیم چه میخوری گفت از مردم
 آنچه می یا بهم بر طبق نیازی نهم در فلان گوشه دوسه درویش تکیه گاه دارند
 پیش ایشان میروم اگر چیزی گدا می کرده باشند با ایشان همکاسه میخورم و از آن
 اندکی میخورم او شاد گفت این ناشایسته کاریست که پیش گرفته دوسه بینوا که
 تمام روز گدا می میکنند تو روزی ایشان تنگ میازی این چه مہتیست زنی
 بعد از این چنین کاری نکنی این گفت هر چه اشارت فرماید کرده شود چون
 مدتی ازین گذشت باز روزی زاهد دانا بر میگفت که آنچه از مردم میگرفتی همه را
 منع کردم ترا بهمان دستور تازه و ترمی بنیم راست بگو که درین ایام چه میخورستی
 گادان را می چرانم چون از گرنگی بی طاقت میشدم اندک شیری دو شتم و میخورم
 و خدمت آنها میکنم و حق او شاد نگاه میدادم او شاد گفت کار بد میکنی من تو
 اعتماد کرده این گادان را سپرده ام تو بی رخصت من چرا دست بشیر انبیا می
 دیگر چنین کن شاگرد گفت بد کردم دیگر نکنم بعد از فرصتی او شاد پرسید که همچنان
 فریبی ترا فرود گرفته باز سبب چیست گفت درین ایام هیچ نمیخورم بغیر از آنکه چون
 گوساله های شیر مست شیر میخورند هر چه از دهن آنها میچکد و بکها آن آلوده نمیکرد
 دهن آن می برم یعنی می رسانم و قطره چند بگلو فرو می برم او شاد گفت تو که

شیراز و مین که سالها میگری آنها را غر خرابند شد و گیر دست باز دارند اگر شرمند
 شده بر تقصیر خود اعتراف نمود و بیچاره را چون از میج جا امید خوردنی نماند دوسه
 روز گرسنگی خورده بقیاب شد ناگاه در آن صحرای تنگیده درخت آک دید از نمای
 بی طاقتی برگهای زبرزال او که در نهایت تلخی و تیزی بود بخورد و دوسه روز که بران
 گذشت نامراد کور شده وقت بازگشتن در راه چاهی بود از نا بینائی در آن جا
 افتاد چون شب شد ایمن نیاید و همون شب که گفت که ایمن نمی نیاید چون به هم
 راه خوردن او بستم تا با قهر کرده بجای دیگر رفته باشد او جوان ایمن آنچنان کس
 نیست که بانیها ترک خدمت کند و از قبله ارادت رو برگرداند یقین که بانعی قوی
 در میان آمده باشد و همون گفت بزخیر تا ما تو بگیریم و او را پیدا سازیم هر دو به هم
 رفتند و او را فریاد میکردند ایمن در چاه آواز او شنید و شنیده جواب داد و او را
 بر سر چاه آمده پرسید که چه حال داری و چیز درین چاه افتادی گفت به من
 محبت شما کور شد من و بی اختیار در چاه افتادم پرسید که چون کور شدی گفت
 هر چه بخوردم از آن منع میکرد و دید چون گرسنگی طاقت مرا طاق کرد و برگ آک
 خوردم و زبر بر او چشم من کار کرد و مرا بود پای ارادت براه نه چه دانستم از راه
 افتدم بجای نه کنون چشم پوشیده از هر چه هست درین تنگنا مانده ام بانیست
 او تا و گفت درین چاه اسونی که ما را یار کن و او را می ستوده باش که او
 علاج چشم تو خواهد کرد و تو تپای بنفش بدیده تو خواهد کشید او تا و ملتقمین شد کرد
 نموده زفت ایمن در آن گوشه تنگ و تاریک که از دل ناخود مندان یار میداد سولی که
 را یار میکرد و می ستود و در پوزه می نمود و تشایش میکرد و تشایش می نمود ناگاه
 اسونی که ما را یار داشت و گفت که رحمت بر صدق و اخلاص تو باد که خدمت
 او تا و کردی و هر خیزی را که او ترا یار فرمود آنرا سجا آوردی حالا چون از صدق
 دل یار کردی و تعریف من نمودی من از تو خوشنود گشتم اسونی که ما را یار
 گفته پاره آورد و روغن گیاه کرده غلظه را با داد که بخورتا چشمت روشن شود و ایمن گفت

که او ستاد من مرا گفته است که آنچه خوردنی بیانی پیش من بیا تا بر چه من از آن بقی
 بدرسم آنرا بخوری حالا بده تا من او را بخدمت استاد بدم تا او بمن ندیده بخوانم خود
 اسونی که اگر گفت آنچه ترا واقع شده است بعینه استاد ترا هم واقع شده بود من
 چنانکه غلوه را پیش تو آوردم پیش او هم برده بودم او همان ساعت بی آنکه از
 استاد پرسد آنرا بخورد تو هم این غلوه را بخور این گفت هر چه استاد من بمن
 گفته است میکنم تا استاد رخصت ندهد این غلوه را بخورم اگر چه درین چاه
 گرسنگی ببرم اسونی که کار بسیار ازین اخلاص و عقیده او خوشحال شد و گفت
 صد رحمت بر اخلاص تو باد تا الا من از آفریدگار میخواهم که هر دو چشم تو روشن شود
 و دندانهای تو از طلا شود و دندان استاد تو که ترا اینقدر تشنه اش داده است
 آهین شود همان ساعت هر دو چشم این روشن شد و دندانهایش طلا گشت تا
 تا در پامی اسونی که مرا افتاد اسونی که مرا در دست گرفته اند چاه بدر آورد و خود
 از نظر غائب شد این بخدمت استاد خود آمد و در پامی استاد افتاد و گفت از
 توجه شما چشمان من روشن شدند استاد گفت ای فرزند صد رحمت بر تو باد
 و بر اخلاص تو ترا من آزمودم و ترا انچه ناگه میخواستم بایتم حالا میخواهم که همه
 علوم آفریدگار بتو بخشد بی آنکه پیش کسی بخوانی چون استاد این دعا کرد و آفریدگار
 تمام علوم که او ستاد او را داده بود و دیگر میدانست با دو او و چنان شد که در آن
 زمان هیچ کس در هیچ علمی مثل او نبود پس استاد او را رخصت داد و تا بخانه و وطن خود
 بر رفت و بهوشم شاگرد خود را از مؤخر هر دو را چنانچه می بایست چنان گفت بعد از آن
 باین شاگرد و سومی گفت که ترا می باید که تمام روز بخدمت که در خانه من بوده باشی
 همه را میکردی باشی شاگرد بخدمت مشغول گشت شب در روز چنان خدمت میکرد
 چون مدت مدیدی این چنین خدمت کرد استاد از او هم خوشنود گشت و او را هم
 دعا کرد که آفریدگار علمی که بندگان می خود که درین زمان هستند داده است همه را
 بتو بدهد و این دعا مستجاب گشت و همدوم او را هم رخصت داد که بخانه خود رود

بیدار پامی استاد را بوسید بخانه رفت و کد خدا شد او هم شاگرد پیدا کرد اما ایشان را
 بجهت هیچ خدمت تکلیف نمیکرد و ایشان را بسیار غرور و محترم میداشت روزی
 راجه پنجه پیش بیدار پامی رفت و گفت که میخواهم که همراه من بیایی و من جگت میکنم
 آن جگ مرا تو تمام کنی بیدار قبول کرد و یکی از شاگردان خود را که آوتنگ نام
 داشت گفت که من همراه راجه میروم تو در خانه باشی و هر خدمتی که کرده باشد
 میکنم و هر چه این زنان من بخواهند آنرا بجا آر آوتنگ قبول کرد بیدار همراه
 راجه رفت و آوتنگ شب در خدمت خانه و زنان استاد میگردید و یک زن کلان
 بیدار آوتنگ را طلبیده گفت که امروز من براجت زشته ام شوهر من در خانه نیست
 تو بعضی شوهر من با من صحبت بدار آوتنگ گفت تو بجای مادر منی و هرگز با مادر
 خود کسی چنین نگذرد است من چون بکنم زن گفت استاد ترا گفته رفته است که هر چه
 زنان من بگویند و بفرمایند چنان کنی من ترا حالا این خدمت میفرایم اگر نخواهی کرد
 خلالت استاد خواهد بود گنگا را خواهی شد آوتنگ گفت استاد مرا فرموده است که
 خدمت شما میکنم این خدمت نیست بلکه گناه است که از آن بدتر نباشد من هرگز
 این کار را نخواهم کرد اگر چه استاد هم از من برنجده و مراد عای بد کند زن ناامید شد
 و دست از او برداشت و همان روز بیدار جگ راجه پنجه را تمام کرده بخانه آمد یکی از
 زنان او آن قصه را با او گفت استاد بسیار از آوتنگ راضی شد و خوشنود
 و او را طلبیده گفت صد رحمت باد که تو عزت من نگاه داشتی هر چه میخواهی
 از من بطلب تا من دعا کنم که آفریدگار آنرا بگوهر است کن آوتنگ گفت شما
 استاد من اید من در خدمت شما علوم آموخته ام فائده بسیار از شما به من
 رسیده است شما مرا خدمتی بفرمایید تا آنرا بجا آورم استاد گفت خوش باشد چون
 خاطر تو اینچنین میخواهد پیش زن من برو هر چه او بفرماید چنان کن آوتنگ بجهت
 زن استاد رفت و گفت که مرا استاد فرموده است تا هر چه تو میخواهی باشی آن را
 برای تو بیاورم زن استاد گفت رضای من میخواهد که تو به پیش راجه پیش

بر روی وزن آن راجه گو شواره که دارد مثل آن که شواره و گیکه کسی ندارد آنرا
ازد گرفته میاورم از امر و تا چهار روز دیگر میاید که آنرا بمن رسانی چرا که روز جمعه
البته من جماعت بر منان و فقر و زمان بزرگان را معافی خواهم کرد آن روز
میاید گو شواره بگوش من باشد تا همه زنان بگوش من بیفیند و اگر تا آن روز
نخواهی آورد ترا دعای بد خواهم کرد آن روز میاید که آن را بمن رسانی آنگاه
گفت بسیار خوب و از اینجا بدر آمد و میرفت و در راه گاهی در غایت کلانی و
بزرگی چنانکه از یک کروه بلندی آن بیشتر بود و مردی در غایت بزرگی و صلابت
بر روی سوار چون آن مرد اوتنگ را دید گفت ای اوتنگ بیا این گاه من که
سرگین میاید از آن را به داشته بخور و بولی که باندازد آن را به آشام اوتنگ
گفت من هرگز آنرا نخواهم خورد شخص گفت استاد قوم هم این را خورده است
تو هم بخور اوتنگ گفت چون تو میگوئی که استاد من خورده است و من ترا در فکر
نمیدانم من هم میخورم پس آمده پاره از آن بول و سرگین بخورد و از اینجا
گذشته میرفت تا بخدمت پادشاه رسید و راجه را دعا کرد و راجه از دیدن او خوشی
گشت و پرسید چه سبب آمده اوتنگ گفت من استاد می دارم وزن استاد
از من گو شواره که زن شاپوشیده طلبیده است من برای آن بخدمت شما
آمده ام که عنایت کرده آن گو شواره را بمن بدهید راجه گفت آری آن گو شواره
زن من دارد تو برو بخدمت خان آن گو شواره را از زن من طلب کن تنگ بخدمت خان راجه
هر چند طلب رانی کرد رانی را نیافت از اینجا بیرون آمده باراجه گفت که شما سبب
بنود که مرا سرگردان سازید من در محرم هر چند تفحص کردم رانی را نیافتم راجه مدتی
سر در پیش انداخته متفکر شد بعد از آن سر بر آورده گفت ای برهمن تو دروغ میگوئی چون
طعامی خورده دهن خود را نه شسته زن بغایت پاکیزه با صلاح است هر کس که طعام
خورد و دهن ناسته باشد او را نمیتوان دیدن اوتنگ چون این سخن از راجه بدید
شنید خطه متفکر شد آنگاه سر بر آورده گفت ای راجه راست میگوئی من گنگارم و

و من نه شسته ام پس اوتنگ بکناره آبی رفت و درو بجانب آفتاب کرده خیزد
 و من خود را پشت بعد از آن بجرم خانه راجه رفت رانی را دید که بر تخت نشسته
 رانی اوتنگ را دیده برخاست و پامی او را بوسید و او را پرستش نمود بعد آن گفت
 ای برهمن تو مرا سرفراز کرده حالا با من بگو که چه جبت آمده و چه میخواهی تا من آن
 تو بدیم اوتنگ گفت بجهت این که شواره شما آمده ام که آن را بمن بدی تا بجهت زن
 استاد خود ببرم رانی گفت من از آن می ترسم که تو چیزی از من بگیری که مرا بدست
 قدرت نباشد ای اوتنگ آنچه تو میطلبی سهل چیزی است پس گو شواره خود را بیا آورد
 و آن بر من داد و گفت ای برهمن ماری تپک نام دینی بدون این گو شواره می باشد
 اگر تو غافل خواهی شد و این گو شواره خواهد بود زنیار که غافل نشوی کمال احتیاط
 در زنگا داشت این میکرده باشی اوتنگ گفت من آنچنان نخواهم کرد که تپک
 از من این را تواند برد پس رانی را در دایع کرده اوتنگ پیش راجه بپای آمد و او را
 دعا کرد راجه گفت سالها میاید که مثل تو برهمن دانا و بزرگ بجانه من باید چون مرا
 مشورت کرده آنقدر صبر کن که من ترا معانی کنم و بجهت روح ما در وید پر خود طعامی بخیه
 بخورم که روح آنها شود اوتنگ گفت من میخواهم که زود تر خود را ببلارستان
 خود برسانم هر چیزی که شما را میسر شود زود بیاورید پس راجه فرمود تا آب آوردند اوتنگ را
 گفت تا غسل کنند زود آنچه حاضر بود برای او آوردند اوتنگ چون دست بطعام بردید
 که طعام سروده است و موی ازان بقره ظاهر شد اوتنگ گفت که این طعام لائق
 خوردن نیست چون تو طعام نیک نیاوردی چنان تو که خواهند شد را گفت
 که من خود دانسته طعام دیون را برای تو نیاورده ام چون تو این طعام مرا
 کردی اینقدر میخواهم که ترا هرگز فرزند نشود اوتنگ گفت تو طعام دیون برای من
 آوردی و مرا دعای بد هم میکنی بیا و ملاحظه کرده به بین که درین طعام هموست
 و خشک شده است راجه بشیر آمده دید که موی کلان در طعام بود و شمر شده
 اوتنگ را عذر خواهی کرد پس راجه گفت ای برهمن من دانسته طعام نیاورده ام

حالا التماس داریم که دعا کن که چشمان من کور نشود و اوتنگ گفت من هرگز دروغ
 نگفته ام دعا بر نیگیر و البته تو کور خواهی شد و من دعا میکنم که تو باز بینا شوی
 بآن شرط که تو هم دعا کنی که مرا هم سپید شود و راجه گفت تو آن دعا کن اما من نمیکنم
 چرا که بر منان را غصه اندک میشود و ما را که چتر یا نیم غصه بسیار میباشند من دعا
 خود را در دستم میگردانم و اوتنگ گفت اگر طعام پاکیزه می بود و عای تو در من اثر
 میکرد اما چون تو ناحق دعای بد مرا کرده امید هست که آفریدگار دعا مستجاب کند
 این سخن گفته راجه را در دایره کرده متوجه نزد اباد شد و در راه سیوره را دید که
 برهنه می آید گاهی ظاهر میشود گاهی پنهان میگردد و ماحوض آبی را دید که بغایت
 آب صاف و پاکیزه داشت اوتنگ بکنار آب آمد و لباس خود بدر آورد و گوشتش را
 را در میان رخت بگذاشت و آب در آمد و غسل کرد و آن سیوره خود را تحکیم
 بود که بآن صورت آمده بود چون اوتنگ در آب آمد آهسته آهسته گوشتش را برداشت
 بهمان صورت اصلی خود بر آمده بسوراخی در آمده بقعر زمین رفت چون اوتنگ
 بدر آمد و رخت پوشید آن گوشتش را ندید سخن رانی بخاطرش در آمد که گفته بود
 که ازین غافل نشوی پس اوتنگ بر سر آن سوراخ آمده چوبی در دست داشت
 بر سر آن چوب پاره آهن بود بآن آهن زمین را کاویدن گرفت و پیش رفت
 محاسن که از آن آهن به مقدار تواند کندن بسیار دگر شد اندر از حال او
 آگاه گشت از سلاح خود که آنرا سحر گویند پاره را در سر آن چوب تعبیه کرد
 چون به من بعد از آن بکندید بانگ زانی بجائی که منزل آن مار بود رسید شهری
 دید در غایت لطافت خانه های عالی که اکثر را از طلا ساخته بودند اوتنگ بهمان
 شهر در آمده ماران را تعریف بسیار بنیاد نهاد و گفت شما بزرگانید و از دین شما
 در هر محلی باران می ریزد و صورتهای شما قویست چنانکه آفتاب میگردد و شما هم
 میتوانید که دیدن و از جنس شما چندین هزار ماران در پیش و پس آفتاب میرود
 من دعا گوی شما ام و آمده ام که گوشتش را بدیدم اوتنگ هر چند نمیپسندید

تعریف بسیار کرد و هیچکس سخنان او گوش نکرد و گوشواره باوند او تنگ بسیار
و لگای گشت و کینا آب بنشست و دو عورت را دید که کرباس می بافتند یکی تبار
سیاه و دیگری تبار سفید و شش دختر فرود سال چرخ میگردانیدند و آن هر چه دوازده
ارده داشت و یک مروی و اسپ را هم دید که یک جانب ایستاده و در آونک
پیش ایشان رفت و ایشان را دعا و تعریف کرد آن مرد گفت ای برهمین
از تو خوش بود گشتم چه میخواهی که مقبوض هم آونک گفت آن میخواهم که ماران زبون
شوند آن مرد گفت برو در کون این اسپ و من را بنه و با و دروی بدم بمن
آن چنان کرد ناگاه از هر تار موی اسپ آتش و دود برآمد چنانچه تمام
آن شهر را در گرفت و ماران را سوختن آغاز کرد آن مار که گوشواره را
برده بود گوشواره بدست گرفته بیامد و با آونک گفت این گوشواره تست بگیر
و دست از پا بردار آونک گوشواره را گرفت و بعد از آن با خود فکر کرد که زن
استاد من گفته بود که اگر تو بچار روز دنیا می ترا دعای بدخواهم کرد از آن عهد
انذکی مانده است و من کی راه دور دراز خواهم رفت و با نجا خواهم رسید و این فکر
فرد رفت ناگاه همان مرد با او گفت ای آونک غم مخور و بر همین اسپ سوار شو
تا در یک لحظه ترا بنحانه استاد تو میرساند آونک او را دعا کرد و بران اسپ سوار
شد و در لحظه او را بنحانه استاد رسانید چون به منزل استاد آمد دید که زن استاد
غسل کرده موی خود را خشک میکند و میگوید که امروز وعده آمدن آونک است
و حال پیدا نشد چون من رخت می پوشم او را دعای بد میکنم در وقت آونک
آمده ام و دعا کرده و بعد از آن گوشواره در پیش او نهاد و او و شوهرش بسیار خوشی
شدند و او را نوازند پس آونک بنحمت استاد آمد و او را دعا کرده ایستاد
استاد گفت که چرا اینهمه دیر که می آونک گفت من زود می آمدم اما چپک مار این
گوشواره از من بزد و دید من بشهر ماران رفتم و آن قصه را تمام گفتم و گفت من
از آن جهت دیر آمده ام که بان شهر رفته بودم و در رفتن و آمدن زحمت بسیار کشیدم

آنگاه گفت در آن شهر ماران و وزن را دیدیم یکی تبار سیاه و یکی تبار سفید می یافتند
این چه تواند بود چرخ می دیدیم که دو دوازده آره داشت و شش و شش طفل می دیدیم آن
مرد که تعلیم میداد که بگویند به ما دیدیم آنها چه کس بودند و آنکه از هر موی او آتش بر
آمد که من هرگز آتشی بدان مانند ندیده و نه شنیده ام و در هنگامی که من از اینجا
میرفتم در میان راه مردی را دیدیم که بر گاوی سوار بود او را میخواستیم که برانیم که
چه کس بود و اینکه را می گفت که تو سرگین این گاو بخور که استاد تو هم غمخیز بوده بود
استاد که بیدارم داشت گفت که آن دو عورت از دوتنها اند که بر شب و روز هر کس
از دو آن ریمان سیاه و سفید کمی بافتند روز شب بود و آن چرخ که دو دوازده
آره داشت سال دو دوازده ماه بودند و آن شش طفل شش فصل بودند آن مرد
نا را این بود و آن اسب آتش بود که بجهت خلاصی تو بآن صورت بر آمده بود
و آن گاو ایرایت و آن شخص که بران سوار اند بود و آن سرگین و بول که ترا
فرمود که خردی آبجیات بود و آن تاثیر آن آبجیات بشهر ماران رفتی و از زبان
نزدی اند و دست من است و بجهت دوستی من آمد و ترا مدد کرد که زمین را
کندی و تو خدمت من بسیار کردی ترا این دعا میکنم که بخیر و خوبی باشی
حالا ترا رخصت دادم که بجایه و منزل خود بروی که بسیار خدمت کرده اوست
پای استاد را بوسه داد و از رخصت گرفته بدر آمد اما بغایت از تحک مار غصب
بود که انقدر زحمت باور ساینده بود چون از پیش استاد بدر آمد و بجایه خود رفت
به هستانا پور بخدمت راجه خنجه آمد و بمجلس راجه آمده دعا کرد و در بهان ایام
راجه بجانب ملک پنجه شلازمت بود و تمام آن ولایت را مسخر کرده حکام ملک را منهدم
ساخته و تمام آن مردم را تابع خود گردانیده بود و آنکه چون راجه با دعا کرد
گفت ای راجه تو کاری را که میباید کردی کنی و کاری را که نباید کنی کنی
راجه چون این سخنان از وی شنید او را تعظیم کرد و بعد از آن گفت ای بر من
نگاه بانی رعایا حتی المقدور میکنم آنچه دانایان مرا فرموده اند میکنم و از هر چیزی

که مرا منع کرده اند میکنم تو چرا این چنین سخنان میگوئی اوتنگ گفت ای راجه ترا درین
کار با چیزی نمیگویم میگویم که چو یک مار پدر ترا که آنچنان راجه بزرگی بود گذشته است و
تو او را هیچ نمیگوئی و بر تو لازم است که خون پدر خود را بگیری و تو این را گذشته سمیر
بنده می خدایم روی دمال و ملک ایشان را میگیری خود انصاف بده که کدام کار
خوب است و کدام کار عقل است که راجه با که با تو بیج بی نگرده اند تو ایشان را میرنجانی
و ملک و مال ایشان را میگیری و دشمن خود را که پدر ترا کشته است خود هیچ نمیگوئی
پدر تو چنان نگاهبانی رعایا کرده معلوم که دیگر بی نگرده باشد و چو یک مار یک بی
دیگر آن کرده که کشید بر منی که پدر ترا علاج میکرد او را بازی داده از راه
گردانید اگر کشید پیش پدر تومی آمد و او را علاج خواست کردن او نخواست
گذشتن که پدر تو بپاک شود حالا تو اگر کاری میکنی و میخواهی که نام نیک تو را
افقراض عالم بماند چو یک مار را بخون پدر خود بسوزی منم از تو خشنود و خواهی شد
چو یک با من لعل بی کرده است که من در راه میرم گوشتواره که بخت زن است
خودی بر دم از من در دیده به نظر زمین برود پس انواع محنت و عذاب رسانید و
جنبه چون این سخنان را از آنک شنفید بنایت در غضب شد چرا که تا آن روز
نشنیده بود که پدر او را چو یک مار کشته است سوت پورانگ که بان مجلس گفت
نشسته بود گفت که من حکایت اوتنگ تا اینجا با شما گفتم بعد ازین هر چه بپرسید
آنرا هم بگویم رکایشان گفتند که تو همه چیز را میدانی هر چه بشمارا خوش بیاید بنشین
که حکایت خوب است آنرا بگویند و استاد شما بسیار علوم میدانست و کتب خوانده
بود آنچه استاد شما میدانت شما هم آنرا میدانید میخواهیم که برای ما اولاد و برگ
رکیشتر قصه بگویند سوت پورانگ گفت آنچه در پیش استاد خوانده ام و آنچه از
بیشم با من شنیده ام بشما بگویم سوت پورانگ گفت که بر ما بخت برن جگ سکیر
و از میان آن آتش که هم سیکر و طفلی بر آید او را بجگ نام نهادند و از و چون نام پسرش را
گشت از چوین پرست متولد شد از پرست از متولد شد یکی از پسرهای آنرا از آن پسرش نام

پسری حاصل شد و او بسیار فاضل و عابد بود و شاه هم فرزندانش بزرگ اید و تنگ
 که پسر تنگ بود در آن مجلس حاضر و به سوت پیرانک گفت بهرگ زنی دشت
 پلوان نام دیو بخانه بهرگ آمد چون زن بهرگ را دید خاطرش مایل آن عورت شد
 خواست که او را زن خود سازد نزد آن عورت آمد عورت خیال کرد که معانی شاه پاره
 خردنی بر طبقی نهاده به پیش او آورد چون نزدیک آن آمد دانست که او پلوان
 نام و بیت ست و چنان بود که پیران عورت اول از او دید و که نزد خود را بهین
 بدید آخر چنان شد که آن نسبت بر طرف کرده او را به بهرگ که همیشه در او این
 بخاطر رسانیده که این عورت را اول بمن میدادند حالا من او را ببرم در اینجا
 آتش بسیار سوخت و دیو آن آتش گفت که ای آتش تو دیو تهلانی و بزرگ
 هستی راست بگو که این عورت زن کیست اول مرتبه پیران عورت بمن داده
 بود آخر چنان شد که بهرگ او را گرفت حالا بگو که عورت بمن مناسبت دارد
 یا نه هر چند آن دیو امثال این سخنان میگفت از آتش هیچ جوابی نمی آمد آخر
 آن دیو آتش را سوگند داد که آنچه راست باشد بگو آتش بقدرت ایزدی زبان آمد
 و گفت که این عورت بهرگ است اگر چه اول پدرش او را بگو گفته بود اما تو او را
 چنانچه قاعده باشد خواهی آخر پدرش او را به بهرگ داده آنچه توانی پرسیدی
 من راست باتو گفتم و چون این سخنان را بشنید بصورت خود شد و آن عورت
 را بر پشت خود برداشته بدر رفت چنانکه باد میرفته باشد همچنان میرفت و در آن
 آن فرزند از شکم مادر بافتاد و آن پسر روشنی مثل آفتاب دشت چون نظر آن
 دیو بر آن طفل افتاد فی الحال آتشی در آن دیو در گریخت و بهشت و خاستر
 شد آن عورت را هیچ آفتی نرسید و به زمین افتاد پس زن طفل خود را برداشت که
 گریه کنان میرفت و هیچ نمیدانست که گامی رود و سرگردان در آن صحرای میرفت و
 آن دیو را دشنام میداد تا گاه برها بر دماغش شد و او را قسلی بسیار داد و گفت که
 تو چرا اینقدر گریه میکنی و غصه میخوری این دیو ترا می برد تا بهیچ تاوانی نبود از آن

آب چشم او دریا پیدا شد و بر ما آن دریا را بدو سزا نام نهاد و آن آب در نزدیکی
مقام رکبیش که در ولایت بهارست میرو و در نواحی آن دمیست که آنرا
جالی میگویند سوت پورانک با شونک گفت که چون دیوان عورت را بر دهن
از دقتی شوهرش بخانه خود آید زن خود را ندید بجایت مخزن گشت بعد از آنکه آن
عورت بر نهیونی بر ما بخانه خود آمد و قصه خود را بشوهر خود گفت شوهرش گفت آن
دیو دشمن من بوده است راست بگو که چه کس آن دیو را گفته بود که این عورت
زن بهرگست آنکس که او را گفته است از نفرین من شرمند هست زن گفت
آتش او را نشان داده و قصه بدین او و زایدن پس و سوختن آن دیو و آمدن
بخانه خود بر نهیونی بر ما تمام بشوهر گفت بهرگ چون سخنان را شنید بر آتش دعا
بگرد آتش در غضب شد و پیش بهرگ آمده گفت که من راست گفته ام که این عورت
زن بهرگست بهین قدر گفتن چرا دعای بد مرا باستی کردن تو میدانی که اگر از
کسی سخن پرسد و او راست درست گوید گناهکار میشود و هفت پشت آن شبوی
آن دروغ بدوزخ میروند بهین قدر مردمان بزرگ را نباید که بر زبان نفرین کنند
منهم حالا میتوانم که بر تو نفرین کنم اما مثل تو در دهنم نیستم و بعد ازین در هر جا
میروم باشم در اینجا هر نخواهم شد بعد از آن آتش در هر جا که بود از نظر غائب شد
چون آتش غائب گشت بر همان از غسل و هوم کردن و خبر آن باز ماندند
بعد از آن که میشران همه اتفاق کرده پیش دیوتها برای عذرخواهی رفتند
که کار با می راست از آتش میشود و حال که آتش بهم نمیرسد هیچ کاری نیست
نمی آید پس رکبیشرا ن در دیوتها با اتفاق پیش بهار زقه آتش را تقلید نمود و
گفتند که تو دیوته بزرگ هستی و همه خلق بوجود تو زنده گانی میکند و هر باکی که در تو میرسد
پاک میشود چون بهرگ نفرین کرده است بر عایت آن دعا که او گفته است ترا میگویم
که هر چه پاک باشد در تو بافتد و آنچه ناپاک باشد در من تو زنده افتد و هر جا که دیوتها
را تعظیم کنند و بنام ایشان خیرات بدهند ترا هم تعظیم کنند و ترا هم خیرات بدین آتش

سخن بہ ہمارا قبول کر دے بعد ازان باز ظاہر گشت سوت پورا نک گفت کہ این حکایت
 را بہ تفصیل بشما گفتہ آنکاہ سوت پورا نک گفت از چہین پیری بہت نام ستول
 گشت و ما در او پسر ابو دراز بہت تر نام پیری متولد شد و از رشتہ نک از او
 نام پیری متولد گشت سوت پورا نک گفت کہ نکاتی بشما بگویم کہ کہدیشری بنات
 عابد و داناستول کمیش نام بود فوجی بشواس گندہ بہر بہا شکا پسر صحبت را
 شکا آبتن شد چون ہنگام رات رسید آن پسر از یک خانہ ستول کمیش
 آمد و آنجا دختر سی زائید و در نزدیکی خانہ او گذاشتہ رفت ستول کمیش از خانہ بدر آمد
 و دختر را دید افتادہ بر درجہ کردہ او را برداشتہ آورد بہت او را بہ معین کرد آن بزرگ شد
 و بہایت صاحب جمال بود چنانچہ بچہ او و گیری بنو و آن کہدیشراور او پسر نام
 نہاد و وزی تر نزدیک خانہ ستول کمیش آمد و نظرش بر آن دختر افتاد و در حال
 عاشق آن شد و بہارستان و ہما چنان خود گفت کہ شاید نوع صلاح دانید یا
 پدر من گویند کہ این دختر بہت من بخارہ و دستان و نقشش را بہر پدر را بہ
 او گفتند پدرش بہت خواست کاری آن دختر سجادہ ستول کمیش آمد و اطہار نمینی
 کہ کہ پدر را بہت پسر من بہر بہت ستول کمیش گفت کہ من این دختر را بہ نکس
 خواہم داد کہ بہتر از پسر تو باشد چون پسر او بہر بہت را کاح کرد و زاری نمود و ستول کمیش
 راضی شد و قبول کرد پس از ساعتی از بہر عوسی معین کرد و در روزی دختر پیش
 از آنکہ او را بشوہد و نہ بہرہ میرفت ماری در راہ آن بود آن دختر غافل با بہر
 و من آن مار را مارا را کہید و دختر بہان ساعت با قتا و وہ ہلاک شد و مرده او
 آنچنان بنظر وزی آمد کہ ہر کس او را میدید میدانست کہ در خواب ست پدرش را
 از ہلاک دختر خبر دار کرد و نہ با جمعی از کہدیشراں مثل شک و بہر دواج و گوشت و خمر
 بر سر آن دختر آمدند و ہم چون دختر را بآن حال دیدند آن حسن و جمال او را نظر
 نمودہ زاری میکردند و نہ چون منخواست کہ در آن نزدیکی او را بخارہ و آنجا نہایت
 ایسا و مجید و جوانگان رو بہ خواہا و نام آن دختر را میگرفت و میگرفت و

فریاد ناری میکرد چون بسیار زاری نمود آخر گفت اگر من در عمر خود ثوابی کرده ام
و خدمت اتا و خوب کرده ام و از فرموده پدر و مادر بیرون نرفته ام و بندگی
آفریدگار با اخلاص کرده ام از آفریدگار میخواهم که به برکت این اعمال من آن
مرد را جان بدهند و چون این را بگفت دیوتا کسی را فرستادند که آه بگفت
که این غم بیوه است که تو میخوری هر کس که مرده باشد دیگر زنده نمیشود و زگفت منم می میرم
آن فرستاده گفت که یک علاج بوده است دختر زنده شود و زنی چون این چنین
سر در پایی او نهاد و گفت از مرضی آفریدگار با من بگو که کدام علاج است که
او زنده شود او گفت که اگر تو نصف عمر خود را با بدی او زنده میشوی زگفت
که من نصف عمر خود را با خوشبختی آن فرستاده گفت که تو خط صبر کن تا من بیایم
آنگاه فرستاده بشوایی گندم را که پراو بود و زوجه فرستاده گفت که فلان که
وفات کرده زیر سر ریت بر من که خواستگاری او نموده بود نصف عمر خود را
با خوشبختی است جم گفت که او زنده خواهد شد چون جم این سخن بگفت بان خط خنجر
زنده شد آن فرستاده فی الحال پیش رآمره گفت که آفریدگار نصف عمر خود را که تو داری
قبول کردی حالا برو که آن دختر زنده شده است همه مردان حیران ماندند که دختر چگونه زنده شده است
چون دور آنجا آمد مردم استقبال و کرده شده باو و آنکه زن از سر نو خالق جان داده است
او قصه عمر خود بخشدن او را با ایشان گفت ایشان خوشحال شدند و سهول کش
همان روز آن دختر را عقد کرده داد و زوجه چون بخانه آمد زن خود را بخانه آورد و بعد
از آن روز هر جا که مادر را بیاینت میکت و دایم چوبی بدست گرفته و در جنگلهای
میکردید هر جا که ماری را می یافت بان چوب می کشت یک روز ماری که از حبابه را
دانا متوجه و خاصیت آن داشت که اگر کسی را می گزید ملاک نمیشد و جانی خست
زوجه چوب برداشت که او را بزند آن مار بقدرت الهی به سخن درآمد و گفت ای زن
مرا چرا میکشی من گناهی نموده ام و هیچ کس از من آزاری نمیرسد زگفت از آن
روز که مادر من مرا گزیده است من عهد کرده ام که هر مار را که بنمیرم بکشم آن گفت

ما را نمی که مردم را میکشد نوع دیگری باشد من از اینها نمیتوانم دانم که این کسی
 نمی میرد تو سپهر صاحبی هستی مرا کشتن ز رآن چوب را از دست گذاشت و گفت من
 خود از کشتن تو گذشتم اما تو با من بگو که خواست که تو سخن میکنی و ما را از دیگر
 سخن نمی کنند از شنیدن این سخن ما صورت خود را گذاشته بصورت آدمی شد
 و گفت من را که میشری بودم سسر یا دام داشتم برهنی مرا و عا که کرده بود
 مرا گفت که برهن چون ترا دعای بد کرده بود و گفت که برهن بود که گفتم نام نهاد
 عابد و متراض بود و چنان بود که اگر پاره میگردید بر آسمان میرفت روزی
 من پاره خسی را بصورت ما ساخته بودم و آن برهن غافل نشسته بود من از
 عقب او آدم و آن خس ما ساخته را برداشتم و بسیار تیرید و بهوش گشت
 و بعد از بیداری بشعور آمد و اعتراض کرده گفت مرا از ما ترسانیدی من از آفرین
 در خدایت میکنم که تو بصورت ما ر شوی من در پای او افتادم و زاری بسیار
 کرده گفتم که بد کرده ام گناه مرا ببخش او گفت که دعای من بر نیگردد اما از
 آفرین کار در خواست میکنم که هرگاه در سپهر است برهن ترا ببیند تو باز بصورت
 خود شوی حالا از برکت دیدن تو من از آن صورت خلاص شدم و با تو یک سخن
 میکنم که تو برهنی کار تو نیست که کسی از اندهی بلکه می باید که ایشان مردمان گیرند
 از آزار رسانیدن منع کنند چنانکه آستیک برهن تجمک ما را خلاص ساخت از
 آزار راجه خیمه و تجمک راجه ما را از آزار سوخت و گناه او را از جهت معفو کرد و این نام نیک
 او در عالم ماند و از او پرسید که راجه خیمه راجه عادل بود او چه ما را از آزار خلاص ساخت
 آستیک چون ما را از خلاص ساخت آن قصه را که یاد داری با من بگو او گفت
 من بهین زمان آدم شده ام اگر تو پیش شنیدن آن قصه داری از برهنان
 به پس که یکی از ایشان با تو خواهد گفت این سخن گفته از نظرش غایب شد
 و هر چند اطراف و جوانب آن صحرا را دید و دریافت از اخبار گشته بهزار رخ
 آمد و بعد از آن پیش برهنان رفت و قصه سوختن راجه خیمه را از او پرسید

میچکس با و نگفت آخر تمام قصه آدم شدن آن مار به پدر خود گفت و گفت که من میخواهم
 حکایت سوختن ماران را که راجه پنجه سوخته بود و بشنوم میچکس آنرا با من نمیگوید
 پدرش گفت میچکس مثل من نمیداند با تو میگویم بعد از آن سوکت شوت پورا
 گفت که راجه پنجه چون ماران را سوخت استیک که تپک مار را از و خلاص
 کنانید میچکس بود و پسر که بودین بسیار از روی شنیدن این حکایت دارم این
 قصه را با من بگوست پورا نگ گفت که این قصه قدیم است و بیاس این قصه
 با برهمنان در نیکیا گفته بود و پدر من این قصه را در انجا شنیده بود حالا چون
 شما میفرمایید که آنرا بگوئوش بمن دارم دیدگاه شوت پورا نگ گفت پدر استیک
 خجرتکار نام داشت و در بزرگی و عبادت چون بر ملا بود و او در همه چاری بود که حالا
 نمیدانست که زنمان چون میباشند زنمان با مردان چه نوع صحبت میدارند و بعد
 از سیزده روز و بیست روز یک مرتبه طعام مسخیز و بغایت عابد و مراض بود
 آنقدر زیاضت میکشد که کسی دیگر آنچنان ریاضت نمیتواند کشد و در یک جا
 مقام نمیداشت و پیوسته به تیرتها و معبد میگردید و به تیرتها هیچ نمیزود و تا چند
 وقت چشم بر هم نمیکشید و یک روز پسر جاهی رسید دید که پدرش و پدر پدرش در آن
 آن چاه دست به بوته زده او خفته اند و موشی پنج آن بوته را می برد گفت شما
 چه کنید که در چاه می افتید آنها گفتند که ما آن کسانی که داریم جگ میگردیم
 عبادت می نمودیم چون ازین عالم رفتیم ما را بر وزخ میزند از آن جهت که ما
 غیر از جزئی کار فرزندی نداریم و او ترک همه چیز کرده است و فرزندی پیدا
 نمیکند و آنکس که فرزند نداشته تا بهفت پدر او در عذاب میباشند و اگر
 آن فرزند با کاری میگرد که او را فرزندی حاصل میشد با ازین عذاب خلاص
 میشدیم می نمود آفریدگار تو چه کسی ما را میسر می بامرانی میکنی او گفت من فرزند گنگار شام جزئی کار
 نگرفت لا بر شام بفرماید بکنم ایشان گفتند تو کاری بمن از تو بهی حاصل شد و جزئی کار گفت به نوعی که شما
 بفرماید بهان طریقی فرزند حاصل کنم و نیز گفت که من شرح طر کرده بودم که من شام بفرماید لا اگر نشد شما

علاجی ندارم و نمیتوانم که سخن شمارا نشنوم که گنهار میشوم اما یک شرط زن بخیرم
 که زنی باشد که او خیرکاری نام داشته باشد میباید که آنچنان زن که بنام من شهر
 او را از مادر پدرش گدائی میکنم و ایشان او را بمن بدهند اگر این چنین نمی
 شود او را میگیرم و اگر نشود هیچ طریق من زن نمیتوانم خواست اگر آفرینگار آنچنان
 زنی را که گفته بودم با صحبت میدارم و امیدوارم میاشتم که مرا از و پسری حاصل شود
 که برکت قدم او شما ازین محنت خلاص شوید پدران او گفتند از که می آفریدگار بعید
 نیست اگر این چنین زنی بود بدو پس خیرکار به طریقی میگردد و میگفت که هیچکس
 دختر که خیرکاری نام داشته باشد او را بمن نبخشند مردان این سخن میخندیدند آخر دومی صحرا
 نهاد و مردان صحرا فریاد کرده گفت که هیچکس باشد که دختر خیرکاری نامی بمن بدد
 مرتبه سوم باسک نام مارا از قعر زمین آواز شنیدنی الحال خود را به پیش او رسانید
 و گفت که من خواهری دارم او را بگیر خیرکار گفت که خواهرت چه نام دارد و باسک گفت
 خیرکاری نام دارد و من او را برای تو نگذاشته بودم پس خیرکار او را قبول کرد
 باسک او را عقد کرده به خیرکار داد و صوت پوراک گفت من حکایتی عجیب
 باشما بگویم در زمان پیشین بودی که مادران فرزندان خود را دعامی بد کرده
 بودند که آفرینگار شمارا با تش بسوزد باسک بجهت این که این بلا به مادران رسد
 خواهر خود را به خیرکار که خدا کرده دارد و از و پسری آستیک نام متولد شد و این
 فرزند چنان عزیز شد که مثل او دیگری نبود جمله به پادشاه و علمای و دیگر که علما از
 پادشاهان استخراج کرده نیک میدانست که برکت تولد او اجدادش از غدا
 و فرخ خلاصی یافتند چون آستیک کلان شد و تنی بود که راجه خنجر جگران کرد
 و بران شد که تخم ماران را بر اندازد از آن جگ آستیک جان بخشی خلاص کرد
 باخویشان آنها از راجه خنجر در خواست کرد و ایشان را خلاص ساخت و تفصیل
 این قصه مختصر بیان خواهد شد شونک با صوت پوراک گفت که تو این قصه
 را به تفصیل بگو که ما بسیار از دومی شنیدیم این حکایت را دریم صوت پوراک

گفت که قبل ازین در جنگ اول که انراست جنگ گویند که پیشری بود و چه
 پر جایت نام واد سیرده دختر دشت به کشیب پسر اوده برهما دوده بود او از شیر
 معرن بدو که یک نبتا در گیر کرد و نام داشت دختر اژدها و یکسان میسل داشت
 روزی این زنان در خدمت کشیب بودند و کشیب از خدمت ایشان خوشحال
 گشت و با ایشان گفت من چیزها طلبیده ام من بشما بدهم که درو گفت که من از تو آن منجویم
 که دعائی کنی تا مرا هزار پسر شود نبتا گفت که من میخواهم که دو پسر داشته باشم که هر دو
 صاحب جمال و پسر دزد باشند چنانچه دیگر کسی دزد و پایشان بهایر نباشد کشیب حاضر
 کرد و آنچه بدعای ایشان بود آنرا از درگاه حق تعالی مسألت کرد و دعای او مستجاب
 گشت که هر دزدن آبستن شدند کشیب با ایشان گفت که شما ازین محل خود محال
 مبادید ایشان بجل ملاحظه میکردند که در هزار بویه نهاد کشیب فرمود که هر کدام از این
 بویه را در کوزه نهند و بعد از پانصد سال از هر بویه ماری در کمال حسن و قوت
 پیدا شود و او را ایشان چون هزار فرزند پیدا کرد و بنایت خوشحال گشت و نبتا که دو
 فرزند طلبیده بود و در بویه از او پیدا شد کشیب فرمود که این بویه را نیکو نگاهدار
 و نبتا آنها را در جامی نیکو نهاده بود و در آنم چشم بپا نهاد داشت که از نیا فرزند می تولد
 شود چون خواهرش که در هزار فرزند آورد و نبتا مدت مدید انتظار برد و هیچ خبر از آن
 بویه بدینیا نداشت و هر شد و یکی از آن بویه بشکست پسری از میان آن برآمد
 بنایت صاحب جمال بصورت آدمی و صفای دیوته دشت نصف بالای او
 تمام بود اما در نصف پایین نداشت چون آن پسر از مادر رزاد با مادر گفت که تو چرا تحمل
 نکردی تا آن فریدگار بدن مرا درست می آفرید تعجیل کرد و هرانا قص بد آوردی و این
 جهت آن کردی که بخواب خود رشک بردی که او هزار فرزند دشت و تو ندانستی اگر
 تحمل میکردی تا خلفت من تمام میشد و برادر من در آن بویه دیگر هست بهتر از آن
 هزار فرزند خواهی بود و چون تو مرا بجهت رشک خواب خود ناقص بد آوردی
 از آن فریدگار در خواست میکنم که ترا کنیز خواهد کرد مادرش گفت ای فرزند من شمارا

که میخواستیم ازین جهت بود که برخواهر خود زیادتى داشته باشیم حالا از وجود تو این
 فائده بمن رسید که من کنیز خواهم شد پس گفت خوش تو چنانکه بختی شکستی بهیضه او مشکین
 و آنرا نیکو نگاهدار که چون برادر من بزاید ترا از کنیزی خلاص خواهد ساخت با نصد
 سال دیگر دست بران نه منى تا زمانی که خود بر آید که او بغایت قوی و زبردست
 خواهد بود و آن فرزند این سخن گفته بجانب آسمان رفت تا آفتاب رسید و آفتاب را
 تعظیم کرد چون آفتاب دید که او نصف پامین ندارد باو گفت چون تو نصف پامین
 نداری بیا در پیش من بنشین و ارا به را می رانده باش او تعظیم آفتاب کرد و آمده
 در پیش ارا به آفتاب نشست و تا این زمان در پیش ارا به آفتاب نشسته است و
 در ارا به آفتاب را می راند چون سحر رنگ بود او را از آن نام نهادند و بعد از نصد
 سال بهیضه دیگر شکست از آن گمزه پیدا شد و دیگر که صورت او صورت آدمی اما
 منقار و جنگلها زیادتى داشت چون از بهیضه بدر آمد همان زمان که رینه شد و بریده
 بجانب هو از نت روزی بنتا و کمر و هر دو یکجا نشسته بودند ناگاه اسپى که او را
 اوچى شتر و میگویند آن اسپى است در نهایت سپیدی که از دریا حاصل شده است
 و اندر بران سواری میکند پیدا شد هر دو خود بران دیدند چون شوت پورا را که
 سخن را با اینجاست رسانید سو یک از او پرسید که این اسپ چگونه از دریا حاصل شده است
 و آنچه میگوید چند چیز از دریا حاصل شده اند چگونه بوده است شوت پورا گفت بگوش من
 داریده تا من تفصیل این قصه را بگویم گوئى است که آنرا سمیر ریت میگویند آن
 تمام از طلاست در نهایت بلندی و بالای آن کوه بسیارى از او دیده میماند
 و جانوران و ماران بسیار خوش رنگ و خوش آواز میباشند فوجى از دوتها بران کوه
 مجلسی ساختند و با هم مشورت میکردند تا این بار هر جا گفت که آنها چه مشورت میکنند
 میباید که هر چه میگویم آنرا بکنند برهما گفت توجه میفرمائی که ایشان آنرا بکنند از این
 گفت میباید که دیوتها و دیوان هر گویایى که در زمین عالم است تمام آنرا در دریا
 باندازند بعد از آن دریا را بشورانند و هر چه از آن حاصل شود آنرا بکند و بخشند

بره این حکایت را با دیوتها و دیوان گفت ایشان بگفته برهها و گیاهی که در عالم
بود همه را جمع ساخته در دریا ریخته اند نگاه چیزی خواستند که از آن بریا را شناخت
و برهنه نشدند کوه مندر اچل را که پیل هزار کرده بلند می دارد و چیل هزار کرده و زمین
فرو رفته است بجهت برهم زدن دریا مناسب یافتند اما هیچکس را از ایشان
نبود که آنرا تواند برداشت پس برهها و نا این پیش همیس ناگ که هزار سر دارد و تمام
زمین بر یک سر او نهاده است رفته گفتند که تو برو کوه مندر اچل را بردار و در
دریا بند همیس ناگ ناراین و برهها را در خاک رود همراه دیوتها و دیوان رفته و آن کوه
را از جا برداشته با تمام درختان و جانوران و غیره می برد تا میان دریا بگذارد
تا آنکه کوه را میان دریا نهاد و تمام دیوتها و دیوان همراه بودند بعد از آن دیوتها
با دریا گفتند که ما ترا برهم میزنیم تا آب بحیات از تو بدر می آید پس دریا گفت چون آب حیات
بدر خواهم داد و در حصه من هم بدو میدهم پس همه دیوتها با سنگ نشینی که کورم راج نام
داشت و از آن بزرگ تر جانوری در دریا نخواهد بود گفتند که ترا می باید که این کوه
مندراچل را برداشتی خود نگاه داری تا توانیم دریا را برهم زدن اگر تو این کار
نکنی این کوه هیچ جا قرار نمیتواند گرفت کورم آنرا قبول کرد پس کوه را برداشت
او نهادند باسک ناگ را بجای رسیان برگردان کوه دوسه مرتبه پیچیدند طرف
باسک را دیوان و جانب دم او را دیوتها گرفتند ناراین و برهها و همیس ناگ هر
یک طرف اتاده بودند هرگاه باسک سر خود را بر میداشت دیوان زور کرده
سر او را می افشردند باسک در غضب شد و دوی عظیم از دهن او بیرون آمد از آن
دودا بر و برق عظیمی شد باران باریدن گرفت پس دیوان و دیوتها از هر دو طرف
آغاز کشیدن که فند آوازی عظیم از آن طایر گشت مثل آواز رعد و آن کوه چون
بنیاد کرد دیدن کرد کلهای درختان که بر کوه بودند بر سر دیوتها و دیوان میخیزد و از
جیبیدن آن کوه دریا برهنه خرد موجهای عظیم که هر یک از کوه با کلام نمود بر آورد
گرفت و جانوران که در دریا بودند بسیار رهاک گشتند و درختهای کلان که بالا

آن کوه بودند همه نیتاوند و بر مہدگیر خوردن گرفتند و از بیم خوردن آنها آتش
پیدا شد و آن چوبها و خس با سوختن گرفت و شعله آن آتش بزرگکمانه کشید
و بر جانوری از فیل و کمرنگ و گاو میش سوختن گرفتند و آن جانور را پنج خسته
از آن کوه بدریا افتاد و در دوزخ خان و جانوران بدریا ریخته شدند و از تاثیر سبزه
آن دوزخ خان آب دریا مثل شیر شد و دیوتها و دیوان مدت دید آن دریا را برهم
میروند چندانکه مانده شدند پس مہد با برہما گفتند که خسته شدیم و ازین دریا هیچ
طعام نمیشود بر ما با بارین گفت که این جماعت خسته شدند ما را این گفت که ایشانرا
بگو باز بکار خود مشغول گردند که من از قوت خود ایشان را قوت میدهم
بر ما چون این سخن را بان جماعت گفت ایشان بکار خود مشغول گشتند درین
مرتبہ در خود قوت دیگر یافتند پس بزور تمام دریا را می شورانیدند ناگاہ اول
پیزی که از دریا برآمد ماه بود با صد هزار شعاع بعد از آن پچی نام زنی برآمد با سما
سفید پوشیده بعد از آن شراب برآمد بعد از آن اچی شراب برآمد بعد از آن
جوهر سرخ برآمد و از این جوهر را برداشت و بر سر خود نهاد و ناگاہ آن زن و آب
آمده عقب دیوتها افتاد بعد از آن طبیبی بنوعی نام بصورت آدمی از دریا برآمد
و بر یک دست کوزه داشت بر آبجیات بعد از آن فیل آیراوت از دریا برآمد
اندر آنجا افتاده بود آن فیل رفت در پهلوی اندر ایستاد و بعد از آن باز دریا را
شورانیدند ناگاہ دومی در غایت تیرگی از دریا ظاهر شد و از عقب آن دومی
برآمد بر کس که آنجا بود از حرارت آن زیر تودیک شد که بسوزد مردمان خواستند
که ازینجا بگریزند مہادیو آن را گرفت و در گلوی خود نگاه داشت ازین جهت گلوی
مہادیو کبود شد از آن زمان نام مہادیو نیل کنٹھ گشت و گلویا بزبان سنسکرت
کنٹھ گویند بعد از آن زن اسپرینہا نام از دریا برآمد بعد از آن دومی پارجات
نام برآمد و آن دومی بود و هر چه از زمین خواستند از آن دخت حاصل میشد
بعد از آن کمان ساز یک نام برآمد بعد از آن گادی کامہمین نام برآمد

کہ ہر خور زنی کہ کسی خواستہ باشد از وی پیدا شود بعد از ان شکی چنانہ من نام بر بزرگ خاصیت او است
 ہر جز دل تنخواہ برکت آن حاصل شود چون انہا ہمہ بر آئند دیوتا و دیوان ہمہ دست از کار با
 داشتند پسینا گان کوہ مندا چل بر دشت راز جانی کہ او را بر دتا بود ہما نجا تیش و بعد از ان
 دیوتا گفتند کہ آب حیات را ما میگیریم و دیوان گفتند کہ ما میگیریم در میان ایشان
 گفتگو بسیار شد در موقت ناراین کہ او را بشن میگویند زنی را پیدا کرد و در حیات
 حسن و جمال نام آن زن موہنی بود آن زن بر آید دیوان آمد چون دیوان صورت
 آن زن را دیدند از ہوش و شعور رفتند آن زن گفتند کہ این آب حیات
 بتو بخشیدیم دیوان این سخن گفتہ بی شعور شدہ افتادند آن زن بیامد
 آن کوڑہ آب حیات از دست و ہنوز گرفت و بہر یک از دیوتا اندک اندک از
 آب داد و آن دیوتا ہا خوردند در میان دیوتا و دیوتا بود بصورت دیوتا ہا نام
 در میان ماہ و آفتاب نشستہ بود و از انجست کہ بصورت دیوتا ہا شدہ بود از
 دیدن آن زن بی شعور شدہ در ان وقت کہ آن زن آب حیات را بدیوتا
 میداد بوی ہمہ داد آفتاب و ماہ تاب با شارت بانا را این گفتند کہ این شخص
 دیوست کہ باین صورت برآمدہ آب حیات را خورد و ناراین چون دانست کہ آن دیوتا
 دیوتا را بازی دادہ است چکہ خود را بر ان انداختہ سر او را زمین جدا کرد
 آن دیوتا بزرگترین زمین از گرائی آن دیوتا زید چون آب حیات خوردہ بود اگرچہ
 سرش از تن جدا شدہ اما سر او در آسمان رفت و در جالیکہ رہست و فلک فلک را گرفت
 تن او جالیکہ نسبت با ساد چون دیوتا ہمہ آب حیات را خوردند از ان نظر غائب شد بعد از ان
 دیوان بشعور آمدند و دانستند کہ دیوتا ہمہ آب حیات را خوردہ با دیوتا گفتند کہ ما کہ انقدر حجت
 کشیدیم بچیت بجات بوحالا شما تمام آب حیات را خوردید و اندر ایشان گفتند شما خود
 بان زن بخشیدید و آن ہمہ را با داد دیوان گفتند کہ شما ما را بازی دادہ اید
 پس دیوان چو بہا بدست گرفتہ با دیوتا ہا آغاز جنگ کردند و دیوتا ہمہ ہما
 بجنگ در آمدند میان ایشان جنگ بسیار شد ناراین چکہ خود را گرفتہ بجانب

دیوان انداخت و بسیاری از دیوان را گشت و بعضی دیگر دریا گرفتند صوت
 پیرانک گفت که این شام قصه شورانیدن دریا از من پرسیده بودند این بود که
 باشما گفتم و حالا حکایت کرد و دقتا این است که کرد و از بنتا پرسید که سبب چی شد
 که از دریا بر آید چه رنگ دارد بنتا گفت که همه سب سفید است هیچ بامی اریا
 نیست گفتند بیا تا با هم گردیم بندها گفت که اگر آن اسب همه سفید باشند تو
 کنیز من باشی و اگر یال دوم آن اسب سیاه باشد من کنیز تو شوم هر دو با خود
 گردیدند و گفتند که صبح زود میرویم و آن اسب را تماشا کنیم این سخن گفته بود
 بجای می خود رفتند که در میان خود را طلبید و از ایشان پرسید که اوچی شروا چه
 دارد گفتند سفید است گفت هیچ بامی اسب سیاه است گفتند فی گفت پس
 من گردو را باخته ام و خواهم من مرا کنیز خواهد کرد و ما را شما کاری بکنید که من گرد
 را برم گفتند چکار کنیم گفت که رنگهای شما همه سیاه است بروید بروم و یال او
 بچسبید چنانکه از دور هر کس اسب را ببیند خیال کند که دوم و یال آن اسب سیاه است
 نصفی از فرزندان او قبول نکردند که در و ایشان را نفرین کرد و گفت که یک
 جنم بخورم جگ مار خواهد کرد شما که سخن ما را نه شنیدید از آن فریدگار میخواهم که او
 شما را در آتش بسوزد فرزندان دیگر گفته مادر رفتند و دوم و یال آن اسب چسبید
 چون برها شنید که در و فرزندان خود را نفرین کرده خوشحال شد که ماران بسیار
 شده بودند خوب شد که اینها خواهند سوخت گشتیپ به برها گفت که امی پدر
 همه فرزندان من ملامت خواهند شد برها گفت فی آنرا که نه هر بسیار دارند سوخته
 خواهند شد گشتیپ خوشحال گشت برها گفت که من پیشروانته بودم که یکی از
 راجها در دنیا جکی خواهد کرد که در آن جگ ماران را خواهد سوخت من بتو افسوس
 یاد میدهم بهر مار که هر دانه بخوانی زیر آن مار دو رکعتی که تاثیر کند گشتیپ آن فسون را
 یاد گرفت قصه روز دیگر صبح کرد و دقتا هر دو بدیدن آن اسب اوچی شروا
 رفتند تا آن اسب پیدا شد که تمام بدن او چون ماه سفید است چون ماران یال

دوم او چسبیده بودند آن هر دو جاسیه بنظر در آمد بتنگ گریز بخت و کدر و بسجده گریز
 بهدقتا شمرند شد کدر و او را کنیک خود ساخته بخانه بر د او کنیز او بود تا زمانی که گریز از آن
 بیضه بر آمد بهوارفت و باندک زمانی بسیار کلان شد و یوتها از او رسیدند آتش
 با ایشان گفت که این پسر کثیپ است و مادرش بتاست و از آن دیو پاست
 از وی باکی ندارید پس همه دیوتها با اتفاق پیش او رفتند و او را تعریف بسیار کردند
 بعد از آن گفتند که تو از جمله دیوتسانی و ما تاب روشنی تو نداریم اندک از روشنی
 خود کم کن گریز گفت قبول دارم پس روشنی بدن خود کمتر کرد گریز بغایت تیز سپید بود
 هر جا که اراده میکرد میرفت خواه آسمان خواه دریا خواه غیر آن روزی گریز کبکبار
 دریا آمد و در خود را دید که بسیار در رحمت بود صحبت بندگی و خدمت خواهر چو
 بتا پسر خود را دید خوشحال شد و او را در بغل گرفت و تمام غم او برفت کدر و چو
 دید که بتا از دیدن پسر خود خوشحال گشته او را بد آمد بتا را گفت که من میخواهم که فلان جا
 بروم مرا بدوش خود بردار و اینجا بر بتا چون کنیک ار شده بود بجای که گفته نجا
 برداشته بر دستان او گفتند که چون پسر بتا کنیز زاده است اگر که ما را بر پشت خود
 سوار سازد ما هم همراه شما با نجا برویم و دیگر گفت گریز ایشان را بر پشت سوار کرد
 پرید و متوجه بهوا شد و چنان بلند رفت که نزدیک بخورشید رفت و از آنی که پشت
 او سوار بودند از گرمی آفتاب سوختن گرفتند هر چند که با گریز گفتند که ما را بزمین
 نزدیک کن گریز بلند تر میرفت ایشان چون بی طاقت شدند بنیاد فریاد کردند
 و ایشان چون آواز فرزندان خود شنیدند التجا بآید بر د او را تعریف بسیار کردند بعد
 از آن گفت که ای اندر فرزندان من میسوزند تو کاری بکن که ایشان بپایان
 اندر باران بسیار بارید ایشان از گرمی آفتاب خلاص شدند بعد از آن گریز
 ایشان را به پیش مادر آورد بعد از آن روزی ماران به گریز گفتند که ما را بر پشت
 خود سوار کن و از جاییکه آوردی ما نجا ببر گریز با او گفت که اینها چرا بر من حکایت
 میکنند تو چرا میفرمائی که سخن ایشان را بشنو مادرش گفت که من کنیز آنها شدم

به تمام قصه که در بستن و گریه با خشن و کنیز شدن خود را با گریه گفت که ای مادران
 که چرا برای شما بکنم که شما او را آزاد کنید ایشان گفتند که اگر تو را به آسجیات
 بدی مادی را از او ز خود خلاص میکنی گریه را در خود نگه داشت که من میر و ملک آسجیات
 بیا و هم در آن کنیزی خلاص گردانم مادرش گفت که ای فرزند من تحت بر تو با
 که مرا خلاص کنی گریه گفت که من گریه ام مادرش گفت ای فرزند برای که تو
 میر می و زردان بسیار هستند که مردمان را میکشد آنها را بخور و جماعتی بسیار
 و ملاحان کبنا در و یا میباشند آنها را میخورده باشی اما اگر در میان ایشان
 بر همین باشد زنی را در آن خوری و با بر همین بدی کنی گریه گفت که من
 بر همین نمی شناسم با من بگو که من شناسم که این بر همین است گفت هرگاه که
 کسی را بخوری چون بدین نهی و نیت بسوزد بدان که این بر همین است همان
 محله او را از دهن بدر آوری اینها اگر محلق تو رسیده باشند از خلق نیز برای
 و فرو نبری چرا که بر همین را نمیتوان خوردن و بر همین بگامی چسبند اگر کنی بر
 را فرو میبرد و مضطرب میشود از آن نشان بر همین را شناس گریه ای مادر خود را بوسید
 مادرش او را دعا کرد و او را در راه وداع کرد و سر راه پدید گرفت و همچو باد فیت
 از قوت رفتن گریه نزدیک هر کوی که میرسد آن کوه میلزید آب دریا را به هم
 گریه چون نزدیک دریا رسید هر جای که صیاد می ملاهی بود بجهت دیدن هیت و
 تا شامی آن رفتار را و که همچو باد میفت نزو کیش آمدند و جماعتی مردمان دیگر مردمان
 که از حساب افزون بودند تا نشان نزدیک گریه آمدند چون دید که مردمان بسیار جمع گشته
 اند یک ناگاه دهن خود را بکشاد و تمامی آن مردم را بدین خود را آورد چون نه
 بدین گرفت دهن را بر هم نهاد هر مرتبه صد مرتبه بیشتر را فرو می برد یک نوبت
 مردی دزدی را فرو برد که کلهش گرفته شد همچو آتش سوزش گرفت داشت که او
 بر همین است فراد زده گفت که ای بر همین بدر آئی که مرا با تو کاری نیست و برو
 بر همین گفت که زن من همراه است اگر او را هم بکناری من بر تو ایم و اگر

همین جا میباشتم که گفت زن تو هم بیا آمدیم بهمن با زن بدتر آمد که بر او دعای خیر کرد
و رفت که چون آن مردان را بخورد قوت بسیار در او پیدا شد بجانب آسمان میزد
و از باد هم تیزتر میرفت در آشنای راه پدید خود کشید را دید که شمال رویه بکنار
آب کلانی نشسته است و جمعی از رکبشیران و برهمنان در پیش او نشسته اند
که بر جلالت پدر رفت و تعظیم کرده بایشان و کیش پیش آمده که بر او در بغل گرفت
و احوال خیریت او و مادرش پرسید که برگشت که شکر همه خوشی و سلامت ایمان ما را
محنتی که هست نیست که بقدر خوردنی که شکم سیر شود نمی یابیم و دیگر آنست که مادر را
که در بد غنائی کنیز خود کرده است حال ما را در آن فرستاده اند تا احیای برای ایشان
بریم که مادر را بگذرانند من برای آجیای میروم و چون مرا این سعادت میسر که
بلازمت شماریدم اکنون اگر بقدر خوردنی بدیدید که شکم من سیر شود بسیار خوش
من بفرموده مادر خود و جمعی از صیادان و ملاحان و زردان را خورده ام آمانی شدم
پدرش گفت درین آب تال یک فیل و یک سنگ پشت کلان است و هر دو از
یک مادر متولد شده اند و هر دو آدمی بودند به نفرین هدیگه این صورت شدند من
قصه ایشان را بگویم نیکو گوش کن که میشری بود بهائش نام او برادر خودی
و پشت سوره پیک نام بهائش بسیار غضبناک بود و زود خشم و سوره پیک بنایت حلیم
و نیکو اخلاق بود از پدر ایشان مال بسیار مانده بود سوره پیک میخواست که آن
مال را با استی حصه سازد و بهائش میخواست که مال را بخش نکند با برادر گفت که
مردان بی عقل ترا گفته اند که مال پدر را بخش کنی بهتر آنست که آنها را بکجا باشد
و اگر تو حصه خود را میگیری مردمان شوند و زبون با تو همراه خواهند شد و در اندک
زمانی نابود میشود بهتر آنست که مال بکجا باشد و آنقدر که ترا ضرر باشد برادر
و خرج کن ببا در خرد قبول نگردد و گفت تو حصه مرا بمن ده من بهر فوج که صلاح
دانم آنرا خرج خواهم کرد بهائش چون بسیار زود خشم بود گفت تو سخن مرا که برادر
کلان تو ام نمی شنوی از آفریدگار میخواهم که توفیل شوی سوره پیک گفت که من

حق خود را از تو میطلبم و تو میخواهی که آنرا بمن ندهی و میخواهی که تمام مال بشکر خود
 در آری و مرا بناتاق و عمای بد میکنی من از خدا میخواهم که ترا سنگ پشت سازد
 و عمای هر دو مستجاب شد کشیب گفت که آن دو برادر با وجودیکه صورت جانور
 شده اند هنوز نزدیک حسد اند ترک دشمنی نمیکند و با خود جنگ دارند این فیل
 بیست و چهار گز و ده بلندی دارد و در بازیش چهل و هشت گز و ده است و بلندی
 سنگ پشت دو از ده گز و ده و دیگر ده او چهل گز و ده است فیل اکثر اوقات درین
 جنگل که در کنار این تالاب است میباشد چون بجهت خوردن آب می آید فریاد
 میکند سنگ پشت چون آواز میشوند از تالاب بدر می آید و اکثر اوقات با هم
 در جنگ میباشند از ترس این هر دو که کسی نزدیک آب میرود مردمان بجهت
 در محنت میباشند اگر تو این هر دو را بری و بخوری هم توسیر شوی و هم مردمان
 شهر انبیا خلاص میشوند گز از پدر و حضرت گرفته پدیدار و عای خبر کرد پس گز
 بکنار تال آمده ایستاد و در محله فیل بکنار تال آمد و فریاد کرد و سنگ پشت چون آواز
 شنید از آب بیرون آمد با هم بنیاد جنگ کردند گز پیش آمده بیک دست فیل و
 بیک دست سنگ پشت را گرفته سر راه روی داد گرفته روان شد و بیست
 تا نزدیک دریای محیط درخت عظیمی بنظرش درآمد آن درخت بٹ برجه نام داشت
 و شاخ آن درخت تا چهار صد گز و ده بود و درخت بقدرت آفریدگار زبان آمد و گز
 گفت که بیا بر یک شاخ من بنشین و هر دو جانور را بخور که بغیر سن هیچ درخت دیگر
 ترا نمیتواند برداشت گز چون بر شاخ آن درخت پامی خود نهاد آن شاخ تناب رود
 گز نیامده بشکست گز ثنی احوال شاخ بنظر خود گرفت چرا که شصت هزار گز
 که پیشتر آن که ایشان را بال کوهلی گویند در آن شاخ نشسته بودند و عبادت
 میکردند گز ترسید که مباد آن شاخ درخت بافتد و آن رکبیشتران بپاش
 از آن جهت آنرا بنظر آید که گز گفت و از درخت آنرا جدا کرده پدید آن رکبیشتران
 سزگدن افتاده بودند و عبادت میکردند و چنان مشغول عبادت بودند که از هیچ

چیز دیگر خبر داشتند که در دین مرتجع است می پندید که مباد آن عابدان بافتند که
 عالم را اگر سیر میکرد و شاید بجایی پیدا شود که آن شاخ را آنجا بگذار و آنچنان جانمایی
 همچنان سیرت تا بکوه سنگ وادان رسید کثیپ را دید که آنجا نشسته بود و عباد
 میکرد و کثیپ از دور که در راه بود که می آید یک دست فیل و در دست دیگر رنگاشت و
 در رفتار شاخ و شت و آن رکبش را آن را دید که عبادت میکرد و نگار چون ملازمت
 میرآمد پدرش گفت که مباد این رکبش را آن ترافرن کنند چرا که تو ایشان را بر آوری
 که گفت که حالا چه علاج کنم کثیپ گفت که من علاج آن میکنم پس کثیپ نزدیک
 آن رکبش را آن آمد و ایشان را دعا کرد و گفت که گناه پیر را بچند ایشان گفتند
 که ما را عداوتی با کسی نیست و نمیباشد پس قودانسه با بادی نموده است پس آن
 رکبش را آن از آن شاخ و رفت و فرود آمد و بجانب هانچل رفته عبادت مشغول
 شدند که گفت ای پیر این شاخ را من کجا اندازم پدرش گفت یک کومت کلا
 و آنجا آدمی نغیباشد برود و آن کوه با ناز که در آن شاخ رخت را بر بالای آن کوه
 انداخت که هر چه سیاه بلزید چون تو را گرفت که بر بالای آن نشست و آن فیل و آن
 نگ پشت را بخورد و سیر شد و شکر آفرید که سجا آورده ملازمت پدر آورده پدر را تعویض
 کرد و گفت بعنایت شما امروزی شدیم که قوت تمام یافته پدرش گفت حالا از دور
 برو و کاری بکن که مادر خود را خلاص کنی که در پدر را و داع کرده مستوجه اند شد
 در جایی که نشسته بود ناگاه او را شگونهای بد نمودن گرفت اهل سحر که سلاح
 خاصه اندر دست چنان بنظر می آمد که آتش از آن بدر می آید و اسلحه شست پس
 و باز در دور و دروازه آفتاب و شانزده مرت و غیره بیکبار سحر گفت آمدند و بیکبار
 میخورد و چنانچه آتش از آنها بدر می آید باد بادی میزند و ندیدن گرفت و از آسمان
 آوازه بادی هواناک و برق بسیار ظاهر گشت و چون از هوا با بیدار گرفت و بگلهای
 که در گردن بویوها حامل بودند و هر گز ضایع نمیشدند و پشمرده نمیشدند بیکبار
 پشمرده شدند بعد از آن همه در بویوها نور بشرو ایشان که شد از تا بجای

مرصع ایشان گرد و خاک برآمد اندر چون آن شگوهها را دید تیرسید بابر بهیبت گفت
 که فاطمه من از دیدن شگوهها بسیار پیشان شده است بهیبت با اندر گفت که
 از تقصیر ریاضت عابدان بال کمال گردیده کشید چلیبجبت آبجیات می آید و ریاضت
 که بغایت قوی پشت در بر دست بودند گفت که شما عاتق مشوید آن جامع گفتند که
 او بهیبت که میخواهد که اینجا بیاید تا آبجیات از ما بگیرد و پس همه مسلح و کمر گشودند و گرد
 آب ایستادند سوت پوزنک باشونک گفت که قصه گذر را با کفتم حالا هر چه بگویم میفهم
 شونک با سوت پوزنک گفت که حالا قصه رفتن گذر را نذر آوردن آبجیات را
 به تفصیل بگو که تقصیر اندر ریاضت عابدان بال کمال چه بود سوت پوزنک گفت
 که کش سجت فرزند جگ کرده بود در آن جگ دیوتها خدمت میکردند کش
 با اندر گفت که تو هنرم بسیار اندر برکت هنرم جمع کرده می آورد در راه جا عابدان
 بال کمال که هر کدام برابر انگشتی بودند سرنگون ایستاده بودند و عبادت افروغ و شغل نما
 داشتند و اندر چون ایشان را دید بختید و از سر ایشان بگذشت اصلا تعظیم و ایضا
 با ایشان نکرد چون اندر برکت ایشان را بی التفاتی و با تعظیمی اندر و خنده اندر اید
 خواستند که کاری بکنند که اندر دیگر پیدا شود و این اندر از بون ساز و پس آنها
 تشویش کشیده آتشی عظیم را فروختند و هم میگردید باین نیت که اندر دیگر ازین
 اندر غریب و بهتر پیدا شود و میگفتند که ای آفریدگار به برکت این ریاضت که ما برضای تو
 میکنیم امیدواریم که تو اندر دیگر به آفرینی که این اندر متکبر را زبون سازد و اندر شنید
 که عابدان آنچنان کاری میکنند تیرسید پیش کشپ آمده این چلیب با او گفت که من
 ازین بسیار میترسم گفت که من بروم و از ایشان برپیم کشپ پیش عابدان آمده گفت
 که من شنیده ام که شما میخواهید که اندر دیگر پیدا شود و گفتند آری چندان رضیت
 خواهیم کشیدن که آفریدگار اندر دیگر پیدا کند و این اندر از بون ساز و کشپ گفت
 که بر ما دعائی کرده است که این اندر بزرگ از دیوتها باشد و شما هم بزرگ از دعای دیوتها
 هم رد نمیشود پس بایند دعا کنید از جا نوران اندری دیگر پیدا شود آن عابدان گفتند

که چون تو میخواستی که فرزندت شود ان اندی که از جانوران پیدا خواهد شد از فرزند
تو شود پس حالا ما با معنی دعا کنیم کیشپ خوشحال گشت ایشان را و دعای کرد کیشپ
چون منزل خود آمد زن کیشپ که متبانا نام داشت همان روز از حیض پاک گشته
عسل کرده بود کیشپ با وصحت داشت و گفت که از تو فرزندی خواهد شد
در بنهار غافل نباشی و محافظت این حل نیکو میکرده باشی آنگاه کیشپ با ایند گفت
که من بنهار وصحت و صحت دعای عابدان را از تو برگه میگیرم و این فرزند من تو
زوری نخواهد رسانید اما من به عابدان و بزرگان را بچشم محارت نظر نمی این
مرتب بخیر گذشت اما دیگر مرتبه اینچنین واقعه نشود ورنه بر تو بسیار مشکل خواهد افتاد
کیشپ را دعا کرده بر رفت بعد از مدتی که بزر وجود آمد چنانچه مذکور گشت سوت بوز
گفت که معنی این که بر مهبیت با اندر گفت که این گز از قهقهه تو و ریاضت عابدان
بال کمال موجود شده است این بود که بشما گفته آنگاه سوت بوز ناگ گفت که چون
اندر موکلان آبجیا کاخبر در ساخت و از آمدن گز ایشان مسلح گشتند و منتظر
بودند که ناگاه گز پیدایشان مردم چون گز را دیدند بسیار ترسیدند و حمله کرد
ایشان از غایت ترس جان دست و پا گم کردند که هد گیر را میزنند اسلحه را
بریکد گیر می انداختند زبانه آتش آنها بر فلک می کشید از جله نگاهبان آب که
آه ایاتنا نام دیوت به غایت بهادر و زبردست بود پیش آمده با گز رو برو شد
و هر دو تا دو گز می با هم جنگ کردند آخر گز با منقار و چنگل خود آه ایاتنا کشت
آنگاه پیرای خود را بر زمین زد چنان کرد و غباری بر آلیخت که عالم تاریک شد
و دیوتا به چنگ آمدی هد گیر را نمی دیدند و حیران ماندند گز در آن وقت چنان آنجماع
را پیرای خود زد که اکثر را بهیوش ساخته بانداخت اندر چون آن کار گز را دیدند
به باران بر دباران را بریدن گرفت و غبار بطرف شد جامعی که بجال خود بودند با گز
آغاز جنگ کردند گز جنگ بسیار کرد و آنگاه بلند شد و از بالا سنگ بنداخت و بزد و دیوتا
اطاعتی را ان که زنده هر چند تیر و پیکر و اصلا او را اثر نمی کرد و هر ساعت خود را از

[illegible]

و هر جا که میخواست با شتم را با بنجا بری گزیر قبول کرد و ناراین را وواع کرد و روان شد
در راه که می آمد اندر او را غافل دید بجز را که سلاح خاصه اندر دست آن را بر گزیر
انداخت و یک پر او را شکست که از نگاه اندر او دید بخندید و گفت تو با این بجز
که مرا غافل دیدی زدی بمن چه ضرر رسید یک پر از من افتاد و مرا هیچ زیانی نشد
و من میخواستم که ترا دعای بد کنم اما من یکسی با نیک چیری بدی نمیکنم اندر گفت من
بیا نور عجب قوت دارد از نگاه با گزیر گفت مرا این صورت و این قوت و این زور تو
بسیار خوش آمد بیا تا با هم آشتی کنیم و با هم دوست باشیم و دیگر میخواهم بمن رست بگویی
که زور تو چه مقدار است گزیر با ندر گفت خوش چون تو با من در مقام دوستی و
صلح شدی و بزرگان تعریف خود نمیکند اما اگر با دوستان بگویند قصه در نمی آید
ز و من آنقدر که تمام زمین را با کوه با و دریا با بر یک پر خود میتوانم بردشت و ترا هم
همراه آنها بر میدارم و اگر با دشمنی در آن حال ملاقات کنم با و نیز جنگ میکنم اندر ترسید
و گفت تو از قوت خود آنچه میگوئی راست حالا بیا با هم دوستی کنیم پس هر دو با هم
آشتی کردند و هر دو با هم دوست شدند بعد از آن اندر با گزیر گفت که چون ما و تو
خود دوست شدیم حالا از تو التماس میکنم که اگر با آبجیات کاری نیست آن زمین
باز پس بده گزیر گفت مرا بشمار پنج دشمنی نبود این همه جنگ با شما صحبت این آب
کردم که ما درین بدست ماران گرفتار شده است و او را کنیز خود ساخته از من آبجیات
طلبیده اند ما در خلاص کنند من از آنجست که خلاص ما در من میشود می برم هرگاه
من آبجیات را باران بدهم شما آن را بر میدارید گزیر گفت ای گزیر مرا ازین سخن
راستی تو بسیار خوش آمد حالا از من چیزی بطلب گزیر گفت دعای کنی که ماران را
میخورد با شتم اندر این دعا برای گزیر کرد و مستجاب گشت بعد از آن اندر با گزیر گفت
که تو هر جا این آب را خواهی نهاد من از آنجا خواهم برد گزیر گفت تو دانی پس اندر
دیو تنها گزیر او را وواع کرد و گزیر به پیش ماران آمد و گفت انیت آبجیات که من می دهم
حالا ما در را بگذاری تا این را بشما بدهم آنها را و او را آورده با و داد و گزیر با و خود را گرفته آن

سهمی آب را بر بالای بوته خسی یعنی گیاه که کوشا نام دارد نهاد و با ماران گفت
 شما اول غسل کنید بعد انان بیا مید و این آب را بخورید که اثر این سخن گفته مادر را
 گرفته رفت ماران از دیدن آب بیا بخوشمال شدند همه رفتند تا غسل کنند
 بعد از آن بجز بند چون ایشان آب در آمدند در آب را برداشته بر دماران چون باز
 آمدند آب را میدند سر خود را بر زمین زدند و آن بوته را که آب بر بالای آن نهاده بود
 بزبان لیسیدند که شاید از آن آب چیزی آنجا ریخته باشد چون بسیار تر زبانی را
 بران مالیدند زبانه های ایشان همه از میان شکافته شد و از آن زبان کوشا
 پاک دانه شد صوت گفت هر کس که این قصه را بشنود البته در شرک برود بعد
 از شنیدن این حکایت سونک با صوت پورانک گفت که حالا با ما بگو آن ماران
 چه نام دارند صوت پورانک گفت نامهای ایشان بسیار است اما چندتا را می شناسم
 بگویم اول از همه کلان تر شیش ناگ است که او را شکیر ناگ گویند و او هزار
 سر دارد بعد از او باسک و ایرات و تخمک و کرک و کک و دونه خجی کالی و من ناگ و غیره
 نامها را که گفتم دیگر نامهای این ماران همه فرزندان کدو اند و ازین ماران شکیر ناگ
 مادر خود را گذاشته بکوه سگنده دادن زوجه عبادت و ریاضت مشغول گشت و بسیار
 از تیرته ها با که دید هر جا که جامی تبرک می شنید البته آنجا میرفت و شراب را در
 عبادت بجای آورد و چند آن عبادت میکرد که تمام گوشت از بدن او رفت و پوست
 بر استخوانش ماند و بیوقت بر باب میشد او آمد و گفت که اینقدر ریاضت باری چه
 میکنی هر چه بیکه مدعای تو باشد از این بگو شکیر ناگ گفت که برادران من همه
 زهر بدین دوا دارند من میخواهم که با ایشان باشم نه غضبناک اند و به کسی آزار
 میرسانند من بر همه کس ترجمه دارم الدین جت این رحمت میکند که آفریدگار
 شاید بر من ترجمه کند مرا بکند ایشان را خد کند و و چنانست که بتا خاله است
 و پسرا و کدو خاله را زاده برادر است اینها نمیتوانند که ادب را بینند و چون آن قصه
 و قهر و زور و خوت ادرا می بینند از رشک و قهر و غضب نزد یکدیگر می کشند

من با عجیبین کسان نمی توانیم بود و بیجا گفت ای شکیه ناگ من اطوار برادران
 ترا نیکو میدانم من هم از ایشان نهجیده ام و بلای عظیم بر برادران تو درین
 نزدیکی خواهد رسید و اکثر با تنش سوخته خواهند شد حالاً هر چه خاطر تو منجوات
 باشد از من بخواه تا من دعا کنم که آفریدگار آنرا بفرماید که امت فرماید و من از تو
 بسیار خوشتر و شدم شکیه ناگ گفت که من از شما این میخواهم که دعای کنی
 که آفریدگار مرا در غیر و راستی نکند و در دایم طاعت و عبادت میگردانم
 بر ما ازین درخواست او بسیار خوشحال شد و گفت که من این دعا برای تو میگویم
 الا از تو یک چیزی میخواهم که تو آنرا بکنی شکیه ناگ گفت هر چه شما بفرمائید قبول کنم
 و میکنم بر ما گفت که تمام این زمین را با کوه و دریا بر سر خود بگیر و آنرا با نگا
 جدا که اگر زمین بر سر تو باشد نخواهد بیدید شکیه ناگ گفت که شما هر چه فرمودید آنرا
 میکنم شما این حالاً بر زمین بنشین تا آنرا نگا دارم بر ما گفت که بفرماین بر زمین
 را بر دار چون تو این زمین را بر داری مرا بسیار خوش خواهد آمد و همه خلقت در این
 را سایش خواهند بود چون تو این کار بکنی چنانچه من دانم دوست ایرسم
 تو خواهی بود و گتریم با تو دوست خواهد بود شکیه ناگ بر ما را دراع کرده و خود
 زمین رفت و زمین را بر سر خود و شیت حالاً زمین بر سر اوست با سک و زمینی تا
 باران را که سخن ما و نشنیده بودند و در ایشان را دعای بدر کرده بود طلبیده
 مجلس بیایست و در آن مجلس با اراان گفت که عجب بلای پیش آمده است
 که ما در ما دعای بدر کرده است که همه بسوزیم و دعای ما در آن رو نمیشود حالاً کار
 کنیم که ازین بلا خلاصیم و زنده مانیم ظاهر علاج این کار آنست که ما کاری کنیم
 که جنبه جاک نتواند کرد و فرزندان که در هر کدام تدبیری آنچه در خاطر می بینند
 با اسک که دانا و بزرگ تر از همه بود و عرض کردند اول مرتبه یکی از ایشان گفت
 مرا این بخاطر میرسد که بصورت بهمن برآیم و پیش راجه جنبه بروم و از پختنری بطلبم
 چون او بگیرد که هر چه از من بخواهد بشناسد همه بگویم که از تو آن می طلبم که تو

جگ نکنی چون او جگ کند مرا که می پاید سوخت دیگری گفت که این را می چیزی نیست بهتر آنست که من به صورت نیکو برآورده بخدمت راجه بنهجه بروم و خیال کنم که مرا از بر و صاحب معصیت و مشورت خود بکنم چون با مشورت کند که جگ کنم یا نکنم بگویم که جگ خوب نیست مکن دیگری گفت که این را می فهم غلط است بهتر آنست که به من را که از نه برهمنان کلان تر و دانا تر باشد و او جگ میکند باشد و افسون خوانده ماران را می طایفه باشد بروم و آن برهمن را بکنم و او را بکنم چون او میرود جگ بنهجه بروم شود دیگری گفت که به منان بسیار اند اگر یکی را بکنید و دیگری را پیدا خواهد کرد و جگ خواهد نمود بهتر آنست که به منان را یک مرتبه بکنیم و یکیشم چون برهمنان نخواهند بود جگ به من نخواهد شد با سک گفت که این تدبیر بدست چو اگر کشتن برهمنان گناه است اگر شما این گناه بکنید مباد از این گناه بلایی بآید از سوختن پیش آید دیگری گفت که ما افسون باران نیک میدانیم هرگاه آن راجه آتش برافروزد ما باران را بیاوریم و آتش را بکشیم هر چند آتش می سوخت باشد ما باران می آورده باشیم و دیگر گفت که این تدبیر هم چیزی نیست ما راجه خاطر میسر که هرگاه آن راجه اسباب جگ بهرساند ما در شب برویم تمام اسباب جگ را بزنیم چون اسباب نباشد او جگ چگونه خواهد کرد و دیگری گفت که این هم غلط است بیایید چون آن راجه جگ میکرده باشد ما برویم و آن مردمان را که در آنجا آمده اند بکنیم بکشیم برهمنان از همه مردم ترسناک تر و بیدار میشوند چون ببینند که مردمان میزنند آنها ترسیده خواهند شد که سخت و جگ برهم خواهد شد دیگر گفت که با بصیرت برهمنان برآیم و پیش راجه برویم و بکشیم چون بگوید که چه میخواهی چیزی چند از او بطلب که او میسر نباشد او جگ نتواند کرد و دیگری گفت که تدبیر نیک آنست که چون راجه با گنگ برای محصل کردن رود ما برویم و او را بکشیم و بجایابی خود بیاییم و او را بکشیم ازین بلای از سر خود دفع کنیم چون ماران هر که را میخیزد بخاطر ناقص آنها رسیده بعضی جگ رسانند بعد از آن گفتند که آنچه بخاطر ما رسیده بود بعضی شمارا ندیم حالا هر چه

بخاطر شما رسیده باشد بفراغید تا یزیدان بکنیم و شما بزرگ ترو دانا تر از ما بیدار انچه از همه بهتر
 باشد شما خواهیم دید دست باسک گفت من این تمام مشورت شما را شنیده ام و محکم می
 بخاطر من قرار گرفته حال ایک کار بکنیم ما را میباید که اولاً به پیش پدر خود کشتیجیم
 و از او به پریم هر چه صلاح باشد و خواهیم گفت ایلاتی که بنایت عاقل و دانا بود و گفت
 اسی یاران این سخنان شما هیچ کاری آید اگر آفرید کار خواسته باشد که ما بسوزیم تدبیر ما
 هیچ فایده نماند بر ما را میباید که بندگی آفریدگار میگردیم و باشیم و دیگر گاه او بفرغ دوزایی
 بکنید شاید او بر ما نظر رحمت کند و این بلار از ما دور کند بعد از آن ایلاتی که گفت در
 زمانی که ما در شما این دعای بد کردیم و در بغل بوم و در بها و دیگر دیوتها هم آنجا بودند
 و دیوتها با بر ما گفتند این عورت کاری کرد که بفرزند آن خود دعای بد کرد و هیچ مادی
 نشنیده ایم که بفرزند آن خود نفرین کند باز دیوتها با بر ما گفتند که شما چرا کرد و را منع
 نکردید که بفرزند آن خود نفرین نکند بر ما گفت من از نیجست منع نکردم که ما را آن
 بسیار جمع شده بودند و اکثر زهر دار اند و مردمان را خواهند گنبد و مردم بسیار هلاک خواهند
 حالا انچه از آن زهر دار و مودی خواهند بود در آن جگ خواهند سوخت و آنان که مودی
 نخواهند بود ایشان خلاص خواهند شد و دیوتها گفتند که این عورت همه را
 دعای بد کرده آنرا چگونه خلاص خواهند شد بر ما گفت از اولاد با جادو بر همین خرقه کار
 نام عابدی خواهد شد او خواهر باسک را که بر نگاری نام دارد خواهد خواست و از ایشان فرزند
 آستیک نام متولد خواهد شد و از غنچه خالان خود را خلاص خواهد ساخت ایلاتی که گفت که این
 سخن را من از بر ما شنیده ام حالا شما این خواهر خرقه کاری را نگاه دارید چون خرقه کار
 مسود و داین خواهر خود را با و بدید فرزند او شما را خلاص خواهد کرد و دیگر فکر مسود
 چرا میکنید باسک و دیگران چون سخن را شنیدند همه خوشحال شدند و او را دعا
 و تحسین نمودند و از مجلس برخاستند باسک از آن روز خواهر خود را انگاهایی میکرد
 و دور بسیار غمزمیداشت چون دیوتها و دیران دریا را پریم میزدند باسک را
 بجای رلیمان کرده بودند در آن وقت باسک با تش و بر ما گفت که من بسیار میترسم

گفتند از چه مشیری گفت از نفرین مادر میتیستم که خبیجه را بسوزد پس بر جای بابا یک
گفتند که هر چه ایلاتی بر شمارا بگوید آنرا بکنید و خواهر خود را بجز نکار بریدید که خلاصی شما
از فرزندان او خواهد شد ورنه لاکه این سخن را ایلاتی بر گفت بابا یک جمعی کثیر از ماران
را بفرمود که در اطراف عالم بگردید و قحطی کنید و بجز نکار بر بیهن را که گدائی میکردند باشد
هر جا بیابید مرا خبردار سازید سوگند از سوت پورانک پرسید که بجز نکار چه معنی دارد
معنی این را بمن بگو که من اینچنین نامی نشنیده ام سوت پورانک گفت که هر کس در
بندگی آفریدگار چندان ریاضت کند که بدن او بفایده ضعیف گردد و در روزی در پیشتر
عبادت میکرد و باشد او را بجز نکار میگردد جدا از آن سوگند گفت که اعمال آستیک
را بجهت ما بگو سوت پورانک گفت که آستیک چون کلان شد از خلق کنایه گرفت
پیوسته در اطراف عالم سیر میکرد و عبادت و ریاضت تمام رشت دین ایام که
آستیک عبادت میکرد و راجه پر بحیثیت سلطنت میکرد و بحیثیت پسر ابراهیم و اوسپر
ازین بود و راجه عظیم الشان در تیراندازی و شمشیر و نیزه بازی و گرز اندازی و دیگر
ننون سپاهگری سرآمد روزگار بود چنانچه بدش راجه پانژمال شکار بود و از نیزه ها
طریق شکار دوست بود و هیچ آهوازیر او خلاصی نداشت و در صحرا خرس و خرگ و
گاو میش و گوزن و بچیت و منلیگا و غیره هر خری را که می دید البته انهارا می کشت و
در صحرائی که میرفت تمام جانوران آنجا را میکشت و قوی راجه پر بحیثیت در شکار بود
آهوی بنفش و آمدنری را بران انداخت آهوی با وجود آن که زخم خورده بود می دوید
و راجه نیز در پی آهوی هر چند او میرفت راجه عقب او اسپ می روانید و او بسیار کوشش
راجه بفایت خسته و مانده شد و تشنگی بود و غلبه کرد و ناگاه بجهنگلی رفت و در آن جنگل که همیشه
بود شمشیک نام بفایت قراض بود و اوقات و معیشت آن بود که در آن جنگل گاو و گاو
شیر در بودند که سالها از پستان مادر شیر می خوردند شیر که از لبهای گوساله می خورد
از ابد است میگرفت و میخورد و بعد از آن چیزی نمیخورد راجه پر بحیثیت اسپ را بجانب
آن ر که همیشه راند چون بنبل او رسید او را دید که هر دو دستهای خود را بر زمین نهاد

و همیشه بر سر پشته چنان مستغرق میاد پروردگار بود که از هیچ خبر دیگری خبر نداشت راجه بر سر پشته
 آن عابد را دیده انداخت که او چه کس است فریاد برآورده گفت که من پرچیت
 پسر ابراهیم ام آهوار به تیر زده بودم آن آهوار من گریخته است تو آن آهوار را
 که همیشه چنان مشغول بود که اصلاً نشنید که او چه میگوید هر چند راجه از او پرسید
 او جواب نداد باز گفت ای بنده آفریدگار چون آهوار نشان نمیدی من بسیار
 قشتم ام انکی آب بمن ده چند مرتبه راجه آب طلبید او هیچ وجه جواب نداد راجه
 پرچیت در غضب شد و در آن نزدیکی مار مرده افتاد بود آن مار را بانوک کمان
 برداشت و در گردن آن عابد انداخته و برفت رکه میسر سیری داشت شنگی که نام
 بنایت زاهد و عابد چندان ریاضت کشیده بود که تمام پوست بدن او بر استخوان
 چسبیده بود و این شنگی رکه در آنوقت بگوشه رفته بود چندان ریاضت کشیده
 که بر پا از زینت خود گذشته بود و او را بر پا این دعا کرده بود که هر دعائی که او بگوید
 مستجاب شود چون این دعا بر ما بحجت او کرده از خوشحال گشت و برگشته متوجه
 ملازمت پدر شد و بسیار خوشحال شده خرامان خرامان می آمد یکی از دوستان
 او را در راه دید که انچنان خوشحال می آمد و گفت که تو این چنین خرامان می آئی
 خبر نداری که مار مرده در گردن پدرت انداخته شنگی رکه چون این سخن شنید بسیار
 غضب شد آن دوست خود گفت که ترا سوگند میدهم که رست بگو که چه کس
 آن مار را در گردن پدر من انداخته او گفت من نمیخواهم که نام او را بگیرم اما چون
 تو قسم میدهی لا علاج شده میگویم بدانکه پرچیت آن مار را در گردن پدر تو
 انداخته است شنگی رکه گفت بگو پدر من گناهی یا تریک ادب نسبت راجه
 نموده باشد که راجه این کار کرده است او گفت پدر که گناهی نداشت بعبادت
 و ریاضت خود مشغول بود و راجه سوار آنجا آمده بود و از پدر تو پرسید که خبری از آهوار
 داری که من او را تیر زده بودم پدر تو جواب نداد و راجه در قهر شد و مار مرده که
 در آن نزدیکی افتاده بود آنرا بگوشه کمان برداشته و در گردن پدر تو انداخت

رفت و آن مار منور و در گردن پدر تو هست و پدر تو منور از مشغولی باید آفریدگار
 باز نیامده است شرنگی رک که چون این سخن بشنید چنانش منخ گشت و بکاه
 آب رفت و غسل کرد و آنگاه دست بدعا برداشت و گفت آفریدگار هر کس که
 ناحق مار را در گردن پدر من انداخته است تا هفت روز دیگر تپک مار او را بگز
 و او را کلاک شود و چون از دعا فارغ شد بنیست پدر آمد و دید که پدرش مهران طاعت
 نشسته است و آن مار در گردن او افتاده و کاهان در اطراف او بسیار اند
 چون پدر را با سخاال دید گریه بنیاد نهاد و چندان بگدایت کرد از آواز که یار و پدرش
 از آن حال سجال آمد گفت ای پدر بفرموده آنگس که در گردن تو این مار زنده
 است از آفریدگار خواست ام که تا هفت روز دیگر تپک مار او را بگز و بکشت پدرش
 چون این سخن از و شنید بنایت او را بداد و گفت ای فرزند بیا رید که دود با شال
 صاحب جوان اند هر چیزی که ایشان بکنند نمی باید که کسی را از آن بآید و برایشان
 اعتراض کند خصوصاً مثل پریحیت پادشاه عادل که جمعی رعایا زیر دستان
 در سایه عدل او آسوده اند آنچنان راجه بزرگی مرا مشرف ساخته بمنزل من برید
 بود و آن تشنه بوده است و من جواب نماده ام و آب سردی بجهت او نیاورده ام
 و با وجوب این چیزی مرا گفت اگر چنانچه مرده در گردن من انداخته باشد مرا از آن
 هیچ ضرری نیست ترا نمی بایست که با نیت کار رسول آنچنان پادشاهی را نفرین
 کنی و این راجه با همه کمال صنت و حقوق دارد که از عدل و وسیع او بغیرت
 در ملک او میباشیم و بنگی آفریدگار میکنیم و برکت عدل او دنیا و آخرت مارا
 میسر شده است این کار بد بود که تو آنرا نفرین کرده شرنگی رک که گفت ای پدر چون
 آن مار را در گردن تو دیدم مرا دیگر عقل نماند و بهیوش شده بخود گشتم و از کمال اندوه
 و غضب آن دعا از زبان من پدر آمد و عامی من بطغیل قفا دل بر ما است
 روز میشود و شمشک گفت کاشکی ترا هرگز بر ما این قفا دل نمیداد و ما اینچنین کاری
 از تو واقع نمیشد و تو که از آنکه منور خرد سالی نیک را از بنیدانی این قفا دل و کار

که تو کرده موجب آنست که عالمی ویران شود کاشکی من سرگزدا و ترا نمیواستم یا تو
از من بوجو دهنی آدمی مروان عابد که فقر را بر دولت گزیده باشد عیال بیک غضب
نصه داشته باشد حالا من کسی را بهلا زمت راجه خواهم فرستاد تا ادا از خود
خبردار باشد درین مهلت روز متوجه بیاد آفریدگار شود پس شمشک عابد یکی از
مردمان خود را که نیکوکار نام داشت و بغایت عابد بود و بیست خدمت استاد میکرد
طلبیده بهلا زمت راجه فرستاد تا راجه را خبردار سازد که کوریکه بهلا زمت راجه آمده
راجه او را تعلیم کرد و پرستش نمود و پرسید که بجهت چیست تشریف آورده اید او
گفت راجه خلوت کند و بغیر از دوسه کس اهل مشورت و یکم بنابر من سخن بگوید
بعضی رسانم راجه از مجلس برخاست با دوسه کس اهل مشورت از خواص دولت
به خلوت خانه درآمده کوریکه را طلبید و او عرض کرد که شمشک رکبش درین ملک
عیال شد و او بغایت عابد و قراض است همانا شما در شکار بنزل او رسیده بودید
چون جواب نداد شما ماری مرده در گردن او انداختید و آن رکبیش سرسری از
کوره غایت ریاضت و عبادت است و برجا از خوشنود شده او را تفاعل داده است
هر دو عالمی که کند مستجاب شود و او سرشتی دارد که بغایت زود ششم است چون او آمد
پیر را باین حال بدید که مازد گردن او است شما را نفرین کرد که بعد از مهلت روز
بیک شمشک مار شما را بگزود ازین عالم انتقال کنید چون پدرش واقف شد که
او شما را دعای بد کرده است بسیار آزرده شد و از بغایت رنجید و او را دشنام
داد چون میدانست که دعای او رو نمیشود و مرا بهلا زمت شما فرستاده است تا شما را
خبردار سازم راجه چون این پیام را بشنید او را دو غم پیش آمد یکی آنکه عابدیش را
رنجانیده است و دیگر آنکه بعد از مهلت روز از عالم باید رفت و راجه را از رفتن آنچنان
آفت زانده نشد که از آن کار که بآن رکبیش کرده بود راجه بگوید که گفت که ای بنده
آفریدگار عجب پیام غمی بر ای من آوردی با فریدگار رسد کند که از او گزیدن و
مردن اینقدر غم بخاطر من نیافته که از آنکه با چنان بیهنگامی این کار کردم حالا

از تو باین میخیزم که به طریق میدانی چنان کنی که در بزرگواران را از خطا دور کنی
 و با و بگیری که اگر شما این لطف و مرحمت باین بنده انگار نفع نمایند و بگیر چه کسی
 خواهد بود که بفراید عذر خواهی بسیار کرد و گویند که را انعام بسیار داده و خست نمود
 بعد از آن راجه فرامی و امرای و اهل مشورت را طلبید و اول فرمود تا در کنار
 آب گنگ خانه بر بالای ستون بنشیند و در اطراف آن خانه جمعی کثیر از بزرگان
 و افسون گران و نگار بنانان و پیشانی گذاشته و در او با که دفع گزین مار میکرد
 باشد بسیار فرمود تا حاضر ساختند و دیگر احتیاجی که ممکن بود و هر چه را
 بجا آورده و در جائیکه راجه نشسته بود آن جا را چنان ساخت بودند که باد هم در راه
 نمیافت بعد از آن راجه پسر خود و بنحو را طلبید و او را بجای خود نشانید و حکومت
 با و سپرد و تمام امر او را در کان دولت را با و حواله کرد و بدینان فرمود که بجهت
 خنجره تقصیر نکنند و دیگر هر صیتی که بخاطر او گذشت با آنها گفت آنگاه بر آن خانه
 درآمد و فرمود تا سکهها چارج پسریاس را طلبیدند و او را تنها با خود آن خانه برد
 و گفت که درین هفت روز کتابی که در آن تمام حکایات انزیدی باشند بخوانند
 باشد و در آن ایام هیچکار دیگر نمیکردی و هیچ چیز نمیخوردی و بغیر از یاد آفریدگی
 بکاری نمی پرداخت و تماشش رفه با من طریقی بود که گذشت روز هفتم تحکیم
 بجهت گزیدن راجه روان گشت کاشیپ که بر تپا با و انسونی داده بود که بر تپا
 که کسی را بگذرد آن زیر آن مار رفع شود و خنجره در بالا مذکور شد شنید که راجه بر تپا
 رانچاک مار خواهم بکنید با خود گفت که اینچنین راجه بزرگوار و عادل را نباید گذشت
 که او را ماری بکشد از جامی خود روان شد که اگر باریا راجه را بگذرد او را فسون خوانند
 راجه را خلاص سازد و نیز هر تحکیم مار را از دور کند با خود گفت که من چون راجه
 را علاج کنم راجه چندان مال بمن خواهد داد که مرا و فرزندان مرا بس خواهد بود و آنرا
 راه تحکیم کاشیپ را دید که میرود تحکیم بصورت بر همین برآمده کاشیپ با تقطع
 کرد و رسید که کجا میرود کاشیپ گفت شنیده ام که تحکیم راجه بر چیت را

خواهد گزید و بر سیمیت انجمن راجه عادل و نیکو کارست که همه مفسدان و ظالمان را
در انداخته است و در زمان او خلق در آسایش و راحت میباشند میروم که چون تپک
راجه را بگذرد من او را خلاص سازم تپک گفت که تپک ما رویم و من انجمن کس
نمیست که هیچکس گزیده را خلاص تواند کرد و تو هرزه چاره زحمت بنمود راه میدی و این
راه میروی کاشیب گفت که تو مرا شناخته من انجمن افسون میدانم که تو در کفر
از قوه هر مرتبه کسی را بگذرد آنکس را خلاص میکنم تپک گفت تو که این دعوی میکنی اگر
من این درخت بر را بگذرم تو میتوانی که آنرا درست سازی کاشیب گفت آری میتوانم
و آن درخت بر کمانی بود مردی بر بالای آن درخت بنیست راجه را جدا میکرد تا بماند بود
و بفروشد و این ماجرا را که بیان کاشیب و تپک میگذاشت تمام را می شنید پس
تپک پیش آمد و درخت را گزید آتش از آن زهر در درخت افتاد و تمام آن درخت
را با آن شخص که بر بالای او بود خاکستر ساخت پس تپک با کاشیب گفت که بیا
اگر میتوانی این درخت را درست ساز کاشیب پیش آمد و تمام آن خاکستر را
در یکجا جمع نمود و بعد از آن افسون خود را خواند و بسر آن خاکستر و میدان آن درخت
درستوار اول درست شد و آن مردی که بر بالای آن درخت سوخته بود و او هم نه
شد تپک حیران ماند و کاشیب را تعریف بسیار کرد و بعد از آن گفت تو نهی
راه میروی که زنده راجه را خلاص سازی ازین جهت است که راجه زنده مال تو
بسیار بدید هر چه تو میخواسته باشی از من بطلب تا در همین جا بودیم و ترا این
راه و درختن خلاص سازم آنچه راجه تو بدید من به چند برابر آن تو بدیدم کاشیب با خود
فکر کرده گفت اگر اجل راجه رسیده باشد و از افسون من خلاص نشود الحال آنچه
نقد میخواهم این بن میدید و این راه و درخت را خلاص میازد پس برین طاعت
با تپک گفت که هر چه میگوئی بده تا من برگردم تپک جواب داد و گفت هر خبری
که میخواسته باشی برکت این جواهر مان محطه پیش تو ظاهر خواهد شد و دیگر با تو شرط
میدانم هر گاه که مرا بطلبی پیش تو حاضر شوم و آنچه تو میخواسته باشی برای تو بیاورم

کاشیپ آن جواهر گرفته بود بهمان قانع شده از راه برگشت و تپک می آمد و پنهان
 رسید و دیگر راجه در خانه نشسته است که بر بالاسی یک ستون قامت و جماعه کثیر از سپاهیان
 و افسران و طبیبان با طراف آسمان نشسته اند و میگویند از آنکه هیچکس به گویا نمی
 بگوید و تپک در فکایت جمعی از فرزندان خود را طلبیده گفت که شما هر کدام بصورت
 یکی از منیشران بر آید و هر یک میوه گرفته بدین راجه بروید و تحفه های خود را
 بگذرانید ایشان همه بصورت منیشران آمده هر کدام میوه از میوه های جنگلی بست
 گرفته آمدند و رخصت خدا شدند که بلا مرت راجه بروند راجه ایشان را طلبید یک
 بالامی رفتند و راجه را دعا کرده تحفه های خود میگذارند و باز می گشتند و تپک
 بصورت کرمی خرد بر آمده در میان یکی از آن میوه در آمده پنهان شد راجه با برهنه می
 تا آن میوه را با بخش کند و آن بر همین یک یک میوه را برداشته بیرون برده و یکی
 را از پنهان و امر او را را بیداد یک میوه که در آخر مانده بود راجه خود برداشت
 و آن را دوباره ساخت از میان آن کرمی غایت خردیدید باشد اجه پاره آنرا بسکاج چاچ
 و پاره دیگر و چون کرمی عطا نمود و گفت که هفت روز که آن کرمی بیشتر را گفته بود بگذشت و
 شب نزدیک رسید و آفتاب فرو میرود اگر همین کرمی تپک باشد مرا بگذرد بهتر
 اما می باید که آن بر همین که مرا نفرین کرده است دروغ گو نشود و سکاج چاچ گفت می
 راجه آفریدگار ترا نکاوارد و گو آن پسر بر همین دروغ گو شود آن پسر عاصی که پیش از
 خشنود نیست آفریدگار او را دروغ گو کند راجه بطریق مزاج آن کرمی را برداشته پس
 گردن نهاد چون کرمی گردن راجه رسید یک مرتبه ماری شد با عظمت و رازی خود
 را بر راجه پیچید و گردن خود را بلند داشت بعد از آن خود را برگردن راجه انداخت و
 را گزید و نگاه خود را از راجه بکشا و دو متوجه هوا شد بطرف آسمان رفت چنانچه مردم
 میدیدند سکاج چاچ و آن بر همین دیگر چنان دیدند فریاد بردند که راجه را
 تپک گزید یک مرتبه مردمان که در بیرون بودند فریاد و گریه کردند و اکثر مار گران و
 انسون گران چون آواز تپک شنیدند رو برگزیدند و فریاد و گریه کردند و همین تپک

در آن خانه افتاد و آن خانه را در گرفت سکها چای و آن بر همین تعجیل از آن خانه بدر
 آمدند و تمام آن خانه بسوخت و راجه هم در آنجا بسوخت و آن ستون که خانه بر بالا
 او بود چنان بافتا که صاعقه از آسمان بیفتد مردمان آن شب از کمال ترس
 هیچ نمیدانستند که چه میشود و چه میکنند روز دیگر هنگام صبح راجه سوخته را چنانچه
 رسم بود برداشته بردند و در آب گنگ انداختند و بعد از آن با اتفاق همه در شهر
 او را که خیمه نام بود بجای پدر نشاندند و همه او را سلام کردند راجه خیمه با وجود خردسالی
 چنان حکومتی میکرد که هیچکس از راجه بای کلان سال آنچنان سلطنت نمیتوانست
 کرد چنانچه راجه پانزده راجه بدو پیشتر و ازین حکومت کرده بود و خیمه به منظور حکومت
 پیش گرفته و از راجهای اطراف که سر از خط او میچیدند لشکری فرستاده آنها را
 زبون میکرد و بعضی که جنگ میکردند ایشان را میکشت و ولایت آنها را بتصرف
 خود میگرفت چنان عادل و دادور یاست پیش گرفته که ولایت او بنهایت آباد
 گشت در رعایا آسوده شدند و ظالمان و مفسدان را بر انداخت امرای بزرگ
 و دختر راجه بنارس را از پدرش بای راجه خیمه خواستگاری کردند و مادر و دختر خود را
 با عزا و توبل تمام به دستنای پدر فرستاد میان خیمه و آن دختر محبت عظیم پیدا شد چنانکه
 آن دختر در حسن و جمال مثل نداشت مانند او ریشی بود که سردار همه پسران
 و راجه اکثر با او در گذارید و صحرا هر جای خوب میدانست سیر میکرد و همیشه عشت
 میکند و ایند خبر نگار بر همین پدر آستیک در جنگها و تیر میگردید و عبادت و ریاضت
 اوقات میکند و ایند که ناگاه در چاهی چنانچه بالا گذشت سکهس از میان خود را دید که
 دست بموتگیای آویخته بودند و موش پنج و ریشه آن گیاه را می برد خبر نگار رسید که
 شما چه کنید که باین عذاب گرفتار شده اید اگر شما خواهید نصف عبادت خود را بجا
 به بخشم تا شما بکوت آن ازین عذاب خلاص شوید ایشان گفتند که عذاب ما از این جهت
 است که فرزند زاده ما جز نکاز نام ترک نتوان کرده است فرزند از او حاصل نمیشود و
 هر کس که فرزند نداشته باشد تا هفت پدر و پسران او را عذاب میکنند خبر نگار چون این

سخن بشنید گفت من فرزند گنهگار شام و من قرار داده بودم که هرگز باز نصیحت
ندام اما چون شما میفرمایید حالانکه میخواهم اما من زنی میخوام که خبر نگاری نام داشته باشد
پس ایشان را وداع کرده گرد عالم میگردد و زنی خبر نگاری نام میخواست میپیدانید
تا آنکه روزی سبکگل رفت و فریاد زده گفت که امی جانداران که درین جنگل و هوا
میباشد بشنود که که افسوسم و از گدائی انقدر حاصل میکنم که سدره من
میشود منیخوام که زن بکنم اما پدران من مرا فرموده اند که که خدا شوی حالا کیت
که دختر خبر نگاری نام من بدو بشرطیکه نامم عمر او را پدرش میخورده باشد این روز
اجامعتی که باسک مار تعین کرده بودند شنیدند فی الحال رفته باسک ازین خبر داد
باسک خواهر خود را که خبر نگاری نام داشت بفرمود تا غسل کرد بعد از آن او را باسک
فاخره بفرمود تا پوشید و بجواب نفیس خود را بپاراست بعد از آن باسک را خبر نگار
آمد و خواست که آن دختر را باو بدد خبر نگار در ورزفته بایستاد و گفت بگو که این دختر خیم
دارد و باسک گفت که این دختر خبر نگاری نام دارد خبر نگار گفت که من دختر را بشرطی
میگیرم که آنچه او را باید تو بدی و دیگر هیچ مرانه کردن مقدمه چه بفرمایم بکند اگر اینچنین
نباشد من او را خواهم گذاشت و خواهم رفت باسک باو گفت که تو ازین وادی
بیجا اندیشیده ای که آنچه بدختر من در کار شود من او را میدهم و دیگر آنچه شما بفرمایید
چنان خواهد کرد پس باسک خبر نگاری خواهر خود را بچانه برد و ایشان را باهم عقد
کرده داد و خانه با نهایت زینت و لطافت برای ایشان جدا کرده و بساطهای
فاخره گسترانیده بان خانه آورد و چون خبر نگار بان زن خود تنها ماند گفت امی
عورت اگر تو با من بدی خواهی کرد و سخن مرا جواب خواهی داد من ترا خواهم گذاشت
زن گفت خوب چنین باشد بعد از آن تمام روز این مرد در خانه نشسته میبود و زینش
هر روزی که از آن خوب تر میشد و بخت او خطه لمطمه می آورد و انواع میوه های لطیف
شیننی های گوناگون برای او مهیا میداشت و شب و روز خدمت شوهر میکرد و یک
ایشان باهم صحبت داشتند و آن عورت حالمه شد روز بروز نور و ضیای آن عورت

بیشتر میشد تا نزدیک را بیدار شدنش سر زانوئی او نهاده
 بخواب زفت و در خواب بماند تا زمانی که آفتاب نزدیک شد که فرود زدن بخاطر
 رسانید که اگر این مرد را بیدار نکنم حالا وقت عبادت اوست می رسم که چون آفتاب
 فرود و او بیدار شود مرا گوید که چه بیدار ساختی تا عبادت می کردم و اگر بیدار
 کنم می ترسم که مبادا گوید که چرا بیدار کردی آخر با خود گفت بهتر آنست که او را بیدار
 کنم که مبادا وقت عبادت او فوت شود اگر بمن اعتراض شود و او اندر من را
 بیدار کرد و گفت بخیر که آفتاب فرو میرود و هنگام عبادت تو میگذرد و بیکار برفت
 و اعتراض شد و گفت که با تو گفتم بودم که با من بدی نکنی این چه کار بود که مرا از
 خواب بیدار کردی زن گفت من ترا از ترس اینکه مبادا هنگام عبادت تو بگذرد
 بیدار ساختم او گفت تا من بیدار نمیشدم آفتاب فرو میرفت تو خلاص عهد من
 کردی من دیگر بیشتر نخواهم ایستاد من از تو و از برادر تو نیکی بسیار دیدم و از این
 خواهی پرسیدن و دیگر از رفتن من بسیار اندوه و غمگین مشو آن عورت گفت من
 کمترین کنیز تو ام خدمت میکنم و از من تو کلفت و ازاری نمیرسد و من این
 گناه را ندانستم که در دم و با خود گفتم که مبادا وقت عبادت تو فوت شود و برادر
 من که مرا بشما داده است آن بود که از من فرزندی شود و بنور فرزند هم از من متولد
 نشده است بیا و از گناه من بگذر و مرا بگذار و بیکار گفت که غرض برادر تو از
 فرزندی بود در همین نزدیکی فرزندی در غایت خوبی که روشنی از همه آفتاب باشد و
 بیدار خوب بداند و طالع شماره نگا هبانی کند از تو متولد خواهد شد و بمن نسبت
 که دیگر اینجا بوده باشم پس از آن خانه بد راه رفت آن زبان عورت او به پیش
 برادر آمده قصه رفتن شوهر را و گفت باسک بسیار پریشان خاطر گشت و بدنی
 متفکر شد تا نگاه گفت من که ترا باین گدای بیوفاداده بودم بحجت آن بود که
 از شما فرزندی متولد شود و نگا هبانی طالع ما کند در وقتیکه او میرفت تو از این
 باب با من هیچ گفتی او گفت با و گفتم بودم او گفت از تو فرزندی متولد خواهد شد

که روشنی او همچو آفتاب باشد و سید را خوب بداند و نگاهبانی شما کند باسک چون
این سخن را بشنید خوشحال شد و گفت آنچه در ما بود حاصل شده است او
هر جا خواهد بود باسک بشکری آن صدقات بفقرا و او بعد از اندک مدت آن
عشرت پسری زانید و رعایت حسن و خوبی او را آستیک نام نهادند باسک
او را بموعی غریب میداشت که زیاده تر بر آن نتواند بود چون بزرگ شد بر همان دانا
را آورد و او را تعلیم داد و در اندک زمانی جمیع علوم و بیدار نیکو خواند و تمام خوشان
باسک آن فرزند را از جهان غریب تر میداشتند چون سوت پوراک قصه را با بنجا
رسایند شونک گفت که حالا با ما بگو که راجه چنبه چه کرد و چون چک نمود سوت پوراک
گفت راجه چنبه چون بزرگ شد در مقام آن شد که عالمگیری کند و جمیع راجه ها
و سرکشان افاق را در حکم خود آورده و در مرتبه هر کدام از راجه ها که در اطراف و عالم
بودند ایلیان فرستاد ایشان را به اطاعت و انقیاد خود حکم کرد ایشان اطاعت حکم
او کرده بلازمست او حاضر شدند و بعضی دیگر که حکم او را نشنیدند راجه بر سر آسمان
رفته آن ولایت را مسخر کردند و مخالفان را اکثر قتل آورد و بعضی را دستگیر کردند
از بنجا همه راجه های ولایت شمال اطاعت حکم او کرده بودند راجه شاه فولاد
شمال گشت تمام آن مملکت را مسخر ساخته به تختگاه خود آمد و مجلس عظیم ترتیب
داد و جمیع راجه و بزرگان و درگاهیان اطراف در آن مجلس حاضر بودند و
در آن مجلس برهنه او تنک نام که کوچک مار که شماره را که بخت زن او ستایش
می آورد و زنده بود و چنانچه در بالا مذکور شد بلازمست راجه آمد و باراجه گفت که
تو کاری که نمی باید کرد میکنی و کاری که باید کرد نمیکنی راجه گفت چکار باید کرد که
من نکرده ام او تنک گفت تو ولایت بند بای خدا را میگیری و چندین نفر را
کس را میکشی و کوچک را که پدر ترا که آنچنان بادشاهی هرگز نبوده بناحق کشته
هیچ نیکوئی راجه چنبه تا آن روز نشنیده بود که کوچک مار پدر او را کشته است
پس راجه مجلس را آخر کرد بعد از آن با وزیر و امرا می پدر خود گفت که پدر

چون نوع و ذات یافت ایشان گفتند که پدر تو آنچنان بادشاهی بود که مثل او
 دیگری نبود و آنچنان که از لنگاه پانی عالم در عایا میکرد کم کسی آنچنان کرده بود
 و پیش او هر کس برابر بودند جانب هیچکس را بر دیگر راجع نمیداشت در زبان او
 همه خلق آسوده بود و هیچکس در ویش نمانده بود و چنانچه همه مردم آرزو داشتند
 که فقری پیدا نشود تا ایشان تصدیق باور میدادند در زبان او هر کس بکار خود
 مشغول بود و سپاهیان او چنان بود که هیچ مخالف با سپاهی او بر نمیداشت
 شد راجه هرگز بوی کسی را نمی شنید و اگر کسی با او داد و خواهی میکرد خود بداد
 میرسد و آنچه حق می بود بجای می آورد و راجه هر چیز که می شنید از علوم و دیگر امور
 نمیکرد و این راجه پر بحیثیت شخصت سال بادشاهی کرد و بعد از آن از عالم رفت
 و راجای خود نشاند و بنویشت از پدران من هیچکس آن چنان نبود
 که رعایا از ایشان خوشحال نباشد و همه ایشان عمرهای دراز
 داشتند این را با من بگوئید که چرا پدر من کم عمر بود و زرا گفتند که راجه
 پر بحیثیت شخصت سال فرمانروائی نموده از دارالافتادار البقار حلت نمود و شما
 خلف او بعد از پدر خود بجایش نشستید پدر تو مایل بشکار بود و از جامعی اگر گمان
 نیک بدست میکردند مثل پدر شما تیراندازی کم بوده باشد تمام کار و بار سلطنت
 را با سپرده خود در شکاری بود و روزی راجه آهورا تیری زد و آهو بگرخت و چند
 عقب او دوید و او را نیافت بغایت گرسنه و تشنه مانده شد تا بمنزل رکھیشی
 رسید از آن رکھیش رسید که هیچ آهورا دیدی که زخم دار از اینجا رفته باشد او
 هیچ جواب نداد و راجه از او آب طلبید آن رکھیش خود هیچ گفت راجه در غضب شد
 و تازی مرده که در آن نزدیکی بود بگوشه کمان برداشته و در گردن آن رکھیش انداخت
 رکھیش خود بجایوت مشغول بود تا شترنگی که نام سپری داشت بسیار غضبناک
 او به پیش پدر خود آمد و در راه این خبر را شنید که راجه پر بحیثیت بگناه تازی مرده
 در گردن پدر تو انداخته شترنگی که در غضب شد و غسل کرده دست بدعا

برداشته گفت خداوند امیر کس که آن مار را ناحق در گردن پدر من انداخته
 است تا هفت روز دیگر تحک مار را در آب بگذرد و او هلاک شود بعد از آن بر پیش
 پدر خود آمد پدر را آگاه کرد و گفت که بر بخت مار مرده را در گردن تو انداخته
 بود من او را دعای بد کردم پدرش را آن بد آمد و پسر را دشنام و آزار
 تمام قصه فرستادن آن بر همین کس بهلازمت راجه و خبر دار ساختن راجه را
 و احداث نمودن راجه آخانه و هفت روز در آنجا بودن و آمدن تحک مار و
 باز گردانیدن کاشیپ را از راه و گردیدن و سوختن راجه را تمام تفصیل
 بگفتند چنانچه چون این قصه را بشنید بسیار گریست چند آنکه بی شعور گشت
 چون بهوش آمد مدتها متفکر بود و با هیچ کس سخن نمیگفت و وزیر او را ملامت
 بهیچکس از ترس او هیچ نمی توانست گفت بعد از مدتها سر بر آورده گفت
 من فکر کرده ام و دانستم که آن بر همین که پدر را فقرین کرد هیچ گناه ندارد و
 گناه از تحک است چه که تحک اگر کاشیپ را باز نمیکردانید پدر مرا علاج میکرد
 و آن پسر را چه زیان میشد حالا من کاری خواهم کرد که آن بر همین او تنگ نام
 خوشحال شود و من را در آن من و شما همه خوشحال شویم خون پدر خود را بگیرم
 جمیع امرا و وزرا و ارکان دولت او را چه را تحسین کردند و گفتند بسیار خوب
 بخاطر راجه رسیده است راجه چنانچه گفت من این کار میکنم که جگ عظیمی منکم
 و درین جگ همه ماران را می سوزانم پس راجه جمیع مشورتیان خود و برهمنان
 و ادا و بزرگ را که آنها جگ میکردند طلبید و گفت که ای بزرگان شمار و میباید
 که پدر مرا که مثل او پادشاهی که گذشته باشد و آنچنان که او نگذاشت ملک میکند
 معلوم نیست که دیگر پادشاهی بوده باشد ماری بگذرد و ناحق باشد و کسی را
 که بعلاج او آمده باشد آن کس را با بازی داده نگذارم که بیاید و علاج کند
 اگر کاشیپ پدر مرا علاج میکند و میتواند است او را زنده ساختن چنانچه
 آمدن خدا و او را چه زیان میرسد ایشان گفتند ای راجه

حق بجانبت ما از دریکه پدر تو باین حال پلاک گشته است یک خطه از غم او
آسوده نبودیم حالا به نوعی که بخاطر راجه میسر چنان فرمانید راجه گفت تجمک
پدر مرا سوخته است متلی در عوض آن تجمک را با همه ماران نسوزانم و من بخت
بخوام هم زو چون خون پدر را گرفته باشم آن وقت فرزند خالص پر بخت خواهم
بود و همیشه آن که بنایت دانا بودند و معنی به چار بیدار میدانستند به عرض
راجه خنجر رسانیدند که در بید جکی نوشته است که آنرا سرب شتر میگویند و آن
جگ را به این برهمنان که بید را خوانده اند میدانند و آن جگ بسیار
مشکل است و راجه می باید که در زمان در عالم بزرگتر از راجه باشد و آن جگ
تواند که در جهانچه میدانیم که در عالم از تو بزرگتر راجه نیست تو حالا آن جگ
راجه دانست که همیشه آن دروغ نمیکویند پس راجه با امر او و زرای خود گفت که
حالا شما در پی کار و بار آن جگ شوید چنانکه مصالح آن جگ زود به سر ایشان
گفتند که هر چه این برهمنان بفرمانند که زمین جگ ضرورت است ما آنرا در اندک
زمانی مهیا گردانیم پس برهمنان آنچه در آن جگ ضرور بود بایشان گفتند و
امر او جامعی را فرمودند که اول زمین بجهت مجلس جگ راست کنند بعد از آن
آنچه مصالح آن جگ بود از روغن و نار جیل و مرنج و آرد و قند و دیگر اسباب
بی نهایت به سرسانند و آن جامع را فرمودند که زمین جگ رست سازند و میان
ایشان شخصی بود که شگون را خوب میدانست او گفت هنگامیکه بانیاد
که رویم که زمین را راست سازیم آنچنان شگونی شد که دلالت بر آن میکنند کسی
را که این جگ برای کشتن او میکنند و در جگ کشته نشود بعد از آن همه اسباب
آن جگ تیار شد و راجه خنجر کو تو ال شهر را طلبید و گفت که ترا بیاید که با جمیع
توابع و خدمتگاران خود و جمعی کثیر دیگر از ملازمان من همراه تو میکنم اطراف
این مجلس جگ میگردد و باشی و بغیر از برهمنانی و مردمانی که من همراه میکنم
هیچ جا نداری را نگذاری که باین مجلس در آید بعد از آن راجه خنجر با کشتن آن

و برهمنان و راجه بانیکه از اطراف جهان باین جگ حاضر شده بودند و امروزی
 و جمعی خدمتکاران که بودند مجلس درآمد و آن کو تو ال را با چندین هزار کس
 و اگر داشت که دیگر کسی را نگذارند که باین مجلس در آید بعد از آن جماعتی از برهمنان
 که آن جگ ایشان میکردند اول غسل کردند بعد از آن سیاه لباس پوشیدند
 آنگاه آتش عظیم برافروختند از دو آتش چشمهای برهمنان سرخ شد و بعد از آن
 هوم کردند و غله و نار جیل بسیار در آتش انداختند بنام هر یک از دیوتها و بعد از آن
 برهمنان بنیاد افسون خواندن کردند چون افسون بسیار خوانند همه ماران که
 در قعر زمین در شهر خود بودند یک ناگاه سرهای آنها بنیادگر دیدن کردند و ماران
 دانستند که آن دعای که مادر ایشان کرده بود حالا وقت آن رسیده است بکیا
 فریاد و فغان در میان ماران افتاد و مادران فرزندان و پدران پسران و
 پسران پدران را و داغ میکردند درین هنگام برهمنان آنچنان افسون خواندند
 ماران بی اختیار بجانب آن مجلس روان گشتند و بیکدیگر می رسیدند و اکثری
 نفس سوخته بود و از بسکه تبجمل و ویده آمده بودند چون به مجلس میرسیدند
 راست می آمدند و خود را در آن کفج که بدان هوم میکنند و آن را
 در مهندسی سروا می گویند می انداختند و برهمنان ایشان را در آتش
 می انداختند و می سوختند انواع ماران سفید و سیاه و کبود رنگ و ماران بزرگ
 و خود آمدند و همه فریاد زنان می آمدند چنانچه مردمان از آن آوازهای ایشان بسیار
 می ترسیدند و بعضی مردمان که ترسیده بودند از هوش می رفتند و اول مرتبه ششبار
 مار آمدند همه را سوختند بعد از آن آهسته آهسته تا یک لک آمدند آنگاه چندین
 لک آمده که کرد و رسیدند و سوختند و مرتبه مرتبه تا ده که و سارا آمدند و این بار
 که بودند در میان شهر ماران در اطراف و بنا و در سوراخها می بودند چون آنها را
 خبر شد مارانی که بصورت اسب و بغایت بزرگ بودند آمدن گرفتند بعد از آن مارانی
 مثل فیل را که خرطوبها داشتند و بعضی از فیلان کلان تر بودند آمدن گرفتند و آنگاه

مارانی که صورت‌های تبیج داشتند چنانچه حاضران از دیدن آنها می‌ترسیدند آمدند
 و بر طائفه که می‌آمدند بر مهنان ایشان را در آتش می‌سوزند و سونک با سوت
 پورانک گفت که در آن مجلس کدام بر مهنان بودند که این ماران را با فسون حاضر
 میکردند و نامهای ایشان را با ما بگو سوت پورانک گفت اعلی بر مهنی که بود همان
 اوتنک بود که تجمک گو شواره از مرز برده بود او شروا در دست دشت و از تانیر نون
 او ماران می‌آمدند و بر سر آن شروا می‌نشستند و از کمال قهر ایشان امی نهند
 و می‌سوزند و در یک چوبین و کویس شنگر و نیگل و بیاس و پسرش سوکا چارج و
 میسم پاپین و اوتراک و پریتک و نار و دویول و پریت و دوز با ساد و کول و شوما
 و مو و کلکی و شورت شروا این جماعت بزرگان بر مهن که نامهای ایشان را گوشید
 در کنار آتش نشسته بودند از تاثیر فسون ایشان بود که ماران را از اختیار می‌انگرفتند
 و ایشان در آتش انداخته می‌سوزند که از حساب اقرون بود تجمک شنگر و
 میدانست که از آن عمل او این بلا بر سر ماران خواهد آمد و در ایم و تفحص می‌بود
 که کی این جگ بشود در آنوقت که راجه جنبی این جگ آغاز کرد و او خبر داشتند
 جان ساعت از شوماران بگریخت پیش اندر رفت و با اندر گفت که من بنیاه
 قوا آورده ام اندر گفت که تو غم مخور که من ترا نگاه میدارم و نخواهم گذاشت که تو
 آسیبی برسد او در بنیاه ایند را قرار گرفت القصه ماران جماعت بجاعت می‌آمدند
 و می‌سوزند تا بجائی که فوت بجان باسک رسید لشکریان باسک گروه گروه
 روان شدند و می‌آمدند ایشان می‌سوزند تا حیوان شد که تمام لشکریان خلاص
 او رفتند هیچکس از مردمان او نماند بعد از آن سر باسک بنیادگر و دیدن کرد و
 از تاثیر فسون اضطراب تمام در باسک پیدا شد باسک چون بسیار بغیر شد
 به پیش خواهر خود رفت و گفت امی خواهر مرا و زان روز است که ما همه انسان
 می‌ترسیم بلا حفظ آن من ترابان بر مهن داده بودم این از برای آن کرده بودم
 که از بر مهنان شنیده بودم که سپر تو را خلاص خواهد کرد حالا تمام لشکرها را از آن

رفتند و سوخته شدند من تنها مانده ام بانچه شش کس از فرزندان خود میکاران
 حالا وقت آنست که تو این فرزند خود را بفرستی تا شاید پیش از آنکه من بی اختیار
 بروم و در ناتش سوخته شوم فرزند تو بانچه برسد و چنین کند که من ازین بلا
 خلاص گردم خواهش به پیش پسر خود آستیک آمد و این قصه را تمام گفت
 که مرا صحبت همین روز به پدر تو داده بودند که تو فائده بخالان خود بدی و
 نگارمبانی ایشان بکنی حالا وقت آن رسیده است که تو خوشیان خود را خلاص
 سازی آستیک چون قصه نظرن کرد و فرزندان را و اودن مادر را و بچه کارها
 از دست آنکه از فرزند می مقول شود که نگارمبانی ملائفه ماران نماید و بانی این قصه
 چنانچه در بالا مکرر مذکور شد تمام بشنید بختید و گفت ای مادر خاطر جمعی که من
 نخواهم گذاشت که آسیبی بخال من باسک و دیگر خوشیان من که باقیانده اند
 پس خواهر باسک دست پسر گرفته نزدیک باسک آمد و باسک
 را وید که رنگش زرد شده بود و چنان ترسیده بود که نزدیک
 بهلاک رسیده بغایت پریشان و متفکرت شده بود چون باسک خواهر را با فرزند
 بدید فرحتی بدل او رسید و از دیدن ایشان خوشحال گشت آستیک گفت ای
 خال هیچ اندوه بخاطر خود مریسان و دل خود را تسلی دار که من مقبول این بخت
 گذاشت که هیچ آسیبی بشما برسد من از کودکی تا حال دروغ نگفته ام خاطر جمعی
 و هیچ اندوه بخاطر مریسان که مجلس راجه که بنیاد این جگ نهاده است میرم به طریق
 که مصلحت باشد چنان خواهم کرد که راجه این جگ را به طرف کند باسک گفت
 که ای فرزند آفریدگار ترا تو رفیق و دهم این خنهای تو اندوه من از دل بدر رفت
 زود تر خود را برسان که من حال عجب دارم از تاثیر افسونها که بر من می کنند حال
 تغیر شده است و هیچ نمیدانم که چه کنم تا م عقل و هوش رفته است و سر من میگرد
 اگر بشیر ازین شود من بی اختیار از خانه خواهم شد و خواهم آبخارفتن و ایشان
 مرا خواهند سوخت آستیک گفت که هیچ غم مخور و ترس را از خود دور کن من

نخواهم گذاشت که آنوقت رسید باسک خوشحال شد و آستیک را و دایع کرد و آستیک
 انداخته بکیمیل روان شد و می آمد تا بجائی رسید که راجه خنجه جگ میگرد و چون خواست که
 که آن مجلس در آید که توانا با و مانع شد آستیک بنیاد تعریف راجه کرد و گفت که
 امی راجه بزرگوار این که تو کرده از زمانی که راجها جگ کرده اند هیچکس را اینچنین
 جکی میسر نشده است و این کارنامه تو تا دنیا خواهد ماند در میان عالمان خواهد ماند
 چندان ازین نوع تعریفات کرد که ایشان او را به مجلس راجه بردند راجه خرد سالی
 را دید که چهارده سال بیش نیست و چنان روشنی از روی او ظاهر بود که همه
 اهل مجلس حیران صورت او گشتند آستیک چون راجه را دید و عابرا جگ کرد بعد
 از آن گفت که امی راجه بزرگ تو آنچنان بزرگ هستی که مثل تو دیگر نبوده است
 و پدران تو را بهای بزرگ بودند که در زمان ایشان هیچ راجه برابری ایشان نمیتواند
 کرد و همه پدران تو جگ بسیار کردند اما هیچکدام ایشان جکی که تو کرده نتوانستند کرد
 آفتاب و ماه را شنیده ام که جگ بسیار کرده اند و برن هم جکی کرده است و برها
 ده جگ اسمید و پریاگ کرده است اندر صد جگ اسمید کرد و جگ کرده بود و
 دیگر راجها چون راجگی و راجه شش بند و کبیر و راجه نرگ و راجه اجمیده و راجه که
 انکار گرفته بود و جوان را کشته حجات و عمومی تو را جبهه شش و دیگر راجها
 که در عالم بوده اند همه جگ با کرده اند لیکن هیچکس اینچنین جکی که تو کرده و ترا میسر
 شده است نکرده و این رکبیش را می که درین مجلس نوشته اند و شنائی ایشان
 مثل آفتاب است و میاس که در مجلس نوشته آنچنان بزرگ تر است که در
 هر سه عالم نام او را میبند و هر که می آید تعلیم از او بگیرد و دیگر تعریفات راجه کرد
 که راجه از خوشحال گشت دیگر گفت که تو آنچنان هستی که امر و در تمام عالم برابر
 تو کسی نیست و نمیدانم که تو اندری یا جمی یا کوبیری یا بونی که باین صورت برآمده
 و روشنی تو همه آفتاب است و سلوک و شجاعت و عبادت تو همه بیکم تاب است عقل و
 دانش تو مثل بالیک است غضب تو همچو شمشیر است و بزرگی و سلطنت و سرشت تو

همچو اندرست همه چیز در تو خوب است من هیچ اچه تعریف تو انم کرد و راجه خنجر چون سخن او را شنید
 و آن فصاحت و بلاغت او را بدید بسیار خوشحال گشت و گفت یاران اگر چه این بر من
 خردسال است اما کسی از پیران هم مثل این نبوده باشد مرا چنان این صورت
 و سخنان او خوش آمده است که نمیتوانم گفتن که چه چیز این بد هم حاضران گفتند
 که این پسر قابل آنست که عنایتی که از آن زیاده نباشد راجه برین بفرماید راجه
 که ای بر من بطلب از من هر چه میخواهی بگو بد هم در وقتیکه راجه این سخن گفت
 بر من که موم میگرد و همه ماران را در آتش می انداخت گفت ای راجه بخت صبر
 کن تا تپک بیاید آن زمان بخوشحالی آن هر چه که این بر من از تو بطلبد بام
 بده راجه را این سخن خوش آمد و استیک را بر همه بر منان مقدم نشانید بعد از آن
 گفت که شاکاری بکنید که تپک زود بیاید و نقد رچا ویر میکند بر منان سر
 در پیش انداخته مدتی متفکر بودند بعد از آن سر را آورده گفتند ای راجه تپک
 پیش اندر رفته است از ترس شما اندر او را در پناه خود گرفته است راجه غضب
 گفت اندر دوست بود حالا دشمن مرا نگاه میدار پس با بر منان گفت چنان
 افسون کنید که تپک با اندر بیاید بر منان بنیاد افسون کردند چنان افسونهای
 که ناگاه اندر او دیدند که از بالا پیداشد بر محضه خودشسته و همه ایسر را و کندیران با و
 و یوتها که همراه بودند ماران بصورت دیوته برآمده همراه می آمدند و اندر چادر می زدند
 نفیس که حامل در گردن انداخته بود در یک گوشه آن تپک پیچیده چون اندر
 دیدند راجه با یکی از خدمتکاران مخ گفت که با بر منان بگویند که اگر اندر تپک همراه
 خود نگذاشته باشد اندر را هم با تپک در آتش باندازند راجه گفته بود او بر منان
 گفت بر من که موم میگرد و بنیاد افسون کرد و چنانچه اندر بی اختیار بشومی تپک
 روانه شده می آمد چون اندر نزدیک رسید دید که آتش عظیم چنانچه شعله آن سر
 بفلک میزند میوزد و ماران هزار در هزار میوزند اندر چون آنرا بدید ترسید و
 آن چادر که حامل در گردن انداخته بود و تپک در گوشه آن آویخته بود را گردن

خود بدر آورده با نداشت و خود متوجه آسمان شد مردمان دیدند که آن چادر می آید
و اندر رفت و تپک در آن چادر فریاد میکرد مردمان چون دانستند که تپک در آن
چادر است خوشحال گشتند و در نیوقت او تنگ بر همین که کفچه در دست داشت و مار را
را در آتش می سوخت و می انداخت گفت راجه اینست دشمن که داشتی حالا وقت
انست که هر چه آن بر همین خواهد بود و عنایت کنی راجه از کمال خوشحالی گفت ایچو
بطلب از من هر چه میخواهی و اگر چیزی بطلبی که آنرا بکسی نمیداده باشد از من
بجوید هم مردمان در آن وقت دیدند که آن چادر نزدیک رسید و تپک را نیز در
گوشه آن چادر پیچیده دیدند که میله زید و ناله میکرد و همه از خوشحالی بنیاد فریاد کردند
و تپک می آمد چون نزدیک تر رسید او تنگ کفچه در دست داشت پیش برود
تپک را در آن کفچه گرفت و در آتش انداخت چون تپک را در آتش انداختند بنیاد
سوختن کرد و در نیوقت استیک ریخت و گفت ای راجه حالا وقت انست ایچو
گفتی بمن انعام فرمائی راجه گفت هر چه میخواهی متوانم میفرمایم گفت این می طلبم
این جگ را بس کنی و دیگر هیچ باری اندوزی که آنقدر را سوخته اند که دیگر بس است و آنکس
که پدر ترا کشته بود سوخته شد و انتقام پدر خود را از او گرفتی راجه چون این سخن شنید
بنهایت پریشان خاطر شد و گفت ای بر همین کاشکی تو هرگز باین مجلس نمی آیدی
من خیال کردم که تو از من جواهر و نقره و طلا خواهی طلبیدی اینچه چیز است که تو بگو
بیا هر چه میخواهی بطلب و بگذار که من این کار تمام کنم استیک گفت مرا نه طلا میباید
نه نقره و نه جواهر هیچ چیز دیگر نمیخواهم اگر سخن مرا قبول میفرمائی و اینچه فرموده که هر چه
میخواهی بگو بگو این بکن و این جگ تا همین جا تمام کن راجه باز گفت ای بر
توانی که این التماس را موقوف کنی و بر چیزی که دیگر میخواسته باشی بگو بگو گفت اگر
میدیدی همین بده و اگر نه تو حاکمی بر میان دیگر که نشسته بودند گفت که ای راجه
الحاج بکن چون سخن فرموده از سخن خود برگرد سوت پور انگ چون سخن اینچا شنید
سوزگ گفت همه قصه را از تو خواهم شنید حالا بگو از آن ماران مشهور که هر یکی در

تا بعین داشته اند چه کسان سوختند نام آنها با من بگو سوت پورا نگفتند
 بسیار بودند نامهای ایشان بسیارست من نامهای جمعی از بزرگان ایشان که
 از جمله فرزندان کدرو و از باسک تولد شده اند بگویم گویش ما از تفرین شل پان تلک
 گونی حکر کال بیک و غیره اینها همه از اولاد باسک بودند هر کدام کرد و در ماران تابع
 داشتند که همه سوخته شدند دیگر از اولاد تچیک بگویم تو چیا تلک مندلک پتیک
 آر هینیک او تچیک شربه بنگ برومین موک شلی سو تخمار و غیره آنها از اولاد تچیک
 بودند سوت پورا نگفتند آنها که من شمردم از هزار یکی بودند دیگران از بزرگان ماران
 اینقدر سوختند که از حد شمار افزون بودند و بعضی ماران بودند که دوسر سوختند
 سه و چهار تاده سر کرمی آمدند و سوخته میشدند بعضی ازین ماران هر جا که میخواستند
 می رفتند بر آنها همچو آتش بود همه با فسون بر میمان خود بخودی آمدند و می سوختند
 بعد از آن سوزک گفت که حالا بگو که راجه با استیک چه کرد و آن جگ را چون
 تمام کرد سوت پورا نگفت که چون استیک بر راجه التماس کرد که جگ را بر طرف
 کند راجه سه مرتبه باو گفت که ای بر من غیر ازین هر چه تو میخواهی بتو بدهم مگر آنرا
 این کار خود را تمام رسانم استیک قبول نکرد و یکس دو دیگر که پیشتر از بزرگ با
 راجه گفتند که اسی راجه چون سخن گفته از سخن باز نگردد همین قدر ماران که سوت
 بست راجه گفت خوب چنین کنم با استیک گفت بجهت خاطر تو باقی ماران را
 بنحیتم راجه چون این سخن گفت بر میمان همه خوشحال گشتند و شور و غوغا
 از خلایق برخاست که راجه گناه ماران را بخشید آنگاه راجه از مجلس جگ برخواست
 بعد از آن بر میمانی را که اینقدر رحمت کشیده بودند که با فسون آنها این قدر
 ماران سوخته بودند و اباب بسیار داد و آنقدر که همه بر میمان داده بودند و اباب
 داد و چیرا که او باعث این جگ شده بود و اکثر ماران با فسون ازین آمدند و او
 سر و در دست و پست و ماران را میسوخت و راجه استیک را دوا داد و باو گفت که
 من اسمید جگ خواهم کرد و البته بان جگ من بیانی استیک قبول کرد و پس

در خواب یافته ماری را در زیر وی چپا بنیدند که او بهم را گزید اما آفریدگار هیچ از این
 مضرت نرسانید و بدر عمر ایشان از دشمنی در وجود من آگاه شد و در زندگانی
 پانژوان گردید هر کس که در وجود من در ملاک پانژوان سیکر و بدر در دفع آن کمال
 سعی نمودیم ما پی چون سخن با نیا رسانید راجه منجه گفت که من مجمل حوالی ایشان
 را اندکی شنیده ام غرض ازین التماس نیست که این حکایات بتفصیل بشنوم
 که این عجائب امور است که پانژوان را چه کس راست کرد و در و نیکو کار میداند
 و خوشایان و بزرگان و استادان خود را مثل به یکم تپامه و در و نه چایج و کرن و
 در وجود من و دیگر صدر برادر او را کشتند و در یکا نه میچکس بد گفت و نیکوید بسیار غریب
 است و دیگر میخواهم که بدانم که ایشان انیمه تحمل از در وجود من چرا سیکر و نیکو
 بهم رسیدن را میکنند که او مردی پر خشم بود و زورده هزار فیل داشت او چون تحمل
 میکرد و در وجود من را چیری نمیکفت و دیگر من شنیده ام که هر زنی که پاکه من
 باشد بر کسی غضب کند آنکس میوزد و در ویدی زن پاکه امن را که در وجود من
 انیمه قدر از او رسانید چون بود که او بر ایشان غضب نکرد و آبش غضب خود
 ایشان را نسوخت و دیگر من شنیده ام که هر کس در نیکی بوده باشد با او میچخت
 و کلفت نرسد راجه جد من هر سپر بود چون بود که او در جنگل انیمه قدر محنت و
 تشویش و کلفت کشید و دیگر میخواهم بشنوم که از جن تنها چون فوج کوروان را در هم
 شکست و همه را منظم گردانید اینها را به تفصیل میخواهم که از شما بشنوم بسیار گنجنت
 امی راجه بزرگوار تفصیل این حکایات که شما پرسیدید بسیار است شما در روزگاری
 یک وقت معین فرماید تا من در آن وقت این قصه را بشنا بگویم و دیگر این قصه را
 بیاس تصنیف کرده است و ثواب بسیار در شنیدن این قصه است و تا من
 قصه را بیاس نوشته است یک لک اشک است و هر کس این قصه را بشنود
 گویا بیدار بشود و انواع قصه ها و حکایات درین قصه مهابهارت است و تاثیر این
 قصه آنست که هر بادشاهی که این قصه مهابهارت را بشنود به هر طرف که توجیه کند آن

ملک را مسخر سازد و بهر بادشاهی که جنگ کند القبه مظفر و منصور گردد و در
 و این قصه را ما بهانه تهر ازان جیت می گویند که احوال راجه بھرت
 و فرزند ازان بھرت را آورده اند و مها بزرگ را گویند بعد ازان حسین بن
 باراجه جنجه گفت که در زمان قدیم راجه بود راجه آریه خیر نام و او را راجه
 بس هم می گفتند آریه چوبه ولایت چندیری آمده به سلطنت نشست و
 او پیوسته خیر و نیکی میکرد و روزی میل شکار کرد و بولایت چندیری بشکار رفت
 و در شکار از عقب جانوری تاخت از لشکریان جدا افتاد و بجنگی درآمد در آنجا بخله او
 رسید که این جنگل بخت عبارت بسیار خوب است لباس شاهی از بدن دور کرده در
 گوشه نشست و بذاکرا فرید کار مشغول گشت و یوتها حکایت او را با نذر گفتند از بابا بیک
 از یوتها پیش آمده دست بردست نهاده در برابر او تا داند رنج خاطر رسانید که می
 چندان عبادت خواهد کرد که اندر شود و جای مرا بگیرد کاری میباید کرد که از این عبادت
 بازاید پس اندر پیش راجه آمد چندان باو سخنان گفت که شاید ازان عبادت باز آید
 و یوتها هم بخت اندر گفتند که تو چرا ترک حکومت کرده اندر گفت که تو بادشاهی بدو
 میکردی باش و عبادت و بندگی هم کنی چه بر عبادتی که بادشاهان بکنند هزار مرتبه عبادت
 دیگران زیادتی دارد و عدل ایشان از همه عبادت و تمام افضل است و تو بر سلطنت خود
 در ولایت چندیری که بهترین اکثر ولایات است برو و در آنجا بوده باش و غله در آن
 ولایت از همه جا بیشتر میباشد و میوهای لطیف در آنجا حاصل میشود و وزیر بیک
 در آن ملک هست و مردمان آنجا همه راست گفتار و راست کردار اند و همه مایل خیر
 و صلاح میباشد و همه خوش صورت اند و یک سخن دیگر را تو میگویم اگر خاطر خواهد
 من محفه تبوی بخشم که اگر بران سوار شوی بر آسمان توانی رفت و هر جا
 در عالم که خواهی بران سوار شده سیر میکنی و بهر ولایت خود می آمده باش
 اندر آن محفه را با دواد و یک حامل کل باو بخش که هرگز او پیرمده نیست و آن را
 اندر مال می گفتند و عصائی هم باو بخش که با هر دشمنی که بان عصا جنگ کند برود

غالب آید و هر ولاتی که آن خصایص بود با غنی بیکانه در آن ولایت دست نمی یافت
 و در آنم مردم در عافیت بودند و راجه آپرچرا آنها را گرفته اند را و دایع کرد و بولایت
 چندیری آمده بسلطنت نشست و هر سال بنام اندر جلگی میکرد و او را پنج پیش در آن
 هر سپری را یک طرف از اطراف عالم فرستاد و یک پسر کلان را که به قدرت نام داشت
 بولایت بهار فرستاد و پسر دیگر را که پرتیکه نام داشت بولایت کره مانگیو فرستاد و فرزند
 دیگر را بدگیر محال مالک فرستاد و ازین پنج پسران او را در بسیارش راجه آپرچرا گاهی
 بران محض سوار گشت و در هوا میبود و نگاه بدگیر بولایت بلکه خاطرش منوچست سیر میکرد
 و در چندیری آب روانی بود که آنرا شکست متی میگفتند و حالا آنرا نه میگویند
 و کوچی هم نزدیک چندیری است که لابل نام آن آب که نزدیک باین کوه میرسد
 راه نییافت که پیشتر بود و بر اطراف آن کوه گردیده میگشت روزی راجه بآن کوه
 رسید و دید که آب از آن نمیگذرد و پایی خود را بر آن کوه زد و راهی از آن کشاده شد
 و آب از میان آن جاری گشت چون آب و آن کوه به رسیدند از ایشان پسری
 و دختری حاصل گشت و آن آب بصورت زنی برآمده هر دو فرزند را بملازمت راجه
 آورد و گفت ای راجه ببرکت قدم تو این فرزندان حاصل شده اند هر دو را بملازمت
 تو آورده ام راجه آن دختر را بخواست و پسر را سردار لشکر خود کرد و روزی آن دختر از
 حیض غسل کرد و آن روزی بود که راجه بروج پدر خود طعام میداد و راجه بشکار رفت و
 گفت هر شکاری که میکنم از گوشت آن طعام صحبت روج پدر خود بخش میکنم راجه
 زن خود را در صحرا که همین دختر بوده باشد یاد کرد و آب منی از او جدا شد و راجه آن آب
 منی را در برگی انداخته بازی را که بآن شکار میکرد گفت که این آب راجه پیش زن
 من بران آن برگ را بمنقا گرفته بتجمل پدید در آشنای راه باز دیگر با ولاتی شده
 پنداشت که او طعمه در منقار دارد و خواست که از وی بگیرد و با هم بجنگ در آمدند
 و در میان آن برگ سوراخ شد و آن آب منی که بود بر خیت اتفاقا جای جنگ بازان
 بر بالای آب چون بود و آن آب منی در میان آب چون ریخته شد یکی از پسران

بدعای برهمنان ماهی شده در آن آب می بود چون آن ماهی آب منی را بخورد آن ماهی
را ماهی گیری بعد از ده ماه بگرفت چون شکم ماهی را شکافت پسری دختری از شکم
او بدید آما بهیگیه جان ماند و هر دو پسران را به پیش راجه آپه چیر بود و بهر یک این پسر را
گفته بود که هرگاه از شکم تو فرزند شود باز جال خود خواهی آمد آن ماهی خود را پخته شد
که بود راجه آپه چیر آن پسر را بفرزندی قبول کرد و او را متسی نام نهاد و چون کلان
ولایت کنار آب ماهی و آره را با در داد و او در آن ولایت بزرگ شد و تمام خجای را
مسخر کرد و آن ولایت ماهی و آره را بنام او میخوانند و راجه آن دختر را قبول نه کرد
و بهمان ماهیگیر داد و گفت این را تو نگاه داری ماهیگیر آن دختر را ستونی نام نهاد
و چون کلان شد بنایت صاحب جمال بود و بهیج دروغ نیکبخت آما بوی ماهی از
بدن او می آمد و پدرش او را کشتی خود را داد و گفته بود که هر کس خواهد ازین آب بگذرد
تو او را بگذارد از هیچکس چیزی نگیرد آن دختر مردان را از آن آب میگذرانید تا روزی
پاراشتر که پیشتر آنجا رسیده بود آن دختر را دید که بنایت نکین و صاحب جمال بود
خاطرش میل او کرد و آن دختر گفت بیا با من صحبت بدار دختر گفت من خود تیونم
که سخن شما را بشنوم من برهمنان که درین اطراف ایستاده اند چون ببینند که
ما این کاری کنیم اراجیه خواهند گفت پاراشتر افسونی کرد که ابر پیدا شد و تمام عالم را
ظلمت گرفت چنانچه هیچکس کسی را نمیدید پس پاراشتر دست آن دختر را گرفت
دختر گفت ای برهمن من دخترم و پدرم مرا بکس نداده است اگر دختری از من برهمن
فصیحت خواهد شد پاراشتر گفت تو غم مخور چون با تو صحبت بدارم باز تو چنانچه پیشتر
بودی دختر خواهی شد و دیگر تو از من چیزی بطلب آن دختر گفت از بدن من
بوی ماهی می آید میخواهم تا دعا کنی که این بوی از من برطرف شود و در عوض من
بوی خوش از بدن من می آمده باشد پاراشتر دعا کرد و فی الحال از
بدن او بوی خوشی پیدا شد چنانچه تا چهار کرده بوی خوش
از بدن او می آمد بعد از آن پاراشتر آن دختر صحبت داشت چون فارغ گشت

محطه آن دختر حامله گشت و همان ساعت پسری آورد و این پسر و میهمان کلان
 میشدند و در اندک زمانی بسیار کلان شدند مثل جوانان چهارده ساله و انبیه کمتر
 از یک پسر و در بود و نام این پسر بیاس است القصه چون بیاس و دیگران از رنج
 روز کلان شد مادر را تعظیم کرد و گفت ای مادر من بیکلی میروم و بعد از مشغول
 می شوم هرگاه ترا مشکلی پیش آید مرا یاد کنی که من همان محطه پیش تو حاضر خواهم شد
 بیاس و نام دارد یکی دوی پان چار که او در میان ریگ که از دو طرف آن آب
 میرفت متولد شد انجمن کسی را دوی پان گویند و بیاس از نخبه است گویند که
 چهار بید را که در یکجا می نوشتند و آنرا چار کتاب که دو هر یکی در دقتر می جدا نوشت
 در معنی بیاس جدا جدا است و چون چار بید را جدا جدا ساخت از نخبه است او را
 بیاس گفتند القصه چون بیاس متولد شد از مادر رخصت گرفته بجنگل رفت
 و بعد از مشغول شد ستوتی بدستور اول دخترش چنانچه بود و آن بوی
 خوش مبدل شد چنانچه تا چار کرده بود رفت پدر و خوشان پدرش از وی بسیار
 که این بوی خوش در بدن تو از کجا پیدا شد گفت رکیشری است جالب دعوات را از
 آب گذرانیدم او مرا دعا کرد و برکت دعای او این بوی خوش در بدن من
 پیدا گشت بعد از آن او را جوین کنند نام نهادند یعنی تا چار کرده بوی او میرسد
 چار کرده را جوین گویند و چند کس شاگرد بیاس شدند و همه و ناگشتند یکی سمنش
 و جیمین و پیل و میثم پان پنجمین پسر بیاس که سکا چاچ نام دارد و میثم پان
 که این مهاجرت بعد از او ظاهر ساخته است آنگاه میثم پان با راجه جنبی گفت که
 بمیکم تمامه از گنگا پیدا شد و در هم راج شود و چون متولد شده بنام پدر می شود
 و در متولد شدن او در شود و چون نیست که رکیشری در بیرون شهر
 پیوسته بعد از مشغول میبود شبی جماعتی از روزان به نزد یک آمدند و نزدیک
 آن رکیشری رسیده با هم گفتند که ما برکت این درویش ایضا را سبب داریم
 پس عهده می از مردارید که از خزانه راجه برداشته بودند آنرا در گردن آن رکیشری انداختند

ز قندچین صبح شد که تو الان در شخص آن شدند که آن وزوان را پیدا سازند
 و در اطراف میگرددند تا گاه آن رکبش را دیدند که آن عقد مردارید و گردان
 گفتند که این مرد جوان میناید که عابد باشد و شب همراه وزوان در می میکند
 هر چند او را زدند که تو راست بگو که دیگر یاران تو کجا رفتند و هیچ گفت که تو الان
 پیش راجه رفته عرض کردند که یکی از ان وزوان را گرفته ایم و هر چند او را
 می زنیم و دیگران را نشان نمیدهد راجه گفت او را برنج بزنید که تو الان چوبی اثر شد
 و سر آن نیز کرده آن رکبش را بران نشانند هر چند زدند که زدن آن چوب از مقدار
 سه انگشت بیشتر نیست جماعتی از رکبش را که او را می شناختند ازین قصه راجه
 خبر دادند راجه خود دیده با سجا آمد و فرمود که تا چوب را از او بدر آورند هر چند و میگرد
 بهیچ وجه چوب بیرون نمی آمد آخر آن چوب را از میانجا که بیرون مانده بود بریده بودند
 راجه آن برهمن رکبش را عذرخواهی بسیار کرد که من نادانسته این حکم کرده بودم او
 گفت راجه ترا این گناه نیست چرا که مرتبه اول من بجا آمده بودم خاری در من بر تلخ
 جانوری ضعیف که آنرا بنیان هندی شدی میگویند کرده بودم این عصبیت
 در تلافی آن گناه بمن رو آورده است پس رکبش مذکور پیش حراج رفت گفت
 که من در خرد سالی کرکی را خاری فرو برده بودم بحیث آنقدر گناه تو مرا انقدر
 سیاست کردی از خدا میخواهم که تو از کتیرگی متولد شوی از دعای آن رکبش که
 گفته بود بدر از کتیرگی راجه بختبر بیج متولد شد چنانچه بعد ازین خواهد آمد و بنی که
 وکیل در هتراشت بود پدرش چتری بود کبل گن نام مادرش دختر تبال بود اما
 این بنی آن مقدار علوم خوانده بود و آن مقدار علم و دانائی و عبادت داشت که
 کم کسی در آن زمان مثل او بود و کرن از آفتاب بود و از کنتی که دختر راجه شد و کتیرگی
 بود که کنت بهیچ نام داشت متولد شده چون کرن از او متولد شدند همی از طلا
 در بدن و دو گوشواره از طلا در گوش داشت و کنت میگفت که من تا زمان این
 که او را بشناسم میگویند از بسد یو متولد شده ام در دونه جابج که او را بر بهیچ بود

از سهر و واج رکبیشتر متولد شد تولد او انچنان بود که روزی سهر و واج یکی از ایلکسار وید
 و بی اختیار و منی از وجود اشد او را در طر فی که از برگ درخت رست کرده بودند
 و آنرا زبان هندوی نرونگه گویند انداخت و می پرورید بعد از نه ماه پسری از او
 بدو آمد و او در و نه نام نهاد و اندو از گوتم رکبیشتر روزی آب منی جدا شد و بر بالائی
 چوب سنی نصف بر یک جانب آن فی وقت صفت بر جانب دیگر افتاد از یکی که پانچ
 شمار از یکی دختر کردی نام که زن در و نا چای و مادر او و شهمان بود راجه در وید که
 راجه شهر کنبله بود او جنگ میکرد بجائی که برای کردن جنگ رست کرده بودند ناگاه
 دخترش همچو آفتاب ظاهر شد و گفت ای راجه من دختر تو ام راجه در وید او را
 در ویدی نام نهاد و چون در آنجا آتش افروختند ناگاه از میان آتش طفلی ترو
 کمان در دست و شمشیر در کمر درآمد و گفت ای راجه من پسر تو ام و آن پسر را
 راجه دهرش و من نام نهاد و یکی از شاگردان آنچ شالنگن جت نام بود در خانه او
 راجه قندلار متولد شد و گندلاری که مادر او در وجود من و برادرش شگن نرزدان
 تبل بودند و از دوزن بختیج که برادر همیکم تایمه بود از بیاس و دهر تراشت و
 پانچ پیدا شدند و از کثیر بختیج بیاس بدو را ظاهر گردانید و از راجه پانچ پسر
 شد از دهرم راجه جد دهرش و از باد بهیم سین و از انداجن و از انسی کمار نکل
 و سده پوید اگشته و از دهر تراشت و گندلاری صد پسر متولد شد و یک پسر دیگر
 دهر تراشت بختیج از دختر نکل متولد گشت و ازین یکصد پسر دهر تراشت یازده
 پسر مهارت می یعنی بغایت بهادر و شجاع که انواع اسلحه را نیک کار میفرمودند
 و در وجود من و در شاسن و ده سه دور مر کهن بکرن و خیر سین بهشتیجی و ستیجی
 پسرش و خیرش از یکن ایجن که خواهر کش بهمد را نام بود پسری اچمتیج نام پیدا
 و در ویدی را که زن پنج کس بود پنج پسر متولد شد و از هر شوهری یک پسر متولد
 شد و از راجه جد دهرش پانچ متولد شد و از بهیم سین شش و از اجن
 شتر کیرت و از نکل ستانیک و از سده پو شتر سین متولد شد و از بهیم سین

زنی از دیوان خواسته بود پرتیبا نام دازو پیری متولد شد گفت که نامم که اورا
 کتر و کم هم می گفتند و ارجن را از دختر راجه من پو که چیز نام داشت
 بسری بختی نامم متولد شد و از آن دیگر که آتی پی نام داشت و دختر باساک
 بود بسری متولد شد ایرات و راجه در و پدر و نتر می متولد شد و او را شکندی
 نام نهادند و این دختر آخری شد چنانچه بعد از آن نیکو نخواهد شد و نام و گیر راجه که
 در آن جنگها بھارت کشته شده اند اگر سالهای در آن کشته شود به آخر می رسد
 میسر پادشاه چون این قصه را با خواهر پادشاه راجه من میگوید که من میخواهم که گفتنی
 سخنان را بشنوم میسر پادشاه گفت که این حکایت را نامم که کسی میگوید اما چون شما
 میفرمایید شما میگوییم حکایت پسر امیر چوگن که بیست و یک مرتبه همه چیز را
 کشته بود بعد از آن پسر اقم که در مندا چل رفته بعبادت مشغول گشت و هیچ جا
 چیزی نمانده بود زنان چتریان به پیش برهمنان آمدند که شما را قبول کنید برهمنان
 قبول نکردند آن زنان بسیار مبالغه کردند آن زنان برهمنان گفتند که ما خود با شما
 صحبت نمیداریم اما هرگاه که شما از میض پاک شود و غسل کرده پیش ما بیایید آن
 زمان با شما صحبت میداریم پس آن زنان هر کدام که پاک میشدند پیش برهمنان می
 و برهمنان با ایشان صحبت میداشتند و از ایشان فرزندان حاصل می شدند
 همچنین بار دیگر از برهمنان چتریان شدند و باز چهار طایفه برهمن و چترمی و
 بیس و سوره در جهان پیدا شدند و باز چتریان عالم را گرفتند و بطایفه دیگر
 حاکم شدند و عالم باز رونق پیدا کرد و دست ظلم برهمنان و وزدان و مغابان
 از رعایا و زیرستان کوتاه کردند و امن در عالم پیدا شد و اند چون این حال
 مشاهده کرد بار آنها بوقت باریدن شروع نمود و عالم نیز خرم شد و هیچ طفل
 در طفلی نمی مرد بلکه همه بهر طبعی می رسیدند و همه اهل جهان بعبادت و خیر مشغول
 بودند و هیچکدام خلاف فرموده بزرگان نمیکرد و برهمنان بید میخواستند و هیچ
 برهمن از خواندن جرت نمیکرفت و بیس بسوداگری و خرید و فروخت مشغول

میشدند و گاه وان و گاه ایشان شیر در را اول می گذاشتند تا گوساله با می ایشان
 شیر سیر می خوردند بعد از آن شیر آنهامی دوشیدند و بیکت نیت خیر ایشان
 با وجودیکه بچه های ایشان اول شیر می خوردند چون سیر میشدند صاحبان آنها
 رامی دوشیدند آنقدر شیر که صاحبان را کفایت میکرد از پستان آنها بدر می آمد
 بجمع دیوانی که بیشتر از آن بردست دیوتها کشته شده بودند ارواح خبیثه ایشان
 در فرزندان چتریان در می آمد و آن دیوان بصورت آدمیان برآمدند و چون
 کلان شدند در اجبه گشتند بنیاد ظلم و فساد کردند و خون ناحق می کردند و دیگر کارها
 ناشایست چنان کردند که دنیا از کشت ظلم ایشان نیک بود که بغضب الهی خراب شود
 پس دنیا بصورت گاوی برآمده پیش برهار رفت و یکی از دیوتها را گفت تا خبر او را
 ببارسانید در آنوقت مهادیو و اندر جمعی دیگر در پیش برها نشسته بودند و همین
 سخن را ببارها میگفتند که عالم از ظلم وجود دیوان بسیار زبون شده است اهل علم
 بسیار تنگ آمده اند و نزدیک بهلاک رسیده اند در نیوقت که ببارها سخن میگفتند
 آن دیوتها آمده گفت که دنیا آمده است و عا می رساند برها او را طلب نمود و پیش
 از آنکه دنیا سخن خود را عرض کند برها با هر یک از دیوتها گفت که شما را می باید که
 هر کدام شما بصورت یکی از آدمیان برآید و بنهین بروید چنانکه آن دیوان
 در بدن هر یک از آدمیان درآمده در خانه ایشان متولد شده اند شما هم بخانه
 در خانه هر یک از آدمیان درآمده بصورت آدمیان متولد شوید دیوتها همه
 این سخن برها را قبول کردند بعد از آن به پیش بپش آمدند با بپش گفتند که همه بنهین
 برها پاره از خود را بصورت یکی از آدمیان بر آوریم شما نیز برای دور کردن بار
 زمین بصورت انسان متولد شوید تا منع دیوان خبیث شود که در ایشان در آمد
 اند بپش هم این قول را قبول کرد پس هر یک از دیوتها در خانه یکی از آدمیان متولد
 شدند و دیوان را کشتن گرفتند را چه چنجه چون این حکایت را از میم بپش شنیدند
 گفت که بنهین هم هر کدام این دیوتها که بصورت آدمیان شده اند یک یک بقتیل

با من بگو بسم این گفت اول بار اندل برها شش پسر پیدا شد، مرغ و آثر و آگر
 و یکسویه و یک و گزشت پس از مرغ کشیپ و از کشیپ همه آفریش بقدر آمد و از
 وجه سیزده دختران متولد شد و کشیپ سیزده دختران و همه برجات را بزنی
 که فته اول آدت که از همه کلان تر بود و دوم دست سیر و ن چاه که از نیم دان
 ششم سنگها هفتم که در دهم هشتم براد دهم یثوا دهم یثوا از دهم که با و از دهم
 سیزدهم که در اول از آدت و از دهم آفتاب میترولد شدند از دهم سیزدهم که از دهم
 چهل پسر شدند و یکی از پسران او آیه شتر نام داشت و سزا و از آیه من بود و یک
 پسر او گلن مورچا نام داشت و سزا و با آسمان می رسید یک پسر او بر که در
 نام داشت و او بسیار را که کلامی شد و دیگری می آشوب شد بود که شش چنان بود
 و دویست که یکی سوخ دوم چدرمان نام داشت بنام آفتاب و ده لیکن غر آفتاب و
 ماه بوده اند و این چهل فرزندان بسیار شدند و از دهم پسر بسیار خوب شدند و این
 ده فرزندان پسران بسیار پیدا شدند و از بنیاد و پسر نیک متولد شدند و از
 که در ناریان او را سیمرغ خوانند چنانچه در بالا گذشت و از که در هزار فرزندان
 چنانچه گذشت و از مشاهیر فرزندان که در یکی شکوه ناگ است که او را سین ناگ
 هم میگویند و او هزار مرد و این زمین بر یک سزا و نهاده است و یک پاست
 و دیگری تپک و از دیگر زنان کشیپ از بعضی اسپ و از بعضی شیر و فیل و
 جمیع جانوران چنده و پرند از کشیپ حاصل شدند و ما و دیوانیشانی و در
 ابروی برها حاصل شده است و انگر از فرزندان برها سه پسر داشت برکت
 و سمیرت و اتمیه و از دیگر فرزندان برها فرزندان بسیار شدند و از پاست که
 که فرزند برهاست همه دیوان متولد گشته و یک پسر او بر و او و چند فرزند
 دارد چون کبیر و راد و کبیر کرن و بصحیکسن و از یک انگشت دست است
 برها و چه برجات حاصل شد و از انگشت دست چپ برها دختر می متولد شد
 و برها آن دختر را به برادرش وجه برجات داد و از ایشان پنجاه دختر متولد

و وجه پر جایت ده دختر خود را بدو هم داد و بیت و هفت دختر خود را بچند رمان
 که ماه است داد و سیزده دختر را به کشیپ داد و در هم از پستان راست برهما
 پیدا شد راجه جنبه به بیسم پان گفت که حالا با من بگو که اصل کوروان و اول
 ایشان چه بود پدران ایشان چه کسان بودند بیسم پان گفت که از اولاد
 راجه حیات شخصی بود پوز نام را از فرزندان او که کشت نام راجه بود که در
 تمام دنیا مثل او در عدل و داد و بزرگی بود و تمام دنیا را چهار بخش کرده بود
 و یک بخش برای خود گرفته بود سه بخش را به سپاهیان و امر او ده بود چنانچه
 که در بیابانها و کوه بامی بودند همه را محکوم خود کرده بود و هر کدام از برهنی و تنی
 و بیس و سوار و بکار خود مشغول بودند و هیچکدام کار دیگری نمیکردند و پاران پشته
 می بارید و مردمان همه بفراغت و آسودگی می بودند و هیچکس در زمان او در کلفت
 نمی بود و این راجه در زور و قوت چنان بود که هیچکس در عالم مثل او نبود و اگر
 اراده مینمود که هندوچل را میتوانست از جا برداشتن و انواع ساکنین مثل شیر
 و گوز و تیر اندازی و سواری اسب و فیل و ارا به عدیل و نظیر خود نداشت و این راجه
 در حسن و خلق و سخاوت و صبر و تحمل و شجاعت درجه کمال داشت و در زمان او
 اهل عالم در مال و فراغت و غیره برابر بودند چون بیسم پان سخن بانجا رسانید
 راجه جنبه گفت که من شنیده ام که راجه بهت پسر این راجه که کشت بود من میخواهم
 که قصه پدایش بهت و زن او را که شکست نام داشت نیکو بشنوم آنرا با من
 بگوید بیسم پان گفت که این راجه که کشت و زور و ضرب و خیر و انواع علوم
 سرآمد زمان خود بود و روزی بشکار میرفت و بسیاری از سپاهیان همه مسلح و کمل
 و بر یک لباس غیری که بر اسپان و فیلان سوار در عقب راجه صفت با بسته
 ترتیب تمام می رفتند و بسیاری از پایا و انواع اسلحه در جلو او میرفتند و فریاد
 کرده راجه را دعای میکردند و راجه مثل اندر میزد و وان لشکرهای او مثل و قوتها
 مینمود و هر کس که آن راجه را بان شوکت و شمت میدید چنان میگفت مردان

در زمان راجه را و عا میگردید چون این راجه به فرم شکار از شهر بدر رفت اکثر مردم شهر
 همراه رفتند راجه اکثر ایشان را بانگ گردانید و راجه با خواص خود بجنگلی رسید که یاد
 از بناخ ارم میداد و انواع درختان میوه دار و آنجا بودند و همه راجه بجنگلی خوش آمد
 با بعضی از خواص خود آن جنگل درآمد چون پاره راه رفتند راجه با جمعی
 همیشه پر درخت که بد شواری از آن گذشت پیش آمد آ و راجه شکار بسیار از
 آهو و نیله گاو شیر و بر و خوس و کرگدن و گاو میش و خالکی بود و راجه گفت هر جا بود
 که پیدا شود بکشند بسیار تیر و گمان درست گرفته هر چه پیدا میشد آنرا از عقب
 تیری انداختند چندان شکار شد که از بود شستن عاجز گشتند و جمعی که از عقب
 می آمدند آنها را مسکرتانند درین جنگل ناگاه آهو بنظر راجه درآمد راجه از عقب آن
 آهو روان شد و آهو بجنگلی دیگر رفت راجه سر روی آن نهاد و آن جنگل درآمد
 و هیچکس همراه راجه نبود چرا که بتعیل نداشت و اسب هیچکس از اسبهایان بر اسب
 راجه نتوانست رسید و می رفت تا صبح که میشد میبزشش و آمد که اطراف آن گلهای
 شگفته بود و آبهای روان میرفت و درختان بسیار بودند و در همه میوه دار و باران
 پرند و بر بالایی درختان با انواع فریاد میکردند و طاق و سان فریاد می زدند و در
 رقص بودند راجه را آن منزل بسیار خوش آمد راجه پیشتر آمد آتشی دید که میسوخت
 و چند کس از اطفال را دید که بازی میکردند و آب پاشی برگرد آن منزل نمیدادند
 بعد از آن آب بدر میرفت راجه را بنجا طر رسید که بان صومعه درآمد و آنجا
 که میشد می بود کشت نام راجه از اسب فرود آمد در آن مکان جمعی از اسبهایان از
 عقب راجه رسیدند راجه ایشان را گفت که شما همین جا توقف کنید تا من بیایم
 پس راجه با یک برهنه متوجه دیدن که میشد راجه دید که در اطراف صومعه آن
 که میشد زاهدان نشسته اند و بید میخوانند و بعضی از بزرگان اطفال را تعلیم میدادند
 و بعضی از و انایان در زوات و صفات حضرت آفریدگار سخن میگفتند راجه چون
 آن مردم را و منزل ایشان را دید خوشحال شد و پرسید که این که میشد کجاست

نشان دادند راجہ آن دو کس را با نجا باز داشت و خود متنا در خانہ آن رکھیشتر
 آنجا کسی را ندید راجہ فریاد زد و گفت اینجا هیچکس باشد کہ دعای مرا بآن رکھیشتر
 رساند ناگاہ از آن صومۂ خرمی بدید کہ از ششہ جال او اطراف آن صومۂ نورانی
 گشت راجہ صورتی دید کہ آنچنان صورتی ہرگز ندیدہ بود و بچو دیدن او ہوش
 گشت و شعور از راجہ برفت آن دختر کہ راجہ را دید پیش آمد و دعا کرد و پیش نمود
 و بہت نشستن راجہ جامی راست کرد و پارہ از میوہ بلای جنگلی و کوزہ آب و
 بہت راجہ آورد بعد از آن بار راجہ گفت کہ باعث آمدن نجانہ درویشان چہ بود
 باشد راجہ گفت من آمدہ ہوں کہ رکھیشتر را بہ ہمین تو ہیج خبری از واری کہ کجا
 رفتہ است دختر گفت کہ بجنگل رفتہ است کہ میوہ از آنجا بیارد و اگر خطہ صبر کنی
 بہ خدمت میرسد راجہ از صورت و سیرت آن دختر بغایت خوشحال گشت و
 از او پرسید کہ تو دختر چہ کسی و درین جنگل پیش این عابد چہ میکنی دختر تبسم کرد
 سر در پیش انداختہ آہستہ گفت کہ من دختر کنت رکھیشتر ام راجہ گفت کہ من
 شنیدہ ام کنت رکھیشتر پان عبادت مشغول میباشد کہ ہیج چیز و گیرنی پر از و
 ہرگز زن نخواستہ است چون تو دختر او باشی دختر گفت تو راجہ بزرگی را مردم
 فقیرانیم از احوال ما چہ میپرسی راجہ گفت میخواہم تا بدانم کہ تو دختر کیستی دختر گفت
 ای راجہ توتبی عابدی بہ پیش پدر من کنت آمدہ او با پدر من از تولد من سخن گفتہ
 بود و من از وی شنیدہ ہوں غمخیز آن ہیج نہی انم راجہ گفت بگو دختر گفت عابدی
 با پدرم گفت کہ بشو امر عبادت میکرد و چندان عبادت کرد کہ از تہنری عبادت
 اول اندر وہ آسمان سوختن گرفت اندر از آن بغایت ترسیدہ با خود گفت کہ
 مبادا این مرد جامی مرا بگیرد و ازین ترس یکی از او پشرا کہ فیکا نام داشت طلبید
 و باو گفت این صورتی کہ تو داری در میان اسپر بل و گیرنی ندارد از آن لباس
 نہ نیست کہ من بتو دادہ ام بگیر این ندادہ ام حالا میخواہم کہ از برای من نکی کہنی
 فیکا گفت ہر خدمتی کہ بفرمائید و از دست من می آیدہ باشد بجان دول آزار کہنم

اندر گفت که این بسو امتر از کثرت عبادت روشنی پیدا کرده است که بافتاب
می ماند و دل من از وی بسیار میترسد از تو میخواهم که بروی و بهر طریق که توانی
چنان کنی که در عبادت او دخل اندازی که او نتواند بجای مرا گرفت و تو هم چیز
خوب داری از من و آواز خوب و بوی خوش و سخن توان چنان ست کس
آزاد بشود البته از حال خود میرود و تو پیش او بروی و بهر طور که دانی او را
مائل سازی و در عبادت او دخل اندازی نمیکاف گفت که شما صاحبان مایه و مرا
از فرموده شما پاره نیست اما بسو امتر عبادت کرده آنچنان روشنی پیدا کرده است
که مثل تو کس از وی میترسد من چون توانم در عبادت او دخل انداختن جایی
که شما از وی میترسید من چون نه ترسم و شما میدانید که بشت رگبشیر چون او
بزرگیت و بسو امتر حدیث پیر او را بگشتن دارد و بر بشت غالب گشت چون او
بشت را که در عالم مثل او دیگری نبود مغلوب ساخته باشد من با و چه توأم
که در و پیر بسو امتر چیزی بود و او بکثرت عبادت بر میزد شد و دیگری را که او
کرده است مثل آنکه آب کوشکی پیدا کرده است و تنگ است و راجه که با و شاهی بزرگ
بود بر عایشی کار بانی شد و دیگری کار با او بسیار کرده است و او حکم آتش سوزان
دارد که هر کس و هر چیز غیر غضب کند خاکستر میشود و اگر خواهد زمین آید
و زبرقه اند کرد و سمیر مرتب را اگر خواهد بیک انگشت خود میتواند برداشتن
هر جا که خاطرش خواهد انداختن باندازد من نزدیک اینچنین کس چون توانم
رفت شما میخواهید مرا بسو و بدین وجه هر چه میفرماید نمیکشند و اندر گفت که من ترا یک کار
میفرمایم و تو بهانه میکنی نمیکاف گفت که اگر شما نگاه بانی من کنید و با و راه فرستید
که وقتی من با و حکایت کنم بوی مرا بیاغ او برساند و دانی مرا آنقدر بردارد که
او را نوی مرا ببیند شاید که دل او بمن مائل شود و اندر با و را طلبید و او را همراه
نمیکاف کرد آنچه او گفت با و را فرمود تا چنان کند پس نمیکاف از اندر رخصت گرفته
پیش بسو امتر آمد و او را دید که نشسته است نمیکاف چون چشم بر بسو امتر افتاد و از

در اعضای اندام پس ترسان ترسان پیشتر آمد و بسوا متراد و عاگرد بعد از آن
 بنیاد و رقص بازی کرد و نگاه با دوامن او را اندک برداشت چون چشم بسوا متراد
 زانوی او افتاد و فی الحال پشت بسوا متراد است که او بفرستین من آمده است
 اما از بسکه غلبی و طغانت در بود و خاطر بسوا متراد کی میل کرد پس او را پیش طلبید
 و با وحکایت بنیاد کرد و یکه چون سخنان باو گفت دل او را تمام بر بود پس سوهر
 باو بصحبت پشت و چندین سال باو صحبت میداشت و از بسکه کم صحبت
 شده بود چنان میگردد که یک روز یک بار صحبت میداشت آخر شکایت استن شده
 چون وقت زانیدن شد نزدیکی آب مالتی دختر می زانید و آن دختر را در کنار
 آن آب گذاشته فی الحال از اسباب پیش اندر رفت و آن دختر را جانوران
 پرند و نگاه بانی میگردد و آن دختر گفت ای راجه آن عابد به کتب کهنه گفت
 که آن دختر این است و اشارت بمن کرد من پرسیدم که دیگر بگو که من چون است
 این رکبه شرافتادم او گفت که کتب رکبه شیر روزی کنار آن آب مالتی آمد و
 افتاده دید و بدید که ترا جانوران پرند و نگاه بانی میکنند او را بر تو مری شفقتی
 پیدا شد ترا برداشت و بنزل خود آورد و ترا شکنتلا نام نهاد من آنقدر از آن
 عابد شنیده ام چون پرسیدی با تو گفتند ای راجه چون کتب رکبه شرافتادم
 برداشته و مرا نگهبانی کرده کلان ساخت او بدین است راجه و کتبیت این است
 را بشنید و گفت ای دختر تو دختر کتب نیستی بلکه دختر راجه کلان و بزرگ هستی
 بسوا متراد و شاهی بزرگ بوده است ترک سلطنت کرده بعبادت مشغول شده بود
 حالا من نمیخواهم و چون تو بخانه من خواهی آمد من باو شاهی خود را بتو میدادم
 و آنچه در خزانه من است همه را بتو میدادم شکنتلا گفت که اختیار بمن نیست پدر من را
 تو میزدان صبر کن که پدر من بیاید و تو مرا خواستگاری کن او مرا بتو بدید و گفت
 او پدر حقیقی تو نیست تا اختیار تو هم داشته باشد اختیار خود تو داری تو خود را
 بمن بده و این جانرست که تو خود را بمن بدی و من ترا بخوانم و ترا و مرا به کلان

لاحق نمیشود و این نکاح را گندم پویه میگویند و در اکثر حقیقین چنین میباشد
 شکستلا گفت ای راجه تو راجه بزرگی و من اینها را نمیدانم اما چون تو میگوئی
 که این نکاح در دست درین هیچ گناهی نیست من زن تو میشوم بیک شرط
 که اگر از من پسری شود تو او را جانشین خود سازی گفت قبول دارم پسری
 که از تو مرا شود من جانشین خود بکنم و این شرط مهم میکنم که هر چه تو بفروشی
 من از سخن تو بیرون نروم پس راجه آتش برافروخت و آنچه قاصده
 نکاح در پاست ایشان بود بجا آورد و شکستلا را بخواست و بهمانجا با صحبت
 داشت بعد از آن راجه باو گفت که من میروم دکان را بطلب تو میترسم
 و ترا با عزای تمام پیش خود خواهم طلبید پس او را وداع کرد و رفت گله بای آمو
 و نیا که گاو و دیگر جانوران شکاری را دید و از دیدن آنها خوشحال گشته مشغول
 شکار شد و لشکریان راجه هم راجه رسیدند راجه بفروید تا اطراف آن صحرا را
 فرو گرفته همه شکار را چند روز را رانده در یکجا جمع کردند راجه میان آن شکاریان
 در آمده شکار بسیار انداخت و قریب یک ماه در صحرا شکار چنان مشغولی نمود
 که شکستلا را فراموش کرد و اصلا یاد آن بخاطر نرسید چون او از پیش شکستلا
 رفت بعد از دو گفتری پدراو که کنت رکبش باشد از جنگل آمده میوه جنگلی همراه
 آورده بود پیش ازین هر گاه کنت رکبش از جنگل می آمد شکستلا پیش او میرفت
 و پایی او را می بوسید و آب پیش برده دست و پای او می شست و هر میوه که
 پدراو آورده می بود آنرا از روی گرفته بخانه می آورد آن روز که کنت رکبش را
 نزدیک رسید شکستلا هنوز غسل نکرده بود و شرمش آمد که آن حال به پیش پدراو
 بدرون خانه در آمده در گوشه پنهان گشت پدرش چون نزدیک خانه رسید دید
 که بخلاف دیگر روزها دختر با استقبال نیامده سر در پیش انداخته بخته متفکر شد
 و آنچه دختر کرده بود هم برضمیش پرتوانداخت دانست که دختر زن راجه
 و کمینیت شده گفت مرا این خوش آمده است و این نکاح را نکاح گندم پویه

میگویند در راجه رکینیت راجه بزرگ است در عدل و داد و دیگر نیکی با فقیر
 ندارد و تو خوب کردی که زن اینچنین راجه شده و ترا ازین راجه سپرد
 خواهد شد که تمام عالم بصیرت خود خواهد کرد و هیچکس با او خلافت نتوانست کرد
 پس شکمتهای بکنا را آب رفته غسل کرده بر سوه که پدرش آورده بود آن را
 بر دشته بجائی که دایم می نهاد نهاد و آب آورده پامی کشت رکبیش شربت
 آنگاه گفت ای پدر بزرگوار چون شما فرموده اید که این راجه بادشا و عمار
 نیک است التماس دارم که شما بر خیر و نیکی او را مستقیم دارید کشت گفت که من
 این دعا برای او میکنم و تو هم از من چیزی نخواه تا آنجا هم از آفرینها که هست
 تو درخواست کنم دختر گفت که از شما این التماس میکنم از ورگاه فریدگار و خوا
 کنی که بدینچه رضای او باشد بدارد و چنان نشود که از من محبتی بر جوید و دیگر آن
 بخوابید که هیچکس را بر شوهر من و پسر من که شما فرموده اید که از من مشید
 خواهد شد تسلط نسا زد و سلطنت و را و لا و شان سالها بماند پدرش این دعا را
 را برای او کرده همه مستجاب گشت و شکمتهای راجه آبستن شده بود مدت
 سه سال آن فرزند در شکم مادر بماند بعد از آن پسر می از بدست گشت آثار
 سعادت مندی از چهره او طالع و فرسلطنت و جهان داری از بشره او لاج بود
 و روشنی روی همچو آفتاب کشت جماعتی را که در آن نزدیکی بودند طلبید و دعائی
 خوب کرد و آنچه تا عده تولد فرزند باشد همه را بجا آورد و آن پسر روز بزرگ شد
 تا بس چارساگی رسید کشت رکبیش را را تعلیم عظیم نمود و این صورتی داشت که
 هر کس او را میدید میخواست که چشم اندازی او را بدارد و چون شش ساله شد تیر
 گمان بدست گرفته بعضی میرفت و هر جا طوری از شیر و بر و پلنگ و کاه و قش و صحرائی
 و اگر گداز و غیره که منظرش در می آمد اگر نزدیک می بود میدوید و آنرا از دست
 میگرفت که اصلا مجال حرکت نمی ماند و بر آنها سوار گشته بخانه می آمد و آنها را بر دوشها
 می بست و اگر آن جانوران دور ترمی بودند به تیر می زد و تیر او خطا نمیشد رکبیش

که در آن فواحی می بودند او را سرب و من نام نهادند معنی این لفظ آنست که همه
 زور آوران را زبون سازد چون به دوازده سال رسید زور و شجاعت نوعی شد
 به یکس مثل او بود و او را هر جا آبی یا فیلی بنظرش در می آمد آنها را میگرفت و
 بران سوار میشد و شکار میکرد و هر کسی از دلیران آن زمان که بنظر او در می آمد
 بر آنها حمله میکرد و آنها را میگرفت و چنان بر زمین میرد که دیگر باری خاستند و
 لشکری عظیم با او بجائی ملاقی شد او در آن لشکر آبی خوب دید آن اسب را گرفت
 بران سوار شد و چندی آن مردمان خودستند که اسب را ازو بگیرند نتوانستند آخر
 میان او در آن لشکر کار بجای کشید او بضرر شان اکثر بهادران و نامداریان را
 بکشت و باقی را اسیر کرد و جمیع اموال و اسباب گرفته به پیش مادر خود آورد و مادر
 اسیران را آزاد کرد و با فرزند خود گفت که دیگر بخینین کار مکن مباد آفتی تو
 دسد او از آن خوشنم نشد و همان طور پیوسته بشکار و صید جانوران ازود و مثال
 آن مشغول می بود گنبد رکمش را شکستند گفت که این فرزند ترا وقت آن
 شده است که در خدمت پدرش بده باشد و کار و بار پدرش را او میکرده باشد
 مادرش گفت هر چه شما بفرمایید چنان کنم گنبد رکمش چند کس از شاگردان و
 مریدان خود را گفت که شما شکستند و سپرش را به پیش راجه و کمینت رسانید
 براجه بگوئید این عورت زن تو را این فرزند پست بیشتر ازین خوشبخت
 که از تو دور باشد پس ایشان همراه شکستند و سپرش به همتا پور که تحت گاه آه
 و کمینت بود آمدند و بدین خانه راجه آمد بجا جان گفتند که براجه بگوئید که زن و پسر تو
 آمده اند و میخواهند که راجه را ملازمت نمایند چون آن مرد و زن خبر براجه بردند شاگردان
 گنبد رکمش ایشان را بجا گذاشته باز گشتند و بخدمت او ستاد خود آمدند
 و در بان چون خبر ایشان براجه رسانیدند راجه آنها را طلب داشت مادر و پسر
 بخدمت راجه رفتند شکستند و راجه را دعا کرده گفت که ای راجه این پست
 که تو عهد کرده بودی که او را ولی عهد و جانشین خود سازی راجه گفت تو

چه کسی که این سخنان میگوئی من ترا نمی شناسم شکستلار چون این سخنان از
 راجه شنید بغایت عظمی شدد از مردمان که در آن مجلس بودند بسیار شرمند
 شد و از کمال اندوه از موش برقت و چون موش آمد چنان غضب برو
 مستولی شد که نزدیک بود که پوست بر بدنش شکافته شود و غضب تمام بر راجه
 نگاه کرد و لبها و دستها و دیگر اندامها بلرزید و در آمد و میخواست که بر راجه چنان عا
 کند که راجه با همه مردمان بسوزد اما باز خود را نگاه داشت با راجه گفت که ای
 تو خاطر مرا رنجان که ترا ز این پنج اهر که تو مرا شناسی و دانسته خود را نادان میاری
 و اگر نمی شناسی از توانادان تر و زیور تر و بیو غاتر هیچکس نخواهد بود گواه
 این سخن من بل تو هست و من دیگر گواهی ندارم آفرید کارشاه حال است
 هیچ چیز ترا پوشیده نیست اگر تو مرا بدین سخن دروغ نگو بیداری ازین خوشحال ام که
 در پیش آفرید کار راست گویم و آفرید کار میداند که من هرگز دروغ نگفتم ام
 از نیکه تو مرا دروغ گو داری زبان آن بتو خواهد رسید و من اینقدر تحمل از تو
 از آن بهت میکنم که تو راجه بزرگ هستی و شوهر منی و من از تو فرزندی دارم
 اگر تو مرا دروغ نگو داری و به سرانصاف و راستی نیایی آنوقت کاری بر تو کنم
 که سر تو صد باره شود و من دختر بسوا مترام و خوشنیده باشی که بدین مثل تو
 چندین راجه با یک سخن هلاک ساخته مادر من نیکایا پسر است من باز میگویم
 که بزرگی این راجه کین و من آنچنان زنی نیستم که باین لائق باشم و همسر تو هم
 بود که تو مرا از پیش خود رانی و این فرزند من آنچنان پسر است که هیچ پادشاهی
 اینچنین فرزندی نداشته باشد در کهایشان گفته اند که او چنان پادشاه
 خواهد شد که مثل او در عالم پادشاهی نشد و نه بعد او مثل او دیگر شود
 و فرزندان او سا اباد در عالم سلطنت کنند و هیچ نمیدانم که باعث آن چیست که تو
 خود را شناخت میکنی مورچه بچینه نمی آید از لگات هبانی میکند و بچینه خود نمی شکند
 تو از آن مورچه کتر شده که اینچنین فرزندی را از پیش خودی رانی از مثل تو راجه

مناسب است که اینچنین سخن نگویید و زن و فرزند خویش را از پیش خود و زنانه
 راجه گفت ای عورت تو امثال این سخنان خود را بر من می بندی من ترا
 نمی شناسم و تو که می گویی که ما در من اسپر است فیکانام او قبحه است که همه
 همه دیو و تها پیش او می روند تو هم مثل او ترا خواهی کرد که درین مجلس چنین
 سخنان بچیزی می گویی برخیز و از پیش برو که من ترا ندیده ام و نمی شناسم
 شکنتلا گفت ای راجه من از تو تحمل بسیار میکنم که تو بحضور مردان بمن
 این طور سخنان می گویی گفته اند هیچ طاعت برابر راستی نیست و هیچ
 گناهی برابر دروغ گفتن نه ترا همه کس راجه دانای نیک میدانند این
 کدام سبکی باشد که تو مرا دروغ می گویی و حالا توجهل میکنی مرا قبول نمیکنی
 من ترا چنان بسوزم که خاکستر شوی و اگر مردان مرا گویند که راجه آنکه نگهبانی
 ملک میکرد چرا پلاک کردی این پسران نگهبانی ملک و رعیت بهتر از تو خواهد
 ساخت بعد ازین تو سخن نگوییم و میروم به بنیم که ترا چه صرفه خواهد کرد مرا خواهی می
 و چون پادشاهی خواهی که شکنتلا این سخن گفته از پیش راجه بازگشت و
 روان شد چون او برگشت از آسمان آواز آمد که ای راجه این زن زن تو بود
 و پسر پست راجه و مردمان چون این سخن را شنیدند همه حیرت کردند بعضی از
 دانایان که در مجلس بودند عرض نمودند که سخن غیب دروغ نمیشد و این عورت
 دروغگوئی نماید و چند کس که عالم قیافه را نیک میدانستند براجه گفتند که کیلبار
 این پسرانیک به بنیم که مشابیهت تو دارد بانه راجه گفت بسیار خوب به بنید
 آنها پیشتر آمده تمام اعضای آن پسر را ملاحظه نمودند نشانها که در بدن راجه
 بودند در آن پسر همه را یافتند براجه گفتند که ای راجه بیشک این پسر پست بر
 پیشانی هرنشانی که تو داری درین پسر پست راجه گفت من در اول مرتبه شناختم این
 این عورت و این پسر را اگر قبول میکردم شاید که بعضی را در دل میگذاشت که دروغ
 بوده باشد میخواستم که امری واقع شود که هیچکس را شبهه در دل نماند از جهت

اینقدر تغافل نمودم تا آن فریدگار که بگویم خود چنان کرد که هیچکس را در دل شکست
 نماند بعد آن آن مردمانی که علم قیافه را می دانستند گفتند که ای راجه این پسر را
 نیک نگار که قیافه این چنان معلوم میشود که او آنچنان بادشاهی شود که
 نه پیش او همچنان گذشته است و نه بعد از او پیدا شود پس راجه برخاست و آن پسر
 را در بغل گرفت و روی او را بوسید و او را بهت نام نهاد و آنگاه پیش او آید
 شکنتلار گفت که از گناه من بگذر من افتخار از آن جهت تیرا آزار دادم که
 اگر اول مرتبه ترا قبول میکردم شاید بعضی مردم بخاطر میرسانند که مبادا این
 دروغ میگفته باشد و من میدانستم که آفریدگار راستی ترا ظاهر خواهد ساخت
 چرا که تو دختر بسواستری و تو همچنان که دینی بود آنچنانی حالا بیا ما بهم آشتی کنیم
 من این پسر را جانشین خود ساختم چنانچه با تو و عده نمودم پس راجه پیش
 آمده شکنتلار را در بغل گرفت روی او را بوسید و نازل بادشاهانه بخت او حسین کرد
 و او را چنان ساخت که حکم او در جمیع ممالک محروسه روان گشت و راجه پیش
 او هیچ کاری نیکو و چون راجه در کعبه رفت از عالم رفت بهت بجای پادشاهی
 میکرد آنچنان بادشاه شد که هر کس که خلاف او بخاطر میگذاشتند همان ساعت
 هلاک میشد و جمیع گردن کشان آنفاق سر بر خط فرمان او نهادند کتب کعبه
 که او را پرورده بود پیش آنکه او از کتب الناس کرد که در خدمت او بگ
 کند کتب قبول کرده راجه بالتفات آنچنان بگ اسید کرده که
 و حیرت بجایت کرده بود و تفصیل حکایات بگ بجایت در پرچ از دم
 رقم خواندند راجه بهت درین بگ هزار پیم اشرفی تنها بگ کتب کعبه داد
 و دیگر اموالی را که او در آن بگ خرج کرده باصناف طوائف خلق از راجه داد
 که همیشه آن و سایر مردم داده بین قیاس باید کرد و از آن روز فرزندان او را
 بهارت گفتند تا آنقدر وقت که او را در عالم سلطنت داشته اند و سونک
 با سوت پورانک گفت که بعد از این بیسم پان بر راجه خنجه چه حکایت کرده اند

گفت خوش باشد باعث این راعرض کنم راجه جبات بسیار راجه بزرگ بود
 بعدل و داد و مثل اندر بود و روشنی و عدل و منسب آتست که شکر پدر و جوانی
 بر کوه پیاپی بر سر شاد و یک شهری بودند در میان دیوتها و دیوان بحجت سلطنت
 این عالم جنگ بسیار شده بود دیوتها پیش بر مهیت رفته گفتند که تو بر بزرگ
 مانی تو آنچنان فکری کن که بر دیوان غالب شویم دیوان نزد شکر رفته
 گفت که تو بر بزرگ مانی تو کاری کن که ما بر دیوتها غالب شویم شکر گفت که
 من افسونی می دمم که انرا سنجیدی میگویند و آن افسون را بر هر مردی که بخواند
 زنده شود و شما بروید و دیوتها جنگ بکنید هر کس از شما کشته شود من زنده
 میکنم بفرمان آفریدگار پس دیوان بجنگ دیوتها رفتند هر کس از دیوان
 کشته میشد او را برداشته پیش شکر می بردند و او آن افسون را بر او میخواند
 و آن دیوان را زنده میکرد دیوتها چون کشته میشدند بر مهیت آن افسون را
 نمیدانست و نمیتوانست هیچکس از دیوتها را زنده کردن پس دیوتها بر
 بر مهیت را که گنج نام داشت بنایت عابد و فاضل بود و بسیار صاحب جال و
 اخلاق پسندیده داشت طلبیدند و گفتند که ما همه فرزندان پدر تو ایم شما را
 لازمست که نگهبانی ما کرده باشی حال ترا می باید که پیش شکر بروی بهیترتی که توانی
 چنان سازی که آن افسون سنجیدی از او یادگیری چنانچه او دیوان را زنده میاند
 تو هم ما را زنده گردانی و گفتند شکر را دقتی هست دیو جانی نام و از سخن او بد برون
 نبرد ترا می باید که با او آشنائی بهم رسانی و او را بران آوری که از پدر اتان نامید
 تا آن افسون را یاد گردانند پس گنج خدمت شکر رفت و گفت که من بنمیره انگار
 و بر سر مهیت ام و گنج نام دارم بنخدمت شما آمده ام تا از شما معلوم بیاورم هر چه
 شوم و تا هزار سال قرار داده ام که در ملازمت شما بوده باشم و بهیترتی که شما مرا
 بفرمایید آنرا بجا آورم شکر از آمدن او بسیار خوشحال شد و او را ملاقاتش بسیار کرد
 و بنایت غریب میداشت و شکر او را پیش دختر خود دیو جانی برد و گفت این جوان

پسر به بیت ست تو با اومی بوده باش و هر چه او را دوست داشتی و او به باش
و گذاری که او دلگیر شود و محنت کشیده باشد بیدان و میوه جانی و کجی نشترا و قنات
با هم می بودند و کجی او را مثل خواهران می دید و در این خدمت او میگردید و کجی نشترا و قنات
و حکایت های گذشته گان بجهت او میگفت چنان که یک آن دختر یک خطه دلجوئی او
قرار و آرام نمیداشت همچنین با نصد سال کجی در خدمت شکری بود و اتفاق
و خورش صحبت سبق خوانی می شد و عرضش هم آن بود که آن افسون را یاد گیر و
چون دیوان التفات شکری را در باره کجی ملاحظه کردند با هم گفتند این بسیار است
که پسر به بیت در پیش شکر می باشد و آن افسون را از وی بیاور و آنگاه
کار مشکل خواهد شد پس دیوان به در قصد کشتن کجی شدند تا روزی شکری گفت
که گادان مرا در فلان صحرا ببر و بچران و شب آنهارا بیاور کجی چون گادان را با بجا
برد دیوان که در کمین او بودند چون آنرا تنها یافتند او را کشته پاره پاره کردند و پاره
گشت او را بجا نوری خوراندند و آخر روز گادان بخانه شکر آمدند کجی همراه بود و دیوانی
بلازمت پدر رفت و گفت گادان آمدند کجی نیامده است من بی او زنده نخواهم ماند
و دیگر شما دایند شکر گفت ای دختر خاطر جمع دار کجی را بجهت تو بیاورم پس شکر افسون
سنجیدنی را خواند بعد آن فریاد کرد و کجی را طلبید کجی همان خطه بقدرت آفریدگار
زنده شد و بخدمت شکر آمد شکر پرسید که کجا بودی گفت وقتی که گادان را بجا آوردم
چند کس از دیوان پیش من آمده پرسیدند تو چه کسی من چون نام خود را و پدر خود
را گفتم فی الحال ایشان مرا کشتند شکر او را نوازش بسیار کرد و بیشتر از پیشتر او را
غریب و محترم میداشت تا آنکه باز روزی شکری کجی را فرمود که بفلان صحرا برو و کل برآ
من بیا کجی چون آن صحرا رفت باز دیوان چون او را تنها یافتند او را کشتند چون
مردی گذشت و کجی پیدا شد باز دیوانی پیش شکر آمده گفت که امروز هم کجی
نیامده مبادا باز کسی او را کشته باشد شکر گفت من یک مرتبه او را زنده کردم تا
باز گیر زنده نمیدانم کردن دیوانی گفت ای پدر این جوان نمیره آنرا را پسر

بر سر پست برود و ترک خدمت مثل بر سر پست کرده بشا گردی شما آواره بود و شما
 صلاحیت و وقیره او را میدادید و نیز میدادید که او از اخلاص خدمت شما میکنند
 حالا او را چون رو میگردانید که کشته شود و من هم بعد از زنده نخواهم ماند شکر چون
 این سخنان شنید باز در بند آن شد که گنج را زنده سازد باز تر گفت که این دیوان
 پلید با من عداوت بنیاد کرده اند و شاگرد مرا می کشد بر اهرام می باید که ازین محبت
 بروم پس شکر گنج را فریاد کرده طلب داشت و گنج در آن وقت در شکم شکر بود چون
 شکر او را طلبید و آیت از شکم او جواب داد و گفت چه میفرمایید شکر گفت تو در
 شکم من چه میکنی گنج گفت ای استاد سیرت محبت شما هر چیزی که مرا واقع میشود
 آنرا فراموش نمیکنم دیوان چون مرا تنها یافتن کشته در آتش سوختند و خاست
 مرا در میان شراب انداخته بلامنت شما آوردند و شما نادانسته خوردید شکر گفت
 حالا من با توجه کا کنم که از شکم من برای اگر شکم خود را پاره میکنم و ترا بدمی آهر
 من می میرم و اگر بدینگونه دختر من می میرد چون این گفت دیوانی گفت ای
 پدرم عجب و دو غم بزرگ پیش آمده است اگر دشمنان شما را امری واقع شود
 مرا بی شما زندگی بچگونه خواهد آمد و اگر گنج برود بی او هم زنده نمیتوانم بود و درین
 فکر حیران مانده ام شکر گفت ای دختر غم مخور من کاری میکنم که هر گنج زنده شود
 من هم من بجان خود آیم پس شکر با گنج گفت ای گنج من افسون را که بان خورده را
 زنده میکنم به تعلیم میدهم چون تو آنرا یادگیری من شکم خود را پاره میکنم و ترا بدم
 می آرم تو آنوقت آن افسون را بر من بخوان و مرا زنده کن اما می ترسم که بپا و
 تو زنده باشی و نخواهی که باین بهانه افسون را یادگیری و مرا بکشی آنگاه شکر
 گفت ای گنج چون تو از شکم بدر خواهی آمد حکم میبرم نخواهی داشت پس شکر
 آن افسون را چندی مرتبه خواند تا گنج آنرا یاد گرفت بعد از آن شکم خود را پاره کرد
 و گنج از آنجا بدر آمد و دید که شکم پاره افتاده است پس آن افسون را بر دهان
 شکر زنده کرد و گنج بادی گفت که پدرم بزرگوار آن حتی که شما بر من دارید پدر من

که بر سببت باشد و از دیدن او که پدر من یک مرتبه مرا بوجو آورده بود شام و من
 مرا بوجو آورده و دیدم مرا از شکم خود بدر آورده و این افسوس بخجونی من
 یاد دادید من از عهده شکر شما چگونه بدو توانم آتشک را این سخنان کج بسیار
 نبش آمد و مرا در عای کرد بعد از آن شکر تمام به نهان را طلبید و با این
 گفت که دیوان مرا با زنی داد و در این نوزده مرا در میان شراب چون خوانند
 و این شراب را هر کس که میخورد عقل او میرود و از امر نوزده من این شراب را
 بر به نهان حرام کرد و مرا از افریگار در خدمت میکنم که هر کس از نه نهان
 شراب بخورد هر چیزی که کرده باشد توبه از او برد و در آن جهان بدوزخ برود
 بعد از آن شکر دیوان را طلبید و با ایشان گفت که کج هزار سال است خدمت
 در شاگردی میکنم و من هر علمی که میدانستم همه را با این پسر تعلیم داده ام و من
 پسر نوزده من است که از شکم من بدر آورده است و این پسر حالا خواهد که بخدمت
 پدرش بر سببت برود هر کس که بعد از این از دیوان با تو سیئه خواهد رسانید من
 دشمن او خواهم شد و استخوان و عایی برای شما خواهم کرد که همه شما هلاک شوید و این
 از سخن شکر ترسیدند و با شکر عهد کردند که من بعد هیچ هیچ ازاری نرسانم شکر
 دیوان را رخصت داد بعد از این با کج گفت ای نوزده ترا حالا هزار سال شد
 که خدمت میکنی و بسیار رحمت در ملازمت من کشیدی حالا وقت آنکه
 ترا رخصت دهم که بخدمت پدر خود بروی کج گفت که من داعیه داشتم که
 از خدمت شما هرگز جدا نرفتم شکر گفت من ترا بخوشی خود رخصت
 میدهم که بخدمت پدر خود و خویشان خود بروی و مقصود تو از خدمت من حاصل
 معلوم بود آنچه میدانستم همه را بتو تعلیم کردم پس او را رخصت داد که بهازمت پدر
 رود چون کج رخصت یافت دیو جانی با او گفت که ای کج مدت هزار سال شد که
 من با تو دوستی دارم حالا تو مرا از پدر من خواستگاری کن و خپانچه رستم میباش
 همان طریق نکاح کرده مرا بگیر کج گفت پدر تو بر من حق پدری دارد و خپانچه

بر مسیت پدرمست پدر تو هم جان نسبت با من دار و بلکه بشیر که مرا از شکم خود
 بدر آورده و همه علوم را بمن تعلیم داد تو خواهی منی من ترا چه نوع بخواهم و خود
 استاد منی مرا بیاید که خدمت تو میکرده باشم و دست بسته در خدمت باشم
 نه آنکه ترا از خود سازم و یو جانی گفت که اگر کسی کسی را تعلیم بدید یا تعلیم دید این
 فرزند نمیشود تو سپر بر منی غیره انکه او من و دختر شاکرام و دایم میان قبیله ما و شما
 خویشی شده آمده است و حالا آنکه ما است که میان من میتوانست محبت است
 اگر تو مرا از پدر من خواستگاری نمائی چه عجب خواهد داشت کج گفت که اینها این
 توقع دار که مرا با پدر تو نسبت فرزندیت از من این گستاخی هرگز نخواهد شد که
 من ترا از پدرت خواستگاری نمایم و تو نیز خراستاد من و خواهر من می شوی
 از تو این چشم دارم که تو هم مرا بدستور که پدرت رخصت داده است
 رخصت بدهی تا من بخاطر خوش بگذریت پدر و دم و یو جانی از سخن او محض
 و گفت من آنچه میخواهم تو اندا قبول نمیکنی و سخن مرا که او شاد و زاده تو ام
 نمی شنوی از آن فریاد میگویم که افسون را که اندا پدر من که نمی نتجه آن و خواهر
 تو نشود و بهر کس که آنرا بخوانی زند نشود کج گفت که من هزار سال محبت این فسون
 خدمت پدر تو کرده بودم و اینکه ترا نخواستم محبت کمال احترام تو بود که تو بنا
 نسبت خواهری داشتی چون تو مرا با حق دعای بد کردی من از آن فریادگار
 میخواهم که تو زن هیچ بر منی نشدی و ترا بر من نخواهد و این که تو مرا دعا کردی
 که این افسون که تو آنموضی به هر مرده بخوانی زند نشود من بهر گویی تعلیم خواهم
 که پدر که او بخواند او به هر مرده که خواند آنکس زند خواهد شد کج این سخن گفته و
 و یو جانی اقدام و گفت تو هر چه میخواهی بمن بگو استاد و زاده منی من خدمتگار
 تو ام حالا میرم هر جا باشم دعا گو و خدمتگار تو و پدر تو خواهم شد این سخن گفته
 به خدمت پدر خود که بر مسیت بود رفت او از دیدن فرزند خود خوشحال گشت
 و کج را در کنار گرفت روی او را بوسید و یو ترا چون شنیدند که سپر مسیت

آن افسون را که شکر میدانست یا دیگر نمته آمد همه خوشحال شده بدیدن او
آمدند و هر که ایم تحفه های بسیار برای او آوردند و بعد از آن کج آن افسون را
به دیوتها آموخت و دید تا آن افسون را یاد گرفته اند همه بجا نیت اندر آمده و
گفتند که ما از دیوان ازان ملاحظه جنگ نمیکردیم که شکر کشته های ایشان را
زنند و میکرد چنان شد که ما هم این افسون را یاد گرفتیم اکنون اگر یادیوان جنگ
میکنید وقت است اندر این سخن را چون بشنید خوشحال شد و گفت خوش باشد
منهم و بر پی جنگ دیوان میباشم و دیوتها در پی استعداد جنگ دیوان خند زدند
و دیوبانی با بعضی از دختران مثل شتر شمشاد دختر پیکه پرا دیو که با شاه دیدان بود
با دختران دیوان دیگر بسیر نمته بود و بکنار حوض آبی رسیده همه رختهای خود را
بر آورده در جانی نهادند و در آب در آمدند و هر که ام رخت دیگری پوشید دیوبانی
با شتر شمشاد گفت که ما بر همین ایم و شما چتری ترانمی سزد که رختها را به پوشی
شتر شمشاد گفت پدر من که در مجلس می نشیند و پدر تو می آید و درست بردست
نهاده می ایستد و تعریف پدرم میکند از روی ورنیزه مینماید اگر من رخت ترا
پوشیده باشم ترا ازین چه تنگ خواهد آمد من بی اگر چنین بنحان گویی کنیزان
خود را بفرا تیر ترا زده زده از شهر بدر کنند و دیوبانی اعراض گشت و به چشم تن
بجانب شتر شمشاد نگاه کرد و شتر شمشاد گفت تو بمن همچو نگاه میکنی پس دست زده
دران نزدیکی که چاهی بود و آبش خشک شده بود و دیوبانی را دران چاه انداخت
و بخانه رفت دیوبانی دران چاه باندا اتفاقاً راجه جبات دران وقت در شکار
بود و هوا گرم شده راجه تشنه گشت و بجهت آب بر سر آن چاه رفت دران
چاه و دختری دید که از روشنی روی او تمام چاه روشن شده راجه حیران حال
آن دختر شد و پرسید که تو چه کسی و درین چاه چه میکنی و دیوبانی گفت من
دختر شکر دیوبانی نام دارم مرا دختر دیو درین چاه انداخته راجه چون این سخن
بشنید بروی رحم کرد پس دیوبانی دست راست خود برداشت و گفت ای

بنده خدا از صورت تو چنان معلوم میشود که تو کس اعیل و بزرگ باشی دست مرا بگیر و ازین چاه بدر آر راجه دست او را بگیرفت و بدر آورده از آن دیو جانی راجه را دعا کرد و گفت که آفریدگار ترا خیر دهد تو مرا خلاص کردی ازین چاه پس راجه دیو جانی را در اع کوه بشهر خود رفت دیو جانی اندکی راه آمده دختر می را از خد تنگاران خود دید که بطلب اومی آمده چون آن دختر دیو جانی را دید بگریست دیو جانی گفت وقت گریه نیست من باین شهر که دختر بر کمر برام را در چاه انداخته باشد نخواهم ماند تو برو حال من به پدر من بگو آن دختر پیش شکر آرد و شکر را دید در مجلس بر کمره پرباشته است آهسته گفت که دختر بر کمره پرباشه ترا در چاه انداخته است شخصی او را از چاه بدر آورده است و حالا دیو جانی بیرون شهر ایستاده است بشهر در نمی آید مرا فرستاد که حال او را بگویم سگ چون شنید اعتراض شد و تعجیل برخاسته پیش آمده او را در بغل گرفت و بگریست و با وی گفت ای دختر تو گناهی کرده بودی که چنین حال ترا پیش آمده است نعم مخیر برگناهی که ترا بود همه به طرقت شد دیو جانی گفت در چاه افتادن مرا آن قدر تفاوت نکرد که دختر بر کمره پرباش من گفت که پدر تو دست بردار می نمود و در خدمت پدر من می ایستد و از تو گناهی میکند و تعریف پدر من میکند من و دیگر درین شهر نباشم شکر گفت که تو ازین اندوه بگین مباش چرا که من هرگز گناهی نکردم ام و هرگز دست بردار نهاده پیش کسی نه ایستاده ام بلکه بکمر پرباش در پیش من می ایستد و تعریف من میکند بدین جماعه شکم غلامان من اند و من ایشان با نسون زندہ میکنم و ایشان همه بعلامی من اقرار دارند و من آنچه میخواهم از داده آفریدگار میخورم و هرگز از هیچ مخلوقی جمع نکرده ام و پادشاهین جماعه بودند نعم مدعای من پاران می بار و در اعث میشود ترا شکرشانا معقولی گفته باشد بسیار غمگین مباش دیو جانی از بسکه خاطر آزرده بود از آن سخنان پدر هیچ از آن غم پدر نیامد پدرش گفت ای فرزند من هیچ ثوابی برابر آن نیست که کسی

صده تخیل داشته باشد اگر کسی باو بدی کند او در برابر او نیکی کند و اگر بنا بر خیر باشد با هم گفتگو کرده باشند از من لائق نیست که در غضب شوم و برای این جامعه نفعی کنم و یو جانی گفت ای پدر بزرگوار من در خدمت شما بسیار علوم را دانستم و اینها که شما می فرمایید همه را میدانم و بزرگان این سخن را هم گفته اند که با عجب که نیک سکه نیک کرده باشند نمی باید بدین دول من از سخنان شما میسوزم و مردان بهتر از آنست که با کسانی بوده باشند که در صورت انیکس نگاه ندارند سکه را ازین سخنان و یو جانی اندوه آمده گفت ای دختر دختر بکس به یا فقیه ترا آزار داده است که ترا اینچنین خاطر پریشان شد پس شکر مجلس بر که به پا آمده بکس به یا تعظیم سکه کرده و در برابر او به ادب نشست شکر بعد از این گفت که هر کس که بدی کند نتیجه آن بدی را زود می باید اگر بدی و نرسد به فرزندان فرزندان زاده می او برسد در ویش در میان شما افتاده ام و آنچه از دست من آمده بود آنه نیکی در باب شما تقصیر نکردم و شما در برابر نیکی من نمیجو بدی کردید و الا پسر فقیری را که بحجت آموختن علم پیش من آمده بود و کج نام داشت شما یک مرتبه او را کشتید و باره باره کردید چون آفرید نگار او را زنده ساخت باز مرتبه دیگر او را بجاره با کشتید و سوختید و خاکستر او را در شراب انداخته بخورد من و امید من هیچ نگفتم این چه کار بود که دختر تو و دختر مرا دشنام داده در چاه انداخته است حالا من دیگر در میان شما نمی باشم بکس به یا گفت شما چرا این چنین سخنان با ما می گوئید بطیفل شما زنده میباشیم اگر شما از پیش ما بدی روید ما هم این ولایت را می گذاریم و بجز آنرا دریا میرویم چرا که اگر شما نباشید و بدو تا چه نرسد ما هم را میگذارد شکر گفت شما خواه بمانید خواه بایر وید من خاطر و نترسم و نمکین نمیتوانم دیدن و ازین ولایت خواهم رفتن بکس به یا برخاست و سر در پا شکر نهاد و بجای دزداری کرد و دیگر بزرگان آمده شکر گفت این مرد با شما است و از شما این اشخاص میکنند چه داشت از شما داریم که گناه ما را بخیر شکر گفت

اگر شما تسلی در خست من کنید من هیچ مضائقه ندارم بلکه پریا گفت که بادشاها این
 دوا را و جان همه بطفیل شما داریم پس بر که پریا در ملازمت شکر آمد و پیش و یو جانی
 رفت بر که پریا گفت ای دیو جانی ما همه غلام و خدمتکارید و تو ایما اگر دخت من
 بی ادبی کرده باشد تو هر چه بفرمائی من با و کنم دیو جانی گفت من آن خشنود
 می شوم که هرگاه پدر من مرا بشود مرد بد دخت تو که مرا در چاه انداخته است با هزار کنیز
 در خدمت من باشد بلکه پریا گفت این خود چیزی سهل است من جان خود را
 فدایم شکر میکنم دخت خود چه خواهد بود پس بر که پریا کنیزی را بطلبید و گفت پریا
 شرمش را بخدمت دیو جانی بیار تا هر چه خواهد با و کند کنیز رفته با شرمش گفت
 که پدر تو ترا طلبیده است تا ترا کنیز دیو جانی سازد شرمش گفت هر چه حکم بدین
 باشد از آن چه چاره پس با کنیزان و خدمتکاران روان شد و بخدمت پدر
 آمد پدرش او را با همه آنها بدیو جانی بخشید دیو جانی خوشحال گشته همراه پدر و
 بر که پریا بشهر آمد و شرمش را هر روز یک مرتبه بخدمت دیو جانی می آورد هر چند
 که دیو جانی می فرمود میکرد و باز بمنزل خود می رفت بعد از مدتی روزی دیو جانی
 بسیر بر دین شهر برآمد و شرمش را با هزار کنیز خود در خدمت او بود و بهان منگول رسید
 که شرمش او را در چاه انداخته بود و دیو جانی در آنجا در میان سبزه زاری که درختها
 لطیف میوه دار و آبهای روان داشت نشست و دیگران بعضی با طراف نشسته
 و بعضی استاده بودند و صحبت میداشتند ناگاه راجه حجاب که در شکار بود و از پس
 آهوتاخته اتفاقا با آنجا رسید که آنها آنجا بودند جامعی از دختران آنجا بدید که
 اکثر در کمال جمال بودند و دیو جانی و شرمش را هر دو در حسن از دیگران این تمازا زد و میخواست
 ایشان شرمش را در صحبت و ملاحت زیاده از دیو جانی بود و راجه از دیدن آن
 دختران نزدیک بود که بهیوش گردد پس از اسب فرود آمده به پیش ایشان آمد
 و پرسید که شما چه کسان اید دیو جانی گفت که من دختر شکر ام که استاد همه نیست
 و این دختر بر که پریا که بادشاه دیوان است اما هر جا من بروم او در خدمت من

بی‌باشد راجه حیات گفت که این دختر راجه کلانی است و در حسن جمال زیاده از
 آنچه سبب خد متکارت تو شده است و یوجانی گفت آفریدگار چنین تقدیر کرده است
 که او خد متکارت من باشد و دیگر هیچ ازین حکایت پرسش گفت تو هر چه از راجه پرسیدی
 ما جواب دادیم حالا هم از تو می‌پرسیم بگو که با این لباس و باین صورت که نور
 روشنی در روی تست بیادش این کلان نیای راست بگو که تو چه کسی را گفت
 که نام من حیات است من از پدر پادشاه شده ام و بسیاری از علوم خوانده‌ام
 و یوجانی گفت ای راجه شایان ولایت بجهت شکار آمده‌ام و کل خوشبوی
 خوش رنگ بهم رسانید راجه گفت من خود بجهت شکار آمده بودم و حالا تشنه بسیار
 شده‌ام تو که این سخن می‌پرسی سبب چیست هر چه تو بفراستی من آن را بجا آورم
 و یوجانی گفت این دختران را که می‌بینی همه کنیزان من اند ما این دختر که دختر
 راجه برکته پر است هم کنیز من است از تو آن میخواهم که شوهر من شوی راجه حیات
 گفت که ما چتری ایم و تو بر زمین میان ما دشمنی نخواهی نمود من نمی‌شوم چون
 ترا بخوانم و یوجانی گفت ای راجه چتریان همه از برهمنان متولد گشته اند و پدر تو از جمله
 راکیشتران بود اگر تو مرا بخوانی گناهی بخواهد نخواهد شد راجه گفت این سخن چیست
 که چتریان از برهمنان حاصل شده اند اما حالا طریق سلوک زندگانی برهمنان
 نوع دیگریست و از چتریان نوع دیگری حالا مرا جانزیت دختر برهمن را اگر گفتی
 و یوجانی گفت نه استگارانست که دست دختری را بگیرد و تو خود را به دست که دست
 گرفته راجه گفت من کی دست ترا گرفته‌ام و یوجانی گفت من جان خرم که
 در چاه افتاده بودم و خود را مرا گرفته‌ام دست خود را بدست و لیکن
 نخواهم داد راجه گفت قهر برهمنان از قهر آتش و ما بدتر است چرا که اگر ما قهر کنیم
 یک کس را می‌گزود و آتش یک خانه را میسوزد اما برهمن که در قهر شود و نفرین کند
 عالمی را بسوزد من از پدر تو می‌پرسم اگر پدر تو ترا بمن و بد من ترا میگیرم اما
 بی‌رحمت او هرگز نخواهم گرفت و یوجانی گفت اگر ترا ترس از پدر منست تو پیش

پدر من برو دخواست کاری نانا و مرا بتو خواهد داد پس راجه حجات به پیش شکریت
 وادرا تعلیم کرد و دست بردت در برابر شکر بایستاد شکر راجه اشناخت و از جا
 بر جفت و راجه را عذر خواهی نمود راجه راجای بنشاند و خود در برابر او نشست
 و از هر جانب سخنان میگفتند که در آنوقت دیو جانی بیاید و با پدر گفت که ای
 پدر بزرگوار این همان راجه است که دست من گرفته از ماه بر آورده بود و چون
 دست مرا گرفته است من دست دیگری هرگز نخواهم گرفت سکر راجه حجات
 گفت ای راجه چون تو اول دست دختر مرا گرفته من این دختر را قبول میدهم
 و تو راجه بزرگ هستی و من این دختر خود را بسیار دوست میدارم میخواهم که
 باین دختر من نیک سلوک میکردی باشی راجه حجات گفت که من
 نمود این نسبت را بسیار خواهانم اما چرا نمیکنی که بشما بر من اید میترسم که گنگار نشوم
 شکر گفت تو ازین هیچ اندیشه ندار که من گناه ترا دو نخواهم کرد و از آفرینگاه
 و زخمت میکنم که میان شما هر دو دوستی و محبت بسیار شود پس راجه حجات برخواست
 و برگرد و شکر که پند شکر در ساعت نیک دیو جانی را راجه حجات عقد کرده داد و
 سکه اموال و اسباب بسیار به راجه حجات داد و چون راجه بشهر خود روان شد دیو جانی را
 همراه برد و شرمش و دختر برگه پریا با هزار کنیز و خدمت دیو جانی رفت و راجه
 بشهر خود که مانند امراتی شهر اندر بود آمد دیو جانی را در منزل طاعت جا داد و
 شرمش را در میان باغی که در آنجا منازل خوب ساخته بود منزل داد و با هزار
 کنیز و دیو جانی با هزار کنیز او را همراه خود نگاه داشت و دیو جانی در همان سال
 پسری بحجت راجه حجات زایید و مدت هزار سال ایشان به پیش و عشت بسر
 بودند بعد از آن روزی راجه حجات بسیر باغی که شرمش را در آنجا منزل داشت
 سیر کنان شانه شرمش رفت شرمش از خانه برآمده راجه را سلام کرد و راجه چون
 آن صورت را دید و جمال و ترتیب و سامان او را دید عاشق او شد و شانه شرمش را
 بنشست و گفت تو دختر راجه بزرگی من میخواهم که ترا در نکاح خود در آورم اما تو نمیک

شکر دیو جانی را و ترا همراه من فرستاد با من گفت که شرمش را که دختر راجه بزرگ است
 بسیار نیک نگا داری اما او را زن خود کنی من قبول کردم و حال را نمیدانم که چه علاج
 او بکنم شرمش گفت که در هیچ جا دروغ گفتن گناه نیست یکی آنکه یاران در سخت
 خنده و کنسراج دروغ بگویند و دیگر شرمش هر آن اگر صحبت خوشحالی زن دروغ بگوید
 تا او از آن خوشحال شود و دیگر در وقت عروسی قاصده است که هر دو مرد و زن
 جدا گیرند و شرمش میگوید و دیگر اگر به بنید که ظالمی یکی را بگوید
 یا میکند اگر صحبت خلاصی او دروغی بگوید و دوست پنجم جانی که آن کبریا
 می برده باشد اگر صحبت نگا داشتن دل دروغی بگوید و درین پنج مباحثه
 گناه ندارد و راجه حجات گفت شکایتی که تو شرمش را انتخابی من چون حجات
 قول او بکنم شرمش گفت که دوست دوست دوست بیا شد تو دیو جانی را
 خواسته و من و او دوستانیم پس همان طوری بهتر است که مرا هم گرفته یا نه
 حجات گفت من شرطی دارم که هر کس از من چیزی بطلبد من بگویم به هم
 از من هر چه بطلبی بگویم شرمش گفت من از تو آن می طلبم که همان گفتی
 که مرا از تو فرزندان حاصل شوند و من چون همراه دیو جانی هستم که دیو جانی
 زن شماست من هم تعلق بشمار دارم راجه ازین سخن بسیار خوشحال گشت
 و شرمش را بخواست و با وصحت و دشت شرمش آری من گشت چون من
 حل او بگذاشت پسری در غایت حسن و جمال از او متولد چون این خبر
 بدیو جانی رسید که شرمش پسری زاده نموده است بسیار دگر شد و پیش شرمش
 آمد و گفت تو آخر توانستی که گناه من کنی و خود را نگا داری راست بگو
 که این پسر را از کجا پیدا کرده شرمش گفت رکبش بود و بغایت دانا و
 پلش من آدمی از اولیاس کردم که مرا بخواد و مرا بخواست و این فرزند
 از او متولد شد من گناهی نگرفته ام و دیو جانی گفت که اگر چنین باشد قصه
 ندارد اما هیچ میدانی که آن رکبش چه کس بود و چه نام داشت شرمش گفت

که روشنی آن بر همین همچو افتاب بود از کمال اهمیت اندوخته ام که هر چه که ام
 چه نام داشت دیو جانی گفت چون چنین است تو خوب کرده و مرا ازین به
 نیامد این سخن گفته بنجانه خود رفت بعد از آن دیو جانی را یک پسر دیگر از آن
 حجات متولد شد آن پسر اول او جد و نام داشت و دیگر تریش و آن دو پسر
 او چون بشن و اندر بودند و از راجه حجات شرمش را سه پسر حاصل شد یکی
 قرین و دیگری آن و سومی پسر و زری راجه حجات با دیو جانی سیر میکردند بنجانه
 شرمش را که در آنجا بود رسیدند دیو جانی آن سه پسر را دید باز میگردیدند و چنان
 مقبول و صاحب جمال بودند که زیاده از آن نتواند بود دیو جانی گفت ای راجه
 این پسران چه کس اند که روشنی روی ایشان و صورت ایشان تمام شبها میماند
 راجه هیچ جواب نداد چون راجه هیچ گفت دیو جانی آن پسران را طلبید و
 شما پسران کیتند ایشان با کشت اشاره بر راجه کردند و گفتند که ما پسران این
 طایفه به شرمش را که در آنجا که مادر ماست و آن پسران نزدیک راجه آمده برگردن
 چسبیدند راجه بحجت خاطر دیو جانی ایشان را دور کرد و دکان گریه کردند و
 پیش مادر رفتند دیو جانی با شرمش را گفت که تو با من دروغ گفتی که گفستی
 پیش من آمده بود تو با راجه رست آمده این گناه من است که ترا در پیش خود شب و
 روز نگاه نداشتم و تو دختر دیوانی گناه کردی تو عیب نیست شرمش را گفت من
 دروغی نگفتم ام چرا که آن عبادتی که آن رکیش را میکنند این راجه هم
 و دیگر من کینز از خرید تو نبودم که بی رخصت تو شوهر نتوانم کرد دیو جانی با
 راجه گفت که من دیگر در خانه تو نمی مانم که خدمتکار مرا تو بر سر من بخواهی و او
 در برابر من اینچنین سخنان میگفته باشد دیو جانی این سخن گفته بزحمت
 و پیش شکر بار خود رفت راجه هم از پی او رفت دیو جانی قصه خواستن راجه
 شرمش را پیش پدر خود گفت و نیز گفت از شرمش را سه پسر و از من و دیو شرمش را
 شده اند من تحمل نتوانستم کرد پیش شما آمده ام و از من راجه قول خلاف کرده است

شایا گو گفته بودید کہ شرفا را خواہد حالا ادبی قولی نموده است شکر گفت کہ چون
 راجہ حجات خلالت سخن مرا کہ در از خدا میخواہم کہ قوت راجہ بر طرف شود و ضعیف
 گردد و راجہ چون این سخن را بشنید گفت ای شکر مروی بزرگی من هیچ گناہی
 نکرده ام و در کتابها نوشته اند کہ اگر زنی از حیض پاک شود و مروی را بخوابد
 آن مروی پیش او فرو و چنان ست کہ خون ناحق کرده باشد آن دختر کلان
 شدہ بود من او را خواستم اما او را با دختر تو بہا برداشته ام تو کہ مرا نفرین کردی
 چہ گناہ داشتہم شکر گفت من با تو نگفته بودم کہ این دختر را خواہی چہ خان
 قول کردی میسم یا پین با راجہ منجہ گفت کہ چون شکر راجہ حجات ما دعا کردہاں
 خطہ تمام قوت از راجہ بر رفت و بغایت ضعیف و ناتوان گشت راجہ چون خود
 را چنان دید سر در پای شکر نهاد و گفت تو ہر دعائی کہ مرا میکردی بہتر ازین
 بود کہ مرا با این حال ساختی کہ قدرت راہ رفتن و بیج کار ندارم حالا التماس
 میکنم کہ دعا کنی کہ این ضعیفی از من برود چرا کہ من ہنوز کام خود را از دنیا
 نگرفته ام شکر گفت کہ من این دعا کردہ ام باز نتیجہ انہم گردانید اما تو بیج پسر
 داری اگر یکی ازین پسر تو جوانی خود را بتو بدہد این ضعیفی ترا قبول کند میشود
 کہ تو جوان شوی راجہ گفت قایمہ ما از قدیم چنان ست کہ جای خود را بہ پسر
 کلان میدہیم حالا این حال را بہ فرزندان خود میگیریم ہر کدام از فرزندان من
 این ضعیفی مرا بقتل میکند و قوت من میدہد من جای خود را بعد از خود باو
 خواہم داد شکر گفت تو دانی بہر کس کہ خواہی بدہ اما بہ فرزند کہ جوانی خود را بتو
 بدہد تو در آن زمان مرا یاد کن چون مرا یاد خواہی کرد این ضعیفی تو باو خواہد رسید
 و جوانی و قوت تو خواہد آمد پس شکر راجہ حجات را وداع کرد و با اتفاق دیو جانی
 متوجہ شہر خود شد و چنان بی قوت و ضعیف شدہ بود کہ قدرت سوار شدن
 در راہ رفتن نہاشت او را بر مخفہ نشاندہ بشہر او بردند چون راجہ بشہر خود رسید
 فرزندان او بلا زمت او آمدند پس راجہ اول بار با پسر کلان خود گفت کہ مرا

بد عای شکر این ضعف و بی قوتی و بیماری شده است اگر تو قوت و جوانی تا
 هزار سال بدی من بعد از هزار سال باز این جوانی را بخواهم و ضعیفی و
 بی قوتی خود را می گیرم و جای خود را بخواهم پس کلان راجه گفت که این
 قبول ندارم و گفت که من تاب ضعیفی و ناتوانی و پیری ندارم جوانی خود را بخواهم
 و گفت ای راجه تو دیگر فرزندان داری هر کس که خواهد بعد شما راجه شود و جوانی
 خود را بشما خواهد داد راجه گفت که تو پس کلان منی چون تو سخن مرا نشنیدی از
 خدا میخواهم که هیچ کدام از فرزندان تو سلطنت نیابد بعد از آن راجه حجابت
 و گیراکه ترشش نام داشت گفت او هم قبول نکرد و گفت که من تاب پیری و
 بی قوتی ندارم حجابت گفت تو فرزندی و از من متولد شده و سخن مرا قبول
 نمیکنی از خدا میخواهم که نسل تو در عالم نماند و تو سردار جماعه بداصلاحان بزبان
 چنڈالان و خاک رومان و جاعتی که چند مردمیک داشته باش جمعی که با زبان
 او شادان زنا میکرده باشند و اشتهای شدن بعد از آن راجه حجابت
 پس کلان شترش را که هیچ نام داشت طلبید و با او هم گفت که ای فرزند جوانی
 خود را بمن بده و پیری مرا بگیر که بعد از هزار سال من باز جوانی ترا بخواهم و پیری
 خود را بخواهم گرفت او گفت ای راجه پیری آنچنان خیرست که با زبان
 صحبت نمیتوان داشت و براسپ و فیصل و اراچه سوار می نمیکند و میتوان
 ازین جهت من پیری قبول نمیکنم راجه حجابت گفت که فرزندانیک آنها اند
 که از سخن پدران بدتر روند و چون سخن مرا نمی شنوی از خدا میخواهم تو در و کلاه
 حاکم شوی که در اینجا هیچ جا نوری نیفرسته باشد و جاعتی در اینجا باشند که مثل حیوانات
 سلوک میکرده باشند پس راجه سپریان شترش را که آن نام داشت گفت ای
 فرزند تو جوانی خود را بمن بده و پیری و ضعیفی مرا بگیر که چون هزار سال بگذرد
 من باز جوانی ترا بخواهم داد و پیری خود را بخواهم گرفت او قبول نکرد و راجه گفت
 از خدا میخواهم که فرزندان تو جوان نشوند و در نظر تو همه هلاک شوند تو در فراق آنها بنوی

که سخن هر که پدر تو ام نشنیدی بعد از آن راجه حجات پسر خود شتر شتر را که پسر تو نام
داشت طلب نمود و باو گفت که ای فرزند تو بهترین فرزندان منی مرا بدعا می
پیری و ضعف غالب شده است و من با هر کدام برادران تو که گفتم که تا هزار سال
جوانی خود را بمن بدهی و پیری مرا بگیرد میگوید ام از ایشان قبول نکرد و خاطر
مرا بخانید حالا جوانی خود را تا هزار سال بعاریت بمن بده من بعد هزار سال
جوانی ترا بخواهم داد و پیری خود را خواهم گرفت پدر گفت ای چه من جان
خود را بر تو فدا سازم جوانی خود چه خواهد بود هر چه بخواهی بجان و دل قبول ام
شما جوانی مرا بگیرد و من پیری و ضعیفی شما را بگیرم و تو بفرغت زندگانی کن
که من در خانه می نشینم و عیادت میکنم راجه چون این سخن را از پدر شنید بسیار
خوشحال شد و گفت ای فرزند مرا خود بخشد و ساختی از آفریدگار آن میخواهم
که هر آرزویی که داشته باشی همه را آفریدگار بخواهد بفرزند و فرزند را ده ای
تو دایم باو شاه میشده باشی پس راجه حجات شکر را یاد کرد و آنگاه پیری و
ضعیفی خود را بآن فرزند داد و جوانی او را گرفت راجه چون جوان گشت بسیار
خوشحال شد و پیوسته اوقات بعیش و عشرت و نشاط میکرد و اموال بسیار بقتل
و مساکین میداد و هر مسافر می که بشهر می رسید چندان رعایت و نیکویی باو
میکرد و که آنکس دیگر میخواست که بشهر و ولایت خود برود و راجه چندان
در عدل و داد که میشد که شهر ولایت او را مرتبه بهتر از امر او می اندر شد و هر
حجات تا هزار سال عمر خود را بعیش و سرور گذرانید چون هزار سال تمام شد راجه حجات
پسر خود را که پسر تو نام داشت طلبیده گفت ای فرزند من آن مقدار که خاطر خواه
من بود انواع عیش و فراغت که درم داین همه فراغت برکت جوانی تو که درم
اگر چندین هزار سال دیگر همچنین فراغت میکردی باشم حرص کم نمیشود و آدمی
آنچنان است که اگر تمام دنیا را داشته باشد هنوز از بوی او زیاده از این گوید و
ای فرزند مرا دانست که حرص و آز روی خود را ببول سازد و من حالا جوانی تو

میدهم و پیری خود را میگیرم و بطاعت و عبادت مشغول میشوم پس راجه جوانی را
 بفزند داد و پیری و صغیفی خود را گرفت و بادی گفت که ای فرزند من بسیار
 در سلطنت خود عیش و فراغت بیکت جوانی تو کردم حالا وقت آن آمده است
 که بعبادت آفریدگار مشغول گردم و دست از کار و بار بردارم و من این سلطنت را
 بتو عطا میکنم چون اراده کردی که جای خود فرزند خود بگیری و را که از سر مشا حاصل شده
 بود بدو جمیع اربکان دولت و برهمنان و خیرایشان بماندست راجه آمده عرض کرد
 که پسر کلان شما چه نام که بغیر شکرت و مادرش و دیوانی نام دارد به همه من
 آراسته است مناسب نیست که جای خود را بفزند خود بدید و سلاطین گذشته
 جای خود را بفزند کلان داده اند شما که خلافت همه بزرگان میکنید مبار ازین فتنه
 طاهر شود که خلایق از ان محنت و تکلیف کشد راجه گفت ای بزرگان این چه میگوئید
 آن نیست که من آنرا نمی دانسته باشم شکر مراد عانی کرد و من بیرو ضعیف گفتم
 و اول با پسر کلان خود گفتم که تو جوانی خود را بمن بباریت بده که چون هزار سال
 بگذرد من خود را بتو باز میدهم و جای خود را بهم بتو خواهم داد و قبول نکرد و
 فرزندی که سخن پدر نشنود او فرزند نیست و با و هیچ نیاید و او فرزند نیست
 که از سخن مادر و پیر بیرون نرود و من گفته بودم که هر فرزندی از فرزندان من
 سخن نشنود و جوانی خود بمن بدهد من جای خود را با و خواهم داد ازین فرزندان
 هیچکدام بغیر از پسر خود من پدر سخن مرا نشنید و جوانی خود را بمن نداد این
 فرزند که سخن مرا نشنید و جوانی خود را بمن بباریت داده است من هم از قول خود
 بر نیگرادم و جای خود را با میدهم و فرزند من همین پیر است و آن چهار پسر که پسر
 من نیستند که سخن مرا نشنیدند و شکر هم با من گفته بودند که هر کدام از پسران تو که
 سخن ترا بشنود و جوانی خود را بتو بباریت بدهد جای خود را با و بدهد حالا چون کلان
 سخن بشنید که من بعد از ان راجه حجات گفت که یاران حالا از شما التماس میکنند که این
 پسر را بر سلطنت قبول کنید آن جماعت چون این سخن از راجه شنیدند گفتند

ای راجه چون این پور سخن شمارا شنیده است دشما از وی راضی و خوشحال
و شکریشا گفته است ما بھان دول اورا سلطنت قبول میکنیم راجه چون
این سخن را از مردمان شنید بنایت راضی و خوشحال شد و از آن مردوخشنو
گشت آنگاه در ساعت سعید راجه حجات جای خود را بفزند خود که میرو باشد
و اورا بر تخت سلطنت نشاند بعد از آن راجه بجنگل رفت و دست از کار و بار
دنیا برداشت و یو جانی و شرقشا همراه راجه رفتند و بسیاری از بهمنان همراه
شدند تمام جادوان از نسل جد که پسر کلان راجه حجات بودند و چون از سل
تربش پسر دیگر راجه حجات هستند و از در می طائفه بهوج حاصل شدند و از آن
که فرزند چهارم راجه بود و بچه حاصل شدند و از پدر که جانشین راجه حجات و خلاصه
فرزندان او بود فرزندان بسیار شدند اکثر ارجهای بزرگ از فرزندان پروراند
تو از فرزندان راجه پور هستی بیسم پان بعد از آن گفت که راجه حجات جای خود
را بفزند خود پرور داده بجنگل رفت و بان پرست شد و هر روز خود را گرفته
با بهمنان بسیار در جنگل میبود و از میوه های جنگلی میخورد و تا هنگامی که عمرش
بآخر رسید بزرگ رفت و در اینجا بسیار باندا اندر او را از اینجا بینداخت او بر
زمین نیامد بلکه در میان زمین و آسمان ماند و باز بزرگ رفت بیسم پان گفت
ای راجه من بگویم حجات بچه سبب باز بزرگ رفت چهار راجه یکی بیسمت و
دو دیگر می اشنگ و یکی پرترون چهارم شب که هر چهار از دختر راجه حجات حاصل
شده بودند و هر چهار پاره از ثوابهای خود را بر راجه حجات دادند تا او باز بزرگ رفت
راجه پنجمه با بیسم پان گفت که با من بگو که بچه سبب راجه حجات بزرگ رفت باز
باعث چه بود که او را از بزرگ بزرگ انداختند و دیگر با بچه جهت بزرگ رفت من
میخواهم این حکایت از شما نیک بشنوم بیسم پان گفت ای راجه چون شما
می پرسید پس تفصیل این حکایت بشما عرض کنم و این حکایتی است که از
شنیدن آن گناه میرود چون راجه حجات جای خود را بفزند خود پرور داد و تمام

و کلام و نذر را و اما و ایگان دولت خود را با و سپرد و خود بجنگل رفت سالهای
 بسیار در آن جنگل عبادت میکرد و از میوه های جنگلی سد رمق خود میکرد و هرگاه
 از رنگداری که آن جنگل میرسید راجه او را پرستش و خدمت میکرد و هر چه از
 میوه های جنگلی که حاضر میداشت نهانی او میکرد و در زمینهای که مردم زراعت کرده
 می بودند چون حاصل زراعت صاحبان زراعت بر میداشتند راجه حیات
 در آن زمین با میگردد و هر غله را نه که در آنجا افتاده میبود بر میداشت و
 می آورد و از آن غله طعام خفته اولی بار به برهمنان و فقرا که در آن جنگل می بودند
 میداد و هر چه از آن بر چه نان باقی می ماند راجه آنرا خود بخورد و بهین و ستون
 هزار سال در آن جنگل در عبادت بسر می برد بعد از آنکه از آن سال بهین آب بخورد
 و دیگر چه چیز را گذاشت بعد از آن ترک آب خوردن هم کرد و یک سال دیگر بهین
 بادی که بر تن او میفت قناعت نمود و آنرا یک سال دیگر در چهار طرف خود
 آتش افروخته بود و در میان آتش می بود و از آن شش ماه و یک سال و یک
 می بود و غیری از با و هیچ چیز و گوشت نخورد و چون شش ماه از چنین گذشت وفات یافت
 و بسرگ رفت و در آنجا همه تعظیم و احترام او میکردند جماعه سدان و در آنجا
 و چهل و نه مرت او را پرستش کردند و راجه حیات از جای اندر بجای بر جا میفت
 بعد از آن هر جا که اراده میکرد میفت و سپرد و همچنین سالهای بسیار گذرانید
 بعد از آن روزی راجه حیات مجلس اندام اتفاقا در مجلس اندام سخنان سلطین
 گذشته در گوشتن میگذشت چون هر کدام سخنان گفتند اند بار راجه حیات گفت
 و قتی که سپر تو پیری و ضعیفی را قبول کردی چون هزار سال گذشت تو سلطنت خود
 را با و دادی از راجه صیحت کردی و با و چه گفتی گفت من او را گفتم که ولایت که
 میان من و گنگ است همه را نگا و از و غیر آن چهار طرف خود را بجا برادر خود
 پده ایشان همه اطاعت تو خواهند کرد و دیگر با او گفتم جماعتی که غضب و خشم
 میکنند از آنجا که آن مردم بهتر اند که قهر و غضب نمیکرده باشند و جماعتی که تحمل سخنان

نمیکرده باشد از ایشان آن گمان بهترند که تحمل میکرده باشند و از سایر مخلوقات آدمی
افضل است و علمای بر سر آد میان زیادتی دارند و در آدمی بهترین خصال آنست که
صبر و تحمل داشته باشد و هر کس که قهر و غضب میکرده باشد ثواب او نقصان
میشود و هر کس که این صفت کم کند ثواب او را کم میشود و دیگر با فرزند خود گفت که
زینهار در مجلس هیچکس را از بخاند و چنان ستمی نکند که خاطر کسی از آن آزرده شود
بلکه نیک بگوید چنانچه همه مردمان از خوشحال شوند و چنان سخنها نگوید که بد دیگران
از آن مصرت برسد و هر کس خاطر مردمان میرنجانیده باشد از زبون تر کسه و دیگر
نیاید باشد بادشاه را میباید که مردمان نیک پیش خود نگاه داشته باشد و بر صدق خلایک
و نیکی ذات ایشان اعتماد داشته باشد و نمی باید که ایشان را آزرده کند و از
طاعت دست دور سازد چه از آدمی خطا بسیار میشود و در بادشاهان برابر این سه چیز
بسیج و گیک نیست اول آنکه سخاوت و کرم داشته باشد دوم آنکه با همه کس خلق و
سلوک نماید سوم آنکه با همه کس سخن نیک میگفت باشد و چنانچه ایشان میداده
باشد و کسانی را که لائق عزت و حرمت باشند عزت و حرمت میکده باشد چون
راجہ حیات این سخن را با اندر گفت اندر گفت که سپر بادشاه بزرگ هستی تو ترک
سلطنت کردی و بجنگل رفتی و سالها عبادت کردی حالا میخواهم که بدانم که هیچکس را
تو در دنیا هست یا نیست حیات گفت من هیچکس را از آدمیان و دیوتها و گندمها
و بچیان و غیره برابر خود نمیدانم اندر چون این سخن را از حیات بشنید گفت که تو
این سخن گفتی و خود را بهتر از همه مردمان دانستی هر ثوابی که بدت آمده کرده بودی
باطل شد حالا تو از اینجا بر زمین برو حیات گفت که من این غرور کردم و گندمکار شدم شما
فرمودید که از اینجا به اتمم این را قبول کردم و بر زمین می افتم اما بفرا میاید که در اینجا
تو کدام مردم بروم و چه کار کنم که باز برگ بیایم اندر گفت خوش تو از اینجا که بری
و در میان جمعی به افقی که بتاثير صحبت ایشان باز اینجا بیایی اما بر تو یاد باد که بعد از آن
مکبر و غرور نکنی و خود را بهتر از هیچکس ندانی پس راجہ حجاب از جای اندر افتاد

چون بزمین نزدیک رسید اشک نام شخصی که مادرش دختر همین راجه بود و ترک سلطنت کرده عبادت و طاعت مشغول گشته بود و او را راجه حجات را دید که از آسمان می افتد با حجات گفت که تو چه کسی و تو با انا رویش میانی و تو که از آسمان می آئی و تمام آفتاب میانی که از میان اب تیره برآمده باشد با همه حیران مانده ایم که این کیست که می آید باین نور و خوبی منجواستم که از تو برسم که تو از چه سبب از آسمان باینجای آئی اما از کجا میبست تو نمیتوانستم این کتاخی کردن اگر شما لطف کرده با بگوئید که شما چه کس و بدو چه سبب باینجای آید بسیار خوب است و تریب و بیعت میباید و تو مثل اندر نیانی و این روشنی ترا اندر هم تاب نمیتواند آوردن و درین مجلس هم بزرگان نشسته اند تو بزرگ میانی و کار آتش سوختن و کار زمین آفت که هر دانه که دران برین زیادده ازان بدر آید و کار آفتاب نور و روشنی دادن است و هر کسی که پیش کسی می آید آنکس را بسیار عزیز و محترم باید دانست راجه حجات چون این سخن شنید گفت من راجه حجات نام دارم و پدر من نهک است و من پدر راجه پورم من خود را تعریف کردم و از دیگر مردان زیادده گفتم از جای دیو و ترس و سدیان افتادم و تو با بهای من کم شد چون عمر من از شما بیشتر بود ازان جهت اول شما را تعظیم نکردم و کار بر بهمان آفت که هر کس را در علم و مال از خود زیادده دانند تعظیم میکنند اما ما که چتر یا نیم ما کسی را که از ما در شان زیادده باشد تعظیم میکنند اشک گفت این سخن را که من چون از شما در عمر زیادده بودم تعظیم نکردم بهتر آنست بگویم بگوئی چرا که هر کس که در علم و عبادت زیادده باشد همه را بسیار بزرگتر از شما دانست کسی را تعظیم و احترام بکنند خواه بر همین خواه چتری حجات گفت هر کاری که کسی فرموده باشند آن کار که داشتن و کار دیگران کردن گناه عظیم است این در بید نوشته اند که خداوند اول تعظیم بزرگان کنند و آدمی را هر نعم در حق کسی که آید از آخر دنیا می باید در دنیا مال و اسباب بی نهایت داشتیم همه از من رفت آدمی را کاری باید کرد که او را فائده برسد و در دنیا در آخرت از او جدا نشود و هر کس که جان دارد انواع نعم و شادوسی در ایشان میباشد و هر چه بایشان میرسد همه از من

خدا میرسد و همه کس را می باید که هر چیز با ایشان برسد شکر خدا بجا آورد و اشیای شک
 من حالا از هیچ چیز نمی ترسم و از هیچ خبر ندارم و چون یقین میدانم که هر چه
 آفریدگار بمن تقدیر کرده است خواهد رسید مخلوقات بسیار اند بعضی از عرق
 پیدا میشوند چون سببش و غیره و بعضی از سببه بدر می آیند چون مار و ماهی و
 پرند و بعضی از شکم بدر می آیند و بعضی از اینها با فواید دیگر مخلوق میشوند باز همه
 فانی میگردد من اینها را دانسته حالا دل به هیچ چیز نبسته ام بغیر از کسی که فانی
 نمیشود و اشک چون این سخنان از حجات بشنید گفتم که آن کسان را که تو دیدی
 و آن جا بمانی که تو در اینجا فراغت کردی و آن مقدار مدت که در اینجا ماندی همه را
 با من بگو حجات گفتم من حاکم تمام زمین بودم چون از اینجا گزشتم تا به سال
 دیگر و بر همه لوک بودم و آنجا آنچنان جایی بود که همه کس با آنجا نمیرسد بلکه عجمی
 با آنجا میرسد که ثواب بسیار کرده باشد بعد از آن جا بمانی و یوتها هر جا که خاطر خواه
 بود میگردم آنگاه به زندن بن که باغ اندرست آدم دوه لک سال در آن جا
 با افسر با به عیش و عشرت و فراغت گذرانیدم و هیچ فراغتی نماند که من در آنجا
 نگزیده باشم بعد از آن و کیلی از دیوتها آمد و سه مرتبه آواز بلند گفت که بمان از
 مرا از اینجا انداختند چون از اینجا من افتادم آواز دیوتها می شنیدم که به رحم
 میگفتند که بمان از اینجا که ثواب حجات کم شد و بجانب زمین رفت چون من این
 سخنان را از ایشان شنیدم گفتم چون مرا بر زمین می اندازید بجایی بنیدارید که در آنجا
 باشد که بتاثر صحبت ایشان باز من بدینجا برسم ایشان شمارا نام بردند
 و جایی شمارا بمن نمودند که اینجا شما جگ میکردید و آنچه شما موهوم میکردید
 آنرا می شنیدم و در موهوم را دیده باینجا آمدم اشک چون این سخنان را
 از حجات شنید گفتم تو درین مدت ده لک سال در زندن بن بودی
 باعث چه بود که باز باینجا آمدی و تو را چه بزرگ بوزی که درست جگ از تو را
 بزرگتر نبود حجات گفت چون کسی را در دنیا زرو مال کم میشود از اینجا می افتد

همچنان ثواب من کم شد از انجبت من از انجا افتادم اشک گفت
 مرا ازین سخن تو بسیار حیرت دست داد و در دنیا خود مال کم میشود اما در انجا
 میراث ثواب کم شود و از انجا چون کسی می افتد این را نیک بدین بگو بجات گفت
 هر کس را ثواب کم شود از سرگ باین جهان اندازند این جهان نرد او و فرزند
 پس او را میباید که بدی نکند و نیکی میکرد باشد تا بهشت برسد اشک گفت
 اگر کسی را از سرگ باندازند حال او چه میشود بجات گفت شصت هزار سال
 در دیوان او را عذاب میدهند اشک گفت اگر کسی از گناه پاک شود باز چون
 بشکم حیران و رمی آید بجات گفت که منی مردوزن یکی میشود و ده شکم ماند
 همین طور که در حیوانات میرود باز اشک گفت تا جان در بدن هست او قتل
 میدارد و چون این جان از بدن میرود جان بی بدن چه چیز میکند بجات گفت
 چون جان بدر رود خواه نیکی کرده خواه بدی جان نیکی یا بدی را در پیش کرد
 از با و هم تیز میرود اگر نیکی و بدی آنکس برابر باشد باز آدم میشود اگر نیکی زیاده
 باشد دیوته میشود اگر بدی بیشتر باشد از جان نوران زیاده چون مار و گربه خوک
 و امثال میشود اشک گفت که دام عمل کسی بکند که در آن عالم جای نیک بیاید
 بجات گفت عبادت و خیرات و شرم و خلق ملک و مهربانی بر همه کس بکند اگر
 دشمن باشد یا دوست دیگر نفس از بون سازد و هر کس این مهنت کار بکند بهشت
 برود و هر کس تکبر و غرور بکند بد فرخ رود چهار چیز است که اگر آنرا نکند خوف بر طرف
 میشود یکی آنکه منی و غرور بسوزد و بغرور هیچ خواند و بغرور سخن نکند اگر کسی مجلس
 از کسی چیزی بیاید آن خوشحال بسیار نشود مردمان کسان خوب را میخواهند
 و هر کس عاقل باشد سه کار را نمیکند یکی آنکه اگر خیری کمیند نگوید که من چنین کردم
 بلکه آنرا از خدا دانند و اگر چیزی بخواند نگوید که من این چیز را برای آن میخواهم که
 دیگران غالب شوم و دیگر نگوید که من جگ و هوم یا طاعت میکنم بلکه همه را
 از خدا دانند و هر کسی که خدا را بشناسد البته هر دو جهان را می یابد باز اشک پرسید

تو چه کسی وجه کس ترا بویکی فرستاده است و تو بسیار جوان صاحب جمال نورانی نمایانی
 تو از کدام ولایت می آئی حیات گفت هر کس از آن عالم بزرگین آمد زمین بر حکم
 و فرخ دارد و من در آن جهان بفرارغت و عیش بودم حالا ثواب من کم شد از آن
 جنت مرا از اینجا انداختند و من در هوا بجهت آنکه شباهت میکردم
 تا حال مانده بودم و حالامی افتم و در دشتیکه ایند فرمود که مرا بزرگین اید از زمین
 از و التماس کردم که مرا در میان مردمان خوب بنید از خود و شما مردم خوب ای که مرا
 در میان شما انداخته اشک گفت که آیا شما میدانید که جای من در آن جهان کجا
 خواهد بود حیات گفت جای تو در آن جهان بسیار خوب است و هر خوشحالی و
 راحتی که در آن جهان هست همه را برای تو میدادند و تو ثواب بسیار داری
 اشک چون این سخن بشنید خوشحال شد با حیات گفت که تو میگوئی که ثواب
 بسیار دارم من به خدا بهای خود را بخواجشم تو برو بزرگین می آئی آن جای که
 در آن جهان برای من میباشده آنجا را بتو دادم تو با آنجا برو حیات گفت این
 کار بر منان است که از کسی چیزی میگیرند من چیزی ام چون از کسی چیزی
 خواهم گرفت و من سالها به بر منان و فقر اخیرات کرده ام حالا از دیگران
 چیزی چکیده قبول کنم هر کس چیزی از کسی قبول کند مردن بهتر از زندگانی است
 زمان چیران زانی باید که از کسی چیزی طمع بکنند تا مردان ایشان چه رسد
 و من که به پیش شما آمده ام از آن جنت است که سخنان نیک از شما بشنوم محبت
 آن نیامده ام که از شما چیزی بگیرم و گدائی کنم چون حیات این سخنان گفت اشک
 باز چیزی گفت پرترون با حیات گفت که من شما را خوب میدانم و صورت شما خوب
 و روشنی شما همچو آتش است و من پرترون نام دارم میخواهم که شما با من بگوئید که کجا
 من در آن جهان کجاست گفت که جای تو در آن جهان بسیار خوب است و در جای تو
 شهد و نمک بسیار است و جای ترا هر روز هفت کس نگاه میدانی میکنند تا هنگامی
 که تو با آنجا بروی پرترون گفت من هم جای خود را که در آن جهان است بگوئی خیر

تو بر زمین میاجات گفت که را چهار تا عده میباشند که از کسی خبری بگیرند
 هرگز از کسی خبری قبول نخواهم کرد و من میخواهم کاری بکنم که نام نیک من در عالم
 بماند این را چون بگویم که از کسی خبری بگیرم بعد از آن بش منت باو می گفت که من
 شمارا از چه بسیار بزرگ میدانم میخواهم بگویم که جایی من در اینجا کجاست حیات
 گفت از آن قدر جایی که آفتاب برومی تابد زیاده در سرگ لوک جایی تو هست
 بش منت گفت هیچ جایی خود را تمام نتوانی بشیدم تا تو بر زمین نهیستی و اگر بگوئی
 که من چیزی اسم از کسی خبری نمیگیرم پس آنجا را از من خرید کن و چوبکی بهیسا
 آن بمن بده حیات گفت که این خرید و فروخت دروغست چرا که در برابر آنچه در
 جهان برای تو ریاضت اند من چوبکی بدهم و آنجا را بگیرم تو این چوب را
 چه خواهی کرد و من هرگز اینچنین کار نکنم بعد از آن شب باو می گفت که حالا بمن
 بگو که هیچ میدانی که جایی من در آن جهان خوب است حیات گفت جایی تو
 در آن جهان بسیار است و آنچنان جایی هست که هیچ چشمی مثل آن جا را ندیده
 شب باو می گفت من آن جایی خود را تمام نپوشم تا تو بر زمین نهیستی را چه حیات
 گفت چنانچه اندر هست تو هم آنچنان کسی هستی و این هست که تو داری مثل تو
 کسی نیست اما من از تو آن جا را قبول نمیکنم چون حیات بهر کدام از آن چهار
 کس این سخنان گفت و داد ایشان را قبول نکرد و اشک با حیات گفت که
 که ای مرد بزرگ چون تو از ما تنها قبول نمیکنی ای همه چهار ثوابهای خود را بگویم
 تا تو بزرگ بروی و ما بدو فرخ میرسیم چون حیات با شک و آن که کس این نکایات
 را بگفت تمام گناهان او بزرگ شد پس را چه حیات گفت چون شمارست از من
 بر خیزد هر خبری را که من بآن لائق باشم آنرا بمن بگوید اشک گفت حالا بگو
 که هیچ را بر صبح که از عقب تو می بینم از چه کسی است گفت آن را بهار را بری
 شما نه در ده اندا شمارا بران سوار بر بند اشک گفت تا شما اول بران را
 سوار نشوید یا هرگز بران را بهما سوار نخواهیم شد حیات گفت خوشتر شما اول سوار

منهم همراه شامیروم بیسم پاپن گفت باجنبه که چون حجات این شخص گفت آن پنج
 ارا به تابان آوردند اشک و پرترون و بسمت و شب هر کدام بر یک یک راه
 سوار گشتند و بر یک ارا به راجه حجات سوار گشت و همه بجانب آسمان رفتند
 ارا به که بران شب سوار شده بود پیشتر میرفت اشک با راجه گفت که گمان
 من آن بود که من پیشتر از دیگران بروم از آن جهت که اندر درست من است
 شب چه ثواب بیشتر دارد که ارا به او پیشتر میرود حجات گفت که شب هر عبارت
 خیرات که کرده است بخوشحالی کرده است و راست و کجاست و بغایت شرمگین و
 بصورت نیک و راد و صبر و تحمل بسیار دارد و پیوسته در طلب آن بود که یکم
 و دو غلای و رو نباشد از سبب این امور است که پیشتر از دیگران میرود و بعد از آن
 اشک با حجات گفت که میخواهم که با من بگوئی که تو چه کسی و پدر تو کیست حجات
 چون پرسیدی با تو میگویم که من پسر راجه نوکم حجات نام دارم و من راجه نام
 روی زمین بودم و مادر شامیروم کس و دختر من است و من بر همه راجه با غالب
 بودم و صد و یک مرتبه اسمید جنگ کرده بودم و جوهر و طلا و فقره و دیگر اسباب
 اسب و فیل و دیگر چیزهای بی حد و نهایت به پنهان خیرات کرده بودم و از
 راست گفتاری من شامیروم دنیا نیکوی من مینمود و من هرگز دروغ نگفتم ام و
 اسی اشک و پرترون و بسمت و شب بشنود من باین ثوابها که با شما گفته ام
 بآن جهان رفتم در شرک مرتبه عالی یافته بودم حالا بر کتاهای آن ثواب بود که
 باز بزرگ میروم بیسم پاپن گفت که ای راجه همین سخنان ایشان گفتند و
 همه بزرگ رفتند چون پیشتر پاپن قصه راجه حجات را تمام گفت راجه جنبه گفت که
 از فرزندان پورآنانکه بدخصال نبودند و هیچکدام پیر و ضعیف نبودند و هیچکدام
 بی فرزند نبوده اند من حکایات ایشان را میخواهم که با خرم البته مضمون حکایات
 ایشان را با من بگو بیسم پاپن گفت که آنچه از من پرسیدی مفصل بعضی را
 رسانیدم الحال نیز میرسانم پور پسر راجه حجات سه سپردشت بزرگتر کی پسر

و دوم ایشروسوم زود داشتند و این پسران همه در غایت پهلوانی و شجاعت بودند
 و پسر بعد از پدر راجه شد و از ومنتیو نام پسر شد که با د شاه عظیم شد و او را از
 سوپیری نام زن سه پسر متولد شدند یکی شکست دوم سنگمنن سوم باگی و از
 مشرکیشی نام زن آمبگ بهان مغیره پسران بسیار شجاع بودند و آمدند و در و را شوران
 یکی از ایشروسومی که بخت او آئینه پسر حاصل شد همه در غایت زور و قوت و شجاعت
 و سخاوت بودند و همه جگ میکردند و علوم بسیار داشتند پسر کلانش رچه یوز نام داشت
 بعد از و کچه یوز که کنی یوز و هندی یوز بنی یوز و جلی یوز و تچه یوز و دهری یوز
 و ستی یوز و از ان پسران پسر کلان که رچه یوز نام داشت پسر می شد که او را
 بعد از پدر سلطنت شد که او را آنا دهر شیب میگفتند و پسر می داشت قنای نام که
 بعد از پدر با د شاه شد و چهار پسر داشت ثمن و همان و ات رته و و بیج از اینها خانواد
 یوز که از ثمن پیداشد که او را الین نام پسر شد و او با د شاه عظیم شد و از و باه نام
 پسر شد و او را پنج پسر پیداشد و دکتیت شور بهیم پریش بس و کمیت
 بجای پدر با د شاه شد و این دکتیت را از شکستلا دختر بسوا متر پسر می شد راجه
 مبهرت نام چنانچه بالا گذشت راجه مبهرت بعد از پدر با د شاه شد و او پسر بسیار
 داشت و فرزری راجه مبهرت گفت این فرزندان من بلا بر من نیستند و هیچکدام
 ایامت آن ندارند که بجای من با د شاه شود و مادران ایشان چون این سخن
 شنیدند بسیار غمگین شدند و همه فرزندان خود را کشتند راجه مبهرت چون شنید
 که زمان فرزندان را کشته اند بسیار اندوهگین گشت و چندین جگ کرد و بامید فرزند
 آخیر هر و راج رکیش میبش راجه آمد و او از جهت ما جگ کرد و بامید فرزند و بعد از
 جگ راجه را پسر می شد و او را منتیو نام کرد و او با د شاه عظیم شد و از و بیج
 نام پسر شد و او را پنج پسر متولد شدند از پیشگونی از اینها پسر کلان که سوژ نام داشت و جان
 پدر شد و او بسیار راجه کلانی شده چنانچه اکثر عالم را به تصرف گرفت و این عالم
 در زمان او در امن و فراحت بودند و او دختر راجه اچواک بخواست و از و او را

سپهر شد سپهر کلان اجمیده نام داشت او بجای پدر راجه شد و در شش سپهر
از سه زن از زن کلانش که در همنی نام داشت یک سپهر راجه نام و از آن دیگر که
نیلی نام داشت دو سپهر شد یکی و کینیت دیگر پیشینی نام داشت و از آن سوم
که کیشنی نام داشت سه سپهر شد جنگه و برجن و روین با پنجال که راجه در ویدو
توم او باشد همه از فرزندان و کینیت و پیشینی شده اند و راجه بعد از پدر
بادشاه شد و او را پسری شد سمین نام که بعد از پدر بادشاه گشت اگر چه او
بادشاه شد لیکن امساک بدران و قحط استیلا یافت و دیگر راجهای اطراف بر
ولایت او باخت می آوردند و ولایت او را غارت میکردند چون خبریابی و ولایت
بر راجهای اطراف رسید راجه ولایت با پنجال یعنی پنجاب با لشکر بسیار جنگ سمین
و سمین هم لشکر با جمع آورده با ایشان جنگ کرد و شکست یافت و مردم بسیار
از لشکر او کشته شدند و سمین با خود ایشان خود گردنخته بگوئی که اطراف آن جنگل
محکم بود و پناه برود مدت یک هزار سال در آنجا بود بعد از آنکه دشمن هزار سال
بشکست نگذاشته میشد او رفت سمین او را تعظیم و احترام بسیار کرد آن گاه
سرگشت خود را با شش گشت گفت و گفت اگر و کالت مرا اختیار کنی من باز با شما
جنگ نمیکنم و ولایت خود را میگیرم شش و کالت او را قبول کرد و بقیه راجه
باز سمین را بر تبه سلطنت رسانید و جنگ بزرگی بجهت سمین کرد و در آخر آفتاب
را که غنچه نام داشت بجهت او بخوابست و ولایت او را که خراب شده بود بغایت سمین
و آبادان کرد و سمین را از دختر آفتاب پسری در غایت حسن و جمال متولد گشت و
او را که نام نهاد چون پسر بزرگ شد سمین سلطنت را به پسر سپرده خود محکم
رفت و بعبادت مشغول شد و جمیع رعایا و سپاهیان و سائر مردمان از سلطنت
او بغایت شادمان گشتند و او لشکر با طراف عالم فرستاد و اکثر راجه ها را که اطاعت
او نمیکردند بکشت و بعضی اطاعت حکم او کردند و در سلطنت و حشمت و
شوکت بهراتب از آبا و اجداد زیاده شد و اگر گیت را آبادان ساخته شهر عظیم کرد

ایشان سوچ یعنی آفتاب متولد شد و پسر سرج من نام داشت و دختر الانام
 داشت و الانام پسر دشت پسر و انام و پسر او انمی نام داشت و پسر او نلکه بود و
 و پسر او جات و پسر او ازهر و وزن جات و ترنس و در سرج و ان و دختر از جات بد نفس
 و از پسر بد نفس پیدا شد و زن پسر کوشدیا نام داشت از و پسرش منجه که بر مشهور
 بود و او سه اسمید جنگ و یک بشو جت کرده بود بعد از انان ترک خدایت کرده
 بجنگل رفت و زن دیگر او انان نام داشت بعد از انان پسرش که پراچوان خطاب
 داشت بجای او راجه شد چون عمر او با خرسید پسرش که او را سنیات میگفتند
 بجای پدر راجه شد و بعد از سلطنت او پسر سنیات که اهنیات نام داشت
 او جانشین پدر شد و او دختر کرکرت سرج را که خواهر کارکرت بیج که هزار است داشت
 بخواست و ازین زن او را پسر می متولد شد ساربا بهوم نام او نهادند و بعد
 از پدر حاکم شد و دختر راجه ولایت یکی یعنی کابل را که سکنان نام داشت بزرگ
 کشیده بشهر خود آورد و آنگاه او را بخواست و از وی پسر می متولد شد و اهنیات
 ام نهادند و او هم بجای پدر راجه شد و بعد از سلطنت و دختر راجه پدر همه را
 که ساربا و انام داشت بگرفت و از وی پسر می آورد و او را انوار چین نام نهادند
 او هم از جهان شهر برده به دختر می را بخواست که مر جاد انام داشت از و ارنه نام
 پسر متولد گشت او بعد از پدر راجه شد و او دختر راجه کلنگ را که حال ابجا نام میگفتند
 بخواست و از وی پسر ما بهوم نام پیدا گشت و او هم بجای پدر نشست و دختر
 راجه بهمار را که سوگیان نام داشت بخواست از وی پسر می آیت نام متولد شد و ایت
 کالان نام دختر پسر بهوم شهر بخواست از واکر و دهن نام پسر شد او دختر راجه کلنگ
 ز بهما نام بخواست از و دیوات به نام پسر متولد شد او دختر راجه بهیمه نام
 بخواست از و ارنه نام پسر بوجود آمد او سیدیوان نام دختر راجه انک بخواست از
 رجه نام پسر حاصل شد و او دختر تحیک مار را که احوال او بالا مذکور شد بخواست
 و ان دختر بخوانام داشت و از وی پسر می تنان نام حاصل شد او جانشین پدر

و در ایام سلطنت در کنا آب سستی و در آن ده سال یک جگ کرد چون از جگ
 فارغ شد آب سستی بصورت زنی برآمده پیش راجه متینار آمد و راجه او را بخواند
 و از او پسری متین نام شد که بعد از پدر او راجه گشت و او را پسری ازین نام شد
 بعد از پدر راجه شد و او زنی از متین تری نام داشت و از او پنج پسر حاصل شد
 و بعد از آنکه او از عالم رفت پسر کلانش که دکنیت نام داشت راجه شد و او بسیار
 کلان راجه شد و او شکستلا دختر بسیار منتر عا به را بخواند و از او راجه بهت حاصل
 شد و بهت راجه دختریت سین را که سندا نام داشت بخواند و از او پسری بهت
 نام متولد شد و او بعد از پدر حاکم شد بهت متین پسری داشت سوترا نام او بعد از
 پدر راجه شد و پسری داشت بهتی نام که بهت پور شهر پای تخت که روان
 و پانڈوان بنام او مشهور است و او دختر راجه تر گرت جسور نام بخواند و از او
 یک پسر نام پسر شد و او سدیو نام دختر راجه و شاج بخواند و از او جمیده نام شد
 چهار زن داشت که دکانداری و بشالا و رچا ازین هر چهار رانی جدا جدا خواندند
 شدند لیکن منجلا و بور و بنس از متین پیدا شد و متین نام دختر سوج بخواند و از او
 گزینا نام پسر شد و او شو بهانگی نام دختر راجه و شاج بخواند و از او بدو نام پسر شد و
 مادر و دی شیرین نام زن بخواند و از او سوتا نام پسر شد و او آتر نام دختر راجه
 گامه و دیس بخواند و از او پرچیت نام پسری شد که بعد از او راجه شد و او بهیم نام
 پسری داشت که بجای پدر راجه شد و او دختر راجه کیکی که گماری نام داشت بخواند
 و از او پسری پریت شروانا نام متولد گشت و از او راجه پریت متولد شد و این راجه
 پریت دختر راجه سبت را که سوندا نام بود بخواند و زن دیگر شیتیا نام بود و از
 هر دو زن سه پسر حاصل شد دیو اپ و شانتن و بابلیک و دیو اپ که پسر کلان بود و در
 دنیا کرده درویشی اختیار نمود بعد از راجه پریت پسر شانتن و بابلیک هر دو راجه
 و این شانتن راجه کلان شد و او دست بر بریری که میرسانید جوان میشد و علم
 بر طرث میگشت و گنگا بصورت زنی برآمده پیش راجه پریت آمد و پریت را

به پسر خود شادمن و او در بیگم تپامه از ایشان حاصل شد و این به یکم تپامه پنجاه
 خدمت پدر میکرد که هیچ فرزندی آنچنان خدمت پدر نگردیده بود و نامش را یوسف
 بود بعد از آن بهیستم مشهور شد و او ستوتی را که چون گندم و کانی نام میگفتند
 بجسمت پدرش راجه شادمن بخواست بداد که این ستوتی همانست که پیش از آنکه
 او را بخواهند بیاس از او متولد شده بود و پانچ بالا گذشت راجه شادمن را
 از ستوتی دو پسر حاصل شد یکی بختبرج دوم خیرنگد خیرنگد را در ایام جوانی
 گندم بران در شکار گشتند و بختبرج بجگم برادر کلان به یکم تپامه جان شیرین
 شد و دختران راجه بیاس را که یکی انبکا دوم انبالکانام داشتند بخت
 و او فرزندی نامتولد شده از عالم رفت و ستوتی مادر او بسیار غمگین گشته گفت
 که فرزندان راجه بهر تخته تمام میشوند نسل برهم می افتد پس ستوتی بیاس را یاد
 کرد بهان زمان بیاس حاضر شد گفت ای مادر مرا چه خدمت مینفرمائی گفت
 ای فرزند برادر تو بختبرج از عالم رفت و از هیچ فرزندی نمانده و از دو وزن
 یک کینه مانده میخواهم که از ایشان فرزندی حاصل کنی پس بیاس از آن
 زمان او سه فرزند حاصل کرد یکی در هشتاد و نه ساله حاصل شد از آن
 گندم باری دختر راجه قنار دوم پانده و پانده و زن دشت یکی گنتی دوم مادی
 روزی پانده بشکار رفته بود در صحرا یکی از کدیشران با زن خود بصورت آهوه
 برآمده بودند و با هم صحبت میداشتند پانده ایشان را دید و ندانست که این
 آدم اند تیرنی آن آهوه را و گفت که ای مرد تو بد کردی که مرا زدی این قاصده
 نیست که هیچکس را در وقتی که صحبت مشغول باشد بزنند چون تو این کار کردی
 من از خدا میخواهم که هرگاه با زنان صحبت داری همان محطه هلاک شوی آهوه
 این سخن گفته هلاک شد راجه پانده بسیار هولناک و پریشان شد بعد از آن خانه
 آمد با هر دو وزن خود این قصه گفت و گفت حالا به زنان صحبت نمیتوانم داشت
 و من شنیده ام هر کس که فرزندی ندارد به بهشت نمیرود پس راجه پانده با گنتی گفت

به نوعی که باشد بجهت من فرزند بهم رسان گفتی از دهرم که عیار از خیر باشد
 راجه جد بهشتر پیدا کرد و از یاد بهیمر سین و از اندر از جن را حاصل کرد
 راجه پانده این سه پسر را دیده خوشحال شد با کتنی گفت تو سه پسر
 برای من پیدا کردی و این زن دومی من مادری نام پنج فرزند دارد میخواهم
 که بهر طریق که تو فرزند آورده او را بهم بهرسان پس کتنی چنان کرد که از انشی
 مادری را دو فرزند بیک شکم کمی نکل و دم سه دیو حاصل شد بعد از آن
 نوبتی راجه پانده مادری را دید که لباسهای خوب پوشیده بود و روسی او برافروخته
 بود پانده را میل شده که با وصحت دارد چون با وصحت دشت همان عطفه هلاک
 پس مادری هر دو پسر خود را گذاشته همراه شوهر خود بسوخت این واقعه در کوه
 هاشمیل واقع شده بود راجه پانده وفات یافت کتنی پنج پسر را همراه گرفته باقی
 بعضی از رکبشان بهستنا پور آمد و با بهیکم تپامه و بدو دیگری از بزرگان که
 بهستنا پور بودند آن رکبشان گفتند که اینها پسران راجه پانده شاهانینهارا
 خوب نگاهدارید رکبشان این سخن گفته از نظر غایت شدند در آن زمان از
 آسمان بر سر ایشان گل می بارید و او از تقاره از آسمان شنیدند و این قصه
 بعد ازین مفصل خواهد آمد چون در جودهن که سپر کلان و هتر اشت بود این پنج
 برادر را دید برایشان حسد برد و به ایشان آغاز عداوت کرد چنان بایشان
 دشمن بود که چنانچه و تیان میخواهند که آرمیان را هلاک کنند در جودهن همچنان در بند
 هلاک ایشان بود و بدیر با کرد که شاید ایشان را هلاک سازد اما حفظ و امان
 آفرید کار شامل حال ایشان بود و آسمی برایشان نرسید و هتر اشت که عمر
 ایشان بود چون دانست که در جودهن در بند هلاک ایشانست ایشان با
 بهرناده که شهری بود در میان دو آب فرستاد و در جودهن فرمود تا خانه از لاکه
 و غیره ساخته بودند که ایشان را در آتش بسوزند ایشان را بدید که عمر ایشان
 خبر در ساخت ایشان از آنجا که نختند در میان راه دیدی بود و بخت نام او را

گشتند بعد از آن بیک جنگلی رفتند و در آنجا دیتی زیروستی را که بک نام داشت
 بگشتند آنگاه بستر گنبد آیدند و در آنجا درویدی دختر راجه دروید را خواستگاری
 بعد از آن هر تراشت کسان بطلب ایشان فرستاد ایشان را بهستنا پور آوردند
 و بر پنج برادران را از درویدی که زن هرنج برادر بود فرزندان حاصل شدند از
 جد بهشتر پرت بنده نام متولد شد و از بهیم شش سوم نام از ارجن شست کیرت
 نام و از نکل ششانیک نام آرسه دیو شست که با نام متولد شد و جد بهشتر دختر راجه غلیظه
 را از سیمبر گرفته آورد و از وی دو پسر نام پرسی تولد شد و بهیم دختر راجه کاشی
 بلند را نام بخواست از و سرب کنده نام پسر بود و آمد و ارجن بدو را بگرفت
 خواهر کشن را که سهد را نام داشت بخواست و از و پسر ابهمن نام متولد شد و
 این پسر علم و فراست و عقل و شجاعت و حسن و خلق و دیگر صفات حمید داشت
 و عدیل و نظیر خود نداشت و نکل دختر راجه چندیری را که کرشن نامی نام داشت
 بخواست و از و پرسی نیز متر نام آورد و سهدیو دختر ملکه راجه مدرویس را
 که بجای نام داشت از شد پدرش بزر خود گرفته آورد و از و پرسی سهر تر نام
 متولد شد و پیشتر از اینها بهیم سیدین را از هرنج و دیو را و پرسی متولد شد که توتی
 نام که او را گهر و گوه هم میگویند و ارجن یک دختر باسک که الوپی نام داشت بخواست
 از و پرسی متولد شد اندروان نام نیز ارجن و دختر راجه من پور را که خیر انکد نام
 داشت بخواست از و هم پرسی آورد در رعایت شجاعت و علم و تقوی و سخاوت
 و دیگر اوصاف حمید بیخبر باهمن نام و ازین همه فرزندان بغیر از ابهمن پسر
 ارجن که او دختر راجه بیرات او ترا که ماری نام را خواسته بود و از بهیم یک نام نسل نماند
 و پسر ابهمن پسیجیت نام داشت و از آن مایه دیتی نام داشت پسر پانین باراجه
 جنجی گفت که ای راجه شما از وی متولد شده اید و زن شما بیست نام دارد
 و شما دو پسر دارید یکی ششانیک و دیگری شکک کرن و این ششانیک بیدیهی
 نام زن خود پرسی دارد و آشمیده رت نام بیشم پانین باراجه جنجی گفت که فرزندان

پور را که از من پرسیده بودید تمام با شما گفتم هر کس این قصه را بشنود خیانت
 که هر چهار پسر را شنیده باشد خبیثی گفت که حال فرزندان راجه اچچواک و پسر
 مها به کوه را بگوئید بمیم باین گفت از فرزندان راجه اچچواک مها به کوه نام راجه بود
 و او بسیار راجه کلان بود چنانچه حکم او در اکثر عالم جاری بود و بسیار راجه رست
 و درست گفتار بود و هزار جگ اسبید کرده بود و صد جگ دیگر غیر از خاک اسبید
 کرده بود و چون آن راجه بر سرگ رفت روزی راجه در مجلس بهمان شته بود و دیگر
 راجه ها هم اینجا بودند و بسیاری از دیوتها دست بسته پیش او ایستاده بودند که گنگا
 بصورت زنی برآمده پیش بر مهارفت اتفاقا باد دامنش او را برداشت چنانچه
 زانوی گنگا نیایان گشت همه دیوتها سر و پیش انداختند مها به کوه چشم بر زانوی او دوخت
 بر مها این حال را دید و در آید گفت ای مها به کوه تو باز بدینا خواهی رفت ازین
 گناه که زانوی گنگا را دیدی اما چون وفات خواهی کرد باز همین جا خواهی آمد
 مها به کوه زانوی گنگا که من بدینا خواهم رفت فرزند کدام راجه خواهی شد آخر بعد
 از فکر قرار داد که فرزند راجه پرثیب خواهی شد و گنگا چون دریافت که مها به کوه
 بسیار بدوستی با او نگاه میکند او را خوش آمد و با خود قرار داد که زن این راجه شود
 پس گنگا از برادر هفت گرفته برگشت در راه هشت بس را متفکر دید صورت
 حال ایشان بواقعی پرسید و گفت که شما دائم خوش صورت می بودید حالا شما
 چه پیش آمده که این چنین صورت شما متغیر شده است ایشان گفتند که ما را
 بشت که همیشه نفرین کرد و بجهت اندک گناهی که بشت را کدیده شسته بود و
 و عبادت میکرد و ما از او گذشتیم و او را هیچ نکشتیم او را از آن بد آمد و ما را دعا
 کرد که از آدمی متولد شود بد هشت بس به گنگا گفتند چون ما بد عا می بشت از
 آدمی متولد نخواهیم شد اگر تو بیکل زمان بر آئی ذریه کسی از آدمی شوی ما
 بشکر تو و مرآمده بصورت آدمی متولد شویم و ما بشکر آدمی را و نخواهیم رفت
 چون تو از دیوتها می آئی اگر بصورت آدمی بر آئی ما بشکر تو و آدمی آئیم گنگا گفت

خوش من این کار میکنم اما شما بگوئید که من زن که شوم ایشان گفتند که راجه پرتیب
 پسری شان من نام خواهد کرد و تو زن او بشد گنگا گفت خاطر من بهم مل شان من
 بود چون شما گفتید من قبول کردم که زن او شوم هشت بس گفتند که هشت
 فرزند از شما تو متولد خواهی شد و تو همان که ما متولد شویم ما را در آب گنگا
 غرق کن تا بجایابی خود برویم گنگا گفت من قبول کردم که چنین کنم اما یک
 پسر آن راجه را از من می یاید که یا دکار ماند صحبت من و او صانع نشود گفتند
 خوش ما هشت بس هتیم حصه از زور و قوت و شجاعت و سخاوت و عبادت و
 صورت و خلق و مروت و دیگر صفات حمیده که ما همه داریم بآن تنها خواهد بود گنگا
 ازین سخن خوشحال شد و ایشان را وداع کرد و هر کدام بجایابی خود رفتند پس من
 با جنمب گفتم که راجه پرتیب به هر دو وارد رفت و بکنار گنگا شسته و تنی عبادت
 کرد و وزی در کنار آب گنگا خاطر خود را بیا و آفرید کار مشغول ساخت که گنگا بگفت
 دختر می در رعایت حسن و جمال برآمده بیامد و بر زانوی راجه نشست راجه گفت
 تو برای چه آمده و از من چه میخواهی گنگا گفت از تو آن میخواهم که مرا تو بخواهی و
 این تا عده است که هر زنی که خود پیش مرید یا پسر مردی باید که البته او را بخوابد
 راجه گفت من بغیر از زن خود هیچ زن صحبت نمیدارم و تو زن بجانم مرا نمی شناسی
 با تو صحبت دارم و دیگر نمیدانم که کدام ذاتی و لائق من هستی یا نه گنگا گفت من
 کم ذات نیستم من دیوته ام میخواهم که تو با من صحبت داری و زن خود کنی و در خانه
 نگه داری راجه پرتیب گفت که تو خود را خود منع کردی من تران میخواهم چرا که تو بزرگو
 راست من شستی و بر زانوی راست دختر می نشیند یا عریس چون تو بر زانوی راست
 من نشستی بجای دختر من شدی حالا مرا روایتی که ترا زن خود کنم اما اگر قبول
 میکنی تر صحبت میسر خود میخواهم گنگا گفت خوش آنهم قبول دارم اما من صحبت بزرگی
 هست پس ترا قبول میکنم و آن شرط زن میسر میشود که هر چه من کنم ادبی فکر آن را
 قبول کنی و از من بپرسد و بگوید که چرا چنین کردی راجه این شرط را قبول کرد

پس گنگا از قطرش غائب شد بقاعده دیوتها که از فطر غائب میشوند راجه
پرتیب ازین حال خوشحال شد که گنگا زن سپهرن خواهد شد پس راجه پرتیب
بامیدواری آنکه آن فریدگار او را پسری که است فرماید با زن خود صحبت و دشت
تا گنگا زن سپر او شود بعد از آن بعبادت مشغول شد و بعد از مدتی در خانه
او پسری متولد شد یعنی راجه مهابه که از سرگ اقتاده سپر او شد راجه پرتیب
شانتن نام کرد چون شانتن کلان شد از ابتدا عبادت و طاعت و ثواب
میکرد پدرش روزی نصیحت کرد بادی گفت که روزی زنی در پیش من
آمده بود من او را گفته ام که تو به هم عین پیش تو میاید او را بجوای و هر چه
او بکند از و نه پرسی که چرا این چنین کردی و دیگر نصیحت باب شانتن کرد بعد از آن
جایی خود را بادی داد و خود ترک سلطنت کرده بجنگی رفت و بعبادت مشغول
شد راجه شانتن بغایت راجه عادل و عاقل و دلائی بزرگی شد چنانچه
اندر در آسمان بود او بر زمین بود شکار را بسیار میل داشت و اکثر اوقات
او بشکار میرفت و نه بی در کنار گنگا شکار میکرد و ناگاه دختری را دید
در حسن و جمال که انچنان صورتی هرگز تصور نکرده بود لباسهای فاخره
پوشیده که مثل آنها راجه ندیده بود و نه پوشیده بود راجه بدین او خوشحال
شد و نظر به جمال دوخته فراموش کرد که چکار میکرد و در کجا بود و در صورت
او حیران گشته بود و دختر نیز چون راجه را بصورت غیبی دید خوشحال شد و عا
او گشت راجه بعد از مدتی که بجمال خود آمد بادی گفت که تو چه کسی که زبان
بنی آدم نمی مانی تو از افسرانی و یاد دختر گند برب خواری بودی دختر دیگر دیوتها آن
زن هیچ نگفت راجه گفت ای عورت من اینجا هم که تو زن من شوی آن زن
چون این سخن را شنید تبسم کرد و گفت خوب من زن تو میشوم باین شرط که
تو بفرمان من باشی و من هر چه کنم خواه تو آنرا نیک وانی خواه بد از من پرسی
که چرا این چنین کردی و اگر خواری پرسید من همان زمان از پیش تو خواهم پرسید

راجه گفت بسیار خوب این شرط را قبول کردم در آنچه شایسته این درخواست و شایسته بود
 در صحبت او بسمی بود و بشکارت میرفت و هر چه او میکرد و راجه از او نمی پرسید که
 چرا اینچنین کردی و این عورت گنگا بود که بصورت زن برآمده بود و او را از
 شایسته هشت پسر قبول شد و هشت پسر همین که متولد میشدند او می برد
 و در آب گنگ غرق میکرد و راجه این کار بغایت دلگیر و پشیمان شد اما
 از ترس رفتن او هیچ نمیکفت چون پسر هشتم متولد شد بغایت صاحب حال
 بود و راجه او را ندانده که غرق کند گفت ای بی رحم چه کسی گناه میکند که فرزند از او میکشی
 زن گفت خودش چون تو گفته مرا قبول نکردی و ترا فرزندی می باید من این
 پسر را غرق نمیکنم شرط ما و تو اینچنین بود و حالا من میروم و با تو میگویم که
 من کیستم من گنگا بودم که با التماس دیوتها و کار ایشان پیش تو آمده
 بودم و این پسران تو هشت بس بودند که بدعای بشت رکبش ایشان را
 بصورت آدمی می بایستی شدن و ایشان از من التماس کرده بودند که
 از شکم من بصورت آدمی بدر آید و ترا این مرده میدهم که ترا بچیت آن
 فرزندان و آخرت درجه بسیار اعلی خواهد بود و این پسر هشتم که هست هیچکس از
 آن آدمیان حرایت او نتواند شدن و او بعلم و عبادت و کمال و دیگر خصال
 حمیده مدیون و نظیر خود نخواهد و هشت ترا شفا بخش میکند که او را نیک نگارای
 حالا من پیش تو نیایش میروم راجه شایسته گفت که هشت بس راجه واقعه شد
 که بشت ایشان را دعای بد کرده که بصورت آدمی شوند این پسر تو گناه دارد
 که تو از پیش من میروی و این چنین پیری را میگذاری گنگا گفت بشت پسر
 بر آن است او در نزدیکی سمیر پیت عبادت میکرد و در آنجا آبهای روان
 و انواع میوههای بسیار بود و آنجا دختر دجیه پر جاپت که سر بهی نام داشت زن
 کشیب بود گاوی را بیک کام دهن نام و آن گاوی بود هر چه میخواستند آن را
 میداد بشت آن گاوی را گرفت و آنکا داشت و در جنگل میچید و روزی هشت بس

یازمان خود بانجا آمدند و دیدند که بسیار منزل لطیف است و رانجا سیر میکرد یکی از زنان
 ایشان گاود را دید حیران من و غریبی آن گاوشه فی الحال آن زن پیش شوهر
 خود آمد و گفت چنین گاوی را دیدم که درین جنگل میخیزد شوهر او گفت من آن
 گاود را میدانم و خاصیت آن گاوانیت که بر کس شیر این گاود را میخورد نه مال
 عمر او میشود و جوانی برقرار میماند زن گفت من از میان مردم بدختر زاده بودم و پیشی
 که حجت زنی نام دارد پیوند دوستی دارم و شکل و شمائل او در دل من جا کرده
 صفت میدادم که حسن و جوانی او را گفتم ایام به پیری و ناداری بدل سازد
 به خراهم که این گاود را با بچه اش بگیرم تا تحفه او سازم و بیج آرزو بهتر ازین
 ندارم شوهرش که دیوانه دشت التماس او را بگوش قبل شنیده با اتفاق برادر
 کلان که پرتو نام داشت و برادران دیگر را که گرفت و بیج ملاحظه بشت غا
 که مقتدرای سالکان طریقت بودند و مجبورند او را پیش زن ناقص عقل که تا با او
 دست اندازی در تمناع گرامی آن نیک مرد نمود چون بشت از مرغزار صحر
 بگوشه مالوس رسید گاود را در منزل یافت بیرون و درون جستجو کرد نشانی از
 ظاهر نشد مگر باطن و صفای ضمیر دریافت که این کار کیت شکمگین است و بخان
 و عانی در کار ایشان کرد که تفصیل آن گذشت و بعبادت مشغول گشت جماعه پیش
 حقیقت حال معلوم کرده پیش عا بد آمدند و صد هزار نیاز التماس نمودند و بیج بجائی
 فرسید عا بد گفت تیری که از کمان جت بر نمیکرد و در و عا می درویشان انجالی در
 هفت تن از شما در اندک فرصتی از لباس بشریت خواهند برآمد و یک برادر شما که
 باعث این امر شایع است عمر او درین صورت خواهد بود و اما مجبور و نیکو کار و محبت
 شامل خواهد زیست گنگا این سخن تمام کرده برقت بسیم یارین بر ارجه جنبه گفت چون
 گنگا پسر مشتم را گذاشته از نظر غائب شد و شایان نام آن پسر و پیوست و
 گنگائی آنها توجه به پرورش او گذاشت و او در کمالات از پدر گذرانید اما از
 رفتن گنگا اندوهگین شدند و دانست که این همه ذوق وصال و خواب بود

یا در بیداری و از آنجا که کمال عقل و دور اندیشی دشت سپاه بود و موسی مغلوب
 او شده بود و با وجود سلطنت عظمی بادشاهی عالم باطن دشت بادشاهی
 صورت و معنی سر بخط فرمان او سوده از اطاعت و چاره نداشتند و اتفاق
 بزرگان عالم خطاب او راجه راجها بود و خواواده بهارت را تربیت میکرد
 و در عهد دولت او هیچ طائفه را با طائفه دیگر مخالفت نبود و در دلهای پدید
 جانی داشت و مستنادهای پای تخت خود ساخته حکومت تمام سبطین
 که میان دریای محیط است میکرد و عدالت آن اندازه انتشار یافته که هیچ
 یکی را رعایت جانب ناحق در رویم نمیکند و تمام اودام و نوای اوان
 کمال نفس الامر قرار واقع بود و در ایام سلطنت رانی او هیچ جاندار بی
 بی وجه عقلی و باعث ضروری بجان نمی ساخت بهیچ احدی آزار دل و باج
 نمی پسندیدند و او بذات خود همه را پدری مینمود و سخن مردم از روی رستی
 و رستی و موافق بود و او مدت سی و شش سال عالم تجرید و تصرف اختیار کرد
 در صحرا و بیابان غم گذرانید و آن پسر که گانگی نام دشت را بصورت و سیرت
 مانند پدرش روزی راجه سائق بشکار رفته بود و عبور او بکنار آب گنگان
 دید که چندان تیر افتاده اند که تمام روی آب تیر گرفته راه آب بسته است
 حیران شد در انشای حیرت جوانی دید در پانزده سالگی ایستاده تیر و کمان را
 راجه دریافت که این از اثر کمانداری کیست اما ندانست که پسر اوست جوان
 همان بخت از نظر غایت شد بخاطر راجه رسید که شاید این جوان پسر من باشد
 پس بکنار آب آمده بگنگ خطاب کرد که ای وایا اگر پسر مرا بمن بنامگاه گنگا بصورت
 زنی برآمده و دست پسر خود گرفته بالباسهای سفید و بجا هر دلالی آراسته
 ظاهر شد چون مدتی گذشته بود راجه او را شناخت که زن اوست گنگا راجه
 در سخن آمد که پسر بستمی تست در احاطه علوم و جمیع فنون چه از زمین و چه از
 دولت عدیل ندارد و تعلیم آداب و کسب کمالات پیش بشت کرده و جمیع

معهده یافتی که ساکنان عالم علوی و سفلی دارند در دست بگیر و نگاهدار نشان
 گنگار را در دایره کرده پس را گرفته بهستان پور آمد و تمام کار و بار سلطنت و کردار
 مملکت با و سپرد و بیکم از نجاران سلوکی کرده که هم پر خشنود و بود و هم دیگر اهل عالم
 راجه شانق تا چهار سال اینچنین گذرانید که کار و بار ملکی را به بهکم گذاشته بود
 و خود بعباش در نشاط و سر و شکار میگذرانید و در خلوت نگاه بهغی با جویان مشغول
 بسر میبرد روزی از شکارگاه برگشته بود و گذرش بر کنار آب چون افتاد ناگاه
 بومی دماغ پرور بشام او رسید چنین نکست جان فرار برگز نشنیده بود راجه را
 حیرت دست و او بتمام جستجو شد که این رایچه و گلش از کجا میسر شد ناگاه و خرمی
 از دوزخ نمود که در حسن و ملاحت نظیر نداشت راجه حاجت بر حیرت افزود و پیش آمد
 پرسید که تو دختر کیتی گفت من دختر سردار ملاحان این گذرام و به اشارت
 پدر گرامی مردم را از آب میگذرانم و این را آبروی سعادت خود میدانم راجه
 شانق چون آن حسن صورت و طرز سخن مشاهده کرد و فریفته او شد و کشتی
 عشق را دریائی کرد و زمام اختیار از دست داد و بادل ناشکیبا پیش پدر او
 رفته گفت زورق امید من بگیر و اب به قیاری افتاده تو دستگیر شو و دختر خود را
 بن نسبت کن ملاح گفت بیک قول نسبت میکنم که از دختر من فرزندی که شود
 او را ولی عهد و جانشین خود سازی راجه را سخن ملاح پسند نیفتاد و با و زر گفت
 با وجود فرزندی من و یو برت که نتیجه گنگاست من چون با و شاهي خود را به پسر ملاح سپردم
 این سخن در میان آورده خود را بزور کشیده بی توقفت روان شد بهستان پور آمد
 اما چندان اندیشه دختر ملاح درون و بیرون راجه فرو گرفته بود که هیچ چیز خوش
 نمی آمد و هر چند بلطافت اخیل میخواست که خود را از آن وادی باز آرد سلطان
 عشق بر سپاه عقل غلبه میکرد و درین کشاکش همیشه در نیوقت و یو برت
 پیش پدر آمد و دید که راجه اندویشمین و اندیشه مند شده است و در توجه بر
 جمیع آرزو و بابت پسر سعادت مند متاثر شده پرسید که باعث ملاکت خاطر

چه بوده باشد هزار شکر ایزد را که تمام ملک بر تو به قرار است و بخت تو یار فرمان
روایان عالم همه محکوم فرمان اندر گردن کشان جهان تمام سر بر آستان خجسته کمال
میخواهم که معلوم کند در چاره اینکار شریک تو گردم شانتن گفت تو نور دیده و
جگر گشته منی شاد می و غم خود را از تو پوشیده نمیتوان دشت غم من آنست که
درین عالمی دو دمان همین تو یک فرزندی و خاندان دولت من بشمع روی تو
روشن است از آنجا که زمین مورد حوادث آسمانی است گاه باشد که آب و یک
اقلیمی بر هم خور و آب سیب یک جان کشوری زیر زیر گردد و این طبقه طمان
عالم اندر برنده دانش ایشان واجب است که در حفظ نسل سعی کنند و در تعداد
اولاد کوشش نمایند که اگر یکی را قضای ایزدی رسد دیگری استعدا و نقل
از نظام عالمیان داشته باشد و مرا غم عالم خوردن از هر غمی سزا است اگر چه تو
مرا فرزندی اما از آنجا که عالم اسباب است میخواهم که برادری داشته باشی و یوست
این سخن شنیده پیش وزیر که صاحب تدبیر و درفت و گفت امروز پدر را
اندر بگوین دیده پرسیدم سخنی چند سر بسته فرمود که سری از آن نتوانستم بر آید
پیدا است که از تو پوشیده نخواهد بود وزیر گفت امروز در شکار و ختری چنان به نظر
راجب در آمده است که دل نگرانی بهم رسانیده و اندوه او از آنست و یوست چون
حقیقت کار دریافت بعضی از امرای بزرگ شان و برهمنان نجبه خصال را
همراه گرفته پیش رئیس ملاحان رفت و حرف خواستگاری دختر زیبا را
بلاصاح این معنی را باعث سر بلندی خود دانسته گفت که این دختر گوهر است
در پانزاد می زبید که در سلک بادشاهان در آید پیش ازین عابدی عاقل قدر
که از و اصلا حق است و است نام دارد پیام خواستگاری او گذارده بود
من قبول نکردم و این نسبت را بخاندان تو سزاوار می یابم اما آب چشم
بادشاهی ندارد شاید از و فرزندی شود و تو با او دشمنی کنی و کینه او را در سینه
خود جادوی دیوبرت گفت که من قوی میکنم که نه پیش از من کسی کرده باشد

و نه بعد از من کسی کند که اگر ازین دختر سپری متولد شود سلطنت خاندان
 با و تعلق داشته باشد جانشین پدر او را سازم ملاح گفت اگر تو سلطنت را به او
 میگذاری فرزندی که از تو تولد شود ایشان سلطنت را بفرزندان این دختر
 نخواهند گذاشت و یو برت از اینجا که رضای پدر و شادمانی خاطر اند و بکین
 مطلوب دشت گفت من بجزو چندین بزرگان دین دولت شرط میکنم تا که
 با شتم مجرب باشم پیرامون که خدائی نگارم و چون مشورت که هر کس فرزنددار
 بجام بالا میرود و به مجزوات قرب حاصل میکنند چون این ترک و تجریدین
 به نیت خیرست امیدوارم که این مشکل هم نوعی دیگر آسان شود ملاح این
 سخنان دلنشین از علو بهت و وفور مروت و یو برت شنیده از کمال رضا
 قبول کرد و گفت برین تهدید بگیر که کنیز سرای دولت است درین هنگام دشت
 انجام که آغاز فو بهار شادمانی بود کل از هوا بر سر و یو برت بارید و آواز می بلند
 از بالا آمد که این مرد به شتم است یعنی از او باید ترسید چه او کاری که هیچکس
 نکرده کرده از آن روز باز و یو برت را به یکم نام شد بعد از آن به یکم آن دختر
 بلند اختر را که ستوتی نام دشت برگردون سوار کرده به تنای پور آورد بجزم سرا
 پیر ز شاد و سرگذشت را بعضی پیر رسانید پیر کلکل شکفت و دعا کرد که از
 در گادبی نیاز خواستم که تا تو مرگ لطیفی تو نرسد بشتم پیرین به اوج جنبه گفت
 که بعد ازین واقعه بهدتی سپری از تو متولد شد و او را خیر انگد نام نهاد و بعد
 از آن فرزندی دیگر ولادت یافت او را خیر نیج نام کرد و خیر انگد هنوز بچه
 بلوغ نرسیده بود که راجه شاننق ازین عالم کوس رحلت زد و در هنگام سفر
 گفت که سلطنت من تعلق به به یکم دارد اگر خدای بکیر دهد اگر خدای بدهد برادر خود
 دهد به یکم موجب شورت ستوتی سلطنت بخیر انگد داد او در ایام جوانی خود
 اکثر فرمان روایان روزگار را زیر دست و فرمان بردار خود ساخت اما خود پسند
 و متکبر بود و هیچکس را از دیوان و آدمیان بنظر در نمی آورد و در زمان او

در نواحی ولایت شمالی از گندهرمان راجه بهنام او بود و حیرانگه به شانتق
 از نیمگی در شمش که چون این نام فرستاد باید که نام دیگر داشته باشد اول
 بنیام فرستاد که نام خود را تغییر دهد که ترابان نام بودند از ادب و درست او هر
 نام ایستاد و مجروح بنیام نام و ناموس خود از دست خود بردار و در کرکیت نزد
 سه سال جنگ کرد و نذر داد سپه کشی و معرکه آمانی دادند تا راجه گندم را
 و جادو و پیدافست بزور جادو و اورا کشت چون این خبر به بهیکم رسید با تیرا گفت
 و سلطنت را به برادر دیگر او که بختبرج نام داشت داد و او از او نام سلطنت را
 بجای آورد و دقیقه از عدالت فرو گذاشت و نیکو در از صواب دید برادر بزرگ
 خود به بهیکم بدین مینرفت و بفرموده او که هر آنه موید ثبات دین و دولت بود
 مینمود و پسیم پاپین گفت در آن هنگام که بختبرج بحد بیونج رسید به بهیکم در زندان
 شد که او را کتختند و ساز و آمان این کار را به ترا حیتی فرستاد که تحقیق نمایند که کدام
 معدن چنین با قوت شب تاب داشته باشد که شاید پیونج این گوشه را
 تواند شد بعد جستجوی بسیار خبر رسید که راجه بنارس سه دختر نورس و آردی
 از یکدیگر خوب تر و هم شنید که پدر آن دختر سیم کرده است و اکثر را به بلوی
 بزرگ در آن مجلس جمع شده اند به بهیکم از مادر خود ستونی رخصت گرفته اند
 سوار شده به بنارس رفت و دید که اکثر فرمان ررایان اطراف در شهر بودند
 به بهیکم دختران را دیده حیران شکل و شمائل شد چون مجلس بهینت گذاشت
 و راجه با بقدر مرتبه و اندازه خود جا بجا نشستند هر کس که او را می دید
 حیران میشد و میگفت که این مرد متبرک قبل کرده است که هرگز زن نخواهد کرد
 درین مجلس بلوی چه آمده است بعد از زمانی دختران پرسی یکدیگر در آنجا
 پیراسته و زیور را آراسته مجلس در آمدند به بهیکم در ساعت برخاست بهر دختر را
 گرفته برگردان خود سوار کرد و به آواز میب باراجه میگفت که هر کس از شما
 توانا تر است بمن دستبرد نماید و بزبان راند که خواستن زنان بخند نوع میباشد

یکی آنکه یکی از خوشیشان دختر میدهند و برای خود هم میگیرند و طریق معاوضه
مبادله چنین مسدود میدارند و دیگر آنکه مردم را بسیار میدهند و دختر میگیرند و
و دیگر آنکه یک گاو و یک گاو داده میدهند و دختر میگیرند و دیگر چنان میزنند
نبرد و دختر میگیرند و جمیع راجه ها که خواستگاری آمده اند بشنوند که من بزور بازو اینها
را می برم هر کس سر و دعوی توانائی دارد بیا میان گوی می دانست راجه ها همه
ساز جنگ آماده کرده پیش رسیدند و با انواع سلاح بنیاد جنگ کردند و به یکدیگر نشان
تیر باران کردن گرفت راجه ها که کین بسته ناوک نشسته کشته شده هر چه ده هزار تیر
بیک مرتبه بر به یکدیگر می ریختند و به یکدیگر کشتن تیر باران به پیکانهای تیز که هر یکی حکم
میتغ بران داشت می زدند و مدتی معرکه کارزار قیام بود عاقبت کارزار آنجا که تا آمد
انزروی رفیق به یکدیگر بود و غلبه از جانب او شد بسیاری از ایشان را بر خاک هلاک
انداخت و بقیه السیف بی دست و پا و دیگر نیز نهادند به یکدیگر منظر و منظر و بتنا
رسید پاره از راه رفته بود که ناگاه راجه شال صفهای لشکر خود آراسته در عقب
به یکدیگر در رسید چنانچه فیل مست از دنبال فیل مستی در آید به یکدیگر چون شال را دید
گردون را باز گردانید و بروی او روان شد و راجه ها که گریخته بودند باز گشته بنیاد
تالشاکر و دتا به بینند که میان این دو لاور چه خواهد شد و چه کدام بردگیری غالب خواهد آمد
شال بالشکر خود تیری انداخت چنانچه به یکدیگر در میان تیر باران پدید آمد و بنظر در نمی آمد
تا شالیان باو از بلند شال را آفرین میکردند به یکدیگر ازین آوازهای ناسازشعله
خشم نیز تر ساخت و گردون را نزدیک شال رسانید چهارپای گردون شال را
پی کرده شال را زنده گرفت و از روی قدرت بگذاشت تا بولایت خود رفته
بکار و بار سلطنت مشغول شد به یکدیگر در اندک فرصت قطع مجور و جبال کرده
کامیاب به تختگاه بجز بجز آمد و سرگذشت احوال باز نمود و در مقام تهیاب
که خدائی او شد و درین کار بنا و خود ستودنی مشورت نمود و درین حال دختر کلان که
انبا نام داشت بنیان آورد که مل من بجانب شال میل نموده پدر منم را بوی

داود و او هم بر این بنی خواست درین معامله آنچه مقتضای نیکوکاری و سازداری
 باشد عمل باید آورد و بهیکم ازین سخن اندیشه مند شده بابرینان گفت پذیراوان
 یکسی سه گونه دارد یکی آنکه در دل بگذراند و دوم آنکه بر زبان راند سوم عمل آورد
 مناسب حال بنیان میناید که او را بشال بدیم که این دختر دل خود را باو بسته
 است و خود را باو سپرده با اتفاق و ناماین آن دختر را باین مردمی پیشان فرستاد
 و دختر دگر را که اینکا و اینکا یکا نام داشته اند برادر خود بختی رج عقد بست و
 درین کار آنچه مراسم باو شاهی است تقدیم رسانید و مدت هفت سال شهرت
 فوج جوان با این نازنینان و لستان و او کامران داد و به هزار گونه
 عیش و شادمانی زندگانی کرد و وقت و دایع عالم رسیده بود برضی سل که عبارت
 از زخم شش است بتلاش طبیبان حاذق و حکیمان موافق در چاره جویی چه
 بلیغ که زند اما از تقدیر چاره نبود بناچار این جهان فانی را پرود کرد و عالیا را
 مصیبتی تمام روز و بود بهیم یابن گفت ستونی سوگوار ماتم زده سرشته صبر
 از دست داده بانه باسه آتش آلود و گریه باسه جگر بالا اسلی
 بخش عروسان سراییده و فرزند گرامی شد و بعد از مراسم ماتم داری شیده
 ناموس و ننگ نامی خانوادہ خود داشته بابهیکم گفت که قواعد و رسم بنگان را
 تو نیک میدانی و ننگ داشت ننگ و ناموس و نام بختی رج منحصر در وقت و پیتا
 که چنانچه راستی و درستی زیاده و عمر باز بسته است همچنین نیکوکاری و خجسته کرداری
 در ذات تو سرشته می بینم و تو تفصیل و اجال و صرح و کنایت همه میدانی و اسرار
 بید و احوال سیاه و سپید بر تو ظاهر است آنچه میگویم بگوش رضا شنیده بکار بر
 بر تو روشن است که پسر من بختی رج برادر خود تو که دوست داشته تو بودی فرزند از
 عالم رفته و این دوزن که دختر راجد کاشی اند صورت و سیرت آراسته دارند و غیر از
 فرزند همه چیز ایشان را حاصل است و همین آرزو دارند و میخواهند که ازین خاندان
 قطع نسل شود و تو دوست رس داری بجهت رضای خاطر من و صلاح دولتین

و در زمان از آن زمانها فریاد میکردم که متضمن چند خیر خواهد بود و بکار و بار سلطنت سردار و
 اولاد بهت را فرمان بردار و نو ساخته سمات آنها را رواج ده چنان کن که اینجانی و او
 گننام نشود معلوم است که خواندن بید و تعظیم کردن آتش که روشن ساز عالم
 تا بیک است و پیدا کردن فرزندان سعادتمند همه برای نجات عالم باقی است
 بهیکم انیضی را شنیده در جواب گفت هر چند در آنچه میفرمائی سراسر خیر است اما
 من عهد کرده ام و بخدا پیمان بسته که اگر سلطنت روی زمین و بین عرض کنند اختیلا
 نکنم و دیگر در زمان که هیچ شهادت بهیمی و معدن لذات نفسانی اندک درم آتش از گرمی
 و خشکی و هوا از گرمی و تری و آب از سردی و تری و خاک از سردی و خشکی توانمند
 گذشت ولیکن من از قول نگردم ستونی گفت این عهد که کرده بودی برای ظاهر
 من بود که سلطنت بفرزند من رسد و احوال ضرورتی پیش آمده نگاهداشت خاتم
 در این است که اگر چه پاس عهد دشمن نیکوست اما حفظ اولاد راجه شایسته در
 روی زمین بر همه خیرات تقدیم دارد که چندین مطالب دینی و دنیوی در ضمن آن
 مندرج است بهیکم گفت که اگر بپسوخ من عمل نمیکنی از برهمنان دانا که با یک دنیا
 عالم مضی اند به پرس و بحقیقت این مطلب بخور کن و آنچه مقتضای حال باشد بقیه
 رسان و شنیده باشی پرسام که برهمن عالیقدر بود بهجت کینه جوئی پیر خود که
 راجه هزار دست پدر او را کشته بود آن راجه را با تمام قوم او قتل رسانید و هزار
 آن راجه را برید و هر جا در روی زمین چتری بود دفعه دفعه کشت و با این طریقی
 بست و یک مرتبه که انتقام بسته چتریان را از عالم نیست و نابود کرد و چون در
 روی زمین تخم چتری نهاند از آن چتریان جمع شده پیش برهمنان که دانا یان
 بید بودند التماس فصل کردند و استدعای صحبت نمودند و گفتند که نطفه ما را از شما
 حاصل شود ما بقای قوم باشد برهمنان آرزوی آنها قبول کرده بنیت نیکو
 صحبت داشتند و از فصل آنها باز طائفه چتری پیدا شد بهیکم گفت در نیاب
 سرگذشتی غریب بشنو که آتیه نام عابدی بود که کامل و عالمی عامل روزی داشت

متنا نام و برادر خرد آن عابد بر مہیت نام پروہیت و یوتہا بود و این بر مہیت
 بنخیاں صحبت پیش متنا آمد متنا گفت من از برادر کلان تو حاملہ شدہ ام و سپر
 در شکم من ست و این پسرش علم بیدار مینمواند و نطفہ تو ہم نقش خواہد
 در شکم من جای دو فرزند چگونہ خواهد بود لائق آنست کہ ازین خیال گذری
 بر مہیت چون از شہوت طبعی پر بود خود را نتوانست نگاہ داشت و بہ صحبت
 در مہیت چون هنگام آن شد کہ قطرہ طوفان ہوس جدا شود و فرزند بی گم
 در شکم او بود و گفت جامی مرا تنگ ساز بر مہیت آن سخن نا شنیدہ انگاشت
 و تخم افشانی کہ در بچہ پای خود را پیش آورده سر راہ رحم را بست و آب از فیہ راہ
 برخاک ریخت بر مہیت ازین واقعہ در غم شدہ چنین دعای بیکرد کہ چون
 مرا از عیش باز داشتی از خدا خواستم کہ نابینای کرد تا اگر دی چون مدت حمل گذشت
 نابینا متولد شد و نام او دیر گمہ تانہا دنی یعنی ہمیشہ تاریک اما دیدہ باطن او بینا
 بود و علوم بیدار است و اعمال نیکو کاران داشت از آنجا کہ لطافت جہیز او
 بود زنی در رعایت حسن طاعت و نہایت لطف و صفا بدست او افتاد و بدو کمی
 نام و از او گمہ تم نام پسری متولد شد و غیر او دیگر سپران ہم شدند اما زن با وجود
 اینہمہ فرزندان از شوہر راضی نشد و دلگیر میبود و زنی شوہر از او پرسید کہ سبب
 ناخوشی طبع چیست زن در جواب گفت شوہر را کہ بہتر میگویند صحبت آنست کہ
 او شکم عیال خود پر میسازد از خورش و یوشش و از آنچہ در کار است بی نیاز میکند
 تو خود نابینائی بزور تو اینہا بیچ بوجود نمی آید بلکہ برعکس اہل عالم کار ترا من سالان
 ینامیم و گیر بہ تنگ آمدہ ام و از عمدہ نمیتوانم برآمد شوہر جواب داد کہ جانی کہ تیر
 باشند مرا آنجا بہتر از گرگرفتہ در کنار تو ہم زن بر آشفته گفت زنی کہ بدیدہ گری
 حاصل کنی میخواہم و بعد ازین سامان کار و تدبیر منازل تو نخواہم کرد ہر چہ
 میخواہی بکن شوہر گفت من امر فرایند چنین قاعدہ درستی بنیادمی نہم کہ ہر چہ زن
 در عالم غیر یک شوہر بکنند و اگر بکنند درین عالم رسوا شود و در آن عالم عذاب آبدی

گرفتار گردوزن این مروت شنیده و خشم شد و با پسران خود گفت که او را بریا
 سردمدار پسران بی سعادت آن پیرنیک سیرت را بر تخته چوب نشاند
 بدیای گنگ سرداوند او همچنان تخته بند بر روی آب میزد تا آنکه بجایی رسید
 که راجه بل بجهت غسل بکنار دریا آمده بود و او را دید گرفته بخانه بروقت تا آنکه ازین
 مرد زنان من فرزندان حاصل کنند تا بنیا قبول نمود و راجه زن شد و شنا
 نام را با و سپرد زن او را پیر و نا بنیا دیده تن نبردگی او را و بجای خود دایه را
 فرستاد و آن دایه را از ویار و پسر شد فرزند بزرگ او که همچون نام داشت پیر بنیا
 زنه علیم را آموخت و تعلیم میداد و راجه گفت اینها فرزندان من اند و نا بنیا
 پسران من اند زیرا که زن خود را پیش من فرستاده بودی او بنیاد کنیزی را بنویس
 خود پیش من فرستاد پس اینها فرزندان من اند راجه بل نا بنیا را از خود راضی ساخت
 و سد و شنا را پیش او فرستاد تا بنیادست بر بدن او رسانید و گفت ترا پسر
 پرزور را ستکار خواهم داشت و بجزو گفتن زن حامله شد و پسر بود و او را گنگ نام
 و چهار پسر و گیکینگ کلنگ چند همچو نام و این پنج پسر بهر ملک که راجه شدندان
 ملک بنام او موسوم شد بهیکم گفت این طور و چیران نیکو کار از بر منان بد
 شده اند من این سخن را قبول معلوم کردم آنچه در خاطر تو برسد قویتر آنچنان کن زیرا
 میگویم که بر منی نیکو کشی و نیک اندیش را بال و تنال راضی ساخته از زمان بخت
 فرزندان حاصل کن ستونی را ازین سخن شرم آمد و تبسم کرده گفت آنچه میگوئی
 راست است مرا هم موافق سخن تو سرگذشتی بیاد آمده است اگر چه لائق من نیست
 اما میگویم و بگویش تو هم رسیده باشی که راجه پس را قطرات منی در آب افتاد و با
 آنرا فرود برد و آن لاری را صیاد گرفت و شکم او را بشکافت من از شکم او برآمدم
 صیاد مرا بخانه خود آورد و تمام سرگذشت خود را که بالا گذشت تا احوال بیان
 بیان کرد و گفت این مشکل را اوج خواهد کرد که هم تصرف عالم ظاهر دارد و هم
 تکفل عالم باطن بهیکم چون نام یاس شنید تعظیم سجا آورد و گفت از آن

بزرگوار ہرچہ گوئید می آید ستوتی جان دم اور یاد کردہ او چنان ظاہر شد کہ
گویا ہانجا بود ما در از روی مہربانی بیاس را دریافت و چشم پر آب کہ در بیاض شک
از چشم او پاک ساخت و تعظیم ما در نمود و گفت ہرچہ فرمائی بجا آیم گفت بر تو
ظاہرست کہ چنانچہ بہیکم از جانب پدر برادر بچہ برجست و چنان تو از طرف من
کہ ما در تو ام ہرادر بچہ برجست می شودی بہیکم محبت ماستی قول و درستی عہد کہ
در باب کہ خدائی و فرما نروائی کردہ ہست بگردن ان بچہ برجست نیکو در داری سلطنت
اجتناب ینماید و نہ اندان برادر تو نزدیک رسیدہ کہ بی نامہ نشان گمرد و
عالمی زیر زبر گرد و بر فرسہ کہم تو لازمست کہ فکر بر اصل درین باب مئی آئین
دورن کہ در کمال حسن و جمال اندیزند ان دولت مند حاصل کنی و در مقام
احیای این دولتخانہ شوی بیاس چون خواہش ما در و خرابی خاندان برادر
در یافت چارہ خبر قبول ندید گفت اطاعت حکم تو میکنم اما باید کہ این زمان تا
یک سال بر ریاضات و عبادات مخصص کہ تعیین نمایم مشغول شوند و طہارت کامل
حاصل کنند تا من نزدیک شوم ستوتی گفت کہ از رفتن بچہ برجست تفرقہ عظیم
خلعتی راہ یافتہ و ولایت رو بخارجی آورد و میخواہم کہ زودتر در مقام نظام جانیان
شومی در تحصیل فرزندان اہتمام فرمائی تربیت آہنہا بہیکم خواہد رسید بیاس گفت
اگر وقوع این امر زودی میخواہی باید کہ طاعت دیدن صورت عیب تاب
شنیدن بوی نامطبوع من بیا و بند ستوتی این معنی را قرار دادہ انبارا کہ زن
بزرگ بود فرمود خلعت سرائی ترتیب دہد و بساط ناخود بکشد و بستر و بالین بکارد
میاسازد کہ ہنگام آن رسید کہ چنانچہ مرده دوران تو زندہ شود و از تو فرزندی
پیدا آید کہ سر بر سلطنت ما بفرقدوم بیاراید عروس را از اطاعت نگران گزیند
ستوتی عابدان و بر بہنان شہر را طلب کردہ میزبانی نمود و عروس تازہ و نہال
جان پرور را شست و شو دادہ و لباسا می رنگین در بر کردہ و در خواہ بکا
ما رنگیہ کہ و اما درین اندیشہ اورا خواب نہ برد کہ بہیکم خواہد آمد یا دیگر درین فکر

بیدار بود و چون خانه روشن که بیاس پیدا شد موهای سرخ و سیاه در هم پیچیده و
 چشمهای چون اخگر سوزان و محاسن و بسل سرخ زن چون آن یکمیر میبید
 از بهیبت او چشمم بهم زد بیاس کام او روان ساخته برآمد ستونی پرسید که
 از بره مندی این نجم سعادت بگوید از نشسته و نمایی او آگاهی بخش بیاس گفت صاحب
 طالع قوی باز تو توانا و در دانش کامل و سلطنت تیر عالی خواهد بود و پدر صد پسر خواهد شد
 اما بسبب آنکه مادرش وقت دیدن من چشمم کوپشید این پسر نابینا خواهد بود و چنانچه
 بعد از انقضای مدت حمل در هتر داشت نابینا پیدایش ستونی افسوس کنان
 گفت راجه کور روان چرا باید که نابینا باشد میخواهم یک پسر دیگر که بدانش و نبیش
 آراسته باشد از زن دوم حاصل کنی بیاس قبول نموده شبی بهان صورت پسر بهیبت
 پیش آن زن و دم که انبا لکانام داشت آمد و بدیدن آن شکل هوناک رنگ وی
 زن تغییر یافت بیاس بصحبت او پیوست و از ستونی گفت چون از دیدن من
 ترسیده و سفید در زده شده فرزند او پانزده خواهد شد یعنی رنگ او سفید زردی
 آمیز خواهد بود و بنام پانزده اشتها خواهد یافت ستونی گفت یک پسر دیگر هم میخواهم
 بیاس قبول کرد و چون مدت حل انبا لکا برآمد پانزده بهان رنگ متولد شد
 بعد از آن چون انبا لکا را باز نوبت آن رسید که شایسته حمل شود ستونی فرمود
 که مستعد قدم آن بزرگوار باش انبا لکا آن شکل و پد پوی زشت او را بیچاره
 آورده قبول نکند و مضرت کنیز خود را که بخور و نعی متاز بود لباس خود را در بر او
 کرده بجای خود فرستاد کنیز چون دید که آن بزرگ می آید از جای خود پیش رفته
 سر نیاز بر پای او نهاد و در حمایت آداب نموده بصحبت او پیوست و بیاس شب
 به شب از جدی او حفظ تمام یافت و گفت تو دیگر از قید بندگی نجات یابستی و این
 فرزند تو نیکو کار بر دارا یان سردار خواهد شد بیاس این سخنان گفته برآمد و این
 کنیز بر نام فرزند می متولد شد که برادر پانزده و برتر داشت بوده باشد و این پسر در
 دهم نام دیو بود که از رعای بدماندگیه که عابد کامل بود از کنیز ولادت یافت پس

بیا ^{समुन्नी} گفت که انبیا ^{कालिका} کما بمن و غلبانی کرده بجای خود کنیزی را فرستاد
 و او را چنین پسری خواهد شد این گفت و از نظر حاسب شد بیستم پان خیمه گفت
 بیخیز ^{विचित्र बोये} بر این طریق فرزندان بوجود آمدند که زنان فرزندان خاندان شان ^{गुप्त} شدند
 خانواده کور ^{जनम} تمام ست ^{कुत} چنانچه رسید که از هر دم چنانچه سرزده بود که مستوجب نغمه شدن
 و آدمی نزاو شد و از شکم کنیز ولادت یافت بیستم پان گفت مائیم به عارف بود
 نزدیک تکیه گاه خود درختی داشت و در پای درخت عبادت میکرد و ریاضت میکرد
 مدتی گذشته بود که رستم را در خواب دید که بر پا و تاده بود و رفتی جامع دزدان
 اموال بدست آورده در مقام او رسیدند با بلان مال آنگاه شده و نشان گرفته
 از دنبال آمدند دزدان انیمنی را دریافته پناه بجای برده مال را با نجا گذاشتند و
 خود هر جا پنهان شدند خبرداران اموال را جمع بجا بگردیدند که دزدان کجا
 رفتند راه و پی ایشان نجات از عتبه آنها در آنجا بد جواب داد و زبان سخن
 نکشاد خبرداران جستجو نموده دزدان و اموال را دزدان نواحی یافتند خبرداران را
 را سردار دزدان خیال کرده دزدان یکجا ساخته با اموال پیش راجه عهد بر نه
 و صورت حال باز نمودند راجه فرمود که تا همه را جدا کنند جلادان عابد را با دزدان
 بردار کشیدند عابد همچنان زنده بعبادت اشتغال داشت و سر مو از وفادارت
 نیانفته بود درین اثنا بخاطر رسانید که چه شود که جمعی از عابدان پیدا شوند ناگاه
 جمعی از کلامان مکمل در رسیدند حال این عابد عالی مقام را مشاهده نمودند
 و متعجب شدند و کسی بر حال آنها اطلاع نیابد به صورت پندیده برآمده بر سر جمع شدند
 و احوال پرسیدند که از تو چه سرزده بود که همچنین مکانات از آن رسیده عابد گفت
 اندک جرمیه در نیکار کرده بودم که چنین آزرده خار ملاست شده ام بر حال عابد
 واقف شده بعضی راجه رسانیدند که یک کس از اشیان که حال آنها مفرض شده
 بودم زنده است راجه با مقرران سر پر خاسته بخیمت عابد آمد و عذرخواهی نمود
 که این امر از من بنادانی واقع شد امیدوار عفو ام عابد عذر پذیرفته گفت ترا دین

گناهی نیست چون فرستند که او را از در بکشند بیرون نیاید ضرورت از انجام بیدند
 و آنقدر که اندرون محکم شده بود همچنان ماند نام او را نمی شنیدند عا بد پیش می توان
 دهر رفت و گفت من گناه نمود را نمیدانم تو چه گناه مرا با این عذاب بتلاستی
 گفت تو روزی پزنده را در دم سرخشاکی خزانده بودی این یاد اشد آنست
 عا بد پرسید من چه وقت اینجا ر کرده بودم گفت در طفلی عا بد گفت تو از
 گناه خرد مرا جزای بزرگ دادی بر همین که چنین عذاب کردی ازین عظیم تر گناهی
 نیست از خدا میخواهم که آتی شده از طائفه شود و پیدا شوی بیسم یابن گفت باین نظر
 آن دیوته بزرگ شده بوجود آمد و صاحب نفس امر و متخلق با خلاق پس دیده بدو باز
 جسم و روانی احوال آینه و در کارخانه نوازه خود خدا قصه بین سه فرزند نشود و نما
 یافتن کار ولایت نیز سر انجام یافت بارانها بوقت می بارید و زمین پر گشت شد
 و دانه بالیده می برآمد و درختان گل های سیر بو و میوه های سیراب
 میدادند و خوش و طیب و در کمال فرهی و تانگی سیر و طیب میکردند و اهل صنایع و
 حرفت سودمند میبودند و زردان در سرهبران نیست و نابود می گشتند و دلهای
 خلایق در درمندی نمیکشیدند فتنه و فساد از میان خلق برخاسته بود و اهل
 امان بجای آمده اهل عالم بطاعت و عبادات رغبت مینمودند و دشمنی می کردند
 و خشم از میان مردم بر طرف شده بود و عالمیان در سحر و بر و باغ و باغ و اوجش و
 عشرت میدادند و غم و اندوه رخت بصرای عدم کشیده بود و بخل و اساک و دیگر
 صفات و صیغه از طالع بر افتاده و عمرهای خلق در از کشیده و بهیچیکم در آیین
 عدالت و پاس ولایت توجه تمام می نمود و در تربیت آن سه فرزند با رحمت جدا
 بلوغ داشت و اباب شادمانی عالم آماده میکرد و آنچه حق پرورش بود و بهیچیکم در
 این سه گوهر دریای شهریاری بجا آورد و پدری نمود و تعلیم علوم بید فنون
 سپا گری بوجه کمال کرد و از جمله آنها پانده در علم کانداری از سایر کانداران عالم
 ممتاز شده و در هر تراشت در زور و توانائی بی نظیر زمان گشت و در درون کارهای

از همه گذرانید و دختران راجه کاشی بوجود این اولاد امی و نامور شدند و ولایت
 بخوبی و آراستگی علم گشت چون در پیر تراشت نابینا بود و پدر کنیز زاده سلطنت
 به پا ندرید و به یکم با خود گفت هزار شکر که چراغ خانوادہ ما از سر نور روشن شد
 و سلطنت ازین سلسلہ بیرون نرفت و مطلق ازین از قطع نسل نگاشت
 اکنون مراد در کثرت اولاد سعی باید کرد با پدر گفت در میان ^{جادر} جادوان و دختر
 مناسب خاندان ما یک دختر راجه ^{سور} سبل ^{مادھا} گاندباری نیز شنیده ام که لیاقت
 دارد و اوصاف دختر راجه ولایت ^م مگر هم گیش میرسد انیامه قابل قرابت اند
 اگر قبول داشته باشی خواستگاری نمایم پدر گفت پدر استاد و سرار قبلیه
 توئی آنچه بخاطر تو بگذرد عین صلاح دولت خواهد بود و به یکم چون صفت گاندباری
 دختر راجه سبل شنیده بود که پرستش مهادیو نموده و مهادیو از و راضی شده و
 کرده است که صد پسر باید بزرگان دین و اعیان دولت را برای خود تنهن آویخت
 و پیر تراشت پیش راجه سبل فرستاد و سبل را اگر چه نابینائی او معلوم بود اما خاندان
 بزرگ و سلطنت عظیم و ملک وسیع این طبقه ملاحظه نموده قبول کرد و گاندباری
 چشمهای او با پارچه چند تو بر تو بست که چون شود هر من نابینا باشد مرا چه مناسب
 که میدیدید با ششم ^{کونی} شگون که برادر گاندباری بود خواهر خود را با حنا به دشا ^{دیشنا} به شنا
 آورد و بائین سلاطین سپرد گاندباری در آداب فرمان برداری و پیرکاری
 سائر لوازم من معاش شمه فرو گذاشت نمیکند و بیشم ^{سور} سیرین گفت شورسین
 نام از قوم جادوان مردی بود که پدر بسدیو بود و دختر می داشت در غایت
 خوبی و راجه کنت بهوج که همه زاده ^{سور} سیرین بود فرزند داشت کنت بهوج ^{کونی} از
 سورسین دختر را بفزندگی گرفت و کنتی نام نهاد و در تربیت و تعهد احوال او
 توجه تمام نمود و گفت هر که بخانه بیاید تو در لوازم هماننداری او خود را معاف
 نداری و خدمت همانان کردن سعادت دین و دنیای خود سپرداری روزی
 در باسا نام عابدی بخانه او درآمد و دختر ^{دوکیسا} اسم خدمت پرداخت و در باسا احوال آنیده

در یافته از روی مهربانی افسونی با و یاد داد و گفت هرگاه ترا کاری پیش آید این
افسون بخوان و از مجردان عالم عدوی و سائر روحانیات هرگز نخواهی بیاوین
که بحاجت روانی تو حاضر خواهد شد از پدر او ترا پسر خواهد رسید و خیر بهجت است
راستی قول عابد افسون را خواند و روی نیاز بنجاب حضرت تیرا عظم که فیض بخش
قدرات عالم است آورد و یک زره نورانی بر تن او نهاد و زره نور بصورت آدمی
نورانی که در آفرینش نظیر او محال باشد ظهور نمود با و خطاب کرد که چه میخواهی
و دختر را از ترس و بیم بدی برانداخت و به خواست و لایزال کنان گفت عابد می
افسون یاد داده بود من با امتحان خواندم و گشای کردم امیدوارم که از
گناه من درگذری آدمی نورانی تسلی ده خاطر او شد و گفت و غدا صبح
راه ده که نائب درگاه خورشیدیم و فرسخ بخش جلیغ امیدم فرستاده بارگاه قیامت
نیز عالیه نامم نظر تربیت بحال تو میکنم و از دریایی فیض محیط افضل قطره نورانی
که شاره دولت و اقبال تواند بود در تو می افکنم سخن گفتن همان بود و فطرت
کردن همان در ساعت از دختر پسر ترا قدم یکبار زره زرین در بر و حلقه ای
در گوش ظهور رسید چون نظر نورانی و توجه روحانی بود دختر را از ولادت پسر بکار
زائل نشد اما دختر را دان پسر را دیده و از پدر و برادر ترسیده اندیشه منفرد شد
بی اختیار شده و اضطراب نموده طفل را در دریای کاه و بری سردا و ^{کاهی} ^{بهری} نام
یملبانی که را اول نام زنی داشت آن نور مجسم را از آب بر آورد و آن گوهر شایسته
از دریا کشیده بهت به تربیت ادبست و به فرزندی شمرت داد و چون زر بسیار
با و بود پس ^{کلی} ^{نام} او نهادند و بنام ^{کر} ^{هم} مشهور شد او را زره بر و ترقیات
صوری و معنوی دست داد و وزیران شناسی و بلند بینی یگانه آفاق شد
و نور پستی بحدی بود که پیش از صبح صادق بر منیاست و در و بشرق نموده در
انتظار طلوع حضرت نیر اکبر و نور اعظم برپای ایستاد و زبان حال میگفت ای
هر چه از فیض صبح آگاه نه ایم + از رایت نور دست کوتاه نه ایم + و زره نورانی

میکنیم از در صبح و در حضرت خورشید کرم از ماه نه ایم و چون وقت طلوع
 میشد سر نیاز بر خاک می نهاد و چشم امید را سرمه نوری بخشید و همچنین رو بجا
 آن قبله هدایت کرده تا شام ایستاده می بود و درین حال بر بنیان بر خیز
 می طلبیدند اگر چه جان میبود و منت بر جان نهاده می بخشید شبی در خواب
 دید که مردی نورانی باو میگوید که فردا ایند بر بصورت بر نهی شده پیش تو خواهد
 و این زره و حلقه از تو خواهد طلبید تو بشیابش و ده کن گفت هرگاه اندر
 بصورت بر من بیاید و در یوزه گری کنی من چون نتوانم دادم و گفتم اگر
 باو نخواهی داد باری چنان کن که چون او با تو گوید که چیزی از من بطلب از وی
 نیزه او را که کشنده دشمنانست بطلب کن از خواب بیدار شده درین خیال
 بود که تا از پرده غیب چه رونماید ناگاه اندر بصورت بر نهی پیدا شد زره او را
 بجهت نمائده از جن طلب نمود که بی توقف بر آورده داد و منت بر خود نهاد
 اندر جبهه را گرفت و خوشدل شد و با خود گفت این پسر بسیار بزرگ همت و
 عالی فطرت است و در هیچ طائفه از طوایف مخلوقات هیچکس این همت نوزد که
 او ورزیده و با کن گفت من ازین عمل شایسته تو نیست دارم شدم هر چه میخواهی
 از من بطلب کن گفت من از تو نیزه التماس دارم که کشنده دشمنان باشد
 اندر نیزه باو داد و گفت لشکر آدمی در یوه هر که مرعده اوت تو بند و نیروی من نیزه
 میتوانی کشت و پوشیده نمائد که اول نام کن بش کنین بود چون زره از پان
 بریده به اندر داد نام او کن شد القصه چون گفتی بحسن و جمال پیراسته و منیر کلاه
 آراسته شد پدرش گفت مروج بخیاں سبت او را نمایان را پیش را جها طرا
 که شایستگی این پیوند داشتند فرستاد و بهر طرف پیغام قرابت داد چون این
 غایبانه صورت نه بست قرار بر سیمبر داده فرمانروایان اکانات سلاطین آفاق
 را طلبید بعد از آنکه مجلس عالی منعقد شد گفتی را حاضر ساختند گفتی از
 میان همه را جها پاندر را اختیار کرده حامل که در دست داشت در گردن

انداخت و باین سلطنت و بطور راجا اس میون بصورت بست و پانده مقصود
 کامیاب شده بود طنگاه آمد بهیکم راجون کسرت اولاد و احاد و مطلوب
 و منظور بود و ز فکر که خدائی دیگر بجهت پانده شد و با لشکر بکیران بولایت
 توجه نموده راجه مدد که شکست نام داشت استقبال نموده با غر از و اگر اقم بهیکم
 بسرای خود برود و منازل مناسب بجهت او تعیین کرد و تقریباً قبل از کسرت
 رسید بهیکم گفت اوصاف مادری که خواهر گرامی تست شنیده بودم و شایستگی
 پانده بر همه ظاهر است و مناسب است این نسبت بر همه پیدا لائق آفت که
 قرابت صورت بند و شکیه گفت منم میدانم که این خوشی عین صلاح است
 و دیگر چنین نسبتی نمیتوان یافت اما خود میدانی که از لوازم این کار در سبک
 این مهم که تشریح آن لائق نیست چاره نمیشد همه نیکان و پاکان و بزرگان
 نشان درین باب سخن گفته اند و من بر همه منیر بودم که آینه جهان ناست
 گذارتم بهیکم مقصود و ریافته در مقام تهیه اسباب نسبت شد و از دیور در سبک
 و طلا آلات و جواهر بسیار و فیلان کوه پیکر و اسپان پری گوهر و گوهر و نهایی گردود
 منظر با چندان اتمه فاخر و امتعه مادر فرستاد و او را پسندید و قناد و خواهر خود
 را بصدیر آراستگی چنانچه آئین بادشاهان عالی قدر باشد تسلیم بهیکم نمود و او
 گرفته بهت مناد پور آمد و بقانون بزرگان خود راجه پانده پیوند کرد و بعضی کارهای منشی
 ساخته بعد از مدتی راجه پانده آهنگ ملک گیر می و سیر عالم با لشکر گران بسیار بکیران
 بیرون آمد از بهیکم و در هر تراشت رخصت حاصل کرد و اول مرتبه راجه دشارین را
 زبون ساخته مطیع و منقاد کرده متوجه ولایت مکرده شد و راجه دشارین آن ملک را
 که نامزائی از آنها سزده بود و غرور و زور خود داشتند بعد از جنگ قتل سائید و ولایت
 آنها متصرف گشت و خزان آنها بدست آورد و از آنجا بهر جهت نهضت برای
 نموده فرمان بر دای آن ملک را مسخر ساخت و از آنجا بجانب کوه ستهی ملک کاجی
 و ولایت نپدر سیده سلاطین آن ملک را فرمان بر دای خود کرد و دعا گرفته و

فساد را پامال فیلان سپهر تنال ساخت و نام گم شده خاندان کوروان را از سر نو
 بلندی بخشید و طالع خفته این خاندان عالی را سر نه بیداری کشید چون این
 سلاطین زیر دست او شدند هر جا فرمان روایان بودند آوازه زبردستی او
 شنیده سر نیزین اطاعت نهاده همه تحت بهدایمی بقیاس از فتور و اجتناب
 فرستادند و سکه پادشاهی بنام سعادت فرجام او زدند و راجه پانده بفتح و نصرت
 شنگاه شدند چون نزدیک ولایت خود رسید به یکیم بانندگان دولت و احسان
 استقبال او کردند و سر به پای به یکیم نهاد و لوازم آداب بجا آورد و بدگریم
 تفقدات نمود و غایات کرد و به یکیم از غایات خوشحالی آب در چشم گریه و شکر
 خداوندی بجا نمود و باتفاق یکدیگر بشهر و آیدند شهر را درون و بیرون
 آیین بسته بودند و در دیوار و کوچه و بازار به تماشاهای رنگارنگ آرایش غریب
 یافته بودند و راجه پانده انیمه غنائم را بشهرت و هر تراشت به یکیم و ستونی بر
 دارد و بدگریم و دستان بخش کرد و ستونی و انبالا انچه از راجه پانده
 تحفه به یکیم کردند و در راجه پانده بدین سپهر گرامی شادی کرد و ازین مول شهر
 صد هجک استمید کرد و راجه پانده هر دو درن خود را همراه گرفته بغریبت شکا به
 و بجانب کوه و دشت قطع راه می نمود و فرد شکوه او در دهامی مردم جا کرده بود
 و هر تراشت انچه او را در شکار و در کار بود پیغمبر میفرستاد و چون میان به یکیم شنید
 راجه دیوک و حرمی دارد و زحمات خوبی جمعی از بزرگان را با اسباب و اموال فرستاد
 و دختر را خواستگاری نمود و بهر را که خدا ساخت و بهر را از فرزندان صاحب کمال شدند
 و گاه باری را از هر تراشت صد سپهر بوجو آمدند و هر تراشت را ازین دیگر که از
 قوم بیس بود یک سپهر دیگر هم شد و برای پانده گنتی سه سپهر و مادر می سپهر از دیوتا حاصل
 کردند و جنبه از پیشم پان پر سپهر که گاند باری را صد سپهر چگونه شد و هر تراشت با دیوتا
 گاند باری که در نسبت همسر بودند و دیگر بچه تقریب خواست و پانده را که به همین عیانی
 کرده بود او را از دیوتا چگونه سپهران حاصل شدند میخواستیم که احوال بزرگان خاندان

بشنوم که از شنیدن آن سیری ندارم بمیسم پاسبان گفت وقتی بیاس در خانه
 گاندباری آمد و اثر ماندگی در و ظاهر بود گاندباری خدمت او کرد و خوشدل بست
 بیاس گفت از من چیزی بطلب او صد سپهر که بشوهر او برابری باشد طلبید و
 بیاس دعا کرد و درجه قبول یافت بعد از مدتی گاندباری از دهر تراشت حامله
 و دو سال حامله ماند و ازین واقعه محنت عظیم کشید درین حالت کنتی را به پسر فوجی انبی
 متولد شد گاندباری با خود اندیشید که کنتی اینچنین پسزاید غالباً مرا از دهر تراشت
 پسری نخواهد شد ازین معنی آزار یافته بر شکم خود دست زد و گفت و گوی که کن
 بنیاد نهاد درین حالت پاره گوشت در هم پیچیده از شکم او برآمد و هست که این
 افغانان را دور اندازد بیاس اطلاع یافته شتابان آمد و گفت این چه حالت است
 گاندباری گفت تو مرا نودید صد سپهر داده بودی و مرا گوشت پاره حاصل شد منی
 پیرایه چشم بیاس گفت آنچه من گفته ام سخن هانست و دروغ نمیشود پس فرمود
 که صد کوزه پر از روغن حاضر ساختند و بران گوشت پاره آب سرد پاشیدند این
 گوشت پاره صد و یک پاره شد هر یکی برابر بند زنگشت و آن پاره چار انگان رنگ
 و آن صد کوزه انداخت و یک پاره که ماند آنرا در کوزه دیگر انداخته گفت این کوزه
 را جدا نگا دار و در بجا فطت همه کوزه با اتهام فرمود و گفت همانقدر مدت که این
 افغانان در شکم مانده بود این گوشت پاره را درین کوزه نیز نگاه باید داشت بیاس این کار
 کرده بجانب کوه برون رفت بعد از انقضای مدت از آن پاره که اول در کوزه انداخته
 بودند در جوهرین شد چنانچه حدیث در میان برادران کلان بود و نیا در جوهرین
 بزرگتر شد و بهیکم و بدر را خبر میدادند و در جوهرین کردند و در میان روز بمیسم
 کنتی را میداد و در جوهرین مجید برآمدن از کوزه زمین کاختن گرفت و با یک خبر تراشت
 آواز او شنیده خزان و شغالان و دیگران و زانغان فریاد برآوردند و گریه و غبار
 پیدا شد و چهار رکن عالم در رنگ شفق سنج گشت از ظهور این حالت دهر تراشت
 متعجب و متفکر شد و بر مینان کوه بمیسم و بدر و دیگر خوشیان و دوستان را طلبید

و گفت چه بیشتر سپر کلان باشد که خاندان ما از او برپا شده است درین شک نیست
 که سلطنت خواهد یافت و در پیش وجود من تمام مقام خواهد شد حقیقت این
 واقع با من بگوئید درین حال شغلاان و دیگر جانوران و درون فطرت بانگ ترس
 برآوردند بر همان گفتند که این شگوهایی بدبران دلالت میکنند که این قریب
 تمام جانواره ترا برهم خواهد کرد بعضی دانایان به دهر تراشت گفتند که صلاح است
 که بجهت سلامتی خاندان خود این فرزند را بگذار که خردمندان گفته اند که اگر
 بگذارشتن یک کس خانواره سلامت ماند و او را باید گذاشت و اگر بگذارشتن یک
 خانواره یک موضع سلامت ماند دست از آن خانواره باید کشید اگر بگذارشتن
 یک موضع ولایتی سلامت ماند و در برابر سلامتی یک ملک یک موضع را گذارشتن
 اولی است و اگر بوجه زمین جان تلف میشد باشد زمین را باید گذاشت بر خدی که
 در نیاب سخن گفتند بجائی نرسید و دهر تراشت قبول نکرد و از سپر قطع نظر نتوانست
 نمود بعد از مدت یکماه صد سپر و یک دختر از همه خردتر موجود شدند گانهاری در دست
 حمل خدمت و دهر تراشت نمیتوانست کرد با ضرورت یک دختر بی خدمت او تمام
 مینمود از او یک پسر متولد شد ^{میرزا} خجسته نام خنجر پدید که بیاس برای صد سپر بگانهاری
 دعا کرده بود پس یک دختر زیاده از صد سپر چگونه پیدا شد بشیم باین گفت
 و نمیک از شکم گانهاری گوشت پاره برد آمد و بیاس حاضر شد آن زمان بیاس
 بران گوشت پاره آب پاشید که آن گوشت پاره صد پاره شد گانهاری بدل
 گفت که بیاس راست فرموده بود که صد سپر خواهند شد لیکن اگر سوای این
 صد سپر یک دختر هم بوجودی آمد خوش بود زیرا که از دختر دختر زاد با حاصل میشدند که
 از وجود آنها شوهر بر آن مقامهای سرگ نیز که بوجود دختر زیاده حاصل میشوند حال نشد
 و من نیز صاحب پسر بود دختر زاد میشدم و در جهان خویش را نگو نام و نیک انجام میدادم
 اکنون اگر من باحقا و صادق خدمت پیروز کرده باشم ازین گوشت پاره
 سوای صد سپر یک دختر هم بوجود آید گانهاری درین اندیشه بود که بیاس گفت

[illegible]

و میدخوان و عالم فنین جنگ و ما هر اقسام ملان شدند و هر تراشت تریست
 آنها توجه تمام نمود و چون وقت رسید هر یکی را بترتیب که خدا ساختند از آن
 لائق حال و سنزای همه پیدا کرد و دختر را نیز ملاحظه اصل من نسبت نمود و بخی
 و او جنبی به مبسم باین گفت قول را و او را و دختر تراشت که نه بر آیین آدمیت بود
 گفتی میخواهم که احوال پانژ در آن از آغاز تا انجام بشنوم و سرایه عبرت
 سازم مبسم باین گفت راجه پانژ روزی در شکارگاه سیران هوا بود و بس
 جولان میداد و دید که دو آهوی نر و ماده با هم صحبت میداشتند و پنج تیر چکری
 زور در حال آنکه آهوی نر پسر عابدی بود که بجهت منع صحبت در روز به دور
 متمثل شده بود و باز آن خود صحبت میداشت چون تیر به آهوی رسید و با دکل
 بر زمین افتاد و بزبان آدم میان گفت هر کس بدکار است او هم در دنیا
 ملاحظه میکند تو که از خاندان نیکوکاری پیش تو بزرگی نیست چرا چنین
 نیفت نمودی و رای جهان آبا می تو چون مانع نه آمد پانژ گفت و کیش
 آهوشکار کردن درست است در پنج تیر زدن گرفت نیست و با وجود این اگر
 گناه باشد تو از کرم نجش اگست که عابد بود صاحب تصرف کامل وقتی جنگ
 کرد و در آن جنگ دشمنان صحرایی را آبی که بر او فسون خوانده بود پاشید
 و حلال ساخت و او شکار را جانزداشت و آنچه در دین ما جایز باشد بر آن گرفت
 و گیر نتوان کرد و در حقیقت اگست این عمل کرده من آهوی گفت زدن
 و دشمنان گو در دین شما درست بوده باشد اما وقت ملاحظه باید کرد و دین
 وقت که من در عین خط بودم و با محبوب خود صحبت میداشتم هیچ میدیدی
 روانمیداشت که نامک میداد سرده پانژ گفت شکار آهوی را وقت مقرر نگرفته
 که در فلان وقت توان کرد و در فلان زمان توان خواه آهوی غافل باشد
 خواه آگاه شکار کردن او در دست آهوی گفت تو لذت صحبت زمان میدانی
 و از خاندان خیر و سعادت ترا باید که پشت به سنگدان و بیدار گران باشد

بسیار خیرست که در دین رو هست اما اگر نکنند برایشان گرفت نیست بلکه
 پسندیده است نمیدانی که بزرگان این راه بر دل موری آزاری نه پسندیده
 اند از خدا میخواهم که چنانچه تو مرا در وقت وصال بجان کرده تو هم در چنین جا
 میخواهی اجل شوی و معلوم تو که درم کدام من گنندم^{فکر} است و من از آدمیان گناه
 گرفته تمثیل باین صورت شده بودم و خلع لباس بشری کرده بصورت وحش
 برآمده میگذشتم و درین طائفه بسری بروم و چون تو مرا از وحش خیال کرده
 نشانه تیر ملاک ساختی خبرای گناهی که از خون نیز بر زمین مقررست، تو نخواهی رسید
 اما چون عالم مکانات است زود باشد که ترا هم با معشوقه چنین صحبت بشت
 و تو قالب تمی کنی و معشوقه تو همراه تو سوخته شود و آهوی جان برب رسیده
 این سخنان را سر اسیمه و اگر گفت و نفس سرکشیده همان نفس خود هم سر شد
 و ازین واقعه غریب و حادثه مهیب پاندراد و دوتا سفت بدماغ رفت خود
 را ملامت کرد و ندامت نمود و با همدمان و همراهان ماتم کشته خود و دشت اما
 از ماتم چه سود که تیر از شست بسته بود و کار از دست رفته بعد ناله و زاری
 میگفت کسی که از خاندان نیکوکاری باشد و مصد ر به کرداری شود
 یقین که بلایی گرفتار میگردد و بخت ابد سزاوار میشود و پدر من هم
 با وجود این همه شرافت نسبت و رفعت قدر مبتلای شهوت نفسانی
 و مستغرق لذت جسمانی شد و بری از شکل حیات نه چیده بوی از بهار دوست
 نشنیده رخت زندگانی از عالم ربست و از زن آن مرد شوانی بایست
 اسباب و تمکون من شد و من بخت برگشته را این چنین عقل کوتاه اندیش بشیر
 عمل گشت و شوق نگاپوی شکار در سراقا و در سرگزانی بیوده پیش آمد
 اکنون مرا کاری باید که بد که از آن به شفا همراه بخت پی برم و ازین شب
 هوا و هوس بگذرم که گذرگاههای ست جانگاه و سلوک بیا س پیش گیرم
 در عبادت و ریاضت در آونیم و سنیا سی شویم و موی سر بستم و از لذت

نفسانی در سر خود بگذاریم و از بزرگ درخت بخاکساری و خاک نشینی بسر برم و در
 تنگنای تنهایی و خلوت عمر بگذرانم یا پایی درختی بگذریم و آنرا خانه مستقیم
 کنیم و از نیک و بد عالم شادمان نمائیم و بشوم به پیش کسی میفرزیم و نه کسی را بخیر
 میفرزیم و آوردن گرام و از مخرج و دم مردم و دعا و دشنام خلق اعتبار نگیریم
 و گیریم و سر و عالم و محنت و راحت بنی آدم یکسان دانیم و دل مهربان بدست
 و از آزر و زان جانداران دست کوتاه کنیم و بدوش و طیور پیرانه سلوک نماییم و
 و قناعت و قهول زخم اگر خیر از خوان غیب رسد قوت تن و قوت بدن سالم
 و اگر نرسد به فقر و فاقه خویشند با شرم و یافت و نیافت را بر خود برابر گردانیم
 اگر کسی یک بازوی مرا به قیسه تراشت و بازوی دیگر مرا صندل مالده از آن
 آزار یابم و نه از این آسایش بینم و بروش گروم که زندگانی جاودانی منجر آید
 یا مرگ بدعامی طلبند یا بشم وجود و عدم خود را یکسان اعتبار کنیم و اعمال که
 مردم برای فائده زندگانی خود میکنند ترک دهیم و خود را از علایق خلق
 خالص سازیم چون خاک آرام گیریم و مانند باد بقیه هیچکس در نیایم و از بیم
 و امید جوانیان چشم پوشیم و از سیاه و سفید عالم امید ببریم و آئین ابا و
 اجداد خود بگذاریم و از قانون این دیر خراب آبا و بگذریم این جهان در
 آئینه گفته نفسهای سرکش به رو بخواب کنی و مادری کرده گفت اینها که
 و بدو و دهر تراشت و ستونی و بسکیم و بره نهان پاک سرشت و بزرگان شهر
 و اعیان قبال و جمیع منتبان سلطنت را خبر دهید که باید سبب باشد
 و در باره شناسی نهاد و از دار و گیر عالم گذشت چون کنی و مادری این
 سخن شنیدند و استغند که او راه ترک و تخریب پیش گرفته باراجه گفتند که
 راه دیگر هم درین روش است دران راه ما را با خود همراه داشته بهیچ عظیم
 قرار داده از تنفس بدن خود را خلاص سازد که مانع حواس و قوای خود را
 نه بون ساخته و قطع هوا و هوس در نور دیده و بساط عیش و عشرت طی کرد

همن بر ریاضت میسریم و اگر تو مارا بگذاری یقین که همین نفس بجان میسوزیم باین
گفت اگر شبابین حال قرار دادید من اساس زندگانی به آئین بیاس خواهم
نهاد و ترک مستلذات حواس خواهم کرد و انیج و بار و خس و خارقوت خود خواهم
ساخت و صبح و شام با دور دام بسر خواهم برد و با وحش و طیر جنگ و هم سیر
خواهم بود موی ژولیده و تن کا بهیده فارغ از خورد و خواب با درون پر تب و
تاب در کوه و بیابان خواهم گشت و جریا و یزدان در حریم ضمیر و نجاه خاطر خواهم
گذاشت و غطر فانی شدن ترکیب خاکگی و خرابی قالب عنصری خواهم بود
میسریم پان گفت راجه پانند این سخنان را گفته آنچه اندر روز پور با خود و بازمان
نمود داشت همه را به بر مهنان داد همه همراهیان از غربت بهامی ای گریستند
ولی اختیار و دماغ کرده راه هستنا پور پیش گرفته بشهر درآمد و هر تراشت
ازین خبر وحشت اثر اندو گمین شد و آسایش بستر و بالین پرورد کرد و پانند
با در طلب از کوه نال گشت گذشته بجائی که چیر ^{۳۱۹} نام داشت رفت و از آنجا
بکوه جمالی رسیده بکوه سکندره معدن که معبد بزرگان دین و مقام ساکنان
یقین است آمد از آنجا بعضی که اندر ^{۳۲۰} نام دارد رفت بعد از آن همس کوٹ
رسید سرک نام کوه رفت و آنجا بدوام ریاضت مشغول شد و بعبادت که ثواب
ان وصول بعالم بالا باشد اشتغال نمود و بصحبت و اصلا کمال و کاملان
مطلق در پیوست و بر بکرت عبادات و خلوص طاعات کار او بالا گرفت و مرتبه
والایافت و در سلک بر مهنان پاک نهاد درآمد چون ماه تحت الشعاع غایت
آن مقام بدین بر مهنان شدند پانند پرسید که ای بزرگان کجایم رویه باین
گفتند بر ما مجلسی ترتیب داده و ما باین صاحب کمال و بزرگان کامل یقین
همه آنجا جمع شده اند یا هم آنجا میریم که مگر بکرت آن مجلس فیض یا میریم پانند
هم همراه اعز و روان شد و زنان همراه بودند کوه و بیابان نور دیدن گرفت
و به دریا می بکیران رسیده گذشت و سلوکش بجائی کشید که آنجا بر نامه

بود انهای که بر آن دیوتها سوار شده در هوا میگردیدند و آن بانهها از شمار بیرون میروند
 با اتفاق دیوتها میشد و آن مقام بقایت سر بود چنانچه از حیوانات و نباتات
 اثری نداشت و بعضی کوها دید که بر آن همیشه ابر رحمت الهی می بارید و بعضی
 کوها چنان مشکل نمابود که پرندها بر آن نتوانند پرواز و چه جا عبور آویسان یا نند این
 حال را دیدم بجا طر آورد که این زنان نازیه در اینجا از ارباب قندیس بطایفه عابد
 کامل گفت مرا فرزندی نیست و بزرگان دین گفته اند که هر که را فرزند نباشد در برین
 درگاه باز نیست پس ازین رگه بر میسوزد و جان ازین اندوه میگذارد و این قرض
 پرست که اوامی آن عرض است و چون بدن نانی میشود و چهار قرض بر آدمی
 می ماند در آن عالم مقام عالی نمی یابد اول قرض دیوتها و آن بجای کردن
 ادا میشود دوم قرض طایفه رکه و آن بکثرت علم و وفور عبادت ساقط میگردد
 سوم قرض پیران و بزرگان صاحب حق که پیدا کردن فرزندان و خیر کردن
 به نیت از مزاج طایفه ایشان مودمی میشود چهارم قرض سائر مردم است که بمبای
 ظاهری نمودار است در ستمی صورت می بندد و من از ستم قرض خلاص شده ام و
 چهارم که قرض پیران است برگردن من است چنانچه من در خانوادۀ خود
 از عابدی بطور آگام اگر این زنان من هم از کسی برای من فرزندان پیدا نمایند
 و در دنیا شد عابدان گفتند ما بنور باطن دریافته ایم که ترا فرزندان جهان کمال
 شوند تو درین باب توجه و تود و چنانچه باید سجا آرد که کامیاب خواهی شد
 یا نند این سخنان گفته اند همیشه مندر شد که بجهت لغزش آن بر من که بصورت
 آه و بر آمده بود صحبت با زنان داشتن از عقل دور است و صحبت نداشتن
 تا مقدور کننتی را طلبیده گفت که ایام بد پیش من آمده است که فرزندان
 ندارم در نیاب آنچه توانی تقصیر کن در گشیش من یا زود طور فرزند پیدا میشود
 منو گفت یکی آنکه شوهر با زن خود صحبت دارد دوم آنکه زن را در میان چندی
 از برادران و خویشان خود مخفی سازد که هر کدام را تو خواهی اختیار کن یا بگوئی

از و برای من فرزند بهرساند سویم آنکه پسری را در قوم خود از مادر و پدر بخردم چارم
 زنی را که یکبار شوهر کرده مرتبه دیگر شوهر دیگری کرد این شوهر را از وی فسخ
 بوجود آمد پنجم آنکه پسر دختر خود که عهده کرده باشد که دختر را با من شرط میدهم که پسری
 که اول از وی متولد شود از نو باشد ششم آنکه زنی را که خواهند خواست پیش از
 که تختدانی در ایام دختر می فرزندی حاصل شود این پسر هم پسر مردست نه هم فرزند
 که از زنا پیدا سازد هفتم آنکه پسری را مادر و پدر بجهت تنگی معیشت گذاشتند و
 از قوم اینکس است و آنکس این پسر را بر دارد و تربیت کند نهم آنکه کسی پسر خود را
 بیکلی بخیشد و بگوید که من بربارت معبد میروم این پسر از تو باشد و هم پسر خواهد
 که از قوم خود بگیرد و تربیت نماید یا زدهم آنکه پسری که خود به پیش کسی بیاورد و بگوید
 که من فرزند تو میشوم اینچنین یا زده پسر در عالم میا شد و راجه منو گفته است
 که اگر کسی را روز به پیش آمده باشد و زنی برای او فرزندی از برادر شوهر
 بهرساند بهتر از فرزند شوهر است از بجهت تو میگویم که قوت من رفیع است
 و طاق من طاق گشته امر میکنم که ترا از بر کس فرزند نشود و پسر پی
 و این باب حکایتی تو میگویم پیش ازین مردی بود بغایت دلیر و دلاور از قوم گلی
 زنی داشت شازندانی ^{شازندانی} نام این زن را شوهر و مادر و دیگر خویشان رضا دادند که تو
 پسران پیدا ساز زن در روزی که قمر در برج سرطان بود غسل کرد و بر سر چهار راه
 ایستاد نگاه برهنی در رسید با او گفت تو از من کام ستان شو برهن او را بخانه خود
 برد زن انجا رفته هوم کرد و در منزل او آرام گرفت برهن در ایام موجود بود او
 صحبت میداشت و سخن اصالت میکاشت و از و سه پسر متولد شد ^{پسر} پسر کالان ^{پسر}
 نام داشت همچنین تو هم بفرموده من از برهنی پسران پیدا کن کنی در جواب
 سخن پانز گفت تو با من این سخن گوی که پیوند من تو خواهد بود و بس از انجا
 که اخلاص درست داریم امیدوارم که پسران قوی شوکت صاحب است این
 بوجود آید اگر تیغ بر سر من جارید و دیگری نگیرد و من کسیکه پیوند جانی تو باشد

چون می پسندد که بدگیری کامرانی کند من نیز قصد پیغمبر یادم با تو میگفتم
 که از اولاد راجه پور فرمایان روانی بود و میگویند ^{سوپا} آشوتام چون بنیاد جنگ کرد و ملان
 کامل و مجروران عالی حاضر شدند اندر از خوردن افشره هم خوشدل شدند
 نشاط کرد و بر مہمان از گنج افشانی و گوهر ریزی آسوده شدند و این فرمانرو
 به نیروی طالع و اقبال چهار رکن عالم بر فرمان خود در آورد و اوزن داشت
 و دختر کاچی ^{کاتووان} نام راجه که به ^{مهر} نام داشت و از زمان صغر و عنفوان جوانی
 که شجبه ایست از جنون مفتون زن و مجنون این جادو من بود و اچار عجم
 چراغ حیات او بزودی تمام شدند نش بهدرا بسوگواری نشست و اما تعلیم
 داشت و در میان ناله و شیون میگفت زنی که بعد از مردن شوهر نماند
 باشد زندگانی بر و وبال است زن همان بهتر که بعد از مردن شوهر بمحضر
 اجل گردد و نوحه کنان بشوهر خطاب میکرد که مرا پیش خود بطلب که بی تو
 زیستن محال میدانم ناگاه آوازی از غیب رسید که بهدرا برخیز که من ترا
 پسران میدهم باید که چون پاک شوی شباهی چو دس ^{۱۳} دانشی بر جامه خود خوابی
 که من آنجا حاضر خواهم شد و با تو صحبت خاص خواهم داشت زن آنچنان کرد
 و دید که شوهرش پیدا شد و صحبت او پیوست همچنین بدفعات میکرد تا آنکه ازین
 زن سه پسر بوجود آمد و لقب هر سه ^{۱۴} شال شد چهار پسر دیگر به ^{۱۵} نام شدند
 راجه تو نیز بقوت عبادت و بصر و همت ازین پسران پیدا کن باند گفت
 من قصه این فرمانروا شنیده ام او از دیوتها بود و در زمان پیشین زمان
 شوهر وار بسر خود می بودند و آنها را فرزندان میشدند و شوهران تربیت
 فرزندان میکردند و هیچکس را انیمغنی بد نمی آمد این روش در سائر
 حیوانات باقی مانده است و در میان شمال نیز این رسم تا حال است چنانچه
 آتش از خوردن هنرم و هفت آن سیری ندارد و دریای محیط از همراه شدن
 و پیوستن آب دریای دیگر پر نمیشود و اجل از گزشتن جان جانداران

پس نمیکند همچنین زنان از صحبت دیگر مردان سیر نشینند و هر نوع مردی را
 به بینند خواه بیگانه خواه خویش بایل میگرددند اما رسم و قاعده حال آنست
 که هیچ زنی را روانیت که غیر شوهر خود بصحبت دیگری پیوندد و از کسی که این
 آئین بظهور آمده با تو میگویم و آن چنین است که ^{آذالک} نام عابدی بکابل نهاد
 او را فرزندی بوجود آمد ^{شهویت} گیت نام و این فرزند بعد از آن رسید و این
 بنیاد نهاد و پیش در ریاضت و عبادت مرتبه عالی داشت در موسم گرما
 چسایطون خود آتش میسوخت و چمنخ نور می افروخت و در بروی حضرت
 نیز اعظمی نشست و در ایام باران بیرون می بود و ابر بر سر او می بارید و در
 هوای سرد و میان آب میگذرانید و مخافت نفس و هوا میکرد و آسایش
 بدنی بر خود و بال میداشت و فرزند گرامی و خدمت پدر بزرگوار میبود و زنی
 برهنه میزد و او در میزبانی دقیقه فرو گذاشت نکرد و مراسم تعظیم و
 احترام بظهور رسانید و آنچه از محضر می بود بطریق اخلاص نهاد و فرزند و
 خدمت بود و در اثنای حروت و حکایت بر همین آذالک گفت زن من دختر
 کمک است و در پارسائی عدیل ندارد و محبت او با من از هر چه بیاید تو را کم
 زیاده است و این پسر من ازین زن شده و بیدار با جمیع علوم آن دانسته
 در اعمال او موافق بیدست بر همین برگشت تا حال روی زن ندیده ام و
 روح با صره من ضعف تمام پیدا کرده و قرض پدر بر سر من است بهر اومی قرض
 اراده دارم که پسری بهم رسانم و زن ترا میخواهم که نسبت او عالی است
 و از خاندان سعادت است این بگفت و دست زن بحضور شوهر و پسر گرفته
 بگوشه روان شد پس ازین واقعه برا فرخته گشت پدر چون دید که شعله
 خشمش پسر زبانه میزند تسلی بخش او شد و گفت این همه غصه مخور که روش
 قدیم است و در روی زمین زنان چهار طائفه از بر همین و چتری بیس و
 سود در قید شوهران میتنند و بر خود میباشند پسر گفت این رسم نادرست است

قبول ندارم همچنان هزاران نفر و محض دست ما در خود را از دست بر زمین
 کشیده و زمین را متعلق کرده و با سپه گفت که من پیر شده ام و برای خود او لا و
 میخواهم بدو از قرض بسیار شده در من هنوز زیاده دارم و میدانی که مراد من
 پیری و خیر جوان کسی نخواهد داد بگذارد که ازین صدت عفت یک گوهر حاصل
 کنم سپهر ازین سخنان برآشفست و آرزوی او را بر نیار و در این قاعه قدیم را
 محو کرد و او این تازه و قافون نو بنیاد نهاد و قهرمانان گفت قصه بگیر و درین باب
 داریم و آن ایست که راجه بود عالی قدر و الا شکوه سوداگر نام افروزی داشت پنهانی
 نام آنرا بجهت بهر رسانیدن پسر نزد عابد صاحب کمال که بشت نام داشت
 فرستاد و او را اشتم نام پیری از ان عابد متولد شد و ولادت منتم شنیده باشی
 که چگونه از بیاس شده است غرض من آنست که این سرگذشت ای بزرگان
 قدیم را پیش وید خود ساخته از صلاح من بیرون نروی و آنچه میگوم بجا آری گیتی
 گفت از من هرگز نخواهد شد که روی دیگر مردم به بیم شمنی و دمی آید و در ایام
 طغولیت که در کنار پرمی بودم و نظر تربیت از دنیا فتم دیدم گفته بود که
 سخنان من باید آداب هماننداری او بجای آری من فرموده پدر خود هر کشتی
 در رویشی که خانه می آید خدمت او میکردم بجان دل تا آنکه بدستی که بشیر در با
 نام بجان من آمد و او آنچنان عابدی بود که در تمام دنیا مثل خود نداشت من چنان
 او را شب و روز چنان میکردم که زیاده بران نباشد و هرگز نای خدمت بجای
 نمیرفتم چندان خدمت او کردم که او از من بغایت خوشنود گشت و مرا افسون
 یاد داد و با من گفت این افسون را بخوانی هر کس از دیوتها و روحانیان بخواند
 پیش تو حاضر میشود و با تو صحبت میدارد و تو را از ایشان پیری متولد شود
 من میدانم آنچه تو را با سا که بشیر گفته است راست نخواهد بود حالا چون مرا
 میفرمائی که از برای من پسر حاصل کن من محالست که بغیر از تو با هیچکس
 از آدمیان صحبت دارم اما اگر تو بغیرائی هر کدام از دیوتها و روحانیان را

که خواهی بطلبم از و فرزند برای تو حاصل کنم راجه چون این سخن از کنتی شنید
 بغایت خوشحال شد و با کنتی گفت همین سخط دهرم یعنی خیر را بطلب و از و
 فرزندی برای من حاصل کن امید دارم که از دهرم انجیان فرزندی برای
 من شود که در عالم عدیل و نظیر نداشته باشد پس کنتی از شوهر رخصت گرفته
 بخلوت رفت راجه پانده را بخاطر رسید که مبادا این عورت این سخن در فرغ
 میگذشت باشد و این بهاء خواهد که با کسی سرکاری پیدا کند پس خانه کنتی
 آنجا رفته بود محکم به بست چنانچه احتمال نداشت که هیچکس از آدمی زاد با آنجا
 تواند رفت و راجه پانده خود بدون خانه نشست و منتظری بود تا زمانی که کنتی
 آ بستران خان بده آمد کنتی چون آنجا آمدن افسون را بخواند دهرم
 حاضر شد بصورتی که از آن بهتر نباشد و روشنی روی او همچو آفتاب بود و دهرم
 خندان با کنتی گفت که امی عورت مرا بچه جفت طلبیدی و از من چه میخواهی
 من تو بد هم کنتی گفت از تو میخواهم که بمن پسری بدی پس دهرم با او صحبت
 داشت و برنت و کنتی آ بستر شد و دهرم از نظر غائب گشت کنتی از آن خانه
 بدر آمد و قصه آمدن دهرم و فرزند او را و او با شوهر خود گفت راجه پانده بغایت
 خوشحال گشت چون نهم ماه گذشت و در نصف روز بساعت سمید از کنتی
 پسری متولد شد که از نور روی او تمام خانه منور گشت در همان محله آوازی از
 جانب آسمان آمد چنانچه تمام مردم که در آنجا بودند شنیدند که این فرزند نیکو کار
 ترین همه مردمان خواهد بود و نام راجه جدیش را به منید و مردمان هر سه عالم
 اوصاف او خواهند گفت راجه پانده از تولد این فرزند بغایت خوشحال شد
 بشا و کام گشت و خیرات بسیار به استخوان داد و بعد از آن راجه پانده با کنتی
 که با چهره اینیم با فرزندش با یکدیگر بغایت قوی و زیروست و شجاع باشد تو کی
 دیگر انجین کن که گفته ام از با و پیا کن پس کنتی در خلوت برنت و همان افسون
 بخواند مبادا در طلب نمود با و بصورت شخصی برآمده بر آهوی سوار پیش کنتی
 بچ

طاهر شد و گفت ای کنتی از من چه میخواهی کنتی خنده کنان گفت که از تو
 فرزندی میخواهم که بنایت قوی و زبردست و شجاع و پروزور بود که کسی
 او را در روز و قوت کم نکرده باشد پس با او با کنتی صحبت داشت و بر وقت او
 آستین شد بعد از مدتی سپری را یک در همان زمان آوازی آمد که این سپهر
 چنان نرو و خواهد شد که کسی حریف او نخواهد شد راجه پانژ او را بهیم سینام نهاد
 و در روزی که او امر می غریب واقع شده را سخنان بود که کنتی بهیم را در بغل
 داشت و بر بالاسی نگ کلانی نشسته بود ناگاه شیری پیدا شد مردمان بغل
 در آمدند که شیر آمد کنتی ترسید و از غایت ترس فراموش کرد که فرزند
 در بغل دارد از جای خود بر جفت فرزند از بغل او افتاد به سران ضرب تمام فرزند
 و از آن ننگ چند ریزه خورد جدا شد و افتاد و هیچ آسیبی به فرزند نرسید مردمان از آن
 عجب ماندند و راجه پانژ بنایت خوشحال گشت و گفت که این فرزند من چنان
 قوی و پروزور خواهد شد که هیچکس حریف او نتواند شد و در همین روز که کنتی
 بهیم را زانید در وجود من از گند مری متولد شد چون پانژ دو پسر پیدا کرد
 بعد از آن به کنتی گفت که از برکت تو فرزند نیک پیدا شد میخواهم که یک پسر
 دیگر پیدا سازم که بسیار شجاع و عاقل و تیر انداز و صاحب جمال و خصال نیک
 داشته باشد با کنتی گفت اینچنین فرزند را زانید حاصل میشود اگر این را
 توانی حاضر کرد اینچنین فرزند از او حاصل میشود راجه پانژ د کنتی هر دو ببار
 در ریاضت مشغول شدند و راجه پانژ تا یک سال چون آفتاب بدوی آمد یک
 پاچی ایتاد و ببارت مشغول میشد تا زمانی که آفتاب فرو میرفت بعد از آنکه یک سال
 اینچنین ریاضت کشید اندر بر راجه پانژ طاهر شد و گفت ای راجه پانژ تو محبت
 فرزند اینقدر ریاضت کشیدی من تمنا سخنان فرزندی به هم که مثل او دیگری کم
 بوده باشد و تمام دشمن را به کشد و دوستان از او خوشحال و آسوده شوند این سخن
 گفته از نظر غائب شد راجه پانژ با کنتی گفت برکت این ریاضت که من کشیدم

اندر زمین ظاهر شد و مرا گفت که ترا انجمنین فرزند می خواهم داد که مثل او دیگری
 نبوده باشد در روشنی ریزی او همچو آفتاب خواهد شد و بصورت او هیچکس نباشد
 و در شجاعت و مرداکی و کمال عقل و مهت عدیل و نظیر خود نداشته باشد و چون
 را بر انداند و دروستان را بنوازند حالا تو بهمان افسونی که میدانی اندر او طلبت
 از فرزند را حاصل کنی گفتی غسل کرده لباسهای فاخره پوشیده بخلوت در آمد
 و افسون را بخواند و اندر او طلبید و اندر بصورت خوبی بر کنتی ظاهر شد و به او
 صحبت داشت و بر وقت گفتی آبستن شد و پسری زائید و در آن وقت
 آوازی از آسمان آمد که این فرزند آنچنان کسی خواهد بود که کار ^{کارته بی} بیج
 شده بود و در زور و قوت مثل ماه و یو خواهد بود و هیچکس جرعت او نخواهد
 و همه دشمنان را خواهد کشت جمیع اسلحه که دیوتها دارند همه را از دیوتها خواهد گرفت
 چنانچه دیوتها آن اسلحه را کار میفرمایند این هم همان طور خواهد فرمود چنانچه
 اندر بر همه غالب آمد است این هم بر همه غالب خواهد آمد نام ما در و پدر این
 پسر مشهور در عالم خواهد شد و همه راجه بار که در زمان او باشند چون خواهد کرد
 و جنگ عظیم بجا خواهد آورد و پسر ^{پیشام} آرم بر همه چیران غالب آمده بود و از زمین
 بر همه کس غالب خواهد آمد گفتی چون این نداشتید بقایت خوشحال گشت و
 شکری بقیه میرسانید راجه پانده هم بشنیدن این مرده بسیار خوشحال گشت
 احوال و اسباب از نقد و جنس بسیار فقرا و مساکین و در که پیشانج بسیار
 مردان را داد چون ارجن متولد شد اندر فرمود و القاره های شادی بجا
 و ابرار تصدیق و جمیع رکنان و بزرگان که در آن زمان بودند چون
^{अभिषेक} ^{बृहस्पति} ^{मरीचि} ^{वशिष्ठ} ^{विश्वामित्र} ^{गौतम} ^{कश्यप} ^{भद्राक्ष}
 و راج و کتیب و گوتم و بسوا مشر و بشت و مرچ و بره سپت و انکار و
 امر و کتیب و رچه و غیره در آن روز بجای که ارجن متولد شده بود آمدند و
 گفتند که تو ازین فرزند نام خواهی بر آورد و مشهور خواهی شد و بعضی
^{कालि} ^{विमल} ^{नन्दि} ^{धृतराष्ट्र} ^{वृ} ^{हृह} ^{सिहा} ^{उग्र} ^{सेन} ^{ग-धर्व}
 گفتند هر یک چون اگر بسین و با او بود و هرگز است و ند و در هر حال

نار و سورج ^{سूर्यवर्च} برچا و پستوالش ^{विष्णुवर्च} یا بجا آمده براج پانڈو و تولد فرزند تمنیت گفتند
 و آخا ز سرود گفتن کردند و بعضی از ابراهیم چون ^{उर्वशी} اوربشی و غیره سرود میگفتند
 یازده روز در فاسی ^{अश्विनी कुमार रुद्र} گماردها دیو و چندی از ماران چون ^{नक्षत्र} ناکشتر و چکام و غیره
 و دیگران همه از دیوتها و جانوران به پرستش راجه پانڈو آمدند و را بآمین
 این فرزند تمنیت کردند چند روز راجه میمانی و خوشحالی گذرانید بعد از آنکه
 از تولد ارجن مدتی گذشت مادر می زن دومی راجه پانڈو باشد هرگفت که
 من و کنشی هر دو زن ان توایم و تو با هر دو عنایت و التفات داری حالانکه
 سه فرزند پیدا کردی چنان کن که مرا هم فرزندان شوند و خاطر من هم خوشحال گرد
 راجه پانڈو گفت ازین چه بهتر که مرا هم فرزندان پیدا شوند راجه پانڈو دومی را
 بسیار دوست میداشت و مادر می از کنشی بیشتر غریب بود راجه پانڈو با مادر می گفت
 که تو میدانی که ترا چه مقدار دوست میدارم و میخواهم که مرا از تو فرزندی باشد
 اما خود میدانی که من با تو صحبت نمیتوانم که در چه نوع فرزندان شوند مادر می گفت
 که اگر چنان میشد که کنشی یکی از دیوتها را برای من بطلبید تا مرا هم فرزند میشد
 خوب می بود راجه پانڈو گفت تو کنشی را بگو مادر می گفت که مرا شرم می آید که این سخن
 با کنشی بگویم و دیگره تیرسم که مباد سخن مرا قبول نکنند اگر شما با کنشی اینمنی سا بگوئید
 شاید سخن شما را قبول نماید راجه پانڈو گفت منم این را در خاطر داشتم اما حظه
 آن میکردم که مباد او را بد آید حالا که تو گفتی من به کنشی میگویم و گمان من
 آنست که کنشی سخن مرا قبول کند پس راجه پانڈو کنشی را بگوشه برد و گفت
 که تو از جان من دوست تری و حالا بجهت من بی آنکه خود را به من سانی
 فرزندان رشید پیدا کردی دوستی تو در مل من شده است و از تو میخواهم
 در زیارتی اولاد در حق من سعی میکردی باشی کنشی گفت که من سه سیر
 تو بهم رسانیدم هر کس که بیشتر از سه فرزند بجای از غیر شوهر بهم رساند آنرا بد
 باید دانست راجه گفت این مادر می دوست نست اگر چنان کنی که او هم

فرزادی شود خوب است هر چند که فرزند بیشتر شوند بهتر است گفتی گفت من این
 فرموده شما چاره ندارم اما از یک مرتبه بیشتر این افسون را برای مادری بخوانم
 خواند پس راجه پانده داری را طلب فرمود و گفتی با او گفت من یک مرتبه بیشتر
 را خوانده دیوتی بخت تو حاضر کنم و ترا از فرزند شود مادری با خود گفت که مرا
 کسی باید که از دو پسر شود بعد از فکر بسیار بخاطر رسانید که سنی کار و کوشش
 از دیوتیها که از هم جدا نمی باشند ایشان را می باید طلبید تا شاید که از ایشان
 مراد دو پسر حاصل شوند به گفتی گفت که برای من اسنی کار را حاضر کن گفتی
 افسون را بخواند و اسنی کار را طلبید اسنی کار حاضر شدند و با داری صحبت
 داشتند و آبستن شد بعد از مدتی دو پسر زائید هر دو با کمال حسن و صاحب
 جمال بودند چنانچه پادشاه ایشان در آمدی زار و گریه بود و برادر کلان که پیشتر
 از شکم مادری بر آرد و از انکل و خرد را سهد می نام نهادند در آنوقت که ایشان
 متولد شدند از هوا آوازی آمد که این دو پسر دولت مند و صاحب جمال خواهند
 آن پسران زود تر از دیگر پسران کلان میشوند و در خردی آثار دولت
 و شجاعت و کمال زود رو قوت و عقل و علم از ایشان ظاهر میگشت و پدران
 دیدن ایشان بنهایت خوشحال میگشت راجه پانده با گفتی گفت که پسران
 مادری بسیار خوب شدند که دیگر چنان کنی که او را پسر دیگری هم شود بسیار
 خوب است گفتی گفت من میخواستم که او را یک پسر شود و او با زنی داده
 و دو پسر را آورد و دیگر این سخن تکلیف کن راجه پانده رانج پسر شدند و این
 پنج برادران را پادشاه خواندند بعد از این در کتاب هر جا که پادشاه
 مذکور خواهند شد مراد از این پنج برادران باشد آنها آنچنان کسان
 شدند که هر کس ایشان امید دید چنانچه از دیدن آفتاب خوشحال میشود
 آنچنان خوشحال میشود و نهایت حسن و جمال و ضیا بودند و آنوقت که همه
 در کوه ها نخل بودند اکثر اوقات بسیر می کردند و نوبتی راجه در حاکم طیف

که آنها می رواند و سبزی و دشت تنهاشته بودند و گاو
او که مادری نام دشت خود را آماسته پیش راجه آمد این مادری در غایت
حسن و جمال بود راجه پاندر را چون نظر بر جمال او افتاد میل کرد که صحبت دارد
او هر چند خواست که خود را نگا بهار و نتوانست با وجود آنکه میدانست که از
نزدیکی کردن با زن هلاک خواهد شد صبر نتوانست کرد و پیش آمد و او را
بگیرفت مادری فریاد و زاری کرد و راجه را منع نمود و گفت که از برای
آفریدگار دست از من بردار و مرا بگذار و گرنه هلاک خواهی شد راجه را چنان
شعوت غالب شد که هیچ وجه ضبط خود نتوانست کرد او را بزور زانخت
با او آغاز صحبت کرد و در آشنای صحبت چنانچه که آن عابد و عامی کرده
بود فی الحال بافتاد و هلاک شد چون راجه از هم گذشت مادری خود را از
جدا کرد و بنیاد فریاد و زاری کرد و گفتی و فرزند آن راجه پانده همه از فریاد مادری
بر سر راجه پانده آمدند و او را دیدند که افتاده و هلاک شده بنیاد فریاد و زاری
کردند و گفتی از همه بیشتر زاری و بقیاری کرد و با مادری آغاز عتاب نمود
و گفت که تو میدانستی که راجه بجز صحبت با زنان هلاک میشود چرا او را منع
نکردی و گذاشتی که با تو صحبت دشت تا اینجا او را پیش آمد و فرزند آن را
قیمم ساختی مادری گفت تو هر چه میگوئی راست است اما آفریدگار شا ه حال که
من در منع او تقصیر نکرده ام لیکن چون اجل او به سید منع نکرده نه کرد
بعد از آنکه فریاد و زاری بسیار کردند در پی برداشت و سوختن راجه شدند و هر دو
نن راجه خواستند که خود را با راجه بسوزند مادری با کنتی گفت که پسران راجه پانده
خود سال مانده اند یکی از ما باید که بر سر آنها بپزد باشد چون راجه بجهت من هلاک
شده است مرا باید که همراه راجه بسوزم در کمینشان و غیر هم که آنجا بودند گفتند
که مادری معقول میگوید و همه کنتی را از سوختن منع کردند مادری پسران
خود را در بفل گرفته بگریست و دست هر دو را گرفته به کنتی سپرد و کنتی گفت

ای خواهر از قوالها مس دارم که پسران مرا عزیزی داری و مثل فرزندان خود
 اینها را به بنی مادری این سخن گفته روان شد و همراه راجه خود را بسوخت که پیش
 و جمعی از بزرگان که در اینجا بودند با هم گفتند که راجه پانژ ترک سلطنت کرده و پسر
 مامی بود و حالا مناسب آنست که فرزندان او را بوطن برسانیم پس جمعی از
 رکیشران پسران راجه را با کنتی همراه گرفته و هم سوخته راجه پانژ و مادری
 بر تخت نهاده برداشتند و متوجه مستنای پور شدند پس کس بخدست عم راجه
 پانژ بهیکم تپامه و برادر او و دهر اشت فرستاده خبر کردند که سریر راجه پانژ و فرزندان
 او را آورده ایم چون این خبر به خوشیان راجه رسید همه از شهر بدرآمده اینجا
 آمدند و تمام مردمان مستنای پور آمده مویها کشاده گریه میکردند بهیکم تپامه و
 دهر تراشت و بدرستوتی و مادر راجه پانژ انبکا و انباکا و گندباری چون بر سر
 راجه پانژ آمدند اول مرتبه که رکیشران که همراه آمده بودند آنها را تعظیم و احترام
 نمودند بعد از آن فرزندان راجه پانژ را دیده ایشانرا نوازش کردند و بجهت راجه
 پانژ بسیار گریستند و مادر راجه پانژ که انباکا نام داشت آن مقدار زاری و فریاد
 فرزند نمود که از موش رفت و بعد از مدتی موش آمدستوتی و انباکا و گندباری و
 بهیکم تپامه و دیگران آمده او را تسلی بسیار کردند بهیکم تپامه او را و دیگران
 که موکشاده گریه میکردند منع می نمودند چون غوغا تسکین یافت بهیکم تپامه
 آن رکیشران را که همراه سریر راجه پانژ آمده بودند دست ایشان را بوسید
 و کمال تعظیم و احترام نمود و گفت که این سلطنت ما تعلق بشاد دارد و التماس
 از شاد داریم که شما سلطنت میکردید باشید تا ما چه کمربته در خدمت ملازمت شما
 بوده باشیم چون بهیکم تپامه این سخن گفت یکی از رکیشران که از همه بزرگتر
 بود و مویهای ژولیده دراز داشت و در پوست آهننهان گشته بود و بر خاست
 و گفت ای بهیکم تپامه آفریدگار ترا خیر دل و دلام و دم فقیرانیم و دنیا ترک کرده ایم
 سلطنت و حکومت تعلق بشاد دارد و پدر بر پدر بشاد آمده غرض ما نصیران این

آملن آن نبود کہ سلطنت از شما بگیریم پانڈراجہ بزرگی بود ترک حکومت کردہ و چرا
 مامی بود و بطریق برہمہ چاری زندگانی میکرد و این فرزندان کہ یکی از ہم جنبہ شری
 و بہم سین انبارست و ارجن اناندر یادگارست و آن ہر دو یکی نکل و ہم سہیل
 از انہی کمارانند چون راجہ پانڈ از عالم رفت چون در منزل مامو دم میبود و فرزند
 کہ فرزندان یتیم او را بوطن و خویشان برسانیم حالا شما ہر یکی کہ با مامی کنید
 باین سپرن میگردہ باشید التماس از شما داریم کہ انچہ حق یتیمان ست
 ایشان برسانید راجہ پانڈ در زمانی کہ فوت یافت او را میسوزانیدند مادری
 زن او خور را با او بسوخت ماسریر این ہر دو ہمراہ آورده ایم انچہ شرائط عزرا
 او بودہ باشد آنرا بجا آرید و از جانی کہ آمدہ ایم باز ما انجامیریم و این سپرن
 راجہ پانڈ را بشما سفارش میکنم و شما را بخدا می سپاریم کہ ہمیشہ ان این سخن گفتہ
 ہمہ از نظر غائب شدند و ہمہ مردمان حیران ماندند کہ این مردمان چہ شدند و
 بہ کجا رفتند پس دہ ہر تراشت بابدہر گفت کہ اسی برادر حالا انچہ زرو مال ضرور
 باشد از خزائنہ ما بگیر و انچہ شرائط عزرا برادر عزیز را راجہ پانڈ باشد انچان بجا آرس
 بہیکم تپامہ و بدر و دیگر بزرگان سریر راجہ پانڈ و مادری را بہ اعزاز تمام برداشتہ
 نقارہ و نغیر نواختند و زرو مال بسیار ہمراہ بردہ بہ فقراد مساکین میدادند و زنان
 موہیا کشادہ نوحہ کنان میفرستاد بہ کنار آب گنگ رسیدند پس جنبہ راجہ پانڈ
 و مادری را در آب گنگ انداختند بعد از ان بہستنا پور باز گشتند و چند
 روز طعام بر مردمان میدادند و زرو اسباب بسیار بہ برہمنان و سائر مردمان میدادند
 بعد از ان کیاس بہ پیش مادر خود ستوتی آمد و گفت اسی مادر نزدیک شد کہ
 کلجاک شود و خیر نقصان خواہد یافت و فساد بسیار خواہد شد و از بدی در جود ہن
 پس دہ ہر تراشت خانوادہ کو روان خواہد برافتا اسی مادر اگر تو خیریت خود میخواہی
 از میان این مردمان بدر و رو بیا تا من ترا بجنگل ببرم تا تو موت و ہلاک این مردمان
 نہ بینی ستوتی چون این سخن از کیاس شنید ہر دو عروسان خود انہکا و انہاکا را

طلبیده سخن بیاس را با ایشان گفت و بگفت که من از میان مردم بدر فرستم
 بجنگل بروم ایشان گفتند هر جا که شما میرودید با هم در خدمت شما میرویم پس
 ستوتی به یکدیگر میپاییم را طلبید و گفت ای فرزندان من پریشده ام حالا وقت آنست
 که من بجنگل بروم و عبادت مشغول باشم پس از به یکدیگر میپاییم را بخت گرفته
 باتفاق انبکا و انبا نکا بجنگل رفت و در جنگل عبادت و ریاضت مشغول شدند
 و روزی روزی ریاضت می افزودند تا کار بجائی رسانیدند که ترک طعام آب کردند
 و عبادت می نمودند تا زمانی که ازین عالم رفتند به یکدیگر میپاییم و در هر تراشت
 فرزندان راجه پاندر را بغایت عزیز میداشتند و این پنج برادر با هم پیوسته
 می بودند و گاهی با پسران و هر تراشت بازمی میگرفتند و این پنج برادر اگر
 چوبها بر سر پسران و هر تراشت میزدند غالب بودند و در وجود من که پسر کلان
 و هر تراشت بود ازین برادران حسد میبرد و بهمی در جلدی و زور بر همه
 فرزندان و هر تراشت غالب بود و گاهی که پاندر و آن با پسران و هر تراشت بازمی
 میگرفتند بهمی برایشان غالب می آمد و پنج شش برادر در وجود من را در بغل برداشته
 میبرد و بزرگترین می زد و ایشان در قهر میشدند و هر چند میخواستند که انتقام از او
 بگیرند نمیتوانستند و بهمی چند کس ایشان را بر میداشت و در آب می انداخت
 و پند عوطه می داد که نزدیک بهلاک میرسیدند آنگاه ایشان را بزرگترین می انداخت
 و اعضا می ایشان بر روی آمد و بهمی چنان طعام میخورد که چهل و پنجاه کس
 آنقدر نمیتوانستند خورد و در وجود من چون آن قوت بهمی نمیدید بغایت حسد
 میبرد و بهمی غالب نمیشد و در فکر آن شد که بهمی را بکشد پس در وجود من با برادران
 خود در کشتن بهمی مشورت نمود و قرار برین دادند که هرگاه بهمی را در جانی تنها بینند
 در آب گنگ با نازند تا غرق شود پس فوتی بکنا آب گنگ بسر رفته بودند
 و نیمه بار آنجا زده بودند زمینى بلند بود آنجا طعام خوردند طبقی چند را که در پیش
 بهمی انداخته بودند در وجود من برادران کرده بود بهمی نماند آنسته آن طعام را بخورد

آنکاه کبنا رنگ خوابید چون شب شد ما بجا ماند و گمان همه بجا نماندند
 و بهیم کبنا رنگ خوابیده ماند و بهوش بود برادران اواز حال انداختند
 و در جو دهن بهیم را بآن حال دید خود آمد و ستیامی او را محکم رست و او را در آب
 انداخت بعد از خط بهیم به شعور آمد و در آب و دید زور کرده بند بای خود
 پاره کرده و از آب بدر آمد باز کبنا آب بخواب رفت و در جو دهن خبر یافت که بهیم
 از آب سلامت بر آمده خسپیده است بفرمود تا چن یا را فعی بر آورد و آن
 ماران را بهیم انداختند تا اکثر بدن او را گزیدند بهیم از درد آنها بیدار شد آن
 ماران را بآن کسی که آنها را آورده بود بگشت و بجان آمد و در جو دهن نوبت دیگر
 زهر با ابل در طماک کرده بخورد و در او بهیم از اثر آن زهر بهوش گشت پس بفرمود
 تا او را محکم بستند و در آب انداختند اتفاقا باسک مار در آنوقت به غسل گنگا
 رفته بود چون بهیم را بآن حال دید رحم کرد و چند ماران را بفرمود تا زهر او را
 میکشند تمام زهر از بدن او بیرون آمد بفرمود تا بهیم را بقعر زمین بریند بهیم
 را تا که با بخار سید بهوش آمد و بند بای خود را پاره کرد و در قعر زمین گشت خود
 آب حیات بود هر کس از آن حوض آب میخورد او را زور و قوت میزد پس
 باسک بهیم را بر سر آن حوضها آورد و گفت زمین آب بخور که ترا زورده هزار
 نیل خواهد شد بهیم دم در آن حوض نهاد و هر شبت حوض را یکی بار به آشامید
 چون آب را بخورد او را خفاب گرفت باسک فرمود تا بجهت خواب او تخت
 راست کردند بهیم را بالایی آن خواب رفت و تا هشت روز خواب ماند و در جو دهن
 که بهیم را زهر داده در آب انداخته بود برادران میگردید و در آن زمان بجای دیگر باری
 مشغول بودند بعد از آن که از باری فلان گشتند هر چند بهیم را طلبیدند نیافتند
 گمان بردند که بجان رفته باشد پس کوروان و پانڈوان همه بجا نمانی خود
 رفتند و در جو دهن گمان آنکه بهیم را کشته است در غایت خوشحالی بودند و در
 بهیم چون بجان آمد از مادر پرسیدند که بهیم بجان آمده است گنتی گفت که او

هر ايشا ميرنفته است من ان باز از خبر ندارم گفتم کس فرستاده خبر را طلبيد گفت
 که بهيم پيدا نيت و بهيچ نميدانم که کجا رفته باشد مستير هم که مبادا در جود من در
 کشته باشد چرا که او در نهايت عداوت است و با پسران من حسد ميرد بدي
 گفت اهي گفتم غم مخور که پسر تو سلامت خواهد بود و فرزندان تو همه عمر دراز
 خواهند بود و دولت عظيم با آنها خواهد رسيد بذر تسلي کرده بمنزل خود رفت
 اما گفتم از غم بهيم مخورن و برادرش نيز بغايت اندوهناک مي بودند اما
 بهيم بود از هشت روز از خواب بيدار شد در خود زور و قوت و گير يافت و
 با سگ پيش آمده طعام بسيار آورد بهيم تمام آن طعام را بخورد و بعد از آن با سگ
 لها سر ماي نيك بجهت بهيم آورد بهيم غسل کرده آن لها سهارا پوشيد با سگ
 حامل از جوار نفيس در گردن بهيم انداخت آنگاه بهيم را وداع کرد و چندين
 مار را همراه خود با بهيم را کنار آب گنگ بجايي که در جود من او را در آب انداخته
 رفته بود رسانند ماران بهيم را آنگاه آوردند و بهيم بعد از هشت روز ايشان را
 وداع کرده بخانه خود آمد و در برادران از ديدن او بغايت خوشحال گشتند و
 پرسيدند که درين چند روز کجا بودي بهيم سرگزشت خود را و هر دايي جود من
 او را در آب بسته انداختن و برون با سگ مارا و را و خوردن آسجيات خوابيد
 هشت روز تمام را بگفت برادران و مادر او را در بغل گرفتن و از خوردن آسجيات
 بهيم نهايت خوشحال گشتند آنگاه جد مشر که برادر کلان بود گفت اهي بهيم اين
 حکايت در جود من را بعد از اين بزبان مياري يا همه برادران گفت که مانند نسيم
 که در جود من کشتن با آما دوست بعد از اين از خود کيد گير غافل باشيد بعد از آن
 برادران از حال کيد گير خبر داري بودند در جود من از جد مشر و برادرش بسيار درد
 بود ميخواست که ايشان را هلاک سازد و با شگن که خال او بود و وساسن که برادر خود
 در جود من بود براي دفع پانديوان مشورت مينمود و در باني با هم جنگي افتاد
 و هر تراشت که پدر در جود من و عموي پانديوان بود چون شنيد که پسران عموي

با هم در بازی جنگ و نزاع میکنند آرزو ده خاطر گشت که با چای را طلبید ایشان را
 با و سپرد که پیش او چیزی بخوانند با هم علوم بخوانند و بازی ترک کنند تا مگر عیادت
 در شمنی نشود و راجه خنجه به پیشیم با این گفت میخواهم که پیدایش که با چای به این بگوید
 پیشیم با این گفت که رکبشری بود گوتم تمام و شست بغایت عابد و شرف و روان نام سپهر
 و شست که بید علم سلو نیکو نمیدانست و طبعش خنیا که در علم کاندازی مایل بود
 و هیچ علم و گیر مایل نبود و چندان عبادت کرد که اندر از و تبرید که مبارک و اشخص
 بزور عبادت جامی مرا بگیر و خواست که در عبادت او خلل اندازد یکی از اهل باجان پند نام را
 پیش او فرستاد و خاطر او با کل اسپر اشود و اندکی از عبادت باز آید میر آن
 اسپر به پیش رکبش آرد و او را دید که نشسته است و یکدست کمانی دارد و در دست
 و گیر تر آن اسپر با سهامی نازک پوشیده خنیاچه بدش از زیر لباس نمایان بود
 و چند مرتبه در پیش شرف و آن گذشته چون شرف و آن آن جن و جمال و عجبی آن اسپر را
 دید و دلش مایل شد خنیاچه کمان به تیر از و گشتش بافتاد و شوت و حرکت آمد
 آب منی بی اختیار از و جدا شد و بر آن تیر که از منی بود افتاد نصف یک طرف و
 نصف بطرف دیگر و فرزند آن از آن آب منی تولد شدند یک پسر و یک دختر
 در آن وقت روزی راجه شانتن بشکار رفته بود یکی از کسان راجه بر سر آن
 دو فرزند و آن تیر و کمان بر سید و رکبش در آنجا نبود آن شخص من است که این
 دو پسر از رکبش خواهند بود بیا و راجه شانتن را خبر کرد و راجه بر سر ایشان آمد
 و بفرمود تا هر دو را بر و داشتند و همراه خود بشهر آورد و ایشان را مثل فرزندان
 می پرورید تا کلان شدند پسر را که پ نام نهاد و دختر را که بی نام نهاد و بعد از آن
 شرف و آن پسر گوتم رکبش نبور باطن دریافت که پسر و دختر هر راجه شانتن پرورش کرد
 نزد راجه آمد و هر دو فرزند خود را دید خوشحال شد و پسر را جمیع علوم و هنر منون سپارد
 و چهار نوع تیر اندازی تعلیم داد و در اندک روزی پسر در جمیع علوم و انواع یا بگری سر آمد
 زمان خود شد و راجه شانتن بعد از آن که پ را بسیار عزیز میداشت و کور و آن جمیع

فرزندان خود را می فرمودند که پیش او میخوانند و او را که پاجاج نام نهادند به یکم تپا به
 فرزندان پانده نام پیش که پاجاج آورد و سفارش کرد که پاجاج همه ایشان را تعلیم
 علوم میداد و در اندک زمانی بغایت دانگشتند بعد از مدتی در روز پاجاج که در پیش
 جمیع علوم و فنون ساکری مدبر و نظیر خود داشت بهستنا پور آمد و به یکم تپا به
 او را غرض و محترم داشت و پسران راجه پانده فرزندان و بر تراشت را به در و ناچاج
 سپرد و در و ناچاج ایشان را تعلیم میداد و شفقت بسیاری به ایشان میکرد و چون
 بشیم با این حقیقت آمدن در و ناچاج به بهستنا پور و تعلیم دادن او که روان و
 پانده را این بطریق اجمال گفت راجه پنجه با بیسم پان گفت که میخوانم قوه در و ناچاج
 و حکایت پسر را که اسوس ^{अश्वत्थामा} نام داشت و آمدن او بهستنا پور مفصل
 با من بیان فرمائید بیسم پان گفت که در هر دو ار که پیش می بود بهر دو واج نام
 بنایت عابد و انا بود و روزی یکی از افسران که گنراجی نام داشت به آب گنگ آمد
 غسل میکرد و این افسر بنایت کمال در حسن خوبی از دیگر افسران ممتاز بود چشم
 بهر دو واج بروی افتاد و بی اختیار آب منی از او جدا شد و بر کوزه که نزدیک او بود
 افتاد و آن کوزه از برگ درختان بود و در آن کوزه پرورش میانیت بعد از مدتی
 پسری از آن پیدا شد پدرش او را در و ناچاج نام نهاد و چرا که در کوزه پرورده شد
 بود و آن کوزه را درونه میگویند از آن سبب او را درونه نام نهادند چون کلان
 شد چهار بیدار و انگهای بیدار نیکو خواند بعد از آن و دیگر علوم را نیکو خواند و خپاش
 که در آن زمان مثل او هیچکس نبود بعد از آن پدرش او را به پیش رکیشتری برد
 که او را اگر ^{अग्निवेश} پیش نام میگفتند و انواع تیر اندازی را نیکو میدانست و درونه پیش او
 انواع تیر اندازی آموخت در آن زمان در کینکه راجه بود و پرگشت نام با بهر دو واج
 رکیشتری دوستی تمام داشت و آن روز که از بهر دو واج درونه متولد شد در خانه
 راجه پرگشت هم پیشری متولد شد و در و ناچاج نام چون در و ناچاج و در و پد کلان شدند
 با یکدیگر بازی میکردند و با هم دوست بودند و در و ناچاج میگفت که اگر من

راجه شوم نصفت ولایت خود را بتو میدهم بعد چندی پدر در زناوفات یافت و
 راجه کپوت نیز از عالم رفت پسرش بجای پدر راجه شد پدر و راجه چارج با پسر گرفته بود
 تو بعد ازین البته زن بخوار می که ترا پسر شود و راجه چارج بوصیت پدر خود
 که راجه چارج که کرپی نام داشت بخوار می ^{शाहजीर} و کرپی شب و روز خدمت شوهر میکرد
 بعد از مدتی از درون راجه چارج و کرپی پسر می متولد شد و همین که متولد شد آواز
 گریه مثل آواز اچمی شروا پسی که از دریا برآمده بود از آسمان آواز آمد که ازین پسر
 وقت تولد آواز اسپ آمد لهذا او را اسوسه نام نهادند و در روز و وقت
 این پسر مثل اسپ اچمی شروا خواهد بود پدر را از تولد فرزند بنایت خوشحالی
 روی نمود و او را عزیزتر میداشت و روزی بزرگ کلان میشد و با تعلیم علوم نیز خواند
 و انواع فنون سپاگیری یاد میداد چنانچه خود میدانست با و تعلیم میداد و فرزند
 درون راجه چارج باشا گردان خود به پیش پسر ام رفت و تعظیم او کرد او گفت تو
 چه کسی درون گفت که من درون راجه چارج ام پسر پسر و راجه رکبش پسر ام ادا
 تعظیم و احترام کرد و از او پرسید که سبب چیست پیش من آمدی درون راجه چارج گفت که
 من با خلیج زر و مال آمده بودم تا تو بدیده زر بمن بدهی پسر ام گفت زر و مالی که دادم
 پیش انان من شما تمام به بر منان بخش کردم حالا بغیر از همین سلاحی که همراه من
 هیچ چیز نگین ندارم اگر تو بگوئی سر خود را بتو بدهم اگر بگوئی انواع تیر اندازی و سلاح تو
 بیا منورم درون راجه چارج گفت سر شما سلامت باشد اگر شما عنایت مینمایید تیر اندازی
 و سلاح باز می چنان بمن تعلیم فرمائید که هر تیری که من باندازم چون بخوار هم باز آن
 تیر پیش من بیاید پسر ام جميع علوم تیر اندازی به درون راجه چارج تعلیم داد چنانچه
 درون راجه چارج در انواع تیر اندازی و دیگر سلاح بمثل زبان خود شد پس درون راجه چارج
 از پسر ام وداع شده پیش راجه در وید آمد و او را بدرید و با و گفت من دوست
 قدیم توام در وید را از ان سخن بدادم و گفت تو بسیار بی عقل بر من بوده که
 با راجه چارجی ادبانه میگویی که من دوست توام در وید سالی اگر با هم بازی کرده باشیم

حالا که من بمرتبه سلطنت رسیده ام تر نمی رسد که آنچه در کودکی میان ما و تو گذشته باشد از منظور داری اگر در خدمت من باشی از کمال مروت آنقدر تو میدهم که وجه کفایت تو می شده باشد در ونا چایچ این سخنان را از راجه دروید شنید عجز از گشت و تا دو ساعت سر بر زانو نهاده غضب خود را فرو خور و آنگاه برخاست و از مجلس دروید بدر آمد و به هستانا پور متوجه شد چون به آنجا رسید بخانه که پاچایچ رفت او از دیدن او بغایت خوشحال شد مدتی با او را در خانه خود نگاه داشت در آن ایام راجه جدی شتر با برادران هر روز بخانه که پاچایچ می آمد گاهی که پاچایچ از منزل خود جهت مهمی بیرون می رفت میسر در ونا چایچ جدی شتر و برادرانش را بعضی از فنون پاکبازی تعلیم میداد و همچنین بغیر از که پاچایچ این را ز غیب داشت القصه بعد از مدتی در وجود من با برادران خود یکجا بازی میکرد و گوی از ریمان بود او را بچوگان میزدند و هر طرف از عقب میدویدند اتفاقا گوی ایشان در چاهی افتاد همه بر سر آن چاه آمدند هر چند خواستند که آن گوی بدر آورند نتوانستند در آن اثنای که شتر راجه جدی شتر هم از دست دران چاه افتاد و در همان وقت در ونا چایچ با آنجا رسید چون ایشان را در بر آوردن گوی عاجز یافت بجنید و گفت شما انسا و لا در راجه بخت ای گوی را از چاه بدر نیتوانید آورد آنها گفتند که تو میتوانی بر آورد در ونا چایچ گفت به بینید که من چگونه بر می آورم پس چند چوبه را که از آن جارب میسازند یکی از آن چوب بدست گرفته چنان با نداشت که بر آن گوی خورد و بعد از آن چوب دیگر را نداشت که بر سر چوب اول بند شد و چوب دیگر را نداشت همین طور بند میکرد تا بر چاه رسید بعد از آن چوبی را که با هم پیوند شده بودند بکشد و گوی را بر آورد و همه آن مردان که در اطراف چاه ایستاده بودند تماشا میکردند حیران آمدند آن گاه با در ونا چایچ گفتند که هیچ میتوانی که آن انگشتری را بدر آری در ونا چایچ گفت آری پس تیر می کشد

کمان را بدست گرفت چنان تیری در آن چاه انداخت که آن انگشتری
 بر پیکان تیر بند شد و تیر را در و نا چای باز طلبید و انگشتری با تیر سر و تن
 همه مردم حیران ماندند و انگشتری را برداشتند و همه جوانان آمده او را
 تعظیم و احترام کردند و پرسیدند که توجیه کسی گفت نزد بهیکم تپامه برودید
 صدمت مراد و این کار مرا با و بگویند او با شما خواهد گفت که من چه کسم
 پس آن جوانان همه بلا زمت بهیکم تپامه رفتند با و گفتند که مردی چنین
 کاری کرد بهیکم تپامه گفت صورت او را بمن بگویند چون حلیه او را بیان کردند
 بهیکم تپامه گفت این شخص در و نا چای خواهد بود که اینها از دست او برآمده
 خود برخاست و با اتفاق بعضی از بزرگان پیش در و نا چای رفت چون از دور
 بدید تعظیم او بجا آورد و در و نا چای هم پیشتر آمده تعظیم بهیکم تپامه کرد و یکدیگر را
 در یافتند بهیکم از دیدن این بنایت خوشحال شدند و پرسید که آنچه سبب این
 تشریف آورده اید او گفت من پیش الکن پیش بر من رفته بودم که بعضی از
 انواع تیر اندازی را که بغیر از کسی نمیدانید و گیرم و بعضی از علم نجوم پیش از نجوم
 چون پیش او رفتم راجه در و پد که حاکم کینله بود پیش او آمدم میان من و او دوستی
 بسیار بود شب در و با هم می بودیم روزی او با من گفت که پدر مراد دست میداند
 و میگوید که سلطنت بهوداده خود بخوبی رفته عبادت خواهند کرد و هرگاه من را به شوم
 سلطنت و ولایت من تمام تعلق بهوداده داشت اگر خبری بمن خواهی داد و خرم
 گرفت و الا خیر با من شرط کرد که هرگاه من سلطنت بیایم پیش من خواهی آمد بعد
 از مدتی که من بفرمان پدر خود خواهر کرد با چای را خواستم و آن عورت آنچنان مست
 من بهیکم که زیاده بران نتواند بود و من از خدای نگاری او خشنود می بودیم بعد از
 مدتی آفریدگار مرا پسر کرد است فرمود او را اسو ستمانا نام نهادم و این پسر درخت
 خوبی است و در روز قوت و جلدی و دلیری نظیر فرزند من از دیدن این پسر
 بنایت خوشحال شدم و این پسر چون اندکی کلام شد با پسران چتریان

بازی میکرد و نوبتی که آنها شیر میخوردند و را هم میل شیر شد گریه کنان پیش من
 آمد که من شیر میخواهم بر چند خواستم گاوی شیر دار بهم رسانم میفرستد یا و سپرد
 چند برج را کوفته آب در آن ریخت چون آب سفید شد آنرا بوسی دادند و
 که شیر است از خوردن او بنایت خوشحال شد و از خوشحالی به محبت و خنده میگذشت
 مرا از دیدن آن حال سپهر طاقت نماند گریه بسیار کردم و با خود گفتم که این چه وقایع
 است که من نمیتوانم یک پیاله شیر بحیث اطفال بهرسانم و در آن ایام شنیدم
 که در وید پسر راجه کنبه که دوست من است به سلطنت رسیده است من آن شرط
 که با وی کرده بودم باید آورده پسوزن خود را همراه گرفته پیش وی رفتم چون
 او را دیدم گفتم که من آن دوست قدیم تو ام که با من شرط کرده بودی که چون
 به سلطنت برسم پیش من بیایی او در برابر من سخن چنان گفت که مرا شرم نمی
 که پیش شما بگویم و با من عتراض کرده آخر گفت چون تو اینجا آمده از کمال مرمت
 آنقدر که تو میخوردی باشی مقرر خواهم نمود که قبول دهند من بنایت شمرنده
 پریشان شدم و از مجلس او برخاسته پیش شما آمدم به یکم پیاله گفت ای برادر
 شما عنایت فرمودید که اینجا آمدید این سلطنت ما تعلق بشما دارد و صد لعنت
 بر دروید باد که قدر عمو شما را ندانسته و طالع قومی بود که شما تشریف فرما شدید به یکم تن
 دست او را گرفته بمنزل خود آورد و منزل مناسب حال بحیث او تعیین کرد بعد
 از آن مال و اسباب بی نهایت برای او فرستاد و آنگاه دست پسران پانز
 و در هارشت گرفته پیش در ونا چای آورد و گفت که ایشان فرزندان برادر
 من اند ایشان را بملازمت شما آورده ام که در غلامی شما باشند و شما از ایشان
 شفقت و مرحمت بازدارید در ونا چای گفت که آنها فرزندان من اند و من
 ایشان را غرض نخواهم داشت پس در ونا چای آن فرزندان را راجه پانز و در هار
 را گفت که شما را تعلیم خواهم داد و آنچه من میدانم باشم خواهم آموختن اما
 در خاطر من چیزی هست هرگاه که شما چیزی بخوانید و انواع فنون بیابید

من بیا موزید آن چیز را به شما خواهم گفتن شما قبول کنید و آن کار بسیار بزرگ است
 سرور پیش انداخته جواب گفتند ارجن از میان آنها برخاست و گفت که من
 شما میسر خدمت که شما را بوده باشد بجا آورم درو نا چاچ چون سخن ارجن بشنید و
 خوشحال شد و او را پیش طلبیده در بغل گرفت و دعا کرد و گفت ای فرزند خدمت
 بر تو باد امیدوار هستم که آفریدگار ترا سعادتمند و در هر دو جهان گرداند پس درو نا چاچ
 پسر خود را سوتها مارا طلبید و گفت چنانچه تو فرزند منی ارجن هم فرزند عزیز من است
 شما هر دو با هم بوده باشید پس ارجن پامی درو نا چاچ گرفت باز درو نا چاچ او را دعا
 خیر کرد پس پسران راجه پانددو مهر تراشت در خدمت درو نا چاچ تعلیم می گرفتند
 و پیروی علوم می نمودند و فنون سپاهگیری از وی آموختند چون خبر باطراف عالم و
 ولایت رسید که گوردان و پانددوان در پیش درو نه چاچ تعلیم میگیرند اکثر راجه های
 اطراف ولایت نیز پسران خود را فرستادند که پیش درو نا چاچ خبر می بخوانند و در
 از شهر و دراکا فرزندان خود را بلا امت درو نا چاچ فرستادند و تعلیم می گرفتند و گرن
 برای آموختن سپهگیری و تیر اندازی می آمد دران اوقات که آن جامع در خانه
 درو نا چاچ به تحصیل علم و آموختن فنون سپاهگیری مشغول بودند مگر آن وجود
 بنیاد و ریستی نهاد و با پانددوان دشمنی میکرد و از میان همه مردمان درو نا چاچ
 توجه و التفات بارجن داشت و تعلیم خوب میداد که بدگیری نمیداد و ارجن از
 از توجه او تا و سر آمد همه شاگردان شد و فهم و ادراک ارجن از همه کسانی که در خدمت
 او بودند بسیار شد چنانچه اکثر درو نا چاچ مسکه از علم تقریر میکرد و اول از همه مردم
 ارجن مدعای استاد را در میانست و دیگران در دوسه مرتبه بهم نمی یافتند استاد
 چون فهمید که ارجن فهم عالی و ادراک بزرگ دارد با توجه بیشتر میکرد و دیگران
 خصوصاً در جو زمین و گرن براجن از نیجبت حد بسیار می بردند یک روز درو نا چاچ
 بعضی از شاگردان خود را کوزه ها دار و گفت آنها را زود پر آب کنید از شاگردان
 او یک یک کوزه برداشته رفتند تا آب بیاورند و دیگر کردند و نا چاچ با سوتها مارا

پسر خود گفت که ای پسر دیگران دیگرند تو زود آب برای ما بیا و زود حاضر کن
 استحقاق ما که کوزه برده است و بهشت تا آب بیا و او هم دیگر کرد و روزا چارج
 با جین گفت که ای فرزند تو زود برای من آب بیا و جین فی الحال تیری که از خاست
 آن آب پیدا میست برلمان نهاده انداخت و روزانی که آب از زمین بد آمد
 از جین تمام کوزه بالا که در آن خانه بود آب کرده بلا منت استاد آورد و جادو قوت
 استحقاق ما که کوزه آب از گنگ پر کرده آورد و روزا چارج از جین را دعای خیر
 کرد و گفت ای فرزند تو خدمت مرا بهتر از دیگران میکنی ترا چیزی چند تعلیم میدهم
 که و یکی بی آنها را ندانند جین پیش رفته پاسی او ستاد و بوسید و روزا چارج از جین
 را از راه سواری و انواع اسب سواری و جنگ پیاده و کربازی و شمشیر بازی
 و نیزه بازی و کماندازی و چند نوع تیراندازی که آتش از انداختن تیر بدر آید و
 تیری چون بانه از آدوی از نظر عامب شود و غیر آن بیاموخت چنانچه دیگران
 از آن واقف نبودند و آنچه او ستاد همه شاگردان بیاموخت آنها را هم از جین
 از دیگران یاد میگرفت و آن کسانیکه در خدمت روزا چارج تعلیم میگرفتند
 اندک زمانی بسیار ترقی کردند و ایشان خوب دانگشتند که هیچ کس از علمای آن
 زمان مثل ایشان نبود این خبر با طرآن جهان رسید که شاگردان روزا چارج
 چنین ترقی کرده اند اکثر ارجا و بزرگان اطراف عالم فرزندان خود را به تنهایی
 خدمت روزا چارج فرستادند و هر کس که در ملازمت روزا چارج خبری میخواند
 در اندک زمانی بر امثال و اقربان غایت می آمد و در آن وقت بهمان راجه
 بود ^{हिमावत} ^{पुनर्वसु} ^{वसु} ^{नक्षत्र} ^{पुनर्वसु} نام او پسر و داشت ^{पुनर्वसु} ^{वसु} ^{नक्षत्र} ^{पुनर्वसु} یک نام آن پسر را در خدمت
 روزا چارج فرستاد و روزا چارج او را تعلیم داد و گفت این جاعه اکثر گناهکار
 میباشد و زودی زود میمیرد که گنگارست اینچنین کسان را علم نبرد آموختن
 نباید آن پسر گفت که اگر مرا تعلیم علم و آموختن ننهند سپاهمیری نمیکنند باری
 بتا گردی خود مقبول نمایند پس روزا چارج بان پسر گفت که من ترا بشاگردی

قبول کردیم اما ترا تعلیم نمیدیم یک لب گفت مرا همین سعادت است که شما مرا
 بشاگردی قبول فرمودید پس بای درونا چایج را بوسید و باز گشت چون بولایت
 خود رسید صورت درونا چایج را از کل راست کرد و گفت این صورت است دوست
 و شب و روز تعلیم آن صورت می نمود و در باب آن صورت تیر اندازی میکرد و از برکت
 اخلاص آنچنان تیر اندازی آموخت که عدیل و نظیر نمونده داشت یکدیگر در درونا چایج
 با هم شاگردان خود مثل و به هم شتر و بهیم و این درگیران راجه زاده بود و در جوی
 بشکار رفته بود و سگ شکاری همراه داشتند چون بصحرای رسیدند شخص سیاه پوش
 چرک آلود پیدا شد تیر و کمان در دست داشت سگ چون بگمانه را دید بفریاد آمد و
 بروی حمله کرد و او را مضطرب نشاند و پشت تیر بازگشتی آهسته چنان زد که زمین
 آن سگ بسته شد و دیگر فریاد از او بر نیامد بخواران در آن کار حیران ماندند و با یکدیگر
 میگفتند که ازین مرد نکشیدن کمان دیدیم و نه انداختن تیر و متنی خبردار شدیم که
 که درین سگ را دروخته بود و همه آن مردم تعجب کنان نزد او رفتند و پرسیدند
 که توجیه کسی و از کجائی و تیر اندازی را از که آموخته جواب داد که من سپهر من و
 راجه بهلوان ام و ایک لب نام داریم و در تیر اندازی شاگرد درونا چایج ام ازین
 دانست که شاگرد درونا چایج است او را غیرت شد و پیش او شاد آمد و گفت شما این
 میفرمودید که مثل تو شاگردی که سر آمد روزگار باشد ندارم چو نیست که سپر راجه بهلوان
 شاگرد بهتر از من بایزید و درونا چایج گفت که ما بتو آنچه گفته ایم راست و درست گفتیم
 و یاد داریم که بغیر از تو دیگری را تعلیم داده باشیم باری بیایا برویم و او را بنیم چون
 رفتند و دیدند که صورت درونا چایج در پیش خود دارد و بتعلیم تمام او را پیشش
 می نماید و بخودی خود و زندهش تیر اندازی میکند چون نظرش بر درونا چایج افتاد
 از دور او را شناخت تیر و کمان را از دست انداخته بهلازم است او را بتعلیم
 که در میان بندوان رسم است بجا آورد و گفت من همان شاگرد کینه شما ام ایک لب
 نامم که باز روی خدمت و شاگردی بهلازم است شما رفتن و شما مرا قبول فرمودید

و از خدمت و در ساختن پس باز روی خدمت باین ولایت خود آمدم و صورت
 مبارک شما را در نظر داشته غما نبان خدمت شما را بجا آورده ام و از طفیل اخلاص که
 بخیر مت شما حاصل کرده بودم این عالم نصیب من شد و رونا چایج گفت چون
 انیم نسبت اخلاص خود با اظهار میکنی انگشت شست دست خود را من بد
 او گفت جان و سر طفیل شماست انگشت شست چه باشد و در خوست که انگشت
 خود را بریده به استوار بدید و رونا چایج گفت که احتیاج بریدن
 انگشت نیست همین قدر پس است که باین شست که از و تیر
 می اندازی گیر منبازا و قبول کرده به بر همین از خدمت او آفرین کردند
 و رونا چایج نیز او را دعوت کرد و گفت حالا باری کمان بکش و تیر بانداز و از
 انگشت میانه کمان را کشیده تیر انداخته میگویند که از آن روز در میان بولان
 این رسم کمان کشی مانده ازین چون در کمان کشی آنرا بی نقصان دیدند پس
 که این فن بر او مسلم شده و دیگری شریک او نیست انقصه و رونا چایج چنانچه
 این را و تیر اندازی مستغنی ساخته بود و نیزه بازی بجد شتر آموخته بود و
 چاک سوار می نعل را و شمشیر بازی و سپرداری میدید و دیگر بازی بهمیم را و
 تقرب تعلیم دادن ایشان را پیش از استقامت همه فنون را و زبانه بود
 و علم نجیب و ریاضی که حکمت باشد نعل و سپرداری هر دو را آموخته بودند و در
 اگر چه بر این دو ان از و فستق فنون سپاگری حسد میداد اما از این بشیر می برد
 و خود را بر همه وادی از و بهتر میدانست و با او دعوی برابری میکرد و رونا چایج
 برای امتحان تیر اندازی ایشان را صورت طلسم چنان کرده بود که هیچ جا
 قرار میداشت و هر خطه بناخی محبت چنانچه محقق گردیده غیث که چه چیز است
 پس به شاگردان گفت که هر که این نشانه را بنزد او و تیر اندازی از همه
 بهتر است اول جد شتر را طلبید و تیر با و داد و گفت برین درخت چمنی بنی
 گفت جانوری می بینم شست گفت آنرا باین جد شتر جو زه کرد و

و خواست که تیر تپاب دهد و رونا چایج گفت که حالا چه می بینی بگفت که غیر از درخت
چیزی دیگری نمی بینم گفت بگذار که این کار تو نیست که نشانه بسیار بزرگ است در نظر تو
قرار نیکو و بعد از آن در وجود من را طلبید و او را همان طور پرسید او هم گفت چنانچه
جدد شتر گفته بود و القصه همه ایشانرا که تیر اندازی آموخته بودند گفت و هر کدام تیری
میکردند و گاهی نشانه را میدیدند و گاهی نمیدیدند بعد از آن ارجن را طلب داشت
و پرسید که توجه می بینی گفت سر جانوری می بینم فرمود که کمان را کشید باز پرسید که
حالا چه می بینی گفت غیر از سر جانوری چیزی دیگری نمی بینم سه مرتبه این چنین جواب داد
مرتبه چهارم پرسید که حالا چه می بینی گفت که نظر شما را و نظر خود را یکی دانسته همان
سر جانور را می بینم او گفت بزن ارجن تیر انداخت و آن تمثال را برود و رونا او را
به تیر اندازی مسلم داشت و رونا چایج چون او را دید و اتفاقا در تیر اندازی یافت
نخواست که در آب نیز او را بر تیر اندازی قادر گرداند باین تقریب از جهت غسل کردن
آب گنگ درآمد درین اثنا نمشکی پایی و رونا چایج را بکشید و خواست که در آب
فرود بر داند برای امتحان گفت که کبیت مرا ازین بلا خلاص سازد از آن جا که
ارجن پیش دستی نمود و دل تیری بر دم نمشک زد تا پای استاد سبب نرسد بعد
از آن راس و چپ از بدن نمشک را جدا ساخت و استاد را خلاص کرد و این
کار ارجن موجب زیادتى حسد در وجود من شد بعد از آن و رونا چایج ارجن را
بطلبید و گفت تیر دیگر هم مرا هست او را بگو میدهم و خاصیتش این است که
هرگاه در جنگ آن تیر را با اندازی طوفان آتش از آن خواهد برآمد و هر تنگ
و بد را که خواهی بسوزد اما بشرطی که شرط بکن که این تیر را در آخر جنگ اندازی تا هر یک
به تیرهای دیگر رفع شود این تیر را کار نرمانی اگر بی ضرورت خواهی انداخت عالمی
را خواهی سوخت اما و ترا و بال خواهد شد القصه چون و رونا چایج بسیار در شتر
و راجه پاندها بسیار از علوم و انواع فنون سپاگیری تعلیم داد و هر تراشت گفت
که من میخواهم بدانم که این پسران هر کدام چه منبر با نیک آموخته اند و چون من

چشم ندادم که کارهای ایشان را توانم دید میخواهم که در جانی باشم و بفهمایم
این جامه که سربازان شمایا گرفته اند همه بعل آورند و بدید که برادر من است آنجا
را به منید و بمن میگفته باشد پس و هر تراشت بدید و طلبید و این سخن باو گفت
در روزا چایج با پیر گفت که بیاید بیرون شهر جانی خوش کنم که پسران
در اینجا هر کسی خود نمایند پس در روزا چایج و بدید با مردمان بسیار از شهر
بیرون رفتند و زمین که سبزه زار لطیف بود و خوش کرد و بدید و بفهم و تا این زمین
را هموار ساختند و ساعت خوش کرده عمارت عالی و رعایت لطافت بر یک
طرف آن زمین جهت شستن و هر تراشت و مردمان ساختند بعد از آن است
سعید میگفت تا چه که مخدوم همه بدید و هر تراشت و بدید و با چایج و بیایم در روزا چایج
با همه شاگردان و دیگر بزرگان که در مهندسا پور بودند همه با شجا آمدند و گندباری
زن و هر تراشت و گندی زن را جدا پند از نازگان همه آمدند و جایی که صحبت
زنان راست کرده بودند شستند و آن مقدار از مردمان اطراف عالم تا شجا
آمده بودند که از حد حصر بیرون بودند چون مردم جا سجا قرار گرفتند در روزا چایج
در میان میدان آمد با پسر خود اسو شجا مارخت بای سفید پوشیده بود و
نور روی در روزا چایج همچو آفتاب منور و در نظر خلایق در می آمد پس در روزا چایج
شکر و سپاس الهی تقدیم رسانیده آنگاه بغرور تا پاره زرد مال و جامه های
بسیار بفقر او مساکین بخش کردند بعد از آن شاگردان خود را بغرور تا همه بتر
و گمان بمیدان و آیند و میانهای خود را محکم بسته بودند و جامه های گوناگون
در برداشتند و به ترتیب ایستادند آنگاه او تا در میان ایستاده شد
ایشان یک یک آمده پای او تا در بوسیدند آنگاه بمیدان رفته اول مرتبه
تیر اندازی کردند هر یک بیک طریق تیر اندازی میکردند اول پیاده تیر اندازی
گاه از پس دگانه از پیش میزدند و گاه بدنی را که نشانده بودند آنرا میزدند
بعد از آن یک یک براسپ سوار شده آنرا میزدند بعد از آن برخیل سوار گشته

انواع تیراندازی کردند چنانچه جمیع فطار گریان حیران جلدی و آن تیرپای ایشان
 میشدند چون از تیراندازی فارغ گشتند شمشیر و سپر دست گرفته شمشیر بازی
 میکردند بعد از آن همه نیزه با دست گرفته نیزه بازی کردند بعد از آن گرز بازی
 کردند در آشنای گرز بازی در وجود مهن و بجمیم سین بچو در کوه بر مهر گیر و دریند
 با گرز با یکدیگر بنیاد جنگ کردند و مدت مدید بر گرز و یکدیگر میگردیدند چون هر دو
 در آن کار بغایت ماهر بودند هر گرز که بر مهر گیر میزدند بجلدی و چالاکمی از یکدیگر
 میگذرانیدند و مردانی که در اطراف معرکه بودند همه تماشای جنگ ایشان آمده
 بعضی بطرف در وجود مهن و بعضی بجانب بجمیم سین بودند غوغای عظیم در میان
 مردان پیدا شد و چون در ونا چارج ایشان را دید که با هم رخنان جنگ میکنند
 پس خود اسو ستمها را طلبید و گفت برو آنها را از هم جدا کن که مبادا یکی کشته
 شود اسو ستمها پیش آمده با ایشان گفت که استاد میفرماید که دست از جنگ
 بردارید با هم جنگ نکنید ایشان هر دو چنان گرم جنگ بودند که هیچ نمیدانستند که
 استاد کیست و شاگرد که کدام است اسو ستمها چون دید که ایشان سخن را گوش
 نمیکند با پدر گفت که ایشان سخن من گوش نمیکند در ونا چارج خود برخاست و
 پیش آمد یک دست در وجود مهن و بدست دیگر بجمیم سین را گرفت و هر دو را از هم
 جدا کرد چون آن جوانان همه هنرهای خود را نمودند در ونا چارج ارجن اطلبید گفت که
 ای فرزندانم لا تقربیدان بر فحاشچه آموخته بعل در آریس ارجن پیش آمده
 با استاد سجده نمود و پای او را بوسید بعد از آن مستعد گشته بمیدان درآمد
 زرهی از طلا پوشیده بود تیر و کمان همچو قوس قزح در دست همچو اندر منظر خلایق
 در همی آمد مردان چون ارجن را بآن وضع دیدند همه حیران گشتند و غوغا
 در میان خلایق افتاد که پسران را آمد گفتی ما در اوست و هنرهاییکه او میداند
 هیچ کس دیگر نمیداند و در علم و دانش نظیر خود ندارد و گفتی این سخن را از خلایق
 شنید بسیار خوشحال شد پس تیر و کمان گرفته آغاز تیراندازی کرد اول

مرتب تیر انداخت که آتش ازان پیدا شد مردمان ازان آتش ترسیدند و رو
 بگیرند و فریاد و ارجن از عقب تیری انداخت که ازان تیر باران پیدا شد و تمام
 آتش را بکشت و خلایق همه حیران کار او شدند بعد ازان ارجن تیر انداخت
 که ازان باد پیدا شد آنگاه تیر و گلوله انداخت ناگاه کوهی بنظر خلایق درآمد و در
 آن باد را به بست فریاد و فغان ازان کار از خلایق برآمد آنگاه باز تیر انداخت
 که آن کوه و آن باد همه بر طرف شد بعد ازان تیر و گلوله انداخت چون این تیر از کمان
 بدر رفت ارجن از نظر خلق پنهان شد و مردمان متحیر شدند که آیا ارجن کجاست
 ناگاه دیدند که آواز کمان ارجن آمد و ارجن پیدا شد فغان از نظر گریان برآمد بعد
 ازان ارجن تیر و گلوله انداخت مردمان ارجن را دیدند که بغایت بلند شد چنانچه در
 قوت استند و دیدن از بسکه بلند شده بود بعد ازان تیر و گلوله انداخت مردمان ارجن
 را دیدند بصورت اول بر بالایی ارا به ایستاده و باز او را بر زمین دیدند و باز
 تیری انداخت که بغایت بالا غرضیست بنظر خلایق می نمود از عقب آن تیر و گلوله
 انداخت بغایت فریه و قهقهه در بنظر می آمد بعد ازان ارجن فرمود با صوت خفگی
 را که از آهمن راست کرده بودند بیدار آن آورند و آن را بر بالایی چوبی نهاده بود
 که می لرزید ارجن پنج تیر بر کمان نهاده بر پنج را یک مرتبه انداخت و همه بر زمین آن خوک
 آهنگی خود شاخ کاوی ابر بسیار بست بودند از چوب و نیخته بودند ارجن بست و یک تیر را
 یک مرتبه انداخت و همه بر شاخ آن شاخ زد بعد ازان ارجن ارا به سواریه ارا به او انداخت
 از پشت و چپ تیری انداخت انواع نه میوه که فطرا گریان دیدن آنها حیران شدند چون آن تیر اندازی
 فارغ شد شمشیر به دست گرفته انواع بازیا کرد بعد ازان حیکه را که سلاح جوگاست
 گرفته با انواع طور بگردانید و نشانه را با آن زد آنگاه کسب بست گرفته آنرا با انواع
 طرق انداخت و چیز با آن میگرفت و دیگر کارها کرد که تفصیل آن موجب تطویل
 میشود ارجن چون از کارهای خود فارغ شد بجای است او را در روزا حاج آمد و
 او را او را در بغل گرفته نوازش بسیار کرد و مردمان از خوفا باز بایستادند

و نقاره با و نفیر با که می نواختند ترک کردند ناگاه انین طرک گریں پیدا شد و دست خود را بطریق کشتی گیران بر بازوی خود میزد و آواز آن مثل صد گریستن خلایق در می آمد چنانچه بعضی مردم پنداشتند که زمین ترقیده با آواز رعد از آسمان می آید در نیوقت راجه حدیث را چهار بار در نزد یک در درنا چایج در وجود بانو دونه برادر نزدیک اسو ستماما ایستاده بودند چون این آوازها شنیدند همه متوجه گشتند که این آواز از کجای می آید همه را چشم بر گریں افتاد که آن طلا که در تن او مادر زاد بود نمایان شد و هم گوشواره طلا در گوش دشت تیر و کمان در دست و ترکش در میان بسته بود همچو کوه سیم منظر خلایق می آمد در روی او همچو آفتاب می درخشید و همه مردمان حیران صورت و آن صلابت او گشتند و گریں همچنان می آمد تا به درنا چایج رسید پس تعظیم در درنا چایج کرد بعد از آن به ارجن گفت ای ارجن تو همه هنرهای خود نمودی حالا تماشا کن و ببین که آنچه تو کرده من همه را بهتر از آن خم احم کرد و در چون از شنیدن این سخن گریں بسیار خوشحال شد پس گریں از درنا چایج خست گرفته آنچه ارجن کرده بود همه را جان طور کرد و ارجن از آن کارهای گریں شرمزده شد و در وجود من خوشحال گشت که زیاده بران نتواند بود و در چون پیشتر آمده گریں را در بغل گرفت و او را نوازش بسیار کرد و گفت تو پادشاهی و این سلطنت و ولایت من از تو خواهد بود و گریں گفت من از شما و چنین میخواهم کجی آنکه با من دوستی داشته باشید دیگر آنکه چنان کنید که من با ارجن تنها جنگ کنم در وجود من عهد کرد که تا زنده باشم با شما دوست باشم و این سلطنت و ولایت من از تو خواهد بود و ارجن آن دوستی گریں و در وجود من او دید با گریں گفت تو میخواهی با ما برابری کنی من ترا چنان بکشم که بگفتن راست نیاید اینجا که مردمان بی طلب بیایند و یاده بگویند من را می خود خوانند یافت گریں گفت ای ارجن از سخن گفتن هیچ نمیشود و قتی که میان من و تو جنگ شود

آنوقت معلوم شود کہ چہ کس کشتہ خواهد شد و انیکہ مرطعنہ مینرئی کہ بی طلب آمدہ
 این میدان از تو نبود کہ من بی رغبت تو نتوانم آمدہ و دیگر سخن مردان از تر
 و شمشیر میا شد من در برابر اتاد ترا چنان بکشم کہ ہمہ مردان حیران بزند و تماشا
 دست و شمشیر بازی من نمایند روزنا چارج چون این سخن از شنیدہ عرض
 شد و ارجم را گفت تو چہ تحمل میکنی ترا نہ صفت دادم برو با او جنگ کن پس
 ارجم با برادران خود بمیدان در برابر کرن آمدہ و در جود من با برادران
 خود بکوباک کرن در پس سر کرن با تادورین وقت کہ پا چارج پیش
 کرن آمدہ گفت ای جوان تو کہ آمدہ با ارجم دعوی برابری میکنی ارجم
 پسر راجہ پانڈست وادرا کہ کنی پدر وادرا تو چہ کسانند نام ایشان را کہ معلوم
 شود کہ ترا می رسد کہ در برابر ارجم توانی آمدن کرن چون این شنیدہ شرمندہ
 و سر در پیش انداخت و در جود من بجایت کرن آمدہ با کہ پا چارج گفت کہ بزرگی
 بزور و لشکر میا شد و روز و قوت این جوان بہتر چاکس پوشیدہ نیست کہ من
 او را راجہ ولایت انگ ویش کہ دوم آن ولایت را با و دادم پس او را
 گرفتہ بہ تخت زرین نشاند و بفرمود کہ اسباب سلطنت از چہ و جہا ہر ذخیرہ بر سر
 کرن باشند و کرن با و در جود من گفت کہ شما این عنایت با ما کردید من بہ برابر
 این خدمت شما چہ بکنم در جود من گفت من از تو آن میخواہم کہ با من دوستی کنی
 و بہج وجہ ترک دوستی من نکنی کرن گفت من شرط کردہ ام کہ تا زندہ ام ہرگز ترک
 دوستی شما نکنم پس در جود من پیش آمدہ کرن را در بغل گرفت بعد از آن ^{و بعد}
 پدر کرن در آنجا رسید اعصار در دست دشت و ہمہ اعضای اومی کہ زید کرن
 چون پدر را دید تیر و کمان را از دست بگذاشتہ پیش رفت و پامی پدر را
 بوسید و بجامہ خود گردکشش او را پاک میاخت او بہر تہہ کرن را در بغل
 گرفت و روی او را بوسید و از دیدن اسباب سلطنت برگرد کرن بسیار
 خوشحال شد و پسر را مبارک گفت پانڈوان چون پدر کرن را دیدند خندیدند

و بحیث سبب پیش آمده با کرم گفت که میخواهی با وجود این پدر با ارجن
برابری کنی تو پدر سلطان باشی مناسب حال تو آنست که چوبی را که از آن
اراجه میرانند بدست گیری و از عقب این پدر خود سینه بسته باشی و گاه این اراج
میرانده باشی ترا تیر و کمان چه نسبت است که آنرا بدست گیری و با ارجن عوی
برابری داشته باشی ترا با سلطنت چه نسبت است که این چون این سخن
از بحیث شنیده در قمر شتر نیز بجانب او نظر انداخت یعنی پشت من از
آفتاب است در جود من پیش آمده با بحیث گفت تو سزاوارش که این صحبت
میکنی بهتر از این شجاعت و هنر سپاه گری دارند ایشان را قوت بسیار اگر
در کرم قصوری ازین چیزها بوده باشد تو او را سزاوارش که این دیگر چیزی
تو او را چه میگوئی او تارا و شما که در دنیا چایج باشد در کوزه پرورده شده
است او را این نقصان نرسد و این سخنان شما با کرم از حق بستی
آنست که او با شاه تمام دنیا باشد آنکس این را نمیگوید که کرم این
سخنان قبول ندارد و انیت میدان سوار شوید و بکرم جنگ کنید تا
هنر هر کس ظاهر شود و در مویخت آفتاب غروب رفت در جود من دست کرم
گرفته بمنزل خود برد و مردمان هر کدام خانه های خود رفتند و جود من
را از یاری کرم ترسی که از پانژوان در خاطر بود ازل او بدر رفت
اراجه بدست در آنست که مثل کرم امر فر کسی کم خواهد بود و پیشیم یان
با راجه جعجه گفت چون در دنیا چایج کوروان و پانژوان را تعلیم داد و
کوروان و پانژوان تمامی هنر را آموخته دست بردست بسته پیش ایشان
ایستادند که حالا با چه حکم میشود که بجا آریم در دنیا چایج ایشان گفت که در
تربیت شما تصور نگرده ام حالا از شما چیزی میخواهم که بمن بدهید و گفتند
جان و مال همه تعلق بشما دارد هر چیزی که شما بفرمایید پیشکس میکنیم در دنیا چایج
گفت از شما میخواهم که حاکم کنید که راجه در وید نام دارد و بگیرد پیش من

بیا و دید کوردان و پانژوان همه سوار شده از خدمت در ونا چلج بر سر
 راجه کنبه رفتند در وپ چون شنیدند این مردم بر سر آمده اند او هم با خوشی
 و لشکر خود مستعد جنگ شده بدر آمد ارجن با و ونا چلج گفت که اینجایمان
 اگر چه چند و تیر جنگ میروند اما زود پشت خواهند داد و حریف را چه در وپ
 نخواهند شد من چندان تحمل میکنم که این مردم خود باز بیایند چون عاجز
 خواهند شد آنوقت شما به بینید که من چه خواهم کرد پس ارجن با برادر
 در یک طرف شده تا شام میگردید چون کوردان جنگ در آمدند راجه در وپ
 ایشان را تیر باران کرد و چنان عاجز گشتند که هیچ کدام نتوانستند پیش
 قدم نهاد و با جنگ کرد و در جود من آمده بسیار جنگ کرد و در ونا چلج
 در جود من را عاجز ساخت و لشکریان را چه در وپ که ایشان را لشکر با پنجاه
 و لیر گشتند بیک مرتبه بر کوردان حمله کردند و لشکر ایشان را شکست داد
 غالب آمدند و در جود من را از میان برداشتند و کوردان با لشکرشان
 در جایکه پانژوان ایستاده بودند رسانیدند بحسب این حال ایشان
 میگردید که ز خود را بدست گرفته از ونا چلج رخصت طلبیده بغیر جنگ
 پیش آمده بوق خود را نوشت و ارجن هم تیر و کمان بدست گرفته روان شد
 چون لشکر این پانچال آمد از بوق شنیدند و آمدن آن دو برادر را
 دیدند بر همه خور و خوردند و راجه در وپ به بهادران لشکر خود فرمود تا پیش رفته
 جنگ کنند بحسب ارجن و دشیر در میان دشمنان در آمدند و جنگ کردند که
 درست و دشمنان بدست و بازوی ایشان آفرین کردند بحسب سیم بغیر گز
 نیلان دست بسیار بکشت و ارجن بنا و کجافستان بسیاری از سر کردگان
 لشکر دشمن را بر خاک پلاک انداخت مخالفان تاب مقاومت ایشان آورد
 و دیگر نیز آوردند چون راجه در وپ گریختن لشکریان خود را دید با تیر لشکر
 حمله کرد در میان او و ارجن و بحسب چنان جنگی شد که بصورت آن گم کسی

یادداشت ارجن بضرب تیر مردم بسیار از مخالفان کشت و چندان تیر بکشد
 که روی هوا را تیر بامی او بگیرد و راجه در وید چون دید که لشکریان هیچ کس
 حریف ارجن نمی شوند خود در برابر ارجن آمده بنیاد جنگ که در میان ایشان
 انجمن جنگی شد که با جنگ اند و بر تیر و پیکر و پیکر و پیکر و پیکر و پیکر و پیکر
 بهادران بسیار بر سر زنده ارجن تیری زده گمان راجه در وید را شکست
 و در وید گمان دیگر بدست گرفت و چند تیر بر ارجن و ارجن اعتراض شد و چند تیر محکم
 بر سینه راجه در وید چنان زد که در وید تاب آن نتوانست آورد و در وید بگریخت
 ارجن از عقب او در آمده شمشیر کشید و خود را بر وید رسانید بر حسب
 برارای او سوار شده او را بگیرد و او هر چند چه کند که خود را خلاص توانست
 نتوانست چون لشکریان در وید دیدند که سردار گرفتار است هر یکی بطرفی گریخت
 و لشکریان کورران و پاندهان بشهر کشید که مقام راجه در وید بود و در آن
 و شهر را غارت کردند و ارجن راجه در وید را موسی سرش گرفته بختی و
 خود در ونا چای آورده در ونا چای گشت امی بیروت یاد داری که با من عهد
 کرده بودی شکر خدا که سنای اعمال خود گرفتار شدی اما مثل تو بیروت نیم
 که با تو در برابر بدی بد گفتم همین قدر که سنایافتی بس است ترا من بهان بستی
 قدیم میگذاهم اما جان شرط است که در خود سانی با هم کرده ام که نصف ولایت
 تو که درین طرف آب گنگ است از تو باشد و دیگر نصف که در آن طرف است
 من میگیرم همان دوستی قدیم در میان ما و تو بوده باشد راجه در وید گفت
 که من بد کرده ام بنسای اعمال خود رسیدم و تو حالا برین غالب آیدی
 ولایت حالا از تو شده است هر چه که تو بین بدی جان را میگیرم و اگر
 نمیدی هم تو میدانی در ونا چای با ارجن گفت ای فرزند حالا دست ازین
 مرد بردار ارجن او را بکشد و در ونا چای او را در بغل گرفت و بعد از آن
 رخصت داد که بجای خود برود در ونا چای با همه شاگردان خود به تنهایی

معاودت نمود و راجه در وید از گزین قناری خود و غلبه در ونا چایج و آنکه نصرت
ولایت او را گرفت بنحایت تمکین و اندوختن میبود شب و روز ازین غصه
گریان می بود و میگفت که من حریف در ونا چایج نمیشم اما از آفریدگار
میخواهم که مرا پسری بدهد که انتقام مرا از ونا چایج بکشد و منبجه گفت حالا
میخواهم که قصه تولد راجه در وید را با من بگویشم باین گفت راجه با خیال
یکدست نام داشت پسند داشت بنیت آنکه او را پس شود و بجنگل رفته و عبادت
میکرد و مدت ها آنجا ریاضتی کشید که زیاده ازان نتواند بود و چند وقت بهمین بار
که بروی می وزید قناعت کرده و عبادت مینمود بعد از مدتی بکنار آب گنگ
بنفسل کردن آمد در آن وقت فیکا اسپر هم بکنار آب گنگ بنفسل کردن
و در آنوقت چون راجه فیکا را دید میل صحبت او کرد اما خود را نگا بدشت
و تمسک کرد و لیکن منی از وجد شد و بزرگین افتاد راجه پای خود را بجز نهاد
تا کسی او را نه بیند بعد از مدتی چون پای خود را از سر آن برداشت پسری
که پیا شده بود راجه شکر الهی بقدیم رسانید و آنرا برداشته بمنزل خود آورد
او را در وید نام نهاد و برداشته بولایت خود آمد چون آن فرزند کلان شد
به بهر دواج بر همین پدر و رونه چایج سپرد تا در پیش او علوم بخواند و ران زبان
درون چایج هم خود سال بود بهر دواج او را هم تعلیم میداد و هر دو را برابر
نگا بدشت ایشان با هم دوست شدند هر چه خواندند با هم میخواندند بعد
از مدتی پدر و رونه وفات یافت چون خبر فوت او بدوید رسید پیش او
آمده فوت شدن پدر را گفت بهر دواج او را دعای خیر کرده نصرت و
تا بولایت پدر خود رفت و بجای پدر حاکم شد و بشیم باین چون این قصه
تولد راجه در وید تمام گفت راجه منبجه گفت حالا حکایت پانژوان و کوروان
را بگویند پیشیم باین گفت که چون راجه جدی شهر کلان شد و در هر تراشت
داشت که ادلائق پادشاهی است و آن چیزی که در بادشاهان می باید

بزمه درومی ست با بزرگان و دانایان مشورت کرد و گفت این فرزند من چه
 لایق باد شاهی شده است من میخواهم که تمام کار سلطنت خود را به او
 بسپارم و او را جانشین خود سازم تمام بزرگان و دانایان و بزرگواران
 درین کار تحسین کردند اما در وجود من با برادران اندیشید و ازین خیال
 پدر و رخصت آمد و اندوه میبرد و بر تراشت کار بار سلطنت را بجد بشتر
 سپرد و بر تراشت بنایت دانا و عاقل بود با بزرگان میگفت که این فرزند
 من بجد بشتر همه اخلاق خوب که لائق باد شاهی میباشد دارد و اولاً
 بردارست که باندگ کنایه عقوبت نمیکند و در جنگ پای محکم دارد و عقب
 نمی نهد و صبر و تحمل بسیار دارد و با هیچکس عداوت ندارد و بر رعیت و پادشاهی
 بنایت مهربان است و از دوستان خود ترک دوستی نمیکند ازین جهت
 من او را جانشین خود کردم و کار بار سلطنت را هم با و سپردم مردمان همه
 تحسین به و بر تراشت کردند و راجه جدم بشتر چون و کالت عمر خود اختیار کرد
 و راندک زمانی آنچنان سلوک با مردم کرد که همه او را دوست گوشتند و بهیم
 گزیر بازی و شمشیر بازی و فنون کشتی گیری و جنگ سواری و ابل بهدر
 امونخت چنان شد که در دنیا مثل او دیگری نبود و در جلدی و چابکدستی نظیر خود
 نداشت و از جن در فنون تیر اندازی از پسران و جدرکن بیش بود از جن
 شب و روز در خدمت برادر کلان خود راجه جدم بشتری بود و روزی ناچار
 ملکم نجوم را خوب تمام ببهریو یاد داد و سه دیو در عالم بعلم نجوم چنان بازی
 که عدیل و نظیر خود در جهان نداشت لیکن در وجود من چون بدید که پادشاه
 در همه هنر و در همه چیز بروی زیادتی دارند و کار بار سلطنت تمام بدست ایشان
 درآمده است بنایت نمائین شد و با خاں خود و لشکر و کزن و داسان را از خود
 در میان نهاد و ایشان گفتند ما را کاری میباشد که پادشاهان کشته شوند و فکر
 آن شدند که بجه طریق کشته شوند که ایشان خبردار نشوند و زینهار چنان کنند که

کہ دوستان ایشان ندانند روزی در وقتی کہ دہتر اشت تھا بود و در جہان
 پیش او دست و گفت ای پدر بزرگوار بیچ نمیدانم کہ باعث بی غایتی
 بی تو بھی شما بنزدان خود چیست تو کہ بر آدر کلان پانڈہ بودی باطنت
 بتو میرید تو پادشاہی را با بود اوی حالا کہ ما فرزندان تو ایم و از تو چیکس
 نداریم و در خدمت تو میباشیم ما را گذاشتہ بہ پسران پانڈہ پادشاہی میدی
 و ما را در خلق خوار و بی اعتبار میکنی نمیدانم کہ باعث این کاحسبت
 دہتر اشت گفت ای فرزند برادر من پانڈہ آنچنان کسی بود کہ در عالم
 او چیکس نبود کہ سلطنت میکرد و او سلطنت را آنچنان میکرد کہ چوبان
 نمیدانستند با وجود آنکہ من چشم ندانستم جائز نبود کہ سلطنت کنم بعد از ان
 پسران او بہمہ نہرا آراستہ اند و چنان سلوک میکنند کہ بگانہ و آشنا
 از ان خوش و دوراضی ہستند چنانچہ تو فرزند منی ایشان ہم فرزند من
 چون روا باش کہ من ایشان را محروم کنم و بدہتر آن طور کسی است کہ
 بہ صفات حمیدہ آراستہ است و با چیکس در مقام عداوت نیست
 او دارد و تو آن صفات نیست من چون روا دارم کہ او را سلطنت
 باشد و در جہان گفت از نیکہ بدہتر صفات نیک دارد و ما را از سلطنت
 محروم باید کردن نمیدانم کہ بدہتر چہ چیز بر من زیادتی دارد و من خیال
 میدارم کہ در میان منہ از بدہتر غالب ام حالا اگر مرا از تمام سلطنت
 محروم میکنی من خود را میکشم و ازین عرصہ نیک خلاص مشوم و دہتر اشت
 گفت ای فرزند تو چہ اینقدر بی طاقتی میکنی اگر ترا سلطنت میباید
 نصیب تو میدہم و نصفی را با تو در میان شانزاعی نشود و در جہان گفت
 ای پدر این خوب است اما نصف ولایت ابا ایشان او بہ برنادرہ بفرستد
 در انجا حکومت میکردہ باشد من در ملازمت شما بودہ باشم و از دوری
 ایشان فائدہ بسیار است و اگر ما و ایشان یکجا بودہ باشم میان و ایشان

جنگ میشود و غریبان در میان کشته میشوند و دیگران که چون ایشان از نجاب
 میروند ما در نظر مردم اعتبار پیدا میکنیم و هر تراشت گفت بزرگ و محترم ما
 همه به یکدیگر تپامه است و هرگز نباید کردن ایشان را ضعیف نمیشود و کراپاچ
 و دروند چاچ و دیگر هم باین رضامند خواهند بود من چون ایشان را بدر
 توانم کرد و در وجود من گفت نسبت خویشی ما و پانژوان به به یکدیگر تپامه
 و بدر برابر است ایشان پانژوان را با ترجیح خواهند داد شمار لازم نیست به کسی
 مشوره کردن که شمارا از فرستادن ایشان منع خواهد کرد شما پانژوان اطلبید
 و بگوئید که شما به برزاده بروید و چند روز در اینجا باشید ایشان غلامت حکم شما
 نخواهند کرد و هر تراشت مدتی متفکر میبود بعد از آن کنگ را که وزیر بود طلب
 نمود و ماجرا تمام گفت کنگ با در وجود من یک زبان بود مرتبه اول اینجا گفت
 و آخر سخن با اینجا رسانید که هر چه در وجود من میگوید راست است صلاح درست
 که پانژوان را به برزاده بفرستید پس و هر تراشت راجه جدی و مشرط اطلبید و باز
 گفت ای فرزندان برزاده شهر بزرگیت زود جواب بسیار در اینجا هست تو چند
 روزی در اینجا باش باز شمارا با اینجا می طلبم راجه جدی گفت ای بنده گوار می
 که شما بفرمائید بجان و دل قبول دارم امیدوار هستیم که توجبه خاطر شریف باین
 بنده دارد و بدو جمیع کار با خوب خواهد شد و هر تراشت ایشان را تسلی کرد و راجه
 جدی و مشرط را برادران پامی و هر تراشت را بوسید و از و رخصت گرفت و بجا
 به یکدیگر تپامه و دیگر و دروند چاچ و کراپاچ رفت و از ایشان رخصت گرفت
 ایشان همه او را دعای خیر کردند بعد از آن راجه جدی و مشرط با والدین خود
 گفتی و برادران خود متوجه برزاده گشتند و در وقت بیرون آمدن از
 هستنا پور مال و زر بسیار بفقرا و مساکین و سایر مردمان بخش کردند و
 جمیع مردمان هستنا پور زر و مال گرفته دعای خیر را به جدی و مشرط و برادران
 میکردند چون ایشان از هستنا پور بدر آمدند همه مردمان تا در منزل بشت

ایشان بخت برآید پانژوان بطریق کنایت گفت برینا خود را از آتش
مجانقت کشید و راجه بدو پیشتر ندانست که بدو چه گفت پس پانژوان بگوید
مردان با دروغ کرده متوجه برناده شدند در جور و من بسیار خوشحال شدند
بدر و چون نام شخصی را که در کیل او بود و طلبید و باو گفت که این سلطنت من
تماما بعلت خود دارد و میخواهم که تو کاری کنی که این سلطنت بر من بماند و من
تماما بدارم و بر تو خواهم گذاشت بدو چنین گفت هر خدمتی که شما را بوده باشد
من تا جان داشته باشم سعی در آن میکنم حال آنکه خدمت می فرمایید
که بجا آورم و در جور و من گفت تو میدانی که هیچ دشمنی برابر پانژوان نیست
و از هیچکس غیر ایشان ترسی نیست ترا کار نمی میاید کرد که ایشان بکشد
بدو چنین گفت چه نوع میفرمایید تا آنها را بکشم و در جور و من گفت پدر من
ایشان را بپاوه داده فرستاده است ترا می باید که بیشتر از ایشان آبخا
روی و خانه برای ایشان از لاکه و در میان دقیر و چیزها که چون آتش در
خانه افتد دیگر ایشان آن آتش را نتوانند فرو نشاند بسیاری در آن خانه را
نقاشی کنی که هیچکس نداند میباید که خانه را چنان از لاجور و نقش کنی که
که از آن بهتر نباشد چنانچه پانژوان آبخا برسد بهیچ جایی دیگر از آن
خانه نروند و ایشان را آبخان خدمت میکرده باشی که زیاده بر آن
نترانند و بعد از آن در شبی هرگاه که هر پنج برادر با ما در ایشان کنی در آن
خانه نپیدا باشند و در آن خانه را محکم بسته کرده آتش در آن خانه بزن
چنان کن که ایشان را بسوزانی و مرا از دغدغه ایشان خلاص کنی چون
تو این خدمت میکرده باشی این سلطنت و ولایت بر تو تعلق میجو خواهد
داشت بدو چون تعبیل برابر سوار شد و در و در بر ناده رفته خانه از لاکه غیر
برای بودن پانژوان به تکلف بسیار احداث نمود و نیز در نزدیکی آبخانه
برای بودن خود از خشت و غیره و سنگ خانه نهی ساخت و در یک راجه بدو پیشتر

با برادران آنجا رسیدند و چون بفرموده شهر را آئین بستند و تمام مردمان شهر را
 باستقبال بیرون برد و ایشان را با غزاه تمام بشهر آورد و ایشان چون
 بشهر برزاده رسیدند اول بخانه زاهدان آنجا رفتند و ایشان را خدمت
 کردند و از اهدان ایشان را دعای خیر کردند بعد از آن چون در پیش شدند
 ایشان را در همان منزل که بجهت سوختن ایشان ساخته بود فرود آمد
 و انواع طعامها و میوهها و زرد و جوهرها و متعه و اقمشه و خنجره لائق پادشاهان
 باشد برای ایشان دفعه بدفعه می آورد و راجه جدید هشتاد و پنج در آنجا
 قرار گرفت با هم گفت که از دیوارهای این خانه بومی روغن و قیر و کاه
 می آید معلوم نیست که چیست که در دیوار اینخانه نهاده باشد چنان
 میدانم که در جود همین این پرور چون حرام زاده را برای این خدمت مباد
 است که در ملک ماسعی کند و بدینهم هنگام بیرون آمدن از مستنای
 ما را بکسایت سخنان گفته است حالا دانستم که او چه عرض داشت ما را
 می باید در بخانه با احتیاط بوده باشیم چنان شود که از دشمنان بانه می خوریم ما را
 که این را برای چه ساخته اند حالا ما را می باید که از میان این خانه بخت
 بیرون کنیم چنانچه کسی واقف نشود و شخصی بخدمت راجه جدید هشتاد و پنج
 من همه عمارتها را خوب میتوانم ساختن بدین راجه خدمت شما فرستاده است که
 که در شب چهاردهم این ماه شما از آتش بر حذر باشید پس راجه جدید هشتاد
 فرمود که از میان خانه رخنه بیرون کنند چنانچه کسی واقف کار نشود
 پرور چون هر روز بخدمت پادشاه می آمد و آن مقدار مال و اموال و اسباب
 که زیاده از آن نباشد بجهت ایشان می آورد و گاهی روزی جماعت بر میان
 و فقرا و مساکین را طلبیده طعام داد و در میان ایشان زنی از بهلان
 بانج پسر خود با آنجا آمد چون طعام خورد بیرون رفته شراب بسیار خورد
 بخواب رفت چون شب شد آتش عظیمی برخاست بهمی رفت و در خانه

پیر و من را محکم بست بعد از آن اول خانه او را آتش داد و آنگاه آن خانه
که خود میبودند را در و برادران خود را بر دوش گرفته بر آه نقب بیرون آمد
چون آتش در آن خانه افتاد آنچنان شعله بر آورد که زبان بر فلک میزد
مردمان شهر بر پا ده چون آتش را دیدند از خانه بیرون آمدند و تماشا می آتش
میکردند و گمان میبردند که پانزده در آن خانه بودند سوخته شدند و بر تر
دشنام میکردند که آنچنین مردمان را که فرزندان بودند از پیش خود دور کرد
که نا حق سوخته شدند پانزده در آن چون از نقب بیرون آمدند راه بیابان
پیش گرفتند چون پاره راه بیابان طی کردند سراب بسیار بود کنتی در آنجا مشغول
و دیگران بغیر از بهیم مانده شده بودند و راه نتوانستند رفتن بهیم مادر را با جگر
بر دوش خود نشانند و فکل و سهد یور را در بغل گرفته و مثل باد میزد و دید
از جن در عقب بهیم میرفت تا صبح راه بسیار رفته بودند چون روز شد یکبار
آب گنگ رسیدند در کنار آب نشستند صبح مردمان بر پا ده آبخانه آمد
دیدند که هنوز آتش میوزد و هر چند آب میریختند شعله آتش زیاده میشد
از مدت مدیدی چون شعله آتش تسکین یافت مردمان آمده دیدند که پرچون
در نزدیکی آن خانه منزل داشت با همه مردمانش و آن بهل زن با پنج سپهر
در آن خانه سوخته شدند مردمان خیال کردند که کنتی و فرزندانش او
خواهند بود برایشان گریستند و خیر بهشتنا پور کردند که پانزده در آن در آن خانه
سوختند در جود من با دوسا سن خوشحال شده اما بهیکم تپامه و در و نا چلاج
و در هر تراشت نمکین شدند بدین میگرفت میدانست که ایشان سلامت بود
رفته اند بهیکم تپامه بیشتر از همه گریه و زاری میکرد و نام هر یک ایشان را
میرد و صفات حمیده ایشان را یاد میکرد و چون بدید که بهیکم تپامه
بنایت غناک و پریشان است و زاری بسیار میکند آهسته باو گفت که
شما بسیار گریه را ایشان کنید که ایشان سلامت خواهند بود بهیکم تپامه

از شنیدن این خبر اندک تسکین یافت و ترک زاری کرد و بخانه خود رفت
 چون شب شد بدر را طلبید و پرسید که این چه سخن بود که بامری گفتی بدید
 که شما خاطر جمع دارید که پانژان سلامت هستند و قصه نقب کردن بدید
 ایشان را گفت تا به یکم خوشحال شد و بدر را در بغل گرفت و روی او را بوسید
 و گفت ای بدر آفریدگار دایم ترا خوشحال دارد که مرا خوشحال ساختی و از غم
 بدر آوردی پانژان کشتی پیدا کرده و بران شسته از آب گنگ گذشته
 و بجانب جنوب روان شدند و هر کدام از رفیقان مانده میشد بهیم او را
 برودش خود برداشته میرفت گاه گاهی را و گاه گاهی را و گاهی که همه مانده
 میشد بهیم برنج را بر میداشت و چنان میدید که با دانه میرسد و همچنین
 میرفتند که بان جنگل رسیدند که بنایت نهیب بود که آدمی کم آنجا میرسد
 و در آنجا فرو آمدند و گفتی بسیار گرسنه و تشنه شد بهیم تفحص کرده حوض آبی پیدا
 کرد و کوزه شکسته یافت پر آب نموده بجهت مادر آورد و دید که مادر و برادرانش
 بزمین خمیده اند گریه بر رخسار کرده با خود گفت که این مادر و برادران من اند
 که همیشه در نماز و نعت میبودند حال بزمین افتاده اند بهیم جان فطرت ایشان
 بایستاد که مادر و دشمنی یا جانوری قصد ایشان کند در آن جنگل و بوی منزل
 داشت ^{هیدمت} بزرگ نام که دایم آدمیان را میخورد و رعایت دور و قوت و جنگل
 دور چشمهای زرد داشت چون پانژان در نزدیکی منزل او بخواب رفتند
 آن بوی بوی آدمی شنید ^{هیدمت} بزرگ نام خدای خود گفت که درین نزدیکی آدمیان
 خوابیده اند ایشان را برای من بیارتا بخورم که بسیار گرسنه شده ام خواهی
 روان شد بجایی آمد که بهیم سینه ایستاده بود و مادر و برادرانش در آن نزدیکی
 خوابیده بودند چون بزرگ بهیم سینه را دید نزدیک آمد دید که مردیست در
 نهایت بزرگی و خوب صورتی و دستها دراز و لبها سهمی خوب و جوار آید
 پوشیده است با خود گفت که اگر این مرد شوهر من شود بسترست

پس پیش آمده گفت ای مرز شما چه کسانی که اینجا آمده اند و چنین بفرست
خواهید آید که اینجا مقام دیوانست و من برادری دارم سرب نام دیو
او میخواهد که شما را بخورد من که ترا دیدم عاشق شده ام و بسیار بشت
من سوار شوم تا اینجا ببرم و گیران را برادر من بخورد بهیم گفت
که اینها برادران من اند و این عورت مادر من است من سرگز از خدمت
ایشان دور نخواهم شد هر نما گفت اگر همراه من خواهی آمد برادر من شما
هم را خواهد خورد من جان ترا خلاص میکنم بهیم گفت من در دکانی بی اینها
نمیخواهم و از برادر تو هیچ نمیترسم اگر می آید که با را بخورد من با او جنگ میکنم
و او را میکشم چون سرب دید که همراهش دیر که خود به خاست و پیش ایشان
آمد با بخورد بهیم مادر یک با خواهرش حکایت میکند و تر شد و گفت ای
آدمی زار ترا اجل نزدیک من آورده است بهیم بدین گفت اگر بروی
واری پیشتر بیا مرا بگیر تا من بتو بگویم که چون مرا اینوانی خوردن سرب
پیش آمد با بهیم بنیاد جنگ کرد و دل با هم شد با جنگ کردند و کتا دختها را میکنند و بر سر میگیرند
میزوند و سنگهای کلان را برداشته بر یکدیگر می انداختند از خود غامی را
راجه بدین شطرد و گیران که در خواب بودند بیدار شدند و دید که دیو زنی در آن نزدیک
ایستاده است بهیم را دیدند که شخصی در حمایت بزرگی جنگ میکند همه حیران
شدند و باو میگفتند که تو کیستی و این شخص چه کسی است که با او با جنگ میکنند
او گفت این برادر من است سرب نام دارد مرا فرستاده بود که شما را ببرم تا او
بخورد من این مرد را خوش کردم گفتم که مرا این خود ساز حالا برادر من آمده است
باین مرد جنگ میکند ایشان چون این سخن شنیدند پیشتر رفتند و تماشای این جنگ
میکردند از جن نزدیک ایشان میگروید و از کمال کرد و غبار زدن است که دیو
که ام است و بهیم که ام از جن فریاد کرده گفت ای بهیم مردانه باش که منم
آمده ام بهیم گفت که تو تماشا کن و بدین که من چون دیو را میکشم از جن

هر چه میبختی زودتر بکن پس بهیم که گاه آن دیو را بگرفت و خدا را یاد کرد و او را از
 زمین برداشته برگرداند و سرگردانید که بفرستد تمام بزمینش زودتر بنشیند
 تو را و کرد و آنچنان آوازی میزد که تمام چاهوران که در آن جنگل بودند و کینه
 نهادند بهیم زمین او را محکم گرفت و چندان مشت و کتک زد که تمام آنخواهانها
 بدنش نرم گشت و آن دیو را بگشت برادران بهیم یکدیگر او را در بغل
 گرفتند و تعریف میکردند بعد از آن ایمن گفت بیاید تا زودتر ازین جا
 برویم که شهری درین نزدیکی بنیاد و آباد مردمان آنجا مرآت است و شب
 بهستانا پور رسافت پس همه را از آنجا روان گشتند و هر بنا خواه شریف
 همراه ایشان روان شد با بهیم میگفت که ترا شوهر خود کرده ام و از شما جدا
 نمیشوم و هر خدمتی که شما را بوده باشد مثل کنیز آن خدمت را میکنم و از
 راه رفتن اگر مانده شوید من شما را بر پشت خود برداشته همراه بنمایم و هر
 و هر چیزی که خاطر شما بخواد بجهت شای او دم پس هر بنا در پای کنی افتاد
 و بنیاد کرد و زاری کرد و گفت ای کنی این پسر خود را بگو که مرا بخواد که تا حال
 من شوهر نگرفته ام و بغیر از بهیم دیگر کسی را نخواهم ساختن و اگر بهیم مرا نگیرد
 من خود را می کشم کنی بلاجهت بدشتر گفت ای فرزند من جان میدانم که اگر
 بهیم این عورت را بگیرد بسیار خوب خواهد بود و اگر فرزندی ازین دو کشت شود
 بنایت تنجای در هر دست و پر زور خواهد بود و راجه بدشتر گفت که شما خوب
 میفرمایید پس همه برادران با بهیم سین گفتند که این عورت خوبی مینماید
 تو او را بخواه بهیم قبول کرد پس راجه بدشتر بطریق که در ملت ایشان
 جایز بود هر بنا را عقد کرده به بهیم سین دادند و هر بنا گفت که من حالا بهیم را
 میبسم هر وقت که بفرمائید بخدمت شما آرم راجه بدشتر گفت روزی او را
 نگاهدار و شبها پیش من بیا و هر بنا گفت چنین کنم پس هر بنا به بهیم سین
 بر پشت خود سوار کرده در هوا پریده میرفت تا بر سر کوهی رسید که انواع

گاههای شگفته بودند و آبهای روان داشت و انواع میوه آنجا بود بهیم
را در آنجا فرو آورده و پرنیا خود را بصورتی که بهیم هرگز ندیده بود صورت
نکرده بود لباسهای خوب و جواهر نفیس پوشیده بسیار است و بوی خوش
از او می آمد بهیم سمن عاشق آن صورت شد و با او صحبت داشت و او
بهیم سمن را بجای گاهی لطیف می برد و با هم سیر میکردند و صحبت میکردند
طعامهایی که بهیم سمن میخواست پرنیا بجهت او می آورد بهیم تمام روز با او
صحبت میکرد و چون شب میشد پرنیا او را پیش مادر و برادران او
می آورد و بهیم انواع طعامها میداد بجهت مادر و برادران می آورد و با
با هم همچنین نورانی که از بهیم پرنیا آبتن شده و پسر می زاید چون این پسر
متولد شد همان زمان بزرگ شد با پدر خود برابر شد و همان خطبه برخاسته پسر آمد
پای مادر را بوسید و این پسر صورتی داشت بغایت با مهابت و شیا نش
چون چشمان دیوان بود و روی بزرگ و گله شهای کلان و لبها همچو لبهای شیر
و دستها در غایت بزرگی پدرش او را که شوکت کج نام نهاد که او با سم گه گوی
مشهور شد و این پسر در اندک زمان انواع شعبده و جادوهای که دیوان
میدانند یاد گرفت و آنچنان دور و قوتی داشت که هیچکس تریف آنوقت
و گه گوی که را که بهیم سمن نزد مادر و برادران آورد همه از او دیدن او
خوشحال شدند گه گوی که گفت که شما هر چند می که مرا بفرا تید من آنرا بجای آورم
گفتی گفت من میدانم که از دست تو همه کارهای آید من نپایانیم بهیم آورد
میدارم ترا هم چنین دوست میدارم و میدانم که تو در موت تشل را آن
و میکند و هستی و این پسر در جنگها با بهار تهم از دست کردن گفته خواهد
چنانچه این فصل مذکور خواهد شد القصه پانزدهم بصورت زاهدان برآمده
در ولایت او معبدی سیر میکردند و درین آنجا بیاس با ایشان ملاقاتی شد و ایشان
چون بیاس را دیدند همه دست بردست نهاده او را تعظیم کردند و در برابر او

استاد بیاس گفت من میدانم که شما از بلا خلاص شده اید درین مدت
 بهر جا که رسیده اید من دانسته ام و گشته شدن و یورخواستن بهیمین طریقا
 را و تولا شدن گمراهی را میدانم شما ازین محنت و تشویش هیچ غم و اندوه
 کشید که عاقبت شما بخیر خواهد بود و بر همه دشمنان مظفر و منصور خواهد گشت
 پانژوان این سخنان بیاس شنیده بنایت خوشحال شدند پس بیاس بیاس
 گفت که درین نزدیکی شهریت شما آنجا بوده باشید تا من پیش شما نیامم گفتم
 گفت ای دختر من تو هیچ غم مخور این جدی شترانچنان کسی خواهد بود که تمام
 سلاطین عالم بلا زمت آدمی بوده باشند و این هر دو پسر تو بهیم و احسن
 همه دشمنان را خواهند کشت و فرزندان تو اسمید جگ خواهند گرد نام
 ایشان تا انقراض عالم خواهد ماند پس بیاس ایشان را وداع کرده برست
 و ایشان بفرموده بیاس بآن شهر میگردد و شب در خانه برهنی می آید
 و روز را هر طعامی که می یافتند پیش مادر می آوردند و گفتی آن او بخش میکند
 و یک بخش را خود با چهار پسر میخورد و یک حصه را تنها بهیم میداد مدتی بود
 و عده بیاس در آن شهر که ایک چکر نام داشت توقف کردند و در یک
 آن خانه که ایشان آنجامی بودند خانه برهنی دیگر بود یک روز آواز گریه
 ازان خانه شنیدند گفتی با فرزندان خود با آنجا رفته دید که برهنی با زن پسر
 و دختر خودش سه زاری میکند بخته بخته بر میخیزد و در گردن پسر می چسبد
 بزاری تمام گریه میکند گفتی پرسید که شایه این چنین گریه میکنند برهنی
 که گریه از آفریدگار است که کسی تلافی آن نمیتواند کرد گفتی مبالغه نمود
 که ازینکه شما بگوئید شما از زبانی خواهد بود گفت و نزدیکی این شهر دیدم
 یک نام هر روز یک آدمی و یک گاو میش و یک ارابه از زن و غن و کتیری مردم
 این شهر برای او میزدند تا میخیزد و یک روز اگر نمی بزد می آید مردمان می کشند
 و شهر را خراب میکنند ازان سبب مردم فوت کرده اند هر روز یک کس را

از خانه میبندد امروز نوبت پسر من است که بجهت خوردن دیو میرود و ما همین
یک پسر داریم که به ما راجعت انیست کنتی گفت که گریه نکن امید هست که
آفریدگار پسر ترا خلاصی دهد تو یک پسرداری و من پنج پسر دارم یکی را قبول
پسر قومی فرستم بر همین گفت تو همان ای من کجا رو دارم که به پسر تو آفتی برسد
من اگر نذر پسر داشته باشم همه را بعوض شایکشتن بدهم و هرگز رو ندارم که
شمارا بجهت من از این میسد کنتی گفت صدر رحمت باد ای بر همین اما خاموش
که این دیو مریت پسران من نمیشود بر همین خوشحال شد و کنتی با بهیم گفت
ای فرزند میخواهم که پسر این بر همین را خلاص سازی بهیم گفت منت دارم
را چه بد میسر گفت ای مادر تو برادر مرا پیش پوی فرستی مبادا با آفتی رسد
ما را بخیر از بهیم زندگانی نخواهد بود کنتی گفت هرگز شفقت برادران شفقت
مادران برابر نخواهد شد من اگر بدانم که با آفتی برسد هرگز او را نفرستم تو
مترس که برادر ترا آفریدگار از جمیع آفات در امان خود خواهد داشت هیچ
مکروهی با او نخواهد رسید پس بهیم بر بالای آن اریه که طعام بر کرده بودند
سوار شد و بجانب آن دیوروان گشت مردان شهر عمتا سفت میخوردند که
اینچنین جوانی را آن پلید خواهد خورد و بعضی مردم تاجا همراه رفتند بهیم از
شهر بیرون آمد بجانب دیوروان شد و میرفت تا نزدیک درخت بری که
مقام آن دیو بود رسید مردم تماشائی بگریختند بهیم در آنجا بود که اعضای
آدمیان که دیوانها را خورده بودند افتاده بود دیوی ناخوش می آمد بهیم
از آنجا در بنه نشسته و تمام آن طاعنها را که بجهت آن دیو آورده بودند
بخورد و کوزه روغن که بران اریه بود آنرا نیز بخورد و عوض آن خاک و سرگین
بر اریه و در کوزه بجای روغن شاشه بر کرده بعد از غله آن دیو میداشت
بنایت گرسنه شد بود چون بهیم را دید بر اریه بهیم بدوید بهیم صورت آن دیو
را بنایت مهیب و پیشانیاش چون دوشت خون و دانهش مثل غاری بود

اما بهیم اصلاً با دلفت رفت و پشت بجانب او کرده نشسته بود و بعد اول
 بر سر آریه طعام رفت چون سر آنرا برداشت غیر از سر گمین و خاک هیچ ندید
 چون کوزه روغن را در آکرو و بر دو پای ایستاد شاشه تمام بر سر او ریخت و
 در زدنش بر سخت دیو در قهر شد و از عقب بهیم برآمده بر دو دست خود را
 بر پشت بهیم زد بهیم اصلاً التفات نکرد و دیو گفت ای آدمی زاد تو کی کسی
 که باین زدن من هلاک نشدی بهیم خندید و دیو رفت و درخت کلائی
 از بیج برکنده بدوید تا بر سر بهیم زد بهیم نیز بر جست و در دیده درختی را برکن
 با دمی رو برداشت با یکدیگر بنیاد جنگ کردند و درختهای جنگل را می کندید
 و بر سر هر یک میزدند و می شکستند تا درختهای جنگل تمام شد بعد از آن
 بهشت یکدیگر را زدن گرفتند و گاه یکدیگر می چسبیدند و یکدیگر را بر زمین میزدند
 همچنین مدتها با هم جنگ کردند آن دیو گفت ای آدمی زاد تو چگونه آدمی
 هستی که با مثل من اینچنین جنگ میکنی بهیم گفت همین سخطه بومی نامم که
 من چگونه کسی بوده ام چون مدت مدید جنگ گذشت دیو زبونش بهیم
 دیو را بضر تمام چنان بز زمین زد که زمین همچو کوزه سیاه بلزید و سنگهای
 آنجا خروشد و بهیم بهشت و لک دیو را بسیار زد و بعد از آنکه دیو است شد بهیم
 با سیاهی او را بگرفت و هر دو پای خود را بر پشت او نهاده زور کرد و کمرش را
 خرد شکست و در نیوفت و توان چنان فریادی کرد که مردمان شهر گمان برآورد
 که ملک آسمان پاره شد بسیاری از زنان حاله بچه اخداختند بعد از آن یکدیگر
 خود را با لکان جنم سپرد و در آن دم نعره از دلفش همچو جوی آب روان شد
 مردمان شهر بشنیدن این آواز آنچنان ترسیده بودند که دیو نخواهد آمد
 و ایشان را خواهد خورد همه میخواستند که بگریزند گفتی و پسرانش ایشان را قسلی
 کرده گذاشتند که بگریزند چون بهیم دیو را بگشت دیوانی که تانج یک دیو بود
 رسیدند و دست بر پیشانی نهاده پیش بهیم آمدند و زاری کرده گفتند که

مارا کنایه نیت ما با هیچ مگو بهیم گفت اگر شرط بکنید که گوشت آدمی نخورید
 آنرا بر مردم ندهید گناه به پنجم والا همه شمارا میکشم اینها همه سوگند خوردند
 که آدمی از ار سرسایم پس بهیم با پی آن دیورا گرفته میکشد و می آورد و تا
 بدروازه شهر رسانید و با نذاخت از راه دیگر بشهر آمد و در ویران او نصیب
 جنگ را گفت ایشان خوشحال شدند و از تحسین کردند راجه جد مشهر گفت
 حالا زود تر ازین شهر باید رفت که مردمان مارا نشاند پس از انجا روان شدند
 و بشهر و دیگر رفتند و در خانه بر مهنی فرود آمدند مردم آن شهر چون بیرون آمدند و دیدند
 که دیو کشته بجاال سگ افتاده است همه از کمال خوشحالی بفریاد آمدند و گفتند که
 اینچنین دید که مثل کوه بزرگ میانم چه کس کشته است و شرابین ملعون از سر
 این بند بایمی خدا رو کرده پس همه مردم بشکرانه هلاک آن دیو صدقات مستحقان
 دادند آنگاه گفتند که به بنید که امروز نوبت چه کس بوده است چون نشان یافتند
 که نوبت فلان بر مهنی بود بخانه او رفته پرسیدند او گفت که در مهساگی من بر مهنی
 چند فرور آمده بودند چون گریه و زاری ما دیدند یکی از ایشان بدو نصیب من
 ارا به طعام را پیش آن دیو برده بود شاید که آنکس دیورا کشته باشد گفتند که
 آنها کجا رفتند گفت نمیدانم که کجا رفته باشند هر چند تخصص نبودم اثری از
 ایشان نیافتم ام راجه خنجه با بهیم باین گفت که حالا با ما بگو که پاندهوان چون
 بان شهر دیگر بخانه بر مهنی فرود آمدند چه کردند بهیم باین گفت آن بر مهنی که ایشان
 در خانه او فرود آمده بودند بسیار دانا بودند و هر روز در میان ایشان حکایات میگفت
 روزی گفت که در خانه راجه دروید سیمبر درویدی دختر است که از آتش مهم
 بر آمده است و مردم به تنهای آن بیرون میروند راجه جد مشهر با بر مهن گفت در
 خانه راجه کنیکه که راجه دروید نام داشت پسری و دختری از میان آتش جنگ
 بیرون آمدند حکایت ایشان با من بگوئید بر مهن گفت که در هر دو در که مهنی
 بود روزی آن رکبش کنایه آب گنگ بغسل کردن رفته بود ناگاه یکی از ابراهام

کبریاچی نام صحبت غسل آنجا آمده بود تا گاه باد و دمنی و باد داشت و چشم
 بهر دواج بردن ایستاد و شمشیرش بکشت آفتاب نشی بزرگ افغان
 بر همین منی خود را برداشت و در میان برگی که مثل طبق آفرایسانه میخست
 کوزه که در دست میگویند نهاد چون مدتی بگذشت پسری ایان میان بد آمد
 بهر دواج آن پسر را در دواج نام نهاد چون پسر در اندک زمانی از
 بهر دواج اکثر علوم را نیکو بخواند و از زبان کنیز را بدو که پادشاه نام داشت
 و با بهر دواج دوست بود و زمانی که از بهر دواج پسری در دواج حاصل شد
 در خانه راجه پرگشت هم در وید نام پسری حاصل شد راجه پرگشت
 خود را بخدمت بهر دواج فرستاد تا پیش او علوم بخواند بهر دواج او را
 میداد و هر چه در دواج پسر خود را تعلیم میکرد و بدوید هم تعلیم میکرد و راجه
 و در وید با هم مال و دوشی و صحبت داشتند بعد از مدتی راجه پرگشت و دوشی
 یافت و در وید بجای پسر راجه شد و در آن زمان در دواج پیش پسر راجه
 که از وید پسری بگیرد اتفاقا وقتی رفت که پسر راجه مال و اسباب را به زمینان
 داد و دو چیز در بساط او مانده بود چون در دواج پسر از وید پسری طلبید پسر
 گفت که من هر چه داشتم همه را بخش کردم اگر خواری ترا بتراندازی دیگر من را
 سیاه کنی از شمشیر و گرز و نیزه بازی میکند اندازی و غیره بیا منم در دواج
 گفت که من از آن موهن اینها بزرگتره بیشتر منت دارم از آنکه من
 آنها میدادی پس پسر راجه جمیع علوم و فنون سیاه کنی را بدو داد و چارت
 آموخت در دواج پسر در تیر اندازی و غیره آنچنان ماهر شد که عدیل و
 شرک و نظیر خود نداشت بعد از آن در دواج پسر با امید دوستی قدیم پیش
 راجه در وید رفت با او گفت که من در دواج ام دوست قدیم تو را بدو
 با او کمال درشتی کرده او را رنجانید در دواج پسر اعتراض شد اما در برابر او
 چیزی نگفت و از پیش او بدو آمده به پیش پادشاهان رفت و بیکمتر تابه چون

در روزا چای را روی کمالی تعلیم و احترام کرد و فرزندانش و برادرانش و راجه
 را با و سر و تا ایشان را تعلیم علم و رسم سپا گیری بدید پس در روزا چای
 ایشان گفت که من بشرطی شما را تعلیم میدهم که چون شما همه چیز از من بگو
 خوانید و بیا موزید یک کار برای من بکنید اول بار از من پسر راجه
 پند گفت که هر خدمتی که شما را بوده باشد من آنرا بجا آورم پس از آن پنجو از من
 گفت بود گفتند چون در روزا چای ایشان را تعلیم داد بعد از آن ایشان
 گفت که پسر راجه هر کمت که در و پند نام دارد و در کپنله حکومت میکند از
 شما میخواهم که او را بگیرد و پیش من بیاورد ایشان بجناب راجه در و پند
 رفته جنگ کردند و او را گرفته پیش در و نا چای آوردند و روزا چای نصف
 ولایت از او گرفت و نصف را بگذاشت راجه در و پند ازین غصه که
 در و نا چای بر و غالب آمده بسیار غمگین میبود و میخواست که او را فرزند
 شود که در و نا چای را بکشد و باین آرزو بکنار آب گنگ رفت که شاید آنجا
 رکمشیری مستجاب الدعوات پیدا سازد که بجهت او دعا کند تا آن فرزند
 او را آنچنان فرزندی کرامت کند که در و نا چای را بکشد در کنار آب گنگ
 دو عابد را دید که یکی چای نام داشت و دیگری چای نام داشت مدتی خدمت ایشان کرد
 و آنچه ایشان را می بایست می آورد تا بعد از مدت مدیدی روزی به چای گفت
 میخواهم چنان سازی که مرا پسر شود که در و نا چای را بکشد اگر تو این کار بکنی من
 ده لک کاوتر میدهم و دیگر هر چیزی که خواهی دیگر هم تو میدهم و قبول نکرد با
 در و پند مدتی خدمت ایشان کرد و باز به چای این التماس کرد و او گفت تو
 پیش برادر بکلان من که چای نام دارد برو که بنیاد اندک میل دارد تا بجهت تو
 جنگ بکند تا فرید کار تو آنچنان فرزندی کرامت کند که تو میخواهی راجه در و پند
 پیش چای بر رفت و آنچه چای گفته بود باو گفت که اگر تو بجهت من جنگی کنی
 و فرزندی شود که در و نا چای را بکشد ده لک کاوتر من شما میدهم چای گفت

جهان هستند همه محبت خواستگاری آن دختر و کفیلک جمع شده اند پانزده روز
 حکایت در رویدادی و تعریف حسن او را شنیدند نمایان عاشق دختر گشتند که
 خواب و خورایشان رفت آن شب تا صبح بیدار بودند و صبح همه متوجه
 کفیلک شدند در وقتیکه ایشان روان میشدند بیاس به پیش ایشان آمد چون
 ایشان بیاس را دیدند همه تعظیم بیاس کردند و دست بردست نهاده پیش
 او ایستادند بیاس ایشان را گفت که بشینید بعد از آن بیاس حکایتی بحضرت
 ایشان نقل کرد گفت که عورتی بود در رعایت حسن و جمال و شیرینی و دشت و
 آن شوهر آن زن میلی داشت و با او انقضا میکرد لیکن بقضای آنکه میخواست
 در آن عورت خدمت میداد و یونیا و کرد و چندان خدمت کرد که مهادیو از او
 خشنود شده با او گفت که اسی عورت بطلب از من هر چه میخواهی زن پنج مرتبه
 گفت که من شوهر میخواهم مهادیو بخندید و گفت چون تو پنج مرتبه شوهر طلبیدی
 تو پلاک خواهی شد و مرتبه دیگری بنیاد خواهی آمد و پنج شوهر یک مرتبه خواهی کرد
 بیاس گفت آن زن حالا در خانه در روید پیدا شده است و شایر پنج برادر شوهر
 او خوابید شد زود به کفیلک بروید آن دختر را که در روید نام دارد بگیر چون او را
 خوابید عورت دولت و راحت بشما بسیار خواهد شد بیاس این سخن گفت و رفت
 ایشان بخوشحالی تمام متوجه کفیلک شدند و شب در روید رفتند و شب با ارجن
 چراغی روشن کرده پیش پیش میرفت و چهار برادر و مهادیو عقب میرفتند و از آنجا
 را یکی گرفته بران با زن خویش در کنار آب گنگ نشل میکرد ایشان را و مید که می آمد
 فریاد کرده گفت که شام چه کسانید که بجائی که حرم من است می آید ارجن از همه
 پیش بود گفت که با جماعه هستیم و نمیدانستیم که کسی این نزدیکی هست گندهر گفت
 که من شما را خواهم گشت که نزدیک حرم من آمده آید پس گندهر برفت تیر بر
 انداخت ارجن تیرهای او را از خود گذرانده بعد از آن ارجن تیر و گمان گرفته تیر
 آتش برداشت و آن تیر را بر آید گندهر بخورد آید او سوخت ارجن پیش آمده

به گندیرب در آویخت چون اندک با هم کشتی گرفتند ارجن موی سر او را گرفت
 و او را بر زمین زد و آنگاه با و گفت تو نا حق قصد کشتن ما کرده تیر را انداختی
 من حالا میتوانم که ترا بکشم اما ترا هیچ نمیکویم و ترا آزاد میکنم پس او را بگذاشت
 گندیرب گفت که تو جان مرا بخشیدی من ترا علمی و هنری بیا موزم که آنرا
 راجه ^{نشین} ماه آموخته بود و ماه به بسوا ^{بیرا} بس گندیرب آموخته و بعد پس من
 آموخته و کسی که این را خواهد که از کسی بیا موزدش ماه میباید که بکشد یا
 به ایستد بعد از آن آنکس که میداند با و تعلیم میداد چون تو مرا جان بخشی
 کردی من همین محطه ترمی آموزم و این علم را هر کس بداند هر چیزی که خواهد
 به بیند اگر هزاران گروه دور باشد این علم آنکس آن چیز را به بیند و این
 علم حاجگی نام دارد ارجن گفت که اگر این علم را بجهت جان بخشی مرا می آفری
 من بگویم که چرا که من ترا برضای آفریدگار گذاشته ام گندیرب گفت
 پس تو این تیر اندازی که آتش از آن ظاهر میشود بمن بیا موز که من به خود
 آن این علم را بتو بیا موزم و با هم عقد دوستی کنم ارجن گفت خوش این
 میکنم پس ارجن آن تیر اندازی را با و آموخت و نیز آن علم را با ارجن
 تعلیم داد و به هم عقد دوستی کردند آن گندیرب گفت ای ارجن من ترا تعلیم
 این علوم دادم برادران ترا چیزی ندادم هرگاه میخواسته باشند برادران
 تو چند اسپ بدیم که از رفتن مانگی نداشته باشند بعد از آن گندیرب گفت
 که من خوشحال شدم که با شما دوستی کردم و شما از فرزندان پیتی بستید ارجن
 پرسید که پیتی که بود که ما فرزندان او هستیم او گفت یکی از اجداد شما راجه ^{نشین}
 نام داشت و او بغایت راجه کلانی بود در حسن و جمال و صورت و علم و دانی
 و عدل و شجاعت و سخاوت و دیگر صفات حمیده او را نظیر نبود و در زمان او
 هیچکس در روی زمین برابر او نبود و او وقتی بشکار رفته بود در اثنای راه
 از پی جاتوری تاخته از لشکر خود جدا افتاد و تنها میرفت تا بر زمین گلزاری

رسید در لطافت و خوبی مثل آن زمین جای دیگر راجه ندیده بود و راجه در آنجا
 فرود آمد ناگاه در آنجا دختری دید راجه پرسید که توجه کسی در آنجا میکنند
 آن دختر چون این سخن بشنید از نظر راجه غائب شد راجه با قیاد و راز
 بهوش رفت بعد از آن که راجه بهوش آمد دختر را دید بر بالای منجوقه
 بر جاست و گفت ای آفتاب تابان با من بگو که توجه کسی و مرا بشوهری
 قبول کن و من خرسوج ام یعنی آفتاب اگر تو مرا میخواهی پیش پدر من
 برو و مرا از منجواه و خواستگاری بکن اختیار مرا دارد و من قتی نام دهم
 این گفت و باز غائب شد و باز راجه درین وقت بهوش افتاد پس مرا
 و فرزند گلاب بر روی او بشیند تا بهوش آمد آنگاه وزیر راجه که نجابت انا
 و عاقل بود نزدیک آمد و گفت که باعث چه بود که شما اینچنین بهوش افتاده
 بودید راجه گفت این مردم را دور بکن تا ما با تو بگوئیم و در میان دیگر
 گفت تا همه رفتند پس راجه قصه آن دختر را با وزیر گفت وزیر گفت که مرا
 رخصت بده میدتا بروم و شبست رکیشتر را پیش شما بیاورم و او این دختر را
 از پیش پدرش برای شما می آورد و راجه تنگتر گفت زود برو و او را بیاور
 وزیر بطاعت شبست رکیشتر رفت و راجه بخدمت سوچ رفت و سوچ بفرمود
 که بخدمت مشغول شد بعد از دو روزه روز وزیر شبست رکیشتر را آورد و
 راجه درین دو روزه روز طعام خورده بود و نه آب چون شبست آمد راجه با
 او با پشت و آنچه لوازم به تشری بود بجا آورد و طعام باو خورد و بعد از آن
 قصه دختر سوچ باو گفت و التماس کرد که پیش سوچ رفته آن دختر را برای
 می بخواه شبست قبول کرد و بخدمت سوچ رخصت سوچ را تعریف بیا
 که دنیاچه سوچ خوشحال گشت و گفت که من از تو شنیدم هر چه از من
 بخوای بخواه که تو بدهم شبست گفت ار شما التماس کنیم که دختر خود را که قتی نام دهم
 بپستگرن که راجه بزرگست بزنم بدید سوچ گفت که چون شما آمده اید بخاطر شما

تپتی را بان راجه دارم دیشی را طلبیده حواله بشت خود بشت تپتی را آورده بر آن
 داد و تپتی و راجه با یکدیگر بخوشحالی و عیش میگذرانیدند راجه کور که کوروان و شما هم
 از نسل او آید ازین راجه بشترین و تپتی حاصل شده اید ارجن از شنیدن این کلام
 خوشحال شد آنگاه ارجن گفت که بشت چه کس خواهد بود و گندرب گفت که
 پسر بر ما بود آن عبادتی که او کرده است کم کسی کرده خواهد بود بشت شبت
 و غصب را از بون خود کرد و بود ارجن گفت که من شنیده ام که میان بشت و
 بشت جنگ شده بود میخواهم که آنرا با من بگوئی گندرب گفت که در پنج
 راجه بود گاده نام و بشواتر میرا بود و تپتی بشواتر بشکار رفته بود بشکریان
 بسیار همراه داشت و را شناسی راه بمنزل بشت رسید بشت که همیشه گادری
 که بدین نام که بر چیزی که میخواست از ایشان آن گادری آمد بشت
 بشواتر را مهمانی کرد و انواع الطعمه را شرب و طعمه و میوه گوناگون بخت
 بشواتر چندان آورد که جمیع لشکرا و از آنها سرگشته چون از خوردنی فراغ
 شدند بشواتر رسید که توره که پیش بشتی است این الطعمه را شرب و میوه گوناگون
 از کجا آوردی مردم راجه گفتند که هر چه که پیش آورده از ما و آورده بود
 پس بشواتر بشت گفت که ماده گاه را بن بده اگر میخواسته باشی خوش
 این گادری که و بگویم بشت گفت که تو با دشا می عالم داری و من بر بخت
 یک گادری دارم تو این گادری نمیتوانی دیدن من اوقات خود را از من میگذرانی
 تو که میگوئی که صدک گادری و عوض این بگیر من آنقدر کس از کجا آورم که آن قدر
 گامان را نگاه انداختن بشواتر گفت که با دشا می خود را بگویم تو این
 گادری را بن بده بشت گفت که مرا هیچ حاجتی با دشا می تو نیست من خود بده
 نگرده ام که تو بمنزل من آمده بودی ترا مهمانی کردم که حالا طامع شده بدین گادری
 من طمع کرده بشواتر گفت که من اینها نمیدانم اگر تو نخواهی داد من با دشا می
 میفرمایم که بزود از تو می ستانند بشت گفت تو حاکمی با دشا می نمی باید که

بر فقیر و زیروشان زور میکرده باشند و اگر تو بنگاهم این گاو مرا میگیری آفرین
 داد مرا از تو خواهد گرفت بسواست تر بفهمودا آن گاو را بزور گرفته قند در روان
 شدند گاو نیز رفت بشواتر آن گاو را به تحکم مرد گاو فریاد عظیمی کرد و سر از دست
 کسان بشواتر کشیده بدوید پیش پشت آمده سر در پای او نهاد و آب
 از چشمان میرفت کسان بسواست تر چند میخواستند آن گاو را ببرند بهیچ وجه
 نمیتوانستند بر دگا فریاد میکرد و پشت چون گریه وزاری گاو را دید گفت
 که ای گاو چرا کنی که بشواتر چتری است و من بر همین ام و او بر من زور
 میکنند و من میخواهم که با کسی جنگ و نزاع کنم آن گاو بفردان آفرید کار سخن
 و گفت ای صاحب من مگر زور بر همین از چتری کمتر است که در برابر تو مرا
 همچو کسانی که صاحب نداشته باشند و او را میزند اینچنین میبیند و تو تحمل میکنی پشت
 گفت که ما هر چند که تحمل و صبر کنیم ثواب با ما حاصل میشود و از اجنت من این
 مردمان را چیزی نگویم گاو گفت اگر تو را با بخوشی خاطر خود بکسی نخواهی داد این
 مردم هرگز نمیتوانند بر من حریف آیند ما هستم پشت گفت که من هرگز بخوشی
 خود بکسی نمیدهم گاو گفت اگر شما مرا نمیدیدید حالا به بینید که من برین لشکر چه کنم
 گاو این سخن گفته فریادی در رعایت صلابت نمود و در و بشواتر آرد و از
 هر سوئی گاو لشکری پیدا شد و هر کس را که بشاخ خود میزد باک میشد و دم خود را
 بنیاد افشانان کرد آتش از دم او ریختن گرفت و مخالفان را میخفت
 و سرگین که می انداخت و شاشه که می شاشید از هر دانه سرگین او دانه بر قطره
 شاشه او شخصی پیدا شد در رعایت بد شکل و زور و انواع اسلحه داشتند لشکر
 بشواتر جنگ پیوستند و کسان بشواتر را کشتند و بقیه مانده منهدم شدند
 و باقی وجه گریختند تا دوازده کرده آن شکر را زده زده برده بودند
 بشواتر چون این حال را مشاهده کرد با خود گفت من بعد ازین بادشاه
 نمیکنم و کاری میکنم که بر همین شوم پس ترک سلطنت کرده در عبادت مشغول شد

شد و چندان عبادت کرد که بر زمین شد و در جنگ خیا نچه اندر حصه میگرفت و هم
 گرفت و دوران زمان راجه بزرگی بود کلاما که با نام از فرزندان ^{کلیما} ^{کلیما} و
 بشو اتر نوتی میخواست که بخت این راجه کلاما که پادشاه بکند و آن مسیر
 نشده بود از بخت میان شبست و بشو اتر نزاع و کلفت شد چه که بزرگ
 ایشان شبست بود چون بشو اتر خدایت که برای او جگت کند شبست را
 از آن بد آمد و میان ایشان کلفت شد و این راجه کلاما که پادروزی بشکا
 رفته بود در انشای شکار پسر بزرگ شبست که شکست نام داشت برای ملاشی
 راجه او را گفت که از راه من بکناری برو چند مرتبه راجه او را گفت او شنید
 راجه اعتراض شد تا زیاده محکم بروز شکست گفت تو چنانکه دیوان بی رحم میباش
 و آدمی را از آرمیر ساند من آثار رساندی امید دارم که توان صورت آدمی
 بدر آمده بصورت دیوان شده چون دیو آدمی را میخورده باشی در نیت
 که پسر شبست آن راجه را دعای بد کرده بود بشو اتر در آن نزدیکی بود و
 آنرا می شنید رفت با کت کرد و گفت که تو برو در بدن کلاما که پادروزی بود
 در قالب راجه کلاما که پادروزی و او برای میفت بر مینی او را دید گمان بود که
 راجه کلاما که پادست چون دیو در بدن کلاما که پادروزی و او بصورت او بجال خود بود
 اما روح راجه از بدن او بدر رفته بود و روح دیو در قالب راجه در آمده بر مین
 او را دید گفت که ای راجه من که نه ام مرا خوردنی بده که گوشت داشته باشد
 دیو گفت خوش ای بر مین تو اینجا باش و ساعتی توقف کن که من از خانه
 برای تو خوردنی بیاورم این سخن گفته بخانه در آمد و بخواب رفت تا نصف
 شب در خواب بود چون بیدار شد بپادش آمد که بر مین از طعام طلبیده بود
 بر او عده کرده بود پس طباح را طلبید و گفت که بیرون بر مینی نشسته است
 بحال طعامی که گوشت داشته باشد برای او بنر مطبخی گفت طعام حاضر است
 منت حاضر است دیو که بصورت راجه بود گفت آدمی را بکش و گوشت را

برای بختن بر طبعی فی الحال بجائی که دروان کشته بودند رفت و پاره گو
آورده طعام بختی برای بر زمین بر زمین گفت که راجه خوب طعام برای من
فرستاده است از خدا می خواهم که این راجه گوشت آردی را میخورد باشد و
چون سخن بر زمین شنید که او را قاعل اینچنین نمودنی الحال بیرون آمدن زمین
را بکشت و گوشتش را تمام بخورد بعد از آن بر سر سکت رفت و او را هم بخورد آن گاه
بر سر نود و نه پسر شست رفت آنها را هم خورد و شست چون شنید که صد پسر
او را آن دیو خورد و بقایت غمگین و محزون گشت و گوشتها را غم بدل او آمد
با خود گفت که این بلا بفرزندان من بجهت بشوایم رسید حالا بعد از رفتن
پسران زندگی را چه کنم بهتر است که من هم از جهان بر آیم پس بر بالای کوه
رفت و بر بالای آن کوه کوهی بلند بود و انسان کوه خود را انداخت قصد
هلاک چون بر زمین رفت هیچ آزاری به بدنش نرسید چون شد
هم هلاک نشد پس آتش عظیم برافروخت و در میان آن آتش درآورد
آفریدگار هیچ جای او نسوخت چون دید که ازین هم هلاک نشد بدین رفت و
نگاه کلماتی در پایی بسته خود را در آب انداخت و دریا موج زده او را بکنار انداخت
و هیچ آزاری نرسید چون از آنجا سلامت برآمد با خود گفت که به حکم
آفریدگار راجل کسی نرسد پس سخنان باز کرد و دید جای فرزندان خود را خالی
دید چنان اندوه بر دل او غلبه کرد که ضبط خود نتوانست کرد و دیوانه و
از خانه بیرون آمده میرفت در راه آب عظیم دید که بنایت تند میرفت
بشست و تنهایی خود را بسته در آب انداخت بقدرت آفریدگار دست
کشاده شد و آب او را بکناره انداخت پس هر بصر آنها در شب و روز
تا اکثر عالم را سیر کرد و در آشنای سیر نزدیک کوه ها بچل رسید در آن
دید که آبی در غایت تمیزی از کوه میخورد از نهایت اندوه باز خود را در
انداخت آنجا هم آزاری نرسید پس برگشت بنزل خود آمد و در شش که

زن سکت بود بیاورد او را وید و آن عورت پیش از پلاک شکست آبتن شده بود
 و هنوز نترانیده بود بشت چوین او را وید بگریست و او را نوازش بسیار کرد
 پس روان شد و آن عورت عقب او میرفت فرزند می که در شکم آن عورت
 بود مید خواندن گرفت بشت آواز بید خواندن را شنید و پس کرد و گفت
 ای دختر که بید میخواند عورت گفت اینجا بنیر از من و شما کسی دیگر نیست بشت
 گفت آواز بید خواندن بگوش من میرسد که آواز سپهر شکست میانند و قتی که
 شکست بید میخواند همین آواز بگوش من میرسد عورت گفت که دوازده سال
 شد که شوهر من مرده است درین مدت من آبتن مانده ام حالا آواز خواندن
 بیدار شکم خود می شنوم بشت از شنیدن این سخن خوشحال شد و گفت شکر
 آفریدگار که از فرزندان من فرزند می مانده است که قابل باشد حالا من چون
 خود را نمیخواهم پس ناگاه چشم ایشان بر میان کس که صد میر بشت را خورد
 بود افتاد و او بشت را دید و در غضب شد و خواست که بشت و عروس او را
 بخورد عروس با بشت گفت که این دیو لپیید قصد خوردن من را دارد از برای
 خدا از شر این گناهکار بشار بشت گفت که این راجه کلما که پادست بدعا
 شوهر تو و بر همین دیگر بدین حال شده است تو مترس که من نمیگذارم که از تو
 بتوانتی برسد چون نزدیک آمد بشت آب بدست گرفته و مای بود خواند
 برو می پاشیدنی احوال دیو از قالب کلما که پاد بدرفت در راجه بجال خود
 چنان بخت اول بود آمد و دوازده سال بود که راجه بآن بلا گرفتار شده بود و
 بتوجه بشت از آن بلا خلاص شد پس راجه دوباره آمده سرور پاشی بشت
 نهاد و گفت ای مخدوم هیچ از خود خبر نداشتم که چه میکنم حالا همین توجه شما از آن
 بلا خلاص شدم و عقل و هوش اول بمن آمد التماس دارم که شما بجهت من
 متوجه گشته جکی بکنید که تا از من گناه که درین دوازده سال بوقوع آمده
 دفع شود بشت گفت تو حالا بجای خود باز به سلطنت خود را میگردانی

و بعد ازین با برهمنان بدی کنن راجه پای او را باز بوسید و گفت هر چه
 بفرماید چنان خواهیم کرد اما التماس دارم که دعا کنید تا مرا بسپری تا بخل شود
 و برای من جلی کبلی شست همراه او بشهر آورده که پای تخت آن راجه بود
 آمد و راجه ز مال بسیار بخش کرد و بسیاری از آن مال و جوهر و زر پیشکش شست
 کرد و چون زن راجه از حقیقت پاک شد راجه او را بنی بیت شست فرستاد
 و گفت حالا نوعی کنید که از او پس شود و او پاره آب بدست گرفته دعای بر آن
 بخواند و آن آب را بر شکم زن راجه بپاشد و گفت حالا به پیش شوهر خود برو
 زن پیش راجه آمد راجه آن شب با وصحت و دشت و زن او آستان شد
 شست از راجه رخصت طلبیده متوجه منزل خود شد و راجه امواج را با پای
 پیشکش او کرده او را وداع کرد و زن مدت دو از ده سال آستان بود و چنانچه
 آن عورت به تنگ آمد سنگی گرفته چند مرتبه محکم بر شکم خود زد تا گاه شکمش بزرگ
 آمد و پس زاید در نهایت حسن و جمال را به از آن فرزند بنایت خوشحال شدند
 او را شکست نام نهاد و شست چون بنزل خود آمد عروس او که زن بکت سپید
 او بود و پس زاید و رعایت نمودی که بصورت پدر بنایت مشبه بود شست از تولد نمیره
 بنایت خوشحال شد و او را پسر نام نهاد و بیاس که این مها بها رتق را
 تصنیف کرده است پس این پسر است چنانچه در بالا گذشت و این پسر چون
 کلان شدند داشت که پسر شست است و او را بابا بابا میگفت و مادرش سرنگ
 می شنید که شست را بابا میگوید که به میگرد یک روز بابا پسر خود میگفت ای
 نور دیده این پدر پدر تو هست پدر ترا دیو خورده است پس چون این شنید
 غضب شد و گفت من در عوض خون پدر خود تمام مردم دنیا را می کشم
 شست چون سخن از وی شنید او را منع کرد و گفت ای پسر من غضب را
 از خاطر خود دور کن که حکایتی با تو گویم راجه بود که ^{کوتابی} بیج نام او صاحب جمیل
 که در بادشاهان میا شد تمام دشت و بهرگز که پیشتر صحبت او بیک عظیم

عظیم کرد آن جگ تمام شد راجه آنقدر زر و مال و اسباب به بزرگ رکبیشد و
 که از حصار افزون بود چون آن راجه وفات یافت فرزندان او بجای او حاکم
 شدند بر چند تر و دو کردند از هیچ بازاری به هم نمیرسید گفتند که پدر ما بزرگ رکبیشد
 و بسیار داده بود از و قرض بگیریم پس سخاوت او آمدند و گفتند که ما را از احتیاج
 شده است و از هیچ جایی دیگر به هم نمیرسد از آن زر که پدر ما بقود داده بود بچویشان
 تو اما داده است یا نه با قرض بده که آنرا زود بشما خواهیم داد و بزرگ آنها گفت
 پدر شما بمن فرزندان خویشان من به تصدق داده بود اما اکثر اموال را خرج کرده ایم
 و خبری که مانده است ما را همیشه از شما احتیاج است پدر شما با زری سپرده بود که
 ما بجهت شما نگاه داشته باشیم که امروز بشما به هم میایشان در قه شدند تمام فرزندان
 و خویشان بزرگ را کشند و هر زنی که از زنان ایشان آبتن بود شکم او را باند
 میکردند و فرزندان را شکم بر آورده می کشند و تمام خانه های ایشان را خراب کردند
 هر زری که در خاک پنهان کرده بودند همه را بدست آورده بودند بعضی از زنان ایشان
 بجانب کوه ها بخیل گریختند یک زن آبتن همراه آنها گریخته بود و انبیا خبر پند
 که زن آبتن از میان بدر رفته است پس همه ایشان عقب آن رفتند تا
 آن کودک را از شکمش بر آورده بکشند چون نزدیک رسیدند از ترس ایشان طفل
 از شکم او بیفتاد آن عالمان قصد کشتن او کردند هر کس را از ایشان چشم بران
 طفل می افتاد هر دو چشمش کور میشد همه آنها کور شدند هر چند قصد کور کردن
 نیافتند که بجانهای خود بودند آخر همه پیش مادر آن کودک آمدند و بنیاد ناری
 کردند که ما با سخاوتی خود برسان عورت گفت این بلا از جهت آن عمل شما
 بود که ناحق همه فرزندان بزرگ را کشته اید حالا این طفل را زاولاد بزرگ
 مانده است این کودک در هنگامیکه در شکم بود بیدار میخواند و مدت صد سال این
 پسر در شکم من بوده است همه چیز را میداند اگر شما از آن عمل خود توبه کنید و دست
 این فرزند من را خلاص نمایید امید هست که آفریدگار بکرت این پسر پشیمان

شما باز روشن گردانید ایشان نباید از اری که در اند آن پسر بفرمان افریدگار سخن
درآمد و گفت ای ظالمان شما علم بسیار بر پدر و خویشان من کردید پس حالا شما
را چگونه میدانم که افریدگار در آخرت جزای شما را خواهد داد حالا از افریدگار بخواه
میکنم که خشمهای شما روشن شود تا شما از پیش من بدر وید چون طفل این دعاگر
بمید ایشان بنیاد گشتند و از آن کوه فرو آمده بنایانهای خود زفتند و از آن کوه
و دیگر زمان در خویشان با و گفتند که فرزند خلف آنست که خون پدر و خویشان
خود را از خونیان بگیرد و تو چرا آنها را دعا کردی تا بنیاد شدند و سلامت بمنزل خود
رفتند آنها همه خویشان ترا و پدر ترا کشته اند آن پسر ازین سخن در غضب شد
و گفت که من در عوض خون پدر و خمن خویشان خود تمام آدمیان و دیوان را
بکشم پس باین نیت عبادت کرد که افریدگار او را این قوت بدهد که تمام عالم را
را بکشد همه ترسیدند و بسیاری از آدمیان و دیوان پیش بر پا رفتند گفتند
که فلان کس عبادت میکند تا همه را بکشد یا بسیار ترسیده ایم شما کاری بکنید که این
بلا از سر ما دور شود و بر ما چون این سخن شنید خود برخاسته پیش آن پسر آمدند
ای جوان تو چرا قصد کشتن این مردمان کرده او گفت چندان پدر و خویشان
ما را بناحق کشته اند بر ما گفت اجل ایشان رسیده بود که همه کشته شدند همه
در آن جهان بر اتب اعلی رسیده اند و تو مرتبه اول از مادر متولد شدی چنانچه
ایشان را که در کودکی و باز رحم کردی و دعا کردی تا همه بنیاد شدند حالا بخصه
میکنی و قصد هلاک این عالم نمایی ترا گناه عظیم خواهد شد چرا که اگر پدران ترا
چند کس کشتند دیگران چه گناه دارند بیا و ازین دادوی بگیرند آن پسر گفت
خوش من بکمر شما ترک این اندیشه میکنم اما چون خصه بسیار دارم اگر قصد دیگری
نه اما من هلاک میگویم بر ما گفت که این خصه خود را بدین انداز که دریا گاهی زیاد
میشود و خلق عالم را غرق میکند تو چون خصه خود را بدین انداز ای این نقش
خصه تو آن آب زیادتی را میسوزد و دریا از کثرت بازماند و مردم از آن نرسانند

خواه یافتار بن چون این سخن را شنید بان گنهرب گفت رحمت بر تو باد که
از صحبت تو خلاص و خوشحال گشتم پس بان در آن گنهرب را وداع کرده
متوجه کنپله و آن تیر تیر شد تا دهم را پیدا کنند و میرفتند تا منزل و چون رسیدند
و دهم چون ایشان را دید تعظیم و احترام کرد و دهانی نیک ایشان را کرد
بعد از آن پرسید که باعث آمدن شما بمنزل فقیران چیست گفتن تو را با منی شناسی
ما پرویت نیکی نداریم که همه همت را نتواند کردن و ما تعریف محفل و دانش شما
ما بسیار شنیده ایم میخواهیم که ما را سرفراز کرده همراه ما بوهاب باشد و همه همت
ما را انجام میگیرد باشد و ما از سخن و صلاح شما بیرون نخواهیم رفت و دهم گفت
من اگر چه ترک خدمت سلاطین کرده بگوشه نشسته بودم اما چون شما بزرگان
آید و سخنان من آمده اید در خدمت شما میروم ایشان خوشحال گشته و دهم
را همراه گرفته متوجه کنپله شدند تا سیمبر در ویدی را تا شاکنند چون به کنپله
رسیدند دهم پیشرفت و صحبت ایشان منزلی بیرون شهر گرفت بان در آن
ما در خود را در آن نعل گذاشتند و دهم پیش رفتی ماند و ایشان می آمدند نزدیک
مجلس سیمبر رسیدند و دیدند که آنقدر راجا و بزرگان بالشر و برهمنان و چهریان
و بانگیان در زمان بازگشت آن جمع شده اند که از حد حصار افزون است آنها چون
بجلس در آمدند نزدیک راجه در ویدی رسیدند و با نعل و با نعلهای راجه در ویدی را
دیدند و بعد از آن دیدند که چوبی در رعایت بلندی مثل قبضی در یک طرف
آنجا که سیمبر به نشاندند از چنانچه بر بالای آن چوب به تشویش میتوان دید ای
ملا و چنان نشاندند که یکجا قرار ندارد و پوسته چنان تند میگردد که هیچ جای
آزاد نمیتوان دید و در پایان چوب طبق و یک کلانی پر و عنبر بر روی آن نهاده
میجوشانند و کلانی در رعایت بزرگی و پر زوری در نزدیک آن چوب نهاده
بان در آن که بصورت برهمنان بودند چون از او دیدند حیران ماندند که آیا چوبی
و دیگ در زمین سبب جهت آمده خسته اند ایشان در گوشه جایی گرفته نشستن

ناگاه دیدند که جامعته از کسان راجه دروید فریادی کنند و خانه بخانه از راهها
و جامعته که بنخواستگاری این دختر آمده اند میروند و میگویند که هر کس درین یک
روز غنچه کند و باین گمان جسم آن ماری را که بر بالای چوب تقبوس تیر بزند
او این دختر درویدی را بگیرد و پانزدان این آواز شنیدند و حیران شدند
راجه دروید در میدان وسیع و عریض صحبت هر کدام از راجه های بزرگ مثل
در جردهن و کرشن و بلبله و برادر کلان کرشن و سپال و جراسنده و شل
و غیره علیحدّه علیحدّه تختهای مرصع ساخته بود و صحبت دیگر مردمان جاهاست
کرده بودند و دیگر جمیع راجه های کلان گیرندگان مردانی که از اطراف عالم آمد
بودند بعد از آن مجلس آمده حاجبان نشسته و نقاره و نفیر و غیره بانوازش
در آوردند و اطراف مجلس کسان راجه دروید سلاح بسته ایستاده بودند و سقا
کلاب و صندل عمود شده مشکبارا پیک کرده می آمدند و اطراف عام و در
گرد آن مجلس می پاشیدند و راجه اشیا با تجمل بآن مجلس در آورده بود و کمی
کس از آن راجه ها مردمان ندیده بودند بعد از آن درویدی دختر راجه دروید
که این مجلس صحبت خواستگاری او منعقد گشته بود غسل کرده لباسهای شاهانه
پوشید و زینهای نفیس بر خود راست کرده عقدی از جواب ابدار بیت گفته
بآن مجلس آمده بایستاد همه اهل مجلس از دیدن او حیران شدند و بهمنان
بیدار شدند آنگاه درشت دامن برادر درویدی مجلس آمده در پهلوئی هار
بایستاد و آواز بلند گفت هر کس باین گمان نظر در یک روز غنچه کند
ماهی را به تیر زنند یا این زن او خواهد شد بعد از آن درشت دامن بانوازش گفت
که ای خواه این راجه ها و بندگان که ما را افوارش کرده باین مجلس تشرف آورد
اند مثل راجه در جردهن و شکله و راجه برات باد و پسر و سهگمت راجه نگاله و
شل راجه ولایت مین و شل راجه کابل و نواحی آن با سیلان و برادران
سوریت اسپهان و آب باسه پسر و استخوان داد و ده و کنگ شاک و مین و

روحان و وزیر پهل راجه کوه در کمرش و برادرش به دیو و پسرانش بر پیش پای
و جادویش اگر در زسانک و کثرت بیا کپس سر و پمن که این تبیله جادوان اند
جی در تخر راجه خجاب باغوشیان و برادران و ششپال راجه چندیری با
خوشان بلس راج راجه آورده و کمرن با پسرش بر کوه سین و غیانه راجه با و
بزرگان بحبت خواستگاری تو آمده اند حالا هر کدام ازین بزرگان که شرط مار
بجا آورده آن مایه را که به سران چوب طبق تعبیه کرده اند باین کمان که
در پایان این چوب ست و بر بالاس آن صفحه نهاده است بزند
تو محقق جوابی را که در دست داری در گردن او می اندازی او
ترا نخواهد خواستن درشت دمن چون این سخن را بجا هر گفت بعد از آن رو
بان راجها و بزرگان که در آن مجلس نشسته بودند مکرر و گفت انیت خواهین
ایستاده هر کدام از بزرگان که در خود این قوت می یابد که تواند این بدو را در
برخیزد و شرط مار را بجا آورد و راجها که در آن مجلس نشسته بودند همه برخاستند و نزدیک
آن چوب قبیع آمدند و آنوقت اکثر دیوتها و گندهربان و بعضی جادویران
مثل گز یعنی سیرغ و غیره بجاشای آن صحبت آمده بودند کشتن میدیست آن
و ختر زن پانڈوان خواهد شد و با خوشیان خود گفته بودند گامی که همه راجها نزدیک
آن چوب قبیع آمدند راجه جدمشتر با چپا برادر خود بهیم و ارجن و نکل و مهند
بیان آن مروه در آمده در گوشه قرار گرفتند و چنانچه کسی ایشان را نشناخت
کمرش در میان خلایق ایشان را بشناخت و با برادر خود بلبلد گفت که این
بیج کس که بصورت برهمنان بر آمده در منلان گوشه ایستاده اند
پانڈوان اند بلبلد رگفت که پانڈوان سوخته اند کشت گفت ایشان
سلامت اند هیچ آسیبی بایشان نرسیده است بلبلد خوشحال گشت چون راجها نزدیک
آن چوب قبیع آمدند اول مرتبه در خود مین و شل و اسوس حاکم و بهور سوار
رودانده و ششپال و غیره نزدیک آن کمان که در نزدیکی آن قبیع بر بالای

آن صفحه نهاده بودند بدینند هیچکدام این محبات نمیکرد که قدم پیش نهادن کمان را
چکه کند چرا که این ملاحظه داشتند که مبادا نتوانند چله کردن دیگران برایشان
بخندیدند چون مدتی همچنان گذشت آخر یکی از ایشان پیش آمد تا کمان را بردارد
هر چند سعی کرد که کمان را از زمین بردارد نتوانست بر دشت شرمند گشت و
در یکی قدم پیش نهاد او هم نتوانست بر دشتن او هم برگشت همچنین یک یک از
راجه ها پیش آمدند بعضی نتوانستند آنرا از زمین برداشتن و بعضی دیگر که از
زمین برداشتند چله نتوانستند کردن چون اکثر را جها از آن کار ساخته گشتند
کرن اعتراض شد و قدم را پیش نهاد که دشت را بزنند با نژادان چون میزدند
که کرن کمان را بر دشت و چله کرد و قدم پیش نهاد به جانب دشت متوجه شد با
گفتند که این پسر شرط را بجای آورد در وقت درویدی و دید که کرن متوجه
زدن نشانه گشت پیش آمده گفت که ای کرن تو خود را بهرزه رحمت بد
که من زن تو نمیشوم چرا که تو مرا مثل برادر می تو بهر آفتاب هستی و من از آتش
برآمده ام آتش از توابع آفتاب است و از او حاصل شده است ترا دوستی
که مرا بخوابی کرن این را از درویدی شنید بخندید و در جانب آسمان کرده
به تنها نظر بجای آفتاب دشت بعد از آن کمان را بگرفت تا بردارد هر چند
زور کرد نتوانست که تمام آنرا بردارد بهرزه رحمت نماز او آورد و از آن بیشتر
نتوانست برداشتن دست از آن برداشته بشرمندگی تمام برگشت بعد
از آن جراسنده بمچو کوهی قدم پیش نهاده خواست که آن کمان را بردارد
چون کمان را بگرفت و در بسیار کرد نتوانست آنرا کشیدن چرا که او در تیر اندازی
چندان مهارتی نداشت جراسنده هم دست از کمان برداشته شرمند گشت
چون دیگر را جها و بزرگان دیدند که مثل جراسنده داشتند او نتوانست کشیدن
همه از ترس و شرمندگی خلاق خیرات نکردند که آن کمان را کشند ارجن با بردارد
مصورت بر همان ایستاده بود چون ارجن دید که دیگر کسی قدم پیش نمی نهاد

آمده دست بکمان بر و بعضی از مردم بخنده و آمدند و گفتند که همه را جدا و کسانی
 که سالها تیر اندازی کرده بودند نتوانستند کاری کردن این بر همین است میخواهند
 که از میان انقدر را جدا و دختر را بگیرد و بعضی دیگر گفتند که این مر تا و زن خود این
 قدرت و قوت نمیدید که انیکار تواند کرد و زن هرگز قدم پیش نمی نهاد پس ارجن
 پیش آمده اول استاد خود را یاد کرد بعد از آن کمان را برداشت و زد و آنرا
 زده کرد و آنگاه پنج تیر بکمان نهاد و در نظر بر آن دیگر و دروغن کرد و بعد از آن
 کمان را بر کشید و جسم آن مای را چنان زد که مای از بالای آن چوب قبق
 جدا شده بر زمین افتاد و فریاد از آن خلق برآمد و از هوا گل بر سر ارجن باران
 شد و تقاره و نفسی که در آنجا بود همه را بنوازش در آورد و غم غامی عظیم
 از میان خلق برخاست و راجه در وید خوشحال شد و رویدی آن عقد جوهر
 را آورده و برگردن ارجن انداخت و ارجن دست او را گرفته روان شد و گو
 راجه که حاضر بودند گفتند که مای این دختر را نتوانستیم گرفتن این بر همین آمد
 از میان ما او را برد و بعضی را جدا گفتند که من این بر همین را میکشتم و دختر را
 ازو میگیم و بیم پس بیاری راجه تیر و کمان گرفته متوجه کشتن ارجن شدند
 بهیم چون آمدن آنها را مدنی الحال بدید و درخت بزرگی را که در آن نزدیکی
 بود آنرا برگزیده متوجه جنگ دشمنان شد و ارجن تیر و کمان را گرفته جنگ
 در آمد و بعضی از برهمنان نزدیک ارجن آمده گفتند ای برهمن تو دختر را گرفته
 چه لازمست که جنگ میکنی سبب چیست این دختر گرفته برو ما ازین مردم است
 میکنیم که از عقب شان فرزند ارجن گفت شاتاشا کنید که من برین راجه
 چه خواهم گرد پس ارجن تیر باران کرد و چند کس را بکشت و بسیاری از مردم
 را از خمی کرد و بهیم نیز بان درخت بسیاری از دشمنان را بکشت و بسیار
 دشمنان را که قصد ایشان کرده بودند از پای در آورد و کرن چون جنگ
 ارجن را دید گفت این برهمن همه مردمان را خواهد کشت من جواب دهم

پس تیرد کمان را گرفته متوجه ارجین شد ارجین سه تیر چنان بر سینه کرن زد که
 بهیوش شده بافتاد و ب. از لحظه به شعور آمد باز متوجه ارجین شد میان ایشان
 نرت مدید جنگ بسیار شد کرن گفت ای برهمن من شل تو کسی ندیده ام که
 با من اینچنین جنگ کند تو یا پیرام یا اندریا ارجین هستی ارجین گفت که من
 نه پیرام و نه اندریک. اینقدر بیشتر که جواب تو میدوادم داد پس کرن گفت
 از جنگ بازداشت گفت این برهمن خواهد بود من برهمن را قبول
 گشت و بهیم از یک طرف جنگ بسیار کرده اکشدر مردمان را که
 در برابر او جنگ میکردند منظم گردانید و کس بسیاری کشت
 شل چون آن جنگ دید در قهر شد شمشیر کشیده بر سر بهیم دوید بهیم آن
 درخت را چنان بر شمشیرش زد که خرد و شکست شل اعتراض شده دوید
 مشتقی بر بهیم زد بهیم هم مشت محکم بر دزد میان ایشان رفتی مدایر همچنان جنگ
 بود آخر بهیم شل را برداشته چنان بر زمین زد که بی شعور گشت و گران چون
 ضرب و جنگ کشت بهیم را دیدند ترسیده برگشتند و مردمان تا شانی جنگ
 بهیم را تعریف میکردند چون کرن دست از جنگ بازداشت گیرتی گفت
 قدم بپای نهاد پس ارجین و بهیم دور و دوری را گرفته بخانه بازگشتند و
 و کرشن جویو بالبهدر گفت ای برادر دیدی که چکار کردند بلبهدر گفت
 صدر رحمت بر پسران گفتی با دو که مثل این دو برادر کم دیده ام و گشتی
 که در آن خانه دهم بود چون مدت مدیدی شد که پسران او پیدا نشدند خط
 او بسیار پریشان گشت و با دهم گفت که پسران من ویر کردند متهم
 که مبادا پسران دهر تراشت ایشان را بشانند و ازاری با ایشان سازند
 و دهم گفت ای ملکه تو خاطر جمع دار که هیچکس پسران تو نمیتواند کشتن
 ایشان بسا امت بخد مت قومی آیند گفتی را از سخنان دهم قسلی دست
 ارجین و بهیم با دور و دوری متوجه ملازمت ماور شدند چون از میان غوغا بدر

آمدند راجه جدمشتر و نکل و سهریو که در گوشه تماشای جنگ میکردند از راه
دیگر خود را به ارجن و بهیم رسانیدند راجه جدمشتر ارجن و بهیم را در بغل گرفته
هر دو را نوازش و تعریف بسیار کرد و همه روان شدند آخر روز وقتیکه آفتاب
فرورفته بود بخانه آمدند راجه مادر گفتند که ای مادر ما امروز چیزی خوب یافته
ایم کنتی گفت بروید به پنج برادران با هم بخش کنید و بخورید راجه جدمشتر
گفت ای مادر این چه سخن بود که تو گفتی ارجن امروز چیزی را گرفته است
از ارجن دست در ویدی گرفته بیا و در دو ریاسی کنتی انداخت کنتی گفت که
من گناهکار شدم که گفتم شما پنج برادر بخش کرده بخورید کنتی گفت ای فرزندان
از زبان من برآمده حالا تو کاری بکن که هم سخن راست شود و رسم گناه بی شما
عاند نگردد راجه جدمشتر تا دو ساعت در فکر فرو رفت انگاه با ارجن گفت ای
برادر و دختر را تو گرفته حالا بیا تا این دختر را بنایچه فاعده است عقد کنیم و به تو
بهیم ارجن گفت ای اجه ما غلام شما ایم و سر خدمتی که غلامان میکنند یا بجای
آریم این دختر را مناسب آنست که شما بخوابید راجه گفت کاری باید کرد
که رفسای آفریدگار دران باشد و دیگر این دختر را پدرش راجه در ویدی
اختیار دارد بهر کدام از ما که پدرش راضی بوده باشد به این دختر زن او
نوازد شد چون راجه جدمشتر این سخن را بگفت برنج برادر را میله اشنگ
در ویدی شد راجه چون دانست که همه برادران مایل آلوده اند سخن بسیار
بخاطرش رسید که گفته بود که شما برنج برادر شوهر او خواهید بود درین وقت
کشن جوید و بلبه در جویش راجه جدمشتر و برادرانش آمدند کشن پیش آمده راجه
جدمشتر را دریافت بعد از آن بلبه در راجه را دریافت انگاه کشن بلبه در ارجن
بهیم و دیگران را دریافت راجه جدمشتر با کشن گفت که شما این گشته را چون خفید کشن
ببخندید و گفت آفتاب هرگز نهان نمی ماند بغیر از ارجن کسی دیگر نمیتواند
اینکار که زن دامن دختر را گرفته من میدانستم که آتش شما را آسیدی برسانید

در هنگامی که شما در میان آن مردمان بصورت بی‌همنان در آمدید من همان
ساعت شما را شناختم و به بلیدم گفتم حالا شک خدا می‌کند که شما را سلامت دیم
و بشما می‌رسد می‌دیم که (بام محنت شما با خبر رسیده است و دیگر می‌رسد آنست که پس
در بر داشت بشما دشمنی میکنند آخر شما برو غالب خواهید خاطر خود را جمع دارید
را چه جبهه بشما و برایش ازین سخن خوشحال گشتند آنگاه کشتن و بلید
پانژوان را در دایع کرده بر رفتن چون ارجن این مدت را زده در ویدی را بر
درشت و من برادر در ویدی با جمعی از مردمان خود به شخص حال پانژوان روان
شد تا معلوم نماید که آنها چه کسانی اند که از میان این را جدا و بزرگان خواهر
بروند و در وقت کشتن و بلید برو رفتند درشت و من با بخار سید از دور چنانچه
او را شناختند ملاحظه میکرد تا به بیند که آنها چه میکنند در انوقت پانژوان
طعام را سخته بود و در پیش مادر خود آورده کشتی با در ویدی گفت ای دختر
ازین طعام اول حصه بجهت فقر جدا کن بعد از آن گفت نصف دیگر ازین
طعام به بهیم جدا کرده بده که او طعام بسیار بخورد و در ویدی تبسم کرد نصف
به بهیم داد نیمه را انقبور تا برابر به کلام از برادران داد و باقی ماند را کشتی و
در ویدی خورد و چون طعام خورد و شب شد ایشان در پایان پای مادر خود
خوابیدند و در ویدی در ویدی کشتی تکیه کرد و برادران با هم حکایت آن مجلس
و جنگها که بهیم با دیوان کرده بود و جنگ ازین را با آن که بهیم میگفتند
درشت و من تا کم نماند ما شنیدیم و دست که ایشان پانژوان اند بسیار
خوشحال شد چون ایشان بخواب رفتند درشت و من برگشته بخودت پدر
آمده پدر را دیدم که بغایت غمگین است چون درشت و من را دید گفت ای دختر
هیچ دانستی که خواب هر توجیه کسان بر من و اتم منخواستم که آن دختر خود را که
مثل انکسی در دنیا نبود با ارجن به هم مطالع او ارجن با شما که در آن کم شد حالا
نمیدانم که کدام مردم و کدام کس او را بر مندمی ترسم که مبادا آن مردم

بر اصل بوده باشد و رشت من گفت ای پدر حالا من از پیش آنها می‌آیم
 در ایشان را شناختم بر همین غیبت مندا از راههای بزرگ اندوخته خود را پریشان
 ماروید راجه بشنیدن این سخن خوشحال شد و گفت ای فرزند بیابا من بگو
 که از ایشان چه سخنان شنیدی ای تمام آنچه از ایشان شنیده و دیده بود
 باید رگفت راجه دروید گفت ای پسر من به یقین دانستم که آن عورت
 کنتی است و آن پنج پسر او پانژوان اند شکر آفریدگار که آنچه من از آفریدگار
 میخواهم بر او نمود رسیدم آن شب چون گذشت وقت صبح راجه دروید
 بر مهربت یعنی وکیل نمود و پیش پانژوان فرستاد تا تحقیق کند که ایشان
 پانژوان هستند وکیل نزد ایشان آمد و گفت ای بزرگان من وکیل راجه دروید
 ام میخواهم که تحقیق کنم که شما چه کسانی تا خاطر من خوش شود راجه بدو گفت
 راجه را از من دعا برسان و بگو که خاطر جمع داشته باشد که دختر شاد در خانه هست
 نرفته است که شمارا از زننگ و عار باشد و دیگر راجه دروید را می‌بایست که بداند
 که آن کمان راجه کس نمیتواند کشیدن و آن نشانه را نمیتوانند در کمر حجت
 که از بزرگان باشند پس باین بار راجه جنبه گفت که راجه بدو شتر چون این میخاک
 داده وکیل را فرستاد و گفت دعای ما برسان وکیل آمده گفت راجه دروید
 بوکیل گفت تو باز پیش ایشان برو و دعای ما برسان و بگو که در اینجا شتر
 آورده مارا مشرف سازید وکیل بخدمت راجه بدو شتر باز رسید و التماس
 نمود که راجه دعای بندگی عرض نموده که میان ما و شما خویشی شده حالا التماس
 داریم که منزل مارا سفر از سازید که شما ضیافت بکنیم و از عقب کمر و جامه می‌گیریم
 ارا بهای مصرع که اسپان با درپا آن با ما میکشیدند آوردند و التماس کردند که
 برین ارا به با سوار شوید و تشریف آورید راجه بدو شتر با درپا آن گفت که
 چه صلت می‌بینید رفتن بخانه دروید مناسب باشد یا نه بهیم و ارجح عرض نمود
 که هیچ قصوری ندارد پس راجه بدو شتر و درپا آن هر یک بر ارا به با سوار شد

روانه خانه دروید گشتند و گفتی با درویدی بیک ارا به سوار شدند و گیلان
 رفته با دروید گفت که این مردم را جامی بزرگ اند مردم این زمان نیستند
 بلکه به دیوتها می مانند شما را دولت عظیم دست داده است که دختر شما بخت
 این مردم افتاده است راجه دروید خوشحال شد و با تمام مراد بزرگان با تنقبا
 ایشان بیرون آمد و تمام مردم کنبه بدین ایشان بیرون آمدند چون راجه
 دروید نزدیک راجه جد مشتر رسید از ارا به فرود آمد و راجه جد مشتر و برادرش
 نیز فرود آمدند و هدیه گیر را دریا فتند و گفتی و درویدی بجرم خانه راجه رفتند
 راجه ایشان را دریافته بسیار از دیدن دختر خوشحال شد راجه ملاحظه اوضاع
 و اطوار ایشان نموده دانست که ایشان بزرگ اند بغایت خوشحال شد
 چون سجانه راجه دروید رفتند راجه جد مشتر رفته بر تخت دروید نشست و
 برادرانش دست بردست نهاده و بر برابرش ایستادند راجه ایشان شاکر
 فرمود تا هر یک بجای مناسب نشستند بعد از عطف راجه دروید گفت که طعام
 مهیا شده است اگر لطف نموده غسل کنید تا طعام بیاورند راجه جد مشتر و
 کسان راجه دروید جد مشتر را پیش شده با برادران برزنتا غسل کردند
 پس لباسهای باو شاهانه برای ایشان آوردند ایشان بفرغت طعام
 خوردند بهیم بدیشتر از همه بخورد بعد از طعام راجه دروید پیشکشهای نیکبخت
 ایشان آورد و بعد از آن پیش راجه جد مشتر آمده گفت که من میدانم که
 شما راجای بزرگ اید اما میخواهم که بدانم که شما چه کسانیید تا خاطر آرام بیاورم
 راجه جد مشتر گفت که ما مردم فقیرانیم اگر تو نمیدانی که لائق دامادی
 تو هستیم نکنی ما زور نیکینم دروید گفت که من شما را بخدا سوگند میدهم که
 با من راست بگوئید که شما چه کسانیید راجه جد مشتر گفت که ما پسران اچا پیر
 ایم جد مشتر نام دانکه دشانه شما از دست و دختر شما را گرفته است و آن دختر
 که با راجا جنگ نموده بهیم است و آن دو کس نکل و سبدها بیاورند و آن عورت که

همرازی بدی آمد و در آن گشتی است در وید چون این بشنید یقین دست که
ایشان پانصدان اند از غایت خوشحالی نیافت که چه کند پیش آمده پامی
جدد همیشه بودید راجه جد همیشه برادر بر داشته در بغل گرفت بعد از آن راجه
در وید برادر آن راجه جد همیشه را دریافت آنگاه پیش آمده شست و
میخواهم احوال شمارا بدانم که از آن آتش چون خلاص شدید و درین مدت
کجا بودید راجه جد همیشه تمام آنچه درین مدت بر سر ایشان گذشته بود را بگوید
راجه در وید و هر تراشت را بگوید گویش کرد و گفت اگر شما بفرمایید من بشمار
جمع کنم و دوشمارا از کوروان بتانم و سلطنت ایشان بگیرم و شما بدین
راجه جد همیشه گفت راجه و هر تراشت عمر ماست او را درین تاوانی نیست
اگر در جود من بایستی کرده آفریدگار او را جزا خواهد داد پس راجه در وید نازل
با دستان سجده ایشان تعیین کرد و ایشان را چند روز خدمات لاف
نمود بعد از آن وقتی بر راجه جد همیشه گفت اگر حکم شما باشد این دختر را
بارجین کنیزا بکنم راجه جد همیشه گفت که این کار بی بیاس میسر نمیشود و درین
سخن بودند که ناگاه بیاس پیدا شد همه از دیدن او خوشحال شدند و تعظیم
کرده او را آوردند بر تخت نشاندند راجه در وید و راجه جد همیشه و برادران دیگر
بزرگان همه دست بردست نهاده بر ایستادند بیاس اشکرت کرد تا
هر یک بجای خود نشستند بعد از آن در وید پرسید که شرط این دختر این
بجا آورده است و این دختر من حالا تعلق بر راجه جد همیشه دارد حالا شما
چه میگویند بیاس گفت که این دختر تو زن پنج برادر بوده باشد راجه در وید
گفت که شما بزرگ ما همه ایدم هر چند شما میفرمایید کسی را از آن عاری نیست اما
شما بفرمایید که جائز هست و در هیچ کس نوشته اند که یک زن پنج شوهر کند و خط
من قرار نیگیرد و زنی از یک شوهر زیاده کند و درشت دمن برادر و ویدی
که ما را نمیرسد که جائیکه مثل بیاس بزرگی نشسته سخن بکنم اما اینقدر گستاخی نماند

میسریم که بموجب شرط این خواهر من زن ارجن شده است برادر کلان این زن
 را نمیرسد که با او صحبت بدارد راجه جدم شهر گفت این سخن راست است
 که تو میگوئی اما من پسر دهم یعنی خیرام اگر چیزی خلالت زمامی آفرید
 باشد ضامن هرگز نمیشد و اگر این کار چیزی خلالت ثواب میبود هرگز
 من آن مالک نمیشد و دیگر آنست که ما سخن مادر خود را راست میدانیم در آن
 وقت که ما این دختر را بخدیمت مادر خود بردیم و گفتیم که ماتمحه آورده ایم مادر
 ما گفت که هر پنج برادر با هم بخش کنید حالا چون خلالت قوال مادر بکنیم بعد از آن
 بیاس بزحانت دست راجه دروید را گرفته بخانه خلوت رفت و گفت ای
 راجه من در باب دختر تو حکایتی با تو میگویم جاعتی دیوتها در نیکی اجاک میکنی
 و جم که جافتان آدمیان است در روح آدمیان را قبض میکند و کار و بار
 اجاک بود از مشغولی اجاک قبض جان آدمیان نمی پرده است از خجبت خلالت
 بسیار شد پس اندر دیوتها پیش برهوارفت و گفت که مامی ترسیم و نیام
 بشما آورده ایم تا ترس ما را دور کنید برهما گفت من میدانم که شما از آدمیان
 متیرید چرا که جسم بکار اجک مشغول است و آدمی نمی میرد شما از خجبت ترسید
 راه درهید چرا که این کار اجک تمام خواهد شد باز جم خلالت را خواهد گشت پس
 دیوتها را وداع کرد ایشان روان شدند بکنار آب گنگ آمدند ناگاه دیدند که
 یک گل نیلوفر ز غایت بزرگی و خوش رنگی بر روی آب گنگ میروید دیوتها
 از دیدن آن گل حیران شدند و با هم گفتند که این گل از کجا آمده باشد
 من میروم و تحقیق میکنم که این گل نیلوفر از کجا آمده است اندر دیوتها را وداع
 کرده از جای که گل نیلوفر آمده بود روان شده میرفت تا جایی رسید که معین
 بر آمدن آب گنگ بود در اینجا زنی دید که ایستاده است و گریه میکند اشک
 چون آب میرسد نیلوفر میشود اندر حیران ماند پیش عورت رفته گفت که تو چه
 کسی و چرا گریه میکنی گفت تو مرا خواهی شناخت و خواهی دانست که من چرا

گرمی میکنم حالا هر جا من میروم تو هم همراه ما بیا تا حقیقت حال من بر تو ظاهر شود آن زن این سخن گفته روان شد اندر عقب او میرفت تا بگوید رسید که بالای آن کوه تخت مرصع نهاده و بر آن جوانی نشسته بازی میکند اندر او دید و در قهر شد و با خود گفت که این چه کسی است که مرا قلم نمیکند فی الحال آن جوان بجانب اندر نگاه کرد و بجنبید اندر بانجا که ایستاده بود خشک شد و هیچکدام اعضای او حرکت نمیکردند مدتی بهمان حال ماند تا آنکه بازی را تمام کرد بعد از آن بان زنی که اندر را همراه برده بود گفت که آن مرد را بیا آن زن چون نزدیک اندر آمد دست به اندر گردانید فی الحال بافتاد پس آن زن باندر گفت که تو بد کردی تکبر نمودی که اینحال ترا روی در فی الحال پشیمان شو که دیگر تکبر نکنی هنوز ترا تنبیه نشده است این کوه را بشکاف و اندرون سنگ برو به بین که چه کسانی نشسته اند همین که آن زن این سخن گفت در اندر قوتی پیدا شد برخاست بر درون کوه رفت دید که چهار کس بصورت اندر نشسته اند اندر تیر رسید و بخاطر رسانید که اگر اندرون این سنگ بروم چنانچه این چهار کس درین سنگ مانده اند منم بانهم ازین ترس بهانجا که رسیده بود با ایستاد و آن مرد که بالای تخت نشسته بود همادید و چون باندر گفت چرا ایستاده باندر درون نمی آئی اندر باندر درون رفت همادید گفت چنانچه تو بگوئی که این چهار کس نیز تکبر کرده بودند از انجمن باین سنگ مانده اند حالا از آفرینگاه میخوایم که شما از آدمی زاده متولد شوید ایشان چون دعای شنیدند میاتو گرم کردند همادید گفت شما که بدینا میرید بسیار نیکی و خیر خواهید کرد و آدمیان بسیار از دست شما کشته خواهند شد ایشان گفتند چون شما میفرمایید که از آدمیان متولد شویم دعا کنید از دیوتها متولد شویم همادید و دعا کرد و یکی از درم و دیگری از ایندرو دیگری از باد و دروازه سنی کنار پیدا خواهند شد بسیار گفت آن زن که گرمی میکرد و اندر را همراه او آمده بود دنیا بود همادید چون بان سخن گفت

بان زن نیز گفت که تو هم از آبی متولد خواهی شد. زن این پنجکس خواست
 بعد از آن آن پنجکس بان زن بکوه بدری پیش زن را این رفتند و دیو باو
 گفت که من این شش کس را این دعا کرده ام تا این گفت خوب که وی
 بیاس چون این سخن گفت راجه دروید از شنیدن این سخن بسیار خوشی
 گشت و گفت از این حکایات شما آن دفعه که در خاطر من بود بر طرف شد
 گفت من حکایت دیگر هم هست تسلی خاطر تو بگویم و در ویکی بر دوا که همیشه
 بود و دختری داشت در غایت حسن و جمال و بزرگی بر همین داد و بغایت
 بد شکل بود چون بر درن که از جوانی تمت نیافته بود بگوشه رفته بخدمت ملکه
 مشغول شد بعد از مدتی هار دیو بروی ظاهر شد و گفت از من چه میخواهی
 آن زن پنج مرتبه گفت که شوهر خوب میخواهم و گفت اگر یک مرتبه میخواهی
 پیرانج مرتبه شوهر طلب مینمودی حالا چون توارری میکنی دعای کنم که
 چون تو از عالم بروی و دیگر مرتبه بدنی آتی پنج شوهر ترا خواهند بود آن
 زن احوال دختر است حالا دل فارغ دار این دختر را با این پنج برادر بزرگی
 برده ترا این دختر دولتی ست که باین پنج برادر میرسد راجه دروید گفت که
 شما اینها میفرمایید من باین راضی شدم پس بیاس گفت که امر درست است
 خوب ست و رویدی را باین پنج برادر عقد بکنید و روید با این شوهر در دست
 گفت که همیشه خود را با غسل کرده بایید بگه تا بر منان و بزرگان جمع شوند
 و رویدی غسل کرده بلباسهای فاخره و جواهر آید و خود را آراسته کرد پس
 بقاعده زنان خود را با پنج برادر متعقد ساخت و در وید جواهر و زر و اموال
 بسیار و قدر آید که تمام زوی آنها بطلا گرفته بودند و بر آید را چهار سب تازی
 میکشیدند و صد فیل کوه یک که زنجیر و پیراها از طلا گرفته بودند و صد کنیز و سالک
 هنرمند با دیگر چیزهای بسیار راجه جدی و برادرانش داد و اندوان از خدمت
 و رویدی بسیار خوشحالی شدند و خوشی راجه دروید هر کسی که از دشمنان شنیدند

تمام از ایشان زنت و بعیش و فراغت افتادند چون در رویدی آمده پاک
 کنی را بوسید کنی او را دعای خیر کرد و گفت که از آفریدگار میخواهم که شما را
 یار پی با ما دیو و سیتا بارام و اندر با اندرانی بودند تو هم باشوهران خود همچنان
 باشی و آفریدگار ترا فرزندان رشید کرامت کند و امید که برکت قدم نو
 فرزندان من بسلطنت برسد راجه در روید آفتد راجا باز و اسباب و مصالح
 آلات و کتبه و غلام و غیره که نهایت نداشت برادر و کشتن چون نشه خود نیت
 ز جواهر و اسب و فیلهای مست دارا بهای مصع و دیگر اسباب سلطنت محبت
 راجه بدین شهر بی نهایت فرستاد و دیگرها چون شنیدند که دختر راجه در روید
 پانژوان گزینند آنها نیز سوغات فرستادند و در وجود من تفصیل عروسی در پیش
 و آنچه کشتن به پانژوان فرستاده بود تمام شین بغایت پریشان خاطر گشت
 برادران و دوستان و همه همگی شدند به یکدیگر پیامه و پدر و در و نه حاج و دیگر
 دوستان پانژوان از سلاطین ایشان خوشحال گشته و در وجود من از پانژوان
 بسیار ترسیده تمام اوقات با دوستان خود سخن ایشان میکرد و از سلاطین و دولت
 ایشان در اندوه و غصه می بود روزی بدر بخدمت و بهر تراشت آمد و گفت
 پسران برادر ترا آفریدگار بسلامت نگاهداشت و زنده اند و قصه خواستن
 در رویدی و آنچه کشتن و راجا فرستاده بودند با و گفت و بهر تراشت از اظهار نمایی
 خوشحالی کرد و گفت من از آن روز که خبر لاک ایشان شنیده بودم بغایت پریشان
 و شکمین خاطر بودم حالا غم از خاطر برداشت بدرگفت رحمت بر شما باد آفریدگار
 شما را باین نیت ثابت قدم دارم چون بدر از پیش او بدر آمد در وجود من
 و کین پیش می آمدند و گفتند که شما سخن بدر را در باب پانژوان گوش
 میفرمایید و با هیچ دشمنی مثل ایشان نداریم و بهر تراشت گفت ای فرزندان من
 با ایشان کمال دشمنی دارم اما بجهت خاطر بدر در برابر او انجان میگویم در وجود من
 گفت من بخاطر رسانیدن ام که کسان و نادر و عاقل به کفیله بفرستند تا به کفیله

کہ در میان برادران دشمنی اندازند یا میان ایشان درود پختی تلخ پیدا کنند یا
 نبوغی درود پختی را از ایشان بگیرد و اندکین گفت این هر سه تمهید بیخوبست
 و اینها نیز نخواهد شد کارهای بهره نمی باید کرد آنچه بخاطر میرسد است شش
 از آنکه ایشان را قوت بسیار شود لشکر با جمع کرده بجنگ ایشان باید رفت
 منیر ایشان را لشکر چشم بسیار بهم نرسیده است کار خود را با ایشان تمام
 باید ساخت و هر تراشت گفت این تمهید خوب است آبا بی مشورت بهیکم تیا
 و در و ناچار نمیشود ان که دیگرین گفت پس شما ایشان را با دیگر بزرگان طلبی
 و هر تراشت ایشان را طلبید و در وجود من این همه سخنان را با هم گفت
 بهیکم تیا مه گفت که نزد من شما و فرزندان را چه پانڈ برابرا ندین از جانب
 شما با آنها جنگ نخواهم کرد و با هر تراشت گفت که تو صحبت دوستی پس از من
 حق میگیری و در واقع تو هم پسران را چه پانڈ هستی از تو مناسبست که
 حق برادران را به پسران خود رهی و قصد ملک ایشان نمانی بعد از آن
 بهیکم تیا مه روی بجانب در و ناچار دید و دیگران که گفت
 شما همه میدانید که بی از خیر اند و بختی هیچ را چه پانڈ بر سلطنت شست همه گفتند
 بلی گفت که سلطنت بعد از پانڈ بفرزندان او میرسد گفتن ماری بهیکم تیا گفت
 امی و هر تراشت پانڈ بران از راه نیکی و خلق صبیح سخن ترا که عمر ایشان بزرگ
 شد و ملک را به پسران تو گذاشته در بعضی ملک پدر خود ممانعت کردند حالا
 چه مناسب باشد که شما قصد کشتن ایشان کنید و نخواهید که ایشان را از
 ملک موروثی محروم سازید و همه و الملک کرد و ایند و ناچار جواب خواهم داد
 صلاح در آنست که کسان فرستاده بطلبید و نصف ملک را با ایشان بدهید
 و با یکدیگر در مقام دوستی باشید و این را بدانید که ایشان از شما حصه خود قیوم
 گرفت و با ایشان جنگ کردن کار آسان نیست این مردمان که حالا اصف
 مردانگی منبرند و قتی که بهیم و از جن برابر با ایشان بجنگ در آنند از زمان خود را

خواهند شناخت اینها همان مردمان اند که براج دروید جنگ کرده لشکر
 او را شکست داده او را دستگیر کردند و خود را در بازی بیندازند و ایشان نیز
 نمیتوان گرفت در و نه چای گفت سخن همین است که این بزرگ گفت اگر شما
 خلاف این خواهید کرد و آفریدگار را خوش نخواهد آمد و غنیمت قریب اثر بدی دینی
 بشما عاید خواهد شد بهتر آنست که دل خود را از دشمنی بدی صاف کنید بعد از آن
 ایشان را بطلبید و با ایشان مثل سایر برادران زندگانی کنید نصف ملک
 را با ایشان میباید داد و نه آنکه خاطر با در کرد و رت بوده باشد و ظاهر اظهار دوستی
 با یکدیگر میکرده باشد و من میدانم که این هرگز نخواهد شد که شما از پانژوان
 تمام ملک و مال نخواهید گرفت بدرگفت این بزرگ یعنی بهیکم تپا به و با چای
 در عقل و علم و ادب و سخاوت و شجاعت و عبادت و بزرگی فطرت کم دارند هر چه صلاح
 ایشانست میفرمایند دیگر شما را نمیرسد که خلاف صلاح ایشان سخن بکنید و دیگر
 آنکه حالا پانژوان مثل کش در راجه دروید و درشت و من سپارد و خوشیانشان
 کوکی دارند و از جن و بهیم برادران ایشان را می شناسید شما را در جنگ ایشان
 غالب شدن آسان نیست و این را میدانید و در جایی که کش است البته اندر
 بر همه غالب خواهند آمد و هر تراشت گفت هر چه عم نبر گوارا بهیکم تپا به و
 استاد همه و در و نا چای میفرمایند هیچکس را از آن جائز نیست که بیرون رود و حالا
 صلاح در آنست که در پیش ایشان بروید و ایشان را تسلی داده با غرزه و اکرام
 تمام بیاورید تا نصف مال را با ایشان تسلیم کنم همه مردم از سخن و هر تراشت خوش
 شدند پس و هر تراشت اموال و اسباب بسیار بجهت ایشان همراه بد فرستاد
 پس بدر به کنبه رفت پانژوان با استقبال بدر آمدند و او را به شهر بردند و چون
 سلامتی همه خوشیانشان رسیدند پس بدرا نچه و هر تراشت فرستاده بود و ایشان
 گزاینده گفت که همه خوشیانشان اشتیاق ملاقات شما دارند و شما را پیش
 بیا کرده اند و براج دروید گفت که راجه و هر تراشت و بهیکم تپا به و بزرگ

و کوهان شمارا دعا بسیار رسانیده اند راجه در وید پدر را نخلیکم و پوزارش بسیار کرد
 و او را مهمانی نیک نمود پس بدرگفت که حالا از شما التماس داریم که پانژوان را
 زود رخصت فرمایند که همه خویشان اشتیاق ملاقات ایشان دارند راجه
 در وید گفت از من مناسب نیست که ایشان را بگویم که از خانه من بدر وید
 شما با ایشان بگویند پس بدر بجزیر راجه جد بشتر گفت که حالا شما بوطن خود
 متوجه شوید که همه خویشان مشتاق شما اند و صحبت این فرستاده اند که شما
 را برهم راجه جد بشتر گفت که کشن اینجا هستند هر چه بفرمایند آن خواهم که پس
 بدر با کشن ملازمت نمود و گفت ما را کوروان به بردن پانژوان فرستاده اند
 و ایشان بی حکم شما کاری نمیکند التماس داریم که شما ایشان را زود متوجه ملاقات
 خویشان سازید و خود هم التفات فرموده به همتنا پور همراه ایشان تشریف بیاور
 بنایت خوب است کشن گفت تو عمومی ایشان هستی از فرموده تو تجاوز نخواهند
 کرد منم بفرموده تو همراه ایشان میروم پس کشن با جد بشتر ملاقات کرد و گفت
 که صلاح چنانست که متوجه ملاقات خویشان شوید و من همراه می آیم پانژوان
 ازین سخن کشن جوی خوشحال شدند پس در وید همه را وداع کرد و آنها متوجه
 همتنا پور شدند و بنحو سخالی تمام منزل بمنزل می آمدند چون نزدیک همتنا پور
 رسیدند اکثر خویشان گفتند که باستقبال ایشان میرویم چنانچه همه باستقبال
 پانژوان آمدند و همه بلاقات یکدیگر خوشحال گشتند باغزار و اگر ام ایشان را
 بشهر بردند و ایشان اول بلازمت غم نبرد گوار به یکدیگر تپامه زخمند و پایی او را
 بوسیدند به یکدیگر تپامه از دیدن ایشان بسیار خوشحال شدند ایشان انوارش
 بسیار کرد و هر تراشت هم آنجا بود و همه بسیار اظهار شادمانی کردند و جمیع بزرگان
 و سایر متوطنان همتنا پور از آمدن ایشان خوشحال شدند چون ایشان
 چند روز اسوده گشتند روزی دهر تراشت بخدمت به یکدیگر تپامه رفت و
 راجه جد بشتر را با برادرانش طلبید و با ایشان گفت که صلاح در نیست که شما

بشهر اندر رست یعنی در بی بروید و نصف دلاستی که در قصه ما هست بسیاریم
 بهیکم تا به گفت که در بر تراشت بسیار خوب میگید حالا شما بدلی بروید و نصف
 ولایت را متصرف شوید و بفرغوت در اینجا بوده باشید پانژوان خوشحال شدند
 و از بهیکم تا به در بر تراشت در روز ناچار و بدید و از دیگر نویشان و دواع گشته
 با اتفاق کشن متوجه بدلی گشتند و در ساعت سعید بدلی آمدند و قلمه و رعایت
 لطافت و محکمی تیار کردند و پانژوان غلغ در شهر جمع شد که از حد و حصر اقرون بود
 و بدلی چنانکه شهر امر اوئی که از اندر رست گشت و راجه جدی شهر با برادران هر یک
 علحده باغی و رعایت لطافت در آن شهر برای خود ساختند و در آن باغ هر کدام
 عمارت عالی تیار کردند بعد از مدتی کشن از پانژوان رخصت گرفته بدو راجه
 راجه جنجبه با پیشیم باین گفت میخواهم بدانم که این پنج برادر با درویدی چه نوع
 سلوک میگرددند و دیگر بفرمانند که در مدتی که در بدلی بودند چه واقعه ایشان را
 درست داد بشیم باین گفت که چون پانژوان بدلی رسیدند و آرام گرفتند و در
 نار و پیش ایشان آمد ایشان کمال تعظیم و احترام او را بجا آوردند و همانی نیک
 بجهت او کردند و درویدی نیز آمده نار و در اعا کرد و نار و درویدی را اشاره کرد
 بخانه رفت پس هر پنج برادر را در خلوت نشاند و ایشان گفت که شما پنج برادر
 یک زن دارید شما کاری بکنید که میان شما بجهت این زن نزاع نشود و چنانچه
 در میان آنان دو برادر شد ایشان پرسیدند که قصه دو برادر چگونه بود و نار گفت
 دو برادر بودند و زبان پیشین یکی شدند نام دشت دیگری او پند را ایشان باین
 در رعایت درست بودند و بجهت ایشان با یکدیگر نوعی بود که شما یکجا خواند
 از جهت زن اسپر هر دو یکدیگر را کشتند چون نار و این سخن را گفت راجه
 جدی شهر گفت اسی نار و او پند سپر آن چه کس بودند و زن اسپر دختر
 چه کس بودند آن دو برادر بر سر او کشته شدند نار و گفت و تی بود و ایام
 گذشته هر ن کشت نام دشت و یکی از سپر آن کشته نام دشت و این کشته شد

بغایت زبردست بود و از دور و سپهر پیدایشند یکی سندهم او پند و ایشان نمویی
 قوی و زبردست بودند که هیچکس در عالم حریف ایشان نبود و این دو برادر
 با یکدیگر در رعایت محبت بودند و از گفته یکدیگر بد نیز گفتند و در خوی و خصال آن
 دو برادر یک نوع بودند و هر دو برادر سالهای بسیار عبادت کردند و ریاضت را
 بجای رسانیدند که ترک طعام و آب خوردن کردند بهمین بادی که برایشان مجی
 قناعت کردند و چندین هزار سال یک پا ایستاده عبادت میکردند و چشم بهم
 نمیزدند بعد از آن آتش عظیم را فروختند و گوشت را بریده و آتش می افروختند
 و دیوتها بسیار کارها کردند که شاید از آن عبادت باز آیند متوانستند آخر همه دیوتا
 پیش برهمنان رفتند و گفتند که دو برادر اینچنین عبادتی میکنند که مقدار هیچکس
 نیست و ما هر چند تدبیر کردیم ایشان را باز نتوانستیم آوردن برهمنان چون این
 سخن بشنیدند خود متوجه شدند و نزد ایشان آمد چون ایشان برهمنان را دیدند هر دو
 دست بر پیشانی نهاده بتعظیم تمام در برابر ایشان دند برهما گفت که شما ضحاک
 بسیار کشیدید حالا هر چه بدعای شما بوده باشد با من بگوئید که من دعا کنم
 آفریدگار آنرا عنایت کند ایشان گفتند ما آن میخواهیم که جادوگری هر چه بود
 باشد همه را بدانیم و هر صورتی که میخواسته باشیم آن صورت توانیم برآمدن و
 در زور و قوت بر همه مردم زیاده باشیم آنچه آداب بسیار بگری بوده باشد همه را
 خوب بدانیم و هیچکس را نتواند کشتن و یا هرگز نمیریم بر ما گفت آنچه شما طلبیدید
 من دعا میکنم تا همه را آفریدگار بشمارد است کند بغیر از آنکه شما هرگز نمیرید پس که
 چنین تقدیر کرده اند که هر کس که بدینا بیاید روزی ازین دنیا برود ایشان گفتند
 در عوض این دعا کنید که در عالم از هیچکس ما را ترس نباشد و بجای ما را نتوانند
 کشتن برهمنان آنچه ایشان درخواست کرده بودند دعا کرد و سبحان شد و ارادت گفت
 چون برهمنان این دعا بجهت ایشان کرد و ایشان ترک عبادت کرده بمنزل خود آمدند
 و آغاز سلطنت کردند و مردمان خود را جمع کرده بر سر دیگر سلاطین که در زمان

ایشان بودند رفتند و بر همه غالب آمدند و هیچکس از آدمیان و دیوان هیچ
ایشان نشد و چون تمام دنیا را مسخر ساختند قصد ولایت اندر کردند و برآمدند
غالب آمدند ملک تمام دیوتوها را گرفتند و بعد از آن بریز زمین رفتند و همه را از
و غیره که ساکن و زمین بودند بر آنها نیز غالب آمدند بعد از آن بجزایر دریافتند
و از شهرات تمام گرفتند چون ایشان را در تمام جا منازعی نماند بعد از آن بنیان
فراغت کردند و در ایام سلطنت ایشان بغیر از شراب خوردن و سر و شنیدن
وزرافشان کردن و در آن ایام هیچ چیز دیگر مردمان نمیکردند چون مدتها پسین
طور گذرانیدند بخواطر ایشان رسید که هر برهمن و عابدی را بیاوند بکشتن پس
حاکم کردند که هر جا عابدی را بیابند بکشند دیوان در عالم میگردد و در هر جا عابدی
وزرافشی در کمیشی میافتند میکشند و در آب غرق میکردند و می سوختند و
و با انواع عذاب میکشند و جمعی را که از ترس بگوها میگرفتند اگر خبری
میافتند آنجا رفته همه را میکشند ازین جهت رسم جک و غیره کل از عالم ارفقا
و عالم رو بجزایر نهاد و بید خواندن نماند و سد واپ سندر و دشمنی نماند بجز
خاطر میگردد و از هیچکس ترسی نداشتند چون دیوتها و بعضی رکبیشان که
در گوشه باینها مانده بودند دیدند که هیچکس حریف این دو برادر نمیشود و از
فساد ایشان عالم تمام خراب شد همه جمع گشته پیش برهمنان رفتند و از فساد
ایشان با سائر زایدی آنها بعضی رسانیدند که از دیوان ایشان عالم تمام
خراب میشود و در برابر برهمنان ایستادند برهمنان را طلبید بغیر موریکان
پیدا کن که در خوبی نظیر نداشته باشد و هر کس امر یا به بنید شصت و هفتاد
گر و بشوکر یا هر خوبی حسن و لطافت که در دیوتها و آدمی زاد و دیگر محاورات
بود چیده چیده از همه آنها جمع کرده از و صورت زنی ساخت بعد از آن دست
برداشت از آفریدگار و درخواست کرد که آن صورت را جان بدهد و عابدی استیجاب
گشت آفریدگار آن صورت را جان داد و بقدرت ایزدی آنچنان زنی موجود

که در سه عالم زمینی بخوبی او نبود بهر عضوی از اعضای او که نظری افتاد و نمیست
 که بجای دیگر نظر کند و اگر عضوی دیگر را میدید آن عضویش را فراموش میکرد
 او را تلوتما نام کرده بشوکر با آن زن را پیش برهما آورد و برهما با وی گفت که
 تو بجای سندرآپ سندر پرو و کاری بکن که هر دو فرصتی تو شوند آن زن قعظیم بر
 کرده روان شد مها دیو پنج رو پیدا کرد و بجهت دیدن آن زن هر طرف که میرفت را
 میدید و اندر بجهت دیدن او هزار چشم در بدن خود پیدا کرد و نار گفت شنید
 آب سندر بضر اغت خاطر در اطراف عالم سیر میکرد و در هر جا در عالم گل و چین
 و آبهای روان و میوه های خوب میشد و آنجا رفته شراب میخورد و کبرای آن
 خوانند با سر و میکردند اتفاقا در آن زمان در کوه بودند و شسته شراب میخورد
 که آن زن در آنجا آمد و بنیاد گل چیدن کرد و چشم سندرآپ سندر بران زن
 افتاد و هر دو خیال عاشق او شدند که هیچ ندانستند که چه میکنند پس هر دو برجا
 پیش تلوتما آمدند و هر کدام یک دست او را گرفته بجانب خود میکشیدند که برادر
 کلان بود و گفت ای برادر این زن من گرفته او حالا بر تو حکم مادر دارد و ترانمیایی
 که دست او بگیرد ای آب سندر گفت که من اول گرفته ام او حالا حکم دختر تر بود
 ترانمی باید که دست او بگیرد هر دو با هم نزاع کردند هر یک گز خود را گرفته بیک خیمه
 بر سر هر یک زدند و هر دو پلاک شدند تلوتما چون دید که آنها هر دو مرد را از آنجا پیش برهما
 رفت برهما او را تحسین کرد و چنانچه آن دو برادر را تلوتما با یکدیگر جنگ کنانیده
 کشت شاکاری بکنید که میان شما هم بر سر و رویی نوبت نزاع نرسد پس
 پانژوان بفرموده تار و قرار دادند که در روزی که در عودی در خانه یک برادر
 بوده باشد برادری که در آن روز بخانه آن برادر بیاید و دوازده سال جنگل
 و بیابان بوده باشد پس نار و جد و بشر و برادرانش را وداع کرده رفت پانژوان
 بهین زیست عمل میکرد و در دلی میگذاشتند و بضر تیغ خود را بجای دیگر
 را که با ایشان مخالفت بودند مغلوب ساختند و ولایت بسیاری تبصره آوردند

فرام ایشان در اطراف عالم منتشر گشت و همه راجه‌های عالم از ایشان سیر
 و اکثری درستی بنیاد کردند و مان ایام شی و زردان بخانه بر مهنی در آمده گادان
 او را گرفته بودند آن بر مهن بخانه ارجن آمد و فریاد زده گفت که در سلطنت شما
 زردان چنین ظلم بر من میکنند که گادان مرا بردند اگر شما گادان مرا خلاص سازید
 من در آخرت دامن گیر شما خواهم شد چون این آواز بگوش ارجن رسید بچال
 از خانه بدر آمد و به آن بر مهن گفت تو فریاد مکن که گادان ترا خلاص میکنم در آنوقت
 اسلحه ارجن و برادرانش همه در خانه جدی بودند و دیدی و ران ایام در
 نوبت راجه جدی بودند ارجن فکر کرد که اگر بخانه راجه که نوبت نیست میرود تا دوازده
 سال مرا در جنگل میاید زنت و اگر میرودم و سلاح خود را نمیگیرم زردان گادان
 این بر مهن را میبرند آخر گفت گادان این بر مهن خلاص کردن بهتر است
 نهایتش دوازده سال جنگل و غربت بسر خواهم برد پس ارجن بخانه راجه جدی
 آمده زرد خود را بپوشید و تیر و کمان بدست گرفته شمشیر و سپر را برداشت و بدر
 آمده تعجیل تمام میرفت تا به زردان رسید چون دوسه کس را تیر زد زردان
 گادان گذاشته گریختند و ارجن همه گادان را خلاص کرده باز گشت چون صبح
 شد ارجن بخدمت راجه جدی آمد و حکایت آمدن خود در خانه دی غیر نوبت
 بجهت کار بر مهن عرض کرد و در خدمت طلبید که بکمر قرار داد و ارا دوازده سال جنگل
 و غربت بایر بود راجه جدی بخت ازین سبب ملول شد و گفت تو که در خانه من
 آمده من برادر کلان تو ام حکم بد تو دارم همچنان است که بخانه پدر و مادر خود
 آمده باشی ترا درین کار هیچ گناهی نیست اگر من در نوبت تو بخانه تو می آمدم مرا
 گناهی نبود هیچ بخاطر مرسان و بجائی مرو ارجن قبول نکرد و گفت من بگناهی
 که در حضور نار قبول میکردم این شرط نکرده بودم که اگر بخانه برادر کلان بروم
 گناهنا شد چون آنوقت این شرط نشده است حالا ایتادن من معنی ندارد
 این گفت و بای راجه جدی را بپوشید و مادر و برادران را و دایع نمود

متوجه جنگل گشت و جمع کثیری از بهمنان و دانا یان همراه ارجن زقند ارجن و لایه
 و بعد از آنکه راه سیر میکرد چون بکنا تاب گنگ به هر دو راه رسید در آب گنگ غسل کرد
 و آنوقت ^{اولی} دختر باسک ناگ هم بکناک بجهت غسل آمده بود چون ارجن را
 بدید بگفت و بشماران بقعر زمین برد ارجن از او پرسید که تو چه کسی و این چه
 شهرست و ما را برای چه اینجا آورده ^{اولی} گفت که من خواستگارم این شهر را نیست
 مهو کولی نام دارد و من بغفل کردن گنگ رفته بودم چون ترا دیدم عاشق تو
 شدم و ترا اینجا آوردم و من خود را بزنی تو میدهم تو مرا بخواه ارجن گفت که
 من دوازده سال در غریبی خواهم گشتن حالا مرا وقت آن نیست که زن بخوام
 و در خانه بنشینم ^{اولی} گفت من ترا می شناسم که تو ارجن پسر پادشاهی و می دانم
 که بچه سبب از برادران جدا شده من حالا بخواهم دل بته ام که اگر مرا
 نخواهی من خود را بکشم و گناه من در گردن تو بماند ارجن گفت که اگر سخن را
 نشنودا و خود را میکشد ادر را بخواست و چند روز با او می بود بعد از آن ^{اولی}
 رخصت گرفته پیش مردم خود آمد و قصه خود را با ایشان گفت برهنانی که هم
 ارجن بودند بسیار خوشحال شدند و ارجن از ما بخاکبوه ها نخل رفت و انخاب
 سیر کرده بولایت پنجاب رفت و آن ولایت را سیر کرده بولایت بهار رفت
 از بهار به بنگاله رفت و از بنگاله بولایت کامروپ رفت و از آنجا در کشتی نشسته
 بولایت وکن آمد و اینجا پور و دیگر ولایت را سیر کرده بکوه بدری رفت و
 پسر سرام او را نوازش کرده بعضی از اسلحه خود را بوی داد و ارجن بعضی
 علوم سپاگیری از پسر سرام آموخت و بر سر مر را وداع کرده سیر نمود و شهر
^{میتراس} ^{میتراس} پور رسید در آن شهر راجه بود ^{میتراس} ^{میتراس} نام و دختری داشت چه آنکه
 نام که در حسن و جمال او عدیل و نظیر نداشت آن دختر ارجن را دید عاشق شد
 و خود را به ارجن نمود و هم عاشق شد و ارجن پیش پدر دختر رفت و چون
 ارجن را شناخت بسیار تعظیم و احترام کرد و پرسید که باعث چه بود که تا برادر

جدا گشته باین ولایت آمده ارجن قصه را تمام باو گفت بعد از آن دختر او را
 خواستگاری کرد و راجه گفت من حکایتی با تو گویم کی از پدران ما را فرزند می شناسی
 او بعبادت مشغول شد بعد از مدتی مها دیو بر و ظاهرت گشته گفت که از من توجیه
 میخواهی تا دعا کنم که خداوند آنرا بتو کرامت کند او گفت فرزند میخواهم مها دیو
 دعا کرد که ترا یک پسر خواهر شد و همچنین پسر ترا یک پسر خواهر شد
 و فصل شمارا همین یک پسر خواهد داشت از آن سال بدید مرا یک پسر شده است
 و چون نوبت بمن رسید از طالع مرا همین یک دختر شده این دختر بکسی نمی دهم
 که ازین دختر من که پسر می تولد شود آنرا بمن بدهد تا من بعد از خود سلطنت را
 با و بدیم اگر شما این شرط را قبول دارید ما راجه سعادت برابراین باشد که مثل شما
 خوشی داشته باشیم ارجن چنین بنایت عاشق آن دختر شده بود شرط کرد و
 آن شرط قبول نمود و دختر باهمن دختر خود را با ارجن داد و ارجن سه سال در آنجا با
 ما آنگاه از پسر می متولد گشت و او را پنجم باهمن نام نهاد و ارجن زن و پسر خود
 را بوعده خود در آنجا در پیش مادرش بگذاشت و بعد از تولد بجهر باهمن از آن
 شهر بر رفت و سیر ولایت میکرد تا بجای رسید که پنج حوض آب کلان بود و هر
 حوض مایکی از رکه پیشران بزرگ ساخته بودند هیچکس را نمیکند داشتند که در آن حوض
 غسل کند ارجن از آن مردم پرسید که چرا نمیکند اید که کسی درین حوضها آید
 گفتند که در حوض سیه سار کلانی است هر که در حوض در آید او را سیه گیر و
 ارجن گفت که من از ایشان نمیترسم پس برهنه شد و در نزدیکی آن حوضها
 حوضی بود که آنرا سو بهدر ^{سوم} گشت میگویند یعنی سهیل راست کرده بود در آمد
 فی الحال سیه سار پای ارجن گرفت ارجن زد و مکرده آن سیه سار را بدو آورد
 سیه سار همان خطه دختری شد در غایت حسن و جمال ارجن حیران ماند باو می گفت
 که توجیه کسی او گفت ای پسر برگانام دارم و چهار کس مثل من هر یکی در هر حوض
 ازین حوضهاست پنج پسر از وی به مجلس اندر در آمدیم و مدتی در صحبت اند

می بودیم روزی شنیدیم که یک عابدی در زمین ست و سالهاست که مشغول
 عبادت میباشد را بخاطر رسید که پیش او برویم چون پیش او رفتیم او را سلام
 متوجه نشد ما او را به تنگ آوردیم که از ان عبادت باز آید او اعتراض نکرد گفت
 از خدا میخواهم که سیه سار شوید که در آب مرغان را میگیرفته باشید بسیار شکنین
 شدیم و آن عابد گفتیم که مرد خوب هستی ما گناه کرده ایم التماس داریم که گناه
 ما را ببخشی او گفت دعای من بزمیگر دوام شما که سیه سار میشوید مرغان را
 خواهید گرفت چون کسی بیاید و شما را از آب بدر آرد شما باز بجای خود خواهید آمد
 تو مرا بدر آوردی و من بجال اصلی خود آدم التماس داریم که آن چهار زن
 دیگر را که هم درستان من بودند در ان حوض دیگر بپند خلاص گردانی ازین
 حوضهای دیگر رفت و همه را همچنین بدر آورد نه بجال اصلی خود آمدند اصلیشان را
 وداع کرده روان شد و دیگر ولایت سیر میکرد تا نزدیک شهر دوارکا رسید کشتی
 آملن ارجن را شنیده فی الحال پیش ارجن آمد و پرسید که باعث چیست که تو
 از برادران خود جدا شده ارجن تمام احوال خود را به کشتن جیو التماس نمود کشتن جیو
 فرمود که تا شهر را آئین بندی نمایند ارجن را بشهر برده مدتی نگاه داشت هر روز
 مهانی میکرد و هر روز ارجن را بطریق سیر و شکار میرود وقتی کشتن جیو ارجن را بگوئی
 همه بزرگان دوارکا همراه بودند در ان کوه سیر میکردند ناگاه مجلس زنان نزدیک
 رسیدن زنان چون کشتن را دیدند اکثر نزدیک کشتن آمدند و در ان میان خواهر
 کشتن را که سیه سار نام داشت نظر بر ارجن افتاد و ارجن هم او را دید حیران
 حسن و جمال او شد کشتن آنرا دریافت و با ارجن بطریق طرافت گفت که شما
 بلباس درویشی میگردید نگاه بزنان کردن دل از دست دادن چه معنی دارد
 ارجن گفت که چون صورت خوب بچشم دنیا بدیدل را برود مرا چه تاوان مع گزاف
 کند دل شاید مرا چه جرم ارجن این سخن گفت و آنرا بخاطر طرف دیگر متوجه
 کشتن گفت این چه ابرفت شما اگر میخواهید با من خود بگویم که او را بدر ارجن گفت چه

سعادت بر این باشد که خواهر شما در خانه کسی باشد که گفت این خواهر را
 بلبه ریخواهد که بدو در همین برده امان او را بگوید هم کشتن بعد از دو روز
 که در آن کوه بصحبت گذرانید روز سوم با اتفاق ارجن و همه برادران متوجه
 دوار کا شد کشتن ارباب خاصه خود را که از خواهر نفیس مرصع بود و در شب اطراف
 آن از شعاع آن خواهر روشن منیو و در چهار سپ با دیا آنرا میکشیدند که با ایشان
 نمیرسید با ارجن داد تا سوار شد و با دگفت من این خواهر را بتو دادم و بدین
 بسد یوتیر این راضی است حالا درین راه که بدوار کا میروی سبهد را خواهر را بگیر
 و بر ارباب من سوار کرده بتجیل ولایت خود تیرا بلبه را خبر شدن می باید که بدی
 رسیده باشی پس ارجن کشتن را و باغ کرده و در راه که مردم دوار کا میفرستند ارجن
 تقصص سبهد را میگردد ناگاه سبهد را دید که با دوسه زنان بر ارباب سوار بود و دست
 ارجن آهسته با نظرت که سبهد را بود رفت تا آنکه با و نزدیک شد از ارباب خود حیرت
 و آمده دست سبهد را را گرفته برداشته بر ارباب خود سوار ساخت و خود هم سوار
 و بتجیل تمام متوجه ولایت خود شد مردمان بنیاد و غوغا کردند و بعضی مردم و دیده دار کا
 رفتند و مجلس که کشتن و بلبه ریو بسد یو بودند را آمده فریاد کردند که ارجن سبهد را
 را بر و بلبه ریو گفت بفرمائید تا مردمان حواری شوند حایان رشت میگرد و بدید که با ایشان
 سوار شوند مردمان همه مسلح گشته سوار میشدند کشتن جیو اصلاح حرکت نمیکرد و بلبه ریو
 مردمان را گفت که شما برای چه مستعد سواری گشته اید کشتن که خواهر او را زده
 هیچ متوجه نمیشود و قنائل میکنند پس با کشتن گفت که از قنائل شما خان ظاهر شود
 که ارجن بر رضای شما سبهد را همراه خود برده است از شما مناسب نبود که خواهر را بغیر
 گفته من بلبه ریو ارجن مرگ خود را همراه برده است من میروم ارجن را با همه
 خویشان کشته سبهد را برای آدم کشتن گفت ای برادر این مقدار از زندگی چرا میکنی
 ارجن هم خویش شاست و بزرگ زاده است بصفات حمیده و اصالت جاه
 و مردانگی آراسته اگر خواهر ما در خانه او باشد هیچ عیبی نخواهد بود دیگر تو اگر حالا برو

و خواهر را بیاورد بعد ازین بدیگر کسی خواهی داد حالا درین کار تغافل نبیست
 و دیگر دو تخم میان ما و ایشان سلسله خربشی شده آمده است ارجن انجان کسی
 نیست که آسان او را بدست توان آورد حالا مناسب آنست که کسی را بفرستد
 را ارجن را بطلبم و خواهر خود را بقاعده بزرگان عقد کنم و با و بدهم بگفتم
 چون شما راضی شدید شما دانیید پس کشن کسان فرستاده ارجن را طلبید و عروسی
 عظیم کرده سبده را را بوی داد و او را زاده از یک سال در دوا رکا بود و پیش
 و عشرت گذرانید بعد از آن ارجن با کشن گفت که حالا دوازده سال نزد کشن
 که من از برادران و خویشان جدا شده ام و اشتیاق دیدن ایشان دارم
 و شوق غلبه بسیار نموده است میخواهم که مرا رخصت فرمائید تا خود را با ایشان
 برسانم کشن آنقدر اموال و اسباب و خواهر و پسر و فیل به ارجن و سبده داد که
 زیاده از آن تواند بود و ارجن با سبده را کشن و دیگر مردم را و داغ کرده پیشتر
 آمد و چند روز در آنجا مقام کرد تا دوازده سال تمام شد بهی آید راجه جده
 و برادران از رسیدن ارجن و آوردن سبده را خواهر کشن با کنتی و درویدی با
 خویشان گفتند همه از دیدن ارجن بغایت خوشحال گشتند و صدقات بفقرا و
 مساکین دادند راجه جده بیشتر و برادران هر یک چند روز بهمانی کردند و
 نشاط و شادمانی نموده بعد از آن ارجن بخانه درویدی رخت درویدی
 تو بخانه سبده را بروانجا برای چه می آئی ارجن زبان غدر خواهی کشو و بکلام
 دل او را بدست آورد و کنتی چون سبده را دید بسیار خوشحال شد و او را نوازش
 کرد و کنتی و راجه جده بیشتر و برادرانش علی و سبده را تحفه های لائق از خواهر
 نفیس و لباس های فاخره و کنیزان خوب و غیره فرستادند و سبده را کشن و اگر در
 و تاک و کثرت بر او و دیگر بزرگان از دوا رکا بد آمدند و متوجه دلی شدند چون
 راجه جده بیشتر خبر یافت که کشن و سبده را با اکثر بزرگان می آیند راجه بکل و سبده
 را چند منزل با استقبال ایشان پیش فرستاد و بفرمود تا شهر را آمین بستند

چون بدو منزلی بدلی رسیدند آنچنان لشکری و فوجها بنظر ایشان درآمد که آن
مقدار لشکر تصور کرده بودند راجه جدشتر را نظر برکش و بلبید رافقا و از ارباب
فرود آمد و کش و بلبید را بزرگان پیاده شده یکدیگر را در یافتند و از دیدن
یکدیگر خوشحال شدند و با اتفاق بشهر دلی درآمدند راجه جدشتر فرمود همه مردان
را بمنزل مطیف فرود آوردند و کش و بلبید را بباب و اموال حجت بهمد آوردند
بودند از آنجمله هزار ارباب بود همه را با طلا گرفته بودند و هزار ارباب که چهار ستنی
دوخته میکشند و بیست و یک هزار گاو شیر دار و دوازده هزار گاو و ده هزار گاو
کره دار بودند و یک هزار فیل مست و دو هزار پانصد خیر عوار بار بار و دو هزار گاو
بهرمند صاحب حال که همه ایشان حامله های جواهر در گردن داشتند صد هزار اسب
عراقی و عربی و ده هزار طلا و جواهر بسیار و قماشهای نفیس کش و بلبید و جواهر
و بلبید و هزار فیل مست با دیگر ارباب جواهر و قماشهای مطیف با جین و چندین
راجه جدشتر آنچنان مانعها کرد که شرح آن در امکان نیست بخوشحالی و سر گذرانیدند که
که زیاده از آن تواند بود و کش و بلبید و در دلی توقف کرد و بعد از مدتی بهمد اسپری
در رعایت حسن خوبی که چشمهای پر فروغ و شهابی را از پشت سر برانج بردی او بهشت
عشق حال امیکشت او را بهمن نام نهادند راجه جدشتر از گاو شیر دار و ده هزار شتر
در روز قول او به بر منان و سایر فقر و مستحقان داد و کش او را بغایت دوست
میداشت چون چار ساله شد او را بکتاب دادند و او در اندک زمانی اکثر علم
را نیک دانست آنچه از جن از فنون پاکبری میدانست همه را نیک با تعلیم داد
و در اندک فرصتی بر اکثر اهل عالم زبان خود غالب آمد و راجه جدشتر و کش و
ارجن و دیگر خویشان نوعی آن پسر را دوست میداشتند که اگر یک خطه او را
نمیدیدند نزدیک بود که هلاک شوند و سهد و علم نجوم باونیک آموخت و دیگر
در ویدی را از هر کی از پنج شهر سپری متولد گشت پسر راجه جدشتر را پرت بهمد
نام نهادند و پسر بهیم را ^{سوم} نام نهادند و این بغایت صاحب حال پسر ^{پرت بهمد} ^{پرت بهمد}

شربت که را در سپهر نکل را شش ^{شش} نیک و سپهر سدید را شرت ^{سپهر} سنین نام نهادند و این سر
 بید و دیگر علوم خوانند و فنون ساگره ای از ارجن و درونا چارچ یا دگر گفتند
 بیسم با من باراجه خیمه گفت که دران ایام که کشن در دلی بودند روزی ارجن با
 کشن گفت که هوبلیات خوب شد است و صحرا سبز و خرم کشته کشن گفت خاطر من
 میخواست ارجن سهد را دور و پدی را همراه گرفته بسحر از قنده هر روز شکار
 میکرد و دور هر جا که ایشان را خوش می آمد سپهر میگرد و ساز می نواختند
 همچنین چند روز میرفت تا روزی بر بزمی پیش کشن و ارجن آمد و ایشان چنان
 او را دیدند تعظیم او برخاستند و او را در پهلوی خود نشاندند آن بزم گفت
 که من گرسنه ام و طعام بسیار میخواهم را سیر کنید ایشان گفتند هر چه میل داری
 باشی بگو تا حاضر سازم بر همین گفت طعامهای شام میخواهم گفت پس چه میخواهی
 او گفت که من آتش بر بینید که خوردنی من چه چیز است من میخواهم که جنگل ^{کوه} کاه
 بسوزم اندر باران انا کسان می ریزد بجهت اینکه ماری چپک نام که دوست است
 دران جنگل میباشد و جانوران بسیار بفرارعت درانجا میباشد اگر شامی نطقت
 من بکنید من او را بسوزم پس خنجر گفت که چرا آتش میخواست که آن جنگل را
 بسوزد پیشم پان گفت در زمان پیشین راجه بود شو ^{شک} شک نام و در روز و وقت
 و عقل و شجاعت مثل اندر بود و توتی آن راجه اراده کرده که مدت چهار سال
 جنگ کند بر بزمی که می آورد تا بجهت او جنگ کند هیچکس نمی آید می گفتند
 من نمیتوانم مدت چهار سال بیک کار مشغول شدن راجه دید که هیچکس جنگ
 او را تمام نمیکند اعتراض شد و متوجه کوه کین ^{کین} کین گشت و درانجا مدت مدید
 عبادت میکرد و در بیت روز یک ماه یک نوبت طعام میخورد و چون مدت تمام
 اینچنین عبادت کرد و مادی و بر و ظاهر شد و گفت ای راجه من از تو خشنود
 شدم هر چه میخواهی از من بطلب راجه گفت آن میخواهم که شامتوجه شده
 جنگ مرا تمام کنید مادیو گفت من بجهت هیچکس جنگ نمیکنم اما تو زحمت بسیار

کشتی بیک شرط بجگ تو حاضر می‌شوم که تو درازده سال آتش عظیم برافروخته
از چهار طرف آن آتش جو بهار است کنی و در آن جمعی باروغن با آتش می‌سخت
باشی و درازده سال همچنان روغن با آتش می‌رفته باشد اگر چنین می‌کنی من
بجگ تو حاضر می‌شوم راجه قبول کرد چنانچه مبادیو گفته بود و درازده سال
همچنان روغن با آتش سخت بعد از آن پیش مبادیو آمد و گفت حمیت
بر تو باد که مرا از خود غش و ساعتی حال امن صحبت تو بجگ نمی‌کنم و راجه است
که او صورت منت او را می‌فرستد تا بجگ را تمام می‌کند تو حالا برو و اسباب بجگ را
میا کن که من در پاسارگم را می‌فرستم راجه بخود شمالی تمام بولایت خود رفت
و اسباب بجگ را تیار کرد پس مبادیو با راجه گفت که برو و بجگ راجه شو تیک
تمام کن و راجه آمد و صحبت آن راجه بجگی عظیم کرد چون آن بجگ بعد از سالها
بسیار تمام شد راجه از عالم رفت بشیم باین گفت از آن روغن که درازده سال
آن راجه روغن بر آتش ریخته بود آتش را امتداد گشته بود از جهت اشتعال آتش
نزد شده بود و هیچ چیزی نمیتوانست خورد آتش نزد بهار رفت و گفت که هیچ
در من نمانده است میخواهم که این تشویش من بظرف شود و برها گفت آن راجه
سال متصل جو بهای روغن از چهار طرف ریخته اند این رحمت بر تو عارض شد
و اشتیای تو رفته حالا علاج تو آنست که جنگل که کماندوبن را بسوزی چرا که
در آن جنگل انواع جانوران و گیاه نافع بسیارست چو فتوا در امیوزی اینست
از تو میرود آتش بر بهار را دود کرده بآن جنگل رفت چون اینجا برافروخت همان
زمان اندر از بالا باران چندان ریخت که آتش را بکشت و چندین مرتبه آتش
در آن جنگل رفته اند و باران می بارید و آنرا میکشت باز آتش پیش بر هارفت
و این قصه را بگفت برها گفت تو چند روزی صبر کن تا نرونا را من بصورت
کشن و در جن بدنیا برآید آنگاه تو پیش ایشان برو که انبیا ترانگا بهبانی
خواهند کرد و آن جنگل را بسوزی آتش بر بهار را دود کرده برفت در نوقت

آتش پیش کشن و ارجن آمد این قصه را بگفت و التماس کرد که ایشان مجافقت
 او نمایند تا او این جنگل را بسوزد و ارجن گفت من نگاهبانی تو میکنم و سوار دیگر
 نیک میدارم اما کمافی که لافق دست من باشد ندارم اگر تو کمافی نیکو دوست
 نیک که اربابا خوب توانند کشید و مثل بابا باشند بدی من چنان نگاهبانی
 تو میکنم که اندر نتواند ترا کشتن آتش که بصورت بر همین آمده بود و پیش
 رفت و گفت مرا کمان خوب با دو سپ با دو پای اعلی ضرور شده است تو من
 شنیده ام که چند زمان یعنی ماه کمافی گانده یونام و ارباب که بر برق آن صوت
 نهوت را کشیده اند و ترکش که هر چند تیر از آن می اندازند تمام میشوند
 بتو داده است میخواهم که آنرا بمن دهی که مرا احتیاج تمام شده است برن
 آن کمان و غیره آتش داد و آتش بر ارباب سوار شد و پیش ارجن آمده
 که من آنچنان سلاح برای تو آورده ام که اگر تو با دیوتها جنگ کنی برایشان
 هم غالب میشوی ارجن بران ارباب سوار شد بعد از آن کشن هم بر ارباب سوار
 و سلاح گشته چکه خود را بدست گرفته پس ارجن آتش گفت که تو حالا برو آن
 جنگل را با آتش جمع خود بخور که من نگاهبانی تو میکنم و جانیکه من این سلاح
 ایستاده باشم و کشن همراه من مددکار باشد امید هست که هیچکس حریف تو
 بود پس آتش ایشان را وداع کرده برفت و آن جنگل را بنیاد سوختن کرد
 و ارجن مسلح در کنار آن جنگل ایستاده بود چون آتش در آن جنگل افتاد چنان
 شعله برآورد که آسمان کشید و جانورانی که در آن جنگل بودند هر کدام که میخواهند
 که از اینجا بگریزند ارجن و کشن اینها را تیر می زدند در نیوت و دیوتها پیش انداخته
 گفتند که جنگل کهاند و که چکه مار دوست شما آنجا هست آتش در آن جنگل گرفته
 آنجا را میسوزد و اندر نی احوال بر فیل ایرادت سوار شده باران را همراه گرفت و
 نزدیک آن جنگل آمد اندر باران را بفرمود تا به بار و چون باران در گرفت ارجن
 چندان تیر بریکد کرد که بر آن جنگل آنقدر جایی نماند که یک قطره باران بر نی

هر بارانی که میبارید از هر طرف آن تیرها بعضی آب به چون بعضی طرف دیگر میخفت
 در آن وقت تنگ مار در آن جنگل نبود بهر گزیت رفته بود هر چند اسوسین ^{असुसिन}
 تنگ چه کرد که از آن آتش بدر تواند رفت نتوانست از دست تیر ارجن
 خلاص شدن مادرش چون پسر را مضطرب ویدا اسوسین فرور برد چنانچه
 غیر دم خبری بیرون نبود و از آن جا پریده خواست که بدر رود ارجن را هم
 بران مار افتاد تیری زده سر آن مار را از تن جدا کرد اسوسین که در شکم مادر
 بود چون دانست که سر مادرش بریده شد فی الحال از شکم مادر بدر آمد بهوا
 رفت و خلاص شد اندر چون دید که هر بارانی که میریزد هیچ آن جنگل نمیرسد
 اعتراض شد بارانی در غایت زور بارید که شاید زور این تیرهای را که ارجن نیم
 بسته تواند خراب کرد ارجن چون آنرا دید فی الحال تیری که از انداختن آن
 باد قوی وزیدن گیرد انداخت ناگاه بادی تند پیدا شد چنانچه تمام آن باران را
 با ابرها برد آفتاب ظاهر شد اندر آن حال را چون دید بنایت در قهر شد و دیوتها
 دگند هر بان و دیوان و ماران و گیر را که همراه او بودند بفرمود که بوند و ارجن
 کش جنگ کشته آنها بر کشن تیر باران کردند ارجن تیرهای ایشان را به تیرهای
 خود دوزده برید این دیوتها اکثر کشته شدند و دیگر منظم گشته که بخینند خود را
 باند رسانیدند این احوال را گفتند اندر و غضب شد و خود بر فیمل ابرایت
 سوار شده متوجه جنگ کشن و ارجن شد چون نزدیک رسید بجزا که سلاح
 خاصه او بود بر ارجن انداخت در وقتیکه اندر بجزا انداخت جماعه که همراه
 اندر بودند همه یک مرتبه اسلحه خود را بر کشن انداختند چون اندر متوجه جنگ
 کشن و ارجن شد لشکونهای بد او را روی داد چون ارجن دید که بجزا را با دیگر
 اسلحه بجانب او می آید چنان تیرها را انداخت که تمام آن اسلحه را در راه فکاشت
 جماعتی دیوتها از اندر رخصت گرفته بجانب ارجن و دیدند ارجن ایشان را
 تیر باران کرده که اکثر مجموع گشتند و چند کس کشته شدند باقی که نجاته خوا

باندر رسانیدند اندر خود پیش آمده آغاز جنگ کرد و سنگهای گران بجانب ارجن
 انداخت ارجن آن تمام سنگها را از تیر در راه شکست اندر مناره را که در بالای کوه
 مندر ارجل بود برداشته بر ارجن انداخت ارجن در راه آن مناره را پاره کرد
 و زمانی که ارجن بجنگ اندر مشغول شد بعضی از دیوان و جانوران که در
 کنار ارجن می سوختند خواستند که بگریزند کشتن آنرا بدید چاکر خود را بجانب ایشان
 انداخت و تمام ایشان را که قصد بد آمدن کرده بودند بکشت اندر هر چند
 جنگ کرد و دید که حریف ارجن و کشتن نمیتواند جماعتی که همراه اندر بودند
 گریختند اندر کشتن و ارجن را تعریف کرد در زمانی که از دیوتها باز گرفت
 که تنگ مار که دوست تو بود و این جنگ را بجهت او میکردی درین جنگ
 نیست به کمر کیت رفته است و پسرش اشوسین هم بدر رفت تو چرا اینقدر
 با کشتن و ارجن جنگ کردی و از هوا آوازی بگوش او رسید که همچو تو حریف
 کشتن و ارجن میشود چه که اینها نروزارین اند باین صورت بدینا آمده اند چون
 اندر این نداشتند از اینجا برگشت در بجای خود رفت و همه دیوتها بجای خود
 رفتند کشتن و ارجن چون دیدند که اندر رفت بغایت خوشحال گشتند باز
 بکنار جنگل آمدند و هر جانوری که مانده بود از اسب و فیل و گاو و گاو و گاو
 پرنده همه را نگاه میداشتند تا آتش بفرغست تمام آن جنگل را بسوخت
 و دیوی میدیت نام که خواهر او در خانه را و ن راجه لشکا بود آن دیت در
 جنگل بود درین وقت خواست که بگریزد کشتن خواست بگریزد او را بزد دیت
 گفت که ما را از تنید که من بکار شما خواهم آمد ارجن او را حمایت کرده نگاه داشت
 و آتش تمام آن جنگل را بسوخت تا هر چه در اینجا بود بغیر از کشتن جاندار هیچکس
 دیگر از اینجا خلاص نشد یکی اشوسین نام مار و دیگری میدیت دیو چار جانور
 دیگر پرنده باقی همه سوختند و آتش از آن تشویش خلاص شد راجه پنجم
 بابیشم یاب گفت این چهار جانور پرنده چون خلاص شدند باعث خلاصی ایشان

چه بود و بشیم پاپن گفت که یک رکیش بزرگی بود ^{مندیپال} نام که بعبادت ریاضت
 و بزرگی او دیگری نبود چون او ازین عالم رفت روح او بجائی که پیرا و بود
 اما روح او خوشحال نبود چرا که او در دنیا پسری نداشت روح او از سالکان عالم
 پرسید که من هیچ خوشحالی ندارم و چشم من هیچ چیز نمی بیند ایشان گفتند چون
 فرزندی نداری ازان جهت ترا این حال پیش آمده است ^{مندیپال} گفت که حالا هیچ
 علاجی نیست که مرا فرزندی شود ایشان گفتند ترا یک مرتبه دیگر بدنیا بیاوریت
 تا آنجا ترا فرزند شود پس ^{مندیپال} بصورت جانور پرنده بدنیا آمد و دوزن از
 پرنده که و یکی ^{جیانی} جریا نام داشت و دیگری ^{لپیترا} لپتا نام از جریا چهار بیه شد ^{مندیپال} چون
 دید که از یک زن چهار بیه شد پیش آن زن دومی رفت که لپتا نام بود که شاید
 از دهم فرزندی شود در نیوقت که آتش در جنگل کهانندوبن افتاد از چهار بیه او
 بچه بیرون آمده بودند ^{مندیپال} چون دید که آتش در آن جنگل افتاد پیش آتش آمد
 و تعریف بسیار کرد آتش گفت از من چه میخواهی تا بتو بدهم او گفت آن میخواهم که
 فرزندان مرا نسوزی آتش گفت نیکویم جریا که در آنجا بود دید که آتش در جنگل
 هر چهار فرزندان خود را در سوراخ موشی جا کرده پاره خاک بر سر آن سوراخ نخت
 و خود در وقتیکه ارجن سبک اندر مشغول بود چنان بدر رفت که کسی او را
 ندید چون گرمی آتش بآن سوراخ رسید بچه با بنیا دزاری کرده آتش را
 تعریف کرد و ندان از ایشان آتش را ^{مندیپال} یاد آمد پس گرمی از نزدیکی
 آن سوراخ دور کرد آن چهار پرنده در آن سوراخ سلامت ماندند و بعد از
 تسکین آتش مادر و پدر آنها بر سر فرزندان آمدند مادرها که را از سوراخ
 دور کرد و فرزندان خود را بدر آورده بر سلامتی ایشان شکر بجا آوردند
 زن خود را با فرزندان برداشته بجای دیگری برد و بشیم پاپن گفت باعث آن
 بود که چهار پرنده نسوختند و گفت که چون آتش آن تمام جنگل را بست
 و تمام جانوران پرنده و چرنده و گیاه می آنجا همه را در شانزده روز سوخت

و از آن تشویش خلاص شده به پیش کشن وارجن آمده گفت که به من
 اقبال شمامن از تشویش خلاص شدم حالا هر چه از من بطلبید بجهت شما
 بیاوریم ارجن گفت که اگر کاری از دست تومی آید بمن از سلحه خوب هر چه
 بوده باشد بده آتش گفت که سلحه خوب دارم اما تو خدمت مهادیو بکنی
 او از تو خشنود و شود من آنها را بتو نمیتوانم داد و من تا آنوقت که مهادیو را
 نشود سلحه خوب بتو نخواهم داد پس آتش با کشن گفت که منت میکنم که مرا
 خدمتی بفرماید و از من چیزی بطلبید کشن گفت که از تو آن میطلبم که میان من
 و ارجن پیوسته دوستی بوده باشد پس کشن و ارجن آتش را وداع کرده
 سیرکنان بکنار آب چون می آمدند و میدیدت همراه ایشان بود فقط

غلامنامه آویرب مهابهارت فارسی

صفحه	سطر	غلط	صحیح
۶۰	۱۵		بونه بواد مجبول مستقر بر شاخ و برگ که بسیار بلند نشود
۱۳۴	۹	بعد از هزار و سی سال	بعد از هزار سال سی سال
۷	۱۴	سدیان و ممنت	سد هان و دیوتها

صنایع و مرکبات و فضائل و خواص
بن سنج و سمنان و سمنان و سمنان

مجموعه حالات و احوال و تاریخ استانی انتخاب استانی

کتابخانه ملی و موزه و مرکز اسناد مجلس شورای ملی

در مطبع میانی
دستگاه ملی

نامہ الفاظ وغیرہ مندرجہ پر پ دوم مباحث فارسی کہ آنرا بسحا
پر پ گویند

عربی	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۱	۱	کشن	کِشَن	कषा
۲	۲	ارجن	اَرَجَن	अर्जुन
۳	۳	جنگل گاندیو بن	کھانڈو بن	खण्डवन
۴	۴	می دیت دیو	می دیت	मयदेव
۵	۵	جد مشر	یِدِشْطَر	पुधिशिर
۶	۶	کشتی	کِشْتِی	कुंती
۷	۷	سجدر	سَجْدَر	सुमद्रा
۸	۸	وارک	وَارْک	दारुक
۹	۹	دوارکا	دَوَارْکَا	दारका
۱۰	۱۰	لبدیو	لَبْ دِیَو	बसुदेव
۱۱	۱۱	بابجدر	بَلْ بَجْدَر	बलभद्र
۱۲	۱۲	کیللاس	کِیْلَاس	कैलास
۱۳	۱۳	بند سرور	بَنْد سَرُور	दिंदुसर
۱۴	۱۴	بر سر	بِرْ سَرَا	वृषप्रवा
۱۵	۱۵	بھیم سین	بِھِیْم سِیْن	भीमसेन
۱۶	۱۶	دیودت	دِیَو دَت	देवदत्त
۱۷	۱۷	برن	بَرْن	वरुण
۱۸	۱۸	مادیو	مَادِیَو	महादेव

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۲	۲۱	اندر	اندر	इन्द्र
"	"	نزاراین	نزاراین	नरनारायण
"	"	جگ	جگ	यज्ञ
۳	۱۴	پرسرام	پرسرام	परशुराम
"	"	پاس	پاس	व्यास
۳	۱۴	سکا چارج	سکا چارج	शुकाचार्य
"	۱۵	بیسیم پان	بیشتم پان	वैशंपायन
"	"	چمن	چمن	जैमिनि
"	"	سمت	سومنت	सुयन्त
"	"	مارکنڈی	مارکنڈی	मार्कण्डेय
"	"	برگ	بهرگ	भृगु
"	"	گوتم	گوتم	गौतम
"	۱۶	اپسرا	اپسرا	अप्सरा
"	۲۰	نارد	نارد	नारद
"	"	بید	بید	वेद
"	۱۸	برهما	برهما	ब्रह्मा
"	"	جم	جم	यम
"	"	ساده	سادعیہ	साध्य
۵	۹	پراسر	پراسر	पराशर
"	"	سین	ششین	श्वेन

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۵	۹	برگ سرما	گوڑ شیرا	مور شیرا
"	۱۰	سرمان	پوڑ پان	پوڑ پان
"	"	اودالک	اودا لک	اودالک
"	"	سب	ثبوت کیٹ	شپت کے ت
"	"	راجہ ہرخید	ہرخش خید راجہ	ہرخش چند راجا
"	"	بالیک	بالیک	بالیک
"	"	ساک	بشا کھ	بشا کھ
"	"	کال	کال	کال
"	"	بسکرا	بشو کرنا	بشو کرنا
"	"	سرب	سبزت	سبزت
"	۱۵	برہپت	برہپت	برہپت
"	"	سکرو	شکر	شکر
۶	۳	حجات	بیات	بیات
"	۴	پور	پورو	پورو
"	"	ماندھاتا	ماندھاتا	ماندھاتا
"	"	سیوک	نہو کھ	نہو کھ
"	"	رس دمس	ترس دمس	ترس دمس
"	"	کریمہ سرج	کرت بیڑج	کرت بیڑج
"	"	کرت گک	کرت بنگ	کرت بنگ
"	"	سردن	پڑترو دن	پڑترو دن

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۴	۴	ست	شعب	شیخی
"	"	برت	موت	موت
"	"	کارت سرج	کارت بیسرج	کارت بیسرج
"	۵	سرب	سوز تھ	سورخ
"	"	راجہ بل	نل	نار
"	"	انبریک	انبریک	انبریک
"	"	بگرت	بھگرت	بھگرت
"	"	اوسک	اٹک	اٹک
"	"	مال	ماشو	ماشو
"	"	ارد	ارد	ارد
۶	۵	دلیپ	دلیپ	دلیپ
"	"	پر جاپت	پر جاپت	پر جاپت
"	"	اک	اک	اک
"	۶	وسکت	وسکت	وسکت
"	"	مالیک	مالیک	مالیک
"	"	رام پسر جبرست	رام پسر جبرست	رام پسر جبرست
"	"	چمن	چمن	چمن
"	"	ہرت	ہرت	ہرت
"	"	ستر کن	ستر کن	ستر کن
"	"	جنگ	جنگ	جنگ

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ہنگری
۶	۶	سرکہ	بزرگدہ یا برہشت	وارہیہد
"	"	ارجر	آپر چہ	उपरिचर
"	"	سدن	سید یومین	सुद्युम्न
"	"	برہوت	برہمہت	ब्रह्मदंत
"	"	من مین	مین	बैराय
"	"	در تراشت	در تراشت	धृतराष्ट्र
"	"	جنیمجہ	جنیمجی	जनमेजय
۶	۸	پانڈ	پانڈ	पांडु
"	۱۸	باسک	باسک	बामुकि
"	۱۹	راجہل	راجاہل	राजाबलि
"	"	برکاشہ	نماشا	मरुशिरा
"	"	پرہلاد	سنگراد	संह्राद
"	"	رادن دہ	رادون دہ	एवणादप्राथीव
"	"	بال	بالی	बाली
"	"	یگنہاد	یگنہاسا	मेघनासा
"	۲۰	سحاب	سندھیہا	संध्या
"	۲۱	سل	بشلیہا	विशाल्या
"	"	نربدہ	نربدہا	नर्वदा
"	"	اسوارس	شیر شروسی	विश्वोत्तरी
"	"	سون	سون بھدر	प्रोताभद्र
"	"	حسل	جیشلا	जेष्टला

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگہ
۶	۲۲	سما نام	سونا بھ نام	سونا نام
"	۲۳	گبیر	کبیر	کبیر
"	"	ندی	ندی	ندی
"	"	مال	مال	مال
"	"	سک کرن	سک کرن	سک کرن
"	۱۲	ولسوان	ولسوان	ولسوان
"	"	سرہ	سرہ	سرہ
"	"	پریت	پریت	پریت
"	"	ہا	ہا	ہا
"	"	ہو	ہو	ہو
"	"	حرب	حرب	حرب
"	۱۳	بھیکن	بھیکن	بھیکن
"	"	ہما چل	ہما چل	ہما چل
"	۱۴	بند	بند	بند
"	"	کیلاس	کیلاس	کیلاس
"	"	سدر	سدر	سدر
"	۱۴	سگندہ مادن	سگندہ مادن	سگندہ مادن
"	"	سمیر پریت	سمیر پریت	سمیر پریت
"	۱۶	برمھا	برمھا	برمھا
"	"	ست جگ	ست جگ	ست جگ

صفحہ	سطر	عنوان کتاب فارسی	فارسی	فارسی
۱	۱	مرح	دُچھ	دُچھ
۲	۲	مرچ	مرچ	مرچ
۳	۳	کشیپ	کشیپ	کشیپ
۴	۴	برگ	برگ	برگ
۵	۵	بیشٹ	بیشٹ	بیشٹ
۶	۶	گرم	گرم	گرم
۷	۷	اکرہ	اکرہ	اکرہ
۸	۸	پست	پست	پست
۹	۹	اگست سیلئے سیل	اگست سیلئے سیل	اگست سیلئے سیل
۱۰	۱۰	پرہاد	پرہاد	پرہاد
۱۱	۱۱	بال کل	بال کل	بال کل
۱۲	۱۲	بید	بید	بید
۱۳	۱۳	چر	چر	چر
۱۴	۱۴	چرگن پد پد سرزم	چرگن پد پد سرزم	چرگن پد پد سرزم
۱۵	۱۵	ور باسا	ور باسا	ور باسا
۱۶	۱۶	کرد	کرد	کرد
۱۷	۱۷	سمرت	سمرت	سمرت
۱۸	۱۸	رک برک	رک برک	رک برک
۱۹	۱۹	چون	چون	چون

صفحه	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۸	۱۳	بهشت لبس	بهشت لبس	تس
"	"	بسکراما	بیشو کره ما	विश्वकर्मा
"	۱۶ و ۱۷	راجہ ہر چند	راجا ہریش چندر	राजा हरिश्चन्द्र
"	۲۳	جگ راجو صفو و طره دیگران	گیگہ راجسو می	पञ्चराजसूय
"	۲۰	دھوم پروہت	دھوم پروہت	धौम्यपुरोहित
۷۰	۲۰	اندر سین	اندر سین	इन्द्रसेन
۷۱	۳	شسدر	شسدر	सुभद्रा
"	۱۲	پرسرام	پرشورام	परशुराम
"	"	پروروا	پروروا	पुरुवा
"	۱۳	اچھواک	اچھواک	इक्ष्वाकु
"	"	جرا سندھ	جرا سندھ	जरासंध
"	۱۵	سپال	سپال	शिशुपाल
"	۱۵	چندیری	چندیری	चंदेरी
"	"	بھلمک	بھلمک	भीष्मक
"	"	سک باہن	راجہ ملک بیگم باہن	मेघवाहनदेशिका
"	"	کرت	دشت بکر	राजादेनवक्र
"	"	رسال	آکرت	आकृति
"	"	کنت ہوج	شائے	शाल्य
"	"	کنس	کنت ہوج کنس	कुंतिभोज
"	"		کنس	कंस

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۱۱	۲۰	کیشی	کیشی	کیشی
۱۲	۴	کوه ست	کوه نیت	کوه نیت
"	۶	سمرتہ	سمرتہ	سمرتہ
"	۲۳	ماندہانا	ماندہانا	ماندہانا
۱۳	۲	بھگیت	بھگیت	بھگیت
"	۳	کارت بیرج	کانت بیرج	کانت بیرج
"	۴	بھرت	بھرت	بھرت
۱۳	۴	دنہکیت	دھنیت	دھنیت
"	۵	مرت	مرت	مرت
"	۱۶	برہرت	برہرت	برہرت
"	۱۸	کونہی	کونہی	کونہی
"	۱۸	لمہ	لمہ	لمہ
۱۵	۲	چند کوسک	چند کوشک	چند کوشک
"	۱۴	جرا	جرا	جرا
۱۶	۳	جرا سندہ	جرا سندہ	جرا سندہ
"	"	سندہو	سندہ	سندہ
"	۲۱	کدیور	گدا و سان	گدا و سان
"	"	گنداک	گندکی	گندکی
"	"	سون	سون	سون
۲۰	۴	کلندر کالکوٹ	کلندر کال کوٹ	کلندر کال کوٹ

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ہنگری
۲۰	۱۶	سا کل دیپ	شا کل و و یپ	شا کل دیپ
"	"	کا مروپ	کا مروپ	کا مروپ
"	۱۷	بکدت	بکدت	بکدت
۲۱	۵	سیر پور	سیر پور	سیر پور
"	"	حرامد	حرامد	حرامد
"	۷	کنتومان	کانتومان	کانتومان
"	۸	رکک	رکک	رکک
"	۱۳	یا پنجال	یا پنجال	یا پنجال
"	"	دروید	دروید	دروید
"	۱۵	سارن	سارن	سارن
"	"	سدرما	سدرما	سدرما
۲۱	۱۷	سپال	سپال	سپال
"	۱۸	چندیری	چندیری	چندیری
۲۲	۱	برہن	برہن	برہن
"	۲	گوپال کج	گوپال کج	گوپال کج
"	۵	دامودہ و ہار	دامودہ و ہار	دامودہ و ہار
"	۱۲	سدیو	سدیو	سدیو
"	"	سدوان بند	سدوان بند	سدوان بند
"	۱۶	بیسکک	بیسکک	بیسکک
"	۱۷	مکنی	مکنی	مکنی

صفحه	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۲۲	۱۹	یکی بدو و ما دیگر دوید	یکے میند دیگرے دوید	मयन्द द्विबिद
"	۲۱	سند و مادو	فسر یا کهنه بتی	माहिषमतीपुरी
"	"	نیل	نیل	नीलव नीलध्वज
۲۳	۱۰	رکم	رکم	रुक्म
"	۱۳	ودکا دن	وئدکا رن	द्वेद कारण
"	۱۴	پلجمانی	پلجمهانی	प्लेच्छ
"	۱۹	کول کر	کولا گری	कोल्नागिरि
"	"	سری مین	سریجی پین	सुरभीपदन
"	۱۹	رما و پربت	بہا مہا ہونی و پربت	ताम्राहवषदीप
"	۲۱	رام سر	براما ک پربت	रामाकपर्वत
"	۲۱	سیکل	شمیکل	तिमिंगिल
"	۲۳	سبنی	سنبیتی	संजयंती
۲۵	۱	کمند	یا کمنہ	पाषंद
"	"	کرنامک	کرنامک	करहारक
"	۲	ماندیس	پانڈیہ ویش	पांड्यरेश
"	۳	دراٹ	دراٹ	द्रविड
"	"	کرل	کیرل	केरल
"	"	امہر	اندھڑ	चंद्र
"	"	او	اؤر	ठडू
"	"	مال من	مال بن	तालवन

منقحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ہنگری
۲۵	"	کلنگ	کَلَنگ	کالینگ
"	۴	اسٹو کرن	آشٹ کرنک یعنی کسانیک کوش الشان نکل شتر بود	اٹھ کرنیک
"	۵	سج	سَجْجہ	کچھریش
"	"	بھیکین	بھیکین	بیمپنا
"	۱۱	سرک	رَو شیک	رہینک
"	۱۳	پکر	پَشَاکَر یا پَنھَاکَر	پوکر
"	۱۵	اربریت	اَمْرِیَہ بَہ	امارپرت
"	۱۶	رسور	کٹ پَر	کترپور
"	"	مدور	مَدُور	مدر
"	"	نخل خالوی نکل	نَخلِہ خال نکل	نخل
"	۱۹	ملو	مَہلَو	ملو
"	"	برائی	بَرَّہ	برور
"	"	کرات	کِرَات	کیران
"	"	حون	یَوْن	یون
"	"	سک	سَک	ساک
"	۹	اندرین ولسوک	اَندرِین و لَشُوک	اندرین ولسوک
"	۱۴	دہوم پروہیت	دَہوْمِیَہ پَرُوہِیت	دہوم پروہیت
۲۸	۱	برما	بَرْمَا	برما
"	۴	جاگبل	یَاگِیَہ بَلْکِیَہ	جاگبل
۲۸	۴	سسامہ	سَسَامَا	سساما

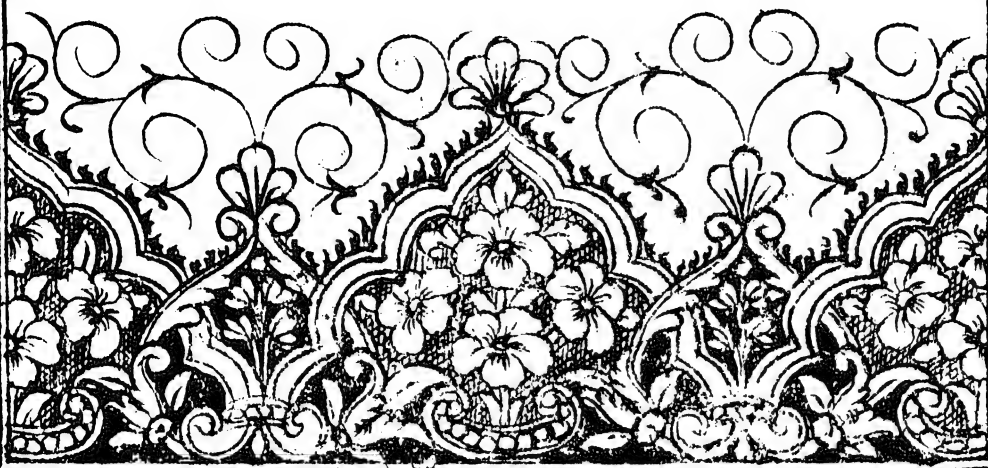
صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۲۸	۴	مال	بیل	چیل
"	"	متہ	سیتہ	سالت
"	۲۱	بھیکھم تپامہ	بھیشتم تپامہ	भीष्मपितामह
"	"	وردنہ چارج	وردنہ چاریہ	द्वेराणाचार्य
"	۲۲	دھرتراشت	دھرتراشت	धृतराष्ट्र
"	"	بدر	بدر	बिदुर
"	"	جربودھن	دڑیو دھن	दुर्षोधन
۲۹	۲	سال	شا کو	शाल्व
"	۴	شسل	شلیہ	शाल्व
"	۵	بدر	نادر	मद्र
"	"	جیدہرت	جیدڑ تھہ	जपद्रथ
"	"	باہلیک	باہلیک	वाह्लिक
"	"	بوروسدوا	بھوریشتردا	भूरिश्रवा
"	"	سل	شسل	शाल
"	"	جگ سین	گیگہ سین	पद्मसेन
"	"	مکرت	بھگدات	भगदत्त
"	"	برن	بیشروھن	बिबर्हन
"	۶	کوتہ راجہ	کچھو راج	कक्षराज
"	"	ہور	بھور	भूरि
"	"	سردمل	برہد بل	बृहदबल

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۲۹	۶	سپال	شِسپال	شیپروپال
"	"	بیکک	بیشکک	میشکک
۲۹	۶	رکی	رکی	رکومی
"	"	براث	براث	ویراث
"	۷	اکریور	اکریور	اکریور
"	"	سک	سک	سک
"	"	دروید پردورو پدی	دروید پردورو پدی	دروید پردورو پدی
"	"	درشت دمن	درشت دمن	درشت دمن
"	"	سکانڈی	سکانڈی	سکانڈی
"	۸	بلبھدر	بلبھدر	بلبھدر
"	۱۵	کریا چارج	کریا چارج	کریا چارج
"	۱۶	اسواستھامان	اسواستھامان	اسواستھامان
"	۱۶	س سب	س سب	س سب
۳۰	۳۰	جرو دمن	جرو دمن	جرو دمن
"	۱۳	سودت وجیدرت	سودت وجیدرت	سودت وجیدرت
"	۲۰	ابھایک	ابھایک	ابھایک
"	۱۴	سل وکک ددیشر رکی	سل وکک ددیشر رکی	سل وکک ددیشر رکی
۳۷	۱۹	وسر نام	بھس نام	بھس نام
"	۲۰	برادر درو پدی دشت دن	برادر درو پدی دشت دن	برادر درو پدی دشت دن
"	۴	راجو	راجو	راجو

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۳۹	۱۳	بیم و	بیم	भीम
"	۱۵	حرب	چہر ز تھ	चित्रश्च
"	۲۲	راجو	راجوئی	राजसूय
۵۱	۲۲	برات کامی	برات کامی	प्रात कामी
۵۲	۹	دو ساسن	دو ساسن	दुश्शासन
"	۱۲	کوروان	کوروان	कौरव
۵۳	۳	کرن دشکن	کرن دشکن	करार् शकुनि
"	"	بکرن	بکرن	विकर्त्ता
۵۵	۲	سدیو	سو د مٹوا	सुधन्वा
"	"	انگرا	انگرا	अंगिरा
۵۵	۲	باوچن	بروچن	विरोचन
"	"	پر ہلاو	پر ہلاو	प्रह्लाद
"	۶	کشب	کشب	कश्यप
۵۶	۱۹	دیول	دیول	देवल
"	۱۵	برسپت	برسپت	बृहस्पति
۵۹	۸	جیس و بوسودا	جیش و بوسودا	युयुत्सु भूरिश्वा
۶۵	۳	سنخو	سنخی	संजय

آغاز فن و موم از کتاب مهابهارت که آنرا سحایرب گویند

راویان اخبار این قصه چنین روایت کرده اند که چون کشن وارجن از جنگ
گماند یون برگشته بکنار آب چون آمدند می دیت دیو که ارجن او را از سوختن محافظت
کرده بود هر دو دست را بر سینه نهاده به برابر ارجن آمد و بزبان عجز و نیاز عرض کرد
گفت ای ارجن تو مرا جان نودادی که ازین آتش که اگر کوه با دران می بودند گداخته
میشدند محافظت کردی حالا در برابران چه خدمت مرا منیر مالی که بجا آورم ارجن گفت
من که ترا از آتش نگاه داشته ام از تو طمع ندارم بغیر از آنکه با من دوستی کرده باشی حالا
ترا خدمت میدهم که هر جا که خواهی بروی دیت گفت من آنچنان منزل میدانم که
بغیر از من امروز هیچکس نماند و من خواهم که بجهت شما کاری بکنم که نشانی از من بماند
ارجن گفت من اگر ترا خدمتی بفرمایم مردم گمان برند که من ترا بجهت خدمت از آتش
خلاص کرده بودم اما تو اگر میخواهی که خدمتی برای من بکنی هر چه خدمت کشن جو بفرمایند
بکن پس می دیت به پیش کشن آمده گفت التماس دارم که بمن خدمتی بفرمایید که چنان
بکن آنرا بجا آورم کشن سارده پیش انداخت بعد از آن گفت اگر نوکاری میخواهی
که بمنی بپاید که بجهت راجه جدی شهر منزل عظیمی که در روی زمین نظیر نداشته باشد است
کسی چنان باشد که از آدمیان هیچکس آنچنان جاسی نتواند ساختن و آنچه میان
دیوان و دیوتها و آدمیان و باران و غیر آن بوده باشد تمام درین منزل بوده باشد که

صورت جمیع دیوتها و دیوان و آدمیان و جانوران و ماران و در آنجا نقش کنی می دیت
 خوشحال شد و گفت قبول کردم که چنان جامی راست کنم که از آدمیان هیچکس نتواند
 ساخت پس کشن و ارجن می دیت را گرفته متوجه دلی گشتند چون بدلی رسیدند راج
 جدیتر از دیدن ایشان بغایت خوشحال شدند می دیت را نوازش نمود می دیت
 در ساعت نیک طرح منزلی در رعایت وسعت و فسحت انداخت و ده هزار گز طول
 و ده هزار گز عرض آن جا را تعیین نمودند بمسیم پایین باراج خمیجه گفت که چون کشن جیو
 بدلی آمد می دیت طرح انداخت کشن از ده اجه جدیتر خصت گرفته متوجه دوار کا
 شدند نهنگا میکه روان میشدند خواهر خود را دیدند او را نصیحت بسیار کرده گفتند که زنهار
 در خدمت کننی و ارجن تقصیر نکنی بعد از آن کشن جیو و سحر را هر دو گرفتند و کشن او را
 و سایر دوستان را و ماع کرده تمام اسلحه خود بر آرا به خود نهاده روان شدند راجه جدیتر
 با برادران و جمیع بزرگان بشایقه او تا دو کرده رفتند پس کشن جیو همه را رخصت دادند
 که باز گشتند و آنگ که بهلبان کشن جیو بود او را به کشن و اتجیل تمام رانده در اندک زمانی
 بدوار کا رسید بسدیو پدر کشن و بلجدر برادر کلان کشن با تمام برادران و فرزندان و
 خویشان کشن از دیدن او بغایت خوشحال گشتند و بعد از آنکه کشن جیو از بدلی رست
 می دیت دیو با رجن گفت که من بکوه کیلاس و آن طرف میروم تا طلا و جواهر بسیار
 بجست راست کردن این منزل بیایم و در نزدیکی آنجا حوض کلانی هست بندر و نام
 و در کنار آن حوض گز کلانی افتاده است و آنرا راجه برک سر آسجانهاده است آن گز
 بجست بمسیم سین می آرم و آنرا معلوم نیست که بغیر از بمسیم سین دیگر کسی کار تواند فرمود
 و بوقی هم آنجا هست دیوت نام که برن آنجا گذاشته و آواز آن بوق مثل آواز رعیت
 آنرا برای شنای آرم پس می دیت بجانب شمال رفته بکوه کیلاس و بندر سرور رفت در آنجا
 جانی بود که نهاد دیو و اندر و زنار این جگ بسیار کرده بودند می دیت آن گز و بوق جواهر
 بسیار و طلاهای خالص بی نهایت برداشته بدلی آورد گز را به بمسیم و بوق را با رجن داد
 و آن بوقی بود که دیوتها و دیوان و آدمیان و ماران و غیره همه از آواز آن می ترسیدند

ومی دیت بنیاد عمارت کرد و انچنان منازل ساخت که در عالم عدلی و نظیر آن نبود نما
آن عمارت را از طلا ساخت و بجوهر آبدار و لالی شاهوار همه صرع کرد و انواع باغ باد
منظر با معضای دران عمارت ساخت و جافوران بسیار از جوهر ساخته بود که هر کس
ایشان را میدید گمان میکرد که جان دارند و در موضعی عمارت ما هیان از طلا و جواهر
تعبیه کرده بود که حرکت میکردند و از کمال هنرمندی آن عمارت را چنان ساخته بود که نظر
بدن خواهان آنچه از آب بود آن دیوار مینمود و آنچه دیوار بود آب بنظر درمی آمد و انواع گلها و
لاله با در باغها از جوهر راست ساخته بود که هیچکس فرق نمیکرد که این کلی اصلی است یا
از جوهر درست کرده اند و آن عمارت را در چهار ده ماه تمام کرده و آن عمارتی شد که مثل آفتاب
میدرخشید و در شب تار مثل روز روشن می تابید چون آن عمارت تمام شد راجه جیست
در ساعت سعید با اتفاق برادران و خویشان آنجا آمد و تمام آن منزل را تماشا کرد
و جمیع مردان که همراه راجه بودند عیان عمارت شدند راجه اهل ده هزار برهمن را باطلید
تا بید خوانند بعد از آن طعام بسیار بجهت ایشان آوردند چون از طعام فارغ گشتند راجه
بر برهمنی نامه هزار گاو داد و همه ایشان را خلعت داده نصرت کرد تا بر تخت بعد از آن
بر راجه جیست و اطراف عالم را گشتن مثل پیرام و بیاس و پیشش سکا عیار و
شاگردش بیسم پان و جبین و سمت و مار کنندی و مهرگ و گوتم و غیره آنجا آمدند راجه جیست
همه ایشان را تعظیم و احترام بسیار کرد و از جاهای کلان که در اطراف عالم بودند مثل راجه
پنجاب و بنگاله و بهار و گجرات و دکن و غیره اکثر آنجا آمدند و سرکشی و جوی با جمیع نزد
و برادران و خویشان و سایر جادوان آمدند و در آن مجلس آن غازی سر و گفتن کردند و پس
رقص میکردند و آنچنان مجلس شد که مثل آن کسی از ادیان یا دنداشت و دین ایشان که مردان با
مجلس مشغول بودند نا رو پیدا شدند و آنرا آنچنان کسی بود که عید اکثر عالم را میداد است قصه
گن زشتا همه را نیک یاد داشت و بهر جا که اراده میکرد از عالم بالا و قعر زمین و خوار و بالا میر
آن همه جا میرفت راجه جیست و سایر اهل مجلس همه تعظیم بنحاستند و کمال احترام او بجا
آوردند چنانچه نار و خوشحال شد و راجه جیست را با برادران و حامی غیر کرد پس راجه جیست را

بر صدر مجلس بنشاند و خود در برابر او نشست آنگاه نارد گفت ای راجه شما طریق عدل و داد
 که پدران شما آن طریق بر عیال که در این خالق توانا اند عمل و سلوک میکردند و آنچه آداب
 سلطنت است همه را نیک میدانند و سپاری خود شحال در رعیت آسوده اند و سایر علما و زاهدان
 و درویشان و فقیران و سوداگران و غیر ایشان در امن و رفاهت و فراغت میگذرانند چنانچه
 اکثر همه این مردم در امن و فراغت میباشند شکرانه این را که خداوند تعالی شما را بر زمین
 توفیق کرامت فرموده بجای باید آورد اگر کار بر عکس این باشد میباید که آنرا ملامتی و تذکر
 نمایند و یقین دانند که سپاری در رعیت پادشاهان را بجای دو بازو میباشند اگر این دو بازو
 پادشاهان توفیق ملک برقرار است و دشمنان مقهور اند و همه اهل عالم و عاصی پادشاه میکنند
 و درین عالم نام نیک ایشان باقی میماند و در عالم بدرجات عالی میرسد خدا و خلق از
 پادشاه راضی میباشد چون نارد امثال این سخنان بیا گفت راجه جدیتر گفت ای راجه
 آنچه از دست من می آید در امن و عدل میگویم و به تقصیر از خود راضی نمیشوم و شب و روز
 از درگاه حق تعالی مسالت نیایم که مرا توفیق بخشد که آنچه رضای او باشد بهمان دستور عمل
 نمایم و مرا توفیق خیر کرامت کند نارد گفت آنچه گفتی سبکی امیدوار میباش که در دنیا و
 آخرت خداوند تعالی ترا سرفراز گرداند راجه جدیتر از سخن نارد و خوشحال شد بعد از آن
 بانار گفت که شما بزرگید بهر جا که اراده نمایید میروید حالاسی از شما تحقیق میخواهم که بگویم که
 آیا شما مثل این عمارت که می دیت برای ما ساخته است در هیچ جای دیگر دیده اید یا نه
 گفت من در آدمیان ندیده ام که هیچکس مثل این عمارت ساخته باشد اما من مجلسها
 و عمارت جم و دین و اند و برهه را دیده ام اگر بیل تعریف آن مجالس و خوبیهایی آن
 داشته باشی من شمه از آنها با تو میگویم راجه جدیتر چون این سخن از نارد شنید برخواست
 و هر دو دست بر سینه نهاده بانار گفت که من بیل شنیدن تعریف آن مجالس و عمارت
 بسیار دارم تا بدانم که در آن مجلس چه کسان می نشینند و عرض و طول آن مجالس چه مقدار است
 نارد گفت خوش چون خاطر شما میخواهد من تعریف آنها را با تو میگویم اول تعریف عمارت
 و مجالس اندر را گویم چنانکه عمارت اندر را اندر خود ساخته است و طول آن عمارت چهارصد

کرده و عرض آن در دست کرده است و بلند می آن عمارت پست کرده و انداز می خواهند
 ساخته اند که هر چاکه خواسته باشد آنرا می تواند بردن و در آنجا صعوبت و ماندگی و ترس
 بیماری نیست و انواع منازل عالی و باغها و محوض با و منظر با در آن عمارت ساخته اند
 که عقل اندوین آنجا چنان میشود و تخت عظیمی در میان آن عمارت بجهت خاصه اند
 نهاده است و اندر بران تخت می نشینند و حرم او که اندرانی نام دارد و اندر تاج مرصع
 بر سر می نهند و جواهر بر بازوی خود می بندند و لباسهای پوش که هر کس بپوشد و نور و روشنی
 و خوبی بصورت یکی از دیوتها بر آمده شب و روز در خدمت اندر ایستاده خدمت میکنند
 همه دیوتها با زنان خود جماعت ساده و غیره که ایشان آگاه نیست در آن مجلس می نشینند
 و جماعتی از رکنیشران مثل پراسر و پرست و کالو و سک و در با سا و سمن و بزرگ سر و
 سران و اودالک و کشپ و سب و راجه هر چند بیاس و گوتم و بالیک و ساکن کال
 و بسکریا و سرب و غیر اینها در آن مجلس اندر می نشینند و جمیع دریا و دریا و دریا و دریا
 باران و باد و بوس و خاک و ایام هفته هر کدام بصورتی بر آمده در آن مجلس باز می نوازند
 و گویندگی میکنند و اسپر با بصورتها که هرگز آدمی نرا و تصور بهر یک آن حسن نکرده
 لباسهای و جواهر و در سر و بر آن نسبت که شعاع و دنیا مثل آفتاب تابان است پیوسته
 بر قص و بازی و درون مجلس میباشد و بر بهر بیت و سک و اکثر در آن مجلس صد نشین میباشد
 و محضای مرصع که روشنی آنها عالم را منور می سازد و اطراف آنجا نهاده است و اگر گاهی
 اندر بجائے رود دیوتها بران محضای نشینند آنها را بی آنکه کسی بداند و هر چاکه اراده
 نمایند میروند و دیگر چیز با در مجلس اندر است که اگر گویم سخن دراز است و دیگر عمارت
 و مجلس جم را گویم و عمارت جم را بسکریا ساخته است و آنچه از مصالح عمارت از گل و
 خشت و چوب و غیره میباشد در آن عمارت همه اینها از طلاست و چهار صد کرده طول و
 چهار صد کرده عرض آن عمارت است و جم هر چاکه خاطرش میخواهد آن عمارت را می برد
 و آنجا یک هوا قائم میباشد و گرمی و سردی نیست و هر کس که در آنجا میرود هرگز گرمی
 و غم و اندوه و پیری و ناداری و ماندگی و امثال در آنجا نمیباشد و هر کس که در آنجا بیايد

هر چیز که بخاطرش برسد از خوردنی و پوشیدنی و بویهای خوش و باغ و عطر و غیره در آنجا
 حاضرست و در باغهای آنجا درختان هست هر چه که کس ابراهه نماید فی الحال بران
 درختان اسپید میشود و در مجلس خیم بسیاری از آنجا جای بزرگ مثل راججات و پسرش
 پور و مانند آنها و سئوک و سرس و مس و کمره سرج و کمره سبک و سرور و دست برت و کمارت سرج
 و سر و لاجبل و انبریک و بگیت و او سگ مهابل دارد و لیپ و پربایت و فامک و
 و مسکت و ما هلیک و رام سپهرت و کچمن و بهرت و سترکن برادران نام و پسر سلم و جنگ
 و سر کدا و سر و سد من که اولی مرده بود و آخر زن شد صد راجه که همه سرحدت نام دارند و صد
 راجه من من نام و صد و یک راجه در ترشت نام و هشتاد راجه خیمچه نام و پسر شاپان و پسران
 راجه بزرگ در دنیا عدل و داد کردند و جنگها کشته شده اند و عبادت بسیار کردند میباشند
 و مرگ و اجل و نژدیک جمعی میباشند و خد شکاران جمعی منتظر استاده اند که هر کس راجه حکم فرماید
 فی الحال جان او را قبض میکنند آنجا هم گنایان بسیار میباشند و گونگی میکنند و اسیر
 میرقصند بعد از آن نارد گفت ای راجه جد بیشتر مجلس از احوال همه را گفتم حالا از تعریف
 مجلس برن بشنو برن عمارتی دارد که چهار صد گز و ده طول و دهان نقد عرض دارد و آن عمارت
 را هم بسک در میان آب طرح انداخته است و در آنجا باغها بسیارست که درختهای آن از جواهر
 بعضی از لعل و بعضی از زمرد و مروارید و غیره در آن عمارت خانهای لطیف بسیارست
 که درختهای آن از جواهر آبدارست و در مجلس که برن می نشینند تختیست در حمایت
 بانواع جواهر که چشم آبی مثل آنها ندیده است صر صر کرده اند و برن بازن خود بر آن تخت
 می نشیند و آفتاب با دوازده برج و باسک مار با بسیاری از ماران خوبصورت و دیوان
 بسیار مثل راجبل و بکاسر و پر بلا و دراون و ده سز و بلبل و میگه ناود و غیره در مجلس برن
 میباشند و چهار دریا که هر یک در طرفی از اطراف عالم میباشند و آب گنگ و چون سما
 و مل و زبریده و اموارس و سمول و حل و غیره با حمما و حمما و برکها و کوهها و صبد
 همه بر یک صورتی برآمده در آن مجلس میباشند و برن وندیری دارد و ساس نام که
 با پسران خود پیوسته خدمت برن میکند و دیگر مجلس کبیر را با تو گویم نیکو گوش دار

کبیر هم عمارتی دارد که چهار صد گز و دو بیست و هشتاد و گز و عرض دارد و کبیرین
 عمارت را تمام عبادت و ریاضت خود ساخته است درین عمارت انواع قصرهای بلند و
 خانهای بلند و خانها بعضی کوچک و ایوانها و غیره است همه از طلا و جواهر منقش
 که چشم آدمی را در مثل آنها ندیده است و فرشها در اینجا افتاده است که مناسب آفتاب
 روشنی دارد و باغها در اطراف و جوانب آن عمارت بسیارست و درختهای آن باغها
 بوی خوش دارند که تاصد کرده میسرود و در اینجا هم بسیاری از گندهربان
 هستند و شبها از سرود و رقص و خوشحالی اینجا خالی نیست و بسیاری از مجاهدین
 خدیشان کبیر اند و هر کدام که در لشکر تابع دارند در مجلس کبیر صدر نشین میشوند
 بسیاری از رهبران و راجا که ترک سلطنت کرده عبادت و ریاضت پرداخته اند در
 مجلس میروند و با انواع نعمت و فراغت میروند و مهادیو و پارتی بسیار اینجا می آیند
 و از خدمتگاران مهادیو نندی و مهادال و سکا کرن و غیره بان مجلس میروند و از
 گندهربان و سوان و سره پریت و پاد و هود و حوت لازم آن مجلس شب و روز هستند
 بجهیکین برادر را دن با بعضی از دیوان خود گاهی اینجا میروند و از کوهها با چل
 کوه بند و کیلاس صدر و سکنه دادن و سمیر پریت با یکدیگر که به صورت آدمی برآمده
 اکثر پیش کبیر میروند و نگار گفت امی جد شهر چون مجلس اندر و جم و برن و کبیر را شنیدی
 حالا مجلس بر ما را بگویم درست جنگ روزی نشسته بودم ناگاه سوچ یمنی آفتاب
 دیدم بصورت آدمی برآمد پیش من آمد من پرسیدم از کجای آئی گفت از مجلس
 می آیم من گفتم منیچو ایه که تعریف آن مجلس را بجهت من بکنی او بنیاد کرده گفت که
 آن مجلس عمارت است که از بسیاری کلامی هیچکس طول و عرض آنرا بیان نمیتوان کرد و هیچ
 نمیتوان گفت که آن عمارت چه رنگ دارد از غایت صفا و خوبی دارد میگویی چون
 تعریف آن عمارت را از سوچ شنیدم خاطر بسیار بسیار ملال دیدن آنجا شد با سوچ گفتم
 چکار کنم که اینجا توانم رفت او گفت اگر نه از سال روزه بداری و عبادت کنی تا اینجا توانی
 رسیدن من بگو به چل رفتم و تا نه از سال روزه داشتم و شب و روز عبادت و ریاضت

مشغول می بودم بعد از آن سوچ به پیش من آمد و گفت حالا اگر خواهی میتوانی با من
پس من همراه سوچ با من رفتم و از آنچه تعریف شنیده بودم مبراتب زیاده از آن یا کمتر
هر چند خواستم که طول و عرض آنرا بدانم و هر چند پاره کرده بودم که آیا آن چه رنگ لطافت
که آن دارد و هیچ وجه نتوانستم هرگز آنچنان رنگی در روشنی و لطافت آن خانه تصور کرده
بودم و در آنجا شب در روز گریه کنی و تشنگی و گریه و سوسوی نیاید و نه روشنی آفتاب
و نه روشنی ماه باید و تابش و روشنی آفتاب پیش روشنی آنجا هیچ نمی ماند و بر ما در آنجا
تنها بر تخت می نشیند و جاعه دیگر در آنجا راه دارند مثل مرغ و میج و کشپ و بهر که بیشتر
و بیشتر و گوشت و انگره و پوست و گشت یعنی سبیل و پر پلا و جاعت بال کتل با و غیر اینها
همه دست بردست نهاده در برابر برهما می نشینند و آسمان و عقل و چهار بید و دیگر
علوم راه و آفتاب و حرما م هفت و سال و چهار جگ و دل و آب و آتش و خاک با
و طعم و لون هر کدام بصورتی در رعایت خوبی برآمده در خدمت برهما بر یکطرف استاده
میباشند و بطرف دیگر جگر گن پره بر سر ام و در با سا که و سمرت در یک و حصون و مشیت
پس و بسکرا و غیر اینها بر طرف دیگر میباشند و برهما بر همه کسانی که مجلس او میزند و
لطفا می کنند و گوشت امی جدید شتر این بود و مجلس از تعریف مجلس و مهارا جید و هر که گفت
شما عنایت کرده تعریف مجالس ان بزرگان کرده و دید و جماعتی را که در مجالس امی ایشان
میباشند نام بر دید و مجلس اندر چیست که از راجا بغیر از راجا هر چند هیچکدام و دیگر را
نام نبردید که در آنجا میفرستد باشد راجا هر چند چکار کرده بود که از میان انبیا راجا یک
گذشته اند و در این میسر شده است که مجلس اندر همراه رکبش را می نشیند
و دیگر پدر مرا فرمودید که در مجلس جم دیدم ایا پدر من با شما سخن گفته بود و نار و گفت
راجا هر چند راجا بزرگی بود و جمیع راجا که در زمان او بودند زبون خود کرده بودند و
او خود بر تبه بود که خود تنها بر ابراه سوار گشته بگرد جهان گردیده بود و مقام عالم را گرفته بود
و تمام راجا را منهدم گردانیده همه زبون او شده بودند و راجا نمان جکی کرده بود که
آنرا جگ راجا گویند آنچنان جکی که راجا از دوال برداشته بخد مت او آمده بودند و

تمام خدمت آن جگ را راجها کرده بودند بعد از آن جمیع برهمنان را که بآن جگ من
 شده بودند آنقدر جواهر و زر و مال داده بود که دیگر هرگز ایشان را مال احتیاج نشد
 و دیگر مردمان را که بآن جگ آمده بودند همه را آنقدر زر و مال داده بود که دیگر
 ایشان را درویشی روی نداد و از جهت این جگ بود که راجه هر چند بمجلس اندر راه
 یافته است و دیگر حال پدر خود را که از من پرسیدید آنست که با من گفت که شما بزرگید
 بر زمین و می خواهید که بپس من جا پیشتر را به منبید با او بگوید که امی فرزند تو
 لائق آنی که تمام زمین را منوگر دانی و مثل کشن درستی داری که بیاری او همه کار
 میتوانی کرد من در ایام سلطنت خود جگ را چون نگه داشته ام از آن جهت بمجلس اندر می توانم
 رفت اگر تو بعد از من آن جگ را بکنی هم ترا ثواب بسیار حاصل میشود و هم ازین
 عهده بدر می آیی و میگوید من باید رشا گفتم که چون زمین میروم این پیغام را
 به پسر شما خواهم رسانید حالا من رشا گفتم اگر تو برای راجه این جگ را بکنی هم پدر تو
 خوشحال میشود و بمجلس اندر و دیگر دیوتها میتواند رفتن و هم شمار ثواب بسیار حاصل
 میشود و شما هم چون بآن عام بروید بمجلس اندر و همه جا خواست پذیرفت اما این جگ را
 کردن بسیار مشکل است چرا که می باید که همه راجهای عالم را زبون کنی تا این جگ
 میشود و میتوانی کرد و راجا وقتی زبون میشوند که با همه کس جنگ کند و خون بسیار
 ریخته میشود چرا که می باید که همه راجهای عالم را کسی زبون سازد تا این جگ را
 توان کردن در راجا وقتی زبون میشوند که با همه کس جنگ کنند و مردمان از طرفین
 کشته شوند حالا شما با برادران و دوستان خود مشورت کنید نارو گفت من حالا از
 شما رخصت گرفته پدر ارکا میروم راجه جد پیشتر نارو را رخصت داد و خود همه برادران
 و دوستان و دروهم میوه همت را که مدار مشوره ایشان بروی بود طلبید و در باب جگ
 کردن با ایشان مشوره کرد و همه گفتند که چون شما توجبه کنید این جگ میتواند کرد و
 بسیم مارچن برخاسته عرض کردند که شما بزرگدی که درین جگ ضرر و زیان باشد با بفرمایید که ناجا
 در بدن داریم درین کار سعی کنیم و جانهای خود را فدا سازیم راجه جد پیشتر ایشان را

دعای خیر کرد و در بند آن شدند که جگ کنند و در آن آیام از دولت راجه جد شتر
 و اثر عدل او همه مردم در امن و فراغت بودند باران بوقت میبارید و در نزد حرامیا
 اصلا نبود و خلق همه به نیکی اوقات میگذاشتند و در دفع و دخل در مردم نبود و اقصیه
 چون راجه جد شتر بران شد که جگ بکنند برادران و وزیرگان کبار اموال بعضی از علما
 را طلبیده گفت که من اراده کرده ام که جگ را جویناچه راجه هر چند کرده بود و غیر
 شادین باب به صلحت می بینید برادرانش با اتفاق همه حاضران گفتند که ای
 راجه خوب بخاطر گذشته امیدوار هستیم که خداوند تعالی ترا توفیق بدهد که این جگ
 را جوی کنی همه گفتند که اگر تو این جگ با تمام رسانی از همه راجها که امروز در دنیا
 هستند بزرگ تر میشوی و آنچه مصالح این جگ بوده باشد بهمت تو همه میسر می شود
 چرا که برادران تو از ایشان کسانی که هر چه خواهند میتوانند کرد و همه ایشان با اعتقاد
 خدمت تو میکنند اگر تو ایشان را بفراوانی که تنها بروند و میروند کار را بنجام میرسانند را
 جد شتر چون این سخن را بشنید خوشحال شد و روز دیگر بیاس و دو هم بر بهمت را
 که مدار کار و بار سلطنت راجه جد شتر بر و بود و از مشوره او تجاوز نمیکرد و طلبیده به جا
 برادران هم آمدند آنگاه راجه جد شتر با ایشان گفت که شما همه مرا میفرمایید که جگ بنم
 این جگ را کردن بسیار مشکل است و من چند فرست که ازین فکریه خواب میکنند و نه طعام
 میخورم بیاس گفت ای راجه همه چیز بهمت بلند میشود تو اگر بهمت به بندی این جگ را
 میکنی راجه گفت این کار نهایت مشکل است مرا این بخاطر میرسد که اگر کشن درین کار
 مدد و معاون باشد اینکار سرانجام می یابد همه گفتند بسیار خوب بخاطر رسانندی هرگاه
 کشن در اینکار بجد شود البته این جگ به بهترین وجهی تاخیر میرسد پس راجه یکی از امرا
 بزرگ خود را که اندرسین نام داشت برادر کا بطلب کشن فرستاد و اندرسین تعجیل تمام
 پیش کشن رفته دعای راجه جد شتر و برادران رسانید و گفت که راجه مرا به طلب شما
 فرستاده است کشن در همان روز برادر را به خود سوار شد و دارک که سلبان او بود را با
 به تعجیل تمام رانده در اندک زمانی بدر می رسید راجه جد شتر چون آمدن کشن را شنید

بغایت خوشحال شد و برادران با جمیع بزرگان که در دلی بودند همه پیش سرکشین جمیع
آمده آتیم کردند و دست بردست کرده استادند و سرکشین جمیع همه را بکنار گرفتند و پیش
کردند و ارجن کش را بنجان خود برد و سهند را خواهر کش آمده در پای برادر افتاد و کش
خواهر را در بغل گرفته نوازش بسیار کرد و ارجن آن شب مهمانی لائق کش را تمام آن
شب ایستاده همه خدمت را خود میکرد و روز دیگر همه به پیش راجه جد شهنشتر آمدند مجلیل
کلانی شد پس راجه جد شهنشتر با کش گفت که ما قرار دادیم که جگ را جسو بگیرد این شب
اعانت شما نمیشود و شما آن چنان کسی هستید که هر چه خواهید میتوانید کرد و اگر صلاح
نمیدانید یا از سر این راجه در میگردیم کش گفت جگ را جسو جگ کلانیست شما
این جگ را میتوانید کرد و این چهار برادر شما چنان کسانند که در دنیا عیال و غیر
ندارند و هر کار که اراده نمایند میتوانند کرد و این برادران که در خدمت شما باشند شما
هر چه اراده کنید به خیرین و جوی میتوانید ساخت حال امن و نیکار شما سخنی بگویم چون
پیرام حیرت یاز قتل کرد چهره یابی که از تیغ او جان بر داری کی از فرزندان راجه پرور را
و بعضی از فرزندان راجه همچو اک اندام فر کسی که بر سر همه چیز بیان حاکم است چنان
است که در ولایت کشمیر سه است و هیچکس جرئت او نمیشود و بعضی را گیر از راجا
مثل راجه سپال راجه چندیری و هیچکس و سک با هنر و کثرت و رسال که همه اجا
قوی و شجاع اند و بعضی را جای دیگر هم که تا ام روز سلطنت میکنند همه بدستی و طاقت
جراهنده در ملک خود میباشند و رحب که خویش راجه کنت بهیچست و خویش مادر است
او نهاد دوست است که جراهنده اطاعت نمیکند و دیگر از راجا و حکام بلاد هر کس که امروز
حکومت دارد اطاعت دارند و میکنند و کنس خالوی من که هیچکس را در زور و قدرت بهما بر خود
نمیدانست و جراهنده با او دوستی و خویشی کرده بود من با اتفاق برادر خود بلجهد را در
با پرورش کیشی کشته و دو دختر جراهنده که زن کنس بودند به پیش من خود رفته قصه
کشته شدن شوهر را گفتند و گریه بسیار کردم گفتند که توانا قدر زور و قوت شکر داری
که هیچکس جرئت تو نمیشود و خون بگذاری که خون کنس بر زهره و جراهنده اغراض کشت

والشکر را جمع کرده و قصد جنگ ما کرده با یکدیگر مشورت کرده متعزرا گذاشتیم و بدو را کاک
در کنار دریا واقع است رفیق و تمام زنان و مردمان خود را آنجا گذاشته من و برادر بانه
به متعزرا آمدیم چرا شده بالشکر بسیار جنگ ما آمده متعزرا محاصره کرده من و برادر گر غنیمت
و بگوئی که در نزدیکی کوه است رفیق و آن کوئی بود که درازده کرده بلند می داشت
چرا شده با آنجا آمد و ما را محاصره کرده و پیروزه روز لشکر او برگردان کوه نشسته بود
تو ای راجه جدید بشر از همه راجه ها یک در جهان است بدست و نورانی تری و امر و قوئی
که ترا سمرته میتوان گفت و سمرته کسی را میگویند که از همه راجه ها بزرگتر باشد و تو قوئی
که این جنگ را جو کنی اما چرا شده نهاده باشد تو این جنگ را نمیتوانی کردن و چنانچه
مشت هزاره مشت صدها راجه را که در اطراف جهان سلطنت میکردند انداخته است خود
گرفته است و در بند کرده است و اراده دارد که جنگ نماید بکنده و اینهمه راجه ها را بنیت
خشنودی و مادی بکشد و چرا شده بقوت و مردانگی خود بگرد جهان گردیده و اینهمه راجه
در جنگ گرفته است و در بند دارد و من با همه خدیشان و قبیلله از متعزرا که وطن اصلی
ما بود از ترس او گریخته بدو را کار فرستادیم ای جادو بشر تو اگر میخواهی که این جنگ کنی او را
فکر کشتن چرا شده باید کرد و سلاطین را که او در بند دارد خلاص ساخت تا ایشان بین
جنگ همه خدمت را بکنند سرکشین جیو با راجه جدید گفت آنچه بخاطر رسید باشد و برین کار بگویند
جادو بشر گفت آنچه شما فرمودید سخن هاست و دیگر امر و چه گشت که عقل او از همه بیشتر باشد اما اگر این
را بکنیم بجاونت و یاری شما خواهد بود و این چرا شده را که شاگفتید با هم از دمی ترسیم و
جائیکه مثل شما کسی از دمنیسر مایان خود چه باشیم بهم گفت ای راجه هر راجه که تردد
کنند در دشمنان را منهدم گردانند و در کارهای مشکل که پیش آید سعی و تردد نماید و ما را
نتوان گفت راجه و بزرگان را بهمت عالی میباشد که بهمت عالی کارهای مشکل آسان میشود
اگر تو بهمت خود را بلند داری ما چرا شده را میکشیم حالا اگر میفرمائی کشن و این من
میرویم و چرا شده را بتوفیق الله تعالی میکشیم کشن گفت ما شنیده ایم که در عالم هیچ راجه
نشته اند که تمام جهان را گرفته اند و این زمان در عالم نظیر خود نداشته اند یکی را چنانچه

که مشرق و مغرب بر دوش عالم را گرفته بود تا امروز سلطنت چون هرگز کسی راجه نکرد و دوم راجه
 بجکیت که نگهبانی دنیا را نیکو گرد و آب گنگ را از جدا دیوالتاس نمود و از کوه کیداک
 برآورده روان ساخت سوم کارت بروج او در عبادت و بندگی خداوند تعالی بر دیگران
 فائق بود چهارم راجه بمرت پسر راجه و حکیت او را زور و قوت بر دیگران زیاده بود پنجم راجه
 مرت او در اموال و اسباب از همه کس زیاده بود و در وقت جنگ او کبیر همه جواهر طلا و
 خود را به پیش او فرستاد و این پنج راجه سمرقند بودند که بهمت عالی خود جهان را زیرین
 آوردند ای راجه جد شتر اگر تو هم بهمت بلند داشتی ششم ایشان شومی و مقدور انگار
 کشتن جراسنده است ترا حالا این کار میاید کرد که بهر طریق که توانی جراسندم را منع
 کنی و حالا هر راجه بزدگی که در جهان هست همه اطاعت و خدمت جراسنده میکنند و هر
 خلاف با او میکنند یا حکم او نمی شنود جراسنده می رود او را گرفته بند میکند ملک او را
 خود تصرف میشود کسان خود را بنجا میگذارد او بنایت بی رحم و سنگدل است هر که او را
 میکشد نام نیک او تا انقراض عالم میماند راجه جد شتر با کشتن گفت که من شمارا با بهیم
 و ارجن بکشتن جراسنده بفرستم و این هرگز در دل من نمی آید که شمارا بجنگ او بفرستم
 بهیم و ارجن بجای دو چشم من اند و شما بجای دل من اگر شما آسیمی برسد من بی چشم
 و بی دل میشوم و من بی چشم و دل چون زندگانی نکنم و جراسنده آفتد زور و قوت
 و لشکر دارد که جمهر را با او جنگ کند بر غالب نمیتواند آمدن شما چون با او جنگ نمیتواند
 کرد و پس مناسب آنست که از سر این کار جنگ بگذرم و دست ازین کار مشکل بردارم
 و سنیا سی شوم و برادران و خویشان را بکشتن ندیم ارجن ازین سخن بر آشفت و
 از روی غضب باراجه گفت که این چه سخنان است نذوفست که هر ساعت از شما سر میزند
 ما را خداوند تعالی این قدرت قوت و شوکت داده باشد و همچنین گمانها و تیر باد و کبر
 اسلحه که میدانی داشته باشیم و لشکر خوب همراه ما باشد و کشتن ملک ما میکرده باشد اگر
 با جان و دل با دشمنان جنگ کنیم و این اسلحه را کار نفرماییم پس زندگانی ما بچکار خواهد
 آمد سپاری راجه بکبرابر بهمت بلند شست هر کس بهمت بلند دارد بر همه کس غالب میشود

و ما این را میدانم که اگر چنانچه را بکشم هم فایده دنیا را حاصل میشد که نام نیک یا انقراض
 عالم میاندرد و دیگر ثواب آخرت می یابیم که چندین هزار راجه را از کشتن خلاص میارم و
 دیگر آنست که بعد کشتن چنانچه آنقدر غنیمت بدست می آید که از حساب شمار
 افزون باشد و دیگر چون کشتن همراه ما باشد خاطر ما جمع است که البته فتح و نصرت بنمایان
 خواهد بود کشتن چون این سخنان را از ارجین شنیدند و از آفرین که دو کشتای از این
 تو که از اولاد راجه بهرت باشی و مادرت کنسی باشد امثال این سخنان از تو محبت است
 ما را در کشتا دانی کار عمارت است که اگر اینکار راست شود بطویل مهلت تو خواهد بود بعد
 از آن کشتن میو بر راجه جدش گفت به یکس نمیدانم که فردا زنده خواهد ماند یا نه اگر کسی سخن
 کند این چنین سخنان نگوید که ارجین گفت و حالا ما را در جنگ چنانچه فکری دیگر میباشد
 کرد و اگر بجنگ او برویم ما را لشکر بسیار همراه میاید بدون چرا که او لشکر جمعیت بسیار
 دارد و اگر ما لشکر همراه بگیریم او خبردار خواهد شد و سر راه بر او خواهد گرفت و جنگ عظیم خواهد
 دست داد و آن بلکه مناسب آنست که با چند کس چنان بشیر او برویم که او خبردار
 نتواند شد و اگر سر راه بر ما خواهد گرفت در جنگ کاشش را ببانیم و چون چنانچه
 بر خود غرور بسیار دارد امید است که زود بسر و آید و ما بر و غالب آیم راجه جدش
 با کشتن گفت که این چنانچه چه کس است و روز و قوت او چه مقدار است که چندین
 مرتبه لشکر به شما آورده و هلاک نشد قصه چنانچه بفرمایید کشتن میو گفت من قصه
 جرات دارم و آنکه من قصد کشتن او نکردم همه با تو میگویم راجه بود و بهرت نام و دوسه
 کمینگی لشکر داشت حاکم ولایت مکر و بغایت صاحب بخل و تیر قوت بود و مال
 و اسباب بی نهایت دشت و سلطنت او مشایه سلطنت اندر بود و در صبر و تحمل مثل
 زمین و در قهر و غضب مثل جرم بود و خورشیدان بسیار دشت و همه را ولایت بخشیده بود
 که بغرابت حکومت میکردند و او و دختر راجه بنارس که هر دو بیک لشکر از یاد و متولد شده
 بودند خواسته بودند آن هر دو دختر در حمایت حسن و جمال بودند و راجه را با ایشان محبت
 بسیار بود اما هیچ کدام ایشان را پس نداشتند راجه به نیت پسر بسیار اموال مرگ کرده و

چندین حکم کرد اما او را پس نشاند آخر آن راجه شنید که رکعی شری هست در غایت زاهد و
عبادت چند کوسک نام سپر گوتم راجه با هر روزن به پیش آن عابد رفت او را دید که
در پایان درخت انبه نشسته است غرق تمام دارد راجه مدتی خدمت او کرد و هر چه
میطلبید راجه فی الحال حاضر میکرد و چنانچه آن راجه از خوشنود گشت و گفت ای راجه
از من چیزی بطلب ایضا و گویا کرد و گفت که ای بزرگوار من ترک حکومت و سلطنت کردم
بجست آنکه مرا پسری شود و حالا امیدوار شده ام که از برکت نفس شمامرا خدای تعالی
پسری گرامت کند آن راجه چون این سخن شنید مدتی متفکر شد ناگاه از آن درخت
پای انبه در دامان او افتاد و از میان انبه را برداشت و افسونی بر آن بخواند و بار بار
داد و گفت ای راجه این انبه را برین خود بدو که مقصود تو حاصل خواهد شد راجه انبه را
گرفته بشه خود بازگشت و چون هر روزن او را عقیق پاک شده غسل کرد و راجه
انبه را دوپاره کرد و بهر روزن داد و هر کدام نصف آن انبه را خوردند و آبستر شدند
و بعد از گذشتن مدت حمل هر یک نصف آدمی زاییدند و زنان چون آنها بدیدند
ترسیدند و هر دو انچه زائیده بودند و بپارچه پیچیده بزمی دادند که آنرا برده در سیرون
شهر انانخت و در آنوقت دیوزنی مجرای نام که گوشت و خون آهی میخورد و آنجا رسید چون
دید که دو نصف آدم افتاده است هر دو را برداشت و بزوت نام برهم زد ناگاه آن
هر دو بهم پیچیدند و طفلی درست شد و بپایا و گویا که در آن دیوزن حیران ماند و از
طفل آواز آدمی بر می آمد آنچنان سنگین بود که آن دیوزن آنرا نمیتوانست که برد
نگاهدار و چون آواز آن طفل بگوش مردم شهر رسید راجه با هر روزن و دیگر مردم آن
بی آن آواز برآمدند آن دیوزن که قصد خوردن طفل داشت چون راجه را با هر روزن
بدید و دست که این طفل را هر دو زائیده اند و را برایشان حرم آمد و آن طفل را
بر داشته پیش راجه آورد و گفت ای راجه این پسر طفل است که هر روزن زائیده
اند و من هر دو را بهم پیچتم طفل درست شد من میخواهم که این را بخورم اما من چون
در شهر تو میباشم ترا و مادران این پسر را دیدم بر شمارم که دم و پیش شما آوردم راجه بجا

خوشحال شد و طفل را بگرفت و بپا داشت سپرد آن دیوزن از نظر غائب شد و راجه
 در حمایت خوشحالی بمنزل باز آمد و همانی عظیم کرد و آن اموال و اسباب بخش کرد و
 از حد و حصر افزین بود و چون چرا آن پسر را میزد کرده بود و او را جبراسنده نام کردند و سندی
 میزد را گویند و آن پسر روز بروز بزرگ میشد و آثارش در جهانگیری بر ناصیه او ظاهر میشد
 بعد از مدتی روزی آن را بد که چند کوسک نام داشت و آن انبه براجه بر هدیه داده
 بود و بشهر راجه آه راجه چون خبر آمدن او شنید با اتفاق زنان و پسر و سایر اقربا و
 بزرگان بیدین او رفت و همه در پای او افتادند و راجه گفت من این فرزند را بک
 نفس مبارک تو یافته ایم حالا این ملک و پسر تعلق بشما دارد و راجه گفت من تو بزرده
 بدیم که این پسر تو آنچنان شجاع و پروز و خواهد شد که هیچکس را با او قوت مقاومت
 نباشد و بر اکثر سلاطین عالم غالب آید و اگر باد و تها هم جنگ کند غالب می آید
 و سردار تمام چتربان خواهد شد و هر کس از راجه که لشکر بر سر او آورد مغلوب خواهد شد
 و این پسر عالم را نگهبانی خواهد کرد و همه کس حکم او را خواهد شنید و مهاد و یور را خواهد دید
 راجه چون این سخن شنید خوشحال شد و راجه را صحبت آن را بد خوش آمد و سلطنت را
 به پسر سپرد و او را نصیحت های نیک کرد و با همه دیوزن خود همراه آن را بد بک
 رفت و بعبادت مشغول شد و جبراسنده بعد از رفتن پدر در مقام عالمگیری شد
 و هر کس که اطاعت او نکرد او را چیری نگفت و هر کس اطاعت نکرد از او جنگ
 کرده و ولایت او را متصرف شد و او را گرفته در بند نگاه داشت گفت بعد
 از آن که من کنس را که داماد جبراسنده بود کشته میان من و او دشمنی شد و او بخت
 مرتبه لشکرهای عظیم جمع کرده بر سر من آمد و یک مرتبه جبراسنده از شهر مگر گز خود را
 بقصد من بجانب شهر انداخت و آن گز شهر افتاد و در جانی که آن گز چنان
 افتاده است آنجا را که یو میگویند و گدا زبان مهندوی گز را گویند و از مگر تا شهر
 چهار صد کرده راه است و الله تعالی علم و العتده علی الراوی کین چون حال جبراسنده
 را بتفصیل بیان کرده براجه بدیش گفت ای راجه اگر جبراسنده قوت و شجاعت

دارد اما دفع او بتیر آسان میتوان کرد و زوال دولت او نزدیک رسیده است
و ما را مصلحت نیست که بالشکر جنگ رویم چرا که بالشکر بجای حریف او میشود صلاح
در آنست که ما با اتفاق بهیم و ارجن بر سر او رویم و من چنان میدانم که او با بهیم جنگ
خواهد کرد و بهیم او را خواهد کشت کشتن بر او بهیم را گفت که تو بهیم و ارجن را بخدایا
و ایشان را همراه من بفرت و هر دو را از من بتان جدیتر گفت که شما صاحب بهیم
چون صلاح چنین میدانید شما را سپردم پس کشتن و بهیم و ارجن بلباس برهنه
برآمده بقصد جراسند متوجه ولایت بهار شدند بجهت آنکه جاسوسان جراسنده خبر
نبرد و از راه رست نمی رفتند از آب گنگ و از آب گندک و آب سون گذشتند و قند
تا بشهری که جراسنده آنجا بود رسیدند آنچنان شهر آبادانی با نغمه و عمارت بنظر ایشان
درآمد که به لطافت آن دگر جای ندیده بودند و مردان این شهر موپسته خود شحال
می بودند و بر فراغت و فراغت اوقات میگذاشتند و جراسنده در راه خانه خود
نقاره داشت اگر دشمنی بقصد آمدی آمد آن نقاره بی آنکه آنرا بنوازند و از عظیم می
و جراسنده واقف میشد و مستعد جنگ دشمن میگشت ایشان از جهت آنکه جراسنده
از قصد ایشان آگاه نشود و از دیدار قلعه بالا رفتند و به برابر جراسنده آمدند و او
با وزیر و نزدیکان خود نشست بود آن روز شگون بای نفس روداده بود بجهت دفع
آن زرو مال جدا میکرد که بخش کند ناگاه چشم جراسنده بر ایشان افتاد که همچو
می آیند جراسنده چون ایشان را بوضع برهنه دید برخواست و خواست که ایشان را
خدمت کند چون نزدیک ایشان رسید بفراست دریافت که ایشان برهنه هستند
ترسی ده دل او راه یافت و گفت شما برهنه نمی آید همانا که از راه دروازه نیامدید
که من واقف نشدم راست بگوئید که شما چه کسانی کشتن گفت بخانه دوست از راه
می باید رفت و بقصد دشمن از دیوار میاید و ما چون ما قصد تو میدیم شتمیم بجز بر سر تو
آندیم جراسنده گفت مرا با شما آشنائی و دشمنی نیست شما را با من چه دشمنی من با کسی
بدی در خاطر ندارم کشتن گفت این چه نیکی و خیر است که تو اکثر حیران را کشته و شمشیر

مهشت صدر اجه را در بند کرده میخواهی که سبقت نشنودی عادیو همه را بخشی مانگهان
 خیریم هر کس که بدی میکند ما اندامی کشیم تو که میخواهی که انقدر راجه را بجهت خاطر دینی
 بخشی ما هم قصد کشتن تو میکنیم اگر توان مردم را بگذاری ما هم توکاری نداریم و اگر قبول
 نمیکنی میان ما و تو جنگ خواهد شد یا ما بر تو غالب شده ترا بشیم یا تو ما را بقتلسانی
 جراسنده گفت که شمارا این اندازه هست که با من اینچنین کنی یا با من جنگ توانی کرد
 من این مردمان را بزور مردانگی خود گرفته ام بگریز حیلۀ نگرفته ام کشتن گفت که تو بسیار
 بزور مردانگی خود مغرور مباش بسیاری از راجه که براتب از تو در زور و قوت و شجاعت
 و پاوشاهی زیاده بودند کشته شده اند و ما در خود اگر این قوت قدرت را نصیافتیم که با تر
 جنگ توانیم کردن اینچنین بر سر تو نمی آیدیم بدانکه کشیم و این مهیم و آن ارجین است
 تو حالا این مردم را بگذاری و یا همراه ما پیش راجه بد مشطری آئی یا آنکه بگریزم از ما
 که خواهی جنگ کن بهتر آنست که خود را بکشتن ندی و این مردمان را
 بگذاری و بدو رخ نزوی پس جراسنده برخاست و بدرون حرم رفت
 و کسان خود را طلبیده و صییت کرد بعد از آن همه امرا و بزرگان را
 طلبید و سپه خود سهند و یونام را بجای خود نشاند آنگاه مستعد جنگ شد و بیرون آمد
 با کشتن گفت شما کس بجنگ من آیدید من هم با کس بجنگ میکنم کشتن گفت که
 انیکار از انصاف دورست که یک کس با کس جنگ کند از ما کس بگریزم که
 خواهد اختیار کن که با تو جنگ کند جراسنده با کشتن گفت که تو خود هفتده بار از پیش من
 گر خنیه مرا عاصی آید که دیگر با تو جنگ کنم و این مردیست که از دور تیری اندازد
 مهیم بدینست با تو جنگ میکنم پس جراسنده تاج مرصع که بر سر اوست از سر برداشت و مویها
 خود را محکم بست و مهیم نیز استعدا و جنگ کرد و آن دو دلاور نامدار با دلاور مهشت جنگ
 کردند بعد از آن هر دو مهیم چپیده گاهی جراسنده او را بر زمین می زد و گاهی مهیم او را
 بر خاک می مالید و گاه هر دو سر تا چنان بر هم می زدند که صدای آن تمام مردم می شنیدند
 مردمان شهر و سپاه و زنان و کودکان چندان بتاشای جنگ آن دو دلاور نامدار

آمدند که از صد شمار اقرون بودند خراسنده چون هجوم مردمان دید بغیر مودتا مردمان شانی
را زده زده دور کردند و باز هر دو بهم می پیچیدند چنانچه اندک با تیرا سر جنگ کرده ایشان
را همچنان تا سیرده روز با هم جنگ میکردند روز چهارم هم جراسنده چنان بست بر بود
اندکی زبون شد کشتن در نیوقت برابر بهیم آمده گفت اگر کاری میتوانی کرد حالا
وقت است چرا که جراسنده مانده است بهیم گفت من حرف این مرد عاصی نمیتوانم
کشتن گفت تو سپر بادی چو دل خود را ز بون کرده این مرد جراسنده است و کشتن خسی را
گرفته در برابر بهیم آمده آن خس را دو پاره کرده بهیم دانست که کشتن میگوید که چنانچه
آن مرد را بهیم پیوند کرده اند همانطور او را از هم جدا کن و کشتن پیش آمده دشتی بر
پشت بهیم زد و از نو خود هم پاره بومی را و بهیم را قوتی دیگر شد بعد از رحمت بسیار
جراسنده از زمین برداشت و بر سر گردانیده چنان بر زمین زد که همچو کوزه سیاه بلرزید
چنانچه مردم گمان برند که مگر آسمان پاره شد بهیم یک پای جراسنده بر زیر پای کرد
یک پای او را بدست گرفته فریادی در غایت صلابت کرد چنانچه جراسنده را
پیوند کرده بودند و پاره شد و نحو غار خلألق برخاست ایشان جبهه جراسنده را
بر در خانه او نهادند تا همه کس مرده او را به بینند سمدیو سپهر جراسنده آمده ایشانرا
ملازمت نمود کشتن او را نوازش کرده جای پدرش را با و از زانی دشت و آن دشت را
همه تصدیق که در بند جراسنده بودند همه را از بند خلاص کردند کشتن بغیر مودتا همه
ایشان را خلعت دادند ایشان همه تعظیم کشتن بجا آورده گفتند که تو جانهای ما را
خلاص کردی ما را خدمت مینمای که صحبت تو بکنیم کشتن با ایشان گفت که شما همه
بملا تهای خود بروید سالان کار خود کرده سال دیگر که راجه جد شتر جگ می کند
همانجا حاضر شوید همه قبول کردند و هر یک بولایت خود بر سر حکومت و سلطنت رفتند
و از راهی که جراسنده از دیوان گرفته بود از کشتن به بهیم و ارجن داد و تا سوار شوند
و خود بر سیخ سوار شده بهی بی خدمت راجه جد شتر آمدند و از اسباب جراسنده
جوهر بسیار و بعضی از نفایس اجناس که در سر کار او بود همراه آوردند و راجه جد شتر

از دیدن کشتن و برادران بنحایت خوشحال شدند و اموال بسیار بشکرانه سلامتی ایشان
بخش کرد کشتن تعریف مردانگی بهیم و جنگ او را با براننده تمام راجه گفت از خود
هیچ گفت اما راجه دانست که آنچه بهیم کرده بود همه به تدبیر و توجه سری کشتن جوشیده
است کشتن چون چند روز بدلی بود پس از راجه رخصت گرفته متوجه دوارکاشه
بر همان اراکه که از براننده گرفته بودند سوار گشته بدوارکاشه رفت بهیم پان باز چمنجیه
گوید که بعد از رفتن کشتن راجه جدی شهر با برادران درام او دهم که وزیرش بود
مشورت کرد که این جنگ را چون با تمام باید رسانید همه گفتند درین جنگ با حق
و چیز می باید یکی راجه بسیار و آن خود بهر سیدند دیگر مال بسیار و ریناب فکری باید
کرد این گفت بدولت شما لشکر و چشم بسیار دارم و در قوت و شجاعت کسی برابر نیست
و من این کمان گانده و ویراق خود را که داشته باشم بهیمه راجا غالب آمده از چاه
طوف عالم مال با گرفته و در موعده جنگ بلازمست شما میایم راجه جدی شهر ازین کلمه ارجن
خوشحال شد و هر یک از برادران خود را بطرفی از اطراف عالم بحجت جمع مال فرستاد
اول ارجن را بجانب شمال و بهیم را بطرف مشرق و نکل را بجهت جنوب و سید پور را
بولايت مغرب فرستاد و الا ارجن بالشکر بسیار بولايت کلند و کالکوٹ رفت و در آنجا
جنگ کرده غالب آمد و اموال آن ولایت گرفته و راجه آنجا را بالشکر همراه گرفته
بولايت ساکد پ رفت و باراجه آنجا غالب آمده و درام همراه گرفت بکامروفت
و باراجه آنجا که بکیت نام داشت تا هشت روز محاربه عظیم کرده و در روز نهم مکد بخد مت ارجن
آمده اطاعت نموده اموال بی نهایت پیشکش کرد و در همراه ارجن شده از آنجا بکو بها
بیان هندوستان و خطا و فتن در آمدند و با حکام آنجا جنگ کرده بر نمیه غالب آمدند
و غرائب و نفايس که در آنجا بود گرفته بجزا ئری که نزدیک چین ما چین بود و چین آن
ولایت را مسخر کرد و از آنجا بچین ما چین در آمد بادشاه آنجا چند روز محاربات قوی
کرد و آخر ارجن غالب آمد و افتد اموال و جواهر و قماشهای نفیس و جنسهای نفوذی غیر
بهست ارجن افتاد که از حد حصر افزون بود بعد از آن ارجن بالشکر به نهایت از

ولایت چین و خطا گذشته متوجه دست خنیاق شد و با سلاطین آنجا جنگی قوی کرد
منظر شد و از آنجا بولایت تبت آمده آنجا بار تسخیر کرده به کشمیر آمد و آن ولایت را
گرفته طلای بسیار از آنجا بدست آورد و از آنجا به پنجاب آمد از آنجا متوجه ملک هند
و آنرا بگرفت و از آنجا بولایتی که در میان سنده و گجرات بود آمد و تمام آنجا را گرفت
بشهری رسید که از سیر پور میگفتند راجه آنجا که حرام نام داشت بجنگ ارجن آمد ارجن
بسیاری از لشکریان او را کشت و او را مجبور آمده اطاعت نمود و اسبان خوب بسیار
پیشکش کرد و همراه ارجن شد بولایت کنومان آمد و آنجا را گرفته بولایتی که آن را
رگک خوانند آمد و با مردم آنجا بسیار جنگ کرده غالب شد و در آنجا هشت اسپ
بدست ارجن افتاد که رنگ طوطی بودند و چند اسپ دیگر یافت که رنگ طاوس بودند
ارجن با اموال و اسباب بسیار و نفایس بی حد و نهایت در هنگام موعود بخدمت
راجه بدره پسر آمد آنجا آورد پیش کرد راجه از دیدن ارجن بغایت خوشحال گشته او را محبت
بسیار کرد و بهیم بالشکر و فیلان بسیار که بجانب مشرق رفته بود او را به کنپیه رفت
لشکریان آنجا را با پنجاه میگفتند که حاکم آنجا راجه دروید پسر زن پاندوان بود
بهیم را معافی نیک کرده اموال بسیار با و او بهیم از آنجا گذشته بولایت تربت رفت
و آن جبار فتح کرده بولایت سارن رفت و در آنجا با سدر نام جنگ کرده غالب
و لشکر و اموال بسیار از ایشان بگرفت و از آنجا پیشتر بولایت نگاله رفته به حکام
آن ملک غالب آمد و اموال بسیار از ایشان گرفت و از آنجا متوجه سیال شد
که حاکم ولایت چندیری و کریمه و خمیره بود سیال چون شنید که بهیم پسر ارمی آید
با امرای خود در باب صلح و جنگ مشورت کرد عاقبت رایش بر صلح قرار گرفت چون
بهیم نزد یک شد سیال با استقبال او رفت و اموال بسیار پیشکش به بهیم داد
نوازش بسیار کرد و با و گفت که راجه بدره پسر را میوه دارد که جگ کند و برادران بجهت
اموال با طراف عالم فرستاده است سیال بهیم را بشهر خود برد و چند روز او را لشکر
معافی کرد و بعد از آن از درو جواهر و اقمشه و دیگر نفایس بسیاری به بهیم داد و بهیم از آنجا

روانه شده به اوده آمد راجه انجا که به پهل نام دشت و لشکر بسیار دشت بجنگ بهیم
 بعد از جنگ منظم گشت اموال بسیار پیشکش بهیم کرد و بهیم از آنجا رفته راجه کوپان
 را فتح کرد و از آنجا بکوه در آمد و آن ولایت را گرفته از آن باز به بنارس آمد و باراجه
 آنجا جنگ کرد و در جنگ غالب آمد و مال آنجا را گرفته به گیار رفت و آن جا را گرفت
 و در آن فوادی هر حال می که بود همه را فتح کرد و به بهار و ما ویده و بار جنگ کرده منظر شد
 و از آنجا به ولایت حاسب رفت که تعلق بکرن داشت کرن با او جنگ کرد و بر او غالب گشت
 از آنجا به تادوری که دزدی یکی دریا بود رفت و آنجا را گرفته نزد جواهر بسیار و صندل
 و عود و مروارید و اقمشه نفیسه چندان بدست بهیم و لشکرش افتاد که از حد حصار افزون
 بعد ازین بهیم برگشته متوجه دلی شد و در سر راه او هر ولایتی که بود همه را فتح کرده اموال
 گرفته در هنگام موعود بخد مت راجه جد بهشتر آمد و آنقدر اموال و جواهر و قماشهای نفیس
 و دیگر چیزها آورده بود که از حد حصار افزون بود و راجه جد بهشتر بغایت خوشحال گشته بهیم
 فوارش بسیار کرد و سدید را که با لشکر بسیار رفته بود داخل بجانب محقر و میال رفت و
 بطرف نارفول در آمده اموال آنجا را برگرفت بعد از آن از آب چنبل گذشته بکوبوان
 آمد و حاکم آنجا را که خویش ایشان بود بدید و از حاکم گوالیار اموال گرفت و ولایت
 ران بهور آید و از آنجا متوجه ولایت مالوه شد و با حکام آنجا مدوان مد جنگ عظیم کرده
 غالب آمده و اموال آنجا را گرفته متوجه ملک دکن گشت و با بیملک حاکم آنجا که پدر
 رکنی زن کلان کشتن بود جنگ بسیار کرده منظر گشت آنگاه بطرف بجانگر رفت
 به حکام آن ولایت جنگهای عظیم کرد و همه را منظم گردانید و از آنجا به ولایت ممین
 رفت و با حاکم ممینان که یکی مدو و دیگری دینام شیتا بهشت روز جنگ کرد و آخر ایشان
 در مقام اطاعت در آمده جواهر بسیار پیشکش به سدید یو کردند سدید یو از آنجا
 برگشته به سند و ما ویده و با حاکم آنجا نیل نام جنگ عظیم شد چندان که هر دو لشکر فانی
 خسته و کمرته شدند ناگاه آتش بکوبک راجه نیل آمد و به لشکر سدید یو افتاد و آدم و نیل
 و اسب بسیار و اموال و اسباب همه سوختن گرفت سدید یو حیران ماند و هیچ ندانست

که چه کند راجه خیمه از بیسم پان رسید که باعث چه بود که آتش بکوبک آن راجه آمد
و لشکر سهد پور میسوخت بیسم پان گفت که راجه ماند که نیل نام دشت دختر می دشت
در نهایت حسن و جمال و آن دختر به پسته خدمت آتش میکرد و اگر او میخواست
می افروخت و اگر باد میکرد آتش روشن میشد و حاضر میشد و اگر میخواست فـ
می نشست اگر بدینی باد میکرد همان ساعت روشن و در افروخته میکرد و در
آتش بصورت بر مینویسید بر آمده به پیش راجه نیل که او را نیل قوج نیز میگفتند آمد
راجه کمال تعظیم و احترام او بجا آورد و پیوسته در پیش آن راجه آتش بسیار افروخته
می بود و ایشان تعظیم آتش بجای می آوردند و زمانی که این بر مینویسید پیش آمد
آتشی که نزدیک آن راجه میسوخت شعله های بزرگ بر کشید راجه از کمال فرست
در یافت که این بر مین آتش خواهد بود و آن بر مین راجه را گفت که از من چیزی
بطلب راجه گفت من آن میخواهم که لشکر مرا از هیچکس خونی نباشد بر مین گفت که
هر غنیمی که قصد ملک تو کند من آنرا بسوزم راجه را محالاً یقین شد که آن بر مین آتش
است پس راجه آن بر مین گفت که از من چیزی بطلب بر مین گفت دختر خود را
بنی مین ده راجه دختر با و داد و این خبر چون بر اجهای اطراف رسید هیچکس از
ترس آتش قصد جنگ مردم آن شهر نمیکرد و لشکر پان آن شهر بشهرهای دیگر
تاخت می بردند بیسم پان گفت چون سهد پور دید که آتش در لشکر افتاده است
و همه چیز را میسوزد سهد پور غسل کرد و آنگاه دستها بر سینه نهاده با آتش خطاب کرد
و گفت ای آتش تو دهن دیوتوئی و هر چه در توئی افتد پاک میشود و از تو آب
پیدا شد و ما این جگ را میکنم از ان جهت است که همه را در آتش بسوزیم و تو از ما
خشنود گردی ترا میباید که درین کار ما را امداد و معاونت نمایی و از ان میخواهم که با ما
اشنائی کنی و دوست باشی نه آنکه ما را بسوزی درین وقت آتش بصورت بر مین
بر آمده در برابر سهد پور آمد و گفت ای سهد پور من از مودم تا به بنیم از پیش من
می گزیری یا تاب می آوری و یا قائم میکنی و من میدانم که راجه میخواهد که جگ کن من

قول کرده ام که تاراجه نیل و فرزندان او حاکم درین پور باشند من و اتم نگا هبانی
 این شهر کهنه کسان راجه نیل خبر بردند که آتش با سهد یو صلح کرد راجه نیل امر او بزرگان شهر
 خود را طلبید و با ایشان گفت که ما بامید نگا هبانی آتش با سهد یو جنگ میکردیم حالا
 که آتش با و صلح کرد و تاب جنگ با او نماند چکار میباید کرد آن مردمان همه گفتند که صلح
 و صلح است پس راجه نیل با خفهای بسیارند و جوهر و اسپان و فیلان بخیمت سهد یو
 آمد آنچه آورده بود همه را پیشکش کرد سهد یو او را نوازش بسیار کرد و با او مقر کرد که هنگام
 جنگ در دلی بخیمت راجه جده شتر حاضر شود بعد از آن سهد یو بجانب لایت
 که خاندیس بود رفت حاکم آن ولایت را زبون کرد و اموال آنجا را گرفته
 پیشتر روان شد و بسیاری از راجه را منهرم گردانید اموال عجیب از ایشان گرفت
 آنگاه سهد یو بولایت راجه رگم که برادر زن کشن بود رسید حاکم ولایت سورت اموال
 بجهت راجه رگم فرستاده بود راجه تمام آن اموال را با اموال بسیار و نفایس و اقمشه و
 امتعه از خود به سهد یو گذرانید و سهد یو از آنجا گذشته پیشتر روان شد و بسیاری ولایت
 را گرفته اموال بسیار از حکام آنجا گرفت به بیابان و مکانی که نزدیک گودا دریا
 رفت و از آنجا گذشته بجزایر دریای شور رفت و در آنجا با پلهمائی که در آنجا می باشند
 جنگهای عظیم کرد و همه را زبون ساخته مرارید و یاقوت و الماس و دیگر نفایس از ایشان گرفت
 بعد از آن از خبر برگزیده بولایت کلیم پوشان رفت و ایشان را زبون کرده اموال
 بگرفت آنگاه بولایت جماعه کال که یعنی حبشیان رفت و آن ولایت را تسخیر کرد
 و از آنجا بکول رفت و از آنجا به سری مین آمد و آنجا با تمام گرفته اموال عجیب بگرفت
 آنگاه را و بریت رفت و آن قلعه است که به بلندی و بزرگی و محکم آن در عالم هیچ
 قلعه دیگر نباشد سهد یو آنرا بصلح بگرفت و اموال و نفایس بجهت و نهایت از حاکم
 آنجا گرفته رام رب رفت و راجه آنجا را که میکل نام داشت زبون کرد و پیشکش از او
 گرفته پیشتر رفت و بجای رسید که مردم آنجا یک پا داشتند و جماعه دیگر بودند که
 پیچ و در جنگل بودند سهد یو تمام آن مردم را زبون کرده پیشتر رفت بشهری رسید که بنجی

نام داشت و نزدیکی آنجا چند شهر دیگر بود مثل گنده و کرناک و غیره سید بود و کیلا
 را بحکام آنجا فرستاد و اموال بسیار از ایشان بگرفت آنگاه بولایت دیگر مثل ماندریس
 و درازد کرل و ادمه را و مال من و کلنگ سیر کرده همه را مسخر کرد و بعد از آن بولایت
 استو کرن یعنی مردمان که گوشهای ایشان مثل گوش سپت رفت و ایشان را
 زبون کرده مال گرفت آنگاه بولایت کج رفت و وکیلان را به حبسیکن برادر را و
 که حاکم لنکا بود فرستاد و حبسیکن جواهر و طلا و قاشهای نفیس بسیار و صندل و عود و دیگر
 تحفه های بی نهایت و بیعت پیش سید یو فرستاد و از آنجا بازگشته متوجه دلی شدند
 در آنک زمان بی بی فتح و غریزی بلامت راجه چند شهر رسید و آنقدر اموال را سب
 و جواهر آیدار و تحفه های نفیس که آورده بود همه را براجه گذرانید راجه بغایت شگ
 گشت و سید یو را نوازش بسیار کرد و نکل که بجانب مغرب بالنگر بسیار رفته بود او
 به سرنگ رسید حاکم آنجا بانگل جنگ کرد و منظم شد و نکل از آنجا گذشته بولایت را و
 و آنجا را مسخر کرده پیشتر رفت و بسیاری از ولایت را با گرفته اموال بسیار بدست آورد
 آنگاه به بکر رفت و از آنجا بجانب شمش و کمر رفت و ولایاتی را که در کناره دریای من
 بود همه تسخیر کرد پس بولایت پنجاب آمده بعض از حکام آنجا را بکشت و بعضی را
 مطیع گردانیده همراه خود بگرفت پس از آب سند گذشته امیر را بگرفت آنگاه
 به سرسور و از آنجا به مدو که حاکم آنجا مثل خالوئی نکل بود رفت و مثل نکل را تعظیم و احترام
 کرده اموال بسیار با و نکل هر چه در نیت از اموال و اسباب نفیس جواهر و غیره
 که یافته بود همه را بلامت راجه چند شهر فرستاد و خود بطرف دیلمی شور و ان شد حجت
 معلوم و برای کرات و چون دسک را که در ولایت کنار دریا بودند همه را زبون و مطیع
 گردانید و آنقدر نفایس از جواهر و اقمشه و اسیان ماری و غیره گرفت که از حد حصر
 افزون بود و از آن ولایات ده هزار شتر ماده را از اموال و جواهر و سایر نفایس برآ
 کرد و از آنجا بازگشته متوجه دلی شد و در راه بسیاری از ولایات مسخر گردانید و زرد
 اموال و سایر نفایس بی نهایت بگرفت تا در هنگام موعود بلامت راجه چند شهر رسید

و از خزان و جواهرها سر نفاس بی نهایت اسپان و شتران و دیگر تخفها آنچه آورده بود
 همه را گنایند چون هر چهار برادران مال چهار رکن عالم را بدی آرد و در چندان خزان و
 نفایس و اموال در خانه راجه بدمشتر جمع شد که از حد مصر و شمار و حساب افزون بود
 میسر باین بار راجه نمیجو گفت که در آن ایام بحیث حسن سلوک و صفائی نیت راجه بدمشتر
 زنده مردمان در امن و فراغت بودند و باران بوقت می بارید و آبادانی و کاشت
 بجائی رسید که دیگر جای زراعت در تمام ولایت راجه نمانده بود و غله آن مقدار حاصل
 میشد که از ضبط آن رعایا عاجز بودند و از رزق و قطاع الطریق و سایر مفسدان نام
 و نشان نمانده بود و از آن جهت آن مقدار حاصل در ملک اجه میشد که تمام خزینیه با از
 نزد مال پرگشته بود و آنچه برادران راجه از اطراف عالم آورده بودند و آنچه از ولایت
 راجه حاصل شده بود آن مقدار اسباب و اموال در سرکار راجه جمع شد که زیاده از
 متصور تواند بود و اگر راجه اراوه میکرد که تمام مردمان را معذور گردانند می توانست چون
 راجه بدمشتر دید که انقدر اسباب و اموال که چندین جگ توان ازان کردن و خزانه
 آمده در مقام آن شد که آن جگ را که در خاطر داشته بکنند پس راجه برادران امر
 دوم دوم برپا داشت را طلبید و گفت که بجز الله تعالی اسباب جگ به بهترین وجه میا
 شده است حالا اگر صلاح می دانید شروع در جگ بکنید همه گفتند که وقت رسیده است
 و تاخیر در نهنگام کار خیر نیاید کرد و در نیوقت بیاس مجلس راجه بدمشتر و آئین
 او کشن از دوا رکا با تمام خویشان و بزرگان و جادوان با اموال و اسباب بی نهایت
 که از حساب و شمار افزون بود و رسید و کشن تنها پیش آمده بود و اردوی او و وزیر
 بشهر رسید چون راجه بدمشتر و اهل مجلس سری کشن جویا دیدند بغایت خوشحال
 گشته همه برخاسته با استقبال سری کشن جویا آمده به تعظیم و احترام تمام او را آورده
 بر صدر مجلس جادو اند چون از پریش راه مار پر داختند راجه بدمشتر با کشن گفت
 که ما بهین توجه و التفات فرموده شما شروع در کار و بار جگ کردیم و برادران
 من با طراف عالم رفته آنچه مصالح جگ بود همه را آورده و حالا از شما التفات و امر

که خود توجه فرموده نوعی فریاد که این جگ با تمام رسد به کاری که میکنیم بگوشه شما میکنم
 حالا شما هر چه بفرمایید بپایان کنیم گفت ای راجه امر و تغییر از تو هیچکس نمیگفت
 که مثل این جگی که تو اراده کرده تواند کرد و اسباب این جگ همه مهیا شده است
 دیگر شروع در کار کنید راجه گفت هر نوع که شما بفرمایید آنچنان بکنم گفت شما شروع
 در کار کنید سرکاری که بوده باشد من مدد خواهم کرد پس راجه بعد منتهی فرمود که تا
 اسباب جگ را جمع کرده شروع در کار کنند و راجه سدید را گفت که ترا می باید که
 با اتفاق دهم و بهت آنچه مصالح جگ بوده باشد جمع سازی و هر کسی را
 بهی تعیین نمائی پس راجه فرمود که بر کس را که دهم صلاح داند بهم تعیین نماید
 اندر زمین و بسو که را که از ملازمان مخصوص ارجین بودند بر سر غله با و روغن شیر
 و جغرات و غیره تعیین نمودند و انواع خوشبو با چون گلاب و مشک و عنبر و صندل
 و چوبه و غیره بسپرد یو فرمودند که سمیت جمیع مردمانی که باین جگ حاضر میشوند بسیار
 دارد و بهر کس از راجا و امرا و رکعیشان و بهر پنهان و سایر مردمان از همه نوع
 خوشبو میرسانیده باشد و آنچه بر پنهان در رکعیشان روزگار باشند از انواع
 خوردنی و غیره همه را حواله دهم و بهت کردند که او و کسان او انکار کنند و
 راجه بفرمود که مهاجرتانهای بسیار برای مردم راست کنند و آنچه آن مردم را که
 باین جگ بیایند در کار میشده باشد همه را بی نهایت تیار کنند چون اسباب
 جگ تمام مهیا شد راجه به بیاس گفت که ما این جگ را با امید سعادت و توهم
 شما بنیاد کرده ایم التماس از شما داریم که توجه فرموده ما را میفرموده باشید که چکار
 کنیم و حاجتی از بر پنهان دانا را که بیدار خوب میدانست باشند و بر پنهان کار باشند
 طلب فرمایید و ایشان را بفرمایید که موم میکرده باشند بیاس گفت ای فرزند
 کار تو کار من است من در نیار خود را معان نخواهم داشت پس جمعی از دانایان پنهان
 را که مد علم و دانش و زهد و پر پنهان کاری عدیل و نظیر نداشتند طلبیده سمیت بهم
 کردن مقرر فرمود و مقررست در جگ با که یکی از بر پنهان که نیاوه عالم و بزرگ باشد آنجا

برهمنها تعیین میکنند و هر چه او میفرماید دیگر برهمنان همان نوع میکنند و این حکم
 بیاس را برهمنها مقرر نموده پنج برهمن دانا را که در زهد و عبادت نظیر نداشتند و بعد
 را کسی در آن زمان به از ایشان نمیدانست بحجت مهم کردن تعیین کردن آن
 برهمنان یکی جاگبل و دوم سسامه و سوم مال چارم و مهم پنجم مت و غیر از اینها
 آن مقدار از برهمنان که اکثر دانا و پرستشکار بودند و بعد سے خوانند آمده بودند
 که از حد و حصر افزون بود و راجه جدی شهر گران بطلب راجه های اطراف فرستاد که
 همه بالشکرهای خود و بومی جنگ حاضر شوند و در ولایات ایشان هر برهمنی دانا
 یا درویشی یا سنیا سی یا زاهدی بوده باشد البته او را همه همراه بیاورند چنان
 راجه خبر براجا رسانیدند همه راجهای اطراف با فرزند و خلاصه لشکر و بزرگان
 علما و درویشان و برهمنان دانا که در ملک ایشان بودند اموال و اسباب بسیار
 و پیشکشهای لائق بحجت راجه جدی شهر گرفته متوجه دلی شدند و در روز عمت
 جماعت از عقب می رسیدند و راجه جدی شهر پیشتر فرموده بود تا اطعمای عجیب و
 نعمت لطافت و خوبی بحجت راجه با و برهمنان مهیا کرده بودند و خدمتکاران
 ایستاده بودند چنانچه هر راجه یا بزرگی که میرسید او را بجاییکه بحجت او و مردمش
 مهیا ساخته بودند می آوردند و آنچه او را می بایست همه در آنجا آماده بود چنانچه او را
 هیچ احتیاجی نداشت که از جامی دیگر هیچ چیز بطلبد و جمیع راجا و بزرگان هر سال
 و گونیده و خواننده و مسخره و امثال آن زمان و مردمان که داشتند همه همراه او
 بودند ازین مرسوم آنقدر از اطراف عالم آمده بود که از حد و حصر افزون بود و هر چه
 راجه بزرگی که می آمد فراخور بزرگی خود انواع و انواع پیشکشهای لائق بحجت راجه
 جدی شهر و برادرانش می آورد و چون اکثر راجا و بزرگان که در اطراف عالم و برهمنان
 و دانا یان آمدند راجه جدی شهر نکل را به هستانا پور بطلب سیکسم تپامه و در و نه چای
 و در تراشت و پدر و جرجو و مین و برادرانش فرستاد که به هستانا پور آمده جمیع بزرگان
 و خویشان را ملازمت کرد و در عاصی راجه جدی شهر رسانیده الناس کرد که درین

جگ حاضر شوند همه آنها بدلی متوجه گشتند جز به دهن به عظمت و شوکتی بدلی
آمد که هیچکس آن شوکت و عظمت نداشت جمیع مردم حیران گردیدند و سال حاکم
مقرر بار که پدر گاندباری مادر جبرود مین بود با فرزندان و خویشان باین جگ آمد
شل که خال پانده و آن بود با برادران و خویشان باین جگ آمد و لشکر حجاب از ولایت
بدر آمد و دیگر جاهای بزرگ مثل جدید هشت با لیکه بود و تسوا و سلی جگ سیم و مکرت
کوچ راجه و مهور و مدخل مسیانه و بیکار و کی جگ که کشمیر و جگ مین نام شست و راجه پیرا
با هر دو پسر کمپور و سک راجه و رویه پیر و زهره پیر با پسران شست و مین سکندی و غیره کش
با برادر کلان و مین و پیر و جمیع تبار و سائر بزرگان و جوانان و بزرگان و بزرگان که اسامی ایشان بطول
میکشد باین جگ آمدند و راجه جدید هشت و مین این راجه و بزرگان را کمال تعظیم و پیش
میکرد و هر یک در منازل لائق ایشان فرود می آوردند و آنچه از غنای خود
باشد همه در منازل میامی بود و زیاده از آنچه راجا و در ملک خود میدادند
جمیعی در آن جگ دست داد که در مرفها انجمن جمیعی بیکه نزدیک آن تیر و هیچ
دست نداده بود و سیم باین بار راجه خیمه گفت که چون اسباب جگ همه میاشد و
راجا و بزرگان و در کشیشان و بر مینان و سائر خدایان از اطراف عالم آمدند و
جدید هشت و دست بردست نهاده و برابر بیگم تپانه و در و نه چارج و در پا چارج و در جگ
و اسوا استخوان و سبب ایستاد و گفت از شما التماس دارم که در جگ سفره از کرده
هر کاری که بوده شد شما آنرا بفرمائید که ما میکرده باشیم و من بامید و عنایت و التفات شما
درین کار شروع کردم و ما برادران و خدمتکار شما ایم آنچه اسباب این جگ بوده باشد
توجه شما همه سرانجام یافته است حالا بر چه شما حکم فرمائید خدمت میکرده باشد بیکه تپانه
و دیگران گفتند این کار کار راست ما درین جگ خود را معاف نخواهیم داشت و بعد ازین
شروع در کار جگ کردند و بر سر تمام خوردنی با از طعام و میوه و حجت سلامین بایس
تعیین کردند و نیز بر سر به نهان برای خدمت ایشان و تحقیق حال ایشان تعیین نمودند
که هر کدام را بقدر مرتبه و حاش در مجلس بنشانید و در طعام میداده باشد بیکه تپانه

و در وقت حاجت این مهم معین شدند که بفرمانیکه درین جنگ چه کار میاید کرد و چه نمیاید
 کرد و بفرمایند که هر کدام از ارجاها که بجا نباشند و هر کس راجه بدهند و گویا حاجت و محبت
 زرد جوهر و سایر اسباب بر ارجا دادن هر کدام را بقدر مرتبه اش معین کردند و هر
 کس میباید راجه بدین شتر گفت که در دست راجه جبر وجود من خاصیتی هست که اگر از جاک
 زری بکسی بدید هر چه بر میدارد و برابران در همانجا زاده پیدا میشود و این را نمیدانند
 و دانست که او را بر سر خرمین تعیین کنید که هر چه بخواهد ببرد و میداده باشد آن خرمین
 زاده میشود باشد چون راجه بدین شتر این سخن را از کس میوشنید خوشحال شده
 پیش جبر وجود من رفت و گفت چون ما برادریم و این کارنا موسست الناس از شما
 داریم که شما بر خرمین زاده باشید و جبر و اسباب را شما بر ارجا بدو و سایر مردمان میداد
 باشید و معین کردند که هر کس را هر چه بامید دارد و بجز جبر و من بگوید که فلان را
 بدید و بدو او میداده باشد چون این معات سامان یافت مجلس جنگ را ترتیب
 دادند و راجه بدین شتر راجا و بزرگان هر کدام را بقدر مرتبه ایشان نشانیدند و هر شتر
 و بالیک رسوم و جدیت را که بزرگان راجه بدو و بر صدر مجلس جا دادند و آنجا
 مجلس ترتیب یافت که بخوبی آن نشان نداده اند و هر چه که خوشتر می بوده باشد
 در آن مجلس بود و خرمین راجه بدین شتر مثل خرمین کبیر شده بودند و اکثر راجاها و
 پیشکش آورده بودند پس بر بمنانی که محبت موم کردن تعیین شده بودند در یک
 طرف آن مجلس آتش برافروخته موم بنیاد کردند و آن چیزی که مقرر است که در جنگ
 در آتش می اندازند همه آنها را فرمود تا در آن آتش انداختند و آتش را خشنود
 گردانیدند و یوتا هم می نشنود گشتند و بر بمنان همه شاد شدند و بیسم باین بار راجه
 خیمه گفت که این مجلس جنگ چند روز بود تا روز آخر جنگ رسید که آن روز را ملک
 گویند و آن روز راجه بدین شتر جمع مردمان را طلبیده در یک خانه می نشنود راجه
 در یک طرف و در کبیرش و بر بمنان و دانیان بزرگ بر طرف دیگر و بعضی را در ابر
 بجا بای مناسب نشانیدند و نار و هم در میان ایشان بود و بر بمنان و دانا سخن از

توجه خود می نماید و بیان اوصاف صفات حق میگفتند و بعضی از دانایان شنیدند
 را که تفصیل بسیار داشتند و عبادتی نیک بیان میکردند و بعضی دیگر در کلام
 تطویل بسیار می نمودند و بعضی علما بر سخنان گذشته اعتراض میکردند و بعضی دیگر
 در برابر ایشان جواب اعتراض میدادند و در آن مجلس مردم کم و اصل و کسانیکه دیدند
 علم و طاعتی نداشتند و بر میمان فاسق و طائفه سواد نبودند و چون این مجلس را
 آن ترتیب دید آن جمعیت بر همان مشغولی ایشان را بکار حق سبحانه تعالی
 جل جلاله دیده بنایت خوشحال شد و بخاطر نار و رسید که چون از جگه کردن غرض است
 که روی زمین از گناهای مردم پاک شود و مردمان مفسد و بدکار در عالم نمانند و خبرند
 که مفسدی عظیم بود و تقریب این جگه کشته شد مالا اگر سیال هم که بسیار موزی
 بدکار است کشته شود عالم از شر او نیز پاک شود و سری کشن جیو بر آنکه در خاطر نار گذشتند
 و قوت یافتند و این فکر او را به پسندیدند و به یکدیگر تا به درین امر اتفاق کردند
 به یکدیگر تا به جبهه شتر گفت که حالا این جگه که جمع گشته اند هر کدام را بقدر مرتبه ایشان ستایش
 و تعظیم ایشان بجا آر و شش جگه را بسیار عزیز و محترم میاید که یکی آقا و دیگر کسی
 که هم میکنند و دیگر دانایان را که آنها بزیارت مجددی میروند و دیگر دوستان و ششتم را جبارا
 و درین جگه شما ازین شش جماعت بسیار آمده اند شما را میاید که از میان این اجبا
 و بزرگان هر کس را که از همه بزرگتر باشد اول او را تعظیم و خدمت کنید و شش
 اول با و بگذرانید و راجه جبهه شتر گفت درین مجلس از اجبا و بزرگان شش
 اول چه کس را خدمت میاید که همه را خوش آید و موجب آزار خاطر دیگران
 نشود و به یکدیگر محطه فکر کرد پس گفت که اول سری کشن جیو را تعظیم و خدمت کنید
 او را همه کس بزرگی قبول و او را بیکس را از خدمت او چاره نیست پس راجه جبهه شتر
 اول پیش سری کشن جیو آمده پای او را بوسید و آنچه از نقاس و جواهر و قماش
 بخیره بود بخد مت سری کشن جیو گذرانید و از اسپان و فیلان و ارا به و دیگر چیزها
 هم به کشن گذرانید سری کشن جیو خوشحال گشت و همه را قبول کرد و با تقاضا

براجه جده شہر کرد و سپال کہ راجہ ولایت چندیری بود و شہر کس را نہ چہ
 بارادون حاکم لنگا برابری میکرد و در تقدیم نمودن راجہ جده شہر سری کشن جوہرا
 در غضب شد و بہیکم تپامہ وجہ شہر را طعنے بیارمی زد و سری کشن جوہرا
 دشنام داد و گفت کہ باوجود این ہمہ راجہای کلان و بزرگان عظیم الشان سب
 بند کہ اول کشن را تعظیم بدادند و باراجہ جہ شہر گفت کہ تو بس نادان و بی عقل هستی
 کہ قدر و مرتبہ ہر کس را نمیدانی من گمان میداشتم کہ بہیکم عقل داشته باشد حالا
 معلوم شد کہ او پیر و مہووت شدہ است و از بس کہ کس خوش آفرگشتہ است عقل
 خود را گم کردہ است و او را بر ہمہ بزرگان تقدیم میدہد اگر شامیشی سال منظور شدہ
 بس بود کہ کشن را تعظیم باستی کرد کہ میچکس را در باب او سخن نرسد و اگر بزرگی
 را مقدم میداشتید راجہ در وید را مقدم می باست کرد و اگر تعظیم از جهت علم
 و دانش یا عبادت بود پس در ویدہ چاہج یا بیاس را اول تعظیم باستی نمود و اگر راجہ
 جوان کلان را مقدم میکردید راجہ جہ جوہن را میکردید تا میچکس را و ایشان سخن
 نمیرسید چون شما از نیامہ میچکد ام را منظور نہ داشتید پس معلوم شد کہ غرض شما
 از بھیمتی ما بودہ است جائیکہ راجہای بزرگ مثل سل و بلیک و دور پسرش رکمی و
 راجہ درم و غیرہ و مثل کرن بہادری کہ شاگرد پیر سرام ست و مثل اسوہ شہامان
 کہ ہمہ بر ہمین دھم بہادر و بزرور و غیر ایشان بزرگان نشستہ باشند چنین کس کہ سادہ
 گادانی کردہ است اول تعظیم و احترام میکنید و کشن آ نظر شخصی ست کہ کنس را
 کہ خال دولینعت او بود و بظلم کشت و سپال براجه جہ شہر گفت کہ ما میدہد استیم کہ
 تو خزند و ہم یعنی خیر بودہ باشی حالا معلوم شد کہ آن بر خلاف واقع بودہ است
 و این ہم معلوم شد کہ کشن حرص و طامع بودہ است کہ باوجود آنکہ درین مجلس در
 از و در ہمہ چیز بزرگتر نشستہ اند او را کہ بر ہمہ تقدیم میدہد امیج نیگوید و انجہ باو
 میدہد میگید و این کشن را کور و ان خوب شناختہ اند کہ اصلاً باو التفات نمیکند
 سپال مثال این سخنان گفتہ از مجلس برخاست و جماعتی از راجہا و غیرہ کہ

تا بچ سپال بودند همه با او برخاستند چنان شور و غوغا ظاهر گشت گویا قیامت
 برخاسته راجه بد مشر بنزد خواهی پیش سپال آمده گفت از تو التماس آن
 دارم که این صحبت با ما بر هم نرزد از تو و از ما همه بزرگتر بهیچکیم تیا مه است او
 چنین مصلحت دانسته و چنانکه او کشن را می شناسد تو نمی شناسی و در این مجلس
 جماعه که از تو بزرگتر اند بهیچکس درین باب سخن نه گفت تو هم آنچه همه قبول کرده اند
 قبول کن و صلاح نیست که با تو کشن دشمنی کند و هر کس با کشن دشمنی کند ما را هم
 با او بهیچکاری در دوستی نیست و کشن را همین من تعظیم و احترام نمی کنم بلکه به هیچ
 عالمیان او را تعظیم میکنند و بر خود تقدیم میدهند لاف میست که تو ما را در تقدیم
 کشن ملامت نمایی سپال اصلا التفات به سخن راجه بد مشر نکرد و بهیچکیم تیا مه و
 دیگر بزرگان هم آمده او را نصیحت کردند اما سپال بهیچ وجه سخنان ایشان را قبول
 نکرد و بهیچکیم گفت ای سپال ترا مناسب نیست که سری کشن جیورا بر بخانی و سری
 کشن جیورا همه کس از راجه بد و دیگر میشران و سایر سرداران تعظیم میکنند تو بعلی کن
 و با کشن مخالفت نمایی تو زور و قوت و شجاعت و مهت و علم و دیگر صفات سرین
 را میدانی و با وجود این همه با او دشمنی میکنی ترا زیان خواهد شد بهیچکیم مثال این
 سخنان چون گفت سهدیو برخاست و گفت سری کشن جیو کسیست که مثل کیشی
 دیوی را که در تمام دنیا بقوت و بزرگی او دیگری نبوده است کشته و در زور و قوت
 بهیچکس مثل کشن جیو نیست هر کس که تقدیم و تعظیم کشن جیو نمیکند ما پا بر سر او
 می نهیم سپال چون این سخن را از سهدیو شنید از غایت غضب خشمانش
 سرخ شدند و با مردمی که تابع او بودند گفت که ای یاران بهیچکس ازین مردمان
 در زور و قوت برابر من نیستند همه شما استعداد جنگ بکنید ما همه این مردمان را
 بکشیم و این جگ را بر هم زنیم تا با عیان او همه مسلح و کمل شده آمدند راجه بد مشر چون
 این حال را بدید خجسته بهیچکیم تیا مه آمد و گفت شما صاحب همه ابر این مرد
 میخواهید که این جگ ما را بر هم زند شما چه صلاح می دهید و ما را چه منفراید بهیچکیم گفت

تو هیچ و خنده بخاطر خود مرسان که گنگ هرگز شیر را نمیتواند گشت سیال و در عقل است
 که سخن ما را نمی شنود و سری کشن جوهر حریف او هست دفع او خواهد کرد و سیال چون
 این سخن را از بهیکم تپامه شنید با وی گفت که تو پیر و خرف شده و عقل از تو فرشته
 است سخنان ترا چه اعتبار خواهد بود و تو چرا سخنی بگویی که نه مردی نه زن و بهجت
 کار با خود را پارسا مینمائی و از جمله قباحات با می توانست که دختر راجه بنارس را گرفتاری
 و او را بگذراشتی و آن دختر فقیر را بی خانمان کردی و بال برگردن تو ماند و از تو
 هیچ نسل نمانده و هر چیزی که میکنی همه ضائع میشود و ترا در بهشت جای خواهد بود عقل
 و دریافت توانیست که کش را که گاو بانی بیش نیست بخدائی بروشته پرستش او
 میکنی و ازین که او پوتنا و بکانه و دیو را کشته باشد او را خدا نسیکونید چه زنی با شک
 را کشتن چه مقدار است و همین طور اگر یک اسی و یا گادی را کشته باشد چکار کرده باشد
 چه حیوان طریق جنگ میدانند و ازین که او را به از زمین بیای خود برداشته باشد
 چکار کرده باشد چه حیوان طریق جنگ را چه میدانند و ازین او را چه میشود و ازینکه میگویی
 که او کوه گور و من را برداشته و هفت روز بر دست خود نگا داشته چه قدر کار است
 سنگی را برداشتن و ازین اعتقاد باطل که در خاطر با می شما جا گرفته است ما را خنده
 می آید و این چه عقل و دانش بوده باشد که کسی آدمی را از آند میان خدا نام نهد
 و از جمله چیز با می که با در نسبت میکنند است که او کنس را که خال او بود کشته است
 چه عقل باشد که او کشته و لعینت گشته است و چه عقل باشد که بجهت کشتن و لعینت
 کسی او را تعریف کند و سیال با بهیکم تپامه گفت که تو زبون ترین کوردانی که مردی را
 تعریف و اعتقاد میکنی که گناهکار و بد کردار است و همه بزرگان گذشته گفته اند که چهار
 کس را بهیچ وجه نمیتوان کشتن و لعینت و زدن و کاه و در بر من کسیکه و لعینت خود
 کنس را زدن را و کاه را کشته است تو با این چنین کسی اعتقاد داری و تعریف او میکنی
 همکس میگفتند که بهیکم داناست حالا بر همه ظاهر شد که این سخن در دفع و خلاف قاعد
 و واقع بوده است اگر بهیکم چیزی میدانست باین چنین گنگاری اعتقاد نمی داشت

و تعظیم و تقدیر او بر همه بزرگان نمیکرد و پانڈوان که سخن او عمل میکنند از همه مردم
عالم زبون ترند و بدتر و معقل تر و بهیکم طرق بزرگان گذشته را گذاشته است اگر
در اندک عقل میبود هرگز اینچنین کسی را پیشوای خود نمیکرد و بهیکم که میگوید من صاحب
خیرم و عمل ناشایسته از من بوجد نمی آید این چه کار خیر بود که چون بکجریز چ که با او
او بود از عالم رفت و زن او را بدگیری داد اما هر چه خواست بایشان کرد و فرزندان
از آن آورد و این برادرزاده های بهیکم از جهان عملی حاصل شده باشند عمل ایشان
از آن بهتر نخواهد بود که کشن گاو بانی بیش نیست و انواع گناه کرده است به پیشوایی
خود در داشته اند و سخن او عمل میکنند و او را بر همه بزرگان تقدیم میدهند حال
بهیکم بحال آن قاز میاند که در کناره دریای محیط آشیانه داشت و بجانوران که
در آنجا می بودند خود را پارسا می نمود و ایشان را بکشت میکرد و زنیار که بدی میکنند و
بیش کس آثار میسازند آن جانوران تعظیم و احترام او میکردند و هر خور و زنی که میافتند
حصه بجهت او می آوردند چون آن قاز اعتقاد نیکی و صلاح داشتند همه ایشان
چون بجائی میرفتند بفضیه های خود را با او می سپردند چون آن جانوران از نظر خارج
میشدند آن قاز بفضیه های را میخورد چون آن جانوران آمده احوال بفضیه های را میسپردند
میگفت که من نیل انهم آخر روزی یک طایفه در گوشه پنهان شد و دید که بفضیه های را
او میخورد و رفت و همه جانوران را خبر کرد و ایشان همه آمدند و آن قاز را چندان
زودند که به بدترین حالی بر او می بهیکم خیاخیه آن جانوران آن قاز پیرا گشتند و تمام
همچنان خواهند گشت بعد از آن سبب آن بکشن گفت که اگر تو خدای بودی چه لازم
بود که بر سر جراسنده از دیوار قلعه بالا رفتی و اگر خدای بودی چرا بزور و قوت خود بر او
جراسنده رفتی و بطریق برهنه با اتفاق بهیم و ارجم به پیش او رفتی و که با تو نمی
بود که چون پیش جراسنده رفتی و او شما را تعظیم و احترام میکرد و میخواست که شما را
معالی کند شما او را کشتید و من حیران کار پانڈوان شده ام که کشن ایشان را انواع بدی
امر میفرماید و ایشان پیروی او میکنند اما چون می بینیم که بزرگان ایشان بهیکم نیست

کہ نہ دوست و نہ زن انیکار از ایشان عجیب نیست ہمیں چون این سخنان را از سپال
شنید بغایت پر غضب شد و چنانش سرخ شد و لب را بندان گرفت و ز کشتن بھو
آتش افروخت گشت برخاستہ بجانب سپال دوید تا با جنگ کند ہمہ مردم ترسیدند
اما سپال اصلاً متزلزل نشد و تبسم کرد و ہیکم بدوید ہمیں را در بغل گرفت و
نگذاشت کہ با سپال جنگ کند سپال گفت ای ہیکم اورا بگذا تا خبر دہ را
بہ آید ہمیں ازین سخن سپال بنایت در قہر شد و باز قصد کرد کہ با سپال جنگ
کند ہیکم مانع شد و گفت ای فرزند تو اورا بیچ مگو و غضب کن کہ کشندہ او دیگر
ہست و او میداند ما اورا نیکند مانع نشو و گفت قصہ اورا با تو بگویم در نہنگامیکہ
این سپال از ما در متول شد سہ چشم و چار دست و ہشت خیالچہ خرا و از کند چنان
گریہ میکرد و پدر و مادرش از ان صورت و آواز گریہ او ترسیدند و ارادہ نمودند کہ
اورا در صحرا باندازند را وقت نادر آمدہ بانہا گفت کہ شما ازین پسر ترسید کہ درست
خوب متولد شدہ است و او بغایت شجاع و دلاور و پر زور خواہد بود و این پسر
خواہد بود ما و سپال کہ پسر و نام دہشت و عہہ کش بود بانار دگفت کہ با من بگو کہ بدست
چہ کس مرگ این پسر خواہد گشت نار دگفت این پسر را در کنار مردان می نہادہ باشید
در کنار کسی کہ این دوست زیادتی او ہفتید و این چشم زیادتی او دور شود قتل این
پسر بدست او خواہد بود چون خبر اطراف عالم رفت کہ در خانہ راجہ چندیری پسر
متولد شد کہ چار دست و سہ چشم دارد اکثر راجا و بزرگان از اطراف عالم تہاشامی
می آمدند ہر کس کہ می آمدہ پسرش او را در بغل ایشان می نہاد و دور
کنار ہیکس آنہا از وی دور نمیشد تا فوتی کش و بیدر بدین عہہ خود آمدند ما و سپال
پسر خود را آورده در کنار سری کش نہاد فی الحال آن دوست بقیاد و آن چشم زیاد
برطوت شد ہمہ کس دانستند کہ بغیر از کش دیگر می اورا نمیتواند گشت ما و سپال
کہ عہہ سری کش بود با کش گفت کہ از تو یک خبری انماں میکنم کہ این پسر را
نگشتی کش گفت تا از پسر تو صد گناہ نسبت بمن واقع نشود کہ ہر کی موجب شرم

باشد من اورا نکشم بهیکم تپامه با سیم گفت که این کشن جیو حالا از وی تحمل میکنند
 و او را چیزی ننگوید اگران جبت که صد گناه او تمام شود بعد از ان کار او را خواهد داشت
 و بهیم سخن بهیکم تپامه برگشت پس بهیم باو از بلند گفت که عقل این مرد یعنی سپا
 رفته است که با سری کشن جیو دشمنی میکند و در خون خود سعی مینماید و این مجلس
 بسیاری از راجاها از وی بهمه چیز بزرگتر شسته اند هیچکدام از ایشان در باب تقدیم
 کشن جیو حرفی نگفت این مرد ابله را اجل رسیده است که سخنهای هرزه را بپزد
 میگوید سپال چون این سخن بشنید با بهیکم گفت که مرد ابله ترا اجل آمده با تو کایت
 تو از باو فروشی بیش نیستی که همچنین تعریف کشن گاو بان میکنی و اگر تو میل باو فروشی
 داری راجاها و بزرگان از کشن بهتر در مجلس مینهند مثل درونه چاچ و پیش از استیفا
 که بدانی و علم و شجاعت و فنون سپاگری فطرتا در او در کن شسته است که بر جرات
 غالب آمده است و جرات ده هافت که هرزه مرتبه بر کشن آمده بود و راجاهای بزرگ
 مثل خوجو و جهن و پدرش و با لیک و شل و غیر هم که از کشن برات بزرگتر اند درین
 مجلس شسته اند تو بجهت ایشان باو فروشی کنی و تعریف ایشان میکرده باش
 و این کس پیش من از همه مردمان کمتر بدون است و سپال تا صد و ششام قبیج سری
 کشن جیو را داد و کسان خود را گفت که بیایید تا کشن را بکشم و شمشیر از غلاف بردارم
 و کشن تبسم کنان رو بر مردمان کرده گفت که من تا این زمان با این مرد هیچ نگفتم تا
 صد و ششام از وی بجهت خاطر عمه خود گذرانیدم و این پلید در هنگامیکه من بطرف
 کامرو رفته بودم آمده و مرا کارا بسوخت و مردمان را بی تعریف کشت و آنچه دران
 شهر بود همه را غارت کرد و سر نام مرد عابدی فقیری بود و در گوشه شسته بعبادت
 مشغول می بود این سپال زن او را بزرگ کشیده بود و دیگر اعمال زشت او را
 از کبر و خود بینی و بند بانی و فسق و فجور و غیره چه گویم من حالا برای اعمال او را
 باو میرسانم کشن این سخن گفت و چکر خود را طلبیده و فی الحال حکم بدست او حاضر
 شد چکر را بجانب سپال زد و سرش را از بدن جدا کرد و سپال همچو گوی بزدانند

و همه مردم دیدند که روشنائی از اندرون سپال برآمده بجانب آسمان رفت و از آسمان
 برگشته بجانب سری کش جو آمده و پای سری کش جویو افتاد مردمان همه حیران شدند
 و در آنوقت بی ابر باران بارید و برق بسیار جمید و زمین بلرزید و راجه جدی شتر با برادران
 خود گفت بفرماید تاجه او را بردارند ایشان بفرزندانشان سپال گفتند تاجه او را
 برداشته بروند و بطریق هندوان سوختند و جای سپال را پسته کلان او دادند
 کش راجه جدی شتر گفت که دشمنان شما کشته شدند و جنگ شما به خوب شد و دیگر
 راجا هم راجه جدی شتر را تعریف کردند بعد از آن جدی شتر بفرموده راجا را که از اطراف
 عالم آمده بودند هر یکی را بقدر مرتبه و حالت او تشریف بسیار از جواهر و زر و نغایس
 اقمشه و غیره داده همه را وداع کنند و هر کس را راجه جدی شتر میفرمود که فلان مبلغ
 بدیند چون بجز وجود من که بخرنیه بود میگفتند او ده برابر آنچه جدی شتر گفته بود
 بآن کس میداد تا باشد که خزانه پانژوان آخر شود و آن جگ با تمام نرسد و هر چه میداد
 مقدار آن سخاوت دست او در خرنیه زیاده میشد و جز وجود من عصه میخورد و نمیداد
 که چه علاج کند و از خاصیت دست خود خبر نداشت و چون جمیع راجا و بزرگان که از اطراف
 عالم آمده بودند همه از آنچه در خاطر داشتند ده برابر هر کس داد بلکه زیاده داد و هر چه
 راجا بغایت شنفود و معمور شدند پس همه بخدمت راجه جدی شتر آمده اظهار کمال
 شکرگزاری کردند و گفتند که انجمن جلی که شما کردید هیچکس دیگری نخواهد کرد و ازین
 جگ نام شما تا انقرض عالم بزرگی و نیکی خواهد ماند و راجه جدی شتر از آن سخنان
 خوشحال گشت ایشان را عذر خواهی بسیار کرد و بعد از آن جمیع راجا و بزرگان که
 از اطراف آمده بودند از راجه جدی شتر رخصت طلبیدند تا به اوطان خود باز گردند
 راجه برادران خود را با برادر و ویدی و رشت و من طلبید و ایشان را گفت که
 این بزرگان رخصت می طلبند شما هر کدام را بقدر مرتبه ایشان تعظیم و احترام کرد
 و وداع کنید و برادران راجه و درشت و من یک یک را از راجا و بزرگان بقدر مرتبه
 ایشان خلعت فاخره میدادند بعد از آن هر یک را از اسب و دلا به و فیل بقدر مرتبه

میدادند و رخصت میکردند و بقدر مرتبه آنها بشایعه ایشان می رفتند و راجه جبر
خود از انواع تخفهای نادرو قماشهای نفیس و انواع عملیات به پیش سری کش
آورد و سری کش جو قبول کرد و راجه را بغایت نوازش نمود و گفت ای راجه این
طالع قبول کرد که این جگ را جو که کسی با یسر شده است به بهترین وجهی باقی
رسید و این نام تو را انقراض عالم ماند و در آخرت ترا ثواب بسیار حاصل شد راجه
جد مظهر گفت این همه همین توجه شما بود که این جگ با تمام رسید و گریه من چه شرم
که انجمن جگی را تمام تو انم کردن پس کش جبر رخصت طلبید و راجه از پخیل
و ارا به بی مرصع با بسیاری تحائف پیش سری کش جو گذرانیده او را وداع کرد
چون کش جو روان شدند راجه جد مظهر را برادران بشایعه همراه او راه بسیار رفتند
و هنگام وداع سری کش جو ایشان را نصیحتی چند کرد و آنگاه راجه را با برادران
رخصت کرده بجانب دوار گرفت بعد از آن راجه جد مظهر با همگی تپاده و در راه
و کر پا چایج و در هر تراش و بدر و جبر جو دهن و سایر خوشیانش انواع تحف و هدایا از
جواهر آبدار مرصع آلات و زرق و قماشهای نفیس و دیگر اجناس چندان تشکیش کرد که
از حساب افزون بود و بعد از آن اجن بهم و جبر جو دهن شکن را همراه گرفته بدین آن
عمارتی که می دیت بجهت راجه جد مظهر ساخته بودند رفتند و چون جبر جو دهن شکن را
نظر بر آن منازل افتاد جانی دیدند که هرگز در خیال ایشان نگذشته بود و در آنجا
همه صورت و منازل و مجالس و ایوان منقوش بود و حیرت بر ایشان غالب گشت
ناگاه بجای رسیدند که از سنگ بلور زمین آنجا ساخته بود مثل حوض آب بنظر
می آمد جبر جو دهن شکن و شکن کفشها کشیده جا عنهای خود را بالا داشته بگمان آن که
آب در می آیند چون پا در آنجا نهادند آن خود زمین بود و بقیه اند جبر جو دهن شکن
منفعل گشتند بعد از آن جانی رسیدند که مثل زمین مینو و چون جبر جو دهن شکن و شکن
پا در آنجا نهادند آن خود آب بود هر دو در آب فرو رفتند بهم خنجدید و دست
ایشان را گرفت و از آب بدر آورد پس ارجن را فرستاد که بجهت ایشان لباسهای

آورد و ایشان را پوشانید و خبر وجود من و شکن بجایت منتقل گشتند و از کمال غم و غصه
 عقل از ایشان برفت بعد از آن بجائی رسیدند که دیواری از سنگ بلور ساخته بودند
 و از کمال لطافت بنظر هر کس که اسباب را ندیده بود در نمی آمد و خبر وجود من و شکن از کمال
 اعتراض و غصه پیش پای خود رانی دیدند ناگاه سر ایشان بران دیوار بلور خورد
 و شکست غصه و انفصال و حسد ایشان چندان زیاده شد که تجربه در نیاید پس
 ارجح گفت شمارا هر ساعت در حیانه آفت پیش میرسد برگردید پس همه برگشتند
 و نزد راجه جدیتر آمدند راجه جدیتر ایشان را چنانچه لائق بود خدمات پسندید
 کرد و شرف و بایامی بسیار داد و پس ایشان رخصت گرفته متوجه مهستانا پور شدند
 و اکثر کور و ان قصد صا خبر وجود من با دلی پر غصه و پریشان به مهستانا پور آمد و چون
 از آن سلطنت و بزرگی راجه جدیتر شب و روز در غم و غصه میبود روز بروز ضعیف
 میشد و به هیچکس اظهار نمیگردید روز شکن در پیش خبر وجود من نشسته بود که
 خبر وجود من آه سر و از دل پر در بر کشید شکن گفت ترا چه حال پیش آمده که اینچنین
 لاغر و ضعیف میشوی و هر ساعت آه در دلت میگذشت خبر وجود من گفت چگونه غمگین
 نباشم که تمام راجهای عالم را زبون جدیتر می بینم و این سلطنت که او را و به برادران
 او دست داده است معلوم نیست که هیچکدام از آبا و اجداد ما را میسر شده باشد و آن
 جلی که جدیتر کرد من گمان نمی برم که هیچکس دیگر اینچنین تواند کرد از سلاطین
 گذشته هم شاید که کسی اینچنین جلی میسر شده باشد و ارجح بزور و شجاعت خود
 بر همه غالب آمده است و اندر حرف او متوانست شد من اینها را بنیم و غصه نخورم
 سرکیشان جویو بحبت خاطر ایشان سپال را گشتند و هیچکس از ترس پاندهوان
 حکایت متوانست کرد شمارا انواع ایزد و الهات درین جگه ایشان رسید با هر چه
 حرف ایشان نمیتوانم شد اگر زهر ایشان را امید هم نمی میرند و اگر ایشان را در آتش
 می اندازم نمیسوزند بهیچ وجه ایشان نمیتوانم کشت علاج آفت که خود را بیک طریق کشته
 جالا خود را در آتش نمی اندازم یا زهر میخورم یا خود را در آب غرق میکنم و ازین اندوه

و نعم خود را خلاص میسازم که دشمنان خود را باین سلطنت و حکومت و مال جاه بینم
و من آنقدر زور و در خود ندارم که حریت ایشان توانم شد و ملک و مال را از ایشان
توانم گرفت و تحلل آن هم ندارم که ایشان را باین حالت توانم دید پس بهتر است
که خود را بکشم تو اخی ل به پیش دهر تراشت میروی و این سخنان را که من با تو گفته
تمام را با و میگویی شکن گفت ای راجه تو چرا انقدر غم میخوری با ندوان هیچ چیز
از ملک و مال تو نگرفته اند بلکه آنچه حصه ملک پدر ایشان بود همان اور تصرف خود
دارند و زندگانی با همه کس بطریق خیر و نیکی میکنند و با ایشان هیچ نمیتوانی کرد و گفت
که تو ایشان را به مراده فرستادی تا که آن توان ایشان را و آنجا بسوزند ایشان را این
این نمیتوانست داد که مثل درویدی زنی را خواستند مانند راجه در وید بزرگی با این
دوستان بکک ایشان شد حالا آنچنان شده اند که کسی حریت ایشان نمیتواند
ار لا ارجن مثل گاندو کمانی بدست آورده است و در ترکش دارد که هر چند تیرانان
باندازد تمام نمیشود و آن تیر را که ارجن از دپوتها یافته است معلوم نیست که کسی دیگر
داشته باشد و بهیم آن گزیرا بدست آورده است که اگر بر کوه میزند نرم می سازد
و دیگران هم هر کدام تیر را دارند که کسی دیگری ندارد و آنها با وجود این شوکت و عظمت شما
کمال فردنی و متابعت میکنند و ایشان پنج برادر اند و صد برادر برادری مثل
بهیکم تا به عموی تو در کک تست و مانند درونه چایج و پیش اسو تهامان و مثل
کریا چایج و کرن و مثل من و برادران و خوشان من کسان با تو هستند اگر تو اراده
کنی بیاری این بزرگان را نام دنیا را میگیری ترا با وجود این حال غم مضایقه خوردن
هیچ خوب نیست جبر جود من گفت ای خال اگر تو میفرمائی من با اتفاق شما و برادران
خود و بهیکم تا به دو گیلان که نام نابودی پایدون منگ کرم و ملک و مال را تمام از ایشان
گیرم تا خاطر من قرار و آرام گیر و چون ایشان را از بون کرده باشم و دیگر هیچکس
برابری نمیتواند کرد شکن گفت با ندوان جنگ کردن آسان نیست جایی که راجه
جد بهطر با چهار برادر و مثل کش لکی و راجه در وید و رشت و من و سکندی و غیره

و لشکر پیاده باشد اگر دیوتها تمام کجا شوند حرفت ایشان نمیتواند شد ترا با ایشان
 جنگ کردن هیچ وجه مناسب صلاح نیست آما من یک تدبیر دیگر میدانم اگر تو خواهی
 تمام ملک و مال پانڈوان را بگیری میسرست جبر و دهن خوشحال شد و باشکون گفت
 ای خیال البته بگو که بچه طریق بر پانڈوان غالب میتوان آمد شکون گفت راجه جد شتر
 میل قمار بازی بسیار دارد و بازی نیک نمیداند من انواع قمار بازی را بنوع خوب
 میدانم که در سه عالم کسی مثل من نمیتواند باخت تو با پدر خود و هر تراشت این سخن
 را بگو و بفرما که او جد شتر را بطلبید اونی الحال می آید آن زمان من چنان کنم که تمام
 سلطنت و اموال و اسباب هر چه داشته باشد تمام آنرا از دیری جبر و دهن گفت که
 خال تو به پیش پدر من برو و این سخن را با او بگو و قرار ده که جد شتر را بطلبد پس
 شکون در ساعت نیک که خاطر و هر تراشت فرج و انبساط داشت با اتفاق جبر و دهن
 به پیش و هر تراشت رفت و گفت ای راجه پس تو جبر و دهن از غایت غم و غصه
 زرد و ضعیف شده است از شما دور است که فکر سپر خود نمی کنی این چنین سپری که
 تو داری هیچ بادشاهی نداشته باشد از شما بسیار عجب است که بحال او پدر و ازید و غم
 او را دور نسازید و هر تراشت گفت که باعث غم و غصه و اندوه او چیست شکون گفت
 فرزند تو حاضرست خود با شما خواهد گفت پس و هر تراشت بجز جبر و دهن گفت که ترا
 چه کم است که غم مخوری آنچه سلاطین را باید ترا بخوشتن و جی میسر شده است
 غم مرا مخوری آنچه دیوتها را میسرست ترا هم میسرست و دیگر باعث اندوه چیست
 جبر و دهن گفت من از جبت اینها غم نمیخورم بلکه جبت بخت و طالع نامرادی خود
 که غم مرا زرد کرده است من که آن سلطنت و شوکت جد شتر را دیده ام از آنوقت
 مرا از عمر و زندگی خود هیچ لذتی نیست و می بینم که روز بروز کار جد شتر و بهادرانش در
 ترقی است و از جمله شوکت و شمت یکی آنست که هر روز هشتاد و هشت هزار برهن
 از و وظیفه میگیرند و هر یکی از آن برهنان بی غیر خود متکا را دارند و غیر از آن فرزندان
 و ده هزار برهن هر روز در کافه و طبق طلا از مطبخ او طعام میخورند آنها را با ایشان

میدهند و باز روز دیگر طبقه طلا همه فروخته آورند چنان طور چون
طعام منجورند برهنان آن طرف طلا را می برند و راجای اطراف همه از نغایس
اقمشه و امتعه پیوسته بجهت جد مشطر میفرستند و آنقدر فیضان مست و اسبان
تازی و شتران و گاو و آن در سرکار او هست که از حد حصر افزون است و سه کرب
اشرفی از اطراف و جوانب پیشکش بجهت جد مشطر می آورند و محال نمی یابند که آنرا
بنظر جد مشطر نگذرانند من اینها را به منیم چون زنده بمانم و غم و غصه نخورم انیت
قماشهای نفیس ابریشمی و زربفت و شان و غیره از اطراف روز بروز بجهت
می آورند که از حساب افزونست و این مقدار اموال و اسباب و عظمت و شوکت که
من در سرکار جد مشطر دیده ام در سرکار اندر و جرم و برین و کبیر نخواهد بود از آن
زمان که من دولت و حشمت جد مشطر دیده ام از آن هنگام نه آرام و من
مانده است و نه هیچ فراغت کرده ام شکن با جرم و دهن گفت ای راجه من
تدبیری میکنم که هر چیزی که جد مشطر داشته باشد تو تمام آنرا از وی بری من
انواع بازی بار اچنان خوب میدانم که هیچکس در عالم مثل من نمیداند و جد مشطر
میل بازی کردن بسیار دارد اما هیچ بازی را خوب نمیداند من بدولت تو میگویم
که تمام ملک و مال آنچه داشته باشد همه از تو برم پس شکن با و هر تراشت گفت
ای راجه و اینست این پسر تو از آنده هلاک خواهد شد اگر تو این پسر خود را میخواهی
میباید که کس بطلب جد مشطر بفرستی و جد مشطر را بطلبی تا بیاید و من با او
بازی کنم آنچه او دارد از تو برم و هر تراشت گفت من باید در میان مشورت کنم
آنگاه جواب شا گویم آنچه مصلحت خواهد بود بدو بمانم خواهد گفت جرم و دهن گفت
ای راجه بدر هرگز بقمار بازی پانندوان ماضی نخواهد شد و شمار هم ازین کاشع
خواهد کرد و نخواهد گذاشت که این صحبت بهم رسد من خود را خواهم کشتن و هر ترا
بعد از شنیدن این سخن وکیل خود را بطلبید و گفت بفرما تا منزل خوب روز
بسانند و بطلا و لاجورد و نقش سازند و بجوهر مرصع گردانند تا در آنجا قمار بازی کنند

چون آن منزل تمام شود و مراجع گردانند بعد از آن و هر تراشت کس مرزاد و بدر را طلبید بدر بخد مت و هر تراشت آمد و تعظیم و احترام برادر بزرگ بجای آورده بایستاد و هر تراشت گفت ای برادر فرزندان من میخواهند که با پانڈوان قمار بازی کنند تو چه صلاح می بینی بدر گفت ای راجه قمار بازی باعث هزار کلفت و کدورت است و هر تراشت گفت امید هست که کلفت در میان خویشان نه شود و خدا بارم کند حالا این فرزندان من بسیار خواهش دارند که با پانڈوان بازی کنند و هانیکه من نشسته باشم و بیکم تپامه و درونه چای و شام و دیگر بزرگان نشسته باشند کار بزرگ نخواهد انجامید حالا ای برادر ترا میباید که زود بروی و جدی شتر را بیاری و او را بگویی که ایشان میخواهند که ملک و مال تو از تو ببرند بدر دانست که انکار و سر نخیز ندارد و اما خلافت فرموده برادر کلان نتوانست کرد بی صلاح برادر به سوار گشته متوجه دلی شد راجه جنبی با بیسم پان گفت که با من بگو که مجلس قمار بازی میان خویشان چه نوع بود و در آن مجلس چه کسان بودند و کدام کسان از آن قمار بازی خوشحال و راضی بودند و چه کسان راضی و خوشحال نبودند بیسم پان گفت که چون بدر طلب پانڈوان بجانب دلی رفت و هر تراشت جبر و دهن را تنها طلب داشت و با او ای فرزند بیا ازین قمار باختن بگذر چرا که بدر در علم و دانش و عقل حدیل نظیر ندارد اصلا باین قمار بازی شام راضی نیست من میدانم که آنچه بدر میگوید صلاح کار است و قمار باعث صد هزار فتنه و فساد است تو آنقدر ملک و مال و سلطنت داری که کم کسی امروز در عالم دارد و اکثر سلاطین عالم اطاعت و انقیاد حکم تومی نمایند و نیز آنکه تو چرا این مقدار غم میبوی و بر برادران خود حسدی بری جبر و دهن گفت ای راجه شام است میفرمایید اما من آن سلطنت و شوکت و شمت و خرمی و اسباب و لشکر که از جدی شتر دیده ام و یک آن در سر کار من نیست و من تاب نمی آورم که جدی شتر را بآن سلطنت به غیمم اگر شامیل زندگانی من و ارباب بگذارم و بیا من با پانڈوان بازی کنم و الا همین خطه خود را هلاک میکنم و خود را از شما

خلاص میارم اگر شما تجل و اسباب سلطنت جدید بشیر بدانید مرا هرگز ملامت نه کنید
 و از ولایت ختن و خطا تا ولایت بربر زمین حکم او میروید و از آنجا به بخت او تخطا که چشم
 میچکس ندیده است میفرستند آنچنان اسپان و خچران و شران و حران و سرای او
 من دیده ام که هرگز تصویران چاروا نه کرده ام و تماشاها از سقرلات و ابریشمی
 در سرکار او دیده ام که از اطراف عالم مردمان بخت او آورده اند که هرگز آنچنان چیزی را
 تصویر نگرفته است و از اطراف عالم مردمان عجیب و غریب بدکا و جدید بشر آمده
 اند که بعضی چشم دارند بعضی یک چشم در میان پیشانی دارند بعضی مردمان که آمده اند گویا
 دارند و بعضی یک شاخ بر سر دارند این همه مردم تحفها را که در ولایت ایشان میشدند
 برداشته آورده اند و درین جگ چه گویم که چه چیز را از اطراف عالم برای جدید بشر آورده اند
 اولاجا غمتی که در نواحی سمیریت میباشد آنچنان طلا بخت او آورده اند که مثل موم
 نرم بود و هر چه میخواهد از آن بدست میتوان ساختن و از کوه ها نخل آنچنان دارد و با
 آورده اند که هر جا که آنها باشند هر چه آنجا بنبندند تا شیر آنها بیج از آن چیزی را کم نمیشود
 هر چند آنان بر میداشته باشند و دیگر را جها از اطراف عالم چیزی را از برای او آورده اند
 که شرح آن نمیتوانم و او و فیلمان که مثل کوه مینایند آنقدر در سرکار او دیده ام که نتوان
 گفت و حیرت گذر هر چه چهار صد اسپ که در سرکار گذر مردمان میباشد بخت جدید بشر
 فرستاده است و راجه در وید چهارده هزار کینیز بدختر خود داده است و ده هزار غلام هم
 داده برین قیاس و دیگر چندان اسباب تجل او را هست که من تعریف آن نمیتوانم
 که در از ولایت کنار دریا آنچنان جواهر از مر و اید و یا قوت و غیره و آن مقدار از ضد
 و عودی که اندکی از آن که میالدهوی آن تمام آن نواحی را معطر میازد چندان بخت
 جدید بشر آورده اند معلوم نیست که در سرکار هیچ پادشاهی بوده باشد و از سنگلاب
 پدمنی زنان چند بخت او آورده اند ای راجه من این چیز را چون در سرکار جدید بشر
 دیده ام از آن بخت بی طاقت شده ام درین جگ راجه که جدید بشر که در حکوم که مردم
 از اطراف عالم در جها برای او آورده اند و در روز آخر که آنرا به یک میگویند من چه

عرض کنم که جدشهر عظیمی آنروز گنایند اول سپال که او را می شناسم او در اطلال نرو
علم جدشهر را بدست گرفته بود و راههای دکن حبه و جوشن او را بدست گرفته و شتند
و پسران جراسنده مثل خدمتگاران و ستار و حامل جواهر اید و شتند و راجه برات پناه
بازی او را بدست نگا داشته بود و سالک خیر او را داشت و مارجن و بهیم تجویز او را یاد
میکردند و درین جگ جدشهر مثل بیاس و پیرام و نار و دیول و دیگر مثل این بزرگان
جگ او را تمام کردند و مثل درونه چاچ بزرگی بوق را که بکریا سالهامی بسیار
دران کار کرده آنرا مصع ساخته است پر آب کرده بر سر جدشهر ریخت مثل کشش
کسی برخاست و آب بدست خود بر سر او ریخت مرا از نهایشک آمد و کار مسر کنی
بجائی رسید که امثال این بزرگان خدمت میکنند و بعد از اتمام مجلس جگ او شت
بوق میخواست پنج پانڈوان و سری کشن جیو و رشت و من و سالک من و دیگر راجه با
راکه دران مجلس حاضر بودند دیده بخود گشتم و مارجن از ان حال من بسیار خوشحال
انچه من عظمت و شمت جدشهر دیدم نه راجه من انچنان بوده است و نه راجه بکیرت
و نه راجه بهرت و نه راجه ماند با او و غیایشان و نه جگ آنها کردند یکی راجه هر چند کرده بود
و دیگر راجه جدشهر کرد و جیو و من گفت من اینمه سلطنتی را که از جدشهر به منیم جگ
تاب تو انم آورد و زنده تو انم ماند من از آنروز که آنها را دیده ام طعام و آب فراغت
نخورده ام و لاغر و ضعیف گشتم و هر تراشت گفت ای فرزند تو در سلطنت و عظمت
شوکت از هیچ کس کمی نداری و این پانڈوان خودیشان تواند اگر ایشان سلطنت مال
داشت باشند ترا نمی باید که برایشان حدیری من پدیدم بان تو ام بیا و ازین جگ
خند خود را بکنند و اگر ترا بران جگی که جدشهر کرده است صد شده است تو هم توانی
که جگ بکنی بیا و جگ بکن انچنان که راجا جگ جدشهر حاضر شده اند مجلس جگ
هم حاضر شوند و انچنان که صحبت ایشان برده بودند برای تویم خواهند آورد و این
پانڈوان برادران تواند و حکم دستهای تو دارند تو دستهای خود را بر و قطع صلح
کنن که عاقبت بلا بر تو نازل خواهد شد جیو و من معترض گشت و گستاخی کرده باید رفت

که تو چنانکه چشم نداری مرا هم میخواهی که کور کنی و تو پشیده و عقل تو کم شده است خبری
 را میباید که با همت باشد که بر همه کس غالب آید و مدعی خود را حاصل کند خواهش
 باشد خواه بیکانه بدی و نیکی را کی میباید دید و راجه که قناعت پیش گیر و از و خیر و رشد
 پیش نمی آید بلکه میباید که پیوسته در میدان باشد که ملک و مال خود را زیاده کند و شمن
 را مغلوب گرداند و در پادشاهی هیچ ملاحظه خویش نباشد که شامینفرماید که برادران و برادر
 داین پانڈوان را بگذاریم که قوی میشده باشد حکم آن دار که مرضی که در تن آدمی پورده است
 بگذارند که زیاده میشده باشد تا آخر او را بکشد و من با خود قرار دادم که یا سمری نهم و یا
 برادر خود میرسم و این زندگی را که روز بروز می دیده باشم که پانڈوان زیاده میشده باشد
 و من از ایشان کمتر باشم میخواهم شکن در نیوقت گفت ای راجه تو که انقدر از
 از زیاده و پانڈوان محنت داری بگذار تا جدی بشوی من تمام ملک او را از و برده
 بد هم جنگ من و ایشان به تیر و کمان نیست بقار بازیت جبر وجود من باید ز خودت
 که این حال من علم تمار را خوب میدانند شما حالا رخصت بدید تا اتمام ملک و مال
 جدی بشوی و در تراشت گفت تو بدی را پیش گرفته میترسم که این حسد و بدی تو بجائی
 رساند که خانواده چندین هزار ساله با برادر و من ترا هر چند نصیحت میکنم سخن مرا
 قبول نمیکنی پس هر چه خاطر تو میخواهد بکن آمار و زی خواهد بود که از من پشیمان شوی
 و آنوقت پشیمانی سود نداشته باشد پس جبر وجود من از پدر رخصت گرفته جدا آمد و
 بنصرت و تا مجلس تمار را زود رست کنند یک کپوه تا یک کپوه زمین را بنصرت و تا فرش
 کرده هزار ستون زر نگار آغا نصب کردند و سر آن ستونها پوشیدند و هزار نگار و نگار
 کاوش کردند تا در آنک زمانی آن مجلس را تمام کردند آمدیم به سخن بدر چون پیش پانڈوان
 رسید و ایشان انامدن او خبر یافتند و استقبال کرده از دیدن او بغایت خوشحال
 گشتند و راجه جدی بشوی کمال تعظیم و احترام بدر بجا آورد و احوال خویشان و دوستان
 از و پرسید بعد از آن گفت من شمار چند آن خوشحال نمی بینم باعث آن چیست گفت
 خوشان همه بصحت و سلامت اند همه شمار بسیار رسیده اند و عمر و سلامتی

مجلس عالی ترتیب داده است و شمارا بابرادران طلبیده است تا در اینجا خوششان بایم
صحبت دارند و قمار بازی بکنند و مرا برای همین کار پیش شما فرستاده اند تا شمارا ببرم
راجه جدیتر گفت شما میدانید که قمار بازی نیکم بدرگفت من میدانم که خوب نیست
بیخ فتنه و مساوت من ایشان را منع کردم اما بابرادر بزرگ من و هر تراشت مرا
بخدمت شما فرستاده مرا علاجی ننماید پیش شما آمده ام و قصه را با شما گفتم و دیگر شما میدانید
جدیتر پرسید که در آن مجلس قمار بعد از چه جور و بهیچ و بابرادران و دیگر چه کسان خواهند بود
بدیگفت اهل کسی که در آن مجلس خواهد بود و بازی خواهد کرد دشمن است و او در باب
قمار بازی و دغل و دهنستن پانسه عدیل و نظیر خود ندارد و دیگر سپهرت خیرین و دیگران
بازی خواهند کرد و جدیتر گفت این جماعت همه بازی بازان بی نظیرند و به دغل بازی
مثل ندارند و من بازی نیک نمیدانم من هیچ خیری در رفتن نمی بینم اما چه کنم که خلاف
حکم عمر و هر تراشت نمیتوانم کرد و هر چه خواسته خدا باشد چنان خواهد شد و دیگر عادت آن است
که هر کس مرا بطلبد میروم پس راجه جدیتر بفرمود تا ایراق رفتن کنند و بازان و جمیع
اسباب و اموال متوجه هستانا پور شدند اما چون حق سبحانه تعالی امری که تقدیر کرده
است بکند بنده را هیچ علاجی نیست راجه جدیتر که در آن راه میرفت بسیار گریه میکرد
رو میداد و خاطر راجه پریشان می بود همچنین منزل بمنزل میرفت تا به هستانا پور رسید
و او را بسیار شگوه های بد از راه رسید با اتفاق برادران بخدمت عمر خود و هر تراشت رفت
و به یکم تیامه و درونه چایج و کپاچایج و کرن و دیگر بزرگان همه در منزل و هر تراشت
بودند راجه با بزرگان همه را در یافت بعد از آن رفته گانداری را دیدند بعد از محطه
در ویدی بازنان بسیار آمده گانداری را ملازمت کرد و تمام عروسان گانداری آنجا
بودند همه آمده در ویدی را و دریافتند فرزندان جرجو و بهیچ و دوساس و کرن غیره از آن
مورث در ویدی و آن شجیل و آئین او بجاییت پریشان خاطر گشتند و رشک بردند
و هر تراشت بفرمود تا منازل نیک بجهت ایشان ترتیب داده و آن شب ایشان را
آن منازل برده بعضی از دوستان ایشان آن شب با ایشان صحبت و گفتند و چنان

روز دیگر شد هنگام صبح غمگین گردیدند با راجه جد مشهور باز خدمت و سهر تراشت آمدند
و سهر تراشت ایشان را همراه گرفته بان منزل که بخت تمار بازی راست کرده بودند
رفت و جود و هن و جمیع راجه با و بزرگان آنجا آمدند و مجلس منعقد گشت شکن با راجه
جد مشهور گفت که این منزل را بخت تمار بازی ترتیب داده اند حالا اسباب بازی
چیده میباشند است شروع در بازی باید کرد راجه جد مشهور گفت تمار بازی گناه است
و باعث صد نذر آفت و فساد میشود و دیگر برای جهنمی کار معرکه جنگ است تمار کار مردمان
زبون می باشد و دیگر من میدانم که تو در اقسام تمار بازی نظیر خود نداری بازی
چون با بازی میکنی و غل بازی میکنی و راست بازی میکنی و ده باش شکن گفت اگر تو
بسیار میترسی بر خیز و بازی میکنی جد مشهور گفت که از جنگ و تمار بازی نمیترسم و بازی
میکنم و دیگر هر چه خدا خواسته باشد همان خواهد شد حالا چه کس با من بازی میکند و هر چه
بر میم و یا بر میم که میدید و میگیر و جود و هن گفت هر چه قوی بری من میدهم و با تو
بازی میکنم اما از جانب من این خال من شکن می باشد و کهن را می اندازد
جد مشهور گفت این چه معنی از کیکی بازی کند و گرد و دیگری میداده باشد و دیگر شما
میدانید پس شروع در بازی کردند و راجه جد بازی میکردند و بیکیهم تپامه و در و ناچار
و کیر پا چای و و سهر تراشت و دیگر حاضر بودند و دیگر مردمان دو تیر شسته بودند و بعضی بر
صندلیها و بعضی بر قالی نشسته بودند اول مرتبه راجه جد مشهوری بغایت قیمتی که از دریا
بخت جد مشهور آورده بودند آنرا بدر آورد و دیگر بخت و گفت شما در برابر این چه بخت
جود و هن گفت که مثل این جود و هن دارم اگر تو بری من مثال او بدهم و اگر نه بری
من آنرا میگیرم پس شکن کعبین پانسه را بنیذاخت و آنرا برد پس جد مشهور گفت درین
مرتبه بیل مرصع دارم که بجوهر مرصع است و میاطراف آن زنگهای طلا راست گردانند
مشت اسب باد پامی برین چنان آوازی اذان بیل در روز جنگ می آید که دشمنان
اذان هر اسان میشوند آنرا اگر قوی بندهم شکن کعبین را با نذاخت و آنرا هم برد و بعد از آن
جد مشهور گفت و دیگر نزار بیل مست که عماری آنها همه مرصع از جواهر نفیس است و تمام نزار

روزگامی آنها از طلاست و هر کدام از آن فیلان تنها صفای و شمنان را منظم
 میگردد و قلعه ای محکم را در آن میسازد و گرومی بندم شکن کعبین را مینداخت
 آنها بر و بعد از آن جدی شهر را در غلام که مرصع پوشیده و همه نه میمند و شجاع و
 دیگر بودند که بست شکن آنها را بر و بعد از آن صدر هزار کثیر صاحب جمال که از سر
 تا پا پیر بود که هر بود و در بخت پس شکن بر اجه جدی شهر گفت که تو بسیار زرد و اموال
 جواهر باغی حالا بگو که دیگر چه داری تا اندا گرو بندی راجه جدی شهر گفت از کرم خدا و
 چندان خزینة و زر و زیور و ملک و مال دارم که از حساب شمار افزونست و با تو پیرا
 و رازی میکنم شکن باز دل بر دلبازی نهاد پس اول جدی شهر خزینة را گویست
 و شکن پانسه و خلای انداخت و همه خداین را بر و بعد از آن جدی شهر تمام گاو
 و اسبان و گوسفندان و بزبان خود را که از کنار بنارس تا کنار آب سند می چربند کرد
 بست شکن آنها را بر و راجه تمام ولایت خود را که در اسباب سلطنت مینمود و سواچی جاگیر
 بر مهران را گرو بست و شکن کعبین آنها را بر و راجه گفت حالا از جواهر و غیره که
 برادران من پوشیده اند همه را اگر دمی بندم شکن باز پانسه انداخت و گفت آنها را
 بروم راجه گفت که حالا برادر خود نکل را که چشمان سنج و صورت خوب دارد و گرو بستم
 شکن او را هم بر و دست نکل را گرفته در پس سر خود آورده بنشانند بعد از آن راجه
 جدی شهر که تمام عقلش رفته بود گفت حالا برادر خود سهد یور که در علم نجوم عدیل و نظیر
 ندارد و من بنایت او را دوست میدارم گرومی بندم شکن کعبین انداخت و گفت
 این را بروم پس شکن گفت این بر و سپران ما دمی را با ختی حالا چه میگویی و این
 بر و سپران گشتی مهیم و ارجمند جدی شهر گفت ای شکن تو دغل می بازی و از خدا تیری
 ماسه برادران را که حکم یک کسی داریم میخواهی که مخالفت در میان ما اندازی پس
 جدی شهر گفت که ای برادر من ارجمند را که در شجاعت و دلاوری در دنیا عدیل و نظیرند
 و ندارد و دشمنان را همچو آتش میوزد و گرومی بندم شکن کعبین انداخت و او را هم
 بروم گفت ای راجه از برادران تو کسی که بکاری آمد بروم حالا بغیر از مهیم من کسی نری

او را گریه بند جدیتر گفت که این بهی که مثل اندرست در عالمگیری بادشمنان
 غضب ناک می باشد و عدیل و نظیر خود ندارد او را گریه بند مرشکمن باز کعبین خسته
 او را هم برود گفت ای جدیتر حالا چیزی داری که گریه بندی جدیتر گفت لاکه بر او نه
 در باختم خود را گریه بستم شکمن باز نقش مراد آورده را چه برود گفت ای را چه جدیتر
 بسیار گنگار شدی که خود را با ختی حالا زن خود در ویدی را گریه بند گریه بوی تو آنا و
 شدی و اگر با ختی او را هم ما میگیریم جدیتر گفت حالا این در ویدی را که در لطافت
 و خوبی مثل و مانند ندارد گریه بستم جامعیتی که در مجلس شسته بودند همه جدیتر را دشنام
 دادند و برود لعنت کردند و گفت کسی زن گریه بند و پدر دست بر سر نهاده از
 هوش برفت و بهیکم تپامه و در و ناچار چ و کر پا چایج را رنگ از رخ برفت اما
 و هر تراشت خوشحال میشد و آهسته می پرسید که فرزندان من چه چیز را بردند کرن و
 و دو ساسن اظهار خوشحالی کردند و بغیر ازین سه چهار کس دیگر همه مردمان را اشک از
 چشمان روان شد پس شکمن پانسه را بیداخت و در ویدی را هم برود جبرود من
 با پدر گفت که برود در ویدی را بیار تا خانه ما را جابوب میکرده باشد پدر گفت تو
 بد عمل بوده این چه معنی دارد که زن حیل بزرگی را که زن برادران تست میگوئی
 که او را بیار تا خانه ما را جابوب میکرده باشد ترا هم روزی میباید مردن و تو این شایسته
 می آزاری و هیچ ملاحظه روز دیگری نمی بینی و این در ویدی کنیز نشده است چرا که این
 جدیتر بی عقل اول اگر در ویدی را می باخت او از آن شامیست اما اول خود را
 باخته است بعد از آن در ویدی را این در ویدی کنیز نمیشود پس پدر بهیکم تپامه
 و در و ناچار و دیگران رو کرده گفت که شما این بی عقل را هیچ نمیگوئید و هیچ
 ملاحظه روز مردن خود نمیکنید و جبرود من گفت که ملاحظه روز دیگر میکنم چرا که روز
 از دست تومی آید من و خانوادۀ خود را بر بارده جبرود من گفت لعنت برین پدر
 باد که هیچ کار از منی آید آن لازم من را کاس کامی را طلبید چون برات کامی آمد
 جبرود من با او گفت که برود در ویدی را بیار و از پانده و آن هیچ ملاحظه مرا پوش در ویدی

آمد و گفت که راجه بدشتر ترا باخته است تو کنیز جبرجود من شده بیا و همچون کنیزان
دیگر خدمت راجه کرده باش در ویدی گفت من کنیز نیستم که مرا کسی باز دارد کدام
مرد بیقل و نادان باشد که زن خود را باز در اس کامی گفت راجه بدشتر خود را
و چهار برادران خود را و ترا بر راجه جبرجود من باخته است ترا دیگر سخن نمی رسد بزخیر بخاتم
راجه برو در ویدی گفت که تو اول برو و پیرس که راجه اول مرا باخته است یا خود را
باخته دیگر مرا نمیتواند باختن مرا کامی مجلس آمده از بدشتر پرسید که تو اول
خود را باختی یا در ویدی را راجه بدشتر از مشر منگی سر در پیش انداخت و هیچ
جبرجود من گفت اینها چه سخن است برو در ویدی را گرفته بیا و تا هر چه سخن داشته باش
در حضور بگو و پیرس کامی از ترس بهیم نرفت جبرجود من با برادر خود دوساس گفت
که این از بهیم متیرسد تو برو در ویدی را بیا دوساس برخاست و پیش در ویدی
آمد و گفت که بدشتر ترا بر راجه جبرجود من باخته است راجه ترا می طلبد بزخیر و نیت
راجه برو و هر سخنی که داری هانجا بگو در ویدی گفت هلاک کوروان نزدیک سیده است
که اینچنین کار را می کنند در ویدی در آنوقت حاضر بود و لباس حرکین پوشیده
بهمان لباس برخاست روان شد چون نزدیک خانه دهر تراشت رسید بگریخت همان
زمان دوساس عقب او دوید و مو لمی در ویدی را که بغایت سیاه و دراز و نوید بگفت
و کشان کشان او را مجلس در آورد و در ویدی میگفت ای صی من بکن نیستم مرا بگذار
و از خدا ترس دوساس اصلا گوش سخن او نکرد و گفت تو هر چه میخواهی میگفته باش
تو کنیز شده کنیزان را شرمی نمیشد به اینچنین احوال در ویدی را آورد چون آن
مجلس در ویدی را دیدند که بآن وضع آوردند همه از مشر منگی سر را در پیش انداختند
و در ویدی را و بجایه بزرگی که در مجلس بودند مثل بهیکم تبانه و در ویدی را چای کرده گفت
که شما بگوئید که راجه مرا اول باخته است یا خود را اگر اول خود را باخته است پس مرا
نمیتواند باختن جامعی که بزرگان بودند سر در پیش انداخته هیچ نگفتند در ویدی را
هر یک نگاه کرد شاید که یکی از ایشان او را خلاص کند بانه توان را نگاه در ویدی

از خبر تیر بدتر بود اما هیچ نگفتند و ساسن چون دید که در ویدی بر پاندها ن نگاه میکند
 دست او را گرفته بطرف دیگر کشید گفت ای کنیز هر طرف چه نگاه میکنی کردن دشمن چون
 شنیدند که دوساسن او را کنیز گفت گفتند شاید باش خوب گفتی در ویدی گریبان
 گفت که شما همه زن و فرزند دارید چون روا میدارید که اینها اینچنین با من میکنند من
 یک سخن از شما میپرسم دوساسن در ویدی را بنیاد دشنام دادن کرد و خیال مقنعه او را
 بکشید که مقنعه از وی جدا شد بهیم درین وقت از قمر بطیافت شد و با جبهه شتر گفت
 که تمار بازان که در عالم میباشند همه خیر را را میبازند اما هیچ کدام از ایشان زن خود را
 گرو نمی بندند تو این چه کار کردی که زن خود را باختی تا این مردمان عاصی زن ترا در برابر
 تو باین مجلس آورده اند کار را با او میکنند و تو هر چه از ملک و مال باختی سهل بود
 و مرا بدی آمد اما این را طاقت ندارم که زن خود را بباری از جن گفت ای بهیم تو هرگز
 با راجه اینچنین گستاخ حکایت مکن و این جا که از هیچ چیز این مقدار خوشحال نخواهند شد
 که ازین گستاخی تو براجه مناسب نیست که با برادر کلان خود اینچنین سخنی کنی بهیم
 من حالا این هر دو دستهای خود را در آتش میوزم که در برابر من این گناهکاران
 این کار را بکنند و تو هم مرا منع میکنی که هیچ مگو و بگیر این دستها زور بچه کار خواهد آمد
 اگر من حرمت برادر کلان خود را نگاه میداشتم دستهای او را از بازو میکندم چه که
 در ویدی را حالا نوبت آنست که در خانه من باشد از بچه تقریب زن مرا می باز و بگیرن از
 برادران چه وجود من گفت یاران شما هم بزرگانید از خدا ترسید یک سخن راست
 بگوئید این عورت سخنی راست میگوید یا دروغ که اگر راجه اول خود را باخته است مرا
 نمیتواند باخت راست گفت یا نامعقول اگر راست گفته باشد شما چرا نسئید و حق
 را می پوشید هیچکس از اهل مجلس جواب او ندادند و هیچ نگفتند و بگیرن دست بردست
 زده گفت که راست گویی در میان این مردم نموده است این عورت راست میگوید
 که او کنیز نشده است و راجه بعد از آنکه خود را باخته باشد دیگر او را نمیتواند باختن اهل
 مجلس جمعی که انصافی داشتند بگیرن را تعریف کردند و دوساسن را دشنام دادند و چون

برخواست و دست بکمرن را بگرفت و گفت تو بی عقلی و نسیانی که چه میگوئی حق نیست
که جد و جهر در رویدی را باخته است و او کمتر شده زن را میباید که یک شوهر داشته باشد
این زن یعنی در رویدی که پنج شوهر دارد و حکم قهبره دارد اگر باین مجلس در آید او را هیچ عیب
نخواهد بود بعد از آن کرن و جهر و دهن باد و ساسن گفت که این برادر تو بکمرن بی عقل
گوش بسخن او ممکن و جامه را از تن پانڈوان و در رویدی بد کن پانڈوان چون این
سخن را از کرن و جهر و دهن شنیدند همه رفتهای خود را خود از تن بر آورده انداختند و
بر بنه شستند در رویدی از ترس آنکه مبادا جامه او را هم از تنش بیرون آورند می لرزیدند
دو ساسن بجانب در رویدی روان شدند تا جامه را از تن او بیرون آورند در رویدی در میو
سرکیش جوی را یاد کرد و مدد طلبید ناگاه در بدن در رویدی بسیار جامه پیدا شد دو ساسن
در نیوقت پیش در رویدی آمده جامه را از تن او بیرون آوردن گرفت از اندرون
جامه که در تن در رویدی بود از عنایت آنکی جامه دیگر ظاهر میشدند مردمان که آنرا دیدند
همه حیران ماندند و فریاد از خلق برآمد بهیم را طاعت نمازد از قهر دستها را محکم بر چهار زانو
ای کسانی که در اینجا حاضرید بشنویید من هرگز دروغ نگفته ام و نخواهم گفت اگر من
دو ساسن را نکشم و خون او را نخورم هرگز بزرگ نروم چنانچه اجداد من در آن جهان
بر ارباب رسیده اند من نرسم حاضران مجلس چون سخن را شنیدند همه بروی آفرین
کردند و در دل جهر و دهن و کرن را نفرین کردند دو ساسن هر جامه که از تن در رویدی
بدر می آورد جامه دیگر در تن او ظاهر میشد و چندان جامه از تن در رویدی بر آورد
که دو ساسن خسته شدند و دیگر قوت در دستهای او نماند چون دیگر در وی قوت نماند
دست از در رویدی باز داشت حاضران مجلس اکثر با واز بلند بر دو ساسن لعنت
کردند و مردم و هر تراشت را دشنام دادند که پسران او انجین اعمال شنیع میکنند
در نیوقت بدر برخاست و بدست مردم را اشارت کرد که خاموش شوید چون خاموش
شدند بدر گفت ازین بدر مجلس هرگز نبوده است که درین مجلس همه گناه میکنند
و راستی و خیر ازین مردم رفته است یک بکمرن درین میانه سخن بر راستی گفته بود

آنرا هم گوش نکردند نمیدانم که چه بلا برین مردم نازل خواهد شد من حکایتی به گویم
 در زمان قدیم سد یوزا و لادانگرا و بلوچین پسر پهلاد بر سر زنی نزاعی کردند سد یوزا گفت
 من کلان ترم و این زن را میخواهم بلوچین گفت بزرگتر منم این عورت را میگیرم
 هر دو نزد پهلاد آمده بحث خود را با وی گفتند و گفتند راست بگو که از ما نزد تو که را میپسند
 ترست و کدام را لایق است که این زن را بگیرد و اگر تو دروغ میگوئی سر تو از تن جدا
 خواهد شد پهلاد برسد و همراه ایشان پیش کتب رفت و با وی گفت که این مردم
 اینامی تواند راست بگو که ازین هر دو کدام یک اصیل تر و بزرگتر است گفت
 هر کس که سخن راست را نگوید بد فرخ میرود لائق آنست که مردم سخن حق را
 نبینند و راست بگویند و در هر مجلسی که شخصی دروغ بگوید بیشتر آن گناه بکسی
 میرسد که صاحب مجلس باشد و اهل مجلس هم گناه میشوند و اگر کسی گواهی دروغ
 بدهد هر ثوابی که در عمر خود کرده باشد تمام بگناه مبدل میشود و هیچ گناهی برابر گواهی
 دروغ نمیشود و هیچ ثوابی برابر راست گفتن نیست پهلاد چون این سخنان را از
 شنید بسیار ترسید و گفت من خود نمیدانم که از میان دو کس کدام بزرگترست پس
 چون حق را بپوشتم پس با پسر خود گفت که ای فرزند سد یوزا ترست میگوید حق بجا
 اوست و او از تو بزرگترست و پدر او از من که پدر توام بزرگترست و مادر او از مادر تو
 بوترست سد یوزا چون این سخن بشنید با پهلاد گفت که رحمت بر تو باد که این سخن
 حق پوشیدی و راست گفتی حالا من از خدا میخواهم که این پسر ترا عمر دراز کند
 بپدر گفت ای پادشاهان بزرگان همه رست را تعریف کرده اند و رست را از فرزند باز
 نداشته اند حالا شما را چه هست که درین مجلس سخن راست را در باب درویدی
 نمیکوید هیچکس از اهل مجلس گوش به سخن پدر نکرد و در نیوقت کرن باد و ساسن گفت
 که این کنیز را راجه نگذاشته است بفرما که او را بخانه جبر جود من بزنند تا مثل دیگر
 کنیزان خدمت میکرده باشد و ساسن دست درویدی را گرفته نزد کشید
 درویدی گفت صد لغت بر تو باد که این چنین گناهی میکنی و من عورت بگناه می

که هرگز نبرد بیکانه نگاه می نکرده ام میرنجانی مجلس که چندین بیکانه نشسته اند مرا بر من
میگردانی معلوم میشود که پلاک شما نزدیک رسیده است بهیکم تیا مه گفت ای درویدی
تو خاطر جبار که خداوند تعالی عزت ترا درین معرکه نگاشت و لباسها از غیب تو فرشت
و عقل و درفش ما مه رفته است که اینچنین امور ناخوش را می بینیم سخن حق را نگوئیم
گفت ازین معلوم میشود که عصب خدا درین نزدیکی به کوروان خواهد رسید و بهیک
مباد خواهد شد و جادویش را اگر بگوید که درویدی کنیز شده است ما هم قبول کنیم چه جرمی
گفت جدویش را یکی از برادران هر چه در باب درویدی بگوید یا از آن برنیگوید پس همه
مردم جرمی را با این سخن تحسین کردند و منتظر بودند که آیا راجه جدویش را برآورد
چه خواهند گفت بهیم گفت ای حاضران مجلس بزرگ ما همه جدویش را ست و ما را نمیرسد که
بر روی اعتراض کنیم من این همه تحمل بحبت خاطر برادر کلان خود میکنم و هیچ علابی
ندارم و می بینیم که موی درویدی را گرفته میکشد و اگر این نمی بود من بهین دستهای
این سپران و هر تراشت را چنان میکشتم که تمام اعضای ایشان خور و میشد که گفت
کس در جهان اختیار خود ندارد غلام و کنیزک و زن اختیار ایشان بدست دیگر میباشد
اگر جدویش غلام شده است زن او هم کنیز شده است پس درویدی را گفت تو چرا
سخن بسیار میگوئی حالا بخانه راجه جرمی بر برو خاطر جمع دار که او ترا بشو و دیگر خواهد
داد که او ترا بتماز باز بهیم این سخنان را بشنید و از غضب دستهای خود را بگریزد بحبت
خاطر برادر کلان خود سخن درشت نگفت و گفت از نیکه ما را اگر غلام میگوید بدی
ازین غصه می آید که عورت بزرگی را کنیز میگوید جرمی جرمی راجه جدویش را گفت که تو
راست بگو که این زن شما درویدی کنیز شده است یا نه هر چه تو بگوئی من بدان عمل
میکنم جدویش را هیچ نگفت پس جرمی جرمی بدرویدی اشارت کرد و گفت بیا بزانوی
من بنشین بهیم را طاقت ضبط نماند و آواز بلند گفت ای مردمان که درین مجلس
نشسته اید نشوید اگر من بفرب گز خود این زانوی جرمی جرمی را نشکنم و فربج بهیم
من شد و این سخن گفت و از غایت غصه از هر بن موی او مثل شعله آتش بکشد آمد و

ای یاران دشنی و بدی در میان شما پیدا شده نمیدانم که چها از باعث قمار بازی
بر سر کورمان خواهد رسید ارجن گفت ای یاران چون جدی شتر که صاحب بزرگ است
اول خود را باخته است هر چه داشت از تصرف او بدر رفت و دیگر را چون میتوان باختن
در نیوقت از ان خانه دهر تراشت که آتش درومی بود آواری مثل آواز شغال بر آید
و شغالان صحرای آن آواز شنیدند همه بنیاد فریاد کردند و بدیدیم تپانه و بدیدیم ناچار
و که پا چایج و گاندزاری در خانه همه گفتند خدا خیر آفرود که عجب شگون بدی خلا شده
رگاندزاری و بدی پیش دهر تراشت آمده او را بگوشه بروند و با او بگفتند که اینجا شگون
بدی حاصل شده است که از ان بدتر نباشد دهر تراشت کس خود را بفرتاد و بدی
را طلبیده گفت ای فرزند توکاری کردی که همه خانواده ما از ان زیر زور خواهد شد
تو با همه برادران کشته خواهی گشت بعد از ان دهر تراشت کس را فرستاد و بدی
طلبیده با او گفت ای دختر سپران من بد کردی که ترا بخانیند حالا از من چیزی
بطلب که بمیدم در و بدی گفت آن میخواهم که راجه جدی شتر را بگذارید و علامت مید
دهر تراشت گفت و دیگر هم چیزی بطلب در و بدی گفت و دیگر آن میطلبم که بهیم ارجن
و نکل و سدید را با ارا بهار اسلحه ایشان بگذارید دهر تراشت گفت این را هم قبول
کردم و دیگر چیزی هم بطلب در و بدی گفت همین لطف که با من کردید از شما منت
گشتم و دیگر چیزی از شما نمیخواهم که شوهران مرا خلاص کردید کرن در نیوقت اینجا آمد
و چون سخنان را شنید گفت در عالم مثل این زنی که در و بدیست بنوده است
و نخواهد بود که شوهران خود را خلاص کرده بهیم گفت این پسران پا ند حلالا چنین
کسان شدند که زن ایشان را خلاص کند دیول نام رکعیشری بوده است او گفت
که سه چیز بسیار خوب میباشد فرزند و مهر و زن که اگر همه کس و همه چیز از این کس
و این سه کس نمیرود پس بهیم با ارجن گفت که ای برادر من میخواهم که این جماعت را
که با من اینچنین کارهای بد کردند همه را بکشم و غضب من بغیر از این کار که همه مردم را
بکشم تسکین نمی یابد در نیوقت که بهیم این سخن را میگفت از غایت قهر او و دودش آرا

آتش از سوراخهای گوش و بینی او سوزده بود راجه جد مهرش چون این حال او دید و
نصیحت کرد و تسکین داد پس راجه و برادرانش پیش و هر تراشت رفته دست برد
نهاد و ایستادند و گفتند ای راجه خوشحالی ما و ایم این بود که خدمت شما را میکرده
باشیم و حکم شما را می شنید باشیم حالا هر خدمتی که بخواهید از ما بکنیم و هر تراشت گفت ای
جد مهرش شما فرزندان گرامی من هتقد خیریت شما را از خدا و زحمات میکنم حالا شما بولایت
خود بروید و بسلطنت و حکومت خود مشغول باشید و توای راجه جد مهرش هم خبر امیدانی
ترا حاجت نصیحت نیست اما انقدر بشما میگویم که از خود بسان بزرگتران در مقام غرت
و حرمت بوده باشید و با کسی عداوت فوریید و جبر وجود همین این بدی که کرد شما آنرا
بدل خود میارید و شما بمن که جای پدر شما ام و بگانداری که بجای مادر شماست نگاه
کنید و بجز جود و همین و اعمال او نظر نکنید و من جبر وجود همین را بیشتر از آمدن شما از قمار بازی
بسیار منع کرده بودم اما جماعتی مردمان بد در گرد جبر وجود همین هستند و ما بحال خود میگردانیم
حالا شما را رخصت دادیم که بولایت خود بروید پس پانژوان و هر تراشت را و داع کرده
ارابه های خود تیار ساختند و میخواستند که سوار شده روان گردند و در نه وقت دوستان
از زمین جبر یافته تعجیل تمام دوید و پیش جبر وجود همین رفت و گفت ما بعد از رخصت
مشقت بسیار کاری کرده بودیم که پانژوان را زبون ساخته بودیم این پدر نادان
تو همه محتامی ما را ضایع کرد پس جبر وجود همین و کمرن و شکن پیش و هر تراشت آمد
جبر وجود همین گفت ای راجه آن سخن بر سببت را که با اندر گفت نشنیده اید که گفته
بود بهر نوع که میتوانی کاری بکن که دشمن زبون شود تا توانی میان بکن که بی جنگ
دشمن را معدوم گردانی ما بعد از رحمت بسیار کاری کرده بودیم که پانژوان را
زبون ساخته بودیم و اموال را سلب ایشان را گرفته بودیم حالا شما ایشان را
میگذارید تا بروند و ازین فحشه باز گردند و همه ما را بکشند شما ما را رخصت بدید
تا باز با پانژوان بازی بکنیم ما بن مشروط که هر کس باز دوازده سال بمکمل میان
برده و سال سیزدهم میان باشد و اگر دران سال جانی ایشان را نشاند

تا دوازده سال دیگر و بچگی باشند چون تا دوازده سال ایشان را بچگی هرگز
خداوند اندک ایشان ندهد بمانند یا ملاک شوند سال سیزدهم که ایشان را پنهان
باید بود هرگز نخواهد بود و چرا که ایشان مردمان بزرگ اند هرگز پنهان نخواهند ماند
باز دوازده سال دیگر سرگردان خواهند گردید و باز از بلای ایشان خلاص میشویم
و هر تراشت گفت این تدبیر خوب است زود کس فرستید و ایشان را باز گردانید
چون این خبر را مردم شنیدند که باز این جماعه میخواهند که بپایند و آن قمار بازی کنند
در و ناچار و به یکم تپا و سودت و مالیک و کرایا چای و پیر و سوتها مان و
حبیس و پور سواد بکین در مقام منع آمدند و هر تراشت را گفتند گذار که قمار بازی
کنند و هر تراشت گوش سخن این مردمان نکرد و کس فرستاد و بپایند و آن طلبید
آورند گانه کاری در میوقت با و هر تراشت شوهر خود گفت که در هنگامی که وجود
متولد شده بود و آن آواز از و ظاهر گشت بدگفته بود که ازین سپر خانواده شما
خواهد افتاد و آیا بیا و تو مانده است حالا آنوقت را می بینم که رسیده است که آنچه بد
بنظر آمد و بشومی اعمال این سپر خانواده چندین هزار ساله کور و آن زیر و زبانی
و تو همه چیز را نمیدانی ترا چه شده است که گوش سخن این نادان میکنی و تو بپایند
را که ایشان هم فرزندان تو اند و ترا رعایت احوال ایشان کردن لازم است یکم تپه
رضعت دادی تا بخانه های خود بروند حالا بار دیگر ایشان را طلبیده تا باز ایشان را
آزار کنند چه معنی دارد از من بشنو خیر و صلاح و صلح هم را از دست مده و بگذارد
که بپایند و آن بولایت خود بروند و دیگر ایشان را مرغان که بخدا خوش نخواهد آمد و تو
این بدی بود و فرزندان تو خواهد رسید و هر تراشت گفت من میدانم که تو راست
میکوی اما چه کنم باین سپر خوب نمیتوانم آمد سخن مرا نمی شنود بگذار هر چه خواهد
بکند و هر چه خدا ایتالی خواسته است چنان خواهد شد پس هر تراشت را کای را
در عتب پاند و آن فرستاد و در هنگامیکه بپایند و آن روان شده بودند و
داشتای راه با ایشان رسید و گفت که هم شما را چه و هر تراشت شما را طلبیده است

پانزده روزان با هم مشورت کردند که آیا برویم یا نرویم راجه جدید شتر گفت من بقیه سیدیم
که درین رفتن اصلا خیر و صلاح نیست و آنچه کمال بدی و زبونی بوده باشد با
خواهد رسید اما سخن عمومی خود را خلاص نمیتوانم کردن این گفت و باز گشت و گفت
ما میدانیم که درین رفتن اصلا خیر و صلاح نیست و آنچه کمال بدی و زبونی بود
باشد با خواهد رسید اما سخن عمومی خود را خلاص نمیتوانم کردن این گفت و
باز گشت و گفت ما میدانیم که درین رفتن همه چیز را خواهد بردن و اختیار مییم
و چون کسی را بلایی خواهد رسید عقل او هم میرود پس با برادران می آمد تا منزل
و هر تراشت رسید باز جبر بود من و شکمن پیش آمده با جده شتر آغاز بازی کردند
شکمن بجده شتر گفت که آنچه از ملک و مال داشتی همه را باختی همه از ماست
حالا با من شرط بگویم یا نه که اگر تو بری آنچه از ملک و مال باخته تمام را برده باشی
و با بیکل رفته دوازده سال آنجا بوده باشم و اگر بیایند تا دوازده سال شما بیکل بروید
و سال سیزدهم باید که شما بیج جاپا هر نشوید و اگر نشوید تا دوازده سال و بیکل بروید
اهل مجلس چون این سخن را شنیدند همه بغایت آزرده خاطر گشتند و همه گفتند
لغت برین خوشیان با و که با خوشیان خود در چه مقام اند راجه جدید شتر ازین
سخنان بسیار آزرده خاطر گشت اما بیج اظهار نکرد پس به همین شرط مذکور شکمن پلنگ
یعنی کعبین و غل انداخت و نقش مراد آورد راجه جدید شتر این شرط را بخت
با اتفاق برادران همه لباسها را از تن بدر آورده پوست آمو پوشیدند و در وقت
دو ساسن گفت حالا سلطنت بر راجه جبر بود من قرار گرفت و این جاعه رفتند چنان
که بر سر ایشان خواهد آمد و خدا داند که اینها زنده خواهند ماند یا خواهند مرد و درین
دوازده سال نوعی هلاک خواهند شد حالا خود دولت از ما باشد بهریم گفت شما
بسیار خوشحالی کنید عنقریب است که این محنت ما بر آمده است جنگ شما خواهیم آمد
ترا و برادران جبر بود من را من خواهم کشت و این کرن را که باومی نازید برادران
از جن خواهد کشت و این شکمن و غلی را سید و خواهد کشت و خانان شما نیز بر خواهم کرد

دوساسن گفت حالا دولت از ما باشد اگر میان ما دشمنانک شود آنوقت هر شما
غالب خواهیم آمد بعد از آن دوساسن با درویدی گفت که تو هم همراه این مردان
میروی اینها حکم خواهی سر آمد و از دیر چایکی را از ما شوهر نسگیری تا فراغت میکرد
باشی بهیم گفت ای سحیا در برابر ما با حرم ما این چنین سخنان میگوئی و شرم نسکنی
اگر من ترا با این برادر کنهگار نکشم پس سپهر کنفی بتا شرم دوساسن گفت مرا
از این سخنان تو هیچ پروائی نیست این سخن گفته برخاست و در مجلس بنیاد قصه بود
بهیم گفت اگر من سر ترا بنهم و خون ترا بخورم بدو رخ روم این سخن گفته همه پانزدان
برخاسته رفتند و راه جنگل پیش گرفتند بهیم فریاد کرده گفت که ای دوساسن سخن
مرا یاد کن و نگاوار که غمخیز است که ترا با همه برادرانت خواهم کشت از این گفت
ای برادر با اینها سخن چه میگوئی و قتی که کاری بکنم آنوقت همه خواهند دید که من
کین را با تمام دوست دارانش خواهم کشت و سلطنت را بر آید و بدمشتر خواهند آمد
راجد بدمشتر گفت در چنین وقت بسیار سخن نمی باید گفت بدمشتر با بهیم تپه
و در و ناچار چ و کرا پا چارچ و بدو و گردید آن گفت که حالا از شما رخصت میخوانم و از خدا
امید میدارم که یک مرتبه شما را به بنیم اهل مجلس هیچ جواب از شرم ندادند بدگفت
شما خود میر و پید این مادر پر خور را پیش من بگذارید راجد بدمشتر گفت تو بجای
پدیرائی هر چه حکم میکنی ما را از آن چاره نیست اما التماس داریم نگذاری که او هم
بسیار بخورد و محنت بکشد بدگفت و گفت حالا شما را بخدایم سپارم و این نصیحت
میکنم که درین غری و محنت چنان سلوک کنید که در برابر از شما هیچ کس مطلع نشود
و این وزیر شما دهم مرد غریب و ناما و غریب است او را غریز دارد و از سخن او بدو نزدیک
پس پانزدان بدو و دیگر غریزان را وداع کردند و متوجه صحرا گشتند در ویدی بخت
کنفی رفت تا رخصت بگیرد کنفی او را نصیحت کرده باز گشت پانزدان بخت
متوجه شدند و همه زمان که در مهتنا بود و روزی از رفتن ایشان گریه بسیار کردند
و هر تراشت بدو را طلبیده گفت برو به بین که پانزدان هر که یام بجه طریق میروند

چه میکنند بدرفت و ایشان را بدید و بازگشته با دهر تراشت گفت که راجه جد مشهر
در وقت رفتن سر روی خود را بیارچه پوشیده بود و سر در پیش انداخته میرفت و
بهیم سین هر دو دستهای خود را دراز کشاده بود و برانها نگاه کرده میرفت و ارجن
ریگ بسیار بدست گرفته پاشیده پاشیده میرفت و نکل گل و لای بسیار بر تمام بدن
خود مالیده بود و سید و بهیم گل بر روی خود مالیده بود و در عقب جد مشهر میرفتند
و رو پدی موهای خود را که بغایت سیاه و دراز است بر روی فرو گذاشته چنانچه تمام روی
او را پوشیده بود و گریه کنان میرفت و دهم بر دهنش که وزیر دار علیه پاندها است از
سیام بیدافسونهای را که از ان بلاتانل نشد و با از خوش میخواند و پاره علف مستر
بر دست داشت و عقب ایشان میرفت و سر تراشت باید گفت که با من بگو که پاندها
بچه جبت اینچنین کار کرده میرفتند باید گفت اگر چه پسران تو با جد مشهر این قدر
بجیرمتی و بدی کردند اما او هنوز نیکی خود را نمیکند و چون از اعمال فرزندان تو بسیار
تقدیر روی خود را پوشیده است که مبادا نظر غضب آلود او بر کسی و یا چیزی افتد و بگردد
بد و رسد و نابود شود و بهیم سین که هر دو دستهای خود نگاه میکرد و با خود میگفت که هر دو
دست من زود بخیزد و فیصل دارند و بچکس در در حریف حریف این دستهای من نیست
اگر چه این جماعه بدغا بازی ملک و مال و اسباب ما را گرفتند و زور این دستهای خود
زود از زود و انتقام خود را از ایشان خواهم کشید و آنچه دارند همه از ایشان خواهم گرفت
و ارجن که ریگ می پاشید اشاره بان کرده که چنانچه این ریگ بی نهایت است
تیرابی من هم بی نهایت اند آنقدر تیر می اندازم که دشمنان خود را به کشتن و عالم را
بگیرم و انتقام خود را از ایشان بکشم و نکل چون بغایت خوش صورت است کل و
لای بر خود مالیده است که مبادا از ان را نظر بر روی افتد و فریفته او شوند و موجب
گناهکاری او شود و سید و ارجن غصه چون این کار را بر ایشان واقع شد زگرش متغیر
از ان گل بر روی خود مالیده است تا کسی غیر روی او را ندانند و رو پدی که موهای خود
را کشاده گریه میکرد اشاره بان کرده است که آن جامعیتی که این کار را با من کرده است

کاری بکنم که همه کشته شوند و زنان ایشان موهای خود را بر کشته های ایشان بکشایند
 و بر حال ایشان فوج وزاری کنند و مهموم که افسون شایم بید میخواند اشاره بان
 میکرد که چنان افسونها میخوانم که همه کشته شوند و علف سبزه که دست گرفته بود
 یعنی بعد از هلاک ایشان من جگ بکنم و افس ایشان را دم هم نگاه میکنم یا ندوان بران
 میرفتند تمام مردمان شهر مستنای پور از فراق ایشان میگریستند و زمام کوروان
 میکردند چون یا ندوان رفتند برق و صاعقه بی ابر پیدا شد و زمین بلرزید و اگر چه
 وقت گرفتن آفتاب نبود آفتاب کم کوف گشت و در روز تاره از آسمان در کمال
 مهابت بفتاد و بر کنار مستنای پور به گشت و جانوران صحرائی بجانب آبا و می آمدند
 و شغالان در روز بازار شهر آمده فریاد میکردند و گرگس آمده بر بالای دروازه
 بدر باد و هتر تراشت گفت که صحبت مشوره و تدبیر یون تو و اعمال نامصواب فرزند
 این شگونهای بدر و نمود و نتیجه آنها نیست که بعد از اندک مدت تمام کوروان هلاک
 خواهند شد و در نیوقت که بدر باد و هتر تراشت این سخنان میگفت همه کوروان
 در مجلس شسته بودند که ناگاه نار و بان مجلس درآمد و گفت ای یاران شما بسیار
 به کردید که آن برادران خود را که بصفات حمیده آراسته بودند و بجان میداد و ایشان را
 بجنگل و بیابان فرستادید ازین بشنیدید که ایشان را تسلی و دجونی کرده باری گردانید
 و در بعد از سیزده سال بشومی اعمال جبر و دهن و بزور و شجاعت بهیم و ارجین همه
 شما نخواهد ماند و همه شما را هلاک و نابود خواهند کرد و خانه های شما خراب خواهند گشت
 و اثری از شما نخواهد ماند و بعد ازین حکایت رو به و هتر تراشت کرده گفت بشومی
 این بهت یعنی جبر و دهن نسل تو خواهد بود و من هر چه بود با شما گفتم ناز
 این سخن گفته از نظر غائب شد و کوروان چون شنیدند که بعد از سیزده سال
 بلا بر ایشان نازل خواهد شد در دفع این بلا با هم شورت کردند و برای ایشان برین
 قرار گرفت که در دنا چای فنون ساگری را به یا ندوان یاد داده است اگر او بجا
 ما باشد بر یا ندوان غالب خواهیم آمد پس جبر و دهن و کرن و شکنج هر کس که در

بخدیت در دنا چارج رفتند و گفتند که ما این سلطنت و ملک را برکت تو یافتیم
 و ما همه بنده و خد متنگار توایم و این سلطنت و ملک ما تعلق متوجه اوست و التماس میداریم
 که تو این سلطنت را قبول کنی و ما را در غل حمایت خود نگه داری و در دنا چارج گفت
 من میدانم که عرض شما ازین آنست که بواسطه آمدن من بر پانژوان خال آبید
 من باشما سخن راست بگویم پانژوان جامع می هستند که کسی برایشان خال آب اند
 آمد و ایشان را هیچ کس نمیتواند کشتن یا ران از دست من کاری نمی آید و من
 بشما اتفاق میکنم و از شما جدا نمیشوم قدری که من تو انم در نگارهایی شما تقصیر
 نخواهم کرد و میدانم که بعد از سیزده سال منم در سر شما خواهم رفت و من چون
 مدتی شد که باشما میباشم و شما امر و التماس من آورید مرا بجهت خاطر شما پانژوان
 شاگردان نیک من اند و بخیر و خوبی زندگانی مینمایند و دشمنی مینماید کرد و بیشتر میان
 من و راجه در و بد محبت و دوستی بود و او با من بدی کرد و من سلطنت او را یک مرتبه
 از او بزرگتر فرستم و او بجهت کشتن من بجای کرد و باین نیت که سپری او را پیدا شود
 که مرا بکشد آخر از میان آتش هوم آن جگ سپرد برآمد بصورت شعله آتش که
 زره پوشیده بود و تیر و کمان در دست داشت مرا از دیدن آن سپر ترس عظیم پیدا
 او درشت و من نام دارد و من میدانم که کشده من او خواهد بود و او حالا بطرف
 پانژوان است و من ازین را که شاگرد نیک هست از جان دوست تر میدانم
 حالا مرا بجهت خاطر شما با او جنگ مینماید کرد و ازین بدتر نمی چه تواند بود و این سلطنت
 خواب و خیالی بیش نیست و غمگین است که این دوازده سال سلطنت شما با خبر
 رسیده است اگر از من می شنوید این برادران خود را که همه نیکوکارانند بی جایی کشید
 و ایشان را و بجزئی کرده باز گردانید که مصلحت دنیا و آخرت شما نیست و هرگز است
 چون این تخان در دنا چارج را شنید باید گفت که استاد ما را آنچه خیر و صلاح است
 همانرا گفت حالا ترا میباید رفت و چنان باید کرد که پانژوان را باز گردانی و اگر بخواهی
 باز نگردانی پس اشیا که سلاطین را در سفر ضرور میباشند از عقب ایشان بیاورند

محنت نکند و ایشان فرزندان من اند بمیسم پسرین باراجه خمیجی گفت که چون بایزد
از شهر بدرفته روی بجنگل و بیابان نهادند و هر تراشت را بغایت غم و الم و دوا
و از کمال غم و فکر هیچ نمیدانست که چه کار کند و سخن با کس نسکند و سخنو که وکیل صاحب
اختیار و هر تراشت بود و در عقل و تدبیر عدیل و نظیر نداشت به پیش و هر تراشت آمد
و گفت ای راجه تو و فرزندانست تمام ملک و خزان را که هرگز هیچ پادشاهی نداشته
باشد که گزینند و بایزدوان را از ولایت بدر کرده سر بصره دادند حالا دیگر باعث غم
اندره تو چیست و هر تراشت گفت کسی که مثل بایزدوان جماعتی را دشمن خود کرده
باشد او غم نداشته باشد پس چه کس داشته باشد سخنو گفت این کاری که پسران
تو بایزدوان کردند کار سهل نبود کاری کردند که تمام خانواده شما بیا و فنا خواهد رفت
همه کشته خواهند شد و این اعمال که پسران تو کردند که در ویدی را بمجلس کشید آید و در
و بایزدوان را برهنه کردند نیک کاری نبود و چون خداوند تعالی خواهد که خانواده را
خراب کند عقل ایشان را میبرد تا کارهای نیک را میگذارند و اعمال بد میکنند
و در ویدی آنچنان عورتی است که مثل دیگر زنان نیست دیگران از ماد و متولد
میشوند و این در ویدی در هنگامیکه هوم میگردند از آتش بدر آمده است و پسر
در هنگامیکه در ویدی حایض و ناپاک بود و یک پوشش بیشتر در ویدی و اگر کشان
کشان مجلس آوردند و این اعمال موجب زوال دولت اند و هر تراشت گفت
من میدانم که اگر در ویدی به غصه و قهر بزمین نظر کند تمام زمین را تواند ستون
و این پسران من در پیش قهر او چه وجود دارند در هنگامیکه در ویدی را بمجلس
آوردند تمام زنان کوردان پیش گاندباری آمده زار زار گریستند و گفتند اینکار
بد که شوهران ما کردند همه هلاک خواهند شد و همه برهنه در قهر آمده هوم گشتند
و از آسمان آوازی در غایت بلندی و مهابت آمد و در روز آسمان ستاره بار فرو
ریخت و آفتاب بے هنگام تمام گرفته شد و اینها علامت آنست که بلای عظیم بر
خلق نازل شود و در جایکه اسلحه کوردان بود و زنجانی قهریب آتش پیداشد و تمام برهنه

در اربهای ایشان بنیاد و در خانه جبر و دهن که آتش در سجایم افروخت شغال
 آنجا آمده فریاد کردند و خران شهر مه بقایا آمدند و آنوقت که این شکوه
 ظاهر شد به یکم تیامه و در دنیا چارچ و کر پا چارچ یکجا شده پیش من آمدند و بدین
 حکایات را همه با من گفت من بسیار ترسیدم و در رویدی را طلبیده گفتم ای
 دختر تو هر چه از من بطلی من توبه بدم و رویدی آزادی پانژوان را خواست
 من گفتم که ایشان را با اربها و پراقتا گذاشتم و بدین با من گفت که دولت و
 حکومت کوروان تا زمانی بود که در رویدی را ب مجلس نیاد و در بعد ازین دولت
 کوروان تمام رفت و پانژوان این بدی را تحمل خواهند کرد و هنگامی که ازین
 باتفاق کشن گمان و تیر گرفته بیاید و بهیم آن که ز خود را بدست داشته باشد و
 مثل راجه در روید و پسرانش و خویشان کشن همراه ایشان باشند این کوروان
 حریف ایشان نخواهند شد پس مصلحت در آنست که با پانژوان صلح کنید و کما
 بایشان بجنک نرسانید و هر تراشت گفت من یقین میدانم که پانژوان از
 کوروان بیشتر زور دارند اما بجهت خاطر جبر و دهن این کار نکردم که با پانژوان صلح
 کنم و یقین میدانم که دولت پسران من نهایت رسیده است فقط

فہرست لغت فارسی پر پرب دوم

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۴	۱۲	اگر تو کاری	اگر تو کارے	۱۱	۱۹	کنس خالو من	کنس خال من
۵	۱۵	باد کہ	باید کہ	۲۳	۲۳	چون میگذاری	چون میگذاری
۲	۲	طریق	طریق کہ	۶	۶	ہر خندہ اسے راجہ	ہر خندہ اسے راجہ
۳	۳	میدانند	میدانید	۱۸	۱۸	مایان	مایان
۵	۲	می توانند	می توانند	۱۳	۱	میدانیم	میدانیم
۶	۳	درخان	درخان	۲	۲	می یابیم	می یابیم
۶	۵	پر سرام	آن گذشتہ پر سرام	۱۱	۱۱	می سازیم	می سازیم
۱۱	۱۱	صد	چند	۱۱	۱۱	برما	برما
۱۱	۱۱	صد و گ	صد	۱۱	۱۱	پرفوت	پرفوت
۱۱	۱۱	حما	چاہما	۲۲	۲۲	می خواستم	می خواستم
۱۱	۱۱	حما	چشمہما	۲۰	۲۰	گزر در شہر	گزر در شہر
۱۱	۱۱	ہر کما	ہر کما	۲۳	۲۳	کردہ	کردہ
۱۱	۱۱	دولت	دولت	۱۶	۸	از راہ	از راہ
۸	۴	امام	ایام	۱۴	۱۴	از دیوار	از دیوار
۹	۱۳	شما ہم	شما ہم	۲۰	۲۰	بگویند	بگویند
۱۱	۱۱	عام	عالم	۱۶	۱۶	چہ دشمنی	چہ دشمنی
۱۱	۳۲	ہر خدمتی	ہر خدمتے	۱۸	۵	بالمن	بالمن
۱۱	۱۱	شناخت	شناخت	۸	۸	باتو	باتو
۱۶	۱۶	ورہمت کہ خوش راہ کشت	ورہمت کہ خوش راہ کشت	۱۵	۱۵	من باشما ہر سہ کس	من باشما ہر سہ کس

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۱۶	۱۶	ہفت دہ بار	یکبار	۳۷	۷	بھیکم	بھیم
۱۹	۳	بستبر	پست تر	۳۸	۲	جہ	جہ
۲۱	۱۲	کپنہ	.	"	۷	پسن	پسن
"	۱۳	ترہست	.	۴۰	۱۹	ترس	ترس
"	۶	برلایت جانب رفت	عجائب ولایت رفت	۴۲	۲۲	الغیر	غیر
"	۷	بہ شادری	بہ بنا و رہے پچھ	۴۳	۶	گنڈرائند	گنڈرائند
"	۱۲	پٹیا لہ	بیانہ	۴۵	۵	ہرگز	ہرگز کسے
"	۱۳	کولوان	گڈھوال	"	۶	بدراگاد	بدراگاہ
"	۱۵	رن بھور	رن ٹھنور	۴۹	۵	راجہ ہشتر	جڈھشتر
۳	۳	برہنہ یاد	بدین باد	۵۱	۱۶	ازبچہ	اوپچہ
۲۳	۱۱	تکر	شکر	۵۵	۳	یگرم	میگرم
۲۵	۲	اسپ	سشتر	۵۶	۱۲	خورد	خرد
"	۶	قانشہاے	قیانشہاے	"	۲۲	نشوید	بشنوید
"	"	کمر	بھکر	۵۷	۲۱	داین کس	این سہ چیز
۳۷	۸	بہمی	بہمی	"	"	خراہاے	خراہاے
"	۱۲	مرنا	قرنا	۵۹	۲	بفرایند	بفرایند
۳۲	۴	النشان	الیشان	"	۲۳	بالشان	بالشان
۳۶	۸	ما اور انیکشہ نال نشود	ما اور انیکشہ نال نشود ۱۳ یعنی رہی	۶۰	۱۵	پائے نسہ	پائے نسہ
"	۱۲	ابن پسر	ابن پسر از دست کے	۶۱	۶	بود	نمود
"	۱۳	نخواہ مرد	نخواہند مرد کشو او فقط	۶۲	۸	نشود	نشود
"	۱۵	ہفتہ	ممالک است کہ در دنیا پیدا شدہ است	۶۳	"	علف ستر	علف سبز
"	۱۵	ہفتہ	ہفتہ				

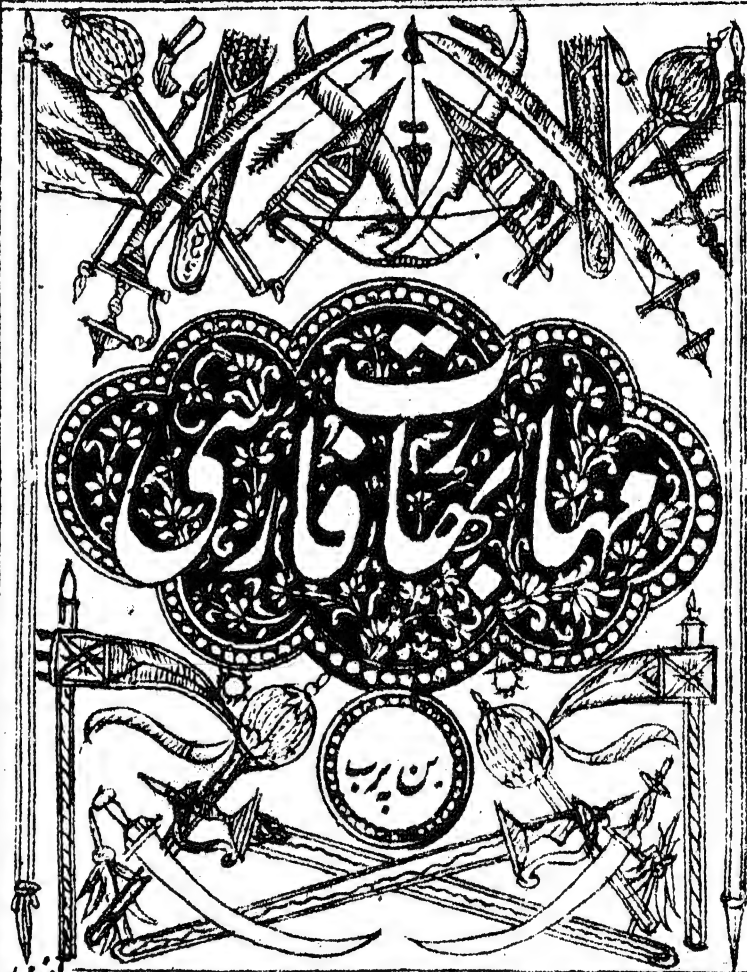

بن صنایع و کیمیا فضل خلا زوزن

بمجموعه حالات نوادر جهان تاریخ انتخاب اوقات پاستان مجن کف افسدق استی

که کتابیت بسیار معتبر و مستند و صحیفه ایست هر دل عزیز و معتد تر ترجمه علامه معن بن جبه الوال

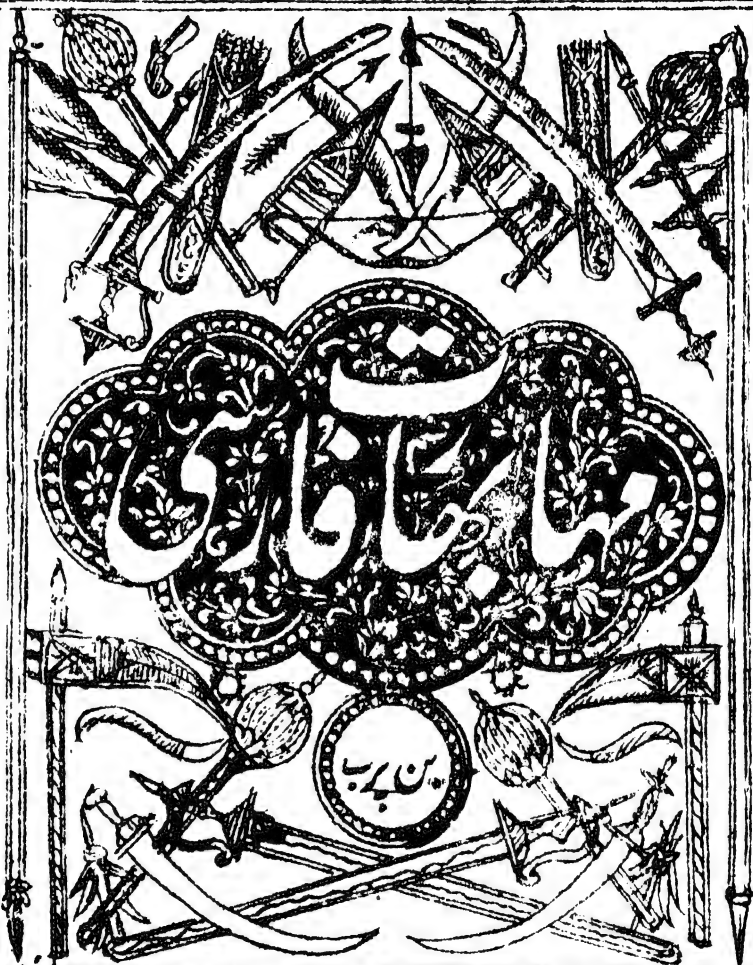
کتابخانه ملی مشهد نو کشف و اکتشاف طبع محلی

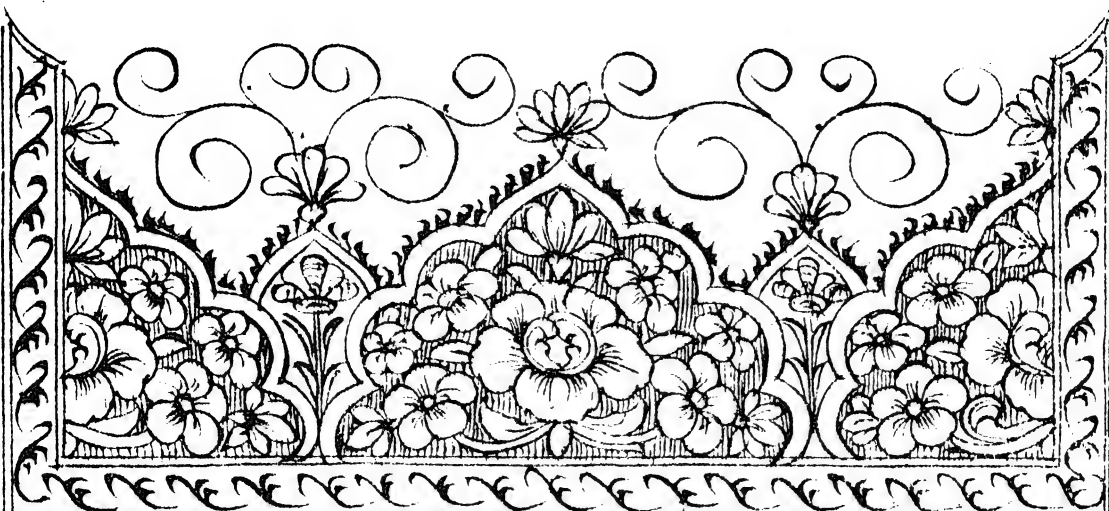
بن سنا عجمی مکا فضل خلا یوزن بن سنا عجمی مکا فضل خلا یوزن

مجموعہ حالات نو اور جهان تاریخ انتخاب اوقات پستان من الف صدق آتی

کہ کتابیت بسیار غریب و مستند و صحیفہ الیستم دول عزیز و محمد ترجمہ علامہ صفوح بن سنا فضل

در مطبع می نشینی نو کشف و اقصای کتب طبع محلی

سری گنیش آینه

آغاز فن سوم از مها بچار تخته که بن پر بگویند

راویان اخبار چنین روایت میکنند که قصه تمار بازی راجه جد حشر را
باز وجودین بیسم پاپن باراجه جنبیجہ گفت در راجه پر سپید که حالا با من بگوئید که
دور جو دهن به تمار و غل بازی تمام ملک و مال از پانڈوان که اجاباد من بودند
بایشان دشمنی و عداوت غایب ساخته و ایشان را آزرده و غمگین ساخته به جنگ و
صحرافرستان ایشان در بیابان چه کار میکردند و گجای بودند و درویدی که دم
وزن از نعمت پرورده شد بود هرگز غم و پریشانی ندیده بود در محنت و پیکار میگذاشتند
میخواهم که تفصیل این حکایت از شما بشنوم بیسم پاپن باراجه جنبیجہ گفت که چون
پانڈوان متوجه جنگ شدند از شهر همتنا پور بدر آمدند بآن دروازه که گنگاراج
را بجهت کشتن بدر میبردند ایشان را بهمون دروازه بدر کردند پانڈوان
اسلحه خود را همراه داشته روی بجانب شمال کرده روان شدند درویدی نیز
همراه ایشان روان گشت از خواص چند خدشگاران پانڈوان و اندر سیمین
با سیزده کس از خواص چند اهل و عیال همراه ایشان رفتند و بزرگان شهر از رفتن
پانڈوان بسیار غمگین و متفکر شدند و گفتند که پانڈوان خیلی بزرگان بودند ای دهر ترا
تو بسیار بد کردی که دور جو دهن و طفلان بی عقل را منع نکردی عاقبت کوروان
هلاک خواهند شد و درین جنگ بسیار مردان کشته خواهند شد همه بزرگان شهر گفتند

که صلاح در دست که با هم مردمان همراه پانژوان برویم همه عقب ایشان رفتند چون ما آنها
رسیدند گفتند که شنیده ایم که کوروان بدغا بازی ملک مال و تمام متاع ارشما
گرفته اند و شمارا بجنک و بیابان فرستاده ما بخدمت آوریم و میخواهیم بهر جا که شما میسر
همراه شما ما هم رویم و اگر در وجود من بادشاهی خواهد کرد و بر ما همه مردم ستم و ظلم خواهد کرد
و بزرگان گفته اند که از صحبت بدان دور میاید بود و در خدمت نیکان پسر را
باید فرستاد و ما میدانیم که در وجود من بسیار بد عمل و گنای است ما از صحبت شما جدا
نخواهیم ماند و بزرگان گفته اند هر کس که با کینه صحبت از خود دارد از آنچه هست
زبون تر میشود و اگر با بر خود صحبت دارد نه تنزل میکند نه ترقی باز یاده از خود
صحبت باید داشت تا روز بروز ترقی میکرده باشد ازین خدمت شما خواهیم
که در دنیا و آخرت ترقی خواهد شد راجه جد شتر گفت ازین بهر چه سعادت است که
در صحبت چنین بزرگان باشیم مع برادران حاضر هر چه بفرماید بجا آید اما التماس من
انیت که صحبت خاطر من خود را در صدیع بیندازد بهتر است که شما خود باز بروید
و در خدمت بهیکم تیار و در روز جاج و مادر کنی بوده باشید آن مردمان گریه بسیار
کردند و از فرموده اجد جد شتر باز گشتند و پانژوان روان شدند ناگاه و بشاره انگشت
رسیدند و بیابان ^{۹۹۱۱۱۱} پیر پریان نام درخت بزرگ و زیکی گنگ شسته شب ما بجا گذرانیدند بر زمین
هم در صحبت ایشان بودند چون صبح شد پانژوان خواستند که ازین جا روان شوند
بر زمینان پیش راجه جد شتر آمده با ستاوند راجه با ایشان گفت که بر شما ظاهر است
که نزد ما هیچ ملک و مال و غیره مانده است ما بجنک و صحرا میرویم و میبویای جنک را و قاف
خواهیم گذرانید و انواع تشویش و محنت در صحرا هست شما بجهت خاطر ما خود را
در هیچ بیندازید از اینجا باز گردید اگر باز بسلامت می آیم شما را خواهیم دید و بزرگان
گفتند که ما مردم فقیریم با نیک چیز قناعت خواهیم کرد هیچ چیز تصدیع شما
نخواهیم داد و هر جا که شما میروید همراه شما هستیم شب را برای شما سخنهای حکایت گذشت
خواهیم گفت شما را هیچ وجه و لکیر شدن نخواهیم داد و هر جا که باشید خود را میبویای

شماره تصدیق نخواهم داد و شونک نام بر همین از نمایان گفت که ای راجه این مردم
بی عقل و نادان هزار ساعت هزار فکر پیوده میکنند و هزار ترس بخاطر میسرسانند
آمر و مان عاقل و دانا را هیچ فکر و غمی نیاید چرا که ایشان میدانند که سرچه خداست
تقدیر کرده است هیچ وجه تغیر نمیشود پس فکر پیوده و غم پیوده نمیدارند تو ای راجه
عاقل و فاضل هتیه هیچ کس مثل تو نیست تو از ازاخ اندو باشی میدانی پس مارا به شما
نصیحت کردن مانع ندارد راجه جناب گفت است که از چهار چیز غم داند و بسیار
میرسد یکی از بیماری و آفت تن دوم آنکه جانورهای او را بکند و یا زحمتی با و برسد
سوم مشقت بسیار بدی رساند چهارم آنکه آنچه آدمی آید دوست میداشته باشد
از نزد او برود و عاقل آنست که یکی از این چهار که با و برسد زود در بند علاج آن شود
و نگذارد که درد بماند و یکی از این چهار چیز را آنچه دفع آن میدانم این قدر بشناسد
بر شما ظاهر است که گمان علم و فهم دارید و بغیر از توجه بزرگان و بدرگاه ایزد متعال
و گیر هیچ کس توجه دوستی نمیدارید عاقلان هرگز حرص دوستی دنیا را بخود را و دوست
اگر حرص و خاطر بی جای گیرد هیچ جلیبی او را علاج نمیتواند کرد و شونک گفت غرض از این
سخنان آنست که شما از این محنت بسیار دلگیر م باشید و از سلطنت و اموال و اسباب که
از دست شما رفته است غم بخاطر م یارید و شکوائه می سبجاء تعالی بجا آرید که آن اموال
روزی شما از مبدود خواهد شد و مال چیز نیست که آفات بسیار در او آب آن غرق میکند
و آتش بنور و دوا حکم نمود و میگردد و زخمی برد و خوششان و دوستان را بجهت آن
با یکدیگر و دشمنی جانی می شود و پیدا کردن آن از کمال محنت و رنج و صد خون جگر
و یک لحظه از دست میرود و از مال چند خصلت مذموم پیدا میشود اول غول دیگر نهک
دیگر اندوه و آنکه مبادا آزاری بآن برسد صاحب کمال کسی است که از رفتن کسی
اندوه و غم بخاطر رساند و دانا آنست که صبور باشد و آمدن و رفتن را با یکسان برود
برابر باشد بلکه از رفتن با نیاوه از آمدن آن خوشتر شود و اصلاح شما و آنست که صبوری پیش گیرید
و چند چیز است که اصلاً ثبات دوام ندارد البته زوال مییابد جهانی و حسن و عمر و مال

و اینست که در این کتاب مذکور است که هر کس که از این چهار چیز غم داند و بسیار میرسد یکی از بیماری و آفت تن دوم آنکه جانورهای او را بکند و یا زحمتی با و برسد سوم مشقت بسیار بدی رساند چهارم آنکه آنچه آدمی آید دوست میداشته باشد از نزد او برود و عاقل آنست که یکی از این چهار که با و برسد زود در بند علاج آن شود و نگذارد که درد بماند و یکی از این چهار چیز را آنچه دفع آن میدانم این قدر بشناسد بر شما ظاهر است که گمان علم و فهم دارید و بغیر از توجه بزرگان و بدرگاه ایزد متعال و گیر هیچ کس توجه دوستی نمیدارید عاقلان هرگز حرص دوستی دنیا را بخود را و دوست اگر حرص و خاطر بی جای گیرد هیچ جلیبی او را علاج نمیتواند کرد و شونک گفت غرض از این سخنان آنست که شما از این محنت بسیار دلگیر م باشید و از سلطنت و اموال و اسباب که از دست شما رفته است غم بخاطر م یارید و شکوائه می سبجاء تعالی بجا آرید که آن اموال روزی شما از مبدود خواهد شد و مال چیز نیست که آفات بسیار در او آب آن غرق میکند و آتش بنور و دوا حکم نمود و میگردد و زخمی برد و خوششان و دوستان را بجهت آن با یکدیگر و دشمنی جانی می شود و پیدا کردن آن از کمال محنت و رنج و صد خون جگر و یک لحظه از دست میرود و از مال چند خصلت مذموم پیدا میشود اول غول دیگر نهک دیگر اندوه و آنکه مبادا آزاری بآن برسد صاحب کمال کسی است که از رفتن کسی اندوه و غم بخاطر رساند و دانا آنست که صبور باشد و آمدن و رفتن را با یکسان برود برابر باشد بلکه از رفتن با نیاوه از آمدن آن خوشتر شود و اصلاح شما و آنست که صبوری پیش گیرید و چند چیز است که اصلاً ثبات دوام ندارد البته زوال مییابد جهانی و حسن و عمر و مال

و جابه و حکومت و صحبت یاران موافق شونک گفت من هیچکدام را ندیدم که همیشه مال
 و جابه داشته باشد ای راجه ترا بهتر آنست که اصلا حرص نداشته باشی راجه جده عظمت
 ای شونک من هیچ طمع و حرص ندارم اما غم آن دارم که اینقدر چیزی ندارم که آن بندگان
 که همراه من اند خدمت ایشان کنم این جماعه بزرگان که همراهی من اختیار کرده اند
 جایی بجهت نشستن ایشان و طعام خوردنی بیاور و بپان باشد که خاطر آوور
 گردد و مبادا که این گرسنه باشد و جایی برای نشستن خوابیدن نداشته باشد صاحب
 آنست که بدوستان بخنان نیک گوید و برای نفس خود طعام و شراب بخواد بلکه برای
 برای ایشان بیارد و آنچه اسباب باعث راحت و خوشی ایشان باشد بکند پس
 راجه جده شتر باد و دهم پر و همت گفت که این بر بندگان از من جدا نمیشوند و من
 از ندارم که هر روز ایشان را خوردنی بدهم و ازین جماعت دل هم نمیدانم کردن مراری
 بنما که من کلیم و دهم پر و همت دو ساعت سر در پیش انداخته گفت که چون آفتاب
 فیض بخش عالم است مناست که شما خدمت او بکنید تا او مددی کند اول باز
 که این عالم موجود گشت و خلق ظاهر شد همه گرسنه بودند پس آفتاب بجانب شمال رفت
 و آب بخورد کشید و در خلق باران بارید غله از آن در عالم پیدا شد حالا تو هم بخدمت
 آفتاب مشغول باش به بین که آفتاب ترا چه میفرماید بسیار راجه با از
 از خدمت کردن آفتاب بمراتب رسیدند بیسم پان بار راجه جنبیج گفت که
 اول مرتبه دهم پر و همت با جده شتر گفت که من یکصد و هشت نام با تو
 بگویم تو بآن نامها آفتاب را یاد کن او ترا مدد خواهد کرد دهم گفت که باها این اند
 سور جار جا بگلس شتا پوکھا رک سبتا ربه - گبھس تما نجه کا لومر تردها تا پربھا کرو
 मर्यायमा भगस्वराष्ट्राकेः सवितारविः । गभस्तिमानजः कालो मृत्युर्धाता
 (۱) پر تمھیا پچنی شچھیہ بالیشو لیسایتم - سومو بر سبت شکر و بدھو کارک
 पृभाकरः १ पृथिव्या पचने जृबस्य बायु श्वगमाय राम । सो मोरहस्यतिः शुक्रो
 आयुषे (۲) اندرو مبسوان دیتا اوہ اوچہ شور شیخیرہ - بر تمھیا بشتیم
 बुधोगारक एव च २ दन्द्रो बिबस्वानदी प्राडाः उचिः शोरिशनेश्वरः । दृष्टा विष्णाश्च
 رودر من چسکند و وی بڑ لوبھ (۳) ہید لوجا ٹھروا کن ریدھنس تجھیا پتہ - دھر تھو جو بید
 रुद्रश्चस्कंदो वै वरुणायमः ३ वेद्यतो जाठरश्वाग्निधनमज्ञसापतिः । धर्मध्वजो
 کرتا بید انگو بید باسنہ (۴) کرتن تریتا و داپر شیخ کلا سرب ملا ایہ - کلا کا شٹا
 वेदकर्तो देवांगो देव हनः ५ कननता दामसचकलिः सवमला अश्रः । कला काष्टा

غائب شد راجه جید شتر بنایت خوشحال شد و آن دیگر را آورده به درویدی هر بنایت
 آنرا با او گفت که تا تو ازین دیگ طعام نخواهی خورد طعام منقطع نخواهد شد بعد از آن راجه جید شتر
 پیش دهم پرویت آمده پای او را گرفت و گفت که برکت در پنجمی شما از من آفتاب
 نشتر گشت و آنچه آفتاب داده بود به دهم پرویت گفت و به برادران هم گفت همه
 از آن بسیار خوشحال شدند پس پانڈوان ^{کامیاب} بن رسیدند و هر تراشت از رفتن پانڈوان
 بنایت غمگین بایده گفت که ای برادر در عقل و تدبیر برابر تو کسی نیست حالا پانڈوان
 بجنگل رفتن خاطر همه مردمان از ما رنجیده شد تو هیچ تدبیری توانی کرد که مردم از ما در آزار
 نشوند بدرگفت ای راجه دهر تراشت سلطنت همه راستی و عدل است شمارا سستی لا
 بر طرف کرده ایم که پانڈوان را که خوشایان شما بودند طلبیدید و شکن بد غلبازی مال و ملک
 از ایشان گرفته با انواع بدی نصیحت کرده اگر شما میخواهید که نام نیک شما با نذر سستی
 بشما نرسد پس کسان خود فرستاده پانڈوان را باز بطلبید و تسلی و دلاسانا میدانایم شما
 در هر دو جهان باشد اگر اینچنین نخواهید کرد تمام خانواده شما بر طرف خواهد شد و هر تراشت
 گفت که ای برادر اگر تو میاشی پیش ما باش یا پیش پانڈوان برو من خاطر فرزند خود و چون
 را آورده نخواهم کرد بدر را رنجانیده و این سخن گفته برخاست و اندرون حرم در آمد
 برادر بن سخنان نهایت دلگیر شد خود قرار داد که پیش پانڈوان برود در وقت پانڈوان
 در کامیک بن بودند و دیگر وقت صبح بدر بر عرابه سوار شده به تعجیل تمام میرانند تا در
 کامیک بن پیش پانڈوان رسید راجه جید شتر و برادران درویدی نشسته بودند ناگاه بدر را
 دیدند که از دور می آید راجه جید شتر و برادران با هم گفتند که بدر بر آچی آید مرا بخاطر میرسد که باز
 شکن میفرستاده باشد که باز او را و او بازی کند و ما را بغیر همین اسلحه که همراه
 داریم چیزی دیگر نداشته گویا میخواهد که باز بازی کند و این اسلحه را به و بدر چون نزدیک آمد
 همه برخاسته تعظیم بدر کردند و او را آورده بجای مناسب نشانید بعد از آن خط سبب آن
 پرسیدند و آنچه دهر تراشت گفته بود به تفصیل گفت که حالا آمده ام که همراه شما باشم
 راجه جید شتر گفت شما مهربانی کردید که ما را مشورت ساختید ما از سخن شما بدستیم

چون دهر تراشت از رفتن بدو خبر یافت بسیار متفکر شد و از غم و اندوه جدا گشت
 بهوش آمد سنج را طلبیده باو گفت که ترا باید رفت برادر بفر را باید آورد که دل من
 جدائی بدر بقرار است سنج به تعجیل تمام بنیت تا به کاکم بن رفته پانڈوان را دید که همه
 برادران نشسته اند و بدر هم برابر ایشان هست مثل ایشان حیرم پوشید و دست سنج
 پیش آمده راجه جد و شتر را تقطیع کرده راجه از احوال دهر تراشت پرسید که باعث
 آمدن شما چیست سنج گفت که دهر تراشت مرا به طلب بدر فرستاده است که از وفات
 بدر و دهر تراشت نزدیک پلاک رسیده است پس بدر از پانڈوان رخصت گرفته و بخت
 دهر تراشت آمد و دهر تراشت او را در بنجل گرفته گفت اگر تو بمن نمی آید من بتیر زنگانی
 نمیتوانم که تو را ترفه بودی من آب و نان نخورده بودم بدر گفت غرض این پنجان
 آن بود که در جو دهن فرزندت و پانڈوان هم فرزند تو اندام میخواستم که در میان فرزندان
 تو نزاع افتد در جو دهن چون شنید که بدر باز آمد بسیار غمگین شد کس خود را فرستاد
 کرن و دوسان را طلبید و با ایشان گفت که بدر باز پیش پدر من آمده است او کیل
 پانڈوان است البته در پیش پدر از جانب ایشان سخن خواهد گفت و احتمال دارد که بدر
 مرا نزد آنها بفرستد و پانڈوان را طلب من لب آن ندارم که باز پانڈوان را بنیم خود را
 میکشم و زهر میخورم شکر گفت که ای در جو دهن پانڈوان شرطی کرده اند که تا دوازده سال
 نگذرد به گفته هیچ کس نخواهند آمد چون دوازده سال بگذرد در آن وقت فکر
 پانڈوان باید کرد و دوسان گفت که خال سواست میگوید که تا دوازده سال بگذرد
 خداوند که ایشان زنده بماند یا بمیرد غم چای میخوردید کرن گفت که صلاح نیست که چون
 پانڈوان تنها بماند لشکر دارند و نه حشم و کشتن جو هم از ایشان بسیار دور اند باید که
 با فوج بر سر ایشان باید رفت و ایشان را باید کشت و خود را از ایشان خلاص باید گشت
 چون در جو دهن را سخن کرن بسیار خوش آمد کرن را بسیار فوازش کرد و لشکر را جمع
 کرده خواست که پیش پانڈوان برود در موقت بیاس پیش دهر تراشت آمده است
 این فرزندان شما بسیار کار بر کرده اند که ملک از پانڈوان بدعا بازی گرفته

حالا میخواهند که بر سر ایشان بردند بکشند ایشان را از رفتن مانع باید شد بعد از سیزده سال در وجود من با همه برادران منع در سانس کشته خوابیدند حالا چرا پیشتر خود را در عذاب میدیدید اگر گفته ما قبول کنی پس در وجود من را از عقب پانزده سال رفتن باز دار و ایشان بآن مدت که شرائط ایشان بگذرد بخوانستن شهر ولایت نمیکشند خواهند کرد و هر تراشت گفت که من و همی که تپا به و در روز پنج و گاه داری و بدو اصلا به قمار بازی راضی نبودیم اما بحجت خاطر فرزندان چیز میگویم من میدانم که پسران من صریح بزمیکنند اما آنها را گفتند تو استم بپاس گفت چنانکه در وجود من غیر فرزندان تو اند پانزده سال غیر فرزندان تو اند چو هست تو جان داری آنها میکنند با ایشان مهربان میباشی نظیر این قصد با تو میگویم که گاوی کامد من نام داشت پیش اند رفت و گریه بنیاد کرد و اندام پر سپید چرا گریه میکنی او گفت که فرزندان دارم یکی تویی و پر زور است و دیگری ضعیف و پهلای غریبی از دهقان برادر برابر بار میکند و چوب برگردن نهاده قلبه رانی میکند آنکه قولست بار را بفراغت میبرد و دیگر که ضعیفست و دهقان او را میزند و عذاب بسیار میدهند من از دیدن این حال بی طاقت میشوم و همیشه بی اختیار گریه میکنم اندر گفت تو بسیار فرزندان داری اگر یکی از ایشان در محبت باشد تو چرا این مقدار غم منجوری گا و گفت اگر چه من فرزندان بسیار دارم اما همه ایشان بیستلی و تعلق خاطر برادر دارم این فرزند که زبون ناتوانست بیشتر اندوه او دارم اندر گفت که خاطر تو منجور که آن فرزند تو از محنت خلاص شود گفت آری پس اندر چندان باران بارید که دهقان نتوانست قلبه را ندن آن گا و فرصت یافته فریاد شد و قوت پیدا کرد و بسیار به دهر تراشت گفت که شما هر دو فرزندان من اید مهر و محبت چنانچه با تو و بدوست با راجه پادشاه هم هست و فرزندان شما هم برابر محبت دارم شما صد سپهر دارید از پانزده نجاکس فاضل و قابل و صاحب خرد و دانا هستند حالا ایشان بجزت و اندوه گرفتار اند چنانچه آن گا و بجزت محنت فرزند ضعیف غم داشت من هم بجزت پانزده سال غم منجورم بنابراین تو میگویم که پسران خود را منع نمیکنی که دیگر ایشان را آزار دهند هر چه پانزده سال داشتند از مال و ملک همه را بدغا بازی پسران تو بردند حالا بقصد جان ایشان آمده اند

२ मैत्रेय

دہر تراشت با بیاس گفت کہ از شما التماس دارم کہ خود توجہ فرمودہ و پیش دُجوہ من
بروید و او را از رفتن منع کنید بیاس گفت میتیری نام رکھیشتریت اور از پیش
پانڈوان می آید و دُجوہ من نصیحت خواہد کرد اگر جوہ من گفتہ اورا قبول نخواہد کرد
او بدو عا خواہد کرد بیاس پنچنان گفتہ ہفت بعد از خطہ میتیری نام رکھیشتریت دہر تراشت
آمد در آنوقت دُجوہ من مع برادران در خدمت دہر تراشت نشاستہ بود ہمہ
تعظیم و احترام او کردند دہر تراشت با میتیری گفت کہ شما از پیش پانڈوان آئید
ایشان سلامت ہستند شاید از آمدن شما چنان شود کہ در میان فرزندان من و
ایشان صلح رود و میتیری گفت کہ من بزیارت معبد و تیرتھہ لا میگردم پانڈوانرا
در کا میکہ بن دیدہ ام کہ موہای سر بر میان سر گرہ کردہ و چرم پوشیدہ اند و پیش
ایشان بعضی از رکھیشتران بودند ایشان با من گفتہ اند کہ دُجوہ من بدغا بازی
مال و ملک اند ما گرفتہ من چون این حقیقت شنیدم مرا بر حال پانڈوان حالم آمد
از ایشان رخصت گرفتہ پیش شما آمدہ ام کہ شما و بہیکہم تپامہ بسیار مرد بزرگ اید
مناسب نبود کہ از پانڈوان بدغا بازی مال و ملک گرفتہ اید و بعد از خطہ میتیری رو
بُزد جوہ من کردہ گفت کہ اسی فرزند با پانڈوان بی مکن من از راہ اخلاص با تو میگویم
تراصلح نیست کہ با پانڈوان جنگ کنی ایشان آچنان کسانند کہ مثل جراسندہ کسی آ
کشتند و دیگر کار ہای عظیم از دست ایشان شدہ است ہمہ نوع دیوان زبردست
مثل شرب و یوگنہ کہ تیر دیورا بہیم سین کشتہ است از من بشنو و با ایشان شننی مکن و از
سر جنگ و نزاع ایشان بگذر میتیری مثل این سخنان ہر چند گفت دُجوہ من چشم بزرین
دوختہ بود اصلا بر سخن او گوش نکرده دست بر زانوی خود میزد میتیری و غضب آمد
و گفت من ہر چند با تو سخن میگویم تو سخن من نمی شنوی از خدای تعالی میخواہم کہ بعد
از چارہ سال ہلاک شوی و بہیم سین بگذر زانوی ترا خواہد شکست دہر تراشت
چون شنید کہ میتیری در قہر شدہ فی الحال بر پای واقفادہ گفت کہ این گناہ پسرا
مرا بخش میتیری گفت اگر پسرتو گفتہ من بشنود این دعای بد او را اثر نخواہد کرد

२ हिडम्ब
३ बक
४ कमीर

و اگر گفته من قبول نخواهد کرد هر چه گفته ام همان خواهد شد و هر تراشت بامیتری گفت
 با من بگو که پانژوان که میرد و پو را چگونه کشتند مطلب و هر تراشت آنگاه او از قبر باز آمد
 میتری گفت هر گاه تو دمیسه تو سخن من نه شنید چه با تو سخن گویم و کشتن که میرد را بدیم
 میداند از و بر سر میتری این سخن گفته بر رفت پس و هر تراشت بمرد را طلبد و گفت
 که تو پیش پانژوان رفته بودی طور مردا و ضاع ایشان را چه دیدی بهیم که میر
 و پو چگونه جنگ کرده او را کشته است اینجا با من بگو بد گفت که بهیم آخیان کاری کرد
 که دید تا ما نتواند که چون پانژوان از اینجا رفتند در سوم آخر فرد کجا یک من رسید
 آن جنگلی در رعایت محابت مقام دیوان بود پانژوان خواستند که در جنگل تن
 که میرد و پو بکنار جنگل بود و من خود را مانند غار بغایت عظمت گشاده و دستهار
 از هم باز کرده تمام آن جنگل را احاطه نموده دندانها بر یکی برابر درخت بلند در نظر
 می آمد و مدای می شرس است استاده پوردد و رنگ آن دیو بغایت سیاه بود همچو
 آواز می کرد و از دهشت آواز آن دیو جانورانی که در آن جنگل بودند چون شیر و فیل
 مست و گرگ و کتا و میش و خرس و خوک و غنچه از صلابت آواز آن دیو بخود شده
 افتادند و بعضی گریخته رفتند و جانوران پرنده از هوا بر زمین افتادند آن دیو
 همچنان بود که اگر پانژوان نزدیک او میرفتند البته او همه را میخورد و رویدی از آن
 صورت مویب تر سیده هر ساعت از خوف بطرف یکی از برادران میگرفت چون
 از جن در رویدی را بآن حال دید او را در بغل گرفت و تسلی نموده عقب خود نگذاشت
 آن دیو بزباد سحر کرده گرد عظیم از آسمان می برانگیخت و آتش از هوا ظاهر گشت
 و دود هم که میشد افسونی خواند چنانچه تمام آن سحر او را باطل ساخت آن که دو عبا
 و آتش را بر طرف ساخت آن دیو بحال خود باز آمد و بنیوقت راجه جدید شتر از د
 پیر رسید که توجیه کسی و در اینجا برای چه آمدی گفت من که میر نام برادر بکاشتم در جنگل
 هیچکس از خوف من نمی آید من آدمیان را کشته میخورم چون شما را دیدم آمدم که شما
 را بخورم شما بگوئید که چه کنید و چه نام دارید راجه جدید شتر گفت راجه جدید شتر نام دارم

و این برادران من اند میخواستیم که چند روز درین جنگل گذران نمایم آن دیو چون این
 سخنان شنید بغایت خوشحال شده گفت مدتهاست که بهیم را می طلبیدم تا غرض
 برادر خود را در اینکشم حالا ملال من قوی بوده است که شما خود پیش من آمدید من خوش
 خون برادر شما را میگویم و میخورم حالا بهمن که بهیم را در مراحه بطور کشته است او را میخورم
 راجه حدیثی گفت که خداوند ما بهیم را مدو کند که آنرا بکشد در آن وقت بهیم سینه درخت
 کوه را بر او بلند بود از زمین برنج و ریش بر کند از جن کمان خود چله کرد بهیم سلطان
 آن دیو دیده بقوت تمام بآن درخت بزد کرد میر آن درخت را بدست گرفته شکست
 باز برود دیده درخت را بر کند بزند و بر سر میگیرد می زند و خورد یکدیگر را گاهی شکمهای
 کلان را بر سر میزند چون چوب و سنگ کم مانند هر دو دیده جنگ چسبیدند گاهی
 بهیم که بر زمین میزد گاهی او بهیم را میزد چون چند ساعت همین طور با هم جنگ کردند
 در ویدی نزدیک بهیم آمده نگاه کرد و تبسم نمود و بهیم سینه از قهر برخاست و کمر آن
 بزور تمام گرفته و بالای سر گردانیده چنان کرد که تمام اعضای او پاره پاره شد و
 آن جنگل کامیک بن از آن دیو بذوات پاک شد و هر شیت چون این حکایت را از شنید
 نفس سرد از جگر کشید و گفت پانڈوانی که این دیوان را باسانی میکشند کار
 فرزندان من نیست که با ایشان نزاع توانا کرد و بهیم پان بعد از قصه کشتن که میر
 باراجه خمیچه گفت که چون پانڈوان جنگل رفتند این خبر بهر چهار طرف رفت بعضی
 دوستان متوجه دیدن پانڈوان شدند از آنجمله که شش اند و ارکا مع فرزندان و
 خوشیان و چتریان راجه دروید و درشت و من و سکندی و سپهر پال و شیت
 از چندیری برای دیدن پانڈوان متوجه شدند از آنجمله چون کرشن جیو به پانڈوان
 بر نیل و این حال پریشان دیدند اشک از چشم ریختند و بغایت دلگیر شدند
 و متفکر گردیدند اول سخنی که گفته بودند اینست که عنقریب زمین خون در زمین
 و کمرن و شکن و دوساسن خواهد خورد و کرشن جیو چون شنیده بود که کوروان
 بزمی بازی تمام ملک مال پانڈوان برده اند بغایت در قهر آمده گفتند که مالا سلطنت

راجه جد بیشتر را با بد نشاند و همه کور و ان را بکشم چو که ایشان به غلبه نری تمام مال ملک
 از پانته روان برده اند اگر راستی میگفتند مصداق نه داشت و این پانته سخنان با کرشن جیو گفت
 دل او را از قهر باز داشت و گفت که ای کرشن جیو شما بسیار سالها درین عالم پیشه نمود
 و بسیار عبادت کردید و دیوان بسیار گشته اید و دیگر کار کردهاید مثل سپاه دشت بکر و جیو
 و کان همین و دیگر کسان بگفته اید و من میدانم که شما شمر و دارکار و در آب غرق خواهید کرد
 آن کار را که شما در مته را با اتفاق بلبله برادر کلان خود کرده اید درین عالم هیچ کس نکرده باشد
 ازین سخنان از جن مهر کرشن کمتر شده بعد از آن در ویدی با کرشن گفت که با هر از
 و ابستگان شما ایم انصاف کنید که پسران و برتر داشت چو ابی غت کردند و شوهران
 من صحیح نامردی نمودند که آنها را تنبیه کردن نتوانستند و دسار من را و مجلس کسان
 آورده در حالیکه من ناپاک و خون از من میر غیت جبر و دهن فرمود تا مرا برهنه کردند
 شوهران من میدیدند هیچکس مرا خلاص نکرده صد لعنت بر آنها باد من بغیر از وسیله شما
 هیچکس دیگر ندارم که انتقام مرا از ایشان بگیرد و جبر و دهن و دسار و شکن با
 بکشد تا انتقام من گرفته شود و درین بر حال من خنده که و این قصاص دل من و درویشی
 کرشن جیو گفتند که ای دختر گریه کن خاطر خود جمع دار چنانکه تو گریه میکنی انشا الله
 در غنایم ایام زمان کور و ان نیز گریه خواهند کرد این سخن خلاف نمیکویم بعد از آن
 از جن به در ویدی گفت تو خاطر جمع دار آنچه کرشن جیو فرمودند همان خواهد شد
 درشت و من با در ویدی گفت که ای خواهر من در دین چایج را و از جن کرشن خواهند
 و سکندهی برادر من بسکیم تپا را خواهد کشت و جبر و دهن را بهیم بین خواهد کشت
 کرشن جیو با پانته روان گفتند که شما غم و پریشانی نه کنیدید من برای شما در دوار کا
 غم ندانده کشیدم و با خود قرار دادم که در آن مجلس قمار بیایم و شما را منع کنم مرا غم
 پیش آمده بود توانستم آمد قمار باختن بسیار کارز بون بود اگر من در آن مجلس
 می بودم کور و ان را منع میکردم اگر سخن مرا قبول نمیکردند ایشان را میکشتم اما مرا
 مشکلی پیش آمده بود من در دوار کا نبودم چون در دوار کا آمدم حقیقت قمار کاری

پسر کلان من پر دمن مروان را دلداری داده خود جنگ سال آمده تا جنگ عظیمی کرد
 بسیار مردان و لشکریان شال را کشته چون شال سحر و خابازی بسیار میدانت از سحر
 عرابه چهارپا پیدا کرد و بران سوار شده بجنگ پر دمن در آمد پر دمن هم افسونها خوب
 میدانت شال پر دمن را تیر باران کرد پر دمن همه تیر او را در راه به تیر خود می شکست
 آخر پر دمن چنان تیری بر سینه اش زد که شال بهوش شده بر زمین افتاد مردان
 سال را دیده همه رو بگریز نهادند شال بعد از خطه بهوش آمد باز با پر دمن بنیاد جنگ
 کرد آنچنان تیری بر بنا گوش پر دمن زد که بهوش افتاد و هنگامی که پر دمن
 بهوش گشت بهلبان او پسر دارک عرابه گردانیده رو بگریز نهاد و دشنامی راه پر دمن
 بهوش آمد عرابه خود را از میدان جنگ دور دیده پسر دارک را دشنام داد و گفت که من
 بچه رو گر نیخته بدو ار کاروم مردان مرا چه خواهند گفت مرا مردن از گر خجتن بهتر است
 پسر دارک گفت شامی اختیار شده بودید شال بی طرح شمارا میکشت من آنجیت
 عرابه شمارا برگردانیده ام حالا ببینید که چون شمارا بجنگ میبرم پس شبیل نام عرابه را
 دو اندیده در میان لشکر آورد و سال سه تیر بر بهلبان پر دمن زد باز در میان پر دمن
 و شال جنگ عظیم شد شال در نیوقت نیز تیر افسونی بجانب پر دمن انداخت پر دمن
 آنچنان افسونی کرده که همان تیر برگشته بر شال افتاد و دین وقت اندر نا رود را
 پیش پر دمن فرستاد و پیغام داد که تو چرا اینقدر جنگ میکنی او از کرشن مبولاک جواب داد
 پر دمن خوشحال شده دست از جنگ باز داشت شال هم ترک جنگ کرده بشیر خود
 بجانب هوارفت در نیوقت من بدو ار کار رسیدم و شهر برهم خورده و مردان را همه اندوهناک
 دیدم و احوال پرسیدم آمدن شال و جنگ کردن او را با من باز گفتند من قهر شده
 عقب شال روان شدم و با مردان دوار کا گفتم که تا من شال را کشته باز نخواهم گشت
 و لشکر من سوار و پیاده و فیلان همراه من روان شوند اندک راهی که رفتم در میان دریا
 بشال رسیدم شال چون مرا دید بران شهر خود که سوخته نام داشت و آنرا مهادیو جویاد
 داده بودند سوار شده با من گفت که من ترا می طلبیدم حالا ببین که با تو چه میکنم

این سخن گفته تیر با بر من انداخت که تمام ردی هواری تیر او گرفته بودند مرا با داریک بلبان من
و عرابه مرا آنقدر تیر زد که هیچ با اعضایی من سلامت نمانده من ده هزار تیر باران کرد
کسان شال را بسیار گشتم شال بآن شهر خود در هوا بر بالایی هر من تا یک کرده بلند
استاده بود از انجام مرا تیر میزد من هم تیر با می افسون بر دو بر لشکر اومی انداختم مردان
شال را بسیار گشتم و اهل لشکر شال بآن شهر که تیر من رسید از آنجا به هوا سنگون بدریامی افتادند
و جانوران دریا آنها را میخوردند بوق خود را بآن هیبت نواخته که لرزه بشکرتش افتاد شال
پیشتر آمد و بجای دو اسلحه بسیار بر مردم زد من افسون او را دفع میکردم و چنان میکردم که
آلت او بر او رو میکرد دید شال چون اینحال را بدید آنچنان جادو کرد که آتش بارید
گرفت گاهی شمشیر و گاهی سنگ و گاهی تیر از هوا بر من بارید من اکثر آن جادو را
دفع میکردم و پیش رفته با شال آغاز جنگ کردم شال چون مرا بر خود غالب دید
آن شهر خود را به هوا بالا برد از آنجا تیر و گرز و تیر و نیزه و آتش و ضرب و دغیر می انداخت
من اکثر آنچه اومی انداخت در راه به تیر با می خود میزدم در آن وقت دارک گفت
که حالام اطاعت نمانده است که عرابه شمارا توانم راند چون بر بدن از نگاه کردم مانند یک
پرتن او خالی از جراحت نمانده است و خون از آن مانند آب جو میریزد اینحال بدید بقا
نگه کن شد من ناگاه مردی در برابر خود دیدم که بر عرابه سوار شده گریه میکرد با و پرسیدم
که تو چه کسی هستی گفت که من غلقی با و گریه دارم او مرا از دوار کا به تعجیل فرستاده است
و پیغام داده که با گرش جیو گو که آنجا با چه کس جنگ میکنی سال بدوار کا آمده پدر شمارا
که بعد یونام دار گذشته است من ازین خبر بغایت غمناک شدم بلبدر و ساک و دیگر
برادران را بسیار و شام دارم که من شمارا بشهر دوار کا گذاشته بودم شما بی بلا گریه نشدید
که سال بدمر اگشت من لشکر برابر سال گذاشته روانه دوار کا شدم در آنجا راه بخاطر
من رسید که اگر پدر من کشته شد بر فتن من زنده نمیشود از هانجا باز گشتم که انتقام از
سال بگیرم با سال نباید جنگ کردم سال از هوا بجادو بدمر اگشته بزرگ انداخت خنجر
اصلا فرق از او با کشته نمیتوان کردم من چون آنرا دیدم تیر و کمان از دست من افتاد

و میوش شدم بعد ساعتی چون بحال خود آمدم نه جسته پدر خود را دیدم و نشان لشکرش را
 دانستم آن جادو بود خاطر من طمئین شد باز عقب سال روان گشتم چون نزدیک
 رسیدم سال از یوا سنگها بر من انداخت بعضی مردان کشته شدند و بعضی گریختند
 چنانچه من تنها ماندم در آنوقت بجز که سلاح اندر بود بران سنگها انداختم و تمام آن سنگها
 را بشکسته و در گروم دارک با من گشت اینک سال نزدیک شهر رسیده است و
 تیر میزد من ملاحظه کردم که بسیار دیوان همراه دارد من تیری را که آتش از آن بجواید
 بدر آوردم و آن را فو نرا بران تیردم کردم که همان دیوان کشته شوند آن تیر را انداختم
 سال فی الحال بدرون شهر خود درآمد اکثر لشکریهای او به تیر مذکور هلاک شدند چون سال
 دیدم که بنشیند خود را آمد من گریز خود را بران شهر چنان زدم که تمام شهر او در آن گشته
 خراب شد اکثر مردمان که در آن شهر سکونت داشتند از دیوار افتادند و هلاک شدند بسیار
 تیر و کمان را در دست گرفته برابر من آمد و بسیار جنگ کردم من چکری خود را بران انداختم
 و سال را و دپاره کردم و باقی مردمان او گریختند این طور با سال جنگ کرده و
 گشتم ای راجه جد بهشتر وقتی که شما باراجه در وجود من قمار بازی میکردید من در جنگ
 سال بودم اگر این واقعه مرا پیش نمی آمد البته در مجلس قمار پیش شامی آمدم که شش
 بعد این حکایت راجه جد بهشتر و برادرانش و در ویدی را و لاسا و بشارت خلاصی ازین
 محبت داده گفت که خاطر خود جمع دارید انشاء الله تعالی دشمنان شما همه مقهور خواهند
 و شما بر تخت سلطنت خواهید نشست بعد از آن که شش جیو از راجه جد بهشتر رخصت گشته
 بطرف دوار کاروان شدند و سجد را خواهر خود را که زن ارجمند بود با پسرش ابرهن همراه
 خود برنگرد درشت و من پنج پسر و در ویدی را که از هر یک برادر می بودند همراه خود گرفت
 و پانزده ان و خواهر و در ویدی را و دواع کرده بشهر خود رفت و درشت کیت پسر پانجم
 رخصت گرفته خواهر خود را همراه بر و بغیر از برهنان هیچکس همراه پانزده ان نماند پانزده ان
 از انجار روان شدند بست غلام از غلامان راجه جد بهشتر اسلحه بر عرا بها بار کرده پیش
 پیش می رفتند و رسیدن که خواص خیلان راجه جد بهشتر بود و بعضی راجه با در ویدی را

و در جنگ سال را که از هر یک برادر می بودند همراه خود گرفت و پانزده ان و خواهر و در ویدی را و دواع کرده بشهر خود رفت و درشت کیت پسر پانجم رخصت گرفته خواهر خود را همراه بر و بغیر از برهنان هیچکس همراه پانزده ان نماند پانزده ان از انجار روان شدند بست غلام از غلامان راجه جد بهشتر اسلحه بر عرا بها بار کرده پیش پیش می رفتند و رسیدن که خواص خیلان راجه جد بهشتر بود و بعضی راجه با در ویدی را

از عقب می آورند راجه در راه بارجن گفت که ما را دوازده سال بیرون ماندن است
 جایکه شکار مناسب حال باشد بخویر باید کرد و بارجن گفت که شما جای نیکو خوب پیدا
 و اگر از من می پرسید جنگلی هست و دوت ^{دوت} بن نام که آنجا میوه بسیار و شکار کم
 بسیار و حوض های آب بسیار خوب دارد مانند شما آنجا مناسب است پس راجه بدشتر
 با اتفاق برادران و درویدی و برهمنان جنگل و دوت بن رفتند آنجا درختان
 میوه دارد و گل های رنگارنگ خوشبودار بسیار بودند و انواع جانوران جزیده و نرینه مثل
 فیل و گاو میش و آهو و طوطی و غیره در آن جنگل بی نهایت بودند و جامعی رکبشیران
 و عابدان که در آنجا سیر میکردند بدین راجه بدشتر آمدند و دهم رکبشیر که همراه راجه
 بدشتر بود هر کدام از ایشان چیزی داد و در آنجا رکبشیری بود و مار کندی نام نیکبخت
 عابد متراخ که رشتائی از روی او میافت بدین راجه آمد راجه بدشتر و برادرش
 و درویدی همه تعظیم او دست بردست نهاده پیش او تا وندمار کندی همه را گفت
 که نشینید و بتسم کرد بدشتر از و پرسید که سبب تبسم تو چیست او گفت که چون شما را
 دیدم احوال را می پرسیدم و سر ته بخاطر آمد که او را همین طور در جنگل دیده بودم که همراه
 برادر خود و چمن تیر و کمان و دست در کوه رکبشیر بود و رام را هم مثل شما در بدشیر آمده بود
 همچنین ^{نابال} و بجا گیرنده و اگر ^{دوت} و غیره سلطنت را گذاشته در بیابان وطن گرفته بودند
 چون قوت از میوه های جنگلی و بنج گیاه کرده بودند شما هم ازین حال دلگیر باشید که در
 دنیا چنین میباشد شاید حکمت غیبی ازین حال که شما را پیش آمده آن باشد که قدر
 محنت زده و محتاجان بدانید و قیاس حال محتاجان و مسکینان و غریبان
 بر حال خود بکنید مار کندی این سخنان گفته بجانب شمال رفت ایشان از سخنان
 دل شاد گردید و با خود عهد کردند که اگر خدای تعالی جل جلاله ما را ازین محنت خلاصی
 قدر بکیان و فقیران بیشتر از بیشتر دایم و بخلق نفع رسانیم بعد رفتن مار کندی
 در آن جنگل سیر میکردند و برهمنان بید میخواندند ایشان گاهی تیر اندازی میکردند و گاهی
 گشتی میکردند و گاهی حکایات گذشتگان از برهمنان می شنیدند روزی یک ^{دوت} و آنهم بدشتر

با جد و جود گفتند درین جنگل عبادت بفرغت میکنند و در کتب نوشته اند که هر که خدمت
 بر همین کند و بر مناسن او را دعا میکرده باشند آن کس عالم را میگیرد و در اجل
 که همه عالم را گرفته بود چون با برهمنان بدی کرده عاقبت آن ملک و مال سلطنت
 از دست او برفت من ترا نصیحت میکنم که علما و فضلا را رعایت میکرده باشی و
 عابدان را از خود راضی داشته باشی تا دولت تو رفیع و روز افزون خواهد شد
 برهمنان که آنجا بودند یک و دو بهیویرا به جد و جود را تعریف بسیار کردند چون شب شد
 بعضی از برهمنان حکایات بجهت راجه جد و جود میگفتند در پی دی راجه جد و جود
 گفت که من از ملک و مال با خشن شایم هیچ غم نخورده ام اما از چیزی که اندوه کشیدم
 آن بود که شالاس باد شاهی را از تن بر آورده چرم پوشیدید و بصره آمدید دل
 در جوهرین هنوز مهربان نشده ازین جهت اندوه در خاطر من است در هنگامیکه شما
 مشوجه بیابان شدید مردمان گریه کردند مگر چهار کس اصلا گریه نکردند یکی که جوهرین
 دوم کزن سوم سگن چهارم دوساسن این چهار کس از رفتن شما نهایت خوشوقت
 شدند اول شما را بان مرتبه دیده بودم احوال بر خاک و ریگ خواب میکنند از دیدن
 شما اگر می آید شما این قدر صبور و تحمل بر خود قرار داده اید و دشمنان شما بسیار
 شوخ و زبردست شده اند من درین باب حکایت پیلا د که بابل فرزند زاده خود گفته
 بود با شما نقل میکنم وقتی که بل سپر بر و چین سپر پیلا د از جد خود پرسید که تحمل تهرست
 یا غضب مرا بفرمایید که بران عمل میکرده باشم پیلا د که از همه چیز و نیکی و بدی توان
 بود در جواب او گفت که ای فرزند از من بشنو که دائم صبر و تحمل نیکبخت و بیخست
 غصه و غضب مذموم است هر کرام از صبر و غضب در وقت ضرورت بهتر است اگر دایم
 کسی صبر و تحمل میکرده باشد بسیار محنت و تکلیف با و میرسد و خدا متکبران را دوست ندارد
 او نمیرسد و اولاد و صلح میشود میخواهند که هر چه صاحب مادر او از او بگیریم و هر بدی
 که خاطر ایشان میخواهد میکنند زیرا که ایشان را عقلی کامل نیست و دیگر خدا متکبران
 عزت و حرمت او را نگاه نمیدارند و کار بجائی میرسانند که مردن بهتر از این زندگانی

باشد فرزندان نخواهند رسید هر از عمل ناشایست از ایشان صاف در میشود و دیگر مقصد
بسیار دارد که شرح آن طویل میشود و بیلا و گفت که ای خدای عز و جل عقده صبر دهم
شنیدی حالاً عقده غضب و غصه از من بشنوی کسی که دایم در غضب باشد یاران
و دوستان همه با او دشمنی کنند و اهل خلق همه از او متنفر باشند پیوست بدی او را
نقل کنند و همه کس با او در مقام قتل باشند و هر کس از سلاطین و حکام که دائم
در قهر و غضب باشد سلطنت و حکومت او در زوال باشد و غائبانه او را نفرین
کنند پس آدمیان را لازم است که در هنگام لطفت نرمی و نیکی کند و در غضب و غصه
تهد کند هر کس که این چنین کند هیچگاه ضایع نمیشود چون در پیدی ازین سخنان
خارج شد راجه حدیثی گفت تو غم و اندوه و ناخواری و ماهی و ماهی آری بهین کمال
همه عیشها و کارها گذاشته ام تو چه را نداده در دل میسانی که آدمی از بسیاری اندوه و
میرسد پس علاج نیست که بنده رضا بقضای الهی دهد و هر امر که بر سر آید زار و زبانه
تحمل و صبری کند نوتی عابدی کشیپ نام با من گفت که اصل همه عبادت با رضا
بقضای الهی است و نزدیک ترین راهها بخداوند تحمل و صبری است و هیچ چیز خوبتر
و تحمل و گیر نیست و چیزیکه از عبادتها حاصل شود از صبر حاصل میشود بزرگان نیز
کسانی کرده اند که صبر و تحمل داشته باشند بزرگان گفته اند که راستی از دروغ و مهربانی
از قهر و صبر و تحمل از بی صبری بهتر است و بزرگان و استادان مرا صبر و تحمل نصیحت
کرده اند یقین که همه را فنا در پیش است و اجل موی سر همه را گرفته است بنابراین
اگر شیوه صبر و تحمل در پیش نگیرم چه چاره کنم اگر همه کس در عوض بدی دائم بدی کند
فساد بسیار بر خلق پیدا شود و دوستی از خلق بر طرف گردد و در پیدی گفت شکر بزرگان
آئی که شما را این چنین صبر و تحمل توفیق داده با وجودیکه ملک و شوکت بر باد و آید
انقدر صبر میکنید که مناسب حال عابدان و مراضان باشد و حرص و شهوت و غضب همه
را از خود دور کرده اید ای راجه شما از خیر متولد شده اید هرگز خیر و نیکی را از دست نخواهید داد
ایشان از شما جدا خواهند شد پیوسته همچو سایه همراه شما خواهند ماند و در هنگامیکه شما ملک

سلطنت تمام عالم را گرفتید در آنوقت هم هرگز بکتر و غضب نکردید خدمت صاحبان فلان میکردیم
 و جگها بسیار کرده هر روز فقر و برهمنان از روز فقره هم میدادید اینک شما ملک مال بر باد داده اید
 آری بود هر کس میگوید که این کار من کردم یا خواهم کرد سر سنجاب میگویی خدا تعالی همه میکند
 راجه جده شتر گفت ای درویدی چنانکه کسی بید خوان سخنان میگوید تو با من میگوئی من با تو سخن
 است میگویم که من هر چیزی که از تصدق و جگ و غیره میکنم همه آنحضرت رضای خدا میکند هر کس که
 خیر و نیکی میکند از معصیت دور می باشد و بدنی که بر فرموده پشت و بیاس ندارد و او مس و
 و مار کند می سوکا چارج بزرگان عمل نمیکند بد زنج میرند و دریدی گفت من بدست هر نمیکنم
 ایشتر حکایت خواهم کرد که او مالک تمام خلقت است من انبیه صحبت نمودم گفته ام و باز میگویم که دانایان عمل
 ضرورت زیرا که خبر که بها و غیره جادات دیگری است که عمل زندگان کند لیکن حیوانات خصوصاً
 آدمی را از عمل زرق بهم میرسد موافق آن خیم میشود و چنین بسیار سخنان باره عمل گفت راجه جده شتر
 چون این سخنان از درویدی شنید و تعجب نداشت گفت ای این سخنان از چه کشندی درویدی گفت
 خانه من برهنی بود گفتم نام او اطفال تسلیم میداد این سخنان از شنیده ام اما بهم بین این درویدی
 نهایت در غضب و گفت با من من استیم که در جنگل میگرددیده شمیم با پشتری می کارا است و سلطنت
 را بگیرم و در جوین سلطنت مال ملک زور مردانگی گرفته است و دیگر بار از معیتو انیم گرفت ما نیکی کرد
 این تشویش و محنت کشیده می رفتیکه با او جنگ میکردیم آن زمان تو را معلوم میشد ما اگر در جنگ کشته
 میشدیم هم در دنیا و آخرت نیکی می یافتیم حالا چه کنیم چیزی را درویدی باید که نیکی دوم خیر دادن
 بندگان خداوند تعالی را ای راجه جده شتر شما بسیار بدگناه کرده اید که در قمار مال و ملک را بر باد داده حالا
 این برهمنان که همراه شما اند بسیار دانا و عاقل هستند بایشان برسید که کار باید کرد و دفع گناه شود
 شمارا می باید که سلطنت باز بدست شما آید و عظمت و شان سلطنت که دشمنان بمکر و حیله
 گرفتند در بند بدست آوردن آن نمیشود شما مثل ارجن خدا شکار سوارید که در
 شیر انداز سوارید خود ندارد و مثل من غلامی دارید که در گزربازی و کشتن دشمنان
 هیچکس مثل من نیست و نکل و سهدی و کوشن جیو در جان شاری در خدمت شما حاضر
 با وجود ما مردم که همچنین در خدمت شما حاضریم عجب که در گرفتن سلطنت کوشش نمیکند

१ श्रीमद
२ शत
३ अथर्व
४ श्री
५ करो
६ श्रीमद
७ श्रीमद

شما حکم آفتاب دارید که در سایه خود تمام عالم را نگاه میدارد شما را هم میباید که اهل عالم را در
حمایت خود نگاه دارید و در همین با استحقاق سلطنت نمیکند بلکه حکومت و سلطنت با و مردار
شده است اگر گفته ماقبول کنید شما هم آمده شوید یک نگاه در وجود من را با مردار و با من
بکشم شما سلطنت خود بگیری چه لازم که در جنگل و بیابان سرگشته میگردد و هرگاه برادر اجنبی
کمان گاند و خود را بدست خواهد گرفت بسیار دشمنان را خواهد کشت هیچکس تاب آن
تیر نخواهد آورد و وقتی که من گرز خود را خواهم گرفت هیچکس در مهستان پوزتاب گرز
نخواهد آورد و نگاهبانی ما کرشن جو میکند و ایشان را هم میطلبیم که با غوثیان خود
بمرد ما خواهند آمد پس مناسب آنست که کرشن جبر را بنویسد که زور بیاورد و سلطنت خود را
بگیرد و راجه جدید تر گفت که ای بهیم سین آنچه تو گفتی راست است اما مرا نمی شناسی
خلات قول خود بکنم که در وجود من از ماقول گرفته است که دوازده سال در جنگل و بیابان
باشم حالا مرا نمی شناسی که خلالت عهد خود کنم کسانی که گناه میکنند آخر غنچه آزادی بپایند و
بسیار پیشانی میکند و جاعتی که با اضطراب و تعجیل کار میکنند هرگز آن کار را نیکو بافر
نخواهند رسانید بخیر شود و شل و جل شده و بهیکم تپانده کرن آهوت و تپانده در و پاچاچ
پسران و دراشت در گفته در وجود من اندام هر چه منفر ماید ایشان میکنند و این جاعت
که نام بروم در شجاعت و دلاوری و زور و قوت و انواع سحر بازی نبوغی هستند که زیاد
از ان نیک باشد این مردم در کار وجود من جان باز میا میکنند اگر چه است بهیکم تپانده
در روزنه چارج و کرا پاچارج با و کوروان برابر است اما حالا ایشان از جانب او جنگ
میکند هیچکس برای ایشان غالب نمیتواند شد کرن مرویت که حصه و قهر و مزاج
غالب است و در من ساگر بی نظیر و عدیل است ای بهیم درین جنگ تا کسی این
جاعت را که نام بروم تمام نکشد در وجود من نمیتواند کشت و گمان میری که من فکر آن کار
ندارم غلط گمان میکنی بلکه آنقدر من عمر و اندوه دارم که شادمان یک از ان هم ندارم
مرا ازین فکر نه اشتیاق نه خواب می آید فکر میکنم که سچم تدبیر بر دشمنان غالب بکشم
ای بهیم این کار باطل نمیشود بلکه از صبر خواهد شد بهیم سین چون این دشمنان باشند

و نهست که راجه جد بهشتر راست میگویی دیگر هیچ سخن نگفت بیسم پان بار راجه چنانچه گفت در پیش
 که راجه جد بهشتر با بهیم سخن میگفت ناگاه بیاس پیدا شد راجه جد بهشتر با برادران به تعظیم او
 برخاستند بیاس بار راجه جد بهشتر گفت من دانستم که بخاطر شما ترسی رسیده است
 برای دور کردن آن ترس نزد شما آمده ام یک سخن بشما میگویم که شما خاطر جمع دارید و عجب
 شما بر همه دشمنان غالب خواهید آمد بعد از آن بیاس دست راجه جد بهشتر را گرفته بگوشه
 برد و با او گفت که هنگام دولت و ترقی شما نزدیک رسیده است این ازین برادر شما
 همه دشمنان شما را خواهد کشت یک افسون ارجن را یاد خواهم داد چون آن افسون را
 بیا موز و بهر کجاکه خواهد پیش اندر و کبیر و برن و جهم و مهادیو و غیره همه جا
 میتواند رفت شما با برادران از اینجا جای دیگر بروید بیاس ارجن را بگوشه
 برده آن افسون را یاد کنند بعد از آن پیش راجه جد بهشتر آمده افسونی که آنرا جوجن
 گویند بر راجه جد بهشتر آموخت آنگاه بیاس غائب شد پانڈوان بفرموده بیاس از اینجا
 روان شده میرفتند تا در نزدیک آب ستری بچنگلی که آنرا کامیک بن گویند رسیدند
 در اینجا روزها بشکار و تیر اندازی میگذرانیدند و شبها بر چمنان بجهت ایشان با فسانه و
 حکایات سلاطین گذشته نقل میکردند روزی راجه جد بهشتر به ارجن گفت که ای برادر
 بهیکم پیاده و در و نه چارچ و هتو تما در انواع تیر اندازی و کمانداری نهایت مهارت داری
 در جو دهن کمال خدمت ایشان کرده است و ولایات ما با ایشان داده ایشان را اینجا
 کسانند که در جنگ قوت ایشان کم نمیشود و من در برابر ایشان ترسمید انهم آن افسونه
 که بیاس آموخته است میباید که پیش اندر برو و واسطه نیک از دگر گیری ترا می بایدم
 در مدت رفتن و آمدن پاک بوده باشی پس ارجن غسل کرده نده پوشید و ترکش خود را
 بر میان بست و کمان گانڈیورا در دست گرفته از راجه جد بهشتر و برادران و دو هم پیاده
 و غیره در چمنان که آنجا بودند رخصت گرفت در ویدی با ارجن گفت شما میدانید که در
 مرا بیغیرت کرده در هنگامیکه از هتو پیاده بروی آمدم عوام وندی ماترا یاد میکردند که گاو
 میروند آن از خاطر من بد ز میرو و مباد که چون بچلیس اندر بروی ایسل را می خوب را

در آن مجلس منی مبتلا شوی و مرا فراموش کنی آنجا بسیار بانی دیگر کسی نباشد که این اتفاق
 مرا از کوروان بکشد ارجن گفت من ملازمت برادر کلان ولی نعمت خود صحبت برادر
 و ترا بر میگویم زود خود را بشناسم پس رو پیدی ارجن را دعای خیر کرد آنگاه ارجن
 آن افسون را که یاس یاد داده بود بخواند و بجانب آسمان نگاه کرد و همچو از پیش
 خیال در یک لحظه از آنجا بکوه باخجل رفت از آنجا به سلکند آمدن از آنجا به گدشته
 بکوهی که آنرا اندر گیل گویند رفت چون خواست که از آنجا بهم بگذرد آواز شنید که با
 از آنجا قدم پیش نهاد ارجن به طرف نگاه کرد شخصی را دید در نهایت روشنی که موها
 ژولیده داشت از کمال ریاضت غیله گشته بود ارجن چون او را دید همانجا با ستار
 آنکس به ارجن گفت که تو چه کسی که اینجا با سلاح و اسباب برای محاربه آمده این جا
 خیر و عبادت هست و جای کسانی است که ایشان را غصه و غضب نباشد نو سلاح خود را
 باندازد عبادت مشغول شود پس آن شخص بخندید و گفت ای ارجن مرا می ساسی من اندر
 از من هر چه میخواهی طلب کن تا بتو بدهم ارجن گفت ای بزرگوار من برای طمع اینجا نیامده ام
 هیچ نمیخواهم غیر از آنکه به برادران خود برسم و از دشمنان خود انتقام بگیرم اندر گفت پس
 چندان ریاضت بکش که مواد یو جیو را به بنی بده من ترا اسلحه خوب خوب خواهم داد
 و علم تیر اندازی و غیره آنچه من میدانم بتو خواهم آموخت ما در این سخنان گفته از
 نظر غائب شد ارجن همانجا با ستار و دیگران میخکب در آنجا بود و در آن نزدیکی جنگلی بود
 ارجن بآن جنگل رفت و انواع جانوران و آب بای روان و میوه های گوناگون
 و جنگل هم غایت لطافت و بزرگی و خوبی داشت ارجن آنچه سلاحها بر تن داشت
 فرود آورده بعبادت حق تعالی مشغول گشت تا یکماه هر سه روز یک میوه که از درخت
 می افتاد ارجن آنرا میخورد و در ماه دوم پیرشش روز یک میوه میخورد و در ماه پنجم هر یک روز
 روز یک میوه میخورد و در ماه ششم بر سر ریگستان یک بای استاده ریاضت میکرد
 در آن ماه هیچ نمیخورد و در کپشرا و مرا تا خان که در آنجا بودند ریاضت او مشاهده کردند
 همه متعجب شدند و بخدمت مهادیو جیو آمده گفتند که شخصی درین جنگل آمده عبادتی

میکنند که مالهاقت نداریم که مثل اوعبادت کنیم معلوم نیست که غرض از چیست
 نزدیک است که از تیزی ریاضت او و با بسوییم او را منع میباید کرد که ترک این ریاضت
 کند و یو جو گوشتند که من او را میدانم که ارجن است و با شما بیع مطلب ندارد شما
 خاطر خود جمع داشته بر مکان خود را بروید پس ایشان از مهادیو جو رخصت گرفته
 بجای خود رفتند پس مهادیو جو بصورت پهلان که روشنی او همچو آتش بود تیر و کمان
 بدست گرفته روان شدند پارتی و زمان دیگر همراه بودند از رفتن مهادیو جو شور و
 غوغای عظیم برخاست در آن وقت دیوی موگ نام بصورت خوک شده در کین ۵
 ارجن شده بود که او را بکش ارجن او را دید و گفت که مرا با تو کاری نیست چرا قصد
 من میکنی آن خوک از اینجا برفت ارجن قصد زدن او کرد و تیر و کمان بدست خود
 بگیرد گفت خواست که او را بزند در آن وقت مهادیو جو رسیده گفت که تو مرا این خوک را
 میزنی بگذار من خواهم زود ارجن گفته او نشنیده تیری بر آن خوک انداخت مهادیو
 هم همان وقت تیری بجانب آن خوک انداخت هر دو تیر بر آن خوک خورده از آن
 تیر با آواز همچو رعد بر آمد آن خوک بمرد دیو از میان آن خوک پیدا شده بصورت اصلی
 خود گشت در آنوقت چشم ارجن بر مهادیو جو افتاد که بصورت پهلان ایستاده است
 ارجن گفت که تو چه کسی که شکار مرا زده ترا زنده نمی گذاریم مهادیو جو بخندیده گفت که
 تو بقت خود مغرور شده بمن گستاخی میکنی من ترا چنان خواهم زد و خا بجه آن خوک را
 زده ام پس برو و تیر و کمان بدست گرفتند ارجن تا دو گهری بر مهادیو جو تیر باران
 کرده مهادیو جو ایستاده میدیدند ارجن چون بجانب مهادیو جو دید که از آن تیر
 بیخ جامه بروج نشده ارجن بسیار حیران شد با و گفت که تو چه کسی گد دیوی یا گندین
 و یا جی و یا مهادیو جو هستی ارجن این سخن گفته باز تیر باران کرد تا بعد که همه تیر باران
 انداخت ارجن دید که در ترکش تیر مانند تیر شده با خود گفت که این ترکش را آتش
 داده بود و گفته است که هر چند تیر باران ترکش قوای انداخت کم نخواهد شد این
 چه شد که همه تیر باران شد پس ارجن کمان را بدست گرفته بجنگ مهادیو جو درآمد

مها دیو جیو فی الحال دست دراز کرده کمان ارجن را گرفت ارجن در قهر آمده شمشیر کشیده بر مها دیو انداخت آن شمشیر بشکست بعد از آن درخت لمی کلان آگندید باو جنگ میکرد و وقتی که همه درختها ریزه ریزه شد آن زمان سنگهای کلان برداشته بران بهتل انداخت بعد از آن ارجن نزدیک آمده بشت باهم پیوستند از آن هم مانده شدند بعد از آن باهم چسبیدند گاهی ارجن مها دیو جیو را زیر می انداخت مها دیو جیو ارجن را زیر می انداختند در آن وقت آتش عظیم از آن بزجاست شعله آن بر فلک میزد باز مها دیو جیو ارجن را گرفته او را چندان تاب داده بپای که از بهوش برفت چون دیدند که ارجن بهوش شد مها دیو جیو او را بگذاشتند چون ارجن بهوش آمد همان ساعت از گنج صورتی مثل صورت مها دیو جیو ساخت پاره گل دیگر بویهای خوش بران صورت انداخت پیش او سر بر زمین نهاده از مرد طلبید چون سر از سجده برداشت آن کلهای بولهای خوش که بران صورت می افتاد انداخته بود دید که همه بر سر آن بهتل است آن زمان ارجن دانست که این بهتل مها دیو جیو پای او را گرفت مها دیو گفت چون بخت من ریاضت بسیار کشیدی من بدرگاه حق سبحانه تعالی درخواست کردم که تو بر همه دشمنان غالب خواهی شد همه را مغلوب گردانی در میان شما و کوردان جنگهای عظیم خواهد شد اما نتج بجانب تو مقرر خواهد شد من سلاح ترا همچنان خواهم داد که از آن سلاح با هر کس که جنگ کنی غالب آئی این سخنان گفته مها دیو جیو صورت بهتل را دور کرده بصورت اصلی شدند ارجن چون مها دیو را دید که ایستاده اند و پا بپای نیز در پهلوی ایستاده است دست بسته تعریف مها دیو جیو بسیار کرد مها دیو از خوشحال شده بخندید ارجن را در بغل گرفته گفت که من خیال کردم که تو چه قدر تیر با اندازی من کمان گانند تو را از دست تو گرفته کمان خود و سر و ترکش خود را بگیر حالا این ترکش تو همچنان خواهد شد که هر چند از آن ترکش تیر بارتاب کنی اصلا کم نخواهد شد تو بخت من درین جنگ بسیار محنت کشیدی از حد میخواهم که ترا ازین قوت زیاده کنه ارجن قدم گرفته عرض کرد زهی طالع است که

१
पाशुपति
श्रुत

شما دیدار خود را نمودید میخواهم که تیر خود را که ماش پست است تمام دارد مرا غایت کنید مهادیو
 آن تیر را بارجن داد خاصیت آن تیر آن بود هر جا که می انداخت فتح و نصرت می یافت
 مهادیو جیو گفت که این تیر را برن و کبیر هیچکس نمیداند آدمی بیچاره چه خواهد بود تراخت
 میکنم تا آنکه ضرورت بسیار نباشد این تیر را نخواهی انداخت خبر شرط است و خاصیت
 آن تیر آنست و وقتی که خواهی انداخت آتش عظیم پیدا خواهد شد تمام اهل عالم را
 خواهد سوخت اما افسونی خواهم آموزانید که این تیر در عمل نیاید بعد از آن ارجن غسل کرد
 مهادیو جیو آنرا باد داد و انداز بارجن چون آن افسون را یاد کرد آن تیر بلرزید آوازی عظیم
 از آسمان آمد هر بدی که از مقدور صد و مصیبت و دشمنی و زوات ازین بود همه ازو جدا شد
 بعد از آن مهادیو جیو گفت که حالا نزد اندر بر و ارجن دست بردست نهاده مهادیو را تعظیم
 کرد و مهادیو جیو و پارتی بجانب کوه هانچل رفتند و از نظر غائب شدند ارجن هانچا
 ایستاده مانند نگاه برن که موکل ابرو و باران و دریا است با جین ظاهر شد تمام دریا با او
 روان بصورت انسان برآمده همراه او بودند و کبیر و جیم و تمام گندهربان و جیوان و ابرسم
 پیش ارجن آمدند بعد از آن اندر بر فیصل ابرایت سوار شده با اتفاق اندرانی پیدا
 شدند تا پیش ارجن رسیدند ارجن تعظیم اندر کرد و پس حم بنیاد سخن کرده گفت که ای ارجن
 ما بحبت دیدن تو آمده ایم تو قبل ازین نر بودی هزار سال عبادت حق سبحانه تعالی کردی
 بحمت مصلحتی خداوند بدین صورت در دنیا آورده است تو بحبت ملاقات ما محنت بسیار
 کشیدی تو مهادیو جیو را از خود خشنود کردی ترا این مرده میدهم بر چندین هزار دیوان که
 در بحر و بر میباشند غالب خواهی آمد و در جنگ فتح خواهی یافت نام نیک تو در عالم خواهد
 ماند جم عسای خود را به ارجن داد و بعد از آن برن با جین گفت که گندی دارم برن
 نام تو خواهم داد آن کندیت هر کس را خواهی میتوانی گرفت پس برن کند خود را با ارجن
 داد و بعد از آن کبیر هم ارجن را تعریف بسیار کرده گفت من هم تو سلاحی میدهم که با
 سلاح که نیزه است بر همه دبوتهما غالب خواهی آمد هر کس که عداوت داشته باشد این
 سلاح را خاصیت اینست که بنگامی که انرا باندازی هیچکس او را نمیباید و دشمنان

२
बहुला
३ कुबेर
४ यम
५ गणेश
६ नंद
७ इन्द्र
८ स्यावत

६ बहुला

۱. त्रिपुर

२. मातलि

بکشید و این نیزه از مها و میوست وقتی که مها و لویو با تیر بر دیو جنگ کرد و این نیزه همه
 دیوان را کشته بود بعد از آن مها و لویو دیوان نیزه را بمن بخشیده است پس ارجن غسل
 کرده برابر کسیر آمد کسیر آن نیزه را با رجن داد بعد از آن اندر بارجن گفت حالا همراه ما
 بشک بیا جانیکه ما میباشیم آنجا ترا ببریم تا قتل رتق بمان من خواهد آمد ترا بر عرابه من سوار
 کرده خواهد آورد من آنچنان اسلحه تو خواهم داد که هیچکس نداشته باشد پس اندر
 با جمیع دیوتها بتمام خود رفت ارجن تنها ماند بعد از مدتی ناگاه مائل پیداشد که عرابه
 اندر سوار بود آن عرابه مثل آفتاب میدرخشید و همچو رعد آوازی داشت چون مائل عرابه
 آورد ارجن دید که انواع اسلحه که از و بجز و حکم و کند و شمشیر و غیره بران عرابه هست بفرقی
 در رعایت بلندی چنان که نزدیک ماه میرسد در آن نصب کرده بودند و ده هزار
 دوزخه که هر یک رنگ غلیظه داشتند آنها عرابه را می کشیدند پس مائل با رجن گفت که اندر
 ترا طلبیده است ارجن غسل کرده پاره پاک پوشیده بران عرابه سوار شد مائل عرابه را
 بجانب آسمان راند مثل باد عرابه میرفت در راه بسیار دیوتها و گندم بریان و ابرو درخت
 که در دنیا به تیغ کشته شده بودند و عبادت بسیار کرده بودند و عابدان و غیره را میدید که
 میرفت تا بدو از شهر اندر رسید که امر مائل نام داشت فیل ایراوت دید که چهار دوزخه
 داشت چون پیشتر رفت شهری دید آنچنان که گاهی ندیده بود خانه با همه از طلا و صاع
 بودند و قدر مخلصان از دیوتها در آنجا بودند و گندم بریان سر و میکردند و پسران و درخت
 و جماعه ساو و مرث و دوازده آفتاب و اسونلی کنار و یازده رود و مرث بس نام
 را وید ارجن می آمد تا بجائی که اندر بود رسید اندر را دید که بر تخت نشسته و گندم بریان حتر
 میگردد و اینند و تمام دیوتها در مجلس اندر نشسته اند اندر چون ارجن با این شوکت و
 خشمت دید سر بر زمین نهاده و تعظیم بسیار کرد اندر ارجن را نزدیک خود طلبیده نزدیک
 تخت خود بجا داد و در مجلس اندر چند پسر مانند که تاجی و میکا و ریشاد و پورث چنی و
 سوم بریجا و اوربسی و ترگیشی و دنگوری و بر و تخی و گوپالی و سجنیا و کوه مجه و لون
 ۲۳. پر جاگرا و چیرنیا و چیر لیکها و سنا و مدھر سواد و دیگران بنیاد رقص کردند و دیوتها

१. त्रिपुरा
२. मेनका
३. रम्भा
४. पूरुषोत्ति
५. स्वयंभवा
६. उर्वशी
७. मित्रके
८. दण्डो
९. वरुणो
१०. गोपाली
११. सहजव्या
१२. कुम्भयो
१३. प्रजागरा
१४. चित्रमना
१५. चित्रलेखा
१६. सहा
१७. महाप्रसा

گندم زبان بموجب فرموده اندراب آورده پای ارجن نشینند و هر یک از ایشان تحفه
بجست ارجن آوردند اندراب ارجن را مثل فرزند نگاه میداشت مدت پنج سال ارجن خوشحالی
و خرمی گذرانید درین مدت هر چه میخواستند از وی و غیره اندر میدادند به ارجن دوست
روزی اندراب ارجن گفت که رقص کردن و سازها نواختن از چیزهای گندم زبان
روزی بکار تو خواهد آمد چیزهای قبول کرد و انواع انواع علم با ارجن داد که از سنگیت گویند
روزی اوربسی در مجلس اندر آمده رقص بازی میکرد ارجن آنرا دیده حیران حال گشت
او را تعجب بسیار کرد و اندر گمان که ارجن با و ماکل شده باشد چون آن مجلس با خبر رسید
ارجن بنظر خود رفت اندر چیزهای را گفت که من این پسر را با ارجن بخشیدم شما را
گرفتند و ارجن نماینده چیزهای نزدیک اوربسی آمده گفت که ترا اندراب ارجن بخشید
است ارجن آنچنان مردیست که مثل او امروز در دنیا کسی که خواهد شد آنچه هنر با و غیره
دیوهای میدادند او نیز میباید اوربسی خندیده گفت من خود را پسر او آوردمی صحبت ما
با او چگونه راست خواهد آمد چیزهای گفت که ارجن پسر اندر است زنهار اینچنین گوی که مباد
اندر این سخنان شنود و خاطرش رنجیده شود اوربسی گفت که من فرموده اندر قبول
کردم حالا تو برو و منم از عقب تویی ای چیزهای رفت اوربسی فی الحال غسل کرده پارچه
فاخره پوشیده و پارچه خوشبو کرده بخانه ارجن رفت چون اوربسی را دید پیش
آمده چنانچه مادران را تعظیم میکنند همان طریقی تعظیم کرده باو گفت تو خدمتکار
اندری مادر منی و اندر پدر ماست باعث آمدن تو چیست و چه میفرمائی اوربسی ارجن
گفت که چیزهای را اندر پیش من فرستاده است چیزهای با من گفت که ارجن پسر
اندر است در شجاعت و دلادری نهایت پر زور است ترا با ارجن بخشیده است حالا
بسیار خوب شده است چنانچه از درگاه ایزد تعالی بخواستم میسر شد ارجن اوربسی را
گفت تو بجای مادر منی ترا که در مجلس اندر میدیدیم نیت این بود که تو را چه پروردا
بوده تو پنج مپه بخانه او را نمیده بودی پاندها و کور و آن همه از نسل آن فرزندان را چه
پروردا ای چیزهای منم میگذشت که خاندان ما از نسل این عورت است ازین جهت بنظر تو

विषये

نگاه میکردم والا مطلب دیگری نبود و اوریسی گفت من اینچنین ایستادم که زن یکس
 بوده باشم بلکه هر کس که باین مقام میرسد باین صحبت میدارد تو هم آنها را بخاطر مرسان
 مرا مثل زن خودی بین باین صحبت بدار تو باین بازی کن ارجن گفت تو از من طمع
 داری من چنانچه ما و خود را می بینم اینجا ترا می بینم میاید که تو هم مرا مثل فرزندان نگاه کنی اوریسی چون
 این سخنان از ارجن شنید در قفسه آمده گفت که خاطر من بسیار بر تو مایل بود اندر مرا
 پیش تو فرستاده تو مرا از خود نا امید کردی از خدا امید دارم و دعا میکنم که تو یک سال
 نامزد شوی و در میان زنان همچو خیزان سماع میکرده باشی اوریسی اینچنین گفته خشم
 از خانه ارجن بیرون آمده پیش خیرسین گذر پرفت آنچه ماجر گذشته بود باو گفت
 خیرسین پیش اندر رفته عرض کرد که اوریسی ارجن را اینچنین سخن نا سزا گفت اندر
 ارجن را در خلوت طلب داشت گفت که ای فرزند رحمت خدا بر تو و بر کنهتی ما ورت باد که
 مثل تو فرزندی دارد و هیچکدام از کیشتران و عابدان بزرگ که اوریسی را دیده اند خود
 را نگاه متواست داشت با وجودیکه من او را بتوداده بودم تو با او صحبت نداشتی خاطر
 تو ازین دعای بد اوریسی ملول نشود که آن دعا روزی بکار خواهد آمد چرا که در مودت
 بشما شرط کرده است که تا دوازده سال در جنگل و صحرا باشید در سال نهم و دهم بصورت
 سازند با و گویند با در میان زنان خواهی بود و ترا هیچکس نخواهد شناخت بعد از یکسال
 بحال اصلی خواهی آمد ارجن از گفته اندر بسیار خوشحال گشت و ترسی که در دل داشت
 بر طرف شد بیسم پان بار حاجه جمیع گفت در نهنگامیکه ارجن در خدمت اندر بود
 رکبیشتری لومس نام برای دیدن اندر آمد چنانچه قواعد بود و تعظیم بجا آوردند اندر او
 فرمود که بنشینید لومس دید که بر تخت اندر ارجن در پهلوشته است بخاطر کوس
 رسید که این مرد چتریت چه طاعت و خیر کرده باشد که بانجا رسیده است آنچه بخاطر
 لومس گذشت اندر بران آگاهی یافت اندر با لومس گفت که این فرزند من است
 کنهتی متولد شده است برای موضوع نیزه بازی و غیره انواع انواع علم با اینجا آمده است
 مرا بهم با او کاری ضرر بود او را نزد خود طلبیده ام ای لومس تو این مرد را نمی شناسی

نیرات
کوت

نرونا را این که در کوه بدری بودند و سالهای دراز عبادت میکردند حالا بجهت آنکه
 باز زمین بسیار گشته بزمین آمده اند ارجن نرونا را این کشتن است من حالا که ارجن را در خوا
 طلبیده ام برای اینکه جامع حق دیوان و زمین و بیابان مستند که اشتهار ثوابت کج
 میکنند و ایشان اسلحه و دیوتها را اعتبار میکنند و با دیوتها جنگ میکنند کسی که
 دیوان را خواهد کشت همین ارجن است ارجن بجنگ ایشان همه را خواهد کشت بعد
 از آن به سز زمین خواهد رفت اندر بالوس گفت که تو بزمین در کامیک بن پیش
 جدی شتر و برادرانش بروی و پیغام من بده که شما از طرف ارجن خاطر جمع دارید
 که از بخت و سلامت است آنچنان سلاح میدارو که دیگری نداشته باشد آن
 اسلحه چنان اند که از دیوتها بپایه و در و ناچار ارجن را خواهد کشت همه دشمنان را مغلوب
 خواهد ساخت و علم موسیقی بغایت نیک آموخته است بر ارجن جدی شتر خواهدی گفت که
 تا آمدن ارجن شما زیارت تیر تیرا و معبد را میکشید باشید بیکت این سلطنت فی القو
 بدست تو خواهد آمد و همه دشمنان را خواهد کشت اندر بالوس گفت که از شما آید ام
 که شما همراه ارجن جدی شتر و برادرانش بوده باشید و ارجن بالوس التماس کرد که موافقی
 نموده در وقت که پریشانی و سرگردانی روی داده همراه برادران من بوده باشید نگاهبان
 بواقعی فرمایید و دعای خیر کنید که ازین محنت زود رهایی یابند پس لوس گفته اند و
 ارجن قبول کرده در خلعت گرفته متوجه بجانب کامیک بن شد ارجن جمیع باسیم پان
 گفت که حالا با من بگوئید که چون در هر تراشت شنید که ارجن پیش اندر رفته گفت
 بیسم پان گفت که رفتن ارجن را بخدمت اندر و امراتی بیاس بدو تراشت گفت
 بنجر که صاحب مشورت و محرم اسرار مجلس او بود طلبیده گفت شنیده ام که ارجن
 پیش اندر رفته است اندر اسلحه بسیار با و داده است و این پسران به عقل من همه
 کشته خواهند شد من از فرزندان خود هیچکس را نمی بینم که حریف ارجن تواند شد کسی که
 در برابر ارجن خواهد ایستاد و جنگ میتواند کرد اما برو غالب نمیتواند آمد چرا که
 بهیچکس تپا نه و در و نه چایج هر دو پر شده اند کرن اگر چه جوان ولیر و صاحب است

و نهایت بها در اما عجیب او آنست که بسیار رحیم دل است و قتیکه این دو کس کشته شوند
که پیش پانڈوان ایستاده شود و گیر کیت در میان پسران من که با پانڈوان در جنگ
ایستاده شود ازین طرف تا بهیکم تپامه و در روز چای و کرن کشته نشوند و از آن طرف
ارجن کشته نشود و جنگ آخر نخواهد شد من میدانم که ایشان ارجن را نمیتواند کشت
و آنها کشته خواهند شد ارجن کسی است که کاندلیون را سوخت اندر حرف او نمواشت
در جنگ را جسونم را بهای کلان را زبون ساخته مال و ملک ایشان تبصر خود آور
هر کس با ارجن شمشیر گرفت آنرا نیست و با بود خواهد ساخت میدانم چنانچه صاعقه را
کسی نگاه نمیتواند داشت تیر برای ارجن را هم همچنان کسی نگاه نمیتواند داشت و تیر را
ارجن همه فرزندان مرا مثل تاب آفتاب و گرمی آتش خواهند سوخت و قتیکه ارجن
بر عرابه سوار شده تیر و کمان کاندلیور بدست خواهد گرفت هیچ مردم حرف او نخواهد
سنجید بعد از شنیدن این سخنان باد بر تیر داشت گفت که ای راجه انچه حقیقت است
گفتید همه رست است شما یقین دارید که در جود من البته درین جنگ کشته خواهد شد
چرا که پانڈوان از غصه او دل پر دارند از آن کار را که پسران شما با ایشان کرده اند و
وزن ایشان را به کیارگی بغیر نمودند شنیده ام که ارجن با ما دیو حیو جنگی عظیم
کرده است جایکه ما دیو حیو بر ارجن غالب نیامد کسی چطور بر ارجن غالب تواند آمد
شما ای راجه یقین بدانید که در میان فرزندان تو پانڈوان جنگی عظیم خواهد شد پانڈوان
پسران و فرزندان ترا خواهند کشت کرن و دوساسن و شکسن و جرجود من را همه بدو
میکنند و جرجود من دور اندیشی نکرده گمراه شده با پانڈوان بدی نموده هرگاه کشتن
معاظمت آنها میکنند و همیشه در معرکه جنگ کمک پانڈوان میکنند جایی که کشتن جیو
صاحب کشف یجا باشند هیچکس بر ایشان غالب نخواهد آمد راجه خبیث از میسم پان
و قتیکه پانڈوان در جنگ بودند خودی از کجا بهم میرسانند میسم پان گفت که ایشان
در جنگ شکار میکردند و آنقدر آهو و خرگوش و دراج و دیگر جانوران شکار کرده می خوردند
که همه را کافی می بود تا مدت پنج سال ایشان بطور در جنگل و بیابان گذرانیدند

دهر تراشت چون این حقیقت پانڈوان شنید بسیار ملول گشت و با سنج گفت قوتیکه
 سخنان بدی فرزندانم که با پانڈوان کرده اند یاد میکنم نهایت نملکین میباشم هیچ
 خوشحالی در من نیامده بلکه خواب از چشم من رفته است من میدانم باینکه که کشن جیو
 پستیایان باشند ممکن نیست که فرزندان من بر پانڈوان غالب آیند سنج گفت
 نمی الواقع هست میگویند من شنیده ام که کشن جیو پیش پانڈوان آمده دلدار
 و مهر بانی بسیار کرده فرموده است که فتح و نصرت شما خواهد شد خاطر را از همه بواب
 جمع دارید و راجه های دیگر مثل راجه دروید و پسران سپال و غیره بر پانڈوان عهد
 بسته اند که بر فرزند جنگ بجانب شما خواهند پیوست و دیگر راجه ها که در جنگ راجه نروراجه
 آمده بودند آنها نیز راجه جدید پشتر عهد بستند که در معرکه رفیق شما ایم سرکشین گفته آنچه
 کوروان از پانڈوان گرفته اند انشا الله تعالی آنرا جنس و دیگر که کوروان خود را
 واپس خواهیم گرفت در جود من و کورن و دوساسن و شگن همه را نیست نابود خواهیم کرد
 راجه جدید پشتر این سخنان شنیده بسیار خوشحال گشت راجه جدید پشتر با کشن جیو
 تا آنکه وعده ما نزدیک آید شما بجای خود تشریف ببرید کشن جیو با دروید می گفتند
 کسانی که ترار بخانیده اند در عنقریب ایام کشته خواهید دید و سکها لوت آنها را بر
 زمین خواهند کشید سنج چون این سخنان را گفت دهر تراشت گفت که ای سنج
 در نهنگامیکه پسر من در جود من میخواست که با پانڈوان قمار بازی کند با من گفته بود که
 پسران شما بدغلبازی مال و ملک از پانڈوان خواهند گرفت لیکن در اندک مدت هم
 کشته خواهند شد آنچه بدر گفته بود ما را یقین آمده بعد از آن راجه خیمه از بهیم پان
 پرسید دراننگامیکه ارجن نخدمت اند رفته بود پانڈوان چه کرد بهیم گفت راجه جدید پشتر بارادشاست
 بود او را عجب فکری روی داده با خود گفت که مال و ملک از من برفت ارجن هم
 جدا شد و بهیم سین گفت ارجن قابل برادر شما بود شما او را نصرت دادید تا او برفت
 حالا هیچ فکری بخاطر نمی آید اگر بلایی پیش آید معاذ الله پس زندگانی ما برادران بچکا
 خواهد آمد راجه جدید پشتر با بهیم سین گفت که ای برادر تو از طرف ارجن خاطر جمع دا

که از بن را بنجد اسپرده ام بدرگاه اقدس تعالی امیدوارم که در غنای صحت و سلامت
 پیش نامی آید اسلحه چنان خواهد آورد که در جنگ بسیار کسان را در گردان خواهد کرد و از بن
 از مادی و دیوانه علم با و هنر علمی بسیار آموخته است بهیم سین و دیگران از بن سخنان
 راجه جد مشر بسیار خوشحال شدند در نیوقت بر پادشاهی زاهدی پیش پاندر و آن
 راجه جد مشر و دیگران تعظیم او کردند بر پادشاهی پیش کرد راجه جد مشر تمام حقیقت پشیا
 خود و قمار باختن در وجود من و غیره با بر پادشاهی گفت که بسیار راجه با و بزرگان بوده اند
 که از شما آنها را بسیار محنت سخت تر سیه بود راجه جد مشر گفت از شما التماس دارم که
 حقیقت پریشانی ایشان با من بگوئید بر پادشاهی گفت راجه کلانی بود بهیم سین نام
 او پسری دشت نل نام بعد از پدر سلطنت یافت برادر خرد نل شکیله نام تمام ملک
 راجه قمار بازی از و برد و او را باز نش از شهر بدر کرده بچکل و صحرا فرستاد راجه جد مشر گفت
 میخواهم که قصه راجه نل و قمار باختن بشکرا بگویم بر پادشاهی گفت باشد بتفصیل بگویند
 بگوئید بر پادشاهی گفت که راجه نل پسر بهیم سین بود و او راجه بود که در عالم مثل او دیگری
 نبود صاحب حسن و کمال و در سواری اسب فطیر و عدیل خود نداشت و اسب بنایت
 خوب می شناخت و در بندگی خدای تعالی مشغول میبود هرگز دروغ نگفته بود و مثل
 راجه من بود و پای تخت راجه نل در ولایت مالوه بود و حکام اکثر ولایات در اطاعت
 او بودند در آن زمان در ولایت دکهن در شهر بندر راجه کلانی بود بهیم سین نام
 بنایت شجاع و قوی پرور صاحب همت و سخنی بود و این راجه بهیم را فرزند می شد
 رکیشتر و من در آن زمان بود که در ریاضت او دیگری نبود و این و من نوجوی
 به پیش این راجه آمد راجه با زن خود گفت که خدمت این عابد خوب میکرده باش
 که از تو خوشنود شود زن راجه چند روز آتی چنان خدمت او کرد که او را ایشان خوشنود
 شده دعا کرد و از خداوند تعالی درخواست که این را سه سپر و یک دختر روزی شود
 و عای از استیجاب گشت در خانه بهیم سین سه سپر و یک دختر تولد گشت یکی را من نام
 دیگری را دم و سوم را دانت نام نهادند این پسران هر سه در دوا می دشت و

۱۴۶۵

۲۴۱

۳۵۴

۴۵۵

۵۴۶

۶۴۷

۷۴۸

۹۴۵۷۷

کمال از پدر بهتر شدند دختر را دینیتی نام نهادند و این دختر در حسن و جمال بنیان بود که در تمام دنیا عدیل و نظیر نداشت و آوازه حسن و خوبی این دختر همه جا شهرت گرفت چون راجه نل تعریف این دختر شنید غایبان عاشق او شد و دینیتی هم صفت حسن راجه نل را شنیده مائل شد راجه نل روزی در باغ خود نشسته بود ناگاه چند جانور پریده دید که در باغ در آمدند و بالهایشان را ملا بود و راجه حیران آن صورت مرغان شد فرمود تا این جانوران را بگیرند ناگاه کسان راجه از محنت بسیار یک جانور از آن میان گرفته پیش راجه آورده و دیگر جانوران پریده رفته اند چون آن جانور را راجه نزد خود طلبید آن جانور در گویایی آمده گفت ای راجه مرا کشتن راجه متفکر شد گفت ای جانور بچکار خواهی آمد آن مرغ گفت من پیش دینیتی که امروز در روی زمین بحسن و جمال او زنی ثانی نیست میروم تعریف من تو بسیار با خواهی گفت او بغیر از تو زن دیگری نخواهد شد راجه نل بسیار خوشحال شد آن جانور را بگذاشت آن جانور پریده پیش ران خود رفته همه باتفاق یکدیگر بشهر دینیتی رفتند دینیتی در باغ با مصاحبان خود میگریه ناگاه نظر بر جان جانوران افتاد و در نهایت خوبی و بالها از طلا بود و دینیتی حیران شد با خود متکلمان خود بدید که یکی را از آنها بگیرد و همه جانوران پریدند بغیر از جان جانور که آن پیش دینیتی آمد و با دینیشن آمده گفت که من از نزد راجه نل پیش تو آمده ام او آنچنان راجه بزرگ است که درین زمانه بروی زمین مثل او دیگر نخواهد شد شوهر میخواهی مناسب تو باشد که زن او بشود و هیچکس را مثل راجه نل ندیده اقم تمام کنده ها را دیدم اما مثل راجه نل ندیدم دینیتی گفت ای جانور حالا تو سخن میگویم که راجه نل مرا خواهد دان جانور گفت خوب پیش راجه نل بروم از او اقرار کنم آن جانور فی الحال پریده پیش راجه نل آمد و آنچه دینیتی گفته بود یکیک پیش راجه نل گفت پس اشتیاق راجه نل بدین دیدار دینیتی بسیار شد آن جانور گفت ای راجه نل بفرق تو رنگ دینیتی متغیر گشته است شب و روز بقرار میماند چون پدر دینیتی را مردمان غلبین دیدند پرسیدند که ای راجه چرا رنگ خود را متغیر کردی او گفت که مرا فکری در پیش آمده است

که دختر من کلان شده است شوهری میخواهد پس برهنان را با طراف عالم فرستادند
تا خبر کنند که راجه بهیم سین دختر خود را بشوهر میدهند هر کس میل داشته باشد پیشتر از همه
راجا بیاید راجهای اطراف عالم بالشکر و خشم و اموال متوجه شهر پدر و مینتی شدند
اکثر راجاها اینجا حاضر شدند نار در آنوقت پیش اندر خبر جشن و مینتی را که پدرش راجا
بجست دختر خود طلبیده است و نیز تعریف و مینتی پیش اندر و جم و برن و آتش که
حاضر آنجا بودند بیان کرد ایشان نیز عاشق و مینتی شدند پس اندر با اتفاق جم و
برن و آتش متوجه شهر بدر شدند با امید آنکه و مینتی بدست آید چون راجه نل شنید که
پدر و مینتی میخواهد که دختر خود بشوهر دهد راجه نل هم با اموال و اسباب بسیار متوجه شهر
بدر شد اتفاقا با اندر و دیو توها ملاقات شدند اندر گفت که ما میر و پدر راجه نل گفت که
تماشای مجلس راجه بهیم سین میروم اندر گفت چون آنجا میروی یک پیغام بپرسی
تا ما را بشوهری قبول کند راجه نل جواب داد که من هم او را میخواهم از رسانیدن پیغام
معزول خواهم شد مناسب آنست که دیگری را بگویند اندر مبالغه بسیار نمود که به واسطه ما
آنجا رفته پیغام به و مینتی بگوئی راجه نل بخاطر اندر اینکار صریح خوانست کرد اما بهانه نمود
که مرا قدرت پیش آن دختر نیست پس اندر نل را افسونی آموخت و گفت که خاصیت
این افسون آنست که هر جا که روی هیچکس ترانه بیند پس راجه نل افسون را خواند
بر خود و میداد و مینتی با مصاحبان خود نشسته بود آنجا رفت و و مینتی خپان نمود
که ماه میان ستاره با در رفتن او هیچکس مانع نشد یکبارگی در میان آنها رفت از دیدن
جمال او همه حیران شدند و با یکدیگر گفتند که این فرشته است که باین خوبی آراسته شده
اگر آدمی میبود پس باین احتیاط در اینجا چگونه میتواند رسید حقیقت حال از او پرسیدند
و گفت که من آدمی زاده ام پسر راجه بهیم سین و نل نام دارم از برای خواستگاری
ترآمده ام که در راه دیوتهای عالم علوی بمن به چار شدند افسونی آموختند که اینجا
آدم حالا پیغام ایشان بمیدهم تو از آنها هر که آدم را خوش کنی اختیار و اداری و مینتی
نام نل شنیده چشم بر آب کرد و باز روی تمام بر جاست برپای او افتاد و گفت که تمیست

که از شنیدن آوازه حقین و جمال تو مرا نه خواب است و نه آرامی حال ترا که دیدم چنانچه شنیده
بودم بهتر از آن دیدم از همه عالم ترا بدل جان قبول ارم و این ترتیب مجلس و جماعت را هم
همه برای خاطر تو بود اگر ترا میل خاطر بجانب من نیست و پیغام دیگران بمن میگذاری
ز سر خورده خود را بملک خواهم کرد و بال من برگردن تو خواهم ماند و نل گفت من آدمی ام از آنها
که مرا پیغام فرموده اند کارگذاران عالم بالا اند و بمقدار خاک پای آنها ام اگر فرموده اند
نسکندیم دعای بد میگویند و در زبان ما نیست و نابود سیکردند مرا از جانب ایشان تو
سخن گفتن ضرورت بود والا بگر کسی تجویز میکند که معشوق او جای دیگر شود و منیتی
گفت توبی ملاحظه خاطر آنها در مجلس حاضر شو ترا بحضور جمع ایشان اختیار خواهم کرد
نل از انجا برگشت صورت واقع را برایشان گفت بعد از آن ساعتی خوب از برای
خواستگاری خوش کردند در اجماع اطراف عالم در مجلس حاضر شدند هر کدام را جفا
گویناگون لباسها پوشیده خود را در نظر و منیتی جلوه میدادند و یوتها مثل جسم داند و
گبیر و برن و غیره همه داشتند که میل آن دختر بجانب نل است بنابراین ایشان همه
خود را بصورت نل مبدل ساختند و منیتی نیز آن روز خود را بزبور آراسته ساخته
در آن مجلس حاضر شدند بار و ششی که زاهدان و پارسایان لا از راه برد همه اهل مجلس از
قطاره او حیران شدند از بس که چند صورت در انجا بصورت نل نقش شده بود
هر که میدید او را نل خیال میکرد چون عاجز شد و یوتها را بصورت نل یافت درد
خود بخدای عز و جل مناجات کرد و گفت که ای کشایند کارهای بسته دای رهنمای
گم شده گان تو میدانی که مقصود دل ازین میان چیست چون صورت نل میان یوتها
برین بچاره معلوم نیست او را بر من ظاهر ساز چون شناخت یوتها را سه علامت است
یکی آنکه ایشان را سایه نباشد دوم آنکه چشم بر چشم نمی زنند سوم آنکه قدم ایشان برین
نمیشد بنابراین و منیتی باین سه علامت نل را شناخت بعد از آن نل بسیار در یافت
که نل میاید که کسی باشد که صاحب این علامت بود پس برفت و منیتی نل را گرفت
حاملی که از گل در دست داشت در گردن راجه نل انداخت اندر و دیگر یوتها چون دیدند

که دینیتی نل را قبول کرد بسیار حیران شده با خود با گفتند که بسیار خوب شد که منجنیس با خود
پیوستند بعد از آن اندر دیگر دیوتها پیش راجه نل آمده گفتند که چون با شما آشنا شدیم
هر کدام یک خیر تو خواهیم داد و اندر گفت هر کس را که نمی شناخته باشی از نظر ما محفوظ باشی
و رای تو همیشه با صواب باشد و هرگز خطا نخورد آتش گفت ای راجه نل هر وقتی که
مرا یاد کنی همان محله پیش تو حاضر شوم منجنیس شب را روشنی خواهیم کرد که روزی برابر بی آن
شب نتوانست کرد بعد از آن جم گفت که همچنین طعام خواهیم سخت که دیگر هیچکس مثل
طعام تو نخواهد سخت دوم آنکه بر دهم قائم خواهی ماند آنگاه برن گفت ای راجه نل
که تو آب را طلب کنی همان محط آب پیش تو حاضر کنم و یک حامل گل را راجه نل داد که بر گز
خشک نشود و بوی او همیشه خوش باشد و دیگر راجه نل باز گشتند و راجه نل را نلی دینیتی
همراه گرفته بولایت خود رفت و بعیش و عشرت مشغول گشت و بشکرانه این نعمت بسیار
خیرات به فقرا و چندین جگ اسید و غیره کرد و در آن جگ اموال بسیار صرف نمود
چون دینیتی راجه نل را گرفت دیوتها هر کدام بجای خود رفتند راجه نل که در راه
بجای خود میرفت دید که کلجگ و دو اپنی آیند اندر از ایشان پرسید که شما کجای روید
کلجگ گفت شنیده ام که رالی دینیتی را عروسی میکنند با نجا میروم تا دینیتی را بخوانم
اندر گفت که او را عروسی کرده بر راجه نل دادند کلجگ گفت که او را بحضور من عروسی کردند
من ایشان را دعای بد میکنم اندر گفت که دینیتی بجز من نل را شوهر خود کرده کدام زن
چنان خواهد بود که نل را شوهر خود کرد و ن آرزو نخواهد کرد چه اگر نل بهمه نل و میداد و دهم
فائق ست چنین کس را هر که بدو عا خواهد کرد گنهگار خواهد شد و نبرک یعنی و نرغ خواهد
اندر این بگفت و برفت کلجگ بدو ایگر گفت که من غصه از راجه نل دارم انتقام خود
را از تو بگیرم و او را آواره خانمان سازم بعد از آن کلجگ روان شد تا نجا را راجه نل
درآمد و دوازده سال در منزل او ماند اصلا وقت نیاقت که او را ضرری رساند چرا که
راجه نل همیشه در بندگی رب العزت مشغول بود و در ولایت خود انصاف خوب میکرد
یک محله ناپاک نمی بود یک وقت شام راجه نل عبادتی که نزد ایشان مقرر است آنرا

خوانند بجا آورد چون تا عده ایشان چنان است که بعد از عبادت پامی خود می نشیند
و خواب میکنند راجه نل پانه شسته بخوابد کلجک وقت را دریافت بدرون نل آید
عقلش بر و بعد از آن کلجک نزد پیکر برادر خود راجه نل رقت و باو گفت که عقل راجه
رقت است بیا باو بازی کن تمام مال و ملک را ازو بگیر پیکر نزد راجه نل آمده کلجک نیز
بصورت گاو پیدا شده آنجا آمد پیکر راجه نل گفت که بیا با تو بازی کنم بهین گاو شرط
می بندم هر که ام برد این گاو ازو باشد راجه نل گفت که مال و اموال ندارم که باین گاو
شرط به بندم پس بفرمود تا مال و متاع ذرر بسیار آورده حاضر گردند تا پیکر بیا بازی کرد
مرتبه اول نل بازی ابرو بهان بازی مغرور شده خیال کرد که همه با خواهر بر و بزرگان
شهر شنیدند که راجه نل قمار بازی میکند پیش رانی و مینتی آمده گفتند که راجه نل
منع کن که قمار بازی نکند قمار بازی کار نهایت زبون است مبادا ملک دمال را بر باد
دهد رانی و مینتی فی الحال برخاسته همراه بزرگان گرفته پیش راجه نل آمده التماس
کرد که ای راجه قمار بازی مکن که نهایت زبون است راجه نل و مینتی و غیره را
بیج جواب نداد رانی و مینتی به بزرگان گفت که ای بزرگان بنیان معدوم میشود که عقل
راجه نل بر رفت بزرگان بخانه خود بازگشتند بر پدر شو گفت که ای راجه چه بفرست نل چاه بازی
میکرد هر چه گرد می بست پیکر میبرد چون اکثر اموال و اسباب را باخت و مینتی بر بست
نام واپه خود را گفت که تو برو از فرزای راجه بیرس که درین مدت راجه چه چیز باخته است
و چقدر باقی مانده است و نداد بیا جواب دادند که آنچه راجه با خود داشت همه را باخت
و حصه سپاهیان باقی مانده است و مینتی چون این سخن شنید سزانش بسیار کرده بن
گشت بهلبان راجه نل را که باز شنیده نام داشت بفرمود که بهل حاضر گرد پس پیر خود را
اندر سیمین و دختر را بهوان بهل سوار کرده پیش پدر خود بهیم سیمین فرستاد و بهلبان
ایشان را بخانه بهیم سیمین آورده قصه قمار بازی را بیان کرد و بهلبان عازم راجه
آنچه نزد راجه نل بود پیکر همه را یک یک گرفت پیکر گفت اگر چیزی دیگر نداری زن
خود را باز راجه نل اعتراض شد و لباس خود را که پوشیده بود گرد بست پیکر انرا

بیرون نزد راجه نل میج مانند از شهر سپون رفت درانی و مینتی همراه راجه نل بیرون گشت
 چون از شهر روان شد بیکر تمام مردم را حکم کرد و ای بر جان آنکس است که مل را آب
 یا طعام یا جای بدید باز ترس بیکر راجه نل را هیچکس تعظیم و جای نمیداد و تا سه روز
 گریخته و قشنه ماندند بعد از آن راجه نل بجنگل و صحرا رفت ناگهان چشمش بر جانوری افتاد
 که بالهای او زردین بود راجه نل از کمال گرنگی خواست که آن جانور را بگیرم و بخت
 بخورم جامه که بر تن داشت آنرا بر آورده بر سر آن جانور انداخت آن جانور جامه
 بر داشته در هوا پریده رفت او برهنه ماند و آن جانور چون بهوار رفت بر راجه نل گفت
 که من نزد تو آمدم تو تعظیم من نکردی بلکه قصد خوردن من کردی بنا بر آن ترا برهنه
 کردم و این کلجک بود که با فصورت آمده بود تا او را برهنه سازد راجه نل چون با خلل
 بیدید برانی و مینتی گفت که حال تا با بنجا رسید که می بینی یک جامه که باقیانده بود او هم
 رفت تو همراه ما چرا تکلیف میکنی اگر توانی پیش پدر خود برو در آن راه جنگل بسیار
 است میوه جنگل خورده برو درانی و مینتی گفت که این کدام سخن است که ترا تنها درین
 جنگل گذارم از من زنهار این طور نخواهد شد که تو میگوئی نل گفت که تو درست میگوئی
 که در همه عالم مطلوب است وزن نیک آنست که در نیکی و بدی همراه شو هر خود و نا
 نماید هرگاه که تو با من محنت میکنی من ترا نمیگذارم رانی و مینتی گفت رفتن من
 پیش پدر آنزمان مناسب بود و قنیکه مال و ملک و چشم داشتیم شمارا باین حالت گذاشت
 پیش پدر رفتن نهایت عاری آید بعد از آن راجه نل در مینتی سرود از آنجا روان شدند
 ناگهان دو ماهی یافتند راجه نل آن هر دو ماهی را نزد رانی و مینتی گذاشت برای غسل رفت
 رانی و مینتی چون آن دو ماهی را برداشت که جانی نگا بداد و چنانچه در دست رانی افتاد
 بود فی الحال آن دو ماهی زنده شدند و در آب رفتند راجه نل چون غسل کرده آمد آن
 ماهیان را ندید خیال کرد که از کمال گرنگی رانی خورده باشد هیچ نگفت و هر دو روان شدند
 تا رسیدند بدی که جاعی از مرد و ماهی نداشت بودند بر رانی و مینتی از کمال گرنگی خواب
 غلبه کرد و بگوشه رفته بخواب آمد راجه نل سلطنت خود را یاد کرد که یارب العالمین من

چه سلطنتی داشتیم حالا بن حال رسیدیم که این زن مرا که آفتاب و مانتاب بهم نمیدانند
مصیبت میکشد و بغیرت شده شهر بشهر رفته بده همراه زن این محنت و تکلیف سب
ازین زندگانی مردن بهتر است راجه نل بخاطر گزرا نیک که دینیتی را بگذارم و جانے
بروم که مرا نه بیند و بخانه خود برود ازین محنت با خلاص شود و راجه نل برهنه بود و دینی
چادری داشت راجه نل نصف چادر دینیتی را بریده پوشیده رفت چون باره
رفت باز بخاطر تنهایی دینیتی رسید و باز آمد دینیتی را و دید باز در محنت متوانست میر
و باز روان شد تا پنج مرتبه بهین طور آمد و رفت کرده کلنگ در دل انداخت که دینیتی
را گذاشته رفت دینیتی چون بیدار شد راجه نل را ندید بنیاد گریه کرد و با خود میگفت
تو شوهر من از جان دل غریز بودی و با من میگفتی که هرگز از تو جدا نخواهم شد حالا
از گفتم خود باز گردیدی مرا در نیوقت عاجزی تنها گذاشتی همین سخنان را میگفت
میگفت است و راجه نل را باد میکرد و همچو دیوانه با دوستان و اطراف عالم میگردد و در
آناناگاه یک بار ملاقاتی گشت دینیتی را بدم در کشید گاو بانی درین حوالی میگردد و
که آن مار را زنی را بدم در کشیدنی اسحال آن مار را بگشت و دینیتی را خلاص کرده
پرسید که تو کیستی گفت که من دینیتی زن راجه نل ام گاو بانی چون صورت دل
او را دید خود را محافظت کردن نتوانست چون خواست که دست بجانب او دراز کند
دینیتی او را دعای بد کرده آن گاو بانی هانجا ببرد و دینیتی باز دران جنگل میگردد و
جنگلی بود که دران مثل فیلان جانوران آدم خوار بسیار بودند و دینیتی از انجا
بیشتر روان شد تا بجائی رسید که در انجا دریا و دریاها و آب های روان میگشت در انجا
یک شیر عظیم بود و دید که ایتا دهنه دینیتی خواست که پیش او بروم او مرا بگشت
و از محنت خلاص شوم چون دینیتی پیش آن شیر رفت آن شیر دینیتی را بگفت
بهر کوه وزیر درخت که میرفت از فراق تل می نالید و سر سیمه میگشت بدان حال هر چه
می یافت از دمی پرسید تا آنکه شبان روز دران جنگل بهین طور میگردد و غائبانه
سخن با راجه نل میگفت روز چهارم جاعتی از زاهدان و عابدان را دید که در کنار

آبی روان نشسته اند و در یاد حق تعالی مشغول اند چون نظر بر شکل دینیستی افتاد گفتند
 که فوج کسی آنچه بر سر دینیستی گذشته بود طاهر کرد ایشان بسیار تسلی داده گفتند تو غم
 مخور روزی مقصود تو خواهد رسید شوهر تو بدستور سابق به سلطنت خواهد رسید نقد
 سخنان گفته از نظر دینیستی نهایت شدند دینیستی حیران گردید که این جماعت کجا
 رفتند و چه شدند دینیستی از اینجا روان شد و هر سو میگردید از اینجا در کناره آب
 کلانی رسید و دید که اردویی عظیمی با فیلان و سواران بسیار و شتران با بار و
 دگر مردمان اذان آب میگذرند دینیستی چون آن مردمان را از دور دید به اینجا
 بایستاد مردمان چون دیدند که زنی ایستاده است چند کس آمده او را دیدند چون نظر
 بر جمال او افتاد اکثر مردمان حیران شدند و پرسیدند که ای عورت تو کیستی و با این
 خوبی و لطافت در جنگل و بیابان تنها میگردی گفت که من آدم زادم دینیستی نام
 دفتر راجه بهیم سین ام و شوهر من راجه نل نام دارد و آن مردمان لشکر شاه راجه
 چندیری بودند که از لشکر بازگشته به پیش حاکم خود میرفتند دینیستی بهم همراه این جماعت
 روانه چندیری شد قضا را گذران مردمان بجنگل افتاد که سکن فیلان و شیران
 و دیگر جانایران درنده بودند آن جماعه در آن جنگل فرود آمدند چون شب شد حلقه از
 فیلان دست بر سر ایشان آمده بعضی را پایمال کرده هلاک ساخت از آن جماعه
 چند بر بهمنان و دینیستی جان سلامت بردند باقی همه فیلان پایمال ساختند
 دینیستی این هلاک شدن غمناک شد و گفت که این شومی ما بود که آنها کشته شدند
 دینیستی همراه بر بهمنان در چندیری آمد جمعی از جوانان و کودکان را نظر بر دینیستی افتاد
 همه مائل او شدند هر جا که میرفت مردمان محبت او میرفتند اتفاقا گذر دینیستی نزدیکی
 قصر راجه نجای افتاد راجه یکی از خدمتکاران خود را بطلب دینیستی فرستاد و دینیستی را
 پیش راجه آوردند راجه احوال او را پرسید و نوازش بسیار کرد و گفت تو چند روز
 پیش من باش تا آنکه خبر راجه نل تحقیق کرده بطلبم دفتر خود را که سوخته نام داشت
 در خدمت دینیستی گذاشت تا خدمت او مکرده باشد

۲۳۴۳

۲۳۴۳

سرگزشت نل بعد گذاشته رفتن میبیتی را

القصد راجه نل چون دینتی را گذاشته در بیابان آن روز تمام شب میرفت
 روز دیگر بجهار رسید که در آن آتش افتاده بود ناگاه از آن آتش آوازی شنید که کسی
 میگفت که ای راجه نل تو راجه نزدیک من بیا راجه گاه که واری دادی که دریا
 آتش مانده بود و راجه نل نزدیک آن مار رفت آن مار گفت ای راجه نل من گریز
 نام دارم بر منی را گزیده بودم و مراد عای بد کرده که یارب چنان بشوی که حرکت
 نتوانی کرد حالا من بد عای او از اینجا نمیتوانم جنبید و این آتش مرا میسوزد تو از
 آتش مرا خلاص کن آن مار بغایت کلان بود راجه نل چون مار را برداشت برانگشت
 خردی شد راجه از آتش آن مار را برد و بعد از آن آن مار راجه را گفت که تو فهم
 بشمار بعد از آن مرا بگذار چون راجه نل بزبان هندوی از یک تاده شمرد و بدو رسید
 گفت که دس بگفتن دس آن مار راجه را بگزید و دس گزیدین را هم میگویند از آن
 تمام صورت راجه مبدل گشت رنگ سیاه شد راجه بآن مار گفت که من با تو چه
 بدی کرده بودم که مرا گزیده مار گفت من بتو نیکی کرده ام چرا که هنگام بدی طالع
 هر کس که ترا بآن صورت میدید ترا آزار میداد و منی شناخت من صورت ترا مبدل
 کرده ام هرگاه مرا بطلبی پیش تو آمده حاضر شوم و در هر خود از بدن تو بکشم تو بهمان
 صورت خود خواهی بود ازین زهر که در بدن است ترا چند فائده است یکی آنکه زهر
 از ترس زهر من پیش تو نخواهد آمد هر جا که جنگ کنی در آنجا فتح یابی از دشمنان
 نخواهد رسید از امر و فر تو نام خود را بکس اظهار کن و خود را با بک نام کن حالا پیش
 راجه شمراده رفت چنان که او علم قمار بازی را خوب میداند با او بازی بکن تا او
 تمام فنون قمار بازی را بتو بیاموزد تو در خدمت او بزنی و فرزندان و خواهی رسد
 دو جامه دیو تنها من دارم هرگاه که تو خواهی بهمان صورت اسکی خود بشوی آن
 دو جامه را که بتو خواهم داد بپوش که بهمان صورت خواهی نمود و آن دو جامه را
 بر راجه نل داد و اندکی پوست از بدن خود داده گشت هرگاه این بیت را در آتش

۱ ک ک ک ک

۲ با ه ک

۳ ک ن ب ک

با نذاری من فی الحال پیش تو آمده حاضر خواهم شد این سخنان گفته مار برفت
 راجہ نل متوجہ او دہ شد تا وہ روز میرفت تا آنجا رسید بکلازمت راجہ نل
 رفت و گفت من با کہ نام دارم اسپان را خوب می شناسم و گمانی ہم خوش
 راجہ او را بر اسپان تعیین کرد نل گفت اگر شمارا مشکلی پیش آید آنرا علاج میدارم
 و در انواع طعام بخشن مهارت تمام دارم و تصویر ہم خوب میکشتم راجہ او را غریب داشت
 او را گفت کہ خیال کن کہ اسپان ہر چند بروند ماندہ نشوند و ہزار اشرفی با ہمانہ او مقرر
 کردہ تمام طویلہ سپرد و آن بہلبان راجہ نل کہ پیش راجہ او دہ رفتہ بود بارش نوبی نام
 و بہلبان قدیم جیون نام ہر دو را تابع با کہ کرد چون شب میشد با کہ و فراق مخمبی
 نقشہا میخواند و میگفت آیا تو کجا گرسنہ دشنہ بودہ باشی و انواع چیز ہا میخواند و میگفت
 جیون از و پرسید کہ این نقشہا برای چه کس منخوانی گفت بیعتلی بود زنی دشت کہ
 در تمام عالم نظیر نہاشت اگر سنگی و تشکی باشو ہر ش خفتہ بود شوہر بیعتلی بی تقصیر
 آن زن را بگذاشت من حکایت او میگویم و حکایت راجہ نل و دینیتی و سرگردانی
 ایشان را بہم سین پدر رانی دینیتی شنید مردمان خود را طلبیدہ گفت ہر کس کہ
 راجہ نل را و دختر دینیتی را پیدا کند من ہزار گاو و بیہ کلانی کہ مثل شہری بودہ باشد
 بآن کس بدہم بر مہنان این فرزدہ را شنیدند ہر یک بطرفی برای جستجوی ایشان
 رفتند سہ روز نام بر مہنی بجدیری رسید در جایکہ بر مہنان بید میخواندند و راجہ دینیتی را
 دید کہ لباس چرکین پوشیدہ استادہ بید می شنود سہ روز دینیتی را بشناخت خوشحال
 گشت نزد دینیتی رفت نام خود گرفت و گفت من دوست برادر تو ام بطلب تو آمده ام
 دینیتی چون شنید او را بشناخت و احوال فرزندان و مادر و پدر و غیرہ خویشان از و
 پرسید او گفت کہ مہ بصحت و سلامت اند چون شنیدند کہ تو و راجہ نل آوارہ شدہ
 بسیار غمگین شدہ اند مردم بطلب شما باطراف عالم فرستادہ اند من بحسب اتفاق ترا
 اینجا یافتہ دینیتی آغاز گریہ کرد و آنگہ رانی او را ہمراہ دینیتی کردہ بود چون گریہ
 دینیتی را دید او را ہم گریہ آمد و گریان پیش رانی آمد و گفت کہ دینیتی را بخت

۱. वाणीय

२. जीवन

३. सुख

شناخت او گریه کرد مرا هم از گریه او گریه آمد رانی خود بسیار دید که دمیستی با یکی در سخن است
 پرسید که این کیست سدیو گفت من کس راجه بهیم سین ماین دختر راجه بهیم سین است
 دمیستی نام دارد وزن راجه بل است حقیقت آواره شدن و قمار باختن و بطلب ایشان
 آمدن گفت رانی پرسید که دمیستی را چون شناختی گفت درین عورت علامت
 چیزی هست که هیچکس بغیر او ندارد و همچون آفتاب تابان است از نیمت او را شناختم
 رانی چندیری بدمیستی گفت که من ترا شناختم که تو دختر خواهر منی چون دمیستی خاله
 خود را شناخت بیای او افتاد و خوشحال گشت بعد از آن گفت که اشتیاق دیدن فرزند
 بسیار دارم اگر زحمت کنی تا بروم رانی اسباب و اموال مناسب او داده یک بهل خان
 خود را برای سواری موجود کرده او را بولایت راجه بهیم سین فرستاد و دمیستی چون
 بخد مت مادر و پدر رسید فرزندان و برادران و خویشان را دیده همه از دیدن بسیار
 خوشحال شدند زنار دار را هزار گاو و دوی کلانی داد و فرزند و دمیستی با و خود گفت
 که اگر تو زندگی من میخواهی پس خبر راجه بل بطلب که گجاست مادرش فی الحال پیش
 بهیم سین رفته گفت که اگر دختر خود را زنده میخواهی پس راجه بل را تلاش کن راجه
 بهیم همه بر مینان را جمع کرده فرمود که اطراف ولایت تفحص نمایند هر جا مجلس
 و جماعتی بنیید در آنجا بروید و بگوئید که هیچکس زنی را که در عالم نظیر نداشته باشد
 در محنت ناداری همراهی شوهر قرار داده باشد بی تکلف میگذارد هر کس در
 برابر این سخن بگوید آن شخص را نشان کنید و آمده با بگوئید که او چه گفت دمیستی
 گفت در هر جا که کسی بنیید بگوئید که کسی زن را در جنگل هم گذاشته هر کس که نشان
 بدد حقیقت او را بیا خواهید گفت بر مینان جمع با طراف بلاد متفرق شده هر جا که معبد
 می دیدند میگفتند از هیچکس جوابی نشنیدند تا آنکه بر یاد نام بر مینان با و در محفل که
 با یک نام آنجا بود این سخنان را گفت با یک چون بشنید آغازه گریه کرد و آن بر مینان
 طلبیده گفت که زن نیک آنست که از شوهر اگر امثال این مشاهده کند کینه شوهر
 در دل نگاه ندارد بداند که هر کس که این طور کاری میکند ضرورت کرده باشد شوهر

تواند که در گمشدگی و پریشانی به بنید و صبر و تحمل کند و از شوهر بر گزیرد و او از زمان
 دنیا نیست بلکه از حوران خواهد بود بر همین چون سخنان را از بابک شنید او را بگوشه
 طلبیده گفت که تو چه کسی و در اینجا چه کار میکنی گفت من بابک نام دارم راجه بر
 اسبان مرا تعیین نموده و مصوّران را تابع من ساخته بر سر طعام راجه بهم میباشتم زیاد
 بر همین بجای رست بهیم آمد و حکایت بابک و سخنان که از او شنیده بود با و عرض کرد او گفت
 که این همه حقیقت به دینیتی بگوئید چون این سخنان دینیتی شنید گریه بسیار کرد که او
 چه صورتی دارد بر همین گفت که سیاه و بد شکل است دینیتی پیش مادر آمده گفت من
 بغیر از راجه نل شوهر دیگر نخواهم کرد یا راجه نل را پیدا ساز یا در جویانی او خواهم شخصی که
 خبر آورده است من یقین میدارم او البته راجه نل خواهد بود و سخن گفته میفرستم او
 در اینجا خواهد آمد پس پناه را انعام بسیار داد و گفت وقتی که راجه نل در اینجا خواهد آمد
 هر قدر که خواهی گرفت بنو خواهم داد بعد از آن دینیتی سدیو بر همین را طلبیده گفت
 باوده بروی جای که پرناد نشان میدهد در اینجا با راجه نل برن بگویی که دینیتی خیر
 راجه بهیم سیم سیم کرده است پس فردا مجلس سمیر منعقد میشود آن راجه چون این
 سخن را بشنود البته قصد آن کند که خود را در اینجا رساند اگر راجه نل در اینجا باشد
 البته در یک روز آن راجه را در اینجا خواهد آورد و چه که او افسونی میداند که آنرا آتش
 منتر میگوید آن افسون را از اندر یاد گرفته است آن افسون را بر اسپ بخواند
 در یک روز هر جا که اراده کند آن اسپ برساند سدیو زود در خدمت گرفته زانده او شده
 در مجلس راجه او را سدیو رفت و گفت که رانی دینیتی پس فردا ساعت خوشی که
 سمیر خواهد که در هر کس که در آنوقت در اینجا خواهد رسید او را میگیرد در راجه نل برن بابک
 که تو دعوی میکروی که اسپ را خوب می شناسم و میگفتی که اگر شمارا مشکلی پیش آید
 علاج میوانم کرد باید که این قسم اسپ پیدا کنی که امروز مرا اینجا برساند بابک چون
 این سخنان دینیتی شنید در گریه آمده با خود گفت که من دینیتی را بسیار بخوانم
 مبادا از من شوهر بگیرد کند باز بخاطر رساند که او بر گزیرد بغیر از من دیگر کسی را

۱۲۳۴۵۶

در اینجا

نخواهد دید جهان که غرض او ازین حکایات آنست که مرا پیدا سازد پس بر اجه گفت
 که من اسپانی پیدا کنم که امروز تا چهار صد کرده برود راجه گفت بیا باک رفت و سپان
 اسپان و دوپ را که میدانست که آنها چهار صد کرده میتوانست رفت پیدا کرده آورد
 راجه دید که آنها بسیار لاغرند گفت آنها که میتوانست رفت باک گفت آن اسپان
 که در یک روز شمارا بشمر بدید بر بند همین اسپان اند اگر راجه میداند که دیگر اسپان ازین
 بهتر باشند آنها را بطلبید پس راجه بفرمود تا از اسپان خاصه خوب آوردند آنها را بر
 عرابه بست اندک راهی که رفتند هر دو بافتادند باک گفت من نگفته بودم اینها باک
 نمی آیند راجه بفرمود همان دوپ را که باک آورد و بیاورد باز راجه باک را
 پرسید که چه طور میدانی که اینها چهار صد کرده میروند باک گفت بر اسپ که در یازده جا
 موبای او گرفته باشد او چهار صد کرده میبرد راجه در آن اسپان که جدا کرده آن
 نشان یافت پس بفرمود که آن اسپان را به عرابه بپند راجه رت پرین بر عرابه سوار
 شده باک را و بار شنوی و جیون را همراه سوار کرد و باک را بفرمود تا اسپان را بر
 همچو باد ردان شدند راجه رت پرین و دیگران حیران ماندند بار شنوی که اول درخت
 راجه نل بود با خود گفت که راجه نل ست این شخص یا سالوترست که علم اسپان او
 تصنیف کرده بود یا مثل بهلبان اندر پس گفت که اس تحقیق راجه نل ست چرا که
 بغیر از ایشان دیگر هیچکس این را نمیداند بعد از آن بار شنوی با جیون گفت همه
 اندام و قدر و طور این باک بر اجه نل میاند آمارنگ و صورت او ندر ایشانشان
 با هم تعریف این باک واسپ شناسی و در اندن عرابه میکردند راجه رت پرین را
 خوش می آمد و میدید که باک چنان ناظر اسپان ست که بهتر از آن نباشد اگر اندکی
 مانده میشد فی الحال آمده نگاه میداشت تیار میکرد و باز میراند راجه را بسیار
 خوش آمد و آن عرابه همچو بر غریبه میرفت درین اثنا دوپ راجه از دوش بافتاد
 راجه باک گفت که اسپان را نگاه دار که دوپ راجه من افتاده است باک گفت آن
 دوپ دور مانده درین اثنا نظر راجه رت پرین از دور بدخت بلید افتاد

بابک گفت تو علم شناختن اسب میدانی من علم شناختن این درخت میدانم که چند
برگ دارد و چند میوه این درخت بار داشته و حالا چند از آن برین درخت است
چند بار زمین افتاده است ده هزار برگ درین درخت است و پنج هزار برگ شاخ دیگر
دو هزار نو و پنج میوه درین درخت است و یک هزار و چهل هفت برگ شاخ دیگر
میوه بر زمین افتاده است بابک چون این سخنان از راجه رت پرن شنید اسپان
بجانب درخت رانده راجه گفت که من ازین درخت برگ و میوه بامی از ایشانم
ما بنیم که قدر است گفتی راجه گفت که ما را زمتن دورست در نیوقت مناسبت ندارد
بابک گفت اگر اضطراری میکنی پس شایر و دید من آن برگهای درخت شمار کرده
از عقب خواهم آمد راجه گفت هر چه تو میخواهی بگو خواهم داد لیکن قصد شمار برگهای درخت
کمن بابک قبول نکرد راجه بالضرورت وقت نمود بابک چون برگ درخت را بشمر دانه چوب
گفته بود همون قدر برگ درخت شدند باراجه گفت که این علم را بمن بیاموز من ترا
شناختن اسپان خواهم آموزانید پس راجه رت پرن اول علم پانسه انداختن قبا را بآی
و شناختن نقشهای آن تعلیم داد چه که تا اول آنرا نیک نیاموزد دانستن برگ میوه
درخت بلیله نمیتوان و دیگر نشان بیان قمار بازی و درخت بلیله آفت که انداخت
قرارگاه کلجک است و در جاییکه قمار و غل می بازند آنجا هم گذرگاه کلجک است بابک
از آن مار شنیده بود که کلجک ترا چنین سرگردان کرده است و میدانت که اگر این علم
درخت بلیله بیاموزد و از پنج برگ بر کلجک غالب میشود ازین معنی اینقدر مبالغه کرد
تا آنرا راجه رت پرن بیاموخت القصه راجه بعد از آن که علم پانسه را از نقشهای
انرا بدیده شناختن بابک آموزانید علم دانستن برگ و میوه درخت بلیله بابک
معلوم شد چون بابک این را دانست درخت را بریده همان زمان کلجک آنجا
حاضر شد و خشمناک شده خواست که او را بدو عا کند کلجک از خوف دست بسته و سر
که چون دمیقتی مرا بدو عا کرده است که یا باز خدا یا هر کس که شود مرا چنین سرگردان
کرده است خانه او خراب شود به برکت دعای او این درخت که مکان من بود بریده شد

۱ کونین پور

من بجا شدم حالا التماس میدادم که گناه مرا بخش الحال تو هم بر تبه رسیده بدولت و سعاد
 خواهی رسید هنگام تو نزدیک رسیده راجه نل از گنا بان کلجک در گذشت کلجک برفت
 بعد از آن بر عرابه سوار شدند در هر سوم روز به گنبدان پور که شهر راجه بهیم سین بود رسیدند
 و مینتی چون آواز عرابه را شنید دانست که همان راجه نل می آید بسیار خوشحال گشت بالا
 بام رفته آن عرابه را دید که می آید راجه رت پرن را با بابک و بارشنوی بنظر در آورد راجه
 چون در آن شهر قرار گرفت ایشان از عرابه فرود آمدند رت پرن پیش راجه بهیم سین
 بهیم سین چون آمدن او شنید استقبال او کرد و او را به تعظیم تمام بخانه خود آورد و
 بارشنوی و جیون کسان راجه بهیم گفتند که ما امر فرج چار صد کرده آمدیم ایشان با راجه بهیم
 گفتند بهیم حیران ماند راجه رت پرن در خانه بهیم سین اشرع و عروسی نیافت نه مردم را حاضر دنیا
 نه آواز نقاره نه سرنائی شنید راجه بهیم ازو پرسید که سبب آمدن شما چیست که امر فرج چار
 صد کرده آمدی راجه رت پرن گفت برای دیدن شما آمده ام راجه بهیم سین حیران ماند که
 این راجه کلانی ست باعث آمدن او چه خواهد شد پس راجه بهیم سین رت پرن را
 منازل مناسب حال ایشان مقرر کرد معانی و انواع میوه با صحبت راجه رت پرن
 فرستاد و عذر خواهی بسیار کرد که شما برای دیدن ما از چندین گروه محنت کشیده آمدید
 چون در منزل قرار گرفت بابک عرابه راجه جاییکه صحبت عرابه و اسبان تعین کرده بودند
 برده نگاهداشت رانی و مینتی کنیز را که از محران او بود پیش ایشان فرستاد تا معلوم
 کند که چه کسانی کنیز از بابک پرسید که شما چه کسانیید و بچه کار اینجا آمدید بابک گفت این راجه
 رت پرن ست و مینتی را عروسی میکند بخواستگاری او آمده است و این بارشنوی نام
 دارد بر اسبان راجه می باشد من بابک نام دارم ما همه کسان راجه ایم رانی تعصب ستاده شده
 می شنید که ایشان در میان خود با چه میگویند رانی بارشنوی را شناخت ازو پرسید که شما
 هیچ خبری از راجه نل دارید که بجای رفته باشد بابک جواب داد که زن و فرزند راجه نل درین
 شهر می باشند و بارشنوی از نزدیکان راجه نل ست هر جا که این خواهد بود بهانجا راجه نل
 خواهد بود کیشنی نام کنیز پرسید که سابق پیاد بر همین را فرستاده بودم که خبر او آورد و جواب

کیشنی

این سخنان که کدام مردن خود را که با همه محنت همراهی او قرار داده باشد نصف چادر او را
میبرد و او را در صحرا و بیابان تنها گذاشته میرود بمن رساند چه کس از شما او را جواب داده بود
بابک چون سخن بشنید بگریست و گفت که از ما دو کس یکی در جواب او گفته بود که زن
نیک است که با شوهر این طور کند کیشی چون اینها بشنید پیش رانی و مینتی آمد
که در میان این مردم بابک جواب داد و چون نام تومی شنود گریه بسیار میکنند پس رانی
بفرمود که جنس برنج و غیره پیش بابک برید اگر او را چهل خواهر بودی آب و آتش طعام
خواه بخت چرا که آتش با و عهد کرده است هر جا که مرا طلب نامی حاضر شوم پس کسانانی تمام
اشیا را و کل سحر آب و آتش پیش بردند بابک اول گله را بدست گرفته مالید هر چند که
بیشتری مال بومی او بیشتر میشد اصلاً نپرموده نمیشد دیگر چون به کوزه خالی نگاه کرد
نی الحال بر آب شد و اشامی طعام را در دیگ انداخت و دیگ را بدست گرفت
نی الحال آتش پیدا شد و آن دیگ بجوش آمد و اصلاً دست او نمی سوخت هر که
همراه او بود ملاحظه می نمود بعد از آن پیش رانی و مینتی مردمان رفته آنچه که دیده بودند
همه را بیان کردند رانی فرمود که طعام را گرم گرم بیا رید مردمان آن طعام را آوردند
و مینتی بومی کرده بخورد همان لذت یافت یقین او شد که او را چهل دست پس آنرا
پسر خود را داند رینی دختر خود را بفرمود که پیش بابک بروند چون پیش بابک آمدند
بابک بی اختیار شده هر دو را در بغل گرفت و از از را بگریست راجه رت پران او را
دید که دو کس را در بغل گرفته می آید پرسید که اینها کیستند گفت منم همین طور دو فرزند
داشتم آنها را یاد میکنم و به کیشی گفت تو برو من فرزندان را دیده یاد فرزندانم و گریه
بگو من غریب و لامیت کشایم چون کیشی پیش رانی رفت آنچه دیده و از او شنیده
بود یک یک بیان کرد و مینتی پیش مادر خود رفته تمام حقیقت را گفت که این شخص
را چهل مینا یا مین را بطلب مادرش کیشی را فرستاده او را بحضور خود طلبید بابک
لباس گشاده و زبون پوشیده بود و مینتی نزدیک او آمد و گفت آیا مناسب است که
مردم خوب در میان صحرا زن خود را تنها گذاشته برود بابک چون این سخن بشنید بسیار

گرمی کرد و علامتی داشت که اگر اشک در چشم می بود سرخ می نمود چون از چشم او جدا
 میشد عقدی بست و مینتی شناخت و راجه نل دیگر خود را نتوانست نگاه داشت
 در جواب دینیتی گفت مراد برین گناهی نیست چرا که کلجک در پی من افتاده بود
 بهوش و عقل مرا نموده بود که از من این طور فعل ناشایسته صادر شده حالاً با من
 آشتی کرده برفت آما ترا مناسب نبود که بجهت عروسی خود مردان اطراف را طلبیدی
 و مینتی گفت خلاصه مطلب من آن بود که میدانستم که هیچکس نمی آید از تو در یک روز
 چهار صد کرده نخواهد آمد میخواستم که هر جا که باشی بیایی اگر ترا درین گمانی هست
 پس روز از آفتاب و شب از ماه تحقیق کن ایشان با تو راست خواهند گفت یا از
 باد و آتش پرس که چه میگویند همدرا وقت باد و آتش حاضر شدند و برپاکی دینیتی گواهی داد
 آب و آتش که هم عهد راجه نل بودند راجه نل را گفتند که در حق دینیتی گمان بد نبوی که
 او پاکست میگویند که همدرا آن وقت از هوا بر سر راجه نل گل فرو داد و آواز تقاریر از
 آسمان برآمد راجه نل دینیتی را بفرمود تا غسل کرد و لباسهای فاخره جوهر به پوشید
 در راجه نل آن مار را که باو عهد کرده بود که هرگاه ضعف طالع و محنت کلجک از تو بردارد
 بطلبی تا زهر خود را از بدن تو بکشم یا در آن مارنی الحال حاضر شد و تمام زهر خود را
 از بدن او بکشید و بفرمود تا آن دو جامه را که بر راجه نل داده بود به پوشد صورت
 راجه نل برابر آب از انچه اول بود بهتر شد آن شب راجه نل و دینیتی در غایت
 خوشحالی با هم گذرانیدند بر سر سو باراجه جدیدتر گفت که روز دیگر راجه آمده پذیرن
 خود راجه بهیم را بدید بهیم و زنش و همه خویشان از دیدن راجه نل بنایت خوشحال
 گشتند بهیم سین راجه نل را در بغل گرفت و دلدادگی بسیار کرد چون این خبر مردم
 شهر رسید همه بسیار خوشوقت شدند بر سر سو گفت این خبر به رت پرن رسید
 که این باک که در خدمت شما بود راجه نل بود پیش راجه نل آمده قدر خطای بسیار
 کرد که تا حال ترانه شناخته بودم التماس میدارم که قصصات مرا عفو کنید راجه نل گفت
 شما در باب این بنده مهربانی و احسان بسیار کردید راجه رت پرن گفت که از شما آگاه

دارم که میان بادشاد دوستی شده باشد راجه نل گفت همیشه ما و شما با هم دوست خواهیم بود
 احسان بر من بسیار کردی من علم شناختن اسبان بسیار خوب میدانم آنرا بشما تعلیم
 میکنم راجه رت پرن خوشحال شد آن علم آموخت بعد از آن جمیع اقسام قمار بازی
 و شناختن نقشهای پانز را بر راجه نل بیاموخت آنگاه راجه رت پرن راجه نل
 رخصت خواست و راجه بهیم سین زرو اسباب بسیار باو گنده انید و بارش نمودی بهلبان
 راجه نل از وی رخصت گرفت و در خدمت راجه نل ماند راجه رت پرن بهلبان
 دیگر بهمرسانیده روان گشته بولایت خود رفت راجه نل تا یکماه در شهر بدر ب
 در خانه راجه بهیم مانده بعد از آن رخصت گرفته متوجه ولایت خود شد یکایک این
 که از آن بهتر نباشد و شانزده فیصل و پنجاه سوار و شش صد پیاده در خدمت
 راجه نل بودند او تعجیل می آمد تا بولایت و شهر خود رسید در راه بخانه برادر خود هم
 رفت او از آمدن راجه نل بغایت غمگین ماند و هنگام گشت راجه نل با او گفت
 که من زرو مال بسیار آورده ام با تو بازی میکنم اگر تو بیری تا زن من مینتی و همه
 از تو باشد اگر من بر من سلطنت که بقمار از من برده از من باشد اگر قمار بازی
 نمیکنی و جنگ میکنی تا من و تو بر عراجه سوار شده با هم جنگ کنم هر کدام که غالب
 سلطنت از او باشد بیکدیگر بخندید و گفت من همه چیز دارم اما مثل دینیتی زنجیر
 چون او را هم بر من مثل من بچکس خواهد بود راجه نل ازین سخنان بسیار در قهر شد
 و خواست که بیکدیگر بکشد لیکن از تمکین و وقار بسیار اعتراض شد اما هیچ از او نگرفت و با بیکدیگر
 گفت خوش بیا تا بازی کنم اگر تو بیری آنوقت هر چه خواهی بگویی پس با هم گرو بستند
 که اگر راجه نل بر د ملک و مال بیکدیگر بگیرد اگر بیکدیگر بر د آنچه راجه دارد باز من دینیتی از
 بیکدیگر باشد چون راجه نل علم قمار بازی را از راجه رت پرن خوب آموخته بود مرتبه اول تمام
 ملک و مال را بر د و باز از آن خندید و گفت تو خیال نکنی که بازی ملک مال از من
 برده بلکه آنها را همه ملک با من کردم من از تو اصالا نه بخندیم همه محبت و شفقت که
 پیش ازین با تو داشتم دارم آن دلائی که بتو داده بودم همه چیز دارم تو برادر خودی

مهر و شفقت را از تو دور نمیکنم حالا تو بهمان ولایت خود برو و بپیکر جوان این عنایت دید
از راجه نل بغایت خوشحال گشت پای برادر کلان را بوسیده و عای خیر کرد و یک ماه
در خدمت بود پس رخصت شده بهمان جا که راجه او را داده بود و برفت راجه نل جمیع
بزرگان و سائر مردمان ولایت خود را طلبیده همه را انعام داده خوشحال گردانید رعایا
از دیدن او بسیار خوشحال شدند و راجه نل با دینیتی مثل اندر اندازان میبود و چند
سال بعیش و عشرت میگذرانیدند برادرش راجه جدیتر گفت که محنت راجه نل از شما
زیاده بود شما به نسبت او فراغت دارید که برادران و زن شما همراه دارید و برهنه
بسیار فاضل در خدمت شما میباشند و بید میخوانند و حکایات سلاطین گذشته نقل میکنند
و شما را یک ساعت و گاهی نیکو دارند و خدمتکاران همراه شما هستند بدرگاه خداوند
امیدوارم که چنانچه محنت راجه نل براحت رسیده اینقدر محنت شما هم با نصرا میسر
و دشمنان همه هلاک شوند شما بسلطنت خود برسید و ولایت دشمنان هم بدست شما آید
برادرش چون این قصه راجه نل تمام گفت پس گفت که ای راجه اگر خاطر تو میخواسته باشد
چنانچه راجه رت پرن علم قمار بازی و پانسه انداختن راجه نل را تعلیم داده بودند
چنان آنرا به شما یاد بدهم راجه جدیتر خوشحال گشت و گفت اگر شما این علم را بیاموزد
بسیار خوب است منت شما بر ما خواهد ماند پس برادرش علم قمار بازی و پانسه انداختن
را تمام بر راجه جدیتر آموخت راجه از یاد گرفتن آن بغایت خوشحال گشت بعد از آن
برادرش پانژوان را ادع کرده برفت روزی پانژوان با هم گفتند مدتی گذشت که
ارجن از تر و زارفته است نمیدانم که او پیش اندر چه کار میکند ما بغیر او مثل برنده که
بالهای او ریخته باشد میباشیم بهیچان بار راجه جدیتر گفت که بعد از رفتن برادرش
پانژوان مدتی دیگر در کامیک بن بسر نروند بشکار و تیر اندازی و شنیدن حکایات
از برهمنان اوقات میگذرانیدند روزی در ویدی بار راجه جدیتر گفت ای راجه
ارجن رفته است دل ما همچو چه تسکین نمیکند ز نکل و سدی ارجن را یاد کرده گریست
و سدی یو گفت ما را در اینجا بودن خوش نمی آید میخواهیم بهر جا که ارجن است آنجا بروم

چون راجه جد شتر این سخنان از درویدی و برادران شنید راجه جد شتر هم ازین ایاد
 کرده غمگین شد و درین اثنا نارد آنجا پیدا شد راجه جد شتر و برادران تعظیم او کردند و
 پرستش نمودند نارد آمده بهشت راجه جد شتر و برادران در برابر نارد نشستند
 و درویدی و عقب ایشان نشست پانژوان آنچه خوردنی داشتند او را بجهت نارد
 آوردند چنانچه نارد آنرا قبول کرد و بار راجه جد شتر گفت آنچه برسدین باشد از من بپرسید
 راجه جد شتر مع برادران دست بته پیش نارد با ستاد و گفت التماس آن دارم اگر
 کسی طراوت عالم گردیده تیرتهار از زیارت کرده باشد چه نتیجه نیک بیاید نارد گفت ای راجه
 این سخن را بشنایم بگویم که این سخن را بهیکم تپامه از پست رکیش بر سپیده بود آنچه در
 جواب پست رکیش را بهیکم تپامه گفت همان سخن را بشنایم بگویم راجه پدید آمد که بهیکم تپامه
 در کجا با پست ملاقات کرده بودند نارد گفت که نوبتی بهیکم تپامه در هر دو در بر کناره آب
 نشسته عبادت و پرستش آفریدگار مشغول بود که پست پیش او آمد بهیکم تپامه از درین
 خوشحال شد برخاسته تعظیم او کرد و گفت ای بزرگوار من بهیکم تپامه ام خدمتگار شما هستم
 پسر برهما و پدر کلان را درین است بنایت بزرگوار بود در عبادت و ریاضت و علم حدیل
 سیم و نظیر داشت چون پست تعظیم و فروتنی بهیکم تپامه را بسیار دید خوشوقت شد
 گفت ای بهیکم تپامه تو مرا از خود خوشتر دگروی تو آنچنان کسی هستی که مثل تو در دنیا
 نخواهد شد من آنچه بر آسمان و در زمین است همه را میدانم تو هر چه خواهی از من بپرس
 بهیکم تپامه گفت چون شما را دیدم گویا که مرا و خود را یا فتم و مکر التماس دارم که اگر کسی تمام
 معبد ما و تیرتهار از زیارت کند چه نتیجه از آن حاصل آید پست گفت ای فرزند توانج تپامه
 بقیاس است هر کس تیرته میبندد همچنانکه بگ کرده باشد که کار هر کس نیست همان حال دارد
 و انقدر می باید دانست که تیرته از آن کس مقبول میشود که دست از ناکه و دنی نگا دارد پیش
 کسی بطبع کشاید و کسی را که کشتن او جانز نباشد نکشد و دیگر پایی را از جانی که نباید رفت
 محافظت کند و کارنا حق که باعث آزار کسی شود نکند و برای طمع بخانه کسی نرود و دیگر
 و اینها از بدی و ناشایسته پاک دارد و بغیر از ما حق سبحان تعالی چیزی دیگر را جان نرند از

دیگر زبان را از ناگفتنی مثل دشنام و دروغ و غیبت و سخن چینی و امثال آن باز
 دارد اگر تواند سخن حق بگوید و الا ساکت باشد و دیگری باید که بداند هر تیر تیری چه ثواب
 دارد باید که عبادت میکرده باشد و اخلاق حمیده داشته باشد پست گفت ای
 بهیچم تپامه هر کس این صفت داشته باشد او ثواب تیر تیره بامی باید و دیگری که غصه
 دل را از خود دور بکند و راست گو بوده باشد و هر عبادتی میکرده باشد از ترک نکردن
 هر کس را خیر گفتن و حیل و دغا بازی از دل دور کند هر کس که این اوصاف داشته باشد
 پس جب ایشان آنست که زیارت تیر تیره بکند مال داری که در تیر تیره رفته خیرات بفقرا
 نکرده یقین که مال او بر باد خواهد رفت و از همه تیر تیره با ثواب تیر تیره بهتر است
 آنگاه نارد تفصیل ثواب تیر تیره یک یک چنانچه پست با بهیچم تپامه گفته بود بار
 جدیتر گفت که اگر در نیوقت چون شمارا بهات سلطنت نمی باید پرداخت بهتر است
 که زیارت همه تیر تیره بکنید و هموم پر و مهت باراجه جدیتر گفت که منم مهین ستو
 زیارت کرده آمده ام بهتر آنست که شما هم متوجه تیر تیره شوید راجه جدیتر گفت اگر
 در نیوقت ارجن همراه می بود بسیار خوب میبود لیکن چه باید کرد ارجن بسیار دور
 درین اشارت لومس رکمیشر که اندر و ارجن با و پیغام گفته بودند پیش راجه جدیتر
 آمد ایشان مع برادران و برهمنان بتعلیم لومس برخاستند و جامی مناسب برای
 نشستن لومس را دادند راجه جدیتر پرسید که از کجایم آید گفت که من بسیر
 عالم میگردم اتفاقاتا بمقام اندر رسیدیم دیدیم که ارجن برادر شما برابر تخت اندر
 نشسته است حیران شدم که این چه کس است و اینجا بچه سبب رسیده آخر اندرین
 گفت که این ارجن فرزند من است تو چرا حیران شده بعد از آن اندر و ارجن
 بدست من پیغامی فرستاده اند شما و برادران و در ویدی یکجا بنشین تا من بگویم
 راجه جدیتر مع برادران و در ویدی نزدیک لومس نشستن لومس گفت که اندر
 گفته ارجن بحجت آموختن علم تیر اندازی و چکر بازی نزد من مانده است و دیگر
 علم با مثل نیزه بازی و کت بازی و تیر انداختن بر آسمان از مهادر و دیو و دیم

و برن و کبیر و آتش آموخته است و ارجن بعد از محنت بسیارها و دیوار دیده است
از انواع گونیدگی و نقص کردن و غیره و فنون سا بگری یاد کرده است و دیگر علم موسیقی
از گندهران یاد کرده است و دیگر اندر گفته است که درین نزدیکی برادرش عالم و دیوها
آموخته نبردست شما میرسد و دیگر شما واضح است که کزن بغایت پر زور و صاحب کشت
چنانچه پیرها و دیو کزن هم آخپان است حالا ارجن در فن سا بگری از کزن غایت شده است
ترسی که از کزن داشتند آن خوف را ارجن دور خواهد ساخت و ارجن پیغام دیده است
که در رفتن تیرنها هیچ وجه تقصیر نکنید و مرا گفته است که شما در نگهبانی برادران خود
من دوسه مرتبه بر تیرنها گردیده ام سوم مرتبه همراه شما تیرتخته میکنم راجه جدیتر گفت که
از آمدن شما بسیار خوشوقت شدم و پیغام بسیار خوشحالی آوردید پس راجه جدیتر و مقام
تیرتها شد لومس گفت که ای راجه همراه شما بسیار مردم اند ایشان را نزد دهر ترشت بفرستید
راجه جدیتر از گفته لومس همه بر همان و ناسیان چندانکه همراه ایشان بودند همه گفتند
که بخدمت دهر ترشت بروید تا آمدن شما را بخوبی وجه نگاه خواهد داشت و گرنه اختیار دارید
پیش راجه در وید بر وید همه مردمان موافق فرموده راجه در دستنا پوز نزد دهر ترشت رفتند
دهر ترشت همه ما غریز کرده نگاه داشت راجه جدیتر با اتفاق برادران و در ویدی و
لومس و هموم پرویت و چند بر همان متوجه تیرتها شدند و بعضی رکبشان که دران
جنگل سکونت داشتند پیش راجه جدیتر آمده گفتند که ما را هم همراه خود ببرید که بهر ای
تیرتها بکنیم و درین صحرا دیوان قصد ملاکت ما میکنند اگر همراه شما خواهیم بود کسی خبری
گفتن نتواند راجه گفت بسیار خوب شما را هم همراه میبرم و درین راه خدمت می کنم
القصه چون راجه جدیتر از انجاروان شد به دران وقت بیاس و نارد نزد راجه
جدیتر آمده گفتند که ای راجه اگر شما قصد تیرتها کردید پس هوا و حرم و غصه که در
اندل دور کنید و ازین عیب لادل خود را پاک کنید تا زیارت شما مقبول شود و جدیتر
گفت بسیار خوب آنچه خواهید فرمود همان خواهیم کرد پس راجه از بیاس و نارد و داغ
متوجه تیرتها شد از خوف دشمنان بهوشیاری تمام میرفتند اول بجانب شرق و

شدند راجه جد ہشتر بالوس گفت کہ عجب امریت کہ من شنیدہ ام ہر کس خاطر خود
 نیکی دارد و با کسی بدی نکند نہارا اورا بیچ وجہ غم پیش نمی آید مطلب این سخن آنست کہ
 کہ من در عمر خود با کسی بدی نکردہ ام مارا انقدر غم و اندوہ روی دادہ است کہ گفت
 ای راجہ ہر کس ظلم و تعدی بر مردمان میکند اگر چند روز بدولت رسیدہ باشد سخت
 ندارد و عاقبت بر احوال آنها نظر باید کرد کہ بدرگاہ اللہ تعالی با انواع عذاب گرفتار
 خواهند شد و بشما بزرگان ہر کس آزار دادہ پشیمان خواہد شد باید کہ شما زود
 زیارت تیرتہا کنید تا برکت تیرتہا ہمہ کام شما تا در مطلق بانظم رساند مہین کہ
 نرگ فشب بھگیرتھ کہ گنگارا از آسمان آوردہ است بٹمان گئی پڑ پڑوا اچھو اک
 محکمہ ماند تا امرت این راجہای بزرگ کہ ہمہ تیرتہارا زیارت کردہ اند بہرکت تیرتہا
 ہمہ بر او خود رسیدند و نام نیکی در جہان ماندہ است شما بر ہمہ دشمنان خود ظفر خواہید
 راجہ جد ہشتر لوس را دعای خیر کرد بعد از ان راجہ جد ہشتر مع ہمراہیان و ان بھکھا
 رفت زیارت کرد و زود اموال بسیار بہ برہمنان خیرات کرد و از انجا پانڈوان پڑ پاک
 کہ انجا گنگ جون بہم میرند انجا رفتہ غسل کردند و خیرات بہ برہمنان بسیار دادند و از انجا
 بکوہی کہ گے سرام دارد وہ گے نام بزرگے فسوت رفتند و از انجا آب کلان همانندی نام
 کہ از انجا میگذرد رفتند و انہارا زیارت کرد و بعد از انجا بہ جبر کوٹ رفتند و در انجا تیرتہ
 رک جت نام بود کہ اگت در انجا پیش جھراج رفتہ بود پانڈوان انجا رفتہ زیارت کرد
 در انجا درخت برمی بود اچھی بٹ نام پانڈوان چہار ماہ در انجا ماندند و رکیشٹان بسیار
 نزد ایشان آمدند و در میان ایشان رکیشٹری بزرگ بود شمشٹ نام کہ حکایات سلاطین
 گذشتہ با پیش پانڈوان میگفت روزی گفت راجہ بود امورٹ جس نام او پھری
 گے نام ان گے درین مقام جگ کردہ مال و متاع بسیار صرف نمودہ و چندین کوہ
 چہ از شیر و جھرات کردہ بود چندین ہزار برہمنان را انواع انواع طعام بخورانید برہمنان
 باواز بلند بید میخواندند کہ آواز ایشان اہل آسمان می شنیدند و میگید ام در ان جگ
 از انعام راجہ محروم نشد و انچنان جگی میگیس نکردہ باشد و نخواہد کرد راجہ جد ہشتر

۱ نرگ
 ۲ شیب
 ۳ بھو
 ۴ سومان
 ۵ گای
 ۶ پور
 ۷ پور
 ۸ پور
 ۹ پور
 ۱۰ پور
 ۱۱ پور
 ۱۲ پور
 ۱۳ پور
 ۱۴ پور
 ۱۵ پور
 ۱۶ پور
 ۱۷ پور
 ۱۸ پور
 ۱۹ پور
 ۲۰ پور

۱۶ شمس
 ۱۷ پور
 ۱۸ پور
 ۱۹ پور
 ۲۰ پور

۱ دُرُجیا پوری

۲ ماریا پوری

۳ لُبل

۴ با تاپی

دران مقام آن قدر که دسترس داشت جگ کرده آنچه میسر بود نصیرات به برهمنان داد
بعد از آن راجه جد ششتر با برادران و جمعی که همراه بودند میرفتند تا بشهر درجیا پوری
که مقام سهیل یعنی اگست بود رسیدند راجه جد ششتر از لومس پرسید که شنیده ام که درین
شهر سهیل با تاپی را کشته باعث قهر و کینه سهیل چه بود که با تاپی را کشت لومس گفت که در شهر
منشی دوریومی قوی و زبردست حاکم بودند اثل و با تاپی روزی اثل با یکی برهمن
که رعایای بکن که مرا فرزند می مانند اندر پیدا شود برهمن گفت محال است که مثل
اندر فرزند می شود اثل در قهر شد و قصد کشتن آن برهمن کرد و در خود با تاپی را
که به صورتی که میخواست برمی آمد فرمود که او بصورت برهمنی آمد و او را میکشت و بخت
بخوردن برهمنی میداد بعد از آن فریاد کرده با تاپی را می طلبید با تاپی شکم او را می شکافت
و بصورت خود شده خندان بر می آمد آن برهمن می مرد اثل با این طریق برهمنان
بسیار را کشت درین اوقات گشت بسیار برآمده بود و کس از پدران خود را ندید که در
جایی آونخته اند گشت از ایشان پرسید که شما چه کسانیید چرا اینچنین سرنگون
آونخته شده اید ایشان گفتند که پدران تو ایم چون تو یسنداری ما با این عذاب
گرفتار شدیم هرگاه تو میسر مهربانی ما ازین عذاب را بشویم گشت گفت بسیار
خوب گفته شما قبول کردم من فرزند پیدا خواهم ساخت پس گشت در پی آن شد
که زنی که صاحب جمال باشد تلاش نمایم درین اثنا راجه شهر بنده که راجه بدر
نام داشت و فرزند می داشت بجنکلی رفته عبادت میکرد و باین امید که خدای تعالی
فرزند می کرامت کند پس گشت اراده نمود که راجه بدر بهم را دختر می شود که از همه
خوبها و حسنی داشته باشد آن دختر را گشت بخواد پس گشت نزد راجه بدر بهم رفت
او را گفت بچه سبب درین جنگل عبادت میکنی راجه بدر بهم گفت که باعث آنکه
فرزند ندارم گشت دست دعا برداشت که امی خداوند این راجه را دختر می کرامت کن
که آن دختر صاحب جمال باشد گشت این دعا کرده باز گشت بعد از چند روز بخانه
راجه دختر می تولد شد که در حسن و جمال نظیر نداشت راجه از دیدن آن دختر بسیار خوشحال

۵ بی دهم

۹ لونا پور

و مسرور مال و متاع بسیار بہ برہنہان داد و گفت کہ شما در بابہ این دختر و
 خیر بکنید ما جان دختر را کہ پا در نام نہاد و اورا از جان عزیز میدہشت صد دختر
 و یکبار از خوشیشان و امرا ہمراہ آن دختر کرد و صد کثیر صاحب جمال و خدمت او
 داد آن دختر چہن کلان شد بغایت صاحب حسن برآمد پدرش و زندہ آن شد
 این دختر را بکدام کس بدہم ہر کس خوبی مثل دختر داشتہ باشد اورا باید او پس
 بعد از چند روز اگست بخد مت را جہ آمدہ گفت کہ میخواہم کہ از دختر
 تو تختہ داشوم را جہ سہ نلون شدہ با خود گفت کہ این مرد برہنہست
 بیوستہ در جنگل بہ عبادت باری تعالی میا شد و اسباب دنیا بیچ
 ندارد اگر دختر را باین بدہم پس محنت بسیار خواہم کشید اگر بدہم
 از دعای بد او می ترسم درین اندیشہ فرو رفت و این فکر با مادر
 دختر گفت تو درین کار چہ میفرمائی آن عورت بیچ جواب داد آن دختر
 کہ لونا پدر نام داشت بشنید کہ پدر بخت او اندیشہ بسیار میکند نزد پدر آمدہ
 گفت کہ من چہ فرزندم کہ برای من مادر و پدر غم میخورہ باشند باید گفت کہ شما
 بیچ فکر بخاطر راہ مدہید مرا بہ گہت بدہید کہ ما با شما را نفرین کند پدر این سخنان
 شنیدہ بغایت خوشوقت شد و دختر را بہ گہت داد گہت او را برداشتہ بجنگل رفت و
 بہ لونا پدر گفت چون تو زن من شدی این لباس فاخرہ را بدر کن بطریق من
 پوشش لونا پدر انچہ پوشیدہ بود تمام از تن برد آورد و پوست آہو پوشیدہ ہر دو بر
 کنارہ دریای گنگ بعبادت مشغول شدند لونا پدر این سخنان خدمت گہت کرد کہ او
 از بسیار راضی گشت فوٹی لونا پدر غسل کردہ بود گہت آن خوبی لونا پدر او دید و دلش بسیار
 مائل صحبت او شد لونا پدر گفت کہ بیا با ہم صحبت داریم لونا پدر گفت چنانکہ پدر ما
 پوشاک می پوشد تو ہم ہمیشہ و پوشاک کی کہ ما و ما می پوشد آنقدر من ہم ہمیشہ از ما
 با تو صحبت دارم گہت گفت من درویشم آنقدر پوشاک کہ تو میگوئی از کجا بدہم
 لونا پدر گفت تو این قدر عبادت و ریاضت کشیدہ در یک خطہ صد بار برانچہ من

گفته ام میتوانی بهرساند من بعد شانزده روز از جنیص پاک خواهم شد تا آنکه آنچه
گفته ام اگر بهرسانی با تو صحبت خوانم شبت و گرنه ما و تو همین طور بجارت خواهیم کرد
تا آن زمانی که از عالم بروم است گفت من درین شانزده روز آنقدر زرد و اسباب
از کجا پیدا کنم لو پا در گفتم چرا از درگاه خداوند تعالی درخواست نمیکنی تا هر چه
طلب کنی بیاگی است گفت اگر خداوند تعالی دنیا بدید آن مشغول شده از عبادت
باز خواهم ماند پس عبادت که کرده ام ضایع خواهد شد لو پا در گفتم تو آنچنان کسی
که چنان بدنیا مشغول شوی که از عبادت باز ایستی و دیگر آنست که اگر میخواهی که
عبادت تو ضایع نشود پس همچنان که تا این زمان زندگانی کرده ام بیا به پیش من
عبادت میکنم و بهشتیم آرزوی صحبت مرا از خاطر بدر کن یا آنچه یا تو گفتم بکنی اگر تو بکنی
من هرگز با تو صحبت ندارم است گفت پس تو اینجا بعبادت مشغول شو تا من بروم
گدائی کرده آنچه ترا می باید بهرسانم که چارگه را ای اکثر ریاضت میرود و نهایت کم متهی
که بدین راه و چیز جانز داشته اند که باعث اوقات ایشان باشد یکی اینکه هنگامی
که غله را در خرمن می برند آنچه از آن بر زمین می ماند آنرا چیده قوت خود کنند که آن
حق کسی نیست و دیگر اینکه پیش صاحب دولتی رفته دعای خیر بکنند و حاجت خود را
بر زبان نیارند اگر آن دولت مند انعامی و احسانی بکند هر چه بوده باشد کم و بیش بها
مناعت کند پس است زن خود را وداع کرده خود روان شد تا بولایت راجه
شتران رسید آن راجه شنید که است بدین اومی آید پس مرا و در راهی خود بجای
گست فرستاد و او را به تعظیم نام بشهر آورد و در راجه دست بردست نهاده پیش است
بایستاد و عرض کرد که موجب تشریف آوردن چیست است گفت که ما را احتیاج
و مال شده است بشرط اینکه از خرج تو باقی ماند ما را بدی راجه گفت آنچه حاصل است
و با تقدیر ما خرج هم هست هر چه شما بفرمایید همان کنم است گفت چون خرج تو باطل
برابر است من ترا تکلیف زیاده نکنم پس بیا با تفاق تو بجای دیگر بروم از آنجا خبری
بیایم راجه هر گاه روان شد هر دو پیش راجه بر دهنش رفتند او هم به استقبال

श्रुतीविरा

२५४७५

آمده است و راجه را بشهر خود آورد و باز وی تمام پرسید که او مدعی خود ظاهر ساخت
 اونیزه همین گفت که دخل من از خرج زیاده نیت او را هم همراه گرفته پیش راجه تریش
 رفت و این راجه از انبار راجه اچچواک بود چون خبر آمدن اگست و آن دو راجه شنید
 استقبال ایشان کرد و بتفطیم تمام بخانه خود آورد بعد از آن دست بردست نهادند
 که سبب آمدن چیست اگست گفت که مرا احتیاج نزد مال بسیار شده است اگر میسر شود
 به آنکه از رعایا چیزی مرا مدد کنی بده والا تو هم همراه ما باش تا بجای دیگر بروم این هم همراه
 ایشان روان شد با خود مشورت کردند که پیش کدام باید رفت که از آنجا چیزی بیایم
 آخر بران قرار گرفت که بشهر منمقی پیش ائل میاید رفت پس همه متوجه شهر منمقی شدند
 چون گشت و غیره را بهان نزدیک شهر راجه ائل رسیدند ائل با چند امر با استقبال آمد
 بتفطیم تمام ایشان را بخانه خود آورد برای مهمانی انواع طعامها بجهت ایشان آورد
 و ائل چه کرده بود که برادر خود ماتاب را بصورت پزیراخته گوشت او را و طعام نپزید
 آورده بود چون این خبر راجه شنیدند تیر رسیدند گشت گفت شما اندیشه مرا دید تمام
 آن گوشت و طعام را من خواهم خورد پس ائل طعام آورد و گشت و دیگران چون
 خوردن طعام نشستند ائل بجنید و هر طعام که از گوشت بابایی بخت بود تمام پیش گشت
 نهاد و خورد و بعد از آنکه از طعام فارغ شدند ائل فریاد کرد ای بابایی کجائی بیایست در انوقت
 ضابطه صادر کرد و از زعد باز ائل فریاد زده گفت که ای بابایی بدستائی بابایی
 در معده همضم شده ائل بنایت متکشد گشت بجنید و گفت بابایی بجائی رفته است
 که باز نخواهد آمد ائل بسیار ترسیده که این بسیار بد بلا نیست که برادر مرا همضم کرده است
 بجز غریبی چاره ندید بعد از آن دست بردست نهاد و پیش اگست اساده شد و گفت
 موجب تشریف آوردن چیست گشت بجنید و گفت که ما را احتیاج زور شده است
 تو نزد مال بسیار داری من پیشتر بخانه این برت راجه که همراه من اندر رفته بودم چون
 ایشان زور سوای خوردن نداشتند همراه ما شدند ائل گفت ای گشت هر قدر داری
 زور و مال خواهش داشته باشی بمن بگو تا ترا بدم گشت گفت بهر یک ازین راجه که

۱۲۵۱۷

باتفاق اندر پیش برتا رفتند و دست بردست نهاده پیش برتا ایستادند و
 گفت مطلب آمدن شما معلوم شد تمیزی بشا گیمیم بآن تمیز برتر بر سر را بکشید
 که یک کدورت که او را در هیچ میگیرید شما پیش او بروید و استخوان بدن او را از
 بگیرد از آن استخوان او مثل بجر سلاح بسازید بصورت شمشیر آنرا به انداز میانه
 یمن آن سلاح برتر بر سر را بکشید و یوتها چون این سخن از برتا شنیدند همه دیوتها
 بشن را پیش کرده نزد دایچ آمدند و دایچ در کنار آب سستی مقام شربت
 جانوران در رعایت خوبی و صاحب جمال در آن نواحی به تمام او میگردیدند
 و یوتها چون دایچ را دیدند که روشنی او همچو آفتاب بود و یوتها همه در برابر
 دایچ ایستاده او را دعای خیر کردند و دایچ گفت که باعث آمدن شما چیست
 و یوتها گفتند از شما احتیاجی میخواهیم گفت شما از من هر چه بطلبید بشما میدهم
 ایشان گفتند بدن شما میخواهیم دایچ گفت هر چه شما را می باید بدهم جان
 خود را فدای شما میکنم پس دایچ گاوی را طلبید و خود بر بالای سندی نشست
 آن گاوی را بفرمود که چندان او را بلعید که تمام گوشت بدن او برفت و یوتها
 استخوان بدن او را برداشته و بشوکر یا که او را تشنه نیز گویند او را در دو گد و یوتها
 بود طلبیدند و گفتند می بایند که ازین استخوان سلامتی همچو بجز سازی بصورت شمشیر
 تشا چنانچه فرمودند سلاح ساخته آنرا بدست اندر داد و اندر اهل غسل کرد و بعد از آن
 سلاح بدست گرفته باتفاق دیوتها جنگ برتر بر سر رفت برتر بر سر انجیان دیوتها
 که سرش بر آسمان میرسد و همه دیوان همیشه خدمت او میکردند چون برتر بر سر شنید
 که اندر برای جنگ پیش من می آید همه دیوان خود را بفرمود که مستعد جنگ شوند پس
 برتر بر سر مع مردمان خود برای جنگ پیش اند آمد تا در میان ایشان جنگی عظیم واقع شد
 و از طرفین بسیاری قتل آمدند و یوتها بسیار کشته شدند تا بعدی که دیوتها روی بگریز
 نهادند چون اندر دید که همه دیوتها گریخته رفتند و برتر بر سر را دید که عظم بطرف قوت و زور او
 زیاده میشود اندر هم دست از جنگ باز داشته پیش بشن رفت و نصف جنگ با گفت

بشن پاره قوت از روز خود داد و رکبیشتر آن که در خدمت بشن بودند پاره پاره روز
 باندرواوند اندر از قوت آنها بنایت قوی گشت و برتر از سر شنید که بشن و غیره رکبیشتر
 اندر از قوت دادند و در قهر شد و از کمال اعتراضی فریادی کرد که ازان آواز آسمان زمین
 و کوهها بلرزیدند و چون آن آواز را شنید بر سید و همان سلاح بجز خود را که از استخوان
 و در هیچ ساخته بود بجانب برتر از سر انداخت آن سلاح برتر از سر را بکشت آنچنان قتل که
 کوه در اچیل از دست بشن افتاد، بود اندر ندانسته که او کشته شده است اندر از ترس
 او بجنون آبی در آمده پنهان شد و یوتها چون دیدند که برتر از سر افتاده بسیار خوشحال
 شدند و سلاح خود را گرفته بسیار دیوان را کشته باقی دیوان بدیدار آمدند شب را از
 دریا بده آمده هر جا که رکبیشتر آن و دیوتها و برهمنان را می یافتند میخوردند تمام
 گر خجسته بدیدار می بودند بسیار زاهدان و عابدان را بکاک گردانیدند از آنجا که از مردود
 هشتصد و نود و کس را کشته خوردند چنانکه چوین رکبیشتری بود و صد کس زاهدان
 آنجا بودند آن دیوان آن زاهدان را خوردند و نماند بقدر از رکبیشتر آن و زاهدان را خوردند
 که از حساب افزون بود و دیگر رکبیشتر آن و زاهدان که مانده بودند از ترس آن دیوان
 گر خجسته بکوه رفتند و بعضی از ترس مردند جامعی از بزرگان و رکبیشتر آن بجهت دفع ایشان
 و آمدند با هیچ وجه عراف نشند رسم جنگ از عالم برخاست برهمنان و عابدان گم شدند
 پس اندر همه دیوتها را گرفته پیش ناراین رفتند و تعریف ناراین بسیار کردند و گفتند
 وقتی که سرتاج و دیوزمین را برداشته بقعر آب برده بود تو بصورت باره شده از عقب
 رفته او را کشتی و زمین را باز بجای خود آوردی برادر او که سرتاج کس نام داشت و دعوی
 خدائی میکرد و از خلق پرستش خود میکنند تو بصورت نرسنگه برآمده او را بجان کشتی
 و خلق را از ظلم او خلاص کردی و تو بودی که بصورت برهمنان کوتاه قد برآمده سلطنت
 را از بیل گرفتی او را بته بقعر زمین فرستادی و دیگر تو همچنین کار را کردی که کسی نکرده
 و نخواهد کرد حالا ما را هم پیش آمده است ما همه در نیاه تو آمده ایم از تو آن میخواهیم
 که این دیوان کالکیه بکاک شوند که ایشان عالمی را کشته اند و همه رسم جنگ از عالم

رفته است وقتی که اندر برتر سراسر کشت ایشان و پناه دریا آمده اند شب با بدر
می آیند و مردمان را می کشند و روزی بدریا می روند شما میدانید که تا آنکه دریا خواهد ماند ایشان
و منع نخواهند شد مگر آب دریا خشک شود آنوقت آن کسان متوجه اند برآمد
کسی که دریا را خشک سازد گشت است چون دیوتها اس سخن را از ناراین شنیدند همه
از رخصت گرفته پیش لگت آمدند گشت را دیدند که نشسته است گریه در آنهم که پیش
نشسته اند دیوتها پیش لگت ایستاده شدند او را تعریف بسیار کردند و گفتند که
راجا تکیه همه بر همان را فرموده بود که محف را بر دوش بردارند تو ایشان را
کردی و نسکه را و حاکم روی که مصورت ما برآمده بقعر زمین رفت و دیگر کوه بنده
میخواست تا بلند شود و چنانکه شعاع آفتاب را پوشد تو نگذاشتی که آن بلند شود
حالا ما را ترسی عظیم رسیده است پناه تو آورده ایم لومس چون سخن اینها را شنید
راجا جبهه شکر گفت که این سخن فرمودید که کوه بند بلند میشود باعث بلند شدن او
چه بود لومس گفت که از تپه کوهها شمیر سرت بلند است و آفتاب برگردد آن میگردد
کوه بنده با آفتاب گفت که تو چنانکه برگرد شمیر سرت میگردد میگرد من نیگردد
آفتاب گفت که من برضای خود نمیگردم بحکم او که مرا آفریده است میگردم او بر تو حکم
نکرده است که برگرد تو گردم کوه بنده چون این سخن از آفتاب شنید و رفته شد
با خود گفت که من هیچ با آفتاب نمیتوانم گفت باید که آنچنان بلند شوم که راد
آفتاب را بگیرم پس این داعیه کرده هر روز بلند شدن گرفت چون دیوتها دیدند
که او بلند میشود پیش کوه بنده آمده گفتند که بس کن حالا بلند مشو زیرا که تمام عالم
را آزار میرسد کوه بند گفته دیوتها را گوش نکرده باز هر روز بلند میشد همه دیوتها
پیش گشت آمده قصه بلند شدن کوه بنده گفتند که اگر باین طور بلند خواهد شد راه
آفتاب و ماه تاب را خواهد بست ما تحقیق کرده دیدیم که بغیر شما دیگر هیچ از بلند شدن
باز نخواهد داشت پس لگت مع سپر خود نزد کوه بنده آمده گفت که من بجانب
میر و مرا راهی بده کوه بنده از دشت آنکه مبادا دعای بد کند صحبت را و این

۲۷۵

۲۷۶

بسیار پست شد چون آگست از کوه بگذشت آن کوه گفت که تا آردن ما تو همین طور پست
 بوده باش آن کوه قبول کرد گشت بجانب جنوب رفت هنوز گشت نایده کوه بنده
 بر قول آگست بلند نشد لومس گفت که حقیقت بلند شدن کن بنده این بود که گفتم
 بعد ازین لومس گفت که چون دیوتها تعریف گشت کرد گشت پرب که باعث آمدن
 شما پیش من حیثیت دیوتها حال پنهان شدن ایشان در دریا تمام با گشت گفتند
 گشت با اتفاق دیوتها متوجه بکناره دریا شد بسیاری از رکبشیران گند سربازان و
 و ماران و آدمیان و حیوان همراه گشت رفتند چون بکناره دریا آمد دریا در موج
 بود مثل کوهها از آن دریای یک موج می برد آمد پس آگست بکناره دریا با میسا و دیوتها
 و رکبشیران گفت که من بحیثیت شاکاری میکنم که این دیوان کالکی را از پناه دریا
 بدر می آرم چون بدید شما دانید دیوان دانست گشت این سخن گفته از روی قهر
 بدیا متوجه شد تمام آب آن دریا را بست دم نبوشید چنانچه اصلا نشانی از آب در آنجا
 نماند در آن وقت دیوتها و گند سربازان سرود شروع کردند و اسپر را در رقص آمدند
 از آسمان گل بر آگست ریخت دیوتها بسیار تعریف گشت کردند چون گشت تمام آب دریا
 را خورد آن دیوان نمایان شدند پس دیوتها اسلحه گرفته دیوان را می کشتنند
 و دیوان هر قدر می که قوت داشتند با دیوتها جنگ کردند وقتی که دیوان کم شدند
 دیوتها دیوان را کشتنند و بعضی دیوان از ترس زیر زمین فرو رفتند ایشان را
 از جن خواهد گشت القصه چون خاطر دیوتها از طرف دیوان جمع گشت پیش آگست
 آمده تعریف کردند و گفتند که از ما و شما همه خلق آرام یافت حالا التماس داریم
 چنانچه دریا را نوشیده اید با نقد بر آب شود گشت گفت آن آب دریا که آشامید
 بودم همه مضمحل حالا این قدر آب از کجا پیدا کنم که این دریا پر شود پس همه دیوتها
 تمکین شده گشت را وداع کردند و با اتفاق بشن که آنرا نام این گویند پیش بره
 رفتند قصه خشک شدن دریا گفتند برها گفت که حالا شما خاطر خود با جمع داشته
 بمنازل خود بروید بعد از مدتی دیگر بار دریا مثل سابق پر خواهد شد راجع بزرگی حکایت تمام

۲ سگار

۲ هه هه

۳ تالان
۴

۱ شویا

۲ دهری

۳ سمن

پیدا خواهد شد او بجهت آمرزیده شدن بزرگان خود گنگارا از آسمان خواهد آورد که
چون این سخن اینجا رسانید راجه جده پیشرو با او گفت که من خواهم قصه آوردن گنگ
و بجا گیره را تفصیل بگوئید لومس گفت از فرزندان اچچاک راجه بود سگزام که در ولایت
مشهور تر بود و در صورت حسن نظیر و عدیل نداشت او راجه ملک هی بی و راجه
مال جنگه را که هر دو راجه های عظیم بودند و دیگر بسیار راجه را بقوت و شجاعت خود کشته
و بر سلطنت و ولایت ایشان متصرف شده و این راجه سگرا فرزند غیش و آرزوی
فرزند بسیار داشت او و فرزند صاحب جمال بیست که مثل ایشان دیگر کم خواهد شد
راجه سگرا بمید آنکه خدای تعالی او را فرزند گرامت کند با اتفاق هر دو زن بکوه کیکلا
رفته ببادت مشغول گشت مهادیو در آن جنگل مکانی داشت راجه سگرا پیش مهادیو
رفت و تعریف بسیار کرد که در حق من دعا کنید که مرا فرزندی روزی شود مهادیو
که این ساعتی است که از یک زن تو شست هزار سپرد از دیگر زن تو یک میتره خواهد
دشت هزار سپر ملاک خواهند شد از ایشان نسل خواهد ماند و از آن یک سپر
نسل خواهد ماند مهادیو این سخن گفت از اینجا غائب شد بعد از آن راجه یو بلا
خود آمد بعد از مدتی هر دو زن آن آهستن شدند یک زن که شیبیا نام داشت یک پسر زاید
و آن زن دیگر که بیدریجی نام داشت که او را در راجه سگرا آن پسر را آهستن نام نهادند
و میخواست که آن که در را دور کند ناگاه از آسمان آوازی آمد که این که در را نیک
نگاه دار که شست هزار فرزند درین که دوست بفرماتا آن که در را بشکند شست هزار
تخم ازین که در بیرون خواهند آمد هر تخمی را در کوزه پر روغن بکنند و آن کوزه را
در جایی پاک نهند بعد از مدتی از هر کوزه پسری بدر خواهد آمد راجه فرمود که هر تخم
را در کوزه پر روغن بکنند تا همچنان گردند چون مدتی برین بگذشت از هر کوزه پسری
بدر آمد راجه سگرا کرام از آن پسران را بدید سپرد تا ایشان را کلان گردند چون ایشان
بزرگ شدند بزرگین آغاز ظلم و فساد کردند و هیچکس از آدمیان و دیوتها و گنده را
و همچنان و دیوان حریف ایشان نمی شدند بسیار آدمیان و دیوتها و غیره را

۹ ششمان
اشمانت

گشتند پس دیوتها جمع شده فریادی پیش بر مهارفتند و تمام حقیقت کشتن از
برجا گفتند برجا گفت که شما ازین وادی خاطر جمع دارید که هر کدام از حرامزادگی
خود در اندک مدت کشته خواهد شد دیوتها بر یک نوشحال شده بیکان خود رفتند
بعد از مدتی از اسمنجس پسر راجه سکر که تنها از مادر متولد شده بود پسری حاصل شد
او را انشان نام نهادند و این انشان بنایت ظالم بود و مردمان را ازاد میداد
هر کس را که میدید میگرفت و در آب غرق میکرد مردمان از رست او بنایت تنگ آمدند
پیش راجه سکر بداد خواهی آمدند و گفتند که تو برانگهبان هستی پس تو مردمان را بیکشد
راجه سکر فریاد خود را بفرمود که این پسر از شهر بدر کنید راجه سکر بوجی اسمیدجک
میکرد اسپجک را چنانچه رسمت سر داده شست هزار پسران خود را به گامبانی
آن اسپ تعیین کرده آن اسپ میرفت تا بر زمین دریا جایی که خشک شده بود رسید
در آنجا اسپ گم شد هر چند که جستند نیافتند پس بلازمت پدر آمدند و گفتند که اسپ
جک را از ما گم گشته راجه سکر گفت شما در تمام عالم بفرستید تا اسپ را پیدا کنید
ایشان تمام روی زمین را دیدند هیچ نشانی از آن اسپ نیافتند باز بلازمت
پدر آمده عرض کردند که ما تمام روی زمین و جنگل و شهر بشرده بده تلاش
کردیم هیچ جا اثر آن اسپ نیافتیم راجه سکر بنایت عکس گشت که آن اسپ
پیدا سازید یا از پیش ما دور شوید ایشان باز در تلاش اسپ رفتند تا بر زمین
دریا جاییکه خشک شده بود آنجا رسیدند در آنجا بقعی دیدند و نشان پاسبی
در آنجا یافتند چون آن نقب تنگ بودند آن راه را بنیاد کنندین که روند و
میرفتند بسیاری از مردمان و دیوان که در زیر زمین جا داشتند پس آن راجه
سکر چون ایشان را میدیدند می کشتند سالهای دراز ایشان در آن
گذشت تا بعد از مدتها بجائی رسیدند که قضای ایشان ظاهر شد آن اسپ را
دیدند که در آنجا بسته اند و شخصی کیل نام یکی از اقاربای پریشتر آنجا نشسته بود
روشنی روی او همچو آفتاب بود پس آن راجه سکر چون چشم بر آن اسپ افتاد

اصلا ملاحظه کیل نکردند و فریاد برآوردند که سپ را یا فیتیم و دریند که اسپا بگریزند کیل
چون آواز شنید بنظر قهر برایشان نگاه کردنی احوال آتشی عظیم پیدا شد برایشان
اقتاد و در یک لحظه آن شست هزار پسران راجه سگر را سوخته خاکستر ساخت ناز
خبر سوختن پسران بر راجه سگر رسانید سگر بغایت غمگین گشت و با خود گفت که ای
پسران را از پیش خود راندمیم از کار را سوخته شدند بعد از آن پسرزاده خود را که
انتمان نام داشت طلبیده با دگفت که شست هزار عموی ترا کیل سوخته است
و پدر ترا که همه خلق را از ارمیرسانید من از پیش خود راندمیم حالا بغیر از تو فرزندی
نداریم بهتر است که تو پیش کیل رفته آن اسپ را بگیری که من این جگ خود را
تمام کنم و از آتش دوزخ خلاص شوم انشان پای پدر کلان را بوسیده روان
د از جهان راه که عموان او کندیده بودند میرفت تا به پیش کیل رسید کیل را دید
چنان روشنائی از روی او تابان بود که هیچ چشمی تاب دیدن نداشت انشان
برابر کیل آمده دست بر دست نهاده سر نخون کرده اساده شد کیل قهر کنان
پرسید که ای فرزند چه میخواهی انشان گفت پدر من جگ اسیدیده میکند و این
اسپ مدتی است که گم شده است پدر مرا بجهت این اسپ بخد مت شافرتاده
کیل گفت بسیار خوب این اسپ را بگیر و دیگر آنچه از من میخواهی تو بدیم انشان گفت
آن عموان که از آتش غضب سوخته شده اند ایشان را مغفرت دست دهد کیل گفت
که ای فرزند صد رحمت بر ممت تو با تو بسیار خشنود شدم اما ترا فرزند زاده خود
که او مهاد پور خشنود کرده گنگار از آسمان خواهد آورد چون آب گنگ تا اینجا که عموان
هلاک شده اند خواهد رسید ایشان همه از گنا لمن پاک شده آمرزیده خواهند شد
انشان چون این سخن شنید بغایت خوشحال شد کیل را دعا کرده اسپ را گرفت
بخد مت پدر کلان خود آمد راجه سگر از دیدن او بغایت خوشحال گشت و او را در قبل
گرفت و روی او را بوسید انشان تمام احوال را بیان کرد راجه جگ خود را تمام کرد
بعد از مدتی ترک سلطنت کرده بجای به انشان داده خود از خلق کناره گرفت

به عبادت حق سبحانه تعالی مشغول گشت تا از عالم رفت انشان را بعد از مدتی که سلطنت کرده بود خدای تعالی پیری گرامت فرمود و او را دلیپ نام نهاد و چون او بزرگ شد پدرش گفت که جد من راجه سگه از من وانا تر بود ترک سلطنت کرده منم همچنان میکنم سلطنت خود را به پسر داده خود بجانب جنگل رفت عبادت خداوند تعالی مشغول گشت و دلیپ هم بدستور پدران خود حکومت میکرد و فرزندش برادر دنام او بهاگیرتھ نهادند چون کلان دلیپ هم بدستور پدران خود جای خود را با و سپرده خود از نظر مردان گوشه گرفت بهاگیرتھ تمام راجه را بفرمان برداری خود آورده هم میچکس دران عصر مثل او نماده بهاگیرتھ که از نسل انشان بود شخصی بود که گنگا را خواهد آورد پس بهاگیرتھ سلطنت و حکومت حواله و کلامی خود نموده بجانب کوه ها نخل رفت تا مدتی برگ درختان خورده عبادت کرد بعد از هزار سال گنگا بصورت زنی پیدا شده برابر آمده گفت که ای راجه تو بسیار عبادت و رحمت کشیدی حالا هر چه بطلبی تو بدم بهاگیرتھ گفت که بزرگان مرا کیل آتش غضب سوخته است ایشان همه در دوزخ رفته اند جایی که ایشان سوخته اند آنجا ترا ببرم که ایشان از جمله گناہان پاک شوند گنگا گفت که این شان می آیم تاب تیزی من بغیر از ما دیو دیگر ندارد این سخن گفته از نظر غائب شد بهاگیرتھ بکوه کیلاس رفت چندین سال خدمت ما دیو کرد اما ما دیو از خوشنود شده نزدیک او آمده گفت که چه میخواهی که تو بدم بهاگیرتھ گفت میخواهم که شاگنگا را از آسمان بیارید بغیر از شا میچکس و گیتاب ندارد پس ما دیو بهاگیرتھ را همراه گرفته بکوه ها نخل رفت آنگاه ما دیو بهاگیرتھ را گفت که تو گنگا را بطلب من نگاه خواهم داشت پس بهاگیرتھ گنگا را بطلبید گنگا از آسمان متوجه زمین شد ما دیو سر خود را پیش دشت تا تمام گنگا در سر ما دیو درآمد بعد از آن گنگا بصورت زنی برآمده برابر بهاگیرتھ آمده گفت که امر آه حالا هر چه میخواهی مرا ببر من از عقب قومی آیم پس بهاگیرتھ روان شد و گنگا از عقب او میرفت بهاگیرتھ بر زمین دریا که خشک شده بود آمد از آنجا بجایی که بزرگان او سوخته بودند رفت گنگا هم از عقب آنجا رسیده گناہان آنجا را فرو دشت ایشان همه از گناہان پاک

پاک شده بسگ رفتند بعد از آن راجه مجاگیر تهر گنگار را بدختری قبول کرده گفت ترا
 دختر خود خواندم از آن نسبت گنگار را بهاگیر تهر میگویند در با که خشک شده بود با گنگار
 آنرا بر کرد و لومس حکایت خشک شدن دریا و قصبه بهاگیر تهر و گنگار را بر راجه جده شهر
 بعد از آن راجه از شهر میننی گذشته بولایت دکن در آمده بگوئی رسید که آنرا سیم کوٹ
 میگویند و بنزدیکی آن در جوی آب کلانی میرفت که یکی را اندر او گیرید این پند میگویند
 در آنجا بسیاری از عجائب و غرائب دیدند که هیچکس بالای کوه نمیتواند رفت و دیگر
 جانوران گرنده و پرند و بسیار در آنجا سکونت داشتند بر آن کوه همیشه باران میبارید
 و از بالای آن کوه آواز خواندن بید می آمد معلوم نیست که آنجا چه کس بید میخواند
 هنگام صبح تا شام روشنی آن کوه میافت راجه جده شهر از لومس پرسید که سبب
 این روشنی چیست لومس گفت درین کوه یک کتب نام عابدی بود چندین هزار
 سال از عمر او گذشته بود و در پنج بسیار بود هر کس که با او حکایت میکرد او در قهر
 می آمد و توبی شخصی بوقت با او حکایت کرد آن عابد در غضب شد و آن کوهت
 هر کس باین کوه بیاید و حکایت کند تو بر سنگ بباری و بباد گفت هر کس درین
 نزدیکی فریاد کند تو چنان آواز کن که آواز او به طرن کند و یوتها از ترس آن عابد
 ازین راه نمی آیند پس آدمی چه خواهد بود که در آنجا تواند آمد آن عابد هنوز بالای
 آن کوه نشسته است این آواز خواندن بید و است صبح و شام آتش می افروزد
 لومس بر راجه جده شهر و برادرانش گفت که درین آب غسل کنی ایشان غسل
 کردند بعد از آن بیشتر روان شدند بجای که بشوای منتر که پیشری بود آنجا رسیدند
 در آنجا آب روانی که شکلی نام بود در آن مقام رکبیه شرنک از شکم موده آمو
 متولد شده بود و پیش از تولد او در عالم باران کم می بارید و قحط بسیار شده
 بعد از تولد او اندر باران بسیار بارانید و عالم آباد شد و رکبیه شرنک با شانتانام
 دختر راجه لوم پاد که خدا شده بود در راجه جده شهر بالومس رسید که میخواهم که بدهم
 که رکبیه شرنک عابدی بطریق از شکم آمو متولد گشته بود و باعث چه بود که دختر

१ हेमकूट

२ नन्दा

३ अपरनन्दा

४ त्रयम्

५ विश्वामित्र

६ कौशिकी

७ त्रयम्

راجه لوم بتا نام را خواسته بود من شنیده ام که راجه لوم باو بغایت عابد و عاقل
 و نیکو کار بود باعث چه بود که در زمان او باران نمی بارید لومس گفت که یک کیش
 بجایانگ نام بهشت او بغایت عابد و متراض بود و بزرگی او مثل برهما با یگفت
 او برکناره آب حوض کلانی نشسته بود و پیوسته بعبادت مشغول میشد و تبه
 او در شبی ایسر در مقامیکه بجایانگ رکعیش غسل میکرد با نجا آمده چون چشم او را روی
 افتاد بی اختیار آب منی از او جدا شد و در آب افتاد ناگاه ماده آمو بکنار او آب
 حوض برای خوردن آب آمده بود آن آب منی بجایانگ همراه آب در شکم او رفت
 آن ماده آمو در اصل دختر کی از دیوتها بود که بفرین برهما آمو شده بود و از برهما
 پرسیده بود که من کی ازین صورت خلاص خواهم شد برهما گفته بود برگاه کیشی
 از شکم تو متولد شود تو ازین صورت بصورت اصلی خود خواهی شد چون این ماده
 آمو آبستن شد بعد از مدتی پسری از او متولد شد یک شاخ در سر خود داشت ازین
 جهت او را رکعیه شرننگ نام شد معنی این لفظ آنست که رکعیشی که شاخ دارد
 و آن سپر بغیر از پدر خود روی دیگر را از او میان ندیده بود او در جنگل بطریق بیچارگی
 عبادت میکرد در آن زمان در ولایت پشنه راجه بود لوم پاو نام او درست راجه
 پدر را پشنه بود و آن راجه لوم پاو نوبتی با برهمنان بدی کرده بود همه برهمنان از
 پیش او بدو معتقد و آن راجه بغیر از برهمنان جنگ نمیتوانست کرد ازین جهت اندر آن
 آسان باران نمی بارید راجه لوم پاو برهمنی را پیدا کرد از او پرسید که سبب چیست که باران
 نمی بارد آن برهمن گفت که تو برهمنان را رنجانیده ازین جهت باران نمی بارد
 راجه لوم پاو گفت حالا چه کار کنم که باران بارد برهمن گفت در جنگل سپر برهمنیست
 او اصل روی زنان ندیده است و پیوسته در عبادت مشغول میباشد اگر تو او را بیاری همان
 سخطه باران در ملک تو خواهد بارید راجه لوم پاو برهمنان را که از پیش خود رانده بود باز
 طلبیده همه را خشنود گردانید و گفت که من چه کار کنم که رکعیه شرننگ بشهر ما آید پس
 باتفاق جمعی از زنان فاحشه را که بغایت صاحب جمال بودند طلبیدند و راجه لوم پاو

با ایشان گفت شما را میباید که بآن جنگل که رکبه شترنگ پسر بجایانک رکبه شتر میباشد بروید
بهر طریق که توانید او را فریب کرده در اینجا بیاورید آن زنان گفتند که این کار از دست ما
نمی آید ما از دعای بدامی ترسیم در میان زنان زنی پیرو بود او گفت که ای راجه اگر
حکم کنی من او را بیاورم بشرطیکه آنچه بطلبم را بدی راجه باو گفت آنچه تو خواهی طلبیدی
خواهم داد پس زن پیر جمعی از زنان همراه خود گرفته بجایی که رکبه شترنگ می بود روان
چون نزدیک بآن رسید که جنگل کلان بود در آنجا آب روان کلان میرفت آن زن
بفرمود تا کشتی راست کردند زخمتها و زویرها و میوه و غیره در کاغذ و پارچه و غیره تعبیه کردند
و بفرمود تا آن کشتی را برداشته نزدیک آنجا برده نهادند بعد از آن آن پیر زن خود را
بصورت دختر صاحب جمال آراسته کرده پیش رکبه شترنگ رفت باو سخنان فرمود
گفتن گرفت که رکبه شترنگ هرگز اینطور سخنان نشنیده بود و چون صورت آن زن
و آراستگی او را دید و آن سخنان او را شنید خیال کرد که او هم یکی از عابدان خواهد بود
بآن زن گفت تو عجب عابد بزرگ مینائی و جای آندارد که کسی ترا سجده کند آن گاه
رکبه شترنگ او را طلبید و در پهلوی خود نشاند و پرسید که جامی شب گاه تو کجاست آن
زن فاحشه گفت که منزل من از اینجا دوازده کمره است من آمده ام که با تو صحبت دارم و ترا
در بغل بگیرم پس رکبه شترنگ از میوه های جنگلی پاره بجهت مهانی آن زن آورد زن
گفت که این میوه با لافخ خوردن نیست من میوه با و طعاهای لذیذ را می آورده ام
پس آن زن گوی چیدگمی برد آورد و بنیاد بازی کرد بعد از آن بنیاد دیگر بازها کرد
سرود میگفت و انواع گلها و میوه با و رکبه شترنگ داد و چندان او را فریفته کرد که
دل او را طرف خود مایل گردانید او را در بغل گرفته بوسه گرفت همان زمان آن زن
از آنجا بر رفت رکبه شترنگ از رفتن او بنیایت متنگ گشت بعد از آن خطه پر رکبه شترنگ
از جنگل آمده احوال پسر را متغیر یافت با فرزند گفت که ترا چه واقعه روی داده است مگر
کس بجان تو در اینجا آمده بود گفت آری یک عابد بزرگوار می که حمایت خوش حسن داشت
در اینجا آمده بود از تمام دیونهای روشنی زیاده بر روی آدمی و زخمش و خشان میاید

۱ بیماوندک

۲ شاننا

بوی خوش از وجود آدمی آمد موهای سیاه و دراز دشت و هیچ مو در بغل او نبود و لباسی پوشیده بود که هرگز آن طعیر لباس ندیده بودم پیش من تماشا و کار با کرد و میبود طعام آورده بود که بخوبی آنها نخورده ام او مرا در بغل گرفت الحال از پیش من رفت من بسیار دلگیر شدم خواش بسیار دارم که او را باز بنیم بجهاننگ گفت ای فرزند طایفه در عالم بسیار میباشند و لباس خود را مبدل ساخته عابدان را بازی میدهند تو بسیار بد کردی که سخن او شنیدی و از و چیزی خوردی مناسب تو نبود بجهاننگ زد و برخاست در آن جنگل تفحص میکرد هر چند که در آن جنگل تلاش کرد او را نیافت و تا سه روز از پیش پسر رفت که مبادا دیوی آمده او را ببرد بعد سه روز برای خوردن میوه و غیره بجنگل رفت آن زن فاحشه جاسوس گذاشته بود همین که بجهاننگ رفت بی الحال باو خبر رساند آن زن فاحشه خود را آراسته کرده نزد رکبیه شترنگ آمد رکبیه شترنگ چون او را دید بنایت خوشحال گشت آن زن پاره بازی کرد و میوه برای خوردن او آورد بعد از آن آن پسر گفت که هر جا تو میروی من می آیم آن زن دست او را گرفته بجایی که آن کشی بود آورد و زنان صاحب جمال بسیار در آنجا بودند همه بر کشتی نشسته بودند چون رکبیه سگی بانجا آمد این زنان بنیاد بازی کردند او را بخیر مشغول ساختند آن زن بفرمود که تا کشتی به تعجیل رانده بشی که با پی سخت راجه لوم پا بدو رسانند چون راجه شنید که رکبیه شترنگ آمده است خوشحال شده با استقبال او بیرون آمده او را به تعظیم تمام بخانه خود آورد به مهانی طعامهای طرح طرح آوردند و آمدن رکبیه شترنگ باران بسیار در آن ولایت بارید و قحط سالی بر طرف شد و رکبیه شترنگ چند روز در آنجا بود بعد از آن راجه لوم پا و دختر خود را که شاننا نام داشت با و داد و مال و متاع و اسباب بیکران بخشید پس باین راجه خیمه گفت که چون کشتی شترنگ را آن عورت فریب داده بود بعد از خطبه بجهاننگ میوههای جنگلی گرفته بمنزل خود آمد رکبیه شترنگ را ندید بنایت متفکر شد هر چهار طرف تفحص کرد هیچ جا خبر نیافت بنایت اعتراض شد ساعتی سرنگون تصور نموده داشت که راجه لوم پا و او را برده است

پس متوجه بشهر لوم پادشاه شد و با خود قرار داد که البته راجه رابع شهرش و همه مردم او را
خواهم سوخت چون پاره راه آمد مردم آنجا بلازمت او آمده انچه داشتند همه پیش
کردند کسانی را که راجه فرستاده بود و بعضی در آنجا بودند بجا ننگ پرسید که شما چه کنید
همه گفتند که ما خدمتکار رخصیه شرننگ ایم بجا ننگ خوشحال گشت به منزل که می رسید
سردهان بخدمت او می آمدند تعظیم و تواضع بجا ننگ میکردند همین طور منزل بمنزل می
تا به پیش راجه لوم پادشاه رسید دید که زرش در پهلوی او مانند رانی نشسته است بجا ننگ
از من دیدن بغایت خوشحال گشت آن روز آنجا ماند و راجه لوم پادشاه و راجه شرننگ
او تقصیر نکرده روز دیگر بجا ننگ متوجه جنگل شد بار رخصیه شرننگ گفت که امی فرزند
و قتیکه ترا پسر شود البته پیش من بیایی بجا ننگ این سخن گفته بطرف جنگل روان
شد و او را دعای خیر کرد بعد از مدتی بخانه رخصیه شرننگ پسر می متولد شد بعد از آن
رخصیه شرننگ بخانه پدر رفت لومس راجه جدیدتر گفت که اینجا مقام رخصیه شرننگ و
بجا ننگ بود پس راجه جدیدتر در آنجا غسل کرده پیشتر رفتند تا بجایی رسیدند که گنگا
بدریا ملحق میشود و در آنجا همه غسل کردند بعد از آن بولایت کلنگ رفتند کناره آب
روانی رسیدند لومس گفت که این آب پیشتر فی نام دارد در کناره این آب و هم
یک مرتبه جگ کرده بود در کمیشتران هم بسیار جگ کرده اند در آنوقت در جگ حصه
مهادیورانمیدادند ازین جهت مهادیو اعتراض گشته بیک نوبت در وقتیکه یکی از
رکمیشتران جگ کرده است آن جانوری را که در جگ میکشند مهادیو گرفته برده
پس رکمیشتران تعریف مهادیو بسیار کردند تا مهادیو از ایشان راضی گشته آن جانور
را باز آورده داد و ایشان حصه مهادیو را از آن روز جدا کرده اند و میدهند پس
پانڈوان و درویدی در آب غسل کردند و بارواج بزرگان گذشته خود آب دادند
و از آنجا هم پیشتر رفتند آب می رسیدند که در کناره آن آب جنگلی بود لومس گفت که
این جنگل جایست که همه در آنجا جگ کرده بود بعد از آن تمام زمین را به کشت
بخشیده بود و زمین بارها گفت که تو چرا می بخشی من به پاتال میروم زمین این سخن

۱ कलिंग

२ वैतरणी

گفته متوجه پاتال شد پس کتب زمین را بسیار تعریف کرد و زمین از خوشنود گشته
 بیالای برآمد لوس گفت این جا نیست که زمین ازین جا به پاتال رفته بود باز بالا
 زمین جا برآمده است لوس باراجه جدی شتر گفت که این بلندی را که می بینی هر کس که
 بالای این بلندی برآید بسیار پر زور میشود پس راجه جدی شتر مع بهادران بران
 بلندی رفتند و قوت ایشان را بیشتر از پیشتر شد آن شب آنجا مقام کردند در آنجا
 اکبریت برین نام شخصی از شاگردان پسر ام بود راجه جدی شتر از او پرسید که پسر ام
 در اینجا می آید او گفت در هر ماه دو مرتبه می آید و نوبت آمدن او نزدیک رسیده است
 شاید که فردا بیاید پس راجه جدی شتر با او گفت که با من بگوئید که پسر ام به چه پیرای
 چه طور غالب آمده بود باعث آن چه بود که با جیتریان جنگ میکرد و ایشان ملکیت
 اکبریت برین گفت که این قصه دور دراز است بشنوی تا با تو بگویم او گفت پسر ام هر
 چند گن از اولاد بهرگ رکبیش بود پسر ام کارت برج را بکشت چرا که کارت برج
 پسر ام را کشته بود و او هزار دست داشت و محفه از طلا داشت که بران سوار
 میشد هر جا که اراده میکرد آن محفه او را با آنجا میبرد به همه آدمیان و جانوران و
 دیوتها غالب آمده بود بسیار دیوتها جمع شده پیشش رفتند و گفتند که کار بیج
 خلق را از ما میسر اندالتاس میدارم که شما او را بکشید زور و قوت کارت برج انقدر
 که اندر ما هم از جای جا کرده است بشن چون این سخن شنید هیچ نگفت برخاسته
 بجانب کوه بدر می رفت و دیوتها بنگان خود را رفتند و در آن زمان در قنوج
 راجه بود گاده نام او بچنگل رفته مقام کرده بود او را دختر می بود در غایت حسن
 و جمال بهر مهنی رچیک نام پیش راجه گاده آمده دختر او را خودتکاری کرد راجه
 با او گفت که خوش قبول کردم لیکن رسم مقرره بنده گان ما آنست که هر کس نزد او
 که بدنه های آنها سفید همچو ماه باشد و یک گوش آنها سیاه باشد بسیار دمنان و خوشتر
 را با او بدهم رچیک گفت من هزار سب چنین می آورم پس همان زمان رچیک
 پیش برین رفت از او هزار سب آنچنان طلبید برین هزار سب آنچنان آرد

१ अश्वत्
वरा

२ परशुराम

३ जमदग्नि

४ भृगु

५ कालीबोया
की

६ कालीक

گنگ بدر آورده داد از جایکه آن اسپان بدر آمده بودند آنجا را اشتوتی میگویند
 رچیک آن اسپان را پیش راجه گاده آورد و راجه دختر خود را که ستوتی نام داشت
 بر رچیک داد و رچیک ستوتی را بنزل خود آورد پدر رچیک که بهرگ نام داشت از آن
 فرزند عروس بسیار خوشحال گشت و با عروس گفت که از من چیزی بطلب که تا مرا بیم
 ستوتی گفت که التماس آن دارم که دعا کنی که خدای تعالی مرا پسری کرامت کند
 بهرگ گفت هرگاه که شما از حیض پاک شوید و غسل کنید و مادرت بجائی که درخت پیل
 و درخت گولر بوده باشد تو درخت پیل و مادرت آن درخت گولر را در بغل گرفته باشند
 تو ازین طبق پنج باخوری و مادر تو دیگر طبق را بخور و ایشان را جدا جدا کرده داد
 بود لیکن هر دو خباخته او گفته بودند که بغلطی ستوتی درخت گولر و مادرش درخت
 پیل را در بغل گرفت و آن طبق برنجی را که به ستوتی داده بود مادرش بخورد و آنچه مادرش
 داده بود ستوتی خورد و بهرگ چون آنرا شنید با عروس گفت که شوهرت بر من است از
 جبری متولد خواهد شد و مادر ترا که شوهر جبریست بر من از متولد خواهد شد عروس چون
 این سخن شنید نزاری بسیار کرد و گفت که خیال شود که فرزند من جبری نباشد بهرگ
 گفت چون تو بسیار با لقمه میکنی پسر تو چطور بر من شود پسر تو جبری خواهد شد پس
 از آن از عروس پسری در وجود آمد و راجه گنگ نام نهادند او بسیار عاقل و فاضل تر
 بود و از راجه گنگشیران و عابدان غالب شد و در تیر اندازی عدیل و نظیر نداشت و
 جمدگن نزد راجه پر سین رفت و دختر او را خواستگاری کرد و راجه دختر خود را که
 رنیکا نام داشت داد و از آن دختر پنج پسر متولد شد و در خرد ترین ایشان پسر
 بود او در تیر اندازی و در فنون سپاهگری در عالم عدیل و نظیر نداشت روزی جمدگن
 پسران را بنگل سمیت هنرم و میوه بافراست و رنیکا که مادر پسران بود بغسل کردن دست
 و در کناره آب دید که راجه خیر رتقم با حرمهای خود غسل میکرد و اسباب نخل بسیار برآورد
 ایشان بود و راجه با حرمهای خود بازی میکرد و رنیکا چون آن سلطنت و فراغت
 ایشان را دید با خود گفت که این مردمان چه فراغتی دارند و ما بر بنیان محنت نگی

१ मरावा
२ सुपु
३ सुषावसु
४ विशवावसु

میکنند نیم رنیکام هرگاه که بکناره آب میرفت از رنیکام کوزه دست میگرد و آنرا بر آب کوزه
ببخانه می آورد و او مرده که هشت آن راجه بخاطر رسانید هر چند خواست که از رنیکام کوزه
رست کند نتوانست پس رنیکام بخانه آمد و جگن او را دید که در صورتش تغیر جاش
شده بود جگن چهار پسر خود را که یکی رمرادان نام و دیگری شویش و دیگری
سکھین بن نام و دیگری بشوایش نام داشتند طلبیده یک یک از پسران رگفت
که مادر خود را بکشید و هیچ یکی از ایشان سخن پدر را قبول نکرد پدر برایشان اعتراض
شد و ایشان را نفرین کرد و گفت که شما سخن مان شنیده اید از خدا میخواهم که
عقل شما برود مثل جانوران بی عقل میگردد و دیده باشید بعد از آن پرشرام پسر
آمد با او گفت که ای فرزند مادر خود را بکش او فی الفور سر دراز تن جدا کرد و جگن
این فرمان برداری آن پسر بسیار خوش آمد با او گفت که ای فرزند از چند صدمت
خدای تعالی بر تو باد از خدا میخواهم که در جنگ بر همه کس غالب شوی هرگز نمی
بعد از آن جگن با پسر خود گفت که من ترا این دعا کردم تو هم از من چیزی طلب نما
که ترا دعا کنم تا خدا استجاب کند پرشرام گفت که همین میخواهم که دعا کنی که هرگز
زنده نشود و فراموش کند که من او را کشته و دیگر عقل برادران من بحال خود آید چون
دعا کرد تا مادر او زنده شد از فراموش گشت که پسر اشته بود و عقل برادرانش بحال خود
آمد بعد از آن روزی پسران جگن همه بصحرا رفته بودند و راجه کارت بیج راجه دلا
مالوه که او هزار دست داشت بخانه ایشان آمد و رنیکام او را تعظیم بسیار کرد و هر که یک
خواهر رنیکام در خانه او بود و رنیکام گاوی داشت که هر چه میخواست از پستان گاوی بدو
می آمد پس رنیکام انواع طعام و اشربه و علوا بجهت کارت بیج همانی کرد کارت بیج شخصی
از طایران خود را گفت که این زن همه اطعمه و اشربه از کجای می آورد آنکس تفحص کرده
دید که همه را از آن گاوی میگیرد پس آنکس آمده قصه گاوی را به کارت بیج گفت کارت بیج
کسان خود را فرمود تا آن گاوی بزرگ کشیده بروند پرشرام در قهر شد و جنگ کارت بیج
رفت و باو جنگ در آمد میان ایشان جنگ عظیم روداد پرشرام در قهر شد هزار دست

اورا بتواند اخت بعد از ان اورا بکشت و بخانه باز آمدنوتی پر سرام در خانه نبود پس
 کارت بیج بعوض خون پدر آمده جدگن را که پدر پر سرام بود کشتند در آنوقت جد
 پر سرام را باد کرد بعد از خطه پر سرام بخانه آمد دید که پدر کشته افتاده است پر سرام
 گریه و زاری کرد و گفت که بشومی من پدر من کشته شده و نه او که در عبادت بندگی
 خداوند تعالی نظیرند کشته نشدی پس پدر را بطریق که رسم هندوان آن زمان
 بود برداشت چون از ماتداری پدر ناراض شد پر سرام گفت که بعوض خون پدر خود یک
 چتری را در عالم زنده نگذارم پس سلاح خود را برداشته بجنگ پسران کارت بیج رفت
 و همه ایشان را با لشکر بکشت بعد از ان بیست و یک مرتبه برگرد عالم گردید و تمام
 چتریان را که در عالم بودند همه را بکشت و تخم ایشان را ببنیادخت و در کرکیت پنج
 حوض کلان راست کرد تمام آن حوضها را از خون چتریان پر کرد از ان خون آب بکشت
 پذیران خود داد بعد از ان تمام روی زمین را به برهمنان داد و صفی از طلا را دست کرد
 که ده قدم آدمی در ان می و پهنائی دشت برابر نه قدم آدمی بلندی آن صفی بود آن
 صفی را با سلطنت تمام روی زمین به کتب داد و بخشید کتب آن صفی طلا را به برهمنان
 که در دلی بودند بخش کرده با ایشان داد پر سرام بکوه مندر رفته بعبادت مشغول
 گشت بیسم پاپن براجه چنیجه گفت که آن روز که راجه جد مندر قصه پر سرام را شنید
 بحسب اتفاق روز دیگر پر سرام آسجا آمده راجه جد مندر و برادران تعظیم و
 احترام او کردند پر سرام با راجه جد مندر گفت که کوه مندر نزدیک هست شما
 البته آسجا بروید و خود بطرف جنوب روان شد و رفت راجه جد مندر بفرموده
 پر سرام بکوه مندر رفته سیر کرد و آنجا بجائی دید که هرگز پان خوبی ندیده بود از آنجا
 روان گشته بجائی رسید که آب گنگ بدریای محیط متصل میشود و در آنجا غسل کرده
 خیرات به برهمنان داد از آنجا به گوداوری که بدریای محیط متصل شده آمد از آنجا
 بجائی که آنرا گشت تیر تهر میگفتند زیارت کرد بعد از ان بجائی دیگر که آنرا نارتی تهر
 گویند رفته زیارت کرد و هزاران گاو و بقر داد بعد از ان راجه جد مندر با اتفاق

۱ महेंद्र

२ गोदासी

३ अगस्त्य तीर्थ

४ नागतीर्थ

۲۳ भास

برادران بسیاری تیرتھر با زیارت کرد آنگاه دران نزدیکی به دورا کا کہ آنرا پرچمال
 تیرتھر گویند آمدند آنجا غسل کرده روانہ روز راجہ جد ہشتر آنجا عبادت کرد و غیر
 اک چیز و دیگر خور و آتش سہرہا بر طرف برای احتیاط برافروختہ و میان آن
 نشسته بود و این خبر بہ کہش و ہلدہ رسید ایشان با ہمہ خویشان پیش راجہ جد ہشتر
 آمدند کہش چون راجہ جد ہشتر را بآن محنت دید بسیار گریہ کرد و ہمہ خویشان کہ ہمراہش
 آمدہ بودند ہمہ گریہ کردہ برگرد جد ہشتر نشستند و احوال راجہ و برادرانش را پرسیدند
 ایشان ہرچہ درین مدت محنت بر سر گذشتہ بود تمام کہش و ہلدہ گفتند کہش پرسید
 ارجن کجاست راجہ جد ہشتر گفت کہ او در خدمت اندر رفتہ است کہش از ناوید
 ارجن ملول شد راجہ پنہیچہ یا میسم گفت کہ با من بگوئید کہش با پانڈوان چہ گفتند
 میسم باین گفت کہ ہلدہ بر باکش گفت کہ جد ہشتر کہ بغایت نیکو کارست بہ بنفید کہ موہا
 سرش مثل نمہ شدہ است و از ریاضت بسیار لاغر شدہ و در وجود من با فراغت سلطنت
 میکند او را پیچ نیکوئید دوستی شما بچہ کار خواہد آمد جد ہشتر را میدانید کہ از و ہر مہ
 شدہ است تحمل و صبر بسیار دارد و این مرد در جنگل و بیابان سرگردان میگردد و در خوردن
 بدکار و اعمال زربوانی در سلطنت میکند و شادانم تعریف میکنید کہ ہمیکم تا بہ بسیار بزرگ
 است و درونہ چاہ و کمر با چاہ ہمہ مردمان خوب اند و این چہ خوبی دارد کہ این چنین
 راجہ جد ہشتر بزرگ را سرگردان کردہ اند و این بسیار تکلیف و محنت میباشد و
 ایشان بفراغت اوقات میگذرانند پس ساگ گفت کہ حالا وقت آن نیست کہ
 غم خوریم بلکہ وقت آنست کہ فکری در کار جد ہشتر بکنیم چنانچہ شیب و غیرہ ہمہ کار
 راجہ حیات کردند و او کہ از سرگ افتادہ بود باز بزرگ رسانیدند شمار ہم می باید کہ
 فکر این راجہ بکنید کہ او را باز بر سلطنت بنشانید در جائیکہ مثل کہش ہلدہ ہر مرد
 و شائب و مثل من و دیگر بزرگان بودہ باشند کہ روا باشد کہ گذارم کہ انجین
 بزرگان نیکو کار محنت و مشقت میگذرانیدہ باشند لذا باید کہ کہش و ہلدہ
 با ہمہ جادوان یراق کردہ بروند و در وجود من را بکشند و راجہ جد ہشتر را بر سلطنت

२ शेय

३ सांब

برسانند بعد از آن سناک با بلند بر گفت که هیچ احتیاج نیست که کشن در دیگران قصد یی
 کشند بلکه شما تنها اهل عالم را از یون میتوانید کرد شما چرا متوجه نمی شوید مرا رخصت دهید
 که بروم و دارا را از روزگار دور خبر دهم و لشکریانش بر آرم چنانچه آتش نس من خا شاک را
 میسوزد و من هم تمام کوروان را خواهم سوخت و این فرزندان و فرزند زاده های کشن
 بر یک تنها وجود من را با برادران و لشکریانش میتوانند کشت بر سپاداش آن بنجی در خود
 در قمار بازی براج جدمشتر رسانیده است او را با همه مردمان بکشند چون شاکسین
 سخنان بگفت کشن جواب داد که ای سناک آنچه تو گفتی خوب گفتی از دست تو می آید که ایشان را بکشی این کار
 بی رضای اجد جدمشتر نمیتوان کرد که او مردیست که بجهت بود در من هرگز بدی انجام ندهاده است
 با کوروان عده کرده است تا آن بیت که وعده من بشود و بجنگ بر گز راضی نشود چون آن وعده او
 تمام شود آنوقت نخواهد فرمود آن زمان شما با اتفاق از بن و بهیم سیدن و شکل و سهند یو
 پسران جراسنده و راجه در و پد با پسران دشت و من و سگمندی و پیشه شپال
 و دیگران بجنگ در وجود من خواهند رفت بعد از آن راجه جدمشتر با کشن گفت که
 ای شما میفرمایید آنچنان توجه می باید کرد التماس آن دارم که چنان بکنید که وقتی که
 ساعت ما خوب آید آن زمان شما خبردار باشید راجه جدمشتر با سناک گفت که شما تنها
 برای جنگ در وجود من کافی اید اما موقوف بر وقت است حالا التماس آن دارم که
 شما باز توجه نموده بمنازل خود تشریف برید هنگامیکه آن وقت خواهد رسید البته شما
 خبر خواهم کرد پس کشن و بلند بر و سناک و جادوان را وداع کردند راجه با برادران
 در و پدی از انجا روان شدند بجانب جنوب رفته بسیار از تیرتها کردند و من نام
 آن تیر تهر را قهریف میگویند همچنین میرفتند تا بگو می رسیدند که آنرا بنید و ج می گفتند که
 با راجه جدمشتر گفت که این کوهیست که راجه شرجات در اینجا جنگ کرده بود در آن
 جنگ اندر آبجیات خورده بود چون رکبیش در انجا از قهر خود از راه را چنان که فرمود
 که حرکت نمیتوانست کرد و راجه شرجات و خبر خود را چون رکبیش داده بود و منی که
 در اینجا آمده دعا کردند تا چون جوان شد راجه جدمشتر از لومس بر سپید که باعث چه بود

که اندر قبر کرده بود لومس گفت که چگون رگبیشتری کلانی بود و از دنیا کناره گرفته عبادت میکرد و در عبادت چنان مشغول گشته بود که هیچ خبر نداشت و مثل چوب خشکی می نمود تا مدتی همین طور کرده و خاک چندان بر بدن او افتاده بود که هیچ جای خاک بدن او خالی نمانده بود که همای بسیار افتاده بود و نوبتی راجه شر جات با نجا آمد چهار هزار زن داشت و همه زنانش همراه او بودند تا یک دختر او جالی که آن رگبیشتر عبادت میکرد آمد رگبیشتر را خبر نبود راجه با زنان و دختر در انجا سیر میکرد و کل از درختانی که در این نزدیکی بودند میچیدند و دختر راجه شر جات ناگاه بر سر آن رگبیشتر آمد چشم آن رگبیشتر بر آن دختر افتاد و در خودش آمد آن دختر را طلبید از بسکه گلو خشک شده بود آن دختر آواز او شنید اما روشنائی چنان او را دید که در میان آن خاک گرد و میگردید آن دختر ندانست که روشنائی چه چیز است و صفائی برداشته چندان بر سر و چشمان آن رگبیشتر زد که او کور شد و ازین گناه بلای بر سر ایشان نازل شد و تمام آن مردمان بول و بر از بند شده هیچ چیز از پس و پیش بدر نمی آمد آن مردمان نزدیک هلاک شدند راجه شر جات چون این حال را مشاهده کرد گفت که امی یاران من شنیده ام که چگون رگبیشتر در انجا عبادت میکند شاید که از کسی با و آزاری رسیده باشد این بلا هست که بر من نازل شده است پس راجه از زنان و دختر و از سایر لشکریان پرسید که راست بگوئید که کدام کس از شما بان رگبیشتر آزاری رسانیده است همه کس گفتند که هیچکس ندیده ایم چون مدتی همچنین در کلفت گذشت شکمهای آن مردمان ورم گردید نزدیک هلاک شدند دختر راجه بگفت که من چیزی رویش ندیده بودم صفائی برداشته انداختم نمیدانم که آن چه بود راجه چون این سخن بشنیدنی احوال برخواست جای که دختر نشان داده بود و دیده آمد آن خاک را دور کرد و ناگاه آن رگبیشتر پدید آمد بسیار ناتوان و لاغر شده بود و راجه سر خود را بر پای آن رگبیشتر نهاد و از روی عاجز می گفت که امی بزرگوار این دختر من از نادانی بشاگستاخی کرده است شما این گناه مرا به بخشید که از غضب تو ما همه هلاک میشویم آن رگبیشتر گفت ای راجه اگر آن

دختر را که چشمان ما کور کرده است زنی من بدی از تو خشنود و شوم را بجهنم احوال دست
 آن دختر را گرفته آن رکبش را در رکبش خوشحال شد همان محله بلا از مردان و شیخ
 و گره از شکهای ایشان کشاده گشت در راجه شر جات دختر را گذاشته با هم مردان
 کوچ کرده بشهر خود آمد آن دختر شب و روز خدمت آن رکبش میکرد و از جنگل
 میوه آورده آن رکبش میداد و خود هم میخورد بعد از مدتی ناگاه اسنی کار آتجا
 آمد و آن دختر غسل کرده بود و رخت می پوشید چشم اسنی کار بران دختر افتاد
 که مثل آن دختر جایی دیگر ندیده بودند پیش آن دختر آمده پرسید که تو چه کسی
 درین صحرا چه میکنی پیش چه کس میباشی آن دختر گفت من دختر راجه شر جا
 پیر مرا به چیدن رکبش داده است او گفت پدر ترا بچه سبب باین کو ضعیف
 داده است پیام را بشوهری قبول کن من ترا بسیار خدمت نگاه خواهم داشت و این حسن
 و خوبی چه اضعاف میکنی آن دختر گفت که شاه بزرگ میناید از شما التماس میدارم کم
 و گیر بار این سخن مرا گویند شوهر ما آفتست که پدر مرا با و داده است من او را از همه
 بزرگتر میدانم اسنی کار چون این سخن شنید گفت صد رحمت بر عصمت تو باد من
 ترا می آرزوم و چون ترا پاک نظر دیدم حالا اگر تو بمن یک شرط میکنی من چنان کنم
 که شوهر تو چنان شود و چشمانش روشن گردد و ما طبیب دیوتها ایم دختر گفت شما
 بکدام شرط شوهر مرا جوان و روشن چشم میکنید گفت باین شرط که ما دو کیم با
 شوهر تو سه کس باین آب درآئیم و چون از آب بدرآئیم تو شوهر خود را بگیری
 آن دختر فی الحال پیش شوهر خود آمده آنچه شنیده بود با او گفت شوهرش بسیار
 خوشحال گشت و گفت که او را بطلب آن دختر او را طلبید او پیش چوین رکبش
 آمد او را برداشته بیا ن آب در آورده هر سه در آب فرو رفتند بعد از محله که سر
 بر آوردند هر سه بیک صورت شده بودند پس آن دختر گفتند که حالا هر کدام را
 خواهی بگیری آن دختر گفت خداوند اگر من با عقدا خدمت شوهر خود کرده ام
 آنچنان کن که من شوهر خود را بگیرم پس پیش رفته شوهر خود را بگیرد چوین بسیار

خوشحال گشت و اسنی کمار را دعای خیر کرد و اسنی کمار هر دو رفتند و چون شش صورتی شد
 بان دختر بعیش و عشرت مشغول گشت بعد از مدتی این خبر براجیه شرجات رسید و خوش
 جوان شده است راجیه بایت خوشحال شده بالشکر روان شد بجایی که دختر راجیه بود
 آمده تعظیم و تواضع بسیار کرد و چون احوال خود را تمام گفت بعد از آن چوین گفت
 که من میخواهم که برای تو جگی کلان بکنم راجیه ازین سخن خوشحال شده بجای خود
 باز گشت و اسباب جگ را تیار کرد پس چوین آمده آن جگ را تمام کرد و درنگا میگوید
 چوین حصه دیوتهارا میگیرد چون اراده کرد که اسنی کمار را هم حصه بدهد در آن وقت
 اندر آمده گفت که انهارا حصه دادن واجب نیست چرا که اسنی کمار طبیعت دست
 بر ناپاک می بیند چوین گفت که این مرا جوان کرده است حصه میداید و او چوین
 سخن اندر گوش نکرد و اسنی کمار را حصه داد اندر گفت که ای چوین تو سخن ما را
 نمی شنوی من ترا بصاحفه چنان بزنم که نابود شوی چوین گفت که ای اندر
 اسنی کمار با من بسیار مگوئی کرده است بنابراین او را حصه دادم تو هر چه توانی کن
 پس اندر در غضب شد از دست صاحفه را برداشت که بر چوین بزند و دستش در هوا
 بماند هیچ حرکت نمیتوانست کرد پس چوین گفت که من مهوم خواهم کرد و باین نیت که از
 آتش کسی پیدا شود که اندر را بکشد پس چوین بنیاد مهوم کرد ناگاه از میان آتش
 شخصی پیدا شد بسیار دشت ناک که هیچکس از دیوتها را بری او نمیتوانست کرد
 یک لب او بر زمین و دیگری لب بر آسمان و چهار دندان او چهار صد گروه بلند می
 و باقی دندان بالا و زیر چهل گروه درازی دشت و بازوهایش مثل کوهها
 چهل چهل هزار گروه دراز و یک چشمش مثل آفتاب بود و دیگری مثل ماهتاب و دهان
 مثل تیزی اجل زبان خود و من خود را می لیسید و زبانش مثل برق سوزنده نظر
 در می آمد پس آنکه دهن کشاده بر اندر و دید اندر چون آن صورت همیشه ناک را
 دید دانست که حریف این بلا نخواهم شد فی الحال گریخته عقب چوین آمده گفت که
 حصه اسنی کمار در همه جگ بدهمید من منع نخواهم کرد تو مرا ازین بلا نگاهدار پس

چيون آن شخص را گفت که من از اندر خشنود شدم تو غائب شوی و گفت که من کجا
 رفتم شوم پس چيون او را چنان بخش کرده یکی مشرب خوردن دوم زبان سوم بقمار
 باختن چهارم بشکار کردن داد و از احمیات اندر دیوتها و انسی کمارا سیار کرد
 چون آن بمارفت پس جگ راجه شرجات بخوبی تمام شد و همه دیوتها خشنود شدند
 بکانهای خود رفتند لومش بر راجه جد مشر گفت این بود قصه راجه شرجات که
 گفتم و یک کوه درین نزدیکی دیگر هم هست پس راجه جد مشر باتفاق برادران بانجا
 رفتند در آن کوه سه چشمه آب روان کلانی جاری بود لومس گفت که این چشمه است
 که اکثر دیوتها و راجه های بزرگ درینجا غسل کرده اند پس راجه جد مشر و برادران
 و دروپی در آن چشمه غسل کردند و از انجا پیشتر روان شدند تا بکوهی دیگر رسیدند
 لومس گفت که این جائیت که راجه مان و اما درینجا جگ کرده است و چند مان یعنی
 ماه در آن جگ آسجیات را آورده خورده بود راجه جد مشر گفت راجه ماندها بزرگ
 راجه بود میخواهم که پیدایش او بشنوم و شنیده ام که او در هر سه عالم مشهور شده
 بود و بسیار راجه باران برون کرده بود میخواهم که معنی ماندها را بدانم لومس گفت که از
 نسل راجه چو پاک جو نایش نامی راجه بزرگی بود و ملکت بسیار و لشکر عظیم و اموال و
 اسباب بسیار داشت آن راجه افزند نبود با مید آنکه پسری شود یک هزار هم جگ
 کرده بود و دیگر انواع جگ و خیرات به فقرا و برهمنان داده فاما او را فرزند نصیب
 نشد پس راجه ملکت خود را بوکلا و وزیر سپرده خود بجنگل و بیابان رفته در عبادت
 حق سبحانه تعالی مشغول گشت بهرگ نام رکشیه شنیده بود که راجه جو نایش بحبت
 فرزند می ترک سلطنت کرده بجنگل سکونت گرفته بهرگ رکشیه بر نیت آنکه حق سبحا
 تعالی راجه جو نایش را پسری نصیب کند جگ خوبی کرده بعد از آن کوزه پر آب
 کرده افسونی بر آن خواند و آن کوزه آب را به راجه جو ناس داد که راجه یکی
 از زنان خود بخوراند از و پسری شود اتفاقا همان روز بخانه بهرگ راجه جو نایش آمد
 بهرگ او را تعظیم کرده آن شب هماننداری کرد و راجه جو نایش از گرسنگی و تشنگی که

گزارانیده بود بسیار آرام یافت طعام از خوراک زیاده خورد شب را خواب کرد
 بنایت نشه شد همان کوزه آبی که بران افسون خوانده بود تمام آن آب را
 بیاشامید صبح شد بهرگ دران کوزه آب نیافت گفت که این آب چه کس
 خورد راجه جو ناش گفت که من خورده ام بهرگ گفت خوب نکردی من از بسیار
 ریاضت و عبادت بران افسون خوانده بودم که هر که او را بخورد از او آبخان
 پسری شجاع و قوی و پرزور شود که اندر هم حریف او نتواند شد حال آن آب را
 خوردی افسون من ضائع خواهد شد تو حامله شده پسری خواهی زاییدی من
 دعا کردم که ترا پسری شود و رعایت خوبی چنانچه همه عالم را مستحسن سازد و در
 هنگام زاییدن او ترا هیچ عالم نرسد بهرگ این دعا برای راجه کرد آن فرزند
 مدت صد سال در شکم پدر ماند بعد از صد سال از پیله بی چپ پدر بقدرت
 الله تعالی بدر آمد همان زمان از آنجا که پدر آمده بود خوب شد آن پسر روشانی
 مثل آفتاب داشت بسیاری از دیوتها با اتفاق اندر تماشای آن پسر آمدند با هم
 گفتند که این پسر راجه کس شیر خواهد نوشانید اندر چون سخن از ایشان شنید
 گفت من خواهم نوشانید اندر این سخن گفته انگشت سبابه دست راست خود را
 در دهان طفل نهاد پس آنرا کشید ببرکت مکیدن انگشت اندر آن طفل همان روز
 کلان شد چنانچه دو برابر دیگر مردمان شد مانند امانام او شد و معنی این لفظ آنست
 که انگشت مرا خواهد شامید همان سخن را که اندر گفته بود نام او شد مانند امانام
 باو شاهی شد که شرق و غرب را بمصرف خود آورده بود برهاکمانی باو بخشید بود
 و زر می داشت که هیچ سلاح بر روی کارگر نیست و آن راجه بانگی بود و گاه بانی
 خلق میکرد و در عصر او خلق آسوده حال بود فقر و فاقه بر هیچکس نبود و او تمام
 عالم در یک روز سیر متوینت کرد و انا و لاد چند زمان یعنی ماه راجه در رعایت
 عظمت و شوکت و حشمت سوک نام در ولایت قندار بود راجه
 مانند امانام باو جنگ کرده او را بکشت تمام ملک او را بمصرف خود کرد و کس

بر اجدادش گفت درین کوه ماند تا جای عظیم کرده بود قصه او این بود که
 گفتم راجه بدینتر گفت که سوک چکس بود که شما نام او گفتید که ماند تا آن
 کشته است او مس گفت که راجه سوک نام راجه قندار بوده است او صد
 و هشت اما هیچکدام از ایشان را هر چند سوک سعی میکرد و پسر میشد بعد از
 مرگ او پدید نماند او یک پسر متولد شد پدر آن پسر را جنت نام نهاد و هر صد زن
 سوک آن پسر را غریبه میباشند روزی آن پسر شسته بود مورچه در میان تنه
 او بگذاشت پسر فریاد نمود هر صد زن اجداد سوک در دیوانخانه در میان امر
 و از کان در دست نشسته بود کس را فرستاد و پرسید که این چه غوغائی بود خبر
 که غیرست راجه زاده را مورچه گزیده است راجه بجم آمده پسر را تسلی کرده باز دیوان
 آمد و گفت یک پسر دیار کم است اگر او را از حکم خدای تعالی تشویشی شود این کس
 هیچ ندارد من صد زن خواسته ام از همه ایشان غیر از یک پسر ندارم ازین جهت
 بنایت پریشان خاطر میباشم بعد از آن راجه سوک بطرف امر او بر میماند و انان
 گفت که شما همه بزرگانید و همه مشکل پیش شما آسان میشود باید که تدبیری بکنید
 که مرا فرزندان بسیار شوند یکی از بر میماند زنک نام که از همه وانا تر بود او گفت که
 امی راجه یک کار مشکل است اگر شما آن کار توانید کرد من آنجان اقرار میکنم که
 پسر از تو شود معلوم نیست که آن کار از شما خواهد شد یا نه راجه گفت که مرا صدمه شود
 آنچه تو میکنی من آن میکنم بگو آن کار کدام است زنک گفت که تو بگو که آتش از کجاست
 و این پسر را بکش من از گوشت او هم کنم و تمام زنان راجه برگردان آتش دهند
 و گوشت آن پسر را که من در آتش می اندازم بوی آن به زن شما که میسر آن
 آبتن میشود همه پسری زایند مادر این پسر همین را خواهد زایند و نشان آن
 همین پسر را مادرش خواهد زایند آفت هر نشانی که در بدن این پسرست آن بدن
 آن پسر خواهد شد راجه چون این سخن بشنید ساعتی متفکرت بعد از آن سر
 بر آورده گفت که امی بر همین مرا فرزندی بسیاری باید هر چه دانی بمن آن بمن

بفرود تا آتش عظیم برافروختند بعد از آن رفت تا پسر راجه را بپای در زمان راجه
 گریه کرده بآن پسر حسیدند از یک طرف آن بر زمین با کسان راجه میکشید از طرف
 دیگر زنان راجه او را محکم گرفته بودند نیکداشتند آخر آن پسر از دست زنان
 کشیده آوردند بفرموده بر زمین آن پسر را کشتند و گوشت او را پاره پاره کرده
 در آتش می انداختند و آن زنان راجه را آورده نزدیک آن آتش نگاه داشتند
 چون بوی آن گوشت با ایشان رسیده بیوش شده افتاده بعد از چند ساعت
 همه بجا آمدند بعد از آن همان محطه هر یک پیری را میداد و بهمان عملاتی که
 اول داشت آن فرزندان را در خود متولد گشت و راجه نام اول او را نهاد و میزد
 راجه آنچنان جنت را دوست داشتند که فرزند خود را دوست نمیداشتند چون جنت
 کلان شد مانند پادشاه جنگ راجه سوک آمد و سوک با او جنگ عظیم کرد و جنت در آن
 جنگ از جانب پدر خود آنچنان جنگی کرد که درست و دشمن همه او را آفرین کردند و فرزند
 مانند پادشاه غالب آمد و راجه سوک را بقتل رسانید جنت را بگرفت چون پادشاه را
 در و کمال شجاعت مشاهده کرده جای پدر را با و داد و راجه سوک چون از تیغ در آن
 جنگ کشته شده بود در آن عالم بسرگ رفت و آن بر زمین رنگ را دید که در جنت
 سوک از آن بر زمین پرسید که تو چه گناه کردی که باین عذاب گرفتار گردیدی آن
 بر زمین گفت نتیجه آنست که پسر ترا کشته گوشت او در آتش هوم کردم راجه سوک
 با مالک دوزخ گفت که این بر زمین را از آتش بدر کن مرا بجای او در دوزخ انداز
 مالک گفت حکم خداوند تعالی آنست که هر کس عمل بد کند عفو او و دیگری را عذاب
 نمیکند راجه گفت که چون این بر زمین بجهت کار من باین بلا گرفتار شده است حالا
 از تو میخواهم که نیم گناه او را بمن بخشید مرا نیز در دوزخ اندازید بعد از آن مالک دوزخ
 بحکم خدای تعالی نیم گناه بر زمین را با و داد راجه را هم در دوزخ برده بعد از آن
 خدای تعالی از هر دو بخشود شد حکم شد که این هر دو را بسرگ بروند و سوک گفت
 که این قصه راجه سوک بود که در دنیا مقام مانند پادشاه گشته است راجه جدیتر

۲. अथावक
३. कहोड़
४. धेन के तु
५. उदालक
६. की

برآمدہ گفت ای راجہ من اندرم و این فاختہ آتش آمدہ بودیم تا ہمت ترا آزمودیم
چنانچہ ترا شنیدہ بودیم حالاً دیدیم تا قیامت نیکنامی تو در عالم خواہد ماند پس اندر برہنہ
راجہ رست بجا آمد آن ہر اہتہا در حال نیکو شد پس اندر رست بعد از آن حکایت دیگر
لوس گفت کہ بزبان سابق رو کس عالم بودند یکی اشاکر و دیگر گفتار و سوم سیت گیت
پسر او الگ ہر دو خدمت راجہ جنگ رفتند و راجہ جنگ با دفروشی دشت بنایت
کہ بندی نام دشت این دو کس چون آنجا رسیدند بزر علم خود بر باد فروش عالی
و او را در آب غرق کردند راجہ جد ہشتر پد کہ آن دو برہنہ چہ زیادتی داشتند کہ
آن با دفروش را غرق کردند لوس گفت کہ آدالک نام کھیشری دانا بود او بر
دشت گھڑ نام کہ شب و روز بجان و دل خدمت استاد میکرد چنان بصب و خلایک
خدمت او کرد کہ استاد بر دہر بان شدہ دختر خود را با و داد و آن دختر بعد از مدتی
آبستن شد و ہر صبح کہ گھڑ بیدار میخواند فرزندیکہ در شکم مادر بود فریاد بر آوردہ با پدر
خود میگفت کہ تو غلط میخوانی من تمام بیدار نیکیو یاد میدارم پدر را این سخن بد آمد
اعترض شدہ گفت کہ تو عیب مرا نوشتی از خدا میخوانم کہ ہشت عضو از اعضا تو
شود جز آدالک باشو ہر خود گفت کہ من پنج چیزی ندارم چون فرزند برایم چیزی
می باید کہ خرج بکنم کہ گھڑ گفت من بجائی میرد قمر چیزی پیدا کردہ بیارم پس گھڑ
خدمت راجہ جنگ شد و راجہ جنگ با دفروشی دشت بندی نام کہ ہر برہنہ
کہ پیش راجہ می آمد آن با دفروش با و بحث میکرد چون غالب می آمد آنکس را
غرق میکرد چون گھڑ بخانہ راجہ جنگ آمد آن با دفروش با و بحث کردہ بر و لال
و او را بدستور غرق کرد و بعد رفتن گھڑ زنش پسری زانید کہ ہشت عضو از
اعضای بدنش کج بود اول گردن و دو دست و پشت و دو ران و دو پای
بنایت صورت خوب داشت مادرش او را اشاکر نام نہاد این پسر چون بزرگ
شد بنایت دانا و عاقل شد شب و روز بعبادت حق سبحانہ تعالی مشغول میکرد
آدالک کہ ہمیشہ کہ پدر مادر اشاکر بود با و دختر خود گفت کہ باین پسر خود دگر کہ پدر

پیش راجه جنگ رفته است مبادا او در قهر شود و در عاصی بد کند چنانچه عالمی سبزه
 مادرش آن پسر را بغایت نیکو نگاه میداشت و هرگز با او نگفت که پدرت را
 راجه جنگ کشته بود با و میگفت که این اوداک بدتر است چون دوازده سال
 از عمر اشاکر بگذشت روزی اشاکر پیش مادر آمده گفت که پدر من کی است
 مادر نتوانست باز ماند قصه کشته شدن پدر با و می گفت و گریه و زاری بسیار
 که در اشاکر هیچ نگفت بعد از مدتی خبر یافت که راجه جنگ جگ میکند اشاکر
 با خال خود سویت کیت گفت که بیا پیش راجه جنگ میروم او جگ غلیم میکند
 و مجموعه بسیار جمع شده است بر همان ودانایان بسیار در اینجا آمده اند سویت
 گفت بسیار خوب است پس هر دو به طرف راجه متوجه شدند تا آمده راجه جنگ
 دیدند که بابا را لشکر و با حشم می آید گمان راجه جنگ اشاکر گفتند که یک
 طرف رو اشاکر گفت که از راه فقیر و غریب کور و لنگ و راجه میر می و ندر و
 از کسی نمیباشد تو چرا مرا منع میکنی راجه جنگ گفت ای جوان چراش اندام مرا منع
 تو براه خود میرفته باش که هیچکس ترا منع نمیکند اشاکر گفت صد رحمت بر
 خلق تو با و خدای تعالی ترا از جمیع بلاها نگاه دارد پس راجه بجای رفت اشاکر
 و سویت کیت میرفتند تا بجائی رسیدند که راجه جنگ میگرد چون خواستند که
 در مجلس بنهند دربان ایشان را منع کرد و گفت درین مجلس پیران و دانایان
 می آیند خرد سالان را راه نیست مرا بندی با و فروش در اینجا گذاشته است که
 بی رخصت او من هیچکس را آمدن نمیدهم شما از رخصت بگیرد اشاکر گفت
 که پیران و دانایان درین مجلس می آیند منم از پیران و دانایان کمتر نیستیم و خد
 بزرگان کرده امر دربان گفت ای خرد سال معلوم نیست که توجیه مقدار حکم
 خوانده باشی اشاکر گفت که بزرگی و دانائی را از سالها تعلق نیست اگر کسی را
 عاقل باشد من دانائی و علم خود را با و خاطر نشان کنم من میخواهم بآن با و فروش
 ملاقات کنم و با و بحث نمایم تا راجه و دیگر بزرگان تا شا بنیند چون دربان ایشان

از ایشا بگوشید گفت من با تو در سخن پس نمی آیم بیا در مجلس برو پس ایشا بل
 مجلس درآمد مردان خرد سالی را دیدند که اکثر اعضایش کج بود همه حیران صورت
 او شدند ایشا بگوشید سخن کرد و راجه را تعریفات نیکو کرد و گفت ای راجه
 شنیده ام که در ملازمت شما آشنایان دانان هستند که در بحث هیچکس حرفی ایشا
 نیست بهر کس که غالب آید آن کس را در آب غرق میکنند من این حکایت
 شنیده ام که من خواهم کائنات را بفروشم که بر دانایان غالب می آید و را به بنیم
 خانه ستاره با از اشعاع آفتاب غائب میشوند من بزور علم و دانش خود را بفروشم را
 تا بود که دانم راجه گفت تو ان با فروش را ندیده و قدر علم او را نمیدانی بسیاری
 بر نهان دانایان که سالها در تحصیل علم کوشیده بودند و عمر باری دراز داشتند
 بدعوی بحث او آمده بودند آخر پشیمان شده در آب غرق شدند و تو
 خود خرد سال معلوم است که تو چقدر رای علم داشته باشی که برابری او توانی
 کرد و بسیار از دانایان بدعوی بحث نزد او آمده بودند چنانچه ستاره پیش
 آفتاب غائب میشوند در پیش او نابود شدند ایشا بگوشید ای راجه تو او را
 شیر کرده از بسکه در نظر تو عظیم آمد تو پنداری که در عالم مثل او دیگری نیست هنگامی
 که رو بروی من شود آن زمان بدانی که در عالم دیگر مردمان هستند که در پیش ایشان
 از موش هم کمتر است راجه گفت ای جوان بر همین آن با فروش من شش دوازده
 و میت چهار و سیصد و ششت را میداند آیا تو هم آنرا میدانی ایشا بگوشید ای راجه
 این عبارت از سال است که دوازده ماه و میت چهار یا که یعنی نصف ماه و شش
 موسم و سه صد و ششت روز دارد و باز راجه پرسید که آن کیفیت که خواب میکند و
 چشم بر هم نمینزد و آن چه چیز است که بعد از کاشتن برودید و کیفیت که دل ندارد و آنکه در
 شبانی بزرگ میشود چه چیز است ایشا بگوشید آنکه خواب میکند و چشم بر هم نمی زند
 آن ماهی است آنکه بعد از کاشتن فروید بقیه مرغ است آنکه دل ندارد و شک است
 و آنکه بزودی بزرگ میشود سیلاب است باز راجه گفت که تو آه نمی توانی بلکه دیو هستی

حالا معلوم میشود که بر تو کسی را غالب آمدن حال می بینم از امر و تر حکم کردم که پیش من
 می آمده باشی اشاکا که گفت درین مجلس باجای بزرگ و برهمنان صاحب فطرت
 نشسته اند مخصوص بندی که بر دافش منور است اگر شخصی دیگر خواهد پرسید این بندی
 در علم پیش من چنان است که درخت در کنار دریا و همه پیش آتش و با بندی گفت که
 شیر خفته را بیدار سازد و مار غضبناک را در دقتی که زبان بر می آرد در دست من
 بحث علم تو یا من بدان ماند که کسی خواهد که کوه بناخن نرا شد چنانکه پیش این
 راجه جنگ راجه ملی و دیگر زیون میشود تو پیش من وجود نداری اشاکا که این را
 بگفت و باز با و از بلند با بندی گفت یا من چیزی میپرسم تو جواب بگو یا تو چیزی
 به پرس من جواب بگویم بندی گفت آتش یک وجود دارد ولیکن از بسیار ملود را
 می افزاید و آفتاب یکیت لیکن بسیار جارا روشن می سازد و ایند یکیت که امر او
 بر همه کس است و پادشا و تیران همه یکیت اشاکا که گفت هر جا اندرست آتشی پاک
 و پرست و نار و این دور که میباشند و آتشی که از نیز و شخص اند و عرابه هم و هیچ
 دارد وزن و مرد تیر و وجود دارند و این را آفریدگار ساخته است یعنی حیوانات و گیاهان
 هر دو هستند بندی گفت آفرینش خلایق سه گونه است یعنی از ثواب و ثواب و ثواب
 و گناه آدمی و از گناه مار و غیره که میروند و با جیبی یعنی اعمال سه آسم از سه قسم میکنند
 و برهمنان که جگ میکنند سه عمل میکنند یعنی دیو جگ و تیر جگ و کمر جگ و عالم
 نیز سه است یعنی شرک و زک و زمین و روشنی نیز سه است اشاکا که گفت برهمنان
 چهار آسم دارند چهار طائفه خلق است و چهار بید است و چهار پای دارد و چهار
 اند بندی گفت آتش پنج است و بحر سه است از شر که پنج رکن دارد و در پورن با سه
 جگ نیز پنج است و آله حواس نیز پنج است و در بیدای پسرانی پنج چلی دارند است
 یعنی پرو و روح حیت نام مایاست که او را پیمان پیتری بکشد و در آنجا سه مرتبه پنج چلی میروم
 و در عالم پنج دریا است اشاکا که گفت که شش جگ است و بعد از جگ که در شش قسم
 خیر است که آنرا در هندوی و جهان گویند و شش موسم و شش آله حواس است یعنی

پنج آله حواس و ششم آنها دل است و شش عقد پر دین است و شش شاستر با ن
 بندی گفت هفت قسم غله است که میکارند و هفت قسم غله صحراست و هفت بحر
 آن نظمت که در وقت بگ بیدار در آن سحر میخوانند و هفت رکعت اند و هفت
 نوع پرستش است و هفت تار بر سانی بندند که آنرا هفت پرده میگویند و هفت
 دیب که آنرا هفت اقلیم میگویند اثا بگر گفت از هشت سرخ یک ماشه میشود و هشت
 که هشت پا دارد که در هندوی برمه میگویند و موکل لذات هشت بس اند و در جگ
 هشت ستون نصب میکنند بندی گفت که در تیر جگ یک رچانه بار خوانده شود
 و حصه ای کم و بیش گن های یک پر کرت را اگر آمینند آن گن مانده قسم اند و از آنها
 پیدایش نه قسم گفته اند از چهار گن نند نه حرفی جمع کردن بر هشتی چند پیدا میشود که آن
 نام بحر است از سحر شعر بندی و نوشتن تیرها مختلف شکل مشوره اعداد و هر قدر که
 خواهند مقدار حاصل میشود همین طور گن مایا بسیار شکل میگرد و اثا بگر گفت طوط
 عالم ده است و از ده صد و هزار میشود و ده ماه حمل میاند بندی گفت باز ده روز
 و یازده ستون جگ و یازده اندری را یازده فصل است اثا بگر گفت از دوازده ماه
 یک سال میشود و صرع جگشی نام سحر از دوازده حروف حاصل میشود و پر کرت جگ است
 که در دوازده روز تمام میشود و بقول برهمنان دوازده آفتاب است بندی گفت
 تاریخ سیزدهم از تاریخ دیگر بهتر است و سیزده اقلیم روی زمین است چون بندی نیم
 اشلوک متفلس این سخن خوانده خاموش ماند اثا بگر نیم اشلوک باقی مانده بنصیر
 گفت که سیزده روز جنگ سرکرش جیو و کیشی نام دیت فراموش کردی و سیزده
 بحر که خاصه بید است نیز گفتی بعد از آن اهل مجلس اثا بگر را آفرین کردند و برهمنان
 صاحب دانش دست بسته پیش او استاوند باز اثا بگر بندی گفت که همین
 دانش و عقل بر برهمنان غالب آمدی و ایشان را غرق کردی کدام فاعده است
 که هر کس که در بحث علم زبون آید او را در آب غرق کنند اکنون ترا هم غرق
 می مابگر بندی گفت که من اول دوازده سال در جگ برن بودم اکنون در جگ

۱۷ هتوی کد

۲ جگشی کد

۳ م کات یج

آمدیم و آن برهمنان را که غرق کرده ایم ایشان فرموده اند همه در جنگ برن حاضر اند
 آن برهمنان برای پرستش اشاکا بکرخواستند اما اشاکا بکرگفت که آن برهمنان را
 که در آب غرق کرده ایم ایشان چگونه زنده ماندند که باز خواهند آمد بندی گفت که
 پدرم برن جنگ میکند پدر ترا و دیگر برهمنان را با نجا فرستاده ام انیک می آیند
 من ترا پرستش خواهم کرد که از باعث تو اکنون پدر را خواهم دید اشاکا بکرگفت که
 راجه جنگ مرا طفل دانسته بر سخن من اعتبار نمیکند تعجب است که چنین دانا می چنین
 نادان شود راجه گفت ای اشاکا بکر ترا معلوم کردم که تو آدمی غیبتی و بیوته هستی
 کار آدمی نبود که بر بندی غالب آید تو بر بندی غالب آدمی الحال بندی را بخش
 اشاکا بکرگفت که من این را زنده نمیگذارم این خود را پسر برن میگوید او را غرق
 میکنم بخانه پدر برو و بندی گفت مرا غرق شدن عیبی نیست خانه پدر
 اگر باورنداری دو ساعت توقف کن که آن برهمنان پیدا خواهند شد پس
 گفت که ای راجه جد من شتر چون سخن با نجا رسید برن با برهمنان گفت که
 پسر را در آب غرق میکنند شما زنده شده در مجلس راجه جنگ بروید در مجلس
 آن همه برهمنان در مجلس راجه جنگ حاضر شدند که پسر پدر اشاکا بکر بخش راجه جنگ
 آمده گفت که پسران در همین وقت بکاری آیند بندی راجه را دعای خیر کرد و مهر
 برهمنان بخانه خود رفتند بندی در آب رفت اشاکا بکر پدر را گرفته بخانه خود رفت
 چون این قصه لو مس تمام گفت راجه جد من شتر از نجا روان شدند تا بر تیر تیر دیگر
 رسیدند لو مس گفت که این تیر تیر چنان است که اندر تیر تیر و پیرا کشته درین آب
 غسل کرده بود شما در نجا غسل کنید ثواب بسیار خواهید یافت پانڈوان غسل کرد
 از نجا روان شدند تا بگویی رسیدند که بھرگ تنگ نام دشت لو مس گفت بعد از
 مقام ریتیر که است اینجا پسر بهر دواج مرده بود راجه جد من شتر گفت که او چگونه مرده
 لو مس گفت که بهر دواج ریتیر نام دوستی دشت او و پسر دشت یکی اریا پسر دیگری
 پراپس و بهر دواج ریتیر نام یک پسر دشت در ریتیر با بهر دواج پسرانش عبادت

१ भृगुतुंग

२ वैभ्य मरुधि

३ अर्वा बसु

४ वरा वसु

५ यव क्री

بسیار میکردند و پسران ریجی با پسر هر دواج دوستی تمام داشتند و مردمان محبت عبادت
 بهر دواج البته خدمت او میکردند پسر هر دواج را هم بخاطر رسید که من عبادت بسیار
 بکنم تا مردم مرا هم مثل پدر خدمت میکردند باشد باین نیت عبادت بسیار میکرد و بعد
 از آن آتشی عظیم برافروخت و خواست که خود را بسوزد و در آنوقت اندر آمده گفت که
 چرا خود را میسوزانی او گفت که من چیزی نخواهم و میل علم بسیار دارم ازین جهت
 خود را میسوزم شاید ازین تکلیف علم را نصیب شود و اندر گفت از سوختن علم حاصل
 نمیشود باید که خدمت استادی بکنی جوهریت پسر هر دواج از گفتمند اندر از آتش محبت
 کرده در عبادت مشغول گشت مدتها عبادت کرده بعد از آن اندر بصورت بزمین
 پیروی برآمده بجایکه جوهریت غسل میکرد آمده ریگ بسیار در آنجا پاشیدن گرفت چندی
 جوهریت منع کرد او قبول نکرد و بکار خود مشغول بود جوهریت بجنید و گفت ای
 بنده خدا خام خیال میکنی آن پرگفت میخواهم که برین آب گنگ بلی به بندم تا مردم
 ازین بلی میکنند باشد جوهریت گفت که ای پسر مردمان ریگ بلی بستن کی
 میتوانی آن پسر و گفت که من اندر برای نمائیدن تو آمده ام چنانچه تو باین عبادت
 علم نخواهی یافت منم باین ریگ بلی بستن کی میتوانم جوهریت گفت تو مرد بزرگ
 و دیوت هستی چرا در باب من و عانی کنی که خدای تعالی مرا علم نصیب کند پس
 اندر دست دعا برداشت و گفت یا بار خدایا هر علمی که جوهریت میخواهد همان
 نصیب او گردد و چنانچه و عایش قبل شد بعد از آن جوهریت اندر را دعا کرده
 بلازمیت پدر خود آمده گفت که ای پدر من علم بسیار از دعا ای اندر یافته ام
 حالا علم من از علم تو زیاده شده است پدر این سخن بسیار بد آمده گفت که
 ای پسر تو ازین علم مغرور مباش ناگاه جوان مرگ شوی با تو حکایتی میکنم که بشیری
 بالده نام داشت او را فرزند نداشت او در عبادت و ریاضت مشغول شد با می دانکه
 او را فرزند می شود که دیوت باشد و دیوت را او را گفته بودند که ترا فرزند می خواهد
 اما دیوت نخواهد شد بالده گفت چون دیوت نخواهد شد فرزند می میخواهم اما که این که

۱۵ دھرم

اوزندہ مانند پس از مدتی بخانه او فرزند متولد شدہ اور امید بلی نام نہاد آن
 پسر چون کلان شد شنید کہ عمر من تا برابر کوه خواهد شد بسیار مغرور شد ہر جا کہ
 عابدان و رکشہبران را میدید بی ادائی میگرد تا آنکہ نوبتی پیش رکشہبری بزرگ
 کہ دھنشا چہ نام بود رفت اورا سخنان نامہر گفت و آن رکشہ در قہر شدہ گفت
 از خدا میخواہم کہ تو خاک شوی او بزمین افتاد پس آن رکشہ با گاویشان گفت
 کہ این کوه را بہ کنید گاویشان بشا خہای خود آن کوه را با زمین برابر کردند چون
 آن کوه مانند مید بلی ہم بان زمان ہلاک گشت پس پسر را از ہلاک شدن نذر
 گریہ وزاری کرد اکثر بزرگان پیش او آمدہ تلمی کہ زدند و گفتند کہ پسر تو بسیار مغرور
 می بود و میگفت تا آنکہ کوه است من سخا ہم فرود خدای تعالی آن کوه را بشا خہ
 گاویشان بزمین برابر ساخت تا مغروری او بر طرف شود تو گریہ وزاری کن
 بالہ از گفتہ بزرگان ترک گریہ وزاری کرد بہر دواج گفت تو ہم زنہار متکبر و مغرور شو کہ
 بسا د تو ہم مثل آن برہمن ہلاک شوی و دیگر ریجہ رکشہ بسیار بزرگ ست زنہار
 در خمتا سخن بی ادائی کن کہ بسا د ترا نفرین کند جو کریت چون بمنزل ریجہ رکشہ
 آمد عروس اورا دید خاطرش باو میل کرد باو گفت اگر ہمراہ من بیایی من ترا
 از جان بہتر نگاہ خواہم داشت آن عورت شرکین شدہ برخاستہ بخانہ درو
 رفت بعد از خطہ ریجہ بمنزل خود آمد عروس خود را دید کہ گریہ میکند اورا پرسید
 چرا گریہ میکنی او حال اسخہ بود گفت ریجہ دعای بد کردہ گفت کہ از خدا
 میخواہم کہ جو کریت ہلاک شود جو کریت ہان زمان ہلاک شد دران زمان راجہ
 بود بر پدشمن نام او آغاز جنگ کردہ کس را فرستادہ دو پسران ریجہ را کہ یکے
 از بائس و دیگر پرابس نام داشتند دران جنگ طلب نمود و ریجہ ایشان را
 رخصت داد کہ بآن جنگ آمدہ حاضر شدند و ایشان بفرمودہ پدر بجنگ راجہ
 بہرہمن رفتند و راجہ در مقام جمع اسباب جنگ بود درین اثنا پرابس بخانہ خود
 بازگشت کہ از زن خود چیزی بگیرد و در شب بخانہ خود آمد چون بمنزل خود آمد پدر

۲۵ دھرم

خود را دید که پوست آموخته شده بیرون خانه خود بر طرف میگردید پیرا بس خیال کرد
 که آهوتی ست که اینجا میگرد و شمشیر کشیده زود پیر برود صبح شد و نیت که پیر
 کشته است بغایت دلگشاید. بعد از آن آنچه رسوم بود آتش را و نذر بعد از آن
 پیش آربا بس بازگشت با برادر گفت تو تنها جگ را نمیتوانی کرد من میتوانم کن
 من بغلط پدر خود را کشته ام تو برو عرض من عبادت کن تا خون پدر از گردن
 ساقط شود و من جگ را تمام میکنم برادرش قبول کرده سجانه بازگشت چندان
 عبادت و خیرات کرد که گناه پدر از گردن برادرش دور شد بعد از آن پیش برادر
 خود بازگشت برادرش باراجه به پیشین گفت که این برادر من پدر خود را کشته است
 و گنهگار است او را نکند اید که باین جگ حاضر شود راجه بکسان خود بفروشد تا او را از
 شهر بدر کنند این برادر که بی گناه بود و سبب برادر آفتد رحمت کشیده بود چون از
 برادر این بیروتی را شنید گفت پدر خود را کشته ام این گفته گریه کنان بازگشت
 و در جنگل رفته عبادت حق سبحانه تعالی مشغول گشت و چندان عبادت کرد که
 آفتاب و دیوتها از روشن خود ریزد و همه پیش او آمده باز گفتند که آنچه طلب کردی
 از ما طلب کن تا ترا بدریم او گفت من آن میخواهم که پدر من زنده شود و او را
 فراموش نشود که این برادر من او را کشته است و گناه کشتن پدر از گردن برادر
 گنهگار من برود و بهر دواج و پسرش چو کربت هم هر روز زنده شوند و دیوتها دست
 برداشته از درگاه خداوند تعالی آنچه او خواسته بود و درخواست کردند دعای ایشان
 مستجاب شد و بهر دواج و جو کربت بقدرت الله تعالی همان زمان زنده شدند
 و آن گناه از گردن برادرش بر طرف شد و جو کربت بعد از زنده شدن با دیوتها
 گفت که من بید خوانده بودم و ریجیم هم خوانده بود و سبب چه بود که دعای او در بار
 من مستجاب شد و دیوتها گفتند که باعث این بود که ریجیم علم را پیش استاد خوانده
 بود و عبادت علم یافته بودی ازین جهت او بر توفیق و قدرت و کرد دعای او در بار
 تو مستجاب شد چون لوس این حکایت را تمام کرد پانژوان او را دعا کرده و انجی

روان شده می رفتند تا کوه کندا دن رسیدند همان کوه انواع درختان و آب روان
 در شتهای کلان و گل های رنگارنگ دیدند پس مدتی در آنجا مقام کردند عبادت میکردند
 گاهی در آن دشت جانوران عجیب بنظر ایشان در می آمدند و در آن کوه نوبتی
 باد بسیار وزیدین گرفت و گرد عظیمی برخاست چنانچه چیزی بنظر کسی نمی آمد
 و تاریکی شده و درختان کلان ازان باد از جای بر افتادند راجه جد مشر با دهم
 پرومیت زیر درخت کلان نشستند و بهیم و درویدی و زری رنگ پناه آوردند
 سمدیو در غاری در آمد و نکل و لومس یک جایی ایشان هم گرفتند بعد از چند ساعت
 باد کمتر شد باران بسیار باریدن گرفت و ازان کوهها جوهای آب مانند دریا روان
 شد آنگاه باران از باریدن بماند و آسمان صاف شد پانژوان هر کدام از گوشه
 برآمده یکجا جمع شدند و از آنجا روان گشتند چون یک کوه رفتند و درویدی مانده شد
 و از نهایت کوفت و محنت بهیوش شد و بزمین افتاد و نکل آمده سر او را در کنار نهاد
 راجه جد مشر ازین حال درویدی دلگیر شد و با برادران گفت این درویدی بحسب
 خاطر دشت ما اینقدر رنج و محنت کشیده است فی الواقع آن تقصیر است که تمار با
 بر سر خود بلا انداختیم دهم پرومیت و لومس راجه جد مشر بسیار کرده فهمانید بعد
 ازان دهم پرومیت آب افسون خوانده بروی درویدی انلاخت و درویدی
 بهیوش آمد آنگاه راجه جد مشر با بهیم سین گفت که ای برادر این بلار بر سر ما زبون
 آمده است درین راه درویدی آزار خواهد کشید بهیم سین گفت ای راجه تو غم مخور ترا
 مع برادران برو دش گرفته خواهم رفت و پس من که و که که از شهر بنا متولد شده است
 و بیوقت او را میطلبم پس بهیم که و که را یاد کرد جهان محطه که و که آمده حاضر شد و
 بروست نهاده پیش ایشان استاد و گفت مرا چه خدمت میفرمایید که آنرا بجا آورم راجه
 جد مشر گفت که ای فرزند ما در خود را برداشته همراه ما بیا که و که گفت اگر حکم نفرمایید
 من همه شما را برداشته هر جا که بفرمایید آنجا بروم راجه گفت معلوم است من ترا از
 خود کمتر نمیدانم لیکن همین درویدی را ببر که و که درویدی را برداشت و برادران

نیز برداشت و بعضی دیوان را بغیر مود که آن بر مینان را بر داشتند باز روان شدند
 بکوه بدری رسیدند در آنجا معدن طلا و انواع جواهر دیدند و دیگر از عجایب نظر ایشان
 در آنجا نوران گوناگون و درختان کلان و آب روان آنجا بودند و بسیار دیوتها
 بودند در آنجا عبادتگاه زنار این که چندین هزار سال در آنجا عبادت کرده بودند از
 نور عبادت آن مکان مانند آفتاب می درخشید و عابدان بسیار در آنجا در عبادت مشغول
 بودند و بر مینان بسیار بید میخواندند و راجه جدی شتر و برادران آن عابدان از زیارت کردند
 عابدان ایشان را دعا کردند و کوه میاک را از آنجا دیدند و حوض بند سفر و درهم ملاحظه کردند
 و آب گنگ از آن نواحی میگذشت پانژوان در آن آب غسل کرده و دشش روزه در آن
 مکان مقام نموند و چشم آن داشتند که از جن پیدا شود و بعد از دشش روزی نگاه بآب
 در رعایت لطافت خردین گرفت چنانچه هر کس میرسد بغایت خوشحال میشد و در آنوقت
 ناگاه گللی در رعایت خوشبوی و خوش رنگی که هر روز برگ داشت از هوا در نزدیکی
 در ویدی افتاد آن گللی بود که بر کس که بومی شنید اگر پیر باشد جوان میشد اگر غمی
 می داشت خوشحال میشد و در ویدی آنرا برداشته بوی گرفت بغایت خوشحال شد
 با بیم گفت که این گللی را بر اجداد شتر میبیم تو برود و بگیر این گللی را چیده بیا تا بول
 خود رفت مردمان را بنامیم آن مردمان هرگز این قسم گل را ندیده باشند بهیم جان
 رفت و بطرفی که بادی آمد زود روان شد چون او پیر بود و سرعت راه میرفت
 آنکوه رسید که در آن درختان میوه دار بسیار و مرغخان خوش رنگ و آب بای روان
 بود و خوشبوی گلها در رعایت لطافت بسیار بود بهیم سین چون بوی آن گلها را شنید
 از آن میوه پاره بخورد تمام کوفت و مانگی او برطرف شد و در آن کوه او پیر را دگن برآورد
 و چنان بسیار بودند آن صورت بهیم را که مثل ماه روی او میدرخشید چون بدیدند حیران
 او گشتند بهیم سین در آن کوه از آن گل که در ویدی طلبیده بود دریافت پس از آنجا
 پیشتر روان شد مثل باد میرفت از قوت زنتار از زمین می نوزید آن وقت
 در قهقهای بزرگ چون بای بهیم سین میرسد شکسته میشوند و جانوران قوی مثل

شیر و ببر و فیل که در اینجا خجسید بودند بهمین پایی برایشان نهاده میگذاشت و کثر
 جانوران خود در میشند بهمین فریاد گرفته میرفت و جانوران جنگل از آواز پایی او
 میگججیدند بعضی فیلمان مست که در آن راه بودند بر سر راه بهمین سین آمدند بهمین
 یک مرتبه چندین فیلمان را گرفته بزرگترین میزد و دلاک میکرد و همین طور میرفت از چند
 جنگل گذشت ناگاه جنگلی عظیم رسید بهمین بدستور تعجیل میرفت اتفاقاً هنوت
 میمون در آن جنگل مقامی داشت چون آواز بهمین سین شنید و آن رفتن او را بدید
 که درختان عظیم زیر پای او خرد میشوند بر سر راه بهمین سین آمد و خود را بصورت میمون
 خردی بر آورده دم خود را بر راه دراز کرده خجسید و خود را در خواب انداخت ناگاه بهمین
 باخا رسید او را بیدید پیش آمده او را بیدار کرد و هنوت گفت ای مرد خدا مرا چه
 ازین خواب خوش بیدار کردی تو چه کسی باین مقام چه مروت آدمی زار در این
 قدرت نیست که در اینجا تواند آمد تو کیستی از کجای آئی کجا خواهی رفت و از اینجا بشیر
 دیوتها میترا نند رفت من از راه دوستی با تو میگویم اگر زندگانی خود را میخواهی اینجا
 باز برو بهمین سین گفت تو چه کسی که با من اینقدر سخنان میگوئی من چه کنم و از کفنی
 متولد شده ام و پیرا چه پا ندیم مرا و برادران مرا پا ندوان میگویند هنوت بچندید
 گفت ای آدمی من ترا میگویم اگر چند روز با د دنیا میخوری از اینجا باز بشیر برو بهمین
 من باز نخواهم رفت هر چه شدنی است خواهد شد تو مرا بگذار که من بشیر بروم هنوت
 گفت من بسیار ضعیف و ناتوانم طاقت ندارم که از اینجا برخیزم اگر تو میتوانی از بالای
 من بگذر بهمین سین گفت من در بید خوانده ام که از بالای هیچ جاندار نیاید رفت
 و گرنه من میتوانم که از بالای تو بگذرم این چقدر کار است من از بالای هنوت میروم
 جست از تو گذشتن بسیار کار سهل است هنوت گفت کدام هنوت را میگوئی آن هنوت
 که از دریای بزرگ جسته بود او را میگوئی بهمین سین گفت آری همون هنوت را میگویم
 او از هر شیون بزرگتر است و او را در غایت چرا که در هر راه است و منم پیر با هم
 او چاره کرده راه دریا را یک مرتبه جسته بودند دست را بر او میزد بسیار کرده

امروز من نزدیک زور اوست چرا که ماه روز از بادیم حالا تو مرا راه بده و گوی نه زمین
چنان خواهی زد که استخوان تو پاره پاره شود و منونت بچندید و گفت اگر گفته من
قبول نمی کنی پس دم مرا اگر میتوانی از راه دور کن من بسیار ضعیفم طاقت برضای
ندارم بهیم سین با خود گفت که این میمون مرا نمی شناسد راه مرا حج میکنند پس
بهیم سین در قهر شد پیش آمده بدست چپ دم او را بگیرد و چندانکه قوت کرد
آنانقدر است که دم او را از جای جنباند پس بهیم سین باز در غضب آمد و دست
رست دم او را گرفت چندانکه قوت داشت حمله کرد اما نتوانست که دم او را جنباند
بعد از آن بهیم سین بغایت دلگیر شد و افسوس خورده دست بردست نهاد
پیش آن میمون با استاد و گفت من نادانسته با قوی ادبی کردم و این تقصیر مرا
بخش اما با من بگو که توج کسی و چه نام داری مرا یکی از مردمان خود بدان بنویس
گفت ای بهیم سین من سپردم مادر من انجمنی نام دارد و شوهر انجمنی را که بیشتر بود
اما مرا از یاد مادر من زانیده است و نام من منونت است و با میمونان بود و پادشاه
داشتیم کی با آن که سپارند بود و دیگری سگریو سپر آفتاب همه میمونان متابعت این جنس
میکردند مرا هم بزرگ خود میدانستند مرا با سگریو دوستی و محبت بود چنان اقمه شده
که میان بان و سگریو عداوت پیدا شده بود بان سگریو را بد کرده بود او آمده در کوه
منزل کرده منتم همراه او آنجا بودم تا آنکه را منچندر سپر و سر تیر و کمان در دست و
وبرادر و زنش در بیلان بودند که را و آن حاکم لنگا بصورت سنیا سی برآمده زن
را منچندر را برده ایشان هر دو برادران جانی رفته بودند زن را منچندر که سیتا
نام داشت برابر آفتاب بود او در دیده برادر را منچندر را برادر و در شخص جسته در اطرش
عالم میگردد و بداند تا بگوید که کعبه توک رسیدند سگریو او را دید و خدمت را منچندر بسیار کرد
را منچندر بر سگریو مهربان شده بان را کشته سلطنت سگریو را و او سگریو در برابر این
عنایت خواست که جهت را منچندر خدمتی بجا آورد پس اکثر میمونان را بطلب سیتا
با طران عالم فرستاد تا خبر سیتا بیارند من با چند کور میمونان بجایت ولایت جنون

رفتم من خبر شنیدم از گرگی سفید نام شنیدم او با من گفت که سیتا را روان
 به لنگا برده است پس من بکناره دریا آمدم و چهار صد گروه جسته بشهر لنگا رفتم سیتا
 را در آنجا دیدم بعد از آن لنگا را سوخته از آنجا بخدمت راجند آمدم و خبر سیتا را
 بگفتم بعد از آن راجند را با برادر بر دریا پل بسته از آن آب در گذشته با چندین کوفه
 میموان و خرسان با نیکارفت و بارادون چند روز جنگ عظیم کرد و بعد از آن راجند
 برادران غالب آمده با خوشیشان و فرزندان و لشکر او را بکشت و لنگا را بچنگلیس
 برادر را و آن که پیشتر از جنگ بخدمت راجند آمده بودند او و سیتا را گرفته بولایت
 خود که او و پادشاه آمد بعد از آن راجند در آنجا بود و حیا که حالا پادشاه مشهور است
 بسلطنت نشست من بر راجند گفتم که من خبری بده راجند گفت هر چه میخواهی بگو
 من ترا بدهم من گفتم از شما آن سبطی که دعا کنید تا زانکه در عالم نام شما را اهل عالم
 میگفته باشند مرا عمر بده باشد و سیتا مرا این دعا کرد که هر خبری را که تو میخواسته باشی
 آن چیز پیش تو حاضر خواهد شد و از برکت آن دعا آنچه مطلوب میشود حاضر می آید
 راجند یازده هزار سال پادشاهی کرد و بعد از آن ازین عالم برفت بهر جا که من میبایم
 گن بهر پان واپس به جهت گویندگی پیش من می آیند و رقص میکنند و بچشمین
 این راهی که تو میروی بسیار دشوار است و ازین راه بغیر از دیوتها آدمی نمیتواند
 نرفته است بنا بر آن ترا راه ندادم که پیشتر روی بیم پان گفت که چون هنوز
 این سخنان گفت بیم سین پیش آمده پای منوت را بپوسید گفت که این
 سعادت من بود که بخدمت شما ملازمت میسر شد حالا از شما التماسی دارم هنوز
 گفت آنچه ازین بطلبی تو بدهم بیم سین گفت از شما آن میخواهم که بآن صورت
 که از دریا جسته بارادون جنگ کرده بودید آن صورت را به بیم منوت گفت آن
 زمانه دیگر بود مردمان آنچنان صورت با میتوانستند دیدن حالا مردمان با
 دیدن نخواهند آورد و حال آنچنان وقت نیست ست جگ و تر تار و دایره
 جگها را علی و علی و مقتضایا باشد اندر وقت صورت من چنان تواند شد در

درست جنگ همه ثواب بود و گناه هرگز نبود و زوال رعیت و خلقت نمیشد و مریس
 تنها بر کجوترامی برستیدند و یک بید مجبوعه چهارمید بود و دروغ و حد نبود و در جنگ
 بر همین و چتری و بیس و سود برابر بودند و در هر چهار پادشاهت و در تریا جنگ
 راجع شد درین جنگ و هر سه را باقی ماند و یک حصه یاب بعد از آن دو ابر شد
 نصف گناه و نصف ثواب شد و یک بید را چهار حصه جدا جدا کرده شد و در جنگ
 از چهار دانگ ثواب یکی خواهد بود و سه دانگ گناه خواهد شد و در مردم حد و نفاق
 پیدا خواهد شد و دزدی و دروغ پیدا خواهد گردید و بغض در سینه با خواهد آمد بعد از آن
 بهیم سین با هنونت گفت که از تو التماس دارم که همان صورت که دریا هست بود
 همان صورت پس بجای هنونت گفت اگر من تمام صورت خود را بتو بنمایم تو ثواب
 نخواهی آورد بلکه نزدیک هلاک خواهی شد اما انقدری که دیدن توانی تو بنمایم
 و این صورت من خاصیتی دارد که دشمنان از آن صورت میترسند و اکثر هلاک
 میشوند پس هنونت از هر چهار طرف بزرگ شدن گرفت چنانچه برابر کرده بود
 که چهل هزار کرد بلند بود بلند شد باز بالیدن گرفت و در بزرگی برابر آفتاب شد
 بعد از آن بهیم سین گفت که تو آن صورت را مرا بجا که بجنگ را و نرفته بودی
 هنونت گفت که تو آن صورت را تاب نخواهی آورد من آن صورت را برای
 ترسانیدن آن کرده بودم و را و ن هم از آن صورت ترسیده بود تو این خیال
 مکن بهیم گفت مرا شکلی است که با وجود مثل تو صاحب زوری را میچند جی خود
 برای کشتن را و ن چهار فتنه هنویان گفت ای بهیم سین تو راست میگویی
 را و ن با من برابری نمیتوانست کرد اگر را و ن را میکشتم و نکارافتم میکشتم
 پس نام را میچند کسی نمی برد ازین جهت من را و ن را میکشتم را میچند کشتند و نام
 را تعریف را میچند در سه عالم مشهور گشت اکنون ای بهیم سین برو بجبت در ویدی آن
 گل که طلبیده است بیا تو برای آوردن گل پیشتر میروی آن گل در باغ کبیر است
 و بسیار دیوان و چغان نگاهبانی آن باغ میکنند و قتیکه آنجا برسی زنها را با ایشان

بی ادائیگی کنی و انچنان کنی که دیوان از تو خوشنود شوند و کاری بکن که تو آب از دسته بنزد
 آدمی را باید که به نفع که داند بتعلیم و سر فرو و آوردن و بنجیر دادن و منتر خواندن و دیتها را از
 ساز و بعد از آن منونت همان صورت اول شده بهیم را در بغل گرفت و گفت اگر تو بخوابی
 همین جای که کوه را پرتاب کنم که بر سر کوروان رسیده بلاک کند بهیم گفت موقوف بر وقت
 وقتی که آن هنگام خواهد رسید از تو مددی خواهم طلبید منونت قبول کرده او را رخصت
 نمود بهیم را از بخار روان شده بجائی رسید که حوضی و باغی لطیف بود و سبزه بسیار پاکیزه و
 آبهای روان مثل آب زلال بود و در آن حوض عمارت بلند و درگلهای نیلوفر بسیار بود
 و آن باغات و غیره تعلق بر ارجه کبیر داشت باغبانان چون بهیم را دیدند گفتند که تودین
 باغ چگونه آمده و تو کیستی و چه نام داری او گفت که نام من بهیم از پادشاهان نام برای
 چیدن گل اینجا آمده ام باغبان بهیم را از چیدن گل منع کرد بهیم گریه کرد و گرفته به سر
 ایشان دوید باغبانان گریخته در کوه کیداس رفتند حوض میدان خالی شد بهیم
 خاطر غمناک خود در آن حوض غسل کرد و گلهای را چید چون غمناک به کبیر رسانیدند که شخصی
 بهیم نامی نام باغ و گلهای را ضائع و خراب کرده است کبیر تبسم نموده بهیم را طلبید بهیم پیش
 کبیر آمده او را دریافت او فوارش بسیار کرده بعد از آن پرسید که باعث آمدن تو چیست
 بهیم گفت که در ویدی محبت گل فرستاده است کبیر کسان خود را بفرمود هر قدری گل که وکا
 باشد به بهیم بدهید بهیم تنها در باغ رفته خاطر خواه گام چید در نیوقت راجه جدیشترو
 برادران نشسته بودند ناگاه ستاره از آسمان یافتاد و برق جستن گرفت راجه خبر
 که این چه سبب آن گاه بهیم را طلبید او انجا نبود در ویدی گفت که بهیم با محبت گل
 فرستاده ام راجه جدیشترا گفت که برخیز برو تا از بهیم خبری بگیرم پس که برگشت در ویدی
 بروش برداشته روان شد در چندگاه جایی که بهیم بود رسیدند بهیم را دیدند که گریه
 در دست گرفته ایستاده است راجه و برادرانش باهم دریافتند راجه بهیم را گفت که
 همچنین جاستنا از برادران جدا شده نباید رفت و جارا ملاحظه باید کرد و آن گل پاک
 بهیم سین چیده بود راجه جدیشترا گذرانید راجه جدیشترا وی او گرفته به در ویدی در

فرشتند نگاهبانان آنجا آمده ملازمت راجه کردند همراه ایشان دیوی جئامستر نام بود
 بر زمین بیا مرد راجه او را دندوت کرد و او نشست و آن بدبخت حرام زاده میخواست که
 ایشان غافل شوند ضرری برسانم با راجه جد مہشتر گفت که من شاگرد پرسترام بودم
 حالا میخواسم که در خدمت شما باشم راجه جد مہشتر او را نوازش بسیار کرد و او در قوت
 ایشان را میدید و خرد داشت که در میان این جماعت بهیم سیمین قوی و زبردست است
 ان حرانزاده میخواست وقتی که بهیم نباشد این جماعت را بکشم اتفاقاً یک روز بهیمین
 و کمر و کبک را بجائی رفته بودند آن دیو اول سلاح گرفته بعد از آن راجه جد مہشتر
 نکل و سهدیو و درویدی را بگرفت و روان شد و سهدیو از راه بگریخت و بطلب بهیم
 روان شد و راجه جد مہشتر به جئامستر گفت که تو چندگاه همراه مامی بودی و نک ما
 میخوردی حالا مرا کجا میبری جئامستر گفت که مرا نمی شناسی که من دیوم گوشت آدم میخورم
 من ترا برای خوردن آورده ام و با درویدی نکاح خواهم کرد و راجه جد مہشتر که بر دیو
 سوار بود سنگی بران دیو انداخت و دیو در ویدین اندک است شد راجه بکل و درویدی
 گفت که شما مہتر سید که من زور را در کم کرده ام این آهسته میرود پیای این دیو بهیمین
 خواهد رسید این حرافزاده را خواهد کشت و سهدیو بهیم را نیافت باز از عقب راجه
 جد مہشتر آمد و گفت اگر بفراستید من این را جنگ کرده بکنم راجه بهیم گفت این اثنا بهیم
 از شکار بازگشت چون برادران را ندید از عقب ایشان نشانی گرفته مثل باد و دیده
 روان شد تا با ایشان رسید چون دید که آن دیو ایشان را می برد با خود گفت که من دانسته
 بودم که این بر زمین است این دیو بود پس بهیم در قهر شد گرز خود را گرفته متوجه سوی جئامستر
 و آن دیو راجه جد مہشتر و درویدی را گذاشته متوجه بهیم شد با و گفت که تهنیب بود
 که خویش من بود و او را کشته بودی و دیگر دیوان را کشته مغرور شده ترا کار با مردمان
 نه افتاده بلکه با طفلان افتاده بود من بعض خون آنها ترا میکشم زنده نخواهم گذاشت
 پس این سخن گفته با هم بنیاد جنگ کرد و درختان کلان را کند و بر سر بهیم نیز چون
 چون مانده شدند بعد از آن شکمهای کلان برداشته با هم میزدند آخر با هم چسبیدند بهیم

آن دیو را گرفته بالای سرگردانیده بر زمین زد و در آب گشت بعد از آن متوجه به بدر که
جای ناراین است شدند چون با نجا رسیدند راجه گفت که پنج سال در اینجا مقام خواهم
با ارجن بیاید بر روز در اطراف آن کوه سیر میکنید و شب را بمقام خود می آمدید از نجا
پیشتر بر کمر پیرانم عابدی بود آن عابد پیش راجه جد پیشتر آمده گفت که شما بنی
بیاید و ایشان را بمنزل خود برداسد روز ایشان را معافی خوب کرده روز چهارم پانزده
گفتند که ما می باید که ارجن را پیدا کنیم پس از نجا روان شدند بکوه کچن رفتند
ایشان دهم و دهمس هم بودند از نجا پیشتر روان شدند و سیکنان کوه را رسیدند
انجا رکیشری بود که او را ارشت کسین میگفتند و در نجا باغ های خوب و میوه ها
بسیار در آن باغ بود آن رکیشری ایشان گفت که از نجا پیشتر مروید پس پانزده
در نجا چند ماه مقام کردند و سال نهم آنها را در دشت گردی شروع شد و چند ماه بعد
از آن گشت روزی در ویدی با بهیم سین گفت که من اشتیاق دیدن قلعه این کوه دارم
بهیم سین برادران را گذاشته پیشتر روان شد ناگاه با دیوان نوکر کسین ملاقات شد
با بهیم سین بنیاد جنگ کردند بهیم آنها را بگشت بعد از آن کسین پیش ایشان آمد ملاقات
کرد و گفت که من با شما بصحبت خوشی داشتم چند روز در نجا در مقام ارشت کسین عابد
بمانید پانزده ان قبول کردند و چند روز قیام کرده پیشتر روان شدند و ارشت کسین همراه
ایشان روان شد و ایشان هشت کس بودند چهار برادر و در ویدی و دهمس و دهم
پر و هت و ارشت کسین ایشان در فکر ارجن بودند بسیار گریه و زاری کرده نوشتند
ناگاه روشنائی بنظر ایشان درآمد که مردمان بر عراب های مرصع بهوا میرفتند بعد از آن
نور عظیمی پیداشد و در آن نور ارجن را دیدند که تجلیل تمام می آید که هرگز روشنی خیان نمیده بود
بعد از آن ارجن نزدیک آمده پای راجه جد پیشتر را بوسید بعد از آن دست بهیم و غیره
را گرفته بوسید ایشان از دیدن ارجن بغایت خوشحال شدند ارجن بسیار اسباب طلا
همراه خود آورده بود پیش راجه جد پیشتر نهاد بعد از آن جماعه که از مجلان همراه
ارجن آمده بودند ایشان را وداع کرد و پانزده ان از نجا روان شدند بناران

۱ वृषपर्व

२ आश्विषेरा

بهیم و برادران یکجا شست احوال ارجن را پرسیدند ارجن تمام کیفیت و سرگذشت
 و سبب را موصفتن از همه دیو و انس و جن و اجنه جواب سوال از اندر شد و بزرگ بیک را
 بقصه پیل غرض کرد و آن شب بخوشحالی گذشت چون روز شد باز با هم صحبت و آشنایی
 ناگاه آواز نقاره و نقیر از آسمان بگوش ایشان رسید چون نگاه کردند اندر را دیدند
 که بر عرابه خود سوار می آید محضه های بسیار پیدا شد اندر چون نزدیک رسید را چو چشمش
 مع برادران بتوکلیم آمد برخاستند و دست بروست نهاده بایستادند و اندر را چو چشمش
 را پریشانش کرد و گفت که شما بسیار خوب کردید که تمام شیرینجبار را از پارت کردید و توان
 بسیار یافتید حالا مصلحت آنست که باز بگام یک بن بروید من ارجن را آن طوطی
 بنر را آموخته ام که بر کوروان همین ارجن بس است پس اندر ایشان را
 و مراجع کرده برفت اما بوقت رفتن اندر ارجن را گفته بود که حالا از من جدا نشوی
 بر تو حق استادی باقیست یک کار بجا خواهی آورد که بسیار دیوان در دریا
 سکونت میدارند اکثر عالم را کشته اند و میکشند در عالم فساد انداخته اند از ترس
 آن دیوان هیچکس رفتن نمیتواند و جمعیت ایشان بسیارست باید که تو بر ایشان
 زفته بکشی ثواب بسیار خواهد شد و من از تو بسیار خوشنود خواهم شد پس ارجن گفته
 او قبول کرده اند عرابه خاصه خود را با جرن داده و یک جامه داده که آن جامه نه
 گفته نشود و بر آن جامه سلاح میبکس کارگر نشود و القصه چون ارجن بجانب دریا
 روان شد و عجایب مخلوقات دریا را بدید در صنع خدای تعالی متحیر گشت و غیر مفیدی
 را که از زاهدان و عابدان باور سیده بود نبواخت غلغلۀ عظیم در دیوان افتاد پس
 دیوان مثل مور و مریخ از هر طرف روان شدند نزدیک ارجن آمده همه متفق شده
 سلاح با کشیده بر ارجن حمله کردند عرابه ارجن را تیر باران کردند و به یک مرتبه بسوزان
 شست تیر انداختند ارجن مائل به لبان را بر صورت عرابه پیش راند و خود تیر انداخت
 اول ده تیر دیوان را به یک تیر خود می برد و در میگرد و چون تیر بیشتر روان شد
 یک تیر بر از تیر آنها را باز میداشت و بکار میباخت چون جوشن اندر را پوشیده بود

پنج تیری بر او کارگر نیشد و جمعی از دیوان بشنیدن آواز عرایه بفرموده غامی مردند از اسباب
 هلاک میشدند و بمقام پناه میرفتند تا تل بهلبان هر جا که ارجن میگفت عرابی می برد و
 دیوان بر تهو ر ارجن آفرین می گفتند و سلاح با آخر شد بعد از آن جنگ سنگ که
 بر ارجن سنگ انداختن گرفتند چون ارجن دید که دیوان باز بسیار شدند ارجن چنان
 ماند باز تیر و کمان بدست گرفته تیر باران کرد اکثر دیوان را کشت و اندر را یاد کرد آن
 تیر را که ما گھو نام داشت پرباب نموده جمله اسلحه که دیوان انداخته بودند بشکست آنقدر
 دریا که دیوان در اینجا بودند خشک شد دیوان را جای پناه نمانده بغضت و خشکی
 در آمدند بعد از آن ارجن سلاحهای ایشان را بزد و گرفت که مہار را برداشته بر ارجن
 انداختند ارجن چنان کوه را گرفته برایشان میزد بعد از آن از تیر ارجن آتش عظیم
 برخاست و بعضی دیوان بآن آتش سوخته شدند و بعضی گریختند بکوه دیگر رفتند
 ارجن چون دید که آتش عالم خواهد سوخت آن تیر را که با انداختن او باران
 از آسمان می بارید با انداخت چون آتش فرو نشست آن تیر را ارجن که زمین را خشک
 میساخت با انداخت باران بطرف زمین خشک شد دیوان یک بار آتش با
 و سلاح بر ارجن می انداختند روزی که تاریک کردند تا تل بهلبان اندر که همراه ارجن
 بود از کمال طوفان او را نمیدید فریاد کرده ارجن را طلبید ارجن او را جواب داد
 تا تل گفت که من جنگ با سی عظیم بر مہا دیو و اندر که با بلوچین بر تیرا سر شده
 دیده بودم اما مثل این جنگ دیوان ندیده بودم و چو بی که بآن پان اینها
 از دست من افتاده است و دیوان بر من دغا کرده اند و عالم را تاریک ساخته اند از این
 گفت که من تاریکی را دور میکنم ارجن یک تیر دیگر با انداخت که آن تاریکی دور شد عالم
 روشن شد باز دیوان تاریکی پیدا کردند ارجن باز تیر انداخت تاریکی بر طرف شد چنانچه
 همین طور جنگ کردند ارجن یک تیر همچنان انداخت که تمام دغا بازی دیوان دور شد
 دیوان باز صفت بسته در برابر ارجن آمدند ارجن تیر برایشان باران کرد و دیوان
 بر دیوار رفتند از مہا و تیرا برابر ارجن انداختند ارجن بضر تیر مہا ایشان را

۱. دھیرا پور

۲. پیلو م

در هوا بکشت پس مائل تعریف ارجن کرد بعد از آن گفت که حالا متوجه هر تپه پور
 باید شد که در اینجا بسیار دیوان مانده اند و ایشان را بگویم میگفتند و ایشان دشمن
 اند و ایشان را می باید انداخت و چنین گویند که پولوم هزار سال بر چهار عبادت
 کرد آنگاه بر چهار مهر بان شده فرمود چه مدعا داری پولوم گفت که از تو آن پنجویم
 که دعا کن که فرزندان مرا هیچ دیو و دیوته نتواند کشت بر ما همین دعا بر فرزندان
 کرد از پنجوبت پولوم آدمی را بخاطر نمی آورد و لهذا نام آدمی نه برده بود و بسیار فرزندان
 شدند ارجن چون نزدیک ایشان رسید بوق خود را نواخت دیوان و گفتند که کس
 بجنگ ما آمده است همه دیوان مستعد شده برای جنگ بیرون آمدند ارجن مقابل
 جنگ شد ارجن با ایشان تیر باران کرد بسیار از ایشان را بکشت دیوان از پیش ارجن
 منهنز شده بقلعه شهر خود پناه بردند و قلعه ایشان تمام مرصع بود ارجن بر سر قلعه
 ایشان رفت تمام اهل شهر را برداشته بجانب هوا پرواز کردند ارجن تبر سید که مباد
 ایشان با آسمان بروند چندان تیر بجانب آسمان انداخت که راه هوا را بست چون
 دیوان دیدند که راه هوا بر ایشان بسته شد تمام ایشان از آن شهر خود بدو راه آمدند
 ارجن بکناره دریا درآمد بضر تیر ایشان را از دریا بدو آورده دیوان آن شهر را
 برداشته رو بگریز نهادند ارجن سر راه ایشان گرفت دیوان همه بر عرابه با سوار شده
 با شصت هزار عرابه از شهر بدو آمدند ارجن انچنان جنگی کردند که ارجن هر چند خواست
 که بر ایشان ظفر یا بم اما نتوانست در آنوقت ارجن هوا دیو جویرا یا و گردن گاه و ماه
 بنظر او در آید سه سروشت و نه چشم و شش دست و شش مثل آفتاب بود ارجن بر پا
 هوا دیو جویرا افتاد و هوا دیو جویرا سلاح با ارجن دادند ارجن چون آن تیر بر کمان نهاد
 همان زمان تمام ساکنان آسمان بر زمین آمدند از ارجن التماس کردند که زنده این
 تیر را باز گیرند اندازی ارجن گفت شما اندیشه کنید من با دیوان کاری دارم چنانچه
 نخواهم انداخت که بشما ضرری برسد پس ارجن آن تیر را انداخت تلم دیوان را بکشت
 اندر در آن وقت تعریف ارجن بسیار کرد ارجن آن تیر هوا دیو جویرا که انداخته بود

بگرفت و آنرا در میان ترکش خود نهاد و زمان دیوان بگریه و زاری درآمد و آن شهر
 از دیوان خبیث پاک شد پس مقل عماره را بجانب آسمان راند و جرن بلازیت اند
 آمده اند و او را نوازش بسیار کرد و آنگاه بارجن گفت که از دیوان بسیار عاخر بودم
 آفرین باد ترا و این فزوده بتو میدهم که تو عنقریب بدولت میرسی برادر تو راجه جیش
 سلطنت تمام عالم را خواهد کرد و دشمنان تو کشته خواهند شد بعد از آن اندر ارجن را
 گفت که برادران تو منتظرند سوار شده برو بایشان ملاقات کن مقل بفرموده اند
 ارجن را بر رتھر سوار کرده در نزدیک راجه جیش آمد و در راجه جیش و برادران
 و در و پدی از دیدن ارجن بغایت خوشوقت شدند و احوال ارجن را پرسیدند و از
 تمام قصه دیوان را به تفصیل بیان کرد ایشان بر مردانگیهای ارجن آفرین کردند
 ارجن خواست که سلاحها و تیر را که از نهاد یو جیروا اندر یافته بر راجه جیش بناید نگاه
 و دیوتهای عالم بالا حاضر بودند ارجن را منع کردند که این سلاحها را در وقت جنگ
 باید بر آورد و بعد از آن پانڈوان با یکدیگر مجلس کردند که مدت یازده سال است که ما
 در بیابان سرگردان شده میگردیم و نزدیک رسید که میعاد دوازده سال تمام شود
 و یک سال دیگر نمایان در خلق بسریم حالا مناسب آنست که از اینجا برگشته باز بگریست
 برویم و فکر دفع در وجود من کنیم برین قرار غم مصمم بر اجبت کردند و موسی اشراف
 گفت که شما بشاید پیشتر میرویم از اینجا روان شدند از آن راهی که رفته بودند برگشتند
 بر همان آن راه چنانچه اول بدرقه شده بودند حالا هم رهبری کردند تا آنکه از تمامی
 کوستان گذشته بکامیک بن رسیدند و روزی این برادران نشسته بودند که گرد
 و غباری عجیب پیدا شد علاماتی که باعث پریشانی خاطر باشد ظاهر شدن گرفت
 گفتند به بینید که ما اینجا ایما یا از کسی غائب هم هست آخر معلوم شد که
 بهیم سین غیت بشکار رفته بود راجه جیش و در و پدی و برادران را با ارجن و دوهم
 پرو هست سپرده خود متوجه بیابان شد مطلب آنکه خبری از بهیم بیاید پیشتر رفته و دید
 که از دلمای بزرگ بهیم را ناگردن فرو برده همین سر و چشم بهیم نمایان است راجه جیش

११८

२५

بهیم که آن حال دید چشم بر آب کرد چندانکه بهیم را طلبید بهیم جواب نتوانست داد و
 راجه جد بهشتر را در دایم بسیار سخنها در میان آمد آخر راجه جد بهشتر دست خود را بر
 او نهاد و فی الحال از دایم بصورت آدمی ظاهر شد و نام جد بهشتر را بزرگان را ندان
 گرفت راجه جد بهشتر را دعا و ثنا گفت و پرستش کرد راجه جد بهشتر گفت که تو نام
 من از کجا دانستی و احوال خود را بگو آن از دایم که بصورت آدمی شده بود گفت که
 من پیشتر راجه بودم نهک نام من است ولایت بسیار در تصرف داشتم روزی چنان
 را میگردم تا سنگها من مرا دروازند در آن بر منی صاحب نفس بود چون از من
 آزار یافت مراد عای بد کرده گفت که تو از دایم شوی من دانستم که دعای آن برین
 روز نخواهد شد آخر پشیمان شدم از دایم پرسیدم که من کی از صورت از دایم خلاصی خواهم
 یافت آن بر من گفت که زمانیکه راجه جد بهشتر که صاحب خیرات و نفع رسان مکارم
 بخلاق است از بعد از برگشته بیاید تو خدمت او کنی آنوقت ازین حالت نجات
 خواهی یافت بعد از آنکه پایی او بر تو رسد از برکت پشت پایی او تو از گناهای پاک
 خواهی شد و باز آدمی خواهی شد از دایم چون این سخنان گفت راجه جد بهشتر را دعا
 کرده گفت چنانچه تو ما را نجات عطا کردی تو هم از محنت خلاص شوی چنانچه من
 حاکم ولایت خود بودم بعیش و عشرت گذرانیدم بدرگاه الله تعالی دعا میکنم که تو
 هم به سلطنت برسی و بعشرت و شادمانی گذرانی برای همین گناه بهیم بدار
 ترا آسیب رسانیدم این گناه مرا عفو کنی راجه جد بهشتر او را نوازش بسیار
 کرده او را وداع کرده دست بهیم را گرفته بکان خود آمد چون بجا میگردید
 هوای برشکال رسید که پیشتر آن و بر کهنان نیز بمقرب خوبی آب و هوای برشکال
 پیش راجه جد بهشتری آمدند تا آنجا موسم را بگذرانند راجه ایشان را دلبری بسیار
 کرد و ایشان صحبت و هشت شب در روز معرفت خدا تعالی میگفتند روزی برین زمان
 پیش او آمده گفت که شما را بشارت باد که کش میوزد و ارکا صحبت درین شام آید
 و دیگر مار کند پیه که پیشتر می آید که بهمه باب از موسس بزرگتر است در نزد علم و معرفت

سخنان دلبنده و حکایت بی نظیر قمرین خود ندارد بکده اشتیاق دیدن تو و از تخیل
 تمام می آیند پانژوان را از شنیدن خبر آمدن کشن جیو و مار کندیه خوشحالی بر
 خوشحالی افزود درین اثنا کشن جیو و مار کندیه دست بهما زن کشن جیو بر لب
 سوار شده رسیدند راجه جد بهشتر و برادران و دهموم پرو بهت پیش کشن جیو آمد
 دست بردست نهاده بایستادند کشن جیو هر کدام را در کنار میگرفت و احوال گذشته را
 می پرسید و هر کار را که از ایشان درین مدت مسافت بطور آورده بود تیر تیر می کرد
 بجا آورده بودند یک بیک پیش کشن جیو بیان کردند کشن جیو ایشان را دلدار می
 بسیار کرده گفت که مردانه باشید ایام شاد و مانی شما رسیده و ایام محنت از شما بر طرف
 شده مخصوص ارجن قصه جنگ کردن با ما دیو و پیشتر رفتن و کشن دیوان
 و پاک نمودن عالم و آموختن هنرهای تیر تفنگ و غیره تفصیل با کشن جیو بیان کردند
 کشن بر مردانگی تا تعجب نمود و دست او را گرفته بوسید باز کشن با ارجن گفت که
 پسر تو ابهمن که از سپهر را متولد شده و تو گذشته آمدی الحال بزور برابری هم
 میتوان گفت و بپدر برادر من ابهمن را علم تیر اندازی و فنون سپاهگری خوب
 آموخته است القصه چون کشن گفت که از احوال فرزندان که از در ویدی متولد
 شده اند بهتر اطلاع دارم که همه بصحت و سلامت اند چون کشن جیو از فرین حکایت
 فارغ شد از مار کندیه راجه جد بهشتر پرسید و گفت که چون صفت بزرگی و اخلاق
 حمیده شما بسیار شنیده ام خاطر از حد زیاده مشتاق است میخواهم که اخبار پشیمان
 و احوال گذشته و حکایتی مناسب حال فرمایید و از روزگار گفت و محنت بسیار رسید
 صحبت شما و غریزان و شنیدن سخنان ایشان دل را قوت تمام می بخشد بهر حال از
 عجایب و غرائب عالم آنچه دیده اید بیان فرمایید مار کندیه گفت که روزگار را رسمی
 قدیم است که بیک رفتار میگرد و گاهی راحت می بخشد گاهی رنج و درد در حالت فرغت
 خود میگذرد صاحب تهو و ظاهر میشود اما عاقل و دانا کسی است که در وقت محنت صبر و
 تحمل را شعار خود سازد و رنج و راحت دنیا را خواب و خیال داند از این لکیر و ازین

خوشحال نباید بود که تا چشم برهم زدین این روزگار گذشته است و راحت تمام هم نزدیک
 رسیده است و این محنتی که شمار پیش آمده است مناسب حال راجه شت برت است و
 قصه او چنان بود که راجه شت برت بعبادت خدای تعالی مشغول میبود و روزی بکنار
 آب بغسل کردن رفته بود ناگاه ماهی خوروی پیش راجه آمد و گفت که درین آب ماهی
 کلان هست مرا میخورد من بپناه به تو آورده ام که مرا از دست او خلاص کن این ماهی
 همان بود که زنا را این شده بود و در علم مندان همین اوتار ماهی است راجه ماهی
 بگیرت و در آفتاب که همراه داشت بانداخت آن ماهی بزرگ شد چنانچه در آفتاب
 نگنجید راجه آن ماهی را از انجا برد آورده در پشت کلانی انداخت آن ماهی آنجا هم
 کلان شد راجه ماهی را از انجا هم بر آورده در چاهی انداخت ماهی باز کلان شد
 از آن چاه هم در گذشت راجه آن ماهی را بر آورده در دریا انداخت ماهی در
 دریا هم کلان شد چون راجه دید که از انجا هم کلان میشود جانی دیگر از دریا بگریز
 نمدید ماهی را بگذاشت خود روان شد آن ماهی بر راجه گفت چنانچه تو جان مرا خلاص
 کردی من جان ترا از بلا خلاصی میدهم پس راجه را گفت که کشتی کلانی زود
 تیار کن و در آن کشتی با کسانی سوار شوای ماند و طوفان عظیمی در دنیا پیدا خواهد شد
 هفت دریا بزرگین یکجا خواهند شد راجه شت برت از هر حیوانی در کشتی آورد و هفت
 پسر برهنان را در کشتی در آورد تمام تختها و نهالها و درختان را همراه گرفته بود آن
 ماهی راجه را بفرمود که ریسان بار هست کنید و گفت که ریسان را در کشتی بندید
 و یک سر ریسان را در شاخ من ببندید و سر دیگر در کوه چانچل که اندکی از آن آب
 ننگرفته است بند کن راجه چنان کرد از آن طوفان آن کشتی چنان می لرزید
 که برگ درخت از باد تنه مار کند و راجه جد بشتر گفت که من مستغرق در عبادت
 بودم که خبر از آن کشتی نداشتم ناگاه طوفان مرا از زمین در برودگاه در موج آب
 غوطه میخوردم و گاه بر سر آب می آمدم بخاطر گذشته که آیا چیزی باشد که من دست
 در آن بزنم و ازین غرقاب نجات یابم ناگاه درخت بری که در دریا می شیرت

بنظر من در آمدن خود را باورسایندم و دوست در یکی از شاخهای آن درخت زدم
دیدم که در یک برگگی از برگهای آن درخت کودکی نشسته انگشت خود را می‌کشد
مراجعت آمد که در چنین طوفانی این برگ چگونه مانده است گفتم یا باری تعالی
این طفل چه کس است که در چنین بلا بسلامت مانده است چون این سخن گفتم
این طفل مرا بدم در کشید از راه بینی در شکم آدم در اینجا تمام شد با و دید با و اکثر
ملک با دیدیم با خود گفتم که این چه تماشاست که من می بینم متفکر شدم که کجا بودم
و به کجا افتادم این در خواب است یا بیداری ناگاه ندانی بگویش من رسید که تو
و انعم میخواستی که همه قدرت ما را به بنی این قدرت را به تو نمودیم حالا بجای خود
برو بهمان راه که رفته بودم باز گشتم ساعتی بهیوش گشتم چون بحال خود آمدم خجسته
که همان آب و همان درخت و همان کودک بنظر من در آمد آن کودک چنان
صاحب جمال بود که هرگز آنصورت ندیده بودم آن طفل که بزبان انگشت پاک
خود را می‌کشد حالا دیدم که چار از آن نوشته است و شانه با و دست بر بدن او
دیدم چون مرادید بخندید من گفتم تو چه کسی او گفت تو بر همین بسیار بیدار
علم را میدانی و آن کرشمه را ندانی که آن همه منم که آب شده ام و عالم را
گرفته ام و بنظر تو در آمدم که ترا فرو بردم و عالم را بتو نمودم و باز آورد من
گفتم چون همه قوتی چرا خود را بیک صورت نمی نمودی تا یقین من همان مرتبه
حاصل میشد او گفت که چون آب همه عالم را فرو گرفته است و در همه جا
و بنیاد دنیا و عالم بر آب است ازین جهت یک مرتبه خود را بصورت آب نمودم
تا بدانی که آب یکی از مناظر من است و مرتبه دیگر بصورت طفل بنظر تو آمدم چرا که
طفل را نعم نیابت و همیشه خودش میباشد از ان با نصورت ظهور نمودم که ترا
اندر دون بردم و آنها را به تو نمودم تا بدانی که همه منم و در هر حکمی مرا بصورتی و
زنگی میباشد درست جگ سفیدم و در تپا سنج و در دوایر و در کلک سیاه
میباشم بعد از آن گفت که تو چون خدمت من بیا کردی و پدر از تو راضی

شده بود ترا عمر دراز را دم مار کند می گفت که چهار جنگ را دیدم و تجربه بسیار حاصل
 کردم حالا مقصود ازین حکایات آنست که شما هم ازین محنت با عملکین مباشید این
 مشقت را بر شما مانند خوابی خواهد گذشت راجه جدید شتر و برادران و درویدی
 ازین حکایات بغایت خوشحال شدند و پامی مار کند می را بوسیده بعد از آن
 التماس کردند که حکایت دیگر گذشته را بیان کنید مار کند می گفت که در او ده
 راجه بود بر پچیت نام یک روز بشکار رفته بود آهوی بنظرش در آمد راجه از عقب
 آن آهوی پ تاخت هر چند سعی کرد با و نرسید در بیان افتاد راجه گریه و زاری
 و میچکس همراه خود نداشت هیچ خوردنی هم همراه او نبود از دور عرضی دید انجاست
 و آب بخورد و او پ را بدرختی بست و برگهای نیلوفر که بر زمین افتاده بود بر توکیه کرد در آن
 حالت خودش آوازی بگوش رسید آن راجه حیران شد که درین بیابان هر دو گوشت
 از کجا پیدا شد چون نگاه کرد دختری چهارده ساله را دید که در غایت خوبی گل می چیند
 راجه خواست که با و رغبت پیدا کند با و گفت که اصل و نسب تو چیست آن دختر نام
 و نشان را بیان کرد راجه گفت که بیا با تو صحبت بکنم او گفت من پیش تو می
 اما بشرطی که بعد از صحبت دشتن بمن بحضور من آب نه طلبی تا زمانی که من پیش تو
 باشم می باید آب اصلا در نظر نیاید راجه آن شرط را قبول کرد و آن دختر پیش راجه
 آمده نشست با یکدیگر حرف و حکایات میگفتند درین اثنا لشکر راجه پیدا شد و
 خدمتگاران او از هر چهار طرف جمع شدند راجه سوار شد و دختر را در محضه سوار پشته
 همراه خود بخانه برد با وی چندان الفت پیدا کرد که هیچ یک از زنان خود صحبت ندا
 راجه شب و روز در محل آن دختر مشغول میشد و یک ساعت بیرون نمی آمد روزی
 وزیر او و کلاسی راجه پیش رانی کلان کس فرستادند که باعث چیست که راجه بیرون
 نمی آید رانی گفت که راجه با این دختر که همراه آورده است عهد کرده است که در حضور
 او آب نه طلبند و جایکه او باشد آب حاضر نکنند و یک ساعت بی او نباشد و بیرون
 نمی تواند آمد که مبادا کسی بحضور او آب بطلبد و باعث جدائی آن دختر گردد ایشان

گفتند که ما باغ ساخته ایم که در آنجا آب نیت بر آید گفت که در آن باغ باشد و
 گاهی آن دختر صحبت دارد و گاهی به سر دیوان به نشیند و بکار و بار ملک بر داند
 راجه میخوان کرد در آن باغ قرار گرفت آن دختر صحبت میداشت هرگاه بدیوان صحبت
 هم سازی مردم می آمد آن دختر را همراه می آورد اگر راجه تشنه میشد از پیش آن دختر
 بر میخواست و بیرون آمده آب میخورد و روزی راجه بر سر دیوان نشسته بود راجه تشنه شد
 برخاست دختر را بمنزل برد و خود بیرون آمده آب بخورد و چون راجه اندرون باغ آمد
 عوض کلانی در آن باغ بدید که پیشتر از آن ندیده بود آن دختر راجه گفت که مرا بگذار
 که بروم و آب بخورم راجه او را نصحت داد چون آن دختر آن رسید در آن آب
 در آمد و غایب شد راجه هر چند تفتش کرد پیدا نشد راجه چون بکناره آن حوض آمد
 دختر را ندید غوک را دید که در کناره حوض نشسته است راجه در دل خود گمان کرد که
 این غوک زن مرا خورده است راجه حکم کرد هر جا که غوک بوده باشد بکشید کسان راجه
 هر جا که غوک را می یافتند می کشتند تا روزی یک غوک پیش راجه آمده گفت که چرا بگو
 کشتن من مردمان را تعین کرده راجه گفت برای آنکه یکی از شما زن مرا خورده است
 آن غوک گفت که او دختر راجه من بوده است تو او را بگذار که ترا از و چیزی حاصل نخواهد شد
 راجه گفت من بغیر از و زندگانی چه طور کنم و آنچه بجهت او مرا به نشود قبول دارم تو او را
 البته برای من بیا غوک گفت فرزندانی که از و متولد شوند خوب نخواهند شد راجه
 گفت من او را هر عیبی که دارد قبول دارم پس آن غوک برفت بعد از محطه همان
 دختر پیدا شد راجه از و دیدن او بنایت خوشحال گشت صدقات بسیار داد بعد از این
 از و سه پسر بوجود آمد نام یکی شل و دیگری دل و سوم بل چون ایشان بزرگ شدند
 راجه جایی خود را به پسر شل نام داد و خود در جنگل و بیابان رفته در عبادت اکتفا
 مشغول گشت شل روزی بر عرابه سوار شده بشکار رفت آموخه بفرش در آمد شل از
 عقب آن آموخه عرابه چندان براندا که اسبان مانده شدند بهلبان بر راجه گفت درین
 نزدیکی بر منی هست دو اسب کمره خوب دارد اگر آن دو کمره ما برین عرابه بنشیند تا

۱ شل
 ۲ دل
 ۳ بل

این آهورا بگیرد راجه شل بفرمود تا پیش آن برودن آن دو کرده بجاریت بیارند کسان
 راجه رفتند و آن دو کرده را از بر همین بجاریت آوردند و بشتر طانکه چون راجه از سواری
 فارغ شود اسپان مرا بمن باز بدید راجه آن اسپان را بر عرابه خود بست و آن عرابه
 زود را ندانی الحال بان آهور سیده او را نزد آنگاه گفت که این اسپان لایق
 بادشاه است از همان راه بشتر خود آمد بر همین چون دید که اسپان نه آوردند شاگرد خود
 پیش راجه فرستاد آن شاگرد پیش راجه آمده اسپان را طلبید راجه گفت این اسپان
 لایق بادشاهان است تو در عوض آن دو گاو و برکه مثل شامروم را گاو بهتر است
 شاگرد او اتری نام داشت پیش آن بر همین باز آمد و حکایت را گفت بر همین خج
 برخاست و نزد راجه آمده اسپان خود را از طلبید و گفت که این اسپان را بر من
 بمرن داده است و یکم از آن فرزند آب و دیگری فرزند آتش اگر بمن نخواهی داد
 ترا خوب نخواهد شد راجه گفت در عوض آن چهار پد و یکم بگیر بر همین گفت ترا
 مناسب نیست که اسپان مرا نگاهداری بهتر آنست که بخوشی مرا بداده باشی
 بر تو نرسد راجه اعتراض شده بفرمود که این را بکشند آن بر همین همان لحظه
 افسونی خواند چهار دیو آمده حاضر شدند او گفت که این را بکشید دیوان راجه را
 کشتند ارکان دولت بر او داد و دل نام را بجای او نشانند بعد از آن بر همین پیش
 دل آمده اسپان خود را بطلبید دل اسپان را نداد بر همین گفت که بر او تو اسپان
 مرا نداد بسزای خود رسید اگر تو هم خواهی داد بسزای خود خواهی رسید دل بر او
 اعتراض شد بکسان خود گفت که تیر و کمان مرا بیا رید تا این بر همین را بر نم که
 برادر مرا کشته است مردم تیر و کمان آورده دادند بر همین گفت چون اسپان
 مرا نمیدی اختیار داری راجه خواست که او را بنزد بر همین دعا کرد و راجه را گفت
 که پس خود را بزن راجه بی اختیار تیر بر پسر زده بکشت بعد از آن گفت که دیگر زن خود را
 بزن راجه چون تیر بر کمان نهاد زن راجه دویده بر پای آن بر همین افتاد و گفت مرا
 دیهن گناهی نیست مرا بخش بر همین گفت ترا بخشیدم آنگاه راجه را گفت که مرا بزن

२ आत्रेय

تمام به بنیم چون منیر فی راجه هر چند خواست که او را بزند و ستش یاری نداد و بی قوت
 راجه فرستش هر دو با بر من بنیا و گریه و زاری کردند زن راجه گفت که من می کنم
 راجه میگوید که بفقرا آزار رسان او نمی شنید آخر به سزای خود رسید بر من بر
 رحم آمد گفت از تو خوشنود شدم هر چه خواهی از من بطلب زن راجه گفت از تو آن
 می طلبم که فرزند مرا زنده کن و گناه شوهرم عفو کن و اسپان خود را بگیر بر من و حاکم
 فرزند او زنده شد و از گناه راجه در گذشت هر دو سپ خود را گرفته بخانه خود آمدند
 این قصه را بر راجه جد من گفت راجه پرسید که کسی از تو هم در عمر زان دست مار کند
 گفت که راجه بود اندر دشمن نام در ایام حکومت خود خیات بسیار میکرد چون فاش
 یافت او را بزرگ بودند تا زمانیکه در دنیا ذکر خیات او بسیار میکردند او در سرگ می بود
 چون مدتی گذشت یاد او فراموش مردم شد موکلان سرگ بر راجه گفتند تا ذکر خیر تو
 در دنیا باقی بود در اینجا جای تو بود و حالا ذکر تو از زبان خلق بفتاد و دیگر اینجا جایی تو
 نیست راجه گفت من در دنیا خیر بسیار کرده ام از زبان مردم ذکر من چون افتاده
 ایشان گفتند تو بزمن برو اگر میچکس از ساکنان دنیا ترا بشناسد باز ترا اینجا
 بیاوریم این گفته او را از بهشت بدر کردند و کس همراه او بدینا فرستادند تا گواه باشند
 که اگر در دنیا او را کسی بشناسد او را باز بزرگ رسانند و گرنه گذاشته باز کردند راجه بزمن
 آمده مرادید از من پرسید که مرا می شناسی گفتم همیشه در تیرتها میگردم و در یاد آتشی میباشم
 از خود و کسی دیگر خبری ندارم او از من پرسید که کسی که در عمر از تو زیاده باشد بنشان ده
 گفتم پراپا برن نام چند که در کوه باخیل میاند از من زن زیاده دارد او بشکل استی شکل شده
 مرا بر پشت خود سوار کرده نزد چند مذکور برود و دید که چندی بزرگ در خرابه نشسته است راجه
 پیشش آن چند رفت باو گفت که تو مرا می شناسی چند فکر بسیار کرد و گفت من ترا
 نمی شناسم راجه گفت هیچ در دنیا از تو بزرگ ترست او گفت که در فلان لاب بوتیار میست
 ناز می جنگی نام که از من بسال کلان ترست راجه گفت پس آنرا بمن بنمای پیش او
 بروم چند همراه او شد او را بکناره آن تالاب آورد جانیکه آن بوتیار بود آن تالاب

۱۶۷۷۷۷۷۷

۲۷۷۷۷۷۷۷

۳۷۷۷۷۷۷۷

१ इन्द्रधनुष

اندر من سرنام دشت همین راجه در ایامی که در دنیا بادشاهی دشت آن تالاب ساخته
چون من در راجه و چند آنجا رسیدیم پیش آن بوتیا که نام آن ناری جنگه بود رفیقیم راجه
تو مرا می شناسی گفت من خود نمی شناسم اما در اینجا سنگی پستی هست که بسیار از من کلان
ترست بیا تا نزد او بروم شاید که او ترا شناخته باشد پس من و آن هر سه پیش آن سنگ پستی
رفتیم که اگر بپای نام دشت راجه از او پرسید که تو اندر من را می شناسی سنگ پست چون
فکر کرد دریافت راجه را شناخت آغاز کرد که گوید که من در قعر زمین بودم آن راجه
در دنیا جاک کرده بود چندان آتش افروخته بود که قعر زمین از آن آتش گرم شده بود
من بجهت آن گرمی آتش باین تالاب آمدم و سکونت گرفتم از آن وقت درین آب
میباشتم آن دو کس که همراه راجه آمده بودند چون گواهی آن سنگ پست را شنیدند از
آسمان محضه آمده او را بران سوار کردند باز بفرنگ بردند مطلب ازین حکایات است
که هر کس بدینا عمل نیک میکند آخرت او آفرامی یابد بعد از آن مار کند و قصه دیگر بجهت
راجه جدیتر میگفت که کوشک نام رکعیشری بود عبادت الله تعالی میکرد روزی
جانوری بخال بر رکعیشر کرد رکعیشر نظر غضب بران جانور کرد و همان لحظه آن جانور
بر در رکعیشر را ازین گمان شد که حالا دعای من استجاب میشود هر کس را که دعای
خواهم کرد او پلاک خواهد شد روزی بطلب رزق بشهر رفته بود بجان نه زلی که او خد
شوهر نیکو میکرد بی رخصت شوهر هیچ کاری نمیکرد از او چیزی طلبید زن بخدمت او
مشغول بود هر چند رکعیشر از او چیزی طلبید او بی رخصت شوهر نداد رکعیشر بطلب
برونگاه کرد آن زن پیش رکعیشر آمد و گفت بر چند تو عبادت بسیار کردی هنوز
دشمن خود را رفع نکردی رکعیشر گفت دشمن من کیست زن گفت دشمن تو غضب
دخترت خیال آن جانور کرده که او را کشتی بهمین خیال خواستی که مرا بکشی زاهد
دعا بد آنست که آنچه رضای خداوند تعالی باشد بران صبر نماید که چون جانوری را
کشتی گمان بردی که حالا عبادت من مقبول شد نمیدانی که آن تمام نقصان است
عابد آنست که بخواند و دیگران را بفرماید تا بخوانند و عبادت کنند نه آنکه نظر غضب کنند

२ अकुषार

३ कौशिक

تو اول نیک و بد و ثواب و گناه را بدان بعد از آن خود را عابد نام نه در متلاپور
صیادیت ترا پیش او میباید رفت و از و ثواب و گناه را باید آموخت آن کج گفست
تو راست میگوئی من نفس خود را مغلوب ساخته ام حالا بقول تو پیش آن صیاد
میروم آن رکبشتر بشهر متلاپور بر رفت خانه آن صیاد تحقیق کرد چون پیش او آمد
دید که او گوشت آه و گوشت گاو میش سفرو شد چون چشم آن صیاد بر آن رکبشتر
افتاد گفست خوش آمدی از آن زمان که آن زن مرا بتو نشان داده است
من انتظار تو بودم رکبشتر حیران شده با خود گفست که آن زن چگونه دانست که
من آن جانور را کشته ام و این صیادی میکند و جانوران میکشد و میماند که
آن زن مرا پیش او فرستاده است من خود هیچ نبوده ام و نفس و بیایسته
شد آن صیاد گفست این حالت مرا برضای مادر و پدر و آنکه هیچ نامحرمی به نظر
خیانت نمی بینم ازین حاصل شده است من از نیجت درین شهر مقام اختیار کرده ام
و راجه این شهر بر هیچکس ظلم روا نمیدارد و همه مردم بکار خود مشغول میباشند و
و همه مردم از عدل راجه آسوده اند و این صیاد را من نمیکشم از دیگران گوشت
خرید میکنم و میفروشم و هر چه از آن حاصل میشود قوت مادر و پدر و عیال میکنم و من
گوشت نمیخورم ای رکبشتر مر دانست که دایم در رضای خداوند تعالی باشم هر کس نیک
عمل است و نیکی میکند خدای تعالی نیکی را ضائع نمیکند و نخواهد کرد رکبشتر گفست تو
چه را لباس صیادان میباشی و گوشت میفروشی صیاد گفست گناهی از من موجود
آمده بود و بر منی را رنجانیده بودم او دعا کرد که من این کار میکنم باز گناهی این
که قرار شد من تو هم بدان اگر بدی کنی جزای آن البته تو میرسی آن رکبشتر از و
آداب بندگی آموخت بعد از آن از و رخصت گرفت و عبادت میکرد تا بمرازد خودت
ما رکبشتری مثال این حکایات بسیار براجه جدیتر گفست راجه را گفتار او بسیار خوش آمد
در نیوقت که راجه جدیتر و برادران از گوه برگشتند و ازین از پیش اند آمده بدو
جنگ کرد این خبر بگوروان رسید بسیار غمگین شدند با هم شته مصلحت کردند که در غده

پاندهوان نزدیک رسیده است و ایشان این نوع کار را کرده اند و ارجین از اندر مهر با
عجایب آموخته است اگر ایشان را قوتی میشود مردم جمع شوند و احرصا ایشان را بشنود
در جودین گفت پیشتر از آنکه ایشان لشکر جمع کنند بر سر ایشان میاید رفت که خاطر
از ایشان جمع گردد و میدانستند که اگر بجنگ پاندهوان رفتن را به دهر تراشت بگویند
او بان را ضعیف خواهد شد پس پیش دهر تراشت آمده گفتند که گلماسی اسپان گلماسی گاوان
و گو سفندان مادر کامیک بن میچند رخصت میخواهم که بدین آنها بروم و دهر تراشت
گفت در اینجا پاندهوان هم هستند من از رفتن شما را ضعیف نمیشوم اگر چه شما لشکر عظیم
دارید اما احرصا پاندهوان نخواهد شد من شنیده ام که ارجین از مها دیو و اندر سلاح با
آدرده است اگر او جهان اسلحه با شما جنگ کند شما را هلاک خواهد کرد لشکر گفت مطلب ما
این نیست ما را با پاندهوان کاری نیست ایشان در اینجا بعبادت مشغول اند با محبت دین
گله اینجا میرویم با ایشان کاری نداریم دهر تراشت گفت که اگر کاری ندارید اختیار از پس
در جودین بفرمود تا لشکر از اطراف عالم طلبند عرابه با و اسپان و آقشانه و غیره را
همراه گرفته متوجه کامیک بن شدند تا عظمت و شوکت خود را به پاندهوان نمایند منزل
بمنزل تا با کامیک بن رسیدند و در آن نزدیکی فرود آمدند و هر روز بشکار میرفتند مطلب
ایشان این که پاندهوان بشنوند که در جودین باین شوکت آمده است بفرمود تا
هر جا که درین نزدیکی جایی خوب باشد بجهت او عمارت عالی میافروختند و مردم انعام
وافر میداد و بخششهای فراوان میکرد و این خبر به پاندهوان رسید و در آن نزدیکی
تا آلابی بود که تعلق بچترسین گندم داشت کسان در جودین خواستند که در کناره آن تالاب
منزل بجهت در جودین راست کنند کسان چترسین همه جمع شده گفتند اینجا تعلق
ما داریم شما چه کسایند که در اینجا منزل راست میکنید مردمان این گفتگو را بدو جودین
گفتند و فرمود که این ولایت تعلق با ما و شما بر وید منزل راست سازید با کسان
چترسین و کسان در جودین جنگی عظیم شد آنها مردمان در جودین را کشند چون
این خبر بدو جودین رسید اعتراض شد با تفاق کردن مسکن همه برادران بال لشکر تمام

بجنگ درآمد و با ایشان و با کسان خیرسین جنگی عظیم شد آخر گندم بران بر کور و ان غالب
 آمدند کسان در جودهن همه روی بگیریز نهادند در جودهن و کرن و سکن مانند چون
 کرن این حال را دید اعتراض شده در نوح ایشان در آمده چندین کسان ایست
 و نایب و کرد آخر کسان خیرسین کرن نختند او را بسیار زدند و در جودهن را با اهل محال
 گرفتند چون سکن این حال را دید و دیگر نیز نهاد و ایشان در جودهن را گرفته بودند
 نزد یکان در جودهن زاری کنان پیش راجه جدی شتر قهه گرفتاری در جودهن را گفتند
 راجه جدی شتر بر خیرسین اعتراض کرد بهیم سین گفت که من میدانم که در جودهن آمده که
 عظمت و شوکت خود را بنماید خوب شد که آنچه ما را بدر جودهن می بایست کرد خیرسین و
 کسان او کردند بگذاردند تا هر جا که خواسته باشند ببرند راجه جدی شتر گفت ای بهیم سین
 چنین نباید گفت ما هیچ برادریم و ایشان ضد برادر حکم یک لشکر داریم ما را کمک البته میاید
 کرد اگر با هم جنگ شود آن زمان ما جدا ایم و ایشان جدا حالا در جودهن را از دست خلاص
 خلاص میاید کرد و منت بر سر در جودهن خواهد ماند بعد از آن ارجن و نکل و سدید پور
 فرمود که شما بروید اگر بصلح او را بگذارد بهتر و الا آن زمان جنگ خواهد بود و بهتر
 او را خلاص کرده بیارید لشکر در جودهن نیز همراه ارجن شده رفتند چون خیرسین
 و کسان او رسیدند ارجن با ایشان گفت که شما بزرگ اید و ایشان اولاد و برادر
 اند برادران اند خوب نیست که ایشان را باین حال می برید ایشان را بگذارد خیرسین
 گفته ارجن قبول نکرد آخر در میان ایشان جنگی عظیم شد گندم بران نکل و سدید پور از
 عراق انداختند و بر سر ارجن زور آوردند ارجن تیرهای دیو بدست گرفت گندم بران تیرهای
 در جودهن را گرفته بطرف آسمان متوجه شدند ارجن چندان تیر به هوا انداخت که راه
 آسمان برایشان بست خیرسین گندم برپ که سردار گندم بران بود و دعا کرده پنهان شد
 ارجن را تیر می زد ارجن چون تمیدید هرگاه آواز گمان او بر می آمد ارجن بر پنهان آواز
 تیر می انداخت و تیرهای او را در راه نیز خیرسین گز خود را بر ارجن انداخت ارجن تیر
 بران زد که گزیده باره شد خیرسین چون آواز بدید خنده کنان برابر ارجن آمد و یکدیگر را

در یافتن راجن پرسید که چه بود که تو با من جنگ کردی چهره سین گفت که اندر مرگفت
 که ارجن فرزند من است و مرا از جنگ منع کرد ارجن گفت که حالا در وجود من با گنبد چهره سین
 گفت اگر راجه جد مہشتر بفراوانید او را بگذارم و گرنه او در بند من است او را نخواهم گذاشت
 پس همه بنجدیت راجه مہشتر آمدند چهره سین در وجود من و اکثر عیال کوروان که بند کرده بود
 پیش راجه آورد راجه جد مہشتر چهره سین را دریافت در وجود من و همه عیال ایشان را
 از بند گرفت همه را از بند خلاص کردند بعد از آن چهره سین در خدمت اندر رفت گفت
 که مردم من کشته شده اند اندر از آسمان امرت بارید و هر کس که کشته شده بودند از
 گندم بران و کوروان همه زنده شدند کوروان از پانڈوان بسیار شرمندہ شدند و در
 تیر بر خواری کوروان بنجدید راجه جد مہشتر او را منع کرد تمام فرزندان و زنان کوروان را
 طلبیدہ مہانی کرد و بدر وجود من گفتند که ازین گرفتاری غلجین مہاشد گاہی فتح میشود و
 گاہی ہزیمت بعد از آن راجه جد مہشتر همه ایشان را رخصت کرد در وجود من غلجین شرمندہ
 میرفت کہ ہزار بار بیشتر از مرگ راضی بود کہ پانڈوان او را خلاص کردند و انچنان شکستی کہ
 یافتہ بود چون نزدیک بمنزل خود رسید همه لشکر خود را رخصت داد بمنازل خود رفتند
 در وجود من در آب گنگ غسل کردہ ہانجا بگوشہ نشست و یا سچکس ملاقات نمیکرد
 سخنانہی آمد کرن در نیوقت پرسید چون از احوال در وجود من خبر نہاشت کرن گمان برد
 کہ در وجود من فتح کردہ آمدہ باشد در برابر او بایستاد او را تعریف کرد کہ مثل تو راجہ بزرگ
 می بایکہ آن طور گندم ہر بان را کہ میچس حرف ایشان نمیشود منہم کردی و در وجود من
 نخل میشد چون کرن بسیار بگفت در وجود من او را نزدیک خود طلبیدہ گفت کہ تو
 خبر مانداری کہ گندم ہر بان مرا بردہ بودند و انچہ بر سر او گذشتہ بود از جنگ ارجن و انچہ
 راجہ جد مہشتر با و کردہ بود بہ تفصیل بکرن گفت و باز گفت کہ ہر چیز را انقدر تفاد
 نکرد کہ عیال ما با آن خواری پیش پانڈوان بردند و در و پدی بر ایشان خندید ہزار
 بار مردن بہتر از آن بود کہ اشکی اگر غیر منم پس این خواری نمیدیدم حالا میخواہم کہ خود
 بسوزم و یا نہر خوردہ بمیرم بہر طور کہ باشد خود را بکشم و روی مردم نمایم و قہی کہ سخنانہ

بروم آن مردمان که ما را از رفتن منع میکردند حالا چه خواهند گفت بعد از آن بدوستان
 گفت که من این سلطنت را قبول میدهم همه فرزندان و لشکرها بتومی سپارم من
 بگوشه رفته از مردمان کناره کرده عبادتی کنم و ساسن بنیاد گیریه کرد و گفت که
 اگر آفتاب بزمین آید تا هم از من این گستاخی نمیشود بعد از آن همه برادران
 و پاسبانان در جود من افتادند که ازین خیال بگذرکن گفت که پانژوان حالا در ولایت
 تو میباشند چنانچه دیگر لشکری در رعیت از دولت تو نمیوزند ایشان همان طوری
 حکم فوکران دارند تو را چه و صاحب ایشان یکی مرتبه ترا خلاص کرد
 باشند چه شد نه انعم نباید خورد شکن گفت که کرن راست میگوید اگر ایشان بکلی
 برای تو این خدمت کرده باشند این همه ترا غم نباید خورد مردانه باید بود کس
 بادشاهی ترا نگرفته است تو چرا دلگیر میباشی در جود من گفت پس چند روز مرا بگذراند
 تا من سحری که میدادیم بکنم پانژوان را بکشم در جود من همه مردم را از پیش خود دور کرده
 آغاز افسون کرد و موکلان در آنوقت پیش در جود من حاضر شده گفتند که تو حالا
 این افسون را بگذر که بعد یک سال در میان پانژوان و لشکر جنگ خواهد شد با شتاب
 شما خواهیم بود و پانژوان را خواهیم کشت در جود من باین سخن بسیار خوشحال شد
 بعد از آن همه برادران و خویشان نزد در جود من آمدند و بالتاس بسیار او را در منزل
 او در زندان سجدت بهیکم تپامه رفتند بهیکم تپامه گفت که من نمیگفتم که شما خودی
 کرده پیش پانژوان مرید حالا معلوم کردید که بچه غرت و حرمت باز گشتید گند بر بان
 شمار بسته پیش پانژوان بروید اگر پانژوان نمی بودند شمار میکشند اما پانژوان
 نیکو کار بودند که حق خویشی بجا آوردند که شمار خلاص کردند و خبری نگفتند چون بهیکم تپامه
 ملاست بسیار کرد کرن بکوردان گفت که شما هر مرتبه پیش این پیرلی عقل میبروید و
 او تعریف پانژوان میکند و آنها را بر شما ترجیح می دهد ایشان گفتند اری نه من میدنم
 بعد از آن کرن گفت که ایشان جگ کردند و خیرات و انعام بسیار دادند و نام نیک
 پانژوان در اطراف عالم شد شما از دیدن اینطور چیزها نمیکین شدید حالا محبت است

که شما هم مثل ایشان جکی بکنید و اموال و اشیائی که در قمار از ایشان گرفته اید صرف نماید
تا نام تنگی شمارا هم شود و اعتبار زیاده گردد و بر تقدیر یک در آخر حال پانڈوان بنشمار
ظفر یا بند باری اموال ایشان را تلف کرده باشید از تلف اموال حسرت برندگورون
برین قرار دادند و در استعداد جگ شدند کسی به طلب پانڈوان فرستادند و گفتند که
ما میخواستیم که جمیعتی عظیم شود جکی بکنیم می باید که شما هم آمده بجا اتفاق فرمایید ایشان جواب
دادند که یک جگ که کرده ایم این نتیجه داد که در میان ما و شما این طور خصوصت افتاد
که هنوز از شرط قمار بدر نیامدیم یک سال دیگر از میعاد مانده که در میان خلق پنهان بمانیم
ولی عهد نام نشان باشیم بعد از آن وعده خود وفا کنیم انشاء الله تعالی در میان ما
و شما معرکه خوب خواهد شد مگر که جنگ خواهیم آمد حالا که شما جگ میکنید اختیار این
مانمی آئیم گونیده برگشته پیغام بدر جودهن گفت و در جودهن کرن را بفرمود و چنانچه
ارجن هر چهار طرف عالم گردیده مال و متاع حاصل کرده آورده است تو هم برو هر که را دلی
از قبائل همراه گرفته مصاح جگ تیار کن کرن برفت همچنان کرد مالهای ولایت را آنچه
توانست بهمرسانیده بدر جودهن گزید و همه را جها متفق شدند تا در جودهن
جگ کرد و بعضی از خویش آمده گفتند که تو خاطر جمع دار که جگ تو آن طور جکی شده
است که به تقویت آن بر پانڈوان ظفر می یابیم و ایشان را منظم می سازیم
پانڈوان هم هرگز این طور جگ نکرده بودند بدر جودهن را این تعلقات بسیار خوش
آمد بعد از آن فرمود که اهل مجلس را خوردنی بخوراند کرن سوگند خورد که بعد
ازین جگ تا ارجن را نکشم یا بهارانشویم آمدیم بر قصه راجه جدره شتر چون
پانڈوان بکامیک بن رسیدند اوقات بمیوه و برگ درخت های بیابان میگذراندند
و بر زمین خواب میکردند و دزدی پانڈوان دلگیر بودند ناگاه بیاس پیداشد ایشان
را تسلی داد و گفت که خاطر جمع دارید در عنقریب ایام خوشحالی روی خواهد داد
بزرگان گفته اند که ریاضت آنست که خیرات به فقراد مساکین بدهد و خود تشنه
و گرسنه باشد در راه خدای تعالی راجه گفت مرا به ندانم که مستحقان بدیم یا بس

بهترین انعام و خیرات آنست که در تنگی و بی فوالتی بدو شمایر اندک و بیش
 دسترس دارید و هیچکس را محروم نمیکند از دیدن نگاه خداوند تعالی چون ضایع شود
 حکایت یک برهمن که در حالت افلاس گریسته را سیر کرده بود و بان ثواب بالا
 آسمان رفته از مقربان شد شمانه شنیده آمد راجه جدمشتر پرسید که این حکایت
 چگونه بود بیاس گفت که در زمین کور و خجسته برهمنی بود و خوشه چین بزرگ نام که اوقات
 خود را اهل و عیال خود را از وجه خوشه چینی میگذرانید و هیچ کس از عیال و هشت سال
 در آن ولایت تحت اقتاد آن برهمن خوشه چینی نمیکرد تا آنکه بعد از یازده روز
 از غله صحرائی که بکشت و کار کس تعلو نداشت بهم رسانید و اهل و عیال او
 خوشحال شدند که باری بعد از یازده روز فاقه خواهد شکست چون آن غله را پس
 دسترس کرده بخت آن طعام را شش حصه کردند و هر کدام میخواستند تا بخورند که
 سد رمق ایشان بود در همین وقت برهمنی غریبی در باسام نام که نذرش بالا
 گذشته بصورت فقیری ظاهر شد و از برهمن چیزی سوال کرد و گفت که ما را چند روز
 که گرسنه ام و بی قوت شده ام برهمن حصه خود را بوی داد تا بخورد و بعد فراغ طعام
 او پرسید که توسیه شده گفت هنوز نه آن زمان فرزندانش هر کدام بر ضای خود
 و شوق دل حصه خود را بوی دادند از قوت خود گذشته دل او را بدست آوردند
 در باسا گفت که من برای امتحان شما آمده بودم چنانچه می شنیدم آن بختان بدیم
 که شما بنحایت ست از خدا خواستم که شما را نیک جا دهد و در همان ساعت جامی
 محفه از عالم بالا که زبان هندی آنرا بوان گویند فرو آوردند تا آن برهمن را به سرگ
 برند برهمن از آن کسانیکه محفه آورده بودند پرسید که شما تعریف سرگ بکنید ایشان
 گفتند که در آنجا هیچکس را غم نیست بیا برین محفه سوار شو تا ترا به بیم و هر تعریفی که
 خواهد بود در راه با تو خواهیم گفت راجه جدمشتر از بیاس پرسید که بغیر از صفت
 سخاوت و کرم دیگر کدام صفتهاست که آدمی بواسطه آن سایه قربت خدا میباید
 شود و او را بر آسان بزند یا گفت که غیر از این صفات دیگر هم بسیارست مثل آنکه

در نوع نگوید و زیر تیغ کشته شود و بجا هر دو باطن پاک می دارد و از خلق نداند و بداند کسی نخواهد این طور مرتبه نیک حاصل میشود و آنکس داخل بهشت میشود و بعد از آن بیاس تعریف بهشت و بیان لطافت هوای آنجا و دیگر خوبی ها از آنچه مشهور است است یک بیک بخد مت راجه جدی شمر گفته از نظر غائب شده روزی راجه جدی در خواب دید که آهوان کلان پیش آمده داد خواهی میکنند که از بسکه شما درین بیان سکونت گرفتید و شکار جانوران کردید تمام جانوران تمام شدند اگر چند روز دیگر هم قرار خواهد گرفت هیچ نسل مانده راجه جدی در ویدی را آنجا گذاشته هر پنج برادران روان شدند جائیکه در ویدی را گذاشته بودند و کمیشری عابدی ترن بنیام و دهموم را و نیز جمعیتی برای محافظت در ویدی گذاشته بودند با نژوان جنگل جنگل کرده میگشتند و در ویدی که تنها مانده ناگاه راجه جدی رسید و نام که برای کتبی از ولایت خود بر آمده بود در آن جنگل گذر کرد چون فطرش بر ویدی افتاد داخل شده با خود گفت که هیچ زنی برابر این من نداشته باشد خوب است که همین را ببرد این معنی با خود قرار داده اول یک دوست خود را که کوٹ گاتیه نام داشت و سر راجه سورتی بود طلبیده با او در ویدی را پیغام کرد من راجه در راجه زاده ام در اصل و نسل از پانڈوان کمتر نیم مناسب آنست که همراه ما بیای تا این محنت بکلیب یافته بعیش و عشرت بگذرانی میفست که صاحب جالی چون تو باین طور پریشانی کشد کوٹ کاسه چون این پیغام باو گفت در ویدی سخنان او را بر روی او با آزد و گفت که شغال را می رسد که تبسیر حد شیران دخل کند با وجود آنکه پانڈوان زنده باشند کسی راجه مجال که در حرم ایشان نظر بدید بنید کوٹ کاسه نا امید شده پیش راجه رفت آنچه در ویدی گفته بود باو گفت که چیده تعجبی طاقت شده پیش در ویدی رفت در ویدی چون دوست که راجه نزدیک است بطریق مهالی اول او را تعلیم کرد و بهای مناسب برای نشستن او داده در ویدی خواست که او را مهانی کند آهوان را که پانڈوان شکار کرده پیش در ویدی فرستاده بودند خواست که پیش راجه نزد کند

वृत्तादि
कवि

अथ

कोटिकास

सुर

راجہ جید رتھ بزور و ضرب درویدی را بر عرابہ خود نشاندہ روان شد و دہوم و
ترن ہندم عابد ہر چند راجہ را منع کردند و قبول نکرد ایشان راجہ را دعائی کرد
گفتند کہ زود تر جزای این بد عملی خواہی یافت در زمانی کہ جید رتھ درویدی امی
اول راجہ جد ہشتر آگاہی شد و شگونہای بد روی نمود مثل اینکه در زیر عرابہ
آفتاب دید و پزند با فریاد میکنند و آہوان در گریہ آمدند با برادران خود گفت کہ
خاطر ما از جانب درویدی جمع نیست اگر غلط نکنم اورا واقعہ پیش آمدہ است ہمہ
برادران را گرفتہ قصد کا میک بن نمودند از آنجا روان شدند تا منزل خود رسیدند
خبر یافتند کہ درویدی راجہ جید رتھ گرفتہ میسر و عرابہای خود را بہرعت تمام راندہ رسیدند
چون جید رتھ آواز عرابہا شنید از درویدی پرسید کہ عرابہ سواران چہ کسانند کہ
می آیند او گفت کہ آن پانڈوان اندیچ برادر نزدیک تومی آیند جید رتھ بر گشت
بایستاد بایشان جنگ عظیم کرد و آخر مغلوب شد درویدی را گذاشتہ روی بگرفتہ
نہا و راجہ جد ہشتر درویدی را گرفتہ برگشت و قصد دیگر نکرد اما ارجن و ہسین
تعاقب نمودہ جید رتھ را و شگیر کردند و سرش را تراشیدہ پنج پائل بر سرش گذاشتند
چنانچہ غلامان را میکنند پیش راجہ جد ہشتر آوردند راجہ جد ہشتر گفت کہ این راجہ
نیاید آنرا از بند خلاص کنید ہمیں گفت کہ این گنگار درویدی ست ہر چہ
درویدی در حق او بگوید بران عمل باید کرد درویدی گفت بمنہ رسید حالا از پیش
دور کنید ہمیں دست او را گرفتہ گفت کہ تو حالا اسیر درویدی ہستی باید کہ بر بالی او
افتی و اقرار غلامی کنی راجہ جید رتھ گفت کہ شاہان مرا بخشیدہ اید من غلام شدہ ام
ہر کہ از اصل و نسب ما خواہد بود او ہم خانہ زاد شاہ خواہد شد راجہ جد ہشتر چون حاجی
و غریبی و غم و تنہی او دید قسم کردہ گفت شما بار دیگر چنین کار نخواہید کرد و در خانہ کی
نظر بہ نخواہید نمود جید رتھ از کردہ خود پشیمان شدہ عذر خواہی بسیار کرد ازین
شرمندگی سجنانہ خود نمیتوانست رفت از آنجا بجانب ہر دو ارزفت و در گنگ غسل کرد
در عبادت رب العالمین مشغول شد مطلب آنکہ حق تعالی مرادش سر بدہتہ تانہ

پانژوان انتقام بگیریم چون بدرگاه خداوند تعالی محنت کسی بر باد نبرد ناگاه پانژوان
پیش جید رتبه آمده پرسیدند که مقصود تو چیست جید رتبه گفت که ای مهادیو جیو
پانژوان مرا بسیار بیعت و بی حرمت کرده اند و مرا تراشیده با انواع خواری جاجا
گردانیده اند نبوغی که از شرمندگی بخانه هم رفتن نمیتوانم حالا از شما التماس آن میدانم
که مرا تفاؤل کنید و قوتی به بخشید که بر پانژوان غالب شوم و انتقام خود را از ایشان
بگیرم مهادیو جیو گفتند که بر چهار برابر از غالب خواهی شد بخلاف یک برابر که آن جن
ترا برود ترس نخواهد بود جید رتبه گفت بجه تقریب او مغلوب نشود مگر رتبه او از شما
زیاده است مهادیو جیو گفتند رتبه او از من زیاده نیست اما بتقریب اینکه کشن مرلی
و حامی دوست و اندر را با نسبت پیری و دوستاری است و برای خاطر آنها
ترا تفاؤل نکردم و تیر خاصه خود را با بخشیده ام بنا بر آن از سخن خود چون گروم که
داده خود را ازو چون بستانم تو این تیر و سلاح که خاصه ماست این را بگیر و کار بفرما
که بران چهار برابر از غیر از ارجن ظفر خواهی یافت و بجایی که در که را که در قوت و زور
مثل ارجن است مغلوب خواهی ساخت مهادیو جیو سلاح خود را که پاشش است نام داشت
به جید رتبه عنایت کرده او را تفاؤل داده غائب شدند بعد از رفتن جید رتبه
پانژوان روزی نشسته بر احوال پریشانی خود تا سفت میخوردند و از ستم زمانه و جور
روزگار ضعیف بتیانی داشتند ناگاه مار کندو پیش پانژوان آمده و لاسای
پانژوان نمود راجه جید رتبه مار کندو گو گفتند که هر روز با از دست زمانه می بینید که
چه محنت تازه روینماید و چه غم بی اندازه میرسد کاشکی میدانستم که این پریشانی
تا کجا است و بطریق خلاص ازین در طه چیست در کار خود چنان خرابی دارم که شربت کاه
برای هیچ پدیده نیست مار کندو گو گفت که هیچ محنت نباشد که بالای آن تصور نتوان کرد
آن سیخ و بلا از ایشان خداوند است که بند بخانه الهی است و آدمی که در بند می افتد بهتر ازین
نیست که دل خود را در خدا نهد و کار خود بدو سپارد و تا وقتی که داند که او را از بلا خلاص
سازد و پیش از رسیدن آن وقت نالیدن و بی طاعتی نمودن سودی ندارد و محنت

۱۰۳۳

۲۴۱۸

۳۰۱۸

۴۰۱۸

۵۰۱۸

۶۰۱۸

۷۰۱۸

۸۰۱۸

۹۰۱۸

۱۰۰۱۸

۱۱۰۱۸

۱۲۰۱۸

۱۳۰۱۸

۱۴۰۱۸

۱۵۰۱۸

۱۶۰۱۸

۱۷۰۱۸

۱۸۰۱۸

۱۹۰۱۸

۲۰۰۱۸

۲۱۰۱۸

۲۲۰۱۸

۲۳۰۱۸

۲۴۰۱۸

۲۵۰۱۸

۲۶۰۱۸

۲۷۰۱۸

۲۸۰۱۸

۲۹۰۱۸

۳۰۰۱۸

۳۱۰۱۸

۳۲۰۱۸

۳۳۰۱۸

۳۴۰۱۸

۳۵۰۱۸

۳۶۰۱۸

۳۷۰۱۸

۳۸۰۱۸

۳۹۰۱۸

۴۰۰۱۸

شما زیاده تر از محنت راجه رام نخواهد بود و مگر حکایت او نه شنیده اید راجه جده شهر رسید
که حکایت رام چگونه است ما کند یو گفت در او ششخصی بود و از او لاد آفتاب که او را راجه
میگفتند او پسری داشت و شترچه نام و این و شترچه سه زن داشت یکی کوشلیا و
دیگری کیگی و سومی شترالوشلیا از راجه یک پسر آورد و او را رام نام نهادند و
را هم یک پسر شد او را بچه نام نهادند و شترالوشلیا را هم دو پسر شد یکی بچه و دیگری شتر
و در زبان آن و شترچه از فرزند زاده نامی بر پا را دین نام دیوی بود که ده سر داشت
و را دین پسر بشروا بود و بشروا پسر شتر و شتر پسر بشروا بود و ان را دین چند
برادر دیگر داشت از همه بزرگتر گبیر بود و نام دیگری که بکرن و شتر گبیر و دیگر
و دیگر خواهری داشت شتر پنهان نام و این را دین بنایت قوی و زبردست بود یکبار
با برادران خود و خواهر بگنبدان کوه رفتند و دیدند که گبیر برادر کلان برزانی می
بشروا نام شده است ایشان چون برآمدند رفتند پدر با ایشان بیج التفات نکرد
ایشان را از آن بسیار غیبت آمد ترک خدمت پدر کرده خدمت برادر رفتند تا ده هزار
سال با خود رده خدمت برادر کردند بعد از آن ده هزار سال دیگر از یکپا شده بود
و ده هزار سال دیگر بگری که از درخت می افتاد آنرا میخوردند بعد از آن بکوه بدری
رفتند را دین آتشی عظیم برافروخت و یک یک سر خود را بریده در آتش می انداخت
چون نه سر خود را در آتش انداخت همان لحظه بر جا حاضر شد و گفت که ای فرزند محبت
من پنج بسیار کشیدی من از تو خشنود شدم دعا کردم جهان ساعت سرای او درست
شد و بنایت صاحب جمال شد گفت که تو به صورتی که خواهی توانی آن موت بر آن
را دین گفت که چون تو از من خشنود شدی از تو ان میخواهم که چنان دعا کن که مرا
از دیو و سنگ و آهن و آب و بار و آتش و چوب و دانه و جو و دیو تا و کوه از کف
و پری و جن و گندهر و شیطان و جحوت غیر ترسی نباشد ایشان مرا ضرری نتوان
رسانید بر ما آنچنان دعا کرد آنچه دعای را دین بود مستجاب شد بعد از آن بر ما
بگو بکرن گفت که تو هم از من چیزی بخواه او گفت من از تو زور و قوت بسیار خواهم

و میخواستیم که چون من ز رحمت بسیار کشیده ام خواب میکرده باشم بعد از آن بیدار شدم و گفتم
 که تو هم چیزی بخواب و گفتم من میخوابم که از من بدی نشود و تیر که تو از من بدی نشود و تیر که تو از من بدی
 چون من دعا از برها یافت اول او را بشمار لنگارفت آنرا از برادر کلان خود کبیر گرفت
 و محضه او را که با سان میرفت از او گرفت پدرش بشمار او را بار او را هر چند گفت که این محضه برادر
 کلان را بگذارد او را قبول نکرد و بشمار او گفت چون سخن ما را نمی شنوی آنکس که ترا خواست
 محضه را از تو خواهد گرفت و بیکس را از از میسر ساند و یوتها آنرا از پیش برها گرفته گفتند
 که شمار او را ا قوت داده دید او ما را میکشد برها گفت که بیکس حریف او نخواهد شد مگر
 پسر دستم چون او بدینا خواهد آمد انتقام شمارا از او خواهد گرفت ایشان گفتند که رام آبی
 خواهد بود و با دیو چون حریف خواهد شد برها گفت که مغروری خود آدمی را بنظر خود آورده است
 از نجات و قتی که او پیش من است ما س میگردانم آدمی را نبوده خدا می تعالی را او را از آدمی
 خواهد کرد و دیگر میمیان را هم نام نبوده است و مغروری این کرده که آدمی میمیان پیش من
 دارند ازین بکبر از دست آدمی و میمیان هلاک خواهد شد شما همه بروید و در خیرسان میمیان
 قوی و زبردست که برابر ده هزار و صد صد فیلان زور داشته باشند پیدا شود و او را هلاک
 سازید و یوتها بجای خود باز گشته باز آمدند و از قضا دل برها فرزندان ایشان بصورت میمیان پیدا
 پیدا ایش ند بخت بزرگ هر جا که میخواستند میرفتند بخت با و در یک چشم زدن میخواستند رفت
 از بدی بخانه دستم چهار فرزند متولد شدند او را بسیار خوشحالی رو داده این برادران فرزند نشود
 یافته انواع علوم پیش استاد میخواندند و در فن تیر اندازی و زرش کشی گیری بسر آمدند و پدر چهار
 که خدا ساخت از برای دم دختر جنگ اجه تربت که سبنا نام داشت خواستگاری نمود این سبنا چون
 در حسن نظر داشت رام نیز همانطور بود و بکس ایشانرا امیدید حیران میشد هر دو با هم بغایت محبت
 صحبت داشتند بعیش و عشرت میگذرانیدند چون سحر در چهره رام معانه کرد و در روز و کلا
 طلبید اجضو خاص عام او را جان نشین خود سازد و بخان برای جلوس و ساعت خوب
 اختیار کردند که در دژ شره که منزل ششم بود از منازل بیت و منطکانه درین صحنه شکار و جنگ میباشند
 که راجه تیر میخواست که بخت بهتر از مغرور ساخته رام سیر کو شکار و سیر خود سازد از شنیدن این خبر

۱ نیکو

۲ سبنا

آتش غیرت در جان کیکلی افتاد راجه دسترته باو محبت بسیار داشت کیکلی در وقت
خاص باو عرض نمود که تو بمن عهد نموده بودی و بارها میگفتی که هر چه از من
خواهی طلبید بخواهم و او یقین میداد که در فرموده تو خلاف نیست اما الحال
از تو التماس آن میدارم که مرا در میان خدمتکاران ممتاز و سرفرازانی راجه
دسترته گفت آری هر چه بطلبی از جان و دل حاضر ممال و ملک و غیره هر چه خواهی
از تو دریغ ندارم بخواه کیکلی گفت من شنیده ام که نوازش بسیار و سلطنت و تخت
برای را میچند میا ساخته میخواهی که او را جانشین خود سازی درین معنی بر من
بنایت شتم میشود اگر تو مهربانی بر من میکنی پس بجز پسر مرا قائم مقام خود سازی
تا مراتب خود او را بدی و رام را اخراج کن تا او جلا وطن شده راه صحرا و بیابان
بگیرد راجه دسترته چون این سخن شنید بنایت دلگیر و متفکر شد و هیچ نگفت و کار را
حیران شد با خود گفت اگر گفته کیکلی نمیکشم پس خلاف وعده میشوم و هم جگر گشته
فست قصه مختصر چون رام ازین ماجرا آگاه شد و حال پدر را معلوم کرد و زحمت
پدر آمده قدم بوسید و راه جنگل و بیابان گرفت و پسرش را همراه او بفرستاد
چون خبر رفتن رام به بیابان شنید از غصه و غم سر خود را پیمیده از فراق فرزندان
بنیستاد جان بجزا داد و بعد از واقعه شدن راجه دسترته کیکلی بر همه زمان اوجه شتر
غالب شد و دست تصرف در انداخت پسر خود بهرت را از پیش خالان او طلبید
تا راجه شود چون بهرت آمد مادرش اول مراسم ماتم شوهر بجا آورده بعد از آن بحضور
اعیان و ارکان دولت باو گفت که پدرت از عالم رفت و برادرت رام که شریک
بالادست و قوی بود و پسرش را میخواست او قبول کرده حالا این ملک و ولایتی عظیم
دلی شریک دلی سیم ترا میسر شده می باید که شکرانه الله تعالی بجا آورده مردانه قدر
در ملک نمی و چراغ پدر را روشن سازی بغیر از خاطر دل جمع بکومت پسر داری
ازین سخنان پدر و برادران را یاد کرده بگریست و بسیار بیباقت گشت باو گفت که
تو از بی عقلی دشمنی حرص و نیا از شوهر خیری طلبیدی که او از غصه آن مرد حالا

مرا تکلیف میدی مطلب توانیست که منم آواره شوم رام برادر من که بجای پدر بود
 او چارولی عمدن شده که راه جنگل گرفت مرا خوش نمی آید که در دنیای فانی برای چند روز
 حکومت کنم معلوم است که این حکومت به پدرم چه وفا کرده که مرا خواهد کرد اگر بار دیگر
 تو این سخنان بمن خواهی گفت خود را خواهم گشت بعد از آنکه من نباشم چنانکه بی شوهر
 ماندی بی پسر هم میشوی آن زمان اختیار داری هر چه خواهی بکنی کیکی چون دید که
 او درین وادی نمی آید و قبول نمیکند گفت در ترقی تو بودم تو قبول نکردی شش
 باش پس بخت بوزرا و وکلا گفت که اگر رضامندی من میخواهید هر چه بگویم قبول
 بکنید و آن اینست که ما و شما و هر سه ما دران برای طلب رام برویم و عذر خواهی
 نموده او را باز آریم تا او را چه باشد ما خدمتگاری او را بجان و دل بجا آریم
 القصد بخت و ما دران و اعیان ملک از خواص و عوام مطلب رام از شهر برو
 آمدند خبر یافتند که رام گنگ را گذشته نزدیکی کره مانکیور گذر کرده بکوه چتر کوٹ
 رفته همه ایشان جمع شده آنجا رفتند تا آنکه در چتر کوٹ هم را دید که بصورت شایان
 برآمده لباس از چرم آهو پوشیده و موئیهای ژولیده بر سر دارد و تیر و کمان
 بدست گرفته با چنمین و سیتا در بیابان سیر میکنند اوقات از برگ درختان و
 گیاه صحرائی و میوه جنگلی میگذرانند اول بهرت بیای او افتاد و ماتم گرفته و زاری
 از سر نو بنیاد کردند بعد از آن در حرف و مکایات مشغول شدند بهرت از رام آتش
 کرد که بجانب ملک خود قدم رنجه فرماید اهل عالم انتظار شما دارند ما همه در خدمتگاری
 شما خواهیم ماند رام هیچ وجه گفته ایشان قبول نکرد و گفت که چون پدر ما بواسطه
 خاطر کیکی و خاطر جوئی او وعده کرده بود او وقت التماس آواره شدن من ظاهر کرد
 پدر من خاموش ماند از روی شرم بر روی ما هیچ نگفت من خاموشی او را
 رضا دانسته قدم در بیابان نهادم و قنیکه میخا و خواهد گذشت و آن وقت خواهد بود
 من بشهر خواهم رسید تا به بنیم که خدای تعالی چه میکند چون بهرت از و نامید
 گفت که فعلین چوبی خود را عنایت فرمائید که او را بجای تلج بر سر خواهم داشت

و بهر مشکلی و مصی که پیش خواهد آمد از توجه فعلین چوبی مرا آسان خواهد شد پس رام
 فعلین چوبی خود را بدار ایشان محبت گرفته روان شدند چون بمرت شهر او رسید به شهر
 در نیامد و گفت که افسوس است که در اینجا بزرگان حکومت میگردند بی رضای ایشان
 بطور سبکدست پردازم بنا بران در ویی که حالا انرا نندگان نمیکویند از او و
 سه کرده اینجا بواقع است فعلین را در اینجا نگا داشته حکومت میکرد و رام
 از اینجا روان گشت بجای سربنگ نام که رهیشری بود رسید و از اینجا به دژنگ رفت
 بود و باش اختیار کرد اینجا شورپ نکما نام خواهر را و ن بصورت خوبی برآمده پیش
 رام آمده گفت که مرا بخواه رام گفت که من یک زن دارم دیگر نمیخواهم بعد از ان
 نزد چمن آمده گفت که تو زن نداری مرا قبول کن او گفت که من بی حکم برادر خود
 رام هیچ کار نمیکنم چمن پیش رام آمده گفت که من این زن نمیخواهم در او و ضاع
 آدمی نمی بینم رام از رهیشان که در ان جنگل بودند پرسید که این زن چه کسی است
 ایشان گفتند که خوب کردید که ازین زن بازی نخورید این زن آدمی است
 دیوت شورپ نکما چون دانست که ایشان مرا شناخته اند بهمان صورت اصلی
 خود برآمده قصد خوردن ایشان کرد چون بر رام دوید رام تیری بر بنی او زد
 بنی او را برید شورپ نکما از اینجا پیش کمر برد و خورد رفت و گفت که دو کس
 در فلان جنگل میباشند یک زن صاحب جال همراه دارند و ایشان بنی مرا بریده اند
 پس که دو دو کهن و غیره چارده هزار رو جمع شده بجنگ رام آمدند رام خیانت را ندان
 کرد که تمام دیوان را بکشت بعد از ان شورپ نکما پیش را و ن رفت را و ن پرسید
 که بنی ترا چه شده است او قصه رام و چمن و خوبی سیتا و رفتن کمر و دو کهن بر سر
 ایشان و کشتن رام لشکر او را تمام بار را و ن گفت را و ن اعتراض شده گفت که او
 چه کسی است که بنی خواهر مرا تراشیده است من رفته به بنیم که ایشان چه کنند که این کار
 کرده اند بکناره آمده بر محفه که بر جا داده بود سوار شده از دریا بگذشت در آنجا
 که اطل وزیر را و ن بود او را غل کرده بود میانند مایچ از رهیشری شنیده بود که

१११ भा
 २६१ हक
 वन

व्यर
 (२६१)

مرگ را و در بدست را میچند خوانند درین جنگل آمده عبادت خداوند تعالی میکرد باین امید که
 رام او را بکشد را و در پیش مایح آمده نشست مایح از خوردنی و میوه آنچه بود به را و در داد
 چون از خوردنی فارغ شد مایح از را و در پرسید که درین نزدیکی باعث آمدن تو چیست مگر
 در لشکرا محل نیافته باشی را و در گفت که درین نزدیکی دو کس میباشند و زنی صاحب جمال
 همراه دارند و بنی خواهر مرا بریده اند و چهارده هزار دیوان مرا کشته اند من میخواهم که
 که ایشان را بکشم مایح بر او ن گفت که این چه عقل است هرگاه شخصی چهارده هزار دیوان
 بیک مرتبه کشته باشد تو او را کی میتوانی کشت را و در او را علامت کرده گفت که تو
 نمی ترسی که کسی چه قدرت داشته باشد که برابر من تواند ایستاد اگر یک کار مرا بکنی
 بهتر و الا ترا میکشم مایح با خود گفت اگر گفته او نکنم مرا بکشد خوب نیست بر او ن گفت
 چهار سیفر مالی را و در گفت که تو بصورت آهوی شو که تمام از طلا باشد و با نجا برو چون آن
 ترا خواهد دید بشوهر خود خواهد گفت که این را بگیر چون شوهرش عقب تو خواهد رفت
 من این زن را گرفته به لشکا خواهم برد پس مایح بصورت آهوی طلا بر آمده پیش
 سیتا رفت سیتا او را دید بسیار خوشوقت شده با رام گفت که این آهوی گرفته
 بمن ده رام بچپس را برای نگاهبانی سیتا گذاشته خود در پی آهوی روان شد هر چند
 خواست که تیر کم خطای خود را بر آهوی اندازد فرصت نیافت آهوی پیش او میرفت و بخطر
 از نظر غائب میشد و بزنگی دیگر بر می آمد عاقبت رام دشت که این آهویت در دشت
 فرمیده تا آنکه بقوت تمام بر آن آهوی تیر زد در وقت رسیدن تیر آهوی فریاد کرده نام سیتا
 بچپس بزرگان آورد این فریاد گوش بچپس و سیتا رسید خیال کردند که نگر رام را زخته
 رسیده است که در دمنده فریاد میکند با رامی طلبید سیتا بچپس را گفت که بخیز و بر بفر
 بگیر که او را چه واقع رود او است بچپس گفت که همچنین در عالم کیت که رام را تواند زد تو
 دو ساعت توقف کن شاید که رام بیاید اگر نخواهد آمد آن زمان مرا ضرورتی که برای
 او برویم و مرا صحبت محافظت تو گذاشته است مناست که در آنها گذاشته بروم سیتا
 که مگر ترا خوش می آید که رام را عاقله روی دهد اگر تو نمیری خود را هلاک میام بچپس را

ضرورت شد بطلب رام روان شد چون از نظر ستیا غائب شد راون بصورت شلسی
 برآید نزد ستیا آمده گفت چیزی بمن بده ستیا از روی اعتقاد او را اکرام کرد و خیال
 اینکه او فقیری و محتاجیت و کمبود را ندانسته پاره از میوه پاک غذایی او بود آورد
 شاسی باو گفت که من راون را جبه لشکرا ام از برای گرفتن تو خود را باین صورت
 ساخته ام از من مترس ماین بگفت و بصورت اصلی خود برآمده بر ستیا طاعت گشت
 و مقدمات فرسید آنسیر در میان آورده گفت که رام فقیه است بیکس از خاندان آواره
 صحرا بعد از میگردد تو همراهی او را با خود چه قرار داده چاره اقبال نمیکنی تا صاحب دولت
 باشی بر همه زمان من حکم تو جاری خواهد شد سقا گفت اگر آسمان زمین شود و زمین
 آسمان گردد و ممکن نیست که من غیر از رام شوهر دیگر قبول کنم از پیش من دور شو من
 میدانستم که تو فطر بداری ستیا دست و پا افتانده خواست که در صحرا رفته خود را
 پنهان سازد راون دست اندازی کرده موی سر ستیا را گرفته بر دوش انداخته
 بطرف لشکرا روان گشت ستیا دران زمان رام رام میگفت و چیز بر زبانش
 نمیزفت چون راون در هوا میفت اگر کسی که چایو نام داشت شنید که زنی رام را می
 میرود و این چایو باراج و سر تھ محبت بسیار داشت بشنیدن نام رام دانست که
 ستیا را کسی در دیده میبرد او سر راه را دن گرفت و بنقار و چنگلها با و جنگ بنیاد
 نهاد بمقدار طاقت خود بدن را دن را خراشیده بمرتب که راون غرق خون شده بمخرج
 گشت راون در قهر شده و شمشیر کشیده بازو و پیران کرکس برید و آن کرکس بر
 زمین افتاد و اطمینان را گرفته روان شد ستیا هر جا که از هوا جانب زمین میدید نمیدانست
 که جایی نراهدی و عابدیت زیور و زرنیه خود را از دست در گردن و بازو می کشید
 و در انجایی انداخت برین امید که شاید رام برای طلب من درین راه بیاید
 همین طور بر خاک و آب روان و درخت سایه دار که میدید یک چیز خود را به یادگار
 میگذاشت تا دید که سر کوی بلند که موک نام پنج میمون یکجا نشسته اند ستیا جاس
 زرد از جامه های خود بران کوه بانداخت ستیا با دل ماتم زده و خاطر اندوختناک

گویی کنان و جامه دران میرفت تا آنکه بلنگار سپید را دران او را در محل خود بریزد
 آیدیم برقصه رام چون رام آید و تیر و بنجان بر گشت در راه همچین را دید رام او را
 ملاست کرد که درین بیابان دیوان بسیار سکونت دارند سیتا را چرا تنها گذاشته
 آمدی همچین ماجرای خود و سیتا تمام گفت و در خاطر رام پیشانی و خواری افتاد
 و دلش گواهی داد که سیتا را واقع پیش آمده باشد خالی از علت نیست چون
 بنزل رسیدند سیتا را ندیدند بجایت اند و بناک شدند همچین را از نیش بسیار کرد
 بطلب سیتا هر چهار طرف روان گشتند تا رسیدند آن کرکس که برای سیتا برآورد
 جنگ کرده بود رام را گمان شد که شاید همین کرکس برده باشد تیر و کمان بدست گشت
 بقصد آنکه کرکس را بزند کرکس فریاد برآورد که من از دوستان پرتو رام را دران سیتا را
 از همین راه میبرد من با او با ندازه خود جنگ کردم او را مروج ساخته او را شمشیر زد
 باین حال رسانیده است رام تیر و کمان را گذاشته پیش آن کرکس آمده پشتیت و
 احوال سیتا را از او تحقیق کرد که را دران او را بچه نوج برود که رام طرف رفت بعد از آن
 کرکس گفت که از خدا میخواهم که مرگ من در قدم تو باشد پس بجانب رام فکر کرده
 همان بداد رام آتش افروخته آن کرکس را بسوخت بعد از آن پیشتر روان شد
 رام پیش پیش میرفت و همچین از عقب رام بود درین اثنا دیوی همچین ملاقی شد
 او را بدین نهاده فرود بود همچین فریاد برآورد که رام را طلبید رام چون نگاه کرد که
 نیست و دیوی کلان ایستاده است رام تیر و کمان گرفته بدست راست او تیر انداخت
 بعد از آن شمشیر کشیده آن دیو را که کبند نام داشت بکشت همچین فی الحال از شکم او
 بیرون آمد چون دیو کشته شد نگاه از بدن او شخصی دیگر بصورت نیکو و نورانی
 بدر آمده بجانب آسمان بلند میشد رام پرسید که تو چه کسی او گفت که من گند هر پ
 بودم بسوای نام داشتم روزی پیش بر جا سرود میگفتم در اولی خطا کردم بر بهرام
 دعای بکر کرده گفت که تو بصورت دیوی خواهی شد من گفتم کی ازین صورت
 خلاص خواهم شد بر بها گفت وقتی که رام برای تفحص سیتا باین راه گذر خواهد کرد

१ कवच

२ विष्णु

१ पपा
२ अष्य
३ सूक
४ सुयोव

ترا رام از انصورت خلاص خواهد کرد حالا از برکت تو به دعا رسیدم بجای اصلی خود رسیدم
چون تو مرا از انصورت خلاص ساختی منم ترا نصیحت میکنم که چون تو از اینجا پیشتر می روی
مالابی ست دنیا نام در آن نزدیک کوی هست که گویم که نام در اینجا میمونی سگر تو نام میباش
تو پیش او برو و حقیقت خود را ظاهر کن او زنی وار و نام زن او را برادرش که بال
نام دارد از تو گرفته است تو زن او را از برادر گرفته به سگریو بدی بعد از آن او
لشکر خود را که میمونی بدست اند خواهد طلبید و در خدمت تو بار او را جنگ خواهد کرد
وزن ترا از تو خلاص خواهد ساخت بسوایس گند هر پ این سخن را به رام گفت خود
بجانب آسمان روان شد رام از حکایت آن گند هر پ حیران ماند آنگاه چنانچه
او گفته بود رام و بچمن از آنجا روان شدند در راه رام سیتا را یاد کرده گریه بسیار کرد
به درخت و کوی که میرسد میگفت که آیا سیتا هم ازین راه گذر کرده باشد از آن
کوه و درخت می پرسید که از سیتا هم خبر داری بچمن رام گفت که تو پسر راجه دیشتر
و همه مردم را تو نصیحت میکردی و عقل می آموختی اگر تو تاب نداشت با نداشتی حق
که برادرت بهرت و غیره بزرگان برای ولایت می طلبیدند نصیحت ایشان را
قبول نکردی و خود را در اندوه انداختی حالا وقت بی طاعتی نیست کاری میباش
چنانچه آن گند هر پ گفته است خود را بسگریو میاید رسانید پس روانند و خود را
به پیاسر و در رسانیدند و در آنجا غسل کردند بعد از آن بجانب مسکن سگریو آمدند
سگریو ایشان را از دور دید بامردم خود گفت که این دو کس بجانب من می آیند آیا
چه کس باشند پس همنوت را که وزیر او بود بفرستاد که احوال ایشان را بپرسد همنوت
آمده پرسید بچمن گفت که این شخص رام است پسر راجه دیشتر من برادر کمتر بلکه غلام من
همنوت چون نام رام شنید بسیار خوشحال شد فی الحال بازگشته گفت که این پسر راجه
دیشتر هست سگریو با همه لشکر با استقبال رام آمد رام را به قطعه تمام بناد خود آورد و
مسانی بسیار خوب کرد رام گفت که سیتا را ما دن بده است میخواهم که بر سر لنگا بروم و
زن خود را خلاص کنم سگریو گفت که همچنانکه ترا واقع شده است مرا میردست داده است

زن من تا را برادر من بال بزور از من گرفته برده است رام گفت که من زن ترازو
دست بال خلاص کنم سگریو گفت اگر شما این کار کنید من با همه لشکر خود در معیت تو
باشم بارون تاجان در بدن داشته باشم جنگ کنم تا زن ترازو خلاص سازم وقتی که
راون سیتارا میرد سیتا جامه خود را برهن کوه انداخته بود و درام رام گفته بود
هنونت آن جامه سیتارا پیش رام آورد و همین گفت که این جامه سیتا است آن گاه
یقین دانستند که این رام است همه برخاسته در پای رام افتادند آنگاه بادشاهی
سیمونان را به سگریو داد و جاسوسان خبر آمدن رام و بادشاه ساختن سگریو را به بان
بال از کمال مغروری فی الحال متوجه جنگ رام و سگریو شد سگریو چون بال را دید از بیم
برخاسته با و جنگ در آمد و ایشان چندان با هم جنگ کردند که تمام بدن ایشان غرق
خون شد و رام نمی شناخت که بال کدام است و سگریو که ام داین بال قوی و در
بود چون هنونت داشت که نام بال و سگریو را از هم فرق نمی کند ماله سگریو را که پیش
او بود و گردن سگریو انداخت رام آن زمان داشت که سگریو این است پس تری
بر کمان نهاد و چنان بر سینه بال زد که او بافتاد خون از دمان او بیرون می آمد بال
گفت رام رام آنگاه نام داشت که از مخلصان مابود از کشتن او پشیمان شد آنگاه
سگریو دید که بال بر آمده بر پای رام افتاد و عذر خواهی بسیار کرد از در نصرت گرفته
به پیش زن اصلی خود تا را به شهر بکشد چاکه جای بال بود برفت درین اوقات بر کمان
شد سیمونان از رام التماس کردند که همین برشکال همین جا مقام کنید و گفتند که درین
برشکال تر و معتوانیم که چون برشکال بگذرد همه در طاعت تو مبر حاکم فرمای هر چه
رام چهار ماه حب التماس ایشان در آنجا مقام کرد آدمیم بقصه راون را و در
را بلنگا برد و در بانمی که اشوک بن نام داشت تعلق با و داشت سیتا همیشه نام رام
بر زبان میراند و از فراق رام نه شب خواب و نه روز آرام داشت خود را به صورت
ماقم زده با ساخته نه پردای پوشیدن جامه میکرد و نه خود را می آراست طعام نمیخورد
و بلکه اوقات آب میگذرانید و یا بمیوه راون چندی را از زنان دیوان بجانفت او

۱۴۱

۲ बिजला

گذاشته بود سر آن همه زنی بود راستکار و مهربان که تر جبا نام داشت و آن زمان که
 که بصورت و شکل غم انگیز پیش سیامی آمدند و میگفتند که تو چرا برادری که صاحب است
 رام میثوی و آرام نمیگیری اگر گفته ماقبول کردی خوب است و الا ترا انواع عقوبت
 خواهیم کرد سیتا میگفت هر چه کردنی باشد زودتر بکنید از من این نخواهد شد که بغیر
 از آرام بخوشی خود بدیگر کسی تن بدهم اگر مرا زنده میخورید بهتر است من هم از زندگانی
 خود بیزارم میخواهم که زودتر ازین تکلیف خلاصی یابم زمان میغام سیتا را پیش راون
 رفته گفتند و در میان اینها تر جبا در خدمت سیتا آمده باو گفت که صد رحمت بر
 پاکی تو و ترا همین طوری باید مرده میدهم ترا رام و بچمن در پی جمع ساختن لشکر مقید
 بعد از آن با راون جنگ کرده ترا خلاص خواهند ساخت سیتا از تر جبا پرسید که چه
 طور دانستی تر جبا گفت که در اینجا دیو است اینده نام او را بعضی از امور غیبی اطلاع
 ۲ अदिच्छ
 دارند جمله متقدمان رام است چون او شنیده که سیتا را راون آورده است مرا بخلوت
 بتو این پیغام فرستاده است که تو خاطر جمع دار راون و من پاکی ترا آلوده نمیتواند کرد
 من هر روز در شب خواب می بینم که سر راون غلطیده افتاده است عالمانست
 که اجلس نزدیک رسیده است و کوه بکین را در خواب چنان می بینم که بر عراب
 کهنه شکسته سرنگون نشسته است و آن عراب را خران ضعیف و لاغر میرانند دیگر
 در خواب و خیال دیده ام که رام آمده با جمعیت تمام از دریا گذشته و تیرهای او جل
 دریا را گرفته است گویا رام و بچمن بر کوهی سفید برآمده اند چنانکه آن پل از استخوانها
 بران شیر و برنج باشند خالص میخورند تعبیر این خواب آنست که ایشان راون را
 با جله خویشان خواهند کشت تر جبا باز گفت که من ترا هم در خواب چنان می بینم که تو
 شب در درگیری می کنی و پاچه بر بدن تو بسیار زربون است این دلالت آنست
 که ترا درین نزدیکی هاراج خلاصی میدهند و خوشحالی حاصل آید و گریه در خواب دلیل
 خنده است و دیگر دلیل خواب آنست که ترا رام زیور گوناگون خواهد پوشانید تر جبا
 چون بشارت از جانب آینده گفت سیتا را بهر حال تقویت بسیار شد تر جبا بشارت

بخانه خود رفت بعد از آن راون خود را بلجا سهای فاخره آراسته کرد و نزو سیتا آمده
گفت که زنان هر چهار عالم در خانه من اند بایش و عشرت هستند و از هیچ چیزی کمی
ندارند و سر زمان مند و درسی است که تصرف تمام ملک من دارد و از و هم بتو محبت بسیار
دارم چون من نزد یکی خوابی کرد یقین که از مندوری مرتبه تو بالا خواهد شد و اول
امثال این مقدمات فریب آمیز بسیار گفت آخر سیتا جواب داد که من اصلا فریب تو
نمیخورم نصیحت من بشو که پدر تو بشود و انبیره برهاست که در تمام عمر خود بطرف هیچ زنی
بنظر خیانت ندیده است و بر هر زنی بگانه که نظر آدمی افتاد و او را دعای خیر میکند و تو بر او
تو کوبیرا و هم بطرف زنان ندیده است هر کس را که میدید بنظر پاک میدید و تو که طریقه
پدر و برادر را گذاشته طریقه گنهکاران را گرفتی این چه سبب است و دوستی که من بنظر
بینی تو دیو و من آدمی از تو چگونه برایم سیتا دامن خود را که برود انداخته بود اگر گشتین
تمام تر شد و گفت که ای راون از خیال خام بگذر بعد از آن راون از پیش او برخاست
و بخانه آمد و با اهل صحبت گفت اگر چه مرا قدرت این هست که بزور و ضرب سیتا را بگیرم اما
بهتر آنست که او را رضی باشد اگر ام روز نشد فردا را رضی خواهد شد برین امید راون
سیتا را دوست دارد و در این مدت چهار ماه برشکال که رام در کمره کسند ها آرام گرفته بود
در راون هر روز پیغام به سیتا میفرستاد و او را فریب میداد که نباید رام شود و بر هر حرف
اول بود و گفته راون بهیچ نوع قبول نمیکرد و چون برشکال گذشت رام همچنین پیش
سکریو فرستاد و گفتند که بواسطه خاطر تو بال را کشته و عده که با تو کرده بودند بجا
آوردم حالا باید که تو هم مقتضای وعده خود همراهی ما کنی تا با اتفاق راون را
زبون سازم و لشکارا بگیرم اگر ترا همین خوش آید که در خانه خود بفرغت باشی من
در صحرای جنگل ضایع و خراب میشده باشم زنی مروت تو آنگاه بچشمین گفت که تو برو
و ببین که سکریو بلامیت اگر مطلب تو آید خوب است و الا فکری عظیم بحال او کنم
پچمن پیش سکریو در حرم بی دہشت و بیحجاب در آمد و سکریو از روی اضطراب برآ
پچمن همراه تارا زن خود پیشوا برآمده برپای پچمن افتاد و از خا زخیریت رام پرسید

کچھ من مہنام رام را باو گفت سگر یو از روی اعتقاد گفت کہ نیکی را صانع بیکم در زمین
 کہ از خدمت رام جدا ماندم برای اینکه با سوسان بسبب پرتکال رفتن تو تشدد
 حالا ہوا صاف شدہ است لشکر با از ہر طرف اہوہ میرسد جا سوسان کہ بطرف لشکا
 بوعدہ یک ماہ رفتہ اند وقت برگشتن ایشان نزدیک رسیدہ است چشم در را
 ایشان دارم ہمچن گفت ترا پیش رام باید رفت انچہ گفتن باشد بحضور نشان
 باید گفت سگر یو مہراہ اوروان شد تا بخد مت رام رسید و عذرنا غیر آمدن خود
 بگفت رام عذر او را قبول کرد و درین اثنا میمونان کہ بطرف لشکر برای طلب
 رفتہ بودند خبر آوردند کہ لشکر بای عظیم جمع شدہ است متعاقب یکدیگر خواہد رسید
 درین وقت ہنونت و انگد کہ سگر یو خبر لنگا با جمع میمونان کمان فرستادہ بود و سگر
 چون ہنونت و انگد آمدند از دور خوشحالی برد روی ایشان ظاہر شد رام بفرستہ دیا
 کہ سیتا سلامت است بعد از ان تفصیل یک یک احوال را گفتند کہ اول کوافتاوم
 کہ در انجا آب و باد مہیج نبود زنی را دیدیم کہ پر ہناتنی نام وشت از خود فنی طلبیم
 انگدی میوہ صحرائی با دادہ مارا راہ نمود بعد از ان از کوہا گذشتہ بکوی بلند درآمدیم
 دریا را دیدیم کہ نہنگی عظیم بنظر ما درآمد بر سیدیم کہ جان سلامت بردن و شہادت
 با خود حکایت را دن و سیتا می گفتیم تقریب آن نام ہٹا یو بر زبان با گذشت
 ناگاہ دیدیم کہ گرسی بر سر کوہی بنظر ما درآمد با ما گفت کہ شاہ کسانید کہ نام برادر ہٹا
 میرانید گفتیم کہ تو کیستی گفت کہ من احوال خود را با شما میگویم کہ من سنپات برادر
 ہٹا یو ام رسیدیم کہ پروبال توجہ شد گفت کہ من با برادر ام میگفتم کہ کدام از ما تیرہ
 تر باو گیری خواہد بود پس بجانب آفتاب پرواز کردیم و چون نزدیک آفتاب رسیدیم
 پروبال من از آتش بسوخت و با افتادیم و جہر آن برادر نداریم شاہ چیری خبر از
 دارید گفتیم کہ برادر ترا دن کشت سجت سیتا و سیتا را گرفتہ بانکا برد رام مارا
 بجمت خبر سیتا فرستادہ است آیا تو چیری خبر داری کہ گس ازین خبر شنیدن بجات
 غلین شد و بسیار بگریست و بعد از ان گفت کہ سیتا تحقیق در لشکاست پس ما ہم

प्रभावती

مصلحت کردیم و گفتیم که بیایید من و شما از اینجا بجهیم و خود را ببلنکا رسانیم از هر هیان ما
 بعضی گفتند که ما نصف دریه میتوانیم حستن و بعضی هم میگفتند که ما چهار درانگ
 می جیم هر کدام سخن میگفتند آخر هنوت گفت که من از پدر خود که با دست مدد
 طلبیدم و گفتم اگر تو مرا مدد کنی من ازین دریا بجهم چون از باد مدد یافته از بالای
 آن کوه جستم در راه زنان دیوان خواستند که مرا بگیرند من آنها را کشته و خود را ببلنکا
 رسانیدم و خبر سیتا میگرفتم تا او را در باغ اشوک بن یافتیم که از غم رام رنگ زرد
 شده است موهایش ژولیده و جامه چپکین بر تن دارد نزدیک او رفتم گفتم که من فرستاده
 رام برای خبر تو فرستاده است او از شنیدن نام رام بسیار خوشحال شد حقیقت رام
 و همچنین رسیدن گرفت من گفتم که هر دو سلامت اند و در منزل سکه پوشیده اند
 سیتا با من گفت که پیشتر از آنکه تو بیای خبر ترا و حقیقت رام و همچنین ایندو پو مرا پیغام
 فرستاده بود و لعل که سیتا بر پشانی داشت بمن نشانی داد که برام خواهی رسانید حالا
 مرا معلوم شد که بصورت هنوت هیچ روی نمیتواند شد پس سخن دیگر برای نشانی
 بمن گفت که وقتی که بکوه خیر کوه بودم من بکاری مشغول بودم یک زاغ آمده
 پایم بمقتار زد و رام یک جابوب با و انداخت یک چشم زاغ کور شد این نشانه بخاطر
 رام یاد باشد هنوت چون این سخن نشانه گفت رام گفت هیچ نشانه بهتر ازین
 نشانی نیست مرا یقین شد که هنوت رست میگوید از پیش سیتا آمده است
 هنوت گفت که بشارت دیگریم مییم که من لنگارا از اول تا آخر سوخته آمده ام رام
 چون خبر سوختن لنگارا شنید خوشحالی بر فرخحالی حاصل شد و گفت که این قصه
 بتفصیل بگو که چگونه لنگارا سوخته هنوت گفت که چون بلنکا رسیدیم دیدیم که باغ
 و آب روان کلانست و در آن باغ که سیتا میبایستد ز فتم و بخوردن میوه بمشغول
 شدم باغبانان که مرا منع کردند من با آنها جنگ کرده بعضی را کشته و بعضی را زخمی
 بردم و خواهی رفتند را و در این پسر خود را که اچھی گماز نام داشت برای جنگ من فرستاد
 او را هم کشته چون این خبر را و در رسید پسر کلان خود را که میگوید نا و نام لقب

اندر حیت دارد و جنگ من روان کرد این میگوید که او کمندی داشت که بر جا باد و او بدو بدل گفتم که این را پاره کنم او گفت که این کند بر جاست من بلا خطه بر طایفه گفتم آخر او مرا بان کند محکم به بست و بسیار مرزوده و بسته پیش راون بر برد من خود را آموختم که هر چند که ایشان مرا می زدند و اصلا مرا اثر نمیگرفت و اسلحه ایشان شکست راون گفت که این پسر ارکشته است او را بکشید و بیکس برادر راون گفت که این چه مناسب است که عوض خون اچھی کما این میمون را بکشند این بیچاره را بگذارید تا برود و راون ازین سخن در غضب شد و فرمودم این را ببردید هر چند راون و غیره خواستند که دم مرا ببرند اما نتوانستند آخر گفتم که دم این میمون را بسوزند پس غیبه بسیار بر دم من بستند من دم خود را دراز کردم چند آنکه غیبه و ریشیانی و روغن که در لنکا بود تمام آورده بدم من بستند چنانچه روغن و غیره در لنکا نماند من جستم و بخانه راون شستم و دم خود را چنان بر پیشانی خود مالیدم که آتش از آن بدر آمد و آنچه بر دم من بسته بودند تمام آتش شد اول خانه راون را سوختم بعد از آن دم خود را دراز کرده تمام لنکا را آتش زدم پس از آنجا جسته بالای دروازه شستم و دیدم که تمام شهر میسوزد و بعد از آن سوختم که راون را بکشم و سیتا را برداشته بیارم باز بخاطر رسانیدم که اگر من این کار کنم پس فتح بنام رام خواهد شد و بغیر از فرموده رام حطور این کار کنم چون تمام لنکا سوخت من خروشیدم و آن کند را از خود دور کرده بدو فرود فتم ما آتش فروخت بعد از آن بالای کوه میناک که بلندی آن چهل کوه بود رفتم و از آنجا جسته از دریا که ششم آن کوه از زور جستن من بر زمین فرورفت بعد از آن خدمت شماریدم از شنیدن این حکایت هنوت و خبر سیتا رام بسیار خوشحال شدند هنوت را سگ و یو ساس کرد بسیار نوازش کرد لشکر میمویان کرد و در کرد و از عقب یکدیگر رسید از آنجمله سکپین پدر زن بال با هزار کرد و میمویان بلا زمت رام در رسید و گوئی میمویان با صد کرد و میمویان آمدند و گوئی که سردار لشکر آن بود با شخصت هزار کرد و بسیار و غیره

۱ سوپرا

۲ گج

۳ گب

۴ گب

۵ گب

۱. अधिमुख

२. जांबवान

३. नल

४. नोल

५. अगद

६. किरात

७. मैद

८. दिबिद

میهنران اسگند معدن بود با صد کور میهنان رسید و هر مو که با دوازده هزار کور
میهنران که روی ایشان سفید بود و بلا زمت رام آمد و جا قیمت که سردار خرس
بود با صد هزار کور و خرس بلا زمت رام درآمد و دیگر بسیاری از میهنان آمدند که از
حد زیاد بودند و بعضی از ایشان از کوهها بزرگتر و کلان تر بودند و بعضی روی
ایشان سرخ و باقی بدن زرد و دیگر انواع که تفصیل همه موجب طوالت میشود در این
میهنران می جستند و فریاد میکردند سگ یو اشارت کرد میهنران قرار گرفتند چون
این لشکر را جمع شد رام بساعت نیک متوجه لشکرا شدند و نهوت را سردار لشکر
کردند و بچین را با لشکر بسیار در عقب تعیین فرمودند رام و سگ یو در میان لشکرشان
درین لشکر همین رام و بچین شمشیر و تیر و کمان و همه اسلحه داشتند میهنران و خرس
بعضی در رختهای کلان و در دست و بعضی که بهای کلان بر سر گرفته بودند سگ یو
و بچین را از دره هزار فیل و بیشتر هزار فیل بلکه بیشتر بود تعیین نمود که در اطراف
و جوانب لشکر میگشته باشند که مبار دارون و خاک کرده از عقب در آید و ضربه
رساند و در هر جا که آبهای بسیاری بود و درختان میوه دار و در زمین بچ گیاهها
و میوه ها که در زمین میباشند بود و در آنجا منزل میکردند و میهنان زمین بار
می کنندید و بچ گیاه و بر چه در زمین بود و بر آورد و میخوردند و بعضی عمل میسوز
و درختان میخوردند و همین دستور تا کناره دریا رفتند و در کناره دریا لشکر فرود آمد
و این لشکر هم کم از دریا نبود و چنانچه دریا میزد این لشکر هم میزد و رام از سگ یو پرسید
ازین دریا چگونه بگذرم سگ یو گفت: آنقدر کشتی که این لشکر را با مرتبه بگذر و پیدا
نمیشود اگر دفع دفع بگذریم دیوان هر کس را میکشند و میخورند کاری باید کرد
که لشکر بچیت بنگاه در آید رام گفت که امشب شما در اینجا بمانید و بنیم که خدا چه
خواهد کرد و در دریا هم غلایم پرسید که چون بگذرم و اگر دریا مرا راهی نمود بهتر ورنه
یک تیر آتش بریایم اندازم که تمام دریا خشک شود و ما در خشکی به لشکرا میرسیم

چ

پس رام و پچمن هر دو غسل کردند گیاه دهنس بر زمین انداخته متوجه درگاه حق تعالی
 شدند و بران گیاه بخواب رفتند رام و خواب دید که مادرش آمده است و دریا بهم
 برهنان آمده استاده است کوشلیا مادر رام به رام گفت که دریا تابع تو آمده با این دریا
 چه میگوئی رام مادر گفت که از دریا آن میخواهم که مرا راه بدهد که از بگذرم کوشلیا سخن
 رام را بدریا گفت دریا گفت که شما کاری بکنید که حرمت من باند و شما هم متعهد و برید
 اگر من از میان خود راه بدهم پس گریان هم همین طور تصدیق خواهند داد پس رام این
 بکنید که پل به نهید و در میان لشکره نعل این خاصیت دارد که کوه را از میان بگذرد
 و نعل دست بران باله آنرا بر روی دریا بنهید و پل راست کنید تا به لشکره فراغت
 بگذرد و رام از خواب بیدار شد سگرمی را طلبید و این خواب را و گفت بعد از آن سگرمی
 و رام سر و اران لشکره را طلبیده فرمودند که میموزان قوی و زبردست را بفرمایند تا
 همه بروند و از شوک پربت کوههای کلان کنده بیاورند و هر کوهی که بیاورند نعل دست
 بران باله و بر روی دریا باندازند تا پل راست شود سر و اران مواضع از مروده رام
 مستعد پل بندی شدند میموزان هر یک بقدر قوت خود کوههای غلظت کننده می آوردند
 و نعل دست بران نهاده آنرا در آب می انداخت غوغای عظیم افتاد تمام ساکنان
 که در قعر زمین بودند همه از آن شور و حیران ماندند همه دانستند که مرده رام نعل می نهید
 همه تفریح آمدند و در دوسه روز پل که چهل کرده عرض چهار صد کرده طول داشت تمام رسید
 پس رام را خبر کردند رام و سگرمی آمده ملاحظه کردند آنرا نعل سیت بنام نهادند گویند که
 این خاصیت دست نعل را به سبب آن بود که نعل در جایی که می بود جماعه گا و اران چون
 رفت بر سنگ می شستند میمون آن سنگ را با آب می انداخت گا و اران از و تنگ
 آمدند پیش رکبیشری که در آن زمان بود بداد خواهی رفتند و گفتند که میمونی سنگها
 ما را در آب می اندازد آن رکبیشری دعا کرد که هر سنگی را که دست نعل برسد با خبر و نرو
 آن خاصیت از آن وقت در دست نعل پیدا شد چون خبر به لشکر رسید که رام نعل
 پل را بیاوردت بمبیکس از اران برگشته با چهار کس بجا رفت رام آمد سگرمی و بگویم

که مبارک بیکس برای جاسوسی آمده باشد رام گفت که من میدانم که با عقدا و صد
آمده است هیچ نظر در بدی ندارد چون بیکس ملازمت کرد رام او را بسیار مهریانی
والنقات کرده گفت که من حکومت لنگار را بقدری بیکس تعلیم کرده بسیار خوش
شد پس رام بفرمود و بیکس و سگریو با خود عقد برادر می بستند پس او
هنوت که صاحب فرج و سردار بود گذشت بعد از آن رام با اتفاق سگریو و بیکس
روان شد و بیکس از عقب باین ترتیب تمام گذشتند رام بفرمود تا میموان در
باغ راون فرود آمدند تمام میوه آن باغها و سبزیها را میموان خوردند چون خبر بران
رسید شک و شاران را که وزیر او بودند راون فرمود که بصورت میموان در آمده
جاسوسی لشکر یارند ایشان هر دو رفتند یک یک از امر او مردم رام دید می گشتند
چون برابر رام آمدند بیکس ایشان را شناخت و برام گفت که ایشان میموان
نیستند و یوانند که باین صورت برآمده برای جاسوسی آمده اند رام بفرمود که هر دو
ز قتل ندهید بگریه مروان رام هر دو را گرفتند ایشان بصورت اصلی شدند رام
با ایشان گفت که شما بجا سوسی آمده آید تا لشکریا به بینید پس رام کس خود را هر
ایشان را و او که ایشان را بگریه و لشکر یارند تمام لشکر را با ایشان نمودند آنگاه ایشان را
رخصت فرمود گفت که آنچه دیده اید بران بگوئید بعد از آن رام انگد سپر
با لپی گری پیش راون فرستاد پیغام داد و گفت که تمام این سخنان بران
بگوئید انگد چون بدر خانه راون رسید بایشان و بکسان راون گفت خبر من
بران برید که من از پیش رام به ایچی گری آمده ام کسان خبر او بران گفتند
راون بفرمود تا جمیع امر او را کسان دولت را حاضر ساختند و لباسهای فاخره
پوشیده بعلت تمام بر تخت نشست بعد از آن انگد را طلبید انگد آمده برابر او
نشست راون بفرمود و انعام و اکرام مردم بسیار کرد بعد از آن انگد گفت
که راجه را چند تو پیغامی فرستاده است آنرا نشنود فرموده او را قبول کن
و ظلم بر هیچکس روا مدار که خداوند تعالی آنرا روا ندارد و جزای آن را زود

۱ شک
۲ ساران

بتو خواهد رسانید و سیتا را که از دغا بازی دردی کرده آورده پیش راجه امین
 زود بفرست و در خدمت او عذرخواهی کن و گرنه من ترا و لشکرت را خواهم کشت
 و از دیوان تو هیچکس باز نماند خواهی گذاشت را و ن از آن پیام انگد بسیار
 در غضب شده گفت که تو چه کسی که با من این طور سخنها میگوئی انگد گفت که
 من پسر بال ام تو بال را میدانی که چه کسی بود را و ن گفت صد نفر از آن مینوان
 در جنگل میگرددند من او را چه دانم انگد گفت عجب که تو بال را فراموش کردی
 بال جان است که ترا گرفته بسر در وانه خانه آویخته بود کورکان تو بازی میکنند
 را و ن گفت که حالا بال کجا است انگد گفت که بال را رام کشت را و ن گفت که رام رام
 انگد گفت همین رام که من نوکر اویم از جانب او پیش تو آمده ام را و ن گفت آن
 که پدر ترا کشته است تو چون نوکر او شدی انگد گفت که رام آن طور کسی است که هر کس
 خیریت خود خواهد باید که در خدمت او باشد اگر تو هم خیریت خود میخواهی پس دست
 را بچند اختیار کنی تا در هر دو جهان نیکی تو خواهد شد را و ن گفت که همان را و ن
 که بزور بازوی خود تمام مردم آسمان و زمین در فرمانبرداری خود آورد و آن پسر
 میگردد و همان است که بر اندر غالب آمده بود اندر را باغبان من کرده است و
 و اندر جیت خطاب یافته حالا من می شنوم که دو کس در جنگلهایی سر و سامان
 میگرددند جامعی از میمونان را که هر یک از دیوان من هزار ایشان را میخورند هر
 خود گرفته بر دریا پل بسته اند قصد جنگ من دارند همانا که از جان پسر شده اند انگد
 اسی را و ن تو عجب بی عقل هستی که بزور و قوت دیوان خود مغرور شده میگوئی که
 کوه کیلاس را که مهادیو و پارتی بالایی آن بودند برداشته ام حالا من پای خود
 در زمین بنفشارم ببینم که تو و پسران تو و لشکرتو توانند که پای مرا بردارند را و ن این
 سخن انگد در قهر شد بفرمود تا چند کس دیوان بر پای انگد پیاده او را محکم گرفتند
 انگد قوت کرده چنان بر جت که هر یک از دیوان بجائی افتادند انگد پیش رام
 آمده آنچه گفتگو با را و ن شده بود تمام عرض کرد که من از آن جهان نروزم

قوت و لشکر خود مغروریت که به پیغام ستیاری بفرستد رام داشت که بغیر از جنگ هیچ
 صلاح دیگری نیست و دیگر شنیده ام که راون زرپی دارد که بران هیچ سلاح کارگر نشود
 ما را هم یک زره تیار میاید بکرد که برود سلاح کارگر نشود شنیده ام که برن که بدریا ممل
 است او زرپی دارد پس رام بدریا پیش برن رفت چون برن رام او دید بغایت
 تعظیم کرده پرسید که موجب آمدن چیست رام گفت شنیده ام که تو زرپی داری
 آنرا من میخواهم پس برن آن زره و دیگر اسباب پیشکش رام کرد رام آنها را گرفته
 از برن رخصت شده از دریا برآمده به لشکر خود رسید پس رام و سگربو و هونت
 و بیهیکمن و دیگر سرداران را طلبیده با هم مشورت کردند و قرار بران دادند که
 جنگ بواقعی بران باید کرد که راون از شهر لنکا بدر آید تا با و جنگ کنم روز
 دیگر جمیع سرداران و بهادران لشکر را طلبیده هر یکی را از زور و قوت خود که
 داشتند حکم کرد که بجنگ راون بروید و شهر را بگیرد هر یک از امر او لشکرش بجائی
 تعیین کردند از آن طرف که آمده بودند رام خود را و آن شد بیهیکمن و بیهیکمن
 بسیار بطرف دیگر فرستاد و دیگر نوجوها هر طرف از طرفهای شهر سپیدند راون چون
 شنید که رام بجنگ آمده است در برابر شد و آنها که از امرای کلان راون بودند
 به لشکر جنگ بیهیکمن فرستاد و میمویان هم چون مور و طخ در شهر لنکا درآمدند چنانچه
 بغیر از میمویان در لنکا هیچ چیز دیگر در نظر نمی آمد راون هم حکم کرد که دیوان بجنگ
 بروند دیوان همه مسلح شده در برابر آمدند میمویان بغیر از چو بهای کلان و سنگ
 چیزی دیگر نداشتند دیوان شمشیر و نیزه بر میمویان میزدند میمویان بدنشان و پل
 دیوان را پاره پاره میکردند و نیزه و شمشیرهای دیوان را بدنشان گرفته می شکستند
 و چنان جنگی در گرفت که همه دست و گریبان شدند میمویان موباسی دیوان را میکشیدند
 و نیزه می کشیدند آن زمان رام تیر و کمان خود را در دست گرفته آغاز تیر اندازی کرد
 تیر او مثل باران در لنکا می بارید بسیار دیوان را آن تیر میکشت و بیهیکمن هم تیر
 می انداخت که از آن من بود تا شام این طور جنگ کردند چون شب شد رام به لشکر خود

بمنزل آرام گرفتند و شب را راون بعضی از امرای خود را مثل پرن و تپین و غیر
 ایشان را با دیگر دیوان بهادر و دلیر برای شجور بر لشکر رام فرستاد و میموان از
 آمدن ایشان غافل بود و ندانید که از جبهه کیمن از حال ایشان کسی آگاه نبود و بیک
 تنها از لشکر برآمده با ایشان جنگ کرد و تا منتهی شدند راون دیگر با دوا و گاه هشم و سپاه
 خود از قاصد برآمد چون در دوا می نمود و علم جنگ بی نظیر بود و آنچنان جنگ کرد که
 کسی یاد ندارد و رام در اوان جنگ میکرد و ندانید که کیمن و میگه ناد و سگریو و برادر با چچه که
 هر دو چشم او بالای پائین روی بود و نعل و تپین و همین طوری یکی یکی جنگ می نمودند
 جنگی در میان دو وصف واقع شد که اکثر اصحاب عالم غیب حیران ماندند و درین
 اثنا بر پشته نام دیوی گز که کلان بر جبهه کیمن انداخت و بیک کیمن از آن خرم هیچ
 مضرت نرسید و حکمران داشت که سنگ فلان کوه رسد پس بیک کیمن تیری
 که هزار رنگوله بآن تعبیه کرده بودند بر پشته را گشت و همو را چپ در غضب شد
 و با مقام برادر خود در معرکه درآمد و میموان تاب جنگ او نیاورده و مجبور شدند
 ناله او گریخت و بنیوت چون دید که صف میموان مغلوب شده آن بان برآمد و
 دیده میموان و ایر شده بر دیوان برگشتند و طرح جنگ انداختند و چنان کشتی
 از هر دو جانب شد که جویهای خون روان شدند و همو را چپ وقتی که حمله بر بنیوت کرد
 هر دو با هم دست و گریبان شدند و بنیوت او را محکم گرفت و خواست که بر زمین زند او از
 دست بنیوت خود را خلاص کرده جدا شد و بر گریز نهاد و بنیوت در وقت گریختن او را
 بکند چوب چنان زد که کمرش بشکست و استخوان او ریزه ریزه شد و بر زمین افتاد و
 جان بداد و میموان را از کشته شدن او دل قوی شده جمله بر هم ایستاد و همو را چپ
 رفتند و اکثری را از ایشان بکشتند و باقی رو بگریز نهاد و پناه بر اوان آوردند و صورتی
 باو گفتند که ما را تاب جنگ با میموان نیست راون از دیدن آن حال آه سرد از دل برادر
 آورده متفکر شده گفت پرست و همو را چپ که هر دو سردار لشکر و بهادران نیز بر دست
 بودند کشته شدند و غیر از کوه بکمرن کسی دیگر نمانده که از عمارت جنگ میموان بر آید و او را

۱ पर्वरा
 २ पतन

३ विरूपाक्ष

४ नल
 ५ तुड

६ प्रहस्त

७ धूम्राक्ष

از خواب شش ماه بیدار باید ساخت آن زمان فرمود که تمامی نقارخانه بروند و بالای
 سر او نواختند بطوریکه آواز کوس و دهل و نیفر و قنار زمین و زمان را گرفت اما او از
 خواب بیدار نشد آنگاه فرمود که فیلان بسیار بربدن او برانید فیلبانان را و ن هر چند
 تمام فیلان را بربدن کوه بکرن رانندند اصلا کوه بکرن از خواب بیدار نشد بعد از آن
 را و ن فرمود که سازهای عظیم پیش او بنوازند و با و از خوش آنجا سرودگویند شاید
 باین تفریب بیدار شود همچنان کردند بشنیدن آن خوش آواز چشم واکو و درخت
 و پشت را و ن گفت که این چه خواب غفلت است که تو داری تمام عالم کشته شد
 و بهادران سردار جنگ رام کشته شده اند و میمیان حمله بسیار آورده اند که قلیونکا
 بگیرند را و ن قصه کشته شدن پرمهت و دهم و مرا حیر و غالب شدن لشکر رام
 کوه بکرن گفت که تو آنها را کشتن نتوانستی که مرا تکلیف دادی بعد از آن کوه بکرن
 در استعداد جنگ شد بر بالای بلندی ایستاد و همچن را نظر بر کوه بکرن افتاد و تیر
 و کمان در دست گرفته متوجه سوی او شد میمیان از هر جانب بر کوه بکرن حمله
 آورده با و او نختند بدن کوه بکرن زخم دندان و چنگل خراشیدند بطوریکه اندام
 او مجروح شد و نیز در غضب شد قوتی که داشت کار فرمود بعضی میمیان را خام
 خورده و بعضی را در هوا انداخته بر زمین زد سگد یو چون این حالت را بدید و خست
 سال از جا برکنده پریشانی کوه بکرن زد او بقیاب شد بعد از آن کوه بکرن سگد یو را
 دوباره گرفت و خواست که پیش را و ن بر دتا هر چه او خواهد بکند سگد یو چون کوه بکرن را
 اندکی خواب آلوده یافت فی الحال گوش و بینی او را بریده گریخته پیش رام آمد و
 گوش و بینی او پیش رام بسوغات آورد و گفت که کوه بکرن خواسته بود که مرا پیش را و ن
 بکشد حالا بکرم و توجه مرا راج از خلاصی یافته ام بر مانگی اندا فرین گفت کوه بکرن
 چون گوش و بینی بریده پیش را و ن رفت مردمان برو خنده کردند او شرمزده شد
 باز در مقابلد همچن آمد و با و جنگ عظیم کرد و همچن تیر باران کرد اما هیچ وجه کوه بکرن را
 نشد همچن بر پا را یاد کرد و سلاحی که بر پا با و عنایت کرده بود آن سلاح کوه بکرن را بزد

و بکشت دیوان بدیدن این حال همه رو بگریز نهادند بعد از آن که کوه بکرن کشته شد
راون پسر خود را که میگفت ناد نام داشت و آنرا اندر حیت هم میگفتند طلبیده گفت
میدانی که ترا برای همین روز پرورده بودم از تو امیدوارم که کوه بکرن و بهادران
و سرداران از لشکر ما مثل پست و دهمو مرا چه و کوه بکرن همه کشته شدند ترا
میاید که درین میدان درائی و سگروی و همچنین را بکشی تا خاطر من جمع شود هرگاه تو
بر اندر غالب آمده باشی دیگران چه خواهند بود و قوت میموان معلومست پیش تو
کشته خواهند شد وقتی که عوض آنها ایشان را خواهی کشت موجب رضا مندی
من درین ست پس میگفت ناد بفرموده راون زره آهنی پوشیده سلاحا بدست
گرفته بر عرابه سوار شد و در میدان درآمد فریاد کرد و گفت که درین میان همچنین کیمیت
جنگ من درآید همچنین این آواز شنیده تیر و کمان را گرفته بمقابل او درآمد چنانچه
شیر بر سر آمواید و در جنگ پیوستند هر سلاح که داشتند کار فرمودند و سلاح یکدیگر گیرند
میگردند بعد از آن میگفت ناد نیزه همچنین انداخت و همچنین آنرا به تیر در هوا گرفت بهانجا
بترید بعد از آن به سلاحهای دیگر جنگ میکردند همچنین همان طور تیر زد و وقتی که سلاحها
پاره شدند درختهای کلان از بیخ برکنده بر میگفت ناد و دانگد میمون بر درختی نشست
درختی کلان را بر سینه میگفت ناد و زد میگفت ناد و در قهر شد گندی را بر همچنین انداخت که
او را اسیر سازد و همچنین آن کند را به تیر زده برید میگفت ناد و خواست که انگد را در شکم
کند انگد یک درخت عظیم سال را کنده گردانیده چنان بر سینه میگفت ناد و زد که او را عرابه
فرود آمد چون اسپان عرابه او نابود شدند میگفت ناد بصورت اصلی خود برآمد و کیبا
از نظر غائب شده در هوا رفت و از آنجا تیر بشکر رام می انداخت کسی او را نمیدید
میمونان بسیار بمقام قمار رسیدند و بسیار کس را زخمی ساخت چون میموان آن تیر را بران
را دیدند و او را نمی دیدند بسیار سراسیمه و حیران شدند و میموان ساعت بستان
خبر رام میگفتند رام بفرمود که خبر بگیرد که این تیر را از کجای آیند میموانان گلهای کلان
برداشتند بجانب هوا انداختند همان شکما باز بر زمین می آمدند ایشان بتفکر شدند

میگفتند و از هر چهار طرف تیر باران کرد تا بجای که اکثر میمیان راکشته و تمام لشکر را
از هدیت تیرا کجا ش بد و فرصت دست کشادن نداشتند و سگریو و حبیبکیمن و غیره
دلاوران گردیدند آمده محافظت را مکرر میزدند و چون بسیار غمگین بودند و لداری او
نموده درین اثنا میگفتند و تیر کلانی دیگر از دخت آواز آن چنان شد گویا که آسمان
شکسته بزمین افتاد و بغیر از حبیبکیمن و رام و سگریو و غیره سرداران لشکر ازین باران
تیرهای غیب ترسیدند و سزگون شدند گویا خواب رفتند و حبیبکیمن تیری داشت که انرا
برن بوداده بود و انرا کبیر بان میگفتند و خاصیت آن تیر این بود که چون آنرا با بزنند
بر خیزد که نهان شود از انداختن او و ظاهر گردد و آنرا برام داد و رام آن تیر را با خست
پیش را و ن تعریف میگفتند و دیوان بسیار کردند و میگفتند و از آنجا بخدمت را و ن
آمد را و ن او را در کنار گرفت و نوازش بسیار کرد و میگفتند و گفت آنچه از من آمد
تقصیر نکردم اما حالا تیری بدست رام آمده حالا نهان شدن نخواهم توانست و
یک نره دارم که مرا برها عنایت کرده است انرا بر کاین میگویند بر هر کس که می اندازم
خطا نمیشود و میخواهم که آنرا بر حبیبکیمن بگذارم و او را بکشم که او سرمایه فساد است
این همه کار از دست او بر آمده است پس او ن پشانی بوسیده رخصت کرد که
اول حبیبکیمن را بکشد و بعد دیو که معرفت با راجه و شتر خود داشت و همیشه سیتا را
و لداری میکرد این واقعه را معلوم شد خود را به حبیبکیمن رسانید و این خبر با و ن
که همچنین مصلحت را و ن کرده است خبر دار باشید این بگفت و این را دیو بوقت حبیبکیمن
این خبر را و ن و چنین گفت ایشان گفتند بر حکومت لنگاه حبیبکیمن با و ن گشته نشد و که قول ام خلافت
پس همین برای محافظت پیش حبیبکیمن با سیتا و دهنونت پیش حبیبکیمن با سیتا
چون شب شد دهنونت را خواب غالب شد پس میگفتند و آن نره بر سینه حبیبکیمن زد
حبیبکیمن بپوش شده با فتاد و رام همین را در کنار گرفت و گریه و زاری کرده گفت
اگر حبیبکیمن خوابد مرد من تیر خواهم مرد و از فراق من سیتا نیز خواهد مرد این حبیبکیمن که
از برادران جدا شده زده آمده معلوم نیست که احوال او چه خواهد شد چون چنین

فکر میکرد تمام لشکر از غم رام متفکر شدند تمام میمنه بر سر خمپه جمع شدند هنوز
چون خبر خمپه شنیدند از رام تبرید و آمده از عقب میمنه پنهان شدند و ماند و از
دو هشت رام میلزید رام گفت اگر بجزت برادر من میبود احتیاج به نوبت نبود
هنوت چون این سخن از رام شنید بنایت دگر شد کسی برام گفت که کی از دست
که مرت بنجینی نام دارد نزدیک کوه سکنداردن است اگر کسی در نیوقت پیش از
بر آمدن آفتاب بیاید و در خم خمپه ببالد همان لحظه فرصت میشود رام گفت
همچو کس باشد که درین وقت آن دارو بیاید و نیل گفت که من در نیمروز میتوانم
رفت رام گفت پس چه فایده دارد انکه گفت که من در یک روز میتوانم رفت
رام گفت چه فایده کسی همچو باشد که همین ساعت برود و پیش از آمدن آفتاب
آن دارو بر آورده بمن بدهد در آنوقت هنوت آمده و نوبت کرده گفت اگر
گناه ما را عفو کنی من بروم همین لحظه دارو بیارم رام فرمود تقصیر ترا من
کردم آن دارو بیار پس هنوت از انجا روان شد خود را بان کوه رسانید و در آنجا
در انجا بسیار دید میدانست که مرت بنجینی که رام است متفکر شده پس تمام کوه را برود
از انجا روان شد در آنوقت زمین و زمان بلرزید بجزت گمان برد که دیوان برین غلبه
آوردند تیر را بر کمان نهاده برزافوی راست هنوت زد و هنوت از هوا بر زمین افتاد
رام رام بر زبان راند بجزت گفت که این نام برادر من میگوید گویا از کسان برادر
ماست پیش او آمده گفت که تو چه کسی او گفت که من هنوت ام نوکر رام چون خمپه
را میگذر نادبسر اودن نیزه زده است دارو بجزت او گرفته میرفتم چون آن دارو را
نمی شناسم تمام کوه میبزم تو مرا تیر زدی حالا طاقت ندارم که پیش رام بروم بهر
گفت اگر تو از زخم رفتن نمیتوانی یا بر پیکان تیر من نشین من ترا همین لحظه لنگ
می اندازم هنوت آن کوه را بر سر نهاده بر پیکان بهر تیر نبشت بجزت آن پیکان
را به کمان نهاده بکشد همان لحظه هنوت گفت که ترا سوگند رام است که کمان مرا بش
من ترا می آزمویم اکثر قریب زور تو رام میگفت ترا از آن زیاده دیدم من میتوانم

رفت پس بجهت او را از پیکان فرود آورده گفت که زود این دانه برسان که چمن
 برادر من هلاک نشود مهنوت نیز تر از باد روان شد چون این خبر بر او رسید
 که مهنوت برای گرفتن دارو بجهت زخم چمن رفته است جماعتی را گفت که شما
 بر سر راه مهنوت بروید خود را بصورت رام و چمن کرده او را فرج فریب داده
 چنان کنید که تا بر آمدن آفتاب او در انجا بماند پس چمن و اینجا هلاک خواهد شد چنان
 دیوان همچنان کردند پیش مهنوت آمده سخنان شیرین گفتن گرفتند مهنوت چون
 صورت رام و چمن را دید دریافت که این تمام فتنه انگیزی را در دست پس
 آنها را نزدیک طلبیده پامی و دیو را گرفته گردانیده چنان بر زمین زد که پاره
 پاره شدند باقی ماندگان بگریختند مهنوت از انجا روان شده نزدیک رام آمد
 رام او را دید بغایت خوشحال شد یک لنگه با دو غایت کرد خاصیت آن داشت
 که هر کس آن لنگه داشته باشد از مرگ بگریزد مهنوت از یافتن آن
 لنگه بسیار ممنون شد که زیاده از آن نباشد پس آن دو میمان که این دارو
 گشته بودند درین کوه یافتند آنرا بزخم چمن رخنه چمن همان ساعت صحت کلی
 یافت رام چمن را در کنا کرده که گویا زنگانی از سر نو یافته است و این بخت از
 مهنوت باید دانست رام تعریف مهنوت را بسیار کرده گفت که این مهنوت صبر
 یازده ماه دیوست که آنرا بزبان هندی رود میگویند و آن غرت این روزگار است
 در نیوقت حبیبی که خبر آورد که میگه ناد به لکارفته است تا عبادت کند و درخواست نماید
 که بر رام و چمن غالب شوم مهنوت او را در عبادت مشغول نشده بهتر است که بر سر او
 رفته جنگ باید کرد و الا وقتی که او عبادت خواهد کرد پیش او و بها حاضر خواهد شد
 آن زمان هر چه از بها خواهد طلبید خواهد یافت پس آن زمان بسیار کسان را
 هلاک خواهد کرد و گفتن میگه ناد بسیار مشکل خواهد شد پس رام و چمن و حبیبی که
 بالشک بسیار بر سر لنگه فرستاد ایشان چون بر سر میگه ناد در شهر لنگه رسیدند میگه ناد
 از آمدن ایشان خبر یافت فی الحال راه نمی پوشیده بر عرابه خود سوار شده برابر

ایشان آمد چون بچشم میگفت نادار دید گفت ای سپهراون اگر مردانگی داری جنگ
راستبازی کن و در نما بازی از میان دور کن میگفت نادار است که این بچشم
بچشم را بر سر من آورده است و گرنه این جاعه چه میدانستند که من اینجا آمده ام
پس مرا نگذاشتند که من عبادت تمام کنم و ایشان را نیست و نابود سازم میگفت نادار
گفت که ای بچشم برادر کلان بجای پدر تو بوده است او را گذاشته همراهی
را من گرفته او با توجه بدی کرده است که تو دشمن او شده هر مرتبه با من و بچشم را
بر سر من می آری تو خاطر جمع دار که سرای حرام نمی بقومید هم اگر چه پدر من
را دن از روی غضب بتواند که سرای داده بود باز تملطف کرد و در نه کشتن تو
چه قدر کار بود حالا خدمت میموزان اختیار کردی تو هم خود را مرد میگویانی
از تو زن هزار مرتبه بهتر است بچشم گفت که ای سپهراست میگوئی اما هنوز شیرازی
تو خشک نشده است اگر پدر تو عقل میداشت زن را چرامی آورد و باز قصد
جنگ با را میسند هر روز ظلم و ستم بر مردمان روا میدادند خداوند جل جلاله
نمی ترسد و بزرگان بجای نه نظر خیانت میکنند حالا معلوم شد که مد باب را دن قهر از
درگاه خداوند تعالی نازل شده و مرگ تو هم نزدیک رسیده اگر مردانگی داری بچشم
برای جنگ پیش تو آمده است باین جنگ کن میگفت نادار این سخنها و غضب شدت
و کمان را بدست گرفت عرابه خود را برابر بچشم برانند بچشم گفت اگر خیریت خود نمیتوانی
بازو من گناه ترا عفو کردم که تو پنهان شده مرا تیر زدی این حیدان مردانگی بتو
که تو کردی میگفت نادار این سخنان بنایت در غصه شد و تیر کمان بدست گرفته چنان
تیری بر سینه بچشم زد که زره بچشم زده شد و تیر در تن او شست و خون مثل جوی
روان شد میگفت نادار فریاد بر آورده گفت که من ترا باها میگذرم که از پیش من برو
و هر زره خود را بکشتن مده سخن مرا نشنیدی حالا به بین من را تو میدهم پس
گفت که این تیر تو این طور نیست که تو خود را اینقدر ستایش کنی پس بچشم هم تیر
بر سینه میگفت نادار زد و تیر دیگر بر بچشم زد و ایشان تا مدت مدیدی همین طو جنگ

کردند آخر همچنین بر میگه ناد غالب شد همچنین دوسه تیر بر روی زد میگه ناد تیر بر سرش
 زد شد بمیکه با همچنین گفت که میگه ناد بر بون شده است اگر میتوانی کار او بساز
 و کار او را بر فرد دیگر میدار که دیگر او را زبون نخواهی یافت همچنین از سخن بمیکه قوت
 دیگر شد مدت ها همچنین و میگه ناد با هم جنگ میکردند آخر همچنین سه تیری در پی در سینه
 میگه ناد زد چنانچه میگه ناد با فتاد و بهوش شد و بعد از آن همچنین او اینچ گفت
 تا میگه ناد بهوش آمد باز در میان جنگ قائم شد و مدت مدید بر یکدیگر تیری زدند
 همچنین دانست که میگه ناد بقایت زبردست و مردانه است بعد از آن که مدت ها با هم جنگ
 کردند همچنین تیری را که تمام از آن بدن بود چنان بر میگه ناد زد که زده او نبرد زده از
 تن میگه ناد جدا شد و باز میگه ناد چندان تیر انداخت که همچنین و بمیکه و منبت
 که همراه همچنین بودند زخمی و مجروح ساخت تیر همچنین و میگه ناد که با هم می انداختند تمام
 روی هوا را گرفته بود و بمیکه هم جنگ بسیار کرده بسیاری از دیوان که همراه
 میگه ناد بودند بکشت و با همچنین گفت که اگر میگه ناد را کشتی بدان که راون آیم
 خواهند کشت چه که زور و قوت راون از میگه ناد است بعد از آن چنان جنگی میان
 همچنین و میگه ناد و دیوانی که همراه او بودند و میمونا نیکه همراه همچنین بودند واقع شد که از
 سخت تر جنگی کسی یاد نداشت آخر همچنین چهار تیر انداخته هر چهار اسب که بر میگه ناد
 بود بکشت میگه ناد از عرابه بسته بر زمین فرود آمد و تیر بمیکه انداخته او را زخمی ساخت
 و یک تیر بر همچنین زد همچنین بنیاد و باز برخاست و یک تیر بدست گرفته رام را یاد کرد
 و در ازو طلبیده آن تیر را چنان برگردان میگه ناد زد که سرش از تن جدا شد
 میگه ناد بنیاد و میمونا نیکه همراه همچنین بودند حمله برد دیوان میگه ناد برده ایشان را
 زده راست بلنکا بودند بمیکه و دیگران که همراه بودند همه همچنین را شایش کردند
 و همه باتفاق پیش رام آمدند و همه جنگ همچنین و کشته شدن میگه ناد و تفصیل
 کردند رام همچنین را در کنار گرفت و بر پشانی او دوسه دانه زخمی یک از میگه ناد
 خورده بود بدست خود مرجم نهاد به بست و گفت که ان شاء الله تعالی راون را هم

خواهم کشت و لشکار گرفته سیتا را خلاص خواهم کرد چون میگفتند او کشته شد بلبان
 بهل او را پیش راون برد و راون چون میگفتند او را بران بهل ندید پس سپید که
 میگفتند او را چه شد بلبان قصه رفتن او را به پرتلنگا بجهت خدمت بر پا و رفتن
 لچمن بر سر او کشته شدن او و تفصیل برادون عرض کرد و راون از شنیدن
 قتل پسر نزدیک بود که هلاک شود آغاز گریه و زاری کرد و گفت مثل که بهل بران
 و مثل میگفتند او فرزند می که اقباب و اقباب و باد و آتش و آب از ایشان بر سر
 بودند چون از پیش من رفتند معلوم شد که مرا هم میباید رفت و جماعتی که کو بهل بران
 میگفتند او ایشان را زبون من ساخته بودند مثل اندر گیر حالا بر من قصد خواهند
 کرد و بعد از آن راون تمام امر او بها دران و دیوان که مانده بودند طلب نمود و گفت
 از مستی و زبونی شما میزدان در جنگل با برهنه پا و سر میگردند و دو کس که بصورت
 گدایان در صحرا سرگردان می گشتند حالا بر سر شما آمده اند و کسانی را که هزار همچو ایشان
 جا کرده باشند کشتند اگر بعد از این هستی نمائید این که دیگر مانده اند همه کشته میشوند
 و زنان و فرزندان شما بیوه و یتیم خواهند شد حالا سعی و مردانگی میباید کرد تا کار از
 پیش نرود همه دیوان گفتند که ما این جماعت را در نظر نمی آوریم از نیجهت ایشان
 بر ما اینچنین دلیر گشتند بعد از این کار بر ایشان بکنیم که ایشان ما را بشناسند راون
 گفت که حالا وقت آنست که مردانگی نمائید و این جماعت را نیست و نابود کنید
 پیش شما بروید عقب من نمی آیم و این جماعت برای سیتا جنگ میکنند سیتا را
 از من رام نمیتواند گرفت مکن اول سیتا را بکشم بعد از آن باین جماعت
 کنم پس راون قصد کشتن سیتا کرد و سیتا خاصیت اندشت که هر کس که نظر بدی
 کرده پیش او میرفت چون او را میدید پیچ گفتن نمیتوانست راون چون
 پیش سیتا رفت دستش یاری نداد که او را بکشد و بدید که در دم از جانب
 رام و لداری سیتا میگرد و بارادون گفت که مثل دیگر جاها ان نیستی که بی فکر کاری
 بد میکرده باشی نمیدانی که خون زمان شو مست و این زن نسبتی بنان گیر

نوار داد و صورت دنیا است که باین لباس ظریف نموده زینهار که جا بلی و بی عقلی نکنی
 و دست بخون او نیالائی اول این کار بنایستی کرد که او را از پیش نشویر جدا کردی
 و حالا اگر مردانگی داری شوهر او را که بر سر تو آمده بکش بعد از آن هر چه بخواهی
 با او کن را و آن را سخن آن دیو مقتل آواز سر قتل ستیا در گذشت و باز گشته بخانه
 آمد و اتیس را که سه سال از لشکر او بود بفرمود که با جمیع لشکر با بیرون رود و با لشکر
 جنگ کند و گفت منم بدی آیم پس را و آن ترتیب لشکر کرده چپ را که سردار خالص
 نام دارد بدست رست تعیین کرده و اکندم را به میسر فرستاد و اتیس را مقدم سپاه
 ساخت و سپاه در عقب گذاشت و خود در غول شد و بشتن را که بهلبار خالصه او
 بود بفرمود تا عرابه خاصه او را حاضر ساخته دزده خود را که پوچک نام داشت بموشد
 در وقتی که را و آن سوار میشد شمشیر کی در دست میداشت از دستش بافتاد و چپ
 که بر سر او بود بچپتی بلزید و فیلان در وقت رفتن سستی و زبونی میکردند و
 اسپان بسر در می آمدند و در می که بزرگ ترین زنان را و آن بود چون این حالت را
 بدید دانست که زوال را و آن نزدیک رسیده بر او ن گفت بیا ازین جمل بگذر و
 ستیا را بر ارم بفرست و این جنگ نزاع را بر طرف کن را و آن از غایت غرور و بخت
 سخن او گوش نکرد و از شهر بیرون رفت و بفرمود تا آنقدر نهاره و کوهی که زنا و غیر
 که در شهر لشکا بود همه را همراه گرفته بنوازش در آوردند لیکن آن آواز که دایم از آنها
 می آمد ظاهر نشد و هر کس آن آواز بامی شنید غلگین میشد و چون را و آن را در آن
 آفتاب در نظر مردمش تیره بنظر در می آمد و با د از پیش روی او بوزیدن آمد و خبر
 برام رسید که را و آن با تمام لشکر بجنگ بیرون آمد و ارم هم ترتیب لشکر کرده سوار شد
 مقدم لشکر اتیس که بر او را و آن بود بجنگ درآمد و هماد را و آن لشکر که بهما بدست
 گرفته با دیوان بجنگ درآمد و هر سنگ و کوهی که میمونها ن بر دیوان میسندند
 دیوان آنها را چنان به تیر می زدند که همه ریزه ریزه میشد و هر سینه و تیر و تیش
 که دیوان بر میمونها ن می انداختند اکثر میمونها ن بدست میگردفتند و بندگان

می‌کشند و گرد و غبار چنان بالا گرفت که هیچ دیگری را نمیدید و دیوان با میمنه و راست
 و گریبان شدند از طرفین آنقدر کشته شدند که از خون ایشان جویبار روان شد
 و زمین گل و لای شد و چون این جنگ را ملاحظه کرد خود با همه لشکر روان شد
 و ده هزار فیل سوار و پیاده با همی بسیار در غول راون بودند در دست است
 و چپ هم فیلان بسیار بودند و راون بفرمود تا تمام تقاره و نفیر و کربا که همراه بود
 بنوازش درآوردند و از صدای آنها و آواز مردمان زلزله در زمین و زبان افتاد
 و مردم رام چون دیدند که راون آمد نهوت و انگد و عید و فل و نیل و جاموت
 که سردار کفرسان بود از رام رخصت گرفته پیشتر بجنگ راون متوجه شدند و خود را
 به غول راون رسانیدند و بسیاری از بهادران و دیوان را بقتل رسانیدند و
 نهوت و انگد فیلان را برداشته چنان بر سر دیوان میزدند که همه باز زمین را بر می‌زدند
 و راون چون احوال را بدید سحری کرد که هزاران هزار دیو و شیطان برآمدند بهر میوه‌ی
 چندین کس می‌پیدند چون رام این حال را بدید کمان بدست گرفته شیطانی
 که از بدن او جدا میشد و را بسیار به تیر میزد و راون چون دید که هر کس ظاهر میشود رام و فیلان
 را میکشد آن سحر را گذاشت سحری دیگر بنیاد کرده که مردم خود را بصورت رام و همچنین
 در نظر مردمان می درآورد میمونان و دیوان را بصورت رام و همچنین میدیدند ایشان
 میمونان را می‌کشتند رام چون آنرا بدید به همچنین گفت که این سحر راون است تو هر کرا
 که بصورت رام خود به بنی به تیر بزنی همچنین گفت که من گستاخی نمیکنم که کسی که بصورت تو
 برآمد شده باشد او را بکشم رام گفت پس تو هر کرا بصورت خود به بنی بکشی و من کسانی را
 که بصورت من برآیند میکشم پس هر دو تیر و کمان گرفته کسانی که بصورت ایشان
 بر می‌آمدند میکشتند میمونان چون دیدند که رام و همچنین خود بجنگ در آمدند ایشان
 همه دلیر شده با دیوان آغاز جنگ کردند و چنان جنگی واقع شده که هیچکس را یاد نبوی
 رام تمام دیوان و فیلان راون را کشته نهوت و انگد و فل و نیل و جاموت و نفیر که
 پیشتر رفته بودند همه برگشته برام ملحق شدند چون مقدم راون بر کشته شدند و راون

آید و در میان ایشان جنگ عظیم واقع شد بعد از آن منوچهر بنجدید و گفت که ای راو
 تو میدانی که دهم این سوخته بودم من ترا بازی داده تمام شهر ترا سوخته ام و ز قیمت
 مائل بهلبان عرابه اندر را پیش رام آورده و گفت که این عرابه ایند ترا فرستاده است
 این عرابه است که اندر برین سوار میشود و دیوان را میکشد رام ملاحظه کرد که مباد راو
 جادو کرده باشد بجهیکس گفت که این عرابه بجبت فتح ایند فرستاده است سوار شو رام
 بران عرابه سوار شده خود متوجه جنگ راو ن گشت غوغای عظیم از خلایق برخاست
 که رام و راو ن با هم جنگ میکنند ازین دوری کشته خواهد شد راو ن نیزه خود را بر رام
 انداخت رام چنان تیری بر نیزه راو ن زد که سه پاره شد راو ن ازین کار رام تبرید
 گفت که این چه بلای است که این نیزه مرا که هیچکس رو نمیشد اندک کرده و در میان من
 فریاد بر آورده خوشحال شدند رام بنجدید راو ن از خندیدن رام در غضب شد
 تیر بر همان کشیده چنان تیری انداخت که از آن هزاران هزار تیر میپاشد لشکر رام
 از آمدن آن تیر لرزید و بگریه نهاد پس رام چنان تیری انداخت که تمام تیرهای راو ن
 را بشکست چون راو ن آن تیر را شکسته دید تمام سلاح را یکبارگی بر رام انداخت ام آن
 همه سلامهای او را در هوا خورد کرد بعد از آن رام چنان تیری زد که راو ن اواره
 کرد و بهلبان راو ن را که بشین نام داشت بکشت چون راو ن شمشیر خود را بکشید
 خواست که رام را بزند رام آن تیر را که بر مه داده بود چنان بر سینه راو ن زد که
 راو ن بر زمین افتاد و عرابه را بسوخت دیوان چون این حال را دیدند یکبارگی
 بر رام حمله کردند و چندان جنگ کردند که کشته شدند رام بفرمود هر کس سلاح در دست
 گیرد او را بکشید پس رام راو ن را بکشت گندم بر این آسمان آغاز سرد کرد و نخل
 بر سر رام ریختند تمام دیوتها از آسمان آمده رام را مبارکباد دادند و باز مقام خود باز
 گشتند رام آن روز در آن جنگا فرود آمد تمام مهابدان را که در جنگ مردگی کرده
 بودند بسیار نوازش کرد بجهیکس را فرمود که حالا حکومت لشکا بکن و میمنه بان همراه خود
 در لشکا مبر که مباد در لشکا خرابی کنند و یا کسی را آزار دهند پس بجهیکس تعظیم رام کرده

به لنگارفت و ستیا را ببنده دیو برداشته نزد رام آورد که موهای تزلزیده و جامه چین
 پوشیده بود و از ابنده دیو دیگران حقیقت پاکی ستیا شنیده بودند ستیا گفت که من
 برای تو انقدر آزار کشیده ام و بسبب من چندین هزار مردمان کشته شدند و گفتم
 که تو مدتی محبوس و دیوان بودی از کار مافقی بهر جا که دانی برو مرا با تو کار نمی ستیا
 چون این سخنان از رام شنید بهیوش شده بر زمین افتاد و با شکایتاده بود و بجا
 سنگگون شد چون اندکی بشعور آمد دست بردست بسته پیش رام بایستاد و گفت که گنبد
 میخورم که من بغیر از روی تو هیچکس را ندیده ام و هیچ وجه و سوا سنجاط من نگشته بود
 رام گفت باین سخن تو خاطر من جمع نمیشود مگر آنکه سوگند از صدق دل بخوری ستیا گفت
 بسیار خوب هر سوگندی که بفرمائی بخورم تا کینه خاطر تو دفع شود رام مهنومان اشارت
 کرد ما همه با هم بسیار یکجا کردند و بعد از آن آتش عظیم افروختند که شعله آن چندین فرس
 میفت پس ستیا بکناره آن آتش آمده گفت که ای آفتاب و ای ماه تاب و ای شب و روز
 و ای آسمان و زمین گواه من باشید که اگر من بغیر از رام دیگری را سنجاط کنده اندیده باشم
 از شما آن میخواهم که بدرگاه خدای تعالی درخواست کنید که این آتش مرا بسوزد پس
 ستیا پای رام پوشیده بعد از آن زمین را بوسیده گفت که خداوند تو طاهر و باطن من چنان
 را اطلاع داری اگر من آنچه میگویم راست است مرا ازین آتش نگاهدار و اگر خلاف میگویم
 مرا درین آتش بسوزان گفتند در آتش افتاد همان زمان آتش چنان سرد شد که میموند
 که برگرد آن آتش بودند از سردی رو بگریز نهادند و همه حیران ماندند چون مردمان آن چنان
 آتش عظیم را سرد دیدند همه برپای ستیا افتادند ستیا از آن آتش سلامت بدر آمد
 رام سرد در پیش انداخته گوش میگرفت تا بشنود که مردمان برپای ستیا چه میگویند همه
 مردمان برپای ستیا تعریف میکردند بعد از آن ستیا گفت ای با تو هم دانا و میناستی
 اگر غیر از رام در خاطر من گذشته باشد تو درین مجلس ظاهر کن چون ستیا این سخن گفت
 باد بصورت آدمی برآمده پیش رام آمده گفت که درپای ستیا هیچ شکلی نیست آنچه
 میگوید راست است ترا بیاید که از طرف ستیا هیچ وجه بدی بخاطر نیاید و خود را

در دوزخ نه اندازی که عاقبت بدرگاه خداوند تعالی چه جواب خواهی داد بعد از آن که
 که موکل بر آب است پیدا شده بر پاکی سیتا شهادت داد بعد از آن برهما پیدا شد همه
 حاضران مجلس تعظیم برجا کردند و پیش برجا بایستادند برجا برام گفت که ازین جهت
 آدم که با تو بگویم که گمانی که بر سیتا میری بد میکنی او پاک است وقتی که دیونها از
 دست راون پیش من بفریاد آمده بودند من از درگاه خداوند تعالی درخواست
 کرده بودم که ترا توفیق دهد که راون را بخشی و سیتا درین گناهی نزارد و مدعیان
 بود که تو سبب سیتا در لنگا آمده راون را بخشی اصلا از سیتا چیزی بخاطر نیاموری
 بعد از آن راجه دشرته که پدر رام بود بصورت خود برآمده پیش رام آمده گفت
 که مرا می شناسی رام چون نیکو ملاحظه کرد پدر خود را شناخت فی الحال دویده برپا
 پدر اقا دشرته گفت که من از جدائی تو هلاک شدم باین جهان که رفتم از برکت نیکی
 زن قوم ابرگ بر دند زهار تو گمان بد بر سیتا نبری او را از همه غریز تر داری حال آنکه
 بودن در جنگل و بیابان که چهارده سال وعده کرده بودی آخر شده حالا متوجه با تو
 میاید شد چون آنجا برسی بجای من بر تخت بنشین رعایا در یرستان را در نیامده
 آری راجه دشرته این گفت آنگاه دست سیتا را گرفته به پهلوی رام آورد و بفرمود
 تا رام و سیتا را یکجا کردند بعد از آن جمیع بزرگان بغیر از برهما رام را وداع کرده
 بجای خود رفتند آنگاه برهما رام را گفت از من چیزی بطلب رام گفت از تو آن
 میخواهم که دعا کن تا چند آنکه عمر من شود هرگز در عقل من نقصان نباشد دیگر آنکه
 هیچکس در جنگ من بر من غالب نشود دیگر آن میخواهم که انقدر کسان که از لشکر
 من درین جنگ لنگا کشته شده اند همه زنده شوند برهما هر سه دعا را بجهت رام کرد
 همه استجاب شد آنقدر میموان و خرسان که همراه رام کشته شده بودند همه زنده
 شدند پس برهما از نظر غائب شد بعد از آن اینده دیو و ترجا را که خدمت سیتا در
 مقام او در لنگا کرده بودند بسیار نوازش کردند و هر چه بطلب ایشان بود همه میدادند
 پس سیتا هنوزت را دعا کرد تا آنکه نام رام در جهان بماند و زنده باشی و هر چه خواهی

میسر آید هرگز نمکین و اندر میناک نباشی و بعضی دیو هتاکه برای تماشای جنگ ارم را
آمده بودند هر که ارم بجان خود رفتند و یکدیگر بخاطر جمع نشستن و حکایت گذشته را
میگفتند پس ارم بجهیکین را گفت که تا آنکه آفتاب و ماه تاب و آب و زمین قایم است
حکومت اینجا بتو مبارک باد و بجهیکین عرض کرد چون شمارادت چهارده سال است که
بطریق جوگیان و ناسیان در جنگل و بیابان سرگردان شدیدی علاوه بر آنست که بلکه
خورد رفته حکومت آنجا را بجا آورید و لباسهای فاخره بپوشید ارم گفت آنچه یاران
دوستان بگویند تو بگفتی مگر بمرت برادر من و رفیق من خراب حال است مناشبت که
بنیاز از لباس مبدل کنم بعد از ملاقات او لباس فاخره خواهم پوشید ارم این گفت و
محفه بجانب او و هر متوجه شد بجهیکین و سگریو و منهنوت و انگه و بجهیکین و جابونوت را نیز
همراه خود بردند و بر روان سوار ساختند از آنکه که بسته بودند و نظارت گذشته بجمع حرم
و میمویان را و دایم کردند و هر که ارم را مناسب احوال جدا جدا نوازش کرده مژده خواهی میاید
نموده رخصت نمودند و سگریو و منهنوت و بجهیکین چند کس دیگر که همراه ارم بودند چون ارم
به کسندار رسید سگریو پیشتر رخصت گرفته بخانه خود آمده بود و همانی بسیار خوب کرد و ارم
حکومت آنجا را بسگریو وزارت و ولی عهدی بانگد عنایت کرد و انگه را نصیحت بسیار
کرد و گفت که سگریو ترا قائم مقام خود خواهد ساخت و بطریق ملوک معامله کنی و آنچه
سگریو با تو بگوید یکن از آنجا روان شد و بجهیکین و انگه و سگریو تا او و هر همراه شدند
بکوهی رسیدند که سهیل از آنجا طلوع میکرد و نام آن کوه سری سهیل است و سیتا خواست
که بدین او برود ارم ستیاد گفت که تو آنجا خواهی رفت از تو قصه بدین او
و غیره خواهد پرسید آنچه واقعه شده یکیک خواهی گفت خیر این سخن که ما بروی دریا
پل بسته ام چرا که جائیکه سهیل دریا را بیکدم فرو کشیده باشد پل بستن با دریا نسبت
بآن چه مقدار کاری خواهد بود پس این سخن را تو نخواهی گفت سیتا همچنان کرد
سهیل هم همانی ارم بجا آورد و وقت رخصت سهیل مرادید وانه بزرگ که هر یکی از آن
خراج ولایتی بود پیشکش ارم کرد ارم از آنجا پیشتر روان شد منزل بمنزل می آمد

تا نزدیک او ده رسید مهنوت را پیش بھرت فرستاد تا خبر آمدن رام بادرسا نید بھرت بسیار خوشحال شد گاهی سر و گاهی پای مهنوت را می بوسید بعد از آن بھرت تعلیم خوبی را همراه گرفته بلا زمت رام آمد سجده و تعظیم بجا آورد و کفش رام را پیش پای او گذاشت و گفت که تا حال این کفش را بر من خود داشته بودم هر کاری و مهمی که پیش من می آمد باین کفش آسان میشد حالا این بشما مبارک باد مرا حکم شود که مثل دیگران چند تنگاری تو بکنم رام هر دو برادران را در کنار گرفت و سر ایشان بوسید و ایشان را بسیار ناگفت بعد از آن با دران خود ملازمت کرده برای ایشان افتاد و مادران در حق او دعای خیر کردند بعد از آن همه خوشحال شده مہا نہامی نیک کردند بسیار مردمان جمع شدند چند روز ہمین طور گذشت تا آنکہ امر او در ہمہ جمع شدند از رام التماس کردند کہ چون بعد از مدت مدید در اینجا تشریف آوردی مناسب آن باشد کہ نیک ساعت دانستہ بجای پدر بنشین پس ہمسہ منجان از برای جلوین ہم برسد ساعتی کہ قدر برج سعد بود اختیار کردند و رام بر تخت نشست و رام لباسهای فاخرہ و خلعت ہای بیش قیمت و اسبابی نہایت بزرگ و انعام کرد و خیرات بسیار بفقیران داد و ہمہ کس بہرہ مند گشتند و دعا خیر کردند بعد از آن رام مالای مروارید بکسی بخشید و انگد را بازو بند خاصہ کہ مرصع بود بخشید چون نوبت ب مهنوت رسید رام سیتا را گفت کہ مهنوت را تو انعام بخش ہر چہ مناسب حال او باشد و او را بخصت کن سیتا حامل گلگونہ خود را ب مهنوت داد و رام جوابہ و لعل و مرواریدی بہا کہ از لنگا آورده بود بھیکین بخشید بھیکین تعظیم کردہ گرفت بعد از آن رام او را بجانب لنگا بخصت فرمود خود در میان مردم بعدل و داد حکومت میراند تمام خلق از دوا انصاف او بیغم میگذاشتند تا کہ کندہی چون این حکایت رام را تمام کردہ برا جہدہ شتر گفت کہ شما فخر ب مہنت ہای رام بکنید کہ چقدر رنج و پرتیانی کشیدہ بود مطلب ازین حکایت رام این بود کہ بدانید و معلوم کنید کہ شما از وفراحت حال دارید خاطر جمع دارید و صبر بکنید شکرانہ بدرگاہ اقدس تعالی بجا آورید از حال پرتیانی رام ہر اگونہ بہترید ہر گاہ مثل ارجن و بہیم سین و نکل و سہد یو برادران و انیم

چونم دارید بعد از آن راجه جد پیشتر گفت که مرا غم خورد و برادران نیست بلکه محنت
 در ویدکی دیده بسیار غمگین و متفکر میباشم چرا که این عورت مسکین سبب خاطر ما
 اینقدر محنت و رنج کشیده است شما میگوئید که رام را از شما حادثه بسیار سخت افتاد
 بود ای مارکنندی آنچه تو گفتی فی الواقع رست است لیکن برگاه عورتی روی بگیا
 ندیده را این در جود من بفرمود تا این عورت شرمناک را موی سر گرفته در مجلس
 آورده بی غرتی کرد و دو مار از خویش و خانمان علیحدہ کردند که از گرنگی و تشنگی و پیاد
 رفتن عاجز شدیم بعد از آن مارکنندی گفت که راجه آشویت راجه مدد دین بود از شما
 آرزوی فرزند می داشت چون مدت گذشت او را فرزند می نشد بگوشه رفته در عبادت
 حق سبحانه تعالی مشغول شد تا روزی زن برها که ساتوری نام داشت برو ظاهر شد
 گفت که ترا از پسر نصیب نیست اما دختری بخانه تو تولد خواهد یافت بسیار صاحب جمال
 نام من خواهی نهاد بعد از چند روز همان طو بخانه راجه دختری متولد شد بغایت
 صاحب جمال نام او ساتوری نهاد چون آن دختر بحد بلوغ رسید پدرش خواست که
 شوهر برای دختر نامزد سازم روزی نارویش راجه آمد راجه او را پرسید که حال
 که مناسب باشد این دختر را نسبت کنم نارو گفت جوانی است چتر اشونا نام است
 خطاب اوست پسر راجه دومت سین او را مناسب حال می بینم برای نسبت
 این دختر خوب است اما او را حادثه روی داده که دشمنان برو غالب آمده نام
 مال و ملک را از او گرفته در تصرف خود آورده اند و راجه از این حادثه بجنجل گشته
 گرفته بعبادت خدای تعالی مشغول گشت و از هر دو چشم نابینا شده آن
 پسر هم همراه مادر و پدر در بیابان میباشد اوقات بفق و غافه میگذرانند با وجود
 آن پسر از همه نه برآراسته است پدرش این سخن بدختر گفت دختر جواب داد
 که برگاه نارو خوبی و سیرت را تعریف میکنند من همون را قبول کردم پس بر من
 را طلبیده آن دختر را بآن فرزند نامزد کردند پس راجه اموال و اسباب و دختر را
 گرفته بجانب پدر آن پسر روان شدند چون در آن جنجل رسیدند و نزدیک آمدند

۱ अश्वपति

२ मददेश

३ सावित्री

४ चित्राश्व

५ सत्यवान

६ अमतेमन

و دومت سین را هر دو چشم نابینا دیدند که بر درختی تکیه زده نشسته است چون خبر
 راجه اشو پت شنید برخاسته قطعه بسیار کرد آب و میوه جنگلی آنچه موجود داشت
 پیش راجه نهاد بعد از آن حریف و حکایات با هم میگردیدند بعد از آن در مستی
 پرسید که باعث تشریف آوردن بخانه این غریب چیست راجه اشو پت گفت
 دختری دارم و میخواهم که به پسر تو بدهم راجه دومت سین گفت که ما مردم فقیر اینم اوقات
 از برگ درختان و میوه جنگلی بسر میکنیم لایق نسبت شما نیستیم راجه اشو پت گفت
 که شما بزرگ و بزرگ زاده آید بر ملک و مال چه اعتبار درین اثنای زن دومت سین
 بشوهر گفت که این دختر بخانه ما خواهد ماند محض دولت است از آمدن او چیزی ضرری
 نخواهد شد ملک و مال و متاع زر و زیور بسیار همراه خواهد آورد و تو زنه درین باب
 نکنی دومت سین از گفته زن قبول کرد راجه اشو پت دختر خود را بآن پسر داد و مال
 و متاع بسیار با بخشید و بولایت مدر برگشته آمد و سادتری خدمت شوهر و مادر و پدر
 شوهر میکرد چون دید ایشان همه برگ درختان برتن پوشیده اند او هم زیور و پوشاک
 فاخره را از تن دور کرده طریقه ایشان گرفته در خدمت شوهر قیام داشت چون نارد
 خبر گرفته بود که از مدت عمر شوهرش از یک سال بیش نمانده او آن حساب را در دل نگاه
 میداشت که از سال چه قدر باقی مانده است اما هیچکس را ازین معنی آگاه نمیکرد
 چون مدت اجل شوهرش نزدیک رسید این دختر طعام خوردن ترک داده آب
 اکتفا کرد برین قرار داد که پیش از شوهر بمیرم و سوای شوهر خود روی دیگری را نبینم
 هر چند که پدر و مادر شوهر او نصیحت میکردند و گفتند که تو خردسال هستی ترا میباید که
 ریاضت نکنی از فقر و فاقه در گذر کنی آن دختر جواب داد که من روزی چند گرسنه
 و تشنه باشم چون آن دختر دانست که عمر شوهر من دوسه روز مانده است آن زمان
 آب هم ترک کرده روزی که وعده اجل سیه دان آمد سیه دان نیز در دست گرفته
 برای آوردن بنیم در جنگل رفت آن دختر نیز از پدر و مادر شوهر خصمت طلبید که
 منم امروز همراه پسر شما جنگل میروم ایشان گفتند که هرگز عادت تو نبود که

همراه شوهر خود بروی امر و زوجه سبب است که خلاف عادت میکنی با آنکه از چند روز گذشته
 و تشنه طاقت راه رفتن نداری ساوتری گفت این سرگفتنی نیست مرا با پشیمان
 روزگار است اگر امروز همراه او نخواهم رفت همه را احتیای من ضایع خواهد شد چنانچه
 که سبب رفتن پرسیدند آن دختر هیچ نگفت بضرورت او را رخصت دادند پس
 آن دختر بر پایی بر مهنانی که همراه شوهر بودند افتاد از ایشان نیز دستوری نخواست
 ایشان همه او را دعا کردند و گفتند آنچه مطلب تو باشد خداوند تعالی ترا روزی
 کند بعد از آن ساوتری همراه شوهر خود بکجکل رفت و این سقیه دان ساوتری بهنگ
 رسیدند که آنجا درختان سایه دار و میوه دار بسیار بودند و طاووسان از هر جانب بنایب
 بلند فریاد میکردند و جایی بنایت خوش هوا دریا فتنه سقیه دان اول گل و میوه
 از آن باغ بچید و بجهت مادر و پدر نگاهداشت بعد از آن چو بهای خشک پتیر برید
 همه جمع کرد و وقت تبر زدن ضعیف شد و عرق از روی او روان شد و سرش بدو آمد
 ساوتری چون این حال بدید سرش را بر زانوی خود نهاد و مالیدن گرفت و در دل
 خود اندیشه کرد که سخن نارد دروغ نیست این روز همان روز است که نارد گفته بود
 در باطن این فکر داشت و بظاهر شوهر را دلاسا میکرد که تو بی طاعتی مکن زود صحت
 می یابی همان محطه دید که یک مرد جامه پوشیده کند در دست گرفته با صورت هولناک
 بر سر شوهر آمده ایستاده شد و ساوتری دریافت که این قابض ارواح است برآ
 گرفتن جان شوهر من آمده است ساوتری گفت که من ترا از جنس آدمیان بنفهم
 یقین دانستم که تو ملک الموت هستی مطلب آمدن تو چیست او گفت که حالا عمر شوهر تو
 با خیر رسید برای گرفتن جان او آمده ام پس از نماز سقیه دان مقدار انگشت شخصی برداشت
 آن جان سقیه دان بود آن قابض ارواح کند برگردان آن شخص انداخت جان او را برآمد
 قالب تنی شد چون ملک الموت او را بصورت شخصی گرفته روان شد ساوتری نیز
 همراه او میرفت چون پاره راه رفت ملک الموت گفت صدر رحمت بر تو باد که تو خد
 شوهر خوب کردی تا از حکم خداوند تعالی چاره نیست جایی که او را میبزم ترا رسیدن

دشوار است تو از اینجا باز رو و آنچه رسم است بجا آر ساوتری گفت که کار اصل زبان
 این نیست که شوهر را بگذازند بلکه خود را در آتش اندازند من می بینم که از خدا می تقار
 چه میشود تا آنکه جان دارم همراهی شوهر نخواهم گذاشت اینکه تو میگوئی که بیشتر
 رفتن نخواهی توانست راست میگوئی اما تا آنکه رفتن بتوانم میروم خدین آگاه
 طی کرده آمده ام و همراهی شوهر خود نگذاشته ام در ملازمت تومی آیم ملک الموت
 از سخنان این زن در دل کرم آمد و گفت که تو بسیار سخنان در آموخته گفتی مرا بسیار خوش
 آمد آنچه مطلب داری بمن ظاهر کن تا آن را از خداوند تعالی درخواست کنم که ترا بدر
 اگر زندگانی شوهر خود میخواهی این ممکن نیست ساوتری گفت که مادر و پدر شوهر بمن
 و ما بینا اند هیچکس نیست که خدمت ایشان کند از تو آن میخواهم که چنان ایشان در
 شدند ملک الموت گفت که اسی عورت تو از اینجا باز رو من چنان او را دادم تو این
 را پیش آنها بگو ملک الموت این سخن گفته پیشتر روان شد ساوتری نیز از عقب او
 رفتن گرفت جم چون در عقب نگاه کرد دید که آن عورت بازمی آید جم گفت اسی عورت
 تو آنچه طلبیدی بتو دادم باز بجای می آئی ساوتری گفت تو در باب ایشان مهربانی
 کرده چنان دادمی ما را درین هیچ نفع نیست و ما را نفع این است که همراه شوهر خود
 باشم هر جا که تو خواهی رفت خدای تعالی مرا هم خواهد رسانید ملک الموت گفت اسی
 زن افرین باد بر مادر و پدر تو من از تو بسیار شنود شدم تو اعتقاد بسیار داری از
 من چیزی نخواه ساوتری گفت چون بر پدر شوهر من دشمنان غالب آمده تمام ملک
 متلع از تو گرفته جلاد وطن کرده اند از تو آن میخواهم که ایشان مغلوب شوند پدر شوهر من
 غالب شود ملک الموت انرا هم قبول کرد و گفت که برو این خبر با و برسان جم از اینجا
 پیشتر روان شد ساوتری نیز از عقب او روان شد چند قدم دور رفت
 جم عقب نگاه کرد چه می بیند که باز هم عورت می آید ملک الموت گفت
 که اسی عورت تو عجب کس هستی هرگاه آنچه تو طلبیدی بتو دادم تو باز می آئی این
 چه معنی دارد ساوتری گفت که تو ملک و مال پدر شوهر ما را دادی ما را چه فایده

دارد جم گفت که حاجت سوم بخواه ساوتری گفت که پدر من سپیدار در خوابم
 که او را صد پسر شود جم گفت تو برو خداوند تعالی او را صد پسر کرامت فرمود
 تو برو با ایشان خبر کن جم این گفت و از آنجا روان شد ساوتری نیز از عقب
 او روان شد چون جم باز نگاه کرد دید که آن عورت باز می آید گفت ای عورت
 آنچه تو خواستی متورادم حالا آنچه مطلب خاص تو باشد از من طلب کن گفت
 از تو آن میخواهم که مرا صد پسر روزی شود جم گفت که بسیار خوب خداوند تعالی
 ترا صد پسر خواهد داد ساوتری گفت ای جم من صد فرزندانم شوهر طلبیده ام
 شاید تو دانستی باشی که از شوهر دیگر طلبیده باشد جم گفت من ترا روز اول گفته بودم
 که طلب نه شدن شوهر از من زنهار کن ممکن نیست که شوهر ترا زنده کنم ساوتری گفت این
 ممکن نیست که شوهر دیگر بکنم هر جا که شوهر مرا خواهی برد همراهی تو نخواهم گذاشت جم
 گفت تو مرا بازی دادی که چنین حاجت خود را از من درخواست کردی ساوتری
 گفت که تو مرا صد پسر دادی اگر شوهر مرا زنده خواهی کرد قول تو خلاف خواهد شد
 جم لحظه متفکر شده دست دعا برداشت و گفت خداوند در درگاه تو مناجات
 میکنم که این جوان را بخشی همان لحظه دعای او مستجاب شد ملک الموت گفت
 که جان شوهر ترا خداوند تعالی بخشید چهار پدارت که همه اهل دنیا ندارند
 می طلبند نصیب شوهر تو خواهد شد از آن چهار یکی دین و عقل کمال است و دوم
 بجهت آنکه در راه خداوند تعالی بدینا که جمع سازد سوم آرزو تمیض بحسب اراده هر ساند تا هر چه خواهد پس
 بر طبق امانی در گذارد چهارم کار غایت خشنو آخر کار از هر چه ستیج آنرا آزادی گویند دیگر آنکه چنانچه سال
 عمر شوهر تو خواهد شد چون جم این سخنان گفت ساوتری برپای او افتاد از وضعت گرفته باز
 گشت چون بر سر شوهر رسید دید که او هنوز در خواب است ساوتری ساعتی نشست
 شوهر را در کنار گرفت اصلاً او بیدار نشد چون آفتاب زد شد او را در بغل گرفته
 بجنبانید او بیدار شد ساوتری گفت آری در کنار من بسیار خواب کردمی گفت
 آن شخص که صورت نیکو داشت بغایت غصه آک بود او را دیدن او بیوش شدم آن

شخص چه شد سادتری گفت تو با وجه کار داری این حکایات را بگذار او بسیار مبالغه کرده گفت که البته با ما بلوک که آن شخص چه کس بود کجاست سادتری گفت که او ملک الموت بود حقیقت با تو خواهم گفت حالا برخیز که در خدمت مادر و پدر باید رفت که ایشان انتظار تو دارند شوهرش چرا شوکه به سقیه وان مشهور بود گفت حالا شب در آمده در آناه یکی بسیار شد سرگردان خواهم شد درین راه جانور بسیار مثل شیر و پل و پلنگ میباشند شاید ضرری رسانند بهتر است که امشب در اینجا بگذرانیم سادتری گفت بهتر پاره باید درم در گرد تو برافروزم که باعث مشغولی و دفع سر آشوب تا شب بگذرد سستی و ان قبول کرد سادتری پاره هنرمند و خشم خاشاک جمع کرده آورد آتش برافروخت چون لحظه قرار گرفتند سستی و ان آغاز گریه کرد سادتری گفت که بچه سبب گریه میکنی او گفت که امشب مادر و پدر من که نامی انداز اندوه من خیری نخورده باشند و خدمت ایشان کدام کس خواهد کرد میگفته باشند که ایشان را چه واقع رویداد آیا جانوری خورده باشد ایشان نزدیک هلاک رسیده باشند سادتری گفت گریه میکنی اشک چشم او پاک کرد و بیدار است که من سمیت ایشان دعا از ملک الموت خواسته بودم اما برای تسلی خاطر او گفت خداوند! امشب مادر و پدر شوهرم را بسلامت نگاهدار چون صبح صادق در سادتری گفت که حالا از اینجا روان باید شد سستی و ان گفت که من از اینجا بیشتر نیروم که مبادا مادر و پدر از غم من هلاک شده باشند میخواهم که خود را در اینجا هلاک سازم سادتری گفت که تو خاطر جمع باش که ایشان سلامت اند پس دست او را گرفته برداشت چون خواستند که روان شوند چشم سستی و ان بران میوه ها که در نزد برای مادر و پدر جمع کرده بود افتاد و خواست که آنها را بخانه ببرد سادتری گفت که این خیال بگذر که من تر از او در بند خدمت مادر و پدر میباشم ایشان از طرف تو متفکر اند سادتری تر شوهر که بان در ختمی برید بر دوش خود نهاد و دست شوهر را گرفت پس هر دو از اینجا روان شدند آنوقت که ملک الموت دعا کرده بود که چشم پدر سستی و ان دوست سین روشن شود همانوقت هر دو چشم او میباشند دوست سین که ناگاه چشم خود میبایست

بسیار خوشحال شد و شکوه بدگاه خداوند تعالی بجا آورد و چشم بر راه نهاده بود که
 پسری می آید تمام شب چشم بهم زده خواست که صبح از عقب پسر بروم چون راه
 ندیده بودم آتشی برافروخته باو گفتم که تو راست بگو که پسر من کی خواهد آمد ناگاه پسر را
 از دور دیدم می آید از کمال شوق با استقبال پسر دیدم بر همان گفتم که اندکی صبر
 کن که پسر قومی آید همان زمان ستیبه دان و سادتری بر دو بخدمت مادر و پدر آمد
 بر پا افتادند پیشش چون دید که چشم پدر روشن شده است حیران ماند بر همان بخت
 و نام و مقل که همراه پدرش بودند بفرستاد در یافتند و به ستیبه دان گفتند که بهشت
 روشن شدن چشمان پدرت این است که زن تو از ملک الموت در خواست کرد
 و دومت سین چون این سخن بشنید از سادتری پرسید که راست بگو که ملک الموت با
 کجا دیدی که این التماس از وی کردی سادتری گفت که من در خانه پدر خود از ناز و
 شنیده بودم که عمر ستیبه آن یک سال مانده است در من چند روز چون میدانستم که عمر
 پسر خواهد آمد از آن جهت ترک خوردن کردم که او چون وفات کند من همراه او جان
 بدهم و بجز استم که بشکمی که در آن خوردنی نمانده باشد بان جان بروم و در روز عید
 موت او بود من ازین جهت همراه او شدم که هر جا که او میرود من در پی وی او
 میرم بعد از آن قصه حضرت او و آمدن ملک الموت و قبض روح او کردن و از عقب
 او رفتن و در خواستها که از او کرده بود تمام تفصیل گفت و آن شب بجماعت و
 خوشحالی پسر بودند روز دیگر همه غسل کرده و لباسهای خوب که پدر سادتری بجهت ایشان
 آورده بود پوشیدند و نشستند که ناگاه جمعی کثیر از دور پیدا شدند ایشان در فکر شدند
 که آیا چه کسان باشند چون نزدیک آمدند معلوم شد که ملازمان و دومت سین اندر
 ملازمت او آمده اند و آن قصه چنان بود که چون دشمنان حکومت از دومت سین
 گرفتند و او بخیل و بیایان رفت ایشان آغاز ظلم و فساد کردند چنانچه جمیع مردم از
 ظلم ایشان بجان رسیدند و بزرگان آنجا با هم شسته قرار بر آن دادند که همه بلازمت
 راجه دومت سین بروند و او را هر جا که باشد پیدا ساخته بیازند و با وجود کوری تخت

بنشانند و آن ظلم را دور کنند پس همه در قفس راجه دوست سین شدند هر جا که نشان
 او را شنیدند با خجاست میزدند تا آنکه امر و را در یافته اند و همه در پای راجه افتادند چون
 چشم او را روشن دیدند ایشان را خوشحالی بیشتر شد و از غارت او که درین مدت
 کشیده بودند در گریه آمدند بعد از آن بعضی راجه رسانیدند که ولایت خالیت تمام
 رعایا و سپاهی و غیره همه انتظار مقدم تو دارند زود می باید آمد و حکومت می باشد
 تا همه مردم در پناه عدل تو آسوده گردند راجه اول قبول نمیکرد و میگفت بگوئید
 عادت کردم تا ب در در سر شان دارم پس ایشان با اتفاق زن راجه که شیببیا نام
 داشت ستیه و آن ساوتری در پای راجه بتضرع و زاری افتادند تا راضی شد
 همه در ملازمت راجه بشهری که پای تخت او بود آمدند راجه در ساعت نیک بار دیگر
 بر تخت نشست و انعام را حسان بسیار مردم کرد و خلاق در سایه او آسوده گردیدند
 و راجه ستیه و آن را ولیعهد خود گردانید و همه بعیش و عشرت مشغول شدند و
 ساوتری را از ستیه و آن صد سپه شد و همچنان مادر ساوتری را که زن راجه
 اشوت بود و مالگوی نام داشت صد سپه پیدا شد هر چه ساوتری از قابض ارواح
 خواسته بود همه بوقوع آمد پس مار کشدی بر راجه جادویش گفت که بعضی از زنان همچنین
 میباشد چنانچه قصه ساوتری را شنیدی که از برکت او شوهر و مادر و پدر شوهر همه
 از غم نجات یافتند و برادر خود رسیدند چون دوازده سال از محنت پانژوان و بودن
 ایشان در جنگل و بیابان گذشت کرن شی آفتاب را بصورت برهنی در خواب دید
 باو گفت که اندر لباس برهنان پیش تو خواهد آمد و پوست بدن تو که هیچ سلاحی بران
 کار نمیکند و گوشواره ترا از تو خواهد طلبید اگر زندگانی خود را میخواهی زنده بمانی
 چرا که تا آنها با تو باشند ترا مرگ نخواهد بود کرن از او پرسید که تو چه کسی او گفت که من
 آفتاب پدر توام تو فرزند من نیکی ترا میخواهم کرن گفت که تو این سخن برای خیر است
 میگوئی اما من میدانم که تو بدی میگوئی چرا که هر کس از کسی چیزی بطلبد او بد
 بهتر ازین عبادت نیست بخاطر خپان میدارم که هر کس از من طلب پوست بدن

۲۹۱ بیا

۲۹۲ مالک

و یا گوشواره کند و را بد هم در بیغ نغمه آفتاب گفت پس اختیار داری من برک
 خیریت تو این سخن میگفتم چرا که بعد ازین در میان کوروان و پانڈوان جنگی عظیم
 خواهد شد ترا با ارجن پسر راجه پانڈ جنگ واقع خواهد شد اگر تو پوست بدن گوشواره
 داشته باشی هیچکس ترا کشتن نخواهد توانست کرن گفت که این چه سخن است که تو
 میگوئی هر کس که در دنیا می آید روزی خواهد رفت اگر پوست من همین طوری
 پس از پوست بدن و گوشواره چه خواهد شد هر کس که در دنیا می آید و مردن
 اگر نیک نام شده بمیرم ازین چه بهتر باشد که میگوئی که در جنگ ارجن ترا خواهد کشت
 اگر خداوند تعالی مرگ من بدست ارجن کرده است هیچ چاره نمیتوان که در این مردانی
 در جنگ کشته شوم و نام من در عالم بنیکی گفته باشد پس من غموم گویم که یا که زنده
 و گرنه بنا مردانی اگر عمر در آن باشد حکم مردار دار آفتاب گفت اگر گفته من قبول
 نمی کنی پس پوست بدن را خواهی داد و گوشواره را نگاه خواهی داشت اگر گوشواره
 هم نزد تو خواهد ماند هیچکس بر تو غالب نخواهد آمد کرن گفت از تو التماس آن ندادم
 که این سخنان نصیحت مرا گو اگر به نیک نامی بمیرم بهتر ازین عبادت نیست معلوم
 است که در دنیا تا بمکی زنده خواهیم ماند من هیچ وجه ازین و فرزند و اسباب مال علان
 ندارم امید دارم که رفتن از عالم بطوری باشد که نام نیک من در عالم بماند و خوبی را
 یا و گفت نام نیک در هر دو عالم باشد من بر خود قرار داده ام که هر کسی که به ارسن
 بطلبد با و بد هم و خلاف وعده نشوم ای آفتاب تو میگوئی که روزی ترا با ارجن
 جنگ واقع خواهد شد مرا هیچ از ارجن و جنگ او غم نیست زیرا که پسر من داده است
 آن تیر را بر ارجن غالب خواهیم آمد ازین به چه سعادتی دارم که اندیش من آمده
 چیزی بطلبد اگر ندیم پس از قول خود خلاف شوم پس بهتر است که دل اندر هم
 آرم و برابر ارجن هم غالب آیم آفتاب گفت ای فرزند وقتی که اندر پوست بدن و
 گوشواره تو بطلبد تو هم از نیزه که آلوده شستی ناچار خواهی طلبید که آن سلاح خاصه
 و آن نیزه چنان است که بر هر کس که خواهی انداخت خواهی کشت معلوم است که اندر از تو

در بیخ خواهد داشت و این سخنان آفتاب در خواب بگرن گفته غائب شد چون کرن
 خواب بیدار شد صبح غسل نموده از یکپای بطرف برآمدن آفتاب ایستاده شد چون
 آفتاب برآمد با او گفت که شب برهنی در خواب بمن اینچنین سخنان گفته است
 آفتاب گفت ای فرزند من بوده ام که بصورت برهمن شده پیش تو بصیحت
 آمده بودم تو جواب دادی کرن را از آن خواب باور شد و خوابان این بود که کی
 اندر پیش من بیاید تازره و گو شواره را باو بدیم اتفاقاً بعد از چندگاه اندر بصورت
 برهمن شده پیش کرن آمده و در عبادت حق سبحانه تعالی مشغول بود اندر او را دو
 خیر کرد و از سوامی کرد و چیزی در حرمت کرن گفت که سوامی پوست بدن گو شواره
 متاع و اسباب و غیره هر چه بطلبی بتو بدیم و این دو چیز بکسی نخواهم داد و طلب کرن
 ازین سخنان این بود که این سائل را بداند که این اندر است یا کسی دیگر است پس
 آن برهمن گفت که اگر میدیدی همین دو چیز را میخواهم بمن بده و سوامی این دو چیز
 دیگر میخواهم کرن گفت از مال و مملکت هر چه خواهی بتو بدیم اما این گو شواره پوست
 بدن که بر من زده است بمن معاف کن چون آن سائل مبالغه بسیار کرد و کرن خندید
 و گفت که ای برهمن من میدانم که تو اندر هستی برای امتحان من آمده تو در میان
 همه دیوتها بزرگ هستی من از جان و دل و ملک و متاع هر چه دارم پیش تو حاضر
 هر چه دانی بکن اما از تو یک التماس دارم که چیزی نشانی خود هم بمن بده که بطریق
 یادگار پیش من باشد اندر تبسم کرد و گفت که از نصیحت آفتاب مطلب معلوم
 یک بر چه خاصه دارم آنرا بتو میدهم اما یک سلاح را که آنرا بزبان هندوی بگویند
 از من مطلب که من بتو نخواهم داد کرن قبول کرد پس گو شواره و پوست بدن
 خود کشیده باندر سپرد و بر چهره او را که آموده و شکستی نام داشت از اندر گرفت گفت
 که تا این نیزه آنست که یکس از سرداران نامدار میتوان کشت کرن گفت که
 من همین میخواهم که یک کس را بکشم اندر جواب داد که این شرطست که سوامی
 از جن هر که را که خواهی بکشی اما بر این نخواهی انداخت چرا که از جن خدای تعالی

از جمله بلاها نگه داشته است هیچکس را بر دو غالب آمدن دشوارست تو پوست
 خود را جدا کرده بمن داری تمام بدن تو خراشیده شده است از خداوند تعالی
 درخواست کردم که چرا حتمی تو درست شود همان لحظه بدن کرن درست شد اند
 با کرن گفت که تا سلاح دیگر داشته باشی این را کار نفرمائی که کار نخواهد کرد بلکه ضرر
 خواهد رسانید وقتی که کرن پوست و گوشواره خود را به اندرو داد اندر بسیار خوشحال شد
 اصلاً هیچ فکر و اندوه در دل نماند همه دیوتها بر رحمت او آفرین کردند که زهری عالی است
 و تهور این مرد مردانه که پوست بدن خود را باندرو داده است بعد از آن اندر کرن را
 وداع ساخته خندان خندان روان شد چون کوروان خبر یافتند که اندر کرن را
 بازمی داده پوست و گوشواره را برده بنایت متفکر و غمگین شدند باندوان بن خبر
 شنیده بنایت خوشحال گردیدند از اندر بسیار منت دار شدند بعد از آن باندوان
 از کامیک بن به اویت بن آمدند در انجاردزمی شکایت از روزگار خود و محنتی که
 با ایشان رسیده بود با هم میگفتند که ما را این گمان نبود که برادران از ما فقیر
 و شمنی خواهند کرد که تمام مال و متاع از دغا بازی گرفته در ویدی را بی عزت
 کرده ما را در جنگل و بیابان سرگردان خواهند کرد و جدیرتده خواسته بود که حرم ما را
 گرفته بخانه خود برود و بر همین گفتگو بودند که درین آنرا برهمینی پیش ایشان آمده
 گفت که شما همه بزرگانید و هر کرا که مشکلی پیش می آید نزد شما می آید من التماس
 آورده ام باندوان پرسیدند که ترا چه مشکلی پیش آمده است او گفت سنگ چنان
 من که از آن آتش بدر می آوردم آنرا بر درختی آویخته بودم آهوی آمده
 خود را بر آن درخت بمالید آتش زن در شاخ آهوی بند شد آهوی آنرا برداشته بگریخت
 و من با آتش و دیگر طعام نمی خورم از شما التماس دارم که آنرا پیدا کنید باندوان
 با هم گفتند که بر همین با التماس آورده است بهتر است که کار این را با نظر می توان
 رسانید پس هر پنج برادران برخاسته بقلب آن آهوی روان شدند بعد از
 مدتی بی او را یافتند و پی او جستجوی بسیار کردند تا آهوی را یافتند چون

اور او دیدند تیر بر کمان نهاده بران آهواندا خفتند با فطر کردند آهوا در پیش ایشان ایستاده
 بود و تیر ایشان خطا شده بودند که آهوا بگرفتند باز از ایشان گریختند و در زفت چون سه بار آهوا بگرفتند که باز از
 هر پنج برادران یکبارگی تیر بر کمان نهاده بقصد آن آهواندا خفتند چون ملاحظه کردند هر پنج تیر
 باز خطا شد آهوا در پیش خود میدیدند آن آهوا چند مرتبه ایشان را همین طور زدند
 که هر پنج برادر بغایت اعتراض شدند و از تشنگی و گرسنگی عاجز گشتند هیچ وجه نتوانستند
 که آن آهوا را بزنند ایشان بسیار مانده شدند هر پنج برادران آمده در سایه درخت برادران
 گرفتند کل گفت که من هرگز مال کسی بناحق نگرفته ام و هیچ کس را ناحق آزار
 نرسانیده ام و هرگز دروغ نگفته ام و در تیر اندازی من خطا نشده این بسیار نیست
 که تیر من چرا خطا کرد راجه بدو تیر گفت ای برادران درین محنت و پریشانی نتوان
 معلوم میشود عذاب چرا که تیر منم خطا کرده و بهیم بین گفت وقتی که تیر بجانب آن
 آهوی انداختم بخاطر من میرسد که دشمن من و ساسن است این همه آزار و بختی
 از من رسیده اگر بفراید و دیده او را بزنم ازین جهت خاطر من پریشان بود
 نتوانستم که فطر راست کرده آن آهوا را بزنم ازین گفت وقتی که از مستنای پور بجای
 جنگل و بیابان روی آورده بودم کرن از عقب من فریاد زده میگفت که پنج گاو
 پی ماده گاری میروند مرا مسخره قرار داده بود آن سخن هرگز از خاطر من فراموش
 نمیشود و وقتی که کرن را بکشم آن زمان این سخن از دل من فراموش خواهد شد ازین
 جهت خاطر من پراکنده بود تیر من خطا کرد راجه بدو تیر گفت کلامی که من بسیار شنیده
 بودم درخت برو ملاحظه کن چرا که آب باشد برای من بیار کل برگشته آمد و گفت
 جایی آواز سارس مرغ می آید گمان من آنست که آنجا آب البته خواهد بود پس راجه
 بدو تیر فرمود که برو و در آنجا آب بیار کل بآن طرف رفت از دور فطرش بر آب افتاد
 چون بکناره آب رسید خواست که آب بردارد ناگاه از بالا شنید که باش که از تو
 سوالی خواهم کرد اول جواب آن را بده بعد از آن آب بخور کل گوش بران نکرد
 و در آب درآمد چون آب نوشید همان محطی بشعور شده بافتاد چون او نیامد

راجه جد پیشتر سمدیو را گفت که برادر تو بسیار درگیره تورفته به بن که او راجه حال
 رویداده است سمدیو برادران شد چون بکناره همان آب رسید و دید که نخل بی شعور
 افتاده است از بسکه تشنه بود اول آب در آمد که بخورد از آسمان آواز شنید که او
 سوال را جواب بده بعد از آن آب بخورد و گریه تو هم بی شعور خواهی شد سمدیو
 هم گوش بران نکرده آب در ربان انداخت همان لحظه او نیز بی شعور شده افتاد
 چون او هم نیامد راجه جد پیشتر چران شد ارجن را فرستاد ارجن را نیز همان واقعه
 پیش آمد بعد از آن راجه جد پیشتر بهیم را فرستاد بهیم را نیز همان حالت رویداد چون
 راجه جد پیشتر دید که هیچ یکی از برادران باز نیامد راجه جد پیشتر خود برخواست بکناره همان
 آب رسید و دید که هر چهار برادران بی شعور افتاده اند بسیار چران شده با خود گفت که
 ایشان راجه واقعه شد از کمال تشنگی خواست که آب بخورد ناگاه آواز از آسمان شنید که اول
 سوال را جواب بده بعد از آن آب بخورد و گریه همین حال تو خواهد شد من شنبلی نام
 بودم و خورش من مابیت بر کس که سوال مرا جواب ندهد او را میکشم راجه جد پیشتر
 گفت که تو چه کسی که این چهار برادر مرا که حکم چهار کوه دازند بچندین نوع اخته آواز آمد که من از
 قوم حجیم چون برادران تو بر سخن من گوش نکردند سوال مرا جواب ندادند این جت
 ایشان بهیوش شده افتاده اند این سخن گفته خود را ظاهر ساخت راجه او را دید که
 قدش از درخت تار دراز تر بود و بغایت قبیح منظر می نمود پایهای دراز و دشت بر راجه
 گفت که جواب سوال مرا بده بعد از آن آب را خواهی بخورد خواهی برادر راجه گفت من
 جواب آن را بمقدار علم خود میتوانم داد اما باین شرط که تو این چهار برادران مرا بجا
 خود کنی پس حجیم پرسید که کیت که آفتاب را طلوع میکند و هر روز از مشرق به مغرب
 می آید و نگاهبانان او چه کسان اند راجه گفت آنکه او را طلوع می سازد خدا تعالی
 و نور اوست که بر آفتاب تافته و فرشتگان که بر او موکل اند بکلمه خداوند تعالی نگاهبانان
 او میکنند و جبارت باعث غروب اوست و راستی مقام اوست که بر راستی معلق
 میگردد راجه جد پیشتر جواب این چهار سخن گفت حجیم چهار سخن دیگر از راجه جد پیشتر

پرسید که اول این که مردم شر و تری یعنی صاحب دانش که میگویند مردم آدمی را بچه چهر
 شریف میگویند و سوم کسی که تنه است او را کی توان گفت که مهاجری پیدا کرده از یک
 کس و کس پیدا شده اند چهارم عقل آدمی را از چه چیز حاصل میشود کی توان گفت
 که عاقل است راجه جواب داد که بر همین صاحب دانش آن زمان باشد که شایسته
 بخواند آن زمان او را شر و تری بگویند آدمی را اگر عبادت و ریاضت مشغول باشد
 او را شریف و بزرگ میتوان گفت کسی که تنه است صاحب جمعیت و قوتی میگردد
 که تحمل با خود داشته باشد و با استقلال وقوع ضربه کسی را که نباشد او همیشه تنه است
 و عقل آن زمان حاصل میشود که کسی در خدمت بزرگان عمر صرف کند و بی خدمت کسی را
 چیزی حاصل نمیشود و تجربه حاصل نمیکند چه برسد که بر همین راجه چیز و بونه گویند
 بچه این مرتبه او را حاصل میشود که همه کس تعظیم او بجا آورند و در بر بمیان وضع و
 خاصیت مردم چیست و آن کدام روش است که از آن بر بمیان مثل مردم هیچکاره میشوند
 راجه گفت بر همین دیوته میشود اگر علم بخواند و خوانده را کار فرماید و بقیه تضای آن عمل
 کند وضعی که باعث رشکاری جاوید است احتمال کردن و دفع رسانیدن است مخلوق
 خدا آنچه از دست بر آید و مردن در بر بمیان خاصیت مردم است و در بر بمیان بودن
 علامت مردم نادان است چرا که نادان هر جا که بنشیند بحث و جدل بکند و بچه بازرسید
 که در چهره این وضع دیوتا چیست و بچه و هر چه چتری است پور که شمرده شود و چهره
 وضع مردم چیست و بکدام روش چتری خلاف و هر چه است پور که شمرده میشود
 راجه گفت در چهره این تیر اندازی و ورزش اسلحه وضع دیوتا است و جگ کردن
 و هر چه است پور که و خون کردن وضع مردم است و غم مردم غمگین و در کردن و دش
 خلاف است پور که است بچه پرسید که آن کیست که چشم باز کرده خواب میکند و کدام است که
 بعد پیدا شدن رقتا ندارد و تخمی که بازند و نروید چیست و آنچه در وقت رفتن است
 بساعت زیاده میشود کدام است و آنچه دل ندارد و در آن چیزی تا شیر نمیکند چیست
 راجه گفت آنکه همیشه چشم باز کرده خواب میکند ماهیت و چشم ترافضان و زاهدان

همین حال دارد و آنچه بعد پیداشدن زقار ندارد بنصیر مرغ است و تخمی که نسیر و بد غله
 آتش رسیده و کمنه و سوده است و نیکوی بامردم بد اصل همین حکم دارد و آنکه
 در مسافرت می افزاید کار او بالا میگردد و دریاست که هر چند میرود می افزاید آدمی
 و اما ترا نچنین می باشد آنچه دل ندارد و در و تا نیر نیست سنگ است آدمی جاہل
 و بی عقل همین حال دارد باز پرسید که دوست در سفر کدام است و در حضر کدام و در
 زحمت کدام و بعد از مرگ کدام راجه جواب داد که مصاحب خانه زن صاحب کار است
 و مصاحب سفر همراه خوب و یار ایام پنج طبیب مشفق و همراهی که بعد از مرگ
 عمل نیکیت باز پرسید که هل ختمه بیا کدام است و نیکنامی یک قلم در کدام است و سر یار قلمش
 بی ترود و حیت و عیش نیکه و یک قلم از چه چیز میرشد و راجه گفت اصل هر خوبی
 طاعت و اعتقاد درست و یقین راسخ است و نیکنامی دنیا و آخرت یک قلم
 از سخاوت است و به بهشت بواسطه راستی گفتار و کردار توان رسید و عیش نیکو در
 تواضع خلق است چچ چون این جواب سوالها از راجه جد مشر شنید بغایت خوشحال
 شده گفت من از قومندون شدم از من چیزی بطلب که مرا بر تو اعتقاد بسیار
 آمده راجه جد مشر گفت از تو آلتها س آنرا م که از درگاه خداوند تعالی و زچوار
 کن بر چهار برادران من زنده شوند چچ گفت که این ممکن نیست که بر چهار برادران
 زنده شوند اما از جمله ایشان یکی را که عزیز داری بگو تا او را زنده کنم و کس مرده باشد
 راجه جد مشر در مراقبه رفته بعد از آن سر بر آورده گفت که نکل برادر خرد است او را
 زنده کن چچ گفت که مرا معلوم شد که تو چندان عقل نداری که از بهیم و ارجن نکل را
 چه خوبی زیاده دیدی که نکل را زنده میخواهی راجه جد مشر گفت که بواسطه بدنامی
 خویشان که میا و ایشان بگویند که برادر حقیقی را زنده کرد و برادر بی وفایی را زنده کرد
 چچ را ازین سخن راجه جد مشر خشم برآب شد بعد از آن خطه بر چهار برادران را زنده ساخت
 راجه جد مشر بغایت خوشحال شده از او پرسید که تو هست بگو که چه کس مستی از چچ
 گفت پدر تو ام برای آرنایش تو این کار کرده بودم شکرانه بدرگاه استاد تعالی

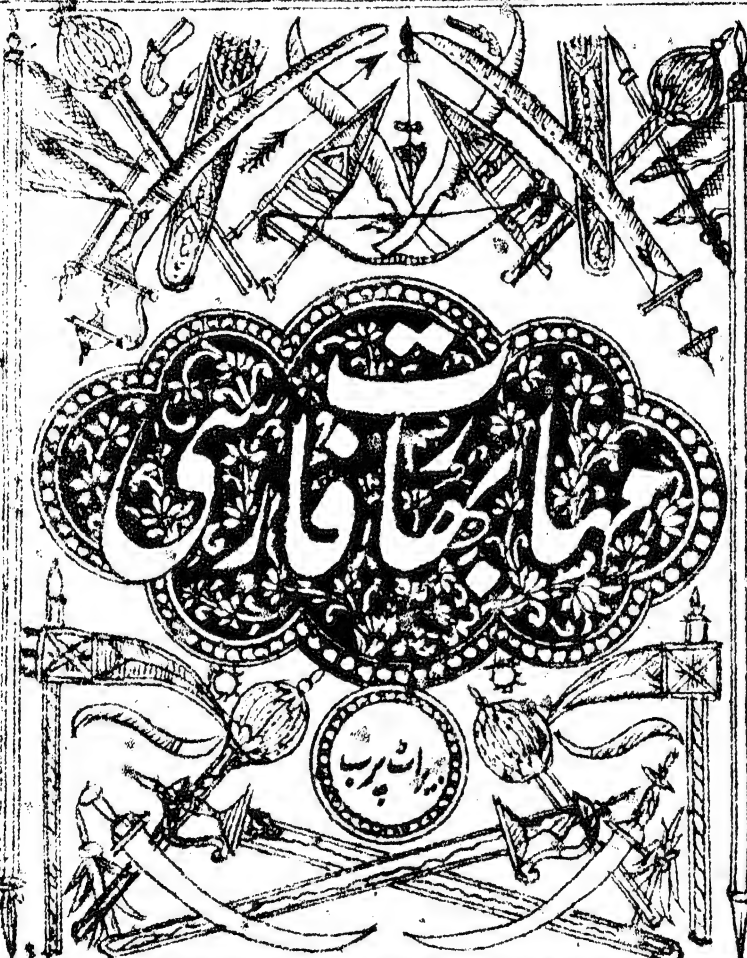
بسیار بجا آوردم میدانستم که درین محنت و پشیمانی عقل و شعور تو برگشته باشد حالا
 دیدم که عقل و شعوبی تو بجا است هیچ تفاوتی ندیدم از تو بسیار خوشحال شدم
 آن آه که آتش زنده آن بر همین راتبرده بود منم حالا این آتش زنده را بگریه
 تفاوت نیست که چون سیزده سال عهد شما نزدیک رسیده هر جا که دانید بفرا
 خاطر سیر بکنید حالا در شهر بیراث بروید تا میباید شما تمام شود پس راجه جد
 گفت از طفیل برکت شما همیشه خواهد شد اما از تو التماس دارم که در بابین
 دعا کن که حرف بخل و غضب و عصبه و شومست و دیگر ازین صفات از دل من
 بدر شود و خدای عزوجل مرا توفیق نیک بخشد و همیشه عمر من در علم و عمل نیک راستی
 و درستی همت و شجاعت بگذرد آن حجمی گفت که من بغیر از گفتن شما همین مناجات
 بدرگاه الله تعالی درخواست کرده ام چون آن حجمی این سخنان گفت و از نظر
 غائب شد راجه جد همیشه و برادران از آنجا بمنزل خود آمدند راجه جد همیشه ادوای
 کرده خود و برادران و در ویدی در پی استعداد رفتن ملک بیراث شدند بر همینان
 چون دیدند که در مفارقت ایشان تاب نخواهیم آورد و بگزینانها و در راجه جد همیشه
 دلاسا داده که انشاء الله تعالی اگر زنده میباشم بعد از یک سال باز با شما ملاقات
 میکنم بعد از آن راجه جد همیشه را ادوای کرده خود و برادران بجانب دکن روان
 شدند فقط

مجموعہ حالات نوادر ہماں تاریخ انتخاب اوقات پستان خان افس صدقہ

مجموعہ حالات نوادر ہماں تاریخ انتخاب اوقات پستان خان افس صدقہ

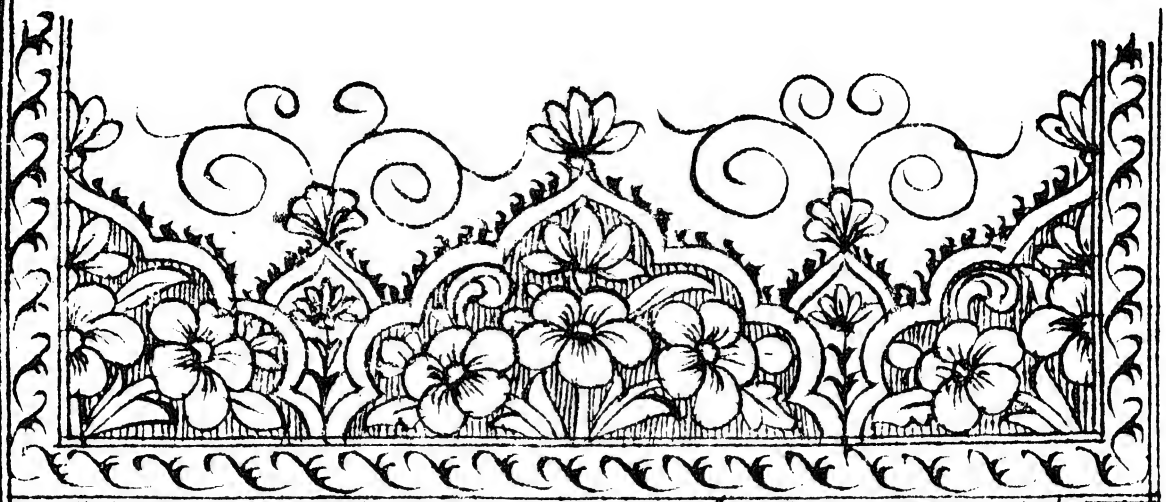

کہ کتابت بنیہ عقبہ و مسند و حقیقہ الیستہ و دل عزیز و معتبر ترجمہ علماء معنون بہ فیض الہی

در طبع می نشی نو کشت و اقع کجلیہ طبع محاشی

سری کوشن جیوسه

فن چارم از کتاب مهابهارت
که آنرا برات پرب میگونید

چون دهرم که پدر جدش تربود بصورت حجه ظاهر گشته وداع گرفت و پاندو
بنزل خود رسیدند و راستعداد آن شدند که فکر سال نیرودهم نمایند که یک سال
از چشم خلق پنهان باید بود و مجلسی ساخته مشورت نمودند و از ارجن پرسیدند که آن
دوازده سال خود بنوعی گذشت اما آن سال آینده بسیار دشوار است یراکه
در میان خلق بودن و از نظر ایشان پنهان ماندن بنایت مشکلست که اگر
ما را کسی درین سال به بیند و بفشاند باز دوازده سال دیگر در صحر او بیابان
باید بود و حالا آن طوری جای مناسب که کسی ما را نشناسد میباید که آنجا بگذرانیم و تخصیص
از ارجن آن بود که او این دوازده سال سیر ولایتها نموده در آن دادی پیشتر از برادران
مهارت داشت چنانچه بالا گذشت ارجن گفت که خاطر ازین ممر جمع دارید از چندین
ولایات که من دیده ام آب و هوای هر شهری را تعریف کنم تا هر جا که قابل دانید
از برای سکونت اختیار فرمایند که هیچکس شما را نخواهد دید پس ارجن از همه ولایتها
شهر برات که راجه برات در آنجا حکومت میکرد تعریف بسیار کرد اتفاق بهم آن شد
که بجانب شهر برات روان باید شد و تا یک سال در خدمت آن راجه باید بود و ارجن
از راجه جدش پرسید که تو چندین سال سلطنت و حکومت با استقلال کرده و مردم

بهر حال از صاحب خود درخو

از زبان تلافی و تدارک آن معجز می دراز می شود و معلوم است که تراکت مزاج بادشاهان
 و حاکمان درین مرتبه است که اگر فرزندی که جگر گوشه است موافق مزاج ایشان کاری
 نکند او در معرض تنبیه است چه جای آنکه بیکانه که نوکر ایشان است او خود بتاویب
 و سیاست بطریق اولی سزاوارتر و رعایت و شرافت خدمت و مراسم بندگی لائق
 ترست و قرب بادشاهان را تشبیه آتش سوزان و آده اند که اگر ازین بسیار
 دور مانندی نور مانند و اگر نزدیک تر شوند از خط امین نشینند و اگر کسی اختصاص یابد
 تا تواند نیکوی خلق بعضی رساند و از بدگویی و شکست رسانیدن در مهم کسی احتراز
 بلیغ نماید که در دنیا و آخرت ثمره بد دارد و بشومی بداند شمی مردم هر چند رتبه قوی
 داشته باشد از نظر ایشان می افتد و بغضب سلطانی گرفتار میشود و نمود بامد
 این از تجربه معلوم شد که در وقت ایستادن سعی همیشه نمایند و جانب رست چپ
 بایستند و از ایستادن در محازی و عقب ایشان پیوسته بکنند مگر آنکه مامور باشد که
 سخنی که پادشاهان بگویند بسمع رضا و کمال توجه بشنود و گوش دارد بلکه تمام مسمع و
 هر چه گویند آن را توجه صحیح بکند و تا تواند نماید نموده بران سخن اثباتی روشن بیارد
 که مثال چراغ بود و هیچ وقت خود را در گفتار و کردار نتاید و از سهرامی خود نمازد و
 هر چه رعایت بنید محض بر کرم ایشان حمل کند نتیجه خدمت خود نداند و در جمیع کار
 و سکنات چه در نشستن و برخاستن و چه در خوردن و پوشیدن و چه در دیدن
 شنیدن با ادب باشند و از سرفه و عطسه خامی از احتراز نمودن در حضور ایشان از
 لوازم شمار و اگر او را محرم تیری سازند پوشیدن آن را از واجبات دانند اگر آنرا
 بر کسی ظاهر سازد جان و سر در معرض تلف است و خدمتی را که بفرماید خواه مناسبت
 منصب آن کس باشد یا نباشد بجان و دل قبول کرده آنرا بتقدیم رسانند و آن
 بخاطر نماید که من شریفم و خدمت چنین چه نسبت بمن دارد یا آنکه آن خدمت بزرگست
 از عهده او چگونه توانم بر آید در همه حال اخلاص خود را از دست ندهد اگر همه مالی
 و ملکیتی او را سرفراز سازند و امانت و امانت را لایزم گیر و همین طور تصور نماید که

اگر مبادا خیانت واقع خواهد شد یا کشته شدن ست یا در بند ماندن بنا بر آن کمال احتیاط و دینیت داری بجا آورد اگر خلعتی و تشریفی از زانی فرمانید خود باید پوشید بدیگری نباید بخشید بعد از آن دموم گفت که این نصیحتها که بشما گفته ام خود بهتر می دانید و ذکر آن تحصیل حاصل است و ظاهر است که این ادب اگر رعایت خویشید یک سال بزودی و باسانی و بخیریت خواهد گذشت حدیثی گفته که امثال این پیدا اگر شما نگویند دیگر که گوید من هر چند اینها را میدانسته باشم اما بکار مردم خود می آید دیگر آنکه پدر و مادر زند نیستند که صلاح دید را بنمایند ما محتاج مواعظ و نصیحت شما ایم زیرا که بگویند جزای خیر بیامید پس یک دیگر را وداع نموده پانزده واریای جنار گرفته راه صحرایش گرفتند و اوقات لشکار میگذرانیدند و گوشت آهومی لشکار میخورند تا آنکه به بلاد شهر بیراث رسیدند و لباسهای خود را تغییر دادند و سلاحها را از خود جدا ساختند که مبادا کسی ایشان را بشناسد در وقتی که در حواشی شهر می درآمدند و در سواد شهر جای بلند و درختی چند از جهت نگاه داشتن سلاحهای دیدند که از برگذر دور بود در انجام مردمان را می سوختند نشاء در اینجا گذاشته متاع و سلاح خود را بالای آن نگه داشتند و یک مرده را بالای آن درخت آویختند و بیابان بلند فریاد زدند و گفتند آن مرده ما در است تا یک سال بربنه اندر آویخته خواهد بود بعد یک سال فرود آورده خواهیم سوخت و آن فریاد جمعی که نزدیک آن موضع بودند همه شنیدند و شهرت در آن شهر یافت که جمعی از مسافران مرده خود را بالای درختی بسته رفتند و وعده یک سال نموده اند بنا بر آن از ترس ارجن هیچکس کرد آن درخت نمی گشت چون خاطر از مراقبت و اسلحه جمع ساختند گفتند که ما را تغییر اسلامی خویش باید داد تا راجه و مردم شهر ندانند که ما پنج برادر پانزده و نیم پس میان خود برای نشان چند شتر نام خود می و نام بهمین جینت و نام ارجن یعنی و نام کل جینت و نام سید و جینت کل گذاشت و با اتفاق بدرخانه راجه بیراث رفتند اول چند شتر مجلس او در آمد و اهل مجلس چون در اوضاع و اطوار او دیدند از دور رفتند که حوائج مسافرین نماید غالباً از دور می آید عجب حرکات پسندیده دارد و چشم

۱ ج ۴
۲ ج ۴
۳ ج ۴
۴ ج ۴
۵ ج ۴

راجه پراث را دعا و ثنا گفت و اهل مجلس تعلیم سجا آوردند و راجه سبب آمدن او پرسیدند
 گفت ما مردم غریبیم دعا داشته بار سیده چون اوصاف حمیده شمارا بسیار شنیدیم خود را
 در پناه شما گرفتیم تا از حادثه خلاصی یابیم پس راجه پراث پرسید که حسب نسبت تو صحبت
 گفت بر منم و از خدمتکاران راجه جد نهم که کنگ نام دارم راجه پراث پرسید
 که پیش راجه جد نهم چه خدمت میکردی گفت من ندیدی او میگردد و علم با او
 او را تعلیم میدادم راجه پراث گفت آمدن تو بسیار خوب شد من این طور کسی امیدوارم
 که مرا تعلیم قمار بازی نماید چه حرفیان قمار بسیار دغل بازند و چنانچه راجه بر تو التفات
 و مهربانی میکرد و منم آن طور ترانایت خواهم کرد پس ازین بهیم آمد و کفجه آهنی دست
 گرفته راجه را خدمت کرد و در یک دست بهیم شیری بود و بی غلاف که زنگ بران بسته
 و زنگ و لباس اوسیه بود راجه در مجلس بدرین هیات او حیران ماندند و همه گفتند
 عجب وضع متاثر دارد چون راجه او را دید پرسید که تو کیستی و چه نام داری او گفت
 من باورچی راجه جد نهم و بگو نام دارم راجه پراث گفت آن وضع که تو داری با آن
 نمی نماید که باورچی باشی گفت بلی من هم باورچی گری بر وجه کمال میدانم و انواع
 طعام و نان خوش لذیذ می پزم و نهاری دیگر هم دارم از انجمله علم جنگ را خوب میدانم
 چون از رستی گنیزی نیست و راجه از من حقیقت حال پرسید بنا بر آن بیان میتوان
 داشت و آنقدر زور دارم که مثل من شاید دیگر داشته باشد و روزی که کار افتد از تو
 علوم جنگ را کار میفرمایم و جان سپاری در خدمت صاحب خود میکنم راجه پراث
 گفت منم این طور کسی را در کار و دشمنم اگر چه نورسلطنت در پیشانی داری اما
 چون خود قبول کردی مشرف جمیع باورچیان خود ساختم که بی وقوف تو کسی نمیتواند
 نمکد چنانکه راجه جد نهم ترا نواخته بود منم آن طور نوازش خواهم فرمود بعد از آن و بی
 پیش زن راجه پراث آمد جامهای سیاه پوشیده و موبای خود را بر سر کرده زده زن راجه
 پراث چون او را دید خوشحال شد و هر کس که انجا بود همه بر سر او جمع شدند زن راجه که
 نام داشت از درویدی پرسید که توجه کسی او گفت من خدمتکارم هر کس که مرا خدمت بفرماید

در پیش او میگویم زن راجه گفت که تو بزبان سلاطین مینانی خدمتکار بینی و علامات بزبان
در تو ظاهر بسیار است و من بصورت تو هیچ زنی ندیده ام راست گو که توجہ کسی تو یا زن
دویمه خواهی بود یا زن اندری یا زن برنی یا زن مثل آن بزرگان خواهی بود و در
گفت من سیر اندھری هستم یعنی آرایش کننده موسی و مالینی نام دارم خدمتکاری کار
گفت و پیش زن کشن بودم چون بزرگی ترا شنیدم بخدمت تو آمدم زن راجه گفت اگر
من ترا در خدمت خود نگا دارم و راجه ترا به بند و گیر من نگاه نخواهد کرد من ترا نمیخواهم
در ویدی گفت که تو خاطر حیدر که من پنج گن برپ دارم که مرا گامبانی مینماید اگر کسی
بخط خیانت بندد آنرا هلاک مینماید منم خدمت مینمایم اما پایی بیکانه رانی شویم و طعنا
که کسی خورده باشد پس خورده او را و کسی را نمیخورم زن راجه گفت که اگر چنین است پس
در خدمت من بوده باش بعد از آن سہد بیا آمد بصورتیکہ گاو بان فریاد میکند از زیر بہان
طریق فریاد کرده بیا در راجه او را بطلبید و پرسید که توجہ کسی گفت که من بقالم و ارادت نمی
نام دارم و در خدمت پانڈوان می بودم حالا ایشان رفتند و من از ایشان خبر ندارم بزرگی
ترا شنیده بخدمت تو آمدم راجه گفت که توبہ بقالان نمی نمائی بکترین مینائی راست
بگو که توجہ کسی و در پیش پانڈوان چه خدمت میکردی سہد بگو گفت که من بر سر گادان
پانڈوان سردار می بودم و شگون را خوب میدانم از ہر جانب تا چہل کرده ہر چہ
بودہ باشد من ہمہ را نیکو میدانم و در ہر جا کہ بودہ باشم آنقدر گادان کہ آنجا باشند
روز بروز زیادہ میشوند و ہر بجی و آنفی با ایشان نمیرسد و گادان را خوب می شناسم
کہ ہر کدام بچہ کاری آیند و اگر چند گاوداشتہ باشد آنرا ہزار میرسانم و ہنہ ہزار بصد ہزار
راجہ برائت گفت کہ من یک لکھ گاودارم ہمہ را بتوسیرم بغیر موزا ہمہ گاودان را حوالہ
اومایند بعد از آن ارجن آمد لباس حیزان گو شوارہ با پوشیدہ بود و طوق در گردن داشت
دست بر بنجن بردستہا بستہ راجہ گفت کہ توجہ کسی گفت من بر بنڈا ام و خوب میخوانم
و ساز مرا می نوازم و رقص خوب می کنم و آن ہنر را خوب بد گیران تعلیم میدانم و ہمہ
اگر تو دختر خود را بمن سپاری من اینمہ ہنر را با و یاد میدهم راجہ برائت گفت کہ بسیار

१ सौन्ध्यो

२ मालिनो

३ अरिष्टनो

४ बहन्
ला

خوبست منظمین بطور کسی را میخواهم که دختر مرا تعلیم دهد پس دختر خود را با و سپرد که او را
تعلیم میداده باشد و از من او را تعلیم میداد بعد از آن نکل آمد و وقتی که راجه اسپان را
میدید نکل در آنجا و میکرد راجه گفت که این مرد چنان میباشد که در اسپان قوت
داشته باشد او را بطلبید نکل را پیش راجه بردند راجه را دعا کرد راجه پرسید که تو
چه کسی گفت که من میرا خور پانزدهم و عیب و منبر اسپان را خوب میدانم براسی که
حدون باشد من آنرا از حدونی زود بردارم و برهنی که باید من اسپان امی آموزم
و در هر طوطی که من بوده باشم هیچ اسپانی را بیاری نخواهد شد و راجه جدی شد و گفت که
نام نهاده است راجه برات ازین حکایات نکل خوشحال شد همه اسپان خود را با و
سپرد و هر پنج برادر و درویدی بهین طریق در خدمت راجه برات ماند و کان
راجه از امر او غیره همه پیش راجه جدی شد می آمدند و با و بازی میکردند و راجه بیشتر
از ایشان میبرد و همه را پیش راجه برات می آورد و می گفت که این نزد ما برده ام
و در پیش راجه می نهاد و راجه آنها را بازمیداد و جدی تر از شش حصه میکرد و پنج
حصه ما خود میکرد و چهار برادران میداد و حصه درویدی را خود نگاه میداشت
و از جن در میان زنان که می بود دختر راجه و دختر دیگران را تعلیم میداد هر روز
ایشان او را از رو جامه و غیره بسیار انعام میدادند اسباب بارافروخته نقد میکرد
و پیش راجه جدی شد می آورد و راجه آنرا هم حصه و در میان برادران بخش میکرد و شهادت
ذکر نیز هر چه می یافتند بجز از دست راجه می آوردند و راجه بدستور همه برابر حصه میکرد
و حصه درویدی را خود نگاه میداشت این طرق اوقات میگذاشتند و درویدی از
احوال ایشان پیوسته خبردار میبود و مدام ایشان را پرسشی مینمود و هر یک را
دلدار میگرد و همه بفرغت میبودند اما ترس آنکه مبادا کسی ایشان را بشناسد و
بدرجود من خبر شود بغایت ملاحظه می نمودند و جماعه از گشتی گیران در خدمت راجه
برات آمدند همه مردمان بر زور و هنر کوش را در هم شکستند راجه برات روزی این همه
گشتی گیران را طلبیده بفرمود تا حضور او گشتی گیرند و خلایق بسیار بجهت تماشا از

اطراف بلاد آنجا آمده بودند و جمیع غنیمت شده بود کشتی گیران بنیاد کشتی کردن گرفتند که
 که دیگری را میزد راجه او را انعام بسیار میداد از میان ایشان کشتی گیری جمیوت نام
 محال آمده همه را بر زمین میزد همه کشتی گیران را از بون و شرمندگی می ساخت راجه
 براث گفت هیچکس باشد که با این کشتی تواند گرفت هیچکس جواب نداد بعد از آن راجه
 گفت که آن مطمنی میگفت که من زور بسیار دارم او را بطلبید شاید که با این کشتی
 تواند گرفت چون بهیم را طلبیدند بهیم بیا و گفت که من گرنگی میخورم کشتی نمیتوانم
 گرفت چون آنرا بر راجه گفتند راجه گفت آنقدر خوردنی که میخواهد با و بدید تا بخورد
 و او را بیا رید کسان راجه طعام بسیار به بهیم دادند بهیم خوردنی بسیار خورده روان گشت
 و آهسته آهسته آمد تا به پیش راجه رسید راجه او را دید خوشحال شد او را دلدادگی
 داده بغرموداگاه کشتی گیران هم پیوستند چون بهیم تیار شده با جمیوت که همه را بر زمین
 زده بود بنیاد کشتی کرد و ایشان با هم خورد و فیصل مست بکشتی گیری برآمدند این همه
 انواع کشتی با هم گرفتند و مشت بردی هم جنگ کردند و بهیم ملاحظه راجه نموده
 نمیزد کشتی گیران دیگر که از طرف آمده بودند حیران بهیم ماندند با هم گفت که این معجب
 کاری میکند که با جمیوت آنقدر کشتی میکند راجه چون آن سخنان شنید گفت شما آن
 نمی شناسید خواهید دید که چه خواهد کرد بهیم چون دید که آن راجه گفت فی الحال هر دو یک
 جمیوت را گرفته از زمین برداشته از سر بسیار گردانید و فریاد میکرد و آخر جانش بر زمین
 زد که هانجا جان بداد کشتی گیران دیگر همه حیران آن کار بهیم شدند و بغایت تهریدند
 راجه براث از خوشحالی از جای برجست و بهیم را نوازش بسیار کرده انعام بسیار داد
 داد و امرای راجه هم هر یک موافق مرتبه بهیم را انعام بسیار دادند بهیم چون شب شد
 این همه را نزد راجه جده نشتر آورد و راجه بدستور آنرا بهمه برادران قسمت کرد بعد از آن
 راجه براث به بهیم لطف و عنایت بسیار میکرد گاه گاه او را بجرم درمی آورد و با شیر نزد
 او را به جنگ می انداخت بهیم اکثر آنها را بکشت میکشت و راجه و زنان همه حیران آن
 کارهای بهیم میشدند و بهیم را زور بسیار و دیگر چیزها انعام کردند و خوردنی بسیار بهیم میدادند

و خوردنی که می آوردند بهیم آنها را میخورد و همه حیران میشدند و خوشحال میگشتند و
 و اکثر اوقات در حریم ارجن را می طلبید و میفرمود تا دخترش و دیگران را تعلیم میداد
 از آن هنر که خوشوقت میشد و او را انعام میداد هرگاه که راجه بطولیه میرفت یا باز
 میگردانید هرگاه شنید که اسپان ترقی بسیار کرده اند چنانچه هر اسپانی که در این
 میدید که از عیب پاک شده خوشحال میشد و نکل را انعام بسیار میداد شهید و اکثر اوقات
 هر چه بعد از این خواهد شد براج خبر میکرد و هر چه میگفت چنان میشد و راجه هرگاه که
 برگردد گاه و ارج گاه ایشان میرفت میدید که کله باده بیت و ده سی بلکه ده چند شده
 اند و هر چه پیشتر شیر میدادند حالا سه برابر چهار برابر زیاده شیر میدهند راجه حیران
 میشد و شهید و راجه را میگرد و انعام باو میداد و حاصل از ملازمت آن نجیب
 بغایت خوشحال میبود و ایشان اوقات میگذرانیدند اما هر اسان بودند که سباه ایشان
 را کسی بناسد و در وجود همین بشنود و روزی کیچک که برادر زن راجه بود و اکثر مهات در
 دست او بود بغایت مؤظف بود و در شجاعت و کمال قوت از جمیع مردم آنجا برآمده بود
 و هیچکس در زور و قوت و مردانگی حریف او نبود بجرم راجه آمد و راجه نظر بر درویدی
 اقا و حیران حسن و جمال او شد و گفت که من زنان صاحب جمال بسیار دیده ام
 و دارم اما باین صبرت آدمی ندیده ام و باخواهر خود گفت که این چه کس است خواهرش گفت
 خدمتکاریست که حالا آمده است کیچک گفت لائق آنست که صاحب تو باشد تو بدست
 او میکوبه باشی بعد از آن گفت چنان کن که این زن با من راست آید خواهرش گفت
 این میگوید که هیچ گندرب مرا نگاه میدارند و این عورت بغایت عقیفه و پاکدست
 و درین نزدیکی تنجانه ما آمده و ما بصلاح و نیکی او زنی ندیده ام تو بجهت خاطر من او را
 بهیچ مگو کیچک بنیاد مبالغه کرد و خواهرش گفت پس من پیاله شراب بدست او دادم و نزد
 او را میفرستم آنجا تو با او راست بیا کیچک از نزد خواهر راجه نشسته و درویدی آمد با او آغا
 نیاز منبری کرد و میگفت که مانند تو زنی صاحب جمال ندیده ام و من غلام تو میوم
 و امثال آن سخنان بسیار گفت و درویدی گفت که تو با من این طور سخنان مگو چرا که

پنج گند هر پگاه میان من میباش ز زهاراگر زندگی خود میخواهی دست از من بردار بهمن
 این نوع حکایات گو کیچک بخندید و بخانه خود رفت بعد از غلظت زن راجه براث پیاله شراب
 شراب کرده بدست درویدی داد که این را بخانه برادر من ببر و هر چه او میدهد محبت من
 بیا درویدی گفت برادر ترا مردیحا دیدم و من بخانه او رفتم و تو دیگر را بغیرت چرا که
 او البته بمن نظر بد خواهد کرد و او را خوب نخواهد شد منم گنگار خواهم شد زن راجه گفت
 من ترا میفرستم او چه قدرت دارد که بانو نگاه کند تو خاطر جمع دار و پیاله شراب را
 سر پیش طلافی ببر نهاده باور داد و گفت که این باب درویدی آنرا گرفت و گردان گردان
 روان شد و گفت که بهگوان تو میدانی که من بغیر ازین پنج برادر هیچکس را بنظر خیانت
 ندیده ام مرا از شر آن مرد نگاهدار در آنوقت بآفتاب نگاه کرد از در و درخت آفتاب
 با او سخن درآمد و گفت که تو اندیشه ساز من دو کس به نگاهبانی تو گذاشته ام و غنی
 مدار کسی با تو خبری نمیتواند گفت درویدی بخانه کیچک رفت کیچک را نظر بر او افتاد
 بر جبهه پیش آمد و آغاز ملائمت کرد و گفت خوش آمدی من و همه ولایت کنو کران
 من اندام غلام تو شوم و من آنقدر غرضیه و جواهر و اسباب اسپان دارم که هیچکس ندارد
 اگر مرا قبول فرمائی همه را تا تو نمایم و چه مقدار مرم دارم همه را خدمتگار تو کنم درویدی
 گفت که خواهر تو مرا نزد تو فرستاده است با من این طور سخنان بگو که ترا زیان خواهد داشت
 کیچک دست درویدی بکشت درویدی خود را از او بکشد کیچک باز دهن او را بگرفت
 درویدی چنان بروی کیچک زد که دور رفته بنیاید بهیم که آنرا بیدار از غایت غضب و خشم
 چنان گزید که خون از لب برآمد و خواست که بزخاسته کیچک را بزند راجه جد و جهر با می خود را
 بر آورد و گفت صبر کن حالا وقت آن نیست درویدی بگریه درآمد و گفت جانم که
 پنج برادر نگاهبان من بوده باشند چه دشمن مرا چیزی بگوید کسیانکه تمام عالم از ایشان
 می ترسند اینجا چه افراوشی کرده اند و مناسب این راجه نیست که من عورت افتیم
 که بخدایت او آمده ام در برابر او مرا که بزنند و این گناه را به بیننده و هیچ نگویند
 راجه براث گفت که من خبر ندارم که پیشتر میان شما در او چه بوده است تا من منع کسی کنم

در ویدی آنچه میان او و کیچک گذشته بود و همه را بگفت همه حاضران گفتند که این
عورت به زنان پادشاهان میماند آیا چه کس باشد و همه در صورت و حکایت در ویدی
چیران مانند راجه جد بهشتر گفت تو چه اماند بکیان گریه مینمائی از اینجا نزد رانی
سارکینا برو و او بخانه رانی رخت رانی از ویرسید که باعث گریه تو چیست ترا که
آزوده است در ویدی گفت پیاله که تو فرستاده بودی من آنرا پیش کیچک بستم
او بنظر خیانت در من نگاه کرد از خجوت گریه میکنم رانی گفت که او بداند نیست
از ویدی پرسید اگر فی الواقع همین است که تو میگوئی من او را تنبیه خواهم کرد در ویدی
که تو او را نمی توانی زود امانگاهسانی که من دارم او را بسزا خواهد رسانید و در یک
ساعت خواهی دانست که حال او بکجا خواهد انجامید ترا و مرا برای چه غم باید خورد
در ویدی درین اندیشه بود چون شب آمد غسل کرده و جانهای پاک پوشیده نزد
بهر رخت او را در خواب یافت بهیر را بیدار ساخت و گفت چه در خواب غفلت ماند
منکه زن تو باشم کیچک مرا بنظر بد به بیند و تو با و هیچ گوی نمی ترستی تو کجا رفت و اهل عالم
ترا چگونه بهیر از روی غضب به خواست و پرسید که تنگ روی تو بیا و متخیر می بینم
چه واقع شده هر چه واقع شده تفصیل من بگو در ویدی گفت که من جکیم که ازین
دل من خون شده است مرا دیگر تاب نمانده مجمل آنکه چه محنت با درین عمر بود و شام
کشیتم و میکشتم اول بکوردان مرا داد و دیدم آنکه مرا برهنه ساخته بغیرتی مبی حشری بیا
بمن آنطور رسانیدند مرا کنیز میگفتند بعد از آن که غسل زنتی و جد حشرت بزن نمود
ایضا رسانید که معلوم شاست حالا کیچک مرا بخانیده چون پیاله شرابا پیش او بردم
دست تعدی دراز کرده میخواست که در من بنظر خیانت به بیند چون تن نهادم مرا بکند
زود موسی مرا بگرفت و انواع بیختری در حضور تو و جد بهشتر و همه مردم بمن رسانید این
مرتبه سوم است که من بدست نامحرمان می افتم و شما که شوهر نیت را صلاح نم ازین می ارید
که کیچک را بسزا برسانید من خود را بنده یا نفع دیگر پلاک خواهم ساخت جد بهشتر را که
ده هزار فیل باز بخیر و جریسهای طلا و یک ک غلام پاکیزه با کرمای مرضع بود و حالت

اینجا رسید کہ نوکر دیگر شدہ مردم را قمار بازی تعلیم میداد این چه بی غرتی و بی ناموسی
زندہ نابودن ہزار مرتبہ بہترست و ترا کہ ہمیشہ باشی می بینم کہ نزد زن راجہ پاشا کہ مانند
او ہزار کنیز خدمت من و تو میکردند حالا مثل بازیگران با شیر و خر و سیل جنگ
میکنی و ہنگامہ گرم میداری من از ملاحظہ حال تو شرمندہ میشوم و از غصہ میرم
و از جن خود را بصورت زنان ساختہ طوق و دستانہ در گردن انداختہ مانند نموہ
بازی میکند کہ او نہ داخل مردانست و نہ از قبیل زنان و نکل خود را بسایمی طوطی
قرار دادہ کہ آفریش کار فروتنی ست و سہد یو شبانی اختیار کردہ و خود را شگوشاس
ساختہ معلوم کہ این ہر دو فن در میان مردم چہ اعتبار دارند و من از دولت شامخ شکاری
زن راجہ پاشا میبایم کہ بغیر از من زنی دیگر صندل را سودہ نزد او نمیتواند بردارد و
قبول ندارد حالا تا چند محنت خواہم کشید ہمیشہ گفت زنان اسیل را چون روز ہای بد
پیش می آید و جلا می وطن شدہ در ولایت دیگری می افتد ہمین طور بلا ہای می کشند
نمی بینی کہ سیتا وقتی کہ بخانہ را و ن رفت چہا پیش او آمد تو ازین مہر پیچ غصہ مخور کہ
بر آدمی زاد گاہی راحت می آید و گاہی رنج اما انیکہ کیچک ہر مرتبہ بتو قرض میرساند
میخواہد کہ با تو دست درازی کند تا ب آن نذارم و ز زمانی کہ کوروان بتو بی غرتی کرد
میخواستم کہ ایشان را بقوت خود ہلاک سازم جدہ شہر مانع شد و مرا نگذاشت کہ دمار
از روزگار کوروان بر آرم چون جیہرت را بدست آوردہ سرا در ترا شدم و گفتم کہ من
را باید کشت جدہ شہر رضا نداد و او را زندہ گذاشت و باز چون کیچک بی اعتدالی کرد
خواستہم کہ او را تنبیہ نمایم همان اشارت کرد و بکشتن او راضی نشد فی الجملہ آن مہر
از ازاں دست جدہ شہر میکشتم نہ از کس دیگر پس ہمیشہ بد رویدی گفت کہ مرا مانتی
من تابع راجہ جدہ شہر و اگر اختیار بدست من می بود من ہرگز او را با بیخ اریہا
راضی نمیشدم ہم کوروان را بجاک سیاہ برابر میکردم و مہر دمار از روزگار جیہت
بر می آوردم آن خود گذشت حالا علاج کیچک میتوانم کرد علی الصبح کہ کیچک ترا
چہ بیند و و صبحہ بکن و بگو کہ من بہ تو در خلوت ملاقات خواہم کرد و بہصال میرسد

خوانی شد پس در ویدی گفت برای مشوقی که شما خیال کردید که ما بجای راجه
 و عده کیچک اختیار کنیم هیچ گفت وقتی که ارجن رقص بازی میکند و مردم آنها را
 خارج شده بخانههای خود بروند آن دیوان خالی خواهد ماند همان وقت در میانجا با
 معین ساز تا خام طمع شده در آن محل تنها خواهد آمد من می آیم و او را بسزا و جزا
 میسانم فردا می باید که بروی با و اقرار ملاقات بدی چون آن شب گذشت و
 روز دیگر شد در ویدی برقرار معهود در خانه راجه بخدمت مشغول بود که کیچک نزد
 در ویدی بنیاد خود ستانی و خود نمائی کرد و گفت راجه برات هر چند حکومت و سلطنت
 دارد اما بمن هیچ نمیتواند گفت چرا که در سر کار او مانند من کسی دیگر نیست و هر چه هست
 منم و حل عقد او بدست منست و روزی که بحضور او ترا لکه زد من بمن چه گفت اگر
 بخوشی خود بمن تن دهی بهتر و الا بزور هم هر چه میدانم تو نمیکنی و اگر بیزا شو هر من
 راضی میشوی بتو چه ضرر دارد قول و عهد من انبست وقتی که بخانه من بیایی
 روزی خرج مایحتاج بتو میدهم و صد داه و صد غلام بجهت خدمت قومی بخشم
 و ارا که آنرا شتران میکشند و چیری که غیر مکرر است برای سواری تو معین میایم
 در ویدی گفت تو چون بیا بجدی من قبول کردم که بتو برسم اما بشرطی که بر
 کیفیت من و تو کسی اطلاع نیابد و ترا میدانم که یاران محرم دروستان همدم
 میداشته باشی میترسم که مبادا راز در میان منی و چنانچه عادت جوانانست
 برای مباحات و فخر خود را و مزار سوا سازی و من هیچ گند هر چه را از غیب نگاهبان
 خود دارم اگر آنها انیمنی را بدانند ترا میکشند کیچک آن شرط قبول نمود و گفت
 بسیار خوب است یک جای خالی پیدا باید کرد که گند هر بان را برانجا اطلاع نباشد
 در ویدی گفت هیچ جای بهتر از دیوانخانه که در آنجا رقص بازی میکنند نیست نیم
 من و تو همونجا میسریم فرمود که به کیچک در ویدی آن عده های دروغ آمیز گفت
 و او خوشحال شد و دو روز برابر دو ماه بود که گذشت و از غایت فرحت بخانه رفت
 و محس کرده جامهای پاک و لباسهای فاخره پوشیده و خوشبو را بر بدن و با مالید

منتظر بود که آنوقت برسد و ازین غافل که اجلس نزدیک رسیده در آنوقت کیچک
 نریب و زینتی پیدا شده که وقتهای دیگر نداشت چنانچه چراغ را در آخر شعله دیگر روشنانی
 خاص ظاهر میشود و در و پیری در مطبخ پیش بهیم رفت و گفت که من آتش کیچک را بچشم
 دو عدده نیم شب باور کرده حالا تو دانی بهیم گفت که بخانه خود برو و خاطر جبار که من بطور
 او را پنهان کنم که هیچکس نداند چون میعاد رسید بهیم در تاریکی شب با بخارفت و
 در گوشه پنهان شد پس کیچک در آن خانه تاریک رفت و با در و پیری گفت که
 از برای تو چیزهای خوب و تحفهای قیمتی را بخانه تیار کرده ام و من این طور خود را آراسته
 که اگر در روشنایی نریب من میدید پی بردن مثل میشدی و امثال این سخنان بسیار گفت
 آن زمان بهیم آواز خود را با آواز در و پیری مانند ساخته اول نبردی و آهنگی گفت که تو
 همچنین طوری بمانی که هر کسی ترا دوست دارد آثار مهربانی و دلبخونی از زبان تو
 ظاهر است کیچک چون دست دراز کرد بعد از تماس دریافت که این زن نمی نماید
 بهیم از روی غضب برخاست و گفت که حالا تا بزرگترین زخم که سرتیغ خواهد بود
 حساب گیر و بهیم موی سر او را گرفت او چون موی چرب داشت از دست بهیم جدا
 یافت و با قوتی که داشت با بهیم در افتاد و بعد گیر دست و گریبان شده حمله چنان
 میکردند که فیلمان جنگ کنند اول کیچک غالب آمد و بهیم را بزرگترین زخم بهیم
 اعتراض شده برخاست و باز با در و پیری سخت بر تبه که از ناختمی تیز ایشان بجا
 هر دو خراشیده گشت اتفاقاً بهیم باز مغلوب شد و بزرگترین افتاد و باز از روی غضب
 کیچک را گرفت و هر قوتی که داشت کار فرمود و او را اگر و سر خود گردانیده بزرگترین زخم
 کیچک چون بنیاد بهیم را برانمود و جریحه مانند مذبح میگرد بهیم بر سینه او نشسته
 چندان زور کرد که کیچک را محال قوت نماند و چندان مشت و لگد بر کیچک زد که جانش
 برآمد و بهیم هر دو دست را و پاها را می او را جدا جدا مالش داده خورد شکست که گویا
 بدن او خردید استخوان بود و اعضای او هرگز ظاهر نمیشد پس در آن وقت بهیم
 چراغ روشن کرده و مرده کیچک را به در و پیری نمود و گفت هر کس که بتو اراده

این طور من برای خود خواهد دید که کیچک را دیدی در ویدی خوشحال شد بهیم بقرار معهود
در باد و چنانه آمد و در گوشه بخواب رفت در ویدی در وقت مراجعت آنجا بابا سبانه
و چون بداران گفته رفت که کیچک بدخت از چند گاه میخواست که بمن کار بد کند
او را از نگاهبانان خودی ترسانیدم او سخن مرا نشنود تا عاقبت آن گند هرا
نگاهبانان آمدند و امشب او را کشتند و رفتند چون بداران چون چراغ گرفته در آن
مکان رفتند آنچه در ویدی میگفت همان طور مرده دیدند و ازین که اعضای او در
ظاهر نبود متحیر مانیدند و میگفتند که با بجزیم گند هرا این آنرا کشتند و بان نمیناید که او
کشته باشد چون صبح شد شور و غوغا در عالم افتاد که کیچک را گند هرا از عالم
کشته اند و کیچک صد و پنج برادر داشت آنها همه آمدند و او را به بدترین حالت حمل
نمودند خواستند که نعش او را برداشته ببرند و بسوزند در آن حین دیدند که در میان
زنانی که بتماشای او آمده بودند در ویدی نیز بود بعضی برادران کیچک گفتند که برادر
ما بواسطه این زن کشته شده آنرا باید کشت دیگری گفت زدن زن مناسبت
بلکه همراه کیچک باید سوخت چون کیچک را در زندگی وصال او میفرستاد در آرزوی
مرده بعد از مرگ باورسد با هم اتفاق نموده نزد راجه پراست رفتند و گفتند که بسمع
رسیده باشد که کیچک از چند گاه با در ویدی گرفتار بود و میلما از برای وصال او
می اندیشید و بجائی نمیرسید تا آنکه در حسرت او بود و بتقریب همین کسی او را کشته است
حالا میخواهیم که در ویدی را همراه او بسوزیم راجه چون خسر پوره خود را زبون دید و از جمعیت
ایشان جمعیت تمام دشت متوافست ایشان را منع کرد بزرگان گفته اند در خانه که
خسر پوره حاکم شد از وی باید ترسید القصد بر ویدی را بستند و بر تابوت او انداخته
بروند در ویدی را چون کار بجان افتاد بیانگ بلند فریاد زد و گفت که از پنج شوهران من
کسی زنده مانده است تا مرا از دست آنها نجات دهد پاندهان را اسامی که میان
کید که قرار داده بودند میخواند و هر زمان میگفت که اسبج و جنیت دای بج و جنیت و
جید بل آن قوت و شوکت شایع شد و آن سلاح و تیر را کجا رفت حالا که نخواهید آمد

دیگر بچه کار خواهم دید آمد بهیم چون تمام شب بیدار بود و صبح سر خواب نهاده آواز درو
 بگوشش او رسید او از خواب بیدار شد و بسرعت تمام روان شد و راه دروازه شهر
 را گذاشته بالای قلعه برآمد و از آنجا خود را انداخت بجائی که مرده را میسوختند رفت دید
 که در ویدی را بجائی عجیب می برند و نزدیک است که در آتش اندازند بهیم سر برهنه کرد و موها
 خود را بر روی خود فرو گذاشت تا او را کس نشناسد بعد از آن بسرعت تمام دوید و روان یکی
 درخت تار بود بسیار تنه دراز بهیم آنرا بکند و بر دوشش برداشت اول صحبت نمودن صلابت
 خود هر طرف میزد و بد بطوریکه آن مردم از گرانی درخت و بسکی باپی او حیران ماندند و رفتند
 که آن گندم برلی ست از آسمان فرود آمده و از صورت هولناک او ترسیدند بهیم از در فریاد
 زد که زن بگانه را گنجا میبرید او را بگنجا میداد برادران کیچک را لرزه بردست و پا گرفت دست
 از در ویدی باز داشتند و او را خلاص دادند و نعلش کیچک را هم در آنجا گذاشتند و گفتند
 و در وقتی که اینها بجانب شهر روان شدند بهیم بآن تنه درخت هر صد و پنج برادر را
 که یکی از عصب دیگری می افتاد پس نزدیک در ویدی آمد و سر دروی او را بافتشاند
 گفت دیدی که بدخواستمان تو چطور میترسیدی پس در ویدی براه دیگر شهر در آمد و بهیم از
 راه دیگر که کس او را نشناخته رفت ازین قصه عظیم غلغله در شهر افتاد خبر براه رسید که
 گندم بران صد و پنج برادر کیچک را کشتند و سینه هری که عبارت از در ویدی ست او گشته
 می آید پس امر او را براه گفتند که آن سینه هری زنی ست خوش شکل و خوش رفتار
 هر که او را می بیند فریفته گشته میخوابد که با او حکایت کند تا این زمان بواسطه او صد و پنج
 کس بیک مرتبه کشته شدند غیر از کیچک اگر این زن روزی چند دیگر هم درین شهر خواهد
 خیلی از جوانان کشته خواهند شد فکری بحال این زن باید کرد راجه از شنیدن این سخنان
 خاموش ماند پس از تامل گفت خیلی از جوانان کشته شدند بهر چه مشورت باشد میکنم اما
 بالفعل آن مردمان را خود باید سوخت عاقبت همه را در آتش انداختند و از بسکه در آن
 راجه خوف گندم بران افتاده بهیچکس آن مشورت نکرد برخاست و زن خود را که شنیده
 نام داشت طلبید و با او گفت که آن سینه هری یعنی در ویدی ماده فساد است او را بگو

از شمر بجای دیگر بود تا ولایت مان رفتن یک شود اما آن سخن او را طوری بگویی که از من بماند
 که مبادا کند بر این خود را بر من تسلط سازد راجه بزن خود گفت و آن قرار داد و زشت قبول کرد
 چون در ویدی از آن گورستان هندوان برگشت در حوض آبی غسل کرد و رویش را بشوید و
 مردم هر که او را میدید چشم خود می پوشید و میگفتند و فریاد میکردند که ازین زن انحراف اند
 کند بر این نگاهبانان او نیند در ویدی یعنی سیر ندهری در راه گفته میزفت کیج شوهر
 کند بر ب که من دارم کی آن بود که مردانگی او را دیدید و اسی بر جان آنکس که بازار او را
 بدی بمن کند آن زمان هر چه خواهد آمد و تمام شهر را زیر و زبر خواهند کرد با تسلط این
 همه تماشا میان دور دور میرفتند و بهمین نزدیک او تنها در راه ایستاده ماند و در ویدی چو
 نزدیک رسید هر دو دست بر پیشانی نهاد و تعریف کرد و گفت کند بر بی را که مرا از دست
 کیچک خلاص داده برو صد آفرین باد از جانب من او را انواع ستایش و تحسین با و
 بهمین سخن سر بسته در میان مردم گفت که هر که تو چشم خیانت نگاه کرد و طلا هست که سزا
 خود بد ازین می یابد و در ویدی این گفت و پیشتر زشت و برهنه یعنی ارجن را دید که در
 دور دیوانخانه برای تمایز آمده است دخترانی که بر قصص بازی مشغول بودند در ویدی گفتند خوب
 شد که از شر کیچکان خلاصی یافتی ارجن خود را نادانسته ساخت و از در ویدی پرسید که ای
 سیر ندهری قصه کشته شدن کیچک و برادرانش چطور بود و تفصیل بگو چون بقرب بفرمان
 نارسیدن او آزدگی داشت گفت ترا به سیر ندهری چهارست بصورت مخشان به اعظم
 و دختران مشغول شو تو که نه مرد باشی نه زن غم مرو و زن را چه شناسی برهنه یعنی ارجن گفت
 که اگر چه در اصل هیچ مرد و زن نیستیم اما اینقدر نیست که غم دیگران پیدا نموده آخر عمر هست
 در مردم خوب اوقات میگذرانم هر چند ارجن میخواست که او قصه را باز گوید در ویدی با و
 متوجه نشد و دخترکان دست او را گرفته درون حرم راجه بودند و شنای زن راجه گفت
 راجه پراش از تو و از کند بر این تو بسیار ترسیده و از ترس ترا بحضور خود نمی طلبد میاید که
 تو پیشتر ازین بجای که مکان تو باشد بروی برای خدمت با زنی میاید که چند آن سخن جفا
 نداشته باشد تو که بغایت صاحب حسنی و گفتار و رفتار فرمیده و ادبی بکار نمی آئی و مرد

به آنکه بی تو به برادر شده ام متیرسم که فردایی نبودم سینه بگری گفت هر چه بگویم بدو
 قبول و امیر در اسارت بود که بشهر شما آمدم و پناه گرفته بودم میخواستم که یک سال اینجا بگذرانم
 از آن میعاد سیزده روز دیگر باقی مانده تا آن زمان دیگر دولت درمید بعد از سیزده روز
 گند بهر این من بر خلق آشکارا خواهند شد و مرا بر جا که دانند خواهند بود و شما هم
 دعای خیر خواهند گفت سرشیا میچ گفت و آنچه ازو شنیده بودید به گفست چون
 کیچکان کشته شدند باز میچکس به سینه بگری سخن نمیدانست گفت و میچ گفت او را میگیرند
 و خود را کشته و مرده میگردانند چون این خبر شایع باطراف عالم گشت جاسوسان را که
 کوروان درین یک سال بخت خبر یافتند ان فرستاده بودند از آفاق برگشته آمدند که
 بر چند در آبادانی و ویرانی گشتیم و بهر عالم و کومستان و بیابان گذشتیم نشانی از
 پانژوان و اثری و خبری نیافتیم و ندانستیم که ایشان چه شدند و کجا رفتند غایتش قتی
 که از ولایت و کمن بشهر پراگ رسیدیم شنیدیم که کیچاک مع صد پانچ برادر به قریب کانی
 کشته شده اند در جردن بابل مجلس خود گفت که چون میعاد یک سال از نهبان شدن
 پانژوان یک سیده اگر درین مدت از ایشان نام و نشان می یافتیم باز روز سال چاکون
 میکاریم اما اینک هیچ خبر و اثری نیافتیم خالی از تعجب نیست تا کجا رفته باشند که جاسوسان
 ما هم خبردار شدند پس روز اس و کزن با هم گفتند که آن جاسوسان چه تحقیق دارند
 باز خبرداران دیگری باید فرستاد شاید پانژوان را خبری در بیابان خورده باشند یا
 دزدان و دزدان کشته باشند یا در قوه دیگر پیش آمده باشند و روزا جاج گفت که آنها
 کار و بار احتیاط تمام دارند آن دور می نمایند که دزد و شیر ایشان را تلفت کرده باشند
 یا در راه مخفی مانده اند اما بر منان و زاهدان دور بین را بفرستید بیکم تا به قصد
 سخن در روز چاک کرد و گفت خود همین طبع است که آنها را کسی نمیتواند گشت اما که
 با هم نمیتواند در مجلس هم اگر چه سخن ناپرسیده گفتن عیب است اما تا بر دولتخواهی
 گفته میشود و از قیاس دانسته میشود که در ولایتی که راجه بدو شهر خواهد بود مردم آن شهر
 میبایک که به باصلاح و پاکیزگی باشند و راستی شعار ایشان بود و دران شهر سخاوت و

و نیک اندیشی شایع بوده باشد تا این طور صفات حمید و نداشت باشد راجه بشود
 میان ایشان قرار نمیگیرد و همیشه میباید که در آن دیار بر همان بید منجوانده باشند و
 کسی بر کسی حسد نمی برد باشد و عیب و دروغ و دشنام بر زبان نرود و بارانها بوقت
 بار و وزر آنها بواسطه نیست رعایا خوب شود و همه سال همه چیز فراوان و از آن باشد
 و در آن دیار که پانڈوان خواهند بود بیاری تسبی و گرمی و سردی و دیگر محال است با
 در اینجا حاشا و شت نمیشده باشد و در همه هوا خواه تابستان و خوار وستان میوه های آری
 تا بسالی و دیگر می رسیده باشد و لذت طعام و میوه های آن بلاد از تاثیر قدیم ایشان بیشتر
 از جایی دیگر خواهد بود علی هذا القیاس بهتر و خوب و دیگر اسباب ایشان را هم تصور بکنید
 و از برکت راجه جدی شهر در هر خانه شادمانی خواهد بود و مردم همه غریب دوست همان از
 باشند که راجه چارج گفت که پانڈوان درین مدت محنت بسیار کشیده اند این در آن وقت
 آن شد که دولت و فراغت روی نماید مناسب است که راه بدری را گذاشته باشند
 طریق صلح باید گرفت اگر از من میسر شد مشورت نیست که نزد ایشان جاسوسان و
 خبر داران را بجهت آشتی باید فرستاد و ایشان را از اینجا طلبیده رفع نزاع باید کرد و بیشتر
 شادمانید درین آثار سوئس را راجه بجاره گفت که خبر داران من از برات آمده اند و خبر
 آوردند که کجیک که دشمن من بود او کشته شده آن ولایت خالی ماند و راجه برایشان
 فرقت است و قوت مقاومت ما و شما ندارد اگر حالا بر سر آن ولایت رفته بدست آید
 هم انتقام من از کجیک کشیده باشید و هم ولایتی شمانع کرده بدست آید چه در آن ولایت
 از زر و عمل و جواهر قیمتی بسیار است و از خزان و نفایس و از اموال و مواشی و در گوشه
 بشمار بعد گرفتن آن ملک حکومت شما یکی بده میشود و آن آوازه از مشرق تا به مغرب میرود
 که این با وجود من گفت که این مرد بسیار خوب میگوید فی الواقع همه عمر نمیتوان در فکر
 پانڈوان ماند و صرف هلاک و زوال ایشان شد و خصوصا در نیوقت که از ایشان
 خبر و اثر منقطع شده باشد چرا غم باید خورد و کور و آنرا پسندید و مشورت با اتفاق
 بر آن نموده غم ز قفس برات خرم کردند مسلح و مکتل متوجه آن دیار شدند راجه سوئس را

مقدمه لشکر میا ختند و او بسافت یک روزه راد از ایشان بیشتر میرفت چون ط
 منازل و مراحل نموده بولایت اور رسیدند سو شرمواشی بر اٹ رامت آورد اتفاقاً
 در میان ایامی که مواشی بر اٹ رامت آورد و میعاد سال سیزدهم پانڈوان تمام شد
 و ایام نکبت آنها بسر رسیده بود و سال چهاردهم در آمد شبانان از دست بیداد لشکر
 بیگانه نژد راجه پیراٹ داد خواهی نمودند که رهای گادان را سو شرمواشی بتعالج برود راجه بر اٹ
 برابر به سوار شده و سلاح پوشیده و مردم خود را فرمود که از هر جانب بفرایند رسید رعایا
 و غیر از ارجن چهار برادران پانڈوان نیز همراه بودند و برادر خود شتانیک نام داشت
 که از ارا به ویراق و هر چه اسباب جنگ باشد باین چهار کس که در خدمت ما مشغول اند
 و میدادیم که ایشان جوانان نامور مستند جنگ خوب خواهند کرد و راجهای دیگر همه
 در ملازمت او بودند همه فیل سوار و بعضی اسب سوار و بعضی رتھ سوار در رکاب او
 روان شدند و سه هزار فیل و هشت هزار ارا به و ششت هزار اسب سوار و ششت هزار
 تیر انداز از شهر بر اٹ بر آمد پی مواشی گرفتند تا آنکه وقت زوال آفتاب به سوسوار رسید
 و مردم سو شرموا خواستند که به لشکر گاه در آیند که همین زمان گرد لشکر بیگانه دیدند گشتند
 و جنگ ایستادند و میان فریقین کثاشی بسیار شد و اکثری مجروح و معیوب شدند
 سر پا هر طرف چون گوی غلطان بود هر کسی که ارا به سوار بود با ارا به سوار جنگ
 میکرد و فیل سوار با فیل سوار علی بنده القیاس از خوننا جو میاروان شدند از بسکه
 گرد و ران خون افتاده معرکه کل و لای سرخ گشت شتانیک برادر راجه صد کس را
 کشت و نذر آنچه که برادر خود ترا شتانیک بود چهار صد کس را کشت بعد از آن چون
 هر دو فوج یکجا شدند و سلاحها تمام شد کار بدست و گریبان رسید سوی سر که گیر اکت
 بزمین می انداختند و بناخن و دندان جنگ میکردند و بشت و لکد میزدند و راجه
 بر اٹ پانصد فیل سوار و یک صد اسب سوار و پنج هزار تھی را بزمین انداخت و
 مهارتھی آنرا میگویند که شخصی چندان جنگ کرده باشد که ده هزار کس را بکشد و در
 علم جنگ دو گیر فنون را هر گشته باشد و چون سو شرموا خبر یافت که راجه بر اٹ خود آمد

۱ شاتانیک

۲ ماریا

متوجه جنگ او شد هر دو سردار بیکدیگر دویده افتادند اول جنگ میکردند و نیزه و کمر
 و خنجر حواله یکدیگر گیرنی نمودند و آنچه قوت داشتند کار فرمودند تا آنکه شب افتاد و خطه
 توقف نمودند چون که روز روشن شد و ماه طلوع کرد و باز هر دو جنگ در آمدند و آن طبع
 حمله کردند که بیشتر از آن تصور نتوان کرد و جنگی عظیم واقع شد آخر سوشتر با غالب
 شد و براث را ناچار بر زمین زد و دست او را بسته بهار را به خود انداخت و روان شد
 و در لشکر براث نهمیت افتاد چون خبر رسیدن راجه بهار به جده شهر رسید بهیم گفت
 که از مدت یک سال نمک این راجه خوردم حالا که روز بلا پیش او آمده اگر دستگیری
 نمیکنم اهل عالم چه گویند قدیم پیش نهاده او را خلاص باید ساخت بهیم گفت که
 تا این زمان راه شناسیدیم حالا که فرصت یافتیم چنان میکنم که راجه براث را
 انشاء الله تعالی را میانهزم و سوشتر را بجای او بسته پیش شامی آرام می باید که
 شما از اینجا نه جنبید و همراه نکل و سهدیو در جایی که ایستاده بودید قرار گیرید که از سردار
 سزاری خوبست و از افرامین دران فرمان برداری نمودن و در جان سپاری کوشیدن مطلوب است
 چون شب ماه آمد و در شنائی ظلم شد بهیم درخت بلند از پنج برگ کند که آنرا بدست گرفته
 با دشمنان حواله نماید جده شهر گفت تو در حرکت را از جانی همی آری مبادا همه بدانند که تو
 بهیم هستی و بی بر احوال برند مناسب است که برابر به سوار شده و سلاها بدست گیری
 و جنگ کنی و نکل و سهدیو نیز همراه تو باشند که پیش من چندان کار ندارند هر سه
 برادران خشناک شده حمله بر فوج سوشتر مابردند و جنگ در پیوستند و پسر بزرگ
 راجه بر احم که ششک نام و شکیک لقب داشت نیز از جا جنبید جده شهر نیز بمقتضای
 سنگ روان شد و هر دو فوج چون دریای کین با هم افتادند و غلغلله عظیمی بر جات
 راجه جده شهر نجات خود داد و انگیزا دو تنها در معرکه سه هزار کس را گشت و بهیم سینه
 شش هزار و نکل مقتصد و سهدیو شش صد کس را کشتند چون نظر راجه جده شهر بر
 سوشتر افتاد او را به تیر گرفت و سوشتر نیز تیر بر روی انداخت تا آنکه نه تیر بجای شتر رسید
 و چهار تیر با سپ جده شهر آمد چون بهیم دید که او جده شهر را زبون ساخته و درونجا

تیر اندازی نمانده از روی غضب بر سوشتر حمله کرد و اسپان ارا به او را بر زمین زد که کلبه
 بر جای پستاده و در کس دیگر را که پس پشت سوشتر بودند نیز کشت و بهلبان او را
 بهین طور و شویا بود که محافظت بهل او میگردید هر کدام را بر زمین انداخت چون
 ارا به او مطلق شد براث از بالای ارا به جت و بر زمین آمد و گرز سوشتر را گرفته
 بر روز دگر که چه براث بر بود اما چون جوانان حمله کرد سوشتر را طاقت ایستادن نماند
 و از پیش او که نیزان نشد و در وقت نهضت او بهیم تبسم کرد که بهین زور و نهضت
 آنکی و کما در آنرا گرفته بودی حالا باش کجا میروی سوشتر اندکی ایستاده
 بهیم تبسم بجای آورد و میوی سر او را گرفت و کشیده بر زمین انداخت و پشت
 و کمر و پیر و سجده که اصلا دردی طاقت نماند و هر چه اسباب و اشپای بود همه را
 بر دست آورد و مواشی که بنارت رفته بود گرفته باز آورد و بزنجیر و طوق در دست
 که گردان سوشتر انداخت و بالای ارا به خود انداخت و به مردم میگفت که من آنرا
 میخواستم که بجان بگشتم اما آن بهتر است که زنده بحضور راجه براث ببرم تا هر
 حقوبت که خواهد در حق او فرماید جدمشتر گفت که آنرا چرا پیش راجه میری
 که این حکم مرده دارد و مرده کسی نمیکشد او را بگذار تا هر جا که خواهد برود بهیم
 سوشتر گفت که مرا از فرموده برادر کلان هیچ عذری نیست بموجب فرموده
 او میگذارم اما ترا می باید که تو پیش راجه براث اقرار بندگی کنی و اعتراف
 بزنجیری خود کنای تا سر دانی تو بر همه ظاهر گردد باز جدمشتر به بهیم گفت درین
 چه ببالند غیباتی خواهی نا خواهی بنده راجه شده پس بهیم او را رها کرده آورده بر پا
 راجه براث انداخت راجه او را هم فرمود تا آنجا که داند برود آن زمان راجه بخبر
 گفت تا این زمان قدر شمار انداخت بودم حقیقت شما امروز بدین ظاهر شد که مرا از
 بند داری باز میدید شهن را دگر گرفته و شکر را که از شما افزون بود شکست دادید
 بدین دست نهادید حالا هر چه از خزانه و نقد و جنس داریم پیشکش شماست باختیار
 خود هر چه پیش آید تصرف بکنید جدمشتر جواب داد که از طفیل شما هر چه پیش خواهد

اما شما اینک از دست سوشر ما خلاص یافته اید هیچ دولتی و نعمتی ملا در برابر آن نیست
 راجه پراٹ گفت که من پیر شده ام و سفر آخرین نزدیک رسیده منیو اہم کہ در حالت
 زندگی ترا قائم مقام خود سازم و خود گوشہ گرفته بعبادت حق تعالی مشغول باشم و
 هیچکس غیر از تو مناسب ولی عہدی خود نمی یابم برعینہ و ہم بصفات حمیدہ آراستہ
 می باید کہ ہمہ گوہر باقی قیمتی و مال و ملک ہر چه دارم بگیری و باین عہد قیام نمائی
 جدہ شہر گفت کہ این حکومت و سلطنت بہ پسران شما از زانی باد ما مردم غریبیم
 با مینا کاری نداریم حالا کاری باید کرد کہ خبر فتح بمردم باید فرستاد جدہ شہر فرمود کہ
 در شہر آئین بندی بکنید و کوچہا را پاک سازید و مردم در خانہا طبل بنوازند و بہمان
 و شاہمانی مشغول باشند و دختران با دوازہ سرد بگویند کہ باعث ہنر عیش خلق شو
 راجہ پراٹ فرمود تا مہجیان کردند آدم بر سر قصہ درجہ دہن و دیگر کوردان حج شہر را
 آن قصہ خود رو داد و کوردان از جانب جنوب شہر پراٹ رفتہ مواشی را گرفتہ
 بودند و از احوال سوشر ما هیچ خبر نداشتند کہ چہا پیش او آمدہ تا آنکہ شصت ہزار
 مواشی پراٹ را تا خند و شبانی کہ موکل بود برار بہ سوار شدہ فسر باد کسان
 جانب شہر رفتہ بدر خانہ راجہ داد خواہی نمود و بجای اچہ سپہ خرد و جہم جی منو اچہ آکر آن گفت
 شنیدہ تا مل نمود و حیران شد و شبان باو میگفت کہ راجہ شہر را تہو گذاشتہ و ہر مرتبہ
 او مردانگی و شایستگی ترا تعریف میکرد و نظر از ہمہ برادران و پسران تو دارد و ترا
 بفراید رسی باید رفت پسر راجہ بآن شبان گفت کہ من اسباب تہجیل و سلاح جنگ
 و بیرق و علم و نقارہ ہمہ دارم اما بہلبان این طور ندانم کہ حسب خاطر ما بہل مرا
 براند ہر چند درجہ دہن با برادران و بہادران نامدار آمدہ باشد اما چہ میتوان کرد
 اگر بہلبان خوب پیدا شود من ہمین طور براغم و ایشان را بہریت و ہم پس بہخاستہ
 بخانہ رفت و در میان زمان لاف میزد و خود را می ستود و میگفت کہ کوردان کسان
 باشند کہ بجنگ من بیایند در میان کوردان تنها ارجن را زورمند و بہرست شنودم
 او کہ در میان ایشان نیست از ایشان دیگر چہ ملاحظہ باید کرد درین میان دروید

که به سیر ندی می مشهور بود به پسر راجه گفت که این برهمنلا که حالا به تعلیم دختران مشغولست
 چنان می شنودم که چندگاه بهلبان ارجن بود و در جنگها با او عمار می کرد و در علم
 تیر اندازی و در فنون جنگ بی نظیر است همون را بهلبان خود ساز و جنگ کورون
 بر و اتر گفت که این سخن را کیت که باو بگوید سیر ندی گفت خواهی تو که اتر نام
 و علم اکهاره از وی آموزد اگر او بگوید از گفته او عدول نخواهد کرد اتر خواهر خود را
 طلبید و آن سپیام بدست او با رجن فرستاد اتر در غیر وقت نزد ارجن رفت
 ارجن از آمدن او تعجب شد و گفت که در غیر وقت آمدن چه سبب بود اتر گفت
 کوروان ازین طرف شهر آمده مواسی ما را بغارت برده و پدر از شهر بر آمده
 بجائی دیگر رفته و برادر من اتر را میخواهد که بجنگ کوروان برود اما بهلبان چنان
 ندارد اگر تو بهلبانی را میدانی باشی همراه او برو و بهلبان او را بران و دین نفع
 عامست که مواسی اکثر خلق بتاراج میرود فرصت بسیار تنگست من اینجا بحضور ماور
 برادر قبول کرده ام که خواهی شنوای برهمنلا را خواهد آورد بنا بران ضرورت میشود
 اگر تو قبول نسکنی خود را بیکشتم و بال من برگردن تو خواهد ماند برهمنلا همواره او را
 عزیز میداشت ناچار همراه او روان شد چون نزدیک به پسر راجه رسید راجه زاده پسر
 تعریف کرد و گفت این سیر ندی خواهی من همه هنرهای ترا با تعریف کرده خصوصاً هنر
 ارباب و علم تیر اندازی ترا با گفته برهمنلا گفت من از شیوه خیر بیش نیستم اگر قرض بازی
 و تعلیم دختران بکنم من را درم بهلبانی و تیر اندازی در من چه می بینید که آزاد لے و
 جگری می باید اگر سر و بازی یاد گیرید با موزم اتر گفت پیر کاری را بگذار و بر ارباب
 من سوار شود و همراه من باش برهمنلا ناچار قبول کرد و از اتر رخصت شد
 راهی شد چون برهمنلا زره پوشید دختران همه کیباره بخنده درآمدند بطور مسخری
 که این برهمنلا خود مخت است او را به سلاح مردان چه کار پلیس تیر و کمان و دیگر سلاحها
 را بر ارباب انداخت و خود سوار شده برهمنلا را گفت که ارباب بران در وقت اند
 ارباب دختران گفت که این برادر خود را می سپاریم چنان سازی که از جنگ نفع فروری

باز آئی و برای ما قماشهای خوب و لباسهای زیبا نعمت سازی و کارهای پسندیده
 از شما توقع داریم برینملا گفت که بعد از فتح همه چیز میرست پس برینملا اسل
 ارا به را بر سر عت تمام در اندیشه بجانب کوردان روان چون نظر اتر را بر فوج کوردان
 افتاد و دید که در جور من با دوسالین و کورن و در دونه چار و بهیچک تپامه و کپا چار
 و دیگر میادوان نامدار که هر کدام در علم جنگ بی بدل و ضرب مثل بودند و بهیچ
 حاضر بودند اتر چون خرد سال و سایه پودوده بود و هرگز روی جنگ ندیده بدین
 آن چشم و اسباب جنگ موی بر تن او بر خاست و بغایت ترسیده و برینملا گفت که
 در مقابل این چشم ایستادن نعم من نیست بلکه کار دیوان زبردست نیست چه جا
 آنکه بهیچ من تنها جنگ تواند نمود و درین گفت گو بودند که دل اتر ضعیف شد و
 بهیوش افتاد چون برینملا این صورت را دید و دلاری میداد و تا آنکه اتر بحال
 آمده نزد برینملا گریه غیاء و نهاد و مبالغه نمود که این ارا به را باز گردان برینملا
 که فشار بیدلی تو ترس است و خوف ترا که دشمنان خواهند دید و خوشحال خواهند
 شد اول ترانمی بایست که تکلیف آمدن من کردی حالا که آدم برگشتنی نیست
 راست ترا در میان قول خواهم برد و در میان زمان لاف میزوی و امانت
 کوردان میکردی حالا که وقت کار زار رسیده است میخواهی که بگریزی از خدا
 که زنان خواهند کرد شرم و میان داری و مرا که سیر ندهری چندان تعریف مردانگی
 و بهادری کرده باشی اگر جنگ نکنم و مواشی را از کوردان نه ستانم او بمن چه
 خواهد گفت و دیگر مرا بحدود راه چه اعتباری ماند اتر گفت که مواشی و ملک مال
 هر چه رفتمی است گو همه از دست رود هیچ چیز از جان من نرود من عزیز تر نیست
 خنده زنان را در سوای در عالم قبول کردم اما درین معرکه نمیتوانم ایستاد این گفت
 و زره را از بر انداخت و شیر و کمان را پیش ازین گذاشت و انا را به بزر میزد
 و دیگر زی نهاد و مید وید برینملا گفت که ای نامرد بی نصرت از معرکه رو بفرار نهادن
 کار مردان نیست اینجا کار می باید کرد و با کشته می باید شد و زندگی که بر سوای شای

مرگ از آن بهتر است این سخن را بر نهلا گشت و از دنبال مبرعت روان شد
خواست که او را بگیرد و باز بر آید بنشیند چون کور روان دیدند که خود سالی از پیش
گریزانست و شخصی دیگر از عقب او میرود بقیاس و تخمین دریا فتنه که ز قمار این مرد
بز قمار ارجن میاند و قدر و قامت او نیز از عقب ملاحظه کردند مشابیه تمام با ارجن
داشت بنا بر آن گفتند که این کور که چه حال داشت که بمقابل ما تنها بیاید چون
شهر از راجه خالی مانده نمایان آن ارباب سوار باین علامات و حکومت و سلطنت و
یواقی پسر راجه براث خواهد بود که ارجن او را با اعتماد خود بجنگ آورده چون آن طفل
از خوف گریخته است ارجن برای گردانیدن او میروند آنها در همین اندیشه بودند که
ارجن به سرعت تمام دویده مسافت یک تیر تراب بآن پسر رسید و از عقب بوی
او را گرفته بجانب خود کشید و او گریه میکرد و ارجن را یاده و پیچ میگفت که اگر جان
من میبخشی حد و نیار و زشت بهل مرصع نبرد و زور و یک ارباب که ساخت او همه
از طلاست و ده فیل تبوی چشم ارجن آنها را از قبول نکرده بزور گرفته او را بر
ارباب سوار ساخت و گفت اگر تو بسیار خوف داری این اسبان را نگاهدار من مقابل
اعداد جنگ میکنم اما اگر سختی چه معنی دارد چون ارجن او را و دلاری بسیار کرد و بر
ارباب نشسته جانب درخت چمنی که سلاح و تیر و کمان خود بر آن درخت آویخته بود
روان شد درین رفتن و برگشتن کور روان را ملاحظه تمام شد که کسی باین جزایات
تنها از پیش ما میگذرد و می آید غیر از ارجن نخواهد بود همه در دل خود گرفتند بد جاس
در آدمیم بنیمیم عجبی دو چار شدیم در و نه چای گفت که علامات بدی بنیم باد به شدت
می وزد و سنگ ریزه از بالامی بار و آسمان بسیار تاریک و تیره بنظر می آید سلا
از تن بخودی خود جدا میشوند و گاه هوا مانند خون میاید و تیر و تیر کش قرار می گیرند
و شغال جانب چپ و طرف آفتاب می بینند و فریادی زنند و اسبان را از ایشان
اشک بار روان است این علامات آنست که جنگ عظیم واقع شود احتیاط تمام
نشد باید کرد مبادا که امری واقع شود که تدارک آن نتوان کرد پس در وجود همین مرد

تا صفها آراسته مستعد جنگ ایستاده شدند و اتفاق بران کردند که مواشی را بیکجا
 باید برد و نگاهبان بران باید گذاشت و فوج خود را فرمود که با استعداد و با حیا
 جانی بایستد پس در روز چهارم گفت که شجاعت او در نهایت اشتهاست و ایند
 او را فرستاده و بهای دیوید جنگ کرده است جای آنست که تنها با جنگ کند و زغال
 نباید بود و کرن را این سخن در روز چهارم خوش نیامد و گفت که تو همیشه هیچ ارجن میکنی
 و بجزور با هر بار بر همه کسان او را تپهچ میدهی از نیکه او بهای دیوید جنگ کرده شد
 پیش راجه در جودین خواری دید که چه اندام میدهم در جودین گفت خالی ازین است
 که این شخص ارجن است یانه اگر ارجن است خوب شد که او ظاهر گشت ما باز دیگر به او
 بازیم و تا دو روزه سال دیگر او را بصحرای سرهم و اگر ارجن نیست من فتح میکنم فی الواقع
 چنانچه مینماید و از رفتار او معلوم میشود که مخت است به تیر میزخم و دمار از روزگارش
 برمی آرم بهر تقدیر من از عهده اومی برانیم خاطر جمع دار بهیکم تپامه و در روز چهارم
 دیگر بران تجربه دیده او را بران سخن آفرین کردند که سرداری احمین طور می باید
 چنانچه تو داری و بر روز جنگ غنیمت را بچشم کم به بیند و جنگ باو میتواند کرد و بران
 اترار را فرمود که سلاح خاصه او از آن درخت چوبه نکر فرو آورده بدو تا بکار آید
 اتر گفت یراقی که ما داریم چه کار نیفزاید آن سلاح که تو داری برین چند یاقی دارد و این
 که عبارت از برین است گفت که درین جنگ فیلمان و پهلوانان و دلیران بر دست
 را باید گشت سلاحهای شما بکار نمی آید کمان و تیر شما بیک شمشیر می شکند و همین
 سلاحهای دیگر را قیاس باید کرد و آن سلاحها که من دارم اعتماد است و بارها آنرا
 کار فرموده ام باز اتر گفت چنان شهرت یافته که بالا آن خسته که مرا میخواهی که بهر
 مرده یک ساله است من از ترس نمیتوانم گرد آن گشت ارجن گفت نو که سپهر راجه
 باشی این طور بدول و ترشاک میرانی ترسدن از مرده و من و امثال آن و من
 بیش نیست چون ارجن دید که او با وجود این مقدمات هم بر رفتن دلیری نمی نماید
 از جهت آنکه او دلیر شود باو گفت که ما در وقت در آمدن این شهر تعبیه کرده ایم

و گرنه آنجا هیچ مرد و نیست تو برو و از دور به بین اگر مرد بالاسی آن آونخه باشد
 برگشته بیا چه ارجن میدانت که آن مرده که اول بجیت مسلمات آنجا آونخه بودند
 از هم فرورخنه و نابود شده باشد و اگر بسیار و بهم داری از عقب تو من آنجا می آیم
 اتر از دست و بر آن درخت برآمد و سلاحها که پانڈوان برگ درخت آونخه بودند
 فرود آورد و بارجن سپرد و وقتی که آنها را کشتاد و خواست که کمان را چله کند
 اتر از نظاره آنها حیران ماند و گفت که من هرگز در عمر خود با آنکه سپهر راجه ام
 یرا قیاسی گوناگون دارم این طور سلاحها ندیده ام این طور شمشیری و نیزه و کمان
 و تیری و گزیری بآن ننماید که از اهل روزگار باشد و آدمی آنها را نمیتواند برد
 حالا راست بگو که آنها از کجاست بر من بلا گفت که آن پنج کمان این پنج پانڈوان است
 آن تیرها و شمشیرها و سایر سلاح نیز از ایشان مانده اما کمانی که من بردست دارم همان
 ارجن است اتر پرسید که این زمان مانڈوان کجا بند و بردست تو این بر اقاما از کجا
 افتاده گفت چون از من است می پریم از راستی چاره ندارم من خود ارجنم و به تعلیم
 و ختران مشغولم و نام خود را قیصر دادم به بهمن بلا مشهور شده ام و آنکه راجه براث
 را قمار بازی می آموزد و کنگ نام یافته راجه جد من است برادر کمان منی است
 ما است و منجنی شهابیست که حالا بگو نام دارد و میر آخور طوبایه شهابی است و
 شهاب که به همه مواشی شهابی باشد سها بویست و زنی که به قریبا و کجی کشته شد
 در و پرسی است چون این حال را گفت اتر از ارا به فرود آمد و به پای ارجن افتاد
 و معذرت خواست که شمارا متوانستم شناخت و گستاخی نسبت بشما کردم معذرت
 درید و از کرم در گزید ارجن گفت این هیچ نیست این طوبایه می شود اگر
 از روی دانستگی باشد بد بود اما وقتی که مادر خا و ده رسیده باشیم و خود را از نظر
 مردم مخفی داشته باشیم ترا و دیگری را چه عیبست من بهر حال از تو راضی ام اما
 چون وقت کار نزدیک رسیده چشما داشت از تو این است که از پیش من جدا نشوی
 و من ترس امیدانت که همه لشکرها من تنها بون سازم و میگرنی نام آخر نام تو باشد

پس ارجن صحبت تنگیم کرد و اندر خست چندی که نزد عم ایشان مکان آتش است بگشت
 و ارباب خود را که در وقت کار از غیب نزد او حاضر میشدند یا دگر و ارباب بهمان بیرق که
 هنوزت بران نشسته بود حاضر شد ارجن بآتر گفت میباید که سلاح ما را ایتام کرد
 بر همین ارباب جمع ساخت همراه داری و تیر و کمان مرا بمن سپاری آتر همین طور کرد
 و محافظت سلاحهای ارجن و گدایان نمیداد و ارجن او را نصیحت کرد که تاثیر این ارباب است
 که روز جنگ از وصایای میباید و آوازهای مانی میخیزد بطوریکه در لشکر غنیمت غنای
 غنیمتی افتد میباید که تو اصل چنبری بخاطر نیاری و وقت کشیدن کمان گمانی و نیز
 تو از خشن این سید جده را علم نمیدانی و آقا و اما چون من همراه تو ام ز نار نه ترسی
 آتر گفت که من جنگ بار که تو بیا و یو کرده و اندر از زبون ساخته غامبانه بسیار
 شنیده ام اما از این عجب دارم که ارجن بصورت مخشان چون برآمد و بر من ظاهر گشت
 نام یابد و تا یک سال نوکری چرا کند و برادرانش بچه تقریب گننام باشند و تنگ
 ناموس را بر باد داده هر کدام بحرفه خسیس مشغول باشند ارجن گفت برای خدا
 برادر کلان که راجه جده بیشتر است این کسوت مخشان پوشیده ام و این قصه دو روز
 مدتی باید تا تفصیل آن اطلاع یابی آتر گفت چونکه بر من نظر عنایت دیده و لی
 داده اگر دیو تها هم بیایند با ایشان جنگ میکنم چنانچه مانی بهلبانی آفرم کند
 دارک بهلبان کشتن است من بدل و جان در خدمت تو ام پس ارجن اول دستها
 از دست و بازو کشا و تا وقت تیر اندازی حمله بآن نرسد و بعد بموی سر که بطور
 زمان بافته بود اندر سر و گرد کرد و دست راست و بطور ملت خود دست شست و
 بجانب شمال بعبادت حق مشغول شد و خیر با بخواند و مراقبه رفت سلاحها بزبان
 با او بسجمن در آمده گفتند که ای نور دیده اندر ما حاضریم هر چه ضیاتیست همانطور
 خواهیم کرد آتر مقهور خواهد میم ساخت پس ارجن دست به تیر و کمان برد و حمله کرده
 زه را در چاشنی آورد و در آن چاشنی آوازی ظاهر شد که زلزله در زمین و زبان
 افتاد و کور و ان و رفتند که مگر از آسمان جانی صاعقه افتاد و آتر از روی

مهربانی گفت که قوتها و کوروان انبوه عظیم دارند چگونه با ایشان جنگ میتوانی کرد
اولا که خوف کرده گریخته بودم مرا بران امر پس با خست بود ارجن گفت که آن
پسر راجه تو هیچ غم نخورد که وقتی که من با گذر پان جنگ کردم بهر خود نگامهایی دادم
حالا هم دارم و زمانیکه گاندیوین را سوختم و با اینده محاربه نمودم کار من بود که کسی
همراه آنوقت داشتم حالا هم امید بر او دارم القصه ارجن آن ارا به پسر راجه
سلاح و بریق او را که صورت شیر داشت زیر درخت چوبه نگذاشت و بر ارا به که هنوز
بر بریق آن بود سوار شد و مهره سفید بخواست و بریق بدست گرفت و از جانب پشت
چپ آن درخت روان شد و در وقتی که بزور عقب بر ارا به پشت پشت سپان
ارابه خرم شده و از آواز سفید مهره و صدای آن ارا به آترا تبر رسید ارجن از نو پشته
که تو گریه هیچ جای ازین نوع آواز نشنیده بودی آه گفت این صلابت و بهیبت که
از تو دیدم و آواز سفید مهره و ارا به تو شنیده ام یا و غارم و چون صدای آن ارا به
ظاهر شد و آن صورت منونت بر بریق دیدم بکوروان تبیین شد که آن ارجن است
در وجود من از هیچکس تا به پرسی که ظاهر شدن ارجن آیا داخل سال سیزدهم است یا
بعد از آن اگر پیش از گذشتن آن سال آشکارا شده او را یا بیا گفت که تو خلاف وعده
و میعاد کرده از سر نو باز جلای وطن بادی شد و در صحرا بایبورد بهیکم تپا گفت هر
سال سیزدهم تمام شد و سال چهارم آمده حال این گفتگو فاکده ندارد چون در و لایه
براث آمده ام با ارجن جنگ ناکرده می روم کرن گفت که ازین و نغده مندر شده
کمال اضطراب و بیاطاعتی شما معلوم میشود چه بلا شده که همه شما بجهت و سلامت
و تخیلی از میان تلفت نشده خوف چرا چندین بدل راه میدیدید آخر ارجن تنها
بهیکم تپا گفت به بیند این و و تیر ارجن کیبارگی آمده پیش پای من افتاد و من تیر
برابر هر دو گوش من آمده ز قند سر او از آنجا اینکه من که بعد از سیزده سال شما را دیدم
سر پای شما می نمودم و خدمت بجای می آورم پس ارجن تیری انداخت که گوش گذار
و در نه چارچ رفت بطوریکه هیچ آزار نرسید در نه چارچ گفت که دو تیر نزدیک من

زخم تیر باور سید برگشت تا اسلحه دیگر را بیارد و با رجن جنگ کند و لشکر در جود من بعد
 ازین حال یک مرتبه شست بر ارجن کثافت و او را تیر باران کردند پس ارجن
 به او ترا گفت که این بیرقی که در آن صورت چهار گوشه از طلا داره اند بصورت
 بر آورده اند از کربا چایج است و او در بهادری و دلادری کم از کرن نیست و کرن
 چون رفته است که سلاحهای دیگر خود را بیاورد و وقت غنیمت است حالا بر سر کربا چایج
 باید راند تا با و جنگ کنم و این بیرقی دیگر را که صورت آفتاب آهنی بر آن کشیده اند
 نشان در و نا چایج است و دست آنرا که دست راست میباشد گنشت مقابل او نباید
 و پهلوی بیرق در و نه چایج بیرق دیگر که صورت ماه بر آن کشیده اند از استاد و از
 من اسو استهاست که ازین هم دور تر باید رفت و بیرقی که بر دو تصویر کبک اند
 از دور جود من است و بعد از جنگ در جود من چون بیرق پیدا شد که صورت پنج دست
 تا داشته باشد یقین بانی که آن نشان مہیکم تیا مه است و چون پنج دست جنگ
 با و سر و وقت باشی و احتیاط تمام لازم گیری که از همه آنها او بهادر تر و دلیر تر
 و قهر جها بر خیزد و در شمشیر نام بر آورده ارجن آنرا را از احوال آنها خبر دار است
 و جنگ متوجه گشت پس آنرا بفرموده ارجن ارا به بر سر کربا چایج راند و هر دو
 سینه به سینه افتادند و بشل رعد از هر دو جانب آواز های هولناک بهشت و تیر بار
 بر یکدیگر انداختند کربا چایج تیری زده زه گمان ارجن را برید و خندید که زه گمان تمام
 چگونه بریدم ارجن شگمین شده فی الحال زه دیگر از ترکش بر آورده و گمان بچله
 کرده و از قوت و سرعت چند تیر حواله کربا چایج کرد که او چشم نمی توانست کشد و از
 هر دو جانب غیر از تیر چنبری دیگر در نظرش نمی آمد تا در آن کار بار حیران ماند اما
 چون در علم تیر اندازی استاد بود همه تیر های ارجن را به تیر خود بیکار بست
 و هزار تیر دیگر بجانب ارجن آویختن انداخت که اگر یکبوه میرسد گرد میکند و ارجن
 بچهار تیر چپا را سپ ارا به او را بنزد و سپان مجروح شدند و کربا چایج از ارا به بزرگ
 افتاد و ارجن چون بر و دست یافت حرمت استاد می او را نگاه داشت و گفت

این را چه بگویم و از اینجا خواست که پیشتر گذرد که با چای خود را رهاست کرد و برخاست و دیر
حواله ارجن کرد و ارجن تیری انداخت که زه کمان را شکست همین طور هر تیر که با چای
کمان را میگرفت ارجن به تیر با قبضه کمانش را می شکست و چای را می برید و تیر را
بیکار می ساخت بعد از آن ارجن به سینه تیر کار که با چای را تمام ساخت به تیر اول
چوب را را به که برگردن اسپان بود و آنرا بزبان هندوی بدو به یک تیر شکست بچای
تیر دیگر چای را سپارای شکست و به تیر ششم سر بلبلان را برید و به تیر چوب را را به
زود بدو تیر دیگر بدو پای ارا به را شکست و به تیر دوازدهم هم برق او را زود تیر ششم
بر سینه که با چای رسید او خمی شد چون که با چای از ارا به بزرگین آمد ارجن را
بگز زد و ارجن بیک تیر آنرا هم شکست بعد از آنکه گرز دو پا رو شد لشکر کوروان
تیر دوستی کرده که با چای را از معرکه بدر بردند و درونه چای که ایستاد را و ارا به را بر ارجن
انداخت ارجن با و تیر گفت این اسپان ارا به سرق او بآن نشانه است که
پیشتر گفته است او تا دمن درونه چای است اگر او ابتدای جنگ نکند من متقابل نمیکنم
اما اگر در جنگ سبقت نماید مرا هم ضرورت است در همین آثار درونه چای رسید ارجن
اراهه فرود آمده و تیر و کمان بزرگین گذاشته هر دو دست بر پیشانی نهاد و او ستاد خود را
سلام کرد و بطریق عجز باده عرض داشت که تا دوازده سال برخاست شما در بیابان
صحرا و کوستان آواره بودیم و محنت بسیار درین غربت و کربت بار سیده چنانچه
شنیده باشد و با شما اعتقاد می که داشتیم و ارم الناس اینست که بر من نامهربان
نباشد و قصد جنگ ناکند و تا آنکه شما حمله نمیکنید من دست بالا نمیکنم درونه چای
مقیمد باین سخنان نشد بیت و یک تیر را به یک شست حواله ارجن کرد و اگر چون
تیر را را پیش از آنکه بزرگین برسد و در جواب تیر خود برید بعد از آن درونه چای هزار تیر
دیگر سرداد و آنکه ارجن را مع اسپان زیر تیر گرفت چون ارجن دید که ابتدا از جانب
او شد او هم تیر انداختن گرفت و درونه چای تیرهای او را می برید تا مدتی با یکدیگر
زود بدل می نمودند و تیرهای یکدیگر را ضایع می ساختند مردم تعجب کنان میگفتند که

شاگرد با او شاو جنگ میکنند بعضی این معنی را محمول بر بی انصافی ارجن نمیدانند و بعضی میگویند که این از کمال تصور و دیرین غیرت اوست بعد از جنگی عظیم و کازار سخت درو نه چارچ نه بون شد و اسو ستهاما پسرش درین صین بدو او آمد و جنگا ارجن پیوست چون درو نه چارچ گرخت اسو ستهاما هر چه تمامتر بقوت که بود حمله برد و ارجن اسپان ارا به او را مجروح ساخت و او زه کمان ارجن را بر تیر برید و بدیدن این حال اهل معرکه آفرین به اسو ستهاما کردند که عجب کاری نمایان کرده که زه کمان همچو ارجن را شکست و بعد از بریدن زه هشت قدم بازگشت و بجمله تمام تیر بر سینه ارجن زد اما کاری نیامد ارجن بسرعت تمام کمان را چله کرد و بر اسو ستهاما تیر پیاپی زد چنانچه او را براند و از بسیاری تیر باران سر اسیمه و حیران شد کرن چون این حال دید از صف کوروان برآمده بر ارجن دوید ارجن باو گفت که تو بارها در مجلس لان مردانگی میزدی و من بواسطه ادب راجه جد من شتر بیج نمیتوانستم بگو گفت حالاهمین حکم دارم و زیادتی از جانب شامی بمنیم که این همه بلند پروازی میکنید کرن گفت سخن بگو و هر چه داری بیار ارجن گفت بوجه توان گفت که بسیار بیعت واقع شده و شرم نمی آید که همین زمان از پیش من بدر رفتی سلاحی که داشتی همه اکار فرمودی و بیج کار نه ساختی و حالا باز آمده لان مردانگی میزنی پس ارجن تیر با جانب او انداخت بر تبه که زه او سوراخ شده و کرن آن تیر را می خورد و سینه را سپر ساخته با استقبال تیر را می آید و کرن یک تیر آنچنان بر قبضه دست ارجن زد که انگشتان او پهن شد و نزدیک بود که کمان از دستش بیفتد پس بخرطه ارجن دست را نگاهداشت تا آزار کمتر شد بعد از آن با استقلال تمام تیر دهمین نهاد و کمان کرن را دو نیم ساخت و کرن نیزه را حواله ارجن کرد و درین صین مردم کرن بر ارجن ریختند و او را در میان گرفتند و جواب میداد و چندان جنگ کرد که همه ایشان از پیش او گریختند و کرن تنها پیش او ماند پس آنچنان تیری بر سینه کرن زد که بیوش افتاد و مردم او را از معرکه بیرون بردند ارجن باو تیرا گفت که

خاطر از جانب کردن جمع شد حالا ارا به را بر سر برقی که بران پنج درخت تاندرین قطع
 تصویر کرده اند به یکدیگر پیامه در زیر او دست ببر او ترا گفت عثمان من از دست
 من زنده که اسپان ترا محافظت نمیتوانم که در دلی من از تماشای این جنگ و
 غوغای دارگیر و صدای ارا به بوق و فیه ضعیف گردیده و عثمان اسپان او
 من می افتد و اعضای من تمام میل زد و حق بجانب من است که هرگز این طو
 کشاکشی ندیده بودم بلکه در عمر خود خیال هم نکرده بودم ارجن گفت که بسیار
 و اندکی مانده و همین زمان خوابی دید که من از دست رست و چپ کنف کوکون
 مغلوب را آنچنان بزمیر بگیرم که از چپ راست را نشاند بلکه همین زمان این حال
 دارند و مجال در اعضا و قوای ایشان مانده نموده پیش نیستند ازین جاعه چه
 می ترسی او ترا اول قوی شد و ارا به بر سر به یکدیگر پیامه برد چون ارجن قصد حمله کرد
 گریز پیش به یکدیگر نشست که بر او در جود من بود و دو ساسن و دروشت و بکران بودند هر جا
 در آمدند به تیر اول و دو ساسن او ترا از خمی ساخت و به تیر دیگر سینه ارجن را نشاند
 ساخت و ارجن به تیر اول حمله گمان او را برید و پنج تیر انداخت که همه بر سینه او
 رسید و او مجروح و معیوب گشته روگردان شده پس بکرن جنگ به تیر میکرد و چون
 تیر ارجن به پیشانی او رسید هزمت را از میدان نینیت و دست و دروشت و نشست
 نیز دست و پا میزد و تیر هم مضطربانه می انداختند عاقبت دیدند که چون کار بجا
 نمیرسد قرار بر فرار داده چنان بگریختند که باز پس ندیدند چون به یکدیگر پیامه پله
 و دیگر گون دید فرمود تا همه لشکر بغیر از او به یکبارگی بر ارجن ریختند پس به یکدیگر پیامه
 گمانی که زنگار بود بدست گرفت و بوق را بقوت تمام در میزد و چرخ سفید صبح
 را بر سر کشید و لوای منصور را بر پا کرد و مقابل ارجن در آمد و هشت تیر به او
 انداخت و همه بر لوای ارجن که هنوز بران بود رسید و ارجن بیک تیر حیرت او را
 انداخت و هم برق را و به چهار تیر دیگر چهار سپ ارا به او را بزد و تیر به یکبار
 را گشت و به تیر دیگر شخصی را که عقب ارا به برای محافظت میباش را انداخت پس

۲۱: بی‌بیشالی
 ۲۵: شاسن
 ۳۵: سه
 ۴: بیکبارگی

بهیکم تیری را سرداد که بیک شش هزاران هزار شست کشتادوان را و بان میگویند
 و ارجن نیز دستان خود را از شست کشتاد و جنگی در میان هر دو سردار پیوسته
 که نظار گریان عالم بالا به تماشا آمدند و آفرین میگفتند پس ارجن او را چندان
 زیر تیر گرفت که تیر با مانند چتر بالا هم بسته شد و بر بهیکم تپامه در رنگ جانوران
 بالای درخت پر در پر یافتند و هنری که بهیکم تپامه از گن در پیران آموخته بود
 در وادی تیر اندازی کار فرمود و هر تیری و هر سلاخی که ارجن از دیو تها یا دیگر گفته
 بود همچنان سرداد تا مدتی مدید آنچه آن جنگ میکردند که هیچکس را بر دیگری ترجیح
 نمیتوانست داد آخر ارجن ده تیر مهم بر بهیکم تپامه زد که او قومی بد حال شد و
 بهیوش افتاد و بهلبان ارا به او را گریزانش زد و بی سرعت تمام از مو که بر آمد و
 بکرن این حال را دیده خواب سر فیل گرفت و بار دیگر بر سر ارجن آمد ارجن تیری
 بر پیشانی فیل او چنان زد که تا هشت صد قدم گر نیته میرفت بعد از آن بکرن از فیل
 فرو داد و بار بار به شست رو بگریز نهاد و در جودین بدین این حال بجای شد و او را
 اعتراض حمله بر ارجن کرد ارجن تیری بر سینه او چنان فشانده که بهل را بر زمین نمرود
 رسیدن آن تیر و جودین قی کرد بجای و بد حال شد و گریزان گشت ارجن و بخال
 شنده کنان بدین سخن گفت که تو سالها خود را جبه میگفتی و عمر بعیش و عشرت میکردی
 حالا میگویی ای بی ناموسی را بخود قرار میدی دیگر تا چند زنده خواهی بود و از مردگان
 زون و جوان تا مردان از مرد که گنجین کار بهاداران نیست ساعروس ملک کس
 کنار گیر و چیت بد که پوسه بر لب شمشیر آید از زنده و در جودین را باز غیرت بکشت آمد
 به چند دل باخته بود اما بواسطه نام ناموس برگشت و تمامی لشکر را که با خود داشت
 نمرود تا یکبارگی بر ارجن بریزد جنگ معلوم شد و ارجن چندان تنها جنگ کرد که
 از کشته تا پشتوا شدند چون بهیکم تپامه غلبه او را بدید در جودین گفت برای خوا
 که جنگ میکردید تا این زمان بشهر پیرایه رسیدند و از صبح تا شام و مان جنگی و
 بهاداران نامی اکثری کشته شدند و بقیه رو بگریز نهادند و جمعی که مثل شیا بودند مانند

بنات انقش یک بیک پریشان گشتند حالا بکدام امید میباشید میاید راه خانه گرفت
 سه چوبنی را بداران بنا شدند یار و هنرمیت زمینان قیمت شمار و دیگر مقدمین
 لشکر که سوخته را بود و شکار برای خاطر او انجام آید از نام و نشان پدید نیست ایر هر تبه که
 بنانل میرویم با استعداد تمام لشکر بر ارجن برادران و میکشیم و فکر اصلی بجال ایشان
 مینایم درین زمان جل کردن و به ارجن مقاومت نمودن با بدبخت پیروز
 مشت بر آتش زدن است همه را این مقدمه مقول افتاد و میدان جنگ را
 پیشکش ارجن کرده رو بر پا خود آوردند در آن حالت ارجن از عرابه بزرگین بود
 آمد و اول بیک تیر خیز در جودهن را انداخت که در پای بزرگان که در اصل نشاند
 و صدای تیر او گوش ایشان رسید گویا معذرتی بود از جانب او با ایشان بعد
 از آن تیر دکان را گذاشته بسیکم تیار و در دونه چار و دگر پا چار را تحطیم کردست
 بر پیشانی نهاده سفره آورد و گفت که درین بی ادبی من باعث بنودم از خود
 میدانید که بواسطه تعصب در جودهن با انا سعه خود مقابله نموده ام هر حال
 چون نمند شما هم کرده و نا کرده را معاف دارید مهربانی پدری را از من باز نگیرید
 چون ایشان روان شدند ارجن در میدان ایستاده بوق فتح نواخت و
 شادمان گشت بعد از دیری متوجه شهر شده در راه هنرمیتان کوروان که با
 دو چار میشدند همه از هزار مداد و میگفت که از من مترسید من آن طور کس نیستیم که
 از میدان جنگ گریخته کسی را بگشتم چه گریخته و اسیر شده حکم زن دارد و هیچ مردی
 شمشیری بزن نمی زند بعد از آن ارجن با و ترا گفت که پانچ برادر پادشاهیم که در
 خدمت پدر تو میباشیم چنانچه حال خویش را بنویسم بعد ازین فتح یا بنام خود ساز
 دمن خود را بهمان صورت بهنگام میسازم بر حال من هیچ کس را اطلاع ندی که اگر
 پدر تو برین قصد اطلاع یا بملکت خود را خواهد گذاشت و سلطنت و حکومت از
 خاندان شما خواهد رفت خبر که شرط بود کردیم و ترا گفت کار که شما کردید از گفتن
 شنیدن بیرون است بکدام زبان بیان توان کرد من پیش پدر و دیگران

خاموش می نشینم تا زمانیکه مبالغه نمیکند تا پیر سیده نمیکویم اما بعد از پرسیدن
از راستی گزینیت پس ارجن باز زیر آند زخت آمد که اریا به پسر پیراٹ و صلاحاتی
او آنجا بود و اریا به که از آسمان فرود آمده بود باز بالا رفت و همنوت را نیز
آن اریا به بجای خود در خصلت نمود ارجن سلاحهای خود را باز بران دخت آورد
و دتیانه و لباس زنانه پوشیده بر اریا به نشسته بلبانی میگردد تا آنکه بسوا و شهر رسید
ارجن از ان کسوت نمختانه چون محبوب و از خنده مردم شهر ملاحظه میکند و بنابر
با و ترا گفت که چون اسپان مانده شده زمانی در سحر اتوقت مینامیم تا آن زمان
شبابان خود را بشهر بفرست تا خبر باز گردان کردن مواسی و فتح کردن بر کوردان
برسانند او همچنان کرد چون شب شد از ان صحرای و بجانب شهر نهادند و سخته که
خبرداران روان شدند پیش از ان راجه پیراٹ بشهر آمده بود و مردم شهر مبارکباد
میدادند و پیشکش می آوردند راجه در حرم رفت بعد از ان بزنان خدمتکاران
گفت که همین میان او ترا نمی بینم او کجا رفت گفتند که چون شما بجانب
رفقید جمعی از جانب جنوب شهر مواسی را رانده می بردند چون او ترا خبر رفت
بر عریه سوار شده و بهنلا بهلبانی فرموده بر سر غنیمت رفت تا مواسی را داخل
سازد راجه پیراٹ گفت چون مقدمه لشکر ایشان سر لشکر بر زور همراه ایشان شمر
بود آنرا خود کشتیم و شکست دادیم ظاهرت که فوج مقابل آتزان چون خواهد شد
اما ملاحظه ما نیست که بهنلا بهلبان اوست مبادا آنکه شکستی کند پس کنک که
جد شمر باشد گفت اگر فتح باشد از بهنلا باشد پسر شما خبر رسالت او را این سخن
خوش نیامد راجه بفرمود تا سپاهیان تازه زور بداد و روند و خبر بگیرند درین اثنا
خبرداران او ترا رسیدند و قصه او را بعرض رسانیدند و کیفیت باز گردانیدن
مواسی را تفصیل باز گفتند راجه خوشحال شد پس کنک گفت که بسیار خوش
شدیم و فتح کوردان از ان خوشتر اما جایکه بهنلا باشد این طور کار با عجب نیست
راجه شنید یا نشنید تعافل داده هیچ نگفت پس فرمود که چون بطور فتح غنیمت شد

یکی از من و دوم از فرزند نقاره با بزر سر دروازه با برید و فقیر و دبل و دیگر ساز با
 نیز باید نواخت و شهر را آیین بستند و دختران صاحب حال خود را بزور با آه است
 بسر و مشغول شدند و همه طوایف با طوایف لایق با بجل با استقبال او ترا آمدند
 چون مردمان به پیشوائی او ترا رفتند راجه براث بسینه دهری گفت که با نسه محبت
 بازی بیار چون پانسه آورد بر راجه براث کنگ که راجه جدش باشد گفت که ای راجه
 هیچ میدانی که در بازی چه زیانها میباشد پاندهوان بر سر مهن بازی تمام شادی
 خود را بر باد دادند اما چون خاطر تو میخواهد خوش پس هر دو بازی شستند و اینامی
 بازی راجه براث گفت که یاران ملاحظه کنید که پسر من با وجودیکه خردسال است چگونه
 با کوروان جنگ کرده و ایشان را منظم ساخت و مواشی شهر را از ایشان باز
 گرفته است راجه جدش گفت که تو چنان معلوم کنی که پسر تو فتح کرده است هر چه
 کرده است این بهتلا کرده است چون در جنگ می آید چیزی دیگر میشود و در جنگی
 که او بوده باشد البته فتح میکند و دست از جنگ نمیدارد راجه براث گفت هر چه
 تحمل میکنم تو همین بهتلا را تعریف میکنی مخفی چه باشد که تعریف او باید کرد و در
 چه بر آید جایگاه پسر من فتح کرده باشد نام آن طور کسی میبری و دیگر میخواهی که در بی
 با من داشته باشی نام بهتلا را مبر کنگ گفت که جایگاه مثل بهیکیم با و در چار
 و که با چار و در و در بود مهن امثال اینها بوده باشند پسر تو با ایشان جنگ
 نمیتواند کرد و تعریف ایشان همین بهتلا خواهد بود که در معرکه فتح ما کرده است با و تو
 و دیوان و غیر ایشان جنگ کرده همه را مغلوب ساخته راجه براث اعتراض نگفت
 هیچکس باشد که جواب این مرد ابلهی بدهد که این نوع سخنان دیگر نگویید و از کمال
 قهر پانسه را که در دست داشت چنان بروی راجه جدش زد که خون از بینی روان شد
 در ویدی آنجا ایستاده بود فی الحال مقتضی خود را بردست گرفته در پیش خون راجه جدش
 بداشت که مبادا خون بر زمین چکه و در نیوقت کسان راجه آمده عرض کردند که او ترا
 کموار پسر راجه و بهتلا فتح کوروان کرده آمده اند و بر در ایستاده دعا میسرانند راجه

براث گفت که ایشان را بطلبید جدیتر کسان راجه گفت که شما بهنگار نگذارید
 که بیاید چه اگر او به بنید که کسی مرا خون آورد کرده است آنکس را با تمام مردمش
 خواهد کشت کسان راجه او ترا کنوا را طلبیده آوردند و بهنگار را بهانجا گذاشتند پسر
 چون آمد بیای پدر افتاد و دید که از بنی راجه جدیتر خون می آید و او را بر جش زده
 بود آنکس که بار راجه بازی میکند راجه جدیتر است باید گفت که در کس روی
 این را خون آورد ساخته است و این گناه را که کرده است راجه براث گفت که
 من زده ام او ترا گفت ای راجه بسیار بد کرده که این شخص را آزار داده من
 احوال او را شنیده ام این کار که کرده باعث آن میشود که تمام خانواده زهر زهر
 شود اگر سلامتی و خیریت خود میخواهی تلافی خاطر او بکن و عذر خواهی او بجا آر
 راجه براث پیش راجه جدیتر آمد و گفت که من گناه کردم تو عفو کن از من گناه
 من بگذران راجه جدیتر گفت مدتهاست که من قهر و غصه را از خاطر بدر کرده ام
 و این خون اگر بر زمین می افتاد بر شما شوم بود ازین جهت سیر نه می خون مرا
 بدست گرفته نگذاشت که بر زمین چکد چون خون از بنی راجه جدیتر با نیاد
 او دست در روی داشته باید بعد از آن گفت که حالا بهنگار را بگذارید پس بهنگار را
 که از بنی باشد رخصت دادند که بیاید پس از بنی بیامد اول تعظیم راجه براث نمود
 از آن آمده بیامی کنک که راجه جدیتر باشد با قناد پس راجه براث پسر خود را
 نوازش و تعریف کرد و گفت که تو پسر خلف منی هیچ راجه محو تو فرزند منی داشته باش
 بهیکم که بلاسی سیه است از برای من است بگو که تو او را چگونه مغلوب ساختی
 و همچنین هر کدام در دنیا چایج و کر یا چایج و سوتها ما و عینده هم بهادران می
 اند که هر یکی از ایشان تنها لشکر بر این است تو چگونه با ایشان جنگ توانستی کرد
 او ترا کنوا گفت که من بهانه بیش نبودم و دست من هم بکاری نرسیده اما این
 فتح که شده از پسر یک دیوته بود که آن دیوته پسر آمد و جنگ کرد و کوروان شکست
 و من از ترس کوروان اول گریخت بودم آن دیوته مرا بزرگ گرفته آورد و دل داد

تا در جنگاه توانستم ایستاد و موافقتی ننهادم و اندر آنکه در آنجا هست و جنگ هم او کرده است زمانی
 که بزرگان کوردان گریختند و بعد از آنکه در جودین گریخت و او بطریق تسخیر
 بدو جودین میگفت که بهین مردانگی بجنگ آمده بودی چرا گریختی میروی و باز
 نمیگویی که مردان سلاح جنگ را برای بازی نمی پوشند و بر چند او از عقب
 در جودین فرود میزد و در جودین همچنان میرفت و باز نمیدید من در آن حالت
 تعجب میکردم و باز بخود میگفتم که این چه طرفه کسی است که بچکس را تا این زبان بقوت
 و دلیری اندر دیده ام که لباسهای هر شش عرابه سوار و سلاح و اسباب ایشان را
 تنها کشیده گرفت و از او تمامی لشکر آمد چنان گریخت که بدین یک شیر و فلنگ
 رسد آموان میگفتند چون او ترا کنده از تعریف او برین پنج کرده راجه پرسید که آن
 دیوتا سپهر حالاکجاست تو گفت که او همین بهتلاست او را شناس و بهتلا را فرمود که زیور
 و جامه ها که در جنگها غنیمت یافته باین اطفال و دختران قسمت کرده بده طفلان
 از آن لباسها خوشحال شدند و راجه نیز خرم و خندان شده بعیش و عشرت میگذرانیدند
 باین مردم صحبت میداشت بعد چند روز ارجن و دیگر برادران به او ترا کنده گفتند که
 تو محرم ماشده و از تحقیق حال اطلاع یافته میخواهیم که با اتفاق تو از کوردان سلطنت
 گرفته راجه جدید بشتر را که کنگ مشهور است بر تخت سلطنت بنشانیم و کار و بار او را
 در نظر خاص و عام جلوه دهیم او قبول کرد و دیگر پانژوان غسل کرده و جامهای
 پاکیزه پوشیده و خود را بصورت اصلی مرتب ساخته جانی که راجه براث بارعام
 داده بود رفتند و راجه جدید بشتر بر سر ریادشت برادران دیگر فرار خود مرتبه خود را
 برگزینی نشستند راجه براث گفت که ای کنگ بر همین ترانمیرسد که اینجا بی ادبی نمائی
 و بر تخت نشینی ارجن گفت که هیچ دانی که این کیت انیکه بر تخت ایند میتواند نشست
 تو که باشی و تخت توج باشد پانژوه هزار فیل مست و موشیار عقب او میرفتند و
 عرابه و اسب و کینار بر همین هر روز در مطبخ او طعام میخوردند و عالم از عدل و سخاوت
 او معمور بود و چندان اوصاف حمیده و اوضاع پسندیده دارد که شرح آن بدفاتر

نگیند و اگر از نام و نسب او میسر میسر راجه پانزست و راجه جدی شهر نام دارد و به واسطه
 حوادث ایام در ولایت تو آمده بود و یک سال در اینجا گذرانیده و حالا که زمان بخت
 میسر رسیده و دولتش را وقت طلوع آمده اگر میسر میسر نشیند لیاقت سرپرست راجه
 براث ازین مقدمه حیران ماند و گفت از اخبار ایندما چنان شنیده ام که مانند
 مدتی است که ملک و مال را در قمار باخته آواره شده و اطراف عالم منتشر گشته اند از
 ایشان نام و نشان بر جبهه روزگار نمانده این چه سخن است که تو میگوئی اگر فی الواقع
 او جدی شهر است پس برادرانش بهیم و ارجن و نکل و سید و زرش و روپی کجانبند
 ارجن اشارت کرد و گفت همین شخصی که باور می تو بود بهیم است و کیچکان را او
 کشت و این زنی که اوقات بزم و روی میگذرانند و سینه صری نام یافته در روی
 است و نکل و سید و این هر دو برادران خود راجه جدی شهرند پس او ترا کنوا گفت
 این کسی که حرف میزند و لباس مختشان پوشیده و بتیلم دختران مشغول بود و این
 که موافقی را باز گردانیده بر کوروان غالب آمده من چه کس بودم که با کوروان
 بهادران که همراه ایشان بودند جنگ توانم کرد هر چه کرده همین ارجن کرده چنان
 جنگها که آن روز کرده و مردمانی که هر یک از ایشان برای لشکر با بس بودند مغلوب
 گردانیده اگر بیان کنم حیران بمانید پس راجه براث دهنست که اینها پانز و اند
 بسیار شرمند و شکسته چنانچه می بایست خدمت ایشان نکرده بودند و دانسته آزار
 بایشان رسانیده بود پس به سپر گفت که من بسیار بد کردم که قدر میچکدام ایشان را
 نشناختم می باید که تو از جانب من ایشان را عذر خواهی بسیار کنی و اگر فی الواقع
 این ارجن است همیشه ترا که او ترا نام دارد باو بد هم ازو پرس که ازین نسبت راضی میشو او ترا کنوا
 این را بسیار از پدر سخن نمود و گفت اینوقت دیگر کجایی یا بم حالا که درین ولایت غریب
 آمده اند غنیمت باید شمرد باز که بولایت خود روند ما را کجا در نظری آند پس راجه براث بزن
 خود این مصلحت کرد او را هم بسیار خوش آمد بعد از آن راجه براث بعد خواهی می پانز و اند
 و دستار در سر کرده در پای راجه جدی شهر افتاد و گفت که گناه مرا عفو کنید

و شکر احسان شمارا بکدام زبان توانم گفت که اگر چنان مرا از دست سوشما
 خلاص دارید شما بودید و اگر موافقی و اگر دانیده کوروان را نه رعیت و ادب برادر
 شما بود و الحال هر چه از ملک مال دارم از شماست و دختر خود را و ترا که بچندین مهر
 آراسته است برای خدمت ارجن میدهم راجه جد همیشهر بجانب ارجن بفرست
 گفت که درین باب چه میگوئی ارجن بر اجه برات جواب داد که من آن دختر را
 چندگاه تعلیم دادم حکم پدر دارم مرا مناسب نیست که با او وصلت نمایم اما این کار
 بر اجه جد همیشهر بگذار راجه جد همیشهر فرمود که آن دختر را پیش من بیاور تا بهر که
 فضیلت خواهم دانست تا مزد خواهم کرد آن دختر حکم دختر ما دارد راجه برات
 گفت که این دختر که مع مال و ملک پیشکش است پس راجه جد همیشهر بکشتن میبایم
 که میباید یک ساله را گذرانیده ام و حالا در شهر برات ظاهر شده ام لکن آنست
 که شما اینجا تشریف آرید و بدیدار خویش مشرف سازید که اشتیاق ملاقات شما
 بسیار غایب شده که شن با جمیع اهل و عیال و اطفال آمد و بل مجبور و ابهمن مسجد
 زن ارجن را نیز همراه آورد و اندر رسیدن اکه بهلبان راجه جد همیشهر بود نیز همراه گرفت
 و از کنبه راجه دروید و بهر پنج سپران پانصدان نیز برات رسیدند همه ایشان او را
 راجه سپر ارجن ابهمن نام دادند و طوی عظیم شد و کشتن دران مهانی ده هزار
 و صد هزار اسب و یازده هزار ارابه و کنیزان و غلامان از حد بیرون پیش
 یاندروان کردند و در شهر برات در طوی ابهمن در هر خانه نقاره و دهل و نفیر میزدند
 تا آنکه ایام کتختدانی ابهمن در میان بود حکم کرد که تمام مردم آزاد و مطلق شوند
 و هر کس هر طور بکند بخواهد بعیش و عشرت مشغول باشد و کسی را گرفت و گیر نباشد
 و رانی سودیشنا که زن راجه برات بود آمده در پای دروید پی افشاد و
 و هفت هزار اسب داد و صد فیل مست و زر و خزینه بسیار داده و او را
 داده معذرت بسیار خواست و از نقد هزاران هزار و از لباسهای
 فاخره و اسباب و اشیای جمید به فقرا و غریبان بخشید و شهر و ولایت از

نثار جوهر و درم و دنیا پر شد و مردم به دعا و ثنا مشغول بودند و ملک را
 جمعیت در وقت و شادمانی و فرخی فغانغ البالی دست داد فقط

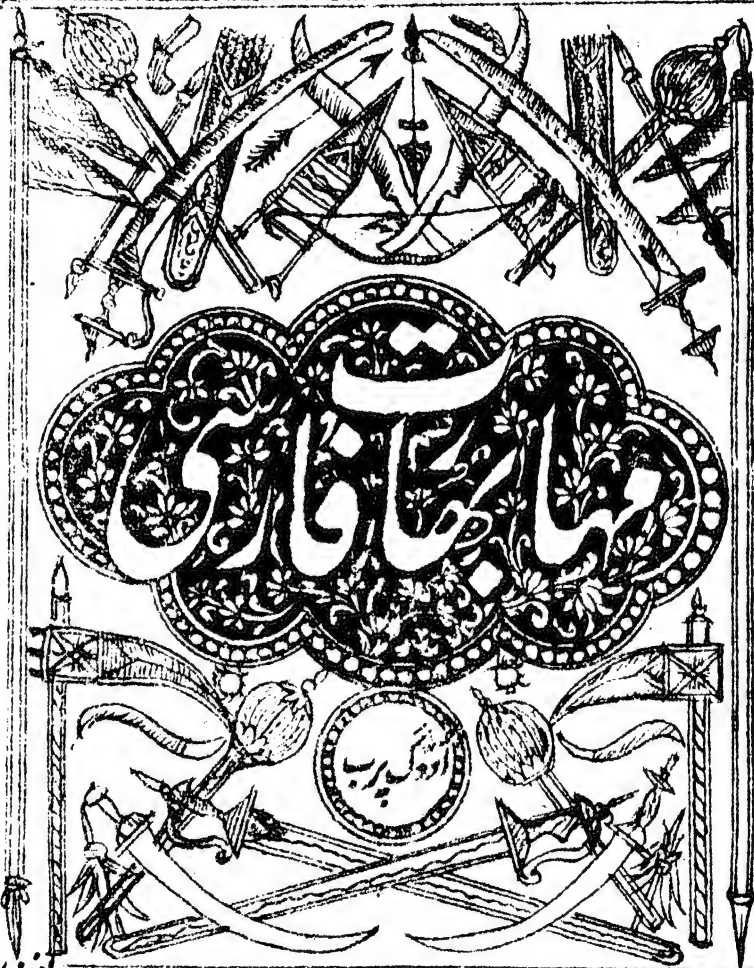
تمام شد من چهارم از کتاب مهاجرات که آنرا بیراث پرب گویند

معاونت و محکمات فضلاء و زین

مجموعه حالات نوادر جهان تاریخ انتخاب اوقات پستان کتب الف صدق آتی

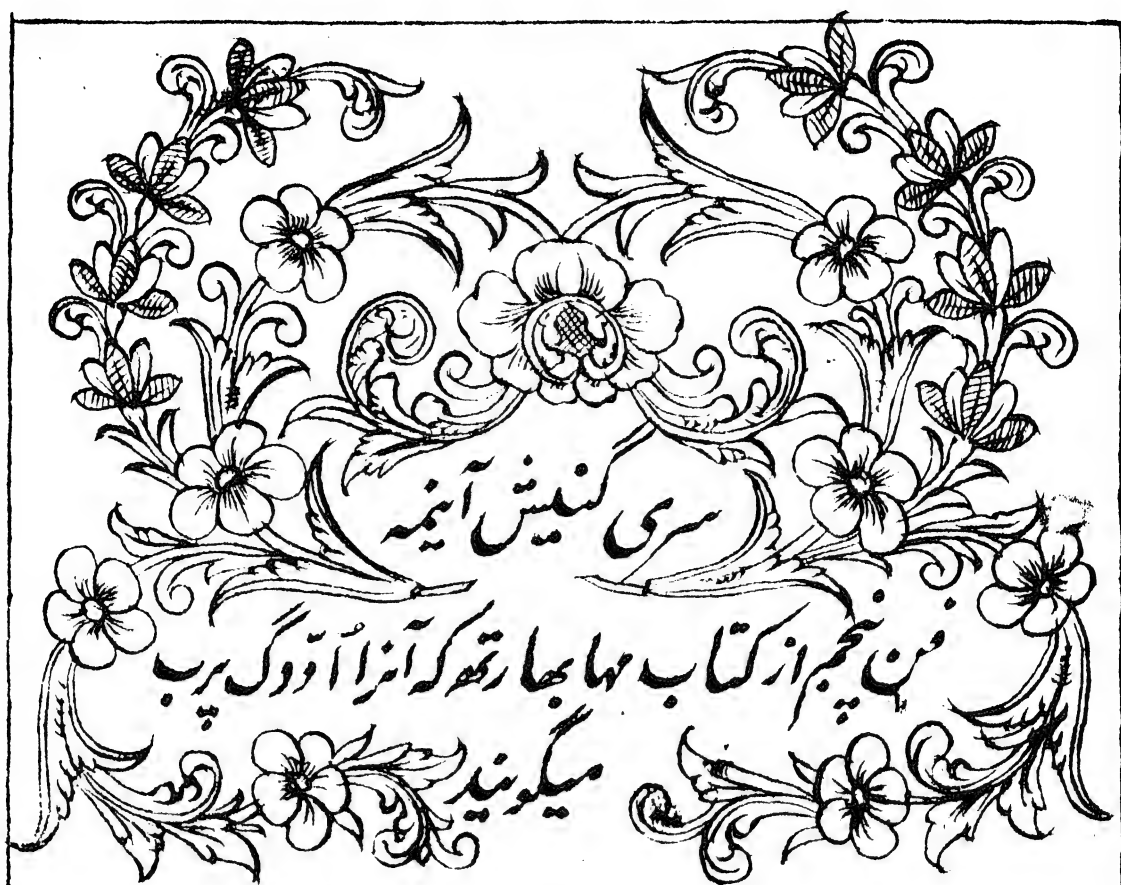

که کتابت بسیار معتبر و مستند و صحیفه الیست هر دل عزیز و معتبر ترجمه علماء معنون بجهت الواف

در طبع می نشی نو کشت و اقع کجای طبع محلی

راویان اخبار و دانایان هندوان چنین روایت کرده اند که چون ایام
 عروسی ابهمن سپهر رجن با آثر دختر راجه برات باخر رسید و مردم از سوره و سوره
 نایغ گشتند بعد از آن پانڈوان آغاز مشورت کردند که چه باید کرد پس راجه جده
 با برادران و کشن برادرش بل بحد در راجه برات با و پس شویت و او ترا کنو
 و راجه در و پد که پدر در و پدی بود با پسرش و نه شت و من و پنج پسر در و پدی
 ابهمن سپهر رجن و غیر اینها مثل سائک و گد و سانب از خوشیشان کشن میوکیا
 نشستند کشن آغاز سخن کرد و گفت که بر همه عالم روشن است که حکومت حق
 راجه جده بیشتر است کوروان از کمال حسد حیل کردند و بدغا بازی ملک و مال را
 ازین هر پنج برادر گرفتند و آنهارا سیزده سال از خانمان و مال و ملک آواره
 کردند حالا ایام نکبت ایشان بسر آمد و این پانڈوان و کوروان و خوشیشان
 یکدیگر و من هم باین هر دو طایفه خویشی دارم و این راجه جده بیشتر مردست که
 اصلا از هیچکس بدی در خاطر نداده و کوروان جامعی اند که کمال مکر و حیل
 و بدی دارند حالا کاری میاید کرد که در میان کوروان و پانڈوان صلح شود

۱ अभिमन्यु
 २ उत्तर

३ श्रीकृष्ण
 ४ बलभद्र
 ५ विराट
 ६ द्रुपद
 ७ धृष्टकेतु
 ८ सात्यकि
 ९ गद
 १० साम्ब

بهترین سوتی آنست که چنان شود که نصف ملک بانیها و نصف بانیها قرار گیرند و حکومت
 هم از پدر پانزده و آن و هم از پدر کور و آن بوده است حالا بهتر آنست که مانند پدر
 فرزندان هم بشارت حکومت میگرداند باشند و کور و آن ملک را برادر شمشیر نگرفتند که
 دیگر پانزده و آن را نرسد و در آن باب نزاع نمایند صدر رحمت برین جدیتر باشد که
 با وجودیکه آنها ملک را بدعا بازی از وی گرفته اند و قبول کردند و سیزده سال در
 بیابان به غریبی و کمال محنت بسر برد حالا عاقلی و دانائی باید که پیش کور و آن برود
 و با ایشان قرار بدهد که مملکت در میان این دو طایفه بالنصف باشد و ترک خصوصیت
 و نزاع نمایند و چنان نشود که کار بجنگ کشد و چندین هزار خلایق در میان تلف
 شود و ملک ویران گردد و آسودگی از عالم برطرف شود چون کشن این سخن گفت
 همه تحسین کردند و گفتند سخن اینست و بهتر ازین مشورتی نیست بل بهدر برادر کشن گفت
 که کور و آن بدعا بازی ملک و مال و زرا ایشان کجا بروند راجه جدیتر که خود به ایشان
 بازی کرد و ایشان از او برده باشند ایشان راجه تا و آنست او را نمی بایست که
 بازی کند تا حکومت و مملکت را از دست بدهد ستم که از خود ایشان کشن بود گفت
 که هر کس فراخور عقل و حال خود سخن میکند کشن در آنچه گفت جانب داری میگوید
 و سخن بل بهدر وقتی راست بوده باشد که راجه جدیتر آنها را برای بازی خوانده باشد
 کور و آن پانزده فعل راست کردند بعد از آن این مردم را خواه نا خواه بخانه
 بردند و در هر تراشت که بزرگ همه بود گفت البته بازی بکنید و محلیه هیچ معنی ندارد
 و بجمله تمام ایشان را بازی آوردند و بدعا بازی از ایشان بردند حالا این سخن
 بل بهدر که ایشان را نبایست بازی کرد و هیچ معنی ندارد و این سخن که کشن برود
 و قرار صلح دهد و ملک نصف نماید من چنان دانم که بجای نمی رسد و اگر کسی
 سخن با ایشان بگوید بهیکم تپامه و در دنیا چایج قبول خواهند کرد و بدو چون
 خواهند گفت اما او آن طوبی عافیتیست که هرگز این سخن را قبول نخواهد کرد
 و بر صلح راضی نخواهد شد مرا بگذارید که فلان شد بر سر وجود من بر دم بضرب تیر خنجر

اورا و کوروان را زبون سازم که ایشان خود آمده براری نصف ملک را به پانژون
بدهند جایی که مثل جد شتر و ارجن و بهیم برادران و فرزندان ایشان مثل
کمر و که و ابهمسن و غیسره و مثل کشن صاحبی و همچو من دوستی پوره باشد
چه لازم است که کسی با ایشان ملائمت کند چرا در وجود من چنان نه کنیم که ایشان خود
ایمان در گردن خود را کرده بیایند و بهرامنت ملک و مال بر اجه جد شتر و
برادرانش بدهند راجه در وید گفت که سالک خوب میگوید در وجود من هرگز ملائمت
و پیغام جایی پانژون را نخواهد داد و هر چند ملائمت با و بیشتر بکنند او بدتر خواهد
خود را تا نترسند راه نمیرود و با و تا ضربی نرسد هرگز بر آه نخواهد آمد مصلحت آنست که بر جها
اطراف که با دوستی دارند مثل بجلدت راجه کامرو و سیانجت راجه مالوه با ملک
و منوچ کیش که راجه در میان کند بار و پنجاب میباشند و سپارش راجه کشمیر قوم
که در شوالاک حاکمند و خیت سین راجه پنجاب و ایک لبتیه که در میان تهلان شیت
منازست و غیر این مردم بسیار که بمنزله حاضر میشوند گمان میباید فرستاد تا
همه بالشکریای خود بیایند بعد از آن کشن را پیش و بر تراشت باید فرستاد چون
ایشان این جماعت را را بشنوند با ضرورت بصلح راضی شوند و الا به ملائمت هرگز
صلح صورت نمی یابد کشن گفت صلاح اینست که این مرد عاقل گفت تا اینچنین
نکنید در وجود من اصلا صلح نخواهد کرد و بعد از آن کشن گفت که ما اینجا برای مهانی آمده
بودیم حالا راه خانه میگیریم شما بزرگان هر طور که صلاح دانید میان برادران صلح بپذیرید
و نسبت ما به کوروان و پانژون مساویست این هر دو جماعت خوشان بایند کشن این
سخن بگفت و بجانب دوار کاروان شد و راجه بر اژ و در وید بعد از و داغ کش مردم
را با طراف و جوانب برای طلب کوبک فرستادند و لشکر و خدم و شتر بسیار آمدن گفت
در وجود من نیز خبر استعداد ایشان شنیده از اطراف راجه ما را طلبیده و از بر اژ جنگ
مستعد شد و در وید بر منبری را از نزد یکان او که بر اژ و دیانت موصوف بود
بخواند و گفت که قصه نزاع این دو جماعت نیکو تو معلوم است چون ویش بسیار در

۱ भगदत्त
२ सेनाजित
३ बाह्लिक
४ मञ्जुकेश
५ सुपाश्व
६ एकलव्य

و خدمت بزرگان بسیار کرده میخواهم که بطریق و کالت نزد کوروان بروی اول ایشان را ببطایف اخیل نصیحت کنی که نزاع از میان برخیزد و پدر برادر و هر ترشت که مرد یا انصاف ست و عاقبت اندیش او را از خود گردانی و از هر باب سخنان گفته خاطر نشان هر ترشت سازی اگر در جود من فصاح و مواعظ شما را قبول کند فضا و اگر مقضای جمل و غرور سخن شما در نیاید پس کاری کنی که بزرگان و دانایان ایشان مثل در و نا چایج و کرا چایج و هیکم تپامه و غیر هم را از خود سازی و تفرقه در میان جاعه ایشان باندازی تا آن زمان که میان کوروان شایع شود و فغاتی در میان ایشان پیدا آید باندوان هم فی الجمله قوتی پیدا میکنند و تیر تدبیر با در جنگ نیست که دشمنان را با هم در اندازند و خود تفرج کرده باشند پیش از آنکه وکیل برسد در جود من خبر یافت که کشن جانب دوار گرفت او بخاطر رسانید اگر نوعی من کشن را از خود سازم بسیار خوب است بنا برین از هر تنایور برعت تمام خود را بلامت کشن رسانید و باندوان بشنیدن این خبر اتفاق نموده ارجن را جانب کشن جوی و دوانیدند هر دو در یک روز بدو کار آمدند در جود من ادر بانان کشن گفتند که او در خواب است در جود من گفته آنها مقید فشد از غرور و تکبر بیجا گرفت و بر سر بالین کشن نشست و بجهت آنکه حاکم اندر پرست بود کشن را بتعلیم کم دید اما ارجن با د ب تمام رفت و بجانب پای کشن دست بست بایستاد چون کشن از خواب بیدار شد اول چشم او بر ارجن افتاد او را تعظیم کرد و پرسید که خیر باشد کجا بودی و بجهت قریب آمدی پیش از آنکه ارجن جواب دهد در جود من ناپرسیده گفت که من همین وقت باینجا رسیدم چون استعداد جنگ با برادران میکنم شما جمعیت بسیار بکوک تعیین بکنید و چون پیش شما من ارجن را ببرم چشمداشت اینست که هر دو را بیک چشم بینید او را بر من ترجیح نمیدید که من بیشتر از او بخد مت رسیده ام و قاعده بزرگان را نیکو میدانید که هر که در خدمت ایشان سبقت نماید اول التفات باد میکنند و شما که با وجود این نسبت مرا گذاشته

بارجن حرف زد دید سبب این معلوم نشد کشتن گفت که راست است که شما میته آمده
 باشید اما چون اول نظر من بر ارجن افتاد اگر او را پرسیدم دل خود را ازین مهر
 مرغجانید که یکی را از شما چشم راست می بینم و دیگری را بچشم چپ چنان میسازم که
 تسلی هر دو میشود و دیگری او چون خرد سال بود و شما بزرگید ما توان اول دل خود را
 بدست باید آورد و در ایشان نه بانی کرد کشتن با مثال این سخنان و بجزئی در جود من
 میگرد تا او تسلی یافت بعد از آن گفت که من تنها خود را در یک پناه می نهم و برادر خود
 بلبله را با جمع ملازمان لشکر خود مع یراق و سلاح و حشم و خدم در یک دیگر شما هر دو مختیرید
 مرا تنها بگیرید یا تمامی لشکر را و بجانب هر کس که من خواهم بود یراق همراه خواهم شد
 و جنگ هم خواهم کرد ارجن پیش دستی کرد و گفت که من خود تنها شما را اختیار
 کردم خواه سلاح بندید خواه نه بندید خواه جنگ کنید خواه نه کنید بودن
 شما در جنگ برابر صد هزار لشکر است و باعث قوت دل ماست در جود من بطبع
 رغبت خود همه لشکر کشتن و بهادران نامی را درخواست کرد و در خاطر خود آورد که
 یک کشتن کجا و چندین هزار در ایران کجا کشتن بفرست دریافت که او بدین معنی
 خوشحال است گفت برو تمامی لشکر میدو تا من نزد من پس در جود من از آنجا بخانه
 بلبله رفت و کیفیت واقعی را باز نمود و گفت برای طلب در پیش کشتن آمده
 بودم کشتن کار بعد عای من کرد و شما را جمع انبوه بکوبک من نامزد کرده بلبله را گفت که
 براث من از جانب شما سخنان بسیار بکشتن گفتم و رعایت و جانب داری کردن
 کردم او هیچ گفته مرا قبول نکرد بنابراین مرا سر دل جنگ نمانده میخواهم که همراه بچکس
 نباشم شما دانید و کار شما بر مید و از روی راستی بایانده و آن جنگ کنید و دغا بازی
 دل را بر طوف سازید که آدمی را در باید که بغیر از راستی سترزند و در آن بکشید که باشت
 نیکنامی شما شود بلبله را این گفت در جود من را در کنار گرفت و در دماغ کرد پس
 در جود من بخانه کشت بر اجاد و زفت او یک چو منی لشکر همراه در جود من ساخت
 او را استاده از دور نصت کرد و یک کهنی عبارت است از بیت و یک هزار

هشت صد و پنجاه و نیک و هشتاد و یک لکه و نود و شش هزار و هشتصد و سی سوار و سه لکه و شصت هزار و پنجاه پیاده تیر اندازان این مقدار جمعیت را بزرگان هندوی کھو مہنی میگویند در وجود ہن از پیش کشن برخواست و جمعیت از دوا کا ہراہ گرفت و بخانہ خود آمد چون در وجود ہن از پیش کشن برخواست کشن از ارجن پرسید کہ تو مرا بجہ واسطہ قبول کردی و ازین کہ بی سلاح بدو پانڈوان بیایم از من چہ کنایہ ارجن گفت کہ شما ہمہ باب الا نق اید اگر از مسافت چندین راہ ہم توجہ نمایند با لکھت چہ جای آنکہ با ما در جنگ و لشکر باشید میباید کہ توجہ درینغ نذارید و محبت بکا برید کہ ما بر اعدا مظفر و غالب باشیم کشن گفت کہ من صدق و یقین شما را می آرم و مودم خاطر بہمہ باب جمع دارید چون من بجانب شما ام فتح خواہید یافت و انچہ بکفر خواہد بود ہمان طور خواہد شد ارجن از اینجا نزد راجہ جاہیشتر آمد چون خبر باطراف بلاد رسید کہ پانڈوان و کوروان لشکر جمع میکنند و داعیہ جنگ با ہم دارند شل کہ خالوی نکل و سہدیہ و برادر مادری زن راجہ پانڈیو با لشکر بسیار چنانچہ دو کردہ ہن با لشکر او میگرفت متوجہ مرد پانڈوان شد و ہمہ لشکرش اسبان عراقی سوار و کمان و لاتی و شمشیر ہای مصری داشتند با کمال جمعیت و یراق روان شد چون در وجود ہن شنید کہ شل باین لشکر جمعیت کہ یک پانڈوان میرود کسان با استقبال او فرستادہ التماس نمود کہ من در سر راہ شما واقع شدہ ام چند روز اینجا آمدہ ہمان شوید کمال گرم است بعد از ان بہر جا کہ خاطر خواہ شما بودہ باشد ہمچکس مانع نخواہد شد شل حسب التماس او اول بلشکر در وجود ہن زوت در وجود ہن او را مہمانی بسیار کرد چون شب شد تنہا پیش شل رفت شل پرسید کہ سبب آمدن چیست در وجود ہن گفت ما داعیہ داریم کہ با پانڈوان جنگ کنیم التماس از شما آفت کہ در لشکر ما بودہ باشید ما ہمہ تابع رای شما میشویم و ہمہ شمارا بسر داری قبول داریم شل قبول نمود بعد از ان پیش پانڈوان آمد پانڈوان ہمہ او را استقبال نمودند و تعظیم او بجا آوردند و شل ایشان را پرستش نمود و از محنت انچہ در ان سیر و سال واقع

शल्य

شده بود پرسید چون ایشان تفصیل احوال خود را باو گفتند شل گفت که حالا ایم محنت شما باختر رسیده بعد ازین راحتها خواهید دید و قصه آمدن در جود مہن و عده کہ باو کرده بود بایشان گفت کہ من بجهت کومک شما آمده بودم حالا در جود مہن میان راہ ہلشگر خود برد باو و عده کرده ام کہ ہلشگر او با شتم حالا چہ تدبیر سازم راجہ جہشگر گفت کہ شما و کرشن پیش ما برابر اید چنانچہ کرشن رامی بنیم میان طور شما را میدانم و شما کہ با در جود مہن از راہ اخلاص و مہربانی و عہدہ کردہ اید خلاص و عہدہ نمیتوانید کرد اما یک التماس از شما دارم چنانچہ کرشن برہل ارجن خواهند بود شاہ برہل کرن بودہ باشد بہر نوع کہ دانید چنان سازید کہ در در جنگ زور کرن کم شود و ارجن بر و غالب آید شل گفت قبول کردم کہ چنان سخنان در وقت جنگ بگویم کہ ارجن بر غالب گردد بعد از ان شل بہ پانڈوان گفت کہ شما درین سیزدہ سال زحمت بسیار کشیدہ اید در مقابل آن زحمت راحتها خواهید یافت چنانچہ انیدر بعد زحمت کشدن از بر ترا سر جمعیت یافتہ راجہ جہشگر پرسید کہ قصہ بر ترا سر چگونہ بود بر ترا سر چہ کس بود و انیدر از وجہ زحمت دیدہ بود شل گفت بشور و پ نام دیوی بود بغایت زبردست و سہداشت بیک سر بید میخیزاند و بہ یک سر مردم رامی ترسانند و بیک سر شراب و طعام میخورد و از عبادت مشغول گشت انیدر از دتر رسید کہ مبادا داعی من بسور و پ از کمال عبادت مستجاب شود و او جامی مرا از خدای تعالی درخواست نماید و بر من مستجابی شود انیدر خواست کہ او را از عبادت باز داند و زنان صاحب جمال را پیش او فرستاد بایشان گفت کہ بہر نوع توانید او را از عبادت باز دارید آن زنان خود را آراستہ پیش بشور و پ رفتند و آغاز جلوہ و گویندگی در قصص کردند اصلا بشور و پ ملتفت بایشان نشد و از عبادت باز نہ ایستاد انیدر چون دید کہ ازین زنان مقصود حاصل نشد صاعقہ او را زد و بیک سر او را برید بعد از ان بہ تچہ در و دگر گفت کہ دو دیگر او را از بدن جدا کن تچہ بانیدر گفت این بر مہن ست و کشتن او را گناہ عظیم من او را نمی کشم انیدر گفت دشمنی است بعد از کشتن او خیرات بسیار بکنیم و چندان

۱۲۷۵

عبادت حق سبحانه ینمایم که کفارت این گناه میشود بجهت سرطانی او را برید از آن سر
 بشور و پ که بید میخواند کنجشکان زرد بدر آمدند و از آن سری که مردم برای ترسانند در اجا
 بدر آمدند و از آن سری که طعام میخورد کنجشکان خانگی بدر آمدند چون بشور و پ که نشد
 ایندربلی غم شد پدر بشور و پ که تشا نام داشت چون شنید که اندر پسر اکت بافت
 نعلکین و اعتراض شد و غسل کرد و آتش افروخت و بهوم بجای آورد و آتش میگفت که از
 برای انتقام و کینه ایندربی باید که از تو شخصی پیدا شود پس از آن آتش شخصی پدر
 چون تابش آفتاب و یک سرداشت و نام او برتر است و به تعظیم تمام پیش تشا با ستاد
 و گفت که مرا چه میفرمائی تشا گفت که من ترا از خدا برای همین خواسته ام که ایندرب
 بخشی و انتقام برادر خود بشور و پ از و بخشی او قبول کرد و قصد عالم بالا نمود از زمین
 بر آسمان رفت و ایندرب جنگ عظیم کرد و برتر است غالب آمد و درین فراخ ساخت و ایندرب
 فرود و پوتهما چون دیدند که ایندرب از راه دلمان او فرود کشید بکلیه گرفتند که ایندرب
 واقع شد اتفاق کرده خمیازه را بر دهن برتر است گذاشتند برتر است چون خمیازه کشیدند
 از دهن او برآمد باز با برتر است بنیاد جنگ کرد و در آتش جنگ باز برتر است بقوت عباد
 پدر خودی افروزد و بزرگ میشد ایندرب این معنی را دریافت که او ساعت بساعت نماز
 می یابد و قوت میگردد و از او ترسید و همراه دیوتها گریخته در کوه مندر اچل رفت
 تا از معبود مطلق چه حکم درین باب نازل شود و ایندرب در کوهستان بعبادت مشغول
 و بعد از آنکه عبادت و ریاضت بسیار کرد و ندائی از آجا شنید که باز برگشته پیش برتر است
 بر و باد و یگانه شو تا کار تو کشایشی یابد دیوتها مفرمود که بجانه او آمدند و برتر است را
 تحسین و ثنا گفتند که قوت تو برتر است است که در تمام عالم صیتش اشتهار یافته و تا
 تو زمین و زمان را گرفته ایندرب را طاقت مقاومت نیست بیا و از سر جنگ او بگذر
 که درین جنگ عالمی را ایندرب بسیار خواهد رسید و اگر بالفرض جنگ هم بکنید ایندرب هم
 شکست نخواهد یافت و جنگ با منداد می کشد از همه بهتر نیست که با یکدیگر صلح بکنید
 برتر است گفت که ایندرب هم میخواهد که حکومت عالم بالا کند و من نیز همین داعیه دارم

دو شمشیر در یک نیام نمی گنجد صلح میان ما و او صورتی ندارد باز دیوتها گفتند که
 ایندی کسی خوب است بشرارت مایل نیست و سرشته یگانگی را تا می تواند از دست
 نمیدهد چون در صلح مصلحت عام است تو درین مضائقه مکن او چون بهالنه دیوتا
 را در باب آشتی یافت گفت خوش باشد من گفته شمارا قبول کردم بشرطیکه
 همه دعا بکنید تا هیچکس مرا نتواند بکشت و هر زخمی که از آهمن و چوب و سنگ
 و مشت و غیر آن باشد بمن کار نمواند کرد و نه روز و نه شب مرگ مرا نتواند در
 دیوتها و عابدان و برهمنان او را دعا کردند و گفتند همین طوبی باشد تو از چیزی
 که از چوب و آهن و غیره باشد نمیری و نه از چیزی تر که مثل آب و مانند آن از
 برق و صاعقه باشد بعد از چند گاه که بر ترا سر کناره دریا نشسته بود و ایندی ریش
 بطریق سیر آنجا رفته و یک کف دریا که بنایت بزرگ بود دید و خود گفت که حال اوست
 غروب آفتاب است نه شب است نه روز مناست این است که باین کف دریا این
 بر ترا سر را بکشم که کف دریا سخاک است و نه آب است و در آن کف نه تعبیه سنگ قوت
 ندارد و بر او در او را بکشت و چون بر ترا سر را ایندی بکشت دیوتها همه خوشحال شدند
 اما در بشره ایندی را آن فروغ نماند و بتقریب اینکه حیل کرد و پیمان را شکسته بر مهنی را
 بکشت قوتش کم شد ایندی را زین شرم حکومت را گذاشت و در میان حوض آبی که
 عمیق بود و در نزدیکی کوه سمیر در پنج کمل پنهان شد چون مردم ایندی را دیدند که جا
 رفت و بعد از پنهان شدن او ابراز باریدین و باد از وزیدین با تیا و وزمین
 خشک ماند و خرابی در عالم افتاد و دیوتها همه سر سیمه شدند با یکدیگر مشورت نمودند
 که نه که راجه که ساکن گرته مکنیست بجهت سزاوارست همه پیش او رفتند و
 گفتند که ترا ایندی می باید شدن و عالم را انتظام باید داد او گفت که ایندی بسیار
 قوی بود و من بسیار عاجز که نه زور جنگی دارم و نه قوت ریاضت و عبادت معلوم
 که از دست من چکار آید ایشان گفتند که زور طاعتی و عبادتی که ما داریم هم برای تو
 میدهم و ترا حاکم میازیم پس او را بر مملکت و ولایت ایندی رتصرف تمام حاصل شد

و آن کار را که از دست ایندرا ظاهر میشد از دهم بطور مہیت و ہر جا کہ در کومستان در
سایہ درختان و کنارہ دریا و گوشہ آب ہوا می خوش و فضای دل خوش و دلکش
میبود و نمک راجہ ہم مثل ایندرا بجرم و حشم و خدم خود میرفت و ہمیشہ عشرت میگذاشت
و نامہ پیش او میرفت و باغ و بہتان ہمراہ او میگشت تا ہر میوہ کہ در ہر فصل طلب
میداشت برای او حاضر بود و روزی نظر او بر ایندرا نی کہ زن ایندرا بود افتاد و دید
کہ بسیار شکل مطبوع و قد و قامت موزون دارد و مائل او شد و گفت چون ہر کسی کہ
متصرف ولایت ایندرا میشود اندرانی از دمی باشد حالاکہ من ایندرا با شتم اینچنین
ایندرا سابق چرا پیش من نمی آید ایندرا نی ازین معنی رسید و گر بختہ در نیاہ مہیت
رفت بطریق عجز و زاری بدو گفت کہ تو او ستارہ و بزرگ مالی و ہمیشہ مراد عامی خیر
میکردی حالاکہ راجہ نمک در من بچشم حقارت بخیانت دیدہ میخواد کہ دہمن عصمت
مرا آلودہ سازد و التماس آنست کہ مرا ازین شر خلاصی رہی و طوری سازی کہ خلل در
پاکی من راہ نیابد بر مہیت او را و لا ساد او کہ خاطر راجہ دار نزدیک ست کہ ہند
شود ہر تو اینجا برسد جاسوسان این خبر را بہ نمک بردند کہ بر مہیت ایندرا نی را از
آمدن مانع شدہ ازین خبر ناخوش شد و بر مہیت اعتراض گشت و یو تہا شجہ
نزدیک او رفتند و گفتند کہ این ہمہ خشم بر کہ میکنی و در عالم کیت کہ تا غضب
تو داشتہ باشد اما از سخن رست گفتن چارہ نیست بالضرورۃ میگویم کہ ایندرا
زن دیگریست و شوہر او ہنوز زندہ است و احتمال دارد کہ زندہ برگردد و عرض از
وجود پادشاہان و حاکمان انیت کہ اہل و عیال مردم از ایشان امین شہند
و کسی ضرر و زرنہا و اموال خلق نتوانند رسانند چون خود چشم طمع بد زناہم
بدوزید حال چہ باشد مصرع چو کفر از کعبہ برخیزد کجا ماند مسلمانان و نمک گفت مرا
کہ از اندرانی مانع می آید ایندرا را وقتی کہ با زن بر مہنی فساد کرد و او را در حیات
حیات شوہر در تصرف آورد و منع نکردید و کیفیت ایندرا حالا بہمت معلوم نیست
او بہ یقین زندہ باشد و بدہیای دیگری کہ ایندرا کردہ است از شمار بیرون است

من تا چند تقدیر کنم حالا اگر رضای من میخواهید ایند رانی را پیش من بیاورید و بگو
چون دیدند که نهک بسیار خشکین شده است برای خاطر او پیش بر مهبت رفتند
و گفتند که نظام عالم حالا به نهک مربوط است و او بر ایند رانی قایل شده ازین
بقرار است ایند رانی را با بسیار تا پیش او بریم بر مهبت گفت که ایند رانی نهک
و بر دبار است و پناه بمن آورده است چون روا باشد که او را گرفته بشما بدین از بزرگان
شنیده ام هر که کسی پناه برده باشد از ترس دشمنی آنها با او آورده اگر آن کس
او را گرفته بدید هرگز روی فلاح نه بیند و در آن شهر باران نه بارد و قحط افتد و یوتها
گفتند که چون ایند رانی را کشیده نمید مہید فکری بکنید که ہم دل نهک بدست آید
و ہم خلل در پاکی ایند رانی راه نیابد بر مهبت با ایند رانی گفت که حالا پیش نهک
تا از دیدن تو او را تسلی شود اگر خواهد که صحبت تو دارد و عده روز دیگر با کون
حیل کرده از پیش او برخیزد و یوتها به ایند رانی گفتند که بجز و دیدن تو او را قدرت بدی
کردن نخواهد ماند در پاکی تو خلل انداختن نمی تواند همراه ما بیا که سلامت بریم و سلامت
بیا بریم او را از گفتن ایشان چاره نماند بر غایت و پیش نهک آمد نهک از دیدن او
چندان خوشحال شد که در جامه نیکنی در باو گفت که حالا ایند رانی من و عالم بالا و
زیر زمین و روی زمین از دست ترا ازین چه بهتر که زن من باشی از شنیدن این سخن
ایند رانی ترسید و لرزید و نهک را تعظیم و خدمت کرد و بفرمودی و آهنگی گفت هر کس بر
تخت ایند رانی نشیند من خدمتگاری او میکنم و چون از ایند رانی سابق هیچ خبری
معلوم نیست و نمیدانم که او هنوز زنده است یا مرده بنابراین التماس دارم که
مرا مهلت چند روزه بدیید تا خبر تحقیق از او بگیرم بعد از آنکه بدانم که ایند رانی سابق
تحقیق ازین عالم رفته است غیر از پیروی خاطر و رضای جوئی توجه علاج دارم نهک گفت
خوش است حالا بمنزل خود بر دما و عده که میکنی می باید که بوفارسد و خلاص نشود و
دیوتها ایند رانی را همراه گرفته و آتش که معبود ایشان بود پیش انداخته نزد شری
رفتند و گفتند که بالفعل ایند رانی منق الموقتی کرده بجهله از دست نهک خلاص یافته

اما ز بسکه او گرفتار ایند رانی ست مرتبه دیگر باز خواهد طلبید علاجی باید کرد که ایند
 سابق بیاید و از و خبر باید گرفت برین قرار دیوتها پیش بشن که دیوتای بزرگ نزد
 ایشان ست منتقد و از و پرسیدند که ایند برتر اسر برجهن را کشته و بگناه عظیم گرفتار شد
 پنج میداند که کجا رفته است او گفت که جانب کوه سمیر زفته عبادت مشغول خواهد بود
 شمار وید و با او بگویند که او آمده چکی بکند که آنرا اشمید جگ میگویند و آن عبارت ست
 ازین که آتش افروزند و بر بهمان مردم بسیار طلبیده خیرات و انعام بسیار میدهند
 و ایسی را که موصوف بصفات معهوده است بکشند پس بشن گفت که اگر این طور چکی
 خواهد کرد کفار و گناهان او خواهد شد و باز بخت خواهد داشت دیوتها تفحص کرده و را
 طلبیده آوردند و خیاچی معهود بود جگ کرد و اندکی از اثر گناه او باقی ماند و دیگر گناهان
 او محو شدند و بقیه شامت گناه او پنج جاقسمت یافت پاره بر آبهارفت رنگ تیرگی
 آب از انجاست و قسمتی بزرگقان ریخته که جمیع صمغ از آن پیدا شد و بهره بگویند
 رسید که رحیم آهن در نگار و امثال آن حاصل آمد و قدری نصیبه زمین گردید که شود
 و نمک و غیره پیدا شد و اندکی نصیبه زنان که حفیض ایشان از انجاست ایند بی گناه شد
 و بمنزل خود باز آمد و دید که نمک بسیار غالب ست و ایند رطافت مقاومت با او ندارد
 باز که سخت ایند رانی را باز بی طاقتی و بیقراری دست داد و متحیر شد که کجا رفت و آغاز کرد
 زاری کرده میگفت ای ناراین من پاک دهنم منظر خیانت بکسی ندیده ام پس شوهر را
 بمن برسان درین وقت که او این زاری مینمود و ایند رانی نام زنی پیش ایند رانی
 بیامد ایند رانی چون او را بدید تعظیم او بجا آورد و در پیش او بایستاد و ایند رانی
 که من با تو بگویم که ایند رکیاست ایند رانی چون این بشنید در پای افتاد و بچرخ گفت
 که از کوههای جنوبی چون میگذری بدریا میرسی در میان دریا جزیره ایست که همه ست
 در میان آن جزیره حوض ست و در میان آن حوض گل نیلوفر ست و در نیلوفر ریشه
 بارکی ست ایند در میان آن ریشه بارکی نشسته است ایند رانی چون آنرا شنید بجا
 خوشحال شد و متوجه انجاست ایند رانی چون بان گل نیلوفر رسید او هم بار یک گشته زینت

و در پهلوی ایند رشت چون ایند زن خود را بدید بچندید و گفت تو چون مرا یانی
ایند رانی قصه راجه نهک را گفت که او آمده بجای تو نشسته است و طمع درین بسته بود
و یوتها از و چند روز در املت گرفته اند اگر تو مرا میخواهی از اینجا بفرماند رانی گفت که
تو خوب کرده که با و وعده نموده حالا پیش او برو با او بگو که اگر تو مرا میخواهی بر محفه
سوار شو و بفرما که آن محفه را جماعتی بردارند که هرگز محفه برداشته باشند و پیش من
آمن با تو صحبت دارم و ایند را با او گفت چون از اینجا بروی هیچکس را بر حال من
اطلاع ندی و قصه ملاقات را با کسی نگویی که هنوز وقت دولت من نرسیده است
آن وقت که میرسد من خود خواهم آمد و سلطنت خواهم گرفت ایند رانی ایند را
و دایع کرده متوجه بجانب نهک شد چون پیش نهک رسید نهک نهایت خوشحال
و با ایند رانی گفت بسیار خوب کردی که وعده وفا نمودی و پیش آمدی ایند رانی گفت
که چون تو مرا میخواهی می باید که بر محفه ایند سوار شوی و بفرمائی تا که میشران
بر منان آن محفه را برداشته ترا پیش من بیاوند چرا که ایند هرگز این کار
نکرده است چون تو این چنین خواهی کرد همه دیوتها از تو خواهند رسید
مطیع تو خواهند شد نهک ازین سخن ایند رانی بسیار خوشحال گشت و گفت
بسیار خوب را می بمن نمودی چرا که همه دیوتها در تصرف من بودند حالا که میشران
و بر منان را زبون خود گردانم نهک ایند رانی را گفت که تو بجای خود برو
تا من چنانچه تو گفتمی بجان تو بیایم ایند رانی بجای خود رفت و نهک بفرمود
که میشران و بر منان را گرفته آورند پیش از آنکه نهک متوجه بجان ایند رانی شود
ایند رانی پیش مشتری آمد و گفت که من با نهک راجه چیدن وعده کرده ام حالا از
بجان من خواهد آمد چه کار کنم مشتری گفت تو غمگین مشو که من هوم میکنم و خبر نیازی
میکم پس هوم کرد آتش بصورت زنی بر آمده پیش مشتری آمد مشتری بان گفت
که برو هر جا که ایند بوده باشد پیدا کرده بیا آن زن رفت و تمام عالم را بگشت
تقصص ایند نمود و هیچ جا از ایند نشان نیافت باز برگشته پیش مشتری آمد و گفت

عالم را گردیدیم از ایندیشان نیافتیم و شنیدیم که ایندو در ریاست آما بدریا نرفته
چون که در آب دستی نیست مشتری گفت که من افسونی بر آب خوانده آن آب را
برقونی پاشتم که آب بجو آزاری نرساند بعد از آن مشتری آن افسون را خوانده آب
آن افسون را بران زن که از آتش بر خاسته بود پاشید و او را گفت که حالا تو
بآب بر آن زمان بدریا رفت و در دریا گردید از دریا آن خبریه در آمد و از خبریه تا
بجوش رفت و در میان آن حوض گل نیلوفر را دید و در ریشه آن گل نیلوفر ایندو را بپشت
آمده مشتری را خبر کرد که ایندو فلان جا یافتیم مشتری با اتفاق همه دیوتها پیش ایندو رفت
و دیوتها تعریف ایندو کردند و گفتند تو مثل برتر است را کشتی حالا چه اگر خنجه در دریا نهان
شده ایندو مشتری گفت نمک خود معلوم است که چه قوت داشت اما این دیوتها او را
بر تخت نشاندند بجه قوت و کد ام مصلحت مشتری گفت که تو از ترس گناه ولایت را
گذاشتی در عالم نزدیک بود که نشئه قائم شود و دیوتها ازین معنی ترسیدند و نخواستند که
جهان از حاکم خالی باشد بنا بران چند روز او را برداشته ب حکومت نشاندند و حالا که
دانستند که او مفسد است او را در زن تو طمع بسته و بر همان را تکلیف داده که محضه برد
خود سازد و ضرورت شد که او را مغزول سازند و ترا بجای او نصب کنند درین گفتگو
بودند که سهیل پیش ایندو آمد مجبور نظر انداختن بر او تعظیم کرد و پرسید که خیر است تقریب
آمدن چیست سهیل گفت بشارت باد مر ترا که نمک از پا در افتاد و از حکومت
برود و جا مغزول شد و بتقریب شومی ظلم و بی و یانمی از بخارا رانده و از اینجا مانده گشت
ایندو گفت که قصه او چه طور بود سهیل گفت که نمک میخواست که بمنزل ایندو رانی محضه او
رود و فرموده بود که بر همان محضه مرا ببرد ایندو در راه با ایشان پرسید که سخنان بید
راست است یا دروغ بر همان و من که در آن میان بودم گفتم راست است دروغ
چون باشد او گفت که فی این حکایات همه ساخته است و اعتبار ندارد سهیل گفت
درین میان بر سر من پانها ده بشومی این ادای او فی الحال رونق از بشره او
پرید و آن صلابت و مهابت در و نمانده و من نیز بر خشم بردیدیم یا فتم که خجل شد و تری

در دوش راه یافت باو گفتم که تو راه در روش خود را گذاشته وضعی پیدا کرده که
 پسندیده نیست اول اینکه در زن بیکانه طمع بستی و بنظر خیانت درو دیدی و دوم
 بر چنان راحنه بردار خود ساختی و سوم آنکه پا بر سر من نهادی و غرت مرا گذاشتی
 چهارم آنکه بیدار دروغ گفتی و بر آنچه که مدار همه مردم و صلاح ایشان درست
 شک آوردی از عجلوان خواستم که بشومی این افعال قبیح ترا منخ سازد و بصورت
 بار برآمده تا ده هزار سال زیر زمین بانی پس سهیل به ایند رگفت که چون از زبان
 من این دعای بد در حق او برآمد و بر چنان نیز متفق شدند در ساعت او مار شد
 بر زمین سیاه رفت حالا بنحاطر جمع بیا و بر تخت بنشین ایند را با مستری و سهیل دیگر
 و دیوتها از جزیره دریا روان شد و بشهر امرا و قی که مابین زمین و آسمان است آمد
 در شهر هر جا آئینه بندی شد و مردم با نقاره و نفیر و سازها باستقبال او روان
 شدند و به دیدن تمام ایند را بسیار گاه بردند و بر تخت نشاندند و دیوتها هر کدام بجا
 لایق و مناسب نشستند و او مستری را از همه قظیم پیشتر بجا آورد و وانعام
 بسیار داد و سهیل را نیز با معذرت بسیار وداع کرد و خواص و عام را از اجناس
 و اکرام بهره مند ساخت و همه کس هر چه خواست بخشید و بهمانی او شادمانی
 و کامرانی نشست چون این حکایت تمام شد شل سجد پیشتر گشت که شما این بنمایا
 مکنید که این محنت تنها نصیب شما شده است از شما پیشتر مردم رنجها دیده و
 محنت ها کشیده اند چنانچه ایند روزنش را چه روزهای بد پیش آمد اما عاقبت
 بعد هر پنج راحت و پس هر محنت عشرت است بیت در نو میدی پس ای امید
 پایان شب به سپید است + چنانکه کارهای ایند بعد از نیمی ایام و صبر مشقت
 تمام روی با منتظام آورد شمارا هم وقت نزدیک است که اقبال باستقبال آید
 و آب رفته بجوی باز گردد این همه کار با موقوف بر وقت و نتیجه صبر مصرعه
 گهر چه تلخت ولیکن بر شیرین دارد + و چنانچه نهک بدانندیشی اندر بنجار
 راه داد و بزبان او طمع بست و سناری خود یافت همچنان در جو و دهن نیز

امید هست کہ بخرای فعل ناخوش خود گرفتار شود بعد ازین مقدمات راجہ جیش
براجہ شل گفت کہ چون میدانید کہ او بر باغی رست و من بر حق ام پس چرا رعایت
نمیکنید و جانب مظلوم را گذاشته بدو ظالم میرودیشل گفت ہمین طور است آماجہ
کار کنم کہ وعدہ باو کرده ام برای این ضرورت شد کہ آن وعدہ را وفا کنم چون شل
حکایت ایندرا گفت راجہ جد ہشتر عذر خواہی نمودہ خواست کہ رخصت گرفتہ بزل
خود رجعت نماید راجہ جد ہشتر از و التماس نمود کہ چون ما را گذاشتہ بدو کوروان
میرودید باری انقدر بکنید کہ کرن را برابر جن غالب شدن ندہید و چنان
سازید کہ دست ارجن برو قوی باشد شل گفت ہمچنین خواہم کرد بعد از وداع
شدن شل راجہ جد ہشتر نیز در پی جمع ساختن لشکر شد و مردم از ہر طرف بکوہکاء
می آمدند از اخیلہ جیدہاں نام جاو کہ صاحب کونہی بود خود را راجہ جد ہشتر رسانید
و دیگر سپاہ راجہ چندیری کہ در ہشت کیت نام داشت نیز بایک کونہی خود را راجہ
جد ہشتر رسانید و سہدیو و جیت سین پیران جزا سندہ نیز بایک کونہی لشکر ہرا
آوردند و ہمچنین در ویدہ راجہ کینپلہ در راجہ براٹ نیز ہر کدام بایک کونہی آمدند
تا آنکہ ہفت کونہی لشکر پانڈوان جمع شد و پانڈوان چون دیدند کہ این لشکر با
جزایہ و خوشخوار تشنہ خون کوروان ست دل ایشان تقویت یافت و شکرانہ
خدای تعالی رجا آوردند و بجانب کوروان راجہ کامرو و ہگگت و بہور شور و
راجہ دیار مغرب و شل راجہ مدر کہ عبارت از فحلت ہر کدام بایک یک کونہی آمدند
و یک کونہی تمام جاووان بجانب درجود ہن جمع شدند و ہمچنین راجہ جی و
نیز بزرجود ہن و شد چہن راجہ کامبوج و راجہ تہ ہر کدام بایک یک کونہی
و شل راجہ بانڈو کہ لباس و یراق کہو و دشت بایک کونہی و در راجہ اوسن
وان ہند راجہ دہرا نگری ہر دو بایک کونہی آمدند و پنج راجہ ولایت کیلی کہ ہر پنج
برادران حقیقی بودند نیز بایک کونہی آمدند کہ تمامی جمعیت کوروان بیازدہ کونہی
کشید و چندان راجہا و لشکر با جمع شدند کہ در ہستنا پور گنجایش ایشان نبود

۱. युयुधान

२. धृष्टकेतु

३. भगदत्त

४. भीष्मप्रावा

५. जयद्रथ

६. सुदर्शना

نبا بران بعضی از افواج در میان خجابت توقف کردند و جمعی در نواحی تنهائیس در
روستایک و پاره در ابجت که شهریت در نزد یک بد اوون و قومی در کالپی جا
در مارژو آر بودند علی هذا القیاس تا دور یکزار و دویست کرده لشکری کوروان
متفرق شده انتظار جنگ می بودند و در کناره دریای گنگ چون مور و طخ
لشکر با جمع شده سکونت اختیار کردند و زمین از بسیاری مردم و انبوه بسته آمد
و سرداران لشکر اطراف فوجهای خود جای گذاشته جریده برای مشورت پیش
کوروان آمده بودند درین اثنا بهمنی را که پانژوان از برات بوکالت فرستاده
بودند در هستانا پور رسید و در جودهن را ملازمت نمود و اهل مجلس بعد از تقدیر مهم
و تعظیم از و خبر کشن مید و پانژوان در راجه برات و سایر قوایع و لواحق پرسیدند و
احوال تفصیل باز نمود بعد از آن روی بکوروان و دیگر سرداران کرده گفت که
چون وکیل در معنی زبان فرستنده است و امانت گذارست و چون فرستاد
خود مندست این خردمندی فرستنده است پس اگر در ادای امانت تقصیری
کند و هر چه صاحبش گفته باشد نگوید وکیل خیانت کرده باشد پیامی که پانژوان
فرستاده اند زحمت هست که بگویم همه گفتند که ترا حیت هر چه از ایشان شنیده
کم و کاست بگو و گفت که اول پانژوان دعا رسانیده اند و گفته اند که راجه
و هر تراشت و راجه پانژو هر دو برادران حقیقی اند چنانکه معلوم همه است پس سبب
حیثیت که اولاد هر تراشت و دو هر تراشت که کوروانند و ارث ملک باشند و پانژوان
که فرزندان پانژوانند محروم مانند بعد از آن بدر جودهن گفت که شما از زمان خردی باز تا
این وقت بجهت کشن پانژوان و بر انداختن ایشان تفصیلات نگرفتهاید
تقدیر بهگوان موافق تدبیر شما نیامد و نریان به پانژوان نرسید چون شما
پانژوان را بان رشد و شوکت و عظمت دیدید از کمال حسد فکری بخاطر
رسانیدید و پافسه و غلی راست کردید و ایشان را به مهانی و قمار بازی طلبیدید
و پانژوان از سادگی قمار بشما باختند و شما بدعا بازی مال ملک ایشان را

و پانصد و آن تا دوازده سال جلای وطن شدند و یک سال دیگر از چشم خلق پنهان
ماندند و چه سختی با که درین مدت با ایشان نرسیده و حالا از آن کلفتها هیچ بجا طریقی آید
و شما نمیکویند و این زمان که در خلق ظاهر شده اند تصوری کنند که از سر نو
بالم آمده حیات تازه یافته اند و میخواهند که بشما صلح نمایند و اهل عالم بواسطه
آن صلح در امن و امان و عیش و فراغت باشند و نمیدانند که بهنگون چهار
طبع آب و آتش و باد و خاک را با یکدیگر بهم آشتی داده تا نظام عالمیان و قوام
آدمیان بان مربوط و مضبوط باشد اگر قرار شما بر همین جنگ افتاده بدایت ظلم
از شما خواهد شد و بال ابدی را متصدی شماید و شما هر چند جمعیت و لشکر بای خود
مغزورید در میان لشکر یک کس که عبارت از ارجن است تنها از عهده جمعیت می آید
چنانچه یک مرغ هزاران هزار دانه را بیک بار می چیند و او هم در یک ساعت شما را
با آن سپاهی و لشکر فرو می برد و مارا که مانند کیش جویشتی بان بوده باشد از کسی چه نعم
و ازین که مقدمات آشتی در میان می آریم حمل بزرگونی ماکنید بلکه باعث برین صلح
رضای بهنگوان و زنا بهیت خلق خداست اگر طریقی انصاف پیش گیرید صواب است
که حصه مارا از ملک بپردازید تا فتنه که در خواب است بیدار نشود و ما و شما با اتفاق
جهان را بگیریم و اعدای زبردست را ویران سازیم و اگر روش عناد را نمی گذارید
و بر جمل خود را سخا می یقین دانید که خون چندین خلق و از ارباب و عباد بر گردن شما
خواهد بود و این حیات چند روزه یکبارگی نمی کند که چندین بدنامی بگیریم و تا زنده
باشیم و بعد از مرگ هم نشانه تیر بلا گردیم خود بگوئید که آن بهتر یا این درین میان
بهیکم تپامه جواب داد که نهی انصاف پانصد و آن و سیرت پسندیده ایشان که با وجود
چندین جمعیت و شوکت دل ایشان مایل بجنگ نیست و خوابان آشتی اند بعد از آن
بهیکم تپامه با وکیل گفت که تو هر چه بیان کردی و گفتی مقبول و مستحسن بود اما اینکه
بمغزور ما ارجن را چندان تعریف شجاعت و مردانگی کردی خود میدانی که زیاده
بود ما چه گوئیم تو بر مبنی و تعظیم تو بر بال لازم است هیچ نمیتوانم گفت خود منصف بهی

و بعد ازین برای کسی مبالغه در تعریف مکن اگر چه در حقیقت ارجن خپاچه تو میگوئی
همین طور است و فرزندانست و هر چه تعریف فرزند بیشتر کنند پدر را خوشتر می آید پس
کرن خشتناک شده با بهیکم تپا به گفت که این دکیل را خود حق بجانب است
که مداحی ولی الفغان خود میکنند اما ترا چه شد که تو هم مدح و ثنای ارجن میگوئی
و بوی موافقت مینائی و پانڈوان را که بر طلب صلح ستوی برجا بود چه بعد از آن
دوازده سال سرگردان شده اند و قوت و لشکر نداشته باشند غیر از طلب صلح
چکار کنند و اگر محنت و رنج کشیند برجا چه منت نهند چرا در تمام بازی دادند حالا
که میخواهند که بقوت دروید و برات حصه ملک را از ما بگیرند کسی را که راجه در جودهن
نام دارد از روی حساب مال و ملک خود را از دشمن هم دریغ ندارد اما بی حساب
یک و نیار را یکسی رواندارد و پانڈوان در کار راجه ربونی دیده اند که انیمه بلند پرواز
میکند بعد از آن کرن به دکیل گفت که برو و پانڈوان بگو که شما چون در میان
سیزده سال آشکارا شده اید خلاف وعده کرده اید بازار سر نو در بیابان
گزیفید بعد از گذشتن سیزده سال دیگر پیش در جودهن بیا مید و بطریق ملائمت
و تعلق حصه ملک را از او بطلبید که از غایت امیدیج دریغ نخواهد بود شما که نام برستی
بر آورده باشید به بد عهدی و خلاف وعده چرا جنگ خیزید و باز این طریقه ترکهارا
عهد شکن و ظالم میگویند چون کرن این سخن را تمام کرد و بهیکم تپا به گفت
که روزی که شما شش سردار با جمیعت تمام مویشی برات را رانده بودید و ارجن
تنها آمده همه شما را مغلوب ساخت و از پیش گزیفانیده چرا این لافها میزنید
مگر آن روز را فراموش کردید که برای نمودن و بد به خود بکا مک بن رفتند و ارجن
با کند هر بان جنگ کرده در جودهن را خلاص داد قوت شما کجا بود سخن آنا چند
پنهان داشته بگویم فردا همان معرکه و همان روز پیش شما می آید و ارجن همان است
که شما را در خاک سیاه خواهد نشاند و بفر تیر و گرز و شمشیر روز روشن که در پیش شست
تاریک خواهد ساخت و هر تراشت معذرت بهیکم کرد و گفت که کرن نیز فرزند شماست

و طفل ست و طریق حرف زدن نیکو نید اند از و منجید بعد از ان خطاب بکرن کرد
گفت که بهیکم تپا به مشفق و مهربان هر چه میگوید متضمن فائده و صلاح ماست
تو حیرالابانت ارجن و دیگر پانڈوان میکنی و هر مرتبه به بهیکم تپا می بچی آنچه پانڈوان
حرف صلح در میان آورده اند بهیکم تپا به نیز مصلحت نیست و ما هم برین ضاقتیم
بعد از ان و هر تراشت با اتفاق بزرگان کوروان و سرداران اطراف مصلحت چنان
دید که بنی را همراه وکیل پانڈوان بوکالت فرستاد اینچ در علم و دانش و ندیمی
به قریب خدمت ملوک کرده و صحبت اندوخته بود و هر تراشت او را طلبیده گفت
که جالی که پانڈوان اند بر و با ایشان اول از اوصاف حمیده و اطوار پسندیده
از عزیزان پرس بعد از ان پیغام برسان و بگو که و هر تراشت و پیران و بزرگان
و سرداران میگویند که شاهینچ برادران از اوصاف حمیده و اطوار پسندیده
بر مرتبه رسیده اید که هم دوست بزرنگی شما قائل است و هم دشمن و هم گری و دشمنی
روزگار چیده و در عالم درد پاکشیده اید و حقیقت هر نیک و بد را به تجربه دریافته
ما میخواهیم که در میان برادران دفع کلفت و نزاع شود و طریق صلح پیورده گردد
بر خیزد در جود من و کورن و جوانان کوروان و رشتند و غور جوانی و زور و از اند صلح را
قبول نمی نمایند و مستعد جنگ بدل اند اما اگر پیش ما بیایید شمارا با ایشان صلح و هم نیجه
همراه وکیل پانڈوان روان شد و طی مراحل و منازل کرده پیش پانڈوان رفتند
و دیدند که جهان جهان لشکری پایان در کناره دریا که هستان فرود آمده و دریای
آهن از هر طرف موج می زند چشم بنی از ان چشم خیره شد تا آنکه در دیوانخانه راجه
جودیشتر رسیدند و تعظیم و خدمت چنانچه می بایست بجا آوردند و راجه و اول مجلس
بقدم بنی شادمان شدند و او را با غر از و احترام بنشانیدند و اخبار خوشیان
غزریان پرسیدند او گفت همه صحبت و سلامت اند و از آئیده و رونده بهر خراج
جد و شتر و جمیع غزریان برسان میباشند و همه بدعا مشغول اند بعد از ان جیشتر
به بنی گفت که کنش و راجه برات و در و بد و دیگر را بجای اینجا حاضرند هر پیامی که

۱۳۳۳

داری بگذار سخن گفت که راجه در جود من با شما در مقام گمانگی است و به صلح
 رضا دارد و مرا برای همین مصلحت فرستاده خیاخچه وکیل شما هم واقف است و در
 همه خلق از کور و ان و پانژوان اعتبار تمام است اما اینکه یکی دیگر متنازع العیب
 ایشان است و اهل عالم همین میخواهند که نفع گیر باشند چون شما بزرگان یکجا میاید
 چنان سازید که جنگ بر طرف شود راجه بدشهر جواب داد هر که عاقل است باین اضی
 نخواهد شد که بی تقریب جنگ کند و چندین خلائی را بکشتن و بدت مالک به تبریر و استی
 بدست آید کارزار چون توان کرد و خصوصاً جائیکه هر دو جانب خوشیان و دوشان
 باشند اما چون کار از حد گذرد و صلح صورت نگیرد آن زمان ضرورتست هر چند طلب
 آشتی زبونی لازم می آید و مردان جنگی کارزار و کشته شدن را زیاده دوست میدانند
 از آشتی اما بنا بر عاقبت اندیشی و ملاحظه بدنامی عا رزبونی را بخود قرار میدهند تا
 میتوانم از جنگ پرهیز واجب می شمرم چه میدانم هر که بی تقریب نقتد میکند و طالب
 جنگ میگردد و فسل او ضائع میشود و در خان و مالش خلل راه می یابد خیاخچه را و ان
 حاکم لنگا غلم کرد و در سری رام جنگ بنیاد نهاد سلسله چندین هزار ساله خود را بر باد داد
 این همه احتیاج از جنگ بواسطه شفقت خلایق است می باید که ایشان و ما بهمت
 خود را بران گماریم که مروج از رده نگردند و بندای خدا تلف نشوند و مال و ملک با
 پایدار بماند و و بال با عائد نگردد و واد دولت پایدار آید و میدانیم که بی خونریزی و تلف
 خلق دست و بد چه بعد از آنکه خلق کشته شوند و خوشیان و دوستداران همه از عالم
 بروند بر تقدیر یکدیگر نفع هم نشود و مانده باقیم ازین ملک و مملکت چه نفع و فخر است
 خواهیم یافت و گیران چه بروند که ما نخواهیم برد مصرع جم ازین نرم شد جام نماند
 نه هر کس که در پی جنگ و کین است او هم همیشه در کلفت است و روز بروز آتش خد
 و کین در دل او زیاده میشود از لذت دنیا و عیش زندگی هم بهره مند نمی باشد و محروم
 و بی نصیب میماند مانند آنیم که با کزن چه بدی کرده ایم که او و ایم در پی هلاک و
 بر انداختن ما می باشد و دائم بدی ما بدر جود من میگرداند او را نیز تر میسازد

و همیشه در آتش کینه می اندازد و مارا از بین نوع اندیشه های باطل و فکرهای
 فاسد هیچ در خاطر نمی آید یا میدانیم که اگر آتش در دهن آن بالا میگیرد و دماغ
 را میسوزد و اگر در ابتدای کار در پی کشتن آن شوند باندک بادی و قطره آبی
 می میرد جنگ هم همین نسبت دارد بنابراین معنی ما بشیر خواهان صلح و تراشت را
 میدانیم که صاحب دلی الفت ماست نیک اندیش و کم آزار است و به فتنه و فساد
 مانع نیست اما چه کند که بواسطه خاطر سپر خود و رعایت جانب او با حیل و پش می آرد
 و سخنان فریب آمیز میگوید یا را میخواهد که بسخن نگا دارد و بدرهم که در تمام قبیل
 خیر خواه و نیک اندیش است هر چند در جود همین را نصیحت میکند اما چه فائده که
 او مواعظ را قبول نمیکند و مارا یقین است که بدر اگر سخن راست نیز بگوید نیک
 و تراشت بجهت رضای خاطر در جود همین قبول نکرده باشد پس کشتن جمیع بسنجی گفت
 که نزدیک من پانڈوان و کوروان برابرند من همان میخواهم که بهبود هر دو جماع
 باشد اما چه توان کرد که در تراشت ریائی و خوش آمدگوست و محبت پس را در برین
 میدارد که عاقبت انباشتی کند و هیچ عیب پس در نظرش نمی آید و او را بر قبااحت
 افعال سز نش نمی نماید بیت فرزند اگر چه عیب ناکست و در چشم پدر عیب
 پاکست و پانڈوان چون جمعیت بسیار دارند و از اوقات گذران جماعه را چاره است
 اگر جمعیت بهم نرسانند و طلب حصه ملک از کوروان نکنند غیثت و ایشان ضرورت
 که ولایت را بگیرند خواه صلح خواه جنگ و همان مثل مشهور است که گرسنه خود را
 بشیر منزند و هر چند وزی مقدور است اما طلب و ترود و شرط است چون هر کس را
 برای کاری افریده اند مثلاً بر همین را برای طلب علم و گوشه نشینان را برای عبادت
 و ریاضت و بر حرفه برای کسی معین همچنان شجاعان و بهادران را برای جنگ
 افریده اند و اگر چه کوروان نسبت به پانڈوان تعدی فاحش کرده اند و در پدی
 را ایدای بلوغ رسانیده اند الا اگر حالا هم از کرده پشیمان شده و گذشته را تلافی
 نمایند هنوز هیچ زفته و اگر چه پانڈوان بغایت غیرت دارند و میخواهند انتقام کشند

اما از گفته ما بیرون نیند و آب و دهن مثل درختی است از دشمنی و کمینه و کمرن
 شاخ و برگ آن درخت و سکن بمنزله شاخهای باریک اوست و دوسا علم
 برگ و شکوفه و گل دارد و بیخ آن در بر تراشت است که ریشهای او بزرگترین فرو
 رفته در هر جانب دویده و مقابل در جود دهن جدی شتر درخت دوستی و نیکوئی است
 و بهیم شاخ و برگ آن درخت است و در بن شاخ خرد آن درخت در کل مسمیو
 بمنزله برگ و گل و کش بنباه بیخ آن درخت است پس انصاف باید داد که این
 جماعه بهترند یا آن جماعه بیت درخت دوستی نشان که کام دل ببار آورد +
 نهال دشمنی برکن که ریخ بشمار آورد + و دیگر از روی تمثیل خیل و تبار در بر تراشت
 مشابیه باشد اند و پانڈوان در آن پیشه حکم شیر دارند شیر و بیشه لازم ملزوم
 یکدیگر گیرند چه اگر بیشه بی شیر باشد هر کس در آن بیشه درمی آید درختان آنرا
 می برد و می سوزد و همچنین شیر اگر بیشه را گذاشت و در میدان آمد او را حید میکنند
 و میکشند بنا برین مقدمات اگر کور و ان عثمان راست سازند و پاره بجانب
 پانڈوان بیایند کاری خوب میکرده باشند و در مقابل نیکوئی و آشتی از پانڈوان
 نیکوئی به بینید که دنیا جایی مکافات است و ایشان هر دو صفت دارند که با دوستان
 دوستند و با دشمنان دشمن همین سخنان را رفته بگو که در هر چه مصلحت خود بینند
 آن را مستعد باشند خواه جنگ خواه آشتی شج از کشن جو و دواع گرفته پیش
 جدی شتر آمد جدی شتر با او گفت که آنچه از زبان کشن جو شنیده ای عرضانه این
 پیغام را به کور و ان بگذار و یقین میدانم که دل تو بسیار صفا دارد و هرگز رنگ
 که دورت بر آینه خیال تو نه نشسته است ظاهر است که نصیحت را ازین جماعه
 دریغ نخواهی داشت چنانچه سخنان و پذیر و مقدمات تسلی بخش با گفته دل
 سنگین ایشان نیز امید است که بفرموده تو نرم گردد و مصمم سخن از دل
 بیرون آید نشنید لاجرم در دل و از نیجا که بروی هر کس از زاهدان و عابدان
 و متراضان و دانایان و صلاح کاران تجو در خورد از جانب مادر عابریانی

و همت طلبی و بگوئی که در زمان توجه و مراقبه ما را فراموش نفرمایند و در و نه چلاج
 و استقامت که استاد و استاد زاده مانند ایشان را نیز تعلیم بجا آورده قدم بوس
 برسانی و از عهد قدیم یاد دهمی و همچنین بخانه که با چارچ که بزرگ و لیسیم قبیل ماست
 بروی و از این یازی بگوئی علی هذا القیاس بدر و بهیکم تیامه و در هر تراشت و از
 برادران و خویشان و دوستان هر کدام را جدا جدا تحت برسانی و دست تو وضع
 بر سر نهاده پای بدر و بهیکم تیامه و در هر تراشت و هر کدام از برادران و خویشان
 به بوسی و این مضمون را با ایشان بگوئی بیت دنیا نه ستا عیلت که از روز نبی*
 با دوست مدارا کن و با خلق مواسا* و از راههای اطراف که بدو ایشان آمده اند
 هر که را به بنی که با اخلاص دارد بخانه او رفته دعا بگوئی و قدم بوس برسانی بیت
 بوی و فاکر شغزی از کسی* پای به پیش رخسار و بی* راجه جد بیشتر بعد
 از این سخنان انعام وافر و خلعت های فاخره و بخشش فراوان از یاقوت و
 جواهر به بنی داد و از برای یاران قدیم و دوستان و برادران موافق تحفه های
 مناسب و لایق روانه کرد و بجهت ضعف و فقر و غیره فراخور احوال هر یک
 سوختها بدست بنی فرستاد تا همه او را از دل خوابان باشد و در حق او دعا
 بکنند و در وقت وداع بنی را راجه جد بیشتر بگوشه طلبیده پنهان بگوش او
 که آخرین نصایح و خلاصه کلام انیت که بدر وجود مهن بگو تا از بدی باز آیند باز
 انصاف و رزق مآتام ملک و مال پیشکش او کرده ایم و نمیدانیم ازین پنج موضع
 گذشت اعلی کنول و دوم کرنا و سوم ایندومی و چهارم بنزاده و پنجم اندریت
 که وطن اصلی ماست باز هر چه برادر بواسطه دفع فتنه و فساد با این قدر رعایت
 میکنیم و بدر وجود مهن بطریق اخلاص و اتحاد سلوک میکنیم او هم باید که درین
 باب مناقشه و مضایقه نکند که مضایقه در همه کارها شوم و عاقبت او معلوم
 مصع سخت میگردد جهان بر مردمان سخت کوش و تحقیق بدانکه اگر در وجود مهن
 آنرا قبول نسیند آن زمان سخن میان او و زبان تیر و شمشیرت و شمشیرت فاطم

قلعی ست پس سنجی که این سخنان نرم و گرم از جدمشتر شنیده بود و خیره خود ست
 و در تمامی راه تکرار کرده می آمد تا منزل بمنزل طی کرده نزد خانه و هر تراشت آمد
 در بانان رفته خبر او بدو تراشت برزند او را اندرون طلبید و اخبار نهانی بخبر
 پرسیدنی بود و در خلعت از سنجی پرسید و باقی را گفت که در مجلس بحضور اعیان
 فرزندان و بزرگان بگویی بعد از آن و هر تراشت سنجی را خست خانه داد و دست
 در زبان خود بدر را برای مشورت طلبید و تمام شب بیدار بود و سخن میکرد و در اول
 سخنی که در تراشت به بدر گفت این بود که پیش از آمدن شما سنجی از نزد پانژوان آمد
 بود من اخبار آنها را می پرسیدم چندان تعویق اخلاق راجه جدمشتر و کوهی برادران
 او بیان کرد که بیشتر از و متصور نباشد سنجی چنین بمن گفت هر یک کوهی که هست پانژوان
 دارند و هر پدی که در عالم هست از جانب تست و از پسر تو القصة سنجی مرا به شرارت و
 خیانت چندان ملامت کرد که من سر بالا نتوانستم کرد و بعضی سخنان هنوز مانده اند که
 بمن نگفته بود و بر سر جمع آمده خواهد گفت و من از آن سخنان اندیشه تمام دارم که
 بما و این می گوید که امانت ما و قبیلۀ ما نزد امرا می بماند و خاص و عام شود و ازین
 غم مرا شب خواب نمی آید تو چه میگوئی بدر گفت چنین میگویند که چند کس را شبها
 خواب نمی آید اول آنکه او را کار بر بردستی جنگ جوا قاده باشد و دشمنان او را
 احاطه میکنند دوم کسی که جمعیت او پریشان شود و لشکرش بهریت در آید سوم کسی که
 او را مهمانی از خود کلانی و شادی بزرگ یا امری عظیم پیش آید و او را از مفلسی و قلاشی
 به هیچ خیر و سرس نباشد چهارم آنکه مال او از دست رفته باشد خواه دزدان برند
 خواه تباراج حادثات رود پنجم آنکه عاشق باشد ششم آنکه دزد بود بدر به و هر تراشت گفت
 حالا ازین شش حالت که مذکور شد فراخور حالت تو کدام است و هر تراشت بهرست
 دریافت که بدر با و کنا نیت میگوید بطریق اعراض قصد تشیع او دارد پس بهرست
 تو در میان قبیلۀ ما بدانش و بزرگی پیشانی وقت تشیع نیست بلکه زمان را همیونی
 و مرد کردن ست چه از کسی که مشورت می پرسند او امین ست اگر فصاحت و

صواب را نگوید خائن بوده باشد بدر جواب داد که چون سخن راست می پرسیم حالا بشنو که غیر از راستی بتو نخواهم گفت پند حاصل انیست که بهر عاقل لازمست که بعد از خدائشناسی هر کاری که نیک باشد بکند و از بدی احتراز کند و آنچه بزرگان و دانایان در کتابها نوشته اند همه راجع داند و اعتقاد خود را فاسد نگرداند و از چیزی که ترسند اند ترسد و مثل آنرا که بعد از مردن باو پرسید نیماست درست داند مصرع علی اجر می و هر کرده خرائی دارد و در امور دین و دیانت و عقاید آنچه بشنود حسن ظن را کار فرماید و سوسه را بنحاط راه ندهد که هر چه هست همه زندگیست بعد ازین که داند که چه شود چه آن عقیده سرایه همه سعادتهاست و هر کس نیک را نیک داند و بد را بد داند و مقتضا دانش خود کار کند او داناست خواه چیزی بخواند خواه فی و هر چند کتابها بیشتر بخواند و عمل نکند او از هزار جا بلان بدترست و یکی از علامات دانائی انیست که هر آنچه از دست قوت شود افسوس نخورد و اگر کاری بر حسب مراد او نشود غمگین و خشمناک نباشد و بر آئیده غوش نشود و هر چه از دست خود و دیگر بندگانست همه را امانت سری بهمگردان شناسد و بود و نایب و آمده و رفته را یکسان داند و تمامی همت او میباید که مصروف بر خیرات و طاعات و صدقات بود و در همه حال هر جا که باشد با هر که باشد رضای معبود حقیقی را از دست ندهد و هر چند در لذت و عیش و عشرت و فراغت باشد از یادش غافل نباشد بریت دائم همه جا با همه کس در همه کار و میدان در نهفته چشم و دل جانب یار و صله رحم و پرورش خیل و تبار و رعایت حقوق محبت و خدمت را از مهمات و لوازم ضروریات شمرد و هر کس که حقی و ادب فراخور حال خود و حال او از عهده حق گذاری بر آید و تکبر و غرور و نخوت را در دماغ راه ندهد و هر آنچه یکسی دهد خود را در میان نه بیند و بقبول بخشش و خیرات و انعام منت بر خود ننهد و پرسائل و کسی را که داند که بد عقیده و در راه و روش بزرگان خود گذاشته و چه کین وضع و سفلطیعست تا تواند از صحبت او احتراز نماید و با او سخن نگوید که مبادا صحبت او درین کس تاثیر کند و

و اما آنست که بکسی وعده دروغ نکند و هر چه بگوید از قوت بفعل آورد و از آن قبیل نباشد که یکی را بنحیر امیدوار سازد و باز پشیمان شده از سخن خود برگردد و دیگر علامت دانائی آنست که هر تدبیری که کند کسی را بران اطلاع ندهد و هر چه کردنی باشد عیبت کند تا بعد از آن وقوع آن امر در زبان مردم افتد و نه آنکه اهل شهرت بگذرد و باز بعل نیارد و مرد عاقل باید که گرم و سرد روزگار چشیده و صاف و درویش و راحت کشیده بود و تن آسانی را بخورد و راند و سایه پرورد فراغت و دست نبوی را سباب و اشیای دنیوی را بجای مقصود نداند و اگر کسی را به بیند که در دانش حسب نسب و سایر اخلاق ازین کس فرودتر و باعتبار زرد و مال و جاه افزون تر باشد برو حسد نه برد و به قسمت قسام ازلی راضی گردد چه حسد بر خلق بردن در معنی اعتراض بر خالق کردن است و یقین بدان که همه رنج و کلفت مردم ازین است که از قسمت بیش میجویند و از وقت پیش میخوانند و از آن دیگران از خویش میخواهند و دیگر روش بزرگی و دانائی آنست که اگر کسی او را مدح و تعریف کند خوشحال نگردد و آن ستایش از جانزد و چه بچکس متاع و گیرد و آنطور نمی شناسد چنانچه صاحب متاع و ازین که نه خود را بادید بدید چه سود که عیب بر صاحب پدیدست و همین طور اگر کسی قبح کند و مذمتش بگوید ناخوش نشود و مایل با وضاع و اطوار خود کند و خود را خود ببیند و اگر از آن عیب پاک است خدا را شکر کند که از آنچه میگویند بهترست و گندم های جو فروش نیست و اگر آن عیب در و هست تبدیل اخلاق از میره مصفات حمیده کند بیت نیک باشی و بدت گوید خلق به که بد باشی و نیکت گویند اما اوصاف نادان یکی آنست که به قسمت خود راضی نشده بطلب مال و گیران باشد بزبان بدستی به مردم میگوید باشد و در دل غیر آن داشته باشد و دیگر کار را که زود باید کرد و کاهلی نماید و دیگر آنکه از برادران و پدران که از دنیا رفته باشند یاد نیارد و طعام بار و احایشان در ایام فاضله بفقرا و مساکین نهد و دیگر آنکه بی طلب بخاک مرم مردم میرفته باشد و چون بجای که برود و راه بر آید از خانه آنکس فراموش کند

و سخن ناپرسیده بسیار گوید و بر دمان احمق و نادان اعتماد نماید و چشم از عیبها نمی
پوشیده در عیب دیگران بوده باشد و لاف کار باسی که بران قدرت نداشته باشد
و دیگر آنکس چون کمال حاجت دارد که خود را از جهل بدر نیارده باشد و خواهد که مردم را
ارشاد نماید و دیگر کسی با قوی تری از خود دست و گریبان میشود و باز یاده از
خود می برد افتد و کس دانا را لازمست که چند کار بکند اول بی ضرورتی سفر
نرود و نفاق را بشنود خود سازد و خیانت نکند و شجاعت نباشد شراب نخورد و
با خلق خدا هزله گوید و گفتگو نکند و هنر کسی را ضائع نسازد و پامی از اندازد
خود بیرون نه نهد اگر کسی را غضب آورد و چندان غضب نکند که از اعتدال بگذرد
و فتنه انگیزی ننماید و اگر مالدار باشد آن غور نکند و با کسی که احسانی کند از او
پشیمان نشود و اگر کسی چیزی بدید آن را پیش مردمان بزرگان نیارد و در هر جا که
بوده باشد هر چه در آن ولایت رسم باشد بهمان دستور عمل میکرده باشد و رسم
ولایت دیگر را آنجا نکرده باشد و اگر کسی خواهد که بکسی نفع رساند مانع آن چیز نگردد و بکسی
بسیار دشمنی نکند و حواس ظاهری و باطنی را همه در کار حق صرف سازد و از هوا
نفس دور باشد و به همسران خود خوشی و پیوند نکند و مهات خود را به مردمان صل
منفی نموده باشد و بنده شکم نباشد و طعام کم بخورده باشد و در رفقه امتیاز مرغی دارد
و بیداری او بیشتر از خواب باشد و اگر دشمنی با او احتیاج آورد البته در آنوقت دشمنی را
منظور نداشته احتیاج او بر آرد و راستی را شعار خود سازد و بیجایی و بیشیری را از خود
دور سازد و تا از او چیزی نه پرسد نگوید و شخصی که در آن نفع کسی باشد در آن سخن
خود داری نکند و در پی کاریکه میسر نشود مردود کار بمیانده نکند و تا تواند کاری بکند
که مردمان او را دوست دارند و هر جا کسی که از حال خزانه خود و از حال رعیت خود
بیخبر باشد و نداند که از چه کس چه چیز میباید گرفت و در حال لشکری خود آگاه نباشد او
شایسته حکومت نیست و هر حال که بوده باشد آن حکومت خود چنان مشغول نشود
که فرموده خالق را فراموش سازد و باغی را خوار نه بیند و اگر فتنه از طرفی شود

نزد و تر و مرغ آن نماید و نگذارد که بجائی رسد که دیگر از حمایه آن باز نماند و بسیار
 از حکام اولاً فتنه را خرد و نهند و از بجائی رسد که دیگر مرغ آن فتنه نتوانستند
 نمود و ملک و مال ایشان بر سر آن رفت و دیگر صاحب جاه و حکومت کبریا شفا
 خود سازد و طمع در خیال مردم نکند که آن باعث توالی مشی و چنانچه با هر کسبت
 شومی طمع پشت صیاد گرفتار رسیده و در غم و غمی با احتیاط بوده باشد و اکثر
 علما مایه را که بزود میسر باشد میخورد و باشت و تدبیر را از جامعیتی که تجربه یافته باشد
 می پرسیده باشد و تدبیر از کم تجربه و مغرور کم پرسد و اگر کسی جرم کند تمام مال او را
 نگیرد و حاکمی که بدل نیت نیر داشته باشد بخدم و حشم و رعایا بدیده حرکت نظر
 کند بزبان شیرین بگویم نماید و احسان را شعار خود سازد ملک و مال و جاه او روز
 بروز در ترقی خواهد بود و خلق او را دوست دارند و نیکو خواهد خواهند بود و حاکمی که
 این صفات داشته باشد خلق او را دشمن خواهند داشت و خدم و حشم و رعایا
 اخلاص او بیرون روند چنانچه آمده که از دام صیاد خلاص شده باشد دولت از او
 بگیرد و در هر جنبه تعاقب کند بدست نیاید و اگر گنگار نمی بدید صاحب حکومت بزود
 کشتن او روانیت بعدل و حکم دیگر از وجبت بنده حسن صفاتی ظاهری اگر فرماید
 و حسن و صفاتی ظاهر بغیر و استعمال عطریات و عیاری و غذای موی موافق باقی
 میاندازد کیفیت یکی کیفیت علم دوم کیفیت جاه سوم زور و قوت باشد مثل
 کیفیت شراب است که آدمی رامست و مغرور میازد و این سه کیفیت بدان را
 بدست و نیکان را نیک و صحبت تاثیر میدهد و اگر بدی صحبت نیکان افتد او
 نیک است و اگر نیک صحبت بدان گرفتار شود او را زیان میدهد و بدی بدی بدی بدی
 گفت ازین نصیحت ها که من گفتم غرض آن بود که شما با پادشاهان دوستی و صلح
 و نیکی کنید و کار بد دشمنی و جنگ نزنایید و اگر شما بر احدی صلح نمائید و دوستی
 کنید او هرگز بدی به شما که شما کردید بخاطر نخواهد آورد و با شما و پیوستن شما کان هم را
 بخاطر خواهد آورد و نصیحت را دروغ نخواهد داشت با دشمنان او ملک و جاه و سپهر خود

از یکی هزار خواهر شد و هر کس که بعقل و بزرگی از همه آن ممتاز باشد او را بزرگ
 میاید و هست و از راستی و انصاف نباید گذشت نمی بینی که چون پهلاد را چه بزرگی
 بفضل سد منوآ بر همین قائل شد نام نیک او چگونه در عالم ماند و هر تراشت پیر
 که آن حکایت چگونه بود بدرگفت که در زمان سابق دیوی بود بروچین نام سپهر
 راجه پهلاد و پدر راجه بل که راون سنگار را اسیر کرده برده بود و زن بروچین
 که کیشینی نام داشت روزی از شوهر خود پرسید که بر منان بزرگ اند یا دیوان
 و دیوت بروچین جواب داد اگر چه ما دیوانیم و بر منان و دیوت با همه از بر و امید
 شده اما نه پیش ما بر منان وجود دارند و دیوتها هر دو طایفه خدمتگاران
 ما اند کیشینی گفت که حالا با تو چگونه فردا بر منی شد منوآ نام بمنزل من خواهد آمد
 آن زمان من ترا خبر دار خواهم ساخت تا به بنیم که تو بزرگی خود را برو ثابت
 میکنی یا او بدلائل فضیلت خود را بر تو مقرر میازد روز دیگر بروچین کیشینی را
 نشسته بودند سد منوآ بر همین برقرار معهود بخانه ایشان آمد و دعا کرد بروچین را
 بلند نشسته بود اشارت به بر همین کرد که بیا بنشین و هیچ تعظیم او بجان آورده منوآ
 گفت جای که شما نشینید ما نمی نشینیم بروچین گمان برد که مگر با خط ما میکند و نمیخورد
 درشت گاه بروچین شرکاب باشد گفت از برای تو یک چیزی بلند مثل کرسی
 و غیره که امتیاز داشته باشد بطلبم تا آنها بران نشینند سد منوآ گفت که نشستن
 از رگدزد بگیرست و آن این است که من پیش پهلاد پدر تومی آدم از دور که
 نظر بر من می افتاد او برای تعظیم بر منیاست و جارا برای من خالی میکرد تو
 ابرو هم خم نمیکنی اما چه توان گفت که تو خرد سالی و در خانه پرورش یافتی و در
 صحبت بزرگان ادب ندانند و ختمی و معذوری بروچین ازین سخن برهم شد سد منوآ
 گفت من از تو سوای میسر هم اگر جواب مطابق سوال من گفتمی از مال و خزین
 هر چه داریم پیشکش تو میکنم و خود با جمعی دیوان از خویش و قرابتیان خدمت تو
 میباشم سد منوآ گفت ما مردم فقیریم و غریب ایم و مال و ملک نداریم شرط میان ما

۱. بیروچن

۲. پهلاد

۳. بل

۴. کیشینی

۵. منوآ

۱۰۰

و شما همین است که اگر جواب سوال تو بد هم جان من نیز طفیل تو باشد والا قضیه بر عکس
 خواهد بود بروچین گفت قبول دارم بعد از آن بروچین پرسید که بیار است بگو که بمن
 بزرگتر است یا دیوسد منو گفت که این مسئله میان ما و تو مابا النزاع است هر چند من
 راست هم بگویم تو قبول نخواهی کرد مناسب اینست که من و تو پیش پر بلا و بد ریم تا او
 منصف باشد و او مردیست که از انصاف نمیکند و برین قرار هر دو در خدمت پر بلا
 ز قند نظرش که از دور برایشان افتاد بغیر است دریافت که برای رفع شبهه پیش
 من می آیند از بروچین پرسید که ترا با سد منو اگر محبت است که صحبت او را اختیار
 کردی او گفت که محبت چندانی با او ندارم اما در یک چیزی با و بجای دارم و شرطیست
 برای تحقیق آن شبهه پیش شما آمده ام پیش از آنکه بروچین مشکل خود را بگوید پر بلا
 بخود دیدن سد منو از جای خود برخاست و با و تعظیم و تواضع بسیار بجا آورده و
 بخند متعارفان فرمود تا زود تر آب بیارند و دست و پای سد منو را بشویند و همه
 اهل مجلس میگفت که امروز سعادت ماست که سد منو اینجا قدم رنجه فرموده سد منو
 به پر بلا و گفت که تعظیم و تواضع میکنید خبرای خیر یابید حالا بطریق انصاف بگوئید
 که بر من بزرگتر یا دیوان که پسر شما بروچین درین باب سخن ما را قبول ندارد و خود
 را بر ما ترجیح می دهد برین شکی شرطیست که هر که بر دروغ باشد جان خود را بردیگری اثبات کند
 پر بلا و گفت مرا در دو مشکل افتاد و شما طرفه شرطی بسته اید اگر هست میگویم دل پسر من
 میرنجد بلکه بی پسر مشوم و محبت اولاد بی اختیار است و اگر راست نمیگویم و در امانه نیام
 دیانت و طاعت خود را بر باد میداده باشم سد منو گفت شما خود بهتر میدانید هر با لیکه
 در قمار بازی و غصب اموال و دیگریت جان و مال در پوشیدن سخن حق است مگر که
 گواهی دروغ میدهد تمامی طاعت و خیرات خود را ناچیز میارز پر بلا و گفت از راستی
 گمزه نیست خیال و تبار ما به بزرگی انگار که سد منو از اولاد او است اعتقاد دارند پس
 سد منو بهترین اهل روزگار باشد و بعد از سد منو انصافست که شکی ندارد که او قدر
 سد منو شناخته است و بروچین را از لاف برابری او منع میکرد بعد ازین پر بلا

به سدهنها گفت که این پسر شرط را بای داد و در اسیر تو شده است و جان او از تو گشته
 حالا تو اختیار داری اگر جان او را میگیری پنج کسی را جای سخن نیست و اگر نمیگیری
 این پسر را غایت تو میدارم سدهنها گفت آفرین بر تو باد که رایانگفتی و آنچه حق بود
 ظاهر ساختی غرض من همین بود این فرزند ترا مبارک باد و چون این حکایت تمام شد
 بدر بر تیرا شد گفت چون پسر پهلاد سخن رست گفت بهم دیانت خود را نگاهداشت
 و هم پسر او را بای داد و شرط خلاص یانت همین طور تو هم اگر بدادنته نمائی
 و روی در جود من را نه بینی و بزرگی بدین شرط قائل شده او را بر قبلیه خود و بجز بکومت
 و سر داری بر داری از برکت این راستی هم کارهای شما صلاح یابد و هم نیکی شما
 در عالم میانند با آنان بر تیرا شد گفت که سری بجاوان کسی را که نگاهبانی میکند
 اول او را عقل و دانش و نیت خوب میدهد و هر که را میخواهد مردود سازد و بمقتل
 در دل او می اندازد تا بشومی آن کار را میکند که باعث زوال او میباشد چون
 عقل و دانش از صحبت بزرگان و دانایان می فراید و موردی کسی نیست بنا بر
 آن صحبت بیکان گرفتار است و حکایت و تا تیریه زاهد و جماعه دیوتها
 که ایشان را ساده میگویند شنیده بانه که انجماعه را از صحبت آن زاهد چه بهره رسد
 و بر تیرا شد گفت که آن کیفیت چگونه بود بدر گفت زاهدی بود در ولایت کهن
 بسیار عابد و تا تیریه نام که همیشه بطریق آزاد با مسافرت میکرد و روزی جمعی از طالبان
 پیش او آمدند و التماس نصیحت از او کردند او گفت که اصل همه مواعظ اینست که
 در آدمی دو صفت باشد یکی صدق و دوم صبر هر که این دو صفت دارد او را
 هیچ احتیاج ندی دیگر نیست و دیگر باید که کینه کسی در دل نگاه ندارد و دل آلود
 آرد و کاری بکند که جز خدا بهیچ چیز دیگر او را علاقه نماند تا وقتی که از عالم برود
 آزاد رفته باشد پس بدر گفت چون آن جماعت ساده این نصیحت را از آن
 زاهد شنیدند همین شعار خود ساختند تا بمرتب کمال رسیدند اگر تو هم باین سخنان
 من عمل نمائی هم در دنیا به نیکی و نیکبختی زندگی کنی و هم در آخرت موهبت بجا آوری

شود و هر تراشت گفت که من پیر شده ام و این پسران ناخلف من بسخن من کار
نمیکنند از آن می ترسم که آخر کار میان ایشان و پاندهوان جنگ انجامد این
پسران و خدیشیان همه کشته شوند تو این پند را که من میگوئی منم آنها را
میدانم اما چه کنم که این جوانان سخن مرا نمی شنوند از کمال بی عقلی باین لشکر
و مال معرور شده اند و دیگر کسی را بنظر در نمی آید و من بسیار پسران ام که آخر این
غور و موجب زوال ایشان نشود و من در همین فکر و غم مانده ام از تو آن میخواهم که
ازین غم و فکر مرا بدر آری بدرگفت سه چیز است که فکر پیوده و غمها را میبرد یکی شغولی
بعلم و توجیسمی نداری که بعلم مشغول توانی شد و دیگر ترک هوا و هوس و لذات نفس
و چون تو زنمان و فرزندان نداری بجهت خاطر ایشان هزار دروغ و درهت میگوئی
و می شنوی ترک آنها بر تو مشکل است سوم این است که دست از همه باز دارد و
بگوشه برود و بدو برقی قناعت نماید و این هم از دست تو نمی آید اگر کسی اندکی
از علم بشنود و بدان کار کند هزار مرتبه بهتر از آنست که علم بسیار خوانده باشد بدان
کار کند و هر کسی که راستی و نیک اندیشی را پیشه خود سازد او بمقتصد میرسد و آنکه
پسران تو را پاندهوان قمار می باختند و من شمار از آن منع مینموم شما اصلا گوش
بسخن نکردید چنانچه طبیعی که مریض را در قلع میدهند و آن جایز دارد و رانی خورد
و چون کار بجائی میرسد که دیگر دار و خانه نمیدانند پشیمان میشود که چرا آن وقت
دار و را نخورده بودم شما هم حالا خواهید دانست که آن سخنان شنیدن را آنوقت
اگر می شنیدید یا ندیده میداد و هر تراشت گفت که تو راست میگوئی اما چون آدمی
نیک ملاحظه میکند میداند که او را در آنچه میکند اختیاری نیست و آنچه بگویند او
مقدور ساخته خواهی نا خواهی پیش آدمی آید پس تو این اعتراضات را هزاره میکنی و
آدمی حکم لعبتی دارد که لعبت باز بهر نوعی که خواهد او را میگرداند بدرگفت این است
اما بگویند بنده را اختیاری در کار با داده است و بهترین صفتی در آدمی است که
بخویشان خود نیکی کند خصوصا خویشانی که محنت رسیده باشند و هر چند خویشان

زبون باشند سری به گویان فرموده است که با ایشان نیکویی کند چه جامی آنکه خوشایند
 نیک باشند تو بدین که هیچکس مثل پانژوان خوشایند داشته باشد حالا بهتر است
 که ایشان را به نیکی طلبداری و با ایشان جامی ایشان را که داشته اند بدی حالا
 از آنچه که پیشتر در تصرف ایشان بوده است اگر کمتر هم بدی ایشان راضی خواهند شد
 و این جنگ و نزاع را بر طرف سازید که من می ترسم که تمام خانواده شما بجهت این
 بجای پسر تو جبر و بدی بر افتد ای راجه تو میگوئی که من غم این فرزندان دارم حالا که
 میتوانی اصلاح کار ایشان کردی میباید کاری کردی که ازین غم بدر آئی و قنیکه ایشان
 همه گشته شوند آن زبان دیگر از غم بدر آمدن تو صورت نخواهد داشت البته شب
 را بدر بو غلط و نصیحت گذرانید و بدی تراش گفت که تمامی بیدار مواظط و حکم و
 امثال و خلاق میرست من تا چند با تو بزبانی بگویم اگر کار بندگی و در عمل آری
 انقدر که مذکور شد کافیت چون شب گزشت در فرزند دهر تراشت فرزندان و
 برادران و اعیان دارکان را طلبید و مجلسی آراست هر کدام را از بزرگان مثل
 بهیکم تنایم و در روزنا چارچ و شلیه برگریسی بای زرو نقره شستن فرمودند کسی را
 برای طلبک سنجی فرستادند او بدیو سخاخانه کوروان آمد و از عرابه فرود آمده درین
 ایشان رفت و دعا کرد و گفت که راجه جدی شتر به پیران و بزرگان قبلیه قدم بوی
 رسانیده و بجز امان و صاحبان کنار گرفتن فرموده و خرد سالان و طفلان را
 دعا گفته اهل مجلس پرسیدند که پانژوان با خیل و تبار خود چگونه اند و چون میگردد
 سنجی گفت همه بصحت و عافیت اند و احوال هر کدام را بتفصیل میگفت درین
 اثنا دهر تراشت گفت که ارجن چه حال دارد و چه گفته است سنجی گفت که اگر چه این
 کیفیت را شما پرسیده آید می باید که در جود من نیکو متوجه شده اخبار او را بگویند
 که مقصود بالتمشیل دوست و ارجن هر سخنی و پیغامی که گفته با اتفاق جدی شتر و
 بصواب بدیکش گفته است و زبانی که من و داع میگرفتم در حضور جمعی از راجا با باک
 بلند گفت که در جود من صلح را قبول نخواهد کرد و در اندک فرصت نتیجه نیک نخواهد یافت

شما همه بالشکر و حشم خود حکم جنگلی دارید که تیر از خش و خاشاک و گیاه خشک باشد
امید است که تیرهای آتش بار من در یک ساعت سوخته شود و غرق طوفان
آتش گردید بهیچم تپامه گفت که از ارجن هر چه میگوید می آید چه قوتی که او دارد و بهما
از و حساب گرفته است و زنار این که شنیده اید یکی بصورت کشن جوهر آرد و دیگری
بصورت ارجن چنانچه بالا گذشته اگر مار مخلص خود میداند گفته مار اصل بر غرض
کنید آشتی خوب است و جنگ مصلحت نیست پس بهیچم تپامه در وجود من گفت که
تس کس ترا راه زده اند و خوشامد گفته و تیرهای بد نموده اند اول کربن دوم سن
و سوم در ساسن اگر انهایی بودند البته توار سخن ما بیرون نمیرفتی کربن را
این سخن خوش نیامد و با بهیچم تپامه گفت که شما چه اخلاق و قوه میگویدید از ما چه بجا
ظاهر شد و در وجود من را کدام راه بد نمودم که موجب این همه ملامت باشد
صلح ما صلاح ایشانست اگر شما بصلح راضی اید ما را چه پیش من جنگ و آشتی
برابرست بهیچم تپامه دانست که کربن اینهمه مقدمات را از الانفاق میگوید غرض
او چیزی دیگرست پس بهیچم تراشت گفت که در وجود من بسیار غافلست نیک و بد
خود را نمیداند و راهی که کربن با و نمیدارد راه غلط است و در سلوک آن هم زیان است
و هم زیان من با او و از مردانگی خود که کربن لاف مینمزد و در جنگ برات آن مردانگی با
کجا رفته بود که ارجن تنها شش عرابه سوار شما را زیر و نه بر کرده گیرانید و زنا چای
نیز گفت که بفریب سخنان کربن از راه نباید رفت که او چنانچه دانت خود را بامی دانه
میخواهد که ملک ما را نیز از دست بدهد حالا هم هیچ نرفته است میباید که حصه پاندهوان را از
ملک بدهید تا بسلامت بماند چه پاندهوان همان اندک باره اما شجاعت ایشان را
دیدید اید و تراشت دانست که سخن بهیچم تپامه و در زنا چای اصلی دار گفت که صلح
بسیار خوب است اگر در وجود من و دیگر کوروان قبول کنند بشنیدن این سخنان بعضی
از جوانان را که باعث تحریک فتنه و فساد بودند و غیرت در حرکت آمد گفتند که بدلی و ترس
بر روی ایشان راه یافت و میخواهند که جنگ کنند این همه علامات زبونیست از غلبه

کہ شاہجنگ نمکند اما معرکہ شکن ہم نباشید جیت ست کہ نام بہادری بر شما ننہا دہ اند
فی الواقعہ اگر شما بہا در میبودید بہ پیری کے میر سیدید و ہر تراشت این سخن را قطع کرد
از سنجی پرسید کہ تو افواج پانڈوان را ہم دیدہ و لشکر مارا نیز کانی را کہ در افواج ہریان
صاحب داعیہ اند بیان کن کہ چہ کسان اند و دیگر شنیدہ میشود کہ قائد الجیش و میر
لشکر ایشان دہرشت دمن شدہ است و ترتیب صفہا و آراستگی فوجہا را بگو کہ چطور
دیدمی آیا در لشکر با جوانان کار طلب بیشترند یا پیش پانڈوان سنجی را در بین تصور
بہوشی دست داد و مدتی در تامل ماند و ہر تراشت گفت جواب نمیدہی بدر گفت
چنان از قیاس معلوم میشود کہ از تصور لشکر پانڈوان وقوت و مدد و افزونی عباد
ایشان دل اضعف کردہ است جواب کہ گوید سنجی بعد از ان بہوش آمد و گفت سنج
برادر پانڈوان را دیدہ ام کہ اگر چہ بواسطہ محنت جلائی وطن و تشویش غربت کہ
بدترین کربت است زار و تزار ضعیف و بیمار شدہ اند اما باعتبار این کہ رہتی دانند
و زندہ دل اند و صلاح در میان ایشانست گمان ندارم کہ شما ہر ایشان غالب آید
و انظر رنجاعان و بہادران جنگ جو کہ با ایشان ہمراہ اند از صدیکی و از بسیار اندکی
در میان شما پیدا نمی شوند و شما بہ سپاہ و لشکر مغرورید میدانید کہ بقوت محتاج اند
ہر دو طائفہ را گفتم دیگر شما دانید در انجہ صلاح و بہبود شما باشد بکنید و پانڈوان را
شما بہتر میدانید کہ چطور کسانند و حالا کہ این را بہا و جوانان فوجا شہ و بہادران
نامی بدو ایشان آمدہ باشند قیاس کار ایشان باید کرد و از جملہ پر دلان مشہور کہ
حالا با ایشان ملحق شدہ اند سگنندی پسر درویدست کہ بعد از بہیم کی را بزد
اونمی بنیم و او ارادہ دارد کہ تنہا با جمیع لشکر شما سر نہی زند و راجہ برات را باہر
پسران او چنان می بنیم کہ این جمعیت شما را تنہا ہمان بس باشد و ابہمن پسر
ارجن اگر چہ از چارہ سال بیشتر نیست اما تمام فنون ساہگیری را از کوشن جو
آموزختہ است و در میان مردم شما مثل او جوانی و دلادری معلوم نیست کہ بودہ با
و پسرش پال کہ دہرشت کیت نام و و پسر حرا شدہ شد بود جیت سین پاک

۱ شیر بندی

۲ धृष्टकेतु

۳ जरासन्ध

۴ सहदेव

۵ जयत्सेन

که منی لشکر همراه ایشان اند و داعیه دارند که با همه لشکر شما جنگ کنند و داغ تلبلیند
 پیشرو لشکر باشد و مثل آن دو پسر جراسنده و لشکر ایشان در مردم شما کسی شاید
 نبوده باشد و هر تراشت گفت که شما این همه لشکر و جوانان و بها در آن را که نام بود
 من از هیچکس ایشان بیم ندارم که از بیم سین دارم و در خرو سالی چون با من بیرون
 بازی میکرد و هیچکدام از اینها حرفی او نمیشد و او اگر چه با اتفاق هم بروی حسد بود
 من در حالا خوبی نهایت زور دارم و ببردانگی رسیده است و آن گداز را بدست دارم
 با دیوان زبردست جنگ با کرده بر همه غالب آمده است من چه دانم که او با هر
 من چه کند و معلوم نیست که از مردم ما هیچکس حرفی او نتواند شد و بهیم که جنب
 از ارجن هم بلند ترست و در وقتی که بهیم متولد شده بود بیاس با من گفت که راجه
 پاژ را ببری شده است که تمام مردم و فیلان و اسپان شما را خواهد کشت و من
 نمیدانم که وقتی که او آن گداز گران خود بدست گیرد و حال فرزندان من چه شود
 با دنیا میگویم و میدانم اما چه کنم این سخن مرا فرزندان گوش نمیکند و آخر که آنها هم
 نابود شوند من زنان و فرزندان ایشان را بکس نمیتوانم دهم و ارجن را چه گویم
 جای که گشتن بهلبان باشد و ارجن بهل سوار و کمان خود را که گاندیونام را در
 بردست گرفته باشد من یقین میدانم که هیچکس از فرزندان و خویشان من
 ماحریف او نخواهند بود و سخی بد هر تراشت گفت که راست میگوئی و آنچه در تعریف
 ایشان میفرمائی آنها را فطرتند بلکه زیاده ازان هستند حالا بهر طور که بوده باشد
 چنان بیاید که در میان ایشان دشما صلح گردد و در جود من چون این سخن
 شنیدند با هم گفتند که شما خاطر جمع دارید که از ایشان ما را پر دانی نیست اول آنکه
 میگویند که کشتن نگهبان ایشان است و در وقتی که ما ایشان را در جنگل و صحرا
 سرگردان کردیم کشتن آن زمان اگر میتوانست چه انگار با بانی ایشان نموده
 و من شنیده ام که کشتن گفته است که من چنان کنم که همه کور و ان بغیر از و هر تراشت
 و بد کشته شوند و این سخن را که گفته است ازین سخنها بد کشته پس علاج ما

منحصر در دو چیز است یا آنکه پایی کشن را میاید گرفت تا او صلح رضی شود یا با او جنگ
میاید کرد من خود هرگز معیشتی را نخواهم کرد که پایی او را بگیرم با او جنگ خواهم کرد یا آنکه
فتح از جانب ما خواهد بود و تمام دنیا را منخر خواهم ساخت چنانچه تا این دنیا باشد
این نام من باشد یا آنکه مردانگی کشته خواهد شد این هم خوب است که برین مردانگی با
تا انقراض عالم مردم آفرین خواهند گفت اما همین اندک غم دارم که اگر مرا مر می واقع
شود این پدر پیر من در غم و غصه هلاک خواهد شد چون سخن در جود من را همه شنیدند
بهیکم تیامه و درونه چایج و پسرش اسو ستهاما و کرا چایج هر چهار گفتند که چون
در جود من در کار خود بجدست ما هم میگوئیم و تعریف که ما پانڈوان امی گوئیم
سخنی بر بیل حکایت میگوئیم که شاید صلح در میان آید حالا سخن استی آنست که جاییکه ما مردم بوده ایم
همیچکدام از پانڈوان حریت یافتند و ایشان تاب مقاومت ماند از ندم همه بدتر ترا
گفتند که شما شنیده اید هر گاه می که پدر بهیکم تیامه وفات کرد بهیکم تنها با لشکر خود
بر خاسته بگرد عالم بگردید و تمام راجهای را که در آن زمان بودند همه را مغلوب خود
ساخته بخانه خود بازگشت و حالا که ما ندما مردم و خوشیان و فرزندان در طاعت
او بوده باشیم پانڈوان چه باشند که با ما برابر می میتوانند کرد امید چنان است که
فتح از جانب ما بوده باشد و اگر در ایشان مردانگی می بود و می دانستند که
ما شوند هرگز از ما نیچ دیه التماس نمیگردند که ما آن نیچ ده ایشان بدیمیم تا با صلح نمایند
ایشان از ما و سپاه ما ترسیده اند ورنه باین نیچ ده هرگز راضی نیستند و شما که
میگوئید که بهیم گزند دارد او چه میداند و کس گزند را میتواند کار فرمود و یک
در جود من و دوم بلیدر اگر بهیم با گزند و بروی در جود من بیاید البته
که جود من بهیم را میزند شما از بهیم غم نداشته باشید در جود من گفت که با چو
بهیم را زدیم دیگر ارجن را با سانی خایم گشت و بهیکم تیامه را پدرش دعا
کرده است که تا او مرگ نه طلبد خدا متعالی او را موت نگذرد همین بهیکم تیامه
همه پانڈوان را با لشکرشان تنها خواهد گشت و درونه چایج و کرا چایج که

بر جانب ما هستند اگر نخواهند همه آن لشکر را ایشان بس اند حاجت بدگیر نیست
 و آنچه به یکدیگر میامد و درونه چارج و کرایه چارج هستند کردن تنها همان قدر هست و آن
 نیزه که کردن از اندر گرفته است همان نیزه ارجن را بس است حاجت بدگیر نیست و میان
 ایشان هفت کس را نام می برند پنج برادر و دهرشت و من و ساتک و دیگر کسی که از
 اعتبار بوده باشد در میان ایشان نیست و در میان ما مردم به یکدیگر میامد و درونه چارج
 و اسب و سوار و کرایه چارج و کردن و شوم و دت و بهکرت و با لیک و شل و بند و آن پنج
 و جیدرت و دوشاسن و در کمر و غیر اینها پهلوانان هستند که هر یک تمام پانده و آن
 جواب میدهند و در لشکر پایزده که موهنی لشکر هستند و ایشان هفت که موهنی لشکر اند
 و پهلوانان زیاده از ایشان داریم با داعیه جنگ که گفتند سخی گفت ایشان را چرخ
 بخاطر غیرد لشکر شاست و ایشان هر یک ازین پنج برادر همین میگویند که ما همه ایشان را
 تنها میکشیم و موجودین گفت که ای سخی تو بسیار جانب داری ایشان میکنند بگو که
 اسپان ارا به و کوه ای بیرق ارجن راجه رنگ است سخی گفت که عرابه او بجا هر روز بر
 گوناگون اراده است که چشم از دیدنش خیره میشود و بیرق آن بسافت تار نمائی
 و بلند می دارد و اسپانی که عرابه ارجن را بر میدارند هر چار مثل سفینه سفیدند که چرخ
 گندهرپ وقت مراجعت ایشان از یکبدر داده بود و آن طور اسپان در عالم پیدا میشوند
 و اسپان ارا به راجه جد شتر از ستر پا همه سیاه رنگ اند و مثل این اسپان هم حال خالی
 بهم میرسد علی بن اقیاس هر کدام از برادران راجه جد شتر اسپانی دارند که رنگ
 و رفتار بی نظیرند و در لشکر شامش آنها کی نمی بینیم و این قهرمندی که کرده اند مگر در حق
 آن نوع راست می آید و مثال و در گوشش دو پیکان که دید و دو پیکان بکشته
 تیران که دید و بعد از آن و هر تراشت پرسید که از مردم کملی که جانب پانده و آن آمده اند
 هر کدام چه داعیه دارند و چه میگویند و نام و نسب ایشان چیست سخی گفت از همه
 پیشتر گشت است او را خود میداند چه جای تعریف است و چکیتان جادو و
 جد حاتمیه و ساتک و در وید راجه پانچال با دو سپر فوخته جنگی و راجه برات

۱. ممدت
 ۲. ممدت
 ۳. بالیک
 ۴. شاک
 ۵. بند
 ۶. ممدت
 ۷. جیدرت
 ۸. دوشاسن
 ۹. ممدت

۱. بکیتان
 ۲. یو حاتم

۱۰۸۵

۲۰۰۰

۳۰۰۰

۴۰۰۰

۵۰۰۰

۶۰۰۰

با دو سپر خود شکله و از تر گنوار و دو سپر جدا شده سیدی نام و در هرشت کبیت راجه
چندیری پنج برادران راجه کیکی که حالا به سر مشورت و غیر ازین که تعداد آنها
طولی دارد و هر کدام ازین بهادران یگان یگان سرداری را از میان کوروان
تقسیم کرده گرفته اند و هرشت دمن دارند و چای را غنیم خود تصور نموده از برای
جنگ او میباشند و هر پنج سپران در ویدی که خواهر زاده های ارنید کیکی
خالوی خود مقررند و سکنندی برادر خود و هرشت دمن با جمیع لشکر برات برای
جنگ بهیکم تیار نامزد شده و بدعوی تمام جنگ بهیکم تیار را قبول کرده و راجه
جید مهر عمده جنگ شل بخود گرفته و بهیم گفته که در وجود من را با صد برادران
فرزند من اجه بهگمت با جمیع لشکر مشرق و راجه دکن با حشم و خدم خود بمن
رسیده ارجن کرن و جید هرست و اسد ستمها و بعضی از اریان و دیگر را مستعد شده
و پنج برادران کیکی راجه مالوه شال و راجه بلتان و غیره و هر دو شتک ملک تر گشت
را در قصد گرفته و با بهمن سپر ارجن همه سپران در وجود من و جمله سپران و دسان
و راجه برادر بل را غنیم خود تصور کرده بقسمت گرفته چیکتان جادو و سودت را در
عمد خود گرفته سیدی غنیم خود شکن را مقرر نموده و با بهمن و بهی کیت بریا تاک
جادو جنگ خواهد کرد و کل سپر مادر می آتوک برادر شکن و بعضی راجه های اکه کنا و
آب جون و گنگ سکونت دارند برای جنگ قبول نموده بعد از آن بدین ترشت
گفت که جمیع ایشان باین مشایه است هر کدام خود را بکشتن و مردن تیار
داده اند باین همه استعداد صلح را طالب اند و اکتفا باین پنج دهم که بالا گفته
شده نمایند اگر صلح خواهی کن و اگر دانی جنگ کن هر دو شق بدست تست برتر است
گفت در آن روز که فرزندان من با پانژوان قرار باختند من دهم که خانه من
بر سر این قرار خواهد رفت و حالا این پنج پانژو با لشکر خود که هستند اندر حرا این
نیت این سپری محفل من را عیبه جنگ با ایشان دارد و در وجود من گفت که او
ما پانژوان یک دهم ایشان را بر با بهن زیادتی نیست نمیدانم که شما چرا از این

اینقدر برسانید و ایشان را در بهادری براتر جمع می نمید من اتفاق کردن در میان
 ایشان جنگ خواهم کرد و یا آنکه مردانه غالب خواهم شد و یا برخواهند گشت من ازین
 غرمت بر نخواهم گشت بخوشی خود یک وجب زمین بپایند ازین خواهم داد بعد از آن
 و هر تراشت به سنج گفت که کرشن با ارجن و بطور سدل میگرد سنج گفت که من چون بدو
 کرشن رفته و عا فرستادم کرشن مرا در خلوتخانه خود مکه میجایس از فرزندان خود را آسجا
 نطالعیده است طلب دست چون با نذر و ندم دیدم که ارجن و درویدی پیش کرشن
 بر بالای تخت مرصع نشسته اند و کرشن با ارجن شراب میخورد و انواع میوه با دو آب
 خوش حاضر بود و لباسهای فاخره پوشیده بودند و انواع جواهری که چشم بیننده
 ندیده بود در گردن و دست و پایسته بودند و انواع جواهر در پای کرشن بود و یک
 کرشن در کنار ارجن نهاده بود من چون برا ایشان رسیدم ارجن بفرو
 تا چوکی صندلی از طلا آوردند و مرا گفتند که بران بنشین من او بر رعایت کرد
 پای صندلی را بوسیدم و بزرگترین ششم و آن مجلس را که دیدم چنان هیبت بر من
 مستولی شده که شج نتوانم نمود و دانستم که کور و آن حریف نخواهند شد و کرشن
 بفرو تا از آن میوه با پیش من نهادند بعد از آن کرشن بمن گفت در جایکه
 بسیکم تیامه و در و نه چای نشسته باشند از زبان من یک پیغام بایشان بگو
 که زوال شما نزدیک رسیده است چند روزی که از عمر و دولت شما مانده است
 بخوشی تمام و فراغت بگذرانید و فرزندان خود را بکنند آنگونه که وقت که شما
 بدرویدی آن بچهرتی میگردید و آن زبان مرا یاد میکرد آن وقت من با خود
 قرار داده ام که همه شما را بکشم و حالا آن وقت رسیده است من با تکلم دیگر شما
 بدانید و دیگر آنکه میجایس با ارجن غالب خواهد شد و هر تراشت که این پیغام
 کرشن جویا شنیده با پسران خود گفت که ای فرزندان من میدانم که کرشن
 آنچه میگوید کند هنوز شما میتوانید که خلاصی کار خود بکنید از من بشنویز
 صلح بپایند و ان بکنید در جود من گفت که مرا از ایشان هیچ پروائی نیست شما

خاطر خود جمع و امید میدهند که من همه ایشان را با لشکر کشته و تنها پانچ نفرین
ایشان بماند من چنان میدانم که هر ایشان حریف من نشوند چه جای که من
مثل هیچیکم نیامد و در نه چارچ و اسب و سواران و کرب و دیگر مردان
باز و کوفتی لشکر داشته باشند ایشان چه باشند که من ملاحظه ایشان کنم که کوفتی
جای که در جود من مثل من کسی داشته باشد او را چه او را غم باید خورد هزاران مثل بانو
را من جواب میدهم به یکم گفت که تو خود سالی و نیکوئی که چه میگوئی و نیکوئی که
این فرزندان را آنچه صلاح باشد میکنند کن گفت که شما سرزنش بسیار مرا بنمایید و مرا
نبودن پیرانید و لا من عهد کردم که با هیچیکم نیامد زنده باشد من صلاح نه بندم و شک
کنم وقتی که هیچیکم نیامد باشد آن زمان من جنگ در آیم تا به اهل عالم بدانند که از دست
من حقیقت کار آمده است بعد از آن بدرگفت که من جنگ شما را با بانو آن مثل میدهم
میگویند که روزی صیادی دامی نهاده بود و جانوران در آن دام افتادند چون دام
بک بود آن دام را جانوران برداشته بر هوا پدید آمدند و هم از پی ایشان در آن
هر جا که ایشان در هوا میرفتند او در زمین همراه میرفت شخصی او را بدان حال پدید
باو گفت که عجب بی عقلی بوده ایشان در آسمان و تو در زمین از پی ایشان میری
گیا ایشان خواهی رسید صیاد گفت که من میدانم که آن دو جانور با هم جنگ خواهند
و هر دو بر زمین خواهند افتاد و من هر دو ایشان را با دام خواهم گرفت بعد از آن خطه یکی از
جانور را دیگری گفت که من این دام را از زمین برداشته ام و آن دیگری گفت که
زور منست که این دام را برداشته است و گرنه تو کی این دام را توانی برداشت ایشان
هر دو به سر این با هم جنگ افتادند و جنگ کنان بر زمین آمدند صیاد هر دو را با دام
بردشت حالا جنگ شما با بانو آن حکم آن جانوران دارد که شما هر دو ملافتد با هم
جنگ کرده مردمان خود را بکشتن خواهند داد و بیکانها ملک شما را خواهند گرفت
بعد ازین حکایت سخنی بجان خود رفت بعد از آن بیاس و گاندباری ما در جود
آمده در جود من را نصیحت بسیار کردند که شاید بصلح راضی شود در جود من اصلا

بصلح تن در نداد و راضی نشد بپاس چون دیگر در وجود من هیچ وجه قبول صلح نمیکند
گفت که خداوند تعالی امری که تقدیر کرده است داد دیگری آنرا تغییر نمی تواند داد
این سخن را بپاس گفت برفت در اجده پیش خیران رسید که از رفتن سخن منی گذشت
و هیچ خبر از کوروان نیامد پیش کرشن آمد و گفت که تا چشم میداشتم که شاید کوروان
بر سر انصاف آمده با صلح نمایند تا حال اصلا اثری از صلح ایشان ظاهر نشود ما را
هر مشکلی که پیش می آید به من مهت شما دفع آن مشکل میشود کرشن گفت که من پیش شما
ایستاده ام هر چه شما بفرمایید من آنرا میکنم چه بیشتر گفت که ای پسر عیال باید که بروی که
خبر باز فرستد بان سخن بسیار پیغام داده ام که جواب آن را بمن باز آورد و رفت
و دیگر اصلا یادمان نکرد و شما میدانید که ما چه محنت با کشیده ایم با وجود آنکه کوروان با
کمال آزار رسانیده اند و ما از ایشان طلب آشتی کرده ایم و بان راضی شده ایم که
بیچ و بیبه بماند و هفتاد با ایشان صلح کنیم ایشان باین هم راضی میشوند و شما میدانید
که در دنیا بی زرو مال بودن عسر نخشود و من حالا محتاج شده ام شما را و باب داندی
عیال دیگر کرشن گفت که مرا یک مرتبه پیش کوروان عیال برفت و با ایشان حکایت
باید کرد و شاید چنان کنم که آنچه صلاح جانی من باشد واقع شود چه بیشتر گفت که من باین
گستاخی نمیکنم که شما را با سجا تکلیف رفتن کنم چرا که من میدانم که در وجود من مرد عاصی
زبون است و قدر شمارا نمیداند چون سخن شمارا نشنود و دیگر از شما بزرگتر کرد و ایم که
دیگر او را بفزستیم آنها بدرون و منافق اند احتمال دارد که شمارا و جس نگاه دارند بعد
از آن کار با بر ما دشوار میشود و این ابل و عیال و جهان بجا برمی آید کرشن گفت
من هم میدانم که در وجود من چنین است اما من آنچنان با احتیاط و اهم بود و سخن
نخواهم گفت مگر بوقت ضرورت و قدر حاجت و بر تقدیری که مکر و غدر خیال کنند
پیش من تدبیر ایشان باطل خواهد بود و شما هیچ اندیشه بخوراه مدید چه بیشتر گفت
که رفتن مبارک باد اما این طور سازید که میان ما و ایشان بصلح انجامد اگر چه ایشان
خود را بشما خویش میگیرند اما ما را آن حدیث بلکه اقرار به غلامی شما داریم ظاهر است که

که هر دو مارا بیک چشم خواهد دید و آنچه طریق صلاح است بدان رهنمونی کرده زودتر
خواهید برگشت که چشم انتظار در راه شما خواهیم داشت که شن گفت سخنانی را که از اینجا
وکیل آمده گفته بود شنیده ام و حالت شما را نیز دریافتم این قدر معلوم شده که نیست
شما بر غیرست و کوروان بظلم و تعدی خواهد آمد که کار از پیش برسد اما اینکه هر بار بزرگ
نام صلح می آرید خوب نیست اندکی عنان را هم نگاه دارید تا محل بزرگوئی شما حاصل کنند
از بس که بنا بر عاقبت اندیشی اظهار صلاح کرده و پیغام فرستادید کوروان میسر
شدند اینقدر نبایستی مبالغه کرد بعد از آن چه بیشتر و بهیم و از جرم و گیر برادران
بوقت و راع که شن التماس کردند که آنجا میروید مبادا آن جامعه سخن بدست بگیرد
و ایشان را اندیشه فاسدی بخاطر رسد بلکه هر چه بگوئید نبری و آهشکی بگوئید
اگر قبل کنند خوب و الا زودتر بخت بیاید که شن قسم نمود و گفت سخنان
لامایت از هیچکس آنقدر عجب نمی آید که از بهیم چه همیشه بزدان سخن جنگ میگذرد
او امر و چه دیده است که مقدمات صلح در میان می آرد و هر وقتی که بهیم را دیده ام
چه در خواب و بیداری و چه در مستی و چه در هوشیاری و چه در آمدن و رفتن و
چه در گفتن و شنیدن بغیر از جنگ از وی چیزی دیگری شنیده ام بعد از آن
در ویدی در بابی که شن جبه افتاد و گفت راجه بد بیشتر چند مرتبه بخصم بگوید
زار می کرده فرستاده و پنج و پیه از ایشان بطلبید حق بجانب ایشان است که با
در شتی میکنند و احوال بچشم می بینند شما زنها صد زنها سخن نه بونی آفرید بگوید
است که وقت و حالت ایشان تا کجاست و اگر بالفرض پانزدهان جنگ نکنند هیچ
پسر من و پدر و برادران من و ابهمن و غیره هم بکوروان جنگ خواهند کرد و شما
از اینانی که کوروان بمن کرده اند واقف آید و مومی سر را در مجلس گرفته بر زمین
کشیدند هنوز از خاطر من نرفته در ویدی این را بگفت و در گریه شد دل کشن جوی
بر و بسخت و از روی مهربانی گفت که تو چرا گریه میکنی آن وقت نزدیک سید است
که کوروان از خود و کلمان کشته شوند و زنان ایشان چنانچه تو گریه میکنی خواهند گریست

کشن ساعتی نیک را از ماه کاتک خویش کرده غسل بجا آورده بهکوان را پرستش نموده و
 تعظیم بجانب آفتاب و آتش بجا آورده بجانب کوروان روان شدند و مردم را گفت که
 همه مسلح و کملی شوند و جد بهر خبر از پیاده راهم راه او گیر و گفت که در جود همین و کورن و
 و دو ساسن منافق انداز ایشان امین نتوان بود کشن جوی را در وقت رفتن شگونهای
 خوب روی داد مثل اینکه از جانب دست راست آموان ظاهر شدند و از جانب چپ دراج
 فریاد کرد و باد نرم از همان جانب وزیدن گرفت که کشن روان شده بود و تمامی را بهما و
 جد بهر خبر و برادران و راجه برات و دروید و راجه کاشی و غیره هم قدری راه بشایعت آورد
 و در وقت وداع جد بهر خبر گفت که کنتی از زمان خردی تا این زمان محنت بسیار کشیده هر چه
 که دانید عذرخواهی او کنید و بسیار دلجویی او نماید کشن قبول نموده ایشان را رخصت داد
 و راهی شد و از آن روز که کشن از منزل خود روان شد او را روز بروز تفاصل نیک میشد
 و در عیش میگذشت و کوروان را و منازل خویش آثار نکبت و کلفت پدید میشد و
 شگونهای ایشان بد بود مثل اینکه بی ابر و باران برق درخشان گرفت و هوا تیرگی پیدا
 کرد که هر شش جهت نامشخص بود معلوم نمیشد که مشرق و مغرب کدام است و آتشی که در
 منازل می افروختند روشنی نداشت و غیر از دو چیز دیگر حاصل نمیشد و آبهای چاه
 بجوش در آمد و کوزه های خالی که در خانه های ایشان بود خودی خود پر آب میگشت و از
 آسمان آوازهای بلبل بسیار می شنودند بی آنکه کسی را بیفتند باد های تند از جانب
 مغرب و جنوب چنان می وزید که همه درختان را از بنج بر می کند و قصه کوروان از آن وقت
 شگونهای بد میشد و کورن را در راه بعیش و عشرت میگذشت تا آنکه کورن در موضع
 پیرگتخل آمد و منزل ساخت و بر همان که در آنجا بودند همه پیشوا برآمدند و در خانه های
 عالی و منزل های پاکیزه که داشتند فرود آوردند و مهمانی کردند و آن شب کورن با برینان
 گذرانید و صحبت با ایشان داشته حرف و حکایت و سخنان خوب و افسانه های گوناگون
 می شنود و خبر داران پیش کوروان فریاد می کردند که ما شب در اینجا فرود آمده ایم و فرود آمدن
 میسریم بذر و زرا و در کلار همراه گرفته پیش در جود همین رفت و گفت که در کوچ و بانای

میان خاص و عام غلغلہ افتاد و چنان میگوشید که کشتن بوکالت پانڈوان اینجا آمد
 میباید که شما بحیثیت تمام بصحت بزرگان و برادران و فرزندان خود باستقبال او
 بروید و شرط قظیم که آنجا آرید که او به قظیم و احترام بسیار خشنود و میگردد و هر چند که
 فروتنی و تواضع بیشتر میکنید باعث نیکبختی شما و موجب تحسین خلق میشود و در جدول
 مجلس را ترتیب داد و فرستهای لطیف افکند و اشامی نفیسه و اسباب تمل هر چه
 داشت در روی کار آورد و بهیکم تیامه و درون چایج و کر یا چایج و غیر هم را طلبید و
 خدمتکاران صاحب حسن را بفرمود تا خود را به لباسهای فاخره آراست و عطریات
 بسیار بکار برده و پیاله های پر از صندل و چوبه در دست گرفته بر سر راه کمرش بپند
 و گل و نخیله خوشبو با بر سر او بریزند و شاد لائق در پای او افتادند پس در جدول
 بدر تر داشت فرستاد که کمرش جویم آیند و گفته فرستاد که نهی سعادت ماست که این طوط
 کسی در منزل ما همان شود چون در میان جا دوان حالا مثل او کسی در عالم است
 در شرائط احترام و اکرام او دقیقه فرو نگذاری و من چون از جانب با صره سدهم
 حالا در مجلس نمی آیم وقت دیگری خواهم رسید پیش ازان که کمرش بیاید و در جدول
 اول بفرموده و در تر داشت تحفهای لائق پیشکش او ترتیب داده بود ازان جمله
 شانزده هزار ارباب مرصع از زر و زیور بود که هر کدام را چهار اسپان تازی بآهنگ
 که از ولایت باهلیک که حالا اقبال و مشهورست برای در جدول آورد و
 دیگر هشت فیل جنگی در رنگ کوه پاره برای کمرش مهیا ساخته بود که ونبال هر فیل
 هشت فیل دیگر میشت مجموعه شصت و چهار فیل بود و صد کنیز که صاحب جمال
 که از ستاپا در زر و زیور و مروارید و گوهر غرق بودند همچنین صد غلام تازی سوار
 با کمرهای مرصع بر بیان و نهزده هزار شال کشمیری نفیس و سه هزار ماده گاو
 قسطاس که از ولایت چین آمده بودند و یک گاو هری که در شب در روز و خشنود
 آن مساوی بود و یک ارباب که آنرا اشتراک بر میداشت در روزی پنجاه و شش گاو
 میرفت و از مردم چار و نهزده که همراه کمرش بودند همه آنها را هشت چندان از

پنج الیوم مقرر فرمود در جود هین چنین خاطر از ترتیب مهمانی و اسباب و
 پیشکش جمع ساخت بخواست که با قبایل و اولاد و اتباع خویش پیاده بتهنای
 کرشن جیوروان شود و حکم عام کرده بود که از زنان پرده نشین و غیره هرگز
 میل و دین کرشن جیو باشد بر بام و قصر برآمده به بنیند و هیچکس مانع نباشد
 و اهل بازار و کوچه ترتیب آئین بندی و دادن و منظر بودند و خانهای و ساسن که
 در مهنای پور واقع شده نهایت ترتیب و صفاداده برای کرشن جیوایی ساخت
 بدو در هر تراشت را باین آرایش او آفرین بسیار نمود و گفت بحجب خوب واقعه شده
 که شما در جود هین را برین آوردید و از علو مهت شما ظهور امثال این طور خیر
 بحجب نیست چه پادشاهان و حاکمان که اسباب تجل جمع میکنند برای همین روزگار
 بکار می آید بعد از آن بزرگ گفت که از مهمانی کرشن جیو هر چه مقرر کردید در محفل
 و ترتیب مجلس نیز بدین گونه خوب رعایت شده اما فکر به اصل انیت که برای همی
 که کرشن جیو کالت آمده آن مهم را حسب و نخواه او بسازید و هیچ موضع را که پانژوان
 از شما طلب میدارند بهر مبدء و اگر تعظیم ظاهری کرشن جیو بسیار کردید و همسازی پانژوان
 نشد کرده و ما کرده برابرست و کرشن جیو آن طور کسی نیست که نفع خود را منظور میداند
 باشد نزدیک او داد و ستد قبول و ناقبول مساویست در جود هین و تعامل شد و گفت
 این سخن بدررست میگویی که کرشن جیو برای پانژوانی پانژوان اینجا آمده به آنها
 خصوصیتی دارد که پانژوان دارد هرگاه که چنین باشد ما چرا اموال خود را تلف سازیم و باو
 پیشکش کرده بسوزیم بلکه مناسبست که او را تعظیم کنیم و در رنگ ساز و کیلان
 با و سلوک نماییم و اگر ما با و پیشکش بهیم و صلح را بطوریکه او میخواهد قبول کنیم اهل عالم محل
 بزرگوئی ما خواهند کرد و خواهند گفت که ما ترسیده ایم در کاریکه مرد را امانت باشد چرا
 کند و این اندیشه هرگاه که بخاطر احوال الناس میرسد در خاطر حاکمان و صاحب
 دولتان که درم از شجاعت و غیرت و تدبیر میزنند بطریق اولی باید که رسد به یکم تپ
 گفت که تعظیم او اگر کنیم یا نکنیم بخاطرش هیچ بد نمی آید و اما انقدر بکنید که در با صلح

هر چه بفرماید قبول دارید و او را رنجیده و آزرده از خود نفرستید و رجوعی نگفت و چنین
 بخلط میرسد که چون پیش پا ندوان هر چه هست و نیست همین کشت و ایشان همه
 بقوت اومی نازند مناسب است که او را بر بندیم و در مجلس نگاه داریم چه او تنها
 آمده است و ما را آن قوت است که هر چه خواهیم بود کنیم بعد از گرفتن او پا ندوان
 شکسته بال میشوند و قوت مقاومت مانده اند و هر تراشت گفت که زنه از زنه این
 و سوسه پیورده در خاطر نباید آورد که نسبت بر این و راجگان و حاکمان این سخن
 عیب تمام دارد و راستی ایشان درین سخن نیست گرفتار و بند کردن و کیل مطلق
 شوم است و این ندارد چه جای آنکه همچو کشتن کسی بوکالت آمده باشد قطع نظر از
 از خویشی و غریزی ملاحظه بزرگی او باید کرد و این طور اندیشه در حق او تصور نمائید
 دیگر توجه طور او را می توانی بست که او قوتی دارد که در هیچکدام با بطور قوت
 نیست پس بهیکم تپا به طریق درستی با و هر تراشت گفت که میسر تو در بر زمین بسیار
 ناخلف ظاهر شد شتر ارت و فتنه و فساد از نو نمایان است و او غیر از جنگ و بدی
 چیزی دیگری اندیشد و ما را یقین شد که زوال او نزدیک رسیده و ما می ترسیم که
 مبادا بشومی او گرفتار شویم بهیکم تپا به این سخن بگفت و برخانه رفت و بدر نیز
 خشمناک شده با اتفاق او بدر رفت و کشتن چون روز شد غسل کرده عبادت مقری کج
 داشت بجا آورد و از برکت سهل بجانب استنا چو روان شد و چون
 نزدیک شهر رسید کوردان از خرد و بزرگ بر قدر که بودند غیر از در جود و این پیاده
 باستقبال او رفتند و زن و مرد و پیر و جوان تا شای او بیرون آمدند و کشتن چو
 را به تعلیم تمام دیدند و او از هر کدام خبر خیریت می پرسید تا آنکه در منزل و هر تراشت
 آمد و در مجلس و هر تراشت بر همان صندل و چوپره بجهت پرستش آوردند و در آن
 هاستخانه در جود و این بعد از ساعتی آمد کشتن را چون میگردانید کار غیر است و یا
 و احوال را از استقبال ناکردن در جود و این و طرح غرور و تکبر و روش شنائی او
 معلوم کرد و ساعتی به تکلف در منزل و هر تراشت نشست و در مداری میگرد

بعد از آن به بهانه ملاقات بدر برخاسته بمنزل او رفت بدرتفصیل احوال پانژدان
 پرسید پس از آن کرشن جیو در جوی پیر رسیدن گفتی رفت و گنج پانژدان را
 کرد و در گریه شد و از کرشن جیو پرسید که مدت چارده سال است که من از ایشان
 جدا افتاده ام و مرا گریه کنان گذاشته رفته بودند و شنیده میشد که محنت بسیار
 ایشان آمده حالا چون اند و چگونه می گذرانند و در ویدی را که کوروان اندازی بلغ
 رسانیده بودند حالت او چه شد و بین جلای و پریشانی و سرگردانی چطور توانست
 بسر برد و من از احوال پریشانی خود بشما چگونگی که از آن باز که در خانه پدر خود سوز
 متولد شده ام و او را بر چه کوه وال گفت بهیچ نام بدختری داد و از آنجا بجهان
 راجه پانژ افتاد و یک روز بخوشی گذرانیده ام چون پانژوان فرزندان من بدج
 کمال رسیدند و مرا از ایشان امیدوار باشد ایشان را این طور واقع میشد
 که تنگ بکجکل کوه بکوه و دیمه بدیمه آورده شدند و من تنها درین جای که کوروان
 افتادم که شب و روز از سوزنش ایشان خلاصی نداهم کرشن جیو گفتی را
 و لاسا داد و پنهان باو گفت که حالا خالرج جمع دار پسران تو بسیار لائق اند که
 بهر جا مسافرت کردند و دشمنان را مغلوب ساختند و دروستان بسیار بهر یارینند
 وقت طلوع دولت ایشان نزدیک رسید و چندین هزار فرج به کمال ایشان
 جمع شده عنقریب است که آمده کوروان را نیز فتح کنند و ولایت موروثی
 خود را از ایشان بگیرند این سخنان را کرشن به گنجی گفته از آنجا برخاست و
 بخانه در جود مین آمد و بنواخانه عالی دید که اسباب عشرت و کامرانی همه در آنجا
 جمع بودند چون ترتیب مجلس را معاینه کرد بسیار تعجب نمود و بر صندلی زرین برآ
 او ترتیب کرده بودند نشست و جمیع راجهای بزرگ صف بست گردید و او ایستاد
 بودند و در جود مین خود به تقطیع تمام بالای تخت خود نشسته ماند و از بسکه غرور مال ملکیت
 و ملی که عبارت از اندر پرست است در سر او بود کرشن را در نظر نیامد و اول فرمود
 نامیوه های گوناگون و خوشبو را و عطریات و ملل بسیار در مجلس آوردند بعد از آن

اسباب مهمانی از اطمینان و اشتیاق میا ساختند و کوشش از آنها هیچ چیز نداشتند و در وجود
گفت چرا با آنها میل نمیکنید کوشش میجو جواب داد کسی که در خانه کمی می آید و مهمانی او
میخورد و از دو حال بیرون نیست یا آنکه در میان همان و سیزدهن محبت بی تکلفی باشد یا
آنکه همان محتاج بخورد و شام او باشد ازین هر دو صورت میان ما و شما هیچکدام تصور نیست
که نه ما بشما محبت داریم و نه ما را افلاسی و فحنتی روی آورده است در وجود من گفت خبر
شما را احتیاج بهمانی کسی نیست اما محبت چرا با ما ندارید کوشش میجو گفت محبت میان ما و شما
در آن زمان باشد که شما از مقام بداندیشی بپا ندوان بگذرید و در مقام صلح آمده مدعا
که دارند قبول نمایند در وجود من گفت که نسبت غریبی ما و ایشان بتو مساوی است
سبب چیست که جانب ما را گذاشته همه رعایت جانب ایشان میکنی کوشش میجو گفت
انرا این سبب است که ما چون بشما در جماعت خویشی داریم ازین جهت میخواهیم که
میان شما صلح شود و هیچکدام از شما هلاک نگردد و اینکه من حالا از جانب پانڈوان
سخن میکنم و ترجیح جانب ایشان بر شما میدهم و سبب دارد یکی آنست که من حالا
از جانب ایشان به ایچی گیری آمده ام بر من لازم است که از جانب ایشان سخن بگیرم
و دیگر آنکه ایشان همه نیکوکارانند و در ایشان اصلا بدی و فحاشی نیست و شما آن طور
نبستید پس مرا خوردنی شما خوردن حرام است و دیگر خوردنی در خانه دوستان میاید خورد
من وقتی با شما دوست میشوم که شما سخن ما را بشنوید و من هر سخنی که میگویم آن نیست که
که همین جانب پانڈوان داشته باشم بلکه درین حکایت صلح بیشتر ملاحظه جانب شما
میکنم چرا که اگر کار میان پانڈوان و شما جنگ رسد غالب ظن آنست که پانڈوان
بجست نیکوکاری و خیرخواهی و نیکی که در ذات ایشان است بخواهد آید پس من با شما
دوستی میکنم که شما از جنگ منع میکنم و میگویم که صلح کنید مرا دشمنی و تصور میکنید چگونه طعام شما خورد
روا دارم اگر شما مرا دوست خود میدانید و سخن مرا بشنوید من هم هزار مرتبه شما را بیشتر
از پانڈوان دوست میدارم و ایشان را بر شما ترجیح نمیدهم و چون شما سخن مرا
قبول نکنید چون شما را با پانڈوان برابر دارم که ایشان اصلا از گفته من هیچ وجه

تجارت نمی نمایند پس مرا در خانه شما طعام خوردن رو نیست و اگر طعام بخورم در خانه بدر
خواهم خورد و کمرش جوی این سخنان گفته برخاست و بخانه بدر رفت و بسکبه تناسله
و در و نه چایج و کربا چایج و همه برادران و در و نه هین همراه کمرش روان گشته بخانه
بدر رفت و کمرش جوی از خانه در و نه هین برآمد و هر کدام ازین بزرگان
او را بخانه خود تکلیف می نمودند که کمرش گفت که اگر بخانه یکی از شما بروم شاید خاطر
و گیرای آنزده شود پس بهتر است که مرا بکنار پدر تا بخانه بدر بروم و شما همه
انسانیت خود بجا آورید و کمرش همه را در دایع نموده بخانه بدر رفت بدر آنچه
حکمن بود خدمتگاری کمرش جوی بجا آورد و همه خدمتکاران خود میگرد و اصلا از
خدمت نمی نشست و شب تا صبح در برابر کمرش ایستاده بود و کسی دیگر را
نمیگذاشت که خدمت میکرده باشد بعد از آن بدر کمرش گفت که شما را لازم نبود
که به تنهایی بفرستید آری چرا که در وجود من چنانچه شما می بینید مرد بد نفس و
گناهکار و عاصی است و قدر شما را چنانچه می بینید اند و سخن شما را شاید
که نشنود و حالا کمال غرور پیدا خواهد کرد که کمرش جوی هم نزد من آمد و در وجود من
آن مرد عاصی است که لیاقت آنکه مثل شما با او سخن بگوید ندارد و سخنی که او میگوید
عیباید شنید و جواب او نمی باید داد و کمرش گفت که تو راست میگویی اما آمدن من
ازین جهت بود که سخنان بسیار از ایشان می شنیدم و میخواستم که خود اینها را بشنوم
چون مرا با ایشان نسبت خویشی در میان است خواهم که شاید نوعی شود که غافوا
این جماعت بیکبارگی ویران نشود و حالا که دیدم دانستم که زوال اینها نزدیک است
و من یک مرتبه دیگر هم در مجلسی که با ایشان بوده باشند آنچه صلاح ایشان خواهد بود
خواهم گفت اگر شنوند بهتر و اگر نه شنوند و دیگر خود دانند مرا یکبار نصیحت با ایشان
بجاست باید آورد و روز دیگر چون صلاح شد کمرش غسل کرده تعظیم آفتاب چنانچه دستور
ایشان بود بجا آورده بعد از آن بر همان دیوار و درویشان که در هستنا پور بودند همه
بدر خانه کمرش آمده او را تعریف و دعا کردند که کمرش جوی همه ایشان را انعامات فراوان

داد بعد از آن همه برادران در جود مین و بزرگان که در مستقلا پور بودند همه ملازمت کرشن
آمدند بعد از آن در جود مین و کرن و دوساسن و شکسن آمدند کرشن ارا به خاصه خود طلبند
کرشن جیو و بدر و سلک و دارک که بهلبان کرشن بود برابر ارا به خود سوار شدند و در جود مین و
سکن برابر ارا به دیگر و هر کدام از بزرگان برابر ارا به سوار شده بدو ناخته که دهر تراشت و
بهیکم تپا نهشته بودند آمدند دهر تراشت و بهیکم تپا به با استقبال بسیاری ارا به پیش رفتند
بعد از آن کرشن جیو و دهر تراشت و بهیکم تپا به و در جود مین بر تخت مرصع که خاصه در جود مین
بود نشستند و دیگران هر کدام ارا در و نه چارج و کرا پا چارج و سهو ستهاما و سکری و دوساسن
و غیره بر صندلی های طلا نشستند و بعضی دیگر بر صندلی های فقره و بعضی بر زمین
بقتدر مرتبه خود نشستند بعد از آن کرشن جیو به بهیکم تپا به گفت که نار و بعضی دیوتها
از دیوتها بجهت دیدن مجلس شما آمده اند و برای طلب ایشان بهیکم تپا به برخاسته نار و
دیوتهای دیگر را تعظیم کرده و ایشان را طلب داشت چون ایشان آمدند همه تعظیم
بجا آورده نار و دیوتها را بجا می مناسب جامی دادند و همه ایشان دم فرو بسته بودند
بعد از آن کرشن جیو دهر تراشت گفت که شما پادشاهان بزرگ و اسیلید و حالا بهیکس در
عالم این سامان و لشکر و اسباب و شوکت و عظمت که سپر تو در جود مین دار و ندارد
اما حالا این سپر تو تمام نیکی ها را در پس پشت انداخته بدی را شعار خود میسازد و شما
میدانید که پانڈوان خودشان شما هستند و شما شنیده اید که با وجود آنکه پانڈوان را
شمالی خانمان و بی سرو سامان بجز اسر و ادیدار جن چه کار با کرده چنانچه تمام مردان
آسمان و دیوانی که تا این زمان بهیکس حرف ایشان نشده بود ارجن بر همه غالب
آمد و همه ایشان زبون او شدند و چه دیوان زبردست را با لشکر و حشم در هم شکسته
و همه را زیر و زبر ساخت اگر حالا چنان شود که ارجن با شما دوست گردد و در همچو
برادران دیگر شما بوده باشد هر آنی باعث زیادتى عظمت و شوکت و نیکنامی شما
خواهد بود بهیکس جواب این سخن کرشن نهاد و پرسام پرسام گفت که همراه نار و دیوتها
آمده بود به سخن در آمد و گفت که یک راجه بود و دیوتها و دیوتها نام که تمام دنیا در تحت

تصرف داشت و بر صباغ که بر میناست مردمان را می طلبید و میگفت که هیچکس
 بوده باشد که با من جنگ تواند کرد چون در تنهای این کار کرد و هیچکس ننگفت که
 کسی در برابر تو جنگ تواند کرد پس بفرمود تا جماعتی از عالمان و درگاهیشان
 و عابدان آن که در کوهی بعبادت مشغول بودند طلبیدند و از ایشان پرسید که
 شما مردمان و اناناید هیچ میدانید که در عالم کسی بوده باشد که با من جنگ
 تواند کرد ایشان گفتند که در سگنده معدن دو کس هستند یکی زرد دیگری
 نار این نام دارد ایشان با تو جنگ تواند کرد راجه چون این سخن بشنید تمام
 لشکر و مشتم خود را از فیصل و آتش بازی و غیره همراه گرفته متوجه سگنده معدن شد
 چون آنجا رسید پیش آن دو کس رفت آنها را دید که از ریاضت بسیار زار
 و نزار و لاغر و بیار شده اند نه خبر از سردارند و نه از پادشاهان راجه را پرسید
 که به صحت و سلامت هستید و برای مهانی آو آب سرد آورده اند و از گل میوه
 هر چه داشتند پیش او کشیدند و بعد از آن گفتند که تقرب آمدن شما در اینجا
 چیست راجه گفت که بنور خود تمام عالم را در تصرف خود آوردم و همه شما را
 کستم و کسی نمانده که بمن سرکشی تواند کرد این زمان آمده ام تا با شما جنگ کنم و
 مهانی که از شما میخواهم همین است که با ما متحد جنگ شوید زاهدان گفتند که غشای جنگ
 یا حوض است یا غضب و ما مردم فقیرانیم و از همه خود را گذرانیده ایم و در بیابانی قرار
 گرفته و بر برگ و درختان و میوه جنگل قناعت کرده بآبی تقرب چرا جنگ میکنی
 چون اجل راجه از حد گذشت و هیچ نوع آنها را معاف نداشت بعد از مبالغه بسیار
 یکی از آنها که زنام داشت پاره خست چاروب و دست گرفت و بر راجه گفت بیا
 با من جنگ بکن تا موقت تو معلوم شود راجه بخندید که سلاح جنگ ما تیر و تبر و
 گرز و شمشیر و شان است تو که در برابر ما دست خست و خاشاک آورده این چه نوع
 سلاحی است و با این همه تو اگر قبیل داری ما راجه مضائقه است بعد از آن ابد
 و راجه هر دو مشغول جنگ شدند و تیری که راجه بر اهد می انداخت او در مقابل

بیک کسی ازان رتہ جا روپ راجہ رامیزد تا آنکہ مجموع شد پس لشکر خود را بفرمود
 اور از یرتیر و شمشیر بگیرند بر سلاخی که با دحوالہ میکردند کارگر نمیشد او بہمان دستہ
 خس جا روپ راجہ را با تمامی لشکر و زخمی و مغلوب ساخت بر تہ کہ بعضی را کشت
 از کار رفت و بعضی را سر از بدن برید و گوش و بینی بعضی بریدہ شد چون راجہ
 دید کہ هیچ وجہ حریف ایشان نمیشد و دشت کہ این زور و قوت ایشان از جاے
 دیگرست دست از جنگ باز داشت و ہر سلاخی کہ دشت تمام را با نداشت و پیش آمدہ
 در پای ایشان افتاد و از ایشان عذرخواہی نمودہ ایشان دل با او صاف کرد
 و گفتند من بعد بچشم و لشکر و اموال و اسباب دنیاوی مغرور مشو و تکبر بھیج بندہ
 خدا مکن کہ تکبر خداوند تعالی را سزاوارست و ہیکس خصوصاً فقیر را چشم کم نظر
 مکن راجہ از ایشان دعا التماس نمود و ایشان او را دعای خیر کردہ گفت کہ حالا
 ما را بیشتر ازین از مشغولی و مجاہدت مانع مشو و بر سر سلطنت و ملک خود باز گرد و آن
 بر ہمنان را کہ ترا پیش ما فرستادہ اند از من دعا بربسان راجہ باز گشت و بولایت
 خود باز آمد و من بعد دیگر تنای با ہیکس خصوصاً با ہمچو ایشان نکرد و پیرام گفت
 چنانچہ کہ آن راجہ بان لشکر و اموال و چشم از پیش آن دو فقیر بچیت غرور منہزم
 گشت شمارا ہم مہترسم کہ بچیت این تکبر و غرور بہمان حال بلکہ ہزار مرتبہ ازان بدتر
 پیش آید پیرام بر سر آمد ہن گفت کہ از شالای نیت کہ میگویی کہ ہیکس
 و دینت مانع شد و چرا کہ حالا تو آن راجہ و مہم جو و مہترسمی و نامہ این کرشن و نہ
 ازین ست چنانچہ آن زمان از منہزم گشتی حالا بہر کجای و عناد کنی ما جان
 پیش تو خواہد آمد پیرام این سخن را بدرد ہن گفتہ خاموش شد بعد ازان
 کفو نام بہ ہمن کہ بغایت عابد و قرائن و شہاب الدعوات بود گفت کہ
 پیرام راست میگویی اگر شاخیریت و سلامتی خود را میخواہی باید کہ پانڈون
 آشتی کنی اگر قبول نکنی شمارا زیان خواہد آمد و من بہ نظیر این سخن حکایتی بہ شما
 نقل میکنم مائش کہ بہلبان اندرست در خانہ او دختر می متولد شد گن کہیشی نام

سہ کجای بعضی دشمنی و کینه

शकस्य

शमानसि
इगुणकेशी

کردند چون بحد بلوغ رسید نبوغی صاحب جمال شد که زیاده ازان تصور نتوان کرد و مائل بزین خود که شده نام و شهرت گفت که این دختر کلان شده است و را بشوهری میباید و او زلفش گفت که او را بکسی که لائق او باشد نکاح باید کرد و مائل گفت که من هم درین فکر مانده ام و شبها قرار و خواب من رفته است چرا که هر جا ملاحظه میکنم در مردم آسمان و نه در زمین و نه در میان گندم بران هیچکس را می یابم که لیاقت شوهری این دختر داشته باشد حالا اگر تو صلاح می بینی من بقرزمین بروم چرا که شنیده ام که آنجا مردمان صاحب جمال و عابد و فاضل و شجاع میباشند شاید در میان ایشان کسی را به بنیم که لائق آن باشد که این دختر را با او بدم زلفش گفت بسیار خوب خیال کرده مائل متوجه قعر زمین شد و را شنای راه دارد با و ملاقی گشت پرسید که کجا میری او قصه خود را تمام بنار و گفت که حالا میخواهم که به قعر زمین بروم که شاید آنجا کسی را بیابم نار و گفت اگر گویی من هم همراه تو بروم هر دو پیش برن رفتند و برن خیر و خبر رسید و بعد زمانی باز به قعر زمین رفتند بجایی رسیدند که در میان آب مقام برن بود نار و مائل گفت که تو دیدی که برن چطور فرزندان و بنیر دارد و درین مقام نزیمت فرا که می بینی پسکر نام فرزندان برن میباشد و همگی بسیار جوانی خلیق متواضع بحیاست و مطریق و سلوک باطلان و مردم خویش خوب دارد و آب زلال که دیوتها نوشیده اند همه از اینجا است و این مقام است که لشکر شیش ناگ و آن عبارت است از ماران قعر زمین در اینجا بانواع فریادها میکنند و آتشی که درون دریا جادارد و اینجا فرزانی که مدت انقطاع عالم نزدیک خواهد شد آن آتش ازین مقام سر بر خواهد زد و ایرایت فیل اندر از اینجا پیدا شده و آبهای دریا را بخطوم خود از اینجا میکشند و بکلان باد و ابر باران میدهد و تا در عالم ببارد و همگی حکومت اینجا دارد و مائل گفت مقصود تو ازین سخنان معلوم شد من هم بکراهم دیدم و جای و منزل او را سیر کردم اما دل من از اینجا آب نمیخورد و نمیخواهم که او را بدمادی قبول کنم از اینجا پیشتر میباید رفت و او مائل پیشتر روان شدند به هر آن پور رسیدند نار و قعر

۱ کالک
۲ نیکو
۳ یا تو

۴ نیکو

۵ باغ

۶ شای

آن شهر بنیاد کرد و گفت این شهر را معماران می‌دریس کرده‌اند و جای
بودن دیوان در هرست است و ایندی و کبیر و برن را نیز اینجا مدخلی نیست و قلعه
بازوی آن و در و دیوارش همه از خلاست و راجه برن آنرا آبادان کرده و
کالک پنج نام دیوان درین شهر مقام دارند و طائفه از دیوان که یکی نیزت و دیگری
جبات و بان نام دارد ساکنان این شهرند و جمعی از دیوان که آنها نباتات کوخ نامند
و در دانه‌های این دیوان مثل دندان قیل و کرا از زمینیا شد و پاره از احوال دیوان
نباتات کوخ بالا مذکور شده فی الجمله مردم شهر این طویند که معلوم کردی و خانه‌ها
زاهدان و عبادتخانه‌های ایشان در اینجا بسیارست و قصرهای عالی و منازیل
پاکیزه بنیاد است که بالا تر از آن متصور نیست اگر قابل تو باشد کسی برای امان
تو تفحص نماید مملکت گفت که این مردم هم مناسب نیستند که با ایشان معاشرت
یعنی سده چنان و قرابت توان کرد چه من در شهر دیوتها میباشم و این دیوان
قنارخ دیوتها می‌دوراه آمد و رفت میان من و ایشان مسدود خواهد بود و دیوتها نیز
از من می‌رنجند از اینجا پیشتر روان شدند بطبقه زمینی رسیدند که در اینجا مرغان گوناگون
و جانوران عجیب و غریب می‌بودند و سرور آن همه جانوران مرغیت که آن را گرد
میگرفتند آن جانوریت مشهور و در هیات وضع نادره ریزگار پس نامزد گفت
که این مخلوقات هیچ یکی را خوش میکنی مملکت گفت که اگر چه این جانوران را
آن قدرت هست که بهتر شکلی که خواهند بآن صورت برآیند و بهره از آفرینش
دیوتها نیز در سرشت ایشانست اما مرا خوش نمی‌آید که باین طائفه نسبتی واقع شود
از اینجا نیز پیشتر روان شدند بشهر جهونگ و تی رسیدند نامزد گفت این جایست
که شیش نام ناگ در اینجا می‌باشد و شهریت در غایت پاکیزگی و خوبی ضرب المثل اهل عالم
شده و شیش نام ماریست که بر جمیع ماران سردارست و هزار سردار و دهفت طبقه
زمین با این کوهها و شهرها و دریاها و سایر اصناف مخلوقات بر یک سر و قائمست
و انواع اصناف ماران رنگارنگ که سرهای اینها از یک تا هزارست همه درین شهرند

۱. ११२

۲. सुमुख

३. चिकर

४. आर्थिक

५. वामन

و شمار اینها از حد اندیشه بیرونست و از جمله اولاد باران مشهور که احرار است نام دارند ماریست
 سو که نام و نسبت بسیار اصناف ماران بغایت صورت خوب دارد و پدر آن
 چکر نام سپهر جنگ بود که در قبیل خود اعتبار تمام داشت و مادرش از نسل بامست
 که او هم شهرتی دارد و قوت دزدان این جنس ماران دران مرتبه ایست که چون
 میان گریز و ماران جنگ شد گریز بر همه ماران غالب آمد اما زور او برین طائفه نرسید
 مائل به نارد گفت که از همه اصناف مخلوقات این سو که مرا خوش آمده است او را
 بدامادی قبول دارم نارد با تلی گفت که تو همین جا توقف کن تا آنکه من پیش پر
 چکر بروم برای مصاهرت تو او را راضی سازم پس نارد پیش چکر رفت و گفت که بلبا
 ایند را تلی نام در فلان جا ایستاده است و انتظار ملاقات تو دارد و او آنچنان مرتبه
 تقرب دارد که اندر خطبه بی او قرار نمیتواند گرفت و عرابه ایند که هزار اسب تازی
 بر میدارد همین شخص می راند و در روز جنگ بر غنیمت او این حمله میکند بعد از آن
 اندر نارد با مثال این مقدمات مائل را تعریف بسیار کرد و بعد از آن بچکر با گفت
 که مقصود از آمدن او اینست که او دختری دارد در حسن و لطافت بی نظیر و با نوع
 هنر با آراسته میخواهد که آن دختر را بکسی فرزند تو بدد چکر قبول کرد پس نارد گفت
 که حالا همراه مائل به عالم بالا میاید رفت و سپهر را گنجد ساخته آن دختر را همراه باید آورد
 درین ضمن ملاقات با ایند نیز واقع میشود چکر شکم را همراه گرفت و اسباب کتخدالی
 را سامان ساخت و همراه نارد و مائل جانب ایند روان شدند چون آنجا رسیدند
 دیدند که در مجلس ایند بوشن هم نشسته است و مردم دیگری که هفتاد و هشتاد
 متعلیم تمام بیای ایند را فدا دارند و از وی رخصت گرفته کار خیر شکم کردند و مائل
 بجهار بسیار کار سازی نموده خوشیان را رخصت داد و ایشان برای وداع
 باز نزد ایند رفتند و وقت وداع ایشان بشن باندر گفت که شکم از قعر
 زمین تا بالا نجا آمده چیزی دیگر لاف او نمی بینیم غیر این که آب زلال بوی باید
 ایند گفت آنرا چه احتیاج است که از من نمی پرسید شما حکم آید هر چه خوش آید

۴. ११۳

بدیدم بش گفت چون من بشا میگویم بدست خود عنایت فرمائید چون دست شما
دست است اینقدر قدری آسجیات که بخوردن آن حیات ابدی می یابند شما را
بطریق یا دگاری از زانی داشت پدر و پسر عروس را گرفته بجانب منزل خوش
روان شدند چون بشهر مهاباد رسیدند که در آن دشمن ما را در آنست این خبر
شنید که اندر آب زلال باران نخبیده و آنهارا بحایت خود گرفته این معنی برو
بنهایت ناخوش آمد و اندیشید که امروز یکی آب زلال نخبیده فردا بدیگر خاکی بود
و این حرکات سبب تقویت ما را می شود و گر زنی الحال پیش ایندر روت گفت که
حق سبحانه تعالی ما را در راقوت ماساخته شما چه کار کردید که آنهارا در حایت خود
گرفتید و آسجیات دادید بسیار نامناسب واقع شده چه قوت و کفایت من و
فرزندمان من همه از ما را بود حالا با ستمها را شما ما را قوت میگیرند و اهل عیال
من از گرسنگی می میرند حاصل این وبال و نکال بزرگه که خواهد بود و در میان اهل عالم
مرا هم سزاوار جا فوران میگویند چنانچه شما حاکم ولایت خود دید آن زمان که ما را غلب
بیانید با ضرورت لازم می آید که من رعیت انبیا باشم اگر این عذر پیش آرید که آسجیات
ما را در این ده است سمیع غیت و من از این نمیجویم چرا که صاحب تصرف شماست و
داد و ستد تعلق بشما دارد و دیگری را چه گناه است و اگر تو بخود مغروری منم در حسب
و نسب از تو کمی ندارم چنانچه تو پسر کشت و نواسته و چه شیعی من هم درین نسبت
شرکم و اگر تو حکومت یک عالم داری من در هر سه عالم که عبارت از ترک است سیر دارم
و اگر خواهم همه عالم را بر بال و پر خود گرفته بردارم و اگر مغرور باین شده که تو دیوان بر سر
مثل برتر اسر و غیره را کشتی من هم دیوان قوی را خیل گشته ام و در وادی خود
چنانم که اگر بال خود را بفشانم تمام دریا را در جنبش در آورم و زمین را بجنبانم و همه این
دیو ته که درین مجلس اندیزرگی تو قائل اند و از تو اعتبار میگیرند اما پیش من انقدر زود
نداری و دلیل این دعوی آنست که اگر خواهم همین زمان ترا بر بازوی خود بگیرم و
از جا در آورده گرد سر خود بگیرم و انم چون گزلاف کرد و دعوی او از حد گذشت بشن

این سخن بنایت دشوار آمد و گفت ترا این رتبه نیست که در حضور من این همه بلند برزانی
 میگوید و با بشی سخن بقدر مرتبه خود گفتن لازم است نه آنکه دعوی بی معنی باشد و اینکه
 میگوئی که تمام عالم را بر بال و پر خود بگیرم و بچکمت بال در یار و رموج در آرم محال است
 و بر تقدیری که راست هم باشد باین چیزها چه مغرور باید شد چه کسانی که قوت و مرغی
 دارند بر زبان نمی آرند که ما چنانیم یا چنین پس بشن بازوی خود را بزر و بر پشت
 گره گذاشت و با و گفت که اگر یار دست مرا توانستی برداشت پس به حقین سر
 عالم را میتوانی بر پر خود گرفت بمجود دست نهادن بشن گره بپای گشت و
 بافتاد و نزدیک بود که ببرد و پر پای او شکست از هم جدا شد و بر بخت بعد از آنکه
 بهوش آمد و در پای بشن افتاد و گفت من بجز خود اعتراف نمودم دانستم که قدرت
 من نسبت بشما مانند زور پشه است در جنب فیل بلکه از آن هم کمتر انقدر معلوم
 شد که مرا انقدر ضرر بپا سطره شومی زبان من رسید چنانچه گفته اند بیت زبان
 سرخ سر سبز میاید بر باد بهوش باش که سرور سر زبان نکنی و بشن را بر حال او حرم
 آمد و آن گستاخی را صاف کرده در کنار گرفت و گفت تو غرور یا هستی اما مقصود ما ازین
 نمایش آن بود که هیچ کدام باید که بر خود غرور نکنند و خود فروش نباشد و این قدر
 بدانند بزرگی و کبر یا حضرت عزت را می سازد چون این حکایت تمام شد آن زمان
 کثو بدو در هین گفت چنانچه گره تکبر و نخوت کرد و بخود مغرور شد و آنچه دید شما هم
 تا آن زمان لاف مردانگی میزدند که پانزده ان نیامده اند بعد از آن که با ایشان
 کار خواهد افتاد سر خود خواهم دید و چنانچه گره سرای خود یافت در جود هین بعد
 از آنکه این سخنان و حکایات را از پر سر ام و کثو شنید در دل از ایشان بسیار
 رنجید و از درون نفسهای سرور بر کشید و پنهانی به نگاه خصمانه در ایشان بدید
 اما بظاهر گفته را ناگفته تصور کرده هیچ بر زبان نیاورد چون مار دبی مرگی در جود
 را بفراست دریافت و دانست که پر سر ام و کثو حکم دشمنان او دارند خطاب
 باهل مجلس کرد و گفت که این بزرگان سخن راست و درست گفته اند و میگویند آهای

که بسمع رضا شنود و آنها را کار بندد کم است و کسی که سعادتمند است او را با جمل پنج
کاری نیست و وانا آن کسی است که از سر انصاف نکند و در سخن حق را سمع و طاعت
بشنود و بداند که آنچه پیران بزرگان گفته اند و میگویند از روی تجربه و عاقبت اندیشی
و صلاح دنیا و آخرت در آن است و گفته ایشان را حل بر غرض نکند خلاف
آداب است که هر چه از بزرگان شنود و ایشان بفرایند همان را نکنند و رضا
ایشان را بر رضای خود مقدم دارد هر چند بظاهر مخالف عقل او باشد و نماند
گالو که همیشه نباشد که با بشو امتر که پیش جمل کرد و گفته او را نشنود و او عاقبت
پشیمان شد اهل مجلس پرسیدند که حکایت آن هر دو را بد چگونگی بود ما رو گفت که
بشو امتر زاهدی بود بغایت مراض و از خلق کناره گرفته بعبادت حق سبحانه تعالی
شب و روز مشغول بود و به تقییه او همین است که مجبور از خلق میبود و روزی حق سبحانه تعالی
نیکو فیضی در هم را بصورت زاهدی متجسد ساخت که نام او بشت بود و خواست که
خو بهیامی او را بر خلق ظاهر سازد پس بشت پیش آمد و گفت که من گرسنه ام او
برای مهمانی وی دیکه از پنج بخت و آن دیک را بر سر خود برداشته پیش همان آورد
همان بشو امتر را گفت نه تو این دیک را گرفته همین جا ایستاده باش تا من بکناره
دریافته غسل کرده بیایم و طعام را تناول نمایم همان این بگفت و از نظر غایب
تا صد سال تمام برفت و درین مدت که بشت غایب بود بشو امتر دیک را بر سر گرفته
مانده بود و گالو که نشاگرد بشو امتر بود دست بسته پیش او تا در بخدمت قیام نمیداد و بعد از
صد سال آن همان باز آمد و دید که بشو امتر در همانجا که او را گذاشته رفته بود و ایستاده
بسیار خوشحال شده طعام را طلبید بشت و باشتهای تمام آن طعام را خوردن گرفت
چنان یافت که برج را گویا حالا بخت اند بشت بعد از فراغ طعام او را دعای خیر کرد
گفت که من میخواستم که خیرات و طاعت ترا بیایم ترا در وادی جوانمردی و ترک
تجربید چنانچه میبایست یا فتم این بگفت و برفت و بشو امتر بشاگرد خود گالو گفت
که تو خدمت بسیار کرده حالا برو و آسائش بکن که ما از تو راضی ایم گالو گفت که

۹ گالت

اوستادی بر چه باشد از من بگیرد اما این نیست که بروم و از خدمت شما محروم
 باشم هر چند اوستا و او را به باله رخصت میداد قبول نمیکرد و بهر مرتبه بهمین کیفیت
 که از ملازمت خود مراجع انبیا بد ساخت تا آنکه گفتگوی ایشان از حد گذشت
 چون شاگرد رهل بسیار که را در شاد بشو اتر در غضب شد و گفت که چون سخن مرا
 نمی شنوی و ترک ادب میکنی پس هشت صد سب بزنگه سفید خالص که
 یک گوش هر کدام از آنها سیاه باشد برای من بیارتا از عوده حق گذارنی آنگاه
 باشی و موجب رضای من گرد و او این معنی را قبول کرده رخصت گرفته در پی
 آن شد که آن طور اسپان بهم رساند و در اندیشه آن او را نه روز قرار بود و
 نه شب خواب از غم و اندوه نزد یک بهلاکت رسید و هر زمان بخود میگفت که چون
 سخن استا و نه شنیده ام او برای تنبیه من این تکلیف مالا یتلاق کرده تا
 من هشت صد یا بوی لاغر بهم نمی تواند رسید چه جای آنکه این طور اسپان که
 شاید بغیر از پادشاهان کسی دیگر نداشته باشد درین اندوه قرار داد که چون
 من با و ستاد سخن گفتن و خود این خدمت را بر خود فراموشیتم و بیج یاری و غمخواری
 ندارم که درین امر را مددی فرماید هیچ چیز بهتر ازین نیست که مرا اجل دریا بدگرگان
 و دشوار بر من آسان سازد برین قرار خواست که آن طرف دریا شود و خود را
 بکشد و یا از اندوه بمیرد گفته اند که در عالم تشه کس از اندوه بسیار میباش
 اول آنکه مجنت و افلاس گرفته باشد و عیاذا بالله مناهای دوم کسی که قوت
 تصرف و تدبیر در امر معاد و معاش ندارد و همه کارهای خود را نامشخص بگذارد
 سوم آنکه بر درگاه ملوک و سلاطین اول تقرب داشته باشد بعد از آن از پای خود
 افتاده باشد و این هر سه کس را نه فکر خوردن و نه لذت خواب میباشد و نه از عمر
 خود بهره دارند و من اگر چه دانش بسیار کسب کرده ام اما این نشان بدخا
 میچاکس فرشته و دست کشاده ام نمیدانم حال من درین قضیه چه میشود باز
 تو کل بر کرم خدای عزوجل نموده کالوره را ان پیشترند که تر جانور را و دو چهار شد

دیده که او از حد بیرون متمیز و متفکر است و از غمزار و نزارش به پرسید که تو دوست
قدیم منی ترا عجب لاغری بینم که ترا چه قصه شده و چه واقعه پیش آمده است گالو
بزیان حال با او گفت بیت مرا گفتی عجب لاغر شدی گرد و سرت گردیم و عجب
این ست کاندو دوریت من زندگی دارم و گریه را بر حال او رحم آمد و گفت بر
بال من بنشین تا هر جا که اراده داری من ترا اینجا برسانم خواه در هوا خواه بر
زمین خواه بر روی زمین خواه در مشرق و مغرب خواه در جنوب و شمال گالو گفت
مرا بجانب مشرق ببر که گریه را بر پر خود برداشت و مثل باد وزنده و برق جنده
غم زدنده در رفتن سرعت می نمود گالو گفت از شبایی سپهر تو سر من دوران چشم
من خیرگی پیدا کرده و هیچ چیز را نمی بینم و آنم دید قدیمی آهسته رو که مرا خنده فکر میشت
اسپان که بارش و باید از او ناتوان ساخته است و باین رفتاری که تو داری مرا میباید
گه گشت اگر تو این قصه ها بخا میگفتی من علاج تو ها نوقت میکردم این قدر معلوم شد
که تو بسیار خوانده اما علم معاش نمیدانی و علمی که بی عقل باشد در رنگ درختی است
که بی بر باشد و در زمانی که این تذکره در میان گالو و گریه واقع شد این هر دو در خبریه دریا
محیط بودند بالایی که هر یکی که بر کعبه نام داشت گریه را در پشت خود فرو آورد و گفت که حالا
ساعتی بالا این کوه توقف باید کرد تا خبری بخورم و از همین جا بازگردم اتفاقاً در آن
خبریه بر همین زنی بود عابد و زاده شاندلی نام که عمر در آن کوه عبادت حق غر و جلا
میگزرا نید این هر دو در اینجا قرار گرفتند و اصلاً بغیلم او مقید نشد و خبر بادی هم
نگفتند آن زن از ترک احترام ایشان در دل خشگیس شد اما بزیان نیاورد و بطریق
ممانی ماحضری نزد ایشان آورد و بی از آن که همان در سایه درختان طعام خورد
نخط خواب کردند چون از خواب بیدار شدند دیدند که پربای گریه همه شکسته درخت بودند
و مثل پارچه گوشت سنج می نمود گالو چون گریه را حیران و اکبر و عاجز و پرگرم یافت از
پرسید که این چگونه جایست ناسازگار که ما آمدیم و ترا چه واقعه پیش آمده کاشک
بدانم که تا که درین حال خوابی بود که گفت مرا این محنت بواسطه دو چیز پیش آمد

१ कदम्बा

२ शारङ्गिनी

یکی آنکه قدر این زن عابدہ نشا ختم داورا تعظیم نکردم دوم بخاطر رسیده بود که چون اینجا
 او و یہ پرخاصیت بسیارست پاره از اینجا باید برود بشومی آنکه در ملک دیگر اندیشہ بد
 کردم حق تعالی مرا تنبیہ داد و گھر ہر دو دست بر سینہ بستہ نزد آن زن عابدہ بعجز
 بایستاد و گفت چون من تعظیم شما نکردم جزای خود یا نعمت حال از من بکرم عفو کنید و از
 خدای تعالی بخوار بنید کہ بال و پر من بحالت اصلی باز آید عابدہ گفت کہ تو خاطر جمع آ
 ہر کس کہ اینجا میرسد و مرا بچشم کم دیدہ رسم تواضع بجائی آر و او ہمین طور می بیند
 کہ تو دیدی اما چون بطریق معذرت پیش می آید دفع شرمساری او میگردد و حالا
 چون تو میخواهی تفاؤل کردم کہ بال و پر تو بر آید اما بشرطیکہ بجانب طالبان خدا ہر چند
 زن ہم باشد بچشم حقارت نہ بینی کہ گفتہ اند بہیت خاکساران جهان را بحقارت
 منکر و توجہ دانی کہ درین گرد سوار می باشند گھر بال و پر بر آورد و کالہ را بر پشت
 کردہ جانب منزل خود روان شد در راہ دیدند کہ بشو امتر از پیش می آید گھر او را تعظیم
 کرد چون فطرتش بشاگرد افتاد پرسید و عدو کہ تو کردہ بودی چه شد و کہ وفا کنی
 کالو عذر خواہی بسیار کرد و گفت کہ مملکت ہمہ بد روز می چند دیگر ہم توقف فرما
 کہ در میان تردد مردم چون پشتہ زبان شدہ گھر گفت کہ این کار آسان نیست کہ آن
 عالم را یکجا جمع کنند معلوم نیست کہ این طور اسپان در عالم یافتہ ہم شوند یا نشوند حالا
 ما را بخدمت بادشاہی عظیم صاحب شوکت و شمت باید رفت شاید کہ این کار را
 ہمیش او کشاید چہ گفتہ اند یا خدمت بادشاہ بکن و یا لازم دریا باش و این را
 کہ تعریف میکنم بغیر از راجہ پریشان میر کہ حالا بگاشی مشہورست نیست کالو
 کہ آن راجہ از نسل کیت و چہ نام دارد و گھر گفت کہ او پسر راجہ نہاکست کہ
 ازین حکایتش مذکور شدہ و نام او راجہ حجاتست و کشن جیو و جلد جاہو
 نسل او بند پس ہر دو بطی منانل کردہ بشہر کاشی رسیدند و راجہ را دیدند و بطریق
 ممان نوازی از ایشان پرسید کہ کجا بودید و بچہ تعریف آمدید گھر گفت کہ این راجہ
 کہ کالو نام دارد یار قدیم منست و شاگردی و خدمت بشو امتر کہ پیشتر بہر آن

2011
2011
2011

کرده بتقریب اینکه سخن او ستاد را بجهل قبول نکرده و او هشت صد سبب معبود را از او
 طلب داشته بنا بر آن در خدمت شما آمدیم راجه پرسید که بشواتر این اسپان
 چه میکند گریز جواب داد و میخوابد که جنگ بکند اگر شما این مرد میکندید ثواب این بیابان
 شما خواهد رسید چه گفته اند هر کس یکسایه نبشتد به عدد هر سونی که بر اندام آن
 است بخشنده را ثواب میشود و هفتاد و نگوئی می باید راجه حیات گفت که از آن
 شما را شرف تمام رویداد بلکه ابا و اجده من باین سعادت مشرف شدند هر کس
 راه دور و دراز را طی کرده بخانه یکی بیاید و او بقدر طاقت حاجت شرع و انکار
 مثل او بی دولتی و گیر نیاید اما من چون وسع و امکان خود آن ندارم که کار
 شما را بآرم با ضرورت شما ما هم میایم و من از عهده می برانیم باقی شما دانید و آن
 رعیت که من همان طور اسپان ندارم و نه خزینه که قیمت اسپان باشد آنچه من
 میاریم و خیریت صاحب جمال شما پیشکش میایم و آنرا راجه بدید شاید که مهر شما
 را علاجی تواند کرد ایشان خیرا گرفته پیش هر خشن راجه رفتند و گالو هر جس را ملازمت
 کرد و گفت که این دختر را تحفه تو میارم بشرطی که مشکل مرا آسان سازی هر جس پرسید
 که چه واقعه داری او قصه را از اول تا آخر گفت و مخلص سخن اینکه هر کس هشت صد
 اسپ چنین میدید این دختر با او ازانی با و هر خشن چون در آن دختر نگاه کرد و دید
 از سر تا پا بخوبی و هنر آراسته است و از بعضی علاماتش دانست فرزندی که ازین خیر
 بوجو و آید کشور گیر میگرد و بدل و جان عاشق او شد بگالو گفت که ازین جنس اسپان
 که تو میخواهی در طولیه من بغیر از دو صد نیست این راجه علاج باید کرد گالو گفت
 خوب متعالیه و صد اسپ ازین دختر یک فرزند حاصل کن بعد از آنکه فرزندی بر آید دختر
 را بمن بازده تا پیش راجه دیگر ببرم تا آنکه هشت صد اسپ تمام یافته شود هر جس این
 سخن را قبول کرده اما در خاطر گالو این اندیشه گذشت هر گاه که یک مرتبه بکارت دختر
 زائل شد و دیگری چه خواهد کرد آن دختر بغیر است دریافت که در دل گالو چه میرسد
 با وی گفت که تو ازین سبب نمکین مباش چه وقتی از اوقات بر منی من ملاقات

کرده بود و مرا قنول کرده بر مرتبه که فرزند بزرگوار از سر نو دختر خواهی شد کالو حتر
 را به هر جس داد و در مقابل او دو صد سپ را بگرفت بطریق امانت و در طولیه راجه
 نگا داشت تا کاه و دانه از ما بخا بخورند تا آنکه راجه را از ان دختر فرزند حاصل شد
 نام آنرا نیش ناکه دیس گالو از راجه دختر اطلبید و گفت که او را بنا بر مبدی که فکر
 دیگر بکنم و جای دیگر برهم راجه و عده را وفا کرده آن دختر را با دو صد سپ پیش آن او
 آور و گالو گفت دختر را میگیرم اما اسپان همین جا باشد تا آنکه هشت صد سپ
 یکجا شوند من آن زمان همه را نزد او ستاد یکجا خواهیم برد از آنجا پیش و بود پس راجه
 آن دختر را برد و هم مثل هر جس سلوک کرده و دو صد سپ با و داد و از هم میری این
 پیر و دین نام نهاد و همین طور پیش راجه بلوغ نگه داشتی زنانه داشت راجه مونگی از وزیر
 نتیجه حاصل کرد و آن پسر را شب نام نهاد که قصه او بالا رفته همین طور گالو
 از راجا شش صد سپ را گرفته و دختر را بکشش صد سپ نزد بشواتر آورد و گفت
 که این شش صد سپ بگیر و عوض آن دو صد سپ باقی این دختر است بشواتر
 چون در بدن دختر دید بنایت مقبول و زاده فریب یافت بجان و دل مایل او شد
 سرگاه چنین بود چرا دختر را اول پیش من نیاوردی تا عوض شش صد سپ او را
 قبول میکردم فی الجمله بشواتر آن دختر را بزرگی قبول کرد و از فرزند می حال نمود
 اشک نام نهاد بعد از آن بشواتر دختر را بگالو داد تا او را بخانه پدرش رسانیده
 خود راه بیابان گرفت و عبادت حق سبحانه تعالی بسر برد و شک پسر او بخانه ماند و حتر
 چون بخانه راجه حیات رفت او خوشوقت شد که از و کار گالو ساخته شد و دل او
 بدست آورده بود و هم دخترش پیش او آمد پس حیات سدی شروع کرد و سوبه
 آنست که چون راجه را دختر بی بلوغ میرید بر منان را میفرستاد تا اگر راجه با و
 و بزرگان را خبر میکردند که فلان راجه دختری دارد میخواست که او را بشوهر دهد و هر کس
 از راجا جانی که میل خواستگار می آن دختر داشتند اموال و اسباب گرفته بخت خود
 آن دختری آمدند و چون همه راجا و بزرگان جمع میشدند پدر دختر مجلس تمیید و

۱۷۳۵

۱۷۳۵

۱۷۳۵
 ۱۷۳۵
 ۱۷۳۵
 ۱۷۳۵

۱۷۳۵

۱۷۳۵

و همه راجا و بزرگان خود را آراسته بآن مجلس حاضر میگشتند به اندازن حق خود را بپایا
و با انواع زیور آراسته و حامل جواهر و یاقوت در دست گرفته بآن مجلس آمد هر کدام را که
از آن مردم خودش میکرد حامل را در گردن او می انداخت و آنکس او را کجاکرد
میگرفت انقضه چون راجه حیات همه راجا و بزرگان را طلب داشته مجلس عالی
ترتیب که در انداخته خود را آراسته بآن مجلس درآمد چون آن دختر همه راجا و
بزرگان را دید متامل شده با خود گفت تا این زمان چهار شوهر کردم و در وقت
که مرا دختر نامیده که خدا سازند اهل عالم چه گویند خالی از رسوایی نیست بهتر آنست
که سر در بیابان تنم و ترک همه کرده راه خدا بگیرم و چه نیکی گفته اند بیت ایدل
فرانعتی ز همه کار و بار گیر + بگذر ز هر چه هست سر راه یار گیر + دختر متوجه صحرا و بیابان
اتفاقا در آن نزدیکی جنگلی بود پر از درختان و دختر عالمی را که در گردن داشت بر
سر درختی آویخت و در جمع با پدر گفت که من از میان این همه مردم این جنگل را خوش
کرده ام و عقد برو بستم و مردم همه متفرق شدند و دختر با آهوان انس گرفته شب
روز در آنجا بسر میبرد و طعام از برگ درختان و آب از دریا با میخورد و عبادت حق تعالی
میکرد تا آنکه دختر پاکیزه گوهر در راه حق تعالی جان داد و در راه غریبی و بیکی بی نام
و نشان مرد بعد از چند گاه راجه حیات پدر آن دختر ازین عالم سرفت چون بالا
رفت اندر ازو پرسید که عالم و اهل عالم را چگونه گذشتی او گفت که اخبار ازین
چه میسر می آید از میان رایان و که خدایان که در روی زمین بودند هیچکس را مثل خود
نزدیم اندر چون دانست که او سخن متکبرانه میگوید و تعریف خود از خدا میکند براند
فرمود که او را از مجلس برانند و در اسفل السافلین باندازند اتفاقا در آن زمان
که حیات از عالم بالا بروی زمین افتاد هر چهار بنبره های او که از چهار کس متولد شده
بودند بجگ مشغول بودند چون دیدند که شخصی را از بالا مانده اند و سرنگون بر زمین
می آید ایشان سر بالا کرده مسوی او دیدند و بر حال او و حم آورده پرسیدند که تو چه کسی
و چه نام داری که چنین سرنگون افتادی او گفت که من پدر مادر شما می راجه حیات نام

که بود اصله غرور منی از مجلس اندر بزمین افتاده ام آن چهار برادران مادری بود
 بدو بخشیدند تا کفارت گناهان او شد و باز بعالم بالا رفت چون این حکایت تمام شد
 نارد بدر جود من گفت که مقصود انما یاد این مثل آن بود که چون کالو جبل کرده
 آن طور ایذا کشید و رسوائی تا بر تبه که یک دختر را چهار جاداد و دیگر حیات غرور و کجایی
 ساخت بواسطه آن از ثریا به تحت الشری افتاد و همچنین در تو هم این دو خلعت
 فرمیدی بنیم اگر جبل و غرور را نخواهی گذاشت همان خواهی دید که ایشان و نیز
 فی الحال اگر عقل و دانش داری بگفته ما با پانژوان ملج کین و از کرده پشیمان
 باش والا این پند باری ما را بسیار یاد خواهی کرد اما آنوقت فائده نخواهد داد و
 میگویند بیت هر چه را ناکند نماند آن یک بعد از کمال رسوائی و در هر ترا
 با کس جوی گفت که شما و نارد همه راست میگویند اما من چه کنم که تنبی ندارم و این سپهر
 سخن مرا نمی شنود پس کرسن جوی بدر جود من گفت که من بدخواه تو نیستم و محبت
 و دلخواهی تو سخن میگویم و هر کس سخن دوستان را نشنود آخر پشیمان خواهد شد
 هر کس که بظاهر تواضع میکرده باشد و در باطن خلاف آن میداشته باشد او گز
 روی فلاح و دستگیری نه بیند و این همه مردمان و زنان و طفلان بتو بسته اند
 از جبل خود چنان کن که آنها را بپوه و یتیم و بیکی سازی نصف ملک را بپانژوان
 بده و نصف را خود گیر و ما را بگذار که بخانه خود برویم و باعث آن شو که این بنده با
 خدا کشته شوند و خون همه ما بر گردن خود گیر و در میان خلق فتنه مینداز چون کرسن
 این مقدمات بگفت بهیکم تپامه گفت که صلاح من در آنست که آنچه در تراست
 میگویند بکنید و از سخن کرسن جوی بدر بزر وید که خیر و صلاح همه شما درین است بعد از آن
 در دونه چارج هم مانند سخن بهیکم تپامه گفت بعد از آن بدر گفت و اندک که انیها
 آنچه صلاح همه بند باری خداست میگویند و مرا بیشتر از همه غم و در تراست و
 گاند باری است که اگر شمارا واقع پیش آید و کس بکس خواهند شد اینها
 از خانه پانژوان در پوزه باید کرد هر چند که ازین مقدمات گفتند اصلاح خواهد شد

بہر رضا نیامد بعد از ان کشتن و بیکم تپامہ درونہ چارج برخاستند و پیش در جودہن
آمدہ گفتند کہ بیا ازین جبل و سخت بگذر و جودہن برخاستہ ایشان را بتوضیح
نشان د بعد از ان بکرشن جیو بگفت کہ بیچ نمیدانم کہ شما این ہمہ پانڈوان چرا
بر ما ترجیح میدہید نسبت خویشی ما و ایشان بشما مساویت و من نسبت شما گناہ
نکرده ام و در تعظیم شما فروگذار شتی نمیکنم نمیدانم کہ این ہمہ بی عنایتی شما نسبت با
چراست و انیکہ شما این ہمہ تعریف پانڈوان میکنند و بار از ایشان متیرسانید
در لشکری کہ مثل بیکم تپامہ درونہ چارج و کرپا چارج و کرن و استوها ما بودہ باشند
اگرچہ ہمہ اہل دنیا و آسمان باشند برین لشکر غالب نمیتوانند باشند پانڈوان فقیر
چہ کس باشند کہ شما این ہمہ از ایشان متیرسانید و من بہ پانڈوان ہرگز فروتنی
و تواضع ننہا ہم کردہ ہرچہ خواہم گو باش کرشن جیو بخندید و بدو جودہن گفت کہ من
ہر چند میخواہم کہ چنان شود کہ سلسلہ شما بر ہم نخورد تو اصلا از جبل خود نیکو رفتی این
دو ساسن و کرن راہ ترا میرنند نمیدانم کہ با توجہ دشمنی دارند و جودہن ازین سخن
در قہر شدہ برخاست و دو ساسن گفت کہ من رہت میگویم کہ بغیر من این جودہن
و کرن دیگران ہمہ مردم بہ جان پانڈوان فتنہ اند و داعیہ دارند کہ مارا کشتہ ملک پانڈوان
بدہند من سخن راست میگویم ای در جودہن تو خود را نیک محافظت کن و جودہن
چون این سخن بشنید بخانہ روان شد کرشن جیو بدہتر تراشت گفت کہ صلاح دنیا و
آخرت شما درین ست کہ این چہا رفتہ کہ در جودہن و دو ساسن و شکر بکرن آمدند
و پانڈوان آشتی کفید و ایشان بجان و دل خدمت شما میکنند دیگر شما بفرار غت
با دشنا ہی سیکردہ باشید دہتر تراشت چون این سخن را بشنید بدہتر گفت کہ گاندہاری
را بطلب و آن سخن را با و خاطر نشان بکن کہ او بہ سپر جاہل من بگوید کہ از سخن دور
و پدر بیرون نزد پدر رفتہ گاندہاری را طلب دہشت دہتر تراشت با و گفت کہ
ہر چند این چہ مردم از روی شفقت و نیک خواہی انچہ صلاح ہمہ است با من ہر تو
میگویند اصلا گوش بہ سخن نمیکند و حالا از مجلس با اعتراض برخاستہ رفت

گاندباری گفت شما که بزرگانید و ارباب طلبید نصیحت بکنید و من هم بسیار با و خواهم
 او جانی که سخن شما نشنود حرف مرا گنج خواهد شنید آنگاه گاندباری به بدر گفت که تو
 برو و در جود من را بیارتا و در حضور راجه با و سخن بگویم بدر رفت و در جود من را
 آورد گاندباری با و گفت که تو میدانی که من در عالم از تو عزیزتر کسی ندارم و میدانی
 که سخن ما در و پذیرفتن بسیار گناهی عظیم است حالا من و پدر تو و این همه ایشان
 و بزرگان مثل بهیکم تپامه و در و نه چایج و کمر یا چایج و غیره هم صلاح ترا و همه ادران
 میدانند و میگویند که از سر جیل بگذری و بصلح راضی شوی و سخن ما را شنیدن
 عین صلاح و دوختن اسی خود تصور کنی در جود من چون این سخنان بشنید برضات
 و بدر رفت بعد از آن شگن و دوساسن و کمرن پیش در جود من به شورت نشستم
 و با هم گفتند که این همه مردمان ما بر یک جانب شده اند و کمرش جوی ایشان را از
 راه برده احتمال دارد که ما را بسته به پانڈوان بدهند صلاح در آن است که کمرش ما
 بگیریم و نگاه داریم اگر ما کمرش جوی را گرفتیم دیگر پانڈوان را هیچ قوتی نخواهد بود چنانچه
 هرگاه و ندان ما را کنند و دیگر از و کار نمی آید همین طوری اگر کمرش جوی را گرفتیم دیگر
 پانڈوان هیچ کاری بر نخواهد آمد سالک این سخن و مشورت ایشان را شنید فی الحال
 آمده بکمرش جوی و به تر داشت و بدر گفت و سالک بکمرش گفت که اگر تو مرا بجزای در
 همین جا من آنها را بکشم بدر گفت که ایشان خود کشته خواهند شد تو حالا چرا
 زحمت میکنی و به تر است چون خیال فاسد ایشان را دریافت به بدر گفت
 که زود تر برو و در جود من را گرفته بسیار مبادا قیامت بکنی چون در جود من پیش
 و به تر داشت آمد از روی تمثیل با و می گفت که با و را نتوان بدست گرفت و به تر
 بکنه نتوان پیود و نه زمین را بر سر توان برداشت و نه کمرش جوی را بر سر توان بست
 تو با بدان پاشده و میخوای که قبیل خود را هلاک کنی و نسل ما را ضایع سازی
 پس بدر گفت که تو حکایت کمرش جوی را نه شنیده که جراحده و سال و نرگاس
 دیو و دیوید که میمون قوی بود و غیر ایشان بطور قصد او کردند و او را ضرری نشد

کرشن جیو گفت که این در وجود من مرا کمتر تنها دانسته قصد بستن من میکنند و آنرا
 نمیدانند که اگر خواهم بپندوان و بهادران دیگر را که آنجا گذاشته ام همه را اینجا
 حاضر سازم و اگر بخواهم ایشان را بنایم پس بطلبم از هر سر موی خود و مردم
 بسیار را ظاهر ساخت در شکلی با غذا و آفتاب از پیشانی خود را بر جوی بلبله
 را از بازوی راست و چپ خود و دیگر بپندوان را از پس خود و ساخت و دیگر
 لشکر بپندوان را بهمان ترتیبی که گذاشته آمده بود صفت زده و آراسته در نظر وجود
 و اهل مجلس عرض داد و ازین میان در و نه چایج و بهیکم تپا و در سنجی و ببرد
 که پیشتران میدیدند و میگفتند که کرشن جیو تنهاست و غیر از ایشان همه را تقصیر
 که لشکر اصلی است که ببرد کرشن جیو آمده است و از بالای سر ایشان آواز تپا را
 می شنیدند و گلهها از هوا بارید چون کرشن جیو تعبیه خود را با ایشان نمود و ترس و در خطر
 مخالفان انداخت بعد از آن آن طلسم را بر طرقت ساخت چنانچه که تنها بود و ایشان
 نمود و بر عرابه سوار شده قصد مراجعت جانب پاندوان کرده در وقت و دواع
 و بهتر داشت عند خوابی بسیار کرد و گفت گناه من نیست کرشن جیو گفت بلی ترا معذرت میدارم
 اما اینقدر هست که اگر سر بد میباشد خلق بر پدر هم نفرین میکنند این گفت و برای او
 کنتی بخانه بدر رفت و به کنتی گفت که من با انواع نصیحت خواستم که در وجود من را از
 جنگ پاندوان باز دارم او قبول نکرد و حالا پیش پاندوان میروم و با ایشان هر یک
 که گوئی برسانم کنتی گفت اول راجه جد مهر را از من و عا رسا نید و احوال که دید
 میر وید بگویند و هر کدام را از فرزندان دیگر نیز از جانب من در کنار بگیرد و نصیحت
 انگیزت که چون فرصت غنیمت است در نیوقت از گرفتن میراث پدر از کور و ان تقصیر
 مکنید و از بزرگی و جمعیت ایشان هیچ دغدغه مند نباشید که اگر چه نظام هر جمعی اما در
 بسیار هر اسان و ترسانند چنانچه راجه می کنند بزور بازوی خود ولایت را از اعدا گرفت
 شما هم در ولایت خود متصرف شوید میدارم که زراعت و تجارت و گدائی و حرفه دیگر از دست
 شما نمی آید بغیر از نیک جنگها بکنید و قرار بکشتن و مردن دهید و کاری بکنید که مسخاوت

ساده
 واضح بود
 که اخذ
 تعبیه و
 طلسم مخفی
 تعبیه و
 فارسی
 مترجمان

وزبان شیرین و منت و معذرت جمعیت لشکر با بگفتند و براق بهر سانی و کابلی نگیند
 و از کشتن و مردن پاک ندارید چرا که اگر کسی بنام نیک کشته شود هزار مرتبه بهتر است
 از زندگانی در غواری گذرانیدن البته نوعی کفیه که نام پدر خود را چه باند از نذر نبرد
 و کشتی بکشتن جیو گفت که قصه بشما میگویم و التماس میدارم که آن قصه بزرگ به شما بگویند
 بدلانام زن راجه بود چون شوهرش از عالم رفت پسرش بجای پدرش اراده کرد
 که بر سر ولایت راجه نشسته رود و آن ملک را بگیرد چون بر سر او رفت را بپسندید با او
 جنگ کرد و او را منهنم کرده اند و او شکست خورده بولایت خود بازگشت مادرش با او
 گفت که اگر تو در جنگ کشته میشدی همه کس مرا به نیکی غرامی میگردند و میگفتند رحمت
 بر تو باد که چنین فرزندی داشتی که چنین مردانه در جنگ کشته شد و بر پدر تو رحمت
 صیقل ستاند و وقتی که مردم تو گر خنجر کشته شدن تو هزار مرتبه خوشتر از آن می آید که حاکم
 می شنوم که مردم میگویند که تو خواجه سرائی را زانمیده حالا تو نام پدر خود و نام خود را
 و مرا همه به بدی مشهور ساختی و فرزند خلف آنت که بخشد و باشد همه مردم او را بنام
 نیک مذکور میکنند باشد یا آنکه تحصیل علوم نموده باشد یا آنکه مردانه بوده باشد و
 بزور شجاعت خود ملک و اسباب بدست آورد هر فرزندی که دشمن کام بوده باشد نبود
 او هزار مرتبه بهتر از بودن دوست و نامرد اگر در دنیا نباشد هزار بار بهتر از آنست که
 که زنده باشد و دشمنان بروی خندیده باشند اگر تو در آن جنگ کشته میشدی بنام
 خود و هم نام من و هم نام پدر را زنده میداشتی و حالا نام مرا به نیکی یادگار میکنند
 اگر خواهی که همه را از تنگ بدر آری می باید که باز لشکر جمع سازی و بر سر راجه بنده
 بروی و او را منهنم گردانی و نام خود را باز به نیکی بر آری یا آنکه مردانگی کشته شوی
 و اگر بفتح باز آوری و نام پدر خود را نیک ساختی من آنوقت از تو راضی میشوم
 پسرش گفت مرا عجب کاری میفرمائی که مرا نه لشکر مانده نه زر که لشکر بگیرم بنام
 مادرش گفت که همه چیز از بهمت عالی میشود اگر تو بهمت بلند داری هر قدر کس که
 همراه تو بوده باشد بهمان قدر مردم فتح مینمائی چه فتح و ظفر بدست حق سبحانه تعالی

ربیع دولا

۲ سیندو

و بسیار بوده است که لشکر با شکست خورده باندک پایداری باز فتح کرده اند حالا همت از
 بزرگان بخواه و توکل بر خدای تعالی کرده مستوجب دشمن شو امید بفضل حق سبحانه تعالی
 چنانست که فتح کنی و اگر گشته شوی بهم خوب است چرا که این بدنامی از تو و از خانواده
 تو بدر می رود و بنام نیک مردن هزار مرتبه بهتر از زندگانی در عجز و خواری بسر بردن
 پسر چون این سخنان از مادر شنید غیرت در او اثر نکرد و بهر نوع لشکر جمع ساخته با
 بر سر راجه سنده رفت و راجه چون یک مرتبه او را شکست داده بود از او عتاب
 نگرفت و به ترتیب بجنگ او درآمد و پسر مردانه خود را بر لشکر غنیمت زد و ایشان را
 در هم شکست و فتح کرده ولایت سنده را گرفت بعد از آن منظره منصور بخت
 مادر در آمد مادرش درین مرتبه او را نوازش بسیار کرد حالا چنانچه آن پسر از طعنه
 مادر خود آن طور فتح و نصرت کرد میخواهم که شما هم بعد از آنکه بر کور و آن فتح یابید و مقام
 خود از ایشان کشیده پیش من آئید چنانچه آن پسر فتح کرد و دشمن خود را مقهور گردانید
 بعد از آن بخدمت مادر آمد و یک پسر بود شپانچ پسر بد و یک سخن از من با جبن گویند
 که در هنگامیکه ترانایم زنان برگرد من نشسته بودند که ناگاه از آسمان نرانی آمد
 این فرزند تو مثل اندر خواهد شد و همه دشمنان را مقهور خواهد کرد و بهیم بر ملکات خواهد
 حالا وقت آن آمده اگر حالا آن سخنان راست نخواهد آمد و دیگری راست خواهد شد میاید
 که از یاد حق غافل نباشید و مدار حق جل و علا خواهمید و کاملی را از خود دور نمایید که
 انشاء الله تعالی امید دارم که انتقام از کور و آن بکشید و نام پدر خود را که حالا ضایع شد
 زنده سازید و با هر پنج برادر بگویند که من شما را برای همین روز زاینده بودم حالا مرا در هل
 عالم نیک نام سازید که همه بگویند که گفتی فرزندان خلفت زاینده بودند آنکه عیاناً با من
 بگویند که فرزندان زبون زاینده بودند و دیگر در ویدی را بگویند که رحمت بر تو باد که فرزندان
 من درین محنت با همراهی کردی و چنانچه تو بزرگ زاده بودی همان طور سلوک کردی و من
 ازین همه غممانی که بفرزندان من پیش آمده از هیچکدام آن اندوه ندارم که موی سر
 در ویدی را که عروس من بود گرفته در مجلس میان خلایق آورد و بفرزندان بگویند

که اگر شما آن کار که با درویدی کوردان کردند از ایشان انتقام میکشید پس زندگی شما
 بچه کار خواهد آمد اگر چه لایق آن بود که در همان روز که آن بی حیثیتی به درویدی کورد
 شما انتقام میکشیدید یا می مرقید چون آن زمان نشد حالا وقت از دست نهید
 دیگر از شما التماس داریم که شما حکام جهانی ایشان میکرد و باشید کهشن جیو قبول کرد و
 کنستی را وداع نمود و برابر سوار شد و کرن را بر همان امایه سوار کرده از مستقاپ
 بدر رفت و کرن را در بیرون شهر سخنان گفت و نصیحت های بسیار کرد که شاید او
 بجانب پانڈوان آرد چنانچه تفصیل این سخنان بعد ازین مذکور خواهد شد که کرن
 قبول آن نصایح نکرد پس کهشن جیو کرن را وداع کرد و همین قدر در وقت وداع
 بکرن گفت که در جود من سخن مرا شنید و من آنچه شرط دوستی و دولتیخواهی بود چون
 باو خوشی و اشتهم گفتم اما قبول نکرد حالا همین قدر با تو میگویم که درین ولایت
 پادشاهی در جود من نخواهد ماند کهشن جیو همین قدر گفت و روان شد و پیش
 پانڈوان آمد و بیکم تیامه و درو نه چارج بدر جود من گفتند که هیچ شنیدی که
 کهشن جیو با کنتی چه گفت که در جود من اینقدر راه که من آدم حرمت من نگاه
 نداشت و سخن مرا قبول نکرد حالا من تا این حکومت ایشان را بگیرم و پانڈوان را
 بجای ایشان نه نشانم دست از ایشان نخواهم برداشت حالا یک سخن از ایشان
 هیچ یاد داری که ارجن در وقتیکه به سر راجه بهاٹ رفته بودید تمام مردم راجه نوج زبون
 کردند و مواسی را از ما باز گرفت حالا که کهشن منچ برادران یکجا بوده باشند حالت
 چه خواهد شد هنوز کهشن جیو در میان راه است صلاح آنست که از عقب او برویم
 و او را بخت نود گردانیم در جود من ازین سخن روی در هم کشید ایشان گفتند که ما
 دولتیخواه توایم از ما بشنود که تو بجدی هر تراضیع کنی و بهیم را و کینا گیری و ازین
 و نکل و سهدیو در پای تو میفتند هیچ در بزرگی تو خلل نخواهد شد و نصفت بلکه
 که حصه ایشان است با ایشان بده و این فتنه را از میان خلق بر دار و در جود
 سرد پیشش انداخت و در قهر سد میبیلیم تیامه چون آن قهر را دید گفت که خوب

چون صلح نمیکنی پس این خوب است که بدوست پانڈوان کشته شویم چرا که ایشان
مردمان نیکوکارند و بر رست ایشان کشته شدن ثواب عظیم است و ما در دنیا داریم
سخنوا بهیم مانند پس بدست ایشان کشته شدن بهتر است که در خانه مردن و در پامیکی
همین بدی است که خوبیشان با یکدیگر جنگ کرده کشته میشوند حالا ما را با فرزندان خود
جنگ کرده ایشان را باید کشت و اینها را کشته بیاید و بدوست ایشان کشته
میاید گشت و در لشکری که کرشن جویتدیر ایشان میکرده باشد و مثل ارجن سواری
جنگ میکرده باشد و مانند بهیم لکلی داشته باشد ظفر مرابن لشکر محال است پس بدو چون
گفتند که چون کرشن جویتدیرت کار خود را بکن و مرزانه پایی حکم کن که دیگر روز سخت آمد
و بهیکم و در روزه چای این گفته بجانهای خود رفتند و در هر تراشت از بنج پرسید
در وقتی که کرشن جویتدیرت با کرن چه گفت سنجی گفت کرشن کرن را بگو شه بر دواز
ارابه فرود آورده باو گفت که تو بر مید بر مهران اعتقاد داری و در بندگی خداست
تقصیر نمیکنی تو از کنتی بوقت دشمنی زانیده شده اینجا که آن پنج برادر از کنتی زانیده
شده اند و پسر راجه پانڈ میگویند تو هم آن حال داری سخنوا بهیم که تو همراه من میش
پانڈوان بروی و چون تو برادر بزرگ ایشان ترا به بزرگی قبول دارند ترا
پادشاهی بر میدارند و ترا این همه دولشکر قبول دارند و اگر کسی قبول نکند تو جواب
او میتوانی داد و جدبش چون تو برادر کلانی خدمت ترا قبول دارد و ما همه ترا پادشاهی
برداریم و خدمت بکنیم که هیچکس نکرده باشد جدبش هر چه ترا بردارد و چه کند یعنی هر چه
دارجن و بهیم بطریق دیگر نوکران خدمت تو میکرده باشند و دیگران همه و من هم بخدمت
تو دست بسته می ایستم و هر چه بفرمائی از خدمت و فرمان تو بدو میروم و راجاهای اطراف
همه متابعت تو مینمایند کرن در جواب گفت که اینها که شما میگویند همه رست است
من هم میدانم که پسر آفتابم و مادر من کنتی اما مادر من بگفته آفتاب مرا آب
انداخته بود و او برت مرا برداشت آنچه شفقت پدری و مادری بود او در زارش
در باب من بجا آوردند و سیزده سال است که در جود من پادشاهی را بمن گذاشته و بجا

نام سلطنت برایشان است اما من سلطنت میکنم حال از مروت و درست که این بخت
 کوروان که تنقید نیگونی با من کرده باشد بگذارم و بجای شما بروم و من هرگز از خوف
 در هیچ نخواهم گفت من از وجود من بسیار نیکی دیده ام این هرگز نخواهم کرد که در وقت
 که او من احتیاج داشته باشد مدد او نکنم و او را بگذارم و شما اینکه خود را بجانب پاندوان
 قرار داده اید من یقین میدانم که مرا ظفر نخواهد شد اگر ظفر نباشد این خود میشود که در
 جنگ کشته شوم و دیگر آنست که در میان پاندوان نام ارجن است در اینجا در برابر
 نام مرا میبزد اگر حالا من آنجا بروم شاید مردم حل برین نمایند که من از ارجن کمی ام
 من اگر چه در آنکی ارجن را میدانم در معرکهای دیگر دیدم اما حالا مرا باو جنگ افتاد
 تا بجهکوان بگذارم یک فتح بدید و این جنگ که حالا میان ما و شما میشود حکم جنگ دارد
 چنانچه در جنگ آتش می افروزند و چیز بار در آتش می اندازند اینجا آتش جنگ
 افروخته خواهد شد و سربازی ما بجای آن چیزی که در آتش می اندازند در آتش این
 جنگ انداخته خواهد شد و شما میدانید که هر کس که بدنیای می آید البته ازین جهان
 روزی بدر میرود و خوش اگر در جنگ بروانگی کشته شوم نام نیک من در عالم اقرار
 عالم بماند و این بنیزه کوهی لشکریان زمان که بقصد جان یکدیگر جمع شده اند چنان
 کس را میگویند که باعث این شده اند یکی در وجود من و دوم من و سوم دوسان
 و چهارم شکن این زمان که جنگ نزدیک آمده باشد گذاشتن من این باعث
 اصلاح دلت نماید و من از شگوهنهای بد خود یقین میدانم که مدت عمرم با خرسید
 و این شگوهنهای بد مثل اینکه شبها ستاره بسیار از آسمان می افتد و بی ابر آواز
 رعد می آید و هوا در میان ماترگی دارد و آب از چشمهای اسبان میسوزد همه اسبان
 بیک مرتبه صیقل میکنند و اسبان دانه و کاه کم میخورند و سرگین بسیار می اندازند
 و از جانب چپ ما آهوان می روند و آوازها از آسمان می شنوم و تقاره با و تقیه با
 اصلا آواز نمیدهد و آنها در چاه می جوشت و خون از مدهای بار و از همه شگوهنهای
 آنست که وقتی که آفتاب برمی آید از جانب مغرب روشنائی عظیم ظاهر میشود چنانچه ندای

تمام مغرب را آتش گرفته است و هنگام غروب از مشرق این علامت بظهور می آید
از این علامات ظاهریست که باید شدن و من جنبه شگونیهای شما خوب
می بینم چنانچه در خواب دیده میشود که خانه که بنواستون دارد جد مشیر رختای سفید پوش
بر بالای آن خانه نشسته است و در طرف ترین شیر منجورد چنان در نظر من محیب می در آید که
گویا تمام دنیا را درم خواهد کشید و بهمی رامی بینم که گریز خود را بدست گرفته بر بالای کوهی
ایستاده است و از جن رامی بینم که با شما بر فیل سفیدی سوار است و کل و سهدی و ساس
رامی بینم که زیورهای نقره در دست و پا انداخته و کلاهها بر سر کج مانده و از مردم خود
استهزا و که پا چارج و گرت بر مارا می بینم که جامهای سرخ پوشیده اند و در و نه چار
و به یکدیگر شامه بر شتران سوارند و آنها را بجانب جنوب می روانند بعد از آن کرن گفت
که من یقین میدانم که باراجای دیگر و آتش جنگ اچن و شعله های تیر او در رنگ پرواز
خواهم سوخت کرشن جیو گفت چون خود میگویند که کشته خواهم شد و اجل مرا نزدیک سید
پس چرا سخن مرا قبول نمیکنید و آنچه کوروان میکنند میکرده باشند و چون میدانید که
پانڈوان مظلومند چرا رعایت ایشان را بر خود لازم نمیگیرید کرن گفت هر چه میگویند
راست میگویند اما چون نمک کوروان خورده ام روی از ایشان چطور گردانم و درند
و مروت جائز نیست که نان و آب کوروان بخورم و جنگ از جانب پانڈوان بکنم که
به حال عمار را اختیار کرده و عده ملاقات با شما در خرا افتاده چه دانم که سر نوشت
بر کدام ما صحبت و حکم از بی ما چه رفته است حالا بروید و در استعداد جنگ باشید اگر
ازین بلانماص یافتم یکدیگر را باز بینیم و الا تقصیر را محاط دارید و این قصه شومست
که دور و باد پیر در وقت قصه صدید و دام انداختن او با یکدیگر افسوس منجورد ندیگی
مردی گیرا میگفت که چون از یکدیگر جدا میشوم باز ملاقات کجا خواهد بود آن دیگری گریه کنان
جواب داد که وعده دیدار ما و شما در مکان مؤینه و درست فی اجله بعد ازین سخنان
کرن و کرشن جیو گریه بسیار کردند و یکدیگر را نادیده و رکنار گرفتند پس کرن کرشن جیو را
در دایره نموده راه همتنا پور پیش گرفت و کرشن جیو بجانب پانڈوان روان شد

و کرشن جیو و ساک عرابه را چنان را اندند که باز پس ندیند و منزل بایکی و چهار را
دومی ساختند که با پانژوان ملحق شدند و کرن چون بمنزل رسید بدو پیش گفتی خسته
گفت که کرشن جیو با انواع نصیحت خاطر نشان کرن کرد و او را از مخالفت و خست
با پانژوان منع کرد اما کرن سخن کرشن جیو را قبول نکرد و گفتی از روی حسرت گفت که
کرن را امید من بود افسوس که سخن راست از کرشن جیو نشنید و بگفته او عمل نه نمود
اما او را هم چه توان گفت زیرا که خدای عز و جل سبب الایاب است تقدیر است که
کرده است بتدبیر دفع نتوان کرد و چون سر نوشت کوردان چنین است که زوال
ایشان در رسیده گفته کسی چگونه قبول کنند گفتی این را بگفت و بکنار گنگ رفت تا
غسل نماید در کناره گنگ جمعی از برهمنان بید میخیزانند و گفتی می شنید برین صحن
دید که کرن غسل کرده و مقابل آفتاب دست با را برداشته استغراق تمام دارد
گفتی در سایه جامه کرن رفته از آفتاب پناه خود کرده بطوریکه او را خبر نشد ایشان
ماند کرن چون از عبادت فراغ یافت و نظرش بر گفتی افتاد او را تعظیم کرد و گفت
که من کرشم پسر راجه اودهرت و مادر من را و باست حالا هر چه تو بگوئی بخواه تو
بروم گفتی گفت تو نه پسر اودهرتی نه پسر را و با من ترا نامیده ام نمیدانم چه نام
دیگر این میسری و مرا هیچ نام نمی بری و در زمانیکه دختر هیدم ترا نامیده ام و از تو
آفتاب عالمتاب که روشنائی همه عالم از دست پیدا شده و گوشواره طلا وزره
همراه داشتی که آن از آفتاب بود حالا تو مرا که مادر تو ام گذاشته و برادران خود را
و دشمن می دانی و با دشمنان ایشان همدستان شده این مناسب تو نیست اهل
عالم که همین نام ارجن و کرن را می برند سبب همین است که تو برادر ادنی حالا خوب
نباشد که شما برادران با هم جنگ بکنید و یکدیگر را بزنید اگر ایشان اتفاق نمایی
ایشان همه ترا برادری و بزرگی چون او و کلمان قبول دارند و همه خدمت تو میکنند
و از سخن ما تجا و زکمن که پسر راجه پانژبهستی چه لازم است که خود را بنام اودهرت مشبه
سازی در نیوقت از جانب آفتاب آواز آمد که گفتی مادر تو و من پدر تو ام خیریت

تو در آنست که از سخن مادر و پدر بدر نزدی و آنچه مودت بگوید آن عمل نائی کرن
 گفت اگر مرا میخواستی باب نمی انداختی حالا که مدت العمر باین جماعه باشم و آنها
 هیچ چیز از من دریغ نداشته باشند در نیوقت که ایشان را از پدر جدا افتاد و باشد
 من چون از ایشان جدا شوم و با دشمنان ایشان که برادران جوانی من باشند
 باز گردم و گو که مادر من بودی و مرا باین روز گرفتار کردی اگر نگاه میداشتی هرگز
 کسی ترا عیب نخواستی که در آن امر پدر ترا بجای آوردم آن روز تو مرا از فرزند می خود
 دور انداختی من با فرزندان تو جنگ خواهم کرد و کنتی گفت اگر من بد کردم اما حق
 مادری من جای نمیرود و از تو التماس میکنم که برادران خود را بمن بخش و ایشان را نکشی
 از جانب فرزندان من هفت کوهنهی لشکرت چه لازمست که تو برادران را میکشیدی
 با دیگران جنگ کن و دیگران را بکش کرن گفت من با چهار پسران تو هیچ کاری نمی کنم
 اما از جن را نخواهم گذاشت یا او مرا بکشد یا من او را مادر و گریه در آمد و لرزه در
 اندام او افتاد و گفت که آن پسر دوست دارنست تو با او را ده جنگ داری من او را
 بخدای غر و جل سپردم امید دارم که ناراین نگاهبانی او کند بعد ازین گفت و شنود
 کرن بجان رفت و کنتی بمنزل خود آمد آمدیم بسخن کشن جیو که چون کشن جیو متوجه
 پاندها شد تعجیل تمام میرفت تا آنکه بیک ناگاه بمنزل پاندها رسید ایشان بزحمت
 قطع کشن جیو کردند و در برابر او برپای ایستادند کشن جیو دست جد بهشتر را گرفته
 به پهلوی خود بنشانید و دیگر برادران را فرمود که هر یک بجای خود بنشینند پس کشن
 ایشان را پرسش نمود و ایشان از کشن جیو از مشقت راه پرسش نمودند
 و در خواهی بسیار کردند و کشن جیو آنچه میان کور و ان گذشته بود در آن مجلس
 مذکور ساخت و بمنزل خود رفت چون شب شد کشن جیو هر پنج برادران را طلب داشت
 چون پیش آمدند پرسیدند که شما چه ساختید صحبت میان شما و در جود من چون
 گذشت کشن جیو جمیع واقعات از روزیکه از ایشان جدا شده بود تا آخر تفصیل
 که در جود من آنچنان بیافیتی نشده است که نصیحت کسی در و اثر نکند هر چند من

و در هتراشت و گاندهاری و بهیکم تپامه گفتند قبول نگرد و خنده نمود و بهیکم تپامه
 خنده او بسیار بد آمد و در غضب شد و گفت که این که تو بر سخن ما و بر سخن کشتن جوچ ما
 و پدر میخندی علامت زوال دولت تست و من بجای پدر تو میوم و پدر من راجه
 ستمن بود و غیر از من فرزندی نداشت و ازین رگهز بغایت اندوهناک بود چرا
 که یک فرزند حکم هیچ ندارد و ایم آرزوی فرزند دیگر داشت من پیش پدر جوچ گند
 رفتم و جوچن گند که را بجبت پدر خود خواست گاری کردم پدر و مادر او گفتند ماکه
 دختر خود را به پدر تو بدیم و بی از پدر تو سلطنت بنموا پدر رسید ما هرگز این دختر را
 به پدر تو نمیدیم من گفتم که من قبول کردم که بعد از پدر بجای پدر پادشاهی کنیم
 ایشان گفتند اگر تو نگیری جایگه فرزندان تو بوده باشد کسی پادشاهی فرزندان
 این دختر نمیدیم من گفتم شما گواه باشید من شرط کردم که هرگز کشتی را هم نشوم چون
 ایشان این را شنیدند راضی شدند و دختر خود را به پدر من دادند من بچوبی طرد
 از سلطنت خود و از زن و فرزندان همه گذشتم و از ان زن پدر را و دو فرزند خیر
 به بچیز بیج شدند و از بچیز بیج و هتراشت و راجه پانده حاصل شدند شما پانده
 فرزندان و دو فرزند را بدی عرض آنست که من آنقدر رعایت خاطر پدر خود کردم
 که از سلطنت و فرزندان همه گذشتم تو حالا سخن پدر را دانه سخن لرمی شنوی و با
 جماعتی که شما و ایشان از یک پدر حاصل شده اید بجبت ملک چند روزه
 که بر من میچاکس بقا نگرده تا بکشتن همراهی میکنی و روزه چایج و کرایا چایج و دیگران
 هم مثل این سخنان گفتند و هتراشت و گاندهاری مبالغه بسیار کردند اما در نزد
 را اصلا اثر نگرد و بصلح راضی نشد و از مجاس بر جاسته رفت و گفت که تقاره جنگ
 بنوازند و امیری و سرداری تمام آن لشکر بهیکم تپامه مقرر شد و علامت علم
 بهیکم تپامه بصورت درخت نار است این بوانچه میان ما و وجود من و دیگران
 گذشته بی جنگ بشما چیزی نخواهد داد شما را هم مستعد جنگ میباشد جدی شتر
 با برادران خود گفت می شنوید که کشتن جوچ میفرمائید و وجود من گفته کشتن جوچ

و ما در وید و دیگران را اصلا نشنیده است و حالا کار جنگ افتاده است خوش ما را هم
 قدم روانه میاید نه ما و اگر چه ایشان لشکر و استعداد از ما بیشتر دارند اما امید داریم
 که حق سبحانه تعالی ما را بر ایشان ظفر کرامت کند چرا که ما مظلومیم حالا شما بفرا تیل لشکر
 مستعد جنگ شده کوچ کند چرا که دیگر جایی صلح نمانده حالا هفت چو منی لشکر داریم
 سرداران تعیین میاید که در راجه برات را سردار یک چو منی کردند و راجه در وید را سردار
 یک چو منی دادند و یک چو منی به دهرشت و من سپر و در وید سپر و ندو یکی و دیگر سبک و دیگر
 بسکندی و دیگری سبکتان و دیگری بهیم را معین ساختند و این هفت چو منی لشکر را
 با این هفت سردار سپردند بعد از آن جد منشر گفت که از ما کسی باید که تاب مقاومت با
 بهیکم تپامه داشته باشد پس بطریق مشورت اول از سهدیو که در علم نجوم و شگون و
 در تدبیر بی نظیر وقت بود پرسید که تو که مصلحت میدانی که با بهیکم تپامه برابر شود و
 گفت من کسی را که در برابر بهیکم تپامه با محکم میتوانم کرد بغیر از راجه برات نمیتوانم کل
 گفت سهدیو خوب میگوید اما من راجه در وید را که مرد بزرگ بشمشیر و با غیرت است و
 فرزندان و لشکر خوب دارد و مصلحت میدانم که در برابر بهیکم تپامه و در وید چارج ایشان
 میتوانند در آمد راجن گفت شما خوب میگویید اما صلاح من در آنست که در هشت من
 را که از آتش پیدا شده است و با سلاح و بهل از آتش برآمده است در برابر بهیکم تپا
 و در وید چارج بدارید چرا که تیر بر اندام او کارگر نمیشود و خدای تعالی موت در وید چارج
 را بردست او تقدیر کرده است و چنانچه باد و وزان می آید دهرشت و من در جنگ
 همان طور میرود و چنانچه آتش سوزان است او هم همان طور است و چنانچه پرشام بقوت
 و زور بوده است او هم همان طور است بهیم گفت اینها که شما میگویید هیچ بجا طر من
 نمیرسد چرا که کسی که خدای تعالی موت بهیکم تپامه بدست او تقدیر کرده است شما
 نام او نمی برید او شکند نیست که برادر خرد و دهرشت و من است که بهیکم را او خواهد
 و هر دو برابر ابهامی خود سوار شده بعد و لشکر یکدیگر جنگ خواهند کرد پس بهیم گفت
 که بنا بر این مقدمات لائق نمی نماید که با وجود سکندری و دیگر را تعریف کنند و

پیشرو لشکر سازند جد پیشتر گفت که شما هر چهار برادران آنچه گفتید بسیار خوب است
لیکن در خاطر من چنان میرسد که چون کشتن جیو در میان ما پانژوان بزرگ است
کسی را که او بسرداری لائق بنید. همان کس سردار باشد هشب که اینجا نیم از کشتن جیو
باید پرسید که او را پیشرو سازد تا فردا ترتیب لشکر داده کوچ کنیم کشتن جیو گفت هر کدام
را که شما قابل دیدید اید اولیاًقت پیشروی لشکر دارد اما رای من درین با مخالف
رای ارجن است و هرشت و من را قاندا بجیش سازید بهتر نمیاید تا در کوچ و مقام
و جنبش و آرام هر جا که بفرماید لشکر محکوم او باشد و شما دو کار او باشید این را همه
قبول کردند و پیشروی لشکر به هرشت و من داده همه را بفرمان او کردند و گفتند
که هیچکس از حکم او بدید نرود و هر چه او بفرماید همه تابع حکم او باشند و صفها را ترتیب
نقارده کوچ نوافتنند بفرم جنگ جانب کور کیت که عبارت از کردن واحی تها نیست
روان شدند پس مقدمه لشکر و هرشت و من شد و بهیم و نخل و سهد و دهن
پسر ارجن و هر پنج پسر در و پیری همراه او بودند و طلیمه لشکر دیگر پسران در و پیری
بودند و هرشت گیت پسر شپال راجه چند پیری با فوج خود میمند بود و سهد و پسر
جرا سندر راجه راج گده میره در راجه جد پیشتر با برات و در و پیر در قلب بود و کشتن جیو
و ارجن و ساک ساو لشکر شدند و از همه عقب تر یکی پنج برادران راجه پنجاب بود
القصه پانژوان بالشکر انبوه و فوجی مانند کوه که غرق دریای آهن و فتنه خون
بودند روان شدند و در و پیری فوج گرفته بجانب برات رفت چون یکدیگر و منزل فتنند
از عقب ایشان سسر که در جنگ راجه برات اقرار بعلانی کرده بود پیر رسید و
و پانژوان وقتی که بکور کیت رسیدند دیدند که لشکر کوروان جانب مشرق حوض فرود
آمده ایشان مغرب رومی آن حوض فرود آمدند و حوض را در میان داده غسل و سجا
آوردند و در وقت مقام گرفتن کشتن جیو و ارجن مهره سفید را بقوت تمام نوافتنند
بطوریکه غلغلہ دران زمین افتاده و دایره را بکلا ز آب هر شیه دتی گرفتند و از جانب
پیش لشکر خندق عمیق برای احتیاط بکنند و گذر را بمردم بخش کردند و زیر کسا

تعیین نمودند تا تمام مردم محافظت لشکریا و منازل خود نمایند و هوشیار باشند کوروان را
 خبر شد که پانژوان آمدند در جودهن باکرن و دوشاسن و شکن مشورت کرد و گفت که چندی
 پانژوان و کیلان صحبت صلح فرستادند با قبول نکردیم خصوصاً در مرتبه آخر کرشن جیو
 ما و انا امید گردانیدیم کرشن جیو متحرک شده ایشان را بجنگ متحرک و نیز تر ساخت و
 در جنگ هیچ تردید نمانده ما را عیباید که مردانه بکوشیم و خود را بکشتن و مردن قرار دهیم تا
 جنگ و ناموس مرده باشیم شما هم برین امر با من متفق باشید و عهد بکنید که تا جان در
 بدن باشد روی از من نگردانید و اعدا را بزنید ایشان نیز عهد کردند که خاطر توازن
 جانب ما جمع باشد ما هر خود را کشته و مرده دیده ایم و بزرگ دیگران نیستیم که بدولی
 کرده راه صلح و گریز بجاییم برین قرار در جودهن مردم خود را از خواص و عوام طلبید
 و گیکان گیکان را تسلی و الا ساسانموده لائق مرتبه هر کدام احسان و انعام میکرد و صفها
 ترتیب داده نیز که تعیین نمود و مستعد جنگ تمام شد و شب بیدار بوده مردم انقباض
 که تا خندق پیش روی لشکر بکشد و بر سر کنگره کوزه های پیراز ماران گذاشتند و نصب
 نمایند و در بعضی از کوزها ریگ گرم و افکند و ریگ گرم و سیاه تیار کرده نگاه دارند
 و در راه پانژوان خارهای آهنی ریختند چون روز شد لشکر را بطوریکه مقرر است
 پنج بخش ساخت و گرد گرد لشکریا حلقه های فیلی را با برگستوان با نامزد ساخت و عقب
 هر فیلی پنجاه سوار و عقب هر سوار بیست پیاده گاشت تا هر وقت که فیلیانان
 فیلی را برانند این سواران و پیاده با از دنبال روان شوند و رخنه در فوج کشن
 بیندازند و همین طور عقب هر را به نیز سواران تعیین کرد و کوروان آنچه ممکن
 بود در استحکام کار خود بجا آوردند بعد از آن در جودهن مجلس عالی ترتیب داد
 تمام را بجای اطراف را که بکوبک او آمده بودند طلب داشت و دیگر بزرگان و امرای
 در آن لشکر بودند همه را جمع ساخت و آنقدر مردم جمع شدند که ایشان را جز خدا تعالی
 دیگری ندانند هر کدام از ارجاء بزرگان بقدر مرتبه خود بر تخت و صندلیهای طلا و نقره و غیره
 نشستند آنگاه در جودهن در آن مجلس برخاسته و برابر هم یکدم تپامه آمده دست بر دست

نموده بایستاد و گفت بر شما و بر همه مردم که درین مجلس حاضر اند ظاہر است که من این جنگ را
 که پیش گرفته ام بامداد و اعانت شما بوده است و هیچکس را در بزرگی و مردانگی شما نمی بینم
 و بر همه عاقلان است که در شجاعت و دلادری و تدبیر و حرب هیچ احدی برابر شما نیست حالا
 این کار من و همه این مردم شما و عنایت و التفات و تدبیر و شمشیر و صیانت شما و ایستاد
 و من حکایتی فطریه این عرض میکنم که در مالوه راجه بود و در نسل می می نام راجه و در لشکر او هم
 کتر یان بود و در میان راجه و برهمنان و جماعت بیس که سواد و معامله عیانید و غیر ایشان
 جنگ واقع شد هر مرتبه که جنگ میکردند کتر یان با وجودیکه بسیار کتر از ان جا بود و در نگاه
 می آمدند از خبر برهمنان پیش کتر یان رفته پرسیدند که سبب چیست که از شما مغلوب می شویم
 کتر یان گفتن باعث آنست که مایک سردار داریم و هیچکس از قول او تجاوز جاز نمیدارد
 هر چه او میفرماید چنان میکنیم و در میان شما یک سردار نیست و هر جماعتی سرداری دارد
 از محبت لشکر شما منظم میشود و برهمنان چون این را شنیدند همه اتفاق کرده یکی را که
 به تدبیر و شجاعت و بصالت از میان ایشان اعتبار تمام داشت سرداری برداشتند
 و همه برگشته و اعتماد میکردند و نگاه با کتر یان جنگ کردند کتر یان را منظم کردند و عرض
 ازین مثل آنست که تا سردار شایسته نبوده باشد فتح و ظفر و نمیدیدند حالا که بر عهده است
 که هیچکس در میان این لشکر بزرگ تر از شما نیست و همه میدانند که در شجاعت و دلادری و
 تدبیر جنگ و شکستن مخالفان کسی مثل شما نیست حالا شما را متوجه این کار میاید شد
 و نوعی میاید کرد که باعث سرخروئی ما شود و این همه مردمان که از اطراف عالم محبت امداد
 آمده اند همه چشم بر شما دارند بر شما لازم است که نوعی سازید که ما در میان اهل عالم سرخروئی
 مشهور شویم و این مردمان همه از توجه شما بر دشمنان مظفر و منصور شوند چنانچه در آسان
 آفتاب سردار همه که اکب است شما هم در میان ما همان طور سردار و بزرگ اید و پشت
 این همه لشکر شما اگر مستمالا التفات فرموده سردار و پیش رو این لشکر میاید بود اما همه
 به دلگرمی در پیش سر شما شمشیر میزدند با شیم تا زمانی که داد خود از مخالفان نه ستانیم
 بهیکم تپا که گفت که تو این رهت میگوئی اما تو هم میدانی که نسبت من بسیار با تو

که حالا بقصد جان ایشان کمر بسته ام برابرست اما چون من حالا در میان لشکر شما میباشم
قبولی کردم که درین جنگ آنچه از دست من برآید خود را معاف ندارم اما شما میگویید
که میان لشکر پانژوان هیچکس باشد که در برابر من درآید یا من جنگ میتوانم کرد ولی
ارجن در میان ایشان کسی هست که در فنون سپاهگیری و دلاوری بی نظیرست و
از محاربه و اندر چیزها آموخته است که غیر او کسی دیگر آنها را نمیداند و قابل آنست که
در برابر من درآید و جنگ تواند کرد اما یقین میدانم که او ادب مرا رعایت کرده در
برابر من نخواهد آمد مگر آنکه که او را ضرورت شود چون بحسب ضرورت در برابر من درآید
او بمن رعایت کرده اول او چیزی بر من نخواهد انداخت و من هم چون او فرزند
من است از شفقت که بزرگان را بر خردان و فرزندان میباشند اول نخواهم بر او سلاح
انداخت پس جنگ میان ما و او مشکل دست دهد اما دیگر هر کس که بوده باشد من با
جنگ خواهم کرد و توفیق به گویان امید است که هر کس که در برابر من درآید بر او غالب می
آید یک چیز است که کرن با من دعوی برابری بلکه زیادتی دارد اگر که این جنگ کند من
نخواهم کرد کرن چون این سخن بشنید گفت که من پیشتر ازین هم گفته ام که تا به یکم تپا
کشته نشود او جنگ میکرد و باشد من نه سلاح خواهم پوشیده و نه جنگ خواهم کرد و بله
و قتی که به یکم تپا را اگر قضا رو بدید من برابر ارجن خواهم آمد با و جنگ خواهم کرد تا
به بنیم که خدای تعالی که اظفر و نصرت کرامت فرماید چون این سخنان گذشت آن گاه
در جود من از به یکم تپا به التماس نمود که شما عنایت فرموده بر سر تخت بنشینید ما همه
در خدمت دست بردست نماده بایستیم تا همه بدانند که سردار لشکر شما میاید دیگران
هم از به یکم تپا به التماس کردند به یکم تپا به نجاست و فعل کرد و لباس با و شاهی
در بر کوه خشید با بر خود مال با نگاه چتر شاهی بر سر داشته او را بمجلس آوردند و همه را
بر تخت شاهی نشانزد و در پیش او دست بته بخدمت او ایستادند و نقاره با و شاد با
بنام او بخوارش در آوردند چون این خبر به پانژوان رسید که در لشکر کوروان به یکم تپا
را همه بسرداری برداشتن و پیشروی لشکر او را مقرر شد همه ایشان بغایت هراسان

گشتند راجه جدمشتر تمام نزرگان و راجه‌داران که در لشکر او بودند و برادران و خیمه‌داران
و گفت که کوروان سرداری لشکر خود را به بهیکم تپامه دادند و بهیکم تپامه را خوب شناسید
اگر حال ایشان بر سر ما بیایند کار ما بسیار مشکل خواهد شد پس ما را فکر کار خود باید کرد و کسی را
در برابر او تعیین باید نمود که اگر ایشان ستوجه جنگ ما شوند ما هم مهیا باشیم پس ایشان هم
با اتفاق هم درشت و من سپه راجه در وید را بسرداری و پیشروی لشکر برداشتند چنانچه
بهیکم را کوروان بر تخت نشاندند و رایات و علم داده و خود دست بست پیش او ایستادند
پانڈوان نیز درشت و من را بر تخت نشاندند و رایات و علم داده و طوع ابر سر او بر پا کردند
و مظهر خدمت او شدند و در همین اثنا بلهبد رازدوار کا با اگر و و سپه کرشن جو پیر پیر نام
و دیگر خویشان رسیدند همه پانڈوان و اهل مجلس به تعظیم او برخاستند و یکدیگر را
کنار گرفتند و اخبار و چگونگی حالات پرسیدند بلهبد راجه جانب کرشن وید و متوجه اهل
مجلس شده گفت که این هر دو قبیله که مقابل شده است علامت بهیودیت خلوت
بسیار از جانبین تلفت خواهد شد بلکه ازین طرح و وضع کوروان نسل جادوان هم
منقطع شده می بینیم اما چه توان کرد که آنچه اراده خداوند است آنرا هیچکس و هیچ چیز
دفع نمیکند من چند مرتبه با کرشن جو گفتم تا ممکن باشد میان این دو قبیله برادران
صلح باید داد و دفته را فرد باید نشانند این صورت نیافت مرا تاب دیدن این حالت
برای عمل کردن به تیر تها میر و م شمارا و کار شمارا بخدا می سپارم چون بهیم و در خورد
هر دو شاگرد من اند و حکم فرزند دارند دل من گواهی نمیدهد که ایشان را با یکدیگر کشتن
همراه باشم بلهبد را این گفت و کرشن جو و پانڈوان را وداع کرد و جانب پرباس که
که کناره آب سرستی واقع شده و گورخانه پدران او بود و روان شد و بزاران راجه
کنزن پور رکی نام که خسر پوره کرشن جو بود با یک جو پهنی لشکر بد پانڈوان رسید
جدمشتر تعظیم چنانچه باید بجا آورد و جای خوب و منزل پاکیزه برای او تعیین نمود
و مهاذاری او بطریق مناسب کرد و بعد از فراغ مهمانی او را در مجلس طلب داشت
رکی در آن جمع بیابانگ بلند خطاب با رجن کرد و گفت که من چندین راه را با این

لشکر چار برای مرد تو آمده ام ز نهاده نهار ترس را بخاطر خود راه ندی و کسی که محمود
و مردگار مثل من بوده باشد. او چرا از دیگران ملاحظه کند و قوت و در من برتر است
که اندر هم از من میترسد و از درون چایج و کربا چایج و بهیکم و کرن و غیر هم هر که کوچک
کودان بیاد من مستعدم که آنها را بهریت بدیم اما شما عهد کنید که چون ولایت
کودان را متصرف شوید مرا هم حصه بدیدیدار چون دیگر که کمی بخود کرشن جیو
و جدی شط و برادان و دیگر مرا این طور فضولی کرده بسیار در هم شد و گفت آری
زمانی که مرا با کندیر بان و دیوان و مردان جنگ افتاده و بر آنها غالبیم همه بدو
بود این چه سخن بیوده است که میگوئی خود را باید شناخت و پا از اندازه بیرون نهد
کسی که آن زمان و حالا بدو و محتاج غیر از خدای تعالی نیست اما چه باشد که جنگ
بدست یاری و مردگار می خواهم کرد آمدن تو اینجا بسیار خوب و لاف مردانگی زدن و مار
ترسیده خیال کردن بسیار بد حالا بتو هیچ رجوعی ندارم اگر میاشی و اگر میروی اختیار می
رکمی ازین سخن رنجیده تقارن کوچ بخواست و بجانب در وجود من روان شد و با آن و
در وجود من هم اول تعلیم بر وجه احسن بجا آورد و خوشحالی نمود چون آنجا هم سنگی ظاهر
ساخت مثل مقداتی که با رجن گفته بود و در وجود من نیز گفت در وجود من دانست که او
فوق و دزدنی است بطریق غده خواهی بار کمی گفت که اگر چه تو سپر راجه بزرگی و با کرشن جیو
نسبت خویشی داری بدو اما آدمی آمارا با چو متولی یاری کردن نشاید هیچ احتیاج بتو
و لشکر تو نداریم هر جا که خاطرت بخواد برو و از اینجا رنجیده به منزل خود رفت آدمیم بر سر قصه
چون هر دو لشکر با هم مقابل شدند روزی در دست ما پورده تر اشت با سنج گفت که من دیگر
بندگان هر چند خواستیم که جنگ به طرف شوند و از آن روزی که می رسیدیم پیش آمد
تو از قیاس و قرینه و طرح و وضع چمی بینی و هیچ میدانی که عاقبت کار چه اینجا منجی گفت
که کسی را در نیک و بد و غلی نیست هر یکی و بدی که پیش آید بسبب عمل این کس است پس
که بدگویی و بداندیشی را شعار خود سازد و هر ضایع سازد بآن بدی گرفتاری شود و
جزای خود درین عالم و در آن عالم بنید سپران تو همیشه بدی و کینه با پانزدان دارند

و همه روز عیبهایی ایشان را می‌شمارند می‌تیرسم که مبادا از وال فرزند آن تو رسیده باشد
و بزرگان گفته اند رباعی پیش از طلبی نه هیچکس پیش مباحث + چون مرهم و موم
باش و چون پیش مباحث + خواهی که بتوز هیچکس به نرسد + بدگوی و بدآموز و بدایش
مباحث + چون نفع و ضرر بدست کسی نیست این همه فکر و اندیشه بر پا باید کرد و حالا
رضا بقضا باید داد و غنظ باید بود تا از عالم غیب چه ظاهر شود چون مرا آنچه در لشکر
پانڈوان و کوروآن میگذرد نمی‌انجمله اطلاعی هست اگر خواهی برای تو خبر ایشان را
گفتم و بر ترا شت گفت مناسب است آنچه گفت از جمله اخبار امر و زره انیست که
در جود مهن و کورن و دو ساسن و شکن در مجلس شلوت نشسته بودند و درین میان
الوک برادر خرد شکن را طلبیدند و با او گفتند که ترا بشکر پانڈوان بویکیلی با نیت
و با ایشان باید گفت که همیشه شما می‌گفتید که بعد از آن که سیزده سال بگذرد میان
و شما جنگ عظیم خواهد شد حالا آن می‌آید و رسیده است می‌باید که وعده بوفارسد و
زودتر با ما جنگ کنید و کالپی را بخود راه ندهید و ایام بحلیه نگذارید و کسانی که حلا و
وطن شده باشند در انواع کلفت و محنت بکشند از ایشان عجب می‌آید که دل ایشان
چگونه نمی‌وزد و در جنگ کردن چراتا خیر میکنند مقصود ازین آنست که پانڈوان و
غیرت شوند و انیقدر بمانند که میان مادرشاکار جنگ تمام میشود پس به بنیم که سخت
که ایاموری میکند ملک را که وارث میشود این سخنان را کوروآن بالوک گفتند و
او را بجانب پانڈوان فرستادند بعد از آنکه بالوک آنجا رسید پانڈوان اگر ارم او بجا آورد
و اخبار غریبان خود پرسیدند او گفت کوروآن بشما پیامی فرستاده اند و گفته که از دست
شما ملکه رفته و محنتی که در مدت سیزده سال کشیده اید و امانتی که بدو پیچی رسیده همه
اینهارا بخاطر رسانیده و غیرت و زور دیده زودتر آماده جنگ شوید اینجا آمده و رنگ
بنجاره با نپشته اید در خانه کتری که فرزند پیدا میشود از برای همین است و آن روز
حالا پیش آمده چون حکومت و سلطنت شما را ما بزرگ گرفته ایم عجب است که شما هیچ
غیرت ندارید و روز بروز در جنگ آخر می‌اندازید این صورت از دل خود محو سازید

که بی جنگ ملک را از ما تو انید گرفت بعد از آنکه جنگ کرده ما شمار می کشم یا شما مارا
 آن زمان ولایت پاک و صاف میگردد و دیگر دیریه میشود و در وجود من گفته که از جانب
 من بان کدسه جابل پرخوار یعنی بهیم گوی که تو همیشه در مجلس تیز تر بجانب مردم میگرد
 و خشکین میشدی این زمان آن غیرت کجاست که بجنگ نمی آئی و تو که دایم قشنه
 خون و دوساسن بودی حالا دوساسن هم آمده است بهیم که از دست تو چپ می برآید این
 همه دعوی مردانگی شما تا آن زمان است که بهیم را ندیده آید بعد از آن معلوم خواهد
 و می شنوم که ارجن را همیشه داعیه سرخه زدن با درونا چایج است ازین خبر نمیدان
 که او علم تر اندازی و نیزه بازی از درونا چایج آموخته او را چگونه میتوان مغلوب ساخت
 آری اگر این واقع باشد که کوه سمیه با خاک برابر شود و زمین زیر و بالا گردد و باد آید
 توان آورد آن زمان ممکن است که ارجن در و نه چایج را بدست آورد و چون شرط محال
 مشروطه که موقوف بر محال است نیز محال باشد و در قبیلکه ما در و نا چایج و بهیم که تمامه
 انجمنان شهرت یافته اند که در مطالبه ایشان هر کس که بجنگ می آید خواهد آدمی باشد خواه
 فیصل او زنده بدر نزد هر چند شهابه ابران و خوشیان ما اید و در میان ما فشو و نا یافته اید
 اما هنوز قدر و قیمت و زور و قوت مانده اینید و در نظر شما این بهادران جنگی و دلیران
 نامی هیچ نمی نمایند و این بهان میبازند که غوک در دریا میباشند و از قعر دریا خبر ندارد
 و اگر چه ارجن حمایت کرشن جوید و اردو تکیه بر کمافی کرده که به بلندی درخت تارست
 اما یافتن ملک بقوت طالع است و بزور را نه شما حاکم و متصرف ولایت نمیتوانید شد
 و این همه که بزور کمان ارجن و گوز بهیم می نازید روزیکه اقرار بلامی ما کرده اید آن کمان
 و آن گوز چه شده بود اگر چون کرشن هزار و چون ارجن ده هزار باشند برابری مانعیتند
 کرد و حرف مانعیتوانند شد ازین سخنان الوک پانڈوان چنان در غضب شدند که فریاد
 بران نباشد بهیم نگاه بجانب کرشن جوید کرد و مردم خود گفت جانی که کرشن جویشته باشد
 مرا نمیرسد که فضولی کنم و الا میدانم که جواب این مردک چه باید داد آنگاه کرشن باکر گفت
 که شما این همه لاف چرا میزنید جانی که من بوده باشم این نوع سخنان بچایم میکنید و بهیم

که نبرد دولت راجه جده بیشتر و بزرگتر همان کمان ارجن که شما در نظری آرید چه بر جان شما و لشکر شما خواهم کرد و چنان که آتش کا و خشک را میسوزد من هم افشار را متعالی تمام کنم شما را همان طور خواهم سوخت و من که بر بهل ارجن سوار باشم در جود من را بگو اگر تو آسمان روی یا بروی هوا یا بر زمین هفتم روی مرا آنجا خواهی یافت که بهل ارجن را بر سر تو آورده باشم و اینکه شما بجنده گفته فرستادید که چون روشاسن را بهیم گفته بود خون میخورم حالا به بهیم که چون خواهد خورد من چنان میدانم که بهیم خون او خورده است چرا که درین معامله چند روز معدوم مانده که بهیم خون او را خواهد خورد و جده بیشتر و ارجن و بهیم و انگلی خود فردا در حضور همه ظاهر خواهند ساخت اینها مانند شما لا فغانی زنند هر چه خواهد بود و معرکه بشما خواهد نمود پس ارجن بالوک گفت که مرد آنست که هر چه گوید از خود بگوید آنکه بروی و گیران لاف میزده باشد در جود من را بگو که اگر مردی بیدان بیاتان همه بدانند نه اینکه مرد انگلی بهیکم تپامه و در و نه چارج لاف میزده باشد اگر او مردی بود از خود میگفت معلوم شد که او زن بهیکم و در و نه چارج است که بزرگ ایشان می نازد و بگو اگر تو مردی بیدان بیاتان همه بدانند که تو مرد بوده و خود را بیازمای و اگر در و نه چارج و بهیکم تپامه را بیدان میفرستی پس تو چادر بر سر بگیر و در میان زنان میباش بهیکم تپامه بجای بیا و صاحب ما و شماست و در و نه چارج استا و است مایع بروی ایشان نیکشیم مگر آنکه اول ایشان ما را بزنند اما ترا خود میزنم خود بیدان بیاتان مرد انگلی ما را مشاهده نمایی و این مردان در میان لشکر شماست من خوشحالم چرا که او شوم است و در هر لشکری که بوده باشد آن لشکر هرگز روی فتح و نصرت نه بیند این سخنان را که شنیدی برو و تمام را بذر جود من بگو بالوک بازگشت در جود من و کرن و شکن و دو ساسن یکجا در خلوت نشستند و بالوک رطلبیدید و تمام آنچه گفته بود و جواب شنیده به تفصیل با ایشان بازگفت و دیگر گفت که با ندون گفته اند که ما یقین میدانیم که بهیکم تپامه و در و نه چارج و کرن درین جنگ کشته خواهند شد و چون ایشان کشته شدند در از میان لشکر شما بدر رفتند دیگر شما هم کشته شده اید و اثری از شما نخواهد ماند کرن گفت که این همه سخنان گفتن و جواب شنیدن هیچ حاصل ندارد و

کار میان ما و ایشان از این و آن گذشته است سخن در جنگ و مقدمات آن میباید
و تقییدان را تعیین میباید کرد که بگوید لشکر کجاست و بفرماید که تا مردمان استعداد جنگ
کنند در جود من گفت راست میگوئی پس کسان خود را طلب کرد و بفرمود تا طیاره
چنانچه هرگاه آواز طبل جنگ بر آید همه سوار شده بجای خود قرار کنند چون الکواکب
پانژوان بدر آمد راجه جیدر گفت که حالا جنگ نزدیک آمد فوجها را میباید جابجا
کرد و هر جایی را تابع سرداری میباید کرد و مقرر نمودند که در هر شش و من برابر و در فوج
میکرده باشد چرا که منجمان خبر داده بودند که در هر شش و من در روز چاه را خواهد گشت و
گفتند که راجه جیدر بشیر باشل جنگ کند و نکل با اسوتها ما و بهیم با و در جود من جنگ نماید
و از جن با کرن مقابل گردد و سانگ با برادرش کرت بر ما مقابل نماید و قرار چنان کردند که
با جیدر تخته و همان جنگ کند و با پسر کرن که بر کتیت نام دارد و با بهمن مقابل شود
و اگر در لشکر ایشان بهیکم تپامه و در فوج چاه هستند در لشکر اسکندری و در هر شش
در مقابل ایشان هستند و سدیو با لشکر جنگ کند و ان فوج را پانژوان مقرر کردند
از آن شجبه بدست تراشت گفت که در آن وقت که بهیکم را سردار لشکر کردند بهیکم تپامه با
در جود من گفت که شما همه مرا سردار و پیشرو لشکر عظیم گردید و همه مرا بقوت و شجاعت
میدانید اما من با هر کس جنگ نخواهم کرد با کسانیکه لائق آن باشند که در برابر من آیند
جنگ میکنم و با هر بی سربازی مقابل نخواهم شد در جود من گفت که شما سایه القات بر سر
انداخته باشید ما را دیگر اصلا ازین جنگ و ازین لشکر که در برابر آمده اند هیچ پروا نیست
شما مختارید هر کس را که لائق دانید با او جنگ کنید و هر کس را که لائق ندانید نکنید هر کس را که
شما بفرمایید و جنگ کند پس در جود من از بهیکم تپامه پرسید میخواستیم که بدانیم که در میان
لشکر کسانیکه در شجاعت و مردانگی و سوارکاری و سرداری مرتبه اعلی دارند که هستند
و چه کسان مرتبه اوسط و ادنی دارند بهیکم گفت از من بشنو که بسیار خوب پرسیدی
در میان شما صد برادر در وادی سواری ارا به و نیز کشتن قود و داسن و پشت و بکرن
و چهرین و دوتسه مرتبه اعلی دارند و دیگر برادر تو مرتبه اوسط دارند و من هیچ نیم

शभगदत्त
शूरिश्रवा

مردمان مرا در مرتبه اعلی می شمارند و کرن و در و نه چایج و کمر پا چایج و سوستها ما و کرت بر بار
 بهنگ دت و شل و بهوئیر و او جیدرت همه این مردم مرتبه اعلی دارند و بعد از این مرتبه او
 دارند و دیگران رتبه ادنی دارند و بعضی داخل هیچ نیستند بعد از آن بهیکم تپامه یا در خود
 گفت که من حالا آن زور و قوت که پیشتر ازین داشتم ندارم و پیر شده ام و آن قوتی که
 در جنگ پیشتر داشتم ندارم و در وقتی که گرد عالم گشتم و همه پادشاهان اطاعت را
 در تحت تصرف خود آوردم حالا آن ندارم اگر آن جوانی و آن زور و آن قوت که
 داشتم حالا با من می بود هزار مرتبه این لشکرها تنها جواب میداد اما حالا در من آن
 زور و قوت نمانده و شمارا محافظت من باید کرد و این کاری که بر سر تو افتاده کم کاری
 نیست ترا بسیار هوشیاری باید بود در وقت العمر بچنین در طه گرفتار نشد و اگر درین مرحله
 جان بری و گیر و بچکس با تو برابری نخواهد کرد اگر مصورت و گیر رود و هر پس و گیر تمام جامه
 شما خراب خواهد شد و دولت از خافوده شما بدخواهد رفت پس ترا بهتر ازین کار با
 این مردم باید پرداخت در خود من از بهیکم تپامه پرسید که حالا مرا خبر ده که میان پانژوان
 چه کسان در شجاعت و سوار کاری و مردانگی مرتبه اعلی دارند و اوسط کدام بهیکم گفت
 که جدش و ارجمن و بهیم پنج سپر در ویدی و اهرمن و سنانک و راجه برات و در ویدی و
 وهرشت و من و سکندی و وهرشت کیت و پیر ششپا و یکی هر پنج برادران و چکیت
 سینا بن و راجه سورت و بیا گهرت و چند رسین راجهای مالوه اینها سوار
 کاری و اعلی اند و در وادی راندن ارا به بی نظیر و نکل و سدیو و خالوی بهیم
 پیرجیت و کنت بهوج و گمشوت کچ پیر بهیم اینها اوسط و سحر مارتبه ادنی دار
 چنانچه کرن در میان شما در وادی عرابه ادنی است بعد از آن بهیکم گفت جامع
 که در جنگ شتاب و درنگ مشهورند از جانبین من پیش شما شمرم باقی مهت عاری
 تا گرد نهاد و فتح آسمانی است تا گرد روی نماید و هر که رام را از شما به خنیم خود مقابل میباشد
 اما من با سکندی جنگ خواهم کرد چه سکندی حکم ندن دارد و من بواسطه خاطر پدر
 از زن احترام کرده ام چنانچه شما میدانید قرار داد من این نیست که از لشکرا باندن با من شش کس

३ सत्यधिति
४ सेनाविन्दु
५ व्याघ्रदत्त
६ पुरुजित
७ कन्तिभोज
८ गौतमकच

مقابلہ نشتر سے یہ پانڈوان سچ برادر نہیں رہا۔ سے من اندر سکندری دراصل زرت
 ورنہ چکونہ جنگ کتم درجود میں گفت شامرتبہ اول گفتہ بودید کہ ہر کس میں ویر
 خواہد شد من البتہ باد جنگ خواہم کہ حالاً میفرماید کہ از سچ برادران پانڈوان سکندری
 جنگ نخواہم کرد و با دیگران مقابل خواہم شد ازین سخن دشمن مشین اختلاف بسیار
 دانیکہ گفت کہ سکندری در اصل زن ست این چہ طور است بیان بکنید تا خاطر نشان
 شود و ہمیکہ تمامہ گفت کہ پدر من را بہ سنشن چون از عالم رفت بغیر از من پدر مارا و دیگر
 دیگر بودند یکی چترانگد و دوم پچر سچ پس چترانگد را بجای پدر سلطنت برداشتہ چہ کہ پدر
 من گفتہ بود ہر کس را کہ ہمیکہ تمامہ بخوار سلطنت بردارد گندہ پان بعد از یک سال او
 در شکار گاہ کشتند بعد از او من باد شامی بہ پچر سچ را دم بعد از متی مرا بخاطر رسید کہ او
 کشتار ساقم در شخص فی کہ لائق او باشد شدم شنیدم کہ راجہ بنارس بہ دختر صاحب
 دارد منخواہ کہ ایشان را بشوہم و ہمدراہی دیگر خواستگاری ایشان در بنارس جمع
 شدہ اند من تنہا برار بہ سوار شدہ آنجا رفتم و آن ہر سہ دختران را کہ یکی انڈا و دیگری
 انیکا و سومی انیکالکا نام داشتند وہم ہر سہ در کمال حسن و جمال و عجب و دلال ہونہ
 من ہر سہ دختر را برار بہ خود سوار ساختہ روان شدم و باد از بلند گفتم کہ من ہر سہ را
 سستہ ہمیکہ تمامہ نام دارم و این ہر سہ دختران را بذور خود میبم ہر کس کہ با من دعوی
 برابری داشتہ باشد بیاید و این دختران را از پیش من خلاص بکند تمام را جہا کہ در انجا
 جمع شدہ بودند با ہم گفتند کہ ما این شرم را کجا بچیم کہ یک کس تنہا بیاید و این دختران را از
 پیش ما ہمہ بزور بر دیش ہمہ با اتفاق آمدند و اطراف من فرو گرفتند و با من جنگ آغاز کردند
 آن مردم بسیار بودند و چندان فیل و اسباب محاربہ مہراہ داشتند کہ شرح آن نتوان د
 من توکل بر بھکوان کردہ با آن مردم و فیلان تنہا جنگ در آدم و من بہ تیری کی ازان
 ناماران را با فیل بزحاک می انداختم و بھکوان مرا بر ہمہ آن مردان ظفر اندانی فرمودہ و ہمہ
 ایشان را منہم ساختم و من بخت و فیروزی بہ ہمتنا پور مراجعت نمودم و تمام قصہ را
 بچوہن گندہ کہ زن پدر من بود و من او را بخت پدر خود خواستہ بودم رسانیدم و

۱. پانڈوان

۲. چترانگد

۳. پچر سچ

۴. انیکا

۵. انیکا

۶. انیکا

۷. انیکا

۸. یوجن

۹. گندہ

گفتم که همین توجہ شما بھکوان مرا بدان قدر مردم نفع و ظفر ازانی داشت و این سخن را
 راجحیت بیشتر آورده ام ما در من مرا بسیار نوازش نموده و ساعت خویش کرده و بر من
 را حاضر کردم که ہر سہ خواہر را برادر خود عقد نامیم دختر کلان کہ ابنا نام داشت و
 در حضور ما در من پیش من آمد و گفت کہ تو پسر پادشاہ بزرگ ہستی و حالا بیچ کس در
 دنیا با تو برابری نمیتواند کرد من یک سخن تو میگویم کہ پدرم مرا نامزد راجہ شال کرده بود
 و شال ہم بحبت خواستگاری من پیغام فرستاده بود حالا تو مرا بدگیری عقد کن و
 من یک شوہر دارم و بزدنی و شوہر روانیت با در خود گفتم کہ تومی شنوی آن
 دختر چه میگوید چون گفت کہ با گفت کہ دو خواہر او پسر مرا بس است این را بگذارتا
 بخانہ شوہر خود برو و من بر بھنان را طلبیدم و او را با جمعی مردم اعتمادی پیش سال
 فرستادم و دختر تمام احوال خود را بشال گفت شال جواب داد وقتی کہ مرد بیکانہ ترا بخانہ
 خود برده باشد من برگزنی خواہم ہر جا کہ میخواہستی باشی برو کہ در ذات مازنی را کہ
 روی مردم بیکانہ را دیدہ باشد نگاہ نمیدارند ابنا گفت بھیکم آن کس نیست کہ بجانب
 نظر خسانت کند و او مرا بحبت برادر خود برده بود چون من نام ترا بروم او مرا پیش تو
 فرستادہ است و حالا ما را بطریق دیگر کہ نیز کان نگاہدار کہ من غیر از خانہ تو بجائی
 دیگر نمیروم شال گفت این زنہار سخا ہر شد من ترا کہ چشم مرد بیکانہ بر تو افتادہ باشد
 نگاہ دارم دختر گفت اگر تو مرا نمیخواہی من خود را خواہم گشت و خواہم سوخت شال گفت
 تو دانی خواہی میر خواہی بان من برگزنی ترا در خانہ خود خواہم داشت و بفرمود تا او را از
 شہر بدر کردند وقتی کہ دختر گریان از خانہ شال بدر رفت شال گفت من ترا نکاہ میکنم
 از بھیکم میترسم دختر چون از پیش شال بدر آمد و روان شد و بر بخت خود توجہ میکرد و
 مرا دشنام میداد کہ این بلا مرا بحبت او پیش آمد آخر ترک دنیا کردہ جائی کہ رکبیشان
 بودند رفت و با ایشان گفت مرا کہ این حالت پیش آمدہ از شوہی بھیکم تمام است
 و مرا دشنام میداد حالا چہ کنم کہ انتقام خود را از تو بگیرم و در پیش ایشان گریہ فرمای
 میکرد و ایشان گفتند کہ ما باین گوشہ آمدہ بکنارہ صحرا امتاعت کردہ ایم و ما را با کسی

عداوتی نمیداشت که ما انتقام ترا از کسی با تو بدی کرده بگیرم دختر گفت پس مرا بگوئید
تا من هم در خدمت شما بندگی خدای تعالی میکنم و با شما و بچه نفع عبادت و بندگی
نمایم ایشان با او گفتند که بیا تا ترا بخدمت پدرت بفرستیم تو گناهی نکرده که پدرت ترا
نگاه ندارد اگر ایشان سخن مرا نشنوند من دعای بد کنم او قبول نکرد و گفت حالا
بغیر خدمت بندگی خدای تعالی هیچ نخواهم کرد بچه رو بخانه پدر یا بجای دیگر بروم من
را از دنیا و اهل دنیا گذرانیده ام ایشان چون جدا او را دیدند بر و رحم کردند و میا
ر که ایشان هوتربا من نام راجه بود که ترک دنیا کرده عبادت مشغول گشته بود دختر این
هوتربا من مادرانیا بود که پدرش در ایام حکومت خود او را براجه بنارس داده بودند
هوتربا من بغیره خود را بشناخت و او را در کنار گرفت و گفت تو غصه مخور و پیش من
بوده باش که من علاج کار تو کنم دختر چون جد خود را بشناخت بسیار خوشحال شد و با او
قرار گرفت بعد از چند روز هوتربا من بانبا گفت که درین نزدیکی که هست منند نام
پیشرام اینجا میباشد و او او را ستاد مہیکم تپامه است تو پیش پیشرام برو و از او التماس
کن که ترا مہیکم برادر خود عقد نماید چنانچه آن دو خواهر تو در خانه او میباشند تو هم
بوده باشی و اگر مہیکم سخن پیشرام نشنود او او را بکشد و دعای مرا نیز به پیشرام برسان
او چون نام مرا بشنود علاج کار تو خواهد کرد درین نزدیکی از شاگردان پیشرام اگر کسی
نام اینجا آمد مہیکم را تعظیم و سجا آوردند هوتربا من گفت که پیشرام را چون میتوان
دیدن او گفت که پیشرام امروزیافرا اینجا می آید بقصد آنیکه بخت عمل بکرمیت میرود
در راه او بدینجاست و اگر کسی برن پرسید که شما مردان فقیر و درویش اید و در میان شما
این زن چه میکند هوتربا من تمام قصه او را گفت و گفت این را پیشرام علاج میکند
با این را بشال میدهند یا به مہیکم و هر کدام که سخن او را قبول نکنند او ایشان را امتیاز گشت
روزی که پیشرام اینجا آمد بصورت سنایان موبای شولیده و رختهای زنانه پوشیده بود و
دکمان در دست گرفته و سناسی بسیار همراه او بودند چون زاهدان و رکه ایشان او را دیدند
همه برخاسته دست بردست نهاده رو بروی او ایستاده شدند بعد از خط پیشرام گفت تا

होत्रवाहन

अकृतवृणा

پرسش کنند و بترابین آن دختر را پیش آورده در پای پرشرام انداخت و قصه او را تمام
پرسش کردم گفت پرسش کردم گفت دختر من است من قبول کردم که او را برادرش برسانم دختر
گفت چون مراسم فراز کرده اید و دختر گفته اید حالا من در دریای غم گرفتار شده ام
امید از کرم شما دارم که دست مرا گرفته ازین دریا بدر آورید چون من بجهت بهیستم تنیاس
با این غم گرفتارم شما او را بکشید چنانچه ایند برتر است راکشت پرسش کردم گفت اگر او سخن مرا
قبول کند و تراب برادر خود بدید بهتر و اگر نکند آن زمان او را میکشم من چنان میکنم که
بهیستم بیای تو افتد و تراب برادر تو برساند پرسش کردم بر منی را طلب کرد و نزد من فرستاد
و گفت که بگریه میروم همراه من بیا بعد از سه روز من با جمیع دشمن خود و برادر
باوریدیم و یک ماده گاوی با دستاد خود پیشکش کردم و هر نیازی که بر دم پرسش
آن را قبول نکرد و گفت تو خوب نکردی که دختر را به بنارس انبارا بزور از خانه
پدرش کشیده آوردی و بعد از آن او را سر دادی او را ازین رهگذر تشویش
بسیار رسیده نه شال او را قبول کرده نه بجان پدرش روی رفتن مانند این مالی بود
که برای خود حاصل کردی حالا برای خاطر من این دختر را بجانم ببر و بشویری بده که جواب
و در همه هنر با آراسته گفتم که من برای برادر خود آورده بودم در وقت گنجاندن او خود
که مرادشال نامزد کرده اند بکنای آن او را پیش شال فرستادم حالا چون ردو باشد زنی که
نامزد دیگری باشد او را باز بجانم ببرم و بشویری بدهم پرسش کردم چون مبالغه بسیار کرد
مرادشال من گفتم خبری را که من قرار داده باشم این نیست که بواسطه غم کسی ترا
تغییر بدهم در سر آن هر چه شود گو بشویر پرسش کردم گفت اگر سخن مرا قبول نخواهی کرد من ترا
با همه مردم تومی کشم من طریق عجز و زاری پیش گرفتم و هر چند خواستم که دل او را با
نرم گردانم نمانده نگردد چون او را بسیار خشکبین یافتیم گفتم من حق شاگردی تو
بجامی آرم و آزار ترا روا نمیدارم مرا ازین امر معاف دار این هرگز نخواهد شد که من
با برادر خود این دختر را بخوام هر چند تو استاد منی اما بسیار تکلیف میدهی اطاعت تو
بر من لازم نخواهد شد و اگر تو بناحق دست بکشتن من بر میداری من هم برای دفع ضرر

از خود آنچه میتوانم با تو میکنم در منصورت معاتب و معاتب نخواهم شد چون بسیار میل
 جنگ داری بنام دیرین میدان با یکدیگر جنگ بکنیم چنانچه تو بسیار کتران او که کسیت
 کشته و نام پدران خود برآورده امید است که من ترا بکشم و چراغ بزرگان خود را روشن بکنم
 پرشرا مگفت ترا چه حدست که نام جنگ بحضور من بزرگان بری که من در همین کسیت
 بیت و یک مرتبه با کتران جنگ کرده ام و ایشان را بعالم عدم فرستادم و از خون ایشان
 جوهری روان ساختم نام این تالهای کسیت را از خون کتران پر کرده ام تو پیش من چه
 وجود داشته باشی من گفتم آری این سخن راست است اما این جنگهای تو با کتران و
 غالب شدن بر ایشان زمانی بود که من متولد نشده بودم حالا که من وجود آورده ام بکنم
 که چطور بر من غالب می آئی باز پرسام گفتم فدا معلوم خواهد شد که من ترا چنان
 به تیر و شمشیر زخمی که زانغ و گرگس از تو بهره مند شوند و گوشت و پوست از استخوان تو
 شغالان زده زده جابجا برند و در تو گنگا این حالت را به بنید و زار زار بر حال تو بگذرد
 من گفتم بسیار خوب هر چه رضای تو باشد بجان و دل قبول دارم اما من حالا میرم
 و مادر را وداع کرده می آیم بعد از آن با تو جنگ خواهیم کرد برین قرار تفطیم او بجا آورده بر
 جنگ روزی معین نموده به هستانا پور برگشته آمدیم و از ما در رخصت حاصل کردیم و خیرات
 و انعام نفقرا دادیم در ساعت خوب متوجه جنگ او شده بکسیت رسیدم حاصل آنکه
 لباس و اسب من همه سفید بود و لوای سفید به سر داشتم و جنگ پرسام ایام پیرام
 از روی مهربانی بمن گفت ای فرزند جنگ کردن تو مناسب نیست چرا گفته من قبول نمیکنی
 خود را در معرض تلف می اندازی گفتم چنانچه تو میگوئی مادر من هم در وقت وداع مرا
 نصیحت کرده و از تو ترسانیده بود اما بر کتران این عیب است که برای حرب کسی
 بطلبد او عذر بسیار دهنده که کتری باشم این عذر را بر خود چون روا دارم کشته شدن را
 شرف خود میدانم پس این مقدمات تمام شد من باز پرسام گفتم که من ارا به سوارم تو
 پیاده میان پاوه سوار جنگ کردن از اقصاف دورست از برای خود هم ارا به بهرسان
 و سلاح حرب بپوش او گفت عیب نیست من برهنم از دنیا و ما فیها گذشته همین زمان

مراجبای ارا به است و جوشن علم و زهد و پیرنگاری در بر من بس است پس من از ارا به
 فرود آمدم و تیر کمان را بتعلیم بخش او نهادم و گفتم که چون شاگرد توام اولاد ستوی
 از تو میخواهم تا برستی با تو جنگ کنم پیشتر ام گفتم اگر ترا اذن هم در حق خود عا کنم پس
 تو بر من عفرمی یا بی این از عقل و درست که کسی بدشمن خود تقاول نیک کند از او
 خشنود باشد من گفتم چون شما اذن نمیدید من هم جنگ نمیکنم او بعد از مبالغه بسیار
 گفت خشنودی من آنست که با من جنگ کنی اما به شرط راستی و
 در وقتیکه مرا غفلت و بهیوشی دست دهد در آن زمان ضرب نه انداز می فریب نمیکنی
 من گفتم که تعلیم علم و زهد شما بحال خود است و مرا در آن مرتبه با شما هیچ نسبت نیست
 ازین سبب شما تیر نمی اندازم اما باعتبار اینکه شما دعوی بهادری و قوت و
 مردانگی دارید و درین نسبت شما شرک دارم این اعتبار را منظور داشته
 میکنم شما هم کمان را حالا بگیرید درین گفتگو بودیم که پیشتر ام چایک دستی کرده
 تیر بر من انداخت من در همان حالت شست کشادم و تیر او را در هوا باز داشتم
 به تیر دیگری گوشه کمان او را شکستم و چله را بریدم و او را بیای به تیر بل میزدم تا آنکه
 شش صد تیر یک شست انداختم و اکثری بدو رسید و از تیر باران من چنان شد
 گویا که پر بر آورده پرواز خواهد کرد و بدن پر سر ام از بسکه خون آلوده شد چنان
 مینمود گویی درخت پله است که گل کرده و آن گل گویا گل فتح بود بعد از آن پیشتر ام
 در غیرت شده کمان دیگری را چله کرد و تیر بسیار بمن انداخت و مرا فرصت نمیداد
 تا آنکه آن روز تمام در جنگ گذشت چون شام شد هر دو بمنازل خود رفتیم و بکشدن
 تیر با از خود و اسبان خود و به بستن زخمها مشغول بودم و صبح رو در رو معرکه کردیم
 شدم و جنگ میکردم آن روز من تیر بل می آتش بار که عبارت از افسون است
 می انداختم پیشتر ام افسونها خواند که در هر یک تیر باران بود و آن آتش تیر بل می
 به تیر بل می آید از خود فرو نشاند همین طوره تا مدتی رو در رو میکردیم نه او بر من دست
 غلبه کردند من بروی درین اثنا به سر ام تیری کاری بر سینه من چنان زد که

که بهوش افتادم درین حالت همراهیان پرشرام و آن دختر راجه بنار من شتافتند و گفتند که خوب شد بهیکم زخمی شد و پرشرام غالب آمد چون بهوش آمدم از روی غضب و انتقام تیری محکم بر سینه پرشرام زدم که از پا درآمد خیال کردم که کار او تمام شد او بهوشیار شد و با من باز جنگ پیوست و بر من چنین ضربتی رسانید که ضحک کردم چنانچه روزی بدین روشنائی و جهانی بدین فراخی و چشم من تیره و تنگ می نمود و این همه عیش و عشرت که در مدت عمر کرده بودم مرا خوابی و خیالی نمود و ازین عالم بعالم دیگر آمیدم تا بست دشت روز در میان من و او بهین طور جنگ بود تا آنکه بخاطر من رسید که امروز پرشرام را به تیری بزنم که مجبور انداختن غنیم را در خواب آورد این افسون را بزبان هندی پرشوامین میگویند تا شیرش نیست که اگر خواهند غنیم را بنور این تیر دست و پا بر می بندند و اگر خواهند سرش از تن جدا میسازند و از هیچ خبر نمیشد چون این اعیه بخاطر آوردم نار و پیش من حاضر شد و گفت همه دیوتها حاضرند و ترا از انداختن تیر منع میکنند و میگویند که پرشرام استادست عزت و حرمت را نگا بدار من بگفته نار و این تیر را گذاشتم غالباً نار و دیگر دیوتاها در زبان بهوشی من با او گفته باشند که هر چند بهیکم تپا به بصورت او میانست اما بواسطه تهذیب اخلاق بر مرتبه گندهر بان و اندر رسیده مناسب تو نیست که با او جنگ کنی اگر چه تو دانش و بهداری اما او سپهر کتریست از مقام جنگ بگذر پرشرام گفت من بهیمنم مرا نبایستی که دست بسلاح می بردم و بعد از آنکه جنگ در آوردم مناسب نیست که فتح ناکرده تیر و کمان را از دست منم شما اول بهیکم را از جنگ منع بکنید بعد از آن مرا چون بسلاح بگذارید منم بگذارم نار و پیش من آمد من هم مثل این مقدما که به پرشرام گفته بودم گفت بنار و گفتم تا آنکه پرشرام دست از سلاح باز داشت و با من در مقام آشتی شد من هم رفته بیای او افتادم و زبان بجزر خواهی کشاف هم پرشرام تعریف مرا بسیار کرد و گفت مانند تو کتری حالا مگر در خواب خیال تو توان یافت پس یکدیگر را دعا و ثنا گفته و دوا کردیم و بمنازل خود رفتیم و من

چون بخت ما در رسیدم تمام قصه خود را که با پسر ام جنگ کرده بودم بعرض ما در
 جوین گندمار رسانیدم ما در من و همه دیگران از جنگ با پسر ام تعجب بسیار
 کردند و مرا نوازش بسیار نموده و عا با کردند چون بهیسم تپامه پسر ام را در دست
 کرده برفت پسر لم به اینا گفت تو دیدی که من بجهت مهم سازی تو چاک کردم
 و با بهیسم تپامه چه جنگا کردم آبا چکنم که با او بس نیادم چه زخمها خوردم و چه زخمها زدم
 حالا دیگر چه میفرمائی اگر گوی بخت خاطر تو بار دیگر با بهیسم جنگ کنم اینا گفت تو درگاه
 من تقصیر نکردی امید دارم که جزای این نیکی از بنگوان بیایی و آن قدر که قوت تو
 بود و شخص بخت سرانجام مهم من با بهیسم جنگ کردی مرا از بهیسم حشداشت نبود که در راه
 همچو شما آمده جنگ کنی حالا معلوم شد که طالع و بخت من آن بود که در دنیا هیچ چیزی نرسم
 شمارا چه تاوان بوده باشد و من خدمتگاری شما اختیار کردم بهر چه امر فرمائید چنان
 کنم پسر ام گفت که خاطر تو چه میخواهد تا من در اتمام مهم تو دیگر آنقدر که تو با غم سعی نایم
 اگر گوی باز بهیسم جنگ کنم اینا گفت شما بجای خود بروید من همین جا میباشم و آنقدر
 عبادت خدای تعالی میکنم که به بهیسم ظفر دهم و انتقام از او بکشم پسر ام متوجه بگوید مندر
 که مقام او بود شما اینا به نجا ماند و عبادت قادر مطلق مشغول گشت تا خدا او را به بهیسم
 فتح دهد جاسوسان خبر به بهیسم بردند که اینا با پسر ام چه گفت من ازین معامله متفکر شدم
 نه روز طعام میخوردم و نه شبها خواب میکردم نار و دیاس از ان حال من خبر یافتند و
 دهر و پیش من آمدند و با من گفتند که تو چرا این همه اندوه میخوری که هر چه بهار و نقد
 کرده است تبدیل نخواهد یافت و ترا این خورده میدیم که نامرگ نه طلبی موت تو نرسد پس
 چرا غم میخوری من اندکی از ان اندوه بدر آوردم و اینا مدتی در کرکیت عبادت کردند
 بعد از ان کبناره آب چون آمد و تر که غله و دیگر طعامها که اهل دنیا میخورند نمود و بگیا
 قناعت کرد تا دوازده سال باین طریق بسر برد و هر جا تیرتهی یا جایی متبرک میشد
 آنجا میرفت و عبادت میخورد و در شش ماه آخرین دوازده سال ترک خوردن گرفت
 بباد که بدو می رسید زندگانی میکرد و یک روز غسل کرده بود که گنگا بصورت زن بر چمن

پیش او آمد و گفت که تو این همه ریاضت چرا میکنی بهیکم فرزندان من است و من او را
 نراییده ام تو او را کی میتوانی کشت انبا گفت آنچه بهیکم بر من کرده است من است
 از تو خواهم بر داشت جوانی و شوهر نام کار مرا از خواب کرده است تا انتقام خود را از تو کشته سر
 سر این کاری نم بگفته جوی آبی که تو باشی دست از باز نمیدارم گنگا گفت تو مرا
 جوی آبی میگوئی و مرا گنگا میگویند که انا همان فرد آمده ام و در تمام مردم غرت و آب و
 مرا بجای می آرند تو مرا خواهر میداری و سخن مرا نمی شنوی از بهکوان میخواهم که تو آن آب
 شوی که در برشکال زیاده میشده باشی و در غیر برشکال خشک گردی گنگا این سخن گفته
 رفت و انبا همان طور در عبادت مشغول شد خبر عبادت آن عورت بر رکنه ایشان عابدان
 که در تیرتها بودند رسید همه جمع شده پیش او آمده گفتند که این همه رحمت چرا بر خود نهادی
 غرض تو ازین ریاضت و عبادت چیست او گفت مرا با کسی کاری نیست بهیکم مرا
 باین روز نشانده است و من تا انتقام خود را از تو کشته دست ازین کار بر نمیدارم و آن
 وقت مهادیوچی آنجا ظاهر شد و بانبها گفت که تو برو بهیکم از دست تو بقتل خواهد آمد انبا
 گفت شما خود میگویید من عورتی و فقیرم و بهیکم تا پاره مرگ است که همچو پریشام حرف
 اوفش و از اوقات کشت من چه طور او را خواهم کشت مهادیو گفت که تو ازین جهان
 خواهی رفت بعد از آن در خانه راجه کنی که همین دختر خواهی شد و باز تو مرو شده بهیکم
 خواهی کشت مهادیو این سخن گفته غائب شد و انبا بنیم بسیار جمع ساخته آتش عظیمی
 برافروخت پس گفت ای بهکوان من از دست بهیکم خود را در آتش میوزم از گرم
 تو امیدوارم که باز مرا بدینا آوری بصورتی که من بهیکم را بکشم و انتقام آن ظلمی که
 او بر من کرده است از تو بگیرم این بگفت و خود را در آتش سوخت و راجه کنی که
 که در و بدنام داشت در خانه او پسری نداشت را و عبادت سری مہاراج مشغول شد
 از سری جیو در خواست کرده گفت که مہاراج مرا پسری ده که بهیکم را بکشد چرا که من
 با رونه چارج جنگ میکردم او را بکک آمد و مرا از بون ساخت مهادیوچی بران اچ
 ظاهر شدند و گفت که از مہاراج در خواست کرده ام که اول بجانه تو دختر متولد خواهد شد

بعد از آن سری جوی آن دختر را عرض خواهم ساخت تا او بیست و سه مردان
در مصاف در آید و به یکدیگر را بکشد و ما دیوچی این سخن گفته برفتند بعد از آن زن آج
در وید آبتن شد و در شب دختر را بیاورد و در وید باز گفت که با هیچ کس
که فرزند دختر است بگو که فرزند زاییده ام راجه بفرمود تا نقاره را بخواهند و شادمانی
نموده گفت که در خانه من فرزند تولد شده راجه هانی عظمی ساخته زود اسباب بسیار
بر مردمان داد و او را اسکندر نام نهاد چون کلان شد او را بکتاب فرستاد و معلم
بسیار آموخت و هنرهای دیگر از بسیار دیگری فحیره او را تعلیم دادند بعد از آن او را
بدر و نواح سپردند و از او هم بسیار بهر با آموخت چون کلان شد راجه در وید در دل خود
گفت مردم خواهند گفت که این پسر کلان شد از چراکتی زانیکند بر بهمان طلب
داشته پیش راجه دشوارن فرستاد که دختر خود را نامزد کند راجه دشوارن قبول کرد
و دختر را بان پسر راجه در وید که در اصل دختر بود داد و در وید او را بان دختر خود کتخت
ساخته و در کتخت آورد چون شب شد هر دو یکجا خوابیدند و سکندی با و بهیچ گفت چون
صبح شد آن دختر به خدمتکاران خود گفت که پدر من مرا بدختری کتخت ساخته است
وایه بانی که همراه دختر راجه دشوارن آمده بودند خبر بان راجه فرستادند که تو تنگ و
ناموس خود را برباد دادی و طرفه دشمنی بدختر خود کردی که او را بدختری کتخت ساختی
راجه دشوارن چون این خبر شنید بسیار عظمی شد و راجه در وید پیغام فرستاد که
این چه دغلی بود که با من باختی و بگرد و حیل و دختر مرا بدختر خود کتخت کردی هرگز کسی
این کار نگردیده است و نه جانی دیده و شنیده شده کیل راجه دشوارن به کتخت آمده و راجه در وید
در خلوت این پیغام گفت بعد از آن از بان راجه دشوارن گفت که تو کاری کرده
که هم تنگ و ناموس من برباد دادی و هم تنگ خود را حالا مستعد جنگ باش که من بر
سر تو آمدم راجه در وید از این سخنان حیران ماند و بهیچ جواب نیافت که خاطر نشان
و کیل نماید افضل چند حرف ساختگی گفت که هر کس راجه دشوارن این سخن گفته
در رخ گفته است ما از کجا این طور شدیم که بدختر خود و دختر او را کتخت سازیم بهتر

سکندری بشکار رفته است او که بایده من بشمار نمایم تا بداند که او دوست یا زن
 و کیلان دانستند که او تکلف میکند و برای مصلحت دروغ میگوید رفته خبر رفتی
 براج و شارن گفتند راجه و شارن لشکر ببر کنیلا کشید و بحضور امرا و وکلای خود
 گفت که اگر فی الواقع این ادای ناخوش از راجه کنیلا سرزده من عهد کردم که ولایت
 او را زیور گردانم و او را بسته در امان بسیارم تا بهر نوع که خواهند او را بیغرت و
 بیحرمت بسازند و پیش از رسیدن به کنیلا باز ایچی بدو دید فرستاد و گفت من ترا
 اخس ترین مردمان دانسته ام و بی اعتبار را اعتبار کرده ام از زمان آفرینش جهان
 تا این زمان معایم نیست که هیچکس انظار کار می کرده باشد من بهر سر تو رسیدم
 زود تر بیا و با من معرکه آرا شو و جنگ بکن در وید ازین سخنان بسیار ترسید و بزین
 مشورت کرد و گفت که از من این حرکت ناخوش صا در شد و راجه و شارن به نسبت
 تمام جنگ می آید علاجش چیست زن گفت که اگر ترا قوت مقاومت طاعت جنگ
 با او نیست و این طاهر سپاه نماری که سامان داشته باشد در روز جنگ بکار آید چیزی
 بهتر ازین نیست که در کناره دریای گنگ بعبادت مشغول باشی و خیرات و صدقات
 بفقر و مساکین بدهی باشد که بدین وسیله از شر این بلا خلاص یابی چه بغیر از خدمت
 پناهی نمانده سکندری چون دانست که بواسطه من این آفت بپدر میرسد باین قریب
 ملک و مال از خاندان میر و بر خود و فرزند بسیار کرد و شبشب از خانه بدرآمده ترک دنیا
 کرده راه میان بان پیش گرفت و آن طرف دریای گنگ در جائیکه استخوانا کرن نام چینه
 شاگرد کبر بعبادت مشغول بود این دختر نیز آنجا رفت و به صحبت استخوانا کرن چچه
 طریق طاعت پیش گرفت استخوانا چچه دید که چواریج روز است که این دختر هیچ طعامی
 نخورده و پیوسته بعبادت در ریاضت مشغول است بر حال او رحم آورد و گفت که
 مقصود تو ازین ریج کشیدن چیست سکندری قصه زاد اول تا آخر گفت بعد از آن
 اتماس کرد که چون از شرم خلق نتوانستم در میان مردم بود و لشکر عظیمی در ولایت
 آمده میخواهد که سلسله مارا برهنند حالا پناه بشمار آورده ام چنان توجه فرمائید که ملک پرپ

بماند و من هم زنده بمانم عابد گفت خاطر جمع دار این شرط برفت تو که مرا چیزی خیال کردی
 پناه بمن آوردی از مروت و درست که از این جام محروم دنا امید باز گردی غایتش چند روزی
 مرا محنت و ریاضت باید کشید و عشرت را بزعم و حرام باید ساخت و شب بیداری
 با خود قرار داد شاید که مهربوان دعای مرا مستجاب کند و مرا بصورت تو سازد و در صورت
 من اما شرط این است که چو نتوان صورت مبدل شده بصورت مردی برای و بر باد
 و پدر و همه مردم ظاهر شود که تو قوت مردانگی داری و راجه دشارن و لشکر او از ولایت
 پدیرت دفع شود باز تو پیش من بیایی و بهمان صورت اصلی خود باز گردی لباس عاریتی
 را بمن دهی آخر الامر بدعای آن عابد سکندری مرد شد و بشهر رفته قصه اب پدر در خلوت
 گفت در وید با کسی این قصه را ظاهر ساخت و راجه دشارن گفته فرستاد که تو راجه بزرگی
 مناسب نیست که قصه را تحقیق ناکرده بسخن غرض گویان عمل کنی و راه عداوت پیش گرفته
 لشکر بر آری اگر ترا باور نمی افتد مردم اعتمادی بفرست تا تحقیق پسر ما را معلوم کنند
 و بدانند که او مرد است یا نه و من دروغ میگویم یا راست چون و کیلان در وید پیغامش
 راجه دشارن گذرانیدند و گفت که در وید دعای بازی کرده و حالا که ولایت خود را
 در معرض تلف دیده از ترس این سخنان دروغ میگوید این عذر را از تو قبول ندارم
 تا من شهر او را نابود نسازم و آن خاک را باب گنگ نیندازم آرام نمیگیرم و کیل در وید
 دایه بار چنانی فرستید تا او را بیاورند بعد از امتحان اگر سکندری مرد و بر نیاید
 آن زمان هر چه خواهید بکنید دشارن این سخن قبول کرد و دایه بار را به جهت
 آزمایش و قصص احوال او گذاشت و آن دایه بار از زبان دختر راجه دشارن شنید
 که او مرد است و آن دختر زنا شوی کرده آمده خاطر نشان راجه کردند که شوهر او
 مرد است راجه دشارن ازین معنی بغایت خوشوقت شده بدروید راه خویشی و
 یگانگی مسلوک داشت و یکدیگر را دیدند و بعد از مهمانی مخفای بسیار بشکفته
 لائق سجا بنین فرستادند و راجه دشارن از قیل و اسب و ارا به و غلام و کنیز و
 نقد و جنس هر چه همراه آورده بود بدختر و داماد خود و راه دشارن پیش

گرفت و آنجا رفت آدمیم بر سر قصه استخوانها چچه چون سکندری مرد شد از نزد آن
عابد بنیانه رفت و عابد بصورت زن شد و زنی کبیر برقرار نمود و در منزل استخوانا کرن چچه
آمد و چشم داشت که چنانکه استخوانا کرن چچه هر روز با استقبال او بر می آمد و آب سرد و میوه
بیابان می آورد و شاید این بار هم چنان کند انتظار بسیار کشید و از آن عابد اثری
نیافت خادمی را برای خبر اندرون حجه او فرستاد تا به بهیند که استخوانا کرن چچه چه شد
خادم خبر آورد که هیچ مردی درین حجه نیست بجای او زنی نشسته است کبیر است
او را گرفته پرسید سبب چیست او قصه سکندری را تمام بیان کرد و گفت که
من صورت مردی خود را با داده ام و بجای او این لباس برای خود حاصل
کردم کبیر را آن اوای او بسیار ناخوش آمد گفت که اگر از سری بهگوان چنان
مینخواستی که او مرد شود و تو بجال خود میانندی مگر در خزینه او کمی بود چون ترا این صورت
خوش آمده سزای بی عقلی توانیست که همیشه زن باشی و سکندری همانطور مرد بماند
عابد در پای کبیر افتاد و غرض کرد تا چند وقت زن خواهم بود کبیر گفت تا آن زمانی که
سکندری در جنگ پانزدان کشته شود تو زن خواهی بود بعد از کشته شدن او باز مرد
میشوی چون کبیر عابد را تناول بد داده باز گشت و بنیانه رفت سکندری بنابر عهد
که با عابد کرده بود در آنجا رفت تا لباس مردی با دهد و خود بصورت زنی باز گردد
آن عابد گفت حالا تو همین طور بصورت مرد باش که قضای ازلی در حق من چنین
بود چون این حکایت تمام شد بهیکم تپامه بدرجود من گفت که چون سکندری اصل
زن است لباس مردی بر او عاریتی است چنانچه تفصیل باز گفتم از من چه لائق که
بجنگ زنی بروم و با او مقابل شوم این بود سبب امتناع من از جنگ کردن
با او در جود من گفت اگر چه سکندری در اصل زن است اما باعتبار ظاهر او مرد است
لباس مردانگی دارد از جنگ او چه عارست بعد از تمام شدن این گفتگو کوردان بنیابل
خود رجوع کردند و جدیتر و برادران و بزرگان لشکر خود را اکثر طلب داشت و گفت که در جود
جاسوسان به آرووی من فرستاده است هر چه میکنم و میگویم همه را با و خبر میرسانند پس

بعد ازین می باید که بلا حظه میاید بود و بعضی سخنان را که صلاح نباشد که مخالفان را
 بران اطلاع باشد نوعی نباید کرد که بشنوند و با احتیاط میاید بود حالا جنگ نزدیک
 رسیده است من بعد در کار خود همیشه میاید بود و دیگر شنیده ام که در جبهه من از
 بهیکم تپا مه پرسیده است که میخواهم که بدانم که هر که ام از مردمان ما چه مقدار قوت
 و قدرت دارند هر کس این لشکر مخالفان را تا چند مدت میتواند کشت بهیکم تپا مه گفته
 که تو اول بگو که چه میتوانی کرد و در جبهه من گفته است که تنها در یک ماه همه پانزده ان و لشکر
 ایشان را میکشتم و در دنا چارچ گفته است که من هم در یک ماه همه را میکشتم و سخنان
 گفته است که در ده روز همه را میتوانم کشت و کثرت بر ما گفته است که من در پنج روز
 تمام را میتوانم کشت بعد از آن بهیکم گفته است که من پنج پانزده ان را که فرزند غریبه
 من اند میکشتم و بغیر از ایشان همه را در سه روز میکشتم ایشان خود این گفته اند و
 زور و قوت خود را نموده اند شما هم بگوئید که از دست شما چه کمی بر آید و چه می توانید کرد
 اول مرتبه را چنین گفت که بهنگوان حافظ دنا صراست و ایشان آنچه گفته اند از دست
 ایشان می بر آید من بتوفیق نادر این در یک گمتری میتوانم کوروان را با باز ده گمتری
 لشکرشان یکشتم بلکه کمتر مدت از آن هم میتوانم چرا که یک تیری دارم اگر از ما باند ام
 تمام آن لشکر را با فیلان و اسبان و غیره بیک مرتبه میزد و ما میخواهم که آن تیر را
 باندازم چرا که اگر آن تیر را می انداختم پس این همه مردم را نمی بایستی طلبید این
 را جها و وزیرگان که آمده اند این جماعت را نمیتوان نالامید گذاشتن پس بهتر است
 که مردمان همه جنگ کنند تا از همه نامی بماند بعد از آن به تیر دیگر در یک روز همه را
 را میتوانم کشتن اما هنگام آن بهتر است که بتائی و آمشگی واقع شود و کرن که این همه
 دعوی میکنند و در پیش من چه وجود دارد و امید است که او را در جنگ امان نماند
 خپانش یکشتم که همه مردم حیران شوند همچنین جدیتر از دیگر برادران خود پدید چون
 و گیرند در هنگام صبح در جبهه من بمردود افقاره بنوازند و حکم کرد که همه مردمان سوار
 شوند و متوجه جنگ شوند و مردمان غسل کردند و صدقات بسیار فقرا و مساکین دادند

و همه نذر را کردند که اگر سلامت ازین ملک باز آیند این نذر را بجا آرند و همه لشکر دل
 بزرگ نهادند و فوج فوج لشکر صفها را ست کرده پیش در جودهن می آمدند و در جودهن
 ایشان را ز خصمت میداد و میگفت که در یک جا با یستیا اول بهیکم تپامه با فوج
 خود که همه غرق آهن و فولاد بودند و همه بر اسپان تازی نژاد سوار در مقدمه روان
 شدند بعد از آن در روزه چایج با فوجی بغایت آراسته و فیلان بسیار و بسیاری از
 راجهای بزرگ عقب بهیکم تپامه گذشتند بعد از آن اسوستانا با لشکرهای آراسته
 عقب پر گذشت بعد از و بهگدشت با لشکرهای خود گذشت و در عقب او چید بهت
 با مردمان خود صف بسته بر رفت بعد از و شگن با بسیاری از راجها و مردمان رفت
 و از عقب ایشان در جودهن با همه مردم و برادران و خلاصه لشکر همه در کمال آراستگی
 و همه بر اسپان عراقی و زینهای مصع سوار و همه زرههای زر اندوده و خودهای مصع
 پوشیده همه در کمال صلابت و فیلان مست بسیار که همه را آلات مصع پوشانیده بودند
 در قلب لشکر روان شدند بصلابتی که زمین و زمان از هیبت او می لرزید و از عقب
 در جودهن کرن و شل و بهور شور و با مردمان بسیار و سواران نامدار و بهادران
 نامی روان شدند و فوج کوروان چون متوجه جنگ شدند پانڈوان نیز مستعد گشتند راجه
 چند پیش فرمود تا نقاره جنگ را بنوازند و آوازه نقاره و نفیر و کرنا می ایشان چنان
 صدائی داد که هرگز باین صلابت آوازی بگوش کسی نرسیده بود بعد از آن حکم شد که
 مردمان براق جنگ پوشیده سوار شوند و فوجها و لشکرها را ترتیب داده بعنوان نگیو
 آراسته بنظر بگذرانند مردمان این لشکر یخضر اثر پانڈوان هم اول عمل کردند و صدقات
 بستخان رسانیدند و نذر را کردند بعد از آن همه براق جنگ پوشیده سوار شدند از
 از همه اول و بهرشت و من که مقدمه لشکر بود با اتفاق برادر خود سکمنڈی و هشت
 برادر دیگر با خلاصه لشکر و فیلان مست بسیار به غرق آهن و فولاد با هیبت و
 صلابت با فوج عظیم از پیش روان شدند و همچنان از عقب او ابهمن میسراجن
 با فوجی آراسته پنج پسر در ویدی و کیکی که پنج برادر بودند گذشتند بعد از آن سوسرما

با فوج خود گذشت بعد از و بهیم با گردان لشکر و سالک و حجه و بان در کمال آراستگی
 گذشتند و از عقب ایشان راجه جده شتر و راجه برات با خلاصه مردم همه برای
 عراقی سوار و زمین های مرصع و کثرت دران که همراه او بودند مرصع پوشیده بودند و
 چیکان لشکر جاودان که همه بهادریان نامی بودند و کمال آراستگی بطرف دست
 راست و سهند و سپهر برانده با بهادریان نامو با زرب و زمینیت تمام در جانب چپ
 با فیلان مست بسیار که تمام آنها را مرصع پوشانید بودند و بملاتی که زمین و زبان
 از هدایت آن فوج میلرزید و در قلب لشکر روان شدند و از عقب راجه جده شتر
 ارجن و کشتن جیو با دو سپهر راجه برات با بهادریان نامی که هر یکی خود را بر فوجها میزدند
 روان گشتند هر دو لشکر در برابر هم با میادند و میان این دو لشکر بیت کرده فاصله
 بود و از هر دو جانب فقاره های معرکه و حرب می نواختند و مستعد جنگ و حرب و فلک
 را تاب مجا و که آنها نبودند فقط

تمام شد پرپ پنجم
 از کتاب مهابهاتقارسی که آنرا اودگ
 پرپ گویند فقط

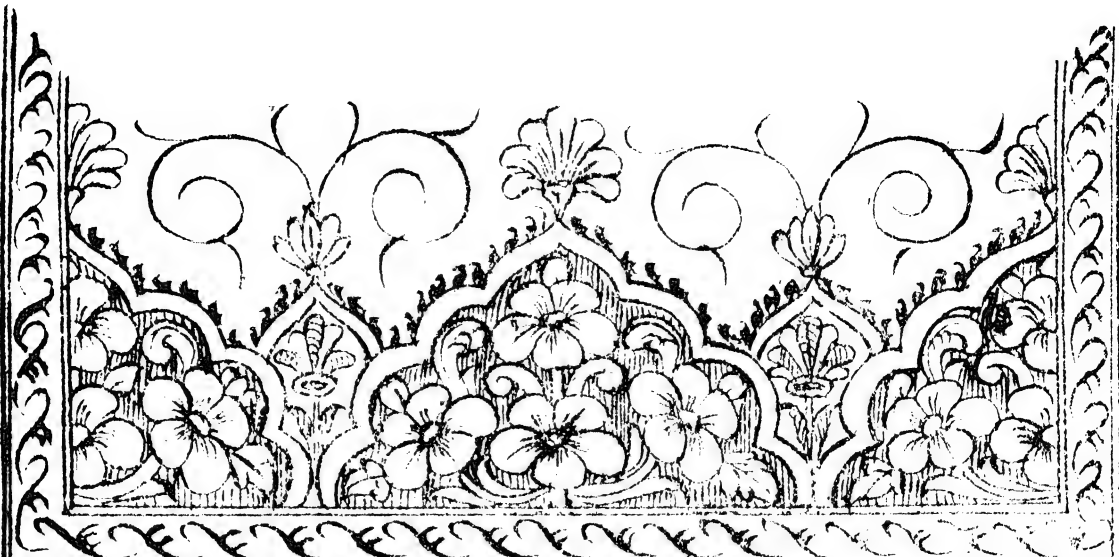

د مطبع می نشی نو ک شوق کجلی طبع محلی

سری کرشن جیوهی مای
آغاز فن ششم از کتاب مابجایه
که آنرا به سیکم پرپ میگویند

را در میان اخبار اهل هند چنین روایت کرده اند که چون هر دو لشکر در برابر
یکدیگر قرار گرفتند کوروان را روی بجانب مغرب و پشت بجانب مشرق و پانژوان
بعکس آنها ایستاده بودند و در ولایت آن دو پادشاه عالیشان پیران و مردان
بیار و ناتوان در منزل خود مانده بودند و دیگر هر کس که قوت رفتار و پشت همه درین
سور که اکثر صحبت جنگ و بعضی صحبت تماشا حاضر شده بودند چون فوجها در برابر
یکدیگر قرار گرفتند به سیکم تپامه و در و نه چای کسان بخد مت راجه جدر شتر فرستاده پیغام
کردند که حالا میان لشکر او و شما قرار بر جنگ یافته می باید که این جنگ را بر تنی
میکرده باشیم مگر وحیده در میان نباشد و دیگر آنکه چون جنگ کنیم در آنوقت با هم
تا کشتن و بستن همراه میباشیم چون دست از جنگ باز میداریم میباید که مردمان
ما و شما با هم بنازل هم دیگر رفته با هم دیگر صحبت داشته باشند و دیگر میباید که گرنه خیزد
از طرفین نکشد و میباید که اسب سوار با اسب سوار و فیل سوار با فیل سوار
و ارابه سوار با ارابه سوار و پیاده با پیاده جنگ کنند چون این پیغامها را پیش
راجه جدر شتر و کرشن جیوه آوردند ایشان را این سخن بسیار خوش آمد و راجه جدر

گفت که بهیکم تا چه صاحب است و در روزه چای اوستا و همه است حکمی ایشان
 بفرمایند ما را چه حد است که ازان کار تجاوز نمایم درین وقت بیاس نزد پسر ترا
 آمد و گفت که پسران تو چند مردم نه شنیدند و حالا وقت آن شده که خان و دانهها
 خراب شوند و نسل کورمان برافتد اگر میل تماشای جنگ داری از خدا بیگانه
 میخواهم تا چشم تو روزی شود و بنیاد گروی و پسر تراست در جواب گفت در جمیع
 مدت عمر ما بنیاد نماندیم حالا میخواهم که در آخر عمر پسران خود را کشته و مرده بنیم اما
 مرا یک کس میاید که هر روز خبر جنگ میرسانیده باشد و دل مرا با فسانه و حکایات
 مشغول دارد بیاس گفت برای ندی تو سنجی را گذاشته ام و تقاول کرده ام که هر چه
 هر روز از وقایع آنجا بگذرد و از همین جا به بنید و با تو بگوید بعد ازین بیاس
 بد پسر تراست گفت که تو مرا فرزند پریشیدی سخن راست از تو دریغ نمیدارم مرا از شگونها
 چنان معلوم شده که کوروان همه کشته خواهند شد و پانژوان طفل خواهند یافت
 و پسر تراست گفت که شگونها که امست بیاس گفت که زراغ و گرگس و شکر طای
 ر می بنیم که یکجا شده اند و با هم نشسته مرغول میکنند و این علامت آنست که خلقی
 عظیم کشته شود وقتی که آفتاب طلوع میکند می بنیم که در هوا تنهای بی سر حجامه
 جامعه و حلقه حلقه برگردد آفتاب میگردد و با یکدیگر شمشیر میزنند و این را بزبان
 هندوی گنجه میگویند و در وقتی که ده هزار کس کشته میشوند یک گنجه بنظر می آید و در
 شب چهاردهم از برج میزان که ماهتاب در رعایت روشنائی و صفا می باشد چنان
 تیره می بنیم که در شبها جو بواسطه گرد و غبار هوا تاریک مینماید و صورت دیوتها
 را که در تنجانه کشیده اند بعضی در گریه و بعضی در خنده و جمعی عرق آلوده پا چپا
 خود را گذاشته سزگون بر زمین افتاده اند و از هوای آنکه ابر نمایان باشد آفتاب
 صاعقه در برق در عذمی آید بجای باران گردد و غبار و خون میبارد و چنان دیدیم
 که گاو بجای گوساله خرگزه داییده و این بدترین شگونهاست و درختان بزم
 باری آوند میوه رستانی و تابستان و تابستانی در زمستان پیدا میشود و همین طور از

یک زنی چهار دختر متولد شده و هر حیوانی بچه نمیخیزد زانیده فرزندی که از مادر وجود
می آید بجز دو تولد نقش و سرود میگوید و در قصص بازی میکند و گل خلیو فراز درختان
بیابانی شکفته شده و در کوچه و بازار کوچه کان بجای چوکان بازی شمشیر بازی میکنند
و یکدیگر را میکشند و بی آنکه کسی بخواند و نقاره و طبل صدا میدهند و در غیر ذریعست
و شب چهارم آفتاب و ماه می گیرند و آب دریا با بالارویه میرود و بر عکس معوج جاری
میکرد و در آب چاه با جوشیده و کف زنان تالاب چاه میرسد و بر همان در وقت
مهر کردن هر چند روغن و شیر و شکر و صندل و اگر در آتش می اندازند و بوی خوش
می آید و در معرکه آنجا که طوغ و پرچم بر پا میکنند و دومی خیزد و در وقت نواختن نفیر
و قرنا آتش سر میزند و شعله های مثل گل افشان میشود و ازین دلائل علامات
چنان معلوم میشود که در عالم خورنیزی و کشاکشی بسیار واقع شود و هر تراشت گفت
که حالا افسوس خوردن ما فائده ندارد و کار کمی از ازل مقدر شده تغییر پذیر نیست
آری جامع که برستی جنگ میکند و جزای راستی میاید و هر که بکرو حیل و دروغ
خواهد بود و جهان طور بخیر میسر و اگر چه مردن حق است و بهر رنگ میاید مرد
آما را کاشکی مرگ بستمی نمی بود چه نخواستیم که بر بستر مبریم که هیچ مردنی بدتر ازین نیست
و حالا که ضعیف و پیر و زار و بیمار شده ام نمیدانم که این دولت نصیب من میشود
یا نه و هر تراشت گفت و گیر التماس از شما دارم که بفرا بید که شگونما که دلالت بر فتح
داشته باشند که امست بیاس گفت اول آنست هر جامعنی که فتح میکنند خاطر
ایشان در کمال قرار و آرام میباشند و نقاره و نفیر و کرنای ایشان بنایت آواز
بلند داشته باشد و از علم فوج و لشکر ایشان روشنی و صفای عظیم ظاهر میباشند
و باد و رعب ایشان می وزیده باشد اینها علامات فتح است و سردار میاید که در فوج خود
ایستاده باشد اگر از خد شکاران خود چیزی طلبد او باز پس نکند که ببادا لشکری را
گمان شود که او راه گزینی بیند تدبیر اعلی در جنگ آنست که افواج خود را بنایت
نیک ترتیب کند هر کس را در جایی که مناسب او باشد باز دارد و جانشین را که

که پهلوه باشند در پیش تعیین کند و مردمان کاروان که در معرکه با بسیار بوده باشند
 در غول لشکر بازدارد و مردمان بدیل را که در جنگها نبوده باشند در جایی که از
 جنگ دور باشند نگاه دارد و زمانی که جنگ نزدیک رسد ملازمان را و سپاه را
 بعنایات بادشاهانه امیدوار سازد و وعده های نیک بایشان میفرموده و
 همچون از مهم غنیمت فراغت نماید آن وعده را را بفرارساند تا اگر دیگر بار معرکه
 رونماید لشکر بجایان که شدند و بدانند که هر چه میگویند می کنند و در مقابل آن مزد خوب
 می یابند و اگر کسی در جنگ یا در کاری دیگر جان نثاری کرده کشته شود یا زانداخته
 او را نوازش نماید تا دیگران بی دغدغه سر بازی کنند و تدبیر و سلاست که تا
 تواند تفرقه در لشکر غنیمت دشمن اندازد و مردم خصم را امیدوار سازد و ایشان را
 تا تواند بخود آورد اما زود برایشان اعتماد نه نماید که مبادا آمدن او مکرری بوده باشد
 و تدبیر ادنی آنست که مردمان ملک خود را تا تواند بشکر خود همراه گیرد و تا سپاه لشکر
 در نظر غنیمت بیارند اما ایشان را در جایی باز ندارد که اول حمله دشمن برایشان باشد
 و در اخراج دشمن آنچه زبون تر بوده باشند داخل بر آنها حمله کند تا دیگران شکسته دل
 گشته منهنم شوند میاس این سخن را بگفت و برقت و بعد از آن و بر تراشت سنجی را
 طلب داشت و گفت من چشمی ندارم و حالا مرا بجهت آن جنگ که در میان ایشان
 و برادران رویداده غمی پیش آمده که زیاده از آن متصور نتوان کرد و از تو خشنودم
 که درین ایام مرا تنها نگذاری و بجکایات و روایات خاطر را مشغول میداشتی
 پس بسنجی گفت که با من بگو که این را جها که حالا درین دو لشکر جمع شده اند از کجا
 آمده اند و طول و عرض آن اقلیم که آنرا جنوبیپ میگویند چه مقدار است سنجی
 گفت که در این جنوبیپ چهار لک گروه است و درین جنوبیپش کو ^{نیکو} غنیمت
 اول شمیر سبت و آن کوه همه از طلاست و بلندی آن کوه سه لک سی شوش
 هزار گروه است و شصت و چهار هزار گروه و زمین فرورفته است و آن بصورت کل
 نیلوفرست و دو کوه دیگر یکی سنگند معدن و دیگر مالوانست و این دو کوه در مقابل هم

۱. سوسه

۲. سوندر

۳. مالوان

با سنجی گفت که در جود هین کج که پدر تو میگوید که بیاس کس بزرگیت شما همه نه برگی گویا
 میداند و پدر تو گفته است که این جنگ خافواده شمار خواهد بود بر انداخت ازین
 یک نصیحت بشنو منو راحه ملج این کار میتوان کرد بیا و ازین جمل گذر و با برادران
 خود آشتی کن سنجی چون بشکر رسید جنگ قائم شده بود و دید که کار از دست رفته است
 هیچ ازین پیغام نگفت و سنجی آنجا بود که بهیلم پیامه بفتاد و سنجی چون این حال دید
 برگشته بخیمت و هر تراشت آمده گفت که بهیلم پیامه ببت سکندری کشته شد
 و هر تراشت از کمال اندوه نزدیک بود که هلاک شود آغاز گریه و فوج و زاری کرد
 از سنجی پرسید که این همه مردم نتوانستند که محافظت بهیلم پیامه که سردار و شجاع است
 همه لشکر بود بکنند با من لیکو که کشته شدن او چون بود سنجی گفت که بهیلم پیامه بزرگ
 همه شما بود حق بجانب است که نمک از تیغوری آنچه قصد جنگ و کشته شدن دوست باقیم
 در هنگامی که هر دو لشکر آغاز معرکه کردند در جود هین بدو ساس گفت که میگویند که
 سکندری بهیلم را خواهد کشت و باها دران لشکر محافظت بهیلم میکرده باش
 گذار که سکندری خود را با در ساند پانژوان محافظت سکندری بسیار میکنند خفا
 از جن را بجا فطت او باز داشته اند تو هم محافظت بهیلم باقصی النایه میکرده
 باش و درین اثنا آوازه طبل جنگ و صیقل سپاه از هر دو لشکر آمد و دوستان
 و سکن و شل و جدیرت بجهت محافظت بهیلم پیامه برگرداد و در آهنگ و بهیلم در وقت
 سواری شمر کب خود را بوسید و دست دعا برداشت و گفت خداوند ازین
 هر دو لشکر کرام که راستی جنگ میکرده باشد ایشان را فتح وافر بده بعد از آن
 سوار شد و راهمایی که بر اطراف او بودند همه را طلبیده با ایشان گفت که شرم
 بهادران و شجاعان درین است که در معرکه کشته شوند و از مردن بر بتر بهایت
 میگذرند و این که کمیت عجب معرکه است که نمک و حجات و مانندها و غیر هم از
 راهمایی بزرگ همه به تیغ کشته شده اند شما هم باید که غیرت را کار فرمایید تا جان
 و بدن دارید بکوشید و با اعدا جنگ کنید تا فتح یا بید یا کشته شوید که در عالم هیچ

عماری بدتر از که بختین در جنگ نیت بهیلم تپا به این نصیحت به لشکر فرود گفت آمدیم بر
 قصه پانڈوان چون جد پیشتر کثرت لشکر کردوان دید و اسلحه دار ایشان را بیشتر از خود
 یافت نهایت اندوگمین شد و ارجن را طلبید و بدو گفت که بهیلم تپا به عجب
 لشکری آراست است این طوفان فوج تازه زور را شکست دادن خالی از آشکال نیست
 مرا حیرت می آید که کار چگونه از پیش توان بردار جن بجز پیشتر گفت که جانب کمی و
 بسیاری لشکر مینید بلکه نظر بر کرم خداوندی بداری که بسیار شده که صفت اندکی
 بر صفت بسیار غالب آمده اند و فتح بکرم خداوندیت تمام جانب او باشد نسیم
 ظفر از انظر می درو ما چون مظلومیم و نیت خوب داریم امید است که مظفر و
 منصور گردیم پس جی پیشتر بگفت چون کردوان بر سر مارانده می آیند من است
 ما هم پیشتر دریم انفوج را بفرما از جانب دافوج ایشان نیز در حرکت آمده و ز قوت
 کرشن میو بارجن گفت که تو بیا تا چیزی تو بیا موزم که بدان چیز بر دشمن غالب خواهی آمد
 بعد از آن ارجن بر عرابه سوار شد و کرشن جیو تا زیانه را که اسب بدان میرانند بدست
 گرفته عرابه ارجن میراند چون هر دو صفت مقابل ایستادند در جود و من بدرونه چایج
 گفت که با خیال نمیکردیم که لشکر پانڈوان اینقدر خواهد بود و این چنین صفهای
 آراسته داشته باشد این همه با تمام شاگرد و شاگرد زاده تو در شش و من تیر تیر
 یافته در دونه چایج گفت که لشکر شما هم بسیار است بلکه میتوان گفت که دو چندان از
 لشکر پانڈوان است اما فتح موقوف بر طالع است بکمی و بسیاری لشکر و ابته نیت
 درین میان ارجن بکرشن جیو گفت که ارا به مرا از فوج پیشتر بک برتا بنظر اجمالی در
 کردوان نگاه کم و عدد سرداران و حالت بها دران ایشان را تخمین نمایم کرشن جیو
 او را پیشتر برد ارجن دید که در صفت مقابل خوشیان و برادران و دوست و امان و نید
 ارجن بلرزه در آمد و سلاحهای خود پیش کرشن جیو نهاد و گفت که من تا جنگ
 با خوشیان و برادران در ای کشتن ایشان ندارم و سلطنتی که بعد از کشتن این
 جماعه میر شود بکار می آید و چه فائده میکند بعد از فنا و بپاک خوشیان بر تقدیر می

زنده هم باقیم هر وقتی که نوحه دگر یه میوه با ویتیان ایشان شوم و پیشانی احوال
 مردم با به بنیم عیش برآمکد و زناگی ناخوش میشود بابران اگر من گشته شوم مصیبت
 ایشان نه بنیم هزار مرتبه بهتر است از زندگانی بی ایشان درین حال که ارجن این سخن گفت
 که شن جویدید که چشم او پر آب شده و عروپو از او برخاسته پس کرشن گفت آنچه تو میگوئی
 مناسب این وقت و این مقام نیست لشکریان به شنیدن این سخنان بیدار شدند
 تدبیر ملک با مهربانی و ملاحظه خون ریزی که راست می آید اگر کسی را خدای تعالی توفیق
 دهد ترک دیار و حکومت و سلطنت بکند و در بیابان عبادت حق تعالی مشغول باشد
 تا تواند موی را هم نه آنرا در صرع که رتنگاری جاوید در کم آزار است و ارجن گفت
 اگر بجانب بهیکم پیامه و در و نه چارج تیر با نازم این دبال برگردن که میشود چه ایشان
 هر دو استاد و من اند و استاد که وسیله حیات معنوی و واسطه علم صوری است بهتر
 از دیگر که سبب حیات ظاهری است پس باید که بغایت دل سخت و سیاه باشد که خود
 را برکشند ایشان قرار دهد که کرشن جو گفت عجب حالتی در تو مشاهده میکنم برایشان
 غضب آنی نازل شده است و تو برایشان رحم میکنی این کار بدست تو و دیگری
 نیست بدست خدا تعالی است جل جلاله و چیزی که او تقدیر کرده است تو و دیگری آنرا
 کی تبدیل تواند داد بنیاده غم خوردن صواب ندارد و این که تو میگوئی که من اینها چون
 بکشم کسی روح کسی را نمیتواند کشت بلکه این بدن را از روح خالی میکنند و آن روح جوهر است
 لطیف که هرگز فانی نمیشود و مگر وقتی که خداوند خواهد و هر کسی را که بکشند آن روح بحال خود
 و هر کس دنیا آوده است البته او را از دنیا میاید رفت و این تقدیر خداوند تعالی است
 توجیه باشی که میگوئی من این جماعت را بکشم یا نکشم اگر خداوند تعالی تقدیر کاره
 کرده باشد تو آنرا چون تبدیل میتوانی داد و این سخنان زبوانه که تو در نوبت میگوئی
 علامت ترس و بددلی است اگر تو حالا جنگ این مردم را بگذاری همه عالم ترا از زنان
 که خواهند گفت و اگر تو در جنگ این جماعت که در حق شما کمال ظلم و قطع صلح رحم و
 بی مروتی کرده اند کشته شوی به بهشت میروی و اگر اینها را بکشی ملک خود را متصرف میشوی

و نام نیک تو در جهان خواهد ماند حالا صلاح دنیا و آخرت تو درین است که تو جنگ کنی
 زیرا که با خلف مال و ملک خود را و پدران خود را متصرف میشوی و نام نیک تو در جهان میماند
 و اگر کشته میشوی به بهشت میری و نام نیک تو و مردانگی تو در جهان استخوانی این
 ارجن گفت شمار است میگویند اما خود بگو میگوید این جهان بر کس بقائی نکرده که بر ما
 بگذرد ما اگر این جماعت را بکشیم تا دنیا باشد نام بد خواهد ماند و تا انقضای عالم خواهند گفت که
 فلان کسان بجهت ملک و روزی خودشان را کشتند و بر ما لعنت خواهند گفت و شاید که
 شاید که خدای تعالی بجهت این بی رحمی و قطع صلّه رحم که از ما شود بر ما غضب کند
 هم این دنیا آخر از ما خواهد رفت و هم آخرت را از دست داده باشیم کشتن جنگیست
 شما که این فکر را میکنید پس چرا ترک دنیا نکردید بعبادت حق سبحانه تعالی مشغول نشد
 و این همه مردم را چرا رحمت دادید و کار را با بنیای رسانیدید همان روزی که کوروان
 مال و ملک شما را گرفتند می بایست که ترک همه میکردید و گوشه گرفته بعبادت مشغول
 میشدید و این همه بندهای خدا را از این می بایست داد و این فتنه قائم نمیست کرد
 حالا کار را با بنیای رسانیدید اگر درین وقت ترک این جنگ بکنید یقین میشود که شما
 چون لشکر دشمن را بسیار دیدید و دانستید که حریف ایشان نمیشوید دست از پیکار
 بازداشتید تا دنیا باشد این بدنامی از خانواده شما بدر نخواهد رفت ترس بزرگی را
 تا این دشمن میدارد اگر شما حالا ازین جنگ دست باز دارید شاید که گویند شما
 غضب کند آن زمان هم دنیا را از دست میداده باشید هم آخرت را بعد از آن
 کشتن جیوه گفت که گویند برین کوروان غضب کرده است و تقدیر کرده که ایشان
 درین جنگ کشته شوند و باین که تو بدولی کنی ایشان خلاص نمیشوند اگر تو با او
 نمیداری بیا در دهن من نگاه کن در دهن خود بکشا و چون ارجن در دهن
 کشتن جیوه نظر کرد تمام دنیا و آسمان را در آنجا دید باین دو صفت جنگ را دید و دید که
 همه کوروان در جنگ هر یک بطریق کشته شده اند و بهیلم و سکن و کران در جهنم
 و در دوزخ چایج و دوساسن و غیره را با هر کسی که درین جنگ کشته خواهد شد

بهان طریق نیک که گشته افتاده اند و خود را بابر دوران و لشکر مطرب حق خوب که نموده اند کرده
 بودند بنظر در آورد و بندگان حضرت خاقان سلیمان مکان خلعت افتد تعالی ملکه و سلطان
 فرمودند که این که کرشن جمیع گشته شدن کوروان را در دهن خود با جین نموده است
 باین معنی خواهد بود که کرشن جمیع گشته شدن کوروان را بنوعی بزبان خود با جین تقصیر
 کرده باشد که دیگر او را دران هیچ شکلی نمانده باشد و الا اینچنین ازین هیچ معنی ندارد و اعلم
 چنان ارجین همه را بدید و پایی کرشن جمیع افتاد و خنجر خواهی او کرد و گفت من کوروانم
 که با تو مناظره کرده ام کرشن جمیع گفت تا من چیزی ندانم که گریه نقد بر کرده است
 هرگز دران دخل نمیکم اگر من این حال کوروان و غضب ناراین را برایشان نمیدانم
 هر گز باین معنی حاضر نمی شوم و شمار این همه مبالغه درین کار نمیکردم اما میدانم که هر
 این را گشته میباشد و خشنودی گویند و درین است که این نفوس معطله را ازین زندان
 خلاص میباید داد و ازین جهت این همه مبالغه درین جنگ میکنم حالا سلاح بپوش و مشغول
 کار شو خشنودی گویند و درین است ارجین ریاضت و سلاح در بر پوشید و کمان خود را
 که گانده فیما و داشت بردست گرفت چون مردم لشکر دیدند که ارجین سلاح پوشیده و خنجر
 شده و رفتار با فرود که گفتند و ازین جانب همه لشکر را بجنبش در آمدند و میخواستند که هر دو جانب
 بر یکدیگر بزنند که درین وقت راجه جدید از راه فرود آمد و زره از بدن بدر کرد و پیاده و متوجه
 پاویس جدید بر گوار خود به یکم تپا شد و با هم افش چون آن بدیدند که راجه جانب لشکر
 مخالفان میروید هر یک با کس با اتفاق کرشن جمیع از عرابه فرود آمده همراه جدید شتران
 گفتند و نمیدانستند که او کجا میروید و ارجین دویده پیش راه راجه جدید شتر گرفت
 و گفت که دشمنان بقصد جان ما مستعد گشته ایستاده اند و تیر بار بر کمان دارند و تیر
 و شمشیر با آخته اند شما این چنین بصفت ایشان بکار میروید و آن سه برادر و دیگر هم
 همین سخن گفتند جدید شتر اصلا جواب ایشان نداد و کرشن جمیع آنها گفت که شما هیچ
 نمیگویند و متابعت برادر کلان بکنید که من میدانم که او بکار میروید ایشان از کرشن جمیع
 پرسیدند که کجا میروید او گفت میروم که با پی به یکم تپا را بپوشد و در و نه جابج و

که را چارچ و شل را به بنید و از ایشان رخصت جنگ بگیر و شما هیچ گوید و همراه باشید
این قاعده است کسی که جنگ میکند اول اندر بزرگان و اربابان رخصت میکند
و رای ایشان را می نبرد چون در جود من و برادران او و بدو مشروط برادران او را
دیدند که بآن حال می آیند آغاز خوشحالی و شور و غوغا کردند و گفتند که این ماچون
شکر بار و پهلوانان نبرد است ما را دیده اند که شهنشیر شفیق گنا بان خود گردانید
می آیند و همه با وجود من را مبارکباد فتح گفتند در جود من بگفت که من نگفتم که
شما متوجه این جماعت تاب جنگ مانند این جماعت آوازه شجاعت و دلادری
از من و بهیچ بود حالا ملاحظه نمایند که بچه خواری به پیش من بدو خواست عضو گنا بان
می آیند و بعضی گفتند که اینها بهر آن راجع به پادشاهی ما این همه رخصت کشیم که با ایشان
جنگ کنیم و ایشان و بیوقت بدو رخصت صلح می آیند و رخصت ما را ضایع کردند چون مشروط
بصفت ایشان رسید با اتفاق برادران رفته در پای بهیکم تا به اتفاق بهیکم تا به
سر راجه بدو مشروط را بدست و روی او را به سید راجه گفت که محبت رخصت
گرفتیم بکار نیست شما آمدیم چون شما صاحب دلی نعمت همه اید ما را بنیر که رخصت شما
گستاخی کرده تیغ در روی شما بکنیم بهیکم تا به گفت اگر تو پیش من نمی آمدی من
ترا به همه برادران ترا دعای بد میکردم چنانچه در حال شما نابود میشد حالا از تو
خسته و گشتم بطلب از من هر چه میخواهی بدو مشروط گفت مرا همین سرفرازی هست
که بفرستد پادشاه سس شما مشرف شدم بهیکم گفت که چون تو مرا خسته و گشتم
از بھلوان و درخواست میکنم که ترا فتح و فیروزی دهد و باز گفت که شما میدانید که
آدمی در دنیا در طلب دنیا میباشد بجهت طمع زخاوت دنیا است که من با آنکه خود
هرگز بطلب با دشمنی نگردم کار من بجائی رسیده که بنیره برادر من سلطنت میکنند
و من خدمت ایشان میکنم و این همه بجهت خاطر بدو خود اختیار کرده ام چون
درین مدت از جانب در جود من بودم و او در خدمت گاری من خود را معاف داشته
است لا علاج مالا محبت خاطر او با مثل شما فرزندان جنگ باید کرد و اما چنانچه با او

شفقت دارم باشما هم دارم بلکه شما را بجهت خصال حمیده که در شما می بینم از کور و
دوست ترمیدارم حالا چون به پیش من آمدید از من خبری نخواهید جدبشتر گفت چون
شما خود این عنایت میفرمایید و دعا کردید که بهنگو ان مارا فتح دهد پس بفرمایید که در جنگ
باشما چون غالب شوم میگویم گفت اگر چه درین جنگ هیچکس بر من ظفر نمیاندازد و هر چند
اندر هم باشد اما درین معرکه شما فتح می یابید و ما همه کشته میشویم خاطر جمع دارید جدب
تعلیم او بجا آورد و کرد و او گشته از جانب دست رست او به پای پس میرفت و او را
و داغ نموده پیش در و ناچار رفت و با او هم مثل مقداتی که با بهیکم سپاه گفته بود
در میان آورد و گفت که شما بزرگ و اوستاد ما اید بی رخصت شما جنگ نمی توانم کرد
حالا هر چه بفرمایید بران عمل نمایم و امید هست که در حق ما قضاوی بکنید او گفت
من بر منم و میدانم که حق بجانب شماست و درین جنگ بی اختیارید اما چه کنم که
نمک دیگری میخورم و با و عهد بسته ام از دست من نمی برآید که بجانب وجود من جنگ
کنم غیر ازین هر چه از ما میخواهید قبول دارم و قضاول ما برای شما همین است که بروید و
بفتح و فیروزی باز خواهید گشت جدبشتر گفت که شما اوستاد همه اید و تیر اندازی و تیرنگ
که ما آموخته ایم طفیل شماست تا آنکه شما جانب کوروان اید یا چگونه فتح مییابیم و بر شما
چگونه غالب میشوم در و ناچار گفت انیمنی درست است اما من زنده ام هیچکس کوروان
مغلوب نمیتواند ساخت اما شما کاری بکنید که ازل مرا بکشید باز راجه جدبشتر پرسید که این
آرزو چگونه توان برد و مرگ شما چگونه است و من چگونه راضی شوم اما خود بیان کنید که
طریق کشتن شما چیست در و ناچار گفت تا آنکه من در جنگ باشم و سلاح داشته باشم
مرا نمیتواند کشت اما در وقتی که خبر مرگ از خود ایشان و برادران خود بشنوم و بی شعور شد
بزرگ من افتم شاید مرا کسی میتواند کشت جدبشتر او را تعلیم کرد و رخصت از او گرفته
پیش کرا پا چارج رفت او گفت آمدن تو درین وقت و دیار آخرین نمودن بسیار
خبب و مافع شد و اگر نمی آمدید بر شما دعای بد میکردم میباید که مارا بجل بکنید از تنگی
از جانب کوروان بجانب شما بیایم مارا معاف دارید چه بر منست نزد جمیع عقلا پاس

نمک داشتن واجب و لازم است و عمد یا بکوردان چنین رفته با آنکه میدانم که ایشان
 تمکازند و شما برحق ایةالما را بهر حال از جانب آنها جنگ باید کرد تا نمک ایشان حلال
 کرده باشم بیت من که بدولت نعمت خون روده میخورم و هست حرام خواگی
 گرکنم دعای تو و جدیتر گفت در حق من دعای خیر بکنید که یا چارچ گفت که
 مرا خود درین جنگ مردن است اما تفاؤل میکنم که شمار فتح روزی خواهد شد جدیتر
 او را هم دراع کرده پیش راجه شل که خال او بود رفت شل هم اظهار شنودی از او
 کرد و آمدن جدیتر را بسیار تحسین دانست و بدو گفت که حالا در میان ما و شما
 و دیدار آخرین است از من چه میخواهید تا بشما بدهم جدیتر گفت که التماس من است
 که چنان بسازید که ارجمن را بر کرین غلبه باشد و او را مقهور سازد و آنکه قضیه عکس
 شود و در وقت وداع در برات هم التماس من همین بود شل گفت حسب الدعای شما
 تفاؤل کردم که بهر طوریکه اراده دارید خواهد شد این سخن گفته وداع کردند و شل ایشان را
 دعای خیر کرد بعد از آن راجه جدیتر برگشته متوجه لشکر خود شد و کرشن جیو از ایشان
 جدا شده به پیش کرین رفت و کرین تعظیم سری کرشن جیو کرده سبب آمدن او پیش
 کرشن جیو گفت شنیده شد که تو سوگند خورده که تا بهیکم تپا نه زنده باشد و جنگ
 نکنی و سلاح نه بندی تا بهیکم زنده است تو بشکایا بیا و اگر بهیکم کشته شود بعد از آن با
 باین لشکر ملحق شو کرین گفت به بهیکم تپا نه بخت کرده ام نه بدرجود من کرده ام من
 محالست که من خاطر درجود من را آلوده نمایم و از برگردم کرشن جیو چون این سخنان را
 از کرین بشنید و دیگر هیچ نگفت فی الحال بازگشت جدیتر و برادران او منتظر آمدن
 کرشن جیو بودند چون کرشن جیو با ایشان رسید همه باتفاق متوجه لشکر خود شدند چون
 بمیان لشکر خود از لشکر مخالفان رسیدند راجه جدیتر با آواز بلند فریاد کرده گفت
 که یاران هر کس ما را میخواسته باشد بشکایا ملحق شود چنین برادر درجود من که از او
 و دیگر بود از برادران برگشته بخدمت راجه جدیتر آمد و گفت که اگر شما مرا دست گرفته
 چنان خواهید کرد که از اقربان سرفراز شوم من بندگی شما اختیار کردم راجه جدیتر گفت

بیا خوش آمدی من چنانچه این هر چهار برادر خود را می بینم ترا هم همچنان خواهم دید بلکه
 از ایشان هم عزیزتر محبتش چون این سخن بشنید با فوج خود از میان لشکر کوردان برآمد
 بفرمود تا انقار را در آنوارش در آورند و گفت که من بشکر پانژوان میروم کس که
 مرا منع کند پاید با من جنگ کند هیچکس مانع او نشود چون بخد مت راجه جدی شتر آمد
 همه پانژوان و لشکریان خوشحال شدند و نقارهای شاد پانۀ نواختند و راجه جدی شتر
 زرین را که خود پوشیده بود از تن خود بدر کرده با پوشانید و خود زرین دیگر طلبیده
 پوشید و در شت و من و دیگران چون دیدند که راجه جدی شتر و برادران باز آمدند و
 محبتش با بسیاری از لشکر مخالفان همراه ایشان است همه بنایت خوشحال شدند چرا
 که در وقتی که راجه جدی شتر بشکر کوردان میرفت بهیچکس نگفته بود که من بچه کار میروم و
 بعضی را گمان شده بود که مبادا ایشان بجبهت آشتی رفته باشند چون سخن حکایت تا اینجا
 بدتر تراشت گفت و بدتر تراشت پرسید که اول چه کس بنیاد جنگ کرد و سخن گفت که چون
 پانژوان بشکر خود باز گشتند بهیلم تپامه از پیش روان شد و دوساش از عقب او
 بالشکر با متوجه گشت و از جانب پانژوان بهیم در برابر بهیلم تپامه درآمد و مردمان از
 دو طرف همه نفیر با و نقار با و کز با کچا و سازه و سنج که بود نوازش در آورند و مردمان
 شورانداختند و اسپان و فیلان بفریاد آمدند و از آوارانها غلغلۀ در زمین زبان افتاد
 و نزدیک آسمان رسید و از جانب پانژوان بهیم نعره بر کشید و آواز او بر آواز همه مردم
 غالب آمد اسپان که آواز او را شنیدند بجای آب خون انداختند و زمین بلرزید و درآمد
 نزدیک بود که گوشهای لشکریان دشمن میشنید و بهیم از همه پیشتر آمد و مردمان از دور
 چنانچه که دکان از کس نمیبینی تیر شدند ترسیدند چون بهیم متوجه لشکر دشمنان شد و در جود
 با صد برادران بگرد او آمده تیر باران کردند و در جود و من با و در خود پیشتر آمده
 با بهیم جنگ درآمد و تیر باران ایشان با آوازها دران و در خیدن زره با
 و بلعۀ بیرق و شمشیر با و تیر با همچو باران که رعد و برق داشته باشد بنظر در می آید
 چون لشکریان پانژوان دیدند که انقدر مردم متوجه بهیم شدند و او تنها متوجه

جنگ ایشان است اسبمن سپارجن و نکل و سهدیو و درشت و من و منج و این
 درویدی بکوک بهیم رفتند و این بهادران نامی بآن نامداران جنگ در آمدند
 بنوعی جنگ در میان این جماعت در گرفت که هرگز کسی باین خوبی و شیرینی جنگ
 ندیده بلکه نشنیده بود و این در جماعت شاگرد دروید چایچ بودند هر دو جماعت
 از دروید عظیم دروید چایچ کزده هر نهی که از او آموخته بودند بکار می آورد و ندو تمام
 لشکرهای جانبین نظاره جنگ این جماعت کرده انگشت حیرت بدانان گرفته
 بودند چنانچه صاعقه بر کوه افتد تیر و شمشیر این جماعت بر بدنهای بدرگیری رسید
 و گرد و غبار بالا گرفته بود و نیز از آواز کمان و ضرب شمشیر و آواز مبارزان هیچ خبر دیگر
 بنظر نظار گریان و منی آمد چون مدت مدیدی این هر دو جماعت آنچه کمال مردانگی بود
 بجای آوردند در هر دو همن بشکریان خود اشارت کرد که متوجه جنگ شوند اکثر بهادران
 او نیزه بدست گرفته و شمشیر بر برهنه ساخته بر سر بهیم و خوشافش تا ختمند راجه جیگر
 چون اینحال بدید او هم اشارت بشکریان خود کرد و ایشان هم شمشیر پاکشیده به کوک
 مردم خود رسیدند و جنگی عظیم در میان این جماعت در گرفت و گرد و غبار
 بالا گرفت که شعاع آفتاب از نظر غائب شد و رسم ستوران در آن زمین
 دشت به زمین شش شد و آسمان گشت مهت + و از کمال گرد و غبار دوست
 را از دشمن نمی شایست فرق نمود و مردم بسیار از طرفین کشته شدند و سرها بمحو
 گوی در میدان غلطان گشت و تیرها تمام شد و شمشیرها و نیزهها بشکست فروم کاهنگ
 اسبان را کشته بر یکدیگر میزدند همچنین مدت ما جنگ تمام بود و درین اثنا بهیلم
 تیر و کمان خود را بدست گرفته بفرمود تا ارا به او را برانند و فریاد برآورد که این
 کجاست ارجن چون آواز او را شنید او هم کمان گانده و خود را بدست گرفته و
 کرشن جبهه ارا به او را روانیده در برابر بهیلم تپا مه در آمد اول بهیلم تپا تیر
 بارجن انداخت چون تیر او بر ارجن آمد ارجن را از جانب دروید چایچ تیر بر کوه آمد ارجن
 بهانطور با ستا و بعد از آن ارجن هم تیری محکم بر بهیلم تپا مه زد بهیلم هم از تیر او

ازجا زلفت و ایشان چند تیر بر یکدیگر زدند اما هیچکدام را از آن تیر گزندگی نرسید
 بعد از آن ساک از جانب پانژوان بر سر کشت بر آنکه سپهرم او بود و براند و هر دو تیر
 بسیار یکدیگر زدند خون از بدن ایشان همچو باران بر کوه شخرف بارید و آب سرخی
 از و روان گرد و روان گشت و ابهمن سپهر رجن با بر بدیل راجه اوده رو برو شد و بر
 بیرق ابهمن با بذاخت و یک تیر دیگر بهلبان ابهمن با انداخت ابهمن در غنچه شب
 نه تیری در پی بر بدیل زد و یک تیر برقی او را بنداخت و یک تیر دیگر بهلبان
 او را سنگون بینداخت و در جودهن با همسر رو برو شد و تیرهای بسیار بر یکدیگر زد
 و همه لشکر چشم بر ایشان داشتند تا بینند که کدام یک ازین دو پهلوان را مار بترکاید
 غالب آید و دو ساسن با نکل رو برو گشته تیرهای بسیار بر هم زدند و دو ساسن بر
 و اسبان را با نکل را بنداخت و در کله برادر دیگر در جودهن با سهدیو برابر افتاد
 و با هم جنگ بسیار کردند هیچکدام بر دیگری غالب نیامد و راجه جد نهشت چون دید که
 در جودهن خود را برادران بجنگ درآمده است ارجن و بهیم و نکل و سهدیو با دیگران
 در برابر ایشان جنگ میانند خود هم متوجه جنگ شده و بر شل تاخت و شل چنان
 تیری بر قبضه کمان راجه جد نهشت زد که کمان بدو نیم شد راجه جد نهشت در غضب رفته
 کمان دیگری بدست گرفته چندان تیر بر شل زد که شل از زیر تیر آرد و دود نهشت دهن
 متوجه جنگ درونه چایج شد درونه چایج یک تیر بر کمان آزرده کمانش را شکست
 و تیری دیگر بر سینه اش زد و دود نهشت دهن با وجود آن حال کمان دیگری بدست گرفته
 چهارده تیر بر استاد خود درونه چایج زد این بیت مناسب این مقام است بیت کس
 نیاموخت عالم تیر از من که مرا عاقبت نشانه نکرده و هر دو از هم جدا شدند و شکم
 سپهر راجه برات با سوم دت جنگ بنیاد و کدو تیری بر باندی رست سوم دت نزد و او
 در غضب شد و تیری بر بنا گوش شکم زد و هر دو از غیرت جنگ عظیم میکردند با هم یک
 با دود نهشت کیت سپهر راجه چند تیری جنگ داشت و دود نهشت کیت تیر پایایی بجانب
 با هم یک انداخت و او را فرصت دست برداشتن نداد و درین روز گمشد و کج

میسر بهیم که از پرنمای دیو و حاصل شده بدو پانچوان آمد و او را که هر که هم میگویند
 و مبارزه خواست از جانب کوروان و دیوی آلتیش نام در میان آمد و نو و نیز جانب
 گمشت که انداخت و او هم تیر لمی بسیار بجانب آلتیش انداخت و سکنندی با
 استوختا مقابل شد و استوختا او را تیر آهنی زد و سکنندی نیز جواب تیر لمی امیدا
 و بجگرت راجه کاشمیر باریک پیوست و کرا چارج با یکی از پنج برادران یکی که
 بره چیت نام دشت روبرو گشت و زمانی با یکدیگر کشیدند و از آن کارزار کردند و تیر انداختند
 که کمانهای شکسته از دست افتاد و اسبان را به کشته و مجموع شده بر زمین آمدند
 آن زمان بر دو پیاده ضرب شمشیر می انداختند و روید و جیدرت در راجه سنده
 جیدر میزد و دست تیر کاری از دست جیدرت بدو رسید و آن نیز مارا زد و تیر با جی
 او انداخت و بکین برادر در وجود من باست سوم میسر بهیم مقابل شد و هر دو تیر با یکدیگر
 رانخمی ساختند و یکی بر دیگری غالب نشد و سوثر با چلیکان دشمن با پرت بنام
 جیدر و شرت کرا میسر سده یو با سده چمن راجه کامسوج روبرو شد بعد از آن در آن
 میسر چمن بمقابل تیر آلتیش نندران بند راجه لمی او چمن با گشت بهیج خال جیدر و
 پیش و پنج برادر یکی با قنداریان و برادر در وجود من با تیر میسر برات و اولک
 خال در وجود من با راجه چندیری روبرو مقابل شده جنگ میکردند همین طور سوار با سوار
 و پیاده با پیاده حمله نمودند و جنگ برآستی بود تا یکدو ساعت بعد از آن در رنگ
 دیوان مست با هم افتادند و ترتیب را فراموش کردند و خوشی از یکجانبی نشاندند
 و پدر میسر را و برادر برادر را زخم میزد و عرابها را که میرانند در آشنای راه بهم میرسید
 از قوت حمله خودی شکستند و فیلمان بهم چنان جنگ میکردند گویا دو کوه یاره
 از جامی بستند و بهم میرسید چون میزدند شد در وجود من در یکدیگر بندشت را که برادران
 او بودند و کرت بر ما جادو و کرا چارج و شل را فرمود که بوج پانچوان را از پیش راه
 باز برگشته بیایند و محافظت بهیکم نمایند تا اینده این پنج برادران بر دشت کیت و
 راجه ولات چید و کاش و بر دو میسر آن راجه در دوید حمله کردند با ایشان جنگ غلیظ کردند

۱. चलवुष

२. रह वव

३. सुतसाम

४. सुशर्मा

५. सुतकर्म

६. सुदक्षिणा

इरावती

अनुविस्वित् सुनायुष

विवि-शान्ति दुर्मा

و باز پیش بهیکم تپامه آمدند و نگا هبانی او نمودند و بهمن سپهر چوین ویدیک که بهادران
 فوج کوردان نزدیک بود که غالب شوند بهر مردم خود آمد و حمله بر بهیکم تپامه کرد و در آن
 حالتی که هر چهار اسپان ارا به او سمند و برق ارا به او مانند گل گنجا بریده و متفش ساخته
 بودند و ران تا ختن طوع بهیکم تپامه را از بالای سرش انداخت و بنه تیر بهیم
 بهیکم را زد و بیک تیر گرت برار و پنج تیر شل را زخمی ساخت و بدو تیر دیگر هم برق
 زد و نگم را فرود آورد و در هم بهلبان او را گشت و در وقتی که خواست جانبش را برگرداند
 بهیکم تپامه نه تیر با و فرستاد که از سه تیر برق ابهمن را انداخت و به سه تیر دیگر بهلبان
 او را گشت و به سه تیر او را زخمی ساخت و گرت برار و دیگر پا چاب و شل او را تیر گرفتند
 اما او از نهایت شجاعت و دلیری آن تیر بار را چنان خیال میکرد که گویا نظره به
 ابرست که بر کوه می ریزد و کوه را از جا نمیدانند و در اتفاقات بحله دشمن نیست
 شعری درین باب گفته اند بیت علم ترا بحله دشمن چه التفات به الهز را چه پاک
 ز سنگ فلاخن است چون مردم جلادت و بهادری او درین سن و سال دیدند
 آفرین بر وی میگفتند او هر تیری را که بهیکم می انداخت در هوا میگرفت و تیری زده
 آن را می برید و بعد از آنکه جنگ بسیار در میان ایشان شد ابهمن به تیر برق ارا به
 او را بنیادخت و در وقت افتادن برق بهیکم تپامه او را بسیار ستود و گفت این مرد سال
 درین سیزده سال طفره دلیری دوستی دارد که آفرین بر او باد و من از اکثر بهادران خج و سال
 این طور شجاعت و مهارت در جنگ ندیده ام و ران زمان بهیکم بقوت تمام است
 بکشد او را به تیر با منیر و جد بهیتر ویدیک که بهیکم تپامه آن خرد سال را خواهد گشت
 ده بهادران نامی را که در سواری ارا بهلی نظیر بودند بهر ابهمن و نگا هبانی او فرستاد
 و آن ده نفر را با پیش اتراکنوار و درشت و من و بهیم و سالک و پنج پسر یکی بودند که
 حمله بر بهیکم کردند بهیکم پیش از رسیدن و ضرب انداختن ایشان به سه تیر و هشت و من با
 و بنه تیر سالک را و ما به برات و پیش را با دو زده تیر و پنج کیکی را با پنج تیر و بیک
 تیر برق بهیم که صورت شیر را بردن گاشته بودند انداخت و بهیم سه تیر بر بهیکم زد

و یک تیر که با چاچ و بهشت تیر کثرت برار از غمی ساخت و سپید راجه برار که از کذا رحله
 بر شل بود و فیصل خود را برار به شل راند چنانچه فیصلش هر چهار سبب شل را بنظر طوم
 پیچیده پایال ساخت و با خاک سیاه هموار گردانید و شل خود را از راه فرود آورد
 و همان طور از بالای عراق به نيزه را بدست گرفته چنان برار تر گنوار زد که از بالای فیصل
 بزمین بهوش افتاد کسان پدرش او را بنظر برد و چون در علاج او کردند باحال
 خود آمد چون اتر از راه آورد آمد شل خود را از بالای عراق به نيزه افتاد و تنه بنظر طوم فیصل
 چنان زد که مانند خیار و روغن شل و فیصل مانند مناره کوه کوه افتاد و مرد و شل برار به
 کثرت برار رفت و شست شکم برار و کلان اتر چون او را بدان حال دید با هم و بسیار
 همه برار به سوار بر شل راند و مردم در جود بهین چون اتر را دیدند بهشت اتر به سواران کوچک
 شل آمدند و میان آن دو جماعت جنگ بسیار شد و مردان شکم نزدیک بود که شل را
 با هم مرد و شل بکشند که در نیوقت بهیلم تیر و کمان خود را بدست گرفته فریاد کمان
 به تاخت مردمان راجه جده هشر از آمدن کبوترس و کزبه افتادند از بهین و دید که لشکریان
 هر اسان شده اند تیر و کمان خود را گرفته به تعبیل فریاد کمان بر آمد و سر راه بهیلم تیر
 گرفت و میان این دو دلاور جنگ عظیم دست داد و لشکریان طرفین از مشاهده
 جنگ ایشان فریاد بر آورده حیرت کردند شل و در نیوقت از عراق به نيزه رسیدند و کز خود را
 بدست گرفت و بر سر راه شکم آمد هر چهار سبب اتر را بکشت شکم از راه خود بزر
 جسته به وید و به عراق ارجن سوار گشت بهیلم تیر و کمان چون متلی با ارجن جنگ کرد و بعد
 از آن دست از جنگ او کشیده اتر را به راجه جانب دست چپ رانده بر سر راجه در وید رفت
 و تیر بسیار بر نهد و هر کس که در مقابل او می آمد بیک تیر کار او را تمام می ساخت و لشکریان
 پا نژدان فریاد بر آورده اند که هیچکس باشد که ما را از دست این خلاص سازند و اگر کش
 لشکریان از پیش بهیلم تیر و کمان رو بگریزیدند و در ارجن از طرف دیگر بهین طمعه کرد و او
 را در هم آورد و اگر ترا منهنم ساخت و درین اثنا که ارجن اکثر مخالفان را در شمشیر
 خبر رسید که بهیلم تیر و کمان شکم را منهنم گردانید ارجن چون این خبر شنید غمی الحال

بازگشته به قهچیل تمام ارابه را می راند تا برابر بهیکم تپاچه آمد یک تیری محکم به سینه اش زد
 چنانچه بهیکم بی شد و بر شد و بعد از محطه بهیکم لشکر کرده و در برابر تیری برابرین انداخت
 و از جن آن تیر را از بغل و گانه پانیده میخواست که تیر دیگر به بهیکم تپاچه اندازد که افتاد
 فرو رفت و آن را از طبل بازگشتن بر آمد از جن ارابه فرو افتاد و بر برابر بهیکم تپاچه
 تواضع کرده سر فرو آورده گفت مرا ضرورت شد که با شما گستاخی کردم و هر دو برگشتند و
 همه لشکریان بنائزل خود رفتند این بود حال جنگ روز اول از جمله جنگ پیروزه روز
 کوروان و پادشاهان چون هر دو لشکر بنائزل خود آرام گرفتند در آن نای شبه اجه جدیتر
 با اتفاق برادران پسرل کشن میورفتند و کمرش جویانها را قظیم نموده همه در پیش او
 با و نشستند راجه جدیتر گفت که شما امروز جنگ بهیکم تپاچه ادیدید یا خیال میکردیم
 که او پیشتر باشد امروز گاهی بلشکریان ما کرده که ماناب دیدن معرکه او شدیم چه چکا
 آنکه با او بر آنچه کنیم آخر روز اگر ازین خود را نمیدانید همین امروز لشکر یا را شکسته بود
 و این برادران من اگر با اینده و جم و کیم و برین جنگ کنند برایشان تعالیب میشوند اما
 تاب دیدن جنگ بهیکم تپاچه اندازد بهیکم تپاچه حکم دریای عیله دارو و ما در آن ای
 نغرق مانده ایم معلوم نیست که بهیکم ام از ما از دست او خلاص شود و مرا بخاطر میرسد
 که آن مردان که بجهت ما این همه محنت را قرار داده اند همه را رخصت دهم تا بنائزل
 خود بازگردند و من گپوشه صحرا رفته بعبادت مشغول شوم یا بجایی رفته خورا به کشم
 این مردان ما نسبت به بهیکم تپاچه حکم برده اند و دارند که خود را بر چراغ زنند و سوخته
 شوند و این برادران فقیر من جهت خاطر من هرگز فواجعی نگردانده و دائم عمر در
 محنت و تشویش میگذرانند کمرش جوی گفت که ای راجه این همه حیراد دل از دست
 دادی جایی که مثل این برادران و ما همین دور و پیر و هرشت و من و سکنند می
 و غیره مردان داشته باشی که همه در خدمت تو سر بازی میکرده باشند همه خود را کشتن
 و مردان قرار داده باشند و مانند من پشتیبانی داشته باشی چرا این همه بیدی میکنی
 و غم میخوری چه شد که امروز بهیکم تپاچه بر لشکر شما روز آورده و کار جنگ چنین میباشد

برگزینند شده که با منی و حمله‌ای بگیرند اگر چه امروز هیکم تمامه برما زیادتی کرده اما
 در آخر راجن او را از یک بود که غلبه ساز و چنانچه او با لشکر زیادتی کرد راجن هم
 با دهم ایشان همان کار کرد و چون این بود بیدار شد و پهلوانان لشکر با دهم و جنگ خوب
 نموده اند و خواستند که لشکر ایشان را از تو خواهد بود و در لشکر بی که در شست و
 بوده باشد کسی نعم منجور راجه بد و شتر با و هر شست و من گفت که می شنید که کشتن
 شمار راجه تو نیست کرده چنانچه در میان دیوتها اندرست حالا در میان لشکر با شناید
 و هر شست و من گفت که کشتن جویو ضایت میفرمایند من خود هیچ نیست اما اگر در حمت
 ضایت کشتن جویو بوده باشد امید است که در زمان حاج و کرا حاج و شل و جدیت
 و گیران را بکشم جد و شتر از من بخان کشتن جویو و هر شست و من خوشحال گشت کشتن
 کس را و در آن که بهمانی خود رفتند و با ستراحت مشغول گشتند و در هر آخر شب
 راجه بد و شتر جویو و شتر را مستقر بنامه شدند و بد و شتر و من گفت که امروز
 افواج لشکر را جد و شتر که یک ترتیب کن که آنرا بزبان هندی سوه گویند یعنی
 ترتیب لشکر و هر شست و من بسند و گفت که شما ترتیب افواج را خوب میدانید بایست
 تا در خدمت شما ترتیب سپاه بکنم و درین روز راجن را با بقیه هزاره را به سوار و برترتیب لشکر
 در مقدمه تعلق کردند بجای منقار کلنگ و بعد از آن راجه در پد را با دو لک سوار بجای
 سر کلنگ و کنت بهمن و در راجه گوالیار و و هر شست کیت راجه چندیری را با ده هزار
 راجه سوار بجای هر و چشم کلنگ باز داشتند و راجه مندریور و راجه بیاک و راجه
 جویو و با دو لک و شتر و هزار سوار و سردار بیلان را بجای گردن کلنگ نگاه داشتند
 و راجه بد و شتر با دو لک و بیت هزار سوار با چند راجه دیگر بجای پشت کلنگ ایستاد
 و هر شست و من بجای بازوی راست کلنگ و بهیم بجای بازوی چپ هر یک با
 یک کرد و سواران نامدار ایستادند و کل و سهدیو با تمام فیلان که در لشکر بودند و یک
 کرد و سوار بجای دم کلنگ قرار گرفتند و سهدیو پسر جیو است و راجه کاشی را با سی هزار
 سوار را بطرح انداختند که در هر جا که دشمنان زور دارند ایشان بکام بروند و ایشان را

رفت در جودهن با بهیکم تا پناه گفت که شما را از تیرهای ارجن هست می بینم و کسی که
 بغیر از شما با او رو برو تواند شد کردن است اما او بجهت نزاع شما جنگ نمیکند و ارجن نام
 لشکریاران مندم خواهد ساخت بهیکم تا پناه چون این سخن شنید گفت بجکاری از سپاهیکم
 بدتر نیست و بفرمود تا ارباب او را برابر ارجن رانند و با ارجن بنیاد جنگ کرد و از طرفین
 تیر بسیار بر یکدیگر زدند و بهیکم تا پناه سه تیر بر سینه کرشن جویز و دو خون بسیار از ورون
 شد ارجن چون دید که کرشن جویز زخمی شد در غضب رفت و سه تیر بر بهلبان بهیکم
 زده او را بکشت بهیکم دیگر را طلبیده بر بهل خود سوار ساخت و با ارجن بنیاد جنگ
 کرده یکدیگر را زخمی ساختند و دهرشت و من با ورن و ناچار جنگ در آمد و در ناچار
 شمشیر کشیده بر سر دهرشت و من راند و بهلبان او را با چارپا ارباب اش بکشت
 دهرشت و من هم شمشیر کشیده بهلبان ورن و ناچار را کشت و نیزه کشید و متوجه ورن و ناچار
 شد و در ورن و ناچار تیری بر آن نیزه اش زد که از پا پاره کرد و دهرشت و من دست بکمان تیر
 برده چند تیر بر ورن و ناچار زد و در ورن و ناچار چنان تیری بر کمانش زد که کمانش خرد کرد
 و دهرشت و من کمان دیگر بدست گرفت و قصه تانشش کمان برفت و در ورن و ناچار
 کمانهای او را به تیرهای بکشت و دهرشت و من در غضب شده گزید و است و
 و در ورن و ناچار تیری برگزید و از ورن و ناچار گزید و از دست او هفتاد و بهیم چون دید
 ورن و ناچار و دهرشت و من را زبون ساخته بدو و متوجه ورن و ناچار شد چون
 بمیان و دهرشت و من و در ورن و ناچار رسید و راجه بهار سر راه بهیکم گرفت و با بهیم
 آغاز جنگ کرد و چون بهیم در میان ورن و ناچار و دهرشت و من درآمد ورن و ناچار
 ایشان را گذاشته بر سر راجه برات و فوج او دوید و راجه بهار که کیت منت نام داشت
 چون برابر بهیم آمد بهیم ارباب بهر او را اندر دمان راجه بهار باده هزار فیل و پیاده
 بیشمار بکوبک صاحب خود آمده بهیم را در میان گرفتند و بهیم گزید و خود را گرفته بر هر فوج
 که حمله میکرد از کشته پشته با بهیم می انداخت و بهر گزینی چند فیل را میکشت آنطور
 جنگ در میان بهیم و ایشان دست داد که یاد از جنگ اندر با برتر آمد و راجه

چندیری و هشت گیت بکوک بهیم آمد سپر راجه بهار شکر و می نام بکوک پدر کرده باراجه
چندیری جنگ کرد و او را منعم کرد و بهیم تنها در میان آن مردم مانده بود و از هر طرف
که حمله میکرد مردم بسیار و فیلان مست را میکشت و بر سر هم می انداخت سپر راجه بهار
چون راجه چندیری را منعم گردانیده شمشیر کشیده بر سر بهیم آمد بهیم بجنگ شغول بود که شکر دیو
برسید و بهلبان بهیم را با چار سپر را به بکشت بهیم را چون چشم برداقاد و بهلبان
و اسپان خود را کشته دید و در غضب شد و چنان گریزی بر شکر دیو زد که او را با بهلبان و
و بهلبش در زمین نرم کرد راجه بهار چون سپر را کشته دید و عالم در نظرش تیره و تاریک
گردید شمشیر کشیده فیل را بر سر بهیم راند چون بهلبان و اسپان بهل او کشته شده بودند
بهیم گریز خود را گذاشته شمشیر بکشد و از بهل نیز بجهت متوجه او شد تا بهیم با و برسد
او چهاره تیر بر بهیم انداخت و بهیم تمام تیرهای او را در راه شمشیر زد و سپر دیگر راجه
بهار پیشتر از پدر فیل خود را بر سر بهیم راند چون نزدیک رسید بهیم پایی بر دندان فیل
نهاد و بر فیل سوار شد و سر سپر راجه بهار را که بهمان منت نام داشت از تن جدا کرده بجای
پدرش انداخت پدر چون هر دو سپر را کشته دید از غم نزدیک بود که هلاک شود فیل خود
فرز و بهیم راند و بهیم هم بنیاد جنگ کرد میان ایشان آنطور مکر در میان گرفت که شج
آن توان کرد و اگر کرد و غبار معلوم نشد که بهیم کدام است و کنت منت کدام بهیم است
در آن کرده گریز خود را زمین برداشت و از روی غضب آنچنان بر راجه بهار زد که او را با
فیلش زمین نرم کرده لشکرش چون سوار خود را کشته دیدند همه بیک بار بر سر بهیم فرود
بهیم بوق فتح بنواخت و بعد از آن متوجه جنگ شد چون صدای بوق بهیم بشکریان رسید
دانستند که بهیم فتح کرده و چون دیدند که مردم بسیار بر سر او آمدند و هشت و منج سانگ
بکوک بهیم دویدند چون خبر کشته شدن راجه بهار بکوران رسید همه غمگین و دل شکسته
شدند و بهیکم تپامه بر سر بهیم راند و سانگ هشت و منج سر راه بهیکم تپامه گرفتند و
هر یک سه تیر بر بهیکم تپامه زدند در نیوقت ارباب دیگر بحبت بهیم آوردند بهیم بر ارباب سوار شد
متوجه جنگ بهیکم تپامه گشت چون نزدیک رسید بهیکم چندین تیر بر ارباب بهیم زده

اسپان او را بکشت و بهیم بر چپ خود را برداشته بجانب بهیلم تپا می انداخت و بهیلم تپا بر چپ او را دوپاره کرد و بهیم گریز خود را گرفته از عرابه زیر جث متوجه بهیلم تپا شد و هر شش دهن با بهیم گفت که بهیلم آن طور سواری نیست که تو پیاده در برابر او در آئی او ترا خواهد کشت بر آرا بهمن سوار شو سالک درین وقت نزدیک رسید بهیلم بهیلم را بکشت و یک دو تیر بر اسپان بهل زد و اسپان چون نگاهبان ندانست بهیلم را برداشته رو بگریز آورد و از فوج در جود دهن گذشتند سالک و و هر شش دهن از بهیم پرسیدند که تو کجا بودی بهیم قصه تمام جنگ خود را از کشتن راجه بهار و سپران او و گریختن راجه چندیری را با ایشان گفت و ایشان او را تحسین بسیار کردند و بر راجه چندیری لعنت فرستادند و در ناچایج بر سر راجه دروید زفته بود و هر شش استخوانها بکوبک پدر رفت و سپران راجه دروید بکشتندی و دیگر برادران در برابر ایشان آمد میان ایشان جنگ عظیم شد ابهمن سپار جرن بکوبک راجه دروید آمد و همچنین در جود دهن در برابر ابهمن آمد و هر دو با هم بنیاد جنگ کردند و همچنین گمان ابهمن سپار جرن شکست ابهمن گمان دیگر بدست گرفته چندان تیر بر همچنین زد که او بهیوش شد و در جود دهن چون دید که سپر زبون شده آرا به بکوبک پسر بر سر ابهمن را اند مردان دیدند که در جود دهن نمود تا خست آورده بسیاری از راجا همراه در جود دهن بر ابهمن تا مانند لشکر پاژان فریاد بر آوردند که ابهمن را میکشند ارجن چون آواز شنید همپوشا این به سردر جود دهن و مردمش را اند چون مردم در جود دهن آواز آرا به ارجن را شنیدند اکثر رو بگریز نهادند و سلاح و فیل و اسپان را با آنها گذاشتند و خود را با سلاح در میدان ماند و هیچکس نتوانست که در برابر ارجن در آید در جود دهن چون دید که مردان رو بگریز نهادند هر چند فریاد میکرد و لشکریان را نام بنام می طلبید هیچکس گزشت نمیکرد و میگرفتند چون دید که هیچکس نماند لا علاج خود هم رو بگریز نهادند و فتح عظیم نصیب پاژان شد ارجن و سرکشین جوهر و بوقهای فتح در میان نواختند و آن روز پاژان و آن فاتح عظیم دست داد پاژان و لشکریان ایشان بنحوی حال تمام بنازل خود بازگشتند.

نہ

۲۶

و غنیمت بسیار گرفته بودند تا آنکہ شب گذشت چون سوم روز شد باز فرقی بین جنہما بہت
 کردند بہیکم تپامہ بمردم خود گفت کہ امر فرمودیت آنست کہ پیوہ کنم پس فرمود لشکر را
 بصورت گزرتہ ترتیب دادند و خود با جمیت تمام بجای منقاد گذر شد و در دنا چارج و
 و کمرت ہزارا دو پیشم اعتبار نمودہ و اسوہ تھا ما و کرا پا چارج بجای سر شدند راجہ بچارہ
 و با جہوارہ و پنج کیکی و راجہ ماند با تا کہ حالا بہ کالپی مشہورست راجہ بہور شر و شل و راجہ
 سیال کوٹ و شل راجہ مدر و بہگت راجہ کامرو و راجہ امی سندہ کہ ماہین پنجابست
 بہراجی جیدرت بمنزلہ گردن شدند و در جردہن با صد ہزاران بجای پشت شدند و
 ہندوان ہند و کنبوجان و جامعہ مسلمانان بمنزلہ پای گذر شدند و سور سنیان و مردم
 ولایت گدہ و لشکر کلنک کہ حالا بہار مشہورست بازوی رہت و فوج کار و کھ کہ
 بہ جوہور مشہورست و مردم گنج کہ در دامن کوه واقع شدہ نزدیک با و دہست
 و جامعہ افتخاران ستر شدہ با راجہ برہیل بازوی چپ و باقی مردم بجای سینہ شدند
 پانڈوان چون ترتیب کشگر کوروان دیدند ا فواج خود را بصورت ہلال کہ آنرا اردہ چند
 میگویند رہت ساختند و قرار دادند کہ ہر وقتی کہ مقدمہ لشکر ایشان بجانب
 پانڈوان روان شود میاید کہ ماتری شویم و از ہر دو جانب ایشان بازیر تیر بکسیم
 بعد از ان کہ پریشان میشود آن زمان جمع شدہ می تانیم برین قرار جنگ روان شد
 و طرٹ رہت ہلال بہیم با بہادران نامی بود بعد از ان راجہ ہراٹ و دروید و نیل
 و نیلا و دہانیل و دہرشت کیت راجہ چندیری کہ اول چند نام داشت و راجہ کاشی
 و مردم جوہور و دہرشت و من و سکندری و دہ پسران و دروید و پس جد ہرٹ و کل
 و سہدیو و سانگ و پنج پسران و درویدی و ابھمن و پسر ارجن و کھو کہ پسر بہیم و پنج
 برادران کیکی و کرشن جوہو با ارجن در غول شدند و ماہین جد ہرٹ و سانگ قرار گرفت
 و شروع در جنگ کردند و بطوری با ہم می تاختند کہ اول در صفہما ترتیب می ماند
 و جنگ معلومہ میشد و پانڈوان قرار چان دادند کہ در لشکر غنیم غوطہ خور دہ ایشانرا
 پریشان ساختہ باز ترتیب سابق یکجا شوند بہیکم و ارجن با یکدیگر حملہ آوردند و جنگ

در پیوسته و در معرکه گردی عظیم برخاست چنانکه کدگیران می شناختند و به آواز تیری ندا
 و با آنگاه از احوال همدیگر خبردار می نمودند اما چون ازین طرف ارجن سرور بود و از آن طرف
 بهیسم تمامه این هر دو بهادران نمیگذاشتند که در پیوه خطلی افتد و بعد از حمله
 هر جا که رخنه در صفت می افتاد باز بجای خود می آمدند و فیل سوار با فیل سوار اراجی
 با اراجی و پیاده با پیاده جنگ میکرد و در گوشه میدان از کشتن پشتها شد و از تیر و کیش
 و شمشیر و تیر با و دیگر سلاحها در زمین انبار افتاده بود و بسیار تن بی سرو بسیار پ
 بی سوار میگشت در زمین از بسیاری نقشهای مختلف و صورتهای رنگارنگ
 مثل نگارخانه چمن شد و از خون جو بهار روان شد و گرد و غبار با فروشت و قالمها
 در رقص در آمده هر سو فریاد میکرد و دستانه لغز میزد و جنگ کنان در آفت خیر
 بودند گویا این بیت حسب حال ایشان بود بیت متانه کشتگان تو هر سو افتاده اند
 تیغ ترا که می آب داده اند و دانه کشت خون ریزی و کناکشی که در آن روز واقع شد آن
 جنگ مهار و در نام یافت یعنی قران عظیم شد و چون همه دیدند که قالمهای مرده در جنگ
 یقین داشتند که این علامت است که همه مردم کشته خواهند شد بنا بر آن هر دو
 فریاد دل بر مرکبها اند و زنگی را در آید که یزد بهیسم تمامه و در و نا چاج و جیدرت
 پیتر و گرین و شکمن و شل بکیارگی حله بر پا نمود و آن آورده اند و نزدیک بود که آن فوج را ازید
 و بر سر سازند درین چین بهیم با که و که و سنانک و چیکتان و سرچ پسران و در ویدی باراجای
 و دیگر مقابل بهیسم جماعه او شدند درین چین جهان روشن از گرد و غبار شب تاریک شد
 و هیچ چیز در نظر نمی آمد غیر از فیلبانان که از بالای فیل مانند تارهای خرمی نمودار میشدند
 در خشدن تیغها در آن تاریکی مثل شهابی بود که از آسمان می ریزد چون بر در جود من حال
 لشکرش مخفی ماند ترسید که بهادر بهیسم تمامه و بهادران دیگر کشته شده باشند پس
 با هزار ارابه چنان بر پا نمود و دوید و پیش از همه که که و که استاد بود با ارابه جنگ
 در پیوست و هر چهار پا نمود و آن بغیر از ارجن با بهیسم و در و نا چاج جنگ بیا و کرد و درین
 در غضب شد و با بهمن و سنانک با دو پیچنگ شل پیوستند و از جانب سن پیک

چندین هزاره را به سوارا راجن را در میان گرفت و هر جنس سلاحی که داشتند از تیر و شمشیر و نیزه و برجه و گرز و غیره همه را کار میفرمودند تا آنکه هر سلاحی را که برومی انداختند او بشیر می برد و در پوتنها بر آفرین میگفتند و چون هیچ سلاحی نماند درختان را از جا میگرفتند و حواله یکدیگر میکردند و چون کار از آن هم گذشت دست و گریبان شدند و بشت و لنگد میزدند و بدندان می گزیدند و ساک و ابهمن با مردم قندار و شل مقابل بودند و در آن معرکه داد و مردانگی میدادند و شل چندان تیر بر آیه ساک زد که مقدار ناخنی هم از آن آیه در دست نماند و خرد شکست و اسپان هر کدام دست و پا مجموع شد بجای بی افتادند و ساک از آیه بر زمین آمده خود را بر آیه ابهمن انداخت و هر دو بر یک آیه سوار شدند و لشکر شل را به تیر گرفتند و چنان آن فوج را پریشان ساختند که باد تند کوههای آیه را از هم جدا میسازد و درین زمان بهیکم و درو نه چایج در لشکر پانڈوان رخنه انداخته و بنیم را از پیش برداشته بر سر جد بهشتر رسیدند و زور برد آوردند و جد بهشتر نیز با نکل و سهدیو پاک ثبات افشوده حمله های بهیکم و درو نا چایج را تحمل آوردند و از آن انطور جنگ میان پنج کس واقع شد که نظام گیان را از تماشای آن مومی برتن ایستادند و بیدلان چیر لانا روی زرد میشد بیت اندران میدان که فرق از مرد و نانا مرد بود و ای بسا کس را که لبها خشک و درو باز زد و بود چون در وجود من آمد و حمله های قوی برومی آورد و مردم هر دو بازوی او را شکافته خواست که زخمی بروزند و درین اثنا در وجود من تیری بر کمان نهاده تا سینه که هر که را نشانه سازد و او را راهی عدم نماید بهیم این حالت را دیده پیشدستی کرد تیری بر سینه در وجود من زد که او بهیوش بر عرابه افتاد و خواست که بر زمین افتد درین وقت بهلبان او چاکدستی نموده عرابه او را جانب لشکر خود روان ساخت و در نیالت بهیم در تبسم شد و فریاد زد که از معرکه مردان کجا میروی پس بهیم از عقب او روان شد و مردم او را نیزه و میکشت و از دنبال بهیم جد بهشتر و درو شل و من رخنه در صفت کردند و روان انداختند و گرنه در کور روان افتاد و بهیکم تمامه درو نا چایج فریاد و غوغا بسیار میکردند و بلشکران خود و لهاری میکردند و بلشکران خود را با شل میبفتند و بهیکس از گفته ایشان نمی دانستند

و ایشان هم از جنگ بیارمانده شده بودند و گفتا زبان درازی کرده دست بسلاح نمی بریزد
 و از روی غیرت جنگ نمیکردند و در جودهن چون آذر ایشان شنید و از نجات بهوشی
 بهوش باز آمد و دید که پله در گریز شده است از روی تصور بانگ بشکر خیزد و زد که بجای روی
 برگردید که مرا چه قضیه نیست بمجرب بازگشتن او افواج از هر طرف پنهان و در هیچ آه که دریا
 در شب باری بر او تنی ماه در حرکت می آید و در جودهن خشکین شده خطاب به بهیکم نیامده
 مرد و در ناچار جگر کرد و گفت اگر شما مرا میخواهید زودتر میان پانڈوان و آرمیدنگا که با من بجای
 آید بر استی جنگ کنید و اتفاق را از دل دور سازید و الا این چه معنی دارد که لشکر را گزینان
 باشد و شما و در بهادر بی نظیر خیانت فرج میگردانید و به لشکر بجای جنگ نه کنید و مردم را
 نگه دارید بهیکم نیامده بشنیدن این سخنان تبسم کرد و گفت از راستی گزینیت چون میخواهد
 شده میباشد گفت اگر ترا بداند اختیار داری من اول بتو گفته بودم که پانڈوان جامع
 هستند که بر ایشان کسی غالب نمی تواند آمد و ایشان را مقهور نتوان ساخت چنانکه
 این پنج برادران بر اندر هم غالب آیند اما از دست من آنچه خواهد برآمد در وادی
 جنگ تقصیر نخواهم کرد و تا دوسه روز مانع میشوم تا لشکر شما را برهم نمیتواند زد و آنچه مقدر
 هست این است اما این معنی از خاطر خود محو سازید که شما ایشان را قتل کنید و لاک و نابود
 ساخت پس از شنیدن سخنان بهیکم نیامده در حدود من را آتش غضب فرو گرفت
 و بقوت تمام مهره سفید خود را بنواخت و دیگر برادران و لشکر نیز مهره های سفید را
 نواختند بر تبه غلغله در زمین و زمان افتاد پانڈوان دانستند که این همه علامت
 آنست که در جودهن باز در غیرت آمده قصد جنگ عظیم دارد پس پانڈوان نیز فرمودند
 تا بوق جنگ نواخته همه مردم مستعد جنگ شوند مردمان از هر طرف بجهت تمام بجنگ آمدند
 و جنگی واقع شد که بصورت آن جنگی در هیچ تاریخ کسی یادداشت و خون از بدنهای
 جویمای آب در زمین روان گشت و از بسیاری کشتهای عرابها و اسبان راه گردیدند و
 و شعاع زره های هزارین که بدین کشتهای بود و در زمین مثل روشنی تابان در شبهای تاریک
 در آسمان می نمود و در میان جنگ بهیکم نیامده پیشتر آمده بنیاد تیر اندازی کرد و تیر را بمحو

باران همان کرد و عرابه او همچو باد گرد برگردانست میگردد و هر کس که اراده نمود که در برابر
 او در آید تا نگاه میکرد او را بطرف دیگر میدید که مردمان را نیزند و میکشد مردمان
 در کار او حیران شده بودند و بعضی میگفتند که او سحر میخواند و تیر او بر هر فلک است
 برگشتن آن دارو یا براسپ و آدمی که میرسد دیگر از جانمی جنبید و همچنین بسیاری از
 لشکریان پانژوان را بر خاک انداخت و بیوقت کشتن جویدار جن گفت که تو دانه در
 ایام سرگردانی در جنگل که میگردی میگفتی که روزی بوده باشد که ما با کوروان جنگ کنیم
 و انتقام خود را از ایشان بگیریم امروز آن روز است و می بینی که مردمان شایسته نوع روی
 بگیرند آورده اند اگر کاری میکنی حالا وقت کار است ارجن بکشتن جوید گفت پس شما را به
 مرا برابر بیمیکم تا به برسانید کشتن جویدار به ارجن را بتجیل تمام رانده در برابر بیمیکم
 آورد چون آواز آمدن ارباب ارجن بگوش مردمان راجه جدی شهر رسید دیدند که ارجن برابر
 بیمیکم میبرد همه را قوت دیگر حاصل شد و مردمانی که میگرفتند همه باز گردیدند بیمیکم چون
 دید که ارجن متوجه اوست او نیز ارباب خود را برگردانیده با ارجن روی برد و برابر ارجن
 تیر باران کرد چنان تیر او همچو باران برابر ارجن برابر ارجن تیری زده کمان
 بیمیکم را دوپاره کرد بیمیکم کمان دیگر بدست گرفت خواست که ارجن را بزند که باز ارجن
 کمانش را بشکست بیمیکم گفت که فرزند رحمت باد از تو این کار با می آید حالا مردانه باش
 و کمان دیگر بدست گرفت ایک مرتبه چندین تیر برابر ارجن انداخت و بیمیکم را ارجن برگردان
 گردیدن گرفته کشتن جویدار به ارجن را میگردد و اندیدند که اصلاً تیر بیمیکم تا به او
 نمیرسد و هر چند که بیمیکم میخواست که او را ببنید میسر نمیشد بیمیکم نیز ارباب خود را تیر کرد و چنان
 تیر باران برابر ارجن کرد که وصفت نتوان کرد کشتن جویدار که ارجن زبون میشود با خود گفت
 که لشکر جدی شهر مغلوب شد پس با ارجن گفت که من بیمیکم تا به ما میرنم و این بلا را از سر
 پانژوان دور میسازم درین وقت در جودین بفرموده در دونه چایج و جدی هرت و شهر را
 و کربا چایج و جمعی دیگر از بهادران در اجهای بزرگ آمده به محافظت بیمیکم تا به
 ایستادند و جمعی بیداد برگردان ارجن آمدند چون سالک این حال را دید با مردم خود آمده

خود را بر مخالفان خود چنان جنگی کرد که کشتن جویو تعریف او کرد و مردمان مخالف ایشان
 او را بگریز آوردند و در جودین با مردمان تازه زور و سب چنان جنگی در گرفت که زیاد
 از آن تصور نتوان کرد و زور بر پانڈوان آوردند کشتن جویو را دیگر طاقت نماند از
 ارا به ارجن بریزید و چکر خود را بر دست گرفت و بغضب و اعتراض تمام سحاب
 مخالفان و وید و چکر خود را بر سر دست بگرفت و در آورد همه مخالفان چون کشتن جویو
 را باین حال دیدند هر دست از جان شستند بهیگم نیامد گفت که ای کشتن جویو اگر
 تو میبکشی مرا اول بکش چه دولت ما را از آن بهتر باشد که بدست تو کشته شویم و یاد داری
 که روزی که در جودین و ارجن بطلب شما آمده بودند شما گفتید که من درین جنگ سلاح
 بدست نمیگیرم حالا معلوم شد که بدست بند و بیج نیست بگوان هر چه میخواهد میکند حالا
 بگوان چنان کرد که سلاح بدست گرفت و در وقت که کشتن جویو چکر خود را بر سر دست گرفته
 بود که با نواز ارجن وید که اگر کشتن جویو این چکر را می اندازد تمام مخالفان را یک مرتبه بخواهد
 خود را از ارا به بریزد انداخته بدو وید و پامی کشتن جویو افتاد و گفت که گناه این مردم را با
 بخش و پاس جان بخش که گفته بودی که در جنگ سلاح بدست نمیگیرم بدار هیچ حاجتی نیست
 که تو زحمت خود را بدی من متوجه شما همه این مردم را میکشتم کشتن جویو این سخن از ارجن
 بشنید و دید که او در کمال زاری در با افتاده است چکر را از سر دست فرو داد و در دست
 را برداشت او را گرفته بازگشت و بر ارا به سوار شد و بوق خود را بخواست و مردمان چنان
 که همه دست از جان شسته بودند چون دیدند که کشتن جویو بازگشت همه خوشحال گشتند و چون
 کشتن جویو بوق جنگ نداشت در جودین نیز بفرمود تا باز نقاره جنگ را ببنوازش
 در آوردند و بهر شروا و شل و بهیگم نیامد باز حمله بر لشکر پانڈوان آوردند و در جودین
 شمشیر بدست گرفت و شل گز بدست و بهیگم نیامد نیزه و بهر شروا تیر و کمان گرفته بود
 و همه بر سر ارجن ماندند ارجن تمام اسلحه ایشان را به تیر شکست چون آواز کمان
 ارجن بگوش مردم رسید راجه پراث در آید و بد با لشکر خود بگوک ارجن در آمدند و
 بر مخالفان تاختند نیلایان در جودین و لشکر پانڈویا بر ارجن و مردمانی که

بکرمک او آمده بودند جمله آورده و نمازین چون دید که مخالفان بغایت پرنور می آیند دست
 برکش کرده تیری را که اندر باد داده بود و آنرا اندر بان گویند از تیر کش بر آورده
 با نداشت بر یک مرتبه بخت صد فیل را بکشت و ده هزار عرابه در هم شکسته و همه اسبان و
 مردمان را که بران سوار بودند بکشت و بسیار سواران را بر خاک هلاک انداخت از جمله
 راجه پورب و راجه سورتنه درین مردم کشته شدند کوروان چون این را بدیدند بیک مرتبه
 همه پشت دادند و دیگر نیز آوردند بهیکم تپامه و در جودین و جیدر شهر دیگر راجه داد
 بزرگان لشکر بگشته آمده است بمنازل خود باز گشتند و همه کس تعریف این جنگ
 ارجن میکردند و میگفتند که اگر او یک تیر دیگر می انداخت بهیکس از مازنده نمی ماند
 پانزدهان بفتح و فیروزی و خوشحالی تمام بمنازل خود باز گشتند و همه آمده ارجن را با کربا
 فتح میکردند تمام شمال در سوم از جمله نه زده روز جنگ کوروان و پانزدهان و ده روز جنگ
 بهیکم تپامه و تفصیل جنگ روز چهارم که در میان کوروان و پانزدهان واقع شد
 اینست چون روز دیگر شد اول صبح مردم طر فین غسل کردند و لباسهای تازه پوشیدند
 و بر اسبان تازه سوار شدند و باز کوروان پیوه کردند بدستور ابر فوج فوج لشکر علییه
 علییه صف بسته و از عقب هم فوجی مثل باربای ابر روان شدند پیشتر از همه بهیکم تپامه
 بود و از عقب او که پا چلچ و شل و بنشت و اسوسخامان و سورت و در جودین بودند
 و دیگران فوج فوج از عقب هم می آمدند پانزدهان هم بهیبت و صلابت هر چه تاثر
 متوجه جنگ شدند پیشتر از همه ارجن بود و از عقب او پسرش ابمن با مردمان
 بهادر نامی و دیگران همه بعضی در غول و بعضی در دست رست و بعضی در دست
 چپ بترتیب تمام رو بکارزار آوردند اول مرتبه بهیکم تپامه متوجه ارجن
 گشت و ارجن نیز متوجه جنگ او شد و آن دو پیشکوانان پر دل
 در برابر هم درآمدند و آغازه تیر اندازی کردند و چندین تیر بر یکدیگر زدند
 و در جودین با ججه که همراه او بودند بر کرمک بهیکم تپامه به ارجن
 آخفتند ازین جانب ابمن پسر ارجن چون دید که آن قدر

جنگ از تمام

بهادران بر سر پاد آورده اند او هم با بها درانی که همراه داشت بکوبک پدر بر رخا افشان
 تاخت بیکم نیامه ارجن را گذاشته متوجه ابهمن شد جماعتی که بیکم بیکم تعیین بودند
 مثل شل و اسو سخامان و بهور و مشر و اسودت و چتر سین ایشان هم متوجه ابهمن
 شدند چنانچه پنج فیل بگرد شیری در آیند این پنج کس بگرد ابهمن در آمدند ابهمن
 باین جماعت و این فرج جنگی کرد که همه کس از دوست و دشمن بر جلادت و دلاوری
 او آفرین کردند و این پنج کس را از بون ساخت پچمیس در وجودهمن چون این جنگ
 ابهمن را دید غیرت آورده بر سر ابهمن تاخت ابهمن چنان تیر بر اسو سخامان زد که
 او را بی شعور ساخت و پنج تیر بر شل زد چون دید که پچمیس می آید متوجه بجانب او شد
 و چتر سین و اسودت و بهور و مشر و از عقب او در آمدند ابهمن باز گشته هشت تیر بر
 اسودت زد و دو تیر بر چتر سین و پنج تیر بر بهور و مشر و از این جماعت از عقب مبارزات او
 ابهمن خود را بچمیس رسانیده چنان تیری بر او زد که بیوش گشت و در وجودهمن گفت که
 یاران ابهمن بسرا میکشد و پنج کیکی در راجه بهار و چند راجه دیگر با بیت و پنجاه بهار
 نامی متوجه ابهمن شد و ارجن چون دید که آنقدر مردم سپر او را در میان گرفته اند
 خود را به تعجیل بسرا رسانیده بران مردم تیر باران کرده ایشان پدر و پسر را در میان
 گرفتند راجه دروید با پسران خود و هر هشت دمن و سکندری و دیگران و فیلمان است
 از پیش برداشته به کوبک ارجن آمدند که با چارج با مردم خود از یک طرف بر سر ارجن
 رسید و هر هشت دمن از یک طرف سه تیر بر بناگوش که با چارج زد و پسر اسودت چون دید
 که با چارج زخمی شد از یک طرف در آمده ده تیر بر دهرشت دمن زد و دهرشت دمن و
 بطرف او آورده بیت و پنج تیر بر وز و اسپان امر را به اش را انداخت او از آرا به بریز
 جسته شمشیر کشیده متوجه دهرشت دمن شد و دهرشت دمن در غضب شده گرز خود را
 بدست گرفت چون با او رسید آن گرز را بر سرش زد که بازین موار شد اسودت چون
 پسر خود را کشته دید از روی غضب بر دهرشت دمن آورد و ده تیر بر دهرشت دمن زد
 اما اصلا دروازه نکر و شل بر سر راجه دروید آمد و با او آغاز جنگ کرد و دهرشت دمن چون

تا اینجا از بنج شنید گفت که همه چیز به تقدیر مملوکان وابسته است زور و حشم و لشکر و هیچ
 دخل ندارد با وجود که لشکر ایشان از لشکر سپر بسیار کتر است از قوم هین می شنیدم که
 فلان کس از مردم پاکشته شده و فلان فوج با منتهی گشت فتح از جانب پانژوان می شود
 بنجی گفت که شما راست میگویند این همه از شاه و سپر شمشاد حالا حکایت جنگ شنید
 بعد از آن شل بر دهرشت و من راند و در وجود هین هم با مردم بسیار بر سر دهرشت و من
 در وجود هین چهار تیر بر دهرشت و من زور و چتر سپر هفت تیر و دیگری بنیت و دیگری دانه
 و دیگری پنج و دوشا شنش تیر این همه تیر با یکبار بر دهرشت و من خورد و دهرشت و من
 با وجود آنکه این همه تیر بر او خورده بود اصلا از پا در نیامد و تیر و گمان خود را بدست
 گرفته هر مرتبه دانه تیر و بنیت تیر و بنیت پنج تیر بر سر کدام ازین جاوه میزد و بهیم چون
 دید که مخالفان بر دهرشت و من زور آورده اند گرز خود را بدست گرفته بر دهرشت و من
 و دید در وجود هین ده هزار فیل همراه بهگت کرده بغرود که سر راه بر بهیم بگیرد و بهیم گرز
 را برگرد سر گردانیده هر مرتبه که فرود می آمد و چند فیل را با فیلانان بر زمین میزد
 می ساخت و اگر آرا به سواران نزدیک می آمد چهار چهار پنج پنج آرا به را با سوارانش
 بیک گرز خرد میکرد و بسیار فیلان را میکشت و سهد یو سپر حرا بنده بر سر اسو ستماما
 راند و چندان تیر بر اسو ستماما زد که اسو ستمان بی شعور شد و بهلبان او را به پیش پای
 در و نا چایج بود و در و نا چایج بر سر سهد یو سپر حرا بنده راند و تیر بسیار بر او زد و او هم
 با در و نا چایج بجنگ درآمد و در و نا چایج نزدیک بود که سهد یو را از پا در آورد که نکل و
 سهد یو سه سپر و دو پدی بکوبک سپر حرا بنده درآمد و با در و نا چایج آغاز جنگ کردند
 و در و نا چایج با همایشان جنگ غالبانه میکرد و بعد از مدتی لشکر را بهیم ریختند جنگ
 مغلوبه شد و بهیم و شر و اباساک بجنگ درآمد و در وجود هین از یک طرف درآمد و تیر
 بر بهیم زد و بهیم به بهلبان خود گفت با خبر باش و از راه مرا بر سر این مردم بران
 که اینها بر سر من می آیند را را به او را بهلبان بطون در وجود هین راند و بهیم ده تیر بر
 در وجود هین زد و در وجود هین بی شعور گشت و ده برادر در وجود هین درین روز کشته شدند

و مردمانی که در اطراف او بودند از گرد پیش او متفرق شدند برادران و دو جوان چون
این حال بدیدند بیک مرتبه متوجه بهمیم شدند و او را تیر باران کردند و بهگدشت فیل خود را
را نده بر سر بهمیم آمد بتمه جنگ روز چهارم از هزاره روز جنگ کوروان و پانژوان این بگیت
و رودی شجاعت چنان شهرت یافته بود که او بلا می سیاه است از بلاهای بهگوان
و از برای خلق مرگیت طیار تیری بر سینه بهمیم چنان زد که بیوش شده تکیه بر ابراه
کرده افتاد و بهگدشت تبسم کرد و فریاد زد که هر که پسر بهمیم بدیدن این حال را بناید و
و خود را بر نیلی که از طلسم ساخته بودند و ایراوت نام داشت و سه دیو دیگر را بصوت
خود ظاهر ساخته بر سه فیل ساختگی سواری فرمود چنانچه از یک کمر که چهار کمر که شد
متوجه جنگ بهگدشت شدند و از آن سه فیل یکی انجن و دوم با من و سوم مهاجرانه نام
داشت و مهاوت میدان کردند که چنان بود که هر کس آن را میدید بهست خیال کرد
از پیش او گردن زان میشد پس کمر که هر چهار فیل را بر بهگدشت براندا تا آنکه او را بخاطر
می پیچیدند و فیلس را با پایال میکردند و او از بی طاقتی فریاد میکرد و مددی طلبید
در نیوقت نظر بهمیم برد و افتاد و بانگ بر مردم خود زد که بزوری خود را به کومک
بهگدشت برسانید پیش آنکه تلف شود او را دریا بید و در و نا چایج با صفت آماست و
بهاوران چیه بجنگ کرد که در آمد بهمیم تا پاره در و نا چایج را نصیحت فرمود که کمر که
و را حاصل دیو زاده است جنگ او بجنگ آدمیان نمی ماند و طلسم و دغا بازی بسیار
میدانند زنها را زو با محتیا طیاشی بلکه مصلحت چنان می بینیم که امروز با او جنگ متوقف
نباید داشت و چنانچه او طلسم کرده ما هم دغا بازی و تعبیه کنیم تا فردا هم بر دغلتر تبایم
و هم بر پانژوان و مصلحت کوروان هم موافق رای بهمیم بود اما با این همه در و نا چایج
روان شد که بهگدشت را خلاص سازد و الفصه بدینتر چون دید که در و نا چایج برانی ضلک
ساختن بهگدشت بجنگ کرد که آمد بهمیم را فرمود تا او خود را بندد و کمر که رسانید کمر که را متوقف
تمام حاصل شد و از روی شوق فریاد زده گفت که حالا لشکری عظیم بر دمن آمده شما از
پیش من کجا میروید و جازا چه طور میتوانید بر دمن را بگفت و بهگدشت را گذاشت متعال

در فوجا چارچ شد و در فوجا چارچ سخن بهیکم را یاد کرد و جنگ با کوه که مصلحت ندید و در نیت
 شب هم نزدیک رسیده بود بنا بر آن عهده ان را باز کشید و برگشته با اتفاق کورده ان
 راه ویره گرفت و پانژوان چون دیدند که کورده ان دست از جنگ باز داشته رجوع بنابر
 خود نمودند ایشان نیز عهده ان بجانب ویره تا فتند و عهده ان و خوشحال باز گشتند دست
 بر پشت کوه که نهاده بود تحسین میگردیدند و آفرین میگفتند چون شب شد در جود همین پیش
 بهیکم تمامه رفت و همه بزرگان و سرداران کورده ان را بحضور طلبیده بطریق حسرت و
 غلامت گفت که از جنگ امروزه و معاهده این حالت مرا نمیدیدی بسیار روداده
 چه نسبت بشما مردم که هر کدام شما آن قوت و زور دارید که تنها فوجی را میتوانی کشت
 معلوم است که کوه که چه قدر زور و قوت داشته باشد عجب است که امروز همه متعجب شده اند
 در نزد دید و بخیل روزی به شب آوردید و از عهده جواب او نتوانستید برآمد و لشکرا
 گرفته برگردانیدید این ادا های شما خالی از ان نیست که با من بیکانه نیستید یا کم زورید
 شوق اخیر را چه گونه باور دارم آن شوق اول پس بفرمائید تا مرا فکری دیگر باید کرد بهیکم
 از جانب همه مقصدی جواب شده گفت که اگر چه سخن راست خواه از من شنوی خواه
 از دیگری پیش تو درجه قبول ندارد اما چون میبهرسی بصیرت بیاید گفت من اول هم
 بتو میگفتم و حالا نیز میگویم که پانژوان مردم و گیرانند و ایشان را فتح کردن کار دشوار است
 چه هرگاه که ایشان اندر را فتح میکردند باشند و میباید و بوجوب از ایشان اعتبار گرفته شوند
 و سلاح بطریق اخلاص و تقویض کرده باشند و دیگر چرا چجال است که در جنگ با ایشان غالب آید
 نمائیش از دست ما آنچه برمی آید نیست که با ایشان جنگی و جدلی بکنیم و دفع آن قوت
 کرده از بلای ایشان حذر نمایم بنا بر این مناسب است که تو هم حالا بر سر انصاف بیایی و ایشان
 بد آنچه میطلبند صلح نمایی چه هنوز هیچ زفته در آشتی باز است و آنچه مهربان و بوجوب
 دلش جیوار جیوار تعریف کرده اند و گفته اند که این هر دو زورنا را این وقت انداز آن
 خود بار بار از من و از دیگران شنیده چه احتیاج بکراست بعد از آن که این مقدمات
 شنیده باشی باز را برای چه طاعت میکنی و از آن نبیله نمینیم که نمک را سحر می نمینیم

و جنگ نکنیم اما یقین میدانیم که پانژوان را نمیتوانیم گشت و زنی می توانیم کرد و در جوین
به شنیدن این مقدمات از بهیلم تمامه بنایت ملول شد از غضب برخاست و بجانه
رفت و سرچیده بخواب رفت چون روز چهارم گذشت در روز پنجم شد کوروان نفع خود
بصورت نمناک ترتیب دادند و پانژوان نیز بصورت سچان یعنی شکوه صفت بشنید
و پیوه کرد و بهادری که در راه به سواری مرتبه اعلی داشتند از جانبین متقابل
شدند و هر کسی با غنیمت خود متوجه شد فیل سوار با فیل سوار و پاده با پاده علی بن افسار
بهیم با چندها دران ناگوار بجای متعارف سچان شد و سکندری و دهرشت من
بنزد کوه چتر و ساک جاد و بنزد میانی و ارجن بشا به گردن و ابهمن با یک کوهنی
لشکر بازومی چپ و دروید با هشت پسران بازو سه راست و یکی با یک
کوهنی پشت و راجه بهشت با نکل و سهدیو بجای توم شدند و ارجن اطمینان
و بهیم سبقت کرده در مقدمه فوج کوروان که بهیلم تمامه سرداران بود و خطبه
خورده بغضب تیر باران صفهای انبیا را پنهان گردانید و بهیلم در غضب شد
تیرهای بهیم با تیرهای خود به بدن گرفت چنانچه از فوج پانژوان هر کس را نجات
را میدید چیران میبازد و از آن تیر باران بهیلم دست باگرم کرده معطل ماندند
ارجن از کنار لشکر چون دید که قصوری و فتوری در لشکر پانژوان راه یافته تاب
نخواست آورد هزار تیر پایی بر بهیلم انداخت بهیلم تمامه نیز تیرهای برومی انداخت
و این تیرها در هوا بر یکدیگر میرسید و معطل میشد و در جوین چون جنگ بهیلم و ارجن
را میدید بدرونا چای گفت که اگر تو با من راست و یگانه هستی پانژوان را فتح کردی
چه مقدار است بجهتی که ما داریم میتوان اندر را مغلوب ساخت چه جای اینها حالا
موقوف بر یکجهتی و اخلاص یاران و دوستان مت در و ناچار چای گفت که من تیر
از دل اخلاص و اعتقاد دارم و جانپاری پیش تو میگویم که بکنم حالا صدگاری
مرا به بین این گفت و بر لشکر اعدا تاخت چون ساک و دیگر در و ناچار چای در میان
نوجا و رآمده مردم ما در هم بر هم زد خود مقابل در و ناچار شد و با او جنگ پیوست

حکایت ارجن

و کارزار عظیم در میان این دو پهلوان واقع شد و در روز نایب چرخ بدو تیرکاری ساکت
 و در بطریق تسخیر کمان گفت که این طفل را به جنبید که در مقابل من آمده جنگ میکنی
 بهیم برین حالت اطلاع یافت و بدو ساکت آمده در روزا چایج را تیر زد و در روزا چایج
 خشمناک شده چندان تیر بر بهیم انداخت که او زیر تیر نهان شد و درین اثنا ابهم
 پسران در ویدی بکوبک بهیم رسیدند و با او جنگ کردند پس از آن در روزا چایج و
 بهیکم تپا مه کجا شده مقابل ابهم و پسران در ویدی شده معرکه عظیم کردند و سکندری
 چون دید که آن هر دو استادان کجا جمع شده اند و ابهم و برادرانش هر دو خنجره
 مبارز صلیح شوند تاخته بجنگ بهیم ایستاد و داد تیر اندازی داد و چندان تیر انداخت
 که نزدیک بود که روشنی روز پوشیده شود و بهیکم چون دید که سکندری مقابل شده جنگ
 میکنند تبسم کرد که این خود زنت مرا صیغ می آید که با او جنگ بکنم و در جود همن چون
 غلبه سکندری و برادرانش دید باینگ بلند فریاد زد و در روزا چایج گفت که ازین
 حریت غافل مباش و بهیکم را از محافظت نمای مباردا کتافت شود بنا بر این
 در روزا چایج دوید سرعت ضرب بر سکندری انداخت و بهیکم خود سکندری را گذشته
 متوجه جنگ دیگر برادران سکندری و ابهم شده بود و در جود همن دریافت که بهیکم
 نه است و این جماعه بسیار بنا برین از جای خود جنبید و خود را به بهیکم رسانیدند
 شروع در جنگ کردند و بهیلم با رجن گفت که در جود همن و بهیکم با هم اتفاق نموده میخواهند
 که ترا با دیگر برادران از جا بزنند مناسب انگشت که ما تو را جا جنبیده خود را بدو
 ایشان رسانیم پس رجن و جد بهیلم با فوج خود از عقب او روان شدند و آنطور جنگی
 میان فریقین واقع شد که زیاده از آن متصور نباشد و جایی که دو سردار با هم در
 هر دو تنه خون یکدیگر باشند و از آن طرف مثل بهیکم و در روزا چایج و غیره و ازین طرف
 مثل رجن و بهیم و غیره باشند قیاس باید کرد که چه مقدار کس کشته شوند و چندان است
 و ناپا و سایر اعضای آدمیان در زمین افتاد که جایی پانهادن نبود و در آن معرکه
 کسی مجال گذشتن نداشت و از گوش و گردن و بازوی کشته چندان طلقه و گشتی

و ملوک درین بر زمین افتاده بود که زمین مثل عروس آراسته در نظر میبود و سبب قتل
و غنیمت هر طرف در آن بساط چون مهره های لبت کرده شطرنج افتاده بودند و از سپهر
شمشیر و نیزه معرکه حکم نیتان پیدا کرده و هر جا از بسیاری خون زمین مانند ازغوان
گشته القصه جنگ چنان کردند که حلقه حلقه از کشته ها بر میخاستند و تنهای بی سر در
حرکت بودند و اسپان بی سوار میدویدند و این را بزبان هندی میگویند که
بالا گذشت درین اثنا لشکر کوروان از بسیاری تیرهای ارجن سلسیم و چیران شدند و از
ترس پناه به بهیسم آوردند و پس پشت او جامی گرفتند که بجای رسید که برآورد از کمان
ارجن می شنیدند کوروان از اسپ بر زمین می افتادند و همچنین فیل سواران از بالای
فیل سرگون میشدند و پیاده را خنجر و چاقو ان گفت آن زمان در جودهن فرمود تا جید
و در ساسن و شل با چارده هزار ارابه سوار مقابل ارجن شوند و پانصدان نیز درآمده
سواران این هر سس کس را گرفتند و فوج ایشان را به تیر گرفتند و جنگی قوی میان ایشان
در گرفت ارجن همان طور بجنگ بهیسم مشغول بود هر جنس از سلاح تیر و نیزه و شمشیر حتی
تیر و فلخن را هم کار میفرمودند و در او مردانگی میدادند و جماعه که در آن روز جنگ میکردند
غنیمت میدیدند و بودند از آنجمله راجه اوجین با راجه بنارس و بهیم با جید هرت و جید هرت با شل
و سید یو با کیرن و چیرسین با سکونندی و راجه براث با جودهن و در وید با شگن
و چیکتان و ساگ با ورنایاج و پوتها و درشت و من با کرت پرا و درشت کیت
با کرت پرا با چاج مقابل بودند و با حریف خود چنان جنگ میکردند که در روزگار کسی ندیده
بود و نه شنیده بود و وقتی که مردم بسیار کشته و مرده افتادند علامات خونی و شگونی
ظاهر شدن گرفت که در روز تار با میر خیت و بی ابر باران و آواز و عدد از آسمان شنیدند
میشد که آنرا بزبان هندی میگویند و بادهای مخالف وزیدن گرفت آفتاب
چنان تاریک شد که مردم همدیگر را نمیدیدند و در نیوقت جنگ نبوی اشتهاد یافت که
مردمان همچو که بر بالای کید گیر افتاده بودند و چندان اسپان و فیلان و ارابه در
میدان افتاده بود که مردم را مجال ندادند و بعضی فیلان و ارابه های که سواران

کشته شده بودند بی سر در میان لشکر میگرددند و از بسیاری تیر که در میدان افتاده بود
 نام آن صحرانگه نیتان داشت راجه برات و پسرش و سکنندی در برابر بهیلم و آرمند و
 ارجن در برابر درونا چارچ و کراپا چارچ و جدی پرت در آمد و نکل به ستر و سهدیو در مقابل
 شل و پنج کیکی که بجانب کوروان بودند و آرمند و این کیکی ده برادر بودند و پنج بجانب
 پانژوان و پنج بجانب کوروان و سانک چکیتان و ابهمن و دهرشت کیت و گهر که این
 چند بها در نامدار در برابر در وجودهن و صد برادر او در آمدند و همه با یکدیگر آغاز جنگ کردند
 نصف روز بود که این همه مردمان با هم باین ترتیب جنگ میکردند و نوعی بدست بهم
 بجنگ در آمدند که زیاده بران تصور نتواند بود و خلق بسیار از جانبین کشته شدند و هر کدام
 از طرفین میخواستند که امروز فتح کنند و هر کدام از بها دران طرفین که با هم میبود میزدند
 تا آنکه یکی دیگر را نمیکشت دست از در بر نمیداشت و میهم که در میان جنگ در برابر بهیلم و آرمند
 بر چه بجانب او انداخت بهیلم تیری انداخته بر چه او را در راه دوپاره کرد و بهیلم کمان
 بدست گرفت بهیلم یک تیر دیگر کمان او را بنگشت سانک بکوک میهم آمده و و نیز به
 بهیلم انداخت بهیلم تیری زده بهلبان او را بگشت و بدو تیر سر و پاپ اما به او را زده
 اسپان چون نگهبان ندانستند سانک بر داشته رو برگزید و آوردند مردمان فریاد کردند که
 سانک را خواهند کشت جدی پرت چند کس بدو انداخته تا راه سانک را گرفتند و بهیلم همچو آتش که
 در نیتان افتد در میان لشکر پانژوان در آمد و از کشته باشته با به سر هم انداخت
 و دهرشت و من خود را با ارجن رسانید و گفت که توانجا مشغول شدی بهیلم تمام
 لشکر شما را کشت ارجن ارا به خود را بجانب بهیلم راند و با دهرشت و من گفت که تو برو
 راجه جدی پرت و بهیلم را خبر کن و دهرشت و من پیش راجه جدی پرت آمده و با او همه حکایت
 بهیلم را گفت جدی پرت و بهیلم و راجه برات و دهرشت و من با مردم بسیار متوجه جنگ
 بهیلم شدند اگر ایشان دیرتر میرسیدند بهیلم دران ساعت تمام مردمان مانا بود و دهرشت
 راجه برات سه تیر به بهیلم زد بهیلم در برابرش تیر زد و ارجن تیری بر بهیلم زد بهیلم گستا
 بی قوت شد بعد از آن بهیلم تیری زده چله کمان ارجن را برید و تیر بار ارجن و نه قاتاد

تیر بجانب کشتن جیو انداخت چنانچه بعضی از آنها برگشتن جیو خود را چن ازین بغایت در
 غضب شد و تیری که کم کس از آن جان برادر کمان نهاد که بر بهیلم نرسد استخا
 در غیقت رسیده در پیش بهیلم بایستاد و آن تیر ارجن ما گزشت اما بیوش گشت و
 خون بسیار از او برفت مردم استخا را با گوشه بردند و ارجن متوجه وجود من شد
 و وجود من از پیش ارجن گذشت و متوجه بهیم گشت چند تیر بر بهیم انداخت و بهیم هم
 بسیار بر زرد میان ایشان جنگ بسیار شد و ابھمن در برابر بهیم در آمد و مقتل تیر
 بر زرد و بهیم نیز مقتا تیر بر زرد و تیر سین بر او در وجود من و تیر بر ارجن زد و ارجن
 در برابر بهیم بود چون دید که تیر سین تیر بر پدرش می اندازد یک تیر بر کمان او زد
 چنانچه کمانش را خرد و شکست سختی بدست تراشت میگو که مردمان شما متوجه ابھمن شدند کمان
 که نزدیک او میرسد ایشان را چنان میزد که دیگر نمی جنبید و مردمان همه گفتند امروز
 کار یک ابھمن کرده بکارهای اندر میناید که در جنگ دیوان کرده بود و چنانچه دیوان از
 اندر منم شده بودند لشکریان شما از ابھمن رو بگریز نهادند و وجود من با پسر خود و چمن گفت
 که تو پسر منی و ابھمن پسر ارجن چه کار با میکند تو نمیکنی داد از تو بال خرد ترست و تو
 شاگردی در و ناچای و کرا چای کرده و همچو من پدری داری چرا او را نمیکشی چمن از
 سزانش پدر و غیرت آمده بعضب تمام متوجه جنگ ابھمن شد ابھمن چون آمدن او را
 دید را به خود را بجانب او روانید و تیر بر بلبان چمن انداخت و چمن بر سه تیر او را
 در هوا برید و او را به بر سر ابھمن روانید و ابھمن بر چهار پد او را به او را بکشت و یک تیر
 بهلوانش را انداخت چمن بر بالای او را به خود بایستاد و بر چهار پد ابھمن انداخت
 و ابھمن تیری انداخته در راه بر چهار او را دو پاره کرده یک تیر چنان بر سینه چمن زد
 که جیو گشت و شمشیر کشیده خواست که او را بکشد که ناچای نزدیک بود و دید و دست
 چمن را گرفته به او را به خود سوار ساخته او را بدر برد و دوست و دشمن بر مردانگی ابھمن
 آفرین میگردند و وجود من مردمان خود را گرفته در میان لشکر پاژوان در آمد چمن هم
 متوجه جنگ او شد و مردمان خود را و لهاری داد و این دو لشکر دست و گریبان شدند

تا چهار گنبری بشت با هم جنگ کردند. ساک در نیوقت رسید و بر سر دوشک فریاد زد و گفت که مردمان سپاهی تا سلاح دارند بشت جنگ نمی کنند و لشکر ازین سخن ساک از هدی جدا گشته و برو بایک بگریختند و با هم تیر باران کردند و در جود هین دوه هزار سوار بر ساک و مردانش ریختند بعد از جنگ بسیار مردم ساک را منظم گردانیدند و نیوقت ارجن خود را رسانید و بسیاری از بهاوران نامی همراه ارجن بودند ارجن بفرموده شمشیر با کشیده مردم در جود هین را در میان گرفتند و تمام این ده هزار کس را کشتند و بعد از آن متوجه دیگر مخالفان شدند تا پانزده هزار کس دیگر از بهاوران لشکر در جود هین بکشتند لشکر در جود هین از پیش ارجن رو بگریختند و در جود هین هر چند سعی نمود که مردم را بترساند میسر نشد در آنوقت آفتاب فرو رفت و ارجن هم بگشته و بر دوشکرمباریل خود رفتند تمام شد جنگ روز پنجم از جمله هزاره روز جنگ که در میان کوروان و پانڈوان شده و از جمله ده روز جنگ بهیلم تپا به توفیق سری بهکوان چون صبح روز ششم شد مردمان هر دو لشکر اول غسل کردند بعد از آن مبارزان زره های تنگ حلقه و حملات با می زنکار پوشیده خود را آراستند و همه سوار گشتند و راجه جد بهشتر بدبشت و من گفت که امروز هم پیروز باید کرد و امروز بصورت سه سار پیوه گردنما ارجن را با راجه در دید بجا سر سه سار باز داشتند نکل و سهدیو را بجای هر دو چشم سه سار گذاشتند و بهیم و هین پنج پسران در دید پی و کرد که پسر بهیم را بجای دو بازو تعیین کردند و جد بهشتر با ساک بجای گردن استاده و راجه برات با پسران خود و دهرشت و من و دهرشت پسر دیگر بجا بشت ایستادند و پنج کیکی پهلوی راست شدند و دهرشت و چیکتان بجای پهلوی چپ و سکنندی و ابمن پسر ارجن و ستانیک و کنت بهوج بجای دم گردیدند و بهیلم گفت که شما امروز بصورت کلنگ پیوه زنید تا به بنیم که ما پیوه کلنگ بهتر کردیم یا پانڈوان پس در روز چایج را بجای منفار کلنگ باز داشتند و کرد پاچاچ و اسد سخا مارا بجای دو چشم کلنگ و کرت براد و بالیک بجای سر کلنگ و در جود هین با برادران بجای گردن کلنگ و راجه بهگرت با مردم خود سینه کلنگ و جد بهت بازوی راست

لشکر
دو
پانڈوان

و سورت بازوی چپ و بهیسم تپا و پشت و چپین سپرد و چون با فیلمان بجای
 و دم کلنگ و پنج کیکی را که همراه کرده اند بودند باراجه سورت بجای هر دو پای کلنگ
 باز داشتند چون آفتاب یک تیره بلند گشت هر دو لشکر آینه محاربت نمودند اول
 مرتبه ازین طرف ارجین و از آن طرف دروفا جلج بالشکیان خود پیشتر آمده با هم
 بجنگ در آمدند و ارجین اول مرتبه تیری بر کلان نموده بانداخت چون از کلان
 یک گز دور شد ده تیر از آن جدا گشت چون پیشتر رفت صد تیر چون نزدیک دشمن
 رفت هزار تیر سیر گشته به هزار کس آمد و هزار کس را بگشت و دروفا چارج نیز مثل این تیری
 بر لشکر ارجین انداخت ازین چنان تیری در برابر بانداخت که اکثر تیرهای دروفا چارج
 را رد کرده بانه دشت و از آنجا باز آمده تیر بر مردمان لشکر ارجین فرسید و دروفا چارج فریاد
 زده گفت شما باش شما باش ارجین قوی که کار را از دستا و گدازانیدی ارجین گفت که
 این همه از شما آموخته ام بگم شما این گستاخی میکنم دروفا چارج گفت حال وقت
 عذرخواهی نیست و حمله بر مردم این که دروفا چارج نیز بر او تاخت و جامعتی که از طرفین
 در عقب بودند یک مرتبه بر هم ریختند و ارجه سوار در برابر فیل سوار افتاد و سپ سوار
 با پیاده رو برو گشتند و این نوعی جنگ عظیم دست داد که بصورت آن هیچکس یاد ندارد
 و بهیم گز خود را در دست گرفته در میان دشمنان در آمد و مردمان بسیار را باز زمین
 هموار نمود به طرف که خود می آورد مردم بسیار را می کشت و دیگران میگفتند چنانچه در میان
 فوج در وجودین در آمد و در وجودین گفت یاران بهیم تنهاست سعی نماید که او را و شکست
 توان کرد همه بگرد بهیم در آمدند بهیم دانست که این مردم قصد گرفتن دارند گز خود را
 برداشت و از ارجه جسته بایتا دو هر کس که نزدیک او میشد چنان بر سرش میزد که بازین
 هموار میشد و هر شرت و من چون شنید که مخالفان بهیم را در میان گرفته اند و ارجه
 خود را دو انداخته خود را نزدیک او رسانید و دید که ارجه بهیم ایستاده است و بهیم بران سوار
 نیست آتش در جان او افتاد و از بهلبان بهیم رسید که بهیم کجاست او گفت که
 بهیم جنگ میکند و مرا گفته که تو ارجه را بهین جا نگذا ده که من در میان این مردم

در می آیم و هرشت دمن شمشیر کشیده و صفها را شکافته خود را بجائی که بهیم جنگ میکرد
 رسانید و بیکه تیر بسیار به بهیم زدند و هرشت دمن شمشیر کشیده چند کس را بکشتند
 و همه مردان را که بگه بهیم در آمده بودند و در ساخت و فرو داده تیر باران زمین بهیم
 بدر کشید و او را بر آرا به خود سوار ساخت و تیر می انداخت که تمام آن کسانی که در
 نزدیک بودند بهیوش گشتند و همه سلاحها از دست ایشان بافتادند و هرشت دمن
 و بهیم این مردم را که بهیوش افتاده بودند کشتن گرفتند و در ناچار از جای خود این
 حال را بدینی احوال به تعجیل خود را با سوارسانید و چنان تیری با نداشت که این
 مردم همه بهیوش آمدند و باز بهیم و هرشت دمن آغاز جنگ کردند و راجه جد بهیوش
 ا بهمن و غیره دو انده آرا به سوار را بگو یک ایشان فرستاد و در جودهن با مردم خود
 رانده و برابر بهیم در آمد بهیم باو گفت که امروز آن روز است که غمائی که کنتی در غارت
 کشیده همه را از دل او دور کنم و غمی که در ویدی از آن موی گرفتن او و در مجلس آوردن
 درین دوازده سال خورده همه را از خاطر او بدر آورم و عوض آن زنان شما موا کشیده
 در بازار بار شما نوحه کنند این گفته با مردمان خود حمله بیک دیگر کردند کار از تیر و شمشیر بدست
 و گریبان رسید بهیم مردمان بسیار را بکشت و چند زخم کاری برد و جودهن زد چنانکه نزدیک
 بود که در جودهن از پا در آید و هرشت دمن هم شمشیر جمعی کثیر را بر خاک هلاک انداخت و
 مردمان در جودهن چندان تیر بهیم و دو بهیوشان پرتول زدند گویا که در تمام اندام آنها
 پیر بر آمده است و مردم در جودهن ستانیک را که بگه بهیم آمده بودند گریه کردند بهیم از
 آرا به حتر با وجود این همه زخمها خود را با ستانیک رسانید و او باز دست دشمنان خلاص ساخت
 و از جن جاعته را که در برابر او بودند منظم گردانید مردمان در جودهن چون ملا و دنی بهیم
 را دیدند در جودهن را گفتند که ما حریف این لشکر نمیشیم درین اثنا آفتاب فرو رفت
 طرزد و لشکریست از جنگ باز کشیدند و بنازل خود باز گشتند و بهیوش و هرشت دمن
 در کنار گرفته سر روی ایشان را بوسه داد و گفت اگر شما این کار باران کنید و محبت
 ما را نگاه دارید من با این همه دشمنان که تشنه خون ما ایستاده اند چون برابری میتوانم کرد

و ایشان را نوازش بسیار فرمود تا مجراحتهای ایشان را مرهم نهاده بستند و ارجن را
 نوازش بسیار کرد و ارجن گفت که ای راجه اگر بادین روز بکار تو نیایم پس زندگی ما بچکا
 می آید تو خاطر جمع دار که تا ما جان در بدن داشته باشیم در خدمت و جان سپاری تو
 در هیچ نخواهیم کرد و راجه چه بهتر بسیار خوشحال گشت و هر یک بنازل خود رفته با استعداد
 جنگ روز دیگر مشغول شدند تا شام شد روز ششم از جمله هنریده روز جنگ که روان با نژاد
 و از جمله ده روز جنگ بهیکم تپاچه توجه و توفیق سری جگدیس جگت گورو و جگت تپا
 چون شش روز از جمله هنریده روز جنگ گذشت در شب هفتم کوروان یکی جمع شدند
 در جودین از بهیکم تپاچه رسید که لشکرا چنانچه میباید آراسته شده و بهادران نامی
 جمع آمده اند اما ازین را بگذرد که بهیم زخمهای تیرکاری بخضر شتابین زده و مرا ایزای
 بلیغ رسانیده کلفتی بسیار دارم و این چون روا باشد که ما بنده شما و میران نامور بجانب
 من باشند و بهیم پیشتر شود و از عهده جواب او متوانید برآید بهیکم گفت که من همیشه
 نفع تو میخواهم و از برای خاطر تو بهیم چه باشد همه با نژادان را میخواهم که بکشم و از علم
 براندازم اما چکار کنم که ایشان هم فیل را سپ و مردم بسیار دارند بیک مرتبه همه ایشان
 را نمیتوان مقهور ساخت و فتح آسانی است تا عنایت بهگوان کار ساز هر کدام جلا
 باشد بعد از آن بهیکم تپاچه بزرگهای در جودین مرهم مالید که فی الحال در جودین باشد
 و بهنزل خود رفت و در هفتم علی الصبح کوروان از خواب بیدار شدند و افواج
 خود را با کور بصورت ماه ساختند و پیش از همه حلقهای فیلان دست برگردشکر
 ترتیب دادند و عقب هر فیل هفت ارابه نامزد کردند و عقب هر ارابه هفت سوار گشتند
 و عقب هر سوار هفت پیاده جنگی گذاشتند و همه جوشن پوش و تیر انداز و نیزه گذار
 بودند و عقب هر پیاده جنگی هفت پیاده بی براق تعیین کردند بعد از ترتیب صفها در جودین
 فرمود تا بمادرش خیر سین دوهزار فیل دوهزار ارابه و ده هزار سپ سوار عقب بهیکم تپا
 میگشته باشد و محافظت او نماید بمادره آنکه افواج هر کدام بجای خود قرار یافت و در جودین
 خود با دلیران و بهادران نامدار کار گذار پیلونی بهیکم تپاچه بایستاد و با نژادان چون نژاد

جنگ روز ششم

کہ کوروان این صفا بسته در معرکہ آمدند ایشان نیز انصاح خود را بمان ترتیب آرہتند
 بصورت دانند نمودند و از ہر جانب آواز ہوق و نقار و بلبل تا بیوق رسید
 گردی برآمد کہ رومی روز را پوشید و شجاعان و دعوی دار ہر کہ با ہم با جہیت خود
 کارزار بنیاد نمودند و درین روز در نادر و ناچار با راجہ برات و اسوتھا بہکنندی
 جنگ میکردند و رجو و ہمن دید کہ سکنندی مخالفانہ درآمدہ خود بہد اسوتھا کار
 و آن ہر دو بیک جانب بودند و سکنندی تمنا بجای خود و میان این سہ کس
 جنگ قوی بیست و نکل و سہد یو جہیت شل و ہندوان ہند باراجہا ازت یعنی
 اجیر جہ جہان مقابل شدند و چندین دیگر از راجہا جنگ ارجن آمدند بہیم با پس
 ہر یک غنیمت شدہ بود و چہر سین و بکرن و نو مرکزمن حریفان اہمن و راجہ ہراک
 و ہر ہا برکہر کہ و انکبش دیو با ساک و بہر شہر و اباد ہر شہر کیت و راجہ ستراہی راجہ جہ
 و چیکمان با کپا چارج مقابل بودہ باقی مردم کہ ماندہ بودند بہد راجہ ہراک جو تکہ بہیم
 رفتند درین اثنا راجن با کرشن جہ گفت کہ می بینی بہیکم تپامہ برای مالک را چہ طور
 آراستہ است خود متعہ شدہ مارا ہم بجان میباید کہوشد این گفت و کمان خود را بہت
 گرفت و تیر برزدہ نمود بہ شغیلن آواز چاشنی کمان اواز ہر گوشہ غریو برخواست ہمہ دانستند
 کہ امر و قران عجب نمیداشت و ارجن تیری را کہ ہمارا دیو چو با و دادہ بودند سر داد و تیر
 بجانب فوج اعدا چنان پیانی انداخت کہ ازان سہ تیر اکثر لشکر ایشان از فیل و سپہ
 و آدمی مجروح شدند و دیو تما کہ این حال میدیدند آفرین ہر ارجن میکہ و نذر از ترس تیری
 اول کہ کوروان جاہا متعرق شد و چاہ بہ بہیکم تپامہ آوردند تا شاید آنجا خلاص یابند
 و دران زمان کہ ارجن بجنگ مشغول بود و ہر دو ہمن دید کہ ارجن پیش پیش لشکر است
 و سہرا ہمراہ اوست فریاد ہر مردم خود زد کہ دل چہرایی میدہید اگر شما با ارجن جنگ
 نمیتوانید کرد سہرا را بلکہ جواب دہید کہ با ارجن بہیکم جنگ خواہد کرد پس بہیکم مقابل
 با ارجن شد و برو حملہ آورد ارجن در برابرش بایستاد و ازانرا با ارجن و نفیر ہنوت کہ
 بہر قش مقصور بود چہ ان زلزلہ افتاد و غوغا خواست کہ مردم دست و پا کم کردند

भागजोतिष

अलबुध

و تیر چکس بجانب او تیر نمیتوانست دید و بهیلم تپامه که در مقابلش بود و چندان صلابت
و محاببت داشت که باعث حیرت نظر اربابان بود و هر دو بزرگ و در دو دیوانه با هم افتاد
و در دبل میگردید و در دنا چایج که حرفه راجه برات بود تیری کاری بجانب راجه برات
انداخت و یک تیر بر پینه اش رسید و تیر دوم بر پیش انداخت و تیر سوم کمان او را
از میان قفسه شکست و راجه برات از روی غضب فی الحال کمان دیگر بدست آورد
و چهارده تیر بر در دنا چایج انداخت از آنجا که به تیر در دنا چایج را زخمی ساخت و بجا تیر
هر چهار اسپ او را مجروح کرد و یک تیر بر پیش را فرود آورد و پنج تیر بهلبان او را زد
و یک تیر کمان در دنا چایج را برید و در دنا چایج در غضب شد و چهار تیر اسپان عراب
و یک تیر بهلبان او را بکشت و راجه برات عراب خود را گذاشته بر عراب سپهر خود که
شکوه نام داشت سوار شد و پدر و پسر با و روزنه چایج جنگ میکردند و در دنا چایج
به تیر آرنجی میل مار چپان و از ازان شکوه را چپان زد که از سینماش تیران گذشت
بر زمین فروشت راجه برات چون دید که شکوه بجای نماند و جان بجان آفرین داد
تا ب جنگ در دنا چایج نتوانست آورد و مهر پیری و فرزند ی را بیک سو گذاشته رو
بگریز نهاد و بیت بے بلانا زمین شمر داد و چون جادید و در سپهر او را و سکندری بجای
دیدن این حال بمقابل در دنا چایج آمد و در نیت است و استقامت جنگ او اینا سکندری
سه تیر بر پیشانی است و نمازده او را مجروح ساخت پس ازان استقامت و در یک محله
رتھ در تهر بان و اسپان و اسلحه و علم سکندری را به بیله تیر با میگرد و سکندری
شمشیری بدست گرفته از روی تیر دوستی هر تیر را که استقامت بر او میفر بعضی را بطول
و بعضی بعضی می شکافت و می بید و بطوریکه کبی ازان تیر با کار گرفت و استقامت
یک مرتبه او را تا غافل ساخته بسیار تیر های پیکان در او بر سکندری زد و به تیر با شمشیر
او را شکست سکندری شمشیر دیگر بدست گرفت استقامت آنرا هم به تیر انداخت و او را پاره
نیز پاره کرد پس ازان او را نیز مجروح ساخت بعد ازان سکندری از او پاره خود فرو
آورده بر او را به سنگ زفت و سنگ با آلتش دید و در جنگ بود از رعایت احترامش

را بہ تیر زوالمبش نیز بہ تیری کہ پکیانش بستی ہلال بودکان ساک را پارہ کرد و طلسمی
 تعبیب کرد کہ مثل خود ہزاران ہزار دیوان نہیب و ہولناک نمودار ساخت
 کہ ایشان جنگ ساک برخاستند و او را بہ تیری زو ند ساک دوران زمان تیری
 بدست گرفت کہ منسوب باندر بود بان تیر خیابان المبش را زد کہ آن تعبیبہ او
 بر طرقت شد و دیوان جملہ نابود شد و المبش زخمی شدہ تنہا بگریخت و معلوم ہست
 کہ این دیو بسحر و طلسم فوجی را از دیوان بہم رسانیدہ بود و این معنی باعث حیرت
 مردم شد و آفرین ہا بر ساک گفتند مقدار این حال دہرشت و من بزرگ و در چون
 آمد و تیر ہا را بجانب او روان کرد و لشکریان کوروان اسپان او را بہ تیر مجروح گفتند
 و بریق را انداختند و کان او را بریدند و پیادہ شدہ مقابل سردار آن لشکر
 شد و میخواست کہ برو ضرب اندازد کہ شکن از پیش رسید و حملہ بردہرشت و من برد
 و شکن با آنکہ ارابہ سوار و دہرشت و من پیادہ بود و با وجود این غنیمت خود را در نظر
 نمی آورد و در او مردانگی میداد و چنان جنگ میکرد کہ ہر کس آن ملوہ جنگ را نشا
 ندید و تنہا با فوج شکن می آمد و درین اثناء خد متکبران دہرشت و من رسیدند و
 ارابہ دیگر پیش او کشیدند تا او سوار شد و باز در جنگ در آمد و جواب اعدا میداد
 و بہیم با کرت بڑا جنگ پیوست بہیم او را بہ تیر بدوخت او ہم بہیم را زیر تیر با پوشید
 پس بہیم خشناک شد و چارہ اسپان ارابہ او را بکشت و بر قش را انداخت
 و چندان بر بردن او رسید کہ تمام بدن او خون آلود گشت و ہر دو دلیران چنان
 خروسان جنگی حملہ بر یکدیگر نمودند و جنگ بڑاستی میکردند بی آنکہ غدیری و کمری
 در میان باشد و ہر چند کہ تشہ خون یکدیگر بودند تا دو پاس روز گشتش و کوشش
 نمودند اما از ہر سچ جانب غلبہ نمود و فیہ فتح فوزید و جنگ میان پہلوانان تمام ہفت
 مقارن انیخان بندوان بندر جہای اوجین کہ مقابل ارواوان بودند یکدیگر
 کارزار نمودند و از ہر دو جانب مقابل یکدیگر را زخمی ساختند و یکی بر دیگر غلب
 نشد آخر اروان چارہ اسپان بندر اچا تیس زد و بدو تیر دیگر ہم بریق را با نداشت

و همگی نش را پا نه کرد آن دو برادران که به کدام در وادی مردانگی بی نظیر روزگار
بودند نوبت نبوت با ازاوان جنگ برستی میکردند و او را به تیر باران گرفتند و
بند و محضب شد بهلبان او را به تیر زد و کشت و جنگ ایشان تا آخر روز مهین
قائم بود آنم که بر سر قصد کرده و بهگمت چون بر دو این بهادران و یوزاد بودند و در
قوت از آو میان افزون تر به محضب چنان جنگ کردند که میان اندر و برتر هر دو
شده بود که ذکرش بالا گذشت که هر دو که چنان تیر بار بهگمت زد که گویا موی از بدن
رسته و پیر بر آورده بهگمت پامی نخل بر جا فشرده چاکهستی نموده جواب تیر بار می میداد
و که هر دو که همه تیر بار می آورد در هوا میگرفت و به تیر بار می برید و بهگمت در عین جنگ
آفرین بر مردانگی که هر دو که میکرد پس تیر بار پی زده اسبان را را به او را مغلوب و مجروح ساخت
که هر دو که از روی اعتراض نیزه بدست گرفته بقوت تمام خواست که بخیر طوم قبیل بهگمت نزد
پیش از آنکه نیزه دستی او بفیل رسد بهگمت نیزه دستی نموده نیزه او را در هوا چنان تیر زد
که سه پاره شد و بر زمین افتاد چنانچه تیر شهاب از آسمان بر نیزه که هر دو که چون دید که
بهگمت حریف زبردست و سلاح بر او کار نمیکند تاب مقاومت آورد از پیش او
گر خیت بهگمت از آن حال خنده کرد و از روی شوق فریاد برد مردم میگفت که بهین
را چه طو زبون ساختم پس بهگمت شیر گشت و غالبانه فوج پاژوان را زیر پا پاشیل
می مالید و در هم بر هم میزد و فیل او هر کس را که پیش او می آمد بخیر طوم و دندان جدا
و بجایار دست و پا جدا و دم جدا میزد و میکشت نخل و سدر یو باشل مقابل بودند و میزد
تیر بار بر شل می انداخت و شل نیز با و جنگ میکرد و نوبت نبوت ضرب به جدید
می انداخت چنانکه سدر یو مانده شد نخل جدا برادر آمده باشل جنگ بنیاد کرده و شل
بر جدا پارسان او را به تیر زد و نخل شل را به تیر کاری زد چنانچه او بهیوش افتاد و بهلبان
شل او را از معرکه بدر برد و کوروان از دیدن این حال دل شکسته شدند و گفتند که
شل را چه بزرگ است از ولایت مدر که همه جمعیت بسیار دارد و هم قوت و مردانگی آنکه
از پیش نخل گر خیت خوب نشد و در خیال نخل و سدر یو از خوشحالی بوق فتح نوحه میزدند

و پانڈوان برایشان آفرینا گفتند چون نیم روز شد جد ہشتر بار تیر تیرا مقابل شد
 و او را بانی تیر زد و او را جہد ہشتر را ہفت تیر زد چنانکہ ہر ہفت تیر ہا از ہوش جہد ہشتر
 گد تہند و بدن او را مجروح و خون آلود ساختند جہد ہشتر زمانی ضعف کرد و چون
 ہوش آمد بیک تیر ہرق او را انداخت او باز ہفت تیر بہ جہد ہشتر زد و جہد ہشتر
 در غضب شد در حالتی کہ دیوتہا او را در غضب دیدند بیکدیگر گفتند کہ راجہ جہد ہشتر
 بنایت حلیمت و بنیاد غضب و غصہ را بر انداختہ حالاکہ خشنماک شد جہانی از آتش
 غضب خود خواہد سوخت دعا بیکرد تا در سینہ او کینہ جاگیرد و بنا بران راجہ جہد ہشتر از غضب
 فرود آمد و بیک تیر کمان و تیر ہای او را برید و تیری دیگر بدست گرفتہ بر سینہ او زد و
 بہلبیان او را نیز بکشت شتر تا چون دید کہ راجہ جہد ہشتر خستگین شد و بہلبیان او کشتہ
 و ہرق او را انداختہ تاب متوانست آورد از پیش راجہ گرنیان شد چنانچہ گرنختین او
 باعث کلال کرد و ان شد و بیک دیگر میگفتند کہ کار بد شد و او را نیشانی و شرمندگی
 سرور پیش انداخت آن زمان کہ پاپاج بجنک جہد ہشتر آمد در میان این و حریف
 جنگ تا یم بود درین اثنا چکیان از جانب پانڈوان بجنک کہ پاپاج مقابل شد
 کہ پاپاج راجہ جہد ہشتر را گذاشتہ متوجہ چکیان شد و بضر چند تیر ہم قصبہ کمان او را
 شکست و ہم بہلبیان ش را کشت و از اسپان ارا بہ او بعضی را مجروح ساخت پس چکیان
 از عرابہ فرود آمدہ و گزر گران را بدست گرفتہ اسپان کہ پاپاج را چنان بگزر زد کہ
 استخوان در بدن آنا خورد شد و کہ پاپاج نیز پیادہ شد و او را زیر تیر گرفت و
 چند ان تیر ہای کاری بر او زد کہ از سینہ پیران گذشتہ بزمین نشست و ران حاک
 ہر دو بہلا و ران کہ از ارا بہ فرود آمدند شکن کہ پاپاج را برارہ سوار کردہ چون ہر
 سہرمانند نوبت جنگ سو مدت و دہرشت کیت رسید انہا نیز مثل دیگران جنگ
 آغاز کردند درین وقت بہور ہشتر را بہر سو مدت آمد و از جانب او بہرشت کیت
 تیر انداختن گرفت و دہرشت کیت چون دید کہ او تنہاست و مقابل و کس نتواند شد
 و میچکس لہ پانڈوان نیز بکرمک او رسید فی الحال نہریت را خنیت و ہستہ رو بگرنیان

نهاد پس از آنکه در هشت کیت گریخته آمد بر عرابه شانیک سوار شد و حریفان جنگ
 او خوشحال شدند و بوق نوحه فواخند درین اثناء کبرن و چتر سین و در مکرین
 مقابل ابهمن در جنگ شدند و با او مجادله بنیاد نهادند ابهمن نیز دستی نموده اسلحه
 ارا به هر سه کس را بکشت و ایشان را بر زمین فرود آورد و زخمی به بدن ایشان زد
 چه او شنید بود که مرگ این سه کس بدست بهیم خواهد بود از زبان بهیکم تپا به بانیل
 واسپ و آدم بسیار متوجه ابهمن شد تا با او جنگ کند ارجن را هر مدتی در کفایت آورد
 بکمرش جیو گفت که ارا به مرا زود تر آنجا بیا که بیا و این بلا می سیاه یعنی بهیکم فرود دیده و
 جگر گوشه ما را ضایع سازد و محبت بهیکم چون دیدند که ارجن مقابل ایشان می آید
 ابهمن را گذاشته با و رو برو شدند و ارجن ایشان را زیر تر گرفت و ایشان نیز
 بجانب او تیر باران زد یک شخصت هزاران تیر بر روی میکانند و ارجن محبت
 خود را بران گذاشت که دل از به ایشان پخته نوعی باید کرد که بهیکم کشته شود و هر چند
 بقصد بهیکم عثمان را یافته بود اما دید که مقدمه نوح لشکر بهیکم جدید است و راجه
 در جودهن نیز محافطت بهیکم نمایند و لشکر تازه دور از عقب او گذاشته است ارجن
 اول مقابل جدید هرت شد و با او جنگ پیوست راجه جدید هرجن دانست که
 در جودهن متصل جدید هرت است و با کمک بهیکم خود را رسانیده جدید هرت از عقب
 ارجن رسید و شکل و سواد یو همراه جدید هرت بودند بهیکم تپا به بانیک می دانست که
 پانڈوان مغلوب شدنی نیستند با وجود این هم از کمال تهور و مزاحمتی ابرو خم نمیکرد و
 از آمدن ایشان باکی نداشت مردمان خود را گفت که تیر باران کنید و آمدن ندیده
 و سر راه برایشان بگیرد و این آشنا جدید هرت با پانڈوان آغاز جنگ کرد و پانڈوان
 یک مرتبه بر او شخصت کشادند و از تیر دستی چندان تیر با انداخت که همه تیر با
 پانڈوان را در هوا برید و کمانهای ایشان را شکست و در ای آن به چکان تیر کلام
 را از پانڈوان مجروح ساخت پس در جودهن و شل و کمر پاچلج و چتر سین نیز خود را
 با کمک جدید هرت رسانیدند و تیر باران پانڈوان انداختند جدید هرت که این صورت را

پشت ساگ بترتیب صف بستند و کمر و دایمهن و پنج پسران در ردی عقب
 راجه جد هشر جای گرفتند تا آنکه میان هر دو صف جنگ تمام شد و از جنبش سواران
 فیلمان زلزله در زمین افتاد و از بسکه شمشیر به شمشیر و تیر به تیر و نیزه به نیزه می رسیدند
 حکم آهن و سنگ حقایق پیدا کرده بودند و از آنها شعله بای آتش به بخوبی است و آنها
 که جرأت و غیرت داشتند مبارز می طلبیدند و جان به کف دست نهاده کارزار
 میکردند و آنکه خود را به بیفرقی میدلی قرار داده بودند برای گزیه بهانه می طلبیدند و
 راه راست می دیدند درین روز به سیکیم تپا به از همه پیشتر شروع در جنگ کردند و
 مثل جرم در فطر آشنا و بیکانه می نمود هر کس که او را میدید از دور خیال میکرد که بکشت
 سیاه و نیچیه او بشکسته اجل میاند و راجهای نچال یعنی کنایه افغانان بدین نامی راجه سوبک
 مقابل او شدند و اکثر مردم ایشان را به سرحد می رسانیدند مغلوب و مجروح
 چون این جماعت را طاقت مقاومت با او نماند بهیم بدو ایشان رسید و از افطرت
 در جود همن بخافیت به سیکیم آمد و در میان بهیم و به سیکیم تپا به جنگ پیوست بهیم بکینه
 بهلبان به سیکیم را کشت و مضرب دیگر سونا بهجه را که یکی از برادران در جود همن بود کشت و
 و سر او را از تن جدا کرد و بعد از کشتن سونا بهجه هفت برادران او به بهیم تاخت و او را
 به تیرهای بسیار زدند بهیم آن ضرب ایشان را بخاطر نمی آورد و او به بهیم نیکو و بعد
 از آن بهیم نیز حمله بر ایشان آورد و به هر یکی ازین هفت برادر تیریکه میزد او را هر
 برادر دیگر بکاک عدم میفرستاد تا آنکه همه ایشان را در طرفه العین چنان بود
 ساخت که گویا بجا وجود نیامده بودند در جود همن از مصیبت برادران خود بیگانه
 و بقراری در اسی بنیاد نهاد و شمه از آن سخنان که کرشن جوید و دیگر بزرگان
 بطریق نصیحت با و گفته بودند یاد آور و اما کار چون از صلح گذشته بود هیچ ظاهرست
 و با به سیکیم تپا به گفت که روا باشد با وجود مثل شاد لیران و دلاوران بزرگ نامدار
 هفت هشت برادر مرا که هر کدام بجان برابر بودند بهیم متنا بکشد و شما این حالت دیده
 باشید و ما را از رو نکار بهیم بر آید به سیکیم گفت حالا وقت گریه نیست کرده را ناکرده باید شمر

و خون جگر باید خورد و در کارزار باید کوشید و ما پیش ازین این معنی را میدانستیم و آن نویسنده
نصب العین ما بود و هر چند بتوصیای و مواعظ و پذیرا هم ما در ویدرتو گفتیم قبل
نکود می و همه سخنان ما را حل بر غرض نمودی و روزی بر روز که میله می آوردیم و از جنگ
احترار میکردیم ازین رگه ز بود که صرفه جان خود و از ترس و بی لی میکردیم بلکه برای این
بود که یقین میدادستیم که درین مهاجرت ما همه بغارت خواهم رفت و هر ساعتی که
بگذرد غنیمت است تو توقف را از انفاق شمردی و کار بجائی رسانیدی که نه با ایست
رسانید حالا این توقف دلی تخاشی میاید کوشید و دل تقضای بهگوان باید نهاد ما هر
شدنیت زود تر شود این گفتند و از جای خود جیدند و هر غنیمی بحریف خود مقابل
شد و درشت دمن و سلاک و سکندری با هم جنگ میکردند و راجه باط و دروید
و یکی و گشت بهوج و سواک نیز کوبک مقابل او بودند و ارجن و چکیان و پسران و پدر
حریف در جود من شدند و ما بهمن و که و که و بهیم با لشکر عظیم با دیگر کوروان رو بر گشتند
و جدی شتر در قلب پا رجا بود و هر دو لشکر با هم کلی شدند و ترکیبی که در وقت آمدن
قرار داده بودند نماند و جنگی میکردند که در جریده زور کار آثارش باقیانده پانژوان
مردم بسیار را از کوروان چون تلف کردند و در و ما چایج نیز به هر صفت سین زریان افغان
زور آورد و ایشان را از جا راند و بهیم از جانب دیگر حمله کرد و چند کوروان را گریز اندید
و دران جنگ کارستانی ساخت که هیچ کس نشان ندهد و از قوت بازو نیل را بر فیل و
اسب را بر پ و آدمی با آدمی میزد که بعضی بجای میزدند و جمعی میشدند طایفه در هوا
مثل جانوران می پریدند و از هر طرف ناله و فریاد و فغان بود و نکل و سمد میزد و برادران
نیز همراه بهیم شدند و به تیر و بعضی اسبان را به ما میکشند و بعضی را پی کردند جنگ جن را
نیز ازین حال بهیم قیاسن باید کرد که او هم از جانب دیگر کوروان را از پیش انداخته بود
و چندان حشر را با داد و که شمار از بهگوان داند پس در نیوقت شکن و شل بر پانژوان
دویدند و امان پسران در مقابل ایشان آمد و هر جا که اسب تان می عراقی و لشکر
کوروان میدید بهر را میکشت و پی میکرد تا آنکه خیل سواران را پیاده ساخت بعد از آن

ایشان را به نیز گرفت و در غیقت شش برادران شل بچنگ اراوان رسیدند و او تنها
 بدو ایشان حمله میکرد و هر چند برادران شل خرمها بر و انداختند کارگر نیتاد او از عقب
 چندان تیر را بر ایشان انداخت که مجروح شدند و غرق خون گشتند آنگاه اراوان تن
 در دست گرفته قصد کرد که سر برای ایشان را از تن جدا سازد و شش کس او را حلقه
 گرفتند و او بضر تیغ سر برای ایشان را برید بعد از آن دو هزار سوار که تا پیشان برادران
 شل بودند بچنگ اراوان آمدند و ایشان را بکشت و در پنجالت و در جویمین آرشه شترنگ
 دیوار که برادر بک دیو بود و با بهیم کینه برادر خود داشت طلبید و گفت که بهیم برادر تراشته
 و حالا پسر برادرش یعنی ارجن اراوان تنها در میدان میگردد تو چون جنگ بدغا بازی
 و طلسم را خوب میدانی با و رفته جنگ بکن و او را بکش او بچنگ اراوان آمد و هر دو
 مقابل همدیگر نشستند آرشه شترنگ بطلمس و سحر و دهنه را دیو برای و و خود بهیم رسانید
 اراوان همه آنها کشت و که نیا نید تا آنکه تنها آن دیو برای جنگ او ماند پس اراوان
 کمان او را به تیر برید و آن دیو گاهی بصورت فیل گاهی بصورت سب و غیره می نمود
 جنگ بدغا بازی میکرد اراوان چون در اصل مار بود و ماران را در آن زمان این قدر
 بود و به رنگی که میخواستند میشدند بنابران اید اراوان در هوا رفت و از بالا آرشه شترنگ
 را به تیر میزد و هر مرتبه که او را کشته خیال میکرد او باز زنده میشد و از صورتی بصورتی متغی
 می نمود و اراوان جنگ میکرد تا آنکه اراوان از آن کار بار میران ماند و پیش او عا بن شد
 آنگاه دیو خود را بصورت اثر باخت که تا او را فرید اراوان نیز طلسم ساخت و تعبیه کرد که
 از یک ماه هزاران هزار مار پیدا شدند و خود بصورت بیس ناگ که با عققاد مهندوان زمین
 بر سر اوست ساخت و درین اثنا آرشه شترنگ خود را بصورت گر جانده که ماران غذای او میشد
 ساخت و همه لشکر ماران را کشت و اراوان را چون تنها یافت سر او را از تیغ جدا کرد
 و در جین که در گوشه باغیان خود مقابل بود از جنگ اراوان خبر داشت چون کورون
 خبر کشتن اراوان شنید نزد خوشمال شدند و طبل شادی نواختند و ایشان را فی الجمله
 تعویذی شد پس بسیکیم و در دنا چایج و کراپا چایج هر سه سرداران یکجا شدند و صفهای

آثار
 ۳۵

پاندهان را از پیش انداختند و بهیم میزدند و اکثری را بی جان و بی سروپای ساختند
 و زنجیرالت که در آن نوره بلند زد که از صدای اول زره در اندام شیر شریزه افتاد چه جای
 آدمی را و نیزه بدست گرفت و مستوجب کوروان شد و طلسمی کرد که از یک کمره که به طرف
 تعبیه چندین هزاران هزار دیوان و دیوتا با و همراه شد و در جودین با و هزار فیل مست
 به جانب کمره که تاخت بطوریکه از جنبش فیلان نزدیک بود که زمین بلرزد و از گرد و خبار
 هوا تاریک شد و دیوان کمره که هر کدام بصورت هولناک شده بود بعضی پاچه کمره را
 بدست گرفتند و جمعی درختان را از جا کنده و در جماعه سپر و تیغ و نیزه و تیر و فلخن و شمشیر
 و قصه آلات جنگ هر چه بیافتند بجاری بردند و کوروان را هلاک می ساختند تمام شتر و فیلان
 مجروح و مغلوب و مسلخ گردانیدند آنگاه در جودین خود دست به تیغ برد و بجنگ
 مستوجب شد پس کمره که خود را بدر جودین رسانیده بوقت باز و تیری که در زرش داشت
 بر و انداخت اصلا کارگر نیامد که در غضب شده گفت هر مردی که با پدر و عموان من
 و در و پدری کرده ایشان را از ولایت بدر آورده جلای وطن دارد امر و وقت است
 که کینه ایشان را بکشم و یا خود کشته شوم و یا ترا بکشم این را بگفت و در و پدری در جودین
 شد ناگاه بهکیت را به جنگ از طرف کوروان فیل سوار بجنگ کمره که آمد و کمره نیزه و تیغ
 را بر فیل انداخت و کشت در جودین چون ویکه فیل بهکیت ناکمره و کشت خود را
 بر کمره که انداختن گرفت و کمره که تیرهای او را در هوا به تیر خود می برد و دران آن ناله
 بلند میزد بهشکیم به یاران خود گفت کمره که دیو زاد ساحر است و پدر فریاد دارد و جنگ
 او همه فعل است میترسم که مبادا آسیبی بدر جودین رساند بنابراین بهشکیم و هفت هشت
 نامدار امر مثل در و ناچار و کر پا چای و غیره بدر جودین رسیدند و جنگ عظیمی کرد که
 و دیوان او کردند و کمره که با پیکان آبدار کمان در و ناچار با برید و به تیر و دیگر سیرق
 سورت را انداخت و با یک و کر پا چای و بهر شرو و بهر بل و چرسین را به پیکان و گمان
 تیر مجروح ساخت و یک تیر و دیگر را زدی بکمان زد و او تکیه بر عرابه خود کرده بهوش افتاد
 کمره که بعد از آن بهلبان پیشت و اسوستا مارا بکشت و کمان شل را به تیر شکست

بَرید القصد ازین جماعه که باو مقابل بودند بعضی را زخمی ساخت و بعضی را بکشت و چون
 دل از ایشان جمع گردانید آنگاه بجنگ درجودین آمد و برود حمله میکرد و بدو شتر با هم
 گفت که سپرتو با درجودین جنگ میکند تو برای محافظت او برو و از حال او با خبر باش
 و ازین برای محافظت راجه بای پخال مقابل بیکم تپا به جنگ میکند اگر راجه را
 فرصت می بود او را بجنگ درجودین میفرستادم بهمین روان شد و در پشت کیت و
 بستان و ابهمین و چند راجه دیگر را نیز با شش هزار فیل همراه گرفت و بجنگ درجودین
 مشغول شد تا آنکه قوت و طاقت داشتند سلاح باراکار میفرمودند و آن طور جنگ کردند
 که بالآخر از آن متصور نبود و در آن اثر دلام نه پدر سپرانه برادر پادشاهی شناخت و
 بر کس که پیش می آمد به تیغ بیدریغ میزدند و درجودین بهمین را دید آتش غیرت و زهرا و اقا
 و تیری بر سینه بهمین زد بهمین با کمر و که و ابهمین کجا شده با اتفاق حمله برد و درجودین بدو کپا چار
 و در زنا چار و اسوتها و دیگر دلاوران نامی بجایت درجودین بر آمده بهمین را زیر تیر گرفتند
 و در زنا چار بر بهمین تیری زد بهمین نیز تیری کاری برد و زنا چار زرد چنانکه بهیوش افتاد پس
 درجودین و اسوتها را بر دوبر بهمین حمله کردند بهمین گزرا بدست گرفته از راه فرود آمد و
 بر جای ایستاد و کوروان کیبارگی بود تا ختنه ابهمین و دیگر جوانان مثل سپران در ویدی
 با خود قرار دادند که حالا کار زود بر عمومی ماریده است مناست نیست که ما از جان رست
 خود را بکشته شدن قرار دهیم در بیوقت راجه نیل که دعوی دارا سوتها بود و در وانی از حله
 مشهوران بود رسید و اسوتها را به تیر و اسوتها با چند تیرا پا و اسامجود ساخت و تیغ
 کاری بر راجه زو راجه نیل ساعتی بهیوش افتاد و کمر که انتقام او را از اسوتها کشید او را به تیر
 زود و زنا چار بدو اسوتها آمده که که را به تیر زد که که و معنی که نفع کرد و در حالت
 بهیوشی تعبیه کرده با انواع صورتها خود را نمودن گرفت و حتم کوروان را از زخمهای
 گوناگون مجروح ساخت نزدیک بود که غالب آید بیکم تپا به درجودین گفت که بر جنگ
 که بیکم بکشت را با بیکم تپا دریا که برود و یوزا و درجودین بچنان کرد و به بکشت بفرود
 که بجنگ که که برود بکشت چون بچان او آمد بهمین و ابهمین سپران و در ویدی بدو که که سبای

در میان پاندهوان و بهگت جنگ عظیم شد و فیلان بهگت مردمان ایشان را بخرطوم
 مردمان نمی آختند ایشان کنداسی و رحمان در دست گرفته فیلان را میزد بهگت
 و بهیم با یکدیگر مقابل شدند درین میان چندان خوزیری ش که از حساب افرون بوز
 و نعره با چنان بلند میشد که از آن آواز گونشها میشد و راجه چند دیو که حاکم ولایت نشان
 یعنی کریمه کفیل بود چون دید که بهیم ارا به سوار است و بهگت نیل سوار و زور بهیم چنانچه
 باید با و نمیرسد بر نیل سوار شده نیل خود را بر بهگت راند هر دو نیل با هم چون دو کوه
 پاره رسیدند و در جنگ شدند نیل چند دیو زانی نیل بهگت را محطل دشت بعد از آن نیل
 بهگت غالب آمد از آنجا رانده نوح پاندهوان را زیر پای نیل خود داد و بسیاری را
 از مردم و پاسبانان ساخت پس که هر که چند تیر خود را سر داد و پای جلادت و میدان
 فشرده نیل بهگت را خواست که از معرکه بگرداند درین هنگام بهگت به تیر خود تیر
 آتش بار کرد که را بیکار ساخت بعد از آن نیزه دستی را حواله کرد که در او بهر دست
 آن نیزه را شکست بهیم درین اثنا نعره زد و دو کمان تیر بدست گرفت میان بهگت و او
 جنگ تیر شد و از یک تیر بر بهیم و نه تیر تیر بر کرد که زد و دیگران نیز زخمی ساخت و
 چند تیر با سپان ارا به بهیم و بهلانش انداخت که بر جا ماندند بهیم عرا به را گذاشته
 بر زمین فرود آمد و بگنزد در مقابل او جنگ میکرد درین اثنا ارجن بدو بهیم رسید و
 تمام تیر اندازی نمود و بهگت را با نیل زیر تیر پوشید پس در جودهن پیش بهگت آمد و
 خود را کجوبک او رسانید و در غیقت ارجن پیش بهیم آمد بهیم او را از نشسته شدن اراوان
 خبردار ساخت او بر فوت فرزند گریه بسیار کرد و خراج و قرض نمود بعد از آن گفت که اگر
 خواست بهگوان موافق تو می آید به بین که چطور دما را از روزگار کوروان می برآیم و بجای
 هر قطره خون که از بدن اراوان برآمده جویمای خون از بدن ایشان روان سازم بعد
 از آن ارجن بکشتن جبهه گفت که زود ترا به مرا روان ساز پیش از آنکه ارجن بدیشان
 رسد بهیکم و کرا با چاچ و بهگت و شش و وجید هرت پیشوا به ارجن آمدند و بایستادند
 و کت برافرو با یک با ساسک و انبشنگ با بهمن و با دیگران دیگران جنگ میکردند

بهیم باز حمله کرد و ایشان را تیر میزد و سرداری بزرگ را از جانب کوروان کج میزد و یک
 نام داشت کشت و متصل انحال گشتلی را نیز کشت و سر را برود و باز تیر میزد و دیگر
 بایست گرفت و راجه آنا و هر کشت و کشتید بید برآش و دیگر که چون دوری که باه و شباهه و
 کتک و هیچ پسران ترا و چند راجه دیگر را به تیر نزد ایشان را غرق خون ساخت و کشت
 پسران باقی تو از پیش بهیم که نختید و هر چند مردم کوروان دست و پا میزدند و تیر میزدند
 اما فائده نداشت و بهیم ایشان را فرصت نمیداد و این حالت را بهیم در وجود من و
 در روزا چایج و کجا چایج و کل میدیدند و با آنکه لشکر خود را تقویت میدادند و هیچکس سخن
 ایشان باز پس نمیکشت و بهیم کاری نیکو عیب این کرد که پسران ترا کشته در روزا چایج را
 نیز سواره شد و آمدن تعداد را بهمن امشب شک را از راه فرود آورده او از شرم سر
 در پیش انداخته بر آماج پراگ جوش سوار شده و از آنجا شمشیر حواله ابهمن کرد و او بجای
 شمشیر امشب شک را به تیر زد و برید چنانکه آفرین از اهل معرکه برخاست بعد از آن هر کشت
 هم با کوروان چنان جنگ کرد که پیش از آن کسی ندیده بود و بها در آن جا بنین مریکه گمیشان
 افتادند که گوشت را بدنشان پاره میکردند تا آخر روز جنگ دست و گریبان بود و موهای سر
 یکدیگر را گرفته بزمین میکشیدند و پان و فیلان و مردم بسیار چندان از هر طرف کشته افتاد
 که گویا که همای بلندست و خون چندان روان شد که گویا دریای خون است و سلاح و
 پراگ را کسی چه گوید و چه نویسد که عدد آن را محاسب نمیتواند شمر در روز پور و صلحه بطوق و
 انگشتری بشا به بود که اگر کسی آنرا جمع میتوانست کرد تا ابد از نکبت و آوازه نخت
 خلاص میگرفت اما از بکه مردم را فرصت از معرکه و امیدواری حیات نبود و هیچکس بر پا
 چیزی نداشت و پروای برداشتن کشته از میدان نبود و القه آن روز تا شام و بنین
 جنگ بود چون آفتاب فرو نشست هر کدام بر جمع بنانل کردند یکی بر مرده خود نوحه میکرد
 و دیگری بر زخم خود میهمی نهاد و جمعی در غم فرو بودند تا چه واقع شود و طایفه در اندیشه
 این بودند که با حریف خود چه نوع جنگ باید کرد و علی هذا القیاس بسیاری شامان بودند
 و بعضی نمکین تا آنکه شب سره خواب در چشم مردم کشید و آرو میبویشی داد تا همه

فراموشی و غفلت را غنیمت شمرند و سر بر بستر بالین نهادند این بود قصه جنگ روز ششم
از جمله ده روز جنگ بهیلم تپامه سردار لشکر کوروان که با پانژوان جنگ میکرد بعد از آن
شروع در جنگ روز نهم میشود افشار الله تعالی در وجود مین و کورن و دوساسن یکجا
جمع شده نشسته و گفتند که درین هشت روز که با پانژوان جنگ کردیم با وجود که لشکر
ما زیاده از ایشان است و مانند بهیلم تپامه و درون چلچ و کرا چلچ و هوستما و دیگر
بهاوران که هر یک پانژوان را با تمام لشکرشان جواب توانند داد و در لشکر ما مستند اما
درین جنگ که درین چند روز با ایشان کردیم اکثر ایشان غالب می آیند و آن نیست که
بهاوران و سایر لشکریان در جنگ ایشان تقصیری کرده باشند هیچ نمیدانم که باعث
امر چه بوده باشد هر روز که میشود مردم ما کمتر میشوند و قوت پانژوان بر ما زیاد می شود
فکری در نیاب میاید کرد کورن با در وجود مین گفت که تو در نیاب هیچ اندیشه
بخود راه نداده همین که بهیلم تپامه در لشکر ما نباشد یا آنکه او سلاح بنیدارد و من جنگ
در آیم و همه پانژوان را با لشکرشان بکشم بهیلم تپامه یا ملاحظه ایشان نمیداید یا بشکوه
از دست او کاری بر نمی آید حالا تو یک کار کن به مناسبت بهیلم تپامه برو و او را بگو
که سلاح بنیدارد آنجا که منی که من بر جان این مردم چه میکنم در وجود مین با همه
برادران سوار شده مشعلها و چراغ بسیار برافروختند و بخانه بهیلم تپامه رفتند و خبر
به بهیلم تپامه فرستادند بهیلم تپامه ایشان را طلب و هشت ایشان را باندرون در آورده
همه تعظیم او ننموده ایتاوند بهیلم تپامه فرمود ما همه نشسته بعد از آن پرسید که هرگز قاعده نبود
که شما در نیوقت بیامید باعث آمدن چیست در وجود مین گریه نمید کرد و گفت ما این همه
جنگ و نزاع که با پانژوان کردیم با مید شما بود و حالا هشت روز جنگ با ایشان کردیم
و می بینیم که هر روز آمار فتح و ظفر از جانب ایشان ظاهر میشود و نمیدانم که شما در جنگ ایشان
خود داری میکنید یا آنکه شما حرف ایشان نمیشوید معلوم است که این پانژوان مثل شما
چه وجود داشت باشند اگر شما با همه دیوتها جنگ کنید همه را میکشد و آن جنگ که شما
تا بر میرام کرده اید اگر اندر هم میبود نمیتوانست کرد و حالا با آنکه شما خوب توجه میفرمائید

این پنج پانڈوان را نمی کشید و من بہت شایخ کیکی و دہشت دمن و راجہ دیو پرار کہ
خلاصہ لشکر ند قبول کردم کہ بکشم یا آنکہ ایشان بشما نسبت فرزند می دارند
ملاحظہ جانب ایشان میکنید پس دوسہ روز دست اندر یب کشیدہ دار پتہ تا کرن
در میدان در آید و کار ایشان را بسازد بہیکم تاپہ ازین سخن چنان در غضب شد
کہ رنگ رویش سرخ شد و چنانش بگوش در آمد پس بہیکم گفت کہ امی در جہن
از تو عجب است کہ با من میگویی کہ تو نشین تا کرن جنگ کند ہمہ مرا ہم از غضب بہیکم
ترسید بعد از اہیکہ گفت کہ این پانڈوان عجب مردمان زبون نیستند کہ اگر من است
از جنگ ایشان بدایم کرن جواب ایشان میتوان داد و در آن وقت کہ شما بہ جہت
خود نمائی نزدیک کاکہ بن رفته بودید و با گندمرمان جنگ کردید کرن را چہ شدہ بود
کہ شما را گذاشتہ همچو زمان گریخت تا آنکہ ارجن رفت و با گندمرمان چہ نوع جنگما
کرده کہ گندمرمان زبون شدند و ترا از دست ایشان خلاص ساخت این
بہادری کرن آن زمان کجا رفته بود و چون بہر راجہ بر است رفته بودید و مواشی را
را ندیدہ ارجن بدر آمد تمام شمارا گریزا مندہ و تمام مواشی را با نگرہ اندیدہ برد آن زمان
کرن خود ہمراہ بود چرا آنجا آن بہادری نہ داشت کہ اینجا حال پیدا کردہ است و در وقتی کہ
ارجن بجنگ دیوان دریا رفته بود آن دیوان پیش کرن آمدہ گفتند کہ تو بیا و از جانب
با ارجن جنگ کن کرن قبول نکرد حالا این بہادری از کجا آورده کہ با من دعوی زیادتی
دارد ہنوزہ جائی نرفته است کہ پانڈوان ہمانند کہ من ایشان را می شناسم پس کرن را
نوبت بسیار جنگ خواہد رسید بہینیم کہ چہ خواہد کرد و تو بیعتی و بیعتی را می کہ در برابر
آمدہ این طور سخنان میگویی فردا اینجا از دست من خواہد ہر آمد و ترجیح خواہم کرد و تو
حالا برو و بخاطر جمع تا صبح خواب کن فردا من راجہ دیو پرار اکثر راجہا و سرداران پانڈوان
را بکشم و بغیر از آنکہ سکندری کہ اوزن بودہ است او را نخواہم کشت اگر چہ او مرا بکشد
اما بغیر از دیگران بہین کہ چون خواہم کشت در جہن و دیگران خوشحال شدہ از
خانہ بہیکم تاپہ بدر رفتند و ہمہ میگفتند کہ بہیکم در غضب آمدہ است فردا

در جرنغار در برابر اسوتها مانده و صفت کشیدند و ساک با جمعی از مردم خوب در عقب
 غول ایستاد و در پیش ارجن و بهرست کینت با فوجی از لشکر تعیین شد و سهد یوسر
 جاسند در پیش ابهمن و مردم جرنغار قرار گرفتند و قنای و نفی و نقاره و بوقها و سرود
 لشکر بنوازش در آوردند فوجی با فوجی برابر خود با یکدیگر تا خفتند و باد وزیدن گرفت
 و از آسمان آوازهای بلبل بگوش مردم میرسید و آب از چشم اسپان روان گشت همه را
 که قران عظیم خوابد شد همه مردم هراسیدند اول مرتبه ابهمن سپارچین برابر آنچه که هر جا
 اسپ سمند آفرامی کشیدند با فوجی از سبازان از جرنغار پا ندوان متوجه غول گشته
 بر سر وجودهین تاخت و چنان تیر باران کرد که باران از پاره ابرو ریزه جمعی که پیش
 در وجودهین بودند همه را کشته خود را بنول رسانید و ایشان را رانده جمعی را کشته
 در وجودهین را بسجا ساخت و بجای او ایستاد و هیچکدام دیگر در برابر نیارست آمد باز
 ابهمن نزاجاست و بدست راست تاخت و کمر پا چایج و جمعی را چنان به تیر زد که همه
 بی شعور گشتند بعد از آن در دنا چایج و فوج دست چپ حمله بر آوردند و دنا چایج را چنان
 زد که از هوش برفت و مردم بسیار را بکشت و ابهمن چنان در آن محله داد و مروانکی داد
 که مردم ارجن را فراموش کردند و در وجودهین پیش انبیس دیورفت و گفت تو در قوت
 و زور بر همه مردم زیارتی داری میخواهم که بروی و ابهمن را بکشی او امر در ماهمه را
 زبون و بی حرمت ساخته است انبیس دیور فرایو عظیم کرده همچو ابر مغیر و هر دو دست
 را چنان بر زمین زد که از آواز آن مروان از راه با افتاد و میسر ابهمن را لشکر پا ندوان
 دوید و چندان تیر بر لشکر پا ندوان زد که اکثر فرجهای پا ندوان را بگزید و پنج پسر
 در ویدی و برابر انبیس دیور آمدند و تیر بسیار بر انبیس دیور زدند انبیس هم بر ایشان
 تیر باران کرد و آخر سپران در ویدی چند تیر بر چشم و سینه انبیس دیور چنان زدند که او
 بی شعور شد و باز بهوش آمده بهر کدام از آن برادران پنج تیر نزد اسپان ارا به
 ایشان را با بهلبانان بکشت ایشان پایده شده بر انبیس دیور زدند و در وقت ابهمن
 خود را به انبیس دیور رسانید میان او و انبیس دیور جنگ تیر و در گرفت اول مرتبه ابهمن

سه تیرکاری برالنبس و یوزد آن تیر بار اواز بدن کشیده و در انداخت و باز با بهمن نج تیر
دیگر به النبس و یوزد و النبس در غضب رفته نه تیر بر سینه ابهمن زو ابهمن آن تیر بار
را از سینه بر آوردن گرفت النبس هزار تیر بر کمان نهاد و بر جانب ابهمن انداخت
ابهمن هم چنان تیر با انداخت که تمام آن تیرهای او را در هوا شکست النبس و می
دید که با ابهمن جرین نمی شودم سحری کرد که عالم تیره و تاریک شد و ابهمن چون
آن تاریکی را بدید دانست نتیجه سحرست فی الحال چنان تیری بیداخت که این همه
تاریکی برطرف شد و ابهمن را چشم برالنبس دید و اقا د چند تیر چنان بر او زد که النبس را
طاقت نماند و رو برگزید و در خود را در میان لشکر در جودهن انداخت و ابهمن چون
آن دیو را منظره کرد و انید باز رو بشکر در جودهن آورده ایشان را تیر باران کرد و چنان
شد که لشکریان که در آن رو برگزیده بودند بهیکم تمامه چون آنها بیدار و مردم خود
که آن کودک تمام مردان را گرفته اند بیا میدادند و در میان گیریم و نگذاریم که باز
رود که بیک مرتبه بهیکم تمامه با همه بهادران و راجها از اطراف ابهمن در آمده او را
بمیان گرفتند و ارجن این حال را بدید از جای خود در حرکت آمده بزودی خود را
به پسر رسانید که با چایچ بیت پنج تیر بجانب ارجن انداخت ساک تمام آن تیر بار
در راه بگرفت و گذاشت که یکی به ارجن خورد و کراپ چایچ نه تیر بجانب کوشن جو انداخت
ارجن در راه تمام آن تیر بار را به تیر خود زد که هیچکدام بکوشن جو نرسید کراپ چایچ باز
نه تیر بجانب ساک انداخت و بر سینه او زد ساک در غضب شده تیری بر کراپ چایچ
انداخت کراپ چایچ آن تیر را به تیر خود هوا برید ساک تیر دیگر انداخت آنها هم به برید
ساک دست از جنگ کراپ چایچ باز داشته با اسو ستهاما جنگ در آمد و چند تیر را
ز اسو ستهاما کمان او را به تیر خود شکست ساک کمان دیگر بدست گرفته چندین
تیر بر اسو ستهاما انداخت که اسو ستهاما بر آورد و محطه بهوش گشته تکیه بر پیرق را به
خود کرد و اسو ستهاما بعد از محطه بهوش آمده یک تیر زده پیرق را به ساک را انداخت
ساک در غضب شده تا هزار تیر بجانب اسو ستهاما انداخت چون در و نا چایچ

از حال سپهر خود خبر یافت تعجیل خود را بکوبک رسانید و چنان تیری بر ساک زد که
 ساک بهیوش شد و اسوتها را از دست او خلاص ساخت در نیوقت ارجن بکوبک
 ساک آمد هر دو چندان تیر برد و ناچار چ زدند که او مجال نیافت که تیر بر ایشان
 در و ناچار بیک طرف رفت و تیر و کمان خود را گرفته ارجن و ساک را بر تیر گرفت
 ارجن ملاحظه در و ناچار میکرد چرا که هم استاد و هم بر بهمن بود و در و ناچار چند تیر
 بر ارجن زد و چنانچه ارجن بشعور شد بعد از مدتی بشعور آمد و در غضب زنه چنان
 تیر را برد و ناچار چ زد که در و ناچار عاجز گشت و در جود بهن سشمارا بکوبک و ناچار
 فرستاد سشمارا بر تیری که بر ارجن می انداخت و در راه آنرا میزد و چند تیر بر ارجن زد
 ارجن در غضب شد و چند تیر زد که سشمارا بی شعور گشت و در و ناچار بکوبک سشمارا
 آمد و چند تیر بر ارجن زد و ارجن در غضب شد چنان تیری برد و در و ناچار چ زد که در و ناچار
 تاب نیاورده بگریخت و در جود بهن و کوبک ناچار و شل و شد چنان و با بیک بر سر ارجن
 را زدند ارجن با ایشان بجنگ درآمد و شترانی و بهکد تا مردم خود بر بهیم و دیدند بهیم گز
 خود را گرفته متوجه ایشان گشت و چندین کس ایشان را با فیل و عراب بر زمین زدند
 ایشان از پیش او گریختند و ارجن هم با در جود بهن و آن مردم جنگ بسیار میکرد و در جود
 پیش بهیکم تپا به رفته گفت که شما حرف ارجن نپذیرید شرا و را از سر و در کنید بهیکم تپا
 بجنگ ارجن آمد میان او و ارجن حرب بسیار شد و هیچکدام بر یکدیگر غالب نمیشدند
 چون برادران ارجن دیدند که ارجن تنگست مردم بکوبک ارجن آمدند بهیکم تپا به
 چندان تیر بر ایشان زد که اکثر از بهوش رفتند و ساک و بهمن و جمعی دیگر بر بهیکم تپا
 و دیدند و از جانب در جود بهن هم مردم بکوبک بهیکم تپا به رسیدند و در میان این
 و وجاعت جنگ عظیم واقع شد بهیکم تپا به در غضب شد و متها در میان بودند
 غوطه خورد و در جود بهن با دو ساس گفت که بهیکم تپا به از آن سخن که شب با گفته بود
 بسیار در غضب و عیبت آمده است دلی تماشای در میان دشمنان می رود البته تنگ
 او را ملاحظه نمایند که اگر او در حیات است ما را هیچ غمی نمی باید خود را خلاصه جمع است

را اگر او را چیزی دیگر پیش آید آنوقت دیگر کارها مشکل خواهد شد پس چند راجه نامدار
 و چندین هزار را با سوار و چندین لک سواران نامدار با طرف بهیسم سپاه در آمده
 بمحافل او مشغول گشتند لیکن هر چند خواستند که شاید خود را بهیسم برسانند
 میسر نیامد چرا که او در میان افواج مخالفان چنان در آمده بود که چندین فرسخ مخالفان
 در پیش و پس بودند چنانچه گمان دوسان آن شده که مگر بهیسم را کشته اند در این
 نظر ایشان بر بهیسم افتاد و دیدند که راجه جد بهشتر و نکل و سیدیو با طرف او در آمد
 اند دوسان سعی بسیار کرد که در میان مخالفان و بهیسم تواند درآمد میسر نشد
 در جود همین ده هزار کس دیگر تازه بکوک بهیسم و دوسان فرستاد تا ایشان بجد تمام
 شمشیر بکشیده بر سر پانژوان تا خنند و پانژوان نیز با بهادران نامی بجنگ ایشان
 در آمدند آن طور جنگی دست داد که بصورت آن کس نشان ندید و راجه جد بهشتر و نکل
 و سیدیو بخانه گمان در آمده بسیاری از لشکر کوروان را بجنگ هلاک انداختند و در زمین
 بغیر از کشته هیچ چیز دیگر بنظر در نمی آمد و لشکریان کوروان از پیش ایشان بهزیمت رفتند
 و ایشان بوق فتح فواختند و در جود همین بسیار از دیدن اینها پریشان خاطر گشت
 و باشل گفت که جد بهشتر با دو برادر خود ایستاده است بمحکس بغیر از شما جواب او
 نماند و او شالشکر را گرفته متوجه جنگ او شوید شل با مردم بسیار بر سر جد بهشتر زدند
 و جد بهشتر ده تیر بر سینه او زد و نکل و سیدیو هم هر کدام هفت تیر بر او زدند بهمین
 چون دید که راجه جد بهشتر خود جنگ میکنند گفت جانی که جد بهشتر که صاحب دل و شجاعت
 است خود جنگ میکرد با شما چه ایستاده ایم این گفته بدوید و بجنگ درآمدند پس
 نامدار را بگزید و نرم ساخت و در جود همین از دیدن این حال بسیار در غضب شد و خود
 با برادران و بهادران لشکر متوجه جنگ شد و بر لشکر مخالف تیر باران کرد و سه تیر بر نکل
 و هفت تیر بر سیدیو و دوازده تیر بر راجه جد بهشتر پنج تیر بهرشت و من و دوازده تیر
 به بهیم سین زد و نکل دوازده تیر به جود همین زد و ساک هم سه تیر بر او زد و دهرشت و من
 هفتاد و تیر بر جود همین و مردانش که نزدیک او بودند زد و راجه جد بهشتر دوازده تیر

بر بهیکم تپانه زد راجه های که در لشکر در جرمین بودند بگردانیدند و آن را از ایشان
 به تیر باران گرفتند و تیر همچو باران از طرفین بر یکدیگر میزدند بهیکم تپانه در غصب
 بشکریان تیر باران کرد و چندان کس را نزد که همه لشکر و بگزین نهادند که در شش جوی
 دید که مردمان همه میگزینید با رجن گفت که لشکر شما همه گریخته حالا وقت سستی نیست آنکه
 میگفتی که روزی شود که من انتقام از دشمنان بکشم حالا آن روز است ارجن باز پس نگریت
 بگرشن جویو گفت از کسی که مردم ما میگزینند عمومی پدر من بهیکم تپانه است من اگر او را
 بکشم بد فرخ میروم اما چون شما میفرمایند بجنگ شما جنگ میکنم پس شما را به مرا به او
 رسانید که در شش جویو را به ارجن را برابر بهیکم آورد و ارجن با بهیکم آغاز جنگ کرد و راجه
 بدو شش جویو دید که ارجن بجنگ بهیکم رفت او هم برگشت و اکثر لشکر او باز گردید
 و میان ارجن و بهیکم تپانه جنگ بسیار شد بهیکم چندان تیر باران کرد که تمام
 ارا به و اسبان و بدن ارجن زیر تیر پوشیده شد ارجن تیر زده کمان بهیکم شکست
 بهیکم کمان دیگر بدست گرفت ارجن آن کمان را هم شکست بهیکم بخندید
 گفت که ای فرزندی رحمت بر تو باد از چنان پدر و مادر اینچنین فرزندی عجب نیست و
 بهیکم باز کمان دیگر بدست گرفت و ارجن را تیر باران کرد که در شش جویو را به ارجن را
 بنوعی بگردش در آورد که بهیکم هر چند خواست که ارجن را به بنید میزدند و ارجن چند تیر
 بر بهیکم زد بهیکم ارجن را گدازیده متوجه طرف دیگر شد و چندان کس را از نامداران
 لشکر پانژوان بکشت که صدمه داشت و مردم از پیش او رو بهزیمت نهادند که در شش جویو
 تاب نماند که این تمام مردمان را میکشد و هیچ کس حرفی او نمی شنود من او را میکشم
 این سخن گفته برخاست ارجن فی الحال در پای کمرش جویو افتاد و گفت شما رحمت
 نکشید و سخنی که گفته اید که من درین جنگ جنگ نمیکم پاس جان سخن بد اید اما
 توجه از من دروغ نماند که من بدو شما آن مردم را بکشم بهیکم در غیبت آن طور
 تیر باران بر لشکر پانژوان کرد که آن افواجی را که در برابر بودند من گریانید اما دیگر چه
 لشکر را رو به جنگ میگزیند چون بهیکم این مردم را که خلاصه لشکر پانژوان بودند

منهزم گردانید میخواست که متوجه دیگر افواج شود که آفتاب فروفت و همه مردم ستان
 جنگ بازداشتند و کوروان را درین روز از جهت بهیسم تپا مه عظیمه بخان
 بود و همه کوروان دران روز شادان و خرم بنازل خود بازگشتند و پادشاهان
 پریشان و دل شکسته بجای خود آمدند تمام شد روز ششم از جمله بنزده روز جنگ پادشاهان
 و کوروان و از جمله ده روز جنگ که بهیسم تپا مه کرده است چون پادشاهان درین شب
 پریشان خاطر و دل شکسته بنازل خود بازگشتند راجه جدی شتر با اتفاق برادران
 بنزل کرشن جیو آمد و راجه جدی شتر بکرشن جیو گفت که امروز ملاحظه فرمودید که بهیسم تپا
 چه کار کرد و چه نوع مردمان را منهزم گردانید و چه مقدار مردم را کشت ما که بهیسم تپا
 لشکر خواهد بود و محال است که کار را پیش برود شمارا فکری باید کرد که بهیسم تپا
 و اگر او کشته نشود ما همه را خواهد کشت کرشن جیو گفت ای راجه غم مخور جا کن که
 کسی این طور برادران داشته باشد و مثل من کسی در مدد او باشد و چرا
 غم را بخود راه دهد آن لشکر شما همه لشکر نیست شکست شما شکست و فتح شما فتح است
 و ما اینجا با رجن همراه ایم که اگر ضرور بود تمام کشت بدن خود را بریده صحن کار را برین
 میکنم جدی شتر گفت شما عنایت میفرمایید و ما را دل خوشی که هست ازین توجه شما
 جدی شتر گفت مرا یک چیزی بخاطر میرسد اگر بفرا مید بگویم کرشن جیو گفت بگویند
 جدی شتر گفت میباید که شب در ملازمت شما بنزل بهیسم تپا مه برویم و از او آتش
 کنیم که بگویند که ما چکار کنیم که فتح از جانب ما شود کرشن جیو گفت بسیار خوب گفتی همه
 متوجه بنزل بهیسم تپا مه شدند و دعا با و فرستادند و او ایشان را طلب داشت
 چون بدرون رفتند بهیسم تپا مه کرشن جیو را تعظیم کرد و او را در بالای مندر خود
 نشاند و خود بآداب پایان نشست و راجه جدی شتر کو برادرانش را بسیار پیش
 کرد و گفت ای فرزندان خویش آمدید بسبب آمدن شما درین نصف شب است
 جدی شتر گفت ما همه فرزندان بلکه بندهای شما ایم و شما همه ما را بالشکر یازید و بر
 کرد و میباید از شما یک التماس داریم بهیسم تپا مه گفت که کار جنگ چنین میباید شد

اما چون مرا گفتم آئید حالا از من ہرچہ بطلبید آنرا قبول نمایم راجہ جد مشہر
گفت مینخواستہم کہ شما بفراہمید کہ ہر کس در جنگ حریف شما میشود و در جنگی کہ شما
بودہ باشید کسی شما را مغلوب مینماید ساخت شما اول روز خود فرمودہ بودید کہ فتح
از جانب شما خواهد شد این سخن چطور راست می آید و مینخواستہم کہ بدی بذات ایشان
شود ہیکیم سخن بیداد گفت چون من شما قائل کردہ ام میگویم اگرچہ در جنگی کہ من
در آن جنگ بر عرابہ خود سوار باشم ہر کس آن لشکر را نمیتواند شکست دہد
اگرچہ اندر دایہ پیرام بودہ باشد مگر وقتی کہ من بہ افتخار آفاقیت میتوانم غنیمت فتح کردن
راجہ جد مشہر گفت ہمین را مینخواستہم کہ بدانم کسی شما را چون میتوانناخت ہیکیم تپا
گفت من در جنگ قتل دارم کہ ہر کس از پیش من گزیرد من او را نمیکشم و ہر کس کہ
از من بماند بطلبد و ہر کس در برابر من سلاح بیندازد و ہر کس کہ بگوید کہ من قتل تیور دارم
و ہر کس کہ در اصل زن بودہ باشد بعد از آن بقدرت بہکوان مرد شدہ باشد
من انچنین کسان را نمیکشم و در میان لشکر شما بغیر از کشتن جیوہ دار جن نیست کہ مرا
تواند کشت اگرچہ من بر منہ و در خواب باشم و در لشکر شما سکندری مردیت کہ در
اصل زن بودہ اگر او در برابر من در آید من دست سلاح نخواہم برد چون شما بخواہد
من آمدید شما میگویم کہ فواد جن را بگوئید کہ سکندری را در پیش خود بدارد کہ من دست
بہ سلاح نخواہم برد ارجن را میباید کہ بہ تیر ہا کہ بران اعتماد داشتہ باشد چندان بر زمین
کہ بنفیت آن زمان شما این لشکر را فتح مینمایند کہ زن این سخن را کہ باشا گنہ ام با کسی گوئید
تا بگویش و وجود من نرسد الا صبح ہمہ ایشان بیایند و مرا در میان گزیرد پس شما کار
توانید ساختن حالا زود برخیزید بنازل خود باز گردید و در فکر کار خود باشید ایشان
او را و داع کردہ بنازل خود باز آمدند ارجن بکشتن جیوہ گفت کہ عمومی من ہیکیم تپا
میگوید کہ بغیر از ارجن کسی دیگر را نمیتواند کشت مرا دل نمیدہد کہ ہیکیم را کہ عمومی نمک
من باشد بکشتن جیوہ گفت تا ہیکیم ازین جنگ دست کوتاہ نمیکند شما را بخت
کہ کاری توانید ساختن و فتح کردن و فواد لازمست کہ اہل ہا بکشی و زخمی کنی و از اہل ہا

بنیر اندازی و چنان شود که او جنگ نتواند کردن تا کارشما پیش برود این سخن گفته بهر یک
 بجای خود رفتند چون صبح شد و باز هر دو لشکر ابل غسل کردند بعد از آن لباس تازه
 پوشیدند و مستعد جنگ گشتند و هر دو لشکر پیوه کردند باین طریق که صفت در یکو هم
 ایستادند و از همه پیشتر در لشکر پانژوان سکندری بود با افواج آراسته و بهر سیمین با فوجی
 در طرف راست و از جن با جمعی از بهادران نامی بروست چپ او قرار گرفتند و در عقب
 آنها پسران درویدی و ابهمن بودند و در جانب دست راست بهیم ساک بود که با جمعی نگامها
 بهیم میکرد و بر طرف راست از جن چسکان با فوجی از نامداران بمحافظت از جن قرار
 گرفت و راجه جد بهر در غول مقام گرفت و کل و سهریو در و طرف دست او و شتر من
 در پس سر او با فوج خود ایستادند و در عقب لشکر راجه در و پید و راجه برایش نیج کیکی بودند
 با فیلان مست و پیاده و غیره بهیکم تپا مه درین روز با وجود من گفت که امروز من
 تنها در پیش لشکر شما جنگ خواهم کرد و دیگر کسی امروز همراه من نبوده باشد و عقب
 بهیکم تپا مه افواج کوردان بترتیب فوج در فوج هر یک در جای خود قرار گرفتند چون
 هر دو لشکر آغاز جنگ کردند ابل مرتبه بهیکم تپا مه که دست از جان شیرین بسته بود
 حمله بر لشکر پانژوان آورد و ملاحظه جنگی کرد که هرگز بهیکس در هیچ داستانهای سخنان جنگی
 نداشت و تنها آنقدر مردم را از لشکر پانژوان بر خاک هلاک انداخت که از کشته
 پشته بر سر هم افتادند و نزدیک شد که تمام آن لشکر را از بنیاد براندازد و بهیکس قدرت
 نداشت که در برابر او در آید راجه جد بهر کس پیش از جن فرستاد که زود تر خود را برسان
 بهیکم این لشکر را بر خیزد و در جود من چون این کار بهیکم را دید از خوشحالی نزدیک بود
 که هلاک شود خود را بلامت بهیکم رسانید و دست او را بوسه داد و گفت اگر آنچه شما امروز
 کرده اید دیگر روز را بمنین میکردید تا حال از پانژوان اثری نمی ماند و در جود من چون دید
 که از جن می آید با بهیکم گفت که از جن آمدن ملاحظه نکنید بهیکم گفت که تو مرا بگذارد که امروز
 من او را میکشم و یا او مرا میکشد درین روز یک لکمه که صد هزار کس ارا به سوار و سوار
 بوده باشند بدست بهیکم تپا مه کشته شده و ده هزار فیل و ده هزار اسب را بمضرب تیر و

شمشیر خنک هلاک انداخته بود و همه مردم از آن دست و بازوی او در تعجب شدند
چون ارجن برابر بهیکم تپامه آمد با سکنندگی گفت که تو در پیش من میرفته باش و زنهای
نترسی که من نخواهم گذاشت که آسیبی بتو برسد چون هر دو به بهیکم رسیدند سکنندگی تیر
بر بهیکم زد بهیکم اصلا با او التفات نکرد و او را یک طرف گذاشته رو بروی ارجن شد و
چند تیر بار ارجن زد و ارجن تیری زده کمان بهیکم را شکست بهیکم در غضب آمده بر چرخه
بر ارجن انداخت ارجن آنرا به تیر در راه پنج پاره کرد بهیکم تپامه گفت اینها را همه ارجن
بزور کرش جوی میکند اگر کرش جوی در میان پانزدهان نبوده باشد من همه ایشان را بشکر
شان بکشم پس بهیکم تپامه گفت که پدر من مرا دعا کرده بود که تا مرگ نه طلبم مرگ من زنده
حالا وقت آن آمده که من مرگ را اگر گویند بخوابم در آنوقت هفت برادر بهیکم تپامه که مادر
ایشان گنگا ایشان را در آب انداخته بود و ایشان همه دیوتها شده بودند آن هفت
برادر بهیکم بالای سر او آمده با و گفتند که خوب خیالی کرده وقت شده است که تو
موت خود را از درگاه ناراین خواهی و آن قصه برادران بهیکم تپامه چنان بود که
روزی گنگا بصورت دختر صاحب جلال برآمده بخانه راجه پرتیب که پدر راجه سندن که پدر
بهیکم تپامه بود آمد و بر زانو می نشست او شست راجه پرتیب گفت که توجیه کسی گفت که من
گنگا ام راجه گفت بچه جبت اینجا آمده گفت آمده ام تا تو مرا بزنی نگا بداری راجه گفت
اگر تو داعیه داشتی که تو زن من شوی بر زانو می راست من نمی بایست نشست چرا که زن تو
رست جامی نشستن دختران و عروسان است حالا که تو بزنانویش نشستی مرا در آیت
که ترا زن خود بکنم گنگا گفت اگر تو مرا زن خود کنی من ترا بدعا خواهم کرد راجه پرتیب گفت
که تو مرا دعای بکن که من ترا به سپر خود سندن که در علم و شجاعت و در صورت عقل
فطیر خود ندارم و به هم تو عروس من شوی که عروس حکم دختر دارد گنگا قبول کرد و باراجه
بشطری زن او می نمود که من هر چه زنیک و به بکنم او مرا بگوید که تو چو چنین کردی چرا که
هر چه من میکنم بنا بر صلیحه و حکمتی خواهد بود و اگر سپر تو از من پرسد چو چنین کردی من نگیر
پیش از نخواهم ایستاد جان عظمه خواهم رفت چنانچه هر چند او مرا طلب نماید هیچ با اثر

۲۳۱۱

مارا نیا بدراج پرتیب میسر خود سنتن را طلب داشت و گنگارا با او نمود سنتن عاشق
 او شد و راجه پرتیب گفت که این دختر تنویری میدهم سنتن بسیار خوشحال شد و گفت
 این دختر بیک شرط زن تو شود هر چه او بکند با و گنگوئی که چرا چنین کردی اگر خود گفتی
 او از پیش تو خواهر رفت و دیگر او را نخواهی یافت سنتن چون عاشق شده بود آن
 شرط را هم قبول کرد و پدرش آن دختر را بزدی او داد و سنتن چنان محبتی با او پیدا
 کرد که یک ساعت بی او آرام نداشت تا بعد از وقتی آن زن را پسری متولد شد گنگا
 آن پسر را برداشته بکنار آب گنگ برادر او را در آب انداخت و آب او را به برادر
 آتش و جان سنتن افتاد اما از ترس آن که مبادا اگر برسد که چرا این پسر را در آب
 انداختی زن هم برادر آن غصه را فرو برد و هیچ نگفت همچنین تا هفت پسر سنتن را از او
 حاصل شد و مادر همه را در آب انداخت و سنتن هیچ نگفت تا در نوبت هشتمین
 بهیکم متولد گشت و او بنفایت مقبول و صاحب جمال بود پدر او را در آب انداخت
 که مادرش در آب اندازد به گنگا گفت تو ظلم کرده هفت فرزند مرا در آب انداختی و این
 پسر را بمن به بخش گنگا گفت حالا شرط او تو بر طرف شد این پسر خود را گنگا در گنج
 میروم هر چند سنتن با وزاری و تضرع نمود قبول نکرد بکناره گنگا رفته آب در آمد
 تا پدر گشت سنتن در مغافرت او گریه و زاری بسیار کرد و این پسر را غریزتیست
 و آن فرزند چنان خدمت پدر میکرد که مزیدی بران متصور نمیتوان کرد و اصلا
 از حکم پدر تجاوز نمی نمود چنانچه پدر را بنفایت خرم و شاکر بود چون پدرش غیر از
 فرزند نداشت و میخواست که دیگر فرزند بهم رساند این بهیکم آنرا دریافت و در
 بند آن شد که از جهت پدرش لایق بهم رساند تا آنکه فرصت که چون گذار شنید
 بجهت خواستگاری او از جهت پدرش مادر او را در آب انداخت چنانچه در بالا مذکور شد
 و با ایشان شرط نموده که من مدت العمر از تو خواهم جوین گنگا را بجهت پدر خود
 آورد چون پدر شنید که او شرط کرده که هرگز زن نخواهد اما او عا کرد و گفت که
 تا تو مرگ نه طلبی بهکوان ترا مرگ ندهد بقصد چون در آنوقت آن هفت پسر بهیکم

از هوا با و گفتند که برادر خوب خیال کرده وقت آن رسیده است که تو تنای موت خواهی
 بکنی بهیگم مرگ خود را از درگاه بهنگون جید و درخواست نمود و تیر و عایش بهدست
 اجابت رسیده و همان محطه سرش برد و آمد و از آسمان گل بر سرش بارید و آواز
 قطاره از طرف آسمان بگوش همه کس رسید و سنج به دست تراشت میگوید که اینک
 برادران بهیگم او را گفتند که تو مرگ خود را بطلب بغیر از بهیگم و من دیگر هیچ آنرا
 نه شنیدم قصه چون سر بهیگم برد و آمد و زنگش متغیر گشت در دهامی همه لشکر که در آن
 افتاد که امروز بهیگم خواهد افتاد بهیگم با و در در کمان دیگر طلبیده بدست گرفت و
 خواست که ارجن و دیگران را بزند که سکنندی برابر او آمد بهیگم اصلا با و ملتفت نشد و
 سکنندی تیر بر سینه بهیگم زد آن تیر با اصلا در و اثر نکرد و درین وقت ارجن از عقب
 سکنندی بیت و پنج تیر بر بهیگم زد بهیگم پامه خواست که او را بزند که ارجن تیر زده
 کمانش را شکست بهیگم چون تیر بدست میگرفت همه را ارجن میشت و از عقب سکنندی
 ارجن بهیگم را به تیر با پای میزد و سکنندی هم بهیگم را میزد بهیگم دو ساس گفت
 که این با که بمن می خورد و مرا بسیار درد میکند این تیر سکنندی نخواهد بود بلکه تیر با
 ارجن است و گرنه تیر سکنندی آنقدر قوت ندارد که بمن تاثیر کند ارجن سکنندی
 چندان تیر بر بهیگم زد و نمک در تمام بدن بهیگم و در ارا به اینچ جانمانده بود که چند تیر
 بر بالای نه نشسته باشد بعضی از اعضای بهیگم از هم جدا شد و دیوتا که در این نگاه
 میکردند فریاد زده گفتند که عجب دلادری گشته شد و در تمام بدن بهیگم بر اینک گشت
 جانمانده که زخم تریداشت و درین وقت آفتاب نزدیک مغرب رسیده بود که ارجن
 از عقب سکنندی چنان تیری بر بهیگم زد که بهیگم بی طاقت گشته از بالای ارا به بر
 زمین افتاد و از افتادن او زمین بلرزید و او تمام شد بر بالای تیر پای انداخته افتاد و
 و تمام بدن او بر زمین رسیده بود و گریخته که قدری بر زمین رسید و همان زمان باران
 از آسمان نازل گشت و در آنوقت آفتاب در کمی در روزها در کوتاهی بود و در ملت
 ایشان آنست که اگر کسی در وقتی که آفتاب در تنزل و روزها در کوتاهی باشد و تا

کند آنقدر ثواب نمی برد و در وقتی که آفتاب در ترقی و روز باران زیادتی باشد و فواید کند
 اجر عظیم می یابد و آنوقت گنگا که مادر بهیکم بود که تیری را بصورت بنسش بهیکم فرستاد
 پیغام داد که میسر را بگو که حالا آفتاب در ترقی است چندان باشد که آفتاب در زیادتی
 آید چرا که آن زمان اجر عظیم خواهی یافت آن منسش بهیکم آمده برگرد بالین بگردید
 و پیغام گنگا را به بهیکم بگوید بهیکم تپا به گفت مادر مرا از طرف من دعا برسان بگو
 که من هم آنقدر میدانم و مرگ من بدست نیست چندان همین طور میباشد که آفتاب کل
 روزه ایام شرف و ترقی او باشد آنوقت وفات خواهد کرد و منسش بهیکم را در آغوش گرفته بر
 در و ساسن چون دید که بهیکم افتاد بنیاد گریه و زاری نمود و عرابه خود را بر وجود من
 رسانید چون در وجود من و دیگران آمدن و ساسن را در نیمه پریشان خاطر گشتند
 در نگه های شان بگردید و با هم گفتند که دو ساسن بحال بدمی آید اینست که
 خیر باشد چون دو ساسن نزدیک رسید پرسیدند که خیریت است دو ساسن گفت که
 چه خیر بوده باشد که بهیکم افتاد و در و ناچار چون این خبر شنیدنی الحال بر زمین
 افتاد و بسیار بهوش گشت در وجود من نفوذ کرد تا گلاب بر روی او پاشیدند تا بهوش
 آمد همه باتفاق به تعجیل گریان گریان بر سر بهیکم تپا آمدند و جراحان و طبیبان را بهین
 او حاضر گردانیدند چون بهیکم جراحان و طبیبان را دید گفت که این مردم را چیزی
 بد میدرد و رخصت نمائید چرا که این روز را من طلبیده ام و هیچ حاجت طبیبان
 ندارم هر چند در وجود من زاری کرده القاس نمود که علاج نمائید قبول نکرد و ضرورت ایشان
 چیزی داده رخصت کردند چون خبر افتاد آن بهیکم تپا به بجا به بدتر شد رسید او هم آغاز
 گریه کرد و سرخج برادر گریان گریان بر سر بالین بهیکم تپا به آمدند و در پای او افتادند
 در وجود من بجهت شرف گفت خود گشته بهیکم را و خود تفریق میداد بهیکم گفت که
 سر من بر زمین می رسد چیزی زیر سر من نهیدنی الحال دویدند و تکیه های بسیار
 از هر جنس آوردند هر کدام را که نزدیک او آوردند بهیکم گفت که این تکیه ها درین
 وقت مناسب من نیست چون دیگر تکیه نماد گفتند که چه طور تکیه میخورد میفید

ارجن را بطلبید چون ارجن حاضر شد بهیکم باو گفت که تکیه بزیر زمین بنه ارجن
 کمان و تیر دست گرفت و ستر برپس سر او زد و بعد از آن گفت که فلان جای من زیر
 میرسد و مرا عذاب میدهد ارجن بران جای هم تیری زد تا چند جا را بار جی گفت
 و ارجن تیر می زد چنانچه بر سر تیرها جای گرفت آن زمان گفت که حالا
 آسوده شدم بعد از آن گفت که من تشنه شدم آب میخواهم هر چند
 آب در جاهای طلا و نقره آورند نخورد پس بهیکم گفت که ارجن مرا آب بده ارجن
 چنان تیر زیر زمین زد که آب زمین بجوشید و گرد و پیش او تمام آب گرفت چون خنکی آب
 باورید گفت حالا راحت یافتم بهیکم تا پاه بزرگ او دهن در اجه جدر شهر و در زنا چارج
 و غیره گفت که من چند روزی دیگر در قید حیات خواهم بود اگر شما چیزی در خاطر
 داشته باشید که از من تحقیق نمائید برسید اما حالا شب بسیار رفته است هر یک
 بنازل خود باز بگردید این سخن گفته چشم بر هم نهاد و دیگر همگوان مشغول گشت
 در جود دهن جمعی کثیر را بجهت محافظت او انجا گذاشت و تمام کوروان و پانژوان
 گریان گریان بنازل خود باز گشتند فقط

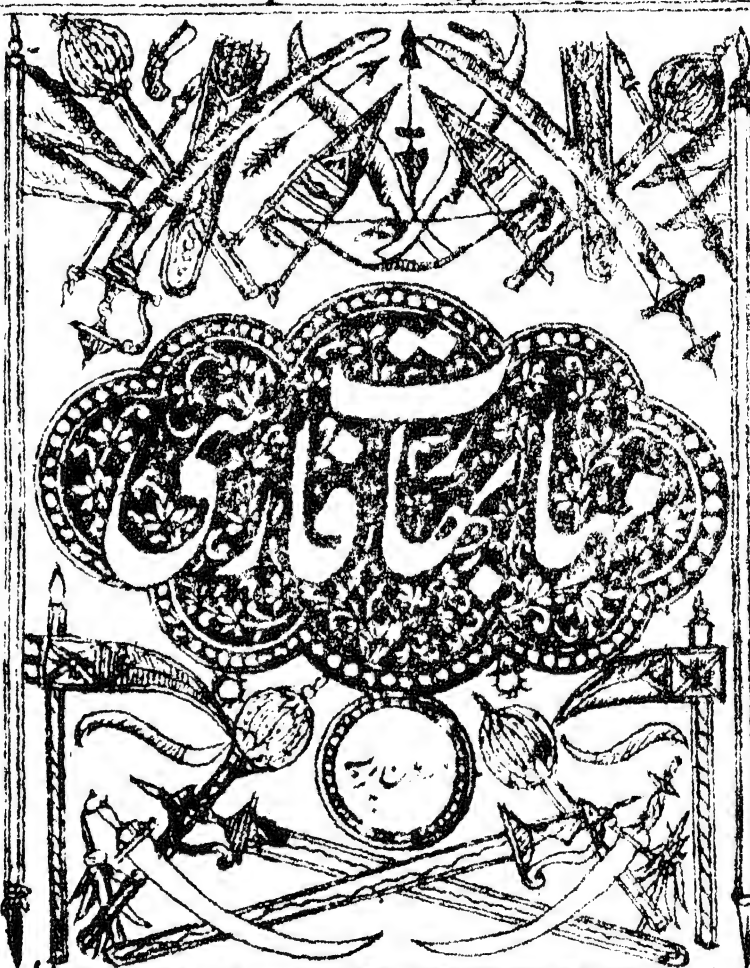

بن صنایع و مکارم فضل خلائق و زین بن صنایع و مکارم فضل خلائق و زین

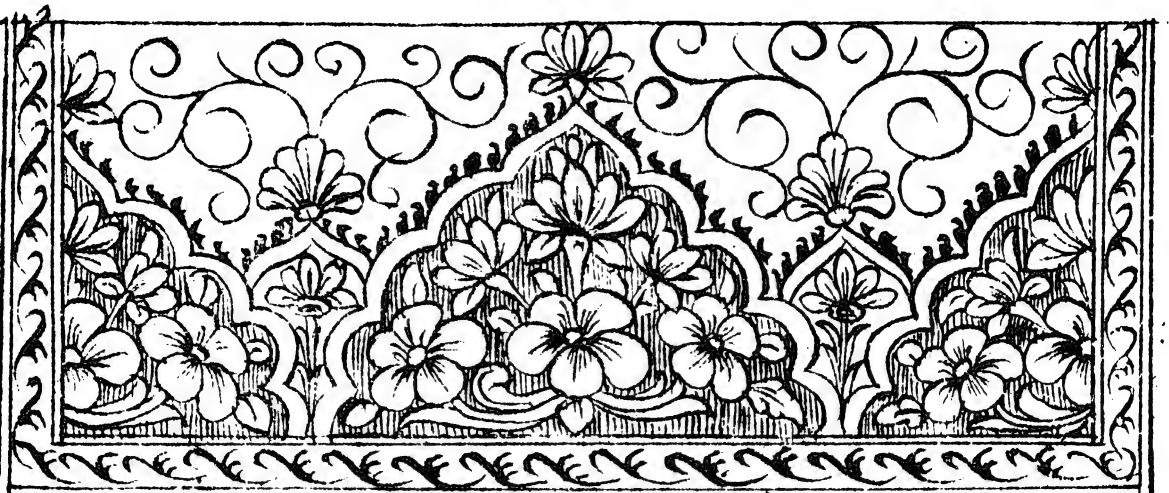
مجموعه حالات نوادر جهان تاریخ انتخاب اوقات داستان نیکو آنف صدق آنی

که کتابیت بسیار متعجب و مستفید و حقیقه ایست هر دل عزیز و معتد تر به علمای معنون و مجتهدان

در مطبع می نشیند و کشف و اکتشاف کمالی طبع محلی

سری کوشین جویو سها

آغاز فن هفتم از کتاب مهابهارت که آنرا درون پرب گویند

راویان اخبار آورده اند که چون ده روز از جنگ کوروآن و پانڈوان گذشت
سنج که خبر هر روزه به دهر تراشت میرسانید پیش دهر تراشت آمده گفت که چون بهکیم تپا
در میدان نغمهای کاری خورده افتاد کوروآن و پانڈوان هر دو جماعت بر سر ایشان
رسیدند که هنوز از رمقی باقی مانده بود و سر او را برافروخته شده اشک حسرت می باریدند
و در پی تیار و نمخوارگی او شده میخواستند که برای او بستر و بالین راست سازند و پیش
او را بردارند و بچشم و ابرو اشاره نموده ایشان را منع ساخت و تن بر زمین دردم
و بزبان حال و مقال به ایشان گفت که در زمان حیات قدر من نه شناختید و از هر
جانب مرا نشانه تیر با ساختید و نصیحت مرا نه شنیدید و برین مضمون عمل نکردید و بیست
چهاره من مکن امروز که سودی ندیده و نوشمارو که پس از مرگ به سهراب هند
بعد از آنکه اختیار از دست رفت ازین گمراهی و زاری چه سود و حال و دیار ما و شما برود
و افسوس افتاد و القصد ازین دو جماعت هر کدام میخواهند که او را بمنزل خود ببرند
و بر سر زمین نزاع کردند و آتش جالوت در میان ایشان افتاد و بیسکه تم با گشت
که در میان شاپیری مبهوت بودم و فرقت معلوم نیست که همین ساعت مرا اجل دریا
یا زمانی مهلت دهد و برین یکدو دم که همان شکایم و الم بسیار دارم بر سر من برای چه

تراجع میکنند بگذارد تا به طرز خاطر من خواهد جان بدهم چه لازمست که از روی تعظیم و احترام
 مرا بر سرری باید مروج چون عاقبت خاک میباید شد این همه تکلف رسمی چه کارست
 من بنامرادی و خاکساری خود که خوشم گذاردید چه خویش گفته اند بیت منم و در روز
 عمری که بزیستن نیز زود پس از آنکه من بمیرم بگریستن نیز زود آنها چون دیدند که
 بهیکم درین وادی راسخست و ثواب خود را از دست نمیدادند و بجای خود گذشتند
 کوروان و پانژوان بی وجود بهیکم تپا به چنان مینمودند که بیشه بی شیر و رمه گویند
 بی شبان نماید و تنزل در مهلات ایشان چنان افتاد که کشتی تپا بی در دریا میرق
 بود و چرا که همه بزرگی و سرداری او قائل بودند و او در میان خود غنیمت میداد
 و در امور کلی و جزوی مشورت باو میکردند و بایکدیگر میگفتند که در زمان و گردش
 آسمان را سالهای بسیار و قمرهای بیشمار باید که تا باز بمجو بهیکم تپا به کسی بجایم بیا
 و بزبان شیرین نصیحت فرماید فطرم روزی بایک که تا گردان گردان یک شبی و عاقبت
 را وصل بخشد یا غری را وطن و هفته بایک که تا یک مشت پشم از پشت میش
 زاهدی را خرده گردد یا ستوری را رسن و ماه بایک که تا یک فیه دانه ز آب بکل
 شاهی را حلقه گردد یا شهیدی را کفن و سال بایک که تا یک سنگ صلی را آفتاب
 لعل گردد و در بختان یا عقیق اندرین و قمرها بایک که تا یک کودکی از فیض طرح
 عالمی گردد و یا شاعری شیرین سخن و بعد از آن کوروان میان یکدیگر میشت
 کردند که تا این زمان سردار لشکر و مهابد و زمامور در میان ما بهیکم تپا به بود حالا
 مناسب چنان نمایم که کرن را بطلبیم و منت و معذرت بسیار کرده او را برین
 بیاریم که پیشوائی سپاه خود را با داده با پانژوان جنگ نمایم درین گفتگو بودند
 که خبر افتادن بهیکم تپا به بکرن رسید و تا سه بسیار کرده و در دل خود اندیشید که
 که نگاهبان کوروان بهیکم بود بعد از کشتن او پانژوان غالب می آیند
 کوروان را میکشد را به خود را طلبید و بهرعت تمام در میدان جنگاه که بهیکم تپا
 افتاده بود آمد و بجای بهیکم تپا به افتاد و گفت که من گمراهی غلطی

گذشته و طلب عفو گناهان و بی ادبی که نسبت به بندگان شما کرده ام پیش شما آمده ام که مثل تو بها درنا مدار که هم در زندگی نام نیک داشتی و هم نیکنام از عالم میروی کجا پیدا شود که تو مثل پسر ام کسی را منع نموده بودی حالا که ارجن در معرکه تیرا فرود آورد ارجن معلوم میشود که چایه کوروان پر شد و دست هلاک ایشان نزدیک رسیده و گرنه مرا کجا گمان بود که ارجن ترا از راه فرود آورد چرا که ارجن همیشه تو مثل پشه است پیش فیل این همه نیرنگی تقدیر است که ارجن بر تو غالب آید و ترا بکشد اما چون همه کارها و ابته بقضای خداوند است ارجن و دیگر چایه پیش نیست حالا التماس دارم که مرا نصیحتی فرمائی تا بران عمل نمایم بهیچیکم گفت که نصیحت من آنست که با کوروان یکی باشی و ایشان را در روز بدر و نمانی اگر چه میدانم جایی که ارجن و کشن میبویکی شده اند و کیشن آتش بار ارجن میدهد و ارجن آن آتش عالمی را خواهد سوخت و کوشش فائده ندارد اما تا بهر حال کوشش باید کرد آنچه او گفت کون قبول نموده پای او را بوسیده و دواغ شد و بهیچیکم را ضمت غالب شد و چشم پوشید پس کرن پیش در جود من آمد و از آمدن او کوروان را از یک دل هزاران دل شد و تقویت تمام یافتند و در جود من خواست که کرن سردار لشکر سازد و تابع او شود کرن گفت که در و ناچایج و اسوسهها ما بزرگان بهر اند چه در و ناخواندن و نوشتن و چه در من تیر اندازی و جنگ کردن جایکه آنها باشند مرا نیرسد که سردار و پیشرو لشکر باشم پس همه با اتفاق پیش در و ناچایج رفتند و نوشتند که بسرداری بر دارند و قائم مقام بهیچیکم سازند و ناچایج در جود من پیش در و ناچایج رفت و با کجاح تمام التماس نمود که سرداری و پیشوایی لشکر را قبول نماید او گفت که من همه را و دیار را نیکو ورزیده ام و هر کس که باشد با جنگ میکنم اما بجانب در پشت و من دست بالا نمیتوانم کرد و از پیش او چنان میگنیم که برن در وقت طلوع آفتاب و به یقین میدانم که اجل من بدست او خواهد بود و کوروان گفته آنچه مقدر است مبدل نمیشود و حالا خود شاپیش و لشکر را باشد و بعد از جنگ کنی که بی سروا

مردم ما چنان میباید که تن بی سر بنا بر ضرورت بعد از مهالغه بسیار در دنا چارج را محال
 سخن نماند آنکه سرداری لشکر را بدو قرار گرفت پس کوردان افواج را تقسیم کردند و صفها
 را ترتیب کردند جدی و راجه ملک کلنگ و کزن بیرغار شدند و کرا چارج او کرت با
 و تیرمین و نیش و دوساسن جزغار شدند و شکن با جماعه قنداری شستیان برغار
 و کامبو جان و دکنیان که راجه شان سدخن بود شستیان جزغار و در وجود هن و
 کرن بالشکر انبوه هراول شدند و در دنا چارج غول شد و مها شکست بیوه ترتیب داد
 که کاری نبوده است و از جانب پانڈوان که پنج بیوه راجه جدی هشت ترتیب داد و
 بر روی آن بیوه سری کرشن جویدار جن بودند آن ترتیب هر دو لشکر آرمانی بود
 با هم دو چار شد و بودند بعد از آن که با یکدیگر رسیدند آن ترتیب برهم شد و غبارفتند
 بر آسمان رفت و دگر گسان بالای برق آشیانه ساختند و زراغ و زغن بمبانی کشنگان
 آمدند و روزی برای شان فراخ شد و عقابان به بوی گوشت راه یک ساله را طی کردند
 بجنگاه آمدند و جنگال و منقار را پر ساختند و منتظر روزی نو بودند و این آمدند
 جولان نمودند هر کدام حریت خود را طلبکار شدند ازین طرف و کرن امان طرف
 بدعوی برآمدند و در دنا چارج که غول بود مقابل راجه جدی هشت برهم شکست
 شد و جماعه را که هراول ایشان بودند به تیر در گرفت بدین این حال و دهرشت و
 از جای خود دروان شد و زغن در صفت کوردان انداخت چون در دنا چارج
 محافطت ایشان ننمود و دهرشت دمن را محال آن نماند که کاری توانند کرد
 و پانڈوان از دین کوکبه و رایات و در دنا چارج و جلدی اید انگشت حیرت بدندان
 گرفتند راجه جدی هشت و دیگر در دنا چارج بر افواج پانڈوان غالب خواهد شد و این
 و دهرشت دمن گفت که چرا جنگ نمیکنید و قدم بر مردانگی نمی زنید پس جدی هشت
 و دهرشت دمن و بهیم و ارجن و امهمن و کمر و کله و پسران در ویدی و ساکن چکمان
 و مجتبی و دیگر سواران و بهادران صاحب داعیه همه یکبار جلوریز آوده بر
 در دنا چارج مثل باران تیر بار نختند و لشکر او را نه پرنیزه و تیر گرفتند و او هم ثبات

१ महाशक
व्यूह
२ कौच
व्यूह

قدم را کار فرموده و بر حلقه های ایشان تاب آورده و سر در پیش انداخته دست
 سلاح برد چندان کس را از مردم واسپ و فیلی مجروح ساخت که از شمار افزون بود
 بهیم دریافت که کتبه میخراهد که دیگر کوبن شود از روی غضب بجله مستعدش و با
 درو ناچار چ جنگ بنیاد نهاد و آنچنان حلقه های مردان بر آورد که بدیدن آن
 شیر مردان گل گل شکفتند و شغال مشربان از ترس و بیدلی راه گزینش
 گرفتند و درو ناچار به بهر باوری که میرسد نام خود را ببا ننگ بان میگفتند و
 اعلام غشیده زخم میزد و غالبانه کارزار میکرد و گاهی یک تیر را بریده دو باره میکرد و
 گاهی دو تیر را به نیزه یکی میکرد و کار را بجای می رسانید که ترس او در دل پائندون
 بسیار افتاد و چون بگ بید بلزیدند و تیرهای او روی هوا چنان گرفت که آفتاب
 پوشیده شد و نمره چنان میزد که آواز شصت و صدای ارا به ببالا میرفت پس
 جماعه اشکریان کنبه پیش آمده مقابل او شدند و چندان کس از ایشان
 بکشت که زمین از خون هم گرفته بود و ایشان را از پیش گزینده بود و در تهاوشل
 با و بسعت تمام هر چه از طرف میرفت و بر قش چون برق می درخشید و هر جا که
 میرفت در خیال آن مردم چنان نقش بسته بود که گویا همین زمان مثل صاعقه
 خواهد افتاد و از هیبت این قوه دست و پا کم کردند پس بهیم و ارجن و پسران روید
 در اجه کاشی مقابل درو ناچار شدند و تیرهای برومی انداختند و پیش از آنکه ایشان
 شصت بکشانند درو ناچار از تیر دستی چندان تیر پایی می انداخت که بگان
 بگان تیر بر سینه های ایشان رسید و پراگندشت و بر زمین افتادند و بدنگونه
 آنروز درو ناچار هزاران کس را بکشت و مجروح ساخت و کارستانی کرد که پیش از آن
 کسی نگردیده بود و قصه در جود همین در آن روز با درو ناچار چ گفت که چون صفت
 پائندون مغلوب بطور میناید و افواج ما غالب آمده سعی باید کرد که جود بیشتر و سنگین شود
 و کارامروز را بر فردا بنیادناخت چون جود بیشتر را این معنی معلوم شد با جود بیشتر
 که هیچ شنیدی که در جود بین با درو ناچار چ گفت تو که با درو ناچار چ گفت و در جود

تنها برای لشکر که روان کافی ام امر و زور چاچان و مل نیکو شمی میاید که چنان بزرگ چاچ
 و کیر پاچاچ جنگ کنی که ایشان را از حال خود خبر نماند و بخود در ماند چه جای آنکه
 بگذر قن من تواند پرداخت ارجن گفت که در و ناچاچ استاد منست او را بجان
 نمیتوانم گشت و ما من زنده ام کسی ترا نمیتواند گرفت این لاف و گزاف است
 که در بود من خاطر خود را آن خوش میکند اگر تاراه با از آسان بر زمین ریزند و
 و آفتاب ازین طرف آن طرف طلوع نماید و این را خود بجنگ ما در آید صورت
 ندارد که بزندگی من بجان شما نگاه تواند کرد من این سخن را دروغ نمیگویم و حوث من
 دروغ نیست اگر خواهی باین مدعا سوگند هم بخورم چون ارجن این سخن گفت پانده
 بعد از پشیمانی یکجا جمع شده و گریه بسته و بروی در و ناچاچ آمدند و از هر طرف لشکر را
 تازه زور برد و ایشان آمدند ارجن کمان خود را بدست گرفت و تیر می انداخت و
 در و ناچاچ نیز تیر می انداخت و تیر ملی ارجن را می برد پس و بهشت و من بعد از آن
 رسید از ناچاچ تیری بر و بهشت و من زد که از آن تیر و بهشت و من بهوش گشت و
 چندان تیر آتش بار در و ناچاچ دیگر هم انداخت که روی زمین را سوختن گرفت
 و به تیر آدوده سنگ گران بود که از آسان می افتاد و مردم را ضلوع میاخت و همه
 تیر با خون آلوده بر چهار طرف افتاده بودند چنانچه جز بهندی با شگرت منقش
 کرده باشند و بر زمین غلطانند راجه جد بیشتر با برادران خود گفت که این طو
 ما با ایشان بس نمی آیم میاید که هر کدام از ما با یک یک ایشان مقابل شوند پس سدی
 با شکن جنگ میکرد و سدیو تیر با پایی زده کمان شکن را برید و برق او را انداخت
 و هم بهلبان و اسپان ارا به او بگشت و مجروح ساخت و شکن نیز انچه سدیو کرد
 بود و بجا آورد و در و پد با در و ناچاچ رو پر و شد و در و ناچاچ با ده تیر در و پد را زد
 و در و پد نیز بده تیر در و ناچاچ را مجروح ساخت بهیم با بنیشت جنگ پیوست و او را
 تیر سدیو و او بهیم را ز تیر گرفت و بیت و بهشت تیر بر جانب یکدیگر انداختند و
 بنیشت رتبه بهیم را فر و شکست او را پایده ساخت بهیم نیز بگزید و تیر بنیشت را شکست

مکانات او نمود و او شمشیر و سپر بدست گرفته بجنگ بهیم آمد هر دو با هم در میدان آید
چنانچه فیصلت با فیصلت دیگر برافتند در مقام رو بدل بودند و هر شش کیت
با کیر پا چایج حریف بود و هفتاد تیر و هر شش کیت بر کیر پا چایج رسید که بعضی از جوش او
گذشت و بعضی کیر پا چایج رسید که پا چایج نیز دست بدست یکا یک خبرای عمل او را
با و باز نمود و از عهده مکانات برآمد و او را نیز تیر نهان ساخت تا آفرین جنگ
در میان این هر دو طائفه قایم بود و ساک و کیت بر حریف بودند همین طور
و هر شش و من با سه ما جنگ میکرد و کیر پا احتیاط تمام میگردد لشکر خود بر می
و از هر طرف خبر دار میبود و نمیکند داشت که تیرهای پانزده ان بشکند او به بند هر گاه که
میدید تیر باران مردم او می آید از در هوای برید ازین چالاکي کرن و دست بهمن
حیران بودند راجه پادشاه بهرامی فوج خود جنگ با کرن رو برداشت این هم تعجب شد
کرن بر و مردانش تیر باران کرد و به گداز با و رو به مقابل شد و سکنندی با پوشت
جنگ پیوست و سده یو با سورت حریف بود و هر کدام با حریف خود سر گرم جنگ بود
و کمر و با الماس جنگ میکرد و هر دو کس چندان جنگ طلسم و دغا بازی کردند
که در قهر نیاید و حکمتان با آن بند و پهن سپر در جو دهن با چتر دیو و راجه
پور و با ابهمن مقابل شدند و پور و تیرهای خود ابهمن را پوشید و ابهمن اگر چه از
دست او زخم تر خورده بود اما کمان چتر دیو و چتر او را خرد و شکست و پنج تیر دیگر هر چای
اسب و ارا به و بهدبان او را زخمی ساخت و تیری دیگر بزره کمان نهاده و بخت
که آن راجه را بکشد درین میان پور و بدو تیر آن تیر و کمان ابهمن برید و بهمن شمشیر
گرفته گردید و سر خود میگردد و بانی کنان میفت و حمله بر تخته او آورد چون شمشیر
کار گرفتند در غلاف کرد و رموی سر او را گرفته بر زمین میکشید ناگاه جید هرت بدو
پور و آرا بهمن پور و در نیم مرده گذاشته شمشیر بر تخته جید هر نه زد و جید هر تخته بر خاست
با ابهمن دست و گریبان شد و مانند کشتی گیران با هم در افتادند و چون هر دو
در کشتی صاحب من بودند با یکدیگر کشتی کردند گرفتند تا دیری حلقا میگردند و هیچکدام

غالب نمیتوانست شد تا آنکه ابهمن بر دوست یافت و نزدیک بود که جدیت را
 بزمین زنداگاه او خود را خلاص ساخت و باز پس گشت در آن حین که جدیت
 روگردان شد ابهمن خنده کرد و این حالت را شل میدید از خشم رفته خود را
 رانده بر سر ابهمن آمده نیزه را حواله ابهمن کرد و ابهمن آن نیسنه را بتیر
 بر زمین احوال نیزه بدست گرفته پیش زد که بر هلبان شل افتاد و هلبانش مرد
 پس ابهمن دست در کمر شل انداخت و او را از رتبه بزمین آورد چون او را بی سلاح
 ساخت تعظیم و حرمت او را نگاه داشته چپری باو نگفت مبارزه دیگر میطلبید
 وقت پانژوان و سرداران بزرگ که جانب ایشان بودند بر ابهمن
 آفرین گفتند و فریاد می بلند بردشته اظهار خوشحالی و شادمانی نمودند و مانند
 شیر غران نعره میزدند و پانژوان از دیدن این کار شگفته شدند و کوروان را
 بدیدن این حالت شرم و خجالت دست داد و بد حال شدند همه یکبارگی شست
 بر ابهمن کشتا و نمایان بود حال جنگ روز اول از جمله پنج روز جنگ
 در دنیا چایچ روز یازدهم از ابتدا ساعی معرکه بعد از آن شروع در جنگ روز
 دوم خواهد شد چون سخن بانجام رسد بنی بدتر تراست گفت که روز اول که در دنیا چایچ را
 بسرداری برداشته و آن طور جلالت و بهادری نمود که دوست و دشمن سوای
 حرف آفرین بر زبان نیاوردند و کوروان میگفتند که امروز پیشروی لشکر کسی قرار
 یافته که بهتر از بهیکم تپا مه است و خوشحال بودند پس بدتر تراست پرسید که قصه
 فرود آوردن ابهمن شل را از رتبه و تحسین نمودن پانژوان ابهمن را شنیدم
 حالا بگو بعد از آن کاشی و جنگ ایشان بر چه وجه واقع شد بنی گفت قتیل
 ابهمن شل را فرود آورد و ساعتی شل نفس خود را راست کرد و گردن کلان در دست
 گرفته از روی خشم متوجه جنگ ابهمن شد بهیم این معنی با دریافت که با وجود هر یک
 ابهمن با شل جنگ نموده او را از راه فرود آورد و مانده شده باشد بنا بر آن او را
 پس پشت انداخته قدم با می جنگ شل پیش نهاد و دیگر جنگ میکردند و فنون و فنون

این همه حال
 جنگ روز
 اول از جنگ
 در دنیا چایچ
 و جنگ با نژاد
 از ابتدا
 معرکه بود

هنوز با کار فرموده در مقام رد و بدل بودند و چندان جنگ کردند که هیچ مصلحتی نماند تا آنکه سرور و شکسته و اعضا مجروح شده در خون غرق شدند و کثرت برپا چون شل را کمزور یافت و بهیم را بر و غالب دیدار را به خود پیش کشیده و او را بران انداخته بُرد و در آنوقت آنچنان از ضرب بهیم بی شعور بود که در رنگستان زمین را از آسمان نمی شناخت و کوروان را بدین این حال مجال ایستادن نماند و چنان بگریزینها زدند که رسته گو سفندان از پیش گرگ بهیم سین تعاقب او نکرد و بر جای خود قرار گرفته گداز را بر سر می گردانید و فریاد میزد که گجایم روی باز نمیکرد درین هنگام برنج برادران پانژوان گجای شده طبل شادی میخواستند و مبارزه میکرد طلبیدند پس پسر گرن که بر که سین نام داشت بر پانژوان تیر می انداخت و شتایک پسر کل او را بنده تیر زخمی ساخت بر که سین گمان و برق او را بیک تیر انداخت و پسران در ویدی بدو شتایک آمدند و بر که سین را زیر تیر نهان ساختند پس اسو ستمها جنگ آن برادران آمد و جمعیت بسیار همراه آورد و بر پسر شش کس تیر باران کرد آن زمان جد بهشتر با برادران و دیگر راجهای کنبله و کیلی و غیره با اسو ستمها مقابل شدند و فرزند آن خود را از دست او خلاص داده عقب تیر نگاهداشته جنگ عظیم با اسو ستمها کردند چنان شور و شغب در محله پدید آمد که گویا دریا موج خیزست و ناظران میدان که جد و جهر را میدیدند گمان میکردند که مگر همین زمان صفحه جهان از نقش ایشان پاک خواهد شد و یک کس زنده نخواهد ماند و در ناچار چنان بانگ بر اسو ستمها زد و گفت که تا آمدن من خطر اب گمن پس روز با چلچ بر سرعت تمام مثل فیل که چهار دندان داشته باشد محله پر مردم نمیدور و راجه جد بهشتر دست بر گمان برده و او را تیر میزد و او یک تیر گمان جد بهشتر را شکست و مطلق دست و خود را بر سرعت تمام نزدیک رسانیده تا راجه جد بهشتر را زنده بدست گیرد و در آن هنگام گمار سپر راجه پانچال که بدست راست جد بهشتر بود و محافظت او میکرد و پیش آمده میانه در و ناچار چلچ و او شده در و ناچار چلچ را باز دست و یک تیر در و ناچار چلچ را زد و از معانیه این حال فریاد

از پانڈوان برخاست و زبان تحسین بکار گشتا و ندو میگفتند هر چند که در ونا چارج در ونا
 متور و جلالت و ضرب انداختن و سحر آفسون پیر جهان دیده و گرگ باران خورده است
 آماکار با وجود خرد سالی و مار از روزگار او بر آورد و در ونا چارج از انفعال درین حال
 خشنماک شد و مردم هر چهار طرف را از لشکر اعدا به تیر زخمی می ساخت و سگندی را
 بدو از ده تیر در راجه او تو جارا به بیست تیر و کل را به پنج تیر و سده یور را به هفت تیر
 و جد هشتیر را به دو از ده تیر و سپان در ویدی را به سه تیر و ساک ابیج تیر
 و راجه در وید را به ده تیر زخمی ساخته و همه ایشان را که در نزدیکی راجه جد هشتیر بودند
 مجروح ساخت و بگنجه هر حمله نمود و سر راه در ونا چارج را گرفت و خپانچه با دست
 اسواج در پارا باز پس میبرد و در ونا چارج را باز گردانید و راجه جد هشتیر را فی الجمله مرست
 شد درین هنگام در ونا چارج دست بکمان برد و از هر چهار طرف جد هشتیر را تیر زد
 و بگنجه هر از از تخته بپیر انداخت درین هنگام لیزه بر اندام سرداران و بزرگان
 پانڈوان افتاد و ترسیدند که مبادا در ونا چارج جد هشتیر را و سنگیر سازد و بباران راجه
 برات و در وید و کیکی و ساک و شب و بیاکه روت و مردان پانچال و سنگه شین از
 راجهای نامدار و غیر ایشان مردم بسیار گرد و جد هشتیر برآمد و محافظت می نمود
 و در ونا چارج را تیر بامان کردند تا او را از راجه باز داشتند و بیاکه روت و در ونا چارج
 را پنج تیر زده زخمی ساخت و سنگه سین نیز تیر با جانب او انداخت و مجروح نمود
 در ونا چارج را درین کار و بار حیران یافت سنگه سین از روی شوق خنده کرد و بگو
 دست بر سینه میزد و خپانچه رسم پهلوانان بود و در ونا چارج در غضب شده برگشت و سنگه سین را
 به تیر گشت و سرش را برید و بیاکه روت را نیز همان شربت چشامیده و سر او را به دست
 برداشت و بکوردان نمود و بعد از آن همه سرداران و همه پانڈوان که در سواری
 رتبه مرتبه اعلی داشتند بیکان بیکان را مجروح به تیر ساخت و چون ارا به سواران
 از در و زخم او بی شعور شدند بحال خود در ماندند فرصت را غنیمت دانستند و با قصد
 گرفتن راجه جد هشتیر گرد و هر کس که برای مدد و معاونت و محافظت راجه جد هشتیر

१ युगन्धर

 २ शिवि
 ३ व्याघ्रदत्त
 ४ सिंहसेन

میرسد راه ملک عدم میگرفت تا آنکه از کشتگان قافله بار را بکیر گیر راه غلام خانی
 میفرستاد و که روان را گمان بلکه یقین غالب رسیده بود که درین روز جد مہشتر اگر
 هزار جان داشته باشد یکی را هم از دست درونا چایج بسلامت نخواهد برد ازین معنی
 خوشحال بودند درین هنگام ارجن قدم در میان میدان نهاده با درونا چایج
 مقابل شد و شمه از آثار مردانگی خود که با بسپیکم نموده بود میگفت و تیرائی که مثل
 باران و کمر شمه و لیران و ضرب بودند می انداخت بطوریکه از کثافت و شست و
 آواز زده او جهانی نزدیک و دور حیران و بی شعور مانند و روز روشن را چنان
 زیر تیر گرفت که هوا تاریک شد دران وقت آفتاب هم نزدیک مغرب رسید بود
 چون شب نقاب غلما تی بر روی روز نورانی کشید هر دو لشکر بجانب منازل خود
 رجوع نمودند و راه آمد رفت از هر دو جانب داشت و به فقریت و پر سنگی تیار داشت
 خستگان و کشتگان مشغول گشتند درین هنگام در جودین منزل درونا چایج آمد و با
 بزرگان و نامداران ایشان پرسید و با و گفت که امروز بکیر رفتن راجه جد مہشتر تقصیر
 نکرده بودید اما طالعش مدد کرد که مفت از ان در طبع خلاصی یافت اگر بعین طوری جد و جد
 و اسپید که شیدا میداشت که از دور تر کار حسب المدها شود و اما اگر قیاس کند بلا که بر نمد
 درونا چایج گفت من چکنم و جد مہشتر را چگونه بدست توانم گرفت که کرشن جیو دارجن
 محافظت او مینایند و کرشن جیو با و میان نمی ماند تا با و بس توان آمد اگر منو می ارجن
 در معرکه نباشد فکری باید کرد که علاج جد مہشتر نجابت آسانیت که او را زنده گرفته
 بدست تو میدهم شو شرا که درین پنج شش روز از لشکر پانڈوان گرفته پیش
 کوروان آمده بود گفت که من هم از دست ارجن و انوما دارم فرود میروم که جمعیت
 بسیار همراه گرفته در گوشه که دور تر از جد مہشتر باشد و او را بجنگ می طلبم ظاہر است که او
 از خایت غرور هر جا که بطلبم خواهد آمد کمی و بیشی لشکر او در نظر نخواهد آورد و بعد از ان که
 او از جد مہشتر جدا شود شما و انید و جد مہشتر و من و انم و ارجن این عمده بمن رسد
 در جودین را این سخن شو شرا بسیار خوش آمد از و پرسید که همراه خود برای جنگ

ارجن چه کسان را خواهی گرفت او گفت که من و چهار برادر من سودها و سورت
و سورت و سباه با چهل هزار رتبه سوار خواهیم بود و مردم کول و بهل و تورک نیز درین
امر با من متفق اند و با ده هزار رتبه سوار دیگر بهد من می آیند با این همه انبوه اگر ارجن
چون کوه شود از من خلاصی ندارد و در جود من گفت برین معنی سوگند باید خورد که
ازین غرمت تخلف نوزند و سواران جاعه که باو متفق بودند قسم با خوردند و
آتش را فروخته گواه گرفتند که تا جان در بدن داریم از ارجن رو بگیریم یا بریم و بر
عهد ثابت قدم باشیم و برین قرار داد کسی را پیش ارجن فرستادند و پیغام رسانیدند
که چون جنگ میان ما و شما نبوت ست فدا تو با سوار جنگ کنی و همچنین کسی
که خواهد غنیمت خود را بدعوی طلبیده مقاومت نماید ارجن بعد از شنیدن این پیغام
بر ارجن بدو شهر عرض نمود که درین باب چه مشورت می بینید راجه گفت که در روزا چایج
با کوروان وعده کرده که مرا دستگیر سازد و با ایشان بیارود و ترا میخواهد که فریب داری
از من جدا سازد بعد از آنکه زور من آورند و مرا دستگیر سازند سعی و تلاش تو بیایند
خواهد بود و مرا معقول نمی افتد که خود را بجدائی تو قرار بدهم ارجن گفت که من سوگند
خورده ام که بهر طور که حریف باشد و هر جا که مرا بطلبند آنجا بروم و حلیه نکنم و کئی بیشه لشکر
را منظور ندارم فتح آسان نیست و لگایان شما خدا تعالی ست دیار و یاد کار نیک و سیرت
خوب و راستی شماست جالی که راستی ست امید فتح از جانب آن بیشتر است و نظر ظاهر
برای محافظت شما و بهشت و من را میگذارم که کشنده در ناچایج ست پس باین قرار
پانده و ان وکیل کوروان را رخصت دادند و گفتند هر طور که شما در جنگ قرار می دهید
پای کمی آرام می آیم القصه آن شب برین منوال گذشت پس سخی بدو تر شگفت
که این بود کیفیت روز اول از جمله پیروز جنگ در ناچایج بعد از آن پیروز واقع خواهد
خواهم گفت چون این شب گذشت و صبح شد لشکر با از جانبین ترتیب یافت ارجن
با مردم خود رخصت گرفت و چنانچه سواران عهد کرده بودند جمعیت نموده ایستاده بود
برای جنگ ارجن رفت و کوروان از رفتن ارجن و تنها ماندن بدو شتر خوشحال

جنگ روز
دو از دو
مردم جنگ
روز دوم از
جنگ پیروز

پیام

شدند و در زمانی که ارجن با سوشما مقابل شد و بوق خود را بنواخت از شنیدن آن و از
 بوق احوال بر اعدا تغییر شدن گرفت چنانچه بعضی از اسب و فیل و اراجه بر زمین
 افتادند و بعضی بجه شعله شدند و اکثر حیران و سراسیمه مانند بعد از آن بهوش
 آمدند آن جماعه بیک شست تیر بر ارجن کشانند و ارجن تیرهای ایشان را بر هوا
 نگاه میداشت و به تیری برید و از آن تیر باران تیرهای بکلاه را بجای سپاه ارجن
 رسید و ارجن کمان سوشما را به تیر زد و شکست پس سوشما و سوتجه و سودهرما و
 سوتبت و شباه برنج برادران متفق شد تیری انداختند و ارجن اعتراض شده
 کمانها را سپان را آبه همه را شکست و اکثری را مجموع ساخت و سر سودهرما را برید
 بعد از کشته شدن سودهرما همه برادران از ارجن اندیشه ناک شدند و رو بگریز
 نهادند سودهرما در میان ایشان به بهادری و دلاوی مشهور بود در جنگ هم ارجن فریاد کرد و گفت
 که شما و برادران بالشکه خود عهد کرده بودید که از جنگ نخواهیم گریخت حالا چرا
 عهد شکنی میکنید و از مصاف میگریزید ایشان را غیبت روی داد از آنجمله دو قوم که این
 دو گویای مشهور بودند بر سر ارجن و کمرش جویو ریختند و انچیان او را زیر تیر گرفتند
 که تا دو ساعت ارجن و کمرش جویو یکدیگر را نمیدیدند و احوال خود خبر نمیدادند ارجن
 کمان گاندیو را بدست گرفت و بوقی را که دیوت نام داشت بقوت تمام نوخت تیری را
 که تمام از افسون و طلسم بود بر اعدا انداخت و از آن تیر این تیر ارجن چندین هزار
 کمرش جویو و ارجن بصورت ایشان ظاهر شدند و ترسی در دل اعدا افتاد و فوج سوشما
 مردم خود را هم به صورت ایشان تصور میکرد و دیگر با گمان ارجن و کمرش جویو
 میکشتند بعد از کشتن معلوم میشد که مردم خود را کشته اند و کمرش جویو و ارجن سلاکت
 مانده اند بین طریق خلایق بیار از مالوه و تجاره و دیگر بهادران نامی بدست
 ارجن کشته شدند بقیه که مانده بودند یکبارگی شست بر ارجن کشانند و چنان آن هر دو را
 زیر تیر نهان ساختند که تصور شد که مگر هر دو در نقاب عدم نهان شدند و خاطر
 ازین مرمع گریزد درین حالت از بسیاری غلفه طبل و نقاره و سنج و غوغای مردم

۱ سوشما
 ۲ سوتبت
 ۳ سوتجه
 ۴ سوتجه
 ۵ سوتجه
 ۶ سوتجه

و شمیله اسپان و فریاد فیلمان که شنیدند و ارجن از حال یکدیگر خبرند اشتند و از تیر باران
مجال چشم کشادند نبود از غیبت و غضب عرق بر رو و بدن ایشان دودیده بود و کس
از ارجن پرسید که تو چه حال داری و در چه کاری چرا هست بکا نسکینی پس ارجن تیری
بمیداخت که از آن تیر ایکی پیدا بروشنی مبتدل گشت و آن تعبیه که کرده بودند
فاسد گشت و چندین هزار کس کشته شدند و سر بر زمین چون گوی غلطان و دستها
و سایر اعضای مردم متفرق شده جایجا افتاده بودند و فیلمان هر طرف کشته و
ماراها شکسته و پیا پیا در خاک و خون غلطیده افتاده بودند و از بسیاری مقتولان
در هر حلقه حلقه تنهای سرخ زان بنظر میبودند و در هر گوشه میدان از سلاح خردار
خردار و از حلقه انگشتی و طوق زرین انبارها افتاده بودند و از تیر و تیغ و تیر که
صد میخواست نو یا پهل گبوش جانها میسیرید و گریان در دریای خون چون
بر روی آب میگشتند و این جنگ ارجن و سوشرا و یاران امر همین طور بود آمدیم به
جنگ پانژوان و کوروان چون روز دیگر حضا آراستند و کوروان بصورت کرک
که جانوریت مشهور در هند لشکر خود را تشریف دادند و در ناچای بجای متقار
در جو و من بجای سر و کت برآه و کرپا چای بجای دو چشم و راجه بهوت شرا کیشم
کرپا کوه و کلنگ و ابهریک و شیشیک و کامبوج و غیره بجای گردن و مهر و شرواد
شل و سموت و بالیک و غیره بازوی رست بند و آن بند و سو و چیت بازوی چپ
و آبش ماگه و پونژ و بهدیرک و گندلریان و شکن و راجهای ملک کامر و بجای شیت
شدند و کرن و بید رست و راجه بهیم و رتھ سنپات و یاج بهیم و بهیم و غیره بجای
سینه قلب لشکر بودند و عقب تمام لشکر صفهای فیلمان و حلقه ای تھنگا هستند
و بهگت فیل سوار بر گرد او سواران نامدار و دلاوران کارزار ارجن و سواران خود
روان شدند و راجه بهیم و شرا و فواج خود را مثل ماه بلال آراسته همان ترتیبی که
که یک مرتبه بالا مذکور شده بهادران و دلاوران را جایجا تعیین نمود چون نظر
راجه بهیم و شرا و فواج و اراتگی لشکر و افتاد و هر شت و من و بهادران

۱. भूतशर्मा
۲. क्षेमशर्मा
۳. कर्ब
۴. किलिङ्ग
۵. अभिरक
۶. देशटक
۷. कावोज
۸. अभव
۹. मागध
۱۰. पौराड
۱۱. मद्रक
۱۲. गान्धारि
۱۳. संपाति
۱۴. यज्ञभोज
۱۵. भूमिजय

امرامی دیگر را طلبید و گفت که تا این زمان ارجن در میان ما بود و در محافظت من
 فروگذاشت نمیکرد و حالا او بجنب سوشرارفته و در ونا چایج سوگند خورده که ما زنده نگذشته
 بکوردان بسیار و مصرع تا در میانم خواسته کرد و گار چیت به شمار می باید که از
 نزدیکی من دور نشود و ازین عار ملاحظه دارید که مبادا من بدست آن بر زمین
 شوم و مرا بنده سازد و اگر کتری را کمتر بگیری و چندان غیرت نیست اما اینکه
 گداست طماع برین کس دست یابد و با انواع عقوبت انتقام کشد تا باین
 شرمندگی نمیتوان آورد و هرشت و من گفت که تا زنده ام نمیگذارم که در ونا چایج
 پیرامون تو گردد و خاطر ازین مخرج باشد این بگفت و با در ونا چایج مقابل شد و در ونا چایج
 از بسکه قصد گرفتن راجه بدشتر داشت سر بر هرشت و من فرود نیامد و جمعی را
 رو برد گذاشته خود متوجه جانب بدشتر شد و آن جا بعد با در هرشت و من آغاز
 جنگ کردند تا مدت مدید در میان ایشان رد بدل بود و در ونا چایج بعد از آنکه در فتح
 بدشتر غوطه خورد آن فوج را چنان از پیش گذرانید که شیر زیان گله گوسفندان را
 و با درمند ابر را پریشان ساز و جمعیت پانژوان را متفرق ساخت و از اثر دهم
 انبوه لشکر چنان غبار برآمده که راه آمد و شد نفس بر گلو تنگ شد و غیر از نام برون
 حریف خود را نمی شناختند از سیاهی فیلمان و سفیدی برف با هوا رنگ شیکال
 گرفت و قضیه بر عکس شد و فیلمان مثل ابر بر زمین بودند و برفهای سفید چون
 رسته قازان بر آسمان و آتشی که از دندان فیلمان میخاست و در رنگ برق مینمود
 و صدای فیلمان بجای رعد غران و فیلمان کشته و مجروح که بر زمین می افتادند گویا
 پاره های ابر از آسمان افتاده بود برین طریق فیل سوار با فیل سوار و ارا به سوار
 با ارا به سوار و پیاده با پیاده جنگ میکردند و اهل حساب هم از شمار کشته با عاجز ماندند
 و از خون روان زمین گل ولای شد و در ونا چایج برای گرفتن بدشتر چنان
 حمله کرد که شیر بر فیل می برد و بجله اول بهلبان بدشتر را فرود آورد و بدشتر بر برق
 در ونا چایج را به تیر انداخت و به تیر دیگر بهلبان او را زد و کمان بدشتر برید و در

१ रुक

२ सत्यजित

۱۰۰ از همه با برت بهار. منتظر می شود بری و سینه بخت و خوش اذکار.

२.क्षेत्रम्

هنگامی که از سپاهیان جدی شهر که بر کُ نام داشت تحت لقب داشت تیری بر دروازه چایچ
انداخت و در دروازه چایچ کمان او را به تیر شکست و بهلبانش را بشش تیر بر زمین
انداخت برک نیز به تیر خود بهلبان دروازه چایچ را زخمی ساخت و هم خودش را مجروح
گردانید و در نزدیکی آورد آخر الامر دروازه چایچ بر و غالب آمد و سرشش را برید و درین
حالت جدی شهر را ترس گرفت و جای خود را گذاشته رفت و دروازه چایچ تعصب
که او را بدست آورد نگاه از یک طرف مردم کنپله و کیکی و چندیری و او در دروازه
جدی شهر و دروازه چایچ در آمدند و شانیک برادر راجه برات با دروازه چایچ جنگ کرد
و بهشش تیر بهلبان دروازه چایچ و اسپان را مجروح ساخت و از شوق نعره بلند
برآورد و دروازه چایچ از غضب تیر او را برید آن زمان فتح راجه برات را می توانم
شانیک نزدیک دروازه چایچ آمد و ضرب می نمودند و دروازه چایچ به پنج جلد
بیاری را می کشت و صف ایشان را از پیش گرفته اندیده پس هر چهار برادران پانزده
نوجهای پریشان خود را جمع ساخته و گروهی به یکبارگی حمله بر دروازه چایچ آوردند و
سکندری تیر و چتر دهر را بیت تیر و بسودان پنج تیر و آفتاب سه تیر و چتر دیو
هفت تیر و سانک صد تیر و جودا من هشت تیر و جدی شهر دوازده تیر و دهرشت من
سه تیر و چکیان سه تیر بر دروازه چایچ انداختند و دروازه چایچ بر راجه چیم حمله نمود
و در اکت بعد از آن هر کس پیش و پس می آمد تیر و تیغ می انداخت و رخنه در
پانزدهان میکرد و قصد کشتن جدی شهر و دهرشت سکندری را بدو دوازده تیر و آفتاب سه
تیر و دیوان را بجان گشت و چتر دهر را به هشتاد تیر و دیو و چیم را به بیست و شش تیر
زخمی کرد و چتر دیو را از آنرا را بفرود آورد و جودا من را شصت تیر و سانک را بیست و تیر
چون نوبت جدی شهر رسید آنرا که با او او را بگیرد از تیر فرود آمد و بر راجه دهر او را
شده و بگیرد و از آنرا پس نمیدید درین میان کسی گفت که از سرداران خصوصاً از
راجهای کلان که رنجتین عارست جدی شهر جواب داد که اگر از تیر چتر دیو بگیرد
عیب است از بر من که رنجتین عیب نیست بعد از آنکه میان دروازه چایچ و جدی شهر

مفاصله افتاد مردم کنبه و راجه برات و کیکی و ساک و غیوه برادر و سپاه جلودر نیکی و
عاقبت همه در گزین شدند او تنها برایشان غالب آمد درین اثنا در جو و هن بدو تاراج
گفت که تو چون بجد جنگ کردی و صفهای پانزده را در طرفه العین بران سختی
اگر قدری پیشتر قدم می نهادی در گزینتار شدن جد شتر هیچ نمانده بود که این گفت
که برای جنگ کردن در و ناچای در عالم غنیمت کجاست اما او هم در نا بود که پانزده را
مثل همی که بتابه سفره میکند و قاعده گفته پاهایان چنانست که ایشان صحبت فانی
خوداه آشتی نگاه میدارند تا کار ایشان بکیاری برهم نشود و از آنرا تیر خیالی کرد
در و ناچای از شنیدن طعنه ایشان در رعیت آمده باز برای جنگ برگشت درین
برگشتن و برشت دمن مقابل او ایستاد و رتبه را گذاشته براسپ سوار بود و
در برشت دمن چهار دیو یا جاعه بر اسپان تازی سوار بودند و پس او نکل با فرج خود و بیکی
سوار هم همین طور سکنه سی با شش هزار سوار و کیکی و مردم کنبه با دو اوزده هزار
سوار و بریدر با هشت هزار سوار آمده هر کدام با رایات و علامات جدا جدا و اسپان و
فیلان بشمار و سیاده های تیر انداز با در و ناچای مقابل شدند و ساک با کت بر بریدر
شد او هر دو با زدی کت برابر با تیر سپاهی میدوخت و کت برانیز تیر بر ساک چنان
زد که او را زیر تیر نهان ساخت و چتر دهر را با جید هت جنگ میکرد و کمان او شکست
و جید هت تیری بر سینه او زد و مجتبی با سوباه مقابل بود و یکدیگر را تیر میزدند و شل در میان
آمده سوباه را از دست مجتبی خلاص ساخت و راجه جد شتر با شل مقابل شد و مردم
سواران چاک دست بر یکدیگر حمله بردند جد شتر اول تیر بر شل انداخت او نیز تیر
بر راجه زد و با یک و در و پوشتانیک پس نکل با مهوت کرا مقابل شد و تیر بر دود
و سرجهوت کرا برید و بند آن پند با راجه برات و کیکی با مردم متس میس و کرا با چلیچ
با نکل جنگ میکرد و نکل با سه تیر حریص خود را مجروح ساخت و دست سوم سپهر بر شل
جنگ در و ناچای میرفت و انار را و پوشت با او مقابل شد و دست سوم پوشت را پیشتر
زد و بهیم رتبه شال را مع اسپان و بهلبان بکشت و اسوشاما با پرت بنده جنگ کرد

او اسو ستماران زخمی ساخت پس سرت کیت پسر ارچن را که از در ویدی بود پسر دوساسن
 سدره شد پس شرت کیت به نیر کمان و رایت او را بریده و بهلبان او را کشته نیز
 در ونا چایج رسیدن پسر و وجود من با و مقابل شد شرت کیت کمان و علم او را بریده
 بر و تیر باران کرد و شرت بر پا چتر سین و کزن با سکنندی و انگه با اتمو جا و در کله با چیت
 و کرن با یکی مصاف می نمود و کرن یکی را پایده ساخت و اسپان را پی کرد و زخمی ساخت
 و بعضی را بجهنم فرستاد و دجی و جی و بجی هر سه برادران در وجود من با نیل و راج کاشی
 و میت سین مزاحم شدند و پیتر و هورت و بر مینت این هر دو برادران با تک جا و را به
 تیر زخمی ساختند راجه چندیری با انبشت جنگ میکرد و امبشت یک سیخ آهنی را بر و ز
 و کمان او را شکست و سرش بریده چون صاعقه و برق بر زمین افتاد و کجا چایج
 بارده چیمی جا و و سورت با من شت جنگی می نمود اهل بارده چیمی کمان و برق و
 چتر و بهلبان مینت را بر زمین انداخت و اسپان ارا به او را بکشت و مینت
 بر ارا به و گیر سوار شد و تیر و کمان بدست گرفته با و جنگ بنیاد نهاده داد و بهادری میداد
 و نزدیک بود که مینت را بکشد پس نوح با پانژوان بکوک مینت آمد با سورت جنگ
 کردند بر کله سین پسر کرن بکوک سورت آمده با پانژوان مصاف عظیم کرد و کمر و کمر چون
 و یک بر کله سین خیلی جنگ نمالیده میکند طلسم تعبیه کرد و خود را بصوت و شکل عجیب
 ظاهر نمود بعد سروده دست و در هر دست سلاحی علنوده از تیر و نیزه و گرز و فلان
 و کنده چوبی گرفته متوجه جنگ کوروان شد و از زبان و زبان شعله آتش می رفت
 و از دستهای گری تنسیده بر سرهای ایشان می انداخت و شور و غوغای عظیم
 در میدان افکند و از صلابت و مهابت او لشکر کوروان دست و پا کم کردند و هم
 بر هم شدند پس انبیس و یو حکم آنکه آهمن با من نرم میشود و بجگ کمر و که آمد و این هر دو
 و یو با هم چنان جنگ مروانه کردند که کسی ندیده و نه شنیده و درین روز بهیم با کامک
 راجه حاکم ولایت بهیلان رو برو شده حلقه فیلان مست جنگی کوه صفت بهیم در میان
 گرفت بهیم فیلان را و دهوای راند و بعضی را بگزر گردن و پای چنان میزد که استخوان

نهم میگشت تا آنکه فیلان چون روم گوسفندان از پیش او گرفتند درین آنادول
 بجنگ بهیم آمد جنگ کرد و بهیم بد غالب آمد و او بر فیل بزرگ سوار شده حمله نمود
 کرد و فیلس بهیم را بخنجر طوم پیچید بهیم گریزی بر پیشانی فیل چنان زد که فیل بر خاک
 هلاک افتاد و راجه کاک را بکشت و سرش برید میگفتند که این راجه مسلمان بود چون
 بهیم آن راجه را کشت فوج کوردان از پیش او گرفتند گرفت پس بهکدت فیل
 بزرگ که سوپر نیک نام داشت سوار شده و دو فیل دیگر داده فیلان بسیار همراه
 آن فیل بود بجنگ بهیم آمد مجبور شدند نزد بهیم فیل خود را بهکدت اشارت کرتا
 بهیم را بخنجر طوم پیچید بهیم چون فن اسجلا بید نام هیچ را خوب در زید بود چنانچه
 جزو میدادند بباران هر مرتبه که فیل قصد گرفتن او میکرد او گاهی بر پشت فیل
 دگای بر سر او میرفت و گاهی عقب او را میزد و بهیم را فیل بخنجر طوم پیچید و بهیم
 زود خواست که پایاں سازد بهیم بجاست زیر شکم فیل رفت و با او یکی شد بطوری که
 مردم را گمان شد که مگر بهیم کشته شد یا نه و آن هجوم کرده فیل را زیر تیر گرفتند و راجه
 دشارن فیل خود را بر فیل بهکدت را اند بهیم درین میان خلاصی یافت و بهکدت
 ده تیر بر فیل دشارن زد و او بهفت تیر فیل بهکدت را زخمی ساخت بدو تیر دیگر دشارن
 آمده با بهکدت جنگ میکرد و بهکدت قصد بدو تیر کرد ناگاه مجیدان در میان
 بهکدت فیل را بر رتق مجیدان راند تا او را بار تیر بر زمین زد و ساک از گوشه نبرد
 و بقای بهکدت آمد و از مجیدان گذشته رو بروی ساک شد و چند بهکدت خواست
 که رتق ساک را زیر فیل پست سازد و دست نیافت بهلبان ساک اسبان رتق را که با او
 بودند بشاره دست چنان هر طرف می دوید که فیل مگرد و او نمیرسد آنزان فیل بهکدت
 آشفته و سر اسیم شده بهر جانب که رود میگردد افواج را در هم و بر هم میافت و آن فیل
 مثل هزار فیل زور نمیدود و کار پردازید کرد که باعث حیرت همه شد که راجه هیچ پرتا تیر
 بآن فیل می انداخت بهکدت راجه هیچ بر باران تیر کشت ایمن و سپهر آن در دیر
 و چکیان و دهرشت کیت و جتس با جماعه بسیار آن فیل را در حلقه گرفتند و تیر

و وقتند پس فیل بهکرت اراجهتیس را بگرفت و بخطوم سپید چیتس ازارا به فرود
 آمده بگنجیت و بهارایه ابرهن سوار شد پس ابرهن و همراهمان او باز فیل را به تیر
 گرفتند مثابه که از کشت تیر برای ایشان فیل دیوانه شده آدمی را بر سپ و سپ
 بر آدمی میزد و بهکرت تنها نوح پانزدان را زیر و زبر ساخت و در جودهن و کرن باو
 گفتند که امروز ارجن از جد شتر جدا افتاده است کاری میباید کرد که از جد شتر
 خاطر جمع شود او را زنده باید گرفت یا باید کشت بنابراین بهکرت فیل را بر نوح
 جد شتر براند و جد شتر را طلب نمود چون کار را بر جد شتر و مردمش تنگ ساخت
 کرن با بهکرت گفت که آنرا قفا دل شده است که کسی در جنگ بر تو طفر نیابد
 این قصه به این غمخیز خواب آمد و این قدر زور من بهم دارم که از عهد
 جد شتر برآیم حالا تو کار ارجن را تمام ساز که نه است و او بر تقدیری که جسامه
 سن سبک را مغلوب سازد تو متیانی او را کشت بنابراین بهکرت فیل خود را بر ارجن
 راند ارجن از دور فیل بهکرت را شناخت و از علامات دانست که او افواج را به جد شتر
 را بر هم کرده می آید ارجن با کشتن حیو مشورت کرد که کار ستر را باو یک جماعت سن سبک
 نزدیک رسانیده ام که مغلوب شود چندان مجال در ایشان نمانده اما خاطر من
 از بهکرت جمع نیست که او رفته است مبادا آسیبی بجد شتر رساند آن زمان کرده کرده
 برابر است و زندگانی با چکاری آید حالا تنها بر سر بهکرت باید راند کشتن حیو را باو را
 بسعت روانید و بهکرت نیز چون علامات اراجه ارجن را شناخت همه را گذاشته
 بمقابله او رفت بهکرت از پیش و سوسران پس ارجن را در میان گرفتند و
 و در آن لشکر شجابه هزار سوار اراجه بودند که از سن سبک مانده بودند بیک شست
 چند هزار تیر بر ارجن می انداختند و میگویند که بلندی برق ارجن بی مسافت
 چهار کرده بود و از بسیاری تیر برای ایشان برقی اراجه ارجن بطوری پنهان کشت
 که هیچکس نمیدانست که ارجن کجاست و او با چه صورت پیش آمده مرتبه که کشتن
 و ارجن نیز از حال و گیر خبر نداشتند کشتن حیو درین مرتبه بطیافت شد و استقلال

او بجال نماند ارجن تیری را که از برهما یافته بود بجانب اعیان انداخت بجز بکشادن از
 دست یک لکه کس را گشت و فیلان و اسپان اچنان ساخت که همه نابود شدند چون
 از تاثیر آن ترغبار سن ستیک بر طرف شد و روشنی ظاهر گردید و هوا صامت گشت
 کشن جویشور آمد و دوست بر پیشانی نهاد و ارجن را تعریف کرده گفت که این
 وادی ترا مست بعد از آن سو سرا با برادران خود بر ارجن تاخت و او را و دو مله گرفتند
 و تیر با بجانب او انداخت ارجن نیز تیر با پی در پی انداخته بر قش را بر زمین آورد
 بهلبافش را بگشت و بر دیگر تیر نره او را از میان دو نیم ساخت و چنان تیر را می انداخت
 که بیک تیر دو نشان میداد و هم مردم سو شر را میداد و هم کار جاعه کور و ان خست
 تا آنکه فوج عقب خود را مغلوب ساخت و گریز انید و برادر سو شر را بگشت و شوهر را
 بیشعور کرد پس بر سر بهگرت دو انید و آچنان غماها اند بر و راند چنانچه جبهه گرمه بر
 کبوتر میرود و از طلوع کو که به اوج بیت مقدمه بهگرت متفرق شد چنانچه کشتی از
 رسیدن بکوه ذره ذره میشود بهگرت تیر بر ارجن و کشتن جویشی انداخت و ارجن
 تیر او را به تیر خود میزد و بهگرت به تیری را که بر ارجن می انداخت ارجن به تیر خود
 هوامی تیرید متنی در میان هر دو بهاد و زامی این طور جنگی بود عاقبت بهگرت تیر کاری
 ارجن و کشتن جویش را زد و ایشان تاب زخم آنرا بر خود نیاوردند و متصل انخیال بهگرت
 فیل را بر ایشان ماند کشتن جویش فیل او را جنب داده که تا زور فیل او بر اسپان رسید
 و با وجود آن فیل بهگرت را به را زیر کرد و اسپان رسیدند باز کشتن جویش غمان اسپان
 را نگاه داشت و اسپان ابقوت گرفت و ارجن تیری زده کمان بهگرت را شکست
 و بهگرت چهارده حربه قوم یعنی فالماخن بر ارجن زد و ارجن آنرا سه باره کرد پس
 بهگرت نیزه که چوب او از طلا بود بر کشتن جویش انداخت و ارجن در میان هوا
 نیزه او را به تیر زد و نگذاشت که آن نیزه بکشتن جویش برسد و ارجن نیزه خود را بر
 انداخته بر قش و چتر بهگرت را شکست و او از روی اعتراض چندان تیر بر وز
 که هر دو کس ساعتی حیران و بهیوش ماندند چنانچه یکسوی انسون میخواند و جادو میکنند

بعد از آن که ارجن بهوش آمد و رفتاد و در تیر را عضای بهکیت زد و اگر دیگری می بود
 بمجرا یکی از آن زخم رسیدن بجایان میشد اما بهکیت از سخت جانی از آن جراحت با
 تفاوت نکرد و در غضب شده تیری که بشن او را بخشیده بود بدست گرفت و آن تصویر
 کجک یعنی آنکس داشت افسونی بر آن خوانده بر ارجن انداخت که شن جو بسینه خود
 را سپرد چون ساخت و آن تیر را را خود گرفت چون آن تیر رسیدن به شن جو رسید آن نیز
 بشکل تسبیح شد و در گردن که شن جو افتاد و نام آن مالا از آن روز بجنبی شد که بر
 گردن که شن جو تصور میکنند این ادای که شن جو که بوقت رسیدن تیر بهکیت
 برخواست و خود پیش شده ارجن را پس پشت انداخت و آن تیر را بر سینه خود گرفت
 ارجن را خوش نیامد از که شن جو بیایست رنجیده گفت که مرا نام دو عاجز خیال کردی
 تیری را که غنیمت دادم من کرده از پیش گرفتی بایستی گذاشت تا تیر بمن میرسد که شن جو
 از اعتراضی ارجن تبسم کرده گفت که تو چه دیت آن تیر نبودی اگر تو میرسد اکیته تر شکست
 میباید که مرا دین مرا در داری عاقل اندک که تحقیق ناکرده کسی را ملامت نکند ارجن
 گفت پس آن قصه را خاطر نشان من سازید که شن جو گفت مراد حقیقت چهار
 صورت است از آنجا یک صورت ناراین و نر آیه که در کوه بدری بعبادت و ریت
 وزید مشغولم و دوم درون آفتاب نشسته واقعه جهان می بینم و سوم این صورت است
 که می بینی چهارم صورت من بشن است که در خبریه دریا خواب رفته بعد از هزار سال و تا
 یک مرتبه بیدار میشوم و هر کس را که در آنوقت پیش خود می بینم هر چه آنکس میخواهد بگویم
 روزی بعد از هزار سال این صورت موهوم من از خواب بیدار شده و عروس گیتی
 که عبارت از زمین است بصورت زنی صاحب حال پیش او ایستاده بود آن صورت
 از آن زن پرسید که چه مدعا داری زن گفت که پس من زکا سر نام دارد و حاکم قمر
 زمین است با و تفاول کن که کسی نتواند او را مغلوب ساخت آن صورت تیری باو
 داد که ترا پسری خواهد شد بهکیت نام و زکا سر بان صورت خواهد بود برآمد آن تیر را
 باو بدی بهر کس که خواهد رسید او را با آن تیر فتح خواهد کرد که شن جو گفت که چون

این تیر بشن بود تو نمیتوانستی آنرا از خود دفع کردی باین تیر خود را من گرفتم به تو
نگذاشتم حالا که تیر افسون از بهکیت کشیده گرفته ام در هیچ روزی نمانده است
تو او را بکش ارجن را از شنیدن این حکایت قوتی تمام شد و بزور دست تیری به
پیشانی فیل بهکیت زد چنانچه آن فیل را دو پاره کرد و پاره آن گذشته بر زمین
رسید بهکیت بهر دوران زور کرده آن فیل را چنان نگاهداشت که نیت او مدتی نماند
جنگ میکرد اما قوت آن فیل بی طاقت شد و بزور پیشانی بر زمین افتاد بهکیت
پیاده شد ارجن او را تیر دیگری زد و سر او را برید پس فیل او را بدست رست و او
ارابه برانند سپران راجه قند بار که یکی بر کتک و دیگری آچل نام داشت بجنگ ارجن
آمدند ارجن اول لشکر ایشان را کشت و بر کتک را نیز از ارا به پیاده ساخت
و اسپان او را کشت و بر کتک و آچل هر دو به دوران بر یک ارا به سوار شده تیر به ارجن
می انداختند و ارجن تیرهای هر دو به دوران زد و نموده به تیرهای خود هر دو به دوران بجایان
ساخت چون ارجن ایشان را فتح کرده برگشت لشکر که خال کوروان بود بمقابل
ارجن درآمد و طلسم و افسون تعبیه کرد و جنگ فغان بازی با ارجن میکرد و هر شیءش نوع سلاح احواله
مینمود تا آنکه از طلسم مو آتار یک شد و در چشم ارجن خیرگی پدید آمد ارجن تیری بدست
گرفته افسونی که آفتاب با و آموخته بود خواند و جانب لشکر انداخت تا آن بخار و
غبار رفت و جهان روشن شد و هر دو فغان بازی که لشکر کرده بود ارجن چنان تباهاخت که
راست دروغ را لشکر بهمان صورت اصلی خود ماند و از پیش ارجن گریخت و ارجن فوج
کوروان را میزد و میکشت چنان از هم میگذاشت که دریا بکوه میرسید و دو پاره میشد
لشکر کوروان نصف بجانب در وجود هن و نصف دیگر بسوی درون چارچ رفتند
و ارجن چندان کس ایشان را کشت که در حساب نیاید و اعدا از اسب ارا به و فیل
فرود می آمدند و مگر بخت چنانچه باز به دشغالان و کرگان و زراغان در میان کشته
افتاده بر فراخی رزق زبان بحد و شاکشاده چه مقرر بطیضه است که بر جاعه قرست
و بر طائفه دیگر شادمانی و برگردی غم و برگردی فرخندگی آن روز چنان جنگ مغلوبه

که بیان نتوان کرد و کوروان گریخته همه در دنا چارج و طلب نمودند و پانژوان نیز
در دنا چارج و در دنا چارج میگفتند و در دنا چارج بخت گریخته بای لشکر خود رسید و با مردم
کنند و برو شد و جنگ میکرد و از پانچالان یعنی لشکر کنپله را جنیل برآمده با ستها
مقابل شدند چندان تیر آتش بار انداخت که مردم بسیار از لشکر و در دنا چارج کشته
و استها ایک تیر سر او را برید و پانژوان دویدند و در دنا چارج نمودند و در دنا چارج
تیر بر بهیم می انداخت و بهیم بدوازده تیر در وجود من را و بخت تیر استها مار و به چاه
تیر در دنا چارج را زخمی ساخت در نیوقت جدی بشر با مردم بسیار بگوگ بهیم رسید
نجد بن با در دنا چارج جنگ میکرد درین اثنا هر دو لشکر بهیم رسیدند و خونریزی عظیم
واقع شد و یکدیگر را نمی شناختند و درین جبین هر دو لشکر را بهایی اسپان
بی بهلبانان شدند و خیلان بی مهابت در رنگ بزرگ سفندان اسپان بی خاوندان
و مردم بی سر و سر بی کلاه و افسر و فوجهای سردار میگشتند در دنا چارج مردم خدی
و پانچال و کنپله را بطونان بلا سپرد و در پنجه اهل داد چندان مردم را از ایشان کشت
که برای یارگار نسل هم نگذاشت درین اثنا ارجن نیز بجایی رسید که در دنا چارج با
پانژوان جنگ میکرد چون نظر کوروان برد افتاد از درین او خیال اختلال در سول
ایشان پدیدار شد که از تابش آفتاب بچ و برفت را شود و گداختن گیرد همه گفتند که
آمدن او بآن میان که غنیم خود را فتح کرده باشد یکی خود از دست بهیم زهره کوروان
آب شده بود باز برگشتن ارجن علاوه آن شد و لشکر کوروان دل بای داده پناه
بکرن در دنا چارج میسر و کردند ایشان را و لداری کرده میگفت که ارجن هم مثل
شما آدمی است از آدمیان زیاده ده سر و هزار دست و پانژوان این همه ازو
متیر سید او هر چند روئین تن باشد و کس با او بس آید کرن این را بگفت و جنگ
ارجن آمد و یکدیگر را تیر انداختن گرفتند و تیر بار بار بریده مطلق میشدند و لشکر
ایشان نیز با یکدیگر چون شیر زیان افتادند و از بسیاری کشتگان در میدان که
دست و پا گردان و دیگر اعضا از بدن مردمان در هر گوشه پزان و غلطان و بوخاچی

گفته اند که در چارصد کمری خود افتاده بنی مهران در یک طرف با یک طرف ترکمن
جان یک طرف و القصه چون کارزار عظیم آن روز از جانبین گردید و خونریزی
بسیار شد و آفتاب غروب کرد و هر دو لشکر بمنازل خود با آمدند و به تیار زخمیان ماتم کشان
اشتغال نمودند این بود قصه جنگ روز دوم از جمله پنج روز جنگ در ناپاج الحال
شروع در ذکر جنگ روز سوم می رود چون آفتاب طلوع کرد و روز روشن شد در جوی قشک
ارجن بجنگ سوشتر مارفته بود با در ناپاج گفت که تو وعده کرده بودی که جیشتر را
زنده بگیرم امروز فرصت از دستش ای اگر او را نتوانستی گرفت مگر قصد کشته شدن داری
در ناپاج گفت اخلاصی که مراقت خواه تو بدان خواه نه آفریدگار میداند آنچه کار کنم
که پانڈوان آن طور کسان نیستند که ایشان را فتح توانست کردن ما از جانب خود بقتصر
نکرده ایم که تا این زمان جنگ با ایشان برابر داشته ایم حالا تمیری دیگر بخاطر مرگ
و آن آنست که افواج را بصورت چکریه ترتیب دهیم تا لشکر پانڈوان را محال بظفر
نماند و هر کس که در افواج مایاید بآمدن نتواند بجز از ارجن هر که بجنگ مایاید او را
بکشم پس تمیری دیگر کرد که ارجن امروز هم مثل دیروز نزدیک جیشتر نباشد در جوی سوشتر
و غیره سن پشکان را طلبیده همان مصلحت و پیروزه قرار داد سوشتر ارجن بجنگ
طلبید ارجن بموجب عهد خود بجنگ سوشتر مارفت پس در ناپاج عقب ارجن لشکر
خود را بصورت چکریه ترتیب داد و بهادران صندل بر بدن مالیده و حامل گلهای
ورگه درون انداخته لباسهای فاخره پوشیده و خوشبو مالیده در معرکه حاضر آمدند همچنین
پسر در جوی سوشتر با و فرار سوار بر پشت چکریه و دوساسن و کرن و کپاچاچ برگرد چکریه
و در جوی سوشتر با مردم حیدره و برگزیده پیشرو لشکر در جای که در آمد چکریه
میباشد حیدر هرت با اسوتها و شل و سوار شد و ابر گرد و امیره میگشتند و محاذات لشکر
مینمودند پانڈوان چون ترتیب دیدند تعجب نمودند و گفتند که امروز ارجن چون بجنگ
سن پشکان رفته و ما ترتیب افواج نمیدانیم چنانکه ایشان لشکر خود را بهر طوریکه
دانستند تقسیم کردند پس در هشت و من را فرمود که افواج را ترتیب دهد و هشت سن

جنگ زور و
انچه در راه جنگ در راه جان
بعد جنگ راه روز و شب هر چه

انجام شد و در آن وقت که در آنجا بودم

باتفاق سآک و غیره افواج را ترتیب داد و بهیم را مقدم ساخت و سرداران و گمرازان
 عظیم جایجا ایستادند و همه از درونا چارج ملاحظه تمام میکردند پس جدبشتر با بزرگان
 پانژوان اتفاق کرد و گفت ترتیبی که امروز کرده‌اند غیر مکرست ما راه
 در آمدن و بر آمدن آن نمیدانیم و در میان ما کسی که روش این جنگ میداند از این
 و که بشن جویست یا پسران ایشان ابهمن و پر دمن غیر این چهار کس مجال ندارند که
 پیرامون این افواج تواند گذشت و سلامت تواند برآمد پیش از آنکه ارجن از جنگ
 سوشرا و سن سبکان برگشته بیاید میاید که یکی از بهادران و سرداران ما درین چکر
 میوه در آمده جنگ اندازد و گرنه ارجن و کرشن جویو بعد از بر آمدن همه ما را امروز باز
 و نه بون خواهند گفت پس جدبشتر ابهمن را طلبیده گفت که چون پس خلاصه بپست
 چنانچه تخم خلاصه دخت و شیر بچه در دلیری و بهادری با شیر میاید چنانچه گفته اند
 که شیر بچه چون بجنگ درمی آید حکم شیر دارد مناسب چنان میاید که تو امروز بجنگ درون
 بروی و این صفت را که حکم تنیده عنکبوت دارد و نمود بی بود پیش فیت در هم و بهیم
 سازی او گفت که شما میدانید که سرداران لشکر درونا چارج ست من اگر چه میدانم
 درون رفت اما راه بر آمدن نمیدانم بهیم گفت که تو این راه را سر کن و نبال تو ما همه
 خواهیم بود و ترا نمائیکند ازیم پس ابهمن با پای راجه میوسید و در وقت در آفت
 که اگر یک مرتبه من فوج ایشان را زیر دوز بر سازم پس سپر ارجن و سبدر را بناسم
 بعد از آن بهخت و طالع من هر چه سرفوشت من باشد پیش من خواهد آمد اگر فتح است
 باقبال شماست و اگر پیش شما کشته شوم زهی سعادت ابهمن این را بگفت بهلبان
 خود را بگفت که ارا به براند و غوطه در لشکر کوروان خورد و کوروان تمام سراه ابهمن
 گرفته جنگ بنیاد کرد و ندا داد و درونا چارج گذشته درون چکر میوه رفت و کوروان
 او را در میان گرفتند مثال گرد باد و میچیدند و ابهمن نام خود را بیابانگ بلند گفت
 که منم سپر ارجن هر که آرزوی آنست که بجنگ با در آید و جان خود را به تیرا بداد و فتنه
 دارد درین تا خشن و تیرانازی بسیار کس را بگشت در جود من فرمود تا درونا چارج

و شل و بریدیل و دیگر نامداران همه بیکبارگی برو حمله آوردند و ابهمن بیک شست
هزاران تیر انداخت و بمباران را مجموع ساخت و چون کوه از جانبی جنبید و نصف
حمله نمودند همه را گریز آیند باز همه کوروان و در و ناچاچ و دیگر بهادران جمع شده برآهمن
تیر باران کردند و کپاچاچ بده تیر و دوساسن بدوازده تیر در و ناچاچ به پخته تیر و
در وجودهمن به تیر و نبشت به بیت تیر و کرت برما بهفت تیر و بریدیل بهشت تیر و سونهاما
بهشت تیر و بهور شرما به تیر و شل پشش تیر و شکن بدو تیر و اراشان ساختند
و دیگران هم به تیرهای بیشمار زدند و از قضا هیچ تیری با دوز رسید به تیری که ایشان بود
می انداختند ابهمن در هوا میگرفت و به تیر خود می برد و کمان آنها را در رنگ کمان
چرخ میزد و نعره بلند میزد و حرکات فخر و مباهات میکرد و درین اثنا اشک راجه
مقابل او آمد و ده تیر برو انداخت ابهمن خنده کرد و او را چنان تیر زد که افتاد جان
داد و در خیال کوروان برای انتقام اشک بر سر ابهمن دریدند و در میان همه
کوروان کرن مقابل آمد ابهمن چنان تیری فراگند گذار انداخت که چون این
در جان کرن نشست و تا زمانی مردم کوروان جدا و کرن جدا از تیر ابهمن در مانده بود
پس شکن و گند بهبیدی که هر دو بهادران مشهور بودند کمان خود را چاشنی کرده تیغ با
انداختند و کرن از غیبت عوفس یک تیر به بیت پنج تیر جواب داد تا آنکه همه تیرهای
کرن باور رسیدند و ابهمن چون از کرن تیر خورده از غضب برآشت و بکرن و
شل تیر باران کرد و شل مجموع شد و بی شعور افتاد و بدین انجالت مردم شل همه
گریزان شدند و زهره کوروان آب شد و برادر خرد شل قدم در میان نهاد و میان
او و ابهمن جنگ قوی افتاد و ابهمن او را به تیر زد و کشت پس مردم او جنگ آمدند
ابهمن خندید و همه را مجموع ساخت و گریز آیند و بعضی را کشت و در هر طرف میداد
جست و غییر نمیمود و کمان را چاشنی میداد و جهان را همانی آن چاشنی میخست
و در و ناچاچ را از شنیدن آوازهای ابهمن آتش در دل افتاد و پاژدوان از
استماع آن خوشحال شدند و در وجودهمن هر زمان مردم خود را میگفت که چرا ابهمن را

۱. अश्मक

२. कुण्डभेदी

راه داد و دید تیری بسیار بر و انداخت ابهمن با و گفت که خوب شد که تو با من بجنگ
 آمدی و آنچه بد و بدیدی و پدران من کرده امر و زنا مقام از تو بگشتم و سزای بد اندامی
 بتو رسانم پس ابهمن بیت و شش تیر بد و ساسن زد که او بهیوش افتاد و از میدان
 بدر رفت و چکیان و سپران در و بدیدی و سکمند می در اجه برات و ساکن در شهر
 و در شت کیت و جدی شتر برای محافظت ابهمن از جا جیبیدند و در وجود من بکرن گفت
 که دوساسن بجنگ ابهمن رفته و جدی شتر با لشکر عظیم بود و ابهمن آمده تو به جنگ
 ابهمن رو کردن آمده بجنگ ابهمن پیوست و ابهمن تیر بر سینه او زد که بار دیگر کرن
 بهیوش افتاد و دست باز داشته بهلبان کرن آگوشه برد و ابهمن نعره بلند میزد و مباد
 و گیر می طلبید و مردم را می شکست آن زمان برادر کرن با ابهمن جنگ آغاز کرد و ابهمن
 سر برادر کرن را برید و جدی هرت چون انیخال را بدید آتش در جان او افتاد و قصد
 جنگ ابهمن کرده بود که درین میان با پانذوان دو چار شد و نگذاشت که تا ابهمن
 تواند رسید و ابهمن بچاره تنه در میان صفت کور و ان شمشیر کشیده در و ناچار با
 میزد و از هر طرف نشانه تیر بلا شده بود و جواب بهبه کس میداد و بهر کوه سین سپر کرن
 بناسبت خرد سالی و از جهت تعصب بجنگ ابهمن آمد و بر ابهمن تیر با انداخت
 ابهمن تیر باری او را برید و جمیعت او را پریشان کرد و بهین طریق مردم بسیاری را
 از بهادران دعوی و از نامی کور و ان مافرو و آورد و کشت و گزیند آنگاه را بچلا
 به تیر ابهمن داند و ابهمن تیر او را برید بعد از آن ترکم رتخه نام سپر شل را کشت
 و روی مردم شل زرد شد و زور بر او آوردند و ابهمن تیری را که کند هران با جند او
 بودند بدست گرفت و خلق بسیاری را تلف ساخت و شمشیر چنان میزد که هر کس که بر او
 می آمد از پا در آمده بر زمین می افتاد و تاثیر آن تیر کند هران چنان بود که در روز جنگ
 هر که آنرا بدست گیرد از یک کس چند هزار کس به نعلب را عدا در آید هر وقتی که آن تیر را
 کشا و دهد یک شست چند هزار تیر بکشایند و در طرف دشمنان آتش گیر و میدان
 بزرگ گردد و دیگر از لشکر بگانه بر داند چون مردم شل از انداختن آن تیر گریختند افواج

دیگر هم بیدل شد پس درونا چایج و در وجود من و کرن و استوها مالک پاپا چایج و بریدل
 و کرت برآمد لشکر خود بمقابل ایهمن آمدند ایهمن خرامان خرامان بجانب ایشان آمد
 و همچنین سپرد وجود من از روی تعصب که دشت از فوج کوروان تاخت و حمله بر ایهمن
 ایهمن ناچار شده کوشش نمود اول جنگ تیر و شمشیر و نیزه کردند بعد از آن اسبان و
 بهلبانان یکدیگر را کشند و بر تها را انداختند و موی سر گرفتند و دست و گریبان شدند
 جنگ لگد و مشت میگرداند آخر الامر نسیمش و غیره از جانب ایهمن وزید و سرچمین را بخت
 پذیرش نبرد ازین سبب آتش بجایان در وجود من افتاد و با جمیع اقربا و مقربان خود در
 تاخت چنانچه ملک و غیره افتد او را در میان گرفتند و او کار مردان کرده بجایان کوشش
 مینمود و پسر راجه کرا تهر را که بعد از پدر مانده بود کشت و سر او را بریده بنزد من انداخت
 آن زمان درونا چایج و کراپا چایج و کرن و استوها و کرت بر ایهمن روگ و بریدل
 هر شش کس را به سوار آردند و ایهمن را در حلقه گرفتند و او از قوت دست و ضرب تیر و
 شمشیر روی هوا را تیره گردانید و پهلوانان کوروان را کشت و درونا چایج را به نچاه تیر
 و بریدل را به بیت تیر و کرت برار را به تیر و کراپا چایج را به نصت تیر زخمی ساخت و به تیر
 استوها را از رو و کرن را به تیر بمجروح کرد و اسبان و بهلبان کراپا چایج را کشت و سینه
 کراپا چایج را به تیر زخمی ساخت و بر بزرگ را کشت و استوها را ایهمن را به بیت و پنج تیر
 مجروح کرد و ایهمن او را زخمی ساخت پس درونا چایج برده استوها آمده صد تیر بر ایهمن
 بنداخت و کرن بیت و دو تیر و کراپا چایج بیت تیر و بریدل نچاه تیر و هر کدام ده ده تیر
 بر او انداختند اتفاقا پنج تیری با دهن رسید و برین مرتبه ایهمن بریدل را جگر از رو آرد و
 کشت و مثل او ده هزار راجه دیگر را که همه نامدار بودند بلکه عدم فرستاد پس کرن با
 دیگر قبایله او آمد و کرن را و کرن او را به تیر میزدند و کرن شش صاحب همراه داشت
 که هر کدام مل و عقد سرکار را میدادند و در بهادری نظیر خودند شدند ایهمن مل بدو تیر
 همه را مجروح ساخت بعد از آن سرهای هر شش کس را برید و به شش جهت سرداد
 بعد از آن اشو کیت نام پسر راجه مکر را کشت و سر او را از تن جدا ساخت و راجه

۲۹۱۱۱۱

۲۹۱۱۱۱

۲۹۱۱۱۱

۹ مارت
۲ کاروائیک
۳ بوج

مارت کا بڑیک جمع راکشت و سیا دقتا داو برین قیاس ابھمن چندان راجھا درانجا لدا
 راکشت کہ از قیاس دوہم افزون بود و ہر مرتبہ کہ منخواست کہ از سہر کہ بیرون رود و عدا
 زیر و زبر ساختہ باز بخویشان خود رسد صورت نیافت و پانڈوان راجید ہر محل
 داشتہ بود کہ توانستند بدو ابھمن رسید او خود سال بود و راہ بر آمدن
 ازین صفیا نمیدانست بنا بران ابھمن ہما شجا باند و جان شیرین را در کار کور و
 کرد این قصہ بدین گونه است کہ چون ابھمن دران روز در معرکہ داد و مروانگی داد
 و از ہر بیج جانب مدد باو فرسید ہم سہین و دیگر برادران جنگ جید ہر ت مقید شد
 درین اثنا سپر دوسا سن جنگ ابھمن آمد و بچار ہتر اسپان رتھ و ہلبان او را زد
 بیک تیر ابھمن را بدوخت و ابھمن ہفت تیر پایی باو زد و بہ سپر دوسا سن گفت کہ نام
 پدر تو ہمن زمان از پیش من گزشتہ بعد تشویش جان خود را از دست من برودہ بود
 تو الحال بکدام رو مقابل من شدہ سرخ و گریو و بر و پس ابھمن تیر ہای غضبناک بر
 می انداخت استہما با بدو سپر دوسا سن آمدہ تیر ہای ابھمن را در ہوا می برید
 معطل میداشت متصل این حالت شل باو جنگ میکرد و او شل را تیر میزد و ہلبان
 شل و فتر نخ و چند کیمت و میگہ بگ و سو پچین و سرج عباس این پنجکس و گریو
 کہ عقب ارا با او بودند مجروح ساخت چنانچہ غیر از شل مہ مردند پس کرن باو رنہ چلاچ
 گفت کہ این طفل فوج را میکشد این را باید کشت در و ناچار چ گفت کہ من از ہیکدام از
 جنگ آن مقدار خوشحال نیستم چنانچہ از جنگ ابھمن کہ تیران دست و شست فرا گذر
 اویم و اسلوب تیر اندازی کہ من از جن را یاد دادہ ام و از جن باو اموختہ ہچنان
 می بینم او تیر ہا می اندازد و تیر او از سنگ زمین میگذرد و مرا حیف می آید کہ درین
 سن و سال دست ما بخون او آلودہ شود اگر تو در کشتن او جہد داری پس نویں کان
 او را پارہ بکن یا چلکہ کمانش را باید بریدہ آن زمان باسانی کشتہ میشود پس کرن غضب
 و چند تیر زدہ اسپان و ہلبان او را بکشت و ہم کان او را با چلہ برید و شکست ابھمن
 با آنکہ خود سال بود و از شانزدہ سال بیش نبود از رتھ بزمین آمدہ سپر و شمشیر در دست

۱ شاتر جی
۲ چندر کیت
۳ سو پچین
۴ سوج عباس
۵ پنجکس
۶ گریو

۹ شاعر تک

۲ کالیکی

گرفت و آن شمش گرج کهن سال که کرن و دروژا چلچ و کرا چلچ و اسو ستماء و
 کرت برما پسر شاکر و برہ بل باشندنگ میگرد و حملہ مردانہ برایشان سے نمود و
 حسرت و خیر بزرگان میگرد و تیرباری ایشان را از خود دفع میساخت آخر الامر کرن تیربار
 کہ مثل بلال بود ابھمن را بدوخت و بدن او را چون غریال ساخت کہ مقدار سترخان
 بے جراحت نگذاشت و ابھمن درین حالت ہمہ آنکہ سر موئی شعور داشت تر و میگرد
 و از اعدا بعضی را بشمشیر و بعضی را بگرز و جمعی را بچکمر کہ سلاح جو گیان ست می کشت و
 بگزر گریان بہمان و اسپان رتھ اسو ستماء و کال کتھ برادر شل قند ہاری ابا ہفتا
 قند ہاریان و دہ نفر شباتی و ہفت پہلو انان کیلی را بارہ فیل مست بجان ساخت
 و پسر دوساسن را بعد از شکستن رتھ و کشتن اسپان زخمی ساخت و چون پسر
 دوساسن از ارا بہ بر زمین آمد و پیادہ شدہ ہر دو جنگ گرز میگردند
 و بدیل تانماز شام می نمودند از قضا ناگاہ ابھمن میش پا خورد و از پا و افتاد و درین
 هنگام پسر دوساسن فرصت یافتہ گرز کلان بر سر ابھمن زد کہ منقرش پریشان شد
 و در همان ساعت و رعیت ہاں عزیزیہ بجان آفرین سپرد و لوح وجود از نقش او چنان
 پاک شد کہ گویا ہرگز در جہان نیامدہ بود و خیاط روزگار بہ بالای سچکس پران
 نروخت کہ آنرا قبا نگرد و چون ابھمن جوان و خرد سال کہ خوبی و رعایت کمال وقامت
 در نہایت اعتدال داشت باین مردانگی از عالم برفت و بعد از سپردن جان شیرین
 رونق و بگرد روی او پیدا شد چنانچہ بر کس کہ میدید حیران زیب و زینت مہکشت
 و دروغ و افسوس بر روزگار جوانی او میخورد و عبرت از حال او میگرفت و میگفت چہ
 بعد از آن طفل از عالم خیری نہ برود و نہ بد و رفت و از لذت دنیا بہرہ نیا
 ست کہ پیر نمود سال میر و عجیبی نیست کہ این ماتم سخت ست کہ گویند جوان مرد و بدوژان
 جوان خبر مردن ابھمن را بہ جد ہشتر رسید بجانب روان شد و دید کہ او در خاک خزانہ
 است چنانچہ بہادران کشتہ میفونڈ کشتہ شد و زخمہا را در مقابل خورده بدین ایں حالت
 جد ہشتر را ب نماندہ خود را بر زمین انداخت و گریبان چاک زدہ بر سر خود خاک انداختن گرفت

همی که همراه او بودند او را قسلی میدادند و میگفتند که جزع و فرج از هیچکس خصوصاً از مرداران مناسب نیست و صبر بر مصائب و ثواب و تحمل در وقایع و حوادث و ملکیت بجز وزاری کارسر داران نیست و درین حالت جنگ باعث دلشستگی و دوستان خوشدل دشمنان میشود مرگ ابهرن اول قصه نیست که باعث حسرت باشد فلک کجرفقار مثل این شایسته نمی بسیار شکسته و دنیای غدار مانند این واقعه بشمارد و ماهمه لایق روز در پیش است آفریدگار است که گرد فنا و زوال برده من کبریا بی صلال و نمی نشیند ذرات پاک او روی تغیر و تبدل نمی بیند هر که آمد بجهان باطن ناخواهد و آنکه پانیده و باقیست خدا خواهد بود و القصه چون ابهرن بیاری از دلاوران کشت در کشته شد وقت شام شده بود هر دو لشکر مینازل خود بر جوع کردند آن شب که روان از نهمجالی و پانڈوان را بجا تم گذشت و راجه جدیش را از همه کلفت بیشتر نمود و هر زمان همراهی او را یاد میکرد و بسیار بر جوانی و خوبی او میگفت و میگفت که او را من به غیبت از جن جنگ فرستادم حالا با رجن و سهد را چگونه رو تو انم نمود و بیدام زبان صندرانان خوابم چون نزاری و قرض و بیقراری راجه جدیش از حد گذشت راجه جدیش خاک بر سر انداخته بیاب شده بر زمین افتاد درین وقت بیاس آمده حاضر شد و راجه جدیش آب طلبیده پای بیاس را شسته و زعفران و صندل پاشیده پرستاری بیاس نموده بالاسی تحت نشانند با بیاس گفت که سپر سهد را با وجودیکه خود سال بود و در چکر بویه جنگ بسیار کرده کشته شد و در آمد و بر آمد از چکر بویه در لشکر من بغیر از رجن هیچکس نمیدانست و رجن به جنگ سن سیتکان رفته بود ازین جهت ابهرن در چکر بویه رفته کارزار بسیار کرد و ما مردم و جیدرت معطل داشته نگذاشت که بدو ابهرن توانیم رفت و ابهرن آنچنان جنگی که ده که اندر با برتر استر دیو کرده بود آخر اسوستها ما و کین و شل و کراپا جارج و در جودهن و پسر و دسان شش کس جمع شده او را زخمی ساخته و او را شکسته پیاده نمود و پسر و دسان وقت پیادگی وقتی که کشت پا خورده افتاده بود گرز کلان بر سر او زد و بجان ساخت و عم ابهرن چنان در خاطر من جا کرده که اصلاً مفارقت نیکند بیاس گفت که ای ما چشمل تو

مرد و انا و عاقل و داننده هر چهار رسید چو اول خود را پایی دید که دانایان از حد و ش
 انیچنین واقعه شدنی غم را بخود راه نمیدهند ابهمن دشمنان بسیار را کشته برگزفته
 اگر چه خرد سال بود اما کار بزرگان از وی ظهور رسید و آنچه در تقدیر رفته است تبدیل
 نمیشد و در ویو تها و دیوان و گند هر چه رسیده و چشمه و راه پس در کشیشان و منشیان
 و مترخان و زاهدان و عابدان که وجود گرفته اند آخر فنا پذیر میشوند راجه جدیتر گفت
 که چه ابهمن و چه راجهای دیگر عظیم که ایشان در معرکه کشته شده اند بزمین افتادند
 و هر یک از آنها زور و ده هزار فیل داشتند حالا هیچ شعور و هوش در آنها نماند
 بیاس گفت اگر دل تو میخواهد از خدای عز و جل بخواهم تا ابهمن را زنده سازد
 اما چون در خردی از عالم گذشته و بر تیغ کشته شده و بجایی رفته که جای
 مقربانست معلوم نیست که باز این طور مرگ یابد یا نه حالا تو اختیار داری
 چون سخن با اینجارید راجه جدیتر از بیاس پرسید که اجل چه نیست و از کجای می
 آید و آفرینش او از کجاست و مقصود از پیدایش او چه بود و چگونه آنطور بهادران
 را میکشد آن راجا که برابر ویو تها بودند آنها را اجل بچه بخوان بجان ساخته
 بیاس گفت که ای راجه مرگ عبارتست از تعطیل حواس پنجگانه ظاهری و باطنی
 حق سبحانه تعالی برای اعتدال مزاج حرارت طبیعی در بدن آدمی و دیگر حیوانات تعبیه کرده
 تا این مزاج بر حد اعتدالست حس و حرکت در دست و نظام بدن مربوط است بعد از آنکه
 قوتها روی و رضعته نهادند و طبیعت از مزاج بگشت اختلال احوال در بدن راه یافت
 و قدرت و قوت جمله بطون شد این حالت را مرگ نام نهادند درین باب قصه دیرینه که از
 ناروشنیده ام یاد دارم با تو میگویم که درست جای آنکس که راجه بزرگ بود با مخالفان
 جنگ میکرد و سپر راجه مذکور چهار نام در مان جنگ کشته شد راجه اکتسین را از فوت سپر انداخت
 بسیار روی نمود و بغایت پریشان خاطر شد نار میگوید که من سب و وقت او رسیدم و
 اطمینان بسیار با او دارم اما راجه تسلی پذیر نمیشد و من با او گفتم که ای راجه اجل بر جمیع
 کائنات میرسد و علاج اجل بدست هیچکس نیست و احدی از دست اجل امان نیافته من

ابتدای اجل را با تو نقل میکنم که از شنیدن آن غم سیرت از خاطر تو خواهد رفت و از شنیدن این حکایت ثواب خواندن چهارمید حاصل میشود و راجهای بزرگ که درازی عمر خود و پسران خود و افزونی دولت مملوح نظر داشته اند این داستان هر روز بشنوند بعد از آن نار گفت که اول برها آفریش عالم کرد چون خلقت بسیار شد بخاطر برها رسید که بطریقی آفریش را نابود سازد که باز زمین بسنگ گردد و درین فکر آتش از زمین برها برآمد و در هر چهار طرف عالم بالا و پایین و روی زمین را از ساکن و جنبیده و چریده و پرنده بسوخت درین وقت مهادیو جو پیش برها رفتند برها مهادیو جو را دیده گفت که باعث آمدن چیست مهادیو جو گفتند که شما اول آفریش گوناگون کردید بعد از آن آتش غصه خود اکثری را سوختید از دیدن این حالت ترحمی در دل من پیدا شد برها گفت من غصه نکرده ام و قصد سوختن آنها هم نداشتم اما وقتیکه چنین رفته بود و زمین از بسیاری بارز و من عاجزی کرد ازین غصه بر من استیلا نمود و آتشی که از آن غصه برآمده باز زمین را تخفیف داد مهادیو جو گفتند که آنچه شدنی بود شد بحال توجه نمائید که آنچه آفریش باقی مانده سوخته نشود و آتش خود باز در خود بکشید پس از آن آتش دختر می پیدا شد و دکن رو بایستاد مهادیو جو و برها تقسم کردند برها آن دختر را طلبیده گفت که تا من مرگست تو جان آفریش قبض میکنی باش که تو ازین آتش غصه من پیدا شده که آن آتش برای نابود ساختن آفریش شعله میزد آن دختر از شنیدن آن سخن بگریه درآمد و اشک از چشمهای او روان شد برها اشکهای او را در دست گرفت و آن دختر برها گفت که مرا شما آفریده اید این خدمت چرا بمن میفرمایید که پسران را از پدران بشوهران از زنان و زنان را از شوهر جدا کنیم این کار از دست من نخواهد آمد و مردم مرا نفرین خواهند کرد و از فوت شدن مردم و مانده های ایشان گریه خواهند کرد و من بنپاه بشما آورده ام و شمارا تشکارس میکنم که ازین کار مرا معاف دارید و بفرمایید که برای صحت و عبادت مشغول شوم و همیشه در تصور شما بوده باشم برها گفت

که ترا برای همین کار آفریده ام تو بیدار بفرغ آفرینش را بکش مرگ گفت که مردم مرا بد
خواهند گفت برهما جواب داد که هیچکس ترا بد نخواهد گفت آنچه من میگویم بعل برهما
مرگ راضی نشد برهما نیز خاموش ماند آن دختر مدتی ریاضت کشیده پیش برهما آمد
برهما گفت ترا برای همین کار آفریده اند باز مدت یک ارب سال در کنا دریا بگو
درما بچل و سمری پت و برستالاب پلکه عباد کشید از گرسنگی و تشنگی لاغر و ضعیف شد
بعد از آن پیش برهما آمد برهما گفت که عبادت تو هیچ فائده نمیکند کار تو هانست که
آفرینش را میکشته باشی و برهما قسم آفرینش را بکش یکی پنج که بجه متولد میشوند
که عبارت از انسان و غیره باشد و قومی از اندک یعنی از بیضه متولد میشوند و قومی
سیتج یعنی از عرق پیدا میشوند و قومی آکسج یعنی حشرات الارض که در ایام برشکال
متولد میشوند تو این همه را میکشته باش که ترا ثواب خواهد بود و نگاهبان تو جم خواهد بود
و انواع مرض مصالح کار تو خواهند بود نام تو هیچکس نخواهد گرفت و من با دیگر و موتها
تفاضل میدهم که ترا هیچ گناه نخواهد بود مرگ برهما را شکار کرده گفت که حکم شمار قبول
کردم اما غصه و غضب و حسد و غدر دار و دبی شرمی نیز بر یک بدنهای مخلوق را عار
شوند برهما گفت چنین خواهد شد مرگ گفت که جمیع آفرینش در عالم است من کجا بروم
برهما گفت چنانچه آنها همه در آفرینش اند تو هم جزو اعظم آنها بوده باش و اشکها
که از گریه توانسته بود انواع بیماری خواهد شد بهمان بیماری آفرینش خواهد بود
نام تو هیچکس نخواهد گرفت و توبی ملاحظه جان همه کس را بر آرد که ترا ثواب عظیم
خواهد شد نارد میگوید که مرگ نیست که اگر قبول نمیکنم برهما دعای بد من خواهد کرد
از نیجبت قبول کرد و جان مردم قبض کردن گرفت و بیماریا همراه مرگ شد چنانچه
در جهان ظاهری آفرینش را از بون میاز و مرگ میکشد و مهادید و دیگر و تو نهامت
شده بجایای خود رفتند نارد باراجه اکنبن گفت که ای راجه مرگ بحکم برهما مقرر شده
وقت هر کس که میرسد او را میکشد و چون وقت اجل سپر تو رسیده بود کشته شد
حالا غم را از خاطر خود دور کن که سپر تو بزرگ رفته با اسپر ابا بازی میکند و غم سپر

بگذارد چون راجه اکنون این حکایت را از نار و شنید تا بار گفت که تور کمیشتر بزرگ
 هستی از گفتن تو تمام درد و فراق سپار من دور شد و نار از راجه اکنون رخصت
 شده متوجه بجای خود شد بیاس گفت ای راجه بهمن را اجل رسیده بود چون
 او تا راه بود احوال بجای ماه رفته است ترا غم نباید خورد راجه جدیتر با برادران
 شکیب و زریده در تلاش جنگ شد و ارجن سن سپکان را فتح کرده مرعیت
 نمود و در راه با کرشن جو میگفت که در خاطر من لریزه افتاده و شگونهای ظاهری شد
 مبادا ازین شگونها غم و اندوه روی نماید اگر راجه جدیتر بخیریت باشد بهتر است
 کرشن جو میگفت غم مخور راجه و برادران تو سلامت اند و آنچه از تقدیر رویداده باشد
 رفته رفته ظاهر خواهد شد سخی باد بهتراشت گفت که آفتاب بغروب رسیده بود
 کرشن جو و ارجن از راه فرود آمده عبادت سند میا بجای آوردند و از انبار و ان گشتند
 تا بنجیها رسیدند دیدند که تمام لشکریان منموم اند و از هیچ غمیه صدای شادی و خوشدلی
 نمی آید و روشنائی چراغ پیدانیت بل ارجن بلریزه در آمد با خود میگفت که امروز
 آواز نقاره و سرود و کرنا می و سفید مهره و بین می شنوم و مرا می باد و فرودشان نیز
 شنیده نمیشود و مردمان با استقبال سر فرود آورده میروند و هیچ حرف نمیزنند و در راه
 دیگر برادران که می آمدند کارهای خود را نقل میکردند امروز هیچکس سخن نمیکوید اگر چه
 راغیر باشد و مشکلی پیش نیامده باشد بهتر است و نیز راجه درم پدر و راجه بران بخیریت
 باشند خوب است و ابهمن نمی نماید و روزهای دیگر ابهمن تبسم کمان با استقبال
 می آید امروز بر نمی آید ارجن برادران و برادرزاده را را مجروح دیده ملول شدند
 با خود گفت که ابهمن پیدانیت و من شنیده بودم که در ناچاج چکر بیوه
 کرده بود و برای شکستن چکر بیوه بغیر از ابهمن دیگری نبود و من در آمدن
 چکر بیوه با و تعلیم نموده بودم و بر آمدن را تعلیم نداده بودم همانا که راجه جدیتر
 و برادران او را در نوح چکر بیوه فرستاده باشند و او در انجا کشته شده باشد
 ابهمن که مثل اندر شجاع بود در چکر بیوه کشته شده باشد اگر ابهمن را ندیده بودیم

یقین من در عالم حجم خواهم رفت و از اینجا خواهم دیدن و او از من شجاع قوی تر بود و هر جا که نام بهادران مذکور میشد اول نام او را می بردند و کمرش جوید و پیران او را بسیار دوست میداشتند بحال کشته افتاده باشد و ارجن انچنان پشیمان خاطر شد که سوداگر از شکستن کشتی پر مال در دریای عمیق دلگیر شود ارجن گفت میدانم که جمعی کثیر انبوه کشته پسر مرا کشته باشند و کرن و درونا چایج و کپاچایج از تیرهای خود با آزار بسیار داده باشند دل من سنگ خار است که پاره نمیشود و شبدر را و در ویدی بی دیدن او بمن چه خواهند گفت و من آواز سفیده مخالفان را که بعد از کشتن ابهمن کرده بودند شنیده بودم آنها را که کشتن من کرده باشد که از کشتن طفل نام او این همه شادی و نواختن سفید مژه کرده باشند و از آنکه مرکب این افعال کشته اند نتیجه کار خود خواهند یافت و با کمرش جوید گفت که اگر کمرش جوید و قوی که بر ابهمن کار تنگ شده بود تو در آنوقت چرا بمن نگفتی کمرش جوید ارجن را در بنجل گرفت و گفت که ای ارجن این کار بر من و تو و دیگران روا نخواهد شد آنانکه اسلحه می بندند و جنگ میکنند اگر مردم را میکشد و خود هم موافق وقت که اجل میرسد کشته میشوند بر مردن آنها چرا افسوس باید خورد و آنانکه در بحر روی میگردانند بهمه طریق کشته میشوند و آرزوی چتران همین است که در معرکه کشته شوند و جمعی کثیر کشته است و برادران از اندوه تو بسیار محزون شده اند و راجه بدویشتر از همه بشیر نمکین است ترا میباید که آن همه را قسلی نمائی نه آنکه تو بنغم فروری ارجن چشم اشک آلوده با برادران گفت رست بگوئید که ابهمن چگونه کشته شده شما همه بهادر بودید و در بودن شما او را بچه روش کشتند و من خود را نفرین میکنم که او را با عماد شما بروی مخالفان گذاشته بودم شما محافظت او نتوانستید کرد و بدویشتر گفت که ای ارجن تو کشتن سنج پیکان متوجه شده بودی در ونا چایج قصد گرفتن من داشت و همه مردم برگرد من جمع گشته محافظت من مینمودند در ونا چایج بشکریان من آزار بسیار داد ابهمن چکریه را و دیده تاب

نتوانست آورد و گفت که من برای شکستن چکرم بیهوده میروم هر چند او را منع کردم
 ممنوع نشد ازین جهت گفتم که بروا بهمن شیر مردانه در چکرم بیهوده در آمد و ما خواستیم که
 عقب او در آیم جید هرت سدر راه مانده نگذاشت که بگویم ابهمن برویم چون
 جید هرت از ما دیو تفاول یافته بود که پانژوان بر دغالب نشوند و او بر پانژوان
 غالب باشد و آن حال آنچنانست که در نهنگامیکه در کامک بن بودیم و آهوان
 بشی در خواب من آمدند و گفتند که شما درین بیابان سکونت گرفته اید و شکار
 جانوران میکنید جانوران تمام شده اند اگر روزی چند دیگریم در بیابان قرار
 خواهید گرفت چندی که مانده اند قوت شما خواهند شد و نسل ما از عالم خواهد رفت
 و اگر بعد ازین بر ما بنشیند خوب و الا رضای شما و ما بر احوال آهوان هم آورده در و پیک
 را آنجا گذاشته سرخ برادر برای شخص بیابان دیگر شدیم جید هرت که برای کتختائی
 بر آمده بود آنجا رسیده در و پیدی را برادر را به خود سوار کرده بود چون منزل رسیدیم خبر
 یافتیم که در و پیدی را جید هرت برد تعاقب کرده با و رسیدیم و با او جنگ کرده لشکر
 او را شکست داده در و پیدی را گرفته برگشتیم بهمیم و تو تعاقب نموده جید هرت را شکست
 کرده سر او را تراشیده پنج کامل گذاشتید و چون پیش من آوردید من او را
 رها نمی دادم و از شرمندگی بجانه خود نتوانست رفت کبنا آب گنگ بهر دو آورفته
 بعبادت مشغول گشت و ریاضت بسیار کرد و ما دیو پیش او آمده حاضر شد از جید هرت
 پرسید که مقصود تو چیست او گفت که پانژوان مرا می عزت کرده اند التماس دارم
 که مرا تفاول کنید و قوتی به بخشید که برایشان غالب شوم و کینه خود را از ایشان
 بگیرم و ما دیو جواب گفتند که بر چپا بهر او دغالب خواهی شد بخلاف یک برادر که
 از جن باشد ترا بر و دست نخواهد بود و ما دیو جواب سلاح پاس پت خود را با و داده
 از آن سلاح جید هرت بر غالب آمده نگذاشت که بهر ابهمن توانیم رفت و در ناچار
 و کبریا چایج و اسو سخا و شل و کت بر جمع شده با ابهمن جنگ کردند و جنگ بسیار کرده جمعی کثیر را
 بر خاک هلاک انداخته کچمن سپر در جود بهن و چن بین نامداران و دیگر را کشته و آن

شش گان او را به تیرهای کاری مجروح ساخته و اسبان ارباب را با مہلبان کشته او را
پیاده ساخته بی اسلحه نمودند و در پیاده شدن نیز آفتی که قدرت و هشت جنگ بسیار نمود
چون ابهمن بهوش شد و پشت پا خورد و پسر و ساسن آمده در بهوشی گزگران سبزه
زدا و جان سجان آفرین سپرده بشکشتافت ارجن این سخنان شنیده با هیچ
کسی نپسگفته بزمین افتاد و همه مردم دلگیر شده ارجن را در بغل گرفتند و همه
بر سر ارجن جمع شدند و هدیه گیرا میدیدند و چشم بهم نمیزدند بعد از ساعتی ارجن مشهور
آمده چون از اندوه پسر محزون شده بود بلبله در آمده شرط کرد و گفت که من فردا
جید هرت را خواهم گشت اگر از مو که گریخته برود و پناه بکشن و پانڈوان برود او که گله
در جود من را بخاطر آورده با عداوت نموده بسیار گناه کرده است که مردم ما را نگذاشت که
بعد از ابهمن بروند و هر قدر مردم که برای نگاہبانی او بیایند همه آنها را با جید هرت خواهم
اگر من او را فردا نکشم بد فزنی که کشد که پدر ما در میروند آن روز خ نصیب من شد
و آنانکه خیرات بسیار داده بعالم علوی میروند اگر من او را فردا نکشم آنانکه نصیب من
نشود و کسانی که با زن مرشد زنا میکنند و جمعی که بجای خوبی عیب سادمان بزرگان
می آورند و جمعی که در امانت خیانت میکنند و جمعی که یکی را اعتماد داده میکشد بد روز
که آنها میروند اگر من فردا جید هرت را نکشم آنجا نصیب من شود و جمعی که زن کار خیر
کرده و دیگری را کار خیر میکنند و حاسد باشند و نیکی کسی را ندانند و بر بهمن کش و هر که
طعام خود بچخته بخورد بد دیگری ندهد و میدخوانان و سادمان در کمیشان اتذیل کنند
و بر بهمنان و گاؤ آتش را به پانڈوان و آب بول غلط کنند و بیگناه فرزندان را کت کنند
و مسافری را که بخانه کسی بیاید و طعام ندهد و بر بهمن بید خوان که بخانه کسی بیاید و او هانی
او نکند و شراب ندهد به بهمن و چوپری که شراب خور باشد و هر کس که بدست چپ طعام
بخورد و یا چیزی در دامن خود انداخته بخورد و از برگ پلاس پوست تحت و از چوب تمیز
مسواک کند و پیش از طلوع آفتاب از خواب بیدار نشود و زنار دار باشد و از طلا خطه را
نخل نکند و چتری از جنگ نخوت کند و زنار دار بوده در بهی که چاه یک باشد و طن گزیند

و باز آن بگجانه صحبت دارد و در قص و سر و کند و بر همین و چپتری راه نگاه دارد
 کسی که بجانه مردم آتش اندازد و باز آن حایض صحبت دارد و آب و خورگادان
 بند کند و زگر گرفته و ختر بدید و زمین و زن و دیگر پیا به تعدی متصرف شود و برادر خرد
 خواجه با خواهد با برادر کلمان سخن زشت بگوید بعالمی که این جاعه برودند اگر من فردا
 پیش از غروب آفتاب جید بهرت را بکشم آن عالم نصیب من باشد و اگر آفتاب
 فرو رود من آتش افروخته خود را در آتش بسوزم و اگر بجنبک من بجید بهرت
 بیاید و دیوانه دیت و داند و تیر و گرو و خیره جانوران و راجس و برهما و نار و بر
 محافظت او بیایند آنها را به تیر با جید بهرت بکشم و اگر او در اندر لوک و زیر زمین برود
 در انجا هم رفته فردا او را بکشم ارجن این سخنان گفته کمان گانند و خود را چاشنی کرد
 و آواز او بر آسمان رسید و کشتن جیوه و ارجن سفید مهره خود را انداختند و از آواز
 آنها لرزه در زمین افتاد و شاد ریانه پانڈوان نواختند و جاسوسان بهر طرف
 رویدند و خبر با بردند چون این خبر به جید بهرت رسید غمگین شده بلرزه در آمد و
 پیش در جود من رفته گفت که ارجن چنین شرط کرده است با وجودیکه در آنها را این
 سخنان خجالت کشید اما در مجلس آنها اظهار نمود که ارجن از زن راجه پانڈو و تخم اند
 پیدا شده چنان شرط کرده است که فردا مرا بجانه جم بفرستد لهذا من حالا میگیرم
 اگر شما محافظت من نمیتوانید کرد بهتر و الا غصت بدید که بوطن خود بروم در لو حاج
 و در جود من و بالیک و کرن و کرن پا حاج و دوسا سن گفتند که ما همه محافظت تو
 خواهیم کرد ارجن تنها چه میتواند کرد جید بهرت گفت که من از شرط ارجن ملاحظه دارم
 و پانڈوان خوشحال شده اند ما را جانی نگاه دارید که چشم پانڈوان بر من نیستند
 کاری بکنید که خواهر در جود من بیوه نشود در جود من گفت ای جید بهرت غم مخور
 ما چتر پانیم تو که در میان ما خواهی بود هیچ آزاری بتو نخواهد رسید من و کرن و چپین
 و صد برادر من و بهور شر و ادش و بکرن و بر که سین و نبشت پرت و بهور و بهور و بهور
 دست برت و در مکر و دوسا سن و سوباه برادران من و راجه کلنگ و بر که سین

سود چن و بندوان بند و در فاجایچ و اسد ستها و سوبل و شکن و سواسی اینسا
 بها دران دیگر محافطت تو خواهند کرد و تو هم راجه بها در و راجه زاده هستی برای چه
 میکنی درین ضمن جید هرت بدر و فاجایچ گفت که در تیر اندازی من و ارجن تفتا و ست
 در و فاجایچ گفت که شما در تیر اندازی هر دو برابرید اما در علم جنگ ارجن از تو فائق است
 و محافطت تو من خواهم کرد و اگر در جنگ کشته خواهی شد در عالمی که مردم شمشیر
 خواهی رفت و بهشت جا و دوان خواهی یافت از گفتن در و فاجایچ ملاحظه جید هرت که
 از پانڈوان بود بر طرف شد و یگان شاد و یانه نواختن کشتن جوید با ارجن گفت که تو
 مشورت من و برادران شرط کردی که فردا جید هرت را بکشم والا خود را در آتش بسوزم
 هیچ داناتی چنین شرط میکند این شرط کردن تو اهل عالم بر تو خنجر خواهند کرد
 جاسوسان از لشکر در جود من خبر آورده اند که جید هرت این سخن را بد جود و گفت
 در جود من در فاجایچ و کرون و بهور شر و او اسد ستها و در که سین و در جود که با فاجایچ
 و شل را بمحافطت او گذاشته چون ارجن این شنیده با کشتن جوید گفت که این
 شش کس مهارتی را که شانام بر دید پیش من نیم آدم نه میتند بکبرم آفریدگار و یونیا
 شما اسلحه آنها را شکسته برای کشتن جید هرت خواهم رفت و پیش نظر ایشان و تمام
 لشکران کوروان سر جید هرت را خواهم برید و اگر دیوتها و یازده رود و بهشت پس و
 انسی کار و نچاد و نه مرت و ایندرو بش و دیوان و پتران و گندریان و گرژ و دیگر جانور
 و دریا با و آتش و زمین و آسمان و ده طرف و نگا بهابان هر طرف و راجس و صجوت و
 که محافطت او نمایند فردا جید هرت را در برابر من کشته خواهید دید و تیرهای که از
 جم و کیر و برن و ایندرو و مادیو جو گرفته ام فردا تا شای تیرهای دیوتها و بهابان نیز خواهیم
 که جوهای خون از بدن آدمیان و فیلان و اسپان روان خواهد شد و سرهای چار
 اسپان جید هرت از تیرهای من بر زمین افتاده خواهید دید شما از چه وجه فرمودید که شرط
 کشتن جید هرت خوب نشد چنانچه سیاهی از بدن ماه و آب از دریای عمان بر طرف
 نمیشود شرط من نیز را یگان نخواهد رفت فردا دم صبحی ارا به مرا تیار خواهید کرد که کارظیم

در پیش آمده است سخن باد و هراشت گفت که کشتن جویو و ارجن آن شب را با نوسن گنجانید
یکی غم مردن ابهمن و دیگری شتر کشتن جویو و ارجن اصلا خواب نکردند و با دمنزد و زیدین گفت
ارجن به کشتن جویو گفت که شمارفته سبهد را تسلی و دلاسا بکنید وزن ابهمن نیز دلاسا
نمایید کشتن جویو بانزده تمام بخانه ارجن رفت و خواهر خود را گفت که ای خواهر
غم مخور و عروس خود را دلاسا کن که اندوه نه کند که هر کس بدینیا آمده فنا پذیر
خواهد شد هر کس بخانه چتری متولد میشود اجل او بهین طریق می آید که در جنگ
کشته میشود و پسر ترا مرگ خوب رسیده و بجای خود رفته و شخصی که انجین بهر و مرگ
او نمود و افسوس و گریه مناسب نیست فردا جید شتر نیز با وجود یک گناه کار است بواسطه
آنکه در مرگ کشته خواهد شد بان عالم خواهد رفت و ما و دیگران نیز این عالم خواهیم گذشت
بهمین از شنیدن این سخنان گریه آغاز کرد و میگفت که ای پسر تو سجد ببلوغ و جوانی
نرسیدی و صورتت از زخمهای مخالف و دیگرگون شده باشد و در خانه بر بستر اید نشیم
خواب میکردی حالا در رخس و خاشاک افتاده خواهی بود و در میدان چگونه بخواست
و در صبح ترا زمان صاحب جمال آواز سرو و بیدار میکند حالا شغالان برگرد تو آواز
مینموده باشند و من باز صورت ترا کجا خواهم دید و پستان من پر شیر شده اند ترا شلی
روی داده باشد در کنار من آمده شیر بخورد مرا از دیدار خود سیر گردان لغت بزور
بیمم و مردم با پنچال باد که ترا تنها بکشتن دادند من امروز تمام دنیا را در میان خواب
می بینم وزن جوان تو که از فراق تو منموم است من چگونه روی او را خواهم دید
سبهد را انواع ناله و زاری میکرد و در ویدی وزن ابهمن نیز آمده نوحه و زاری
کردند و هر سه در رنگستان از تن بیتل بزمین افتادند کشتن جویو احوال آنها را
دید و بسیار غمگین شد و آب بر روی ایشان پاشید و گفت که چرا بطیافتی میکنید
کاری که از دست ابهمن برآمده از دست هیچکس نخواهد برآمد و ابهمن بجایی رفته
که از رفتن او خوشحال باید شد القصه کشتن جویو انواع و اقسام تسلی سبهد را
در ویدی و اترا نموده باز پیش ارجن آمده و چندین کس که همراه کشتن جویو بودند

آنها را رخصت داده خود تنها بجای ارجن آمده و پای خود را شسته بر زمین گذاشته
 انداخته پشت و خد متنگاران ارجن انواع خوشبوها و دران پاشیده و ارجن
 دست و پای خود را شسته عبادتی که در غروب آفتاب میکند بجا آورد و ارجن
 طعامی را که بوقت شب میخورد پیش کردن و بعد فراغ طعام کردن جمیع ارجن
 گفت که ساعتی خواب کن که من هم بخانه خود میروم و در بانان و پاسبانان که در یراق
 بودند بر دروازه نشاند تا کسی نبود که خبردار باشد و دارک بهلبان خود را همراه گرفته
 بخانه خود آمده سر بخواب نهاد و در فکر عمیق فرو رفت و سوسه میکرد که بهر طریق که
 فکر ارجن بجا آید فکری باید کرد و بزرگ و در میان نموده گفت که ای آفریدگار اگر درین
 راستی و پاکی ست ثواب آنهم بارجن باشد که شرط خود را بجا آورد و جید هرت را
 فرو بکشد و دیگری را یاد کرد و گفت که تو مددگار ارجن باش که شرط خود را بانجام رسان
 ازینکه ارجن شرط کرده است که فردا جید هرت را بکشم و رنه خود را در آتش بسوزم و من
 و سوسه است در جائی که در و ناچار و کر پا چارج و اسوستها ماسل
 دیگران نگاهبانی جید هرت خواهند کرد ارجن تنها چگونه این همه را مغلوب
 خواهد ساخت و جید هرت را خواهد کشت اگر جید هرت کشته نشود ارجن خود را
 در آتش بسوزد پس جید هرت چه خواهد کرد بهر طریق فتح پانژوان فتح ماست پس
 کردن جمیع بیدار شد و با دارک گفت که اگر چه ارجن شرط کرده است که فردا
 جید هرت را بکشد اما در جود من جمیع بهادران را بجهت محافظت جید هرت تعیین کرده
 من چنان خواهم کرد که ارجن پیش از غروب آفتاب جید هرت را بکشد فردا تر رسول
 و چکر و اسلحه برارای خواهی نهاد تا دیوتها در اچس و بده و کنند هر چه
 تماشا نمایند من بجهت خاطر ارجن چه کار را خواهم کرد و بخاطر کردن جمیع گذشت که
 ارجن برای کشتن جید هرت فکر بسیار میکند از خانه خود برخاسته پیش ارجن آمد
 گفت که اگر پاش پت سلاح نهادی و یو که تمام دیوان را بان سلاح کشته بودند دست
 تو باید میتوانی فردا جید هرت را کشت تو در دل خود تصور مایو و یو جو کین ارجن تصور

१२ चर्चा

مها دیو جیو تا دو ساعت چشم برهم زد و در چشم برهم زد و دید که با کرشن جیو بر آسمان
میرود و در آن راه سدها و چارن و دیو تها را دید که در پرستش مها دیو جیو مقید اند
و خانه های کبیرا دید که بگل نیلوفر آراسته است و مکان اترین رکیش را دید طواف
او کرده بالای کوه مها دیو جیو را دید که پوست آهو پوشیده نشسته است و ترسول در دست
دارد و پارتی نزدیک سر مها دیو جیو است و رکیش را با داز خوش مداحی مها دیو جیو
میکنند و کرشن جیو و ارجن نیز مداحی مها دیو جیو گفتن آغاز کردند مها دیو جیو
کرشن جیو و ارجن را دیده گفت که ای فرزندان این بخیریت اید و غم خود را دور
کنید و مقصود را زود بین بگوئید که کار شمارا بکنم کرشن جیو و ارجن سجده کرده
بقتید تمام لشکار مها دیو جیو کردند و با گل خوشبو که پرستش مها دیو جیو کرده
بودند آن همه را پیش مها دیو جیو دیدند و التماس کردند که مهابش پت نام سلاح
خود را بمن عنایت فرماید مها دیو جیو قبول کردند و گفتند که در امت سرور که
درین نزدیکی است تیر و کمان خود را گذاشته ام از اینجا گرفته دشمن خود را به کشید
کرشن جیو و ارجن بران سرور رفتند که تیر و کمان را بصورت ماران دیدند که هزار
هزار سر داشتند و در دهن آنها زهر می پاشد که مثل آتش شعله میزد و چون کرشن جیو
و ارجن نام مها دیو جیو بردند صورت ماران گذاشته بصورت اصلی خود آمدند کرشن جیو
و ارجن آن تیر و کمان را گرفته پیش مها دیو آمدند و مها دیو جیو زه کردن کمان چنانچه
و باز پس طلبیدن را با ارجن تعلیم داد و التماس نام افسون را با ارجن آموخت که در وقت
انداختن تیر و باز پس طلبیدن بخواند کرشن جیو و ارجن مها دیو جیو را لشکار کرده رخصت
گرفته بجای خود آمدند و بنجی با و هر تراشت گفت که کرشن جیو با درک سخن میگفت و
در خواب با ارجن نزد مها دیو جیو رفته باز آمد که شب گذشت و کوروان و پانڈوان
بیدار شدند غسل کرده کارهای صبح کردند بعد مشر و ارجن با پرچم پوشیدند و خوشبو
مالیدند و عبادت مقرر بجای آوردند و یک هزار و هشت صد برهمن سبانه جده شتر
حاضر شدند و ارجن خود را بیارست و جلای پیدا کرد که دشمنان از دیدن آن هلاک

شوند درین وقت کرشن جیو بخانه جدی شتر آمد و در بان خبر رسانیدند جدی شتر گفت که
 تشریف بیارند چون کرشن جیو اندرون درآمدند راجه آب و صندوق طلبیده پرستاری
 کرشن جیو نمود و بر تخت بنشاند و بعد از ساعتی خبر آوردند که مردم دیگری نیز آمده اند راجه
 هر کس که بیاید بگذارند اول راجه بر آید و بهیم سبب و در هرشت دهن و ساگر و شهرتین
 و راجه در وید و سکندی و چکیان و کیکیان و جنس و مردم پنچال و جودا و تن
 و آتوجا و پسران در ویدی و غیره بدین جدی شتر آمدند و راجه هر کدام ایشان را جا
 مناسب برای نشستن اشاره کرد که ایشان نشستند و راجه جدی شتر با کرشن جیو
 چنانچه دویتهما در پناه اندراند ما همه در پناه تو ایم خود میدانید که در جود دهن با دوشاهی
 مارا بد غلبه نازی گرفته و انواع کلفت بارسانیده شما همیشه ما را دوا عانت سیدکان خود
 میفرمایید بطریتی که شرط ارجن بجا ماند توجه نماند کرشن جیو با واز بلند گفت که در میان توها
 و آدمیان مثل ارجن کمانداری نیست جید هرت را که کشده ا بهمن گنگارست خراشت
 در نیوقت ارجن بخانه جدی شتر آمده راجه را تعظیم کرد و راجه از شوق برخاسته ارجن را
 در بغل گرفت و پیشانی او را بوسه داده دعا کرده گفت که امر و زردی تو در نشان
 یقین من و دیگران شده که تو امر و زردی الخان ما زیر و زبر کرده جید هرت را خواهی کشت
 و فتح عظیم خواهی کرد که کرشن جیو نگاربان تست و ارجن خواب شب و زفتن نزد نهاد و
 و آوردن سلاح و انسون بر راجه جدی شتر گفت راجه گفت که وقت سواریت سوار شو
 و کرشن جیو در رنگ ارا بچیان کمر بسته ارا به ارجن را تیار کرد و تصویر طلائی نهیوت که
 بر سرق ارجن بود بجای آن نهیوت خود را گرفت و ارجن اسلحه خود را بر ارا به نهاد و گرد راه
 گردیده سوار شد و بر منان بید خوان و در کیشران دعا های فتح کرد و کرشن جیو
 ساک بر همان ارا به سوار شدند و ارجن برای کشتن جید هرت سوار شد و نقاره و
 نفیر و کرنا می و طبل و سفید مهره نواختند و با آحان و باد فرودشان تشریف ارجن میکرد
 و در وقت سواری ارجن با واز عقب ارجن فریدن گرفت و پانژوان خوشحال
 و کوروان مخموم شدند زیرا که شگونهای ایشان همه بد بودند و ارجن یقین داشت که

فتح خواهم کرد و منصوره را هم گشت ارجن با ساک گفت که امروز کشتن جدی است و منم
در پیش است شمارا محاطت راجه جدی نه خبر در دست امروز تو بجای من محاطت
جدی نه خبر بکن چنانچه در نفع کوروان در و ناچاج بی نظیر است و در نفع راجه جدی نه خبر توانی
در و ناچاج هستی و شما نظر بر آمدن من نخواهید داشت و محاطت راجه از صمیم قلب
خواهید که و ساک انرا را به ارجن فرود آمده برارای خود سوار شده نزد راجه جدی نه خبر آمد
و هر تراشت چون این سخنان از بنی شنید گفت که حالا بگو که در روز چهارم از سرداری
در و ناچاج چه طور جنگ میان ایشان شده و در وقت جنگ ارجن کدام کسان مقابل
ارجن آمدند و چه کردند سخن گفت که چون روز سوم که در حقیقت روز نهم است از حله
بیزره روز مهاجرات بگذشت و چهارم روز شد هر دو لشکر سلاحها پوشیده و عطریات
بکار برده طبل و نصیر نواخته در معرکه آمدند و انواع ترتیب دادند و مردان کارزار هر جانب
دو دیدند و همه مردم کشتن و مردن بهر خود قرار داده متوجه جنگ گشتند و در خانه همه فرزندان
من که تقاره شاد و یانه و شادمانی می نواختند آواز سرود شنیده میشد امروز هیچ
صدای بگوش نمیرسد خصوصاً از خانه در کمر و دیگر بکین پسران من آواز شادی
بگوش نمیرسد و همچنان از خانه کرن و اسو سخطا و سودت و راجهای ولایت که
بگویم آمده اند همیشه آواز سازهای گوناگون موافق ولایت هر یک شنیده میشد
امروز هیچ نمی شنوم این یعنی را من همان روز تصور کرده بودم که کشتن جویو با لیلی گری
آمده پیغام صلح آورده بود و در جود من از غرور سخن کشتن جویو و من بزرگنداری
قبول نکرد و جدی است و بهیکم تپا به نیز منع میکردند قبول نکرد و بدین عاقبت بمن
روزی که در جود من تو کدر شده بود گفته بود که چنان از تاثیر کواکب وقت غلام بشود
که این سبب غایت حاسد و ویران کننده تمام خانوادها شما خواهد شد بهتر آنست
که او را دفع نمایند که از زیستن او مردن بهترست والا بهین قدم نامبارک او تمام
قبیله شما نیست و نابود خواهد شد و من از مهر فرزندی گفته بدار قبول نکرد و او را
نگاه داشتم در جود من از مشورت کرن و دوساسن و شکن طمع در باد شاهی بسته

قمار بازی و غل باخته ملک و مال را از پانژوان گرفت و بصلح راضی نشد بحال
 بعد از گذشتن ابرهن اشکریان من چه کردند و میگفتند کتاب مقام و مت ارجین آوردند
 سنج گفت که ای دهر تراشت آنچه بچشم خود مشاهده میکنم با تو میگویم ای راجه
 هر چه بر روی کار آمده اگر چه در تقدیر نبوده لیکن تمام و کمال از شومی و حسرت بختی
 تو بظهور رسیده و احوال تو آنچنانست که شخصی که بند آب را که برای زراعت
 بسته باشند بشکند و آب از آنجا بدر رود و افسوس بخورد تو خود کار را ضایع ساختی لا
 مثل آن شخص افسوس میخوری افسوس خوردن حال هیچ فایده نمیکند برای
 قمار بازی تو خود راجه چند هشت را طلبی و پسران خود را منع نکردی و در هنگام
 ابتدای جنگ نیز پسران خود را از جنگ باز نداشتی و بصلح راضی نشدی و خدین
 مرتبه بدلائل و حجت این مقدمات را بتو گفتم اصلا در خاطر تو اثری نگرفته و هر چه
 مردم و انما میگفتند که در وجود من را مقید کن چون تقدیر اینچنین رفته بود و گفته
 هیچکس را قبول نکردی ازین جهت حادثات روی میناید و در وقت مردن تلخ میناید
 در آنوقت پادشاهی بسیار عزیزه در نظر شامی در آمد بحال تلخ مطلق ظاهر شده
 اکنون هر چه پیش قومی آید همه از کوه اندیشی و بخت نظرتی خود خیال کنی که
 پادشاهی شارا راجه پانژوان داد داده بود و نیکنامی کوروان از راجه پانژوان
 و نامداران زیاده بار راجه پانژوان سلوک معاش کرده بودند و شما نیکی پانژوان را
 به بدی تبدیل کردید بحال کار بانجا رسیده در وجود من را متهم میازی باز سنج گفت
 که چون شب گذشت در ونا چارج با اشکریان آمده فوج خود را جوه ساخت و همراهمان
 در ونا چارج میگفتند که ارجین را چنان و چنین بکنیم و کما سنای خود را چاشنی سیدند
 و باید میکردند ارجین کجاست فکرش جیو و ارجین و بهیم سین را طلب میکردند
 در ونا چارج بجید هرت گفت که تو با سودت و کرن و اسو ستها ما و بر که سین مثل و
 که با چارج با یک لکمه سب سوار و شخصت هزار را به سوار چهارده هزار فیل سوار و
 بیت و کین از پیاده سلاح پوش یکجا شده تا شش کرده عقب من رفته اینا ده

که پانژوان را میسر نخواهد شد که ترا بچشم خود توانند دید و جید برت آن مردم را گرفت
عقب رفت و سواي آن هفت هزار اسب سوار و سه هزار باشندگان ملک و شدند
نوکران جید برت بودند و سپر تو در مرکب با یک هزار و پانصد فیل مست و غیر مست جنگ
شد پیش پیش میرفت عقب او در سپر تو دو ساسن و بکران پیش پیش جید برت شدند
و در ونا چارج چکر شکست نام بیه بیت و چهار کرده طولا و در حصه عقب ده کرده و راز
ساخت و عقب آن پدرم که بجه نام بیه که از ازاب شواری توان شکست ترتیب او در میان
پدرم بیه شوخی نام پوشیده بیه ساخت و کثرت برابر در شوخی مقرر شد و در ونا چارج
اینچنین محافظت جید برت کرده خود با فوج عظیم آمده در پیش ایستاد و در پس او راجه
کا بنوج و جل سنده متعین شدند و عقب این مرد و در جو دهن و کرن با بهادران بسیار
بود و محافظ در شکست هزاران هزار بهادران مقرر شدند و خود در ونا چارج در آنها قیام کردند
و عقب او راجه مبیج بود و در جو دهن و لشکر این بند بیهست فوج را دیده خوشحال
شدند و لشکر شما مثل دریای عمان موج میزد و سنج میگوید که درین وقت نظر ایشان
بر ارجن افتاد که پیش پیش او را غان و کرگان و دیگر جانوران گوشت و خونخواه
با مید خوردن گوشت و خون مردم آمده بودند و شغالان بدست راست کوروان
آمدند و فریاد کردند و هریم نیم سوخته از هوا در لشکر کوروان می افتاد و زمین بلرزه در
و باد تند سنگریزه ریز با دانه میب و زمین گرفت آنوقت شانیک سپر کل و دشت کهن
فوج پانژوان را بیه کردند آنگاه در مرکب سپر تو با جمیعت و اسلحه سر راه بر ارجن گرفت
و در بروی ارجن و کشتن جیو آمده کمان را چاشنی کرد و سری کشتن جیو و ارجن
سفید مده خود را نواختند از شنیدن آواز آن جان از تن لشکریان کوروان
پردیدن گرفت و گریامی و نقاره و نقیر و بوق در لشکر پانژوان نواختند و ارجن
بکشتن جیو گفت که ارا به مرا در جایی که در مرکب استاده است بیه فوج فیلیان او را
در فوج دشمنان و ارا به کشتن ارا به را انچنان راند و در جایی که در مرکب استاده بود
رساند و در لشکر چنان با هم آمیختند که از آب آتش برانگیختند و لشکریان

۱ चक्रशक

२ पद्मगर्भ

३ शची

شما دست با سلحه برودند و ارجن شما را تمامی لشکریان شما بر تیر و اسلحه و گیمی اختیار
 و ارجن آنچنان تیر باران کرد که ارا به سواران و فیل سواران و اسبان و فیلان
 و آدمیان بسیار را بکشت و چپین کین و برخواست یعنی آدمی مرده بی جنگ
 میکردند و از سر اسبان و فیلان زمین پرت شد و از بهادران لشکر شما
 هر کس که میدید ناله با آواز بلند میکرد و ارجن ارجن گفته با یکدیگر جنگ مینمودند چون
 اجل آنها رسیده بود یکدیگر را میکشیدند و ارا به سوار بهلبانان و اسبان ارا به را
 میکشت و در دست بعضی نیزه و در هم و شمشیر و کمان و دیگر اسلحه بود که ارجن سر
 و بازوی آنها بریده بود و با وجود کشتا کشته در میان آمد تا فوج منهدم شد و سواران
 اسبان را با چوب و چاکب را اندن ارا به و گوشه کمان میزدند که مقابل ارجن بودند چون
 فوج بر جنبش در آمد ارجن تیر باران بسیار کرد و اکثری کشته شدند و دیگران رو به پرت
 نهادند و از بیم تیر باران که میکرد خند را و نمی یافتند و رنگ و فیو آنها پیش ارجن
 می آمدند و کشته میشدند و هر تراشت این سخنان را شنیده گفت چون بر فوج تسپن
 آنچنین واقعه رود و با ارجن کدام یکی مقابل شود که ارم گس گر خنجه عقب در و ناچار
 رفت سنج گفت که بعد از شکست دادن ارجن هیچکس مقابل ارجن نماند و در کمن
 و دو سلسون پسران قونوج فیلان مست را آوردند و ارجن را و میان گرفتند و ارجن تیر باران
 کرده فیلان بسیار را کشت و فیلان از شنیدن آواز سفید مهره کشتن جیو و
 ارجن و آواز چاشنی گاندریو با از جانی توانستند بردشت چون دو ساسن فوج خود
 کشته دید گر خنجه عقب در و ناچار رفت و ارجن بوقت مقابله در و ناچار چرخ و ناظم
 و نژوت نموده گفت که توانستاد و مرشد من هستی مراد عا بکن که بر فوج تو غالب آیم و
 منهدم گردانم که ترا بجای راجه باندر و راجه جدر بشمر و کشتن جیومی بنیم چنانچه هو تها مارا
 محافظت میکنی همچنان محافظت من بکن که همین توجبه شما امروز جید برت را بشنم
 در و ناچار چرخ قبسم کرده گفت چنانچه تو میخواهی من هم میطلبم که برای کار صاحب خود
 سعی نمایم بعد از بون کردن من به جید برت غالب خواهی آمد و در و ناچار چرخ تیر

برا رجن انداخت و ارجن بر تیرهای خود در راه تیرهای درون چایج را برید و درون چایج
 تیری انداخته زکال را برید و بر اسپان ارا به و برق و کرشن و ارجن تیرهای بسیار
 انداخت و ارجن زده دیگر بر کمان نهاده شمش صد تیر بر درون چایج انداخت و
 بعد از آن هفت صد و بعد از آن هزار تیر انداخته اسپان و ارا به و درون چایج را
 انکه فیلان را بکشت و یک تیر درون چایج در پلوی ارجن رسید و زده بر اندام ارجن
 افتاد و ارجن بجز در گشت و ساعتی خوب ارا به را گرفته نشست باز ببال آمد و درون چایج
 تیرهای دیگر انداخت و در چشم به هم زد و ارجن را نهان ساخت و کرشن و جوبنگ
 درون چایج را دیده بارجن گفت که وقت را بجنگ درون چایج از دست نه درون چایج
 را گذشته پیش باید رفت که درون چایج را زبون کردن باسانی مسیری شود و ارجن
 تیرها بر درون چایج انداخته پیشتر روان شد و درون چایج بسم کمان گفت که تو کجا
 میروی غنیم را نفع ناکرده پیشتر رفتن خوب نیست ارجن گفت که قواست و دشمن
 منی و غنیم نیستی و من مدیجای سپه قوام و در روی زمین کسی نیست که ترافست
 تواند کرد و بنجی بر تراشت میگوید که ارجن این سخنان گفته برای کشتن حدیث هر روان
 و جدای من و آموجا و پس از آن راجه برات بخت نگاهبانی ارا به ارجن رفتند و راجه
 بهوج و کرت برآمد و راجه تیرهای رد بروی ارجن آورده بجنگ پیوستند و تیرها بر ارجن
 انداختند ارجن تیرهای آنها را زد و تیرهای بسیار انداخته فیلان و اسپان و
 آدمیان را بکشت و اکثری را متهزم کرد و اندو درون چایج باز آمده بیت و بنج تیر
 بر ارجن انداخت و ارجن جواب تیرهای او را داده و در راه برید و درون چایج تیر
 بر مهاسترا انداخت و ارجن نیز بر مهاسترا انداخت و درون چایج بیت و بنج تیر دیگر بر
 ارجن و مهاسترا تیر بر هر دو باز و سینه کرشن میوز و ارجن هفتاد و سه تیر زده کمان
 او را برید و کرت برآمد و بهوج آمده بنج تیر بر ارجن انداخت و بنج دیگر هم زد
 ارجن او را به نیز زد و کرشن جمیع ارجن گفت که با کرت بریا چرا جنگ میکنی خویش است
 چند تیر زده بکنار ارجن چنان تیری بر سینه کرت برآورد که او بهیوش شد ارجن در فوج

کامر بهیج غمسی کرت برادر آمد و پسر لردک بینی کرت برادر آمد و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 و اتمو جاده ده تیر بهیج غمسی کرت برادر آمد و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 کرت برادر آمد و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 و دیگر بدست گرفتند و لشکر برادر ارجن از مخالفان بکشت و کرت برادر آمد و دین ارجن
 سبک او در آمد و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 کرت برادر آمد و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 برادر ارجن و بنتا و تیر برکشتن جوید و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 بر خود نیاورده بنتا و تیر برادر ارجن انداخت ارجن غصه خورده تیر برادر آمد و دین ارجن
 تیر بر سینه او زد و راجه شتر تیر برادر آمد و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 ارجن تبسم کرده هزار تیر بر راجه شتر تیر برادر آمد و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 به مقتدا و تیر او را مجروح ساخت و راجه شتر تیر برادر آمد و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 و دید و شتر تیر برادر آمد و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 کرده بود که هیچکس سیرا نتواند گذشت و برین گفته بود که سیرا تو بی مرگ نخواهد بود و نهایش
 هیچ دشمن پیش او نخواهد ایستاد بشرطیکه اگر او با کسی که جنگ نکند جنگ نکند و گرز خود را
 بر آن کس ننهد از دونه همان گرز او را خواهد گذشت راجه شتر تیر برادر آمد و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 که ضرب او بر بازوی کشتن جوید رسید مگر کشتن جوید برکتف خود برگرفت آن گرز از کشتن جوید
 برگشته بر راجه شتر تیر برادر آمد و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 آواز های بلای شد که شتر تیر برادر آمد و دین ارجن سبک او در آمد و بدین
 و سد چپین را گاه بهیج بمقابل ارجن آمد و ارجن بهشت تیر بر روزه که از سینه او تیران گذشت
 و او در تیر برادر ارجن انداخت و سه تیر بر کشتن جوید و ارجن تیری زده کمان و سیرق او را
 برید و دو تیر بر سینه او زد و سد چپین نیزه آهنی برادر ارجن انداخت و نیزه او تیر و کمان ارجن
 رسیده بر زمین افتاد و کاری نکرد ارجن چهارده تیر بر سد چپین زده اسبان را به
 و سیرق و بهلبان او را مجروح ساخت و یک تیر دیگر بر سینه سد چپین رسید که کبر او را برید

۱۹ راتو
نہی

۲۳ راتو
۲

۳۳ راتو

پیران گذشت سده چنانچه به شعور شده بر زمین افتاد و جان بداد و لشکریان و پیران
بر ارجن دودیه تیر باران که در دوار جین تیرهای آنها را در راه شکسته لشکریان بسیار کشت
و بعضی رو بگریز نهادند و فوج دیگر آمده ارجن را قبل کردند و هر کس که نزدیک ارجن
می آمد ارجن تیر بازو او را می کشت و اکثری رو بگریز نهادند و از تیرهای ارجن بازو ها و
و سرهای کشته ها بر زمین فرش شد ذراغ و رغن در هوا آمدند که روی هوا پوشیده شد و سرهای
و اجزای راجهای قوی بازو آمده با ارجن بجنگ پیوستند و هر ارجن را انداختند و
شرای یک تیر بر سینه ارجن چنان زد که ارجن به پیش شو کرد و کشتن مجبور از میوه ارجن
نمی شود شد در نیوقت اچو نامی آمده در پیشوی خیمه تیران و چون خیمه زد خیمه بر ارجن رسید بجا
بی شعور بی طاقت گشت و کمیه بر چوب بریق کرد و تمامی لشکریان شما خوشحال شدند و
پیدا شدند که ارجن کشته شد و کشتن مجبور بیا رمل و منعم گشت و آب سرد برد
ارجن پاشید شرابی و اچو نامی برگشتن جو تیر باران کردند و ارجن را از تیر
پنهان ساختند در نیوقت ارجن بشعور آمده تیر انداز را بر آنها انداخت و ارجن تیر
خیاچه باران بار و تیر جاری شدند و همه تیرهای مخالفان را زد و دست و سرهای
اکثر لشکریان بریده شد و شرابی اچو نامی کشته گشت پس نتایج و درگیریهای پیران
شرابی و اچو نامی بر ارجن دویدند و ارجن غضب شده پیران شرابی را با عالم فرستاد
و لشکریان آنها را کشتن گرفت و در نیوقت بسیاری مردمان انگ بر نیل پور شده
بر ارجن دویدند و مطیعان فرمان در جودین راجهای مشرق و دکن که در آنها
راج کالنگ پیش رو بود منیلان خود را بر ارجن راندند و لشکریان ولایت شرقی و
ولایت دکن با صد راجه بر ارجن حمله آوردند و ارجن از تیرهای خود سر باز نداشت
بریده بر زمین انداخت و از جواهر و طلا که از سر کشته ها بر زمین افتاده بودند گویا زمین
مرصع گردید و از کشتن بسیاری پان منیلان لشکریان جوی خون ظاهر و جاری شد
و بعضی منیلان از تیرهای ارجن روگردان شده و خودهای لشکریان خود را بر زمین
انداخته اکثری بر خاک هلاک انداختند و بعضی منیلان و چینیان و در میان که از

۱. مینا

۲. چو

۳. نی
۴. نی
۵. نی
۶. نی

موسی کا و بشت که برای جنگ بهواتر سیدایت به بودند و در ملک روم سکونت یافتند
 زیاده از مقدور شمار آمده تیر بار و انواع اسلحه خود را بر ارجن انداختند و ارجن تیر بار
 در رنگ مورد بلخ بر آنها انداخت که روی هوا را تیر برای ارجن پوشید و اکثری ازین
 مردم خجاک بپاک افتادند و گوشت خواران روزی فراخ یافتند ای و هر تراشت لشکر تو
 جنگل شده و ارجن و کشتن جیو باد شده لشکریان ترا سوختند و ارجن این مردم را
 کشته پیشتر روان شد سوپاه و بهشت را چهار روزی ارجن آمده جنگ پیوستند
 ارجن تیر بازده اسپان ارا به سوپاه را بکشت و بهشت گرز خود را گرفته و دیگر کشتن
 و ارجن را ضرب میزد ارجن تیر بازده بهشت را بکشت و گرز او را شکست و لشکریان او آمدند
 ارجن را قبل کردند و ارجن اکثری آنها را کشته و بعضی را گریزانیده پیشتر روان شدند
 در جود من گریختن لشکریان را دیده نزد رونا چایج آمده گفت که ارجن تنها جمیع لشکرها
 کشته منم گردانیده پیشتر روان شد برای کشتن او قصد بسیار کردم اما از دست کاری
 بکنید که جید هرت را متواند ارجن کشت و نگاهبانان جید هرت مخزون شده اند که این
 رسید و آنجا همه خاطر جمع داشتند که ارجن بر در رونا چایج غالب نخواهد آمد و شما به پانژوان
 استخوان و اید و من در غم عظیم فرو میروم که کار بسیار است و اعتمادی که بر شما داشتم ارجن
 شمار فتح کرده پیشتر رفت شما هم موافق مقدور با جنگ کردید اما تقدیر را نمیدانم که
 خواست آفرید کار چیست و ما از خدمتکاران شما ایم ما را پشت نخواهید داد و دوستی شما
 با پانژوان متحقق است و در شکست من راضی اید و زندگانی با شماست من شما را نمیدانم
 که کار و شما آمیخته بدست دارید اگر در وقت نزاع پانژوان شما تسلی من نمیکرد من
 اصلا با پانژوان کار بجنگ نمیسانیدم اینکه ارجن را متوانستید نگاه بهشت و کشتن
 جید هرت کی میگذاشتید از من نادان تر کسی دیگریست که بر قول شما جید هرت را
 تسلی کردم که نگاهبانی تو خواهم کرد حالا بقول شما جید هرت را بکشتن و ارم چنانچه آدمی
 از دست هم جانبر نشود و جید هرت از دست ارجن کشته خواهد شد کاری بکنید که جید هرت
 از دست ارجن کشته نشود و در رونا چایج گفت که من از گفته تو آزرده نمیشوم اما کشتن جیو

از جیو کشتن ارجن را

سبلان ارجن ست در چشم زدن ارابه ارجن را هر جا که اراده داشته باشد می برد و
 تیر ارجن یک کرده راه می رود و کمرش جویو را به او را همراه تیر می برد و من بجلدی می آید
 و ارابه ارجن نمیتوانم رسید احوال پانژوان نزدیک من رسیده اند و من
 قوی کرده ام که اگر نزدیک ارجن نباشد جد بهشتر را و شکیر سازم جد بهشتر را البته
 خواهم گرفت ارجن من جد بهشتر را گذاشته عقب ارجن بروم تو هم راجه هستی برو با ارجن
 جنگ کن من چه مبالغه داری جایی که ارجن رفته است تو هم برو در جود من گفت که
 هرگاه ارجن ترافع کرده پیشتر رفته من حیلور با و جنگ میتوانم کرد اگر اندر بجای راجه است
 گرفته بیا و ترافع نمیتواند کرد و ارجن که راجه بهوج و شما را و راجه شتر تاریده را ترافع کرده
 رفت من چگونه او را زبون توانم کرد و اگر تو میدانی که من با ارجن بس خواهم کرد بگفته تو
 میروم اما محافظت من خواهی کرد در و ناچار چای گفت که ای در جود من است میگوئی
 که ارجن را نمیتوان فتح کرد و تبیری میکنم که فتح نصیب تو شود و من ترا نگامبانی
 میکنم که مردم تماشا نمایند که در جود من باین طریق رفت من افسون خوانده زده
 تو پوشانم که ارجن بر تو غالب نتواند آمد و هیچ اسلحه بر تو کار نتواند کرد تو این اسلحه را
 پوشیده برو با ارجن جنگ کن سنج بد بهتر تراشت میگوید که در و ناچار دست بسته
 زده طلا گرفته افسون خوانده بده جود من پوشانید و در جود من هزار را را از دیگر بیاور
 نامی همراه گرفته نزدیک ارجن آمد و سازهای گوناگون بنوازش در آوردند و از مردم
 نگر کوک و ده هزار فیل مست و ده هزار ارابه سوار گرفته در جود من نزدیکش جمعید و ارجن را
 و لشکریان پانژوان بر در و ناچار غلبه کردند و آنچنان جنگ که ته اسلحه و دست و
 گریبان شد که هیچکس آنچنان جنگی یادداشت و آفتاب نیمه زده رسیده که درشت من
 و لشکریان پانژوان تیر بسیاری بر در و ناچار و لشکریان او انداختند و در و ناچار
 و لشکریان او نیز تیر باران کردند و در و لشکر با هم آمیختند چنانچه آب گنگ و جوی پرآب
 آمده کجاشده انواع اسلحه باران میفرمودند چنانچه اسبان با اسبان فیلان با فیلان
 سوار با سوار پیاده با پیاده جنگ مینمودند و در و ناچار تیر بسیاری بر لشکریان پانژوان

از آن جنگ ترسیدند و شجاعان خوشحال شدند و با هم یک در جنگ با پنج سپهر
 در ویدی چنان مینمود که دل با پنج حواس جنگ میکنند و آن پنج برادر از چار سو چنان
 به تیر جنگ کردند که خواهرهای پنج حواس با بدن همیشه در آتش و زهرش باشند و راجه
 شیب گو باسن با پسر راجه کاشی جنگ میکرد و آن چنان جنگی کردند که فیصل باطل
 جنگ کند و دو ساسن با سناک بجنگ پیوست و دو ساسن تیرهای محکم بر سناک
 چنانچه سناک بهیوش شد بعد از ساعتی بهیوش آمده ده تیر به دو ساسن زد و هر دو
 مجروح گشتند و خون بسیار می از هر دو جاری شد و البتهش و دیوار تیرهای گشت بهیج
 بسیار زخمی شد و از تیرهای خود گشت بهیج ران زخمی ساخته نعرهای بلند کرد و شکین
 روگردان شده گریخت و کشتی که دیو با الاید و دیو مقابل شد شکین با نکل و سهد و بجنگ
 در آمد و لشکریان هر دو کشت گشته شدند و جنگ ایشان یاد از جنگ را چندی در آن
 میداد و راجه جد شتر پنجاه تیر بر شل زد و نبشت و خیر سین و بکرن با بهیم سین
 کردند و لشکریان کوردان سه نوح شده بر پا زد و آن حمله آوردند و بهیم سین راجه
 جل سنده ران زخم کاری رسانیده شکست داد و جد شتر گشت برار از هر میت داد
 و در هشت دمن بر در و نا چایح حمله آورد و در و نا چایح با بسیاری لشکر رو برو و هشت
 حمله آورد از حمله این دو کس جمعی از هر طرف کشته شدند کمانها و شمشیرها و بکترها و اسلحه
 و دیگر طلا کار در میدان افتاد و معلوم شد که زمین معرکه را گویا مرصع کرده اند و گنبد
 بسیاری پیدا شد یعنی مردابی سر بخاسته جنگ میکرد و زلاغ و زغن و دیگر جانوران
 خوشخوار گشت و خون مردها میخوردند و چون کار از اسلحه گذشت مردم بی دست و پا
 حریف را میزدند و اسبان ارا به در و نا چایح و در هشت دمن با خود پیوستند و در هشت
 تیر و کمان را گذاشته شمشیر بدست گرفته بدوید که سر در و نا چایح از تن جدا نمساید
 در و نا چایح حیران بشد که در هشت دمن از کجا پیدا شد و در و نا چایح صد تیر زده
 شمشیر و در هشت دمن را انداخت و ده تیر زده نگاهبانان پایه ارا به و در هشت دمن را
 گفت و یک تیر قصد کشتن و در هشت دمن انداخت که سناک تیری زده آن تیر را

در راه شکست در ونا چایج و غضب شده بیست و شش تیر بر ساک زود و نا چایج
صد تیر بر ونا چایج زود و بیست و شش تیر دیگر بر سینه و ونا چایج زود و ونا چایج
و غضب شده بر ساک بر آمد و ساک بهلبان خود را گفت که مرا و بروی و نا چایج
بهر بهلبان ساک را مقابل و ونا چایج کرد و از هر طرف تیر باران کردند و نا چایج
ارابه هر دو طرف زخمی شدند و چتر و بیرق هر دو طرف بریده شدند و بدن هر دو
زخمی گشت و هر دو طرف خوابان فتح بوده سفید مهره های خود بخوارش در آورند و
بها دران و گیک جنگ را گذاشته تماشای جنگ ایشان میکردند و سبق و کتیر و اسلحه
بسیار از لشکر بر زمین افتاد و بر جا و اندر و دیگر دیو تها آمد و تماشای جنگ نموند
و ونا چایج تیر بار می انداخت ساک و میکرد و نا چایج می انداخت و نا چایج
و میکرد و ساک تیری زده کمان و ونا چایج بر مید و ونا چایج کمان و دیگر بیست
گرفت زده کرد و ساک این کمان را برید و ونا چایج تا صد کمان بدست گرفت
ساک صد کمان او را شکست و ونا چایج چون دید که ساک کار نامان میکند و نا چایج
رسانید که این قوت کمانداری کارت برجست ساک این همه قوت از کجا پیدا کرد
قوتی که در بهیکم مشاهده میشد و ساک دیده میشود و در مل خود بر ساک تحسین
آفرین میکرد و هر قسم تیر را که و ونا چایج می انداخت همان قسم را ساک کار میبرد
و ونا چایج تیر آتش انداخت ساک تیر تیر باران زد و راجه جبهه شتر و بیم و نکل و سنگ
بد و ساک آمدند و هر شست و من و راجه بر اژدها و راجه گلی و پانچال و سور سین نیز
بر و ونا چایج آمدند و دسارن با برادران بد و ونا چایج آمد و کوروان مانده شده
گرختند و بعضی اراوه جنگ میکردند و ارجن و کرشن جوی بر سر جبهه هرت روان شدند
و ارجن تیر بار بسیار زده لشکر پان شماران بر میت داد که راه رفتن بر ارجن داشت و هر جا که
اما به ارجن میرسد مردم راه را گذاشته رست و چپ میکردند و از جلد و اندان اما به
کرشن جوی مردم حیران میمانند که باین سرعت و جلدی ارا به افتاب هم نمیرود و چون
در راه مردم بسیار کشته افتاده بودند و نا چایج در راه رفتن محنت میکشیدند از کرشنکی

و تشکی ما خبر گشتند و تیر بسیاری بر بدن ایشان رسیده بود و بند و آن بند و راجه
 آتشگاه آمده بر ارجن تیرها انداختند چنانچه شصت و چهار تیر بر ارجن و هفتاد و تیر بر کشتن
 زدند و صد تیر بر اسپان ارا به انداختند و خوشحال شده نعره بر آوردند و ارجن کمان و
 و بوق هر دو را برید و پیاده ساخت آنها کمان دیگر بدست گرفتند و تیر باران کردند
 باز ارجن کمانهای آنها را برید و پیادهائی که در گردن پیش ارا به آنها بودند همه را کشت
 و یک تیر زده سر برادر کلان را برید چنانچه از یاد تن درخت بر زمین بیفتد و بند
 همچنان از ارا به بریر آمد و آن بند برادر خود گرز بدست گرفته پیاده بر ارجن و وید
 و گرز را بر کشتن جویز و کشتن جویز از او بر خود نیاورد و ارجن و تیر زده هر دو دست او
 برید و دو تیر دیگر زده هر دو پای او برید و سر او را از تن جدا کرد لشکریان آنها گفتند که
 صاحبان ما کشته شدند ما کجا خواهیم رفت بقیه السیف حمله بر ارجن آوردند و ارجن
 تبسم کنان بکشتن جویز گفت که اسپان مانده اند و جدید است و درست نمی آید
 چه باید کرد و اسپان را از ارا به کشته و تیرها از بدن اسپان بر آوردید و تیار بکنید و اگر
 بخاطر می رسید که لشکریان حمله آورده اند اگر از ارا به فرو داریم و اسپان را و انما می لشکریان
 غلبه خواهند آورد من همه آنها را میکشم و دور می سازم چنانچه باید بخاطر جمع اسپان را
 تیار نمایند و ارجن بی بیم شده از ارا به بریر آمد و کمان گانند و ارا به بدست گرفته و رسید
 باستان و لشکریان کور و آن ارجن را پیاده دیده گفتند که الحال وقت است که هجوم
 آورده ارجن را باید کشت و لشکریان یکجا محاصره کردند و تیرها و دیگر اسلحه بر ارجن انداختند
 در اینجا قوت بازوی ارجن را باید دید ارجن تیرها انداخته تیرها و اسلحه آنها را در راه
 برید و همه را زخمی ساخت و تیرهای ارجن که با یکدیگر سائیده شده آتش از آن برآمد
 بر لشکریان افتاد و شجاعان بسیار سوخته شدند و دریای خون جاری شد و فیلان
 کشته و ران دریا مانند ننگ و دست و سر و پای شجاعان مثل ماهی دران دریا
 می نمود و کشتن جویز بخاطر جمع اسپان را تیار نموده با ارجن گفت که برای خوردن و اسپان
 آب می باید که هم بخورند و غسل بکنند ارجن تیری زده آب از زمین بر آورده

که سحراب و سنگ پشت و ماهی بسیار از آن آب پیدا شد و مراضان بر کنار آن آب
 زیاضت میکردند و نارو آمده تماشا کرد که ارجن برای اسپان اینچنین دریائی را پیدا کرد
 و ارجن در اینجا خانه از تیرا بطریق بسکری احداث کرده و کمرش جویه قسم کتان بر ارجن
 آفرین نمود و تیرا از بدن اسپان برآورد و آب اسپان را داد و آن آب خوردن و
 غسل کردن اسپان را تمام گفت بر طرف شد و چیرمی با اسپان خوراندید و براراه
 نشست و ارجن با یاق براراه سوار شده پیشتر روان شد که روان اسپان را
 تازه دیده حیران ماندند و ارجن لشکریان شارا با کمال کرده روان شد و ارجن
 میگفتند که امروز جید هرت را به عالم جمع با یقین رفته تصور خواهیم کرد که ارجن
 جلد روان شد و آفتاب رو مغرب آورد و کمرش جویه سفید مره خود را بنواخت و بعضی
 را به اسرار ارجن گرفتند و در نیولا در جود هین که زده پوشیده آمده بود با جمعیت
 آمده رجوع شد و جمعیت که از لشکر کوروان منظم شده بود و انفعال کشیده گشتند
 بر کس که مقابل ارجن می آمد زنده باز نمی گشت و بقیه السیف رو بگریز می نمود
 کمرش جویه و ارجن در لشکر تو چنان رفتند که راه را آفتاب دور کرده بدو می رسید
 و لشکریان را چنان نریزد بالا کرد که ماهی کلان دریای عمان با جوش می آورد و
 مردمان دیدند که ارجن در و نا چارج را زبون کرده و بر هم زده بدو رفت یقین داشتند
 که جید هرت زنده نخواهد ماند و امید زندگانی وجود هین هم نماند و لشکریان شافریا و دیگر
 که در و نا چارج و دیگر لشکریان زنده مانده اند بانه کمرش جویه و ارجن مانند آفتاب و ماه
 که از ابر بر آمده روان شوند میروند و همه کس طعنه بر و نا چارج میکردند که او باشد
 که ایشان را گناشت که نزدیک جید هرت رسیدند و کمرش جویه و ارجن جید هرت را دیده
 خوشحال شدند چنانچه شیر از دین طعمه زد و شتافتند و در جود هین چون دید که کمرش جویه
 ارجن نزدیک جید هرت رسیدند با جمعی آمده حاضر شد و هر دو طرف ساز با نواختند و سفیر
 در میمند و جمعی که نگاهبان جید هرت بودند با جمعی کشته آمده رو بروی کمرش جویه
 شدند و از دیدن وجود هین خوشحال شدند کمرش جویه با ارجن گفت که در جود هین است

که چلو آمده است بطریق کشته شود فکر او بکن که تو بهتر میدانی که سلطنت شما بنا بر دغا کشیده گرفته است دشمار او در جنگ و بیابان سر داده و در ویدی را انواع آزار رسانیده بود خوب شد که دشمن زیر تیرهای شما آمده است و قصد کشتن تو نیز دارد تو او را بکش بعد از کشتن او لشکر کوردان بکین خواهد شد پنج دشمنی همین است تو او را بکش و پنج کوردان بر کن که دشمنی کوردان بر طرف خواهد شد ارجن گفت که بسیار خوب من همین لحظه او را نیز میکشتم ارباب روبروی در وجود من بکن در وجود من دید که کشتن جیو دارجن آمدند در جیو نیز روبرو آمد و راجا و بهادران که در لشکر او بودند آفرین بر میست در وجود من میکشید و بدو خوشحال شد و سفید مهره های خود فدا کردند و در وجود من تیرهای بسیار انداختند و گفتند که ارجن قدم پیش نهد در وجود من تبسم کنان کشتن جیو دارجن را بجنگ میطلبید که ارجن سفید مهره خود را فدا کردند و کوردان غصب ارجن و کشتن جیو دیده حیران ماندند میگفتند که این چنین غصب ایشان گاهی ندیده ایم و از زندگانی در وجود من نا امید شدند و یقین داشتند که در وجود من بیای خود در دهن اجل در آمد و از زبان همه کس برآمد که راجه کشته شده در وجود من این سخنان را شنیده گفت که ای مردان چرا دل خود را بپای دادید من این هر دو را در چشمم برهم زدن میکشتم و مردم را دلاسا داده با ارجن گفت که ای ارجن جمیع اسلحه که از دیوتها گرفته بر من کار فرما هر چه بکش و قوت دارید بر بابا و دیدم قوت شما را به بنیم و در غیبت من کار بسیار کرده ام قوت خود را بنمایم بنج میگوید که در وجود من این سخنان گفته سه تیر با ارجن چهار تیر با سپان را به و ده تیر بر سینه کشتن جیو زد و کشتن جیو تیرهای او را از جوب راندن اسپان برید و ارجن چهارده تیر طلا کار و تیرهای دیگر زده تیرهای موجود را زد و تیرهای ارجن بزد در وجود من رسیدند هیچ کاری نتوانستند کرد کشتن جیو دید که میت و پشت تیر ارجن ایگان رفت از روی غصب با ارجن گفت که تو تیر با انداختی و هیچ کار نگرفت معلوم میشود که روز آخر من تو رسیده که اسلحه تو کار نمیکند راست بگو که اینچنین نمود از چه رگدزست ارجن گفت که در دنا چایج او را

زره که در بنای کوچ سگوندید از افسون بر ما پوشانیده فرستاده است شما که
 میفرمایید که تیر و شمشیر شد عجیب است که هر چه در سه عالم میگزد و مشا به میکنند
 شما پوشانیدن زره بر ما کوچ در زمان حاج بر ما بر ما چنانچه پوشیده مانده چنانچه
 وجود من آن کوچ پوشیده بودی تخم و زهر که از این ناکه اما این چنان کسی در پناه زنی بود
 او در پناه کوچ آمده است من بیا بیا بر روی من بیا بیا نوحه شما به بنیید که چلو
 او را میکشتم و تیرهای افسون خوانده بر او میزد و من از این دست و پا میزد و تیرهای او را
 را در راه برید از من بگریخت که من قصد کشتن او کرده بودم و دستها تیر را
 مرا در راه شکست و در جود من نه تیر بر ما چنان زود و از من نه تیر بر جود من زود و مردم شما
 خود شحال شدند و شادمانه فداختند و از من در غضب شده لب دندان گزیدن گرفت
 و نگاه کرده دید که در تمام بدن او بی افسون جانی مانده باشد هیچ جا در نظرش نیامد
 مگر بعد از کشتن اسبان ارا به و نگاه بان پیمای ارا به دید که کفهای پایا خالی مانده است و
 در هر دو کفپای او چندان تیر زد که در جود من عاجز گشت و مردم را می طلبید که مرا بر آید
 ببرد و تیر دستی از من را دیده مردم برای برداشتن او دویدند و فیلان و اسبان و
 ارا به سواران بسیار هجوم آوردند از من را محاصره کردند و تیرهای بسیار انداختند که از من
 و کشتن جویر تیرها پنهان شدند و از من بر لشکریان تیر باز زده فیلان را با سواران و
 ارا به سواران بسیاری را بکشت و دست و پا و بازو و سرهای لشکریان را بر تیر بزرگ
 انداخت و کشتن جویر ارا به را پیش برد و کشتن جویر گفت که تو کمان خود را چاشنی بزرگ
 و من سفید مهره خود را می نوازم از من دست بر باز زده کمان را چاشنی بلند کرد
 و کشتن جویر سفید مهره خود را بنواخت و لشکریان کوردان از آواز کمان از من و
 و سفید مهره کشتن جویر بتیاب شده بزمین افتادند از من دشمنان را زبون کرده
 انچنان هر گیت داد که با دستند بر ما پریشان میازد و نگاه بان جید بر تیر
 که از من در آمد سفید مهره خود را بنوازش در آورد و کشتن جویر از من نیز بواسطه
 بر طرف نمودن و دودی را که جدی شتر و فوج پانده و ان سفید مهره خود را بنواختند که

در زمین و آسمان و کوهها و آواز آن سفید مهره رسید و روی هوا از صدای او پیشت
 و ز میقت بهور شد و او شل و کرن و بر که سین و پیکرن و جدی هت و کرا چایج و
 استخما جمع شده بجنگ ارجن آمدند استخما هفتاد تیر بر کشتن جو انداخت و ستر
 براجن و چهار تیر بر اسپان و یک تیر بر برق ارجن زد و ارجن شش تیر بر استخما
 و دوازده تیر بر کرن زد و مجروح ساخت و بر که سین را سه تیر زد و قبضه کمان شل را
 بردید شل کمان و دیگر بدست گرفت و ارجن را تیر باز زد و بهور شش تیر بر ارجن انداخت
 او کرن را دوازده تیر زد و مجروح ساخت و بدست و دو تیر کرن و پنج تیر بر که سین هفتاد
 تیر جدی هت و ده تیر کرا چایج و ده تیر شل و شصت تیر استخما براجن انداختند و
 استخما هفتاد تیر بر کشتن جو انداخت و هفت تیر دیگر بر ارجن زد و ارجن تسکیم کمان
 و دوازده تیر بر کرن و سه تیر بر که سین زد و شل تیری در کمان نهاده و پنج هت که بر
 ارجن انداخت و ارجن تیری زد و کمان او را برید و سه تیر بر بهور شش تیر دیگر شل
 انداخت و هفت تیر آتشین بر استخما زد و بهور شش تیری انداخته چوب باندی اسپان
 که بدست کشتن جو بود برید و هفتاد و سه تیر بر ارجن زد و ارجن هزار تیر بر دشمنان انداخت
 چنانچه با دشمنان بر ملا میبرد و پراکنده میسازد تمام لشکریان را نگاهداشت و ارجن
 تنها در میان لشکر درآمده خوشنامی نمود و چنانچه ماه در تاراهه با میاید کمان اچاشی
 و او انقدر تیر بر روان نمود که روی هوا پوشید و چشم هیچکس بر ارجن و کشتن جو نیافتاد
 و لشکریان شانیز تیر با بسیار انداختند و هر تراشت از سنج پدید که چون ارجن بر
 جدی هت رفت در دنا چایج با لشکر پانچال چه کرد سنجی گفت که پانژوان در دنا چایج
 غلبه آوردند در نیوقت بر دنا چایج آمد و تیر با انداخت و در نیوقت
 در اجه چندیری بر در دنا چایج زد و پدید و پایدی کوروان بر جدی هت زد و دیدند و
 در دنا چایج با لشکریان خود نموج پانژوان را در هم شکست و نکل بر ابر دنا چایج
 حمله آورده بود که بکرن پسر تو مقابل نکل آمد و در مرکزین پسر تو با سید و مقابل
 و با سائک بیا گهرت جنگ میکرد و پسران در ویدی با سومت بجنگ پیوستند

۱. آریہ

وہ بہیم سین با آتش شنگی دیو جنگ میکہ در میان آن ہر دو آدمی و دیو جنگ بسیار شد
 چنانچہ در میان را چنند و را من شدہ بود و راجہ جد ہشتر فود تیر مرد و ناچاج اندک
 و تمام اعضا می اورا مجموع ساخت در و ناچاج بیت و پنج تیر بہینہ راجہ جد ہشتر
 زو راجہ جد ہشتر تمام تیر ہا می اورا از خود دور کرد و در و ناچاج تیری زدہ کہ مان
 جد ہشتر را برید و ہزار تیر بر جد ہشتر انداخت و جد ہشتر کمان دیگر بدست گرفتہ
 ہزار تیر در و ناچاج را برید بعد از آن بر چہتہ بد گرفتہ برابرہ در و ناچاج انداخت و
 فود مردانہ زد و در و ناچاج تیری بر ہا ستزام زد کہ بر چہ اورا در راہ بریدہ نزد یک راہ
 جد ہشتر رفت جد ہشتر نیز بر ہا ستہ انداختہ تیر در و ناچاج را برید و در و ناچاج گزہ خود را
 بر جد ہشتر انداخت جد ہشتر اورا از گزہ خود زدہ گزہ در و ناچاج را در راہ شکست و
 آتش از آن گزہ ہا پیدا شد و ہر دو گزہ بزمین افتاد و در و ناچاج چہا تیر زدہ چہا
 اسب جد ہشتر را بکشت و یک تیر زدہ کمان جد ہشتر را برید و یک تیر سہق جد ہشتر را
 بپیداخت و سہ تیر بر سینہ جد ہشتر زد و جد ہشتر از راہ بزمین آمد و در و ناچاج راجہ
 لشکر پانڈوان را کشتن گرفت و بر جد ہشتر حملہ آورد و جد ہشتر دودیدہ برابرہ سہتہ
 سوار شد و سہدیو اسپان را جلد را اندہ راجہ کا از معرکہ بیرون برد و بر بد چہر
 و راجہ کیکی از جانب پانڈوان با کہیم دمورت کہ جانب کوروان بود بجنگ پیون
 و کہیم دمورت در غضب شد کہ مان بر بد چہر پیو یک تیر بر سینہ او زد و بر بد چہر تیر
 کہ زدہ کمان دیگر گرفت و چہا تیر زدہ اسپان را راہ و ہلبان اورا بکشت و یک تیر
 زدہ کہیم دمورت از تن جدا کرد و بر لشکر پانڈوان حملہ آورد و دہشت گشت بر و ناچاج
 حملہ کرد و بر و ہنوا با و مقابل شد و ہر دو با ہم بجنگ پیوستند و ہزاران تیر کیکی گری
 زخمی ساختند بر و ہنوا متبسم شدہ کمان دہشت گیت را برید و دہشت گیت
 بر چہ در دست گرفتہ بر بر و ہنوا زد کہ از سینہ او تیران گشت و بر و ہنوا جان بداد
 و لشکر پانڈوان شمار و بگزینہا زدند و سہدیو با در کچہ جنگ میکہ زد و در کچہ شصت تیر بہید
 انداخت و سہدیو دہ تیر بر در کچہ زد و در کچہ تیر بر سہدیو انداخت و سہدیو یک تیر

۲. ویہ

زوه برق اورا برید و چهار تیر هر چهار دیان اورا بکشت و یک تیر زوه بهلمبان اورا
 بکشت و به تیر دیگران اورا برید و پنج تیر به سینه در کمر زد و در کمر گریخته بر آرا به
 زیر تر رفت و سید یو بر زیر تر رفت و یک تیر زوه سر زیر تر برید و مردم بر سینه
 آفرین کردند و کل با بکین پسر تو جنگ میکرد و در دگر می اورا پنج کوه ساک
 با ساک تیر جنگ میکرد و او تیر بسیار زوه ساک را با آرا به زیر تر نمایان ساخت
 و ساک تیر می اورا زد و یک تیر زوه سر اورا برید و لشکر را چه مکرده صاحب خود
 راکشته دیده بر ساک تمام آورد و در تیر او کوه در کوه زد و دایم و مومل بسیار
 بر ساک انداخت و ساک تیر کمان این تمام شد و این را بکشت بعضی دیگر نیز
 نهادند و در دما چلیج در غضب شده و ساک در دما میگوید که پسران در ویدی
 با سورت جنگ میکنند و سورت هر یک برادران را پنج تیر زد و بعد از آن مبعثت
 مبعثت تیر زد و لشکر شما فرایا و کرد که پسران در ویدی را غارت داشت و شتایک پسندید
 تیر زوه سورت را مبعثت ساخت و یک تیر زوه بهلمبان اورا بکشت و سورت
 بر هر پنج برادران پنج تیر زوه نمودن ساخت و پسران در ویدی سورت را در میان
 گرفته تیر باران کردند و پسران هر چهار به آرا به اورا بکشت و پسران
 اورا برید و سفید مهره خود را بنواخت و پسران به شتر برق اورا برید و پسران بهلمبان
 اورا بکشت و پسران سر اورا برید و لشکران شما همه رو بگیرند و نهادند و انباشت نام
 و یو با بهیم جنگ در آمده و بهیم تیر باران دیوزد و سفید مهره خود بنواخت و انباشت
 پیاده شده بر بهیم دوید و پنج تیر بر بهیم زد که بهیم بی شعور شد و با چوب برق تکیه زد
 و باز بهیم شعور آمده و انباشت دیوزد و تیر نمایان ساخت و انباشت صورت زشت خود
 ظاهر کرده بر بهیم دوید و گفت ای بهیم ام روز قوت ما را به بین اگر چه یک برادر ما را
 کشته اما ام روز از تو خون برادر بگیرم و ران روز من همراه مرا در نبودم این
 سخنان گفته از نظر غائب شد و بر بهیم تیر باران نمود و بهیم در تعجب شد که دیوزد
 در نظر نمی آید با که جنگ کنم و نظر آمدن تیر او کرده بر آسان تیر می انداخت و انباشت

یک گهی النیش بالای ارا به خود آمده ظاهر شد و گاهی بلند بالا و گاهی خرد و بار یک
 گاهی تنها و نیمه و لشکریان پانژوان از ارا به سواران و پیاده بیا را کشت و دیران
 بیا را زود و دیوان بیا به برای خوردن گوشت و خون مرده ها آمدند و مردم پانچال بسیار
 کشته شدند و النیش دیر شده به هر طرف که حمله میکرد جمع کثیرا میکشت پانژوان از
 دیدن قوت و کارهای آن دیو ترسیدند و لشکریان کوروان شکسته شدند و سواران
 بیا را نواختند و بهم در غضب شده تیر توشتار را برو انداخت از یک تیر سواران تیر
 روان شد و آن سحر که النیش و یو کرده بود و در شد چون بهم غالب آمد النیش
 گر خنجر و زنج در و ناچایج در آمد و پانژوان خوشحال شده بهم را آفرین میگفتند
 و النیش چند تیر بر کمر و که زد که بهشت تیر بر پینه النیش زد و سفید مهره خود را
 بنواخت و هر دو در جنگ برابر ماندند و هر دو جادوگران تیر بر یکدیگر می انداختند و
 و کمر و که بهشت تیر بر پینه النیش زده قصد کشتن او کرده از ارا به خود رفت
 و برابر النیش رفته او را گرفته بر زمین انداخت و سواران بگزر شکست و کشتن او
 تمام لشکریان شما ترسیدند و فریاد بر آوردند و پانژوان خوشحال شده سفید مهره خود
 را بنواختند و کمر و که را تخمین میکردند چون در و ناچایج بر سناک دوید تا کشت
 پنج تیر ناوک بر در و ناچایج انداخت در و ناچایج سه تیر بر زد که از سینه سناک پاران
 گذشت سناک آن تیر را بر نه و نیاورده پانصد تیر آتشین بر زده در و ناچایج را
 مجروح ساخت و در و ناچایج تیر بسیاری بر سناک انداخت و یک تیر محکم بر پینه او
 زد که سناک بقیاب شد و لشکریان تو خوشحال شدند و در و ناچایج سفید مهره خود را
 بنواخت و پانژوان مردم بسیار برای مرد سناک فرستادند و راجه جده بهشت را بدشت
 گفت که تو چه ایستاده رفته به من که در و ناچایج چه میکند و بهم سین و دیگوان به
 سناک بروند من نیز از عقب شامی آیم و زود رفته محافظت سناک نمایم و راجه
 جده بهشت تمام لشکریان را گرفته بر در و ناچایج دوید چون در و ناچایج تنها بود از
 رفتن این مردم شور بسیار شد و در و ناچایج را محاصره کردند و تیر باران نمودند

در فنا چایج تیر لمی همه رد کرده تیر لمی بسیار اندخت که هیچکس تاب دیدن فنا چایج نداشت
و بیت و پنجکس را از مردم با پخال که در بهادری و شجاعت برابر و بهشت و من بود و بهشت
و از مردم کیکی نیز بسیاری را بکشت چنانچه دو تها و کند بهران میگفتند که این مردم را و فنا چایج
کشته و هیچکس رو بروی او نمیشود سنج با و تهر است گفت که این همه کشاکشی بدولت
قمار بازی تو شد و راجه جدمه شتر گفت که مبادا بر ارجن مشکلی آمده باشد والا
او هم سفید مهره خود می نواخت جدمه شتر در غم فرو رفت و با سائک گریه کنان گفت که
ترا با ارجن دوستی است چنانچه کرشن جویم محافظت ما میکنند تو هم برابر کرشن جویم
در نیوخت نگا بهانی ما کن و حرف مارا که من برادر کلان و اتا دوام بر زمین میدار
که من برادر کلان ارجن ام تو گفته مارا قبول کن و زود به نگا بهانی ارجن برو چنانچه
کرشن جویم در کار ارجن جان خود فدا میکند تو نیز در غم مارا و صحبت نگا بهانی مباد
بهادر میر و ارجن تنهاست و در اینجا جنگ بسیار روی داده است بغیر از تو هیچکس
نیست که در اینجا تواند رفت و ارجن همیشه تعریف کارهای تو میکرد و تو در جنگ ظاهر
نداری برای محافظت ارجن رفته کوروان را بکش و از ترس در فنا چایج هیچ کس نش
ارجن نمیتواند رفت و تو در فنا چایج را فتح کرده خود را با ارجن برسان جدمه شتر با بگفت
که اگر چه ارجن در اینجا قویست لیکن سائک را نیز منیفرستم که برابر این است ما دیگر
نیست با سائک گفت در وقتیکه در جنگ بودیم ارجن اخلاص و یگانگی ترا بمن
گفته الحال تو گفته ارجن را در سخاوای کرده که مثل تو در شیوه اخلاص و یگانگی دیگر
قصه نسکنم و ای سائک تو را اصل و نسب و بود و باش و در داشتن لوازم دوستی از همه
خوب هستی الحال در جود من بگفته در فنا چایج بر سر ارجن رفته است و از رفتن و جود من
شور بسیار بگوش میسر دای سائک تو زود خود را با ارجن برسان بهمین و دیگر لشکریان
هستند محافظت من خواهند کرد اگر در فنا چایج سدره تو شود ما هم بر سر و فنا چایج
خوابیم آمد و فیلان و لشکریان کوروان بر سر ارجن رفته اند گرد و غبار را ز سرم سپان
و پای فیلان سر بفلک کشیده است ازین جهت میدانم که کار برادر ارجن تنگ باشد

و می شنوی که مردم کو روان تقاره و نفیر و سفید مژه ها میوازند مبادا ارجن را
 قضیه روداده باشد از خجبت میگویم که تو برای محافظت ارجن برو که مثل شما
 غزیری در نیوت در کارست و برابر تو نرو من و دیگری نیست ازین که در دنا چایج
 را عقب گذاشته خواهی رفت همه کس بر تو تخمین خواهند کرد و ملاحظه جان بخاطر
 نرسانیده نزد ارجن برو که ارجن استادت و کرشن جویا استاد ارجن است برای
 محافظت هر دو استاد باید رفت کرشن جیو و ارجن نیز میخواهند که تو خود را با نیجا برسان
 ساک گفت مرا بر کار ارجن جان خود را فدا باید کرد و شما میفرستید اگر دیو تها و
 دیوان و مردم هر سه عالم مقابل من بیایند من بکلمه شما جنگ میکنم و فتح می نمایم و
 بنحیرت نزد ارجن میروم و جید برت راکشته باز پیش شامی آیم اما التماس ارم که
 کرشن جیو و ارجن مرا ناکید کرده بودند که محافظت شما مینموده باشم و این تمام لشکر
 با و از بلند گفته اند که تو محافظت راجه خواهی کرد ارجن نیز بیالغه گفته بود تا آنکه
 من جید برت راکشته بیایم تو نگا هبانی راجه خواهی کرد و در دنا چایج قول کرده است
 که ترا زنده بگیرد ارجن گفته است که اگر در دنا چایج راجه را بگیرد کشتن جید برت
 بچه کاری آید الحال بر من هر دو کار مشکل شده گفته ارجن را رد نمیتوانم کرد
 و از حکم شما نیز عدول نمیتوانم کرد اگر تو محافظت خود خود بکنی من میروم اما ملاحظه
 خود بکنید که نگا هبانی تو چه کس خواهد کرد و جید برت گفت که امی ساک تو راست
 میگوئی ولیکن دل من از جانب ارجن جمع نیست و برای محافظت خود من
 تلاش بسیار خواهم کرد بگفته من بجائی که ارجن است زود برو و محافظت مرا نیز
 تو کرده برو نهاتیش بهم و دهرشت و من و پسران در پی و برادران کیکی و راجه
 برات و راجه در و پد و سکنتی و دهرشت کیت و کنت بهوج و کل و سده و لشکر
 پانچال محافظت من خواهند کرد از بودن انقدر جماعت در دنا چایج و کیت برام
 خواهند گرفت هرگاه در دنا چایج قصد من خواهد کرد چون دهرشت و من بجهت کشتن
 در دنا چایج پیدا شده است و در دنا چایج را رد خواهد کرد ساک بخاطر رسانید که اگر

بگفته راجه نیروم مبادا قضیه دیگر نوع بوقوع آید همه کس مرا فخرین خواهند کرد پس
 راجه را دعای خیر کرده برای نگهبانی ارجن روان شد و در فوج کوروان غوطه خورده
 در وقت نشتن اسپان شرعاً آب و نهاری داده و برق گوناگون بر آرايه نهاد
 و برق تصدیق شیر بر آرايه نهاد و راجه در وقت رخصت مالای طلامر صبح کاری در گون
 ساک انداخت و چتر مرصع بر سرش گذاشت و برادر خود دارک بهلبان ساک شد که در
 آرايه را فخر و اسپان نگاهداشتن برابر با تل بهلبان ایندست همراه ساک شد و ساک
 غسل کرده و خیرات بسیار داده هزار بر بهمان رایک یک هزارا شرفی داد و آنرا
 دعای خیر کرد و ساک مده یک بسیار خود و چنانچه چنانش سرخ شد و قوت مضاعف
 در و پیدا شد و کوچ یعنی کتیر پوشیده و دختران مالای کلما آورده و در گردن ساک انداخته
 دعای خیر کردند ساک جد بشتر را تعلیم کرده و پیشانی او را بوسیده بر آرايه سوار شد و
 اسپان بسیار جلدی و قندی نمودند و ساک با بیم گفت که امی بهیم را همین کار است که محبت
 راجه جد بشتر نمائی که من صفت در و ناچار چ را شکسته میروم بهیم گفت که من مجافط
 راجه خواهم کرد شما بروید ساک رو بروی فوج در و ناچار چ روان شد و محض ساک
 بس و مان پس راجه بر اٹ نیز راهی شدن گرفت که هر کس جنگ ساک بیا یمن باو
 مقابل خواهد شد ساک بیشتر خواهد رفت لشکر پان شما از پیش ساک پیشانی دهند
 و بعضی بهادران مقابل آمدن بهادران اساک به تیرهای خود گشت نوکیان قوت
 خود پای داده از دعای خود و جنبیدند و برای که ارجن رفته بود ساک هم روان شد
 و در و ناچار چ تیر بر ساک زد و ساک هفت تیر بر و ناچار چ انداخت و در و ناچار چ
 شش تیر بر اسپان ساک زد و ساک هفت تیر بر و ناچار چ انداخت و با یک تیر بهلبان
 در و ناچار چ را زخمی ساخت و چهار تیر بر اسپان و یک تیر ساک بر برق در و ناچار چ زد و
 در و ناچار چ تیرهای بسیار انداخت اسپان آرايه و بهلبان ساک را زیر تیر نهان ساخت
 ساک همین طور تیر انداخت و اسپان آرايه و بهلبان در و ناچار چ را زیر تیر نهان
 ساخت در و ناچار چ گفت که اگر چه ارجن آن بهادر می و دلیری و دلاوری تر و دلاوری

۱ داک

۲ مانلی

از پیش من کناره شده رفت و هر چند من او را بجا نگذاشتم و طلبیم پس در دنیا زده اما توان
پیش من زنده نخواهی رفت ساک گفت که من بگفته حاجت بدمشتر نزد اسیر من میرم
تو بمن و آستانه من ترا تعظیم و شکر میکنم و بدوشی که در کار من تا غیر نشو آفتاب
بکنی و بدوشی که آستانه من باشد شاگردان که مرا بگریزاید رفت ساک در دنیا چایج را گشت
راست گذاشته روان شد و بهایان را گفت که در دنیا چایج در نگاه داشتن من می
بسیار خواهد کرد اما تو را به مرا بر سرعت مانده بدزد و در وقت در دنیا چایج برگشته و بدوش
ساک شد و کرت برآمد و در دنیا چایج آمده و بدوشی ساک شد ساک شش نیز برکت
زود و چهار تیر زده اسپان را را به او را گشت و شانزده تیر بر سینه کرت برآورد و کرت برآ
و در غضب شده تیری که بجان او مثل دندان گوشت بود بر ساک زد که زده
او را شکست خون آلود بدین افتاد و تیر دیگر زده کمان ساک برید ساک کمان دیگر بست
گرفت و کرت برآورد و آنرا تیر از دست ساک انداخت ساک خشک شده و زک
چوب ایستاده ماند بعد از دو گز می بهشتی آمد و غضب تمام بر وجه بدست گرفته بدست
راست کرت برآورد و باز ساک کمان دیگر بست گرفته چندین هزار تیر بر کرت برآورد که هر
چهار طرف او تیر باران شد و سر بهایان کرت برآورد و اسپان او را بگریز نهادند
بهوج بنیان اسپان او را آستانه کرد و ساک او را گذاشته پیشتر روان شد و در فوج
کو روان در آمد و بهاوران کو روان بجا او ایستادند و در دنیا چایج فوج خود را
به بهوج بنیان سپرده بجا ساک آمد و مردم با چال بهیم گفتند که خوب نشد
در دنیا چایج عقب ساک رفت و هر تراشت گفت که بعد از رفتن ساک بران من
چه کردند سنج گفت که تو هر چه کرده بودی نتیجه انرا می یابی مانند تو بیرحم دیگری نخواهد بود
با پسران خود محبت و اخلاص و با پادشاهان حد و عداوت و دریدی چنان به نیت تو
پیش تو آمده است و نه نیت که روان از طمع و حرص و بدافعالی تست حالا تفصیل جنگ
از من بشنود وقتی که ساک در فوج شما در آمد و بهیم از عقب در آمده بالشکریان شما جنگ
پیوست بهیم را اول کرت برآورد گرفته بجه که بهیم سه تیر بر کرت برآورد و سفیده مهره

خود را بنواخت و سهد یو میث تیر برکت بر بازو و کل صد تیر و پسران در ویدی هفتاد
 و سه تیر برکت بر بازو و دگر تیر برای یک تیر بآن همه زد و دگر تیر برای تیری زده کمان
 و بیرق بهم را برید و چند تیر بر سینه بهم زد که زده در اندام بهم افتاد و لشکریان
 پانژوان این را مشاهده کرده جمعی کثیر گویا شده برکت بر حمله آوردند در نیوقت
 بهم سینه بشو آمده بر چپ را بدست گرفته برکت بر انداخت و دگر تیر بر باد و تیر
 زده او را شکست بهم در غضب شده کمان دیگر بدست گرفته پنج تیر بر سینه برکت بر
 زده زخمی ساخت و در معرکه کت برای تابانه میگردد و چون بهوش آمده تیر بر بهم انداخت
 و دیگران همه را سه تیر زد و کمان سکنندی برید و سکنندی نیز شمشیر کشیده رو بردی
 کت بر انداخت بر اسب و شمشیر او را در راه برید بهم آمده تیر بسیار برکت بر انداخت
 و دگر تیر بر او کرده سه تیر بجای پانژوان و پنج تیر بر سکنندی زد و سکنندی کمان گیر
 بدست گرفته چنانچه شیر زور خود را بفیل فیل یک کت بر بازو خود را به پانژوان نمود سکنندی
 پسر زاده جاگ سینه آمده با کت بر جنگ کرد و دگر تیر بر افتاد و تیر بر زده چنان بشو
 کرد که کمان از دست او افتاد و هلبان او را از معرکه بیرون برد و دگر تیر بر کار
 بسیار کرد از یک طرف او سدره پانژوان شد و از طرف دیگر در فاجای مردم پانچال
 فتح کرده ایستاد و شد و شکست در لشکر پانژوان افتاد و ساک به هلبان حج گشت
 که در فاجای و غیره که عقب من آمده اند روی ارا به را بطرف آنها کین که آنها را
 فتح کرده زو ارجن میروم هلبان ارا به او را گردانیده در جای که کت بر او آورد
 کت بر را بر ساک تیر انداخت ساک در غضب شده تیر را می بسیار انداخت و
 چاره زده هر چهار اسپ کت بر را با هلبان بگشت و در پیاده شده همراه
 او و بنه مت نهادند بعد از آن ساک به هلبان خود گشت که ارا به را بر طرف
 ارجن بران و هلبان ارا به را آهسته آهسته میراند فوج فیلان بر ابر بر ساک
 را در میان گرفتند و تیر بران کردند و ساک از تیر گوی خود همه فیلان بگشت
 و بعضی رو بگریز آوردند و در نیوقت راجه جل سنده بر فیل سوار آمده با ساک جنگ

پیوست و فیل خود را بر آیه سناک راند و سناک بغضب تیرهای خود را
 در راه نگاه داشت و جل نهد و در غضب شده تیر بر سینه سناک زد و کمان او را
 برید و پنج تیر بر سناک انداخت که سناک بلززه درآمد و سناک شصت تیر بر جل بند
 انداخت و از یک تیر کمان او را برید و جل نده کمان دیگر بدست گرفت و تیرهای بسیار
 بر بازوی چپ سناک زد که از بازوی سناک گذشته بر زمین نشست و سناک سه تیر
 زده بر در دست او را برید و تیر دیگر زده بر جل نده را از تن جدا ساخت و سه
 تیر بر فیل او زد که خون بسیار جاری شد و فیل دیوانه شده در لشکر خود افتاد
 و اسبان و آرا به بسیاری را بکشت و آرا به را شکست و لشکریان تو که سختیند
 در و ناچایج بر اسبان عراقی سوار شده بمقابل سناک آمده سناک را محاصره
 کرد و لشکریان در و ناچایج بجنگ پیوستند و هفتاد تیر در و ناچایج بر سناک
 انداخت و در مرکزین درانده تیر و دوشه بده تیر و بکین بستی تیر بدن جانب چپ
 مجموع و بدن جانب سینه او را زخمی کرد و در مرکز ده تیر و دو ساسن هشت تیر و
 چتر سین دو تیر بر و انداخت و در جو دهن بسیار تیر را بان بر سناک کرد و لشکریان
 شانه در بسیار بر سناک آوردند و سناک هر کدام آنها را به تیر یا زخمی کرد
 در و ناچایج راسته تیر و دوشه را نه تیر و بکین را بمثلت پنج تیر و چتر سین هفت تیر
 و در مرکزین را دوانده تیر و بنیشت را هشت تیر و دست برت را نه تیر و سبکچه را
 ده تیر زد و بعد از آن بدر جو دهن بجنگ پیوست و هر دو داور دانی دادند و در جو دهن
 تیرهای بسیار بر سناک زد و خون بسیار از سناک روان شد و سناک کمان جو دهن را
 برید و در جو دهن کمان دیگر بدست گرفت و صد تیر بر سناک زد و سناک محض
 شده بدر جو دهن آزار بسیار داد و پسران تو در غضب شده تیرهای بسیار بر سناک
 انداختند و سناک هر یک را پنج پنج تیر زد و بعد از آن هفت هفت تیر زد و بدر جو دهن
 ده تیر زده کمان او را برید و یک تیر برق او را بر زمین انداخت هر چهار پسر و
 بهلبان در جو دهن را بکشت و تیرهای بسیار بر و در جو دهن انداخت

خود را بنواخت و سهدیه میث تیر برکت بر بازو و کل صد تیر و پسران در ویدی هفتاد
 و سه تیر برکت بر بازو و دگر تیر برای یک تیر بآن همه زد و دگر تیر برای تیری زده کمان
 و بیرق بهیم را برید و چند تیر بر سینه بهیم زد که لزره در اندام بهیم افتاد و لشکریان
 پانژوان این را مشاهده کرده جمعی کثیر گویا شده برکت بر حمله آوردند در نیوقت
 بهیم سین بشعور آمده بر چهره را بدست گرفته برکت بر بازو و دگر تیر
 زده او را شکست بهیم در غضب شده کمان دیگر بدست گرفته پنج تیر بر سینه برکت بر بازو
 زده زخمی ساخت و در معرکه کت برای تابانه میگردید چون بهوش آمد تیر بر بهیم افتاد
 و دیگران همه را سه تیر زد و کمان سکنندی برید و سکنندی نیز شمشیر کشیده رو برد و
 کت بر آند کت بر اسب و شمشیر او را در راه برید بهیم آمده تیر بسیار برکت بر بازو و دگر
 و کت بر بازو کرده سه تیر بجمع پانژوان و پنج تیر بر سکنندی زد و سکنندی کمان دیگر
 بدست گرفته چنانچه شیر زور خود را بفیل فیلای برکت بر بازو و خود را به پانژوان نمود و سکنندی
 پس زاده جاگ سین آمده با کت بر جنگ کرد و کت بر بازو و دگر تیر بر زده چنان بشعور
 کرد که کمان از دست او افتاد و بهلبان او را از معرکه بیرون برد و کت بر بازو
 بسیار کرد از یک طرف او سدره پانژوان شد و از طرف دیگر در فاجایج مردم با پانچال
 فتح کرده ایتاده شد و شکست در لشکر پانژوان افتاد و ساک به بهلبان حج گفت
 که در فاجایج و غیره که عقب من آمده اند روی ارا به را بطرف آنها بکن که آنها را
 فتح کرده زدا رجن میروم بهلبان ارا به او را گردانیده در جای که کت بر بازو آورد
 کت بر بازو ساک تیر انداخت ساک در غضب شده تیر را می بسیار انداخت و
 چهارده نیز زده هر چهار اسب کت بر بازو بهلبان بکشت و در پیاده شده همراه
 او و بنه مت نهادند بعد از آن ساک به بهلبان خود گفت که ارا به را به طرف
 ارجن بران و بهلبان ارا به را آهسته آهسته میزند فیلان به برکت بر بازو
 را در میان گرفته و تیر بآن کردند و ساک از تیرهای خود همه فیلان بکشت
 و بعضی رو بگریز آوردند و در نیوقت راجه جل سند هر بر فیل سوار آمده با ساک جنگ

پیوست و فیل خود را برابر با سناک را اندو سناک بفرسب تیرهای خود فیل او را
در راه نگاهداشت و جل سنده در غضب شده تیر بر سینه سناک زد و کمان او را
برید و پنج تیر بر سناک انداخت که سناک بلرزید و در آمد و سناک شصت تیر بر جل سنده
انداخت و از یک تیر کمان او را برید و جل سنده کمان دیگر بدست گرفت و تیرهای بسیار
بر بازوی چپ سناک زد که از بازوی سناک گذشته بر زمین نشست و سناک سه تیر
زده بر در دست او را برید و تیر دیگر زده بر جل سنده را از تن جدا ساخت و سه
تیر بر فیل او زد که خون بسیار جاری شد و فیل دیوانه شده و لشکر خود افتاد
و اسبان و ارابه بسیاری را بکشت و ارابه ها را شکست و لشکریان تو که خستیدند و
در و ناچار بر اسبان عراقی سوار شده بقیله سناک آمده سناک را محاصره
کرد و لشکریان در و ناچار بر جنگ پیوستند و هفتاد تیر در و ناچار بر سناک
انداخت و در مرکزین در و زده تیر و دوشه برده تیر و بکرن بستی تیر بدن جانب چپ
مجموع و بدن جانب سینه او را زخمی کرد و در کمره ده تیر و دو ساسن هشت تیر و
چهره سین در و تیر برد و انداخت و در وجود من بسیار تیر ایدان بر سناک کرد و لشکریان
شماره بسیار بر سناک آوردند و سناک هر کدام آنها را به تیرهای زخمی کرد
در و ناچار بر راسته تیر و دوشه را نه تیر و بکرن را بکلیت پنج تیر و چهره سین هفت تیر
و در مرکزین را دوازده تیر و بدست را هشت تیر و دست برت را نه تیر و سینه را
ده تیر زد و بعد از آن بدر وجود من جنگ پیوست و هر دو دوا و مردانگی دادند و در وجود
تیرهای بسیار بر سناک زد و خون بسیار از سناک روان شد و سناک کمان وجود من
برید و در وجود من کمان دیگر بدست گرفت و صد تیر بر سناک زد و سناک غضب
شده بدر وجود من آزار بسیار داد و پسران تو در غضب شده تیرهای بسیار بر سناک
انداختند و سناک هر یک را پنج تیر زد و بعد از آن هفت هفت تیر زد و بدر وجود من
ده تیر زده کمان او را برید و یک تیر بر تن او را بر زمین انداخت هر چهار پسر و
هلبان در وجود من را بکشت و تیرهای بسیار بر در وجود من انداخت

و در جودین گریختند برار با چتر سیدین سوار شد و از گریختن مژده جودین
 بلای دمی از هر طرف میگفتند و گریخت برار از فرایمردان باز آمده و دوازده تیر
 بر سائک زد و چهار تیر بر اسپان سائک زد و سائک هشتاد تیر بجلبدی تمام بکرت باز
 زد که همه بیدان او رسیدند و لیزه در اندام کرت بر افتاد و بر چهار اسپان با
 کرت برار گشت و گریخت برار چهار سپ سائک را زخمی ساخت و سائک شصت تیر
 بر کرت برار زد و یک تیر محکم که در رنگ طلا بود بر وز و چنانچه از زره او گذشته بخون
 آلوده بر زمین افتاد و گریخت برار از نو برار ابر پشت و سائک پیشتر روان شد و
 تمام لشکریان تا شام دیدند بنجه میگردید که چون سائک لشکریان بسیار گشت
 در ونا چایج آمده سه تیر بر پیشانی سائک زد و هر قدر تیرها که در ونا چایج انداخت
 سائک با تیرهای خود همه را برید و سائک گز بدست گرفته بر ونا چایج زد و
 در ونا چایج به تیرهای خود گز سائک را شکست سائک کمان دیگر بدست گرفته
 تیر بسیار بر ونا چایج انداخت و سفید مهره خود را بنواخت و در ونا چایج بر همه
 خود را بر سائک زد که برار به سائک خورده بر زمین افتاد و سائک یک تیر بر بازوی
 رست در ونا چایج زد و در ونا چایج تیر از همه خید را که بصورت طال بود زده کمان
 سائک را برید و بر چهره زده بهلبان او را زخمی ساخت که بی شعور شد و سائک
 بهلبان در ونا چایج را بگشت و صد تیر بر ونا چایج انداخته مجروح ساخت
 و اسپان را بسیار تیر زد که اسپان را به گریختن و هزار بار دوره گرد لشکر کردند و دیگر
 راجه بل اسپان در ونا چایج را گرفتند و جمعی که همراه در ونا چایج بودند از تیرهای
 سائک رو بگریزند نهادند و در ونا چایج از اینجا برگشته بجای قدیم خود آمده و گیمیاژان
 و درشت دمن رو بروی بویه آمده اند و در ونا چایج بجافطت بویه پرداخت که
 دیگری از بویه گذشته نزد ارجن نرود و تیرهای بسیار بر پانژوان رز و از لشکریان
 پانچال اکثری را بگشت و سائک در ونا چایج را بگشت برار را فتح کرده بهلبان خود
 گفت که اگر چه من آنها را شکست دارم اما پیش از من ارجن آنها را زخمی

رسانیده در قوت کم کرده بود و تیر باران کنان پیشتر روان شد و در نیوقت سرودن
 نام راجه آمده سر راه بر سائک گرفت و تیر بسیاری انداخت از آنجمله تیر از زده سائک
 گزیده بزرگین افتاد و سائک تیری زده سر به لبان او را برید و یک تیر زده سر به
 از دوش جدا کرد و لشکریان را تیر بسیار زد و منهنم گردانیده پیشتر روان شد و هر کس
 نزدیک او می آمد او را شکست داده میکشت سنج میگوید که سائک با بهلکان خود
 میگفت که پیشتر مردم کم مانده اند و میدانم که ارجن دست بدست من رسیده است
 و فیلان و اسپان و او میان که در راه کشته افتاده اند همه را ارجن کشته است
 آواز کمان گانند و گویوش من رسیده است و ارباب را جلد میراند که لشکریان موجودین
 آمده سر راه بر سائک گرفتند و سائک تیرهای بسیار انداخت اکثری را بر خاک هلاک انداخت
 و بقیه السیف رو بگریز نهادند و سائک با یک تیر کاری هفت کس و گاهی شش کس
 و گاهی یک کس و گاهی ده کس را میکشت و سائک آنها را کشته پیشتر میرفت و لشکریان
 شام فریاد میکردند که بای رفت بای رفت در نیوقت صبح در جودین نزدیک سائک
 رسید و سائک تیر بازده سه صد سیار و چهار صد فیل سوار با فیل و اسپان کشت
 و در جودین بهلکان سائک را چهار تیر و هشت تیر بر سائک زد و دوسان شش تیر زد
 و شگن بیست پنج تیر و چهلین هفت تیر و در مرکزین پانزده تیر بر سائک زد و سائک
 تبسم کنان تیر بر همه با انداخت و کمان شکن برید و تیر بر سینه در جودین زد
 و صد تیر بر چهلین و ده تیر بر دوسان زد و دوازده تیر در مرکزین را زد و هفتاد و سه تیر
 در جودین زد و یک تیر بر بهلکان در جودین برید و همراهیان او که خسته رفتند
 سائک پیشتر روان شد و هر تراشت گفت که سائک پیشتر رفته چه کرد سنج گفت که او
 و هر تراشت از افعال در جودین و کردارهای تو اینچنین رویداد پیشتر سنجگان
 سر راه سائک گرفتند و سه هزار سپه سوار در جودین و با بلیک و کام بهج و کلنگ
 و شیت و کرات و مردم که بی که فلاخن می اندازند و در هزار فیلان سوار آمده
 سائک را تیر باران کردند و سنگ فلاخن انداختند و دوسان از همه پیشتر آمد سائک

تنها آن مردم جنگ میکرد و ارا به سواران و فیل سواران را با اسبان و فیلان کشت
و فیلان در وقت گرختن لشکریان شمارا پایمال کردند و زمین از کشتن پر شد و مردم
کوهری که سنگ فلاخن می انداختند از هر چهار طرف ساک را در میان گرفتند و ساک
آنچنان تیر باران کرد که سنگهای فلاخن رو شدند و پانصد کس از مردم کوهری را کشت
و بقیه السیف روگیر نهاده و سنج میگوید که در ونا چایج باد و ساسن گفت که تو سپهر
را چه مهارت می هستی و بعد از در جو دهن نظر بادشاهی بر تو داند تو چه اگر خت می آئی
اگر تمام پانڈوان کیجا خواهند شد شاه کار نخواهد کرد انیکه شگن را گرفته قمار عمل
می باختید این روز را بخاطر می آورید این نتیجه آن کارست که پیش شما آمده است
که بدرویدی میگفتید که داه ما شده کار دهن بکن که شوهران تو از کار رفته اند
آن کبر و لاف و منی تو چه شد که الحال اگر خت می آئی سردار لشکر تو بدوی بگاه که تو اگر خت
لشکریان با عتقاد چه کس توانند ایستاد حالا صلاح بصلح بر حرب دانسته بر اجه جده شتر
صلح نموده بادشاهی باو بدید و از کشتن نجات یابید تا آنکه تیر بای ارجن بتوز رسد با
پانڈوان آشتی کرده زمین را با آنها بدید سنج میگوید که در ونا چایج این طور سخنان
بیا گرفت و دو ساسن هیچ جواب نداد و جمعی بسیار را همراه گرفته بجنگ ساک را انداخت
و رفته با ساک جنگ کرد و در ونا چایج مردم پانچال را شکست داد و پسر در وید بجنگ
در ونا چایج آمده پنج تیر کاری بر در ونا چایج زد و یک تیر زده برق برید و هفت تیر بر
بهبان در ونا چایج زد و در ونا چایج در غضب شده بجنگ او پیوست و برادران او
آمده در ونا چایج را محاصره کردند و انواع اسلحه و تیر بار در ونا چایج انداختند و
در ونا چایج تمام تیر بای آنها را به تیر بای خود زد کرد و آنها را شکست داد و یک تیر بر سپهر
پسر در وید پیر گیت نام زد که از سینه او گذشته بخون آلوده بر زمین افتاد و پسر در وید
بجان وارجان سپهر بعد از آن چتر گیت و سده بنوا و چتر بر او چتر رتبه از کشتن باو
خود با مردم پانچال بجنگ پیوستند و تیر باران کرده در ونا چایج را زخمی ساختند
و در ونا چایج اسبان ارا به آنها را با سواران بکشت بعد از آن در برشت و من مقابل

۱. ویرکے
۲. ویرکے
۳. ویرکے
۴. ویرکے
۵. ویرکے

در دنا چای شد و تیر باران کرده از نو تیر سینه در دنا چای را مجروح ساخت که در دنا چای
بر ارا به افتاد و بی شعور شد و در هرشت دمن شمشیر گرفته از ارا به خود فرو برد و آنکه
کشتن در دنا چای بر ارا به او رفت و خواست که سر در دنا چای برود و در نیوت در دنا چای
بشعور آمده تیر بای ناموک بر دهرشت دمن انداخت و درشت دمن از ارا به او
جسته بر ارا به خود آمده تیر بار بر در دنا چای انداخت بهادران دیگر تابشاهی در دنا چای
و در هرشت دمن آمدند و در دنا چای یک تیر زده سر بهلبان و در هرشت دمن را بریدند
اسپان ارا به و در هرشت دمن گرختند پس از آن در دنا چای با مردم با نچال و سرخی
جنگ کردند و لشکریان با نچال رو برگزینها دهند و در دنا چای آنها را فتح کرده در لشکر خود
رفته بایناد سنج میگویند که دوساس نزدیک سالک رفته شصت تیر یک مرتبه و
شانزده تیر مرتبه دوم به سالک زد سالک آن تیر بار بر خود نیاورد و باز دوساس با فرمان
ملکهای دیگر و بسیار رتبه سواران از هر سو بشمار تیر بار انداخته و شور و شغب نمود
سالک را زیر تیر بار پنهان کرد سالک بسیار تیر دوساس زد و او را زیر تیر بار پنهان کرد
مردمان که سرخیل آن دوساس بود و برگزینها دهند دوساس از آنها جدا شده از تیر بار
سالک با مع اسپان و بهلبان مجروح کرده غره شیرانه بلند ساخت سالک رتبه و علم
رتبه بان و دوساس را زیر تیر بار پنهان کرد و در وجود من این حال دیده سه هزار کس از مردم
کاگو را بعد دوساس فرستاد و کما مده سالک را در میان گرفتند و تیر باران نمودند سالک
در اول حمله با قصد کس از آنها بجهنم فرستاد و دیگران رو بنهیت نهادند و به نپاد در دنا چای
آمدند و سالک پیشتر روان شد و دوساس باز آمده تیر بر سالک زد و سالک بر تیر باران
کرد و پنج تیر زده او را مجروح کرد و کمان او را بشکست و پیشتر روان شد و دوساس بر تیر
خود را به سالک انداخت و سالک تیر بار زده بر چهار ارا صد پاره کرد و دوساس سی تیر
دو مرتبه بر سالک زد و سالک سه تیر در سینه دوساس زد که پیران گشت و چهار تیر
زده هر چهار اسب ارا به دوساس را بکشت و یک تیر زده سر بهلبان او را برید و کمان و
بیرق او را تیر شکست و نگاهبان دوساس را هم تیر بار زده بجان ساخت و دوساس کشته

برابر ابھرم کانگرہ رفت چون بہیم شرط کردہ بود کہ سپران و ہر شہر را من بکشیم ساک
 از انجا طر آوردہ دوساسن را گذاشت و قصہ کشتن او نکرد و بیشتر روان شد و ہر شہر
 گفت کہ در لشکر من مہارتھی کسی نبود کہ ساک را تواند نگاہداشت ساک کہ پیش از جن
 رفت چہ کرد و سنج گفت چنانچہ بر روز قیامت عالمی کشتہ میشود ساک در ان روز قیلاں
 و اسپان و ارا بہ بلو سواران را کشتہ در خاک ہلاک انداخت و دیوتہا و آسمان آد میا
 و زمین تحسین و آفرین میکرد و پانڈوان باز جمعیت کردہ بر سر درونا چارج آمدند و از
 بلند شد و بہیم سین نمردہ بر آورد و در شت دمن و نکل و سہد بود و راجہ جد ہشتر آواز
 میکرد و در جود ہن لشکریان فرستاد کہ رفتہ با ارجن و ساک جنگ کنند و جمعی کہ
 پیش پانڈوان آمدند بہیم سین و در شت دمن آنها را کشتن گرفتند و فوج شہر است
 از زندگانی شستند و دست طمع بزرگ درختند و در نیو قت در جود ہن بقا بہیم
 و در شت دمن آمدہ جنگ بسیار کرد کہ کار از اسلحہ گذشتہ دست و گریبان شدند و شت
 و لکہ جنگ میکرد و در جود ہن لشکریان پانڈوان را چنانچہ فیل منلو فر را با مال
 میکنند با مالش داد بہیم سین و مردم با پنچال بر در جود ہن دویدند و در جود ہن دو
 تیر بر بہیم ز و نکل و سہد بود و تہ تیر زد و راجہ پراٹ و در ویدرا شش شش تیر زد
 و یکمندی صد تیر زد و ہشت تیر در شت دمن را انداخت و جد ہشتر ہفت تیر
 زد و راجہ کیکی را ہفت تیر و سپران در ویدی را تہ تیر انداخت و تیر ہای بسیار
 بر فیلاں و لشکریان زد و راجہ جد ہشتر کمان در جود ہن را بزد و تیر بسیاری در جود ہن
 زد کہ از زرہ گذشتہ بر زمین شست و لشکریان پانڈوان خوشحال شدہ محافظت
 جد ہشتر مینمودند و در جود ہن کمان دیگر بدست گرفت و در ونا چارج بزد و در جود ہن
 آمد و جنگ بسیار شد تا آخر روز جنگ برابر بود و در ونا چارج برای فتح سپران تو
 بہا در ان خوب خوب را تیر میزد و بہت چتر راجہ کیکی بجای در ونا چارج آمدہ تیر بک
 کاری بر در ونا چارج زد و یک بیک تیر ہای کاری در ونا چارج را ہفت ہفت بارہ
 میکرد و در ونا چارج تبسم نمودہ ہشت تیر کاری برو انداخت و او آن تیر بارانیر شست

در جودهن در غم فرو رفت در وناچاج تیر بر باستر بر کمان نهاده بود که او تیر زده اید هم
رو کرد و شخصت تیر بر وناچاج انداخت و در وناچاج یک تیر بر زد که از زرد و سینه او
گذشته بر زمین نشست و او در غضب شده و چشمان سرخ بر آورده و فتا و تیر بر وناچاج
زده بهلبان او را زخمی ساخت و انواع تیر بار بر وناچاج زده مجروح ساخت و در وناچاج
نیز تیر برای بسیار بر آیه او انداخت و او را بی شعور ساخت و تیری دیگر زده چنانست
او بر زمین افتاد و در هر شش کیت پش پشال برابر وناچاج آمد و شخصت تیر بر وناچاج
و اسبان آرا به ویری او زد و در وناچاج کمان او را برید و در هر شش کیت کمان دیگر
بدست گرفت و تیر برای کاری بر وناچاج زده مجروح ساخت و در وناچاج چهار
اسب او را کشت و بیت و پنج تیر بر زد و در هر شش کیت در غضب و کیت تیر کاری
و بر چهره خود را بر وناچاج انداخت و در وناچاج تیر او را برید و کیت تیر برای کشتن از
انداخت چنانچه از زره او گذشته بر زمین رفت و در هر شش کیت از زخم آن تیر از
آرا به بر افتاد و روحان بداد و سپر و در هر شش کیت بجنگ در وناچاج آمد و در وناچاج
او را به تیر کشت و سدیو سپر بر بسته بجنگ در وناچاج آمد و تیر بان بسیار بر وناچاج
کرد و در وناچاج هر کس را نگاه میکرد و در یک زخم او را میکشت و بر لشکر پاندها
تیر بسیار انداخت و آدمیان و اسبان و فیلان بسیار را میکشت پاندها و انغم بسیار
زد و او را راجه چندیری و لشکریان دیگر بجنگ در وناچاج آمد و اگر بدستند چنانچه در قفا
گرمی بند که در وناچاج راکش نه میکنیم چنانچه کسی بخانه جم برود آنها بر وناچاج آمدند
و در وناچاج تیر بازده همه را بخانه جم فرستاد و لشکریان پاندها و بهم سین و شش و سن
فریاد میکردند و چتر و هر از نفع پاندها و تیر از ده چند را انداخته کمان در وناچاج را برید
در وناچاج در غضب شده کمان دیگر بدست گرفت و تیری انداخته چند و بهر میکشت
راجه چکیتان آمده ده تیر بر وناچاج و هفت تیر بر بهلبان و چهار تیر به چهار اسب
در وناچاج انداخت و در وناچاج شانزده تیر انداخته دست بدست او زخمی ساخت
و هفت تیر بر بهلبان او زد که مجروح شد و اسبان آرا به او را بکمر نهاده پاندها

و آنکه پانچال را هم بسیار رویداد و در زمان پانچال رحیمین و آفرین میگردند و در زمان پانچال
 بهشت او پنج سال رسیده پیر شده بود و کار جوانان میکرد و در وید پانچوان را همراه گرفته
 بمقابل و زمان پانچال روان شد و ساک رفت با رجن ملحق شد سنجی میگید که در زمان پانچال که پویه
 او در آنجا ایستاده بود و در خروج شما آن ترتیب نماند و در هم برهم شد پانچوان و پانچال
 و ساک بیشتر روان شدند و آنچنان جنگ شد که حیرت افزای نظار گریان گشت و در زمان پانچال
 نه بلند میزد و پانچوان و پانچال با نژادون شدند و بدین شهر دید که برای محافظت من
 به یک نیست و هر یک بحریف خود رو برو شده نمیدانم که از قضا و قدر چه روی خواهد نمود
 به بطرت یمن و بسیار نظر میکرد که کسی خبر از رجن بگوید که بر بقیق از رجن شکل نیست
 نمی ناید و آواز کمان گاندیو از رجن بگوش من میرسد جدیتر بنایت منظر بگشت و
 بانو در گفت که کشتن جویو برابر با رجن هوار است آواز سفید مهره او نیز رسیده و مردم
 او را نمکین دیده بخاطر آوردند که راجه ترسیده است جدیتر نظر بر ساک و گوش بر
 آواز او داشت که کسی خبر او بگوید که به در رجن فرستاده بودم آیا او راجه پیش آمده یا
 پیش ازین غم از رجن در شتم الحال غم ساک ضاعف شد اکنون عقب ساک کرا
 باید فرستاد و ساک را تنها فرستاده ام مردم مرا خواهند گفت که بواسطه خبر برادر ساک
 تنها در فرج مخالفان فرستاده است بواسطه زخم گفت و شنود مردم بالفعل بهمین رنج
 باید فرستاد و پانچال ساک رفته است بهمین هم برو که از رفتن او از رجن و ساک شحال
 خواهند شد و خواهند گفت که اعتضاد با کسی هست که خبر ما میگید و پس جدیتر بهلبان
 خود را گفت که ارا به برادر جانی که بهمین است ببر بهلبان ارا به او را نزدیک بهمین برو
 و راجه بهمین را گفت که از رجن برو و خود تو تنها در مخالفان رفته است از در خندارم
 بهمین گفت هر چه امر شود و آنچنان بکنم راجه گفت که امی بهمین جانی که از رجن و ساک
 رفته اند تو هم برو بالفعل همین کار است که باید کرد و مرا از غم رستگاری باندیا بهمین
 این سخن از راجه شنیده و بهر شش و من و دیگر دوستان را طلبیده گفت که شما میدانید
 که در زمان پانچال چه قسم شجاع و بهادر و مهارت می ست و بهای گرفتن جدیتر و قدیمی

از بن نیشتم که برگشتن تو رحم خواهم کرد من بهیم هستم تا بنید آفریدگار در گشتن تو هیچ رحم
 نخواهم کرد لیکن تو بجای پدر و استادانی و باجایمی فرزند توایم از نیت پشتمانی تا
 بروم خود لازم میدانم و پرستش تو میکنم و امروز ادای تو دگیر می بینم و امروز
 تو این چنین سخنان میگوئی چنانچه تو ما را دوست میداری ما هم آنچنان سلوک خواهیم کرد
 بهیم گرز خود را بگردش در آورده برونا چایچ انداخت و اسپان ارا به و بیرق
 درونا چایچ را بر زمین برابر کرده پیشتر روان شد پس آن تو باز پیش آمده سر را
 بهیم گرفتند و بهیم اکثری را بکشت و دیگران از سر راه گریخته رفتند و دو ساس
 محضب شده پیش آمده بر چه را بر بهیم انداخت و دیگران نیز یک یک بر چه بهیم
 انداختند بهیم از تیرهای خود بر چه هر کدام را دو باره کرده و سه تیر زده کند بهیدی
 و سکین و دیگر که لوچن پس آن تراکشت و برندارک واهی و در در کرا و در بوچن
 نیز کشته باز بندوان بند را معا با سو بر با و سو در سن نام پس آن تراکشته بهیم پیشتر
 روان شد و پس آن تو دگیر نیز میت را غنیمت شمرده هیچکس مقابل بهیم نیامد
 و اسپان و ارا به با را گذاشته رو بگریز نهادند و بهیم نعره بلند کرده دست بر بازو کوب
 زده آواز میب نمود و باز در فوج درونا چایچ در آمد و جمعی که در پیش فوج درونا چایچ
 بودند منظم گشتند و درونا چایچ رو بروی بهیم شد و پس آن تو باز بزنگا هبانی
 درونا چایچ آمدند و تیر باران بر بهیم نمودند و بهیم قسم کنان خود را بر سپر انداخت
 و پس آن تو هر اس عظیم یافته رو بگریز نهادند و از نعره بهیم اکثری از بهادران بگریز
 افتادند و بهیم مخالفان را شکست داده روان پیش شد و درونا چایچ باز رو بروی
 بهیم آمد و تیر باران کرد که راه بسته شد و سفید صفر خود را فوخت و جنگ عظیم دریا
 هر دو شد و از تیرهای درونا چایچ چندین هزار مردم کشته شدند بهیم گرز خود را بسپ
 گرفته از ارا به بری آمده برای کشتن درونا چایچ حمله نمود و گرز خود را برابر درونا چایچ
 انداخت که با اسپان نرم شد و درونا چایچ آن ارا به خود را گذاشته بر ارا به دیگر
 سوار شده منظم گردیده باز بجای خود روان شد و از عقب بهیم ارا شکسته را

برداشت برار را به سواری در دنا چایج زد و همچنان هشت ارابه در دنا چایج را با ارابه
 شکست بشکست و برار را به خود سوار گشته روان شد و با بهلبان خود گفت که حالا
 ارابه مرا بران و بر فوج در وجود من برود و راه چنان می‌رفت که از تنه رفتن او
 و زحمتان بزرگین می‌افتادند و از لشکریان کور روان هر کس که پیش می‌آمد او را
 میکشت تا بان فوج بهوج بنسی کرت برار رسیده آنها را نیز مالش داده پیشتر رفت
 و بعضی بار را به تیر میزد و بعضی بار را بدست جمیع لشکریان را فتح کرده بر فوج کام بهوج
 حمله آورده و یلیچان بسیار را فتح نموده بجای رسید که ساک با شکاها بان جدید
 جنگ میکرد و با بهلبان خود گفت که ارابه مرا جلد بران که ارجن را به بهیم و چون
 پیشتر رفت دید که ارجن هم جنگ میکند و قصد کشتن جدی هرت دارد و بهیم نعره
 بر آورد که من رسیدم و ارجن آواز سفید مهره و نعره او را شنید و ساک ازین
 هم سفید مهره های خود فواختند که شن جدی و ارجن این آواز شنیده و دستند که بهیم رسیده است
 خوشحال شدند و خواستند که بهیم را به بینند و جدی هرت نیز این آواز را شنیده
 خوشحال شد و دانست که هر سه یکجا شده اند فتح ارجن بشک خواهد شد جدی هرت
 بهیم کرد که آنچه در خاطر من بود بعل خواهد درآمد بر بهیم تحسین و آفرین نمود که قول مرا
 راست کرد و میگفت تو که با مخالفان جنگ مینائی یقین که مخالفانان نه میت
 خواهند خورد و کشته خواهند شد و ارجن اگر چه از غم سپر اند و هناک است اما قصد دارد
 که جدی هرت را بکشد و بعد از کشتن جدی هرت غم او فروتر خواهد شد و در وجود من از
 کشته شدن برادران و از دیدن بهیم افسوس خواهد خورد و سنجی گفت که از
 رسیدن بهیم و ساک ارجن را قوت دیگر شد و از هیچکس نشنیده ام که شخصی را با
 برار را به و فیل یا بر فیل و اسب را به پ زده باشد و هرت را شت گفت که ای سنجی
 اگر بهیم قصد کشتن فرزندان من بکند چه کس محافظت آنها میتواند نمود پس
 من پیش بهیم انچنان هستند که گاه خشک در پیش آتش سنجی گفت بهیم کمان خود را
 برداشته خواست که زور خود نماید در نیوقت کرن آمده و بروی بهیم شد و بهیم

تیر لمی بسیار برو انداخت که تمام لشکریان بلزہ در آمدند و اسپانج فیلان را از
 نعره و سفید مہرہ بہیم ساعت بساعت شاشتہ می آمد و شکوہ نهای بسیار بد نمود
 کرن ہشت تیر بر بہیم زد و بہیم تبسم کردہ استخوان تیر را بہ کرن انداخت کہ لزہ
 در اندام او افتاد کرن چہا تیر بر بہیم انداخت و بہیم از تیر لمی خود تیر لمی کرن
 را در راہ رو کرد و کرن تیر باران بسیار کردہ بہیم را بزیر تیر نہان ساخت و بہیم تیر
 زدہ کمان کرن را برید و چند تیر کاری دیگر ہم زد کرن کمان دیگر بدست گرفت
 و تیر بسیاری بر بہیم انداخت و بہیم در غضب شدہ چنان سہ تیر بر کرن زد کہ
 خون از بدن او جاری شد و کرن بتیاب شد و باز بشعر آمدہ کمان دیگر بدست
 گرفت و صد ہزار تیر بر بہیم انداخت بہیم تبسم کنان زدہ کمان کرن را بر تیر مہلبان
 کرن را با چہار اسپان ارا بہ بگشت و کرن از ارا بہ بزیرین آمدہ بر ارا بہ برگشت
 سوار شد و بہیم کرن را زبون ساختہ روان شد و نزدیک ارجن رسیدہ ارجن
 و بہیم و سناک یکجا شدند و در جودہن آنها را یکجا دیدہ ارا بہ خود را جلد را ندہ نزد
 در و ما چارج آمدہ گفت کہ امی در و ما چارج ارجن و سناک و بہیم ترا فتح کردہ رفتند و نزدیک
 جید ہرت رسیدند و لشکریان مرا میکشتند ارجن بہر حال رفتہ بود سناک و بہیم را
 چون گذاشتند مثل من طلوع زبون کسی ندارد و یقین من شد کہ اجل من نزدیک
 رسیدہ و ہمہ کس میگویند کہ در و ما چارج در کمانداری نظیر ندارد سناک و بہیم او را
 فتح کردہ رفتند مضی ما مضی الحال چہ باید کرد و فکری فطت جید ہرت چیت
 در و ما چارج گفت کہ علاج آنست کہ الحال ما تو برویم و محافظت جید ہرت نمایم
 چنانچہ شاہ مصلحت شکن قرار باختہ بودید حالا ہم وقت قرار رسیدہ است و جید ہرت
 دورست اگر باندوان جید ہرت راکت تند فتح باندوان خواهد شد و اگر شما می فطت
 جید ہرت توانستید کرد فتح نصیب شما خواهد شد در آنوقت بہ پانہ دخلی بہ تدبیر
 شکن بازی برودہ بودید الحال کار شکن بہ تدبیر دخلی پیش نمیرود و کار بہ تیر را و اسلحہ
 ارجن و بہیم و سناک افتادہ است و ما ہم دست از جان شستہ ایم و مردن بر خود

قرار دادیم اگر اجل رسید، باشد کشته می شویم اما سعی در محافظت جدی هرت باید کرد
 و بر جدی هرت قمار می بازیتم بدون و باختن باختیار سری به گوان ست تو خود برو
 و محافظت جدی هرت بکن و عقب تو بهادران دیگر هم خواهیم فرستاد و پانژوان
 و پانچال عقب مانده اند من رو بروی ایشان خواهیم ایستاد و در جود من کجا نخواج
 برداشته روان شد در نوقت اتموجا و خود با من برآه دیگر برای محافظت ارجن
 می رفتند چون نزدیک بدو جود من رسیدند در جود من خواست که با آنها جنگ نماید
 جود من می تیر برد در جود من انداخت و بیت تیر بهلبان او زد و چهار تیر بر
 اسبان او زد و در جود من یک تیر برق جود من را انداخت و به تیر دیگر زه
 کمان نیز برد و بهلبان او را بکشت و بجای تیر اسبان او را مجروح ساخت جود من
 در غضب شده سی تیر بر سینه در جود من زد و اتموجا در غضب شده تیر را انداخت
 سر بهلبان در جود من را برد و در جود من نیز بر چهار پاسب و هر دو نگاهبان پیش
 و پس اتموجا را بکشت و اتموجا برآه جود من سوار شد و بهلبان اسبان جود من
 را به تیرهای بسیار مجروح کرد که بر زمین افتادند و جان دادند و در جود من به تیرهای نیز
 کمان و ترکش او را برد و اسبان را مرده دیده از آه به شکسته فرود آمده بگریه و
 زرد آن هر دو برآه از آه به نیز آمده پیاده شده نزد ارجن رفتند و هر تراشت
 گفت که اولاً بهیم کرن را فتح کرده بود باز کرن و بهیم که در نزدیکی ارجن جنگ
 میکردند چگونه روداده و چه کار کردند و راجه جدی هرت کرن را به بهیم تپامه و
 در نواحی ج ترجع میداد و شبها از بهیم کرن خواب نمیکرد و بهیم او را چگونه مغلوب ساخت
 و آن هر دو برآه در ارجن چگونه جنگ کردند سخنمی گفت که بهیم جنگ کرن را گذاشته
 روانه پیش ارجن شده بود که کرن از عقب رسیده تیر باران کرد و بهیم کمان
 با بهیم گفت که تو کجا میروی منکه حرف توام از پیش من برآمده چرا پشت خود را
 بمن نمودی برگشته با من جنگ کن بهیم تاب سخن کرن را نیاورده برگشته بر کرن
 تیر باران کرد و هر قدر پیاده همراه کرن بود همه را بکشت و اسلحه بسیاری انداخت

و تیر باران بر کرن کرد و کرن تیر بای او را زد کرد و بهیم در غضب شد و تیر باران
 مثل دندان گو ساله میکان داشت بر کرن زد و کرن آنرا بر خود نیاورد و بهیم
 هفتاد تیر و گیر بر زد و کرن را بر تیر باران پنهان ساخت و کرن هم همچنین برار بهیم
 جست و خیز کرد و کرن شصت و چهار تیر زده زده او را برید و بهیم حیران شده کمان
 کرن را برید و سی و دو تیر بر کرن زد و کرن هم سی و دو تیر بر بهیم انداخت با وجودیکه
 تیر بای بهیم کرن را در میان گرفته بود اما کرن اسلحه دیگر بهیم انداخت و بهیم اسلحه
 او را زد کرد و کرن باز تیر باران بهیم انداخت و خون بسیار از بدن بهیم روان شد
 بهیم در غضب شده بیست و پنج تیر بر کرن زد و شش تیر دیگر زده کمان کرن را
 برید و اسپان ارا به کرن را بگشت و تیر بای بسیار بر کرن زد که از سینه او پرن
 گذشت و کرن بسیار بتیاب شد و ارا به خود را گذاشته برار تیر دیگر رفت و غضب
 شده قصد جنگ نمود و یکدیگر قصد کشتن همدیگر کردند و بهیم سین از تمار بازی
 گردیدن آن جنگها آزار کشیده بود و از امانت در ویدی که بهیم حیران کشیده
 بود آنرا یاد آورده بمقابله کرن دوید و کرن را در حصار تیر بای خود قبل کرده
 بکرن تیر باران زد و کرن نیز تیر باران زد و بهیم را برید و نه تیر بر بهیم زد و بهیم آن را
 بر خود نیاورده بر کرن دوید و تیر بای بر کرن انداخت و کرن تیر باران بهیم انداخت
 که شش جبهه و ارجن دیدند که کرن و بهیم جنگ میکنند و تیر بای هر دو که از کمان با
 پرمی آمدند بر فیلان و اسپان و لشکریان میرسیند اکثری کشته میشوند و مجروح میشوند
 و بهیم تیر باران بر کرن انداخت و کرن نیز تیر باران زد کمان بهیم را برید و یک تیر زده بهلبان
 بهیم را بگشت و بر جبهه بر بهیم انداخت و بهیم تیر زده بر جبهه را در راه برید و تیر بای
 پر مردان از برای کشتن کرن انداخت و کرن کمان خود را بدست گرفته نه تیر
 بر بهیم زد و بهیم نیز بای او را در راه برید و بهیم کمان کرن را برید و اسپان ارا به شش
 بگشت در جبهه دهن دید که کرن زبون شده است و برخی بر او را برد و کرن فریاد
 و دوی بر بهیم حمله آورد و نه تیر بر بهیم و بهیم تیر بر اسپانش زد و اسپان بهلبان بهیم را

بکشت و سه تیر زده بیرق را شکست و هفت تیر دیگر زد و بهیم در غنچه بند آورد و با بهلمیان
 و اسپان اما بکشت در جو و هین گریه بسیار کرد و کرن برگردانست پس تو میگردد و بهیم تیر
 بسیاری و برجه بر کرن زد و کرن از جا رفت و برار را به دیگر سوار شده آید و بهیم تیر باز زد
 زخمی ساخت و نه تیر دیگر پس بهیم زد و یک تیر زده بیرق را بر تیر
 و بهیم سین شصت و سه تیر بر کرن زد و کرن در غضب شده بهما
 گزیدن گرفت و یک تیر به سمت کشتن بهیم سین بر سینش
 زد و بهیم در غضب شده برجه آهنی کلان بر کرن انداخته هر چهار اسپان را به
 او را کشت و کرن گرز خود را انداخت و بهیم دو تیر زده بیرق کرن بریده بهلمیان را در
 کشت کرن ازار به برجه پیاوه جنگ میکرد و در جو و هین تیر میزد و خود را بکرن
 فرستاد و در کجه نزدیک رسیده تیر را به بهیم انداخت بهیم تیر را می بسیار زده کرن بی شعور
 ساخت و نه تیر بر در کجه زده با اسپان و بهلمیان بکشت و کرن برار را به دیگر سوار شده
 تا دو گتری و در حیرت ماند و بهیم سین چهارده تیر بر کرن زد که خون بسیار جاری شد و
 تیر را از سین کرن گذشته بزمین افتاد و هفت تیر زده بهلمیان کرن را بکشت
 کرن زبون شده از مهر که بر زلفت و بیگم کمان را جاشنی کرده با تیر و کرن باز
 آمده سر راه بهیم گرفت و بهیم آنچنان تیری در سین کرن زد که کرن بی شعور شده
 بزمین افتاد و بهیم روانه میشد و پسران تو شایده میکردند و دوتنه و در کرن
 و در دهر و در کجه پسر تو زده با پوشیده بمقابل بهیم رفتند و تیر را در کجه و در
 بر بهیم انداختند بهیم دید که آن پنج پسران جوان و خوب شکل آمده اند گفت پیش
 بیاید و کرن باز بدو آنها آمده تیر را می کاری انداخته با وجودیکه پسران تو تیر را می بسیار
 بر بهیم انداخته بودند بهیم آنها را در خاطر نیاورده بر کرن و دیدوان برادران
 بجهت محافظت کرن ایستادند و تیر را می کاری بر بهیم می انداختند و بهیم بیت پنج
 تیر به آن پنجکس زده پنج برادر را با بهلمیان و اسپان بکشت و آنها را از راه
 بزیافا قتل و قوت بهیم ورنجا بسیار دیده شد که کرن را منظم گردانیده آن

۱ دوسه
 ۲ دوسه
 ۳ دوسه
 ۴ دوسه
 ۵ جی

۱. चित्र
 २. अपचित्र
 ३. चित्राक्ष
 ४. चारुचित्र
 ५. शराक्षन
 ६. मिनायुध
 ७. चित्रवर्मा

پنج برادران را بکشت و کرن باز آمد به بهیم تیر با انداخت و بهیم در غضب شد و تیر با
 بر کرن زد و کرن پنج تیر به بهیم انداخت بهیم تبسم کرده یک تیر کاری بر کرن زد و او را
 مجروح ساخت و کمان کرن را برید کرن کمان دیگر بدست گرفته تیر باران کرد که
 بهیم در زیر تیر پنهان شد و بهیم هر چهار سپ و بهلمبان کرن را کشته تبسم نمود
 یک تیر زده کمان کرن را برید و کرن از راه بر آید گریز خود را بر بهیم انداخت
 و بهیم گریز او را در راه برید بهیم هزار تیر بر کرن زد و کرن تیرهای او را در کرده چنان
 تیر با انداخت که زده بهیم بریده بر زمین افتاد و بهیت پنج تیر با و یک بر بهیم زد و مردم
 حیران ماندند و بهیم تیر با انداخته زده کرن را برید و باز وی رهت کرن را زخمی ساخت
 در جودهن دید که کرن تنها پیاده ایستاده است برادران خود گفت که بدر کرن بروید
 چتر واپ چتر و چتر کش و چار چتر و سر کش و مهر آید و چتر با سپران تو که همه بهادران
 قوی بودند بر بهیم دویدند بهیم سپران ترا دیده پیش آمده هر هفت کس را هفت تیر
 زده بکشت و کرن از کشته شدن آنها بسیار گریست و برار به دیگر سوار شده بجنگ
 بهیم آمد و با یکدیگر تیر بسیار انداختند و بهیم سی و شش تیر زده زده کرن برید و خون
 بسیار جاری شد و هر دو بی زده جنگ میکردند و باز برار به سوار شده ارا بهما گردانید
 و کرن در غضب شد و تیرهای کاری انداخت و بهیم از زیر تیر پنهان ساخت و بهیم نیز
 تیر باران کرد و بهیت تیر بر کرن زد و بعد از آن تیر بسیار بر کرن انداخت و کرن نیز
 همچنان تیر با انداخت و بهیم باز تیر با بر کرن زد و کرن نیز همچنان کرد و بهیم نیز
 بر کرن زد و مردم شاد و نریانندوان بهیم را تحسین میکردند و جنگ کوه دستی دست داد
 القصد در جودهن با برادران گفت که بدر کرن رفته محافظت او نماید و هفت
 برادر در جودهن آمده تیر باران بر بهیم کردند بهیم کمان بدست گرفته هفت تیر با آن
 هفت برادر زده بکشت و تیرهای بهیم آن هفت برادر را کشته برگشته می آمدند و چنان
 مینمودند که جانوران برنده در هوا طیران میکنند بهیم از کشته شدن آن هفت برادر
 نعره مثل شیر برآورد که فتح کردم و از کشته شدن بکرن بهیم فوس خورد و نام آن

۱ شبنجی
 ۲ ششوسه
 ۳ چیت
 ۴ چیتا
 ۵ د
 ۶ د
 ۷ چیتا
 ۸ چیتا
 ۹ چیتا

مهفت برادران در جودهن این است ششخی ششسه ششتر ششتر ششتر
 بکرن راجه جادویش از شنیدن نعره بهیم شادمانه نواخته سرور و ناچار چرخ حاکم کرد
 و هر تراشت از شنیدن آن سخنان آه سرور آورد و سنجی گفت که در شمار بازی سخن
 که پسران تو در حضور تو در ناچار چرخ بیاندوان و در زیدی گفته بودند و پانزده
 را غم و غصه رویده بود بهیم آتش آن غصه را در سینه خود جمع ساخته بود و امروز
 بر مردم و پسران تو بر آورده و سخنان را که بدر باشا گفته بود و شما قبول نکردید
 احوال با پسر خود نتیجه آزمای بنیید و تا امروز سی و یک پسران تو از دست بهیم
 کشته شدند امروز هر کس که بجایم بهیم می آید زنده باز میگرد و در لشکریان تو در غم
 گزینا را ند تیر باران و بهیم با یکدیگر می زدند و هر چه بهیم می خورد و بر لشکریان
 قومی افتاد و لشکریان تو کشته میشدند سنجی گفت که بهیم و کرن با یکدیگر غضب تمام
 تیر باران میگردند و تیرهای بهیم بر بدن کرن و تیرهای کرن بر بدن بهیم میسند
 و در لشکریان تو غلغله افتاد و تیرهای بهیم لشکریان تراکشتن گرفتند و فیلان اسپان
 را آدمیان بیا کشته شدند و باقی لشکریان تو رو بهیمت نهادند و فوج جا بجا
 شکست خورد و بهیم تیر باران پیشانی کرن زد و کرن چند تیر بر بهیم زد و تیر دیگر بر سینه
 بهیم زد و هر دو تیر باران میگردند و سنگ میزدند و جنگ برابر می نمودند و بهیم سینه
 غضب شده کمان کرن را برید و یک تیر دیگر بر سینه کرن زد و کرن کمان دیگر
 بدست گرفت و بهیم آن کمان را نیز برید و کرن کمان دیگر بدست گرفت و بهیم
 از لشکریان فیلان و اسپان سواران را بکشت و کرن در غضب شده و بهیم
 تیر باران کرد و بهیم آنچنان تیر باران می نمود که گویا قطار کلنگ میزد و تیرهای کرن
 بر آبه بهیم میخورد و مثل مندر و بلخ می نمود و کرن بهیم را زیر تیر نهان ساخت و بهیم
 در غضب شده بر کرن دوید و کرن تیر باران کرد و بهیم تیرهای کرن را در راه برید
 و از تیرهای هر دو روی هوا پوشیده شد و باز کرن بهیم را زیر تیر نهان ساخت و
 صد تیر صیقل کرده بر بهیم انداخت و بهیم تیرهای او را در راه برید و بهیم تیرهای

تیرهای آهنی را بر کمر انداخت و کمر نیزمچپان تیر را انداخت و کمر تیر را زده
 غسان اسپان و کمان بهیم را بردید و اسپان و بهلبان بهیم را بکشت و بهیم دوید و
 ارا به ساگ سوار شکر کمر برق ساگ را بردید و کمر بر چینه خود را به بهیم زد و بهیم
 بر چینه خود را بر کمر انداخت و کمر ده تیر زده بر چینه بهیم را بردید و کمر بخاطر در جودین
 جنگ بسیار کرد و بهیم خست که شمشیر زده سر کمر را از بدن جدا سازد و کمر تیر زده
 شمشیر از دست بهیم بردید و زره بهیم را نیز بردید و بهیم شمشیر دیگر گرفته بر کمر و در یک
 بسته کمان کمان دیگر دست گرفت و خود را از زخم شمشیر محافظت نمود و از دین
 بهیم گند برپا و دو دیو تما و چارن حیران ماندند و میگفتند که چنانچه سیمغ برای شستن باز
 می آید بهیم برای کشتن کمر آمده است و بهیم را پیاده دیده کمر هم ارا به گذاشته
 پیاده شد و بر بهیم دوید و هر دو در میدان ایستاده شدند و تیرها میزدند و اسلحه بهیم
 تمام شد و ارجن که فیلمان و اسپان بسیار کشته بود بهیم آنها را برداشته بجای اسلحه بر کمر
 میزد و کمر آن فیلمان را پاره پاره میساخت بهیم خرطوم و دست و پا های فیلمان و
 و اسپان و شتران مرده را برداشته بر کمر میزد و کمر آنها را در راه می برد بعد از آن
 بهیم شست قوی را بقصد کشتن بر کمر زدن خواست لیکن عهد و قول ارجن را
 که برای کشتن کمر کرده بود پاس آن ننموده بهیم کمر را نکشت و با وجودیکه
 بهیم با اسلحه بود اما کمر بواسطه قوی که با کشتی کرده بود که بسران نخواهیم کشت
 بهیم را نکشت و کمر بهیم را بگوشه کمان کشیده زور کرد بهیم کمان او را شکسته کمر را
 بر سر خراج کرد و کمر بهیم کرده گفت که تو شکر خود را سیر میوانی کرد و جنگ از دست تو
 نمی آید و کار اسلحه نمیدانی من بعد جنگ من میاکه تو برای جنگ اطفال خوبستی
 اسی نادان تو بجنگل برو و اوقات بسیه و جنگل بگذران و باز در معرکه جنگ میاد و باز
 بگوشه کمان بهیم را زور میگرد و میکشد و میگفت که تو با دیگران جنگ میکردی باش
 اما بشل ما مردم جنگ کمن و در هر جا که کشتن جوی و ارجن است برو که خود سالی در جنگ
 جنگ مانمیدانی تو همین نعره بلند میوانی بر آورد تو پسر بادی و کم و بیش اسلحه

میدانی اما کار جنگ از دست تو نمی آید تبسم کنان دست خود را در گلو می بهیم انداخت
و چون بهیم در وقت دردن گل برن تفلول کرده بود که رو تر ا کرن زبون خواهد کرد
ازین جهت بهیم زبون شد باو کرن گفت ای بهیم در حضور ارجن و کرشن جویر بر
که مدد تو خواهند کرد یا بخانه برو چون کرن بهیم را این سخنان بگفت بهیم تبسم کرد
بکرن گفت که ای بدتر از چند بار مغلوب کرده ام تو چرا میفانده تعویض خود می کنی
بزرگان فتح و شکست مه اندر هر دورا دیده اند و توان از خاندان شجرت پیدا شده اگر تو دلاوری
خود ظاهر میکنی با من جنگ کشتی کن تا چنانکه کیجاک کشته شد ترا هم خواهم کشت کرن قصد
بهیم را دریافته از معرکه غلج شد ای هتراشت کرن حضور سر کرشن جویر و ارجن چنین
سخنهای درشت گفت پس ارجن تیرهای بسیار بگفته کرشن جویر بر کرن انداخت و
تیر از کمان گاندویشل کلنگ روان شدند و کرن را از نزدیکی بهیم جدا ساخت و بهیم
زرد کرن را بیدیه بود تیرهای کاری ارجن بر کرن رسید کرن از اسباب برگشت و بهیم
برادایه ساک سوار شد و پیش ارجن رفت و ارجن یک تیر بر کرن انداخت که
اسوستها را در راه برید و کرن گرنخت و ارجن بر غضب شده شصت و چهار تیر
بر اسوستها زد و گفت که مگر زیاده باش و اسوستها را گرنختی در پناه فیلیان است
و لشکریان نو از آواز کمان گاندویشل رسیدند و ارجن بر اسوستها دوید و اسوستها را
از پیش ارجن گرنخت و ارجن تعاقب نمود و برگشته فیلیان و اسپان و آدمیان
بسیاری را بکشت و هتراشت گفت که ای سنجی کرشن جویر و ارجن ساک بهیم
یکجا شده اند و آتش در دل من زیاده شد و سینه من میسوزد و جید هرت را با
ما جامی دیگر کشته می بنیم گناه عظیم ارجن کرده است الحال جنگی که بعد از آن شده
بلکه ساک زبونی بهیم را دیده چه کرد سنجی گفت که ساک دشمنان خود را با پامال کشت
و در لشکریان شما هیچکس جرعت او نشد البته نام بهادری آمده سر راه ساک گرفت
و جنگ عظیم روی داد و لشکریان طرفین تماشای جنگ هر دو میگردند و البته ده
تیر بر ساک زد که ساک آن تیر را بریده در غضب شده و دیده البته را با چا

اسب ارباب او بکشت و سر بهلبان او را برید و پسران و بنیه های او را تمام کشت
 و باز برگشته نزد ارجن آمد چنانچه پادشاهان را بر دستاگ نوح شمارا نه میست داد و
 لشکریان تو را جمعی از بهادران بگماشته بر دستاگ دویدند و دوسان را پیش کرده
 دستاگ را قتل کردند و دستاگ نیز بازده از آن صد کس را بقتل رسانید و دستاگ نزد
 ای راجه کار دستاگ بسیار دیده شد که گاهی در مغرب و گاهی در مشرق و گاهی در جنوب
 و گاهی در شمال جنگ میکرد و هر طریقی که نظر میرفت دستاگ را جنگ کنان دیده میشد
 مردم میپاژه جنگ دستاگ آمده تیرهای بسیار زدند و دستاگ آنها را در دو گمتری کشت و
 گریزانید با مردم کلنگ جنگ کرده فتح نمود و پیش ارجن رفت چنانچه شاوروی که گاه
 میشود برکناره میرود همچنان دستاگ جنگ کرده مخالف را شکست داده نزد ارجن
 می آمد و کشتن جبهه تحسین و آفرین بر دستاگ مینمود و بعد از آن جنگ و کشتن را جدا
 و لشکریان کردین آمدن نزد ارجن بوقوع آمده بیان نمود ارجن گفت که او که کشتن جبهه
 دستاگ دوست من است اما کاری خوب نکرد که راجه بد بشهر را گذاشته پیش آمده مرا
 بعد از کشتن جبهه برت محافظت را جبهه درست الحال روز با خبر رسید فکر کشتن جبهه بر
 باید کرد دستاگ کار بسیار کرده مانده شده بود و قوت کم مانده و اسپان و بهلبان او نیز
 مانده شده و بهر شهر او برای جنگ او بقوت مانده خواهد آمد و دستاگ دریا علی خان را
 شناساوری کرده آمده مبادا در آب بمقدار رسم ماده گاو غرق شود و بهر شهر او در نوح
 که در آن بهادری قولیت اگر از جنگ او بجزیر بگذرد خوب است من از راجه محجب
 مانده ام که از در و ناچار بملاحظه نگریه دستاگ را نزد من فرستاده است چنانچه عقاب
 در کسان می پرد و استخوان را دیده بر زمین می آید در و ناچار راجه را همچنان در نظر
 دارد اگر راجه را بجزیر بگذرد خیریت ما همه در آن است و بهر شهر او دستاگ را دیده و دیده
 آمده با دستاگ گفت خوب شد که امروز تو بجهنم من در آمدی تو هر روز لاف بهادری
 میزوی امروز من ترا خواهم کشت و کشتن جبهه هم خوشحال خواهی شد و درجه دهم را
 نیز ختمی حال خواهد ساخت امروز از تیرهای من خون تو بر زمین خواهد افتاد و کشتن جبهه

وارجن تر از زمین افتاده خواهند دید و راجه جدید شهر نیز خواهد شنید و انفعال
 بسیار خواهد کشید که او ترا اینجا فرستاده است و ارجن امروز فوت تو ترا خواهد دید که
 تو بخون آلود و بر زمین خواهی افتاد و از دهنها میخواستند که با تو جنگ کنند اما سرانجام
 من امروز با تو جنگ بسیار کردم که در کارهای مرا خواهی دید که ترا بخانه جمعه خواهم فرستاد
 و کشتن بیو و ارجن و جدید شهر از کشته شدن تو بی ترست شده جنگ را گذشته خواهی دید
 و ترا کشته روح همه باوران را که تو در راه کشته شاد خواهی بود که تو چشم من آمده زنده
 خواهی رفت ساک تبسم کنان گفت که مرا از جنگ ترس نمی آید و من میدانم
 که در سوره کشته ام من هیچکس نیست چندین سال است که من جنگ میکنم و هیچکس را
 فتح نکرده ام لا اله الا الله دست بکشنا معلوم شود که از دست تو چیزی برآید و من ببر
 تو چه کار خواهم کرد و چنانچه باریان آسون و کاتک نمره میکند و نمی بارد و سخنان ترا
 شنیده مرا خنده می آید من هم از مدتی میخواهم که با تو جنگ کنم و قصد من برای جنگ
 بسیار است ای بی عقل خاطر خود را جمع دار که از پیش من جان نخواهی برد و هر دو
 سخنان تلخ با یکدیگر گفتند و به قصد کشتن یکدیگر مقابل شدند و بجنگ پیوستند
 و بر یکدیگر تیر میزدند و بهر شتر و بسیاری تیر را انداخته ساک را زیر تیر نهان داشت
 و قصد کشتن کرده تیرهای کاری زد و دوده تیر بر سینه ساک زد ساک آن تیرها را
 بردید و به تیر با جنگ میکردند و تمامی بدن پر دود و مروج شد و خون بسیاری جاری شد
 و هر دو دست و گریبان شده یکدیگر را می کشیدند که با جان را داده داشته قمار
 می باختند و قصد آن داشتند که اگر کشته خواهند شد بیکدیگر خواهند رفت هر دو
 یکدیگر تیرهای انداختند و لشکریان تماشای جنگ ایشان یکدیگر را و اسبان
 یکدیگر را کشتند و کمانها را شکستند و هر دو شمشیر بپشت گرفته از راه به زیر آمدند
 و از روی غضب شمشیر با یکدیگر می انداختند و هر دو مانده شدند تا دود گری
 همچنین جنگ میکردند گاهی جدا شده می نشستند و نفس رست کرده با جنگ
 می نمودند و از زخم شمشیر با سپهر خود بریده شد بعد از آن بجنگ مشت در آمدند

سه پلو در رنگ جاموش به یکدیگر میزدند و قصد می نمودند که یکدیگر را بر زمین زنند که
 همچو کشتی گیران پای بر پای و شکم بر شکم میزدند و یکدیگر را چنچ میزدند و کوردان
 جادوان تماشای جنگ ایشان میکردند چون اسلحه ساک که شد کشتن جیو با جن
 گفت که بر جمیع بهادران ساک غالب بود الحال به بین که پیاده چگونه جنگ
 میکنند و فوج کوردان شکسته برای خاطر تو پیش آمده است الحال او را با بهور شر و
 جنگ دست داده با بهور شر و ابر برای نعتیواند کرد و درین ضمن بهور شر و ساک را
 گرفته بر زمین زد و کشتن جیو را چمن میدیدند که کشتن جیو با ارجن گفت که ساک را
 بهور شر را زبون کرده است و ساک مانده شده شاگردت نگاهبانی او بکن
 تو کشته دشمنان هستی کاری بکن که بهور شر و ساک را نتواند کشت که رو برو
 تو آمده است چنان بکن که محافظت ساک بشود و در شکم او فریاد بخاست که بهور شر و
 ساک را باز بر زمین زد و موی او را گرفته شمشیر بر آورد و پای بهین ساک گذاشت
 و خود است که سر ساک را به بر د ساک سر خود را بسیار میزد و مثل چنچ کلال می گردانید
 و دست بهور شر و ابر میکرد و باز کشتن جیو با ارجن گفت که ساک چگونه بدست بهور شر
 گرفتار است و شاگردت ارجن بهور شر و او را در دل خود آفرین نمود و گفت بهور شر و
 بغایت قویست در دل خود پرستش بهور شر و نمود و با کشتن گفت ای کشتن جیو چنان
 نظر من بر جید همت است که کار بهور شر و بنظر من نمی آید لیکن بگفته شما فحاشست
 ساک میکنم تری بر بازوی بهور شر و از دستش که شمشیر بر آورده بود از بازو
 برید و شمشیر از دست او افتاد بهور شر و آزار بسیار کشید و ساک را از دست گذاشت
 و ارجن را حرف درشت گفتن آغاز کرد که من بچنگ حریف دیگر مشغول بودم تو دست
 مرا بریدی کاری بکن که نظر من بر ساک بود تو دست مرا بریدی
 پیش جید همت که ارم راستی و دهرم خود را اظهار خواهی کرد که من دست بهور شر و
 بچه روش بریدم محکوم میشود که کشتن جیو ترا مصلحت داده باشد از اسلحه مها و گوی
 اندر و در ناچار و که پا چارج گذشته کاری کردی که همه ترا نفرین خواهند کرد و چندین

جای گشتن دشمن را داشته اندامل و قتی که مست باشد دوم هر اس خورده شود
از ارا به بریز آمده چهارم پناه آورده باشد بهادران چنین نمی کنند که تو کردی کل
مردم زبون است که از تو بوقوع آمده این کار بی مردانه کردی مردنیک که کار مردم
زبون کند بنایت ناپسندیده است نهایتش تاثیر صحبت است از تعلیم کمرش
اینچنین بعل آوردی هر کس بصحبت شخصی که باشد کار را موافق صلاح دید او میکند
تو از پشت راجه تولد شده بودی و در مردم نام به بگوئی برآورده این کار را تو برای حاکم
سالک کردی از تو این کار نمیشد بگفته گشتن جو بعل آوردی گاهی نبوده است شخصی
با دیگری جنگ بکند و کسی از پشت دست او را ببرد اما گناه تو نیست گناه کشتن جو
که تو صحبت آن و غلبه از برادر به سوار شده آنا که از در هر راستی گذشته کارهای زبون
میکند همه کس آنها را لعن و طعن میکنند تو مثل آنها کار کردی بهوش و اسلک را کرد
تیر و کمان را بدست چپ بر زمین نهاده پشت که جگ و در میان کرده جان را
از تن بدر آورد و تصور نموده جان خود را بهوم میکرد و چشم بر آسان داده انگاک
را تصور نمود و بید خواندن گرفت و بطریق منشیان تصور میکرد و لشکریان
کو روان و کشتن جو را جرن میدیدند و لشکریان بکشتن جو طعن میکردند و بهوش و اسلک را
تحسین نمیدادند و جرن شنید که پسران و هر تراشت من طعن میکنند گفت که مرا چه
راجا میداند که خلاف قاعده هیچکس را نمی کشم مگر شخصی که حرف آن شخص را
شده باشد و بی اسلحه را کشتن روان نیست و آن کس بی قاعده او را کشته باشد از
کشتن او عیب نمیکند و ظالم را کشتن جائز داشته اند این مرد سالک را که بی اسلحه
و پیاده شده بود آن طریق میکشت من شرای بد عمدی او داده ام و باز و بی اسلحه
بریده ام اول و دوم را بدانید بعد از آن بد بگوئید و قتی که شمشیرش کس حمله شده
ابهمن را که پیاده بی سلاح بود کشتید در آن زمان و هر شمشیر کجا رفته بود بهوش و اسلک را
آن سخن را شنیده خبری گفت و ارجن گفت من چنانچه با بهیم و نکل و سید محبت
و اتحاد داشتیم چنان با بهوش و اسلک دوستی داشتیم اما چون مرا کشتن جو فرمودند

فرموده کشتن جیوان کار کردم چنانکه مردم اهل خیر میروند بهر شر و انیز آنجا خواهند رفت
 تا آنکه شمشیر گرفته سر بهر شر و از آن زن جدا کرد و لشکریان فریاد کردند هر چند
 کشتن جیوان جن و بیهم و جید است و اسوستان و کربا چایج منع کردند تا آنکه
 شنیده نداشتند کرده سر او را برید همه کس ساک را فخرین که دزد گفتند که این
 از جن کشته بود و رسیده و چارن و دوتو با بهر شر و از او دیده تحسین میکردند و بعضی گفتند
 که تقدیر چنین رفته بود ساک گفت شما که مرا منع میکردید که سر او را ببر شما که
 نه جمع شده پس سبدر را کشتید و هم شما کجا رفته بود او مرا بزمین انداخته بود
 و پا بر سینه من نهاده میخواست که مرا بکشد اگر میشد شری بخوبن کار میکرد و بشا
 و بدست افتد او را هم میاید کشت و این حرفها که شما بگوئید از راه بی خصلی است
 و من این کار دانسته کرده ام و از این تیری که زد برای دوستی من زد و مرا از جن
 نکا داشت بالیک را کشته گرفته است زن را کشتن خوب نیست اگر محنت بسیار بود
 رسانیده باشد آن زمان هم زن را نباید کشت و زنی که بجهانیاں آزار رساند از
 کشتن او هیچ گناهی عائد نمیشود و این مراتب را من دانسته سر او را بریده ام
 کوروان و پانژوان از طعن ساک سکوت و زبیدند و بهر شر و موافق شجاعت
 و بهادری خود به عالم علوی رفت و هر تراشت گفت که ساک تمام لشکریان در و ناچار
 و کرن و دیگران را فتح کرده رفته بود او را بهر شر و چگونه زبون کرد و سنج گفت که از
 تفاول مادی بود و تفصیل آنرا میگویم که دیوکی دختر دیوک یعنی برادر او که سین را
 شمشیر کرده بودند شنی پدر ساک دیوکی را برای بسدیو در مجمع جمیع را با هم را فتح کرده
 گرفته و برار به خود نشانده که سودت پدر بهر شر و را خوش نیامد و در میان شنی
 و سودت تا دو پیر جنگ شد که شنی غالب آمده موی سر سودت گرفته بر سینه
 او لگنده او را زنده گذاشت سودت رفته عبادت مادی کرد و مادی بود
 خوشحال شده گفت که هر چه مراد تو باشد بجواه سودت گفت مرا بسری ده
 که پسر شنی را در حضور راجا لکد بر سینه زند مادی و تفاول داده که چنین خواهد بود

چون بهر شروا تولد شد همیشه در صدد این بود تا امروز بر سائک دست نهد
و بر و غالب آمد لکن بر سینه سائک زد و گریه سائک چنانست که دیر تا دور نودگان
رافتح میتواند کرد و مثل او پیش ازین شخصی نگذشته و نه بعد از او کسی خواهد بود
از بر همان چیزی نیک گرفت و بر همان را چیزی میداد و بهر کس که چیزی میداد و بر
نمی آورد حقیقت سائک نیست و بر تراشت گفت که بعد از کشته شدن بهر شروا
چطور رنگ شد از این بگویند که میگویی که ارجن کبرش بگو گفت که حالا را چرا
بر سر جید هرت بران و قول مرا راست کن که من جید هرت را بکشم که آفتاب
نزدیک بغروب رسیده و کوروان بسیار محبت محافظت او مانده اند کاری
بکن که آفتاب فرو رود و قول من راست شود آنچنان توجه فرمایند پس
مرا جلد برانید که من جید هرت را بکشم که شن جمیاسان را مقابل جید هرت بیا
و نگاهبانان جید هرت مقابل ارجن آمدند اول در جود هرن و کرن بر که سینه
و شل و اسوتها ما و کرا پا چاچ و جید هرت رو بروی ارجن شدند و ارجن
چشمان سرخ کرده جید هرت را دید و در جود هرن بکین گفت که ارجن برای
کشتن جید هرت می رود هر قوی که داری بروی کار بیا که ارجن جید هرت
را نمواند کشت که روز بسیار کم مانده است چون آفتاب فرو خواهد رفت نتج
نصیب ما خواهد شد چرا که ارجن قول کرده که اگر در روی آفتاب جید هرت
را نکشم خود را در آتش بسوزم و از سوختن ارجن بلای عظیم از سر ما دور شود
که بی ارجن پانڈوان خود کشته خواهند شد و بعد از مردن پانڈوان روی زمین
و تمام کوهستان تصرف ما خواهد شد و آدم سری گویند از زبان ارجن آورده که اگر در روی
آفتاب جید هرت را نکشم خود را خود بسوزم و عقل او را تقدیر برده بود که این
شرط کرده و شدنی و ناشدنی بدست و گیریت اما ارجن چنین شرط کرده است و
ارجن در زنده ماندن تو چگونه جید هرت را خواهد کشت و شل و کرا پا چاچ و اسوتها ما
هم هستند و من و دو ساسن نیز نگاهبانان اویم اجل ارجن نزدیک رسیده است

اگر در دو گز می هر یک جنگ خواهیم کرد آفتاب فرو خواهد رفت و ارجن جدید هرت را
 بخوابد گشت من و دیگر بیاوران همراه توام جنگ بکن کرن چرن این سخنان از
 در جود من شنید گفت در جنگ بهیم تیرهای قومی بمن رسیده هر قدر قوتی که در من
 مانده باشد جنگ خواهیم کرد و در محافظت جدید هرت تقصیر نخواهم کرد و قتی که من
 بجنگ آمده تیرهای کاری خواهیم زد جدید هرت را ارجن از کجا خواهد یافت امر و
 جنگ من و ارجن عالمیان خواهند دید در جود من و کرن درین گفتگو بود که ارجن
 لشکریان شمار از بون کردن گفت و تیرهای زده خرطوم غلیان و بازوهای اسپان
 بریدن و بیاوران غیر آنها را کشتن گرفت و خون بسیار جاری شد چنانچه کلاه جنگ را
 آتش میزد و ارجن لشکریان ترا آخنان بسخت و از یک طرف محافظت ارجن
 ساک و از طرف دیگر بهیم میکرد و ارجن لشکریان شمارا سوخته نزدیک جدید هرت
 رسید و در جود من و کرن و شل و سوخته ها و دیگر پا چاچ و جدید هرت یکجا شده ارجن را
 قبل کردند و جدید هرت را عقب نگاه داشته با ارجن بجنگ پیوستند و غرور آفتاب را
 میخواستند و آفتاب بسرخ درآمد و کمانها بدست گرفته تیرها بر ارجن انداختند
 و ارجن بعضی تیرها را در پاره و بعضی را سه پاره می ساخت و اسلحه ها را مقابل
 ارجن آمده ده تیر بر ارجن و هفت تیر برگشتن جوی انداخت و جمیع کور و ان
 جدید هرت را در میان گرفتند و محافظت نمودند و کمانها میکشیدند و تیرها
 می انداختند و ارجن تیرهای اسلحه ها از خود رد کردند و تیرهای بگنان و سوخته ها
 بیت پنج تیر بر ارجن انداخت و بر کمره سین هفت تیر زد و در جود من بیت تیر و
 کرن و شل سه تیر زدند و هر مرتبه نعره بر آورده تیرها بر ارجن میزدند و حلقه
 را باها بر ارجن بستند و میخواستند که آفتاب زود فرو رود و از هر طرف بر ارجن
 تیر باران کردند و اسلحه دیوتها و گند هر پان آنچه نزد آنها بود همه انداختند
 و از بدن ارجن خون بسیار جاری گشت و ارجن لشکریان را تیرهای زده شکسته
 رو برو می جدید هرت رفت و کرن آمده در میان جدید هرت و ارجن با شمشیر

وارجن ده تیر در سینه کرن زرد و تلک سه تیر مرکب انداخت و ارجن هفت تیر کمر
 زرد و کرن هر سه را هفت هفت تیر زرد و ارجن صد تیر بر تمام بدن کرن زرد و کمان
 او را برید و کرن کمان دیگر پست گرفته هشت هزار تیر بر ارجن زده ارجن از تیر نهان
 ساخت و ارجن تمام تیرهای کرن را رد کرد و یک تیر همچو روشنی آفتاب بر قصد
 کشتن کرن انداخت و هوستها را تیر از ده چند زده تیر ارجن را پاره پاره ساخت
 و کرن باز تیر را بر ارجن انداخت و آنچه ارجن کرده کرن هم بعل می آورد و از بسیار
 تیرهای هوا پوشیده شد و ارجن میگفت من ارجنم و کرن میگفت که من ارجنم
 و هر دو یکدیگر را اینچنین تیر باران میکردند و در جودهن با بهادران خود گفت که بعد
 کرن رفته محافظت او نمایید و ارجن چهار تیر زده بر چهار اسپ کرن را کشت
 و سر سبیلان برید و کرن را نیز تیر نهان ساخت و کرن از زخمهای ارجن بی شعور
 شد و هوستها را کرن را برار با خود سوار ساخت و در غیقت شل آمده سنی تیر
 بر ارجن زد و آنچنان ارجن جواب تیر را داده آنها را سه سه تیر زد و هشت تیر دیگر بر
 هوستها زد و نعره بلند برآورد و آنها میخواستند که نوعی شود که آفتاب فرورود و
 جید هرت زنده بماند همه جمع شده با ارجن جنگ میکردند و ارجن اینقدر تیر باران کرد
 که لشکریان شما در هراس آمدند و آنها قصد داشتند که ارجن را بی شعور سازند
 و ارجن را مطلب این بود که در جودهن را کشته با دشاهی خود بگیرد و مخنتی که در
 جنگل کشیده بود بیاورد و از کمان گانده بود آنقدر تیر را انداخت که راه هر چهار طرف
 مسدود شد و گزرو مسل و بر چوای لشکریان را شکست بر زمین انداخت و ارجن
 تیر زده نیلان و اسپان و آدمیان را کشته بلکه جز فرستاد و ارجن صورت خود
 چنان میب نمود که همه بتیاب شدند و هیچ کاری از دست آنها نمی برآمد و همه را مجبور
 ساخت بر جید هرت و دید شصت و چهار تیر بر جید هرت زد و جید هرت تیرهای ارجن
 را بر خود نیاورده تیرهای کلان بر ارجن زد و ارجن همه تیرهای او را در راه
 برید و آفتاب جلد شد که مغروب رود و کرن جوگفت که سلطان دشمن را بیه

۲۵۴۵۶

نویس
خطاب
یعنی
مراد از جید هرت
۱۲

به شمشیر در جامی دیگر چه منیزی که آفتاب بکوه غروب رسید کشتن جید هرت را برین
 بشته که برید چیتیرید به جید هرت را عالمیان میدانند که بعد از محنت جید هرت مایه
 دوازده آسمان آوازی برآمده که سپهر تو در قوت و شجاعت بزرگ خواهد شد و با دشمنان
 جنگ خواهد کرد و هر که سر او را خواهد برید و از دست هر کس که سر او بر زمین خواهد افتاد
 سر آن کشته همان ساعت صد پاره خواهد شد و این خبر را با قوم خود گفت جید هرت
 را بر تخت سلطنت نشاند و خود بجهت ریاضت و عبادت بجهل رفت و عبادت بیا
 میکند و بکناره که در جهت عبادت میکند سر جید هرت را بریده به تیرها آویختن و بنیز از
 که در جایی که برید چیتیر عبادت میکند سر جید هرت در دست او بفتد اگر سر او
 از دست آید بر زمین خواهد افتاد و سر تو نیز صد پاره خواهد شد و ارجن تبری که هماد و یو جیو
 داده بودند آنرا بر آورد و افسون بر آن خوانده بر سر جید هرت انداخت و آن تیر
 در زنگ باشد که برای گرفتن جانوری برود جلد زفته سر جید هرت را برید و ارجن
 آن سر را چنان انداخت که جایی که برید چیتیر با پیش تو عبادت میکرد و شنید
 میشود و دستها بر داشته از سری بهکوان و زهر است میشود سر جید هرت با کندن
 در از بردست برید چیتیر که چشمها پوشیده بودند و با هیچ ندانست که بردست من
 چه افتاد و آنرا بر زمین انداخت فی الحال سر برید چیتیر نیز صد پاره شد و نام شکار
 حیران ماند و کشتن جیو تعریف ارجن نمود و پسران تو که این کار را دیدند
 در اختیار بگیرد و آیدند بهیم سین بخاطر آورد که راجه بدمشتر و لشکریان با هم
 را از کشتن جید هرت آگاه سازم سفید مده خود را بنواخت که در زمین و آسمان
 خلفه برخاست راجه بدمشتر این آواز شنیده دانست که ارجن جید هرت رکشت
 راجه بدمشتر خوشحال شده فرمود که شاد بماند و در غروب آفتاب با دروا چاچ
 بجنگ پیوستند و دروا چاچ با قوم سونک جنگ میکرد و جنگ غالبانه می نمود و
 لشکریان ترا ارجن کشتن گرفت و از کشتن لشکریان تو میدان خالی شد و هر
 گفت که بعد از کشتن جید هرت مردم ما چه کردند آنرا با من بگوئید گفت که بعد

از گشتن حیدریت که با چایج برای جنگ ارجن آمده تیر باران کرد و ارجن تیر بارانخت
 تیرهای که با چایج و اسلحه‌ها را در که با چایج از تیرهای ارجن مجروح شد و برابر
 تکیه کرد و بهلبان او را از معرکه بدر برد و اسلحه‌ها را مقابل ارجن آمد و بدر برد و هر
 گفته بود که در جودین و طالع نحس قول شده از شومی آن پسر تمام خانواده توجیه
 خواهد شد و برهم خواهد افتاد و در هر تراشت شنیده ناشنیده نموده بود عاقبت آنچنان شد
 و در آن شب تاریک روی یکدیگر را نمیدیدند و از شناختن آواز با حریف جنگ میکردند
 بنا بر آن جدی‌تر فرمود تا چراغ به شعل بیاورند و جنگ اندازند و دیوان از بس شوق
 تماشا برخاستند و در رنگ غول بیابانی چراغها در دست گرفتند و از بسیاری روشنا
 آن شب همچو روز روشن بود کوروان نیز مشغول با فروختن تبرتبه که بر سر هر اراجه
 چراغ و برقیل هفت و بر اسپ دو بر برق یک چراغ افروخته بودند و روشنائی چراغ
 و ز روزی که در دست و بازوی را جدا بود باعث مزید روشنی بود و شمشیر و نیزه و برق
 میدرخشید در نیوقت هر مردم را برایشان و بیگانه اطلاع شد و فرق در میان دست
 و دشمن پیدا شد کوروان انواع را از سر نو تقسیم کردند بکرن و خیر سین و دوسان
 و در هر کمر و بر کمر با بود و نه با بود را همراه در و نا چایج ساختند تا یکجا باشند و جانب
 دست راست در و نا چایج پسر باروک یعنی کرت بر او بجانب چپ پل را گذاشتند
 بهادران دیگر را پیش روی او تعیین نمودند و پانژوان و شرت و من را بمقابل
 در و نا چایج خرتا و ارجن را بجنگ کرن و بهیم سین را بمقابل در جودین همه
 پانژوان اتفاق نموده بر سر در و نا چایج رفتند و گفتند که در و نا چایج در میان
 کوروان زبردست است اعلی ازو خاطر جمع باید نمود و کوروان همه جمع شدند و حمله
 بر راجه جدی‌تر آوردند و چندان جنگ درین شب واقع شد که مردم گمان بردند
 که مگر درین ساعت تمام ایشان کشته و مرده خواهند شد و سیدی یوسفم گرفتند
 در و نا چایج روان شدند ناگاه کرن سر راه را گرفت و میان هر دو جنگ واقع
 شد و میان سیدی و در و نا چایج مفاصل گشت پس بهیم بدو سیدی آمد و با کرن

۱ विकारी
 २ चिनसेन
 ३ दुःसाशन
 ४ दुर्धर्म
 ५ दीर्घबाहु
 ६ आहा
 बाहु

بنیاد جنگ کرد و در جود همن بکرمک کرن آمد و تیر با برهیم می انداخت و نکل با شنگن
مصاف می نمود و سکنند می باشل و پرش بند با کرپا چاچ و کمر و که با دوساسن و
اسوتخا ما در حضور در و ناچاچ بر صفت اعدا تیری انداخت و در و ناچاچ هر جا
نظر به چند مشهر گماشته او را می طلبید تا زنده به دست آورد و این خبر در و ناچاچ
رسانید و در میان او و راجه واسطه شد و زنی وقت انباش دیو جنگ ارجن آمد و
دو هر شش و من با و در و ناچاچ جنگ میکرد و سدیو پسر جراسنده و دوساسن رو برو
شدند و تیر بسیاری انداختند و همدیگر را مجروح کردند آخر سدیو اسپان ارا به دوساسن
کشت و بر قش را انداخت و دوساسن پیاده کرد و شمشیر بر نه کرده خواست که دوساسن
بکشد و زنی وقت برادران و دوساسن بکرمک او آمدند و با سدیو بنیاد جنگ کردند و
سدیو بر اکثری از ایشان غالب آمد و ایشان دوساسن را برداشته از پیش سدیو
گرفتند و سدیو بوق فتح بخواخت و پانڈوان خوشحال شدند آن شب فیل سوار
با فیل سوار و پیاده با پیاده و سپ سوار با سپ سوار غنیمت بودند و بهر انواع سلاح
جنگ میکرد و پسر ملوک یعنی کرت بر با با جد مشهر رو برو شد و کمان را جبر شکست
و راجه کمان او تیرید و در میان این هر دو حرف رو برو شد بسیار شد عاقبت مشهر
از پیش پسر ملوک زبون شد و گریخت راجه چون بی سلاح شد خود را در پناه بهیم برد
و کمر و که با اسوتخا ما مقابل شد و تیر محکم بر اسوتخا ما چنان زد که بهوش افتاد و
کوروان آواز بلند زده پیش اسوتخا ما آمدند و او را در حرف و حکایات گرفته
تقویت میدادند و اسوتخا ما بعد از دو گتری بهوش آمد و تیری چند بر کمر و که زد و
از مقام خود کشید که او هم تا ویر بهوش بود و اسوتخا ما در نیال خنده بلند کرد و
کمر و که تا ویر بهوش افتاده بعد کوروان خوشحال شدند پس بهیم بد و پسر خود
آمده و از نیاناب در جود همن بد و اسوتخا ما آمده با بهیم جنگ عظیم کرد و بهیم کمان
در جود همن را به تیر شکست و در جود همن کمان بهیم را شکست چنانچه چهار چار کمان
بهیم و در جود همن در آن حمله شکست و بر زمین انداختند بهیم چون دید که تیر و کمان

१ नन्दक

سو و منند نسبت نیزه در وجود من انداخت او آن نیزه را در مهر شکست بهیم گرز خود
 را گرد سر گردانید در وجود من دید که گرز آهنی بهیم سر جا که می افتد ارا به را مع
 اسپان و سواران و محافظان زده زده میسازد فی الحال ارا را به خود را بزمین
 انداخت و از انجا بر ارا به نندگ رفت و گرز بهیم ارا به را شکست و اسپان بنگاه با نرا
 بکشت بهیم در حالت گرز در وجود من خند و تمهید کرد و گفت که مردان این چنین نمیگزینند
 چنانچه تو گزینتی پانده و ان پیش بهیم جمع شدند سهدیو پیشتر که شده حمله برد و بمالید
 کرد که او را زنده بگیرد و پیش کردن واسطه شد و سهدیو را بخود مشغول گردانید و
 و نه تیر بر سهدیو زد و کمان او را شکست سهدیو کمان دیگر گرفت و تیر بار کردن
 زد و کردن چون حرف غالب دید با او جنگ میکرد تا آنکه برق او را شکست و
 اسپان ارا به اش را بکشت سهدیو پیاده شده بزمین ایستاده نیزه بر کردن انداخت
 کردن آنرا در میان راه شکست پس سهدیو گرز حواله او کرد و آنرا هم بیکار ساخت
 پس ارا به را بقوت تمام جانب کردن انداخت آنرا نیز شکست چون سهدیو
 تمام فنون خود را کار فرمود و بر کردن هیچ کار نگریامد و دست که کردن با حرف ست
 کردن گفت که تو خرد سالی مناست انیت که با طفلان جنگ کنی و با او تادان
 و پیش خدایان ز نهما را ادب باشی و در مقابل ایشان من بعد نیائی که زنده نخواهی ماند
 چنانچه پیش من آمده بودی اگر کسی دیگری بود ترا بجان میکشت اما چه کنم که مادر
 کنی بطریق گدائی در کناره گنگ از من التماس نموده بود که چون دست یابی
 پسران مرا نکشتی و من با او وعده کرده بودم مقید برگشتن تو نمیشوم حالا
 تو بخانه برو و دیگر جنگ میا سهدیو ازین گفتار کردن بسیار منفصل شد و بر خود من
 میکرد و میگفت اگر این تصور درست نکنم زندگانی بر من و بالست بعد از ان
 سهدیو رفت و بر ارا به و هر شت دمن سوار شد و برادر را به برات که شانیک
 نام داشت بعد آمده باشل رو برو شد و شل پیش از آنکه شانیک بیاید در راه
 نه تیر محکم انداخته ارا به و اسپانش را انداخت و او را پیاده ساخت و تیر لومی دیگر

بر راجه برات زد که بهیوش افتاد پس راجه برات را مردانش بار بار به و گیرانده
از معرکه بیرون بردند و شتایک بجال خود ماند و چون کرشن جیو وارجن دیدند که
شل غالب آمده بارجن طرح جنگ انداخت ارجن سلاح او را بیکار ساخت و
کمان او را برید و اسپانش را بار بار به بزمین انداخت و چتر و بیرقش شکست
برو غالب آمد و چند تیری چنان زد که شل بگریخت و از نظر غالب شد و شکست
بر کوروان افتاد و ارجن کوروان را اگر نیا نید چتر سین در مقابل صفت ارجن
و شتایک پس شکل بجنگ چتر سین رفت و تیر بسیار بر سینه چتر سین زد و چتر
کمان او را شکست و جوشن او را چاک چاک کرد پس شتایک کمان و گیر گرفت
و تیر او را زد و چتر سین باز به تیر طلای کمان او را برید شتایک او را از پایاده ساخت
او و بار بار به سپر باروک سوار شد آن جنگ همین طور ماند آدمیم بر سر قصبه دروید
بر که سین چون آن هر دو جنگ مشغول شدند و هر شت دمن سپر دروید به جنگ
بر که سین سپر کون برخاست و هر شت دمن شصت تیر بر سینه و بازوی او انداخت
و بر که سین نیز تیر بسیار او را انداخت و جنگ عظیم در میان ایشان واقع شد
چنانچه هر دو کس غرق خون گشتند و تیرهای ایشان از هر طرف از هزار و چند هزار
متجاوز میشد درین وقت دروید از جانب سپر خود تیر بسیار بر بر که سین انداخت
و بر که سین تیری که پیکان طلا داشت بر آورده کمان دروید را برید و دروید کمان
و گیر بدست گرفت و باز بر که سین را به تیر گرفت و بر که سین قوتی که داشت
کار فرموده تیری محکم بر سینه دروید زد که بهیوش افتاد و بهلبان او را از
معرکه بیرون برد و بر که سین غالب آمده و صفهای دروید را پشیمان ساختن
گرفت و همه را اگر نیا نید که باز پس نمی دیدند و بعضی در عین گریز زده و
یکیم بریده می انداختند در میان چندین هزار راجا بر که سین این چنین
فتح کرد که از هر گوشه فریاد و فغان برخاست و زبان تحسین بر و کشا و دیگر بر کسین
آن فتح اکتفا نموده بجنگ جدیدتر رفت و دوساسن باریت بند مقابل شد

و بسه تیر پیشانی پرت بند را مجروح گردانید تا غرق خون شد و او بهفت تیر پیشانی
 او را مجروح ساخت و دو ساسن از روی اعتراض اسپان او را به پرت بند را به بلبلان
 بکشت و بیرق او را انداخت و جنگ میان آن هر دو کس قائم ماند و درین حالت
 که با چاچ و سکندی بنیاد جنگ کردند سکندی از پیش که با چاچ گریخت و از
 گریختن سکندی ترس و مردم با پنچال افتاد و از پیش که با چاچ گریختن آن
 آن طور جنگی کردند که پدر پسر را و برادر برادر را میکشت و از هر یک ملاحظه نمودند
 و روز با چاچ آمده با دهرشت و من مقابل نمود و جنگ قوی در میان ایشان شد
 کمان و دهرشت و من از تیر و روز با چاچ بریده شد و روز با چاچ او را گذاشته پیشتر
 رفت و دهرشت و من کمان دیگر گرفته تیری انداخت و درین اثنا نظرش بر
 وجود من افتاد و او را به تیر گرفت و در جود من به تیر کاری کمان و دهرشت و من
 برید و نکل و سوبل جنگ میکردند و چندان تیر اندازی مینمودند که تیر مثل باران
 می بارید عاقبت سوبل تیری و سینه نکل زد که ساعتی بهوش افتاد و چون بحال
 آمد به تیر سوبل رافع اسپان نزد و کمان او را برید و او را به بزمین افتاد و چون
 نکل بر سوبل غالب آمد او را فتح نموده پیشتر روان شد و سکندی چون از پیش که با چاچ
 مغلوب شده پیشتر رفته بدرونا چاچ مقابل شد و با او بنیاد جنگ کرد که با چاچ بجنگ
 زده را میتوان زد و بر سکندی رانده آمد و از غروری که داشت او را در نظر نیامد و
 سکندی درین مرتبه بجبهه جنگ کرد و کمان که با چاچ را برید و که با چاچ نیزه برد و
 سکندی نیزه او را در هوا به تیر شکست که با چاچ مرتبه آخر کمان دیگر بدست گرفت
 و سکندی را از زیر پیرنهان ساخت و چنان از روی اعتراض حمله بر آورد که سکندی
 باز از پیش که با چاچ گریخت و کور و ان حمله بر پا نمود و ان آورد و کاشی بسیار در
 میدان واقع شد و کرن را با دهرشت و من جنگ افتاد و ساک بجانب
 دهرشت و من رسید کرن و دهرشت و من را گذاشته با ساک جنگ میکرد و هر نوع
 تیری که ساک می انداخت کرن بهمان نوع جواب میداد و چنانچه ساک اگر تیر

آتش بار سردیداد کرن نیز همان طور تیری انداخت درین اثنا بر کوه سین سدد پدر
آمده تیر بر خاک انداخت ساک چنان تیری بر بر کوه سین زد که از تیران گذشته
بزرگین افتاد و چنان بیهوش شد که کرن خیال کرد که او مرده است چون کرن
پسر را بدین حال دید آتش از نهاد او برآمد و از غیرت و غضب تیر با بر ساک
انداخت و در طلب انتقام زخم پسر پر زد که از ساک بکشد و ساک او را چنان به تیر
گرفت که گمان کرن را برید و درین حالت بر کوه سین بحال آمد پدر و پسر هر دو گمان
دیگر بدست گرفته با ساک جنگ میکردند و سدد یو پسر جرابنده یک یک ساک آمده
با کرن و پسرش بجنگ مشغول شده که دران جنگ مغلوبه بسیاری از بهادران نامی
از جانبین کشته شدند و خلق بسیار تلف گشت درین اثنا که کرن با سدد یو و ساک
جنگ میکرد و از چاشنی گمان ارجن بگوش کرن رسید و کوروان نیز آن صدا را
شنیدند و بهوش از دلهای ایشان برفت و گفتند که باز ارجن پیدا شد کرن با
در جودهن گفت که ما را با ساک کار افتاده و هنوز این امر شخص نشده حالاکه ارجن
از دور می آید خلل در افواج ما خواهد کرد و ایضا باید که علاج ارجن بکنی و ساک و سدد
در مردانگی مثل ابهرمن اند بلکه زیاده از دوازده حال ایشان نیز غافل نباید بود
در جودهن گفت سر آید کار در صفت پانڈوان همین سدد کس اند ساک و دهرشت من
و سدد یو پسر جرابنده پیش از آنکه ارجن نزدیک برسد تو این دوسه کس را از پیش
بردار بعد از آن ارجن سهل است پس در جودهن با شگن گفت که ده هزار فیل را با دوش
و در کوه و سباه و ده پیر و هشتن بگیر و بمقابل ارجن و بهیم و کل و سدد یو برو و آنها را بش
بند و دوان بند و شکن آن جماعه تازه زور و فیلان صفت شکن بر صفت پانڈوان
آمد ساک چون دید که لشکر عظیم متوجه ارجن شده مقابله کرن را گذاشته خواست که
خود را با ارجن برساند آن نوح ده هزار فیل ساک را در میان گرفتند و او هم قائم
در مردانگی افشوده جنگ عظیم کرد چون دیری بیا رواقع شد ساک به یکپانهای تیر
همه بهادران مشهور کوروان را بدوخت و دوازده تیر بدو جودهن زد و در جودهن را

برده تیر زود ساک و در جود من جنگی کردند که باعث حیرت نظار گیان شد و هیچکس از نظر
 جنگ را قبل ازین ندیده بود و ساک باز بهشتا دتیر و جود من را نزد اسپان
 و بهلبان او را بدوخت و کمان و بیزش را بید و از راه پیاده ساخت و در جود من
 بر راه بکرت بر داشت ساک ویر شده در صف کور و ان مثل شیر در رسته
 که سفندان در آمد و هزاران هزار فیل و سپ و از راه سوار را بکشت و در ساعتی که
 در جود من ایستاده بود از راه سواران شجاع و دلیران روزگار برگرد و جود من
 جمع شدند و در مقابل ارجن آمده او را به تیر گرفتند و او به طرفی که میرفت اکثری را
 سر از تن دوست از بازو و انگشت از دست جدا می ساخت و پیاده را بر سپ
 اسب را بر فیل و فیل را بر زمین میزد و نکل که مقابل آلوک شده بود او را به تیر نزد
 و ارجن کمان شکن را بید و از راه اش فرود آورد و شکن بر راه آلوک نشست و هر دو
 یکجا شده ارجن را به تیر گرفتند آخر الام ارجن بر همه غالب آمد و افواج مقابل خود را
 از پیش بر اند و دهرشت و من با تیر در و نا چارج را بدوخت و دهرشت و من را
 با هفت تیر زخمی کرد و پنج تیر اسپان را به بهلبان و دهرشت و من را بکشت و تنه کاران
 او را به دیگر پیش و دهرشت و من آوردند و او بران انا به سوار شده از پیش در و نا چارج
 روان در و نا چارج مردم دیگر را پیش انداخت و میزد و در جود من با کرن و در و نا چارج
 گفت که با وجود حضور ما و شما دیگر سرداران مشهور ارجن جدی هرت را بکشت و دیگری
 از دلاوران نامدار بلکه عدم رخت بستند حال من تنها مانده ام با چند معدودی از
 برادران و خودشان خود اگر شمارا دل نمید بد بگذارید تا من رفته با ارجن برادران
 جنگ کنم هر چه شود بر من خواهد شد شما خلاص یابید و گرنه این بی غرقی است که
 شما بگرختن افواج ما راضی باشید پس در و نا چارج و کرن از روی اعتراض جلو
 بر ارجن و دیگر پانژوان دادند و در رنگستان و دیوان جنگ میگردند و گفتند
 تاجران و غما فروشانند چون روشائی در میان نماند بر آواز جنگ میگردند و تیر
 می انداختند و نام برده جنگ میگردند و دران شب تاریک از روشنی چراغ

بگوهرهای شب چراغ و درخشندگی تیغ و نیزه و تیرا کتاف نمودند و در نیوخت که آتش جنگ
 شعله برجا کشید کشتن با ارجن گفت که کرن بسیار دیر شده میگرد و هیچکس با نظر
 در نمی آرد من بشمارای بنایم تا او را با آسانی توانید کشت ارجن گفت آن طریق
 کدامست کشتن جمیو گفت که کرن بسیار پزور و در فنون جنگ بی بدست برای
 جنگ او که که را باید فرستاد تا بطلسم و تعبیه او را از یون سازد پس ارجن با که که
 گفت که بهیم سین ما در ترا برای همین گرفته بود که از چون تو فرزند می قوی تهل
 بوجو آید و درین روز جنگ بکنند حالا چون نیم شب گذشته و قوم تو درین وقت
 قوت و زور بسیار دارند باید که جمعی از دیوان و دیوانه پیدا کرده همراه بگیریم
 با کرن جنگ اندازی که که از دیوان جمعیت بسیار بهرسانند و بگوشه رفته بوشند
 سلاح مشغول شد بعد از آن که دیوان بکلیک مسلح شدند یکبارگی غلغله در عالم افتاد
 و شور و شغب کرده جنگ کرن آمدند و در جودین درین هنگام بدو ساسن گفت که
 کرن را با که که جنگ کردن مصلحت نیست چرا که آهن با من نرم میشود هر جنس را
 درین همان جنس باید بنا بران النیش دیو سپر خاسته را بجنگ که که که نامزد ساز پس
 النیش دیو که که جنگ میگردند که که النیش را پیاده ساخت و او که که رشت
 مضبوط زد و در دبل در میان دیو زو ادان بشت و لکد بود بعد از آن دست و
 گریبان شدند که که که النیش را بر زمین زد و بدست و پا مالیدن گرفت او حمله کرد
 از دست که که که خلاصی یافت و از زلفش غائب شد و رفته بجای دیگر ایستاد
 و باز آمده بر که که دست انداخت درین صورت که که که را بر زمین زد و مالیدن گرفت
 که که که نیز بطلسمی کار فرموده از دست النیش خود را خلاص کرد و به صورت ظاهر مشید
 در دبل مضبوط آخر بر النیش دیو غالب آمد و سر او را برید و بدست گرفته خندان
 پیش و در جود من رفت و گفت که قاعده است که پیش حکام و سلاطین خالی دست
 نمی توان رفت اول سر النیش دیو را که حکم خور بپندی دارد و تحفه پیش آید آورده ام
 گرضیات وفا کرد انشاء الله تعالی سر کرن را نیز پیشکش خواهم کرد این را اب

و بصورت زشت و شکل مهیب پیش کرن آمده که تشنه خون او بود و کرن کرن گویا
 میگشت کرن او را دیده تیر و کمر که پایه را برآورد و سرگردانیده بقوت تمام بر کرن
 انداخت و کرن آن پایه را در هوا به تیرهای خود فرو زده گرویس کرن چند آن
 تیر زده کمر که را آن طور زخمی ساخت که از بدنش مقدار ناخنی سلامت نماند
 و کرن تیری که دیوان با و بخشیده بودند بگرفت و کمر که همان طور تیری که مؤثری
 او بود بدست آورد و تیر کرن را بآن تیر تبدیل و در و بدل می نمود و چون بد که کرن
 غالبانه جنگ میکنند آن زمان کمر که هنر خود را کار فرمود و شکل های عجیب
 ظاهر شدن گرفت گاهی برابر یک تیر انداز و گاهی بصورت تیر انداز گاهی صد هزار
 تیر انداز ظاهر میشد و روی و دهن را کج میکرد و چشم کج مینمود و دهن را بلند و
 پهن میساخت و ساعتی مقدار یک دست بزر زمین می نشست و عطر دیگر چنان
 بلند میشد که سرش آسمان میرسید و دهن را چنان فراخ میساخت که گویا بر و
 بحر را بیک دم خواهد کشید و زمانی بر فیل و اسب سوار بود و گاهی پیاده گاهی
 بصورت شیری حمله مینمود و گاهی برگردن و دوش او سوار بود و میگفت که
 من همین زمان ترامی کشم و گاهی بصورت زنگارنگ و دریا بای گوناگون
 میشد و زمانی ابر میشد و رنگ گرم می افشاند و قصه چندان صورتهای غیر مکرر
 بکرن نمود که کرن حیران ماند پس کرن نام آن دیوان که او را قفسا دل
 کرده بودند یاد کرد و تیرهای ایشان را بدست گرفت و در هوا خانه از تیرها
 ساخت تا که هر که تواند از آن خانه بدر رفت کمر که بچندید و آن طلسم سبق را
 گذاشت و تعبیه دیگر نمود و دیوان خود را فرمود بعضی بر شیر و بعضی بر فیل
 و اسب و طایفه برگزید و گفتار و دیگری بر دیو و دیت سوار شد و سلاحهای
 غیر مکرر پوشیده بجنگ کرن آمدند و کمر که پنج تیر بر سینه کرن زد و کانش برید
 و کرن از روی اعتراض کان دیگری بدست گرفت و او را تیرهای میزد و بطوری
 اسب و شیر و فیل طلسم کمر که را میزد که آن تعبیه بر طرف شد و غیر از کمر که

و کردن بصورت اصلی کسی دیگر نماند و در جنگ میگردید پس که در که نیزه
دستی را که طول آن هشت گز و عرضش چهار وجب و از ستر تا پا آهمن بود چهار
مرواست بدست گرفته بر کردن انداخت کردن بست خیز کرده از راه چید دست
بالا رفت تا آن سلاح از زیر پا گذشت و از راه کردن با اسپان و بهلبان و برق
طوفان بزرگ صاعقه بسخت و خاک سیاه کرد و کردن بعد از آن نیزه بر راه
و دیگر سوار شده باز که در راه تیر گرفت و درین مرتبه که در که خود را بصورت
شهری از شهر بلای گند هر چون در فطری نمود که قصر بلای عالی و خانهای زیبا
و باغ و اشجار در میان بود و باز غائب میشد و مدتی که در که باین منج با کردن جنگ
داشت درین اثنا دیوی پر زور و آلائیده نام پیش در جودین آمد و گفت
که یا نژوان پشرب برادر مرا کشته اند من بجان و دل تشنه خون ایشانم امرو
حکم فرمایا لشکریان را بکشم و انتقام برادر خود بگیرم و در جودین گفت که بکرن
بر و با که در که دیو را دست جنگ بکن بهیم درین اثنا بدو که در که آلائیده یورا
از سپهر خود باز داشت و جنگ او مشغول شد و همه دیوان را که با و همراه بودند
بمنج پنج تیر بدخت و تیری را که بهیم سین بالائیده میزد گاهی بدست و گاهی به
می شکست پس بهیم گز خود را حواله نمود و آلائیده گز بهیم را چنان بگز خود زد که در
رنگ و عیای ناقبول که بصاحبش مراجعت میکند گز بهیم برگردید و بهیم گز او را
به تیر بدخت و شکست و آلائیده دیوانی را که مثل مور و بلخ همراه آورده بود و لشکر
یا نژوان سردار و کار برایشان تنگ ساخت کرشن جیو با رجن گفت که کار به
بهیم تنگ شده بدو و بهیم رجن با و هرشت و من و نکل و سدی و آتو جا
و پیران در و پدی و دیگر برادران غیر از جد و شتر بجای نطت بهیم جنگ آلائیده دیو
آمد پیش از آنکه رجن بیاید آلائیده اسپان و از راه و بهلبان و جیو و برق
و کمان بهیم را شکسته بود و بهیم بر زمین مانده پس که در که آلائیده جنگ کرده
به نزد بسیار آلائیده را بکشت و سردار بدست گرفت و زفته در جودین

گفت که بین تحفه دومست که برای شما آورده ام بعد از کشته شدن آلایده بود
 عظیم در کوروان ~~انشا~~ که هر که بصورت های غریب ایشان را ترسانیدن گرفت
 و در جنگ جمعی بسیاری را بکشت و بقتل تمام نعره بلند میزد پس کرن باز متوجه
 که هر که شد و جنگ آغاز نهاد که هر که پیش کرن آمد و از نظر غایت شد و پنهان شد
 نیزه را حواله کرن کرد و کرن پنج کرده بست و خیز نموده نیزه که هر که را در دامن اخلای
 بسیار را بباد داد که هر که از بالا شلی گرم و ریگ تفسیده و سلاح های گوناگون بر کوروان
 می انداخته ایشان را عاجز و زبون کرد و مرتبه که از هر طرف فریاد و فغان بزیحات
 و در لشکر کوروان غیر از کرن کسی دیگر مقابل نماند پس در وجود همن بکرن گفت که
 سلاحی که داشتی بر که هر که کار فرمودی بدو نرسید حالا چه علاج داری کرن گفت که اندر
 افسونی من آموخته است آنرا بر تیر خوانده حواله که هر که میکنم و او هم بکشمس کرن آنرا
 بدست گرفت و از تاثیر آن نیزه و دعا بازی که هر که همه بر طرف شد و تنها بجنگ کرن ماند
 عاقبت آن نیزه اندر را بر که هر که انداخت و آن نیزه بر سینه که هر که خورد و از پشتش
 در گذشت که هر که از کلاهی فیلی سرنگون افتاد و کوروان همه خوشحال شدند چنانکه
 ازین قضیه غمگین شدند بعد از آن که که هر که کشته شد کشتن جویو بخندید و پانزده و آن گفت که
 طرفه چیزی است امر قد بالائی که بر ارجن خواست که مازل شود بر که هر که افتاد و شما
 از مردن که هر که در حال نباشد ایشان گفتند که انیمنی را روشن تبیان نمایم
 کشتن جویو گفت که چون کرن زره پوشیده و حلقه در گوش انداخته متولد شده بود
 تاثیر آن زره و حلقه هیچکس را نمیتوانست کشت و اندر کاری که کرده آن بود که آنها را
 بکار و حیل از کرن گرفت چنانکه مذکور شده و در وقت و دایع اندر کرن از اندر آن
 افسون نیزه دستی بقصد جان گرفتن ارجن گرفته بود تا آنکه آنرا امر وزیر که هر که
 انداخت و او را گرفت شما شکرانه انزوی بجا آرید که ارجن سلامت ماند چنانکه
 بخاطر شما چاره رانده و ششلی و انکه میوراکشته ام درین نزدیکی کرن را هم می کشیم
 چیزی که او داشت آن زره و این افسون اندر بود زره خود پیش ازین زفته بود

و افسون اندر حال رفت و کرن بی سلاح مانده است حالا مردانه باشد و جنگ کرده
 او را بکشید و از کشته شدن که رو که غم و افسوس بخوردید که پدر اگر سلامت است باز
 نعم البدل خواهد شد سنج چون بدینجا رسید و هر تراشت از سنج پدید که کرن
 نیزه را بجای می که رو که چرا بر ارجن نمیداخت سنج گفت که چون همه بزرگان کوردان
 از در وجود هین و دوسا سنج در و ناچای غیره هم برین بودند که کرن آن افسون را
 برگزین و ارجن حواله کند و کشتن جویرین معنی مطلع شده افسون خوانده بر
 کرن و مید که قصد کشتن ارجن از دل کرن محو شد و بغفلت آن سلاح را
 که بر ارجن بایستی انداخت حواله که رو که کرد بعد از آن سنج گفت که چون کشتن
 پانژوان را اتسلی داد و ترغیب جنگ کرد پانژوان بغیر جنگ و انتقام
 که رو که دست به تیغ و تیر و نیزه بردند و بدین خون آلوده تشنه خون کوردان و چون
 تمام شب از جا زمین گشتا کشتی و خونریزی بود چون وقت سحر نزدیک رسیده بود
 خواب بر چشمان مردم غلبه کرد از واسطه جنگ شب و روز مجال در دستمان نماند
 در میان معرکه بیابان بلند فریاد زد و گفت که چون یک شب و یک روز در جنگ
 گذشته در مردم و فیل و اسب قوت نروند مانده ساعتی فرود می باید آمد و
 خواب کرد از شنیدن سخن ارجن دوست و دشمن آفرین گفته زبان بهرج و
 شاکشاند و خواب یک خطه را برابر چند سال نقیمت شمرند و فیل سوار بر فیل
 اسب سوار بر اسب سر نهاده هماندم اندکی غنودند که آفتاب برآمد و برای
 جنگ روز چهارم هر دو سپاه بیدار شدند و یکدیگر گیر گریستند و وجود هین درین
 هنگام بدرونا چایچ گفت که وقتی که پانژوان خواب رفتند غرض وقت
 فرصت بود برای کشتن ایشان اما چه کنم که با ما موافق نشدند شما نیکوای
 ایشان را هنوز از دست نمیدهید در و ناچایچ گفت که ما جنگ استی میکنیم
 و دغا بازی نمیدانیم این روان باشد که یکی در خواب شد و دیگری آمده او را
 بکشد و ارجن آن طور حرفی نیت که در خواب فراغت داشته باشد چال

او از جنگ ما آگاه میشد کوشش ما چه سود میکرد و در جود همن گفت این بار همه
 تکلف است که شما میگردید و حقیقت اخلاص شما بر ما نیکو ظاهرست چون شما
 چنانچه جنگ میباید کرد نمیکند ضرورت که من و دو ساسن و کرن و شل
 هر چهار بجنگ ارجن برویم در ونا چایج گفت که اگر در تو قوت می بود باستی که
 تا این زمان او را میکشتی از اول تا آخر با هم با او جنگ کرده ایم و خواهم کرد اما تو
 حریت آدمیتی و آنها که نام بر دی نیز مرد میدان او نیستند چرا این همه دعوی میکنی
 و کار ضایع میسازی آن فعلها از تو سر زده که سخن کرشن جویونه شنیدی چندین بار
 خلافت را بر او دادی حالا سخن کوتا د باید کرد این را بگفتند و هر دو لشکر با هم در افتاد
 دست بجار میسازند درین هنگام بهیم با جرن گفت که ما در دوباره کسی انمی زانید
 زندگی برای ننگ و ناموس است اگر درین معرکه کشته شویم نهی سعادت حالا کار را
 ما نزدیک رسانیده ایم و در هر شت و من جنگ کرده در ونا چایج رسیده است و مرگ
 در ونا چایج بدست و در هر شت و من مقرر شده ما را هم بگویم او باید رفت و خاطر جمع
 میباشد ساخت و در نهان بخاطر نه رسانی که چرا او ستاد خود را بکشم چرا که جای آشتی با
 نگذاشته است و سلسله جذباتی نغیر از او در کور و ان باقی نمانده است او را از هم باید
 گذرانید بهیم و ارجن درین گفتگو بودند که بهادران مشهور کور و ان مثل شکن و
 در ونا چایج و شل و امثال ایشان همراه راجه در جود همن بر سر ارجن مهبتم باختند
 و تیر با یک مرتبه از پشت کشاده ارجن را از همه سوزان تیر با ساختند و
 او را تیر باران کردند و آنچنان جنگ کردند که کس ندیده و نشنیده بود در ان
 تاریکی شب کسی را کسی از گرد و غبار نمی شناخت و بی ترتیب جنگ حمله مینمود
 و کار از جنگ سلاح گذشته بشت و لکدر رسید چنانچه مولای یکدیگر را گرفته بر زمین
 می کشیدند درین اثنا راجه برات و در ونا چایج آمدند و تیر بسیار بر او
 انداختند و همه تیرهای ایشان را معطل داشت باز نیزه دستی را با و حواله کردند
 آنرا نیزه نیز بردید آخر الامر در ونا چایج غالب آمد راجه برات و در ونا چایج
 در ونا چایج

فزعیوان همه سپاه برخاست پس مردم با چال و کیکی و مردم چندیری یکبار جلوزیر
 بر درون چایج و افواج او شست کشاوند و ایشان هم در گذرانید و عالمی را بر
 عدم فرستاده و دهرشت و من سپرد و پد از غم و غصه پیر بر آشفست و سوگند غلط
 بزیبان آورد که تا درون چایج را نکشیم آب و طعام بهمن حلال مباد و بهیم باو گفت
 که درون چایج بیشتر کشیده در افواج ما آمده است و مردم را خراب ساخته اول من
 بروم و جنگ کرده او را مانده سازم بعد از آن که در و مجال نماند تو کار او را تمام
 سازی و الا تو طفل خرد سالی و او کند لگ میتیسم که مبادا کمری و حیلہ مکنته تعبیر
 ما را ضایع سازد پس بهیم طلب درون چایج برآمد و باو جنگ بنیاد کرد و دهرشت من
 از طرف دیگر متوجه شد و درون چایج را هر دو در میان گرفتند بهیم مردم درون چایج را
 با گرز و نیزه و دیگر سلاح کشت و دهرشت و من چندان از روی اغیت و تعصب جنگ
 کرد که از شریف بیرون و از فقر و تحریز افزون بود تا آنکه صبح شد و چهار روز
 از دهرشت پیروزه درون چایج گذشت در روز آئیده بدست دهرشت و من درون چایج
 کشته خواهد شد چون حکایت را سنج باخبار رسانید و دهرشت پرسید که بعد از آن روز
 پنجم ش که در حقیقت روز پانزدهم است از جمله هنزیه روز مهاجرات بیان باید کرد که
 کار جنگ بجا نتهی شد و درون چایج چگونه قتل رسید سنج گفت آن شب چون تمام
 شد و صبح شد هر دو لشکر فحایت کوخت و مانده شده بودند با وجود آنحال
 باز هر دو لشکر صف آرایی کردند و فیل سوار با فیل سوار و ارابه سوار با ارابه سوار
 و اسب سوار با اسب سوار و پیاده با پیاده روبرو شده جنگ میکردند مردم
 را حیوان دست و پا از کار رفته بود که اگر خصم هر کس اندک جرات میکرد و غنیمت خود
 را میکشت و در هر دو لشکر بغیر از جن از پانزده گوان و درون چایج از کوروان
 بحال خود بود و اصلا در ایشان اثر سستی و ضعفی ظاهر نبود و دیگران هیچکدام
 نبودند که فحایت ضعیف و ناتوان نشده بودند با وجود این حال هر دو لشکر
 چنان جنگ درآوردند که اکثر مردم لشکر خود را از میان فرق نمیکردند و میگریزیدند

ساز
 جنگ
 ابلج
 فیم
 میا

میکشند و هر دو لشکر در جود هین را و شام میدادند که شب را سمری به گویان برای
 آسایش آفریده است نگذاشت که مردم آسایش نمایند و گرد و غبار نوعی روی هوا را
 در گرفت که مردم بسیار کشته شدند و جویهای خون نبوی روان گشت که تمام زمین
 که کمیت کل شد و گرد و فروشت و در جود هین با نکل در جنگ بود و در جود هین بطرف
 چپ او میگردد و بدید که باشد که بغضت یکجا او را تواند زد و در هر دو طرف بآن طریق با هم
 جنگ میکردند و بهیم سین با کرن و ارجین با در و ناچلیج جنگ در آیدند و چنان جنگ
 کردند که از وقت آفرینش آدم آن طوری جنگی کم شده باشد مگر دیوتها و دیوان جنگ
 میکردند باشند و دست و پای بریده و بدنهای کشته در میدان پشته پشته افتاده
 بودند و آنقدر ترکش و شمشیر و نیزه و گرز و طوق و دستوانه و گوشواره در هر طرف
 افتاده بودند که شعاع آنها در روز روشن مثل ستاره می نمود و در شب تاریک بعضی
 زخم خورده را اسپان بهر طرف می بردند و اگر یاری داشتانی می دید آنقدر القابات
 نمیکرد و باین طریق که نکل از طرف راست در جود هین در می آمد که شاید او را غافل
 ساخته نبرد آخر نکل در جود هین را غافل گردانیده تیری محکم بر رویش زد و چنانچه
 در جود هین بیتیاب شد نکل مجبور است که ضرب دیگری زند که دوساسن آمده با نکل رو برو
 شد و در جود هین را بهلبافش از معرکه بدر برد و نکل بهلبان دوساسن را پشت
 و دوساسن تیری بر نکل زد و همه دلاوران با هم جنگ بسیار کردند و هر دو از یک طرف دوساسن
 آمده اسپان ارا به را بکشت و دوساسن اصلا ملقتت بآن نشد و بر بالای ارا به بایستاد
 و از هر دو طرف بآن دو برابر جنگ عظیم شد تا آنکه شکن کبک و دوساسن آمده اسپان
 ارا به سمدیو را کشت و دوساسن را بر ارا به خود سوار کرد و هر دو بر یک ارا به سوار بان
 و دو برابر جنگ در آمدند و بهیم با کرن جنگ میکرد و بهر تیری که کرن می انداخت نه بهیم بخورد
 و نه بر اسپان ارا به اش میرسد و بهر تیری که بهیم می انداخت کرن آنرا در راه هوا می شکست
 و مردم بر بهیم سین خندیدند و بهیم در غضب شده گرز خود را گرفته بر سر کرن دوید چون
 چون گرز را بر کرن انداخت کرن گرز خود را چنان برگرز بهیم زد که گرز بهیم برگشته بر برقی

ارا به اش آمده بر برق خور و بهیم باز کمان بدست گرفت و کمان کرن رشکست کرن کمان
 دیگر کجی نام خود را که مثل کمان گانند یوارجن بود بدست گرفت و بهلبان بهیم را بکشت
 بهیم را چون پیاده ساخت کرن بر اطراف بهیم میگردد و دید از هر جانب بهیم را می زد و
 در هر شش و من این حال را دیده خود را رسانید و بهیم را بر آرا به خود سوار ساخت
 ارجن با درونا چایچ جنگ میکرد و چنانچه دو باز خواهند که با چرخ گوشت را از هم بگیرند با هم
 جنگ میکرد و باشند ایشان همان نوع با هم جنگ میکردند و ارجن گاهی به تیر می زد که اندک
 داده بود و با درونا چایچ جنگ میکرد و درونا چایچ هم همان طریق جواب او میداد و
 گاه هر دو به تیر می زدند و گاه به تیر می زدند و گاه به تیر می زدند و گاه به تیر می زدند
 جنگ میکردند و آخر الامر درونا چایچ گفت که ای ارجن صدر رحمت بر تو باد و من آنطور
 که ترا میدانستم زیاده از ان ظاه شدی آنوقت دیوتها در هوا آمده بدرونا چایچ
 گفتند که ما این طور هرگز جنگ از کسی ندیده ایم ما چنان میدانیم که ما دیو بودیم و بر ما
 با هم جنگ میکردند و چندین وقت با هم برابر بودند امروز شمارا هم ما بطور می شنیم و
 فرق میان دو کس نیست که عقل و دانائی درونا چایچ بیشتر است اما ارجن در زور و قوت
 و پاکی زیاد است بعد از ان درونا چایچ تیر بر بهادر دست گرفت و دیوتها
 از دیدن آن تیر لرزیدند و گفتند که اگر آن تیر چنانچه از همه خلق ملاک خواهد شد ارجن
 چون آن تیر را دید او هم تیری که از بهادر می آید بود و بهادر آن بر آورد و هر کس
 آن تیر را انداختند هر دو تیر با هم خوردند چنانچه از صدائی هم خوردن آن آواز می
 بآید که گوش رسید مردم بسیار تعجب می کردند و اسبان رسیده به طرف روزهان
 و آتشی از ان تیر چنان شعله زد که نزدیک آسمان رسید و آدم و فیل و اسب
 و الا به و پیاده و شتران بار بردار که از آنجا نزدیک بودند همه آتش سوختند
 بعد از ان میان درونا چایچ و ارجن جنگی واقع شد که هرگز زبان سلطوت کسی
 ندیده است و جنگ ایشان مدتی همین طور بود که نه این را خطر بود و نه آنرا
 خطر بعد از مدت مدیدی از هم برابر جدا گشتند و از یک طرف و از یک طرف جدا گشتند

جنگ میکرد و دوسان هر تیری که می انداخت و هر شت و من آنرا در راه می زد
و می شکست و چهار اسب ارا به و بهلبان دوسان را بکشت و دوسان با مقاومت
و هر شت و من نیامده برار به شکن سوار شد و شکن او را بدرود و در ناچار چرخ
عجز دوسان و گرختن او را دید اعتراض شده در برابر و هر شت و من آمد و کت بر ما
پسر لاروک پیش از در ناچار بدو هر شت و من رسیده با و جنگ کرد و نکل و سدید
بکوبد و هر شت و من آمدند و با کت بر ما پسر لاروک سبک در آمدند بعد
در ناچار و هر شت و من جنگ کردند و دیگر و صلح در جنگ ایشان نبود بعد
از آن سال بکوبد و هر شت و من نکل و سدید آمدند از پنجانب در جود و من آمده
آمده با سالک گفت که یا داری که در خر و سالی با هم دوستی داشتیم و با هم بازی
میکردیم و درین اوقات چه شد که تو شرم نمیکنی و با من جنگ مینمائی سالک گفت که
انچه در کودکی بود گذشت شما با پانژوان نیز دوستی داشتید حالا چنان دوستی ایشانرا
دور کرده اید که با ایشان جنگ میکنید ما هم با شما جنگ میکنیم در ناچار او را
گذشته با هم رو برو شد و سالک با وجود و من متقابل شد و در جود و من کسان
سالک را شکست سالک کمان دیگر دست گرفت و در برابر کمان و در جود و من را شکست
و چندان در میان ایشان جنگ میشد که در جود و من خسته شده نشست سالک
ادب او کرده دیگر تیر با و نمیداخت بهم و در ناچار بعد از جنگ بسیار برابر از هم
بعدا گشتند و در جود و من چون قدرت گرفت باز برخاسته بر سالک نیز باران کرد بهم
چون کمان را دید او هم بکوبد سالک آمده تیری زد و یک پای ارا به کمان را شکست
ارابه کمان با یک پای چنانچه پیشتر بود میرفت مردم فریاد زده گفتند که یقین کمان بر
آفتاب است و چنانچه آفتاب بصورت گیمابه ارا به است با نطر ارا به کمان بکیمابه
میکرد و در راه بدو هر شت با هم رو گفت میان کمان و بهم جنگ میشود شاید و بهم بر
پس لشکریان پانژوان چهار فوج شدند و از چهار طرف متوجه جنگ شدند یک فوج
با نچال بر سر در ناچار رفت در ناچار بسیار کس را کشت آنگاه سرنجی سبک

در دنا چایج آمدند در دنا چایج از ایشان همه را بکشت پانڈوان چون دیدند که هیچ
 فوجی تاب مقاومت در دنا چایج نمی آرد و در هر طرف که در دنا چایج توجه می نماید
 فتح میکنند همه بزرگان پانڈوان با کربش جو میگفتند که تا در دنا چایج همراه کورون
 نخواهد بود محال است که فتح میسر شود کاری باید کرد که اواز میان مردم گرم شود تا شاید
 کار را کشایش باید کربش جو میگفت در دنا چایج هم عبادت سری مہکوار چنانچه
 باید میکنند و او در انواع جنگ و فنون سپاهگیری در جهان بی مثل است تا او سلاح
 داشته باشد و جنگ میکرد و باشد هیچکس او را نمیتواند کشت مگر آنکه او سلاح ندارد
 آن زمان شاید که او را توان کشتن مردم از کربش جو پرسیدند فوجی شود که او سلاح
 بنیندازد کربش جو میگفت که اگر راجه جد مہشتر کیبا در روع بگوید او سلاح می کشاید
 آنوقت او را میتوان کشت ارجن و بهیم و نکل و سدیو این سخن کربش جو را قبول کردند
 که صلاح در آنست که راجه جد مہشتر کیبا رجبت مصلحت در روع بگوید اما راجه قبول
 این معنی ننمود و گفت که اگر من با تمام برادران و لشکریان کشته شوم هرگز صورت
 نخواهد یافت که من در روع بگویم کربش جو یا ارجن و برادرانش گفت تا شما چیزی را
 که اسو ستمها نام داشته باشد بکشید این سخن صورت نخواهد یافت که راجه در روع گوید
 مگر سخنی که در روع مانده باشد بگوید ایشان گفتند که از کشتن چیزی که اسو ستمها نام
 داشته باشد چه فائده خواهد بود کربش جو میگفت که ستر این بر شما ظاهر خواهد شد حالا
 راجه مالوه که اندر براتام دارد و فیل او اسو ستمها نام دارد شما آن فیل را بکشید بهیم
 فی الحال بدوید و آن فیل را بکشت و دوید و در برابر در دنا چایج آمده و چنان بزمین
 دوخته فرماید بر آرد که اسو ستمها مرد در دنا چایج چون این سخن بشنید تغییری از او ظاهر
 اما چون دید که بهیم چشم بزمین دارد و گفت که بهیم در روع میگویی پس اعتراض شده
 بر صفت پانڈوان تاخت دوه هزار فیل دوه هزار اسب و بیست هزار مردم از مردم
 پانڈوال را بکشت و راجه بندان که راجه کلان بود سر او را از بدن جدا کرد و هنوز تیر
 کمان دیگر طلبیده بود تا تمام لشکریان پانڈوان را بکشت که در آنوقت جای کربش

१२३३

و دیو تها که در بالا ملاحظه این کار میکردند همه پیش درو نا چایج آمده گفتند که تو بر تهنی
 ترانسیر سید که انیقدر مردم را بکشتی و جماعتی رکبیشان که ایشان را بال کبلی میگویند و ایشان
 هفت هزار کس اند که بغیر از عبادت سری بهگوان کاری ندارند همه پیش درو نا چایج
 آمده گفتند که ای درو نا چایج از هاراج غنیمتی که این همه خون میکنی حالا سن تو از
 هشتاد سال گذشته باشد امروز یا فردا خواهی مرد چه لازم است که خون آنقدر ریزد که
 سری بهگوان میرنجی باشی سلاح خود را بینداز و در نیوقت درو نا چایج نگاه کرده می
 که دهر شط و من در برابر او ایستاده است چون سخن همه رکبیشان شنید که سلاح خود
 را در رکش او سخن بهیم یاد کرد که گفته بود که اسو ستهام مرد چون دهر شط و من برابر
 خود دید قیزی عظیم در رو پیدا شد و بخاطرش رسید که مبادا اسو ستهام مرد باشد با فو
 گفت که راجه جد هشر شاگرد مت هرگز دروغ نمیگوید از وی پرسید او با من است
 خواهر گفت پس درو نا چایج پیش راجه جد هشر آمده و در بایستاد و کشتن جوهرین
 و دیگر بر امان و راجه در خدمت راجه جد هشر بودند درو نا چایج از راجه جد هشر
 پرسید که اسو ستهام مرد کشتن جوهر گفت بگو آری مرد راجه گفت که من هرگز کسی
 دروغ نگفته ام هرگز با ستاد دروغ نخواهم گفت کشتن جوهر گفت که امروز هنوز دروغ
 نشده است بهین که او چه مقدار فیل و اسب و آدم را کشته است تا آخر روز تمام
 شما را خواهد کشت بیک سخن دروغ که برای مصلحت باشد چندین هزار خلق از کشتن
 خلاص شود چه نایب از راجه قبول نکرد و بهیم گفت که من فیل اسو ستهام نام کشته ام نو بگو که ستهام نام
 فیل مرد راجه گفت اینکه دروغ نیست میگویم پس راجه جد هشر فریاد زده گفت که اسو ستهام
 مرد اما آدمی نه فیل که اسو ستهام نام داشت چون راجه جد هشر همین قدر گفت
 که اسو ستهام مرد و درو نا چایج آنرا شنید و باقی گفتن را که اسو ستهام آدمی نبود بلکه
 فیل که اسو ستهام نام بود کشتن جوهر در جبین و دیگران همه با بوق خود را میخفتند
 و همه سخن را نگذاشتند که بگوش درو نا چایج رسد درو نا چایج چنین قدشید که
 اسو ستهام مرد بنایت پریشان خاطر گشت و با دل گفت که سپهرن تها دل را

که هرگز نمیرد پانزدوان این طور مروی بوده اند که آنچنان کسی را کشته اند من گناهکار شدم
 که باین مردم انقدر جنگ کردم و مردم بسیار از ایشان کشته ام و سخن کهنشان
 نیز بگویش موشش او رسید که با او گفته بودند که مرگ تو نزدیک آمده است در ونا چلاج
 سر در پیش انداخت بعد از غلطه سر بر آورد و دید که دهرشت و من تیر و کمان گرفته
 در برابر او ایستاده است در ونا چلاج اعتراض گشت و دست به تیر و کمان برده با
 دهرشت و من جنگ کرد و دهرشت و من سلاحی که از آتش آورده بود همراه داشت
 در ونا چلاج بهلبان دهرشت و من را با اسبان ارا به پشت دهرشت و من کمانی را
 فرو گرفت که از آتش بر آورده بود در ونا چلاج آن کمان را هم شکست و دهرشت
 و من بخندید و کمان دیگری دست گرفت و گفت چه شد که آن کمان مرا شکستی مگر
 من کمان کم دارم و یک تیر بر در ونا چلاج انداخت و ونا چلاج آن کمان را هم شکست و گفت
 که اگر تیر ار کمان بدست گیری من همه را می شکم و دهرشت و من هر سلاحی که بدست
 میگرفت در ونا چلاج آنرا می شکست و دهرشت و من گرز خود را بدست گرفته متوجه
 در ونا چلاج شد در ونا چلاج تیری بران گرز زد که گرز دهرشت و من بشکست
 و دهرشت و من بغایت در غضب شد شمشیر و سپر خود را بدست گرفته دوازده
 نیزه بسته همچو شیر خشنماک متوجه در ونا چلاج شد در آن حله صورت دهرشت و من
 همچو صورت شیر بنظر در ونا چلاج درآمد و ونا چلاج تیری بر آورد که بر وزند دهرشت و
 چنان از جای بر جست که تیر در ونا چلاج بر زمین افتاد و هر چند در ونا چلاج تیر را
 می انداخت او بجستی و چالاکمی آن تیر را از خود رد میکرد و در ونا چلاج چندین
 تیر را با یک مرتبه بر ونا چلاج انداخت و دهرشت و من دو شمشیر بدست گرفت و از هر طرف
 که در ونا چلاج تیری انداخت او آن تیر را از هر دو طرف بشمیری برید و دید
 بپایش آمد بجستی و چالاکمی چنان می جست که همه تیر را از او خطامی شدند و پوتها در
 هوانا شای آن جنگ میکرد و بد بجستی و چالاکمی دهرشت و من آن فرین میکردند
 و حیران مانعند دهرشت و من شمشیری که در دست داشت صورت خورشید ماه

و ستار بران نقش کرده بودند در هر شت و من آن شمشیر را کشیده بر درونا چایج دوید
 و درونا چایج تیری بر کمان نهاده چنان بنیادخت که هزار تیر از او جدا شده و همه
 بران شمشیر خورد و آنرا دو پاره کرد و درونا چایج بخندید و گفت که ای پسر که بمن که ترا
 چگونه میزنم و به بنیم که این تیر مرا چگونه روخواهی کرد تیری ناوک بر کمان نهاده ستینه
 و هر شت و من را نشانه کرد و خواست که آن تیر را چنان بزند که در هر شت و من البته
 بمیرد و سناک دانست که درونا چایج در هر شت و من را خواهد کشت فی الحال از او خود
 را در میان ایشان آورد و با درونا چایج بنیاد جنگ کرد و به تیرهای ناوک با هم جنگ
 میکردند هر تیر ناوکی که درونا چایج می انداخت سناک رد میکرد و مدتی ایشان با هم
 جنگ میکردند و همه مردم تعریف سناک میکردند که با درونا چایج جنگ ناوک بر میکنند
 در نیوقت در جود بن و کرن و کرا چایج با برادران خود از اطراف سناک آمدند
 و سناک را در میان گرفتند سناک با همه ایشان جنگ میکرد و راجه جد شهر و بهیم کل
 و سدیو بکوک سناک آمدند و آغاز جنگ کردند و بسیاری از راجه و لشکریان جنگ
 میکردند و چندین فیل و اسب و آدم درین جنگ کشته شدند که از حساب بیرون بود
 راجه جد شهر جماعه سرخی را بجنگ درونا چایج فرستاد و با آنها گفت شما کاری بکنید که
 سناک را خلاص سازید چون ایشان برابر درونا چایج آمدند درونا چایج میخواست
 که متوجه جنگ ایشان شود که شگونیهای بد پیش آمدند اول چشم چپ درونا چایج
 که جانب ما بود و دست چپ او به پدید آمد و دلش بغایت ضعیف شد و از چشم
 اسبان او آب روان گشت درونا چایج گفت که مرا عجب شگونیهای بد پیش می آید
 مردم پانددان در نیوقت گرد و پیش درونا چایج فرو گرفتند و درونا چایج با وجود
 این حال با دشمنان بنیاد جنگ کرد و بیست هزار آدم را بفرستاد و شش و شصت
 باز برابر درونا چایج آمد و با او آغاز جنگ کرد و بهیم بکوک و هر شت و من آمد و او
 پیاده بود و بهیم او را برابر او خود سوار ساخت و با او گفت که مروانه باش که درونا چایج
 را تو خواهی کشت و من همراه تو ام با درونا چایج بخاطر جمع جنگ بکن هر شت و من

به تیرهای که دیو تها با داده بودند با درونا چایج جنگ میکرد و درونا چایج نیز مثل آن
تیرها در برابر او می انداخت و تیرهای هر دو کس در راه می شکست و پرت میشد و ناچار
را گذاشته بالشکری که بکومک درونا چایج آمده بودند آغاز جنگ کرد و مردم بسیاری
بکشت درونا چایج در برابر او آمد و چنان تیری بر سینه دشمن زد که بهیوش شد بهیم
در آنوقت ارا به خود را برابر به درونا چایج آورد و گفت که تو بر منی و سالها عبادت
سری تها که میکردی احوال خون انقدر مردم چرا برگردن خود میگیری اگر تو محبت
پسر خود استحقاق جنگ میکردی او خود کشته شد و راجه جدید شتر هم با تو گفت احوال
تو برای چه کس جنگ میکنی درونا چایج چون این سخن بشنید با خود گفت که امروز
همه مردم مرا میگویند که مرگ تو نزدیک رسیده است و دیو تها هم مرا همین گفتند و چند شتر هم
گفت که استحقاق تو دیگر زندگی بمن نمی باید این سخن گفته از ارا به نیز آمد و فریاد زد
که با چایج و کرن را طلبید و گفت که سری تها که با پادشاهان رافت و ظفر نصیب کند و این حال
با ایشان جنگ نمودم چنانچه کوروان شاگرد من بودند پادشاهان هم همان نسبت بمن داشتند
حالا ترک جنگ ایشان بمن کردم بهر طریقی که شما میدانید با ایشان جنگ کنید این سخن
گفته سلاح را از تن بدر آورد و بر سر ارا به گذاشت و خود بزمین چهارزانو نشست و پای
خود را بالای و گیر گذاشت و بطریق جوگیان نشست و تمام نفس یکجا نمود و همه پیشانی خود
آورد و از دل بجانب سر کشید کافه سرش شکافته شد و جان را از انجا بدر برد و این کار
درونا چایج را در سم و او را گویند چون جانفش از بدن بدر آمد چون آفتاب بهمان شعاع
و نور بالای سرش با آیتا و بنجی بدست تراشت گفت که ای راجه نور جان او را بغیر از
پنجکس هیچ کس نمیدکلی کرشن جیو و دیگری راجه جدید شتر و سوم استحقاق و چهارم
که با چایج و پنج من و مدت مدید و آفتاب در برابر هم استاده بودند بعد از آن یکی که
نور جان درونا چایج بود و غایب گشت و در هر شت و من در آنوقت که درونا چایج
آنطور بجان گشته بود شمشیر خود را کشیده بر سر او و دید هر چند راجه جدید شتر و از بدن دیگران
نبردند که او سلاح خود را انداخته است و جان خود را بدر برده چه فایده دارد که تو

اورا میزنی و هرشت و من از غصه آنکه درونا چایچ پدر او را که راجه دروید بود کشته بود
 گوش برخن ایشان نکرده و رفته شمشیر نزد سردرنا چایچ مرده را از بدنش جدا کرد
 راجه جد هرشت پیش درونا چایچ آمده گفت که این مردا و ستا و من بود از کمال سپیدی
 پوست بدنش شکننا افتاده بود و با وجود این چنان چپک میکرد که هیچ جوانی شاتر نه
 ساله نکند در آنوقت زندگی که در برابر تو جنگ میکرد و حریف داشتی و هنگامی که
 سلاح جنگ گذاشته دست از دنیا شست و با آفرید کار جواب داد در نیوقت نمکا
 کردی که سراورا از بدنش جدا کردی من هرگز روی ترا نخواهم دید هرشت و من هیچ
 نگفت و سردرنا چایچ را بدست گرفته در برابر وجود من و دیگر کوروان آمده سرا
 پیش ایشان انداخت و گفت بگیرید ستر آنکس را که با دمی نازید همچنان که سراورا بریم
 فردا صبح شما را همین دستور خواهیم بید و در وجود من و دیگران چون سردرنا چایچ را دید
 بگیرد در آمدند و رو بگیرند و نهادند و بهم در آن وقت خوشحال گشته بیامد و هرشت و من را
 در بغل گرفت و دست و روی او را بپسید و گفت که فردا که سر کن بریده شود آنوقت من
 ترا در بغل خواهم گرفت و همه پانژوان از مردون درونا چایچ خوشحال شدند کوروان همه
 مجروح و دل شکسته و غمگین گشتند گویا گلکه بی شبان بود و همه آنحال داشتند که پند
 که جان در بدن ندارند و همه حیران شده بودند و میگفتند که پانژوانان نظیر کن
 شدند که درونا چایچ را کشتند گویا چایخ دولت همه مرده است کرایا چایچ شیل و در جوده
 و شکن و کت بر باد و الوک و دوساسن و ستر و غیره ایشان جمعی کثیر از فراق درونا چایچ
 غیر از کن در گریه و زاری و تاملند و گریخته از جنگا به در رفتند درین وقت استحضاما
 پیش در جوده من آمد و گفت که چه وقت است که تو از جنگ برکناره بروی استحضاما
 هنوز خبر داشت که پدرش کشته شده در جوده من را گفت که مگر خبر نداری که در بین
 چه کار کرده است و چه قدر مردان نغیرم را کشته و اکثری از افواج ایشان رو بگریز آورده
 یک حمله دیگر میکنند و همین امروز فتح میشود و از برآمرن تو کباب و شکر پانژوان من
 بیدل گشته می گیرند و در جوده من با استحضاما گفت که تو خبر نداری که چه بر سر من

آمده است جد و پدر را همه میگویند که او هرگز دروغ نمیگوید اما روز دروغ پدر ترا گفت که
 پس تو واسو ستحما مقرر تا پدر تو سلاح انداخت و در فراق تو جان نازنین را از بدن بدر
 برآورد و در هر شش و من آمده سرا و را بر بدایین مردم همه دروغ گویان و گناهمکارند و ما
 حالا در غم پدر تو این حال پیدا کرده ایم و لشکریان من چون خبر کشتن درونا چایج شنیدند
 رو بگریزیهما و هنداسو ستحما چون این خبر را شنیدند نزدیک بود که جان او هم از تن جدا شود
 فی الحال بقیه او و بهیوش شد بعد از مدت ها بهوش آمد و گفت که چون عاقبت کار همه
 می باید مروج چه سعادت بی بهتر ازین که پدر مرا بناحق کشتند ثواب آخرت او را حاصل
 خواهد شد حالا من اگر بعض خون پدر خود و هر شش و من را با تمام لشکر و خورشش
 نکشتم پس درونا چایج نباشم و تا جان دارم جنگ میکنم که شاید همه پانڈوان را بعض
 پدر خود به قتل رسانم و گفت که من تیری دارم که انعامی اندازم تا کشتن جو را خبر شود
 تمام پانڈوان را با لشکرشان میکشتم پس دست کرده تیری را که پدرش با و داده بود و آنرا
 نراین بان میگفتند از ترکش بدر آورده فریاد زده گریه میکرد و کمان خود را راست نمیداد
 تا پانڈوان را با لشکر ایشان بکشد چون پانڈوان آواز او شنیدند همه ترسیدند و گفتند
 که این آواز اسو ستحما است و از غم پدر فریاد میکند حالا کیست که با و مقابل خواهد
 بعد از آن همه باتفاق بکشتن جو میگفتند که در هر شش و من بسیار بد کرد که سر درونا چایج
 از تن جدا کرد و درونا چایج او تا و ما بود و بجهت خاطر ما دست از جنگ باز داشت و جان
 شین خود از تن بدر آورد و در نیوقت سرا و را از تن جدا کرد و من چه فائده است من بعد
 روی و هر شش و من را نباید دید ساک گفت که من رفته و هر شش و من را میکشتم پس
 بزخاست و گریز خود را بروخت و در هر شش و من نیز شمشیر میکشید کشتن جو را چایج
 و بهیم همه بزخاسته ایشان را از هم جدا ساختند و اسو ستحما تیری را که نراین بان
 گویند بردست گرفت و بقصد کشتن پانڈوان با تمام لشکر ایشان بر کمان نهاد
 و آنرا چون بنیادخت اول چنین هزار تیر بشکل کرمی که شبها روشن میاید بعد از آن
 صورت کل ظاهر ساخت چون پیشتر آمد چنانچه روشنی آفتاب بود و نظری نمود چون

نزدیک لشکریان پانڈوان رسید از یک طرف اسپ و فیل و آدم و هر چیز که بود
گرفت پانڈوان گفتند حال ما آن کسی میانند که از دریا خلاص شده باشند در خوشی
که کو دوکان ساخته باشند غرق شود ماکه مثل بهکیم تاپه و در و ناچار و دیگران را
گشته باشیم حالا از دست اسوتها ماکه میثوم پس بهتر است که آتش بر فرغیم و خود
را در آتش بسوزانیم که این ننگ ما را نباشد که تا دنیا باشد میگفته باشند همه پانڈوان
بدست اسوتها ماکه شدند آن گاه راجه جدمشتر با ساک و دهرشت و من گفت
که شما لشکر خود گرفته بولایت خود باز گردید و کرشن جویرا این طور آتش نمیتواند گشت
و من با برادران در آتش میروم و خود را میسوزم ارجن گفت من یک تیر باندازم که این
آتش را نگه دارد پس تیری که ما دیو جیو داده بودند انداخت ازین همه آتش پدید
و آن آتش رو بر گشت اما محطه لجنه آتش تیر اسوتها برین آتش تیر ارجن زیاده
میکرد کرشن جو گفت که شما یک کار بکنید تا این آتش از شما بسوزد بگذرد پانڈوان
گفتند چه کنیم کرشن جو گفت همه از اربها فرو دایید و اسباب سلطنت را از خود دور کنید
و بطریق فقیران پیش این آتش تواضع و فروتنی نمایید شراین آتش از شما میگذرد
بهیم گفت که من گز خود را میگیرم و این آتش را میگیرم پس گز خود را گرفت و پیش
رفت و آن آتش چنان بر روی بهیم آمد که نتوانست تاب آورد و برگشت و پیش بر آورد
آمد کرشن جو گفت آنچه من میگویم زود بکنید پس هر پنج برادر تاج سلطنت از خود دور کردند
لباس فقر پوشیده بطریق تواضع در برابر آن آتش آمده با میثا و سرافراز آوردند
آن آتش بر طرف شد اسوتها چون دید که آن آتش بر طرف گشت بدو خود من گفت
که این همه کار کرشن جو است که این آتش را بجمله بر طرف کرد و در جو دهن گفت که یکبار
دیگر آن تیر را بنیاز اسوتها ماکه گفت که آن تیر از یک مرتبه بشیر نمی اندازند و چون
هر چند تقید نمود قبول نکرد و در آن یک ساعت که آن آتش گرفته یک چوبه می از
مردم و فیل و اسب و ارا به پانڈوان سوخته بود چون آن آتش بر طرف شد
در جو دهن با اسوتها ماکه گفت که در ترکش بدو تیر بسیار است که آن تیر را هم این

خاصیت داشته باشند که همه لشکر یا نژادان را بسوزند آن را از ترکش پدر خود برآرد
و بیندازد سوخته امارت و آن ترکش را خواست که پیش در جود من آرد که خشمش
بر دهرشت و من افتاد که یراق پوشیده می آید سوخته اما اعتراض شد و آن تیر را
گذاشت و متوجه جنگ و دهرشت و من شد و میان ایشان جنگ بسیار شد و هر
تیری که دهرشت و من بر سوخته امارتی انداخت او تیر را در راه می شکست سوخته امارت
آخر بر دهرشت و من غالب آمد و بهلانش را با اسپان ارا به اش بکشت و دهرشت و من
را زخمی ساخت و دهرشت و من از برابر او رو برگزینهاد و در نیوقت سائک با لشکر
جنگ سوخته امارت آمد و در میان سائک و سوخته امارت جنگ بسیار شد سائک بر
سوخته امارت غالب شد و مردم بسیار از لشکر سوخته امارت بکشت بعد از آن بهلبان و
اسپان ارا به سوخته امارت را بکشت بعد سائک چنان تیری زد که سوخته امارت بهیوش شد
و در جود من و دوساس و کرن جنگ سائک آمد و در میان سائک و ایشان جنگ
بسیار شد باز سائک بهلبان و اسپان ارا به سوخته امارت را کشت و سوخته امارت را زخمی
کرد و چون سوخته امارت زبون شد سائک گفت تو که زبون شده ترا چه بکشم او را گذاشته
بر فوجهای گور و آن حمله آورد و هزار فیل سوار از فوج کرا چاچ کشت و سه هزار ارا به سوار
از مردم بیکه سین بکشت و پنجاه هزار سوار از فوج شکن قتل آورد و سوخته امارت باز
بر ارا به و دیگر سوار شده برابر سائک آمد و با هم جنگ بسیار کردند و سوخته امارت سه تیر بر
اوجین موده تیر بر کشتن جویده و راجه سدرش را بکشت و خنده کرده بوق خود را بجا
ارجن و سائک در تهر شده خواستند که با سوخته امارت جنگ کنند راجه بدهرشت گفت او را
بیج گویند چرا که امروز پدرش کشته شده است و استاد زاده است امروز اگر اعدا
بکشید همه مردمان مرا طعنه خواهند کرد و بگذارید تا برو و ارجن با سوخته امارت گفت که
تو استاد زاده مائی ملاحظه تو میکنم و گرنه میدیدی که بر تو چه میکردم سوخته امارت گفت منم
ملاحظه شما میکنم و گرنه میتوانم که بیک تیر شما همه را با لشکر بسوزانم ارجن گفت که اگر از
دست تو کاری می آمد تقصیر نسکیر دمی سوخته امارت گفت تو سخن مرا قبول نداری حالا

به بین که چه میکنم پس دست در ترکش کرده یک تیر افشونی را برد آورده و آن تیر را
 رد و ربان میگونیذ آفسون بر آن تیر بخواند و آنرا بر هوا انداخت فی الحال آتش بر هوا
 پیدا شد که روشنی آن برداشتی آفتاب را بری میکرد و ساعت به ساعت آن
 آتش زیاده میشد و یوتها که در هوا بودند همه هزاران تیر که بختند و همه لشکریان با آن
 دست از جان بستند و گفتند که اگر از آن تیر خلاص شدیم ازین خلاصی نخواهیم یافت
 پس ارجن تیر به بار بار یکمان نهاده در برابر آن تیر در هوا انداخت ازین تیر ارجن بمن
 آتشی پیدا شد که آن آتش را بر طرف ساخت و آن آتش تیر ارجن بشکله کور و آن
 افتاده یک چو منی لشکر و فیل و اسب و آدم و غیره را سوخت مردمان ارجن از
 خوشحال شدند و بوقهای فتح نواختند چون اسو استها ما گاه کرده دید که بسیار
 از لشکریان کور و آن کشته افتاده اند بنایت نمکین گشت و خواست که باز دیگری
 بهمین دستور بنید از که در نیوقت بیاس پیش اسو استها ما آمده گفت که این چه کار است
 که تو میکنی امروز یک چو منی لشکر از پا نذران و یک چو منی از لشکر کور و آن کشته شد
 و اگر تو میخواهی که برگردن جوید ارجن نمال شوی این صورت نخواهد یافت اگر تو نه از
 تیر ازین قسم بنیداری ارجن آنرا باطل میکند و مردم ناحق در میان کشته خواهند شد
 و گیر این طور تیر لمیند از اسو استها ما چله کمان خود را برداشت و دست دعا بردوده از
 بسیار کرد بیاس پیش ارجن آمده گفت شما خیال کنید که مثل سبکیم تپا به در و پا چاچ
 و کرن و امثال ایشان را شما توانید کشتن در وقتی که تو و کرن جو بصورت نرو از آن
 ده کوه بدری عبادت میکردید و شصت و شش هزار سال بیکیا ایتا ده عبادت سحر جگر
 کرده بودید این نتیجه آن عبادت است که در پانزده روز سبکیم تپا به در و پا چاچ را کشید
 و کرن را هم خواهد کشت و گرنه آن مردم این طور کسان نبودند که آدمی حریف ایشان شود
 این فتح ما از فضل سری بهگوان بداندند از زور مردانگی خود پس ارجن از راه فرود
 آمد روی بر خاک نهاده سجده شکرانه سری بهگوان بجا آورد و بیاس از نظر غائب شد
 و زنیوقت آفتاب فرود رفت برود لشکر نیازل خود با برگشته و نهاده آن هر شد این چون جنگ چو فرود
 در و پا چاچ نقطه

مطبع می‌نویس و کشف واقع کجای طبع محلی

فرہنگ پر ہشتم مہاجرت فارسی کہ آنرا کرن پر ہ گویند

فارسی	موانق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
بہشتم پائن	۱	۱	ویشوپایان
راجہ خنوج	"	"	راجا جن مہا
ورونا چارج	"	"	دوہا چار
موز کو دھن	۲	"	دوہو دھن
اسوتھما مان	۳	"	اسوتھما مان
کرن و درجو دھن و دساں	۸	"	کرن و درجو دھن و دساں
دشکن			دشکن
درویدی	۱۰	"	درویدی
ارجن	۶	۲	ارجن
سنجی	۸	"	سنجی
دہتر اشت	"	"	دہتر اشت
بھیکم پتامہ	۹	"	بھیکم پتامہ
باہلیک	۱۲	"	باہلیک
سودت	"	"	سودت
ہور شر دا	"	"	ہور شر دا
بدر	۲۳	"	بدر
سری کشن	"	"	سری کشن
پر سر ام و نار دو کینو کیشتر	۱	۳	پر سر ام و نار دو کینو کیشتر
سکندی	۷	"	سکندی

فارسی	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
دشت دمن	۹	۳	دھتھ دھن
سکان	۱۲	-	سہاسکوں
ناراین استر	-	-	نارایناستہ
کرت برما	۱۶	۳	کرت برما
شل	-	-	پراتھ
کرپا چارج	۱۶	-	کرپاچارچ
بھیم	۱۲	۳	بھیم
کروہ کج	۱۳	-	کروہکج
پانچالان	۱۵	-	پانچالان
سرنجی	۱۶	-	سرنجی
کیکی	-	-	کیکی
گاندہاری	۴	۵	گاندہاری
بکرن	۲۱	-	بکرن
تندوان تند	۱۲	-	تندوان تند
جدرت	۲۳	-	جدرت
چھمن	-	-	چھمن
بگدت	۲	-	بگدت
ساتک	۳	-	ساتک
نیربای دانست راکل ہلاک	-	-	نیربای دانست راکل ہلاک
از دست ارجن کشہ شدند	-	-	از دست ارجن کشہ شدند
دسانسن	۴	-	دسانسن
چترسین	۵	-	چترسین

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۶	۵	سدپین	سدچین	سدشیرا
"	"	ابھین	ابھین	ابھین
"	۶	برکہ سین	برکہ سین	برکہ سین
"	۸	سرای	سرای	سرای
"	۸	بیگرت	بیگرت	بیگرت
"	"	پرختہ	پرختہ	پرختہ
"	۹	رکرتہ	رکرتہ	رکرتہ
"	۹	بسر بکرت	بسر بکرت	بسر بکرت
"	۱۰	بیت سین	بیت سین	بیت سین
"	"	ابھین	ابھین	ابھین
"	"	باہلیک	باہلیک	باہلیک
"	"	درکہ و دسہ	درکہ و دسہ	درکہ و دسہ
"	"	درمرکن و درلبہ پیرنت	درمرکن و درلبہ پیرنت	درمرکن و درلبہ پیرنت
"	"	کتاب و برکت	کتاب و برکت	کتاب و برکت
"	"	برکہ پیرما	برکہ پیرما	برکہ پیرما
"	"	اکرا و راجہ	اکرا و راجہ	اکرا و راجہ
"	"	اوکوان و	اوکوان و	اوکوان و
"	"	ہم دورتی	ہم دورتی	ہم دورتی
"	"	بور و	بور و	بور و

فارسی	فارسی	موافق کتاب فارسی	صفحہ	سطر
آبِ بیکماہ و زری	آبِ بیکماہ و زری	تبکاء و مردم	۶	۱۳
بازم و لایت گنگ	بازم و لایت گنگ	شور و لایت گنگ		
سن پیکان و بریک و	سن پیکان و بریک و	سن سکان و بریک ابل	۷	۱۳
آجل را	آجل را			
جل سندہ و لایت	جل سندہ و لایت	جل سندہ و لایت	۸	۱۵
راجس و لایت	راجس و لایت	راجس و لایت		
مالک و لایت	مالک و لایت	مالک و لایت	۹	۱۶
و جدر و لایت	و جدر و لایت	و جدر و لایت		
نذر و لایت	نذر و لایت	نذر و لایت		
مندر و لایت	مندر و لایت	مندر و لایت		
برتر و لایت	برتر و لایت	برتر و لایت	۲۰	۲۰
نور و لایت	نور و لایت	نور و لایت	۲۱	۲۱
سوام و لایت	سوام و لایت	سوام و لایت	۲۲	۲۲
اندھک	اندھک	اندھک		
راج و لایت	راج و لایت	راج و لایت	۵	۵
نار و لایت	نار و لایت	نار و لایت	۶	۶
ست و لایت	ست و لایت	ست و لایت		
برٹ و لایت	برٹ و لایت	برٹ و لایت	۷	۷
ابھن	ابھن	ابھن	۸	۸
امت	امت	امت	۱۰	۱۰
برست	برست	برست	۱۱	۱۱
سمت و گندھار	سمت و گندھار	سمت و گندھار	۱۲	۱۲

नारी	फारसी	मोताफ़ کتاب فارسی	سطر	صفحه
अप्रामाण	अश्लील	अस रज	१२	"
भोजन	भोज रज	भोज रज	१३	"
पुत्रसमेतसामुद्रिक	पुत्रसमेतसामुद्रिक	पुत्रसमेतसामुद्रिक	१४	"
चित्रसेनसमुद्रसेनके	चित्रसेनसमुद्रसेनके	चित्रसेनसमुद्रसेनके	१५	"
पराक्रमसेयमलोकके	पराक्रमसेयमलोकके	पराक्रमसेयमलोकके	१६	"
पहुंचायेगये	पहुंचायेगये	पहुंचायेगये	१७	"
राजानीलऔरव्याघ्रदत्त	राजानीलऔरव्याघ्रदत्त	राजानीलऔरव्याघ्रदत्त	१८	"
दोनोंकोअश्वतथामऔर	दोनोंकोअश्वतथामऔर	दोनोंकोअश्वतथामऔर	१९	"
विकरानेसार	विकरानेसार	विकरानेसार	२०	"
चित्रपुष्पचित्रपेदी	चित्रपुष्पचित्रपेदी	चित्रपुष्पचित्रपेदी	२१	"
दोनोंकोचित्रमागेश्वर	दोनोंकोचित्रमागेश्वर	दोनोंकोचित्रमागेश्वर	२२	"
क्रमकरतेहुयेकरीके	क्रमकरतेहुयेकरीके	क्रमकरतेहुयेकरीके	२३	"
हाथसेभारेगये	हाथसेभारेगये	हाथसेभारेगये	२४	"
राजाकेकयको	राजाकेकयको	राजाकेकयको	२५	"
उसकेभाईकेकयको	उसकेभाईकेकयको	उसकेभाईकेकयको	२६	"
दुर्मुख	दुर्मुख	दुर्मुख	२७	"
रिचमान	रिचमान	रिचमान	२८	"
पुरजिलऔरकुंतभोज	पुरजिलऔरकुंतभोज	पुरजिलऔरकुंतभोज	२९	"
दोगेअर्जुनकेसामा	दोगेअर्जुनकेसामा	दोगेअर्जुनकेसामा	३०	"
अभिभू	अभिभू	अभिभू	३१	"
राजावसुदानकेपुत्र	राजावसुदानकेपुत्र	राजावसुदानकेपुत्र	३२	"
पुत्रासम्यपुत्रभोज	पुत्रासम्यपुत्रभोज	पुत्रासम्यपुत्रभोज	३३	"

صفحه	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۶	۲۱	همردیو پسر شکندی	چختر و دیو پسر شکندی	پیراوندی کا पुत्र सचदेव
۷	۲۲	همردیو و متر دهرما	چختر بڑا و متر بڑا	सचवर्मा, मित्रवर्मा
۸	۲۳	شاهد پسر و جیمبر او	پسر شینا بڑا رانا بیک	सेनविन्दु का पुत्र
۹	۲۴	دورخس کینت	بکشت و از مردم	बाल्हीक के हाथ से
۱۰	۲۵	بزرگ ترین راجپوتان	چندیری بزرگترین	मारा गया और चेदेरी वा
۱۱	۲۶	چندیری را با ملوک	و میر شینا کینت	लों में उत्तम धृष्टकेत
۱۲	۲۷	بر همرد و همرد برما	چتر بڑا و سوچتر	चित्रवर्मा, सुचित्र
۱۳	۲۸	سکنت پسر سپال	سکینیت پسر	प्राणुपाल का पुत्र
۱۴	۲۹	ست دهرشت	سکینیت پسر	सुकेत
۱۵	۳۰	مدارش و سورج دت	سکینیت پسر	सत्यधृती
۱۶	۳۱	وسرن مان	سکینیت پسر	मदिराप्रक सूर्यदत्त
۱۷	۳۲	لبدان	سکینیت پسر	अश्वत्थामान
۱۸	۳۳	کرت برما	سکینیت پسر	वसुवान
۱۹	۳۴	کریا چارج و لکی و با لیک	سکینیت پسر	कृत्ववर्मा
۲۰	۳۵	و بر سر و در جو دهن بکین	سکینیت پسر	कृपाचार्य के कृपका
۲۱	۳۶	دست سین	سکینیت پسر	पुत्र बाल्हीक, पुरामि
۲۲	۳۷	و چتر سین و جرمه دست	سکینیت پسر	दुर्योधन सुषेरा सत्य
۲۳	۳۸	و می و سالو و ملاب دس	سکینیت پسر	सेनचित्रसेन, चित्रा
۲۴	۳۹	سرای و شاهده و حرام	سکینیت پسر	युध अतिवर्मा जय
۲۵	۴۰		سکینیت پسر	प्रातृ सत्यव्रत शल्य
۲۶	۴۱		سکینیت پسر	अतापु धृतापु
۲۷	۴۲		سکینیت پسر	चित्राकन्द

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۹	۸	گاندھار و مدرک و من برکت	گاندھار و مدرک و متیشیہ	گانندھار مद्रक मत्स्य
			و ترگزرت	वर्गर्त
	۹	سکن و سک و پانچال و	سکن و شکت و پانچال و	तंगरा प्राक पांचाल
		مدر و کل و بنارس و اود	مدر و کل و بنارس و اود	विदेह सम्भन वनारस
		و اک و بنک و نکما و نوید و	و اک و بنک و نکما و نوید و	अवध अंगवंग निषाद
			و پند	पुंड
	۱۰	و کجک و سن و کاسک	و جاک و سن و کاسک	चारक बत्सा कालिंग
		و برن و رسک و رکک	و برن و رسک و رکک	तरल अश्मक शलिक
	۱۳	برکہ	برکہاکنده یعنی باژن ۱۲	बर्षाकरेवाला
	۱۴	ادچی سروا	अचिश्चरो	उच्चैश्चवा
		کسر	کینر	कुवेर
	۱۵	جرا سنده	جرا سنده	जगसन्ध
	۱۶	و در و پد جنگ	و در و پد جنگ	द्वैशपुध्द
	۲۰	بجر	بجر	वज्र
	۱۰	ججات و در علم ماتند بیاس	بیات و در علم ماتند	ययातिप्रास्त्रमेव्यास
			بیاس	केसमान
	۱۵	کا موج دامت و کیکی	کا موج و ایشٹ و کیکی	काम्बोज अंबिष्टकेकप
	۱۳	کرو و کج	گھٹوت کج	घरोत्कच
	۹	درمرکن و برکہ سین	درمرکن و برکہ سین	दुर्मर्षगावावृषसेन
	۱۵	شکن	شکن	शकुनी
	۲۳	سوام کار تک	سوام کار تک	स्वामिकार्तिक
	۲	بشن	بشن	विष्णु

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۱۷	۱۱	الوک	الوک	उलूक
۱۸	۳	جد ہامن وانموحا	جد ہامنہ وانمو جا	युधामन्यु उत्तमौजा
"	۵	برسدرک و سالک و حکیمان	پر بسدرک و سالک و	प्रभद्रक सात्यकी
"	۶ و ۵	مردم ولایت ماند و ول	چنگستان و مردم ملک و رول	चोकेतान इविडदेशी
"		و کرل۔	مردم ولایت پانڈی چول و کرل	पांड्य चोल और केरल
۱۹	۸	مردم ولایت اندوہ کہ پیادہ	مردم ولایت اندھک کہ پیادہ	अंधकदेशी पैदल
		بودند ہمہ یک یک	بودند ہمہ یک یک	सब एक एक
۱۹	۱۰	کار دک	کار دک	कारुष
"	"	کاخچی و مکہ	کاخچی و مکہ	काच और मगध
"	۱۲	حمد ہورت	چیم و صوئرت	हैमधूर्ति
۲۰	۹	ساتک بر سر نند دال نند	ساتک بر سر نند دال نند	सात्यकीविन्द अनुविन्द
"	"	چتر سین ست کرما	چتر سین شرت کرما	पर चित्रसेन अतकर्मा
"	"	پرت نند	پرت بندھنیہ	प्रतिविन्ध्य
"	۱۰	چتر سین	راجا چکر	राजाचक्र
"	۱۱	برسکان	برسن سبتگان	संसप्तकोषा
"	۱۲	ست کرت برشل	شرت کرت برشلیہ	अतकीर्ति अत्यपर
۲۱	۱	حمت ویت	خنبہ ویت	जंभ दैपत्य
"	۱۹	پر ب نند	پرت بندھنیہ بخنن بطور	प्रतिविन्ध्य
۲۲	۸	بر ترا سر	بر ترا سر	वृत्रासुर
"	۲۰	بکیر ہاے	بکیر پڑ ہاے	सुर प्रां से
۲۶	۵	کلنگ و سک و امک	کلنگ و سگ و انک	कलिंग वंग अंग
۲۷	۲	دند ہار	دند و ہار	दंडधार

ناگری	فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحہ
बन्द	دُوند	دُبد	۱۷	۲۷
उग्रायुध	اُوگر ایدھ	اگر اند	۱۷	۲۸
राजा पाराडय	راجا پارانڈے	راجہ مادی	۱۷	"
पुलिनंद	پلنند	بلند	۲	۳۱
खस कल्हिक निषाद	دکھس باہلیک و نکھاؤ	دکھس باہلیک و نکھاؤ	۳	"
अंधक कुनलक्षि	اندھک کُنل ونگی مردم	اندھک ہمکین مردم و کس		
रात्य भोजो को	دکھن و بھوج را	وہوج را		
अंधक	اندھک	اندیک	۱۲	"
अंग बंग पुंड मागध	انگ و بنگ و پُنڈ	انگ و بنگ بند	۲	"
ताम्र लिप्तक	تامر و تافر و لپٹک	تامر و تافر و لپٹک		
मेकल कौशल मद्र	میکل و کوشل و مڈر و شاز	میکل و کوشل و مڈر و شاز	۳	"
दपारा निषध कलिग	دکھد و کلنگ	دکھد و کلنگ		
धृष्ट द्युम्न	دھشٹ دیمین	دشٹ دمن	۴	"
प्रभद्रक सात्यकी	پر بھدرک و سائیکلی	پر بھدرک و سائیکلی	۱۱	"
शिरवडी चेकितान	شیر و کیتان	و حکیمان		
राजा अंग के हाथी के	برجای نازک و راجہ ایل	برجای نازک و راجہ ایل	۱۲ و ۱۱	۳۴
मर्मस्थानों को छेद कर				
पुराड़ के राजा	راجہ پُراندہ	راجہ مند	۱۳	"
सौमक	سومک	وسومک	۲۳	۳۴
पुपुत्सू	پوپتس	محس	۱۱	"
उलूक	الوک	الوک	۱۲	"
श्रुत कर्म प्रानो क	شروت کرم پُرانیک	ست کرم پُرانیک	۲۰	"

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۳۸	۲۳	بر ب تند	پر ت بندھ	پراتیویندھ
۳۹	۱	نکین تیر چند برست سوم	نکین ترے چند برست سوم	پراکونی سوت سوم
۴۰	۱۲	سب کرب	شربت کیرت	شربت کیرت
۴۱	۱۳	نح دیت	نح دیت	نم دیت
۴۱	۲	بہارہ و شود کوروان و مردم	بگرت و شوی و شالود	تیرگرت و شوی و شالود
۴۲	۵	ست سین و چند دیو	ست سین و چند دیو	ست سین و چند دیو
۴۳	۹ و ۸	سر دیو نچی و پتر سین لیر پتر	سر دیو نچی و پتر سین لیر پتر	سر دیو نچی و پتر سین لیر پتر
۴۴	۱	تہارہ	تیرگزت	تیرگزت
۴۵	۱۲	بر سدرک و انمو جاحس	پر سدرک و انمو جاحس	پر سدرک و انمو جاحس
۴۶	۱۳	کاروک و مچ و کیلی و دیگر	کاروک و مچ و کیلی و دیگر	کاروک و مچ و کیلی و دیگر
۴۷	۱۴	جگیاں	جگیاں	جگیاں
۴۸	۱۵	تواب کو جان را	نوا ت کو جان را	نوا ت کو جان را
۴۹	۲۱	ارپاين	ارپاين	ارپاين
۵۰	۱۶	کار سر دیت	کار سر دیت	کار سر دیت
۵۱	۱۷	دیت	دیت	دیت

صفحه	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۵۴	۱۶	هر سه پسر بر کار که	هر سه پسر بر کار که	تارک کے تین پوت
		کاجہ و کلا جہ و بدن	کلا جہ و بدن	تارکس کملا س
		مالی نام داشتند	این نامار همچنین در سطور آئید	विद्युन्माली
		می ویت	می ویت	मयदैत्य
	۱۶	مر نام پسر	مر نام پسر	तारककापुत्रहरि
		مار کاچه	مار کاچه	नाम
	۱۳	اکسیا	اکسیا	अस
	۶۲ و ۲۱	که عبارت از جوی است آنرا	آنو کر که که عبارت از جوی است	अनुकर्ष
		از خنب و در دستم با قرار دادند	آنرا از خنب و در دستم با قرار دادند	त्रिवेणु
۵۹	۵ و ۴	کال بر سبت و سک کر نک	کال بر سبت و سک کر نک	कालप्रष्टनद्वय
		و سنجی	و سنجی	ककेटिक धनंजय
	۱۲ و ۱۱	بر عهد و کال و ندر و در	بر عهد و کال و ندر و در	ब्रह्मदंड, कालदंड
		و ندر جی	و ندر جی	रुद्रदंड, जय
۵۹	۱۲	اتبره و انگلس	اتبره و انگلس	अथर्व और अंगिरस
	۱۳	فصهای راجهای پیشیه	رک بید و سام بید	कावेद सामवेद
		بحر بید عقب بودن را به	پران پیش رنده و قصا	और इराणा अगेच
		قرار دادند	راجهای پیشیه و حجر بید	लगेवा ले कुयेइति
			در عقب را به بودن	हास और यजेवेद
			قرار دادند	पीछे के एक द्वय
	۱۶ و ۱۶	سیوب که او را مفری میدانند	استوثر که او را در مفری میدانند	स्तोत्र प्रभाव
		و نیزه مفتوحه است که عبارت از دست	و نیزه مفتوحه است که عبارت از دست	
		راست و خط اول که جمیع خطوط در	راست و خط اول که جمیع خطوط در	
		از جسم بزرگ و انگر که در	از خشم بزرگ و انگر که در	सृगु व अंगिरा

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۶۰	۱۶	باسب	باشیت	پاٹھ پت
۶۹	۶	ترکو کہ	ترکوش	تیکوٹا
"	۸	ترین	ترین	تیرے
"	۲۲	سوسر	سوسر	سویہ
۸۴	۱	باہلک ودر	باشیک ودر	باہلک ودر
"	۵۴	گو بردھن نام درخت	گو بردھن یعنی جاے	گو بردھن
		بر واقع شدہ ودر پیش	برائے گا وکشی وبراے	بر واقع شدہ ودر پیش
		دریا راجہ وبراے لشتن	شراب خواران صفحہ بستہ اند	دریا راجہ وبراے لشتن
		انجا صفحہ بستہ اند	ہمین ہر ودر ہای خاندان	انجا صفحہ بستہ اند
			راجہ اند	راجہ اند
۶	۶	شہر لیت شاکل نام ودریا	شہر لیت شاکل نام ودریا	شہر لیت شاکل نام ودریا
		دار و الکا نام مردم انجا	دار و الکا نام مردم انجا	دار و الکا نام مردم انجا
		راجا لکامی گویند	راجا لکامی گویند	راجا لکامی گویند
"	۸	بوزہ و عسوق	شراب جو شراب	بوزہ و عسوق
		دگوشت گا ورا	فندی آخانند	دگوشت گا ورا
		باشیری خورند	دگوشت گا ورا	باشیری خورند
			باشیری خورند	باشیری خورند
"	۱۳	اے شوہر مردہ و اے	اے کس وریدہ و اے	اے شوہر مردہ و اے
		برا و مردہ	کس زدہ شوہر	برا و مردہ
"	۲۳	بیلو	بیلو	بیلو
۸۶	۵	نام آنا بہ وای بودہ واین	نام آنا بہ وای بودہ واین	نام آنا بہ وای بودہ واین
		مردم	بودہ واین مردم باہیک	مردم

صفحہ	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
۸۶	۸	کاشغر و مالک و کلانک	کاشغر و مالک و کلانک	کارسکر ماہیہ
		دکرن و کرکوب و خلک	دکرن و کرکوب و خلک	کالینگ کے تل کے کو
			و پیرک	رک ویرک
۸۷	۵	مرد و قند بار و عراق و ملک	مرد و قند بار و عراق و ملک	مرد گانہ ہار یعنی قند ہار
		رکیس و ساب و شدہ	رکیس و ساب و شدہ	رکیش و ساب و شدہ
		دوسویر	دوسویر	دوسویر
۸۸	۹	ساو و محہ	ساو و محہ	شاو و محہ
	۱۰	مکہ	مکہ	مکہ
	۲۲	کلمہ کچون	کلمہ کچون	کلمہ کچون
۸۹	۵	بلخ	بلخ	بلخ
	۱۲	مردم دلایت	مردم دلایت	مردم دلایت
	۵	کنجنگان	کنجنگان	کنجنگان
۹۱	۵	الوب	الوب	الوب
۹۲	۵	تائیک	تائیک	تائیک
	۷	دو اسب آن اراہہ آتشی	دو اسب آن اراہہ آتشی	دو اسب آن اراہہ آتشی
۹۳	۱۱	کو بیسوز نام دارد بود	کو بیسوز نام دارد بود	کو بیسوز نام دارد بود
۹۵	۱۰۹	لواب کوچ	لواب کوچ	لواب کوچ
	۱۶	برہدرک	برہدرک	برہدرک
	۲۱	بہان و چتر سین و شانند	بہان و چتر سین و شانند	بہان و چتر سین و شانند
		وہین و سور سین	وہین و سور سین	وہین و سور سین
۹۷	۱	سکین و مست سین	سکین و مست سین	سکین و مست سین

صفحه	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگاری
۱۰۰	۱۵	حکیمان و محس و راجه دلا	چیکان و محس و راجه	چیکان و محس و راجه
۱۰۲	۲	کجک	کجک	کجک
۱۰۵	۱۰	شونت و در و هر و کرات	شونت و ان و در و هر و کرات	شونت و ان و در و هر و کرات
		و مس راکت و هم و ماسکی و	و پیش و بکشت و ستم	و پیش و بکشت و ستم
		کوحی و پاسی و سداست	و نکشتی و کوچی و پاشی و شد	و نکشتی و کوچی و پاشی و شد
		نبد و دهر و دهر و ساه	و آب شد و دهر و دهر	و آب شد و دهر و دهر
		و با دیک و سورس	و سباه و بان و بیک و سو	و سباه و بان و بیک و سو
		و دهر کراه و درید و	و بر چش و دهر و گراش	و بر چش و دهر و گراش
		جاسند و سل	و دهر و دهر و سل	و دهر و دهر و سل
		و سه	و شل و سه	و شل و سه
	۱۵	سراز تنش جدا	سراز تنش جدا	سراز تنش جدا
	۱۶	تا و کوری دیگر سراز تنش جدا	تا و کوری دیگر سراز تنش جدا	تا و کوری دیگر سراز تنش جدا
	۱۷	کرانه	کرانه	کرانه
	۱۸	سدا و اب نند	نند و اوب نند	نند و اوب نند
	۱۱	فوج مار رن	فوج نار این	فوج نار این
	۱۲	سوسرا	سوسرا	سوسرا
	۱۹	تیر بر کشندی زد	ده تیر بر کشندی	ده تیر بر کشندی
			زد	زد
	۲	سکنت پسر چرست	سکنت پسر چرست	سکنت پسر چرست
	۱۱۲	بر ب نند هفت تیر دست کراست	بر ب نند هفت تیر دست کراست	بر ب نند هفت تیر دست کراست
	۱۱۳	کرت هفت تیر و شانک نیز جانفرد	کرت هفت تیر و شانک نیز جانفرد	کرت هفت تیر و شانک نیز جانفرد

فارسی	موافق کتاب فارسی	سطر	صفحه
دندधार	دوند دبار	۱۴	۱۱۵
व्याघ्रकेतु सुप्रार्मा	ساکرت دسرما و خرواکر	۱۵۲	۱۱۶
चित्र उग्रायधु जय	آمده و شکل و روح مان		
शुल्क रोचमान सिंह	وسکرس و درجی		
सेन दुर्जय	وسنگه سین و		
जिष्णु जिष्णुकर्मा	وژجی		
देवापी भद्र हंड चित्र	جشن و جشن کره ناد و یوایی	۶۵	۱۱۷
चित्रायुध हरि सिंह	و بهدر و دند و صر و صر انده		
केत रोचमान प्रलभ	و بر و شکله کست و روح		
जन्मेजय	بان و سلبه		
सात्वकी वहव प्र	نکل و لپرس و جمی	۱۶	۱۱۸
भद्रक	سانک و طائفه بر بهدرک	۱۴	۱۱۹
सुदीशिरा	سودچین	۲	۱۲۰
मनप्रिलपर्वत	کوه تشیل	۳	۱۲۱
सिद्ध और चारणा	سند و چارن	۱۲	۱۲۲
पुधामन्यु सात्वकी	جد هامن و ساتک	۱۱	۱۲۳
स्थणाकर्षा इन्द्र	سوما کرن و اندر جال و با	۱۴	۱۲۴
जाल पाशुपति	پاشیت		
पुधामन्यु उतमौजा	جد هامن و اتمو جا	۱۶	۱۲۵
भार्गव अत्र	بهار گواستر	۵	۱۲۶
प्रानथंग	ست سرنگ	۱۶	۱۲۷
वलाक	ملاک سه مجنین آئنده ۱۲	۱	۱۲۸

فارسی	موانق کتاب فارسی	سطر	صفحه	ناگری
کوشک	کوشک	۳	۱۳۴	کوشک
جیدرتنه	جیدرتنه	۲۰	"	جیدرتنه
ستاده	ستاده	"	"	ستاده
لشأت و مردم پورب و	لشأت و مردم پورب و	۱۵	"	لشأت و مردم پورب و
حاب دهان	حاب دهان	"	"	حاب دهان
کسا	کسا	۱۶	"	کسا
اید هر و لوند و بیل و رخ	اید هر و لوند و بیل و رخ	۱۸	"	اید هر و لوند و بیل و رخ
دُرک	دُرک	۱۸	۱۵۸	دُرک
نام بیک	نام بیک	۱۰	۱۶۱	نام بیک
وردست من علامت حله کرده	وردست من علامت حله کرده	۱۱	"	وردست من علامت حله کرده
دلیوتا و تیرماست	دلیوتا و تیرماست	"	"	دلیوتا و تیرماست
بسوک	بسوک	۴	۱۶۳	بسوک
است	است	۱۸	۱۶۱	است
باسپت	باسپت	۱۲	۱۶۲	باسپت
کالیکج	کالیکج	۱۳	۱۶۲	کالیکج
بیتزنی	بیتزنی	۱۹	۱۶۴	بیتزنی
بسون پیکلی از انحال شملین	بسون پیکلی از انحال شملین	۲	۱۶۸	بسون پیکلی از انحال شملین
کرن رسین و دیده	کرن رسین و دیده	"	"	کرن رسین و دیده
سلکی و کوچی و داسی و دندبار	سلکی و کوچی و داسی و دندبار	۱۶	۱۶۱	سلکی و کوچی و داسی و دندبار
و دهنده و سلوسب و سه	و دهنده و سلوسب و سه	"	"	و دهنده و سلوسب و سه
و داسک و سرخا	و داسک و سرخا	"	"	و داسک و سرخا

صفا	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناگری
			والتولپ و نه کف و بات	آلتو لپو سهر خراذ
			بیگ و سوبز چش	بات و سوبز چش
۱۸۳	۲	پنج پسر در ویدی و ششم تا	پنج پسر در ویدی	دو پدی که پانچ پو
			و پنج پسر بر شست	ویر و رید دپد که
			در پد که ششم آنها	پانچ پو جنین مکر
			سایگی ست	ساامی کی
	۴	پسر شکن و برک و کراب	پسر شکن برک و کراخه	سکونی سوت دپ
		و دیواره	و دیواره	کراش و دپا دپ
	۲۰	برک	برک	دک
	۲۱	پسر جاسنده	پسر دیو بر دپ	دپ دپ کا پو
	۶	مچ دیت	مچ و بیت	نمونی دپ
		اُنکست	اُنکست	و پنی دپ
	۱۰	ورش	ور هسبه	رکس
	۱۲	مرت و ساهی	طائفه مکر و طایفه ساد و مکر	سک و گارا ساامی
		و رودر	ویازده رور	گارا رور گارا
۱۹۰	۹	سک و لوکارمین	شکن و کمار و یون	پاک و یون
		و کاموج	و کامیوج	کا و یون
۱۹۲	۵	بل	بل	کالی
	۲۲	و کرن آنا را می برید و ریت	و کرن آنا را می برید و ریت	آنا را می
	دیگر	کرنی فون بر جاستر که بر سر ام	اگینا شتر زد که از ان آشن	
		بادی داده بود و در کار کرده	بازران را سوختن گرفت و دپ	
		بر ارجن انداخت و از تا شتر	مضطرب شده که نخته و فریاد کردند	

صفحه	سطر	موافق کتاب فارسی	فارسی	ناری
		بر هاستر حرانی پیدا شد و خلق معرکه را مانند حرارت آفتاب که آخر زمان خلایق را بسوزد سوفتن گرفته بهیم خنکین گشته	پس کرن بر افغ آن باز ناستر سرداد که آتش فرو داشت و عالم زیر باران زود پوشید ارجن باجی آستر انداخت آزاد فغ کرده باز بجز آستر را نداشتند بعد از آن تیرهای هزاران قسم زد که اعضای کرن را و اسپان و کان و جوه و پابهای رفته و را شکسته و رزمین فرو رفتند و رنوقت کرن بهار گو آستر را که شترام بود	<p> वारुणास्त्र वायुअस्त्र क्व्मास्त्र नमुचि समापति रुद्र अस्त्र चेकितान </p> <p> * و داد و بود و کرد و کرد و تیرهای هزاران قسم زد که را بهیمه از اسواران و سواران و طاقان بسیار را کشت و تیرهای انداخت و با چنان که از جابلان و بدست و تیرهای تافت و کشت و تیرهای </p>
۱۶	۱۹۳	نمچ	نمچ	
۱۰	"	دکمان رسات	دکمان و تیر سبختاپت	
۱۸	"	آتش فعل و یوتا	مردور آستر	
۱۶	۲۰۶	حکبان	چیکتان	

آغاز فن هشتم از کتاب مهابهارت که از اکرن پربا گویند

بیسر پابن راجه خمیوه گفت که بعد گشته شدن دروفا چایج تمام نرنگان کوروا
یعنی در وجود همین و سائر پادوران و خویشان و دیگر راجه اندیشه مند گشته
استو ستمها مان آمده زبان به تاسف کشاوند و تا دو گتری سخنان تسلی بخش
از بید و غیر آن مذکور میا خفتند و می گفتند که راهبیت همه را در پیش هیچکس
را ازین راه گزیر نیست روز با خبر سپدن نزدیک شده بود همه بنزلهای خود
باز گشتند و در منزلتهای خود نیز همان نوع بی آرام بودند و از بس فکر و اندیشه
که در هلاک شدن مردم خود میکردند شب خواب بفرامخت نگرفتند علی الخصوص
کرن و در وجود همین و دسائن و شکن که از اندوه بسیار اصلاحیشان ایشان
نه غمخورد و هر کس آن شب را در منزل در وجود همین بسر میبردند و از ملاحظه آن
محنت پاکه پانڈوان رسانیده بودند از برون قمار و غلی و درویدی را و بی
کشان آوردن و ایشان را در جنگل فرستادن می طمیدند و با خود میگفتند که
تا این پانڈوان بحال ما چا کنند ازین نوع اندوه مندی آن شب برای ما
دو از می برابر صد سال شد و چون روز شد بآئین خود بغسل و پیش تهری
پرداختند و بخادمان امر نمودند که باز سوار می سازکار را آماده سازید و بهجت
شگون جنرات و رونغن را حاضر ساختند و راجه کرن ابسر داری قرار داده

بر صدر بنشانند و بجزم کارزار بیرون آمدند و قصه خوانان و باد فروشان و سب
 شماران را گادان و درختها و طلا عطا کردند و آنها بدعا و شناسی ایشان را بشنیدند
 و پانژوان نیز موافق دین و روش خود بکارهایی که هر صباح میکردند بروختند
 و بقصد جنگ استعداد نموده برآمدند و در میان فریقین کارزاری هولناک
 که از تماشای آن موی بر اندام دلاوران برخیزد و در گرفت و در سرداری کرن
 دور و زاین و دولشکه کوروان و پانژوان جنگی عظیم کردند بعد از آن کرن گوی
 ثلثه دشمنان را غلام ساخت که در حضور پیران و پهلوانان از دست احبن
 شربت فنا چشید و سخی این اقد را تمام در دستنای پور رفته بسمع و پهلوانان رسانید
 و در روزا چایج و در مصیبت و محنت بود و هلاک شدن کرن را که ملکین مهت خود
 در دولتخواهی در جو دهن مصروف داشت و امیدواری طفر از وی بود چگونه تا آن
 زمان که در مختها و دشواریها نیز مردن آدمی را دشوار و مشکل بوده است که در پهلوانان
 سفر کردن کرن را شنید و غالب تنی ساخت و همچنین از شنیدن خبر گشته
 شدن بهیکم تپا و بابلک و در روزا چایج و سورت و هور شر او و دیگر خویشان
 و فرزندان و بنیر با هلاک گشت از بنیایقین من شد که در سختیها مردن دشوار است
 اکنون تو احوال آمدن سخی و خبر کردن او و پهلوانان را و آنچه گذشته است
 با من تفصیل بگوئی که من از شنیدن احوال پیشین و بزرگان سیری ندارم
 بیسم پان گفت که سخی بعد از گشته شدن کرن آزار و محنت عظیم یافته شاگدا
 برار که اسبان آن با در قمار و مصر کر و دار بودند سوار گشته به دستنای پور آمد
 نزد و پهلوانان رفت و او را از غم و اندوه بسیار بد حال یافته سر بر پای او
 نهاد و حقوق تعظیم و بزرگی او را بجا آورده الفاظ تاسف و غم و در در بهما
 باسے باند گفت و گفت که من سخی ام ترا خیر باشد از خود کرده و خود مختها
 یافته بی آرام و بهوش نشده باشی و در روزا چایج و بهیکم و سری کش و

پیر سرام و ناز و کهنور کجیش و دیگر نیکان آنچه در باب خیرخواهی میگفتند تو
 آنرا قبول نکردی اکنون آن سخنان را یاد آورده محنت نیکتیره باشی و هر ترا
 سخنان سنجی را که دستها بهم آورده در پیش او ایاده میگفت شنیده نفس نشین
 بلند بر آورده جواب داد که از گذشته شدن بهیچیکم که علم سلامهای و پوتها نیک نیست
 و از هلاک شدن و ناچای که علم سلاح را به از وی کس نمیدانست من محنت و آزار عظیم
 یافته ام بهیچیکم که در هر روزی ده هزار را به سوار مسلح و کمل آباد میداد و او را
 سکندری بقوت ارجن هلاک ساخت من از غمی در آزارم و در ناچای که از پیر سر
 علم کمانداری و دیگر سلاحها موخت و ارجن و راجها و راجه زادانی دیگر از محنت
 او مهارت می شدند او را دشت و من ضلع ساخت مرا از غمی در آزار عظیم دارم
 دل من از شنیدن هلاک این هر دو بزرگ که در علم سلاح چهار گونه بهیچیکس فطرت
 ایشان نبود در آزار و محنت است بعد از گذشته شدن در ناچای پیران من سچا
 پیروا شدند و چون ارجن فوج سس هکان را بکشت و ناز این استرا استوها
 سر داد و فوجهای پانژوان بکسخت فرزندان من چه کار کردند عقیده من است
 که فرزندان من گرسخته اند و از گذشته شدن در ناچای که بجای کشتی بودند
 کشتی شکستها در غرقاب جبر فرورفته دست و پایی زنند و وقتی که مردم لشکر
 بعد باطل شدن ناز این استر و بگمیزنها و در وجود من و کرن و کت برایش
 و استوها من و کرا پاچای و دیگر پیران من که مانده بودند و دیگران چه حال
 داشتند و رنگ روی ایشان چگونه بود آنچه از احوال لشکریان پانژوان و سپاه
 میدانی تفصیل بگو سنجی با و هر تراشت گفت ای برادر بزرگ آنچه از بدگامی
 تو بر سر کور و ان گذشته اکنون آنرا بخاطر گذرانیده اند و همین شوزیر که آنچه
 شدنی است میشود و انرا نباید که از ان اندیشه مند شود و اگر چیزی باستی شود
 و نا باستی پیش آید مرد و نا با باید که از ان نیز اندوگمین نشود و هر تراشت
 ای سنجی از شنیدن این احوال مرا هیچ غم و اندوه پیش نمی آید آنچه واقعه شد

قرایه واقعی با من بگوی سخن گفت که چون درو ناچای که مانند ارکشته شد فرزندان
ترا عقل از سر برید و سر در پیش انداختند و دم برنجی آوردند و مردم لشکرت
ایشان را در آن حال دیده روی بر آسمان کردند و سلاحهای خون آلود از دستهای
ایشان بی اختیار بر زمین می افتادند و جوشن و غیر آن بر مبارزان سخت شد
مینهای آنها مانند شمار بر آسمان درخشان می نمود و راجه و بودهن مردم لشکر
خود را حیران دیده گفت که من اعتماد بر و وقوت بازوی شما کرده بایان نمودن
طرح جنگ انداختم و شمار از کشته شدن در ناچای بسیار حیران و اندوهگین می بود
کسی که کارزار میاید و کشته میشود و در کارزار نمودن فتح میسر میشود یا شکست می آید
درین باب تعجب چیست شمار بهر حال کارزار باید نمود اکنون شما کرن را که داننده
سلاحهای دیوینهاست و بی ترس و بیم کارزار می نمایید به بنیید که از بیم او ارجن همیشه
خود را ناکا ببانی میکنند و با او در بر و نمیشود چنانچه آهوی برابر شیر نمیتوانست آمدن و
کرن آن نوع زبردستی است که بهیم را که زورده هزار فیصل دارد و سلاحهای آدمیان
بآن حال رسانیده و که و بکج را که سر آمد جادوگران عالم بود به نیر و اندر هلاک ساخت
شما قوت با روی کرن را که در کارزار کم نمیشود و مردانگی و چالاکی او را و استوختن
را در کارزار نمودن بایان نمودن و پانچالان تماشا کنند شما همه راجه و راجه زاده با آید
این کارزار با یکدیگر مشاهده نمائید چون در وجود من این سخنان بگفت کرن بسیار
بلند فخر می شیرانه کرد و کارزار در گرفت و در حضور تمام پانچالان و سرخی مردم گلی
و تربت را زیر و زبر ساخت و هلاک کرد و از بسکه تیری نهایت می انداخت تیرهای
او را پیکان یکی بسوفار دیگری پیوسته از اینجا با غنیمت می شد و ازین قسم
هزاران قطار تیر مانند قطره های باران میرسید و در رنگ قطار نور می نمود
کرن هزاران مبارز را مسافر راه فنا ساخت و در آخر از دست ارجن شربت فنا
چشید و دنیای فانی را بگذاشت بیسم با بن راجه چمنی گفت که در هر تراشت
این سخنان شنیده دریافت که غم و اندوه این مصیبت را نهایی نیست و

در جودهن را در معرض لپاک بلکه کشته گشته تصور نموده بهیوش شد و بزمین
مانند فیلی که بی اختیار میفتد بنیقا را از اقادن او فریاد و نغان زبان کرد
درین گنبد گردون به پیچید و همه در دریای اندوه غرق گشته از خشمها جوید
اشک روان گردید و گانباری نیز نزد دهر تراشت آورده بهیوش گشته بنیقا در
زنانسه که همراه او آورده بودند آنها نیز بروی در افتادند بعد از آن سخی آن همه بنزد
که اشک از دیده با فرومی باریدند یک بیک بر میخیزانید و تسلی میداد و آنها شسته
درخت کیله که از باد و حرکت آید بر خود می لرزیدند و سخی را چه دهر تراشت و بد
را آب بروی زده بحال آورد و دهر تراشت آهسته آهسته بحال آورده آن همه زنان
را ز خدمت داد و خود مانند مستی مدوش گشته نشست و نامدتی بمان نوح مشک بود
بعد از آن نفس بای گیم ازل بر کشید و زبان به شکایت فرزندان و شنای
پانڈوان بگشاد و بر عقل و رای خود و شکن نفرین کرده باز سر عجیب تفکر فرو برد
و بعد از زمانی تحمل آن حال نموده متور و زرد با سخی گفت که آنچه تو گفتی هر
شنیدم این گویی که در جودهن که همیشه ظفر خود میخواست مرده است بانه تفصیل
این قصه را بمن بگو میسر باین چنینی گفت که چون دهر تراشت این سخن گفت
سخی گفت که کرن با فرزندان کمانداران کشته شد و بهیم و ساسن را بکشت و
از کمال خستگی که بروی داشت خون او را بخورد و دهر تراشت گفت که از بدگانی من
و از نا اندیشیدن در جودهن عاقبت کار کشته شد و دل و جگر من میسوزد
اما چون این میخواهم که ازین دریای اندوه بگذرم و خاطر جمع نمایم با من
بگوئی که از پانڈوان و گوروان چه کسان کشته شدند و چه کسان زنده اند سخی
با دهر تراشت گفت که بهیکم نیامده در ده روزه که در جنگ جوی را کشت و هلاک
شد و بعد از وی در دنا چاچ که افواج پانچالان را با وفا بر داده کشته شد و بکران
که بآمین چتری بسر برد آنرا بهیم بکشت و منڈوان مند پسران را چه او حسین و
جیدر است که ده ولایت در تصرف او بود و پسر در جودهن لچمن نام که فرمان بردار

تو بود و از مستی جنگ فرو نمی آمد گشته شدند و سپهر و ساسن که مباد بود و در سپهر
 در دیدی گشت و بهکرت صاحب بهیلان که قریب بدریای می شوزند و حجاب
 اندر بود و او را ارجن تقبل سائید و بهر شور و آساکت جنیر دای دست را نکل
 ملاک ساخت و دساسن را که همیشه مست کارزار بوده و زرش سلاح اندازی
 داشت و پست خیر سین را بهیم گشت و سد چین را که نیلان بی نهایت داشت
 ارجن و راجه او ده و پسر شل را ابهن گشت و بکه سین پسر کرن را که در جنگجویی
 برابر پیر بود و بعد از آن که ابهن گشته شد ارجن عهد نمود که او را بکشد بنا بر آن
 ارجن او را گشت و سر مای را که همیشه با پاندهان در مقام دشمنی بود و بهکرت و پنجه
 را نیز ارجن گشت و در کمره پسر شل را سه دیو گشت و پسر بهکرت که مانند باشد و پسر که
 کارزار میگشت او را نکل گشت و جت سین پسر جاسنده را ابهن و با ملک ابان گشت
 و در که در سه و در کرن و در پسر پلانت و کلنگ و بهکرت را و مبلان نو بر که پیرا
 و اگر یا و راجه او کهوان و همسر و مورلی را بهیم گشت و راجه بود و ما که زور ده هزار
 نیل داشت با در هزار دلا و در ارشاد و قوم او تمبکاه و مردم شور و ولایت کلنگ
 و هزاران از فوج سن سکان و برکک و اجل را که برادر عروس تو بودند ارجن
 بقتل رسانید و حل شده را یک دالا بد و اچیس را که و بهیج و کرن با برادران
 و فرزندان و مردم مالوه ولایت در و در دکت و جدر و یک و اسیر و ولایت مذکور
 با حاکم و سایر یک و دیگر مردم چهار اطراف عالم را با نیلان و اسپان پیاده
 نیز ارجن گشت و بعضی مردم در کشاکش و از دحام در ته دست و پای نیلان و غیر آن
 گشته گشتند و قصه وقتی که ارجن و کرن با یکدیگر مقابل شدند هزاران هزار
 ازین قسم مردم ملاک شدند چنانچه اندر را با برادر و نام را باراون و سرکرستین
 را با بهیج و نام دیت و کارت بیج با پسر نام و سوام کار تک را با ملک و
 نهاد و پیر را با ملک کارزار واقع شده بود و کرن را با ارجن این چنین جنگ دست
 داد و کرن که پنج دشمنی پاندهان و دلا را میدوایی ظفر کوروان بود پاندهان

او یکشته از دریای کارزار بگذشتند و برادران و دوستان سنجی را که در باب جنگجویی
 قومی گفتند و تو گوش جان نکردی و پسران تو که طمع ملک داشتند انواع فساد و
 بدیها از ایشان بوجود می آمد و تو آنرا را میداشتی اکنون نتیجه آنرا می بینی و هرگز
 با سنجی گفت آنچه پانزدوان مردم لشکر را کشته بودند نام آنها گرفتی اکنون جمعی را که
 مردم با قتل رسانیده اند بگوئی سنجی گفت که راجه ولایت کست را با برادران خویش
 و مردم مارا سن او کنت را به یکم تا به یکشت و راجه ست جت را که در زور و جلالی
 برابر ارجن بود و هر یک از برادران او در وید را با فرزندان شان در ونا چایچ بلایک
 سانت و ما بهمن را که با وجود خرد سانی در زور و دلاگری برابر سمری کوشن بود و در ونا چایچ
 قوا اتفاق نموده در کارزار پیاده ساختند و پسر دسان او را یکشت و سردار مردم
 امت را که از جانب جدی شتر دادم و دلاگری میداد و مردم بسیار را قتل میرسانید او را
 بهمن پسر در وجودین یکشت و راجه پرست که در کمانداری شهره بود از دست دسان
 شربت فنا چید و راجه بهمنیت و کند بار که از غرور بهادر و کارزاری نمود انس راج
 و بهوج راج را با فوجهای ایشان و خیر سنین که ولایت او قریب دریای شوست
 در ونا چایچ قتل رسانید و ما که روپ را اسو ستهامان و حراد و حر جودی را بکرن
 مسافرا راه فنا ساخت و راجه کیلی که به پسر بهیم بود با مردم او برادرش که جانب
 کوروان شده بود یکشت و راجه خنجه را که در گنر بازی یگانه روزگار بود پرست و در که
 بغلطانید و در دلاور که هر دو دلاور همان نام بودند و راجهای دیگر که او کوشش میدادند
 و چالاکی می نمودند و رجب نکنت بهوج که از خال ارجن بود بزخم تیرهای جان فرساک
 در ونا چایچ بهالمی و مقامی که جنگجویان بعد از کشته شدن در کارزار میریزند و فتنه
 و اسوار راجه بنارس را با لشکرش پسر راجه بهان و اسو جاد و جدیامن و انمو جاد
 و هر دو پسر شکمندی را بهمن نیزه تو قتل رسانید و هر دو و شرد و هر دو را که از بهادران
 پانچال بودند تیر در ونا چایچ مسافرا راه فنا ساخت و شانند پسر و هر دو و هر شکست
 بزرگترین راجه پتان چندری را با ملک براه عدم فرستاد و راجه ولایت مکر را

بسیکیم تپامه معدوم ساخت و بر تهم و هم بر با هر دو پدر و پسر را و سکنت پس پال را
 دست و برشت که از ولایت سراتهم بودند و مدارش و سوج دت و سر من بان که کار یک
 نمایان کرده بودند و ب این و غیر ایشان مردم بسیار را در و ناچاج نابود ساخت و بر
 با بنجی گفت که چون این همه سرداران و ملا و راکشته شدند بقیه السیف لشکر خود
 را نیز علف شمشیر فنا شده می بینیم و هرگاه بسیکیم تپامه و در و ناچاج بجهت خاطر
 من خود را با ختنند زنگی من بجه کار می آید اکنون گنجی که زنده اند نام آنها را بر من
 بخوان که من این همه بزرگان را کشته و مرده می بینم بنجی گفت که اسو ستمها مان
 که انواع سلاح شوری را از پدر خود در و ناچاج آموخته بود و بعد از کشته شدن پدر زنده
 و کرت بر ما که خال پاندر و ان ست که یک آنها را گذاشته بجهت خاطر با آنها کارزار
 میکنند نیز زنده است و کرا پاچاج و کیکی و با لیک و بر سر و در وجود من با سکین است
 و تیر بین و حرامده دست بر ما و می و سالو و سراب و شل نیز بر صدر حیات اند
 سر می و تپامه و حرامده مستعد کارزارند و پسر کرن که ست سین نام دارد و مع
 پرادران دیگر زنده اند و بر تراشت با بنجی گفت که این جماعت را و نسقم بیسم
 به بنجی گفت که در موقت که و بر تراشت نامهای این بقیه السیف را شنیده مالش
 به بهوشی کشید و در اثنای بهوشی با بنجی گفت که ساعتی خاموش شو که دلم از جا
 رفت این بگفت و بهوش شده بر زمین افتاد و بنجی از بیسم با بن پرشید که چون
 و بر تراشت از آن حال بهوش آمد و کشته شدن فرزندان و کرن و غیره در پشت
 چه گفت بیسم با بن گفت که و بر تراشت را بان عالم شافتن کرن مادر زنیاد و نهاد
 راه رفتن کوه سمیر که محال بخت همجو از پای آوردن اندر از عقل دور است
 خشک شدن در یابی شور و دراز کارت و نشان خانی شدن عناصر را بر
 برافتادن آنها به کیبارگی عقل باور ندارد و مانند بی نتیجه شدن عملهای
 نیک و بدست یعنی محیا که وقوع این چیز با حیرت بخش است همچنین از مردن کرن
 عجب و شگرت و با خود نیکو بیندیشیده گفت که کرن که زور و قوت شیر و فیل و شتر

دستها مانند کمران گاو چنان در فشار و از تنش مانند چشم در فشار و آواز گاو بود و در
 کارزار از اندر زخمی گردانید و از او از چاشنی کمان و آواز شبیه تیرهای آتشگیر
 از بهادران ارباب و اسب و فیل سواران را یارای ایستادن و برابر او نبود و او
 کشته فوجهای دشمنان بود و از پیشتی و کرمک او در جود مهن با پانژوان شمنی و نزع
 بنیاد نهاد و اعتماد بر بازوی خود نموده سرکشین و ارجین و دیگر مبارزان با هیچ
 نمی شمر و ان کرن که همیشه مانند نادان و خام طمعان با وجود مهن میگفت که سرکشین
 و ارجین را که محلیس زبون ساخته است من بزور بازوی خود بزودی زبون ساخته
 گوی جنگ از آنها ببرم و بهادران عالم را مانند مردم گاندملار و بدرک و مس و برکت
 و سکن و سک و پانچال و مدیه و کیل و بنارس و او دود و آنک و سک و کما و نوید
 و کحاک و مس و کلک و برن و رسک و رکیک این همه را بجبت از یاد دولت
 در جود مهن زبون ساخته و بالا ساخت که همیشه خراج میدادند اینچنین کرن را
 با این قوت و توانائی علم سلاح و یوتها پانژوان چگونگی کشته چرا که در میان و یوتها
 راجه اندر و در میان مردمان کرن هر که خطاب دارند و گیکه کسی باین لغت نام نیا
 و مانند اوچی سرا که در میان اسپان به بزرگی معروف و در راجه با کبیر و در یوتها
 اندر چنان کرن در جنگوایان بزرگست و جراسنده که جمیع راجهای عالم را در زمان
 کرد و بر کوروان و پانژوان که در پناه کرن بودند دست درازی نتوانست کرد
 ای سخی من از شنیدن کشته شدن کرن که با رجن در وید جنگ نموده کشته شد
 در دریای اندوه غرق گشته ام مانند کشتی شکسته که در دریای شور کشتی او شکند
 و در غرقاب حسرت افتاده چاره نداشته باشد اگر من در چنین مصیبت و سختی و سختی
 سینه من از بجز سخت ترست که بشنیدن مرگ برادران و خوشیشان و فرزندان و دشمنان
 کیست که قالب تنی نکنم غیر از من سخت جان اکنون من یازم هر میخویم و یا خود را
 و آتش یاز بالای کوه می اندازم اما این را تاب نمیتوانم آورد و سخی گفت که دولت دنیا
 بکمال داری و از خانواده بزرگی در ریاضت و یکنامی داری و بیدار میدانی از حجت

این اوصاف مردم ترا بجای راجه حیات و در عالم مانند بیاس میدانند و آنچه
 کردنی بودند همه کرده خود را بحال بیار و برقرار دارند و هیچ اندوه و فکر را بخود راه نداده
 و هر تراشت گفت که من طالع و بخت را در شمار نمی آورم و سعی و تیرود را بسیج نمی شمارم
 چرا که کرن که برابر کوهی بود و لشکر جدید بشهر را و بهادران با لشکر را بکشت و در هر شهر را
 تیر باران که در و چنانچه اندر دیتان را بهیوش ساخته بود و از نیز پانژوان را بد حال و
 پیرایشان ساخت و از آزار دست ارجن کشته شد مانند درختی که از زور باد و بزمین
 بیفتد افتاده خواهد بود من تاب این غم ندانده و در خود نمی بینم و فکر و اندیشه من
 زیاده میشود و میخواهم که بمریم سینه من از فولاد دست که مردن کرن را شنیده هزار بار
 نمیشود بجا که مراد یوتها هم در از بخشیده اند که در چنین واقعه جانگاہ نمی میرم لغت
 بر حیات کسی باد که از مردن دوستان و یگانها زندگانی میکنند مرا که چه بزرگ میدانستند
 اکنون در نیحال من در نظر خلق بسا خواهم بود و از کشته شدن بهلیم و در زنا حلاج
 در محنت و آزار بودم حالیا از مردن کرن محنت بسیار یافته و از کشته شدن او همه را
 در معرض فتنای بنیم او برای فرزندان من بزرگ پناهی بود و چون او از عالم رفت
 زندگی من بچه کار آید و از آریه بزم تیرا مانند قله کوه بضر بچه افتاده و بخون آغشته
 مثل فیل که فیل و گیش کشته باشد بر خاک هلاک غلطیده خواهد بود کسی که پناه
 فرزندان من بود و پانژوان از وی بیم و هراس داشتند و کمان داران و دیگر را
 بوی تشبیه نمیکردند او بهر دست ارجن هلاک شد و آن بهادر کماندار که دوستان
 بوجود او از هیچکس ترس و بیم نمیداشتند بزمین افتاد و مانند کوهی که اندر از انصر
 بچه انداخته باشد و مدعای آرزوی در وجود من مانند راه رفتن کسی که هر دو پایش
 بیکار باشند و خام طبعی که دستش تهیست و میل اسباب و نیوی دارد و تشنه که
 قطرات آب آتش تشنگی او را فرو نه نشاند ضایع گشت و خاک شد چه او چیزی دیگر
 بخود قرار داده بود و از پرده غیب چیزی دیگر رونمود بخت و طالع را و که گون نمیتوان
 ساخت ای سخی و دسان باری بوضع نامردی کشته نشده باشد و وقت کار را

پیش غنیمت خود ز بونی نکرده باشد بلکه مثل چتر این بها در کشته شده باشد خد شتر
 همیشه از کارزار نمودن ما را منع می نمود و در وجود من قبول نمی نمود و مانند مگر رسید
 که علاج باری خود را قبول نکند و وقتی که به یکیم بر بستیر تیر با افتاده بود و از ارجن آب
 طلبیده و ارجن تیری بزمین زد که آنجا چشمه آب روان شد و در آن حال به یکیم با وجود من
 که باین نوع مردم تراصلح کردن اولیت کار جنگ را همین تا کشته شدن من تمام
 کن و ملک را با برادران قسمت نموده سلطنت بران در جوین از بیداشی سخن اورا
 نه شنید اکنون نتیجه آن پیش در وجود من آمده اندیشه مند گشته است و آنچه
 آن دور بین یعنی به یکیم گفته بود در وقت آن آمده است که بوقوع آید ای سخی
 حال من که وزیر او فرزندان کمن کشته شده اند بدان مرغی ماند که پروبالش
 شکسته باشد و پانڈوان مرا مانند آن جانوی که طفلانش پرکنده در قید خود
 درآوردند ساخته اند و همچنانکه جانوری پرکنده هیچ جا نتواند رفت مرا نیز بی در کار
 و کوهکیان که جادو قمار و قند هیچ تدبیری در پی و روی نمانده است دولت من کم شد
 و آرزوی من بر نیامد خوشایان و فرزندان من هلاک گشتند و من بون شمنان
 گشته اکنون کجا خدایم رفت چه کرن که صحبت دولتخواهی در وجود من ولایت
 بسیار گشتم نمود و مردم کاموج و است و کیلی و گاندبار را زبون ساخته روی من
 متصرف شد و او را پانڈوان زبون ساختند و بقتل رسانیدند اکنون با من
 بگویی که وقتی که ارجن کرن را کشت کدام بها دران با وی همراه بودند همه
 او را تنها گذاشته رفته بودند که پانڈوان او را بکشتند ای سخی همان نوع که کشته
 شدن آن بها دران یعنی به یکیم و در ونا چایج و غیره ایشان را با من تفصیل
 بیان کرده بودی احوال کشته شدن کرن را نیز بمن بشرح بگویی به یکیم را خود
 شکندمی وقتی که او دست از کارزار باز داشته بود و در ونا چایج را که سلاح را
 گذاشته بود درشت دمن تیر بسیاری بر روی زده بستمی سرش از تن جدا کرد
 بود القصه این هر ونا مدار را بدغلی کشتند و الا اندر را با وجود سلاح سحر پارا

آن نبود که خیال کشتن این دو بهادر و مبارز نامی را تصور توان کرد و من از روی
راستی میگویم که کرن بهادری بود که سلاح دیوتها را بر ضمیم می انداخت و مانند
اندر بود و کارزار از روی راستی و دهرم میگردد و هرگز چگونه نزدیک او آید
آن کرن که در عوض حلقه های گوش او اندر بومی نیزه داده بود که مانند بقی
می درخشد و دشمنان را بپاک میگردد و یک تیر دیوتها که بپایان آن مانند
و بان ماست و همیشه در ترکش او میبود و او به یکیم در درنا چایج و غیر آن از
مهارت های را اعتباری ننهاد و از پر سر ام تعلیم بر بهما ستر گرفت و آن کرن که
منگام آزار رسانیدن ابهمن در درنا چایج و دیگران را کمان ابهمن را برید و بهیم
را که روزده هزار فیل دشت و در رنگ برق در کارزار شتابی و چالاک میبود و پیاد
ساخت و سد پور از بون ساخته از آرا به فرود آورد و بروی رحم نموده او را کشت
و که در سب کج را که هزاران نوع جا دو گری می پرداخت و نیزه اندر پلاک ساخت آن
کرن که ارجن درین مدت که او نیزه اندر در دشت دشت از بیم در بهما بلو نیامد
و نتوانست آمدن آرا به او شکست و سلاحهایش کم نشد و کمانش را نیز برید
دشمنان چگونه او را کشتند آن کرن که در میان مردم حکم شیر می داشت او را
که تواند از بون ساخت بخاطر مهرب که کمانش بریده شده باشد و آرا به او
در زمین فرو رفته باشد و یا سلاحش شکسته که او کشته شده باشد و الا سبب گیر
موجب پلاک او نمیدانم چه او عهد کرده بود که تا ارجن را نکشد پای خود را نشوید
آن کرن که از بیم او بدو هشتاد و سه سال در جنگل خواب نکرده بود و بهر او
فرزندان من در ویدی را در مجلس کسان آوردند و با وی گفتند که تو کثیرا
شده آن کرن که هیچ بیم از کارزار پانڈوان و تیرهای کمان گانده و بخاطر نرساید
بی ملاحظه با وی گفت که تو بی صاحب شده یعنی کسی نمانده که ترا از جنگی ما
خلاصی بخشد ای سخی او را از پانڈوان و فرزندان ایشان و از سر کشتن محبت
اعتماد بر زور بازوی خود هیچگاه یک خطه همی و نرسی بخاطر راه نیافته و اگر

دیو تما با اتفاق اندر کمر عداوت بسته در مقام دشمنی کرن شوند و کارزار نمایند
 کشته شدن او را باور نکنم پانڈوان خود چه کسان اند که او را توانند کشت چه در تنی
 که کرن دستوارا بهم آورده کمان را در چاشنی آورده که ارجبال که در برابر او تواند ایست
 و اگر زمین و آسمان را بی ستاره و ماه گویند باور توان کرد اما کشته شدن کرن را که
 هرگز در کارزار رومی تواند گردانید قبول نتوانیم کرد و کرن آن کسی بود که سیم و جود
 که بیدانش بود که بر قوت او نموده بشورت و داسن سخن صلاح سری کرشن را
 در باب صلح میگفت نشنید اکنون کرن و داسن را کشته دیده اندیشه مند
 شده باشد و از کشته شدن ایشان پانڈوان را ظفر خنک و کامیاب یافته چه
 میگفته باشد و در مکر و بیکه سین را کشته و لشکر خود را و راجها و مهارتیان را
 روگردان دیده و در ریای اندیشه فرو میزفته باشد و آن بی انصاف متکبر
 بد برای که تخویص خود کرده و دوستان تمام او را منع میکردند که تخویص خود
 بر نمی آید لشکر خود را در غایت بی قوتی و زبونی دیده چه میگفته باشد چون
 بنیاد این دشمنی خود کرده و دوستان تمام او را منع میکردند مردم نیک را
 کشتن را و دوسیم و داسن را کشته خون او بیا شامید و کرن در مجلس با تفا
 شکن میگفت که من ارجن را خواهم کشت اکنون که ارجن کرن را کشت و چون
 با خود چه گفته باشد شکن که در قمار و غلبی پانڈوان را برده خوشحال شده بود اکنون
 از کشته شدن کرن چه میگفته باشد و کیت بر باد و سوتها مان و کریا جاج و
 شل و دیگر مهارتیان و راجها که زبون شدن آنها در تصور کسی نمی آید کرن را
 کشته دیده چه میگفته باشد و بعد از کشتن کرن در برابر قوم اسبک چه کسان
 ایستادند و شل که در اراپه سواران ممتاز بود چه اجای بهلبان کرن بنیشت و
 در جانب دست راست و چپ و در عقب کرن چه کسان بودند و کدام کمان بهادر
 وقت کارزار نمودن کرن از رومی جدا نشدند و چه کسان از نامردان از گرویش
 او گریختند شما همه یکجا بودید کرن چگونه کشته شد و پانڈوان مانند قطرات باران

دسته های تیر بر کرن میگذاشتند بجه ترتیب آمدند و آن تیر کرن که پیکانش با
 زبان مار بود چرخش صانع شدای سنجی چون کرن کشته شد دیگر از لشکر خود اثری باقی
 نمی بمانیم هرگاه سبکیم و در و ناچایج در دو و ناچایجی ماسعی جمیل نموده کشته شدند
 زندگانی با بیکار می آید و اینکه من کشته شدم کرن را مکرر از تومی پرسیم بحسب
 آنست که او زور چندین هزار فیل داشت و انیمضی را طاقت نمی توانم آورد و بار
 تو بعد از کشته شدن در و ناچایج آنچه پانڈوان با با کوروان واقع شده و
 کارزاری که پانڈوان با کرن کرده او را کشته اند تفصیل با من بگوئی سنجی در هزار
 گفت که بعد از کشته شدن در و ناچایج آنچه اسوستان در باب کارزار تذیرو
 کوشش نمود همه ضائع شد و لشکر کوروان متفرق و پیریشان گشت ارجن با
 برادران لشکر خود را جمع نموده بایستاد و در وجود من نیز لشکر خود را از پیرشانی جمع
 آورده بحسب آنکه روزی با خبر رسیده بود فرمود که منزل بگیرم چون منزل گرفتند
 همه نزد وجود من حاضر آمده فراخور حالت هر کدام بر چهارپایی و صندلیها
 نشستند بعد از آن راجه در وجود من از روی ماطفت با حاضران خطاب نموده
 فرمود که شما همه از میان خردمندان ممتازید همه با اتفاق رائی برنید که اکنون
 بعد ازین واقعه ما را چه باید کرد سنجی میگوید که در وجود من این خطاب نمودن
 کار طلب همه بر جا بلای خود نشسته حرکاتی که از آن دعوی جلالت و مردانگی
 گیرد بظهور آوردند اسوستانان این معنی را از سیاهی آن مبارزان دریسته
 و راجه در وجود من را از غصه آن واقعه برافروخته دیده زبان بچواب راجه کشاد
 و گفت که دانشوران حکمت سنج گفته اند که حصول رستگاه و نیایدی بچار خیر
 وابسته است اول خواهش درست دوم تحصیل اسباب سوم زیرکی و استعدا
 حالت چهارم انصاف و نیکی و این چهار خیر بطالع وابسته است و اگر چه بزرگان
 ماکه دیوتها و جامع این هر چهار صفت بوده اند کشته شدند اما ما را نشاید که از فتح
 نا امید شویم چون انصاف و رستگاری همیشه میسر میماند و کارها میسر میشوند

مارا باید که کرن را که جامع چندین اوصاف نیکو و بزرگترین مردم زمان است بسردار
 بر داریم و بر دشمنان ظفر یا بیم چه کرن در زور و شجاعت بی بدل است و سلاح را
 بسیار کار فرموده و از رستی کارزار فرو نمی آید و هیچکس را تاب نظر کردن بجانب او
 نیست و سزاوار آنست که بر دشمنان ظفر یا بدبختی گفت که در جود من این بخنان را
 از استقامت شنیده تا عده امیدواری او بر کرن محکم شد و با خود قرار داد که
 به یاری کرن دیاری بخت با خود بعد از هلاک شدن بهیکم و در و ناچار بر دشمنان
 ظفر می یابیم و کرن بر بانڈوان غالب می آید و انیمغی را در خاطر خود مقرر ساخته
 با کرن گفت که اگر چه نسبت محبت ترا برادر خود میدانم اما بجهت سودمندی
 این سخن میگویم تو با شماع لائق بشنود و هر چه بخاطرت رسد آنچنان کن و در
 داری و رایی مرا نیایی و بزرگی بهیکم و در و ناچار که مهارتھی و سردار لشکر
 من بودند هر دو بان سپاری نمودند و بقیه دمن از ایشان قوت شجاعت زیاده اکنون تو
 سرداری این لشکر نیایی اگر چه آن دو بزرگ ممتاز بودند اما رعایت جانب
 ارجن را از دست نمیدادند و من به سخن تو آنها را بر داری ساخته بودم بهیکم تا
 ده روز که تو در آن مدت سلاح بدست نگرفتی کارزاری نمود و در آن میان
 نگا بهانی بانڈوان هم میکرد ارجن سکند می را از پیش خود گرفته از عیب
 در آمده بهیکم را بکشت و چون بهیکم تیر بار با بستر راحت خود ساخت و صلاح
 در و ناچار را بر داری ساخته و او نیز بانڈوان را شاگرد خود داشت و رعایت
 جانب آنها نمود و محافظت ایشان کرده آن نیز بر دست داشت و من بلا
 گشت و چون ایشان هر دو کشته شدند اکنون من هیچ کس را سزاوار داری
 لشکر نمیدانم و خود را آنی که با از حسن تر و تو ظفر یا بیم و اول حال مارا از تو سو و من
 رسیده و الحال و بعد از این تیر امید ظفر از تو دارم اکنون ترا باید که بار بار
 بر دوش هست خود گیری و سرداری لشکر را با خود قرار داده بر صدر غرث نشینی
 چنانچه دیوتها سوام کارنگ را بر داری برداشته بودند تو نیز سرداری لشکر را

نموده به نگاهانی سپاه و هر تراشت پروازی و افواج دشمنان مارانو بشکنی چنانچه اندر
 دتیان و دالوراکشت پانڈوان و پانچالان مجبور رسیدن تو در میدان کارزار
 روی بگیرند خواهند نهاد چنانکه از دیدن بشن و دالو بگیر نختند پس ترا باید که
 سرداری لشکر را بکنی که پانڈوان و پانچالان را از شنیدن انجبال دست از
 کارزار برود و تو لشکر دشمنان از پیش بردار مانند نور آفتاب عالمتاب که لشکر
 ظلمت را بر طرف میسازد و سنجی با و هر تراشت گفت که چون امیدواری در وجود
 بسرداری کرن در نظر مندی محکم شد با کرن گفت که ازین راه را یار می آید
 که با تو کارزار نماید کرن گفت که من این سخن را اول بار با تو گفته بودم کرن
 پانڈوان را با سری کرشن و فرزندانش و لشکر ایشان شکست میدهد هم بموجب
 فرموده تو سرداری لشکر مینایم تو بر آنها ظفر یافته پندار و خاطر خود را
 ازین و غدر غم فارغ دار پس راجه در وجود من برخاست و بخت آنکه کرن را
 باین خود موافق احکام بید بر صدر بنشانند فرمود که کوزه های طلا پر از آب
 افسون خوانده حاضر ساختند و استخوان زیر پای دندان فیل و شاخ گاو گدن
 گا و دجوا هر دم وارید و چیر با نیکی که بوی خوش دارند در آن کوزه ها آب انداختند
 و تختی از چوب گولر زدند و آنرا بفرشهای لافق بپراستند و اسب در بید فرمودند
 همه حاضر کردند و کرن را بران تخت بسرداری بنشانند و آن آب را بر پنهان نگاه
 داشتند و بروی می افشانند و هر چهار طائفه بر همین و چتری و میس و سودر زبان
 بهرج و شناسی او بکشانند و کرن طلا و گاو و غله درخت بسیار به بر پنهان عطا داد و
 با و فرودشان و بر پنهان دعای ظفر برای او کردند و شرائط تعریف و تسایش او بجا
 آوردند و چون کرن بر تخت سرداری نشست از غایت شکوه انجبال نورانی
 نمود که تو گفستی آفتاب دیگر بیدار شد و پست در وجود من که او را مرگ فرو گرفته بود بعد
 از کوتاه اندیشی خاطر خود را جمع ساخت و کرن بعد از آن حال هر دم حکم نمود
 که فرما علی الصبح که اشعه سعادت تیر اعظم جهان غلاماتی را منور سازد و تمهید بسازد

کارزار نمائید و او در میان فرزندان تو مانند اندر در میان دیوتها نمود و بر سر است
از سنجی پرسید که چون کرن سردار شد و جمیع آمدن مردم امر فرمود صبح آن بچه کار
پردازی پر دخت سنجی گفت که چون فرزندان نورای کرن را دریا فتند فرمودند
که مردمان لشکر همه جمع شوند سحر گمان غوغای مردم شده در آسمان پیچید جمعی باران
فیلان و بعضی به پیر استن ارا بهار و گروهی به پوشیدن سلاح پرداختند و کرن نیز
با سیرق سفید و کمان در نگار و علمی که بدو وجه بل نشان میداد و برابر ابرو که اسان
بوز بسته بودند و ترکش بسیار بران نهاده بودند سوار گشته سفید مهره را بخت
مردم کوروان کرن را بان شکوه دیده به یکدم تپانید و در و نا چایج را فراموش
کردند از آواز مهره سفید کرن سپاه کوروان نشانان گشته جمع آمدند و کرن بان
شوکت بیرون آمده بصورت لمبی بپویه یعنی لشکر ترتیب نموده بجای دلمن ماری
خورد با بیتا و بجای دو چشم شکن و الوک و بجای سرش اسو ستمان و بجای
گردن ماری برادران در وجود کن جای گرفتند و در وجود هین در قلب لشکر با بیتا
و بجانب چپ او کرت بر با بالشکر گران از قوم ماران و فول کوال تعیین شدند
و بطرف راست که با چایج بالشکر باره و مردم و کرن آماده کارزار گشتند و عقب
کرت بر وادش با فوج عظیم با مردم ولایت بدو در پس که با چایج راجه سکس با کبیر
ارابه سوار و سیصد فیل سوار با بیتا و دند و بجای دم ماری چتر و خیر سین که بر دو برادر
بودند با سپاه بیکران بچندادی مقرر شد الفقه چون کرن باین ترتیب آمین
لشکر کوروان را با بجای قرار داد بدو شتر باره جن گفت که بنگه لشکر در وجود هین را
کرن بجه آمین ترتیب داده است اما چون بهادمان نامی ایشان کشته گشته اند
اینها همه در پیش ما حکم برگ کاهی دارند که هین کرن است که دیوتها و دمیثان
گند هیران و ماران داهل هر سه عالم او را نتوانند زبون ساخت اکنون تو قدم
جلادت پیش نه و او را از میدان کارزار برداشته تا بود ساز و عروس ظفرا
جلوه نامحنت لمبی دوازده ساله مارا بر طرف کن تو نیز لشکر خود را ترتیبی دو

ارجن امر جدیتر اطاعت نموده لشکر را بصورت نصف ماه ترتیب داده بدین
 بهمیم و دست راست و هرشت و من را معین ساخت و در قلب لشکر را جدیتر
 و ارجن قرار گرفتند و نکل و سهد یو در عقب جدیتر با ستیا دند و جدی با من و انجیا
 در پس ارجن قرار گرفتند و در کارزار را مسلما از وی جدا نشدند و با جمعی دیگر که
 بجایای مناسب خود با ستیا دند انقصه سازان کارزار طلب هر دو لشکر ترتیب سپاه
 فریقین را مشاهده نموده قرار جنگ آزمائی دادند چون پست و در جو و هین شکوه
 کرن را و آن ترتیب لشکر خود را تماشا کرد و پانژوان را بعقیده خود هلاک شده
 تصور نمود و همان نوع جدیتر ترتیب لشکر خود را ملاحظه نموده کوروان را در موضع
 قناینداشت در بیوقت تقارب و نفیر با و سفید مهره با و سائر فرامیر را بنوازش آورد
 و فریاد و لوله مبارزان بلند شد و بانگ فیلان و صیحه اسپان و غریدن اربابان
 و زنان را پر ساخت و سپاه هر دو جانب مستعد کارزار گشتند و ارجن و کرن هر کدام
 در معرکه بجولان درآمدند و سرداران هر دو لشکر همان ترتیب با مردمان خود برآمدند
 و سواران ارباب و فیل و اسب هر فوج با جنس خود مقابل شده بجنگ درآمدند
 با دهر تراشت گفت که این هر دو سپاه گران که مانند لشکر دیوتیه و دتیان بودند و
 سواران کار طلب و اسپان و فیلان همه خوشحال بودند و با یکدیگر گیکمیاخچان زخمها
 می زدند که موجب بر طرف شدن گنابان اجسام گردید و مبارزان جنگجوی برین
 که دلاوران جنگ آزماکشته شده مانند ماه شب چهارده تابان افتاده بودند و در
 میدان نبرد کارزار جولان می نمودند باز وی جدا گشته بهادران با سلاح بزرگ
 افتاده و پنجبای سرخ آنها مانند ماران بیج سر که گزرا آنها را کشته انداخته باشند
 سواران ارباب و اسب و فیل مانند دیوتها تنگ از مراتب خود بزرگترین افتاده بعضی
 بضرب گرز و جمعی بزخم چوبهای ستون مثال و گریهی بوسلها هلاک شده بودند
 و هر یک از سواران اسب و ارباب و فیل با جنس خود از سواران فیل و ارباب و اسب
 کارزار می نمودند و جمعی دیگر از ارباب سواران و پیاده مارا و فیل سواران را و پیاده مارا

واسپ سواران یکدیگر را می زدند و فیل سواران و ارا به سواران و سپ پیاده مارا
 پامیال فیلان خود می ساختند و بعضی از سواران اسپ پیاده مارا ملاک میگردانیدند
 و بسیاری از ایشان در ته دست و پای فیلان و اسپان و ارا بهانم شده نابود
 میگشتند و چون حال کارزار بانجا رسید و دیگران ندوان بر سر آمدند و در پشت من
 و شکندنی و پسران در ویدی و مردم بر مهرک و سالک و شکیان و مردم ولایت
 و حول و کرل که همه مبارزان جنگ آزا بودند خود را بروش ولایت خود آراسته
 شمشیر بکشیده و کند و در دست بقوتی که فیلان را بر خاکه دارند و ببردن و کشته
 شدن قرار داده همه از یکدیگر جدا نمی شدند و مردم ولایت اندوه که پیاده بودند
 ماتک همراه و همه خود را بزبور با آراسته گمانها در دست با موی دراز و مهابت تمام
 سهمناک و مردم چندیری و پانچال و کیکی و ولایت کاروک و آورده و کاجی و ککه
 با بهیم که فیل سوار بودند آمدند و جوشن فولادی بهیم که بزور و جواهر صاع بودند
 آسمان پر از ستارهای نمود و حمد مورت که بر فیل سوار بود بهیم را مائل خشم دیده
 و غوغا کار طلبی او را در جنبش آورده بر سر بهیم دوید و دلاور کارزاری در کشته
 که تو کفتی دو کوه پر از درخت با یکدیگر جنگ در افتادند و بر یکدیگر با نسل می زدند
 سر آهین داری انداختند و نعلهای شیرانه می زدند بعد از آن فیلان خود را بر عقب
 برده گمانها بدست گرفتند و بر یکدیگر تیر انداخته بیابان و لیرانه افواج خود را خوی
 می ساختند و گمانهای یکدیگر را بریده باز باگ و فرایدها درانه برداشتند و تیر
 و مانس مارا بر یکدیگر مانند باران می باریدند حمد مورت یک مانس بر سینه بهیم زد
 از بی آن شش تیر بهیم زد و بهیم گمان و یکدیگر گرفته چند تیر بر فیل و زده رو گردان
 ساخت هر خیز او خواست که بزور گنج باگ فیل خود را نگاه دارد و بنگشت بعد از آن
 به تزد و برگردانید و تیر بسیار بر فیل بهیم زد و بهیم به تیرهای من پیکان گمان او را
 بریده تیری چند بر فیل او بزود حمد مورت کشتن گشته تیری چند بر بهیم زد و تیر
 فولادی جالمی نرم و نازک فیلس را دوخته بغلطانید و بهیم پیش از غلطیدن

بر حبه بزمین آمد و گزگز گران خود را بر فیل حمدهورت زده نرم ساخت حمدهورت
از فیل بزمین افتاد و شمشیر گرفته به بهیم دوید بهیم گزری بروی زده از جانش طلا
ساخت تو گویی شیر از کوه بقیه دو کشته شد چون حمدهورت کشته گشت و مردمان
لشکرت آزار عظیم یافته رو بگری نهادند سنجی با و هر تراشت گفت که در وقت کن پای
در میدان جلالت ده موج پانژوان را به تیرهای جان فرسایش انداخت و همان
پانژوان نیز لشکرت را تیرزدن گرفتند و کرن نیز تیرهای تیز بیکان برایشان می انداخت
فیلان و موج پانژوان ضرب تیرهای فولادی کرن را تاب نیاورده سر می آرمیدند
درین وقت نکل مغرم کارزار کرن پیش آمد و همان نوع بهیم بقصد جنگ بر دستهای
دوید و ساک بر سر نندوان خند تاخت و خیرسین راه کارزار بست که با گرفت و پرست
بسر حدیث با خیرسین بکارزار در آمد و در وجود من با جدی شتر در افتاد و در این
س ساک دود و دیر شتر و من بر که پا چارج و شکنندگی با کثرت بر بار و برود شد
دست کثرت بر شل و سمدیو بر دوساسن دودید و تفصیل این کارزار آنکه نندوان
بر ساک تیر باران کردند و ساک نیز بر آنها باران تیر میبارید و این هر دو دلاور
تیری چند بر سینه ساک زدند و ساک نیز بر ایشان تیر باران کرده نگذاشت که
پیش توانند آمد و آنها از همان جا بر آیه ساک تیری انداختند در نیوت تک
کمان هر دو را برید و آنها کمانهای دیگر گرفته بر ساک تیر باران کردند و این دو را
بر یکدیگر گرفتند تیر انداختند که هوارا تاریکی فرو گرفت و درین حال نندوان بند تیر بر
خود کمان ساک را بریدند و ساک کمان دیگر چاپ کرده به تیری مهن بیکان سر ازین
ان نندو جدا کرد چون نندو برادر خود را کشته دید شصت تیر بر ساک زده بانگ
دلیران بروی زده و مایر گفت باش درین میان موج کیکی تیر بشمار از هر جانب
بر ساک زدند و زخمی شده و بخون آغشته مانند درخت پله گل کرده نمود ساک
هشت تیر بر نندو درین حال هر دو کمانهای یکدیگر را بریده و هر کدام بهلبان
و یکدیگر را کشته از پی آن اسبان ارا بهای یکدیگر را کشتند و از ارا بها فرو آمدند

شمشیر لم و سپر را بدست گرفتند و مانند حمت و دیت و اندر در مقابل بل ایستادند و فر
 دلا و جنگ آنرا در مقام زدن یکدیگر شاره بعنوان شمشیر اندازی چرخ می زدند و
 قابو می جستند تا آنکه هر کدام بضر شمشیر سپر دیگری را و در نیم ساخت و باز چرخ
 آمدند و ساک در همان حال نندرا چنان شمشیری زد که از جوشن گذشته در نیم ساخت
 و او مانند کوهی که از ضرب سحر بنفید بر زمین افتاد و ساک این هر دو غنیمت را گشته
 برار را به جد لم من سوار شد و فوج کیکی را تیر زدن گرفت و آنها تاب نیاورده رو برگزید
 نهادند و بنجی با و هر تراشت گفت که است که ما تا اینجا تیر بر چهر سین زد و چهر سین تیر
 بروی منج تیر بر بهلبانش زد و دست که را یک تیر فولادی بر جای تارک چهر سین
 چنان زد که او بهیوش گشت درین میان است که با فو تیر بر چهر سین زد و چهر سین چون بهیوش
 آمد یک تیر کمانش را برید و هفت تیر بروی زد و دست که را کمان دیگر گرفته چندین
 بر چهر سین زد که سر تا پای او را فرو گرفت و چهر سین از روی خشم تیری فولادی بر
 ست که را زده بانگ بروی زد و گفت باش کجا میری و از خیم آن تیر که خون از بدن
 ست که را روان شد مانند سنگین نمود که از کوه نمودار گرد و در نیوقت ست که را کمان
 چهر سین و دیواره ساخته سیصد تیر فولادی بروی انداخت و تیری آن با یک کسر
 سر از تنش جدا ساخت و چون فوج او صاحب خود را این حال دیدند همه یکبار
 برست که یا حمله آورند و او نیز خشکین گشته مانند جم اکثر آنها را مسافر راه فنا
 ساخت چون این پسر زاده توان فوج را بلاک ساخت بقیه السیف از معرکه
 رو برگزید نهادند مانند فیلان که از جنگل آتش گرفته گریزند و دست که را از عقب
 آنها تیری انداخت و دیگر پرب مانند پنج تیر بر چهر سین زد و تیر بر بهلبانش زد و یک
 تیر بر غلش زد و چهر سین نه تیر بر سین و باز و لمی پرب نند زد و پرب نند
 کمان چهر سین را بریده پنج تیر بروی زد و چهر سین نیزه که زنگه را بران بسته بود
 بر پرب نند انداخت و او هم در هوا آنرا و دیواره کرد و بعد از آن چهر سین که زده
 برار را به او انداخت و او را به آتش را از دم ساخت و بهلبانش را با اسبان

فرستاد و پرب نند از ارباب حبه خود را بر زمین گرفت و نیزه بر خیرسین انداخت
و خیرسین از هوا بر بوده همان نیزه را بر پرب نند زد و چنانکه بر بازویش زخم زد
بزرگ زمین افتاد و پرب نند ماس هر دو سر آهن در ارجیان بر سینه خیرسین زد
که موجب شش را شکسته از سینه او آزاد گذشت و او را مسافر راه قناسخت
و چون خیرسین کشته شد مردم فوج او نیزه و تیر اندازان بر سر پرب نند حمله آورده
او را در زیر سلاح فرو گرفتند و پرب نند شبستیر آنها را فرو گرفته نمریت و آوازه
مانند ابر از پیش بادی گرفتند و چون شکست این فوج را اسوستانان مشاهده
نمود خود تنها بر سر بهیم دوید و هر دو دلاور مانند اندر و بر تیر اسر در برابر جدگیر آمدند
سبحی باد بر تراشت گفت که در موقت اسوستانان از روی جالاک و سبکدستی یکت
بر بهیم زد بهیم از پی آن نمود تیر مردی انداخته و در زیر آن تیر را فرو گرفته نعلهای شیرانه
که در اسوستانان همه تیر را از خود دور کرده بیک تیر فولادی پیشانی بهیم را بخت
و بهیم آن تیر مانند گردن نمود و بهیم نیز قاپو یافته سه تیر بر پیشانی او زد و اسوستانان
سه تیر بر پیشانی بهیم زده او را زخمی ساخت اما این تیر را هر یک مانند باد بر کوهی رسید
و او را از جا نتوانستند جنبانید و همین نوع بهیم نیز تیر بسیاری زده او را نتوانست
از جایی برود و هر دو دلاور در آن کارزار با زب و فر نمودند و تیرهای هر یک دیگری
رسیده مانند خطوط شعاع غیر عظم قیافت هر دو بر یکدیگر شبیه تیرهای سرداده کارزار
میکاروند و مانند دوشیر در آن معرکه حلقه می نمودند و کمانهای کشیده بجای مانده
و تیرها و دندان می نمودند و چندان تیر بر یکدیگر می زدند که گاه از نظر پنهان میگشتند
گاه نمودار میشدند و مانند ماه که گاه در ابر محبوب شود و گاهی بر آید بر مثال مرغ عطا
گاه پنهان می بودند و در آن میدان هولناک اسوستانان در رنگ قطرات باران
بر روی تیر اندازان او را بجانب دست راست داد و بهیم این عمل او را که از طرف
خبر میداد تاب نیاورده او نیز بهیمین عمل پرداخت و هر دو دلاور قاپو جوانان
گمرو یکدیگر می گشتند و از هیبت آن حال مو بر اعضای حاضران بر می نشست

در آن حال تیر بار آنگوش بر کشیده بر یکدیگر می زدند و بغض کشتن و زدن یکدیگر
 داد و تر و در و مر و انگلی میدادند و در پیاده ساختن یکدیگر نهایت اهتمام بجای آوردند
 و درین حال اسوستانان سلاحهای دیوتها را در کار میکرد و بهیم آزار و میساخت
 و با یکدیگر با سلاحهای دیوتها افسون خوانده چنان در افتادند که در زمان سابق
 تار با یکدیگر در می افتادند و کشت تیر بار روی هوا را در گرفت و بر یکدیگر رسید
 آتش از آن محبت و بر فریقین افتاده سوختن گرفت و طائفه سده تاشاک
 آن کارزار نموده با یکدیگر میگفتند که هیچ کارزاری شایسته هم حصه این کارزار
 نمی تواند نمود و ممکن نیست که اینچنین کارزاری بوقوع آید و میگفتند که این عامل
 بهادر که یکی در زور آوری و دیگری در بهادری و علم سلح بی نظیر اند گویا هر دو دارند
 یاد و مهارت و یار و مجرم اند و این سخنان گبوش حاضران معرکه می رسید از مشاهد کارزار
 ایشان دیوتها فریاد شیرانه میکردند و حیران میشدند و از دیوتها سده و کھیش
 بزرگ بعضی به تحسین بهیم و جمعی با فرین اسوستانان زبان بر کشادند و این
 بهادر در یکدیگر نگاههای خصمانه میکردند و از روی کمال خشم تیر بار بر اسبان یکدیگر
 زده یکدیگر را زخمی ساختند چنانچه هر دو بهیوش گشته تیر بار بهای خود افتادند و
 بهلبانان ایشان را بهیوش دیده ارا بهار از معرکه بدر بردند و هر تراشت از سنجی
 پرسید که سن سسکان با رجن چگونه کارزار نمودند و راجهای دیگر با پانژوان چه نوع
 جنگ کردند و اسوستانان و دیگر راجها با رجن چه طور کارزار نمودند با من تفصیل
 بگوی سنجی گفت که من کارزار بهادران را که موجب دور شدن گنابان شده با تو
 تفصیل میکنم بشنوا اول رجن در موضع سن سسکان که دریای لشکر بود در آمده زیر
 وزیر ساخت مانند طوغان باد که دریای محیط را در شور آورد و به کمرهای الماس کرد
 سرهای بهادران را از تنهای ایشان جدا کرده روی زمین معرکه را مینوستان
 ساخت چنجهای مبارزان که مانند ماران پنج سر منیو و از بازو جدا کرد و اسبان و
 بهلبانان و فیلان و سواران لشکر را مسافر راه فنا ساخت و ارا بهار را در شکست

و از آن طرف نیز مبارزان جنگ جوی تیراندازان بر ارجن حمله می آوردند و در میان
 ایشان کارزداری در گرفت که یا داز جنگ دیوتها و دیتان داد و ارجن به تیرهای
 خود سلاحهای آنها را از خود دور کرده مرغان ارواح ایشان را طعمه تیرهایش میهن
 کرده و ساخت و از ایهامی ایشان را با علمها و سیرتها و مہلبان و سواران و
 سلاحها در هم شکست و پاره پاره کرد و القه کارزداری می نمود که ماضیان را در دیک
 حیرت فرو برده دشمنان را در ورطه هلاک انداخت و تنها کارزداری نمود که از
 چندین مبارزان جنگ آزما تصور آن محال باشد و سده و دیوتها و چارن زبان
 بدیع و شناسی او برکشاند و دیوتها نقار با و نفیر با و صدا آورده نثار گاه با بر سر کش
 و ارجن که زنده و از مہو آواز می شنیدند که گویند میگوید که این سری کیش و ارجن
 ناراض و نزارند و سوتها مان این آواز شنیده و آن حال دیده مستعد شده بر سر کش
 و ارجن تاخت و در همان حال که ارجن تیر می انداخت و سوتها مان او را با شاست
 دست طلبیده با او گفت ای بهادر اگر مرا همان میدانی مرا بکارزار نمودن مہانی کن
 ارجن ازین سخن بر خود غمخیز نموده با سری کیش گفت که این همه سن سکان را
 باید گشت و سوتها مان مرا بجنگ خود می طلبد آنچه مناسب حال باشد با من
 بگوئید اگر فرمایید اول مہانی او بکنم سری کیش ارأ به ارجن را بنوعی که ظفر حاصل
 شود پیش رانده با سوتها مان نزدیک ساخت و با سوتها مان گفت که اکنون
 آماده شده با ارجن کارزار نمائی و حمله اش را تاب آری که وقت حلال نمایی و
 دولتخواهی صاحبان همین ست نزاع و جدل بر اہمنان اندکیت و خصوصیت و
 دعوی چتریان تا وقتی است که خفرا بنده یا سر درین کار کنند چون تو از ارجن مہانی
 طلبیده پای محکم کرده آماده کارزار ارجن شو و سوتها مان خوش گفته شصت
 تیر بر سری کیش و سه تیر بر ارجن زد و ارجن خستگین گشته به شیر کمان را برید و او
 کمان دیگری زده در آورده سه صد تیر بر سری کیش و یک هزار تیر بر ارجن زد و
 هزاران هزار تیر از بی آن بر ارجن زده او را بر جانگاه داشت و تیرهای سوتها مان

بر تیرهای و کمان و زره و بر تمام اعضای او و بر چشم و گوش و بر تن و موی او و بر ابرو
و علم و سیرق او رسیدند و او را برین و سری کربش را و در زیر تیرهای فرو گرفته از روی
خوشحالی مانند رعد و زبریا آمد در موقت ارجن با سری کربش گفت که دشمنی این
استاد را درنگ که خیال کرده که ما را زبون خود ساخته اکنون تصور باطل او را دور کن
و همه تیرهای او را به پاره کنم پس به تیرهای خود همه تیرهای اسوستان را مانند باران
که بخار باد و در کند بطرف ساخت بعد از آن بنشیند تیرهای فوج سن سکان را پیش از آن
و از پس تیز دستی آنقدر تیر می انداخت که هر یک کس از آن فوج خیال میکرد که ازین
همه تیرهای بروی می زند و پس درین حال تیرهای ارجن تا یک گروه و یک پنج
گروه می رفت و هر چه از اسب و فیل و آدمی و غیر آن می بود همه را می کشت و
و زخمی می ساخت و به کپریهای او خرطوم فیلان انچنان می افتادند که بفرض تیر
شاخهای درخت افتد و بعد از آن حال آن فیلان نوعی می افتادند که از ضرب
سحر کوهها میفتد و ارا بهها با اسبان پیچیده شده و سواران آراسته به سلاح زور
می افتادند بعد از آن ارجن تیرهای فولادی بر اسوستان زد و او تیر بسیار بر ارجن
و ارا به اش انداخت و ارجن آن همه تیرهای با تیرهای خود و در ساخت و برای میان
لایق تیر انداختن گرفت و از کارزار سن سکان دست باز داشت و بجنگ اسوستان
انچنان پرداخت که صاحب کرم از همانان نالایق روی گردانیده بخد مت همان
عزیز بردارد و بنحی با و بر تراشت گفت که در میان این دو دلاور نامدار انچنان کارزاری
گرفت که در زمان سابق میان زهره و مشتری در گرفته بود پس ارجن یک تیر
فولادی بر پیشانی اسوستان زد و او تیر بسیاری بر ارجن و سری کربش زد و او تیرهای
را از او محنت عظیم داد ارجن تیرهای انسون خوانده که از هر چهار جانب تیر می داشت
بر اسوستان زد و او بر سر کربش ارجن آنقدر تیرهای جانفزاساز که مرگ از آن مانع اید ارجن
آن همه تیرهای باطل ساخت و او را در زیر سینه تیر فرو پوشیده به فوج سن سکان تیرزدن گرفت
به تیرهای خود کمانها و تیرهای در کشتا و دستها و بازو و سلاها که در دست داشتند و تیرهای

و علمای ارباب و حامدای کل و جاما و زیور با و سپهر و جوشنا و تیرهای ایشان را
می زدومی بریدومی کشت و زخمی ساخت و از ضرب تیرهای جان فرسای او
سواران ارباب و فیل و اسب قالیبها متی کردند و بر یکدیگر می افتادند و تیرهای
دلاوران جنگ آریا چون ماه شب چهارده تابان بر زمین می افتادند و در وقت
مردم ولایت کلنگ و سنگ و امک همه بر فیلان کوه مثال سوار بر سر ارجن و درین روز
ضرب تیرهای سحر مثال فیلان می غلطیدند و سپهر و جوشنا و دستها و علمها و تیرهای
آن دلاوران از بالای فیلان مانند قلهای کوه که از بالای کوه بنفید بر زمین
می افتادند بار دیگر ارجن بر اسوتها مان حله آورده او را در زیر پشه تیر فرو گرفت
و او تیرهای ارجن را از تیرهای خود دور کرده او را با سری کشتن و در زیر هجوم تیر
فرو پوشید مانند ابر با نیکه ماه و ستاره را را فرو پوشد و در وقت ارجن تیر او را از خود
دفع کرد و از بسیاری تیرهای روی هوا را تا یک ساخته او را به تیرهای تیز زخمی ساخت
و از بس تیز دستی ارجن از تیر انداختن تیر در قبضه نهادن و کمان کشیدن او یکس
نمیدید همین سواران ارباب و اسب و فیل را رجم خورده میدیدند و در خیال اسوتها مان
ده تیر فولادی بکیار سر داده پنج تیر از آن بر سری کشتن و پنج بر ارجن زد و چنان چون
از بدنهای ایشان روان شد که مردم خیال کردند که مگر اسوتها مان که دانای فسون
سلاح شوی بود و هر دو را بکشت بعد از آن سری کشتن با ارجن گفت که تو چرا کار زنا
اسوتها مان غافل شدی ما اگر علاج مرض نمایند روی بزایدی آوردی ارجن
خوش گشته مستعد شد و تیر چپه بر بازو و سینه و سر و رانهای اسوتها مان زد و
کشتی آن یک کپری عثمان اسپان ارباب اش بریده اسپان را نیز به تیری چندین
چنانکه اسپان ارباب اش بی اختیار بر در برد و بعد از آن اسوتها مان عثمان اسپان
بست آورده ادا ده آن نمود که بر سر کشتن و ارجن برود مگر غیفر مندی ایشان و
که بونی خود ملاحظه نموده لحظه به آنجا آسود و خود را بفرج کرن سر او خود رسانید چون
اسوتها مان را اسپانش مانند دوا که جاری را از بدن دور سازد از عمر که دور انداخت

ازین دیر سرکشین بر سن سسکان تا خند سنجی باد ستر تراشت گفت که درین میان از
 جانب چپ پاندهوان غوغای زدن و کشتن دندلار که سواران اسپ و فیل و اراج
 را در شلاق دشت بر جاست سرکشین با ارجن گفت او از بهکیت در زور و مردانگی
 هیچ کمی ندارد و به فیل سوار شده مردمان ما را پیش انداخته در زدن کشتن و دینا
 هیچ تقصیر نمیکند تو اول کار او را باز سوار بعد از آن بکار زار سن سسکان مرداری
 کمرش این گفست و اراج به ارجانب و دندلار براند و نزدیک او رسیده و دیدند که گج باگ
 در دست هر فیل مانند ابرو سوار فوج پاندهوان را با پامال میازد و تیر بسیاری می اندازد
 او دلاوران را تیری زند و فیلش اراج و اسپان آنها را پامال میکند و فیلان را
 بحرطوم خود می زند در نیوقت دو از ده تیر بر ارجن و دشا زده تیر بر سری کمرش زده
 سه تیر بر هر یک از اسپان اراج و ایشان نیز دو نفره و لیرانه زد و تبسم نمود و ارجن کمری
 چند زده کمان و چله اش و عیش را بریده بنیذاخت و فیلانش را کشته چهار پیاده
 که نگاهبانان پای فیل میباشند بعدم فرستاد و دندلار خشکین گشته فیل ابرو مانند دندلار
 را پیش رانده بانس های هر دو ستر آهن داند را بر سری کمرش و ارجن انداخت و
 و ارجن بدو تیر بازوی خرطوم آسا و بیک تیر سر دندلار را از تنش جدا کرد و تیر های شباه
 بر فیلش که با کچیم زرد اندود و مرصع مانند کوه آتش در گرفته می نمود نیز چنانکه فیل
 سر اسیمه شده اتمان و خیزان در میدان کارزار مثل رعد فریاد گمان بگردد و دندلار
 بهمان حال با بدن سر بریده بر خاک پلاک افتاد و بعد از کشته شدن او دندنام
 برادر او بر فیل سفید که مانند کوه برف بود سوار بقصد کینه جویی برادرش در میدان
 جولان نمود و از بانسهای آهن دانه تیر بر سری کمرش و پنج تیر بر ارجن زده و نفر
 مبارزان را که در ارجن و همان حال به تیر های سپین پیکان هر دو بازوی او از بدن
 جدا کرد و آن بازو را از بالای فیل مانند ماران پنج سر از کوه بر زمین افتادند و
 بیک تیر دیگر که پیکان آن مانند نصف ماه بود سرازتن او جدا کرده بر خاک انداخت
 بعد از آن بفرس تیر های برق شال فیل او را نیز زده بغلطانید و چون این دلاوران

کشته شدند بهادران و دیگر همان فوج فیل سوار بر ارجن حمله آوردند و ارجن بهمان
 حال آنها را با فیلمان آنها کشته بعدم فرستاد و بعد از کشته شدن ایشان فوجها
 ایشان را برگزیده نهادند و زیر دست و پایی فیلمان و اسپان یکدیگر می افتادند
 و خود را یکدیگر را هلاک می ساختند درین وقت بهادران لشکر پانژوان و دیگر جوانان
 جمع شده مانند دیوتها با اندر و سخن آمده با وی گفتند که ای دلاور یگانه ما از کسی که
 در بیم بودیم تو او را از قوت طالع ناپوشانختی و اگر تو نگاهسانی ما نمیکردی از کشته
 شدن ما دشمنان همین فوج که ما خوشحال گشته ایم شادی میکردند و قصد مرم
 لشکر اقسام این سخنان شادمانی انگیزید ارجن گفتند و ارجن از آن خوشحال گشته
 با هر یک فوج انتضاتی نمود و بر سر مکان دوید بنحی با هر تراشت گفت که ارجن
 در برگشتن و باز آمدن بسیاری از سر مکان قتل آورد و مانند مرغ که صین پیش
 پس شدن خلق بسیار را هلاک ساز و قصد مرم افواج سر مکان بضر
 تیرهای جان فرسای ارجن بعضی برخاک غلطیدند و جمعی برگشتند و دیگر نختند و گریه
 ناپور شدند و تیرهای چون پیکان و کعبه و غیر آن کمانهای دلاوران و دست ما از
 با نودی برید و سر را از بدن شان جدا میکرد و عملها و بیرقها و بهلبانان و اسپان
 می زدند و انداخت و بعد مینفستاد و حمله آوردن ارجن و تا ختن بر بهادران
 سر مکان و جنگ آزمودن آنها با وی سجدی هولناک شد که موی بر اعضا می خراشید
 برخاست و باید از کارزار اندر باد تیان داد و در موقت پسر اگر اندسه تیر بر ارجن زد و
 ارجن یک تیر زده سرانق جدا کرد و سر مکان تمام جمع آمده او را گرد گرفتند
 مانند ابرهای که برگرد کرده جمع آیند و اقسام سلاح بر وی سر دادند و ارجن به تیرهای خود
 آن همه سلاحها را از خود دور کرده بسیاری را از ایشان قتل آورد و بضر تیرهای خود
 نیز ارا بهای جمعی را شکست و بعضی را از ارا بها و بهلبانان و اسپان و بهلبانی که
 در عقب باشند برخاک هلاک انداخت و گرومی را ترکش داد و دستها بریده طائفه
 پاهای ارا بها و عنانهای اسپان مانجه در گردن اسپان باشد برید و جاعه را

سلاح در بدن شان می برید و می انداخت و ارباهای در هم شکسته و خراب شده
 بهادران نامدار مانند خاکنهای دولت مند این می نمود که از حادثه طوفان آب باد
 و آتش خراب و بی سامان گرد و دراز ضرب تیرهای ارجن که بر جای نرم و نازک
 فیلان زخم می زد مانند خاکنهای که از ضرب بجز میقتد بر زمین می افتادند و سپان
 با سواران بخون آغشته بر زمین می غلطیدند و ارجن یک تیر بسیاری از بهادران
 و اسپان و فیلان را مانند سنج در می کشید و به تیرهای تیز بیکان بجز مثال برق آتار
 زهره کردار بهادران را بعد م میقتد و مبارزان زخم خورده پلاک ساخته با سلاحها
 قیمتی و زیورهای با سهای فاخره میدان معرکه را پر ساختند و آن بهادران را در
 نیک کردار و دانش اندوز قالیها متنی ساخته بسرگ لوک رفتند بعد از آن راجها
 هر و یار که بهادرانش و کار طلب بودند بقصد ارجن انواع سلاح اندازان بیرون
 رسیدند و ارجن تیرهای مصر مثال آن بهادران ابریشان که بایان سلاح برو
 می باریدند و از خود و دیگر کرده و آن همه مبارزان سیلاب کردار را با سلاحهای فسون خورده
 و تیرهای نیکه حکم سدی داشتند بر جانگاه دشت در موقت سری کرشن با ارجن گفت
 که سن سکان چه طرح بازی انداخته اند و رو باش و از کشتن ایشان مانع شده
 کشتن کرن آماده شود و ثواب ارجن خوش گفته بقیه السیف سن سکان را
 زیر شلاق گرفت مانند اندر که دتیا را نابود سازد و از کمال تیز دستی ارجن گرفتن
 تیر و در قبضه نهادن و انداختن و کتاد دادن او را هیچکس از جمعی که در مقام مخفی
 آن میشدند نمیتوانست دید و تیرهای سفید برق مثال ارجن در آن معرکه دریا مثال
 مانند غیتان و تالاب مینمود و چنانکه سری کرشن را از آن معجب روی داد و در موقت
 سری کرشن نظر بجانب معرکه که جد همشود و در جودین کارزار می نمودند انداخته با ارجن
 گفت که محبت خاطر در جودین را جای عالم و اولاد بخت در معرض فنا اند و کثر
 مگشتند و کمانهای زرا اند و کمانداران و ترکشهای بی نهایت پرا تیر
 فولادی مانند ماران از پوست برآمده بر زمین افتاده اند و انواع سلاح مثل اسلحه

و سپر با قبه های طلا و تیر با و بر چا و زیور با و بازو بند با می بها و دامن و گرز با می مطلقا و شمشیر با
تیغهای آهن و در است و نیز با می و غیر آن که همه در طلا گرفته اند بزرگینی در پهلوی بها و
قالپ تنی ساخته افتاده اند گویا این بها و دامن زنده اند و این سلاحها در پهلوی اینها
نهاده و بعضی بها و دامن و اسپان و فیلان بزخم گرز با و در هم شکسته و خور و گشته افتاده
به بین و از ضرب سلاحهای که مذکور شد بها و دامن جنگ جوی و اسپان و فیلان ایشان
در خاک و خون آغشته و مسافر راه فنا گشته و روی میدان از بدنهای و سر با و بازو و
ایشان که بسلاحها و زیور با و آراسته و پیراسته است پر شده است و آرا بهای آراسته با و طلا
شکسته و اسپان بخون آغشته به بین و ترکش با و سفید مهره بزرگ و فیلان مانند کوبی
افتاده کچیهایی رنگارنگ فیلان و اسپان و حوراس با و کما کهای مرصع و حوبه که بر گردن
اسپان آرا به میباشد همه مرصع و مکمل شکسته و در نیخته بر زمین افتاده و از سر با می جدا
افتاده با حلقهای طلا و گروش بها و دامن میدان کارزار و نیلوفرستانی گشته امی آیین
اینها همه از توانند و توانایست آن بودی که این چنین کار پردازی نمایی القصه سر کشین
مهر که جنگ را انجمنین با رجن می نمود و پیش میرفت تا آنکه آواز غوغای عظیم از تقار با
و سفید مهره با و صیحه اسپان و فریاد فیلان و آرا به و غیر آن از فرج در جودهن بگوش
ایشان رسید در نیوقت سری کرشن و ارجن آرا به با تیز رانده در میان فوج در آمدند
درین آنا راجه مادی احوال لشکر کورمان را که ارجن زید و بر ساخته آن همه مردم با
گشته بود مشاهده نموده تعجب کرد و خود نیز لشکر غنیم با و زید و بر شمشیر تیر فرو گرفته مانند جم
پلاک ساخت و بر تراشت از سنجی گفت که تو نام راجه مادی را پیش من گرفته بودی
اکنون احوال او را به تفصیل بمن باز نمای که علم سلاح شوری را از که آموخته و شوکت
و قوت و قد و قامت و پندار او بچیز مرتبه است سنجی گفت این راجه مادی خود را از بسکیم
و دوز و نا چایج و کرا با چایج و اسو سخا مان و کرن و ارجن و سری کرشن در هیچ چیز کم نسید
او و انواع کرن را در شلاق گرفت و تمام آن لشکر از ضرب شلاق او مانند چرخ کمال
در گردش در آمدند و از ضرب تیر با می مصر کرد و امان لشکر را به شمال را در رنگ با و

میراند و غیلان را با سواران و نگاهبان پیش و پس ایشان چنان می زد که گویی
اندک کوه را با بجم می زد و همین نوع مبارزان اسپ سوار را می زد و بسیاری از مردم
و کایس و بالک و کدما و داند هرک و همگین مردم و کمن و بهوج را که همه مبارزان جنگ
بودند و تیرهای الماس کردار از خود جوشن با از بدن جدا انداخته اند و سافرازه داشت
چون اسوتهمان دید که راجه مانده بی هیچ ملاحظه این همه مردم لشکر ایشان را هلاک
ساخت و او تیر بی تیر پیش آمده تبسم کنان با وی گفت ای بزرگ غیور و حشمت از
خانواده بزرگ تو باین همه کمانداری در نظر من نیکو درمی آئی و باران تیر را بر غنیمت خود
مانند قطرات باران سری در می من در خود کارزار نیز ترا غنیمت خود می بنمیدم چه بسیاری از
سواران اسپ و ارابه و فیل و پیاده را تو تنها هلاک ساختی چنانکه شتر چندین جانور را
را هلاک سازد و تو بر ارابه نعرده رعد آسا بحال دشمنان آن میکنی که باران بی موسم
به زراعت رسیده آنرا ضایع گرداند اکنون تو به تیرهای خود با من بجنگ درآمانند
اندیک که با ما دیو کارزار کرد و مادی خویش گفت و اسوتهمان یک تیر بروی تو
بعد از آن اسوتهمان تیری چند که جال می نریم و نازک را بدوزند بروی زده از بی
آن تیرهای فولادی بقوت تمام بروی انداخت و مادی نه تیر انداخته آن همه تیر را
اسوتهمان را برید و بجای تیر اسپانش را بکشت و بار تیرهای را که اسوتهمان داشت
بریده زه کمان او را فرو گرفت و مادی آن همه تیرهای او را بریده باطل ساخته و
نگاهبان جیب و راست ارابه او را هلاک ساخت اسوتهمان تن و تنی غنیمت را بکمان
مشاهده نموده کمان را چتر و ساخته از پی هم تیر بشیار بروی زدن گرفت تا مدی که
هشت ارابه بران تیر را یک هر یک را از آن ارابه هشت گاه و میکشیدند در عرض چشم
از روز بر غنیمت داشت و در نظر حاضران انچنان هولناک نمود که او را جسم خیال میکردند و
همه بهیوش افتادند و او بر ایشان تیر باران کرده و رنگ بارانی که بر زمین کوه و جنگل
سار و گردانندی تیر با و تا شیر را انداخته با تیرهای ابد مثال او را بر طرف ساخت و فریاد
برآمد درین حال اسوتهمان برق بلند او را بریده هر چهار اسپانش را با هلاک

بعدم فرستاد به تیرهن سیکان کمان او را بریده ارا به اش را خورد و شکست به تیر
خود همه سلاحهای او را بریده اگر چه قادر شد که او را به تیر کشد اما از بس کانداز نمودن
استهلمان را خوش آمد و رانگشت درین اثنا کرن بزور فیلان پانڈوان دیده
بسیاری از سواران اسپ و فیل ارا به را با مرکبها بقتل رسانید و مادی فیل آریه
را که صاحب آن کشته شده بود یافته بران سوار شد و بانس نزه کرد و در بدست گرفته
گج باک را بر فیل محکم زده بر سر استهلمان برانڈوان بانس بزرگ را که بجهاد مرصع
نموده بودند و بر سر او بودند شکست و بر زمین انداخت مانند کوه که مضرب بجز
اندر بزمین میفتد و استهلمان از آن خشکین گشته پنج تیر بر خرطوم و چهار تیر بر پا
فیل زده به سه تیر دیگر باز و سر او از تن جدا ساخت چنانکه فیل و راجه مادی بزمین
افتادند و پانڈی بعد از آن که همه داد مردانگی داد و خود نیز مدتی تیرلری جان سا
گشت مانند آتش که از سلاب انطفا یابد و چون استهلمان مادی را بکشت
در جود همن زبان با فرین و تخمین استهلمان کشتاد چنانکه دیوتها بشن آفرین
کردند و قتی که مل دیت را هلاک ساخته بود و هر تراشت از بنجی رسید که وقتی که
کرن تنها فوج پانڈوان را پیش انداخت ارجن چه کار کرد چه ارجن به جسیع
علوم و انا و بهادرست و مهادیون نیز به بزرگی او قائل است و او کشته نابود سازند
و شمنانت و ما همیشه از وی در بیم ایم بنجی با و تراشت گفت که چون پانڈی
کشته شد سر کیش از روی سرعت با ارجن گفت که راجه جد پشترانی نمی بینم و دیگر
پانڈوان که از میدان گریخته اند آنها را نیز نمی بینم و بعد از گریختن آنها استهلمان
ما را ز عبال گشته لشکر پانڈوان را هلاک ساخت و کرن مردم سرخجی را بقتل رسانید
ارجن با سری کیش گفت که اسپان ارا به مرا بران سری کیش ارا به را بزور فوج
رانده مقابله سمناک نمود و در وقت بهیم تمام پانڈوان را سرگروه شده رسیده آمد
و کوروان را کرن سرگروه در برابر آورد و از کارزار فریقین و کثاکشی بسیار شهر
جزم آبادان شد و هر دو لشکر تیر و چوبهای ستون مثال و انواع شمشیر و بانس با و

و موسلمانان و تیرها و بر کال با و گرزها و گنج با کهای بزرگ و غیر آن بر یکدیگر می انداختند
 و آنرا آواز برآمد تیرها از کمانها و از چالش آن و از دست بر اعضا زدن مبارزان بهادران
 کار طلب را شوق کارزار افزوده داد و مردانگی میدادند و این آوازها با بامانگ فیلان
 و یک دو پیاد و یکجا شده صدای آن در هوا پیچید و از بیم آن حال بعضی در بیم افتادند
 و جمعی در افتادند و گریه می دل از دست دادند و درین وقت کرن داد کمانداری داد
 به تیرهای جانفرسا لشکر غنیم را در شلاق گرفت و بیت بهادر را را با پنچالان با راب
 و اسپان و بهلبانان مسافر راه قناساخت درین حال مبارزان پانچالان از هر جای
 طرف کرن را در میان گرفتند و کرن مانند فیل مست که نیلوفرستان را با پایال سازد
 لشکر غنیم را تیر و زهر ساخت و سرهای مبارزان غنیم را به تیرها جدا می ساخت و جوشنها
 و سپرهای بهادران جنگ آرا از بدن و دستهای ایشان بر زمین افتادند و یک تیر
 کرن بردست و بازوی هر بهادری که میرسید او را تمام می ساخت و پانچالان و پانچالان
 و سرخی در پیش کرن حکم کله آهن در پیش شیرزبان داشتند و در وقت داشتند
 و سپران در ویدی و نکل و سهند و دساک با اتفاق و دیدند و درین حال جنگجویان
 فریقین طمع زندگانی بریده با یکدیگر می زدند و جمعی گرز و دیکه سیلاهارا گرفته غنیم خود را محبت
 کارزار فریادی زدند و جمعی بخون آغشته در خاک می طپیدند و بعضی خون از زبان
 ریزان با دندانها چون دانه اناری نمودند و گریه با انواع سلاح بر غنیم دست یافت
 می زدند و می کشتند و یکدیگر را کشته ملاک ساخته بدنه های ایشان مانند آرا به سرنگون
 گشته بر زمین افتاده می نمودند و فیل سواران و اسب سواران و آرا به سواران و پنهان
 خود را پیاد و پیاده های زنده و میکشیدند و در خاک و خون می آغشتند و علمها و سپرهای
 بهادران و خیرها و خیرطوها و بازوهای جنگ آرمایان به تیرها بر زمین می افتادند و
 هر کس را از جنگ آرمایان پیاده و سواران اسب و فیل هر کس پیش می آید جنگ
 او پرداخته کار و می ساخت و از تیرهای آنها مانند کوهی بر زمین می افتاد و بهادران
 بخون آغشته در نظر مبارزان مرئیب می نمودند و بنی با دهر تراشت گفت که چون کارزار

بانیجاریه فیل سواران جنگ آزا جگم کرن دور جو دهن بردشت دمن تاخت و انیها
 مردم یوب و دکن بودند از یوب مردم اک و سک و بند و از دکن مردم کد و اس
 و هیکل و کد شک و دیر و ساون و کمد و کلنگ تیر با و بانس با گرفته بر خنیم نریند و فیلا
 را بر فوج غنیم می رانند و دشت دمن آن فیلان را با سواران تیر با می فولادی می زد
 و بعضی از سوار و پیاده فیلان را بده تیر و بعضی را بهشت تیر و بیش می زد و چون پانڈوان
 دیدند که فیل سواران دشت دمن را در میان گرفته اند و تیر با می و لیرانه کرده بر سر آنها
 دویدند و نکل و سهدیو و پسران در و پیری و مردم بر بهدرک و ساک و شکمندی
 و جکیان از هر چار طرف بر فیل سواران تاخته مانند باران که بر کوهستان بار و
 بر آنها تیر باران کردند و آنها فیلان را خشم آورده بر سر فوج پانڈوان رانند چنانکه
 فیلان ارا به واسطه سواران و پیاده باران پامیال میا ختند و بخنیم با می کشیدند
 می انداختند و بدندانها پاره پاره میکردند و ساک یک تیر فولادی بر جای نازک
 راجه را مکیس زده بغلطانید و در آشنای آن که راجه را مکیس از فیل بقیا و ساک
 یک تیر جان شکا را و رانیز بعد فرستاد و سهدیو راجه نند یا متوجه خود و دیده سه تیر
 فولادی بر فیل او زد و از پی آن علم او را بریده فیلبان را بر فیلش هلاک ساخت و باز
 بر سر پسر راجه را مکیس رفت درین آشنای نکل پیش آمده سهدیو را از کارزار آن بهاد
 باز داشته یکصد و سه تیر بر فیلش زد و او و هشتصد بانس هر دو سوار دهن دار بر نکل
 انداخت و نکل بر بانس او را به تیر پاره ساخت و به تیر دهن پکیان سرش را از تن
 جدا ساخت چنانکه آن بهاد و فیل بر و بر خاک هلاک افتادند و چون پسر راجه مکیس
 کشته شد مردم لشکرش که بر فیلان آراسته سلاح و علم با و زنگها سوار بودند بر نکل
 تا ختند گویی هر یکی که می بود که از آتش می افروخت و فوج لشکر پامیال خواستندی
 کردن و آن لشکر بعضی از ولایت مکل و او با نکل و بعضی از کلنگ و کما و با نکل
 بودند همه یکبارگی تیر با و بانسها بر نکل باران کرده مانند ابر که حجاب ماه شود و او را
 فرد پوشیدند پانڈوان و یانچالان و سومک مشا به انیخال نموده شکم گین گشته بر

ایشان رسیدند و فریقین با یکدیگر یکبار زار و در پیوستند و از آنجا جانب بانسها و از آن
 طرف تیر باران شدند چنانکه از ضرب تیرهای بهادران لشکر پانژوان مثنایی فیلا
 آنها پاره پاره شد و جابای نرم و نازک دوخته گشت درین حال سها یو شصت و
 چهار تیر فولادی الماس فعل و دانهها و کچمهای هشت فیل بزرگ از آن فیل سواران
 را بریده و آنها را با بهادرانی که سوار بودند مسافر راه فنا ساخت و نکل با تیری چند
 از بهادران آنها را با فیلیان شان از روی قدرت برخاک پراک گردانید بعد از آن
 دشت دمن و سلاک و پسران در دیدی و برسد رک و شکمندی بزنج آنها نهادند
 ابراک که بر کوهها بیازند تیر بامان که در دهنجی میگوید که فوج لشکر تاب ضرب جنگ از نایا
 لشکر پانژوان نیاموده مانند دریا مکی بندر خراب ساخته به تنندی رحان شود و در
 بگریز نهادند و هم چشمتیر آنها را پاره تعاقب نموده بر سر کرن در دیدن سنجی با دیر تر داشت
 که چون دسان وید که سهد یو مانده آتشی بر افروخته لشکرت را میسوزد و محل آن حال
 نیاموده بروی تاخت و هر دو بهادر با یکدیگر در افتادند درین حال بهادران فریقین
 نعلهای شیرانه در گزفتند و باین تیغهای خود را از خوشحالی گرد سر برگردانیدند دسان
 سه تیر بر سینه سهد یوز و سهد یو خشکین آتش تیر بار و بز و او بهشتا و سه تیر سینه باز و سهد یو
 بدینست و کمان او را بریده و سهد یو از کمال خشم شمشیر خود را بر دسان مینداخت و آن
 شمشیر کمان و تیرش بریده مانند ماری از هوا بر زمین افتاد درین میان سهد یو
 کمان دیگر گرفته تیر جانفرسا بر دسان انداخت و او تیر مانند دژ به جم ماتوجه خود دید
 هم در هوا بشمشیرش دو پاره ساخت و شمشیر را بر سهد یو انداخت و سهد یو از او در هوا
 برید درین اثنا دسان کمان دیگر گرفت و شصت و چهار تیر بر آواخت
 و سهد یو هر یک از تیرهای دسان پنج تیر زده همه را پیچیده کرده نعلهای لیر
 در گرفت چنانکه تو گفستی از صدای آن زمین خواهد شکافت و از پی آن بکشی
 مهلبانش را زخمی ساخت و سهد یو تیر مرگ اثر را از نعل روی دست بر کمان نهاده
 و تا بگوش آورده چنان بر دسان زد که جوشنش را شکسته و از سینه او آواز آمد

مانند یاری که در سوراخ رود در زمین فرو رفت و او بهوش گشت و بهلبانش او را بدید
دید که راهش از میدان بدر برده و سهدیو بر سر پت ظفر یافته و غالب آمده بر لشکر در جنگ
روید و از هر چهار طرف برایشان تیر باران کرد و همه آنها را بضرب تیرهای خود زیر و بر
ساخت تو گفستی صفت مود چها بود که یک کس همه آنها را پامیال کرده سخی باد و هر ترشت
گفت که درین وقت که ان کمال آید که بنهایت چالاکي فوج او را پیش انداخته است خود
پیش آمده سر راه جنگ بروی گرفت نکل تبسم نموده با کرن گفت ای و بال اندر
و پوتها نظرم حجت هر من بر اند که تو مرا پیش آمده هیچ بدی و دشمنی توئی و از بد بختی تو
تمام کوروان باکی گیر راه کار زار سپرده نابود شدند من ترا در کار زار هلاک ساخته بودم
خود خواهم رسید و شورش دائمی که دارم همه بر طرف خواهد شد کرن گفت که آنچه از سپر
راجه و کمان داران لائق و مناسب است اول آنرا بجا آور و کار زار بنا و بعد از آن
این قسم سخنان بگو مهابدان بی لاف کار زار می نمایند تو نیز هر قوتی که داری آنرا کار فرما
که من بپای ترا از سرست بدر برم این بگفت و هفتاد و سه تیر بر نکل انداخت و او هشتاد
تیر مار کرد و بر کرن زد و کرن به تیرهای خود و کمان او را برید و از پی آن سه تیر بر نکل
چنان زد که از جوشش گشته بخون خواری از پر داختند تو گفستی ما را ن بود که بکوه
در آونخته آب از چشمه اش می خوردند نکل کمان دیگر گرفته هفتاد تیر بر کرن زد
سه تیر بر بهلبانش زد و از کمال خشم پیری پیکان کمان کرن را برید و از پی آن
تبسم کنان سبب تیر روی زد و کرن کمان دیگر گرفته پنج تیر بر استخوانی که در پنج گلوست
زد و نکل هفت تیر بر کرن زد و به تیر دیگر کمان کرن را برید و کرن کمان دیگر گرفته چند
تیر روی انداخت که او را فرو پوشیدند مانند ابر بلایکه باد را فرو پوشند و حاضران را
همه با تیرهای مانند کرک شب تاب در نظری آمدند و هجوم و کثرت تیرهای مانند رخ روی هوا را
فرو پوشیده بود و قطار تیرهای مانند قطار کلنگان می نمود و از ضرب تیرهای جانفرمای کرن
لشکر با پنچالان محنت عظیم یافته و دیگر نیز نهاند و جان نفع از تیرهای نکل لشکر سرت
می گریخت مانند ابر که پیش باد بگریزد و هر دو فوج را پنجا که تیرهای این هر دو کمان در آنجا

باخا میرسد گذشته تماشای کارپردازی آنها پرداختند و این دو مبارز دویده و باز
 پیوستند و تیرهای افسون خوانده بمیکدگیری زدند و تیرهای نکل که پرهای طائوس
 داشتند برکرن رسیده از بسیاری روی هوا را فرو پوشیدند و همان نوع تیرهای کرن
 بر نکل رسیده او را فرو پوشیدند و هر دو مبارز مانند ماه و آفتاب که در حجاب ابرو دارند
 از نظر حاضران پوشیده گشتند درین وقت کرن از غایت خشم بر نکل تیر باران کرد
 اما او را هیچ آزاری نرسید بعد از آن قسم کنان تیرهای بشمار دفعه دفعه از بی هم بود
 می انداخت و از بس تیر بسیار انداخت روی معرکه را بر مثال ابرو در سایه گرفت
 و کمان نکل را بریده بهلبان و اسپانش را بکشت بعد از آن به تیر بسیار ارا به اش را
 بمقدار کنج ریزه ریزه ساخت و نگاهبان ارا به اش را بکشت و صدمه شمشیر و سپهر
 از سلاها که بر ارا به بود همه را برید و چون نکل پیاده شد چوبی ستون مثل ارا بگرفت
 و با ستاد و کرن آن ستون محیب را دیده آنرا به تیر برید و تیر بسیاری بروی زدن نکل
 تا ب آن نیاورده بگریخت و کرن کمان خود را در گردن نکل انداخته بجانب پیش
 بکشد و آن کمان همچو بال در گردن او نهاد و با قوس قمرج در برابر سفید بعد از آن کرن
 با نکل گفت که لاوت پیورده می زدی اکنون چرا حرف نمی زنی کورده ان بهادر زور و توان
 تو بهمتایان خود کارزار کن و افعال یکش بخانه خود پیش ارجن و سری کش بر و این
 بگفت و بنا بر عهدی که با کنتی در ناگشتن سپارش داشت با وجود قادر شدن بر و
 او را نکشت و بگذشت نکل شمسار گشته برفت و بهار را به جد به شتر سوار شد مانند
 ماری که در سبد نفس بنزد نفسی میزد و کرن بر نکل غالب آمده و طفر یافته بر فوج باخا
 رفت و باخا با پادشاهان و باخاچالان کارزاری عظیم در گرفت و در این لشکر در آمده
 از بسیاری تر و دو کارزار مانند آفتاب به نیم روزی در حین آمد مبارزان باخاچالان
 با ازابهایی شکسته و بیرقها و علمای افتاده و اسپان و بهلبانان را کشته میدید
 فیلانی که سواران آنها بقتل رسیده بودند هر جا بر سر سیمه دایمی گشتند مانند سیمه
 که در جنگل آتش گرفته بگردند و بعضی را غرطوم با جدا افتاده و پشانی با شکسته و

نرخم خورد و بخون آغشته و دوما بریده کچما گسته مانند ابرک سياه بزمین افتاد
می نمودند و بعضی ضرب تیر برای فولادی کرن و بانسهای نیزه که در خورده روی
کرن می آمدند مانند پروانه که خود را بر آتش زنند و بعضی فیلیان را خون اینچنان
میزیت که توگونی از کوه شکست می ریزد و همان نوع اسپانی که کچما سیه اینها بر روی
و سواران اینها کشته شده بودند می گشتند و مبارزان که سلاخهای از سر در جدار
شده مضطرب و بد حال میگردد و بدو شکست و ریخته بزمین پریشان کشته می نمودند و قصه
در میان مبارزان کارزار عظیم و کشاکشی سخت در گرفت و مردم سرخی تیر برای کمک
کردار کرن را تاب نیاورده خود را در رنگ پروانه که بر آتش زند بر کرن می زدند چون
لشکر پانژوان در آتش کارزار کرن سوختن گرفت چتریان کار طلب که تفتیه لیسیت
بودند سر راه جنگ بروی گرفتند و کرن اینها را نیزه تیر برای جان فرسایش انداخته
در شلاق گرفت سنجی با دهر تراشت گفت که چون محسن فوج را از لشکرت پیش انداخته
زدن گرفت الوک پسر شکن در برابر او آمده بانگ بروی زد و گفت باش که من بخواهم
کارزار تو آمده ام محسن تیری چند برق دار بر الوک زد مانند بجر که اندر بر کوفه زند الوک
خشمگین شد و تیری بهین بیکان کمان محسن را برید و تیری که بیکان آن باین صورت بود
بر روی زد و محسن کمان دیگری گرفت و هنوز او کاری نکرده بود که الوک شست تیر بر
زده سه تیر به لبانش زد و باز محبت تیر دیگری بر محسن زد و عجلش را بیدخت محسن
از ان حال خشم آمد و پنج تیر بر سینه او زد و الوک بیک که بر سر از تن به لبانش جدا
کرده بچار تیر اسپانش را بکشت و پنج تیر دیگری بروی زد و محسن بر آرا به دیگر سوار شد
و الوک بروی ظفر یافته دست از روی باز داشت و بر سر فوج پانچالان و سرخی فیت
دست کرد و پسر تو بر سر ساتک پسر نکل تاخت و در لحظه اسپان آرا به آتش کشت
او را پایده ساخت ساتک گرز بر سیرت چنان انداخت که اسپان آرا به آن را
با به لبانش نرم ساخت و بزمین افتاده و او نیز پایده شد و هر دو یکدیگر را
طرح داده از هم جدا گشته پسرست که رفته بر آرا به میش و ساتک بر آرا به رسید

سوار شد و دشمن تیر چند بدست سوم سپهر بهیم زد و او با وجود زخم خوردن با خود میاور
 و دشمن را دشمن بدو خود دانسته تیرهای بیقیاس بروی انداخت و او را در زیر تیر
 فرو پوشید و دشمن آن همه تیر را را برید و چون آن تیر بدست دانی نمون کا بزاده
 تیرهای ست سوم را از خود دور ساخت و سه تیر بروی زود و علم و بهلبان نش و نش
 زده پاره پاره ساخت و در نیوقت غریب از نهاد حاضران برخاست و ست سوم میاور
 شده بروی تیر انداختن گرفت چنانکه از بسیاری تیرها دشمن را فرو پوشید و دشمن آن
 مجموع تیر را هیچ شمرده همه را به تیرهای خود برید و مبارزان معرکه و دیوتهای عالم بالا
 از کار برداری ست سوم که پیاده با دشمن جنگ می نمود و خوشحالی مانمودند بعد از آن دشمن
 کمان و ترکش او بردید ست سوم شمشیر بدست گرفته بایستاد و آن شمشیر در دست او
 حاضران را دندجم در نظر آمد پس ست سوم با انواع نمون شمشیر اندازی که چهارده نوع
 برداخت دشمن بروی تیر بسیار انداخت و هر چو انداخت این شمشیری برید و در آخر
 دشمن بیک تیر دیگر شمشیرش را برید چنانکه نصف آن بریده بزمین افتاد و بک
 دیگر که در دست ست سوم بود ست سوم بر کمان دشمن انداخته برید و خود زفته برابر
 سب کرب سپهر جن سوار شد و دشمن کمان دیگر گرفته بر فوجی از لشکر پا ندوان فیت و
 دران طعج غوغای عظیم افتاد و آنها را بی ملاحظه دیده ترسیدند و رو برگزیدند و از
 دشمن مانند اندر که دستان را در شلاق گرفته بود این فوج را بزنجی به دهن تراشت
 که کربا چایج سر راه جنگ بردشت و من گرفته مانند ستریه که شیر را در جنگل نگاه دارد
 ستریه جانوری است که هشت پا دارد و میگویند که او شیر را می کشد چون کربا چایج را
 بر دشت و من گرفت دشت و من نتوانست بر خود جنید و حاضران معرکه غلبه
 کربا چایج را بر دشت و من دریافته او را کشته شده پنداشتند و با یکدیگر گفتند که کربا
 دانی نمون سلاح شوری کمینه جوی در و نا چایج برافروخته است حال دشت و من را
 بدی بینیم ندانیم که امر و ز از دست او خلاصی یابد و مردم لشکرش نیز خود را در معرض
 هلاکت دیدند و گفتند که ما امروز کربا را در رنگ جم می بینیم امروز دست و من در راه

در روز چایچ میرود کرپ در کارنا چالاک است و همیشه طفر مندر بوده است و در کمال
 قوت از شتر منبر آید چنان می یابیم که دشت دمن در میدان از پیش او رود و در
 خواهر شد بخج میگوید که بعد از مقابله نمودن این دو مبارز این قسم سخنان از زمین
 شنیدیم ناگاه کرپ آتشین نفسی از دل برآورده به تیرهای جان فرسایای نرم و
 نازک دشت دمن را در دوخته زخمیش ساخت و او مضطرب حال شده تدبیر کرد
 و این حال بهلبانش دیده گفت که ترا خیز است چه حال داری که من هرگز ترا در
 کارزار چنین بی دست و پا نیافته ام ارا به در زیر طوفان تیرهای کرپ پند و نیکو
 در دریای محیط پنهان و ناپیدا گرد و غرق شده دشت دمن گفت که مرا سیه شی گون
 دست میخورد و در غرق از بدنم سر کرده و اعضا بلززش در آمده نیخوام که این برهن
 بکشم صلاح آنست که ارا به ام جانی که سری کرشن و ارجن اندیری چه اگر من ارجن
 یا بهیم را بیا بهم برآند مرا خبر دریافته باشد بهلبان ارا به دشت دمن را بجائی که
 بهیم در کارزار بود رسانید و کرپ چایچ او را گزیران خیال کرده تعاقب نمود و تیر
 بی نهایت پی در پی بروی سر او و او را بهل و سهمی عظیم داد و مانند اندر که مح و شیا
 در غوث انداخته بود بعد از آن کیت با یکینه جوئی بهیکم تپامه کمرسته با شکندی
 کارزار در گرفت و شکندی او را پنج کعبه بر استخوانی که در پنج گلوست بزد و او
 تیر به شکندی زد و یک تیر کمانش را برید شکندی کمان دیگر گرفته بانگ
 بروی زد که باش کجا میروی و نمود تیر به کیت برآورد آن تیر لم بجوش او رسید
 بر زمین افتاد و شکندی تیرهای خود را ضاع گشته دیده یک تیر کمانش را
 برید و هشتاد تیر به سینه و بازو داشت زد چنانکه خون از بدنش مانند آب از سوراخ
 میرفت و او از آن حال خستگین گشته و کمان دیگر گرفته تیری چند برود و دستهای
 شکندی زد و او بدان تیر لم مانند درختی برآش خا نمود و هر دو دلاور قصد کشتن
 یکدیگر را و مردانگی و کوشش دادند و ارا بهارا در چرخ آورده قانومی بستند که
 مینتاد تیر به شکندی زد و یک تیر دیگر که جان تواند نبرد بروی زد شکندی بهوش

گشته در ارا به زود نشست و بهلبانش ارا به او را به بر دو کثرت برافوج او را در
شلاق گرفت سنجی با در بر تراشت گفت که در آن طرف ارجن لشکر ترا پیش انداخته
در شلاق گرفت و لشکرت مانند پنبه از پیش بادی گریختند و درین حال مردم
بهاره و شود کوروان و مردم سال و سس سسکان و ارا به در ارجست سین و چند یو
و سر و یو سنجی و چتر سین پسر پسر و متر بر با و متر تا به دران و غرضندان بران
رسیده آمدند و مانند آب در دریای محیط در آمدند و هزاران هزار از مردمان ایشان
بلاک گشتند و جمعی خون گرفتند با وجود این حال از ارجن مانند پروانه از آتش
جدا نمی گشتند ست سین سه تیر و متر و یو شخصت و سه و چند و یو هفت و متر بر با
هفتاد و سه تیر و متر تا تیر بر ارجن زدند و ارجن هفت تیر بر چتر سین و سه تیر بر
ست سین و شست تیر بر هر یک از متر تا و چند و یو و صد تیر بر متر بر با زد و بعد از آن
بیک تیر سر از تن چتر سین پسر پسر جدا کرده چند و یو را بقتل رسانید و پنج تیر
بر هر کدام از اینها که مذکور شد زد و دست سین خشکین گشته با نسه نیزه کرد و از
بر بازوی چپ سر کیشین چنان زد که عنان اسپان ارا به و چله از دست سر کیشین
بافتاد و سر کیشین عنان و چله بدست آورده ارا به را بر ارا به ست سین را انداخت
اینحال را از وی تاب نیاورده بکبیری چند الماس که در سر از تن ست سین جدا
کرد و به تیری چند متر بر بار با بهلبانش بلاک ساخت بعد از آن ارجن تیر بر تنخوان
و بر یکلوی سو تر از دوس سسکان که همراه او بودند ارجن را در میان گرفته بر وی
تیر باران کردند و ارجن از آن آزار یافته تیری که آنرا اندر استر گونید و رقبه نهاده
از تاثیر آن هزار تیر بر آمدند و از بر آمدن آن تیر بر ارا بهها و علمها و سرکشها و اسباب
ارا بهها و از چوپها و غیر آن سپر بر و تیر بر و بانها و شمشیر بر و گرز بر و چوب بر
ستون مثال و دست و بازو بر می مهابازان و دست و پا بر چار پا میا و زبور
و چو شننا و چتر بر و غیر آنرا می بریند و می افتادند و آواز و صدای عظیم بر می خاست
و سربازی بسیار از بدنها جدا شده بر زمین می افتادند و بدنها می مهابازان

حاکمها در گلهای بریده و بازه پیرهای گوناگون علیی‌همی نمود و از بسیاری کشتن
 راه بر رونده با و از به ارجن تنگ شد و دشمنان ارجن زخمهای کاری خورده از در
 دست و پا در فریاد بودند ارجن تا بجای دران کارزار تیز دستی و کشا کشتی نمود که مرد
 لشکر خنیم رو بگریز نهادند و او بعد ازین ظفر یا خنق مانند آتش بی و دود نمود و سنج با
 و به ترشت گفت که در آنوقت در جودهن جا به شهر را تیر اندازان دیده بر سر و
 دود جدید به شریک تیر بر در جودهن زده گفت که کجا میروی بایست در جودهن نه تیر
 جدید به شریک زده بیک که به بلبلانش را زخمی ساخت بعد ازان جدید به شریک چهار تیر انباش
 و بیک که به بلبلانش کشت و بیک تیر علم و به تیر دیگر کمانش را بر بدین تیر شمشیرش را
 زده از دستش بنبیاخت و پنج تیر بر در جودهن زده و در جودهن پیاده شده بایستاد
 و کرن و اسوتها مان و که پا چایج و دیگران را به را باین حال دیده رسیده آمدند و
 و پانژوان نیز همه بر سر به شریک جمع آمده بمحافظت او پرداختند و فرقی بین کارزار
 در گرفتند و چون پانژوان و پانچالان با کوروان در افتادند صدای تقار و سفید
 و سایر فرامیز زمین و زمان را فرو گرفت و فیل سواران با فیل سواران و از به و اسپ
 سواران با همجنس خود پیاده با بقانون جنگ آزمایان کارزار در گرفتند و این جنگ
 آمد و گری موافق قانون بود بعد ازان در رنگستان با یکدیگر در افتاده داد جنگ
 آزمائی دادند و از به سواران و فیل سواران را و زیر تیر با فرو گرفتند و مسافر راه
 ساختند فیلان با شاره فیل سواران اسپ سواران را در کارزار می انداختند
 و پاره پاره میکردند و بعضی سواران پر دل فیلانی را که دران معرکه مردم با میان میکردند
 از جانب چپ و راست در آمده می زدند و بعضی فیلان مست جمعی دیگر از سواران را
 پیش انداخته می گرفتند و پامال می ساختند و بعضی از فیلان لشکریان را بخرطوم
 بیچیده بدور می انداختند و جمعی از پیاده های جنگ آزمای تیرهای کاری در دمان و
 خرطوم فیلان زده میکردند و بعضی پیاده با تاب نیاورده از معرکه کارزار
 می گریختند و حری از زبورهای نموده از بدن خود می کشیدند و می انداختند فیلان

از عقب رسیده آنرا در هم می شکستند و پیاد با فیلان را بان خنجر مشغول دیدند
فرصت یافته فیل سواران را می زدن و بعضی فیلان آموخته جمعی پیاد را
بخرطوم چپیده بهوای انداختند و بزمین نارسیده آنها را هم در هوا پندارند و
می روختند و بعضی را بخرطوم گرفته نزد دروازه می افشانند و آنها را در هم شکسته
می انداختند و بعضی فیلان پیاد را می شکر غنیمت را بندهای می روختند و بعضی
فیلان زخم تیر را و بر چاه و بانسها بر پیشانی و سر و اندامها خورده زبون گشتند و
بعضی دیگر از زخم مبارزان ارباب و سپه سوار که از پی و رست در آمده می زدند
بر جاسی می غلطیدند و ملاک می گشتند و جمعی از مبارزان سپه سوار پیاد را
را بزخم بانس با می انداختند و در وقت خرب دست و پای اسپان با پیلان می زدند
و بعضی فیلان اربابها را با سنج بران بود و در هم شکسته بدو می انداختند و بعضی
فیلان بضر تیر می مولادی کمانداران قدر انداز مانند قدامی کوه بز زمین
می افتادند و بعضی مبارزان سبک مشت با یکدیگر در افتادند و بعضی موتا
سر یکدیگر گرفته کارزاری می نمودند و بعضی بزور بازو دیگری را بز زمین زده پای به
سینه اش نهاده سر از تنش جدا میکردند و چند از دست و پا میزد و بعضی بر
زمین افتاده را بسلاح جدا میکردند و قصه جنگ مشت و موی سر گرفتن و نهادن
کشتی گیران و بهم افتادن بسیار شد و بعضی درین میان فوت یافته بر سر
این نوع و در مبارزه با هم در افتاده رسیده سر از تن غنیمت جدا میکردند و بدنهایشان
از زمین برخاسته می ایستادند و جوشنها و سلاحهای مبارزان بخون آغشته نمیدادند
رختهای سبز رنگ کرده می نمودند و طغیان جوش و خروش متانه آن لشکر مانند طغیان
در یابی گنگ بود و از بسکه مست کارزار شده بودند بیکانه را از آشتا فرق ناکردند
و او کشتی میدادند بعدی که مبارزان فریقین لشکر باین خود را در شلاق گرفتند
و از کشته بهقیاس از آدمی و اسب و غیر آن در معرکه کارزار جاسی با نهادن
نمود و این حال بعد از اتمل شدن آفتاب عالجاب بود که مردم با پنچال بر دست

کرن کشته شدند و مردم تها به بردست ارجن و مردم کوروان و نوح فیلان بردست
 بهیم ناه بود گشتند و هر تراشت با سنجی گفت که من این تو سخنان جانگاه از کشته شدن
 مبارزان سپاه و فرزندان خود شنیدم و از طرز کلام تو چنان در می یابم که کوروان
 به تمام ناه بود گشتند اکنون چون جد بهشتر در وجود من مهارتی را پیاده ساخت
 در وجود من با وی چه نوع کارزار نمود حقیقت این کارزار با من تفصیل بگوید
 تو در بیان نمودن این امور داناتی سنجی گفت که چون در وجود من پیاده گشت
 مبارزان مرا با یکدیگر در افتادند و در وجود من برارایه دیگر سوار شده با بهلبان
 خود گفت که زود باش و ارایه مرا با یکدیگر جد بهشتر در زیر چتر به شوکت تمام تاده
 به بهلبان نش ارایه اول بجانب جد بهشتر راند و جد بهشتر نیز با بهلبان خود گفت که
 ارایه مرا پیش بران و هر دو مبارزان رو به رو گشته بر یکدیگر تیر باران کردند و در وجود من
 به تیر الماس که در کمان جد بهشتر برید جد بهشتر از آن حال تشنگین گشته کمان دیگر
 گرفته یک کمریم کمان و علم در وجود من را برید و در وجود من تیر و کمان دیگر گرفت
 با یکدیگر جنگ در آمدند و هر دو طرف جوانان مانند شیر و اوجنگ آزمائی میدادند و مانند
 دوزخگاهان آواز برداشته بر یکدیگر می زدند و هر دو قابو جوانان ارا بهارا در گرد
 یکدیگر میگرفتند و از ضرب تیرهای جانفرسای یکدیگر در خون آغشته مانند
 درخت پله گل گل شکفته می نمودند و دست بر اعضا زدن و نعلهای شیرانه کردن
 و کمان را چاشنی دادن و سفید موها را نواختن گرفتند و هر دو یکدیگر را زخم تیر
 محنت بسیار دادند درین وقت جد بهشتر سه تیر سحر مثال در سینه در وجود من زد
 در وجود من نیز پنج تیر الماس نعل بر جد بهشتر زده نیزه بروی انداخت جد بهشتر
 آنرا به تیر در هوا بریده پنج تیر دیگر بروی زد و در وجود من نیزه خود را بریده دیده
 سه تیر بر جد بهشتر زد جد بهشتر از وی تیر دستی یک تیر بر در وجود من چنان زد
 که او را بهیوش ساخت و زمین فرود رفت در وجود من بحال آمده گزری بردست
 گرفته به سر جد بهشتر راند درین اثنا جد بهشتر نیزه بروی انداخت چنانکه به

در جود مهن رسیده و از جوشنش آزاد گشته او را بهیوش ساخت و بفعل نمایند
 و کثرت برآورد و مهن را باین حال مشاهده نموده بجهت نگاهبانی او رسیده آمد
 و بهیم او را متوجه دیده گریز بدست بر کثرت برآورد و این نوع جنگ در میان
 مبارزان لشکر تو در گرفت سنجی باد و تراشت گفت که پسران تو با اتفاق کرن
 بر پا ندوان مانند دیوتها و دتیمان بکارزار در افتادند و فریقین با آواز سفید
 و غیر آن با هم کارزاری نمودند و از ضرب زخم تیرها و انواع شمشیرها و تیرهای بسیاری از
 اسپان و فیلمان و ارباب سواران اینها بزخاک پلاک افتادند و فیلمان نیز مبارزان
 بسیار را پلاک گردانیدند و از سرهای بریده که مانند ماه و ستاره ها و نیلوفرها و غیره
 معرکه پرگشت و از خون کشته ها که بانواع سلاحها کشته شدند در یاروان گشت و میدان
 معرکه از کشته بشمار مانند شهر حج بود بعد از آن نه پسرانت در اجای دیگر از لشکر تو
 با سپاه گران بر سر سانک و دیدند و از هجوم ارباب و سپ و فیل در انحال میدان
 کارزار مانند دریای محیط هولناک نمود و کرن بر سانک که هر دو مانند اندر و بشن می نمود
 تیر بسیار انداخت و سانک نیز تیرهای جانفرسای زهر آلوده مار کرد و در هر کرن زد
 درین حال جمعی از مبارزان بجهت محافظت کرن پیش دویدند و ارباب سواران
 دیگر بر ارباب سواران و پیاده ها با یکدیگر در افتادند و مبارزان دیگر با دشت و تن
 اتفاق نموده ارباب و فیل و اسب سواران بسیار را پلاک گردانیدند بعد از آن
 دو بزرگترین مردم یعنی سری کرشن و ارجن عبادت مقرری روز و تعطیل می داد
 نموده بغرض زدن و کشتن لشکرت روان شدند و از مردم لشکرت جمعی که خود را
 بکشتن و مردن قرار داده بودند ارجن را بآن شوکت بهتوجه خود دیدند که ارباب
 رعد آسا و فریاد و اسپانش بود و نورانی و علم و برق بایش از تحریک باد و در جلوه
 و ارجن از تیزوتی که در تیر اندازی دشت تو گشتی در رقص بود و چندان تیر انداخت
 که اطراف هوا را فرو گرفت و اربابهای محفه مثال را با سواران و بهایمان و بهایمان
 و غیر آن به تیرهای جان فرسا مانند باد که ابر را پریشان سازد و بر باد فنا برد

و جهان نوع فیلمان اراسته را با سواران و پیاده بار را مسافر راه فنا ساخت و درینجا
 که ارجن مانند جم در میدان کارزار دست به ملاک سپاه غنیم کشاده بود و در جودهن
 تن تنها تیر اندازان بر سر وی رسید ارجن به شش تیر کمان و بهلبان اسپان
 و چیرش را بریده و کشته انداخته تیر هفتم را که جان را بود و بقصد در جودهن انداخت
 استخوان آنرا نیز در هوا هفت باره گریه از در جودهن و منع ساخت ارجن
 کمان استخوان را بریده اسپانش را هم بکشت و ارا به اش را در هم شکست و
 و کمان که را چالچ را بریده و جهان نوع کمان و علم گریه بر بار بریده اسپانش را ملاک
 ساخت و کمان و ساسن را نیز بریده بر سر کرن آمد و کرن دست از کارزار ساک
 بازداشته بی آنکه دغده بخاطرش راه یابد و دغده سه تیر بر ارجن زده انیلی آن
 مهشت تیر بر سر وی گریه و ارجن زود و ساک که فرصت یافته بود و تیر بر کرن
 زده انیلی آن صد تیر بر وی زد و بعد از آن از بهادران پانژوان جدا و به
 شکندنی و سپران و درویدی و طافه بر بهدرک و انوجا و حسن و نکل و سمد و پور
 و شش دهن و مردم چندیری و کاروک و مچ و کیکی و دیگر خلبانان چند شتر و پیاده
 سلاح اندازان و سخنان نامر آگه یان بر سر کرن رسیده سلاح بار باران کردند و
 کرن قدر اندازان همه باران سلاح را به تیر لوی خود بریده از خود دفع کرد و خشکین
 شده ارا به و فیل و اسب سواران را با مرکب با و نوجهای پیاده را در شلاق گرفته
 داد و در انگلی و مردم کشتی داد و از سلاح افسون خوانده کرن لشکر غنیم ملاک گشتند و
 جمعی را مرکب ملاک شده و سلاح از دست رفته بقیه السیف تاب نیاورده گزیران
 شدند بعد از آن ارجن نیز قسیم کمان سلاح افسون خوانده آمده و تاثیر سلاح کرن
 بر طرف ساخته چندان تیر بر لشکر غنیم سر داد که اطراف هوا را فرو گرفت و تیر ارجن
 که بر لشکر غنیم رسیده جمعی را مویسل و بعضی را چوبهای ستون مثال و گریه بی
 نیزه و طافه را بجز خیل بیکر وید و سپاه چار گزید و لشکر غنیم از کمال ترس خشان
 پوشیده فرار و کمان مستطرب و پریشان میگشتند و ملاک خود را از دست او

یقین کرده چاره غیر از همت ندیدند درین وقت که مبارزان لشکرت با پانصد
مقابله داشتند آفتاب عالیناب بر سر کوه رسیده بود و از تاریکی وقت و بسیار
گرد و غبار هیچ چیز بنظر در نمی آمد القاصه سپاه پست ملاحظه کارزار درست نمود
همه بدیرهای خود بازگشت نمودند و پانصدان نیز ظفر مندرگشته بجانب منزهایی
برجوع کردند چون لشکر پست برگشت لشکر غنیم از خوشحالی آواز نثاره بلند
سفید مهره با و دیگر مزامیر بلند ساخته بر غنیم خود دهنده کنان و بر ارجین سرکیشان
آفرین و بر پانصدان دعا گویان با جمیع راجها بمنازل خود رسیدند و به آتش
خویر پرداختند و خودهای راجسان و پشایان و سائر دام و دران دران معرکه
کارزار آمدند و آن معرکه جایی سوزن مریه با نمود تمام شدن جنگ روز اول
از سرداری کرن و بر تراشت با سنجی گفت که ارجین خود تمام مردم را اینجا میخواند
قتل رسانید همانا که اگر هم بمقابله او بیاید از شمش جان نمیتواند بر وجه او تنها
سهمدار که خواه هر سرکیشان بود در بود و او تنها گاندیون را سوخته آتش را از خود
خشنود ساخت و هم او تنها تمام راجهای روی زمین را از بون ساخته خراج ده تلایع
ساخت و هم او تنها به کمان خود تواب کوجان را سحر کرد و هم او با مها دیو که به لباس
بهیلان بود کارزار نمود و هم او خانواده بهرت یعنی کوروان را از دست چیرین
گندرب خلاصی داد و هم او مها دیو را خوشحال ساخت و هم نگاهبانی تمام جهان نمود
القاصه پانصدان سزاوار تحسینها اند نکویش اینها نتوان کرد آنچه اینها کرده اند
با من بگو و آنچه در جود من کرده تیرگیو سنجی با و بر تراشت گفت که چون کوروان
بعضی کشته و جمعی زخمی گشته و گروهی جوشنها از بر و سلاحها از دست افتاده و
گشتند و از بس محنت کشیدند در آواز و حرف زدن اینها تغییر رفت از بسیار
کشیدند با وجود آن غرورشان بدر رفت و دشمنان برایشان ظفر یافتند و
کار ایشان با نجا رسید که در منزل راجه بشورت بنشستند و کرن با کوروان که
حال اینها مانند ماران شکسته دندان زهر رفته و پامال گشته بود از غصه

نفس زنمان و حضور سپرت گفت که ارجن خود مستعد کارزار و دامای فنون و
محکم کار و با تهورست و با این همه سری کرشن ابرار در وقت کارزار آگاه میباش
امروزه و بسلاح افسون خوانده مارا فریب داده اما امید هست که فردا آنچه در ظاهر
اوست آنرا بدر آورم چنان کرن این سخنان تمام کرد راجه در وجود من جمیع راجها
را رخصت داد که بمنزلهای خود رفته با سایش پرداختند چون روز دیگر نیز
جهان تاب و گوهر عالم افزون افتاب بحال نورانی خود گیتی را منور ساخت همه
راجها استعداد کارزار نموده بیرون آمدند راجه جد بیشتر که ترتیب لشکر خود را
موافق فرموده بر مسیت و شکر داده بود تباشی آن پرداختند در آنوقت
راجه در وجود من کرن را که باعث نزاع و دشمنی و بهادر بزرگ بود یاد کرد و با خود
گفت که او در کارزار برابر اندر و قوتش همگ باده و چالاکي او مانند راجه نراره
بخاطر گذرانی یعنی این لشکر پانڈوان را که باین ترتیب آماده کارزار شده اند
کرن میتواند شکست دهد تراشت گفت که ای سخی چون شما همه کرن را مانند
جمعی سر باز دهم که منتظر طلوع نیز اعظم باشند بخاطر گذرانی و او را دیدند او بعد
از آمدن چکار کرد و چگونه کارزار نمود و پانڈوان چه آمین بادی در معرکه جنگ گفت
کرن در وادی کارزار مانچان زبردستی است که تنها پانڈوان با پانچالان نبرد
و زور بازوی او در معرکه مانند قوت اندر و بیش است سلاحهای او و بولناک
و او در حمایت چالاکي است و در وجود من بقوت بازوی او دل در کارزار بسته
و با این همه تعجب و حیرت آنکه کرن پانڈوان را نکشت آری اثر تاثیر طالع است
و این نتیجه آن قمار بازیست ای سخی از رگبزر در وجود من بسیار محنت یافته ام
گوئی در سینه ام سلاحی شکسته است و مراد در عذاب دارد و عجب آنکه شکن خود را بر
و تدبیر درست میداند و کرن از اخلاصی که با در وجود من دارد در کارزار سر موئی
فردا گذشت نیکند و من در کارزارم فرزندان خود را یکشته می شنوم باز بگویند
و شکست خورده و هیچ کس نیست که سر راه بر پانڈوان بگیرد و اینها در میان این

لشکر پانصد مردان و جماعه زنان میگردند معلوم شد که اینها از نا اطلاع ست سنجی
 با و بر تراشت گفت که ای راجه صواب اندیشی گفته که گذشته را یاد کردن برای
 نمیدارد و از غصه اندیشه منند گشتن غیر از کامیش جان حاصل نمیشود چون تو
 بدستگی خود گذاشتی که این کارزار در میان آمد اکنون کار بدو در دراز کشید
 الا من بسیار گفتم که با پانصد مردان طرح جنگ بنمیدارید و سخن من درین باب شمارا
 از سر تلخ تر نمود و تو در حق پانصد مردان بدینا بسیار کردی از انجخت راجهای بزرگ
 را اجل پیش آمده و هلاک میشوند گذشته گذشته دران باب هیچ اندیشه دیگر
 نباید کرد و تفصیل این کارزار از من بشنود که چون صلاح شد کرن استعداده شود
 نزد راجه و در جود من حاضر گشت و گفت در روز مرا کارهای دیگر پیش آمده و ارجن را
 مشغولیهائی مگر از کارزار باز داشت و با یکدیگر به مقابله دست نداد امر فرمود من عهد میکنم
 که در میدان کارزار تا ارجن را نکشم بزرگوارم چرا که وقتی که من مبارزان لشکر پانصد
 را خواهم گشت ارجن این معنی را که تیره اندر ندارم با خود قرار داده البته بر سر من
 خواهد آمد اگر چه من و ارجن در اکثر علم سلاح به ایدیم اما در چند چیز من بر روی یاد هم
 اول آنکه آنقدر که سلاح من کار میکنند و می شکنند از وی نمیکند و در تیز دستی و بدو
 رسانیدن تیر بهر چه نشان کمزیرم و در انداختن تیر افسون خوانده و در قوت بدن
 و بهادری و دانستن قابوی کار و شناختن شگونهای کارزار از وی زیاده ام
 و او با من برابر می کند و هستی که بجهت دوستی که با من دشت بجای نام کمافی برای
 راست کرد و دوی را در مشهور است که اندر بزرگان کمان دتیاں را زبون ساخت
 و از مهابت آوازان کمان برده طرف عالم را دتیاں کم کردند و آن کمان را اندر
 به پیرام داد و پیرام آن کمان را بمن داده است و من بقوت آن کمان با ارجن
 کارزار خواهم نمود و مانند اندر که با دتیاں جنگ کرد و این کمافی است که بقوت آن
 پیرام بمیت و یکبار روی زمین در تصرف خود آورده و آن کمان را بمن داد
 و این کمان از گانڈویز زیاده است و پیرام تعریف این کمان آنچه از ان بر می آید

بمن بسیار گفته است اکنون من آن کمان کارزار با ارجن نمایم و من امروز ترا
 با برادران و دوستان خوشحال می‌انهم و روی زمین با پنجه در دست بر تو مسلم
 خواهد شد و اولاً و قوی‌ترین سلطنت خواهد بود و اندام و زار من دوستی و اخلاص تو هیچ
 کاری نیست که من نتوانم کرد چه کس که دل او نبوی را اعتقاد و اخلاص نبوی را آ
 شد از روی همه کار برمی آید و ارجن در کارزار بر من ظفر نمی تواند یافت چنانکه در شب
 رایش آری یک چیز هست که مرا باید گفت که من در آن چیز با ارجن برابر می‌تیم
 آن نیست که زه کمان ارجن از دوی تهاست و هرگز بریده و گسته نمیشود و
 و در ترکش که او را در هر چند تیر از آن بید از دم نمیشود و بهلبان او سرکش است
 اگر چه کمان ارجن هم خوب است اما کمان من هم از دم نیست و چیزی چند دیگر هم
 هست که من در آن از ارجن کم ام سرکش است که تمام تقطیع اومی نمایند غسان ارا به
 در دست دارد و ارا به دارد که آتش بوی عطا کرده است هیچ تیر و سلاح بران کارگر
 نمیشود و اسپان ارا به اش مانند اندیشه تیز و اند و علمش مانند علم دوی تهاست که
 بر بالای آن جهنم است و سری کرشن آن بزرگی نگا هسان ارا به است و با وجود
 آنکه من دین از ارجن نبون ام اما با وی کارزار می نمایم چه اگر شل که در برابر
 سری کرشن است بجای بهلبان بر ارا به ام بنشیند البته ما ظفر مند شویم باید که شل
 بهلبانی من بکند اگر چه شل در بزرگی بحدیست که هیچ کس را آن حالت نیست که
 او بهلبانی آن بکند الا بهلبانی من کند تا فتح و ظفر ترا باشد ای راجه بغرمائی تا
 تیرهای فولادی و تیرهای کمر کس من بر ارا به انداخته از عتب من می آورده باشند
 اگر اینچنین شود من بر ارجن و شل بر سرکش من زیاد می آیم چنانکه سرکش
 بر احوال اسپان بصارت دارد و شل نیز همان طور بهبست در زور بازو و سرکش
 هیچ بر شل افزونی ندارد و در کمانداری بر من از نیجت من بر ارا به خود سپور شده
 بر ارجن غالب خواهد آمد اکنون اینقدر کار سازی مرا بکند تا در کارزار در
 واقع نشود اگر این کار سازی شد همه کار باشد و خواهند دید که در کارزار

من چه کار پر داری خواهم نمود و همه حال پانڈوان را زبون ساخته ظفر خواهم
یافت چه دین و دینها و دینان را یا رای مقابل من نیست پانڈوان خود چه کسانند
سختی باد هر تراشت گفت که چون این سخنان کرن بگفت در وجود من خوشحال
تخسین با نمود و بادی گفت که ای کرن آنچه تو گفتی همچنان خواهم کرد و ارا به
را پر از سلاحا و تیرها از عقب تو خواهم فرستاد من خود نیز با جمیع مردم از عقب تو
خواهم آمد در وجود من این سخنان گفته نزد شل رفت و از روی احترام و تعظیم
گفت که ای بظاہر و باطن کیسان و ای سخت یار دشمن گذار و زیست معر
کارزار و ای صاحب ولایت پدر بخش و صبح دشمنان شنیده باشی که کرن از
میان جمیع راجا ترا جمیت بهلبانی درخواست کرده و من نیز از روی ملائمت از تو
انیمنی را توقع مینمایم که بخت کشتن ارجن و سور مندی و فاعده محبت و دوستی
خود را با من استحکام داد و التماس کرن را قبول کن و بهلبانی او را البته بر دشمنان
ظفر می یابد هیچ کس غیر از تو برابر سرکشی در میان مبارزان مایست که عنان
اسپان کرن در دست گیر و ای شل چنانکه بر همه ناکامانی مهارت و سرکشی
در همه حال محافظت ارجن مینماید تو درین کارزار بهلبانی کرن کن بیکم و دوست
و کرب و لو و کورت بر ما و دشمن و اسوستانان و من همین نه مرا بیک که در سلطنت
و لشکریم بیکم و در و نه کارهای نمایان کرده دشمنان بسیار کشته اند و نمایان
از دست دشمنان بزرگ رفتند و بهمین نوع مبارزان لشکر کار پر داریها نموده
بزرگ رفتند و پانڈوان باندک جمیت سپاه گران مارا نابود ساختند این بان
خود مردم ما کم شدند اکنون بر تو لازمست که کاری کنی که لشکر ما پاک نشود و
کارآزمايان جنگ جوی ما بسیار کشته شده اند و تنها کرن و تو در ظفر مندی ما
تلاش دارید امر فرمایید که با من کارزار نمایم و من اسیر داری ظفر
از وی دارم و هیچکس را بغیر از تو سزاوار آن نمی بینم که عنان اسپان ارا به
کرن بگیرد و بقایوی کارزار بماید چنانکه سرکشی ارا به ارجن می راند

پس لائق آنست که توبه بهلبانی کرن پروازی ارجن در سایه حمایت سرکرش
 کار با که کرد تو آنرا نیکو میدانی و او هر کاری که با خود قرار داد که بکند آنرا به اتمام
 رسانید و الا اول ارجن بی مدد و همراهی سرکرش انقدر کارزار نمی توانست کرد
 و انجین غنیمت را زبون نی ساخت چنانکه اکنون می کنند ای شل اکنون ارجن
 روزی بر در این لشکر گران مارا در شلاق دارد و نابود می سازد شمارا باید که هر دو
 با اتفاق یکدیگر حصه کارزار خود را یکجا بنمایند و توبه اتفاق سپاه گران غنیمت را از
 پیش بردار مانند آن بهلبان نیز اعظم که نسبت انواران نو بخش عالم است
 لشکر ظلمت را بر طرف می سازد و یقین است که مانند تاریکی که از طلوع نیز اعظم نابود
 شود سپاه پانڈوان و پانچالان از پیش شما دفع خواهد شد چه مانند توبه بهلبان
 و مثل آن جنگ از ما هرگز هیچ نگشته و تو مانند سری کرشن همه وقت نگاه بکن
 کرن بکنی اندر دسارد و تو مهاجشیم کم در کرن نگاه نمی توانند کرد و پانڈوان خود چه
 خواهند بود و در معنی پیچ شک میار که من از روی نفس الامر میگویم سنجی با و هرگز
 گفت که چون این سخنان در جود من گفت شل خشکین گشته و ابرو ان تاب داده
 دستا بهم برز و زیادتى خود را بر کرن در سه خیر کی دانش و علم دوم بزرگی
 خاندان سوم سلطنت بسی در اجه بودن با خود حساب نموده از روی غضب با
 در جود من گفت که ای پسر گانده باری تو مرا امانت میکنی و با خود قرار داده که
 از دست من هیچ کاری بر نمی آید بنا بران اینچنین بی ملاحظه با من جرف میزنی
 و تکلیف بهلبانی کرن نیامی و مرا از کرن کمتر می گیری که در حضور من او را هیچ
 میکنی و تعریف کارزار او می نمائی من خود او را هیچ نمی شمارم تو حصه کارزار
 مرا آنچه میشود خری بران افزوده بمن بسیار تا از عهده آن برآمده بولایت خود
 برگردم یا بگزار تا من تنها بوی کارزار نمایم امروز در دشمن سوزی قدرت مرا
 به بمن اگر کسی در برابر من بایستد تو در عالم کارزار هرگز کم بمن نکولی بازوهای مرا
 به بمن که در قوت کار بجز میکند در کمان و تیر بازی من نظر کن که مانند بارانند

و ارا به ام را بنگر که بر اسپان مصر کرده است اندر گزیرا تا شاکن که کوه بارانم
 میسازد چون من خشکین شوم دریا باران را از آتش خشم خشک سازم ای راجه من
 تا در و تیر اندازان چنان که دشمنان را بود سازم از توحه لائق که مرا بهلبانی کسی
 از من زبون است فرمائی باین کار بر من مننه که از من که عالی تر از این
 زبون سر شتم خدمت اوئی آید کسی که مردم نگوید که بقول او پیش آمده باشد
 تابع مال اندوزان سازد آنکس خود در و بال می افتد بر جا بر اعمنان را از و دان
 خود و چتریان را از باز و و بیایان را از و دان و ساق و شود و از و دان و می خود
 ساخته است و از آنکه طایین چهار قوم با یکدیگر بعضی مردم نگوید شده اند چنانکه
 چترمی دختر بر من را یا بیس دختر چترمی را گرفته باشد و برین تپا نیسهای دیگر هم
 که مردی زبون دختر عالی نسب تر از خود را بگیرد و بر من را شمش کار کردن و از
 عطا کردن دادن و ستدن و خواندن و خواندن و جگ کنانیدن و کردن
 چترمی را از این کار را لائق عطا دادن و خواندن و جگ کردن و دیگر نگهبانی
 خلایق بر و اخستن بیس را باید که زراعت کند و گاو نگا دارد و بخواند و در مقابل
 و اوست نماید و شود و باید که خدمت نوکری این سه طائفه کند من از خانواده
 راجه می که ر که شده آمده اند بوجود آدم و خود راجه و مهارت می ام تو با وجود این
 بزرگی من میخواهی که بهلبانی این بهلبان سپر کنم این هر گز از من نخواهد آمد اگر تو
 این نوع امانت و سبکساری من خواهی رسانید من ترک کار را نخواهم نمود اکنون
 از تو التماس داریم که مرا رخصت فرما که بلکه خود باز گردم بجای باد و بر تراشت گفت
 که شل خشم آلودگشته این سخن در حضور جمیع راجه با در وجود من گفته از میدان کانی
 بر آمده روان شد در وجود من از راه طاعت و طریق و دستداری میراه بروی
 گرفت و گفت که مرا این معنی یقین است که راجه و طاعت میرایی تو هرگز بدو غ
 زبان نخواهی کشا و بزرگان خانوادۀ تو این معنی را مقرر دارند که ترا این میگویند
 بجهت آنکه تو در کنندۀ محنت و غم در میندانی و شل برای آن میخواهند که مانند

سلاحی که در بدن شکسته بماند تو بر سینه دشمنان آنچنان می خلی و چون تو
 در صفت کرم بگمانه آنچه با من و عده کرده بودی آنرا بجا آنکر کن در قوت (تو)
 زیاده است و نه من خواهمش من آنست که درین کار زار عنان اسپان ارا به
 کرن را تو در دست گیر که من در هنر کرن را بر ارجن افزون می دانم و مردم ترا
 بر سری کشن غالب میدانند و الحق که در هنر کرن بر ارجن و تو بر سر کشین
 زیاده همان نوع که سری کشن مافی الضمیر اسپان را میداند تو نیز بر حال
 آنها دانائی شل گفت که چون تو از میان جمیع را چهارم را در برابر سر کشین داشته
 سزاوار این کار میدانی من ازین امتیاز تو خوشحال شده عنان ارا به
 کرن را که صاحب اوصاف نیکوست بدست میگیرم و به بهلبانی او پرداخته آنچه
 داد کوشش است در کار زار ارجن خواهم داد اما درین کار کرن در آنچه من
 بگویم شرط متابعت بجا آورده بخی با و بر تراشت گفت که در جود من باتفاق
 کرن این را قبول نمود و با شل گفت که باز با تو حریفی میگویم آنچه در زمان سابق
 در میان دیوتها و دتیان گذشته است و این سخن است که ما را کندیور همیشه یادیم
 بیان کرده بود تو از من بشنو و یادش دار گفت در زمان سابق کار سرودیت را
 با اندر و دیوتها از روی تعصب کار زار واقع شده آخر دیوتها بر دتیان غالب شدند
 و چون دتیان زبون گشتند هر سه پسر بر کار که کاجه و کلاجه و بدن مالی نام داشتند
 بجنجکی رفته عبادت اشتغال نمودند و از کثرت عبادت و ریاضت بدنهای خود را
 بکدام اعتقاد تا آنکه برها از ایشان اضی و خشو گشته دریافت ممانمود و گفت چه آرزو دارید
 بخواهید ایشان گفتند میخواهیم که ما را هیچ کس نتواند کشت و بقای دوام داشته
 باشیم بر بها گفت پیشگی بقا نیست حاجتی دیگر بخواهید ایشان باتفاق از
 روی اعتقاد گفتند که ما چنان میخواهیم که تو بجهت ماسه شهر در روی هوا عنان
 کنی که جای بودن ما باشد و بطور خود در همه جا بگردیم و همه خلایق عالم ما را بزرگ
 و ممتاز دانند و بعد از یک هزار سال ما برادران با یکدیگر ملاقات نماییم و شهر

کجا شوند و چون شهرهای مایکجا شده و برادران با هم آمده باشند مگر با بل شهر مایک
 تیر که شخصی بنید از او مقدر شود و برجا گفت که چنین باشد برهما این بخت و از نظر
 ایشان غائب شد پس آن برکار سرخوش حال گشته و بدعا می برهما کامز داشته بودی
 که بنای شهرهای دتیا ن تعلق بوی دارد و جمع کردند که اینچنین شهرهای برای ما
 بناکن می دیت بقوت عبادت و ریاضت برای ایشان شهرهای موجود ساخت یکی
 از آن شهرهای از طلا و دیگری از نقره و سوم از فولاد و همیا کرد و شهر طلا بالا تر از سه
 نقره و فولادی از آن پایان تر موجود گشته هر جا را آورده صاحب شهر می بودند
 و همیشه در گردش بودند و طول و عرض هر کدام از آن شهرهای چهار صد کرده بود
 خانه ها و بالا خانه ها و قلعه و بازار همه آن شهرهای بود و در هر یکی از آنها پسر بکار
 حاکم بود و در شهر طلا مار کا چه و در شهر نقره کلا چه و در شهر فولادی بدن مایلی می بود
 و هر کدام از این سه حاکم هر سه عالم را زبون و مطیع خود خیال کرده با خود سیگفت که
 کجاست و دیگر که صاحبی عالم ما سزاوار باشد و کرد و کرد و کرد و بزرگان و انود دتیا
 از هر جانب آمده در آن شهرهای گرفتند و این دتیا ن صاحب غرور و دیگر بعد از آنکه
 دیوتها آنها را از همه جا بدر کرده بودند این شهرهای بدست آورده سلطنت می کردند
 و از تا شیر بنا نمودن می دیت آن شهرهای این دتیا ن بخاطر جمع دبی و غنای
 می بودند و هر کس از آن شهرهای میخواست می دیت بقوت جا و گری خود
 در آن شهرهای از بوی میسایند تا آنکه منام سپر مار کا چه طریق عبادت و ریاضت
 پیش گرفته برهما را از خود راضی ساخت و از بوی درخواست نمود که میخواست که چای
 نزدیان دار که آنها بهندی باولی میگویند داشته باشند و نه آن این بود که هر
 کشته شده سلاح را که در آن باولی بنید از ندا و کمال قوت یافته بهمان صورت
 و مهیت که بود از آن باولی برآید برهما التماس او را قبول نموده اینچنین باو
 عطا کرد و دتیا ن بقوت بازو در از دوستی نموده اهل هر سه عالم را تنگ آوردند و
 در کارزار با اصلا زبون نمی شدند و لشکر ایشان کم نمیشد و برایشان حرص و غفلت

و بی سامانی احوال و بی حیائی غالب شده اطوار نیک را از میان برداشتند و
 و بر دمای برهما مغرور گشته هر جا که دیوتها را می یافتند بهر میت داده مقام آنها را
 متصرف میشدند و کامیاب می بودند و باغات و سایر گاههای دیوتها و مقامهای
 رگمیشان و منزلهای مردم را ویران ساختند و طریقی و تقاضی که در میان
 همه را برهم زدند و چون آزار ایشان نسبت به دیوتها از حد گذشت و اندر آن هر
 چهار طرف آن شهر را از ضرب بجز در شلاق گرفت اما ضرب بجز در آن شهر را اصلا
 تأثیری نبود چون اندر دید که ضرب بجز در دنیا کاری نمیکند بر سید و دست از آن
 شهر باز داشته با اتفاق دیوتها نزد برهما از حال و تیان شکایت برد و در آنجا
 رسیده برهما را سرفرو داده حقیقت حال و تیان و آزار رسانیدن اینها
 بیان نمود و گفت که مرا تدبیر کشتن این و تیان هر سه حاکم و اهل شهرهای
 ایشان بیا موزید و بیا گفت که هر کس شمارا آزار میرساند من از او ناراضی ام
 و او نزد من گناهکار است و دتیانی که از بدنهاوی خود شمارا محنت میدهند
 و بدبیا میکنند مرا بیشتر از ایشان آزار میرسد کسانیکه شمارا آزار میرسانند من
 نگاه بجانب آنها نمیکنم من پیداسازنده خلایق ام و عمر من ابر جمیع خلایق
 و از ترست بر من لازم و واجب است که کسانی را که بدبیا میکنند نابود و
 بپاک سازم و طریق کشتن این سه حاکم و اهل شهرهای ایشان آنست که اگر یک
 هر سه شهر را بکشند گشته میشوند و این کار که بیک تیر ابل آن سه شهر گشته شوند از هادی
 می آید از دیگری نمی آید پس شمارا باید که نزد هادی و طفر عیشه جنگ از پای بی شقت و
 نزد کار ساز بر وید و التاس نماید که او این و تیان را بپاک خواهد ساخت اندر دیوتها
 بر شما را میشوای خود ساخته بجانب هادی و یروان شدند و همان نوع عبادت و ریاضت
 و امنی خود مشغول بوده نزد هادی و آهنگ در زبان بحد و تعریف هادی و یوکشاوند چنانکه
 در ضمن آن عرض حال خود کرده از آن محنت که با ایشان رسیده بود و مل خالی کردند
 و آنچه در مدح هادی و یوکشاوند این بود که الهی هادی و یوکشاوند تمام خلایق است و همه چیز را از

خود یافته و بقوت انواع عبادت و ریاضت خود را دانسته و شناخته و دهنده علم
مانند است همیشه دل در شهود و حضور است القصه اندر دویوتها با اتفاق بر ما
مها دیو را دیدند و با خود ان بشیدند که او هیچ کس نمی ماند و از جرم و گناه پاک است
صاحب خلق است و او یگانه است و از هر جنس خلق بوجود آورده ایشان او را
مظلم خود و غیر خود دیده در یک یار نگاه کردند و حیران گشتند و او را صاحب خلق بایسته
بر ما و اندر با جمیع دیوتها سر بر زمین نهادند و تعظیم او بجا آوردند و ما دیو فرمود
تا سر از زمین برداشتند و تبسم کنان گفت بگوئید چه مدعا دارید همه یکدل
یک زبان در جواب گفتند بزرگی تو میگوئیم و تعظیم تو می نماییم که تو دیوتها
و یوتها را دور کننده جنگ پر جابجی ترا سر فرو می آریم و پناه بتو آورده ایم تا ترس
و بیم از خاطر ما بدر بری ما دیو گفت که بیم و ترس از شما دور باد بگوئید چه میخواهید
در جودهن گفت که چون ما دیو از خاطر دیوتها ترس و بیم بر آورد و بر ما گفت که من
خطاب پر جابجی و پیدا کردن خلایق از عنایت تو یافته ام و من و تیان را دعا
کرده بودم که در حق آنها مستجاب شد اکنون که اینها پا از اندازه نیکو روشی بیرون
نهاده بفساد و وبال اندوزی گرامیده اند غیر از تو هیچکس را قدرت نیست که اینها را
نا بود سازد چه صاحب همه خلایق توئی و دیوتها همه پناه بتو آورده اند تو ایشان
مهربان شود و تیان را هلاک گردان که از عنایت و مهربانی تو همه خلایق بخوشی
خواهند گذرانید و تو سزاوارانی که پناه بتو آورده اند سر می ما دیو گفت که
من نیز برین است که دشمنان را بر اندازم اما من تنها از عهده این کار نمی توانم
برآمده دشمنان را لشکر بکیرانست شما همه دیوتها با هم جمع شوید و من نصف قوت
خود را با شما همراه می سازم با من نوع شما بر دشمنان غالب شوید چه در اتفاق جمعیست
زیادتی قوت حاصل است دیوتها گفتند که ما در کار از این دتیان ما از نموده و
مشاهده نموده ایم قوت آنها دو برابر است ما دیو گفت آن وبال اندوز را
گنگار که شمار از آزار رسانیده اند همه حال کشتن اند شما به نصف قوت من

و جمیع خود همه اینها را بکشید و یوتها گفتند که تا آب برداشتن نصف قوت یک
 تو نصف قوت همه با خود بگیر و دشمنان ما را بکش ما دیو گفت چنین کنم در جودین مثل
 میگویند که چون دیو را با یوتها با یوتها بیاورند و یوتها را در نصف قوت و یوتها
 را با خود گرفت و بر خود بفرود چنانکه زیاده قوت شکوه و قوت ما دیو در نظر بینید
 نمایان گشت و او را پیش ازین شکر می گفتند و چون قوت او از دیوهای زیاده
 او را ما دیو گفتند بعد از آن ما دیو با دیوهای گفت که من تیر و کمان بدست گرفته
 و بر ارباب سوار گشته با دشمنان کارزار نموده ایشان را بکشد و ما بود سازم شما
 بجهت من تیر و کمان را ارباب فکرم نمیدانم اینها را بجا که برابر کنم دیوهای گفتند
 از هر سه عالم چیزی برگزیده بجهت تو ارباب میا سازیم پس اول تیری که در آن
 تاثیر آتش و دشمن را ماه بود برای ما دیو ساختند و آنرا بشن در سو فایر و اثر
 آتش در پی آن تیر و از راه پیکان آن تیر میپاشد بعد از آن دیوهای ارباب
 بجهت ما دیو خیال کرده زمین را با کوهها و شهرها و جنگل را ارباب اعتبار نمود
 آن دو چوب میان آن پایه های ارباب بآن تعلق دارد و آنرا بنده می آید که
 از کوه منند چهل و در بای شور قرار دادند و بجای آن دو چوب که نه گام بر بشتن
 هر دو پایه ارباب و دور کردن آن بجهت تکیه دادن ارباب می نمند و دور با ارباب اعتبار
 کردند و چوب در آن که جای شستن بهلبان است آنرا از منازل تفر که بنده می بخت
 گویند و بجای چوب است جگ را قرار دادند و چوبی که بر بالای جوامی باشد بجای
 آن با سکه و سبای آن دو چوب از جوامی برگردن اسبان باشد کوه ها چهل و کوه
 قرار دادند و هر هفت که همیشه زینت آن ارباب شدند و دریای گنگ و سرتی و سرتی
 که در بای انگ است و هوا بجای آن دو منج آهنی که پایه ارباب بر آنست اعتبار نمودند
 و آب های دریای بجای بر شمس و آنچه بر آن بیند از آنکه تجارت از چوبهای
 است و در از شب و روز و موسم با قرار دادند و ستارهای بجای منجی ارباب اعتبار
 کردند و این سه چیز را که در هر دم و بد یا و کامرانیست رسی قرار دادند و خوشایندی غلبه

برگها و گلها و میوه را بجای چرسها و زنگوها اعتبار نمودند و آفتاب و ماه را پاسبان
 آن خیال کردند و دو طرف راست و چپ آن ارباب دو نصف ماه را که پاک و گدازید
 و بنده که ارباب را بدان بنده از دیر تراشت نام سرداران و دیگر سرداران
 ده عدد را از قاریانت و اسپان آن ارباب چهار بید شدند و این چهار که کال
 بر سیت و سگ و کرک و کج و سنجی نام دارند و غیر اینها بجای رسیانها که موی
 پال اسپان را بنده شدند و اطراف عالم عثمان اسپان و رشتی و تهور قرار
 و آیم آن ارباب شد و جامی نشستن جل شد و زبان حرکت رفتن او و افسون
 چنانکه آن گشت و بنده محکم آن ارباب گاتیری شد و کمان و مادیو از سال شد و از آن
 از شاستر و چوب غلش از کوه سمیر و بر تهایش از ابر و برق شد و این ارباب
 که دیوتها از سعی بکریا بهم رسانیدند مشاهده نموده حیران گشتند و چون مرتب شد
 به مادیو سپردند و مادیو سلاحهای خود را که نامهای اینها بر همه دند و کال دند و در دند
 دند و جی بود و هر چهار طرف آن ارباب نهاد و او تیره تا و انگدیس نام دور کھیش از طرف
 راست و چپ بمحافظت پایهای آن ارباب برداختند و رگ بید و سام بید و سر
 ارباب و مصدما می را جامی پیشه جبر بید عقب بودن ارباب قرار دادند و سنگ
 که زبان دیوتهاست و سایر بدیا که عبارت از منبر است گردان ارباب نگاهبانان
 شدند و سیوب که او را مقرری میدادند و نیزه مفتوحه است که عبارت از صورت است
 و خط اول که جمیع خطوط و حرور است پیشوای آن ارباب گشتند و مادیو آن کمان
 و تیر را که مذکور شد بدست گرفت و چون در آن تیر تا تیر آتش و بشن و مادیو و کوه
 آن کمان را بهیچکس تاب نمی توانست آورد و مادیو از جسم بزرگ و انکار که در پیش
 بزرگ اند در آن تیر بر نهاد و مادیو بچین سیر و کمان گرفته بنام سوار شد و چون
 که تو گفستی که زمین و زمان را در لرزه خواهد آورد و وقت سوار شدن مادیو و تیر
 و گداز زبان و جاعه دیوتها و گدازه اسپان زبان بهج و دشنامی مادیو کشادند و مادیو
 در انحال که تیر و کمان و شمشیر در دست داشت با دیوتها گفت که بهلبانی من

که خواهد که گفتند هر که احکم کنی مها دیو گفت که شما ننگه نموده کسی را که از من بزرگ تر
 بوده باشد بحیث بهلبانی قرار دهید و فرصت بکنید دیوتها نزدیک برپا شده او را
 از خود خشنود و خوشحال ساخته گفتند که آنچه تو در باب تدبیر کشتن دتیان با ما فرمودی
 بودی ما عمل نموده سلاح و ارا به بهیم سا نییم اما نمیدانیم که به بهلبانی آن ارا به که لاقی
 باشد تو چنان کن که این سخن و قرار را او ماضی نشود و تاول با فرموده بودی که من آنچه
 شما را سودمند باشد چنان کنم اکنون آنرا بجا آر مها دیو جنگ آزمائست که کمان تیر
 بدست گرفته و ارا به بآن صفت که مذکور شد برای او آماده گشته اما بهلبان در کمان
 جنگجو مثل مها دیو و سلاح و اسبان و دیگر ضروریات او همه در رعایت خوبی و محکمی است
 بهلبانی آنرا غیر از تو که در شهر باره به دیوتها فاضل تری لاقی نمی بینیم اکنون بحیث
 فتح دیوتها و کشتن دشمنان ایشان برین ارا به سوار شو و عنان اسبان بدست
 گیر دیوتها بحیث راضی ساختن برپا را برای بهلبانی مها دیو و افرود آور و در نزد
 برهما گفت شمس این سخن را راست گفته اید بجزم کشتن دتیان سوار شوید من
 نیز بهلبانی نموده عنان اسبان را بدست خواهم گرفت چون برهما بجای بهلبان است
 آن اسبان با دوزخ را از گرانای باره برهما سرزمین رسید برهما عنان اسبان و حله
 که بان اسبان را می رانند بدست گرفت و سر اسبان را از زمین برداشت و مها دیو
 را گفت که سوار شو مها دیو آن تیر و کمان را بدست گرفته و دشمنان را در لرزه در آورد
 بر ارا به سوار شد و درین وقت که پیشران و دیوتها و گندهربان و اسپر به تعریف
 مها دیو زبان کشادند و مها دیو از کمال شکوه و نظر ناظران در نهایت زیب و فر
 نمود و با دیوتها گفت که ای دیوتها و گندهربان و دیوتها از من و دتیان و غنچه بخاطر راه مدید و
 دتیان را کشته بیدارید دیوتها گفتند که آنچه شما گفته اید همچنان خواهد شد و خوشحال
 گشتند پس مها دیو با جمیع دیوتها و متعلقان و گوشت خواران روان شدند آنها
 همه در گردا و از روی شوق و تمک و درو بودند و کمیشران دعا بداران مترافض دعا
 فتح و ظفر برای مها دیو کردند چون مها دیو باین شکوه روان گشت و دیوتها و سایر

خلایق خوشحال گشتند و رکبشیران خیر یار یکیه موجب زیادتى شکوه مها دیو بودند
 باشند با تعریف او بزرگان آوردند و گند سربان انواع سازها و دوازش آوردند
 مها دیو با برهما گفت که اسپان ارا به برابر سرتیان بران و زور بازوی مرا تماشا کن
 که دشمنان را چگونه هلاک میسازم پس برهما بجانب آن سه شهر که از دوتیان بودند
 ارا به مها دیو را براندا سپان با دوزخ تار و کمر کرد و از بنوعی روان گشتند که تو گفتی هوا
 را خواهند برد و درین سال نرگا و مها دیو آوازی کرد که در هوا پیچیده هوا را فرو گرفت
 و این آواز دوتیان شنیده جمعی ترسید و بگریختند و بعضی مستعد کارزار گشتند مها
 که همان نوعی تیر و کمان در دست داشت از مها بت او هر سه عالم در زمین و زمان
 در لرزه درآمدند و از تاثیر گرانباری شکوه برهما و بشن و در و در و آتش و ما و ارا به
 مها دیو در زمین فرو رفته طریقه سیفت درین وقت بشن تاثیر خود را که دران تیر نهاد
 بود از تیر برگرفته بصورت نرگا و ان منصور ساخت و بهمان نرگا و ان ارا به را
 برداشتند چون از گرانباری ارا به دشمنان بنحو شحالی آواز برداشتند مها دیو یک
 برگه و پایی دیگر بر اسپ نهاده نعره بلند زد و از بس زوری که در احوال بان اسپ
 و گاو رسید پستان اسپ معدوم و سمهای گاو پاره شد و از ان روز این دو عکلا
 درین دو حیوانات مانده است مها دیو آن تیر در قبضه نهاده بکشید و افسونی که
 با سب نام دارد تا تیر از نیزه دران تیر داخل ساخته بجانب آن سه شهر نگاه کرد
 و چون مدت آنها بسر آمده بود هر سه شهری احوال کمی گشتند و درین حال دیوتها
 خوشحال شدند و رکبشیران بهما دیو گفتند که ترا ظرف باد فتح بکن درین وقت آن هر
 شهر کمی گشته در نظر مها دیو آمدند مها دیو همان تیر را بان شهر باز ده آنها را بر زمین
 انداخت و آوازی عظیم برخاست و آن شهر را با همه دوتیان از تاثیر آن تیر خستند
 و نیم سوختها یکیه برمی آمدند آنها را در دریای شور مغرب رویه غرق گردانیدند و قصه
 مها دیو کجبت نفع اهل هر سه عالم با این طریقی آن شهر را با اهل آنها بسوخت و بان
 که این شهر را بسوخت گفت میفر و زو خلایق دیگر مسوز بعد از ان دیوتها همان نوع

کہ بودند بحال اول بی و غنہ شدہ زبان بتعریف مہا دیو کشاوند و مہا دیو جمیع
 دیوتہا را دستوری رجوع بمنزلہای شان داد و در جودہن باشل میگوید کہ مہا دیو
 باین نوع در خیریت خلالتی سعی نمودہ از شدت تیان خلاسی داد پس بہان نوع کہ
 بر ما بہلبانی مہا دیو نمود تو نیز غنان اسپان ارا بہ کرن را بدست گیر و بیج شک
 نیست کہ تو از سری کرشن و کرن و از جن بہتری و کرن در کارزار برابر مہا دیو تو
 مانند برہائی دشمنان مرا ہلاک سازی ای شل امر و تدبیری بکن کہ کرن از جن
 برزور بازوی خود بزند و ہلاک سازد کہ نگاہبانی کرن و این سلطنت و فتح و ظفر
 ما ہمہ تو وابستہ است درین باب حکایتی دارم کہ برہمنی نزد پدرم بیان نمودہ بود
 بشنو چون اثر و نفع این حکایت بسیار است آنرا یقین دانستہ درنگ نہ اہل
 دران باب جائز مدار حکایت آنکہ در خانوادہ بہرگ رکیشتر جہدکن نام رکیشتر
 پیدا شد و او را پیرام نام سپری بوجہ آمدن در این پیرام سببت آنکہ افسون
 سلاح بدست آورد و حواس خود را بزبون ساختہ ریاضتی عظیم سجا آورد و مہا دیو
 را خوشحال و راضی ساخت و مہا دیو بر احوال و آرزوی او اطلاع یافتہ خود را
 برومی ظاہر ساخت و گفت ای پیرام من مدعای ترا دریافتہ ام خود را یک
 ساز و استعداد این پیدا کن تا افسونہای سلاح تو از زانی دارم چہ بر کمالیست
 اینحال بہم نہ رساند و او این سلاح میسوزد پیرام گفت کہ ہر گاہ مرا لیاقت عطا
 این کار بہم رسد تو مرحمت خواهی کرد و در جودہن باشل میگوید کہ پیرام بہ انواع
 ریاضت از زبون ساختن حواس و توجہ بہم کردن و غیر آن مہا دیو را راضی
 ساخت تا مہا دیو خوبہای پیرام را بہ پارتی بیان نمود و گفت کہ این پیرام
 سخت ریاضت میکند و خدمت من نیکو بجای آورد و بہین نوع نیکو کارہای
 او را نزد ارواح و دیوتہا شرح داد و در بہین حال کہ پیرام ریاضت شغول بود
 و تیان قصد ہلاک و آزار دیوتہا نمودند و دیوتہا نیز غنہ کشتن و زدن آنہا
 و او کوشش و تدبیر دادند اما بجائی نرسید و بضرورت اتفاق نمودہ نزد مہا دیو

آمدند و بنجه بست او را ششخال نمودند و التماس کردند که دشمنان را با اهلک ساز و مهادیو
 التماس آنها را قبول نمود با پیرام گفت که تو دشمنان دیوتها را بکش و برانداز
 که درین کار هم نفع خلالت است و هم زنها به بی من پیرام گفت که من هیچ افسوس
 سلاحی ندارم و آنها سلاح نیکو دارند و غرور و پندار کارزار در سر آنها بسیارست مرا قوت
 دفع نمودن آنها نیست مهادیو گفت که تو از حکم من بیرویتان ظفر خواهی یافت و
 بعد از آن من ترا علم و خبر بسیار عزت خواهم نمود و پیرام از مهادیو رخصت کارزار
 دیتان یافته متوجه جنگ آنها شد و دیتان گفت که مرا مهادیو بر سر دیتان تعیین
 کرده است و مهت همراه نموده ما بر شما ظفر مییم شما بکارزار نمودن خود مغرورید اکنون
 با من کارزار بنمایید دیتان به شنیدن این سخن از پیرام با وی جنگ در آمدند
 او بهلاهای سحر شمال دیتان را اهلک ساخت و زخمها که او را رسیده بود بعد از آنکه
 نزد مهادیو آمد بدست رسانیدن مهادیو همه فراهم آمده شد و مهادیو از وی خوشحال
 گشته و مهابی نیکو در حق او کرد و گفت که ای پیرام از زخمی شدن و بر طرف
 گشتن آن اوصاف بشریت از وجود تو بدر زفت و تو پاک گشتی اکنون سلاح
 که آرزو داری از من بگیر و در دهن باشل میگوید که افسونهای سلاحهای نیکو
 و مهابی اثر بخش از مهادیو یافته و او را مغرور و آورده برفت القصه این سخن را
 بر منی نزد پدرم گفته بود و این پیرام از کرن خوشحال گشته علم کمان را بوی تعلیم
 داده است و اگر در و مو و کرن و بالی می بود پیرام در حق کرن این عنایت نموده
 و کرن پسر بهلبان نیست بلکه پسر دیوته است و از خانواده بزرگ چتریان پیشرفته
 چرا که او با تاج و حلقه های طلا و جوشن است و شبیه نیر اعظم است و بازویش دراز و
 سینه اش فراخ است و هرگز بجه نشده است که ماده آمو شیر سحر نباید و او از نوع
 بشر نیست بلکه از دیوتهاست و شاگرد پیرام و باشکوه است در وجود من باشل
 گفت که بر جا که پدرم به خلالت است بهلبانی مهادیو کرد و مهادیو صاحب ارا به
 بود و از اینجا معلوم میشود که بهل را ننده از صاحب ارا به در همه چیز افزون میباشد

باید که غنان ایسان اراجه کرن بدست گیری چنانکه دیوتها برهما را که از صا دیو بزرگتر بود
 بهلبان مهادیو سا خند ماترا که از کرن افزون تری بهلبان کرن میساریم اکنون
 تو این معنی را قبول کن شل گفت که من نیز این قصه بهلبان شدن بر مهاد
 کشتن مادیو دتیا را نیک تر شنیده ام و سری کرشن نیز همین معنی را دانسته
 بهلبانی ارجین قرار داده است و اگر احیانا کرن ارجین را بکشد آن زمان سر کرشن
 کار را نموده لشکر را خواهد کشت و نابود خواهد ساخت چه اگر سری کرشن در راستی
 که خشمگین گرد و هیچکس را تاب مقاومت با او نخواهد بود سنجی با دهر تراشت گفت که
 در وجود من در جواب شل گفت که کرن را نیز از محکس بدان که بزرگترین سلاح
 شیران است و علم سلاح را بر وجه کمال میداند چه از شنیدن آواز کمان و فوج
 پائندان پریشان میشود و او که دست کج را که در کارزار جا و گمیری یگانه بود و حضور
 تو آن طور کشت که دیدی و ارجین درین چند روز از بمبی که دشت رو بروی کرن شد
 کارزار نمی نمود و بهیم نیز کرن زبون ساخته بگوشه کمان خیزه کرد و با وی گفت که ای
 نادان تو بشکم پر کردن خود سزاواری تو کجا و کارزار کجا نکل و سددیور و کارزار
 زبون ساخت و قادر بر کشتن آنها شد و بحیث عمادی آنها را کشت و بر ملک
 که بها در بهترین جا و دران بود غالب آمد و او پیاده ساخت و سخی که سرور آنها
 و شست و من بود با زبون ساخته برایشان طغریافت هرگاه کرن صاحب این
 قدرت و قوت باشد پائندان بروی چگونه غالب میتوانند چه اگر او در کارزار
 در آید کار کند اندر را عتوان زبون ساخت ای شل تو نیز همه سلاحها را از زبده علم
 سلاح را کمال داری و بقوت بازوی تو دیگری را نمی بینم و در عالم زور آزمائی موافق
 معنی نام خود که دشمنان را شلی یعنی چیزی که همیشه در مل می خلیده باشد یقین است
 که قوت بازوی ترا دشمنان تاب نمیتوانند آورد و اگر قوت سری کرشن زیاده است
 مگر قوت او هم زیاده از تو نیست چنانکه سری کرشن بعد از ارجین محافظت لشکر او میشود
 کرد تو نیز بعد از کرن میتوانی نگاهبانی لشکر را کرد اگر سری کرشن لشکر را سر راه جنگ

گرفته برجا خواهد نگا داشت تو نیز میتوانی در برابر او کار کردن و فوج او را از بون
 ساختن و زدن و من ترا از عقب با برادران و راجا خواهم در آتش با و خود
 گفت که چون تو در میان این همه معرکه بهادران و لشکر یکدیگر با من چنین میگوئی که
 تو از سری گرفتن زیاده نیاوران من این بهلبانی کرن قبول نمودم اما قول من
 همانست که آنچه صلاح من باشد و دانم با کرن همانند ایم گفت و کرد سنجی میگوید که
 در جود من و کرن باتفاق این سخن را از شل قبول نمودند و خاطرش تسلی نموده
 کرن او را در کنار گرفت بعد از آن در جود من کرن را در کنار گرفته گفت که اکنون
 تمام پانژوان را بکش مانند اندر که داند را بکشت و کرن چون از بهلبان شدن شل
 خاطر جمع ساخت با وجود من گفت که اگر چه شل این کار را قبول کرده است اما
 او را درین کار از راضی قایل راضی نمی بینم تو باز دلا ساسی کرو مکن در جود من شل
 از روی تمکین و گمانباری گفت که ای بزرگترین بهادران کرن دیگران کشته
 با ارجن میخوابد کارزار نماید تو عنان اسپان را در دست بگیر چنانچه سرکشین عنان
 اسپان را راجه ارجن در دست گرفته بجا نطت اومی پردازد تو نیز به نگاهبانی کرن
 بپرداز سنجی با و بر تراشت میگوید که درین وقت شل خوشحال شده پست
 در جود من را در کنار گرفته گفت که ای راجه در آنچه سودمندی تو دانم آنچه
 خواهم کرد اما صحبت دو لختخواهی تو سخنی که خدیش آینده و تلخ بوده باشد نخواهم
 تو و کرن می باید که آن را از من در گذرانید کرن گفت چنانچه بر ما بهل بان
 مها دیو و سرکشین بهلبان ارجن شد تو همچنان با من مکن شل گفت که مدح
 و ذم خود بد بگیر آن گفتن کار نه بکار نیست و من صحبت آنکه تو بزرگی افروزی
 مرا با ورداری حرفی که متضمن مدح نیست میگویم بشنو که من سزاوارتم که بجای
 بهلبان اندر که قاتل نام دارد باشم صحبت آنکه من غافل نیستم و قتا بوی را ندان
 اسپان را میدانم و به حال اسپان اطلاع دارم و علاج آنها میتوانم کرد تو ازین
 رگبزر و غده خاطر خود را بیرون آر که هرگاه تو بغیرم کارزار ارجن سوار شوی مرا

عنان اسپان ارا به ترا خواهم گرفت معنی بهلبانی خواهم کرد و در جو دهن با کرن گفت
 که شل بر سری کرشن افزونی وار و بهلبانی خواهد کرد تو بکذات خود بهادر و بهلبانی
 تو نامجوی مثل شل درین که بر پانژمان ظفر یابی هیچ شبهه نیست بنجی باد و ترشت
 گفت که بعد ازین باز در جو دهن با شل گفت که امی نامدار اکنون صبح شد و
 شروع در همان کارزار میشود و تو عنان ارا به کرن بدست کن که اگر نگاهبانی کرن کنی
 او بر ارجن ظفر خواهد یافت شل قبول نمود و نزدیک کرن شد و در نیوقت کرن
 با بهلبان خود گفت که امی بهلبان ارا به مرا که فتح و ظفر با دوست میا کن و عیست
 نمائی بهلبان ارا به را مستعد نموده حاضر ساخت و دعای ظفر مرا به کرن که در کرن
 آن ارا به را که پر و همت او پو جا کرده بود بآیین خود و تقطیع کرد و ارا به را بدست راست
 گذاشته چنانچه رسم ایشان است کرد گرفت و با شل گفت که سوار شو شل مانند
 شیر که بر گوه بر آید بران ارا به سوار شد بعد از آن کرن نیز سوار شده مانند
 آفتاب که در آبر و برق نماید نمودار شد و درین حال حاضران زبان بدیج تنای
 هر دو نامدار یکشاند مانند برهمنان که در جگ مدح اندر و بیش نمایند و در آن حال
 شکوه کرن و شل افزون گشت و او بآن شکوه که شل عنان اسپانش گرفته بود
 گمان را کشیده برویش مانند آفتاب در بلال نمود و در نیوقت در جو دهن با کرن
 گفت که در و ناچار چرخ و بهیکم تپا مه کارم در کارزار باز نموده اند و تو نیز در نظر جنگ
 آزمایان باز نمائی من خود باین عقیده بودم که این دو نامدار بهیم و ارجن او کارزار
 بپاک خواهند ساخت و از ایشان این کار بوقوع نیامده اکنون تو این کار را بجا
 آر مانند آنکه با دشمنان کار پردازی نماید با بهیم و ارجن کار پردازی نمائی چندی را
 و شکی کرن یا بهیم و ارجن و فکل و سدیور را بکش خدا ترا ظفر و دیر لشکر بایژوان را
 خاکستر کن درین حال مرامیر از نقاره و نفیر و غیر آن بنواختن در آور و ندگ کرن
 این معنی را از در جو دهن پذیرفته با شل که دانای فنون کارزار است گفت که مادام
 که من کار این برادر را نسازم تو در بهل رانی میاسامی و زور بازوی من اندر

هزاران هزار تیرهای کلنگ پر مبین که امروز تیرهای الماس که در این خود را به جهت
 ظفر مندی در جود مین و کشتن ارجین و دیگر پانڈوان خواهم سر و دشل با گرفت
 که پانڈوان همه داننده جمیع سلاحهای افسون و کماندار و مهارت می اند و در کارزار
 روگردانیدن را نمیدانند و همه بختیار اند و هیچکس برایشان ظفر نیافته و لیر می و
 چالاکی اینها نفس الامر می یعنی نه از لاف و کزاف است و اندر را نیز از ایشان تنجس
 و ملاحظه تراچه لائق که این نوع مردم را بدیاد کنی و ابلت آنها نمائی ای کرن قتی
 که در میدان کارزار چاشنی کمان گانڈیو ارجین خواهی شنید ترا یاری گفتن این
 سخنان نخواهد بود و چون بهیم را در معرکه صف شکن و فوجهای فیل انگلیز می بیند
 اینچنین حرف نخواهی گفت و هرگاه جدی شتر و نکل و سهندی و از تیز دستی روی هوا
 را بشبیه تیر فرو خواهند گرفت ترا مجال این نوع دم زدن کجا خواهد بود و دیگر را جبارا
 نیز که از طرف پانڈوان در کمال چالاکی و تیز دستی تماشا خواهی کرد ازین قسم حرف
 و حکایت خود را باز خواهی داشت کرن این سخنان شل را اصلا و زنی نه نهاد
 گفت امروز تماشا خواهی کرد بنجی باد و هر تراشت گفت که چون کرن دشل برابر
 سوار گشته مستعد کارزار شدند در میان حاضران از خوشحالی غلظه عظیم در افتاد
 و مبارزان لشکرت با آن همه غوغا و صدای سازها قرار بجای سپاری داده متوجه کارزار
 گشتند چون کرن باین آئین روان شد زمین بر خود بلرزید و صدای مهیب از
 زمین برآمد و از چتر آفتاب عاتاب شش ستاره را که مشتری و زهره و مریخ و عطارد
 و زحل و قمرست بینند و دیدند که بیرون می آیند و ستاره ها که در هوا نمودار میشوند
 بزبان هندی اوک گویند افتادن گرفت و اطراف عالم را آتش در گرفت و بی انگ
 ابر باشد برق بر زمین افتاد و بادهای مهیب وزیدن گرفت و جانوران وحشی و
 مرغان که یاد از کشتاکشی دهند فوج کرن را بدست رست گذاشته کرد گشتند و در
 اول را ندن اسپان را با کرن بر زمین افتادند و از آسمان استخوان باریدن
 گرفت و از سلاحها شعله های آتش برآمد و تمام مرکبها آب از چشمها باریدند از دنیا

و غیر اینها شگونهای بد بجهت قتای کوروان ظاهر گشت اما چون تقدیر بران
 رفته بود کوروان با وجود دریا فتن تاثیر این شگونها را اعتبار ننهادند و زبان
 بدعای ظفر کرن بکشاوند و آن را در معرض هلاک و فنا پناه داشتند و کرن شکوه
 کشته باشل گفت که اندر خشکین گشته بجز در دست گیر و من سلاح در دست داشته باشم از روی
 ترس و بیم نمیدارم و با وجود آنکه مثل بهیکیم تیابه و در فنا چایج نام آوران کشته شده
 اند من بچالاکی بزنی آیم و در و نه و بهیکیم که مانند اندر و بشن اند و اسپان و فیلان بیا
 کشتند و را بهما در هم شکستند و اینها آن نوع کسان بودند که هیچکس اینها را نمیتوانست
 اینها کشته شده اند و مرا هیچگونه ترس نیست و من این همه را چپا و اسپان و فیلان
 را و غیر از مردم لشکر خود را کشته و زخمی دیده میگویم که در و نه چایج را چه افتاد که با وجود
 آن علم سلاحشوری که داشت دشمنان را نابود و هلاک ساخت و چون در و نا چایج
 کشته شده است من با شما از روی راستی حتمی میگویم بشنودید که غیر از من هیچکس نیست
 که تاب کارزار را بر جن که حکم مرگ دارد داشته باشد و هر گاه که در و نا چایج که دانا است
 فنون کارزار و هوشیار و بقوت و تهور بود و افسون سلاحهای دیوتها میدانست
 کشته شد این همه مردم را در محنت می بینیم و میدانم که هیچ امری در عالم برتر از غیبت و
 کیست که بعد از کشته شدن در و نا چایج دل خود را بر کارزار قرار داده قدم پیش
 خواهد نهاد و به یقین میدانم که این چند چیز موجب سودمندی نیست سلاح در و نا چایج
 و چالاکی و دانفش قباوی جنگ و تهور و افسونهای سلاح چه در و نا چایج جامع این همه
 چیزها بود و با وجود آن دشمنان او را کشتند و او در شکوه مانند آتش و آفتاب در چالاکی
 مثل بشن و اندر و در و دشمن سلوک مانند شکوه بر مهبط بود و سلاحها هرگز از روی جد
 نبشند ای شل درین حال که لشکر در وجود من پایی داده و شکستها یافته و زمان طفلان
 ایشان در گریه و فوج اند میدانم که از من کاری برمی آید ترا باید که بفرج لشکر دشمنان
 یارانی جاییکه راجه جد بشن و بهیم و از جن و درشت و من و سانک و سرخی و نکل و سهند
 باشند غیر از من کیست که تاب کارزار ایشان تواند آورد و توان کنون مرا به آنجا که

پانچال و پانژوان و سرخی جمع اند بر تاس من همه اینهارا بکشم و یا براه بهلیم بروم اما
توبه یقین بدان که من اینهارا در میان مبارزان میکشم چه امر و مر اتاب و دین
بدیالی در جود من و پریشانی کار او نیست طمع از جان خود بریده بر دشمنان او
حمله میبرم آدمی خواه و انا خواه نادان باشد هر گاه اجل او را یاد کرد او زنده بد
نمیرد و از نجات من با پانژوان درمی افتم که اثر طالع تقدیر را از خود نمیتواند انداخت
راجه در جود من همیشه مرا به نیکوی و خوبی یاد میکنند امر و مر من بجهت خاطر او اند
اسباب عیش و کامرانی میگزنیم و این ارا به را که پوست شیر گرفته اند و ترکو که از
طلا و ترنمین او از نقره با بر اسپان پوز بته اند مرا آرام داده است و کمان را امتحان
کرده با من عطا کرده است و علم و گز و تیر با من الماس فعل و شمشیر با من آبدار و
سفید مهره که صدای غریب میدهند نیز بمن داده است و غریدن این ارا به مانند
اقتادون بجزست من امر و مر برین ارا به سوار شده بقوت بازوی خود ارجن را بکشم
و اگر اجل و مرگ نیز نگاهبانی ارجن کند من او را میکشم یا براه بهلیم و دیگران
میروم و اگر حجم و برن و کبیر و اندر با فوجهای لشکر خود یکجا جمع آمده محافظت او نمایند
بر آنها غالب آمده ارجن را بکشم بنجی با و هر تراشت گفت که چون کرن از روی
سرعت کارزار این سخنان گفت شل نیز سرور پیش انداخته تبسم کرد و بجهت شکست
سخن او زبان بر کشاد و گفت که خود ستانی بگذار و از روی اضطراب حرفی که لاف
گفتن نیست بزبان میاروان ارجن که افزون تر از مردمان عالم است کجا و تو
که زبون ترین همه کجا از خانواده جادوان که سرگردان نگاهبان اینهاست مانند
اندر که محافظت امرواتی میکنند غیر از ارجن که اجمال که خواهر سری کرشن را که سهدا
نام دارد و همه راز بون ساخته بدو روایت غیر از ارجن که باها و دیو که پیدا کننده
هر سه عالم است، بقرب تیز زون و شش نزاع کند و کار زار نماید ارجن مبارزیت که
برای خاطر آتش دیوت و دتبان و ماران و شیخ و ججه در چپس راز بون ساخته
گاندیون را بوی داد که آنرا بسوخت و طعمه خود ساخت ترا بخاطر نیست که مهندس

و هر تراشت را که دشمنان یعنی چیرسین کند هر پ و سنگیر ساخته بودند او را از دست
دشمنان خلاص کرد و دوران معرکه اول تو گمبیر نیختی و بعد از آن در جو دهن که در
واله کارزار است و سنگیر شد و کورزان همه را از دست کند بران خلاص ساخته
و گیار آنکه وقتی که شما به از روی جمعیت و قوت دل و خوشحالی زیاده ازین وقت
بودید و مواشی پیرامته را غنیمت یافته می بردید ارجن تنها بر همه شما و فرزندان
و هر تراشت و بهیکم و در زنا چایج و اسوستامان نظریافت تو دوران وقت چرا
ارجن را زبون نساختی امر و زاین کارزار بهبت کشتن تو میشوید اگر تو امر و زایش
ارجن نگریختی البته کشته میشوی سخی با و هر تراشت گفت که چون شل این نوع
سختان درشت با کرن گفت که این را خشم افزون تر شده با وی گفت که توانمید
سخن برای چه میگویی و بزرگی ارجن چه میباری اگر او امر و ز بر من غالب آمد همه
سختان تو راست شل در نیچال میچ جواب نداد و کرن بغض کارزار با وی گفت
که ارا به مرا بران شل براند کرن مانند آفتاب عالمتاب که لشکر ظلمت را بشکند
فوج دشمنان را بر هم زده میرفت و چون پیشتر رفت فوج بانڈوان را دیده پیر
که ارجن کجاست سخی با و هر تراشت گفت که کرن در نیچال مردمان لشکر ترا خوش
کنان از هر یک مردم غنیم می پرسید که ارجن کجاست و میگفت که کسی ارجن را
بمن نباید امر و ز هر چه آرزوی خاطر او باشد بوی برسانم اگر خواهد ارا به پرا ز جواهر
با و بد هم و یا گاوانی که هر روز کوزه های پیر از شیر میداده باشد عطا کنم و یا صد موضع
آبادان بوی ارزانی دارم و یا ارا به که بر استر کسغید پال و دم چشم سیه بسته اند او
انعام کنم و اگر خواهد شش فیل پرا از طلا و با آن صد کتیر شانزده ساله باز یو طمی
و صاحب فهم عالی و سر و گو بوی بخشم و اگر خواهد صد ارا به و صد فیل و صد و
بوی بد نیم و همین نوع ارا به طلا و نقره که بر اسپان ولایت کاموج بسته اند او را کنم
نمایم که ارجن را بمن نباید و چهار صد داده گا و با گوساله با بد هم و شش صد فیل که
بزیورهای طلا آراسته باشند و اگر دیگر خواهد بعد از نمودن ارجن چهار صد و بیست

که همیشه بقالان اندران ساکن باشند و از همه معدود آبادان باشند و صد گنیز
ولایت مک که همه ووشیزه و جوان باشند بازویرهای طلا پیراسته بد هم اهل
کرن همه چیز را می شمارد و میگفت هر که ارجین و سرکشین را بمن بناید هر چه خواهد
بودی بد هم و آنها را کشته هر چه غنیمت بدست من است و آنرا نیز بوی عطا نمایم
بعد از آن سفید مهره خود را صدای غریب در داد و در جوهر من و برادرانش این
بره سخنان سهل او فریفته شده خوشحال گشتند و مردمان لشکر او تقاریر و دیگر
سازها بنواختن در آورده و از صدای آن و نعره های شیرانه مبارزان کارزار بر
و بهادران جنگ از راه خوشحالی بانگ و فریاد برداشتن و تعریف کرن بان بکشایند
درین وقت شل با کرن که خورستانی میکرد گفت ای کرن آن شش فیل پیر از طلا
که یکبسی میخواستی بدی مده و پیوده ضائع مکن که تو ارجین را خواهی دید تو از ایام طفلی
بردم مانند کبیر زربختی میکنی تو از نتیجه همان زربختی ارجین را امروز خواهی دید
بی آنکه تروی بکنی از نادانی خود زربدم نامناسب میدی و نمیدانی که در غیر موضع
چیز دادن چه قدر وبال دارد و اگر تو زربسیار میخواهی بذل کنی چرا جکی نمیکنی اینکه تو
خیال کرده که سرکشین و ارجین را بکشی محال است چه با بسیار شنیده ایم که یک
شغال ووشیر را شکسته است چیزی که آرزوی آن نشاید کرد تو آنرا میخواهی هیچ
روستی و خیر خواهی نداری که ترا از افتادن در آتش نگاه دارد این ندانسته که
ترا چه باید کرد و از چه چیز حذر باید کرد آری اجلت نزدیک رسیده است و الا
کسی که زندگی خود میخواسته باشد این قسم سخنان ناگفتنی چون گوید این سخنان
تو آن میان که کسی سنگی کلان را در گلو بسته آرزوی شنا کردن دریای محیط
داشته باشد یا از بالای کوه خود را بنیدازد ای بی دانش اگر خیریت خود میخواهی
با اتفاق جمیع مبارزان جنگ از ماصف آراسته با ارجین کارزار نمائی من این
سخن های سودمندی در جوهر من میگویم نه بجهت عیب شماری تو اگر
طبع زندگانی داری بسخن من بگرازی کرن گفت که من بزور بازوی خود اعظم

نموده ارجن را بکارزار می طلبم و توان این سخنان دوستی آمیز که حقیقت تقاضای محض است
 بجهت آن میگوئی که مرا ترسی و بیکی باز آرد سعی بنیاده مکن که مرا از غم همچوین باز
 نمیتواند آورد اگر همه اندر بجز در دست بوده باشد سنجی با و هر تراشت گفت که شل
 این سخنان را از کرن شنیده بجهت خشکیس ساختن او جواب داد که ای کرن قتی که از
 تیرهای الماس کردار کلنگ پلزان کمان بلند بر تو خواهد سر داد آن زمان خواهی خواست
 و پشیمان خواهی شد و چون او تیرهای آتش فعل بر فوج تو خواهد انداخت تا شای
 سوختن اینها خواهی کرد و تو از بیداشتی که داری مانند طفلی که در کنار مادر اراده دست
 رسانیدن باه می نموده باشد تو خیال گرفتن ارجن میکنی آندهی کارزار تو با وی
 بدان میاند که کسی خود را بر ترسول نمیزده باشد و طلبیدن تو ارجن را بجنگ خود حکم
 آن دارد که آهوی زبون یا شغال بخون شکاری تر گشته شیر شریزه را بجانب خود طلبد
 زنیار تو ارجن را بجنگ خود و طلب که با ما درین کار خیرگوشی میانی که فیلسف نیز فدا
 را بسوی خود طلبد یا بنادانی که از بیداشتی مار در سوراخ خرمیده را بچوبی بشورانند
 یا ماری که گداز را بسوی خود طلبد و از خود طعمه او شود و نیز خیال کارزار تو با ارجن
 بدان میاند که کسی دریای محیط را با آن همه بزرگی با جمیع دریا با که در آن باشند و
 چندین جانور آدمی خوار در آن جا دارد و از متابذ افزون میشود بی کشتی خواهد بگذرد
 یا شغالی که در میان خرگوشان خود را شیر ندارد و وقتی که شیر ندیده است تو نیز تا
 سر یکیش در ارجن را ندیده بخود این عقیده داری ما دام که آواز کمان گاندیو ارجن
 را شنیده هر چه میخواهی بگوئی ای کرن ارجن که بابا بگ و صدای ارا به کمان نعره
 شیرانه میکند هر گاه تو او را خواهی دید شغالی خواهی شد تو همیشه شغالی و ارجن همیشه
 شیر است تو که مبارزان دلیر را بدیامیکنی نسبت تو با ارجن موش است با گربه و سگ
 با شیر و شغال یا ببر و خرگوش با فیل و دروغ با راست و زهر با آب حیات سنجی با
 و هر تراشت گفت که چون شل این قسم سخنان ناشایسته بسیار گفت کرن خشکیس گشته
 در جواب او گفت که نه نه من ندان را صاحب نه میدانند نه بی نهران تو چه دانی که

هنروران در چه پایه اند صلاح فسون خشم و چالاکي کمان تیرا چوین سرکشین نو بیکه من میبایم
 تو کجا میدانی و همان نوع قوت خود را نیز میدانم و دوسته ارجین بکار از میطلبم که تیر خوشخواری
 که دارم انیک بر بین که ساکت که بجنبدل تو جا تو تعلیم او کرده ام این تیر مانند باران در هر الوه است
 و بلاک سازنده موج فیلان و اسپان و بهادرانت بسیار ستم ناک و کشته جو شنها
 و استخوانهای مبارزانت اگر از روی کینه جوئی آنرا بر کوه بزم کوه را رخنه کنی و این
 تیر را بغیر از ارجین یا سرکشین بر هیچکس نمی اندازم ای شل من باین تیر با سرکشین
 و ارجین کارزاری نمایم و در برابر آنها بقوت این تیر مقابله میکنم و اغمضی از قرار وقوع
 درستی میگویم و از همه بزرگتر جادوان صاحب دستگاه سرکشین است و در پادشاه
 صاحب ظفر ارجین است اگر این دو عالیشان بر یک ارا به سوار در برابر من بکارزار
 بیایند چه دوات ازین زیاده باشد من این هر دو را در رنگ و در اندام سفته بیک
 تیر در کشم ای شل سرکشین بجز بر کف و ارجین کمان در دست نامردان را تو آتش
 ترسانید باری ما را خود جو شحال میسازند تو بدرای بی دانش که در وادی کارزار
 نادانی از بجای که داری این قسم سخنان نالائق من میگوئی و بیک نسب تو تعریف
 آنها میکنی ای بد مولد من امروز آنها را کشته ترا نیز با جمیع توابع تو مسافر افرا
 خواهم ساخت ای بد مولد بدرای زبون سرشت تنگ چتریان دوست روی
 دشمن هر مرا از سرکشین و ارجین چه می ترسانی من نیز در غور آنها هستم امروز آنها
 مرا خواهند کشت و یا من آنها را و من از ایشان نمی ترسم زور بازوی خود را
 میدانم اگر نیز از سرکشین و صد ارجین در برابر من بیایند ای نشو و نمائی یا فخر و قوت
 مدر من همه را میکشم ای شل مردم ولایت مدر بسیار بد دل و قلب اند و احوال آنها
 را اطفال و زنان در رنگ افسانها میگویند و بر مبنای آن حکایت بار پیش
 راجه و پرتراشت بسیار گفته اند اکنون تو آن سخنان را از من بشنیدی یا هنوز تو از خواستنی
 گزین و یا جواب من بده مردمان در با دوستان دشمنی میکنند و کسی که با دوستان
 بدی نمیکند او از ولایت مدر نیست صحبت را شستن با مردم مدر اصلا لائق نیست

چه بسیار بد زبان و ناشایسته گفتار و قلب دل و دروغگو و همه کجایان اند تا وقت مرگ
 قلبی و بدی با ایشان است و پدر و پسر و مادر و دختر و خوشدامن و خال و دراماد و دست
 برادر و خرنیزد راجه و خویشان و دوستان و بنده و غلام و کنیز همه کجایان می شنند
 زبان بامردان اختلاط نموده اصلا کلامی نمایند سلطان و گوشت با می میخورند
 و شراب و گوشت گاو میخورند و با هر کس که خواهند صحبت میکنند و هر چه خواهند بزرگان
 می آرند و در میان اینها در هم و نیکوکاری کجاست بسیار متکبر و پر غرور اند و افعال و رفت
 ایشان مشهور است با ایشان نه دشمنی باید کرد و نه دوستی و با ایشان نشست و برخاست
 نباید کرد و همه ناپاک اند چه روش مردم قند بار و مردم مدد یکی است و چنانچه جنگ کنند
 از پر و هتان راجا و خیرات کنند بر زمین از شود و بدی کردن با برهمنان
 موجب وبال و عتاب است همچنین مصاحبت نمودن با مردم در موجب چندین وبال است
 و مصاحب ایشان در دوزخ می افتد ای کزدم من زیر تر ازین بخنان و در کزدم
 چنانچه موافق حکم احقر من بید زهر کزدم را با فسونها دور کنند اکنون خاموش باش
 چیز دیگر بشنو که زنان ولایت در شراب میخورند و لباس خود را از تن بکشیده قصه
 بازی میکنند و با هر کس که میخواهند صحبت میدارند و جماع میدهند و مانند شراب است
 بول میکنند و در هم از ایشان بالکلیه رفته است تو که ازین نوع زنان بود و آنکه باقی
 از تو نیکوکاری و در هم چگونه بوقوع آید و زنان در انجیان بی شرم اند که کسی از ایشان
 دفع طلب دارد و رانهای خود بوی میمانند که این بگیر و چون میخواهند که کسی دفع بدهد
 در جواب او میگویند که سیر و شوهر مرا بگیر من دفع نمیدهم بهشت ساله زنان در نظر
 مال رسیده میمانند و بیحیائی میکنند و کامل می پوشند و بسیار میخورند و از روش و
 آئین خود بیرون اند ازین قسم احوال ایشان متواتر شنیده ام و این اوصاف
 ایشان من و دیگران نیز میگویند چه انجینی در میان مردم مشهور و بسیار است و
 مردم در دوزخ رسیده اند و از سزا پایی خود وبال و بدی پرانند و از زمین که کان و بال است
 پیدا شده اند و نیکوکار نیستند و نیکوکاران را نمیدانند این نوع مردم نیکوکاری را

چه میدانند و آئین بزرگ جتیران آست که در کارزار جنگ آزمائی نمود و نهفتند
و مردم بتجافت آنها زبان بکشایند من از قدیم با خود عهد کرده ام که در کارزار بزم
و بزرگ نشاء بزم و من درست داشته در جرمین ام و جان و مال از دست ای
بد مولد اگر چه تو بجانب ما آمده لیکن در حقیقت دو کتوازه یا نذران هستی و با ما
دشمنی می ورزمی اما اگر مثل قلع حکیم زیاده ازان هم باشند باین قسم سخنان رو
من از جنگ نمیتوانند گردانید مانند بکاران بسیار که یک نیکو کار را از نیکو کاری
نمی دانند باز داشت اکنون مانند پیه در هوا بطلب آب فرماید مکن و گله بی خود
خشک تر ساز من که بر آئین جتیری راسخ و ثابت قدم بقول محکم ازان میگفتم
چه آئین انا که در کارزار بر نیگزیدند و از جان میگذشتند اما من پیرام من با
داوه است من با وجود این علم ازان آئین برگزیده بنجام گشت و برای نگه
مردم خود و کشتن دشمنان ایستاده ام ای شل من در هر سه عالم هیچ تنفس را
نی نمیم که مرا ازین غم باز آورد و رای من برین ست خاموش باش که این همه
حرف و حکایت تو از جهت ترس است که در دل تو جا کرده است تو گمان مبر که
من ترا نکشم و طبعه خواران ندانم تو از سه وجه تا حال زنده یکی آنکه ترا دوست
می پنداشتم و دوم ملاحظه خاطر در جرمین ترا نکشته ام سوم صحبت عهدی که
با تو کرده ام که هر چه تو گوئی بردارم اما اگر یازد این نوع سخن خواهی کرد باگز بحبر
شال سرت از تن جدا خواهم ساخت ای بد مولد امر و مردم خواهند دید و شنیدند
که بپوشش و از جرمین کرن راکشند یا کرن ایشان را بکشت کرن این سخن از روی
تکلیف و آرام باش گفته فرمود که برو برو یعنی ارا به ام را بران سخی با ده ترشت
گفت که چون کرن این سخنان بگشت مثل در جواب او گفت که ای کرن من
نیز از خانه نوا ده جتیران ام و از راهی که در کارزار رو نگردانیده و جنگها کرده اند
پیدا شده ام و خود صاحب دهرم و نیکو کاری ام اما چون تو مانند شراب خور
از بدن مستی و غفلتی من از روی دوستی و صلاح تو میگویم و این سخن که

درین باب با تو میگویم بقصه زراعت میاندامی نه چون سرشت ننگ خانوادۀ خود
 باشند با این قوت بازو من در خود هیچ گناهی نمی بینم که تو من بگیناه را بکشی
 که سود و زیان ترا میدانم بر من واجب است که با تو بگویم چه هرگاه من برابر با تو
 سوار شده ام و دولت خواه در جود من ام بصورت مرا ازین چند چیز ملاحظه باید نمود
 که این زمین هموار است و اینجا نشیب و فراز است و قوی بودن غنیمت و زبونی او و
 ماندگی و غرق عرق گشتن سوار و اسبان ارا به و وقت قابوی انداختن هر سلاح
 و فریاد جانوران وحشی که چه شکون دارد و دانستن گرانبار بودن ارا به و موافق
 حال بودن آن چه علاج بیکان و غیر آن در بدن و میشاید و آنکه هر سلاح افسون را
 در چه محل باید کار فرمود و شکون پریدن چشم و غیر آن از اعضایش منکر برین ارا به
 سوار شده ام این همه چیز را باید دانست و از همین جهت این حکایت که تمثیل
 حال است مرا با تو باید گفت بشنو که بقالی در نزدیکی دریای شور اموال بسیار داشت
 و جگ بسیار بجا آورده و سخی و بردبار و بر آئین خود ثابت و راسخ و پاک بود و فرزندان
 بسیار داشت و دوستداران و بر همه خلایق مهربان بود و در دیار راجه که صاحب اوصاف
 و عدالت بود و اوقات بسر میبرد زراعتی در آن دیار از نیم خورده طفلان او میخورد و در آن
 سیر میبرد و از خجبت جانوران دیگر بچشم و در نمی آمدند اتفاقاً روزی در همان وقت
 که آن زراعت از نیم خورده طفلان آن بقال میخورد و نهی چند ارجا بودند طفلان آن پرنده را
 را دیده باز زراعت گفتند که تو از همه مرغان بزرگتری زراعت از بیداشتی که داشت این مرغی را
 از آن طفلان برداشتی برداشته گفت بلی چنین است بعد از آن زراعت نزدیک پنهان
 شده و ملاحظه نموده که کدام یک از آنها بزرگترست نهی را گفت که بیایا من تو را پر از
 نایم نهیسان برین سخن خنده کرد و در باز زراعت گفتند که نهیسانیم زمین را میگردیم و در
 مان سرور و وطن داریم مادر میان مرغان بزیادتی پرور و نایم اسی زراعت تو که با وجود
 این همه قوت پرور از ما را بجهت هم پرورازی میطلبی همین نشان بی رانی و کم عقلی
 تست تو با ما چگونه پرور توانی کرد زراعت را حرف نهیسان ناخوش آمده زبان تعنت آنها

کشاده گفت که سایش خود کردن از سبکی است و پرواز نمودن بعد قسم است از بالا
 رفتن و فرود آمدن و چپ و راست رفتن و غیر آن و هر یک از آن اقسام تا یک
 جوین که چهار صد کرده باشد پروازی نماید و من همه اقسام را میدانم و بشما می نمایم
 تا شما بکنید و آنکه از شما بزرگترست بیاید و با من پرواز کند شما از روی تحقیق هر کدام را
 که لائق این حال میدانید این صد قسم پرواز در زیر این چرخ که جامی شستن و
 در آونختن قرار دارد با او بگوئید تا با من در پرواز آید درین وقت یکی از آن هندان
 قسم نموده باز غوغ گفت شل با کرن میگوید که بشنوا آن هنس باز غوغ چه گفته است هنس
 گفت ایقین ماست که تو صد قسم پرواز را میدانی و ما همه یک قسم پرواز که همه
 مرغان میدانند میدانیم تو بهر نوع پروازی که میدانی ببر که ما بهمان پروازی که
 میدانیم خواهیم برید از غان و دیگر برین حرف آن هنس خنده کردند و گفتند ای
 عجب بیک پرواز چگونه برانانی قسم پرواز غالب توان آمد بعد از آن باز غوغ
 با آن هنس گفت که تو اگر یک قسم پرواز میدانی پس این بگفت و هنس پرواز نمود
 و باز غوغ نیز بهر حجت تمام برید هنس همان یک نوع و باز اقسام پرواز را بساطران
 مینمود و از آنها از پرواز بالی باز غوغ خوشحال گشته فریاد میکردند و زبان عجیبی
 هندان میکشادند و نزدیک هندان شده میگفتند که در دو گه می کار شخص میشود
 و از غان از خوشحالی گاه بر درختان پرواز نموده می نشستند و گاه بر زمین می نشستند
 و بهر تهمی نمودند و میگفتند که ما طفرای قسم شل با کرن میگوید که هنس بهان قسم
 پروازی نمود و بعد از دو گه می در پرواز نمودن سستی ظاهر کرد و درین وقت از غان
 بر هندان زبان طعن بکشادند و گفتند که آن هنس کم باز غوغ پرواز نموده بود و چون
 شده است و این سخن را از آن باز غوغ شنیده از روی سرعت و قوت مغرب رفته
 پرواز کردن گرفت و چون پرواز آنها بر بالای دریای محیط افتاد باز غوغ اثری از
 زمین و درختان ندیده پس مضطرب شد و با خود گفت که این دریای بیکران است
 مانند آسمان که کنارش پدید نیست و ما را مانند گی روی داده کجا نشینیم این دریای

محیط که پیرا جانوران هولناک بسیارست مراتب دیدن آن نیست و خلق میگوید که درین
 دریا و جانوران بزرگ بشمارست و قعر آن پیدای نیست و درانمایان نیز قعر این محیط را
 ندانسته اند ای کرکن زراغ بجایه چه دانند درین وقت نهس میشد زراغ را از
 عقب خود ملاحظه میکرد که چه حال دارد و یکبارگی از زراغ دور نمیرفت تا زراغ بوی
 نزدیک میرسیده باشد چون زراغ مانده شد بزرگ یک نهس آمد و نهس او را گرفت و
 مانده گشته دیده ثواب یاری نمیکو کاران را که با غرق شوند با در مانده با میکشند بخاطر
 خود آورده با وی گفت ای زراغ تو قسم بسیار از اقسام پرواز با ما گفته بودی این
 کدام نوع پرواز است که از این پنهان داشته بودی و در پریدن پرواز و منقار و سر تو در آب
 فرو میرود و غرق میشود میا که من در خیال نگاه بانی تو نمائیم شل با کرکن گفت که اگر
 در خیال در دریا افتاد و نهس او را بجالی که بینیده را بر شفقت آورد و دیده با وی گفت
 که اکنون آن سخن تو که میگفتی که صد قسم پرواز میدانم دروغ بود و الا چرا درین پرواز
 نمودن اینچنین بی قوت شده در دریا افتادی زراغ از روی عجز و بجا یکی با نهس
 گفت ما ز غایتیم در زمین میگردیم من بجهت زندگانی نیاه بوی آدم مرا ازین دریا
 ملاک بیرون آر من از نیم خورده طفلان بقال سیر و فریه گشته پنداری بهم رسانیده خود
 را اگر میخیال میکردم و میج جانوری را در نظرمی آورد و من این از زبونی سرشت و
 بیداشتی من بود که مرغان دیگر در زراغان را اصلا وجود نمی نهادم اکنون مرا
 زندگانی بخش و ازین غرقاب بکنار دریا برسان اگر سلامت رخت خود را از اینجا
 بیرون ببردیم هرگز بقارت مرغان دیگر نخواهیم که و توان زمین هلاکت مرا خلاصی بخش
 چون زراغ بگریست و صوت خود را بلند ساخت نهس پای او را کشیده بر پشت
 انداخت و از جا نمیکه پرواز نموده بودند همان جا آورد زراغ بجای خود و نهس بهر جا
 که خواست رفت شل با کرکن میگوید که آن زراغ که در خانه بقال بسر می برد و نیم
 خورده طفلانش را بخورد و از مرغان دیگر خود را بزرگتر میداند است همان نوع تو نیز
 اندک آن زراغ از نیم خورده پسران و بر تراشت قوت بهم رسانیده همه را برابر

خود میدانی وقتی که در و ناچایج و اسو ستهامان و کراچایج و بهیکم و وجودهین با سهر
 کور و ان جمع بودند و نهنگا بهانی تو میکروند آن زمان ارجن تنهارا چنانکشتی و در آن
 زمان که ارجن از پرب و راست در آمده لشکر کور و ان را برهم میزد و میکشت و کور و ان
 مانند شغالان که از پیش شیر میگریزند میگرفتند قوت تو که بگرفته بود وقتی که ارجن در
 حضور کور و ان بر اوت را میکشت اول ازان معرکه تو بگریختی و در و ریت بن در
 جنگ چتر سین گندم پرب همه کور و ان را گذاشته اول تو بگریختی و ارجن گندم پرب را
 شکست داده در وجودهین را با اهل و عیال از دست چتر سین خلاص گردانید و تو
 شنیده باشی که پسر ام در مجلس بر ملا گفته بود که سری کوشن و ارجن از پیشین
 هستند و بزرگی ایشان از قدیم است و نیز شنیده که در و ناچایج و بهیکم در حضور
 جمیع راجهای نامدار گفته بودند که سر کوشن و ارجن را هیچکس نتواند کشت و از
 هر چه با تو بگویم در همه چیز ارجن از تو افزون ترست و همین ساعت آن هر دو را
 برادر به سوار خواهی دید و همان نوع که آن نزاع حقارت همنان کرد و تو نیز حقارت
 ارجن و سری کوشن میکنی اما وقتی که ایشان را برادر به سوار در کارزار خواهی
 دید آن زمان این سخنان فراموش خواهی کرد و تو تا وقتی که آن مبارزان اندیده
 خود را شیر می نپداری وقتی که ارجن به تیرهای بیشمار غرور از سرست بدو خواهد بود
 آن زمان از خود تا ارجن فرق خواهی کرد و ارجن و سری کوشن که بزرگ ترین
 مردمان اند در میان تمام دیوینها و دیوان و مردمان مشهور اند و بزرگ داشتن تو
 خود را از ایشان بدان که یک شب چراغ می ماند که خود را را مده و افتاب عالیتاب
 افزون داند و بحق در میان مردم تو مانند کر یک شب چراغ هستی و ایشان در
 آدمیان چون شیر اند و تو آدمی ای خود ستای میگری خاموش باش سنجی میگوید که
 چون شل تخته نه پس و ناغ را تمام کرد و اینهمه سخنان ناخوش آیند را با کر گفت
 کرن گفت ای شل من سر کوشن و ارجن را بواقعی می شناسم و قوت سر کوشن
 را میدانم و سلاهای افسون خوانده ارجن را چنان که من میدانم تو نمیدانی

من بآن دو بزرگترین سلاح شوران بی ملاحظه کارزار خواهم نمود اما من در دل
 دردی دارم از آنکه پرسرام و پرمهنی دیگر مرا دعای بد کرده اند در وقتیکه من
 در لباس برهنه بجهت آموختن علم سلاح نزد پرسرام رفته بودم و آنجا
 اندر بجهت ستمندی ارجمن با من بد کرده و بدی او آن بود که وقتیکه پرسرام
 بزافوی من سر نهاده خواب کرده بود اندر شکل کرکی موفی برآمده مرا بگریه
 و خون بسیار برآمده روان شد و من از بیم استاد مطلقا نجنبیدم و چون
 پرسرام از خواب بیدار شد آن همه متور و تحمل مرا مشاهده نموده گفت که
 تو بر ارجمن نباشی راست بگو که کیتی کرن میگوید که من همان نوعی که بودم
 بگفتم که من پسر هلبانی ام پرسرام بر من نفرین کرد و گفت چون بدغلی در لباس
 برهنه آن درآمده از من تعلیم سلاح گرفته در وقت کار یعنی در وقت مردن تو
 بکار نخواهد آمد اما در جالبی دیگر کارگر خواهد بود زیرا که این سلاح که گرفته بر جاست
 جز در پیش بر ارجمن قرار نمیگیرد اکنون امروز در اینجا من کارزار که خوشحالی بخش
 بهادران و دلاوران و ترساننده بیدلان است و این سلاح بشن است و درین
 کارزار امروز کشتی بسیار خواهد شد و این بر جاست من بسیار کارآمدنی است
 من بسیاری را از مردم باین سلاح پاک خواهم ساخت و براه عدم خواهم فرستاد
 و مانند کناره دریای محیط سر راه بر ارجمن با وجود که صاحب شکوه و قوت است و
 و سلاحها کار فرموده و کمان بلند مولناک دارد و سه مناک دشمن است او را
 باین سلاح خواهم کشت و بآن بزرگترین کمانداران که شبه تیر با جالبی نرم و
 نازک و وز سر میدهند و زور آورست و سلاحهای دیوتها دارد و رسیدن تا او
 و شوارست و شبهای تیر و حکم آب روان دارد و در اجبار در غرقا فتنای اندازد
 من بزور بازوی خود کارزار نموده او را خواهم کشت و کسی که امروز درین کارزار
 هیچکس از مردم کماندار برابر او نیست و دیوتها و دوتیان را در کارزار زبون بسیار
 کارزار را بادی تا شاکیان امروز ارجمن صاحب غرور جنگجوی سلاحهای دیوتها

گرفته بر سر من خواهد آمد و من سلاحهای او را بسلاحها بطرف ساخته به تیرهای
جان شکار او را بر خاک پلاک خواهم انداخت و آن ارجن را که مانند آفتاب بشعاع
اوصاف خود بودیاست به تیرهای ابریشمال خود فرو خواهم پوشید و در آن آتشی
شعله زن همچنانکه ابر بر بختن قطره آتش را فرو نشانند من او را به تیرهای خود فرو
خواهم نشانند و آن ارجن را که خشک گشته به یکس تاب حمله او ندارد و در رنگ
طوفان باد که مردم را از پنج برمی اندازد همچنانکه کوه ها جل تاب طوفان با قاف و در
تاب او خواهم آورد و آن ارجن که در علم را ندان اریا به داناست و پر قوت و در کار
همیشه دلاوری من امروز در کار او را بر خاک خواهم غلطانید و آن ارجن که تنها
تمام روی زمین را بتصرف در آورده امروز با او کارزار خواهم نمود و آن ارجن که در کار
که گماند یون را آتش در گرفته بود جمیع دیوتها را با همه خلق آنجا از یون ساخت غبار
من بکس که از حیات خود دست شسته با وی در کارزار بکشد آن ارجن صابغ
که دستش همیشه بکار رسیده و در انامی فنون سلاح دیوتهاست امروز به تیرهای
الماس که در سرش را از تن جدا خواهم ساخت ای شل امروز من بغرم آنکه گشته
شوم و یا بران دشمن خود ظفر بایم با وی کارزار خواهم نمود و من از مردانگی و دلاوری
او از میان پشیمان خوشحال تو نادان از بهادری او با من چه شرح دهی تو که
با هیچکس دوستی و مهربانی نداری و زبون سرشت و بیدل و بی تنوری من تو را
شعار را چون حقارت میکنی ای شل من ترا مانند مردم بشمار میتوانم کش اما این وقت را
ملاحظه کرده تحمل میکنم و تو از بیاد نشی و وبال اندوزی خود سخنان خوش آمد ارجن
را با من میگوئی و حقارت من مینائی من مردی هست کارم و تو بدخواه دوست و
بهفت قدم همراهی نمودن مردم با یکدیگر دوست میشوند و مرا این نوع دوستی با تو بهم
رسیده است وقت هولناک است که راجه در جود هنر بکار زاری آید و من از خجبت
از تو تحمل میکنم و چون بخواهم که مدعای او حاصل شود سخنی که دارم و میر که بخواهد
او خواهم گفت که دوست خوشحال میشود و مهربانی مینماید و قبول میکند و آنچه من

در باب خود میگویم همه در من است و راجه در جو و من نیز میداند و دشمن کسی است
 که چون سخن نیکو بگوید و منع کند و صفت بکند در کسی باشد آنرا نفی نماید و بگوید
 که این صفت با منی تو زیاده است و همه بدی بسکالده و ترا نسبت بمن چنین حال
 است من بجهت نیک خواهی در جو و من و خواهش نیکنامی خود و رضا جوئی
 پروردگار امر و زبانه و سرکشی از راه تدبیر کارزار خواهم نمود و تو تا میبینی
 و من پروردگارهای برجا و دویتهای و مردمانی که بمن سلاح داده اند خود را با ارجن
 خواهم رسانید مانند ذیل است که خود را بفیل است رساند و سلاح برجا را که بل
 ساختن آن در تصور کسی نمی آید بجهت ظفر خود بر ارجن خواهم انداخت و در
 بهان سلاح ارجن را خواهم کشت اگر پای ارا به من بجایی باد واقع نشود
 ای شل اگر چه دند در دست و برن کند برکت و کبیر گزند و اندر بحر و غیر ایشان
 سلاح در دست گرفته بر سر من بیایند مرا هیچ ترس نباشد ازین جهت مرا
 ناز سری کوشن بیم است و نه از ارجن امر و مرا با این دو کس در میدان کارزار
 واقع خواهد شد ای شل من وقتی بجهت و زرش تیر اندازی مینومد در آشنای
 آن اندوهی غفلت تیر من بر گوساله برهنی رسیده او را کشت و آن برهن
 مرا نفرین کرد که چون تو بجایگاه و مرا که شیر آن بهوم بکاری بروم کشته امید دارم
 که در عین کارزار پای ارا بهات در گوی بفتد و من از برهنان ترسم چرا که
 صاحب آنها ماه است و مردم را راحت و محنت از دعامی و نفرین آنها میرسد
 و من بدین جهت از نفرین آن برهن در و هم هر چند که من بجهت ضایع جوئی
 آن برهن شش صدگا و دو هفتصد فیل داده فیل شش صد غلام و کینه و
 چارده هزار اسب نقره رنگ و حویلی پر از آشپزیکه در آن میباشد و آنچه
 از نقد در ملک من بود همه را از روی تعلیم میدادم او قبول نکرد و چند آنکه
 بجهت خشنودی او ملائت کردم او را ضعیف نشد و گفت که آنچه من گفتم نمیکرد
 و اگر من اکنون از تو چیزی قبول کنم و بال اندوخته باشم و اولاد من میرسد

پس بجهت محافظت و هر چه از سخن خود بر نمیگردد و آنچه ترا بایتی کرد و در منع این باب
 بجا آوردی و تقصیر نگردی اکنون مرا اندر روش پادشاهان بیرون ببر که سخن مرا
 بهیچکس نمیتواند برسد و آنچه من گفته ام بی علاج با تو میرسد ای شل و چو
 تو سخنان ناخوش نسبت بمن گفتی من نیز آنچه حقیقت حال بود بجهت
 نسبت یکانگی که مرا با تو دوست داده است بگفتم و من میدانم که توهین مقام آبا
 و عقارت من هستی اما خاموش باش نمیگویم که کرن شل را از سخن باز داشته
 بادی گفت که تو حکایتی با من بطریق تشبیل بگفتی آما من ازین قسم سخنها در میدان
 کارزار نمی ترسم و مرا بسخن نمیتوان ترسانید اگر اندر ما جمیع دیوتها با من بکارزار
 در افتد مرا هیچ بیم نباشد ارجن یا سری که شن چه مرتبه داشته باشد که از وی
 ملاحظه نمایم من آن نیستیم که بسخنان ترس آمیز از جا بروم ان مردم دیگر اند که
 بسخن می ترسند و از جا در می آیند و مردم زبون تا همین جاست که تو با من این
 چنین سخنان گفتی ای کم عقل بیدانش توهینهای مرا نمیدانی و بسیار میگوئی
 کرن برای ترسیدن بوجود نیامده است بلکه بجهت دلادری و نیکامی پیداشده
 و این که تو زنده بس و واسطه زنده یکی آنکه با من دوست و مصاحب شده و مردم آنکه
 دل من رحیم است سوم آنکه ملاحظه کار راجه در جود من میکنم این کار در جود من کار
 عظیم است و بار آن برگردن من اگر این کار در میان نمی بود تو یک لحظه از پیش من جا
 نمی بردی و سبب دیگر آنکه من وعده کرده بودم که تو هر چه بگوئی من تحمل بکنم و از تو
 بردارم مرا محافظت عهد خود باید کرد و دیگر آنکه اگر هزار شل باشد من همه او را کارزار
 بکشم اما چون مرا با تو دوستی پیداشده است رعایت اخال کرده و ترا نیکتر شل گفت که
 ای کرن تو دوست از جان شسته هر چه میخواهی میگوئی من آنم که هزار کرن را در کارزار
 زبون سازم سخن با و هر تراشت گفت که اگر چه شل سخنان نامناسب نسبت بکرن
 میگفت اما کرن در برابران درشت گفتن آغاز کرد و گفت ای شل در مجلس
 و هر تراشت بر منان از هر جاسخن میگردند دران میان بر منی نیز در باب مردم

ولایت مالمک و مدد سخنی امانت آمیز گفته است قبول خود را متوجه ساخته از من شنید
گفت از کوه برف اینجانب و از دریای آنک تا دریای ستیج که از گنگ و سرستی و
که کمیت خارج اندامین ولایتها همه نایک و از نیکوکاری بیرون و عیب ناک اند درین
ولایتها نباید رفت که منع کرده اند و نیز میگفت که دران ولایت گو برودن نام خست بر
واقع شده در پیش دریا راجه و برای شستن آنجا صفی بسته اند و من وقتی در ایام
طفلی چندگاه بجهت کار ضروری انجامی بودم و دروش سلوک مردم آنجا را به تمام دریایم
و دران ولایت شهرت شاکل نام و دریایی دارد ابکانام و مردم آنجا را جاکا میگویند
و دروش سلوک و معیشت آنها بسیار بدست از آنجمله بوزه و عرق و گوشت گاو و را به میخورند
و سلقان و شراب انگوری میخورند و دیگر از خصلتهای که همه بازان بر نه شده بر
میگویند و رقص میکنند و به همان حال بیرون شهر و خانهها بسر می آیند و صندل
بر بدنهای مالیده و کل در بر انداخته نقش میگویند با سنگ مانند آواز خروشتن زنان
آنها در حضور مردم بی پرده صحبت جماع میدهند و بسر خود اند و در همان حالت که
که این کار میکنند و مست اند با یکدیگر میگویند ای شوهر مرده و ای برادر مرده
امثال این سخنان مهلات دیگر بسیار میگویند و وقتی شخصی در کر کمیت زن خود را
که دران ولایت داشت یاد میکرد و میگفت که زن صاحب حسن و سفید پوست
من که لکهای باریک میپوشد مرا که در کر کمیت افتاده ام یاد کرده بخواب میفرست
باشد انشا الله تعالی منم اینهمه دریا مارا که در میان ست عبور نموده خود را
با این نوع زنان خواهم رسانید پس در تعریف آن زنان سخن آغاز کرد که زنانی
که رخسارهای آنها سرخ زردی مایل است و سفید پوست اند و بسر چشمهای میکنند
و خالی در میان دو ابروی نمند و پوشش آنها از کلهها و چهرهاست و رقص
میکنند و در نظر خویش می آیند کی باشد که دران دیار رسیده باشم و با خروشتن و
اشترک در حالت سستی سوار شده با آن زنان سیر کنم و در جنگلهای چند و گیر
و بیلکه که راه بانیکو واقع شده است زنان و سلقان و دودغ خورده شود کی باشد

که آیند بار اماراج نموده از آن راه بگذرم بر همین میگویند که گیت درین نوع زیاده
 که مردم آن این حال داشته باشد و دلای آنها به بدیها و بدگالیهها آلوده است
 تا دو گمتری تواند آنجا بود کرن باشل میگویند که آن بر همین احوال ولایت مد
 و با ملک را که تو صاحب خراج ششم حصه از ثواب و وبال آن ولایتی چنین
 بیان کرد و باز گفت که نزدیک شهر شاکل در شب بیت و دهم ماه که تحت اشعاع
 میشود ماده را چسبی می آید و مردم تقارب و دهل با و نفیر و غیر آن را از فرامین
 در می آورند و آن شخص که زن خود را یاد میکند میگفت که کی بود که من نیز با آن
 مردم در آن وقت که بجهت آمدن ماده را چس تقارب و دیگر ساز با می نوازند
 همراه شده نقش بگویم و موافق آنها نمایم و باز در تعریف زبان آن دیار آغاز
 کرد و گفت که آن زمان که گوشت گا و را با عرق میخیزند و سفید پوست و زرد پوست
 آراسته اند و پیاز را با گوشت بز و میش میخیزند و در نقش میگویند که کسی که گوشت
 خوک و مرغ و گا و و خروشته و گو سفند بخورد و ای بزنگالی او کرن باشل میگویند
 ای شل جابیکه طفلان و پیران این حال داشته باشند آنجا و هر دم و نیکوکاری
 کجاست و نیز حکایتی دیگر که آن بر همین در مجلس و هر تراشت گفت بشنومین
 گفت که در دیاری که این پنج دریا تلج و بیاسا و راوی و چناب و بهمت و ششم آب
 انگ است و جنگلهای پلویست و هر هم اصلا آنجا نیست و آنجا اصلا نمی باید رفت
 و مردم آنجا تا موجود آمده اند اصلا از روش دین و آیین خود رسمی بجای نیاورده اند
 و جبک را نمیدانند و آنچه آنها میدهند بر بهمان و ارواح پیران آنها آنرا قبول
 نمیکند این قسم سخنان آن بر همین در مجلس گفت و باز گفت که مردم آنجا در ظرفها
 چوبین و کلین که به سلقان آلوده اند و سگان بزبان لیسه اند طعام می خورند
 و گوشت و شیر میش و شتر و خمر و روغن و دوزخ آنها را میخورند و فرزندان آنها از هر جا
 بهم میزنند بیداشتی آنها تا با بخت که همه غلها و شیر می جانوران میخورند و قصه
 کی که دانات با این نوع مردم صحبت نمیدارد و با آنها آشنا نمیشود ای شل دیگر

آنچه آن برهمن در مجلس و در تراشت گفت بشنوم بهمن گفت که مردم ولایت مد
 شیر خیزی که در پستان دارد میخورند و در میان گوسفندان و میشان بخواب میرند
 و در حمام غسل میکنند این مردم چگونه بهشت خواهند رفت و این پنج دریا از کوه
 برآمده بولاتی که روان گشته اند در آن ولایت در هم نیست آنجا یک روز سیون
 بود و نزدیک آب بیاسا پشاح پیدا شده بودند نام آنها دمای بود و این مردم
 که از دهرم بیرون اند از اولاد آنها اند پیدا کرده برپا نیستند و این مردم چون
 سرشت دهرم و نیکو کاری را از کجا بداند و گفت که درین ولایت با نباید رفت و در
 کاشغور و مالک و کلنک و کمرن و کرکوب و صک مردم این هر شش ولایت
 بدر راه اند و این سخن را داده را چسی به کسی که به تیرت میرفت گفته بود که زنهار
 درین ولایت با نزد می صفت آن را چسی زن این بود که هر جا میخواست
 شب کند زیاده از یک شب آنجا نمی بود و در کمران و نکلها از باو نهامی چوبین میبود
 الحاصل که این بد ولایت است و مردم آنها از نیکو کاری بیرون اند و برینا
 آنجا بد سرشت اند و آنجا بید و احکام بید راج نیست و جگ کنانیدن نیست و
 آنچه از طعام و غیره برای ثواب میدهند آنرا دیوتا قبول نمیکند و این چند ولای
 است که مردم آنجا بسیار بد اند از آنجا که در کوهستان میباشد و ولایت مد
 وقت در عراق و ملک رکمس و ساب و ندره و سویر باز کمرن باشل میگویند
 که یک سخن دیگر میگویم بگوش هوش بشنو وقتی که بهمنی از جانی آنجا نماند
 و دروش سلوک و آئین ما را مشاهده نموده خوشحال شد و گفت که من قله کوه
 برون چند گاه تنها بسر برده ام و ولایت بسیار که هر کدام رسم و آئین دیگر دارند
 و دیده ام همه نیکو کاری را بوجوب احکام بید میگویند و وقتی من بولاتی که در آنجا
 در هم نیست یعنی شجای و در زفتم و چون آنجا رسیدم این سخن شنیدم که برهمن
 جتمری و چتری بین و بیس سودر و در فته حجام میشود و چون حجام شد با برهمن
 میشود و در میان ولایت غلام میگردد و آدمی در خانه برهمن پیدا شده هر چه میخواهد

میشود و حاصل من بسیار روی زمین ماسیه کردم و مردمان هر جا را بروین و آئین خود
 ثابت قدم دیدیم اما مردم بدر وقتند بار و بار یک که بسیار نادان سرشت اندر آئین
 و سلوک دین هیچ فرق نمیکند و این بآئین آن و آن بدین این سلوک بینماید ای
 شل سخن دیگر میگویم که دیگر در عیب شماری مردمانیکه از دهمم بیرون اندر گفته است
 که چند کس از مردم پنجاب و بدر دخترتری را از عراق بدری از خانه پدرش برآورد
 و با او صحبت داشتند و آن دختر انیارا نفرین کرد و گفت زنان خانواده شما همه
 زناکار میباشی زناکاران باد و بجای این عمل زشت که مرا از خانه پدر برآوردید
 هرگز خلاصی شما از وبال مباد و دارش جو از شما خواهد بود ای شما باده فرزندان شما
 و نیز او گفته بود که مردم ولایت کرکیت و پانچال و مردم ساهو و محه و اوده و
 بنارس و کلنگ و مکه و چندیری بختیاری و نیکوکارانند همیشه بر همان دم دم آئین
 که فاسد بوده است هستند و در تمام ولایات مردم نیکوکار هستند غیر از این مردم که
 در پنجاب و ولایت هاراندای شل این سخنان و دهمم را شنیده مانند بیدار نشا
 خاموش باش که تو نگاهبان و راجه آن ولایتی و ششم حصه ثواب و وبال ایشان
 تو میگیری و اگر تو نگاهبانی آنها نمیکنی تمام وبالها تو میرسد و بتو باز میگردد زیرا که
 راجه نگاهبانی خلق میکند از ثواب عمل آنها بهره تمام می باید و چون تو نگاهبانی آنها
 نمیکنی و از آنها حال زشت آنها را باز نمیتوانی داشت خیر از وبال حاصلی نداری
 و وقتی که بهجا ستایش ولایتهای دیگر به نیکوکاری میکرد و نظر بجانب پنجاب کرده
 کرد و ولایتی که مردمان آنجا پیش بودند و سلوک دین و آئین خود را ندانند و درست
 که همه نیکوکاریست مرتکب اعمال زشت شده باشند و برجا آنها را نفرین و عقارت
 کرده باشد تو در باب آنها چه سخن داری وقتی که همه طاعتهای بر همین چتری غیر آن
 در نیکوکاری بودند مردم آن زمان تیر وبال اندوز بودند و هیچکس روش ایشان را
 خویش نکرد ای شل یک سخن دیگر میگویم بشنو کلاما کچرن نام راجه بود که راجس شده بود
 او در وقتی که در تالابی غرق میشد گفت که وبال چتری آنست که اوقات بگذاری بگذرد

و دوابل برابهن در آنکه موجب احکام دین خود سلوک ننماید و دوابل تمام روی زمین
 ولایت پنجاب ست و دوابل تمام زنان از زنان ولایت مدبر اتفاقا یک راجه اورا
 از ان غرقاب بر آورد و چیری برپیدا کنون آنچه او در جواب راجه گفته است بشنود
 کلاما کچرن گفت که دوابل مردم عالم انجا که اندک طرفت نیکو کاری نمی سپند و آنها را
 طبع گویند و دوابل طجان ساربان اند و از ساربانان زبون و بد سرشت تر خواجها را
 اند و از آنها کمتر بر چینی ست که پرو هت راجه شود و کسی که پرو هت راجه بکند
 و از آنها چیری بگیرد از پرو هت بد تر ست و مردم مدبر از ان کس هم بد تر اند کرن با
 شل میگوید کسی از مردم مدبر بد تر ست توئی که درین کار از راجه جانب ما آمده و جانب
 ما را خرد و گذاشته حوت از طرف پانڈوان میزنی ای شل این سخن را که کلاما کچرن گفته
 است از جهت راستی افسونی ست برای خلاصی کیکه راجیس او را گرفته باشد
 برای به شدن کسی که مار گزیده باشد یعنی در بد سرشتی مردم ولایت مدبر چخن
 نیست و این سخن کلاما کچرن دلیلی ست برین مدعا و مردم ولایت پانچال
 بروش و آئین برهمنان که عمارت از عبادت مقرری آنهاست عمل میکنند و مردم
 ولایت کرکیت نیکو کاری که اشارت از سخاوت و مهربانی ست میکنند و مردم ولایت
 درو استی مختارند و مردم ولایت سورسین بجگ گردن بیشتر مایل اند و مردم ولایت
 پورب خود همه غلامانند و مردم ولایت وکن در وادی و هم مانند طائفه شود و اند
 و مردم پنجاب و مدبر و زوان اند و مردم ولایت سورته روش سلوک را از دست او
 برهمن بکار چتری و چتری بکار برهمن و غیر آن می پروازند ای شل کسانی که قدر
 نیکی ندانند و دوابل و دیگران طمع کنند و شراب بخورند و بازن استاد خیال میکنند و
 دشنام فحش از زبان برآزند و گاو بکشند و شب از خانه برآمده کارهای بد کنند
 و با مهاکمی و گیران بپوشند از بد کاری آنها چه توان گفت این حال مردم از دریا
 تلچ ست راست تا عراق که لغت بروش ایشان با و همه مردم ولایت کرکیت
 و پانچال و نیم کاره و همه یعنی آئین سلوک و روش دین را میدانند و مردم جانب

از مردم انکدیس و ولایت که همه مردم را بجای آرند و نیرنگان خود را خدمت و
 و تقطیع نمایند و دیگر بدانکه آتش در دیگر دیوتها ننگا هبانی ولایت پورب میکنند
 و ننگا هبانی ولایت در کس جم و تیوران میکنند و برن باوتیان ننگا هبانی ولایت
 مغرب رویه میکنند و راه با بریمیان محافظت ولایت طرف اتر میکنند و همین
 نوع طائفه شیاچیان و راجسان ننگا هبانی کوه برن میمانند و طائفه کنجشان
 محافظت کوه سکنه معدن میکنند و ننگا هبانی جمیع غلامان بشن که همیشه نزد
 است میکنند و مردم ولایت که آنقدر با فهم اند که با شاره و ایما سخن میسرند و مردم
 او ده بنظر کردن می فهمند و مردم ولایت که گوشت کوپاچال چون نصف سخن گفتن
 تمام آنرا میگویند و مردم سالو چون تمام سخن مذکور شود و رمی یا بند مردم کوستان
 در رک کوئی سخن نمائید آنها مشکلست و مردم یمن همه دان و مردانند و مردم
 پانچان بهوجب قرار دادی که داده باشند بهان رفته بد عیابی برند و مردمان دیگر
 ولایتها را هر چه بگویند بفهمند و مردم مائی یعنی آنها که درین پنج آب اند و مردم
 را هیچکس نمیتواند فهماند میشل توان جمله این مردمانی خاموش باش و خیال
 جواب گفتن کمن که در تمام روی زمین حرکت جمیع ولایتها همین ولایت درست
 و حرکت زنان عالم زنان در اندر چه مردم آنجا شراب میخورند و با زنان استا و خیال
 بد میکنند و اسقاط محل نمایند و اموال مردم تبعیدی میکنند کسانی را که این احوال همین
 و روش سلوک شده باشد و دیگر کدام بد کاریست که با آنها نسبت توان کرد لغبت
 برین نوع مردمان که مردم این پنج دریا و مردم عراق اند این سخنان بدان خاموش
 باش با من بدی مسکال که مبادا اول ترا بشم و بعد از آن کار سر کشیدن و ارجن را
 بسازم شل لغت اسی کرن من آیین و روش ولایتی را که صاحب آنها میگویم
 بشنو تو صاحب انکدسی و آیین آنها انیکه هر کس بیارشد او را از خانه بیرون
 میکنند زن و فرزندان خود را میفروشند ای کرن بهیکم تا پاره و روقت شردن
 بهادران اما بهر حال عیبائی را که با تو نسبت کرده بود بیا و از این خشم را بگذارد

بر من و چتری و بیس و سودر و زنان شکو سرشت همه جا هستند و همه جا مردم
 با یکدیگر مطایبه و نهرل میکنند و تا بدشنام هم میرسانند و صحبت و دشتن باز
 در همه جا هست و آدمی و رعیت و دیگران بهترین و قنعت خود را از آن میباشند
 و راجه با همه جا هستند نیکان را محبت و بدان را تقبیه نمایند و آنیکه نوعی است
 پنج دریا میکنی دریا با کسی را به بدی نمی فرمایند و از نیکی باز نمیدارند طبیعت هر
 شیخی می که مقار شد همان نوع برمی آید و یوتها از عادت خود نمیتوانند گذشت
 تا بدیگران چه رسد سنجی میگوید که چون گفتگوی کرن با نیجا کشید راجه در جود من
 پیش آمده قاصده حاجتی و بزرگی شل را رعایت نموده منع ملائمت حال او نمود و با کرن
 مصاحبه و یارانه پیش آمده او را نیز منع کرد و ایشان هر دو هیچ جواب نداشتند
 و بهم نزدیک کرن تقسم نموده با شل گفت که من از روی دوستی خرفی چند در میان
 آورده بودم اکنون روان شو شل را راجه کرن را برانده سنجی با و هر تراشت گفت که
 بعد از آن کرن با آواز اراج و نعره شیرانه بهادران و نقاره نوازان روی زمین را
 در لرزه در آورده بر سر لشکر پا ندوان که و شل و من را سردار ساخته بنوعی ترتیب
 داده بودند که تاب هر گونه عینم تواند آورد و رفت و در برابر آنها لشکری گران را
 آنچه تا آنکه باید مقابل ساخته لشکر پا ندوان را مانند اندر که و تیان را بنزد و شل
 گرفت و جدی شتر را زبون ساخته و بدست چپ گذاشته بر رفت و هر تراشت از سنجی
 پرسید که پا ندوان که و شل و من را سرداری پر داشته بودند مثل بهیم بهادری
 نگاهبانی آنها میکرد و همه آنها بهادر و کماندار بودند کرن چگونه با آنها مقابل نمود و از
 لشکر راجه کسان بر نغار و جبر نغار را و شدند و چه کسان صحبت محافظت و کومک
 جز نغار و جبر نغار در چپ و راست آنها با ایستادند و پا ندوان بچه نوع در برابر او
 ایستادند و جنگ مهیب چگونه واقع شد و ارجن کجا بود که کرن بر سر جدی شتر
 ساخت چه اگر ارجن انجامی بود که ایا رای آمدن بر سر جدی شتر بود زیرا که ارجن
 در چینی که گاندیون را آتش در گرفته بود بر همه خلایق ظفر یافته بود و غیر از کرن است

که طمع از جہات بریدہ با ارجن کارزار نماید سنجی گفت کہ ترتیب خود را داکذاشتہ رفتن
 ارجن بجائی مجد مشیر را گذاشتن و جنگ کردن ارجن را تفصیل از من بشنو
 کرن و پس از آن ترتیب لشکر خود را باین نوع کہ زند کہ پانچ و مردم ولایت کہ کہ
 سچا لاکہ ممتاز بودند و کیت برادست راست شدند و باز بدست راست این مردم
 لشکر و پس از الوب بالشکر مردم قند بار و کوہستان در رگ بلخ و بسیار بی نام
 پشایچا در مہابت جا گرفتند و سن ہماکان عبیت و چار ہزار ارابہ سوار کہ در
 کارزار برگشتن از آئین آنها نیست با فرزندان قوم بجانب صفا بستند و با
 بدست چپ آنها مردم ولایت کاموج و سک و مردم مین بالشکری کردن از
 ارابہ سوار و پیادہ ہجک کرن ایستادند و سری کشن و ارجن را بکارزاری طلبیدند
 و کرن خود سلاہا پوشیدہ با فرزندان لشکر را نگاہبانی کنان در پیش لشکر میا
 جایی با ایستاد و دسائن فیل سوار بالشکر خود در عقب آمدہ مستعد کارزار شد و
 عقب تر از وی راجہ در جہد ہن با برادران و با مردم ولایت مردم کیکی مانند
 اندر کہ باد تیان نماید در نظر نہ نمود و اسو سخنامان و دیگر ہماوران کوروان و دیگر
 کہ ہمہ مردان و لا در بر آنها سوار میشوند مانند ابرہ باران مستی چکان بجانب معرکہ
 روان کشتہ عقب در جہد ہن رسیدہ آمدند و صحبت نگاہبانی این فیضان پیادہ
 ہزاران ہزار بانواع شمشیر بطوریکہ از کارزار برگشتن را خیال نگردہ بودند و در
 و بیوہ لشکر کوروان از اسب سواران و ارابہ سواران مانند فوج دیوتہا و دتیان
 ازین ترتیب لشکر کہ کرن در سرداری خود نمودہ مہاجتی عظیم در نظر دشمنان پیدا آمد
 و ہماوران کار طلب از اسب و فیل و ارابہ سواران از چپ و دست لشکر کوروان
 مانند ابرہامی موسم باران تند و تیز بدی آمدند و در وقت جد مشیر کرن را پیشان
 لشکر ویدہ با ارجن کہ در کارزار یگانہ روز کار بود گفت ای ارجن تماشا کن کہ بیوہ
 و ترتیب لشکر کرن کہ بر نغار را بر نغار و دیگر و جرنغار را جرنغار دیگر قرار دادہ
 بجہ آئین صورت پذیرفتہ ترا می باید کہ لشکر خود را آنچنان ترتیبی دہی کہ غنیمت را

نتواند ز خون ساخت ارجن از روی ادب و ستها بهم برآورده شراطل فریاد
 بجا آورده گفت که چنانچه راجه میفرماید آنچنان خواهد شد و کاری کنم که حرف خود
 را که سردار لشکر است و بکشیدن او تمام لشکر برهم خواهد خورد و بکشم جدیدتر گفت که ای
 ارجن تو بر سر کرن و بهیم بر سر در جود من و نکل بر بر که سین پسر کرن و سهد
 بر شکن و ستامک بر داسن و سانگ بر گیت بر ا و راجه ولایت نند بر سر سوتها
 بروند و من با که با چاچ در می افتم و بر دیگر فرزندان و بر تراشت پسران در ویدی
 و سکندری بروند و هر کس من غنیمی که نام در کرده ام باید که دشمنان خود را بکشند
 با و تراشت گفت چون جدیدتر اینچنین فرمود ارجن قبول نموده لشکر خود را
 ترتیبی لایق داده خود پیش تمام لشکر برآمده بایستاد و ارا به که دیو تها پیش از آن
 بجهت بر جا ساخته بودند و بران ارا به بر ها و ما دیو و اندر و برن سوار می میگرفتند
 و دواسپ آن ارا به آتشی که آگن مسدود نام دارد بود و دیگر دواسپ در شکوه
 تاثیر قوت بر ها و اندر بود ارجن و سرکشین بران ارا به سوار مقابل لشکر کورده
 شدند و درین وقت شل ارا به تعجب بخش ارجن را متوجه دیده با کرن که از مستی کارز آ
 فروزمی آمد گفت ای کرن بنگار ارجن را که میبستی بر ارا به که سرکشین ست آواران
 چون صدای رعد بگوش میرسد می آید و این گردی که برخاسته یقین ست که گوارا
 ایشان ست که زمین را در لرزه در آورده و این شگوه های بد که در لشکر تو پیدا
 شده است ملاحظه نمائی از جمله گرد و غبار عظیم برخاسته و جانوران وحشی و مردمان
 و مرغان که گوشت و خون میخورند و گرد لشکر خود به بین که با و از برای حبیب فریاد
 میکنند و دیگر بنگار که جسمی بی سر که انرا کسده گویند در کمال مهابت و هولناکی
 مانند ابری پیش آفتاب عالیناب حامل گشته و دیگر نظر کن که این جانوران
 خود خوار همه بجانب نیز اعظم حشمتها و وحشت اندومی بنفند زانغان و کرگسان و بر
 ماکشته با یکدیگر سخن میکنند و جو برای ارا به تو غبار آلود گشته شرا را از آن بپرانند
 و علما و بیهوشی کرد و داسپان با وجود این چه قوت و شادری و جلدی که

مانند گرمی پند بر خود می لرزیدند القصه این شگوهایی بدبران دلالت میکنند که هزاران هزار راجه بای نامدار بزرگین بطلند و آواز سفید مهر باد و دل و کپا و جا و تیر باد و بانگ اسپان و فیلان و مردمان و صدای زه کمان و دست بر اعضا و پا بهادران را بشنو و بیهوشی گوناگون و پارچه بای رنگارنگ که مردم پانژوان برار اربها و غیر آن بسته اند و با و آنها را در حرکت دارد به بین و بیهوشیهای اربها ارجن که صورت آفتاب و ماه و ستاره با اطلال ساخته اند مانند برق درخشان است و این بیهوشیهای دیگر که در حرکت است از اربهای مهارتیان پانچالان است که مانند دیوتاهی محضه سوار بران سوارند ای کرن این اربها ارجن را که هرگز زبون کسی نشده است و نهوت بر علم آن بچار طرف نگاه میکند و بحجت بی ناموسی ساند قومی آید به بین و سرگیری که اسپان نقره رنگ اربها ارجن می راند با سفید مهر و چکر و گرز و کمان و جوهری که ستیج نام که در بر دارد به بین و آواز کمان ارجن که تیر که جان شکار لشکر غنیم خود را می آید بشنو کسانی که از پیش ارجن بگریخته اند سر بای آنها را که باز یور با همچو ماه شب چهارده زمین معرکه را پر ساخته اند بگر و باز و بای صندل مالیه جدا شده مبارزان را که در کار فرمانی سلاح و ستبر و می نموده اند افتاده به بین و اسپان را با سواران ایشان چشمها بر آمده زبان از دلمان بیرون افتاده بعضی غلطیده و بعضی در عین غلطیدن تماشا کن فیلانی که مانند قلعه بر کوه انداز دست ارجن زخمها خورده در رنگ کوه بزمین می افتند و راجهای بهادر اربها سواران اربهای خود مانند جمعی که از عالم شرک از محضه بای خود میفتند افتاده اند ای کرن ارجن لشکر کوردان را بنوعی به هم زده پریشان ساخته که شیر گاه آهوان ساز و هر کس از سپ و فیل و اربها سوار و پیاده رو بروی پانژوان میشود همه را میزند و ارجن در میان این فوج مانند ماه در ابر نهان شد و غیر نزه علم او چیزی دیگر در نظر نمی آید و آواز چاشنی کمان او بگوش میرسد ای کرن اگر تو امر و ز ارجن را کشتی راجه همه بیهوشی که خون ارجن اس مسکان بجنب خود طلبیده اند و آنها

بکارزار در پیوسته است آنها را میزند کرن از سخنان مثل خشمگین گشته گفت که برن را
 باب و آتش را بهیمه که میتواند گشت و با در آنچه کس میتواند نگاهداشت و دربار که
 میتواند نوشید من که فتن و کشتن ارجن را ازین قبیل میدانم چه ارجن اند
 و دیوتها نیز در کارزار نمیتوانند زبون ساخت و اگر تو همین قدر خرسندی که بخت
 و حکایت ارجن کشته خواهد شد خرسند باش اما یقین بدان که در کارزار هیچکس
 برومی ظفر نخواهد یافت فکری دیگر درین کار بکن که کشتن او امریست محال چه
 کسی که بدو دست زمین را بردارد یا خشم آمده تمام عالم را با آتش غضب بسوزد و
 یا دیوتها را از سرگ بر زمین بنیدارد و بر ارجن ظفر نمیتواند یافت و دیگر بهیم را
 به بین که دریای بر جانی مانند کوه است همیشه خشمگین و کینه دیرینه را بخاطر میدارد
 و دیگر جد شتر را بنگر که صاحب نیکو کاریست و شهرهای دشمنان را منخر خود میسازد
 و رقید دشمنان درنی آید و این دو برادر دیگر را که نکل و سهد یوانند و از اسونی کنار
 بهم متولد شده اند ایشان را به بین و این پنج پسر در ویدی را به بین که هر یک مانند
 کوهی پایی محکم کرده ایتاده اند و هر کدام در کارزار مثل ارجن اند که با اتفاق شوش من
 که سردار ایشان است در عین کارزار اند و از روی راستی کارزار ظفر می یابند و
 ساک را نظر کن که مانند اندرست و تاب نیاوردن خنیم حمله او مانند جبهت در
 خشم آوردن بر سر می آید کرن و مثل درین سخنان بودند که هر دو لشکر از طرف
 مانند و دریای گنگ و چون باهم در افتادند و هر تراشت از بنجی پرسید که چون
 لشکر از دو طرف آنچنانکه گفتی ترتیب یافت و فریقین مقابل شده باهم در افتادند
 ارجن بجنگ سس سکان و کرن بکارزار پانژوان چگونه درآمد تو در بیان نمودن
 این نوع امور دانائی و من از شنیدن قصه کارزار مبارزان سیری ندارم پس
 مفصل بیان کن بنجی با و هر تراشت گفت که چون ارجن در جودهن را از طریق
 انصاف و در دیده و طریق سلطنت رانی او را ناپسندیده و ترتیب لشکر او را تشکر
 ننهاد و لشکر خود را ترتیب لایق داد و از کثرت اسب و فیل و آرا به سوار پیاده

زمین معرکه زیت گرفت دشت دمن که سرداران لشکر بودند و ارباب که اسپانش فلخته
بودند سوارگمانی در دست با شکوه آفتاب و ماه بهایتی که گونی مرگ ست که باین صورت
برآمده نمودار شد و پسران در ویدی که شیران معرکه و داله کارزار بودند جوشن و
سلاحهای دیوتها را در پوشیده و در دست گرفته بجهت نگاهبانی از چهار طرف
دشت دمن را مانند انجم که ماه را در میان بگیرند در میان گرفتند و در نیوقت
که فریقین ملاقی شدند ارجن سن سکنان را دیده از روی خشم بر سر آنها تاخت
و کمان گانند پورا بجایشی آورده س سکنان که داله کارزار و جوایمی خضر بودند قطع
از حیات خود نموده و بروی ارجن و دیدند و آن بهادران با کثرت اسب و فیل
و اراپ پیاده با ارجن را محنت عظیم دادند و کارزار ایشان با ارجن مانند جنگ هوا
کوچ که با ارجن شده بود و واقع شد و ارجن اراپ و اسپان و فیلان و علما و پیاد
و تیر و کمانها و شمشیر و چکمر و پیکالها و بازوهای سلاح در دست را و انواع سلاحها
و هزاران سرهای دشمنان را برید و س سکنان اراپه ارجن را در میان لشکر میگرا
و غرقانی که قعرش ناپدید افتاده دیده نعلهای و لیرانه زدند و ارجن در میان آمده
از چهار طرف آنها را می زد و میکشت مانند ماه و یو که در آخر شدن زمان خلایق را
نا بود سازد و درین میان پانچالان و مردم چندیری و سرخی را با مردم لشکر تو
کارزار می عظیم واقع شد که پانچالان و کثرت بر او شکن با اتفاق مردم او ده و نهار
و صبح و بس کاروک که الحال بچونپور مشهور است و یکی و سور سین و دیگر بهادران
کار طلب از روی شوق و خوشحالی تمام اراپه سوار بکارزار در آمدند و کارزاری
نمودند که بهادران چتریان و بس و سود را غالب تھی و گناها بر طرف ساخت و
لائق سرگ و صاحب دهرم و نیکنامی کرد و در وجود هین با اتفاق بهادران کرد و
و مهارت حیان ولایت مدینه گاهبانی کرن که پانچالان و پانچالان مردم چندیری
و با سانک جنگ میکرد و پرداختند و کرن به تیرهای الماس کرد و اراپه پانچالان
پانچالان را زده بر سر جدبش تاخت و او را محنت و الم عظیم داد و هزاران را

از مردم لشکر دوی سلاح ساخت و بیوش کرد و قالیهای آنها را متی و خود را شتر و
 نیکنامی و قابل شرک ساخت بنجی با و هر تراشت میگوید که درین کار زار کور و
 و پانژوان در رنگ جنگهای دیوتها و دتیان بسیاری از اسپان و فیلان سواران
 و پیادها براده قرار نهند و هر تراشت با بنجی گفت که تفصیل زردن و کشتن و رفتن
 کرن بر سر جبهه بر با من بگوئی و بیان کن که چه کسان بهار زان پانژوان هر
 کار زار بر کرن گرفتند و او چگونه آنها را کشته بر سر جبهه شتر رفت و چه نوع منجستی بگو
 رسانید بنجی گفت که کرن دشت دمن را با پانچالان و گیکه مستعد کار زار دیده
 اول بر سر آنها تاخت و پانچالان مانند نهسان که بجانب تالاب بستاند بسوی
 کرن دویدند درین وقت از دو طرف آواز هزاران سفید بمره با و قرار با نهشت
 و صدای تیرهای کمانداران و بانگ غرور اسپان و فیلان و آراهای و نعرهای
 شیرانه نهریان معرکه بلند شده میدان کار زار مهولنا گشت و در می زمین با کوهها
 و دریا با در لرزه در آمد و آسمان با نیزه عظیم و ماه و ستارها و منازل آنها در نظر مردم
 در هم و بر هم نمود و از مهابت و مهولناکی آن آواز و صدای بسیاری از جانداران
 بنیقا دند و هلاک گشتند بعد از آن کرن یک سلاح افسون خوانده را بر سپاه پانژوان
 انداخته مانند آنکه که لشکر دتیان را بنزد در شلاق گرفت و در لشکر پانژوان
 در آمده بنیقا و نهفت مرد جنگ آرا را از طائفه برهدرک مسافر را ده فناخت
 بعد از آن بست و پنج تیر الماس فعل را زده بست و پنج جنگجوی را از پانچالان
 بکشت و از پی آن به تیرهای فولادی که بدن شکاف دشمنان بودند بسیاری
 از مردم چندیری را بکشت و چون کرن کار پر داری نمود که از نوع آدمی وقوع
 آن ممکن نبود را به سواران پانچالان فوج فوج او را گرد گرفتند درین وقت
 کرن با پنج تر جان فرسایانج بهادر از پانچالان که بهان و خیر سین و ستانند
 و حسن و سوریمن باشد بر خاک هلاک انداخت و چون این بهادران
 کشته شدند غرور از نهاد پانچالان بر آمد و درین وقت ده بهادر از پانچالان

کرن را گرد گرفتند و کرن آنها را نیز تیر زده مسافر را ده فاساخت و سکینین ستان
 پسران کرن که نکاه بانی اراده کرن میکردند طمع از میات بریده بگازار با نخلان
 و پیوسته بودند و بر که سین و عقب کرن را تارده بمحافظت امی پرور داشت و
 و سالک و پسران در ویدی و بهیم و جنیج و سکندی و بهاداران برسد و
 چندیری و یکی و پانچال و نکل و سدی و مردم محیه مبه سلج و کمال بر سر کرن
 و دیند و از هر نوع سلاحها بروی انداخته تیر باران کرد و ندانند و بانی که در و هم
 خود بر کوه بار و و پسران کرن آوار میزدند و محافظت پدید خود می نمودند و دیگر
 بهاداران لشکر نیز به ازمان سپاه پانژوان را بگازار خود حمله میداشتند
 درین اثنا سکینین پسر کرن بیک کوه پیکان بهیم را بریده هفت تیر فولادی بر
 بهیم زد و نعره بر آورد و بهیم کمان دیگر گرفته کمان سکینین را بریده و ده تیر بر سکینین
 و هفتاد تیر بر کرن زد و از بی آن باده تیر اسپان و بهلبان بهان سین پسر
 کرن را کشته و علم و سلاحهایش بریده سرش را از تن جدا ساخت مانند گل نیلوفر
 که از شاخ جدا شود و قصه بهیم پسر کرن را قتل رسانیده مردم لشکر تراخت عظیم
 داد و کمانهای که با چاچ و کرت بر او بریده بانهها نیز محنت رسانید و داسان را
 سه تیر و شکن را شش تیر فولادی بزود و سه تیر اسپان و بهلبان و داریه الوک را
 غلطانیده و شکسته او را پیاده ساخت بعد از آن بهیم بانگ بر سکینین زده گفت که
 ترا کشته ام و تیر بروی انداخت کرن تیر او را بریده سه تیر بر بهیم زد و بهیم تیر و دیگر سکینین
 انداخت کرن آنرا نیز بر بیهیج محبت محافظت پسر نهتا و ده تیر بر بهیم زد و سکینین پنج تیر
 بر سینده باز و می نکل زد و نکل بهیت تیر بر سکینین زد و نعره بلند زد و از آنجایی در و کرن
 پدید آمد سکینین ده تیر بر نکل زد و بایک تیر بهین پیکان کانش بر نکل شکین گشته کمان دیگر
 گرفت و بانه تیر سکینین را بر جامی حمله داشت و از بی آن چندان تیر انداخت که هر جا بر
 معرکه را فرو پوشید بهلبانش را کشته با سه تیر کانش را چهار بار ساخت سه تیر بروی بند و
 سکینین کمان دیگر گرفته شصت تیر بر نکل داشت تیر بر بهیم زد و جنگی در گرفتند که باده گازار و دیوتا

و در میان میداد و سناک به تیر بهلبان بر که سین و بهفت تیر اسپانش را کشته
 بیک تیر علمش را ببنداخت و سه تیر چنان بر سینه بر که سین زد که تا مدغمی بر
 برار آیه خود و بهوش نشسته ماند بعد از آن از آیه فرود آمده شمشیر و سپر گرفته به قصد
 سناک دوید و سناک او را متوجه خود دیده با ده تیری که بچکان آنها مانند گوشه خوک
 بود شمشیر و سپرش را بریده و ساسن بر که سین را بی سلاح و پیاده دیده بر آیه خود
 سوار کرده بدر آورد و بعد از آن او بر آیه دیگر سوار شده هفتاد و سه تیر بر سپر
 و روپدی پنج تیر بر سناک و شصت و چهار تیر بر بهیم و پنج تیر بر سهدی و سی تیر بر نکل
 بهفت تیر بر سناک و ده تیر بر سکنندی و صد تیر بر جد بهشتی و دیگر بهادران کاندازان
 را نیز تیر بسیار نزد و بجای چند اهل جنگا بهایی عقب پدر خود کرن پردهفت و سناک
 با تیر اسپان و بهلبان و ساسن را کشته آیه اش را در هم شکست و از پی آن سیر
 بر پیشانی او زد و در ساسن بر آیه دیگر سوار گشته مردان لشکر پانژوان را و شلاق
 گرفت و بجای فطت کرن پرداخت بعد از آن دشت و من ده تیر و سپر آن در و پیک
 هفتاد و سه تیر و سناک هفت تیر و بهیم شصت و چهار تیر و سهدی و سناک هفت تیر و
 نکل سی تیر و سکنندی ده تیر و جد بهشتی یکصد تیر بر کرن زدند و بهادران دیگر نیز
 ظفر جوان کرن را در میدان کارزار محنت و آزار عظیم رسانیدند و کرن بر آیه
 خود جولان کنان رده ده تیر بر هر یک از آن نامداران زد و درین حال کارگران
 سلاحهای افسون پرتیز دستی و سبک دستی در انداختن تیر تعجب و حیرت بخش حاضران
 معرکه شد و گریختن تیر و در قبضه نهادن و کمان کشیدن و کند دادن و تیر چرخ
 نمی دید چنین دشمنان را کشته و افتاده میدیدند و از کثرت تیر باران کرن را
 سوار و اطراف زمین پوشیده گشت و کرن پانژده تیر بر هر کدام از آنها زده فخره
 دلیرانه بر آورد و از پس که اسپان و بهلبان آن بهادران زخمها خوردند و آبها
 در هم شکست همه متفرق شده کرن را راه داد و مردم کرن برایشان و دیگر باره تیر باران
 کرده بر سر تیرچ فیل سواران پانژوان رفت و آنها را نیز بر پیشانی ساخته شش صد بار

اراج سوار را از مردم چندیری بکشت و پیش رانده متوجه کارزار جدیتر گشت و در
 وقت برادران راجه جدیتر و شکنندگی و ستاک بجافست او پروا نداشت و برگرد
 بایستامند و همین نوع مبارزان سپاه تو نیز نگاهانی کرن پروا نداشت در وقت آواز
 نثاره و غیر آن از فراسید و فراموشی شیرانه مبارزان بلند شد بعد از آن بانها
 و کوروان بی ترس و بیم با کدگر در افتادند و از آن طرف جدیتر پیشروی لشکر
 بود و ازین طرف کرن سرداری می نمود و سخی با و بر تراشت گفت چون کرن جهت
 بسیار از بیخ فیلان گذشته بر سر جدیتر رفت و انواع سلاحها که مردم غنیمت مری
 انداختند همه را بشسته تیرهای خود بریده تیر بسیار بر آنها زد و اکثری از مردم غنیمت
 سر را و بازو را و پا را از هم جدا کرده بر زمین غلطایند و جمعی دیگر زخم زده و بگرنه میماند
 و مردم ولایت بجانگرم مردم که داد که پیاده بودند همه بکام سنگ بر سر کرن رویدند
 همه را انضرب نیزه و زخم تیرهای کرن سر را و بازو را جدا شده مانند درختان از بیخ
 بریده بر زمین غلطایند که هزاران مرد جنگ آنها ازین مردم غیر ایشان بزحاک
 ملاک غلطیده آواز نه یکنا می خود عالم را پر کرده و درین وقت جمعی از مردم پا
 و پا نچالان کرن را که در گرفتند اما کرن را نتوانستند نگاه داشت
 مانند در ابله بی تاثیر که علاج پذیر مرض نتواند شد و کرن از میان آنها
 برآمده بجانب جدیتر متوجه شد درین آنها دیگر مبارزان از پانڈوان
 و پانچالان پیش آمده سر راه بروی گرفتند و کرن نتوانست نزدیک جدیتر
 اشینانکه عارف و نامرگ را نگذارد که پیش او میاید درین وقت جدیتر کرن را
 معطل گشته تماشا کرد از روی خشم باومی گفت ای کرن بد سگال تو همیشه
 با اوجن دعوی کارزار داری و از اتفاقی که با وجود همین داری دایم مرا عذا
 میکنی اکنون هر قوتی و چالاکسی و هر گونه دشمنی که با پانڈوان داری بکمال
 تردد و اتمامی که متوانی کرد کار فرمایی که امروز درین کارزار از روی ترا که در
 وادی جنگ داری بر می آرم سخی میگوید که جدیتر این گفت و ده تیر فولاد

برکرن نزد و کرن نیز زده تیر تبسم کنان بر جد بهشتر زده و جد بهشتر تیرهای او را از فی
مقتاده از خشم مانند آتشی که روعن مردگاران باشد برافروخت و تیری که کوه را
تمامند شکافت برکمان نهاده ناگه بوش کشید و مانند دژ جم آنرا برکرن انداخت
چنانکه بر پهلوی چپ کرن رسیده او را به بوش ساخت کرن کمان از دست
انداخته ساعتی بهوش افتاده ماند و سپاه در جود بین کرن را آن حال مشاهده
نموده بهایهای فریاد برآوردند و مردم لشکر بهشتر ازین کارهای بانی که او کرد
نفرهای شیرانه در گمفتند و کرن بهوش آمده توجه خود را به تیز دستی و چالاکي بیشتر
جد بهشتر گماشت و کمان بجای نام خود را کشیده به تیرهای الماس کردار جد بهشتر را
فرمود پیش و با و تیر بین بچکان چند رویه و دزد باز نام پسران در وید که گاه بهان
پاهای ارا به جد بهشتر بود و نزد شمی ساخت و این دو بهادر نزدیک جد بهشتر مانند
منزل قمر که هفتم و هشتم است نزدیک ماه نمودند و جد بهشتر سی تیر بر کرن و
سه تیر بر هر یک از سگین دست سین زد و نو تیر پیش زده هفتاد و سه تیر بر کرن
و سه تیر بر دژ کاهبانان ارا به او زد و کرن تبسم نموده یک کبیر بر جد بهشتر زده از
بی آن شصت تیر دیگر زد و فریاد شیرانه برآورد و درین وقت از بهادران پانزده
ساک و حکیمان و خمس و راجه ولایت مند و رشت و من و شکندی و پسران
در ویدی و مردم بر بهادرک و نکل و سهدیو و بهیم سین و پسران سپاه مردم چوپا
و مچ و کیکی و مردم بنارس و او د و کرن را به تیر زدن گرفتند و چینی سپه رشت بین
تیر تیر بر کرن میزد و این بهادران انواع تیر بازان از چهار طرف برکرن هجوم
آوردند و کرن بر مهاسترا انداخته تمام اطراف عالم را در زیر تیرها فرو گرفت و کرن
آتش مثال سحارت تندمی و تیز دستی به شعلهای تیرهای خود پانزدهان را که حکم
جنگلی داشتند میسوخت بعد از آن تبسم کنان چند کمان جد بهشتر را برید و در
طرقته العینی نو تیر بر جد بهشتر زد و جوشش را برید و آن جوشن مانند آبروی که
با برق بوده باشد و با آنرا از پیش آفتاب عالمتاب بر دارد و بر تیرهای کرن

از بدن جد هشر جدا افتاد و مانند آسمان پرستاره نمودار شد و راجه بهمان حال خون
 آلوده و جوشن از بر افتاده نیزه بر کرن انداخت و کرن آنرا بهفت تیر مهشت پاره
 ساخت در نیوقت راجه جد هشر چهار بانس آهمن دار را بر پیشانی و سینه و سر و
 بازوی کرن زد و از خوشحالی نعره بر آورد و کرن بخون آغشته بچشم بر بادده با یک
 تیر علم جد هشر را زد و سه تیر دیگر بر روی زد و به تیری چند هر دو ترکش آورد و برید
 و را به اشک را به تیرهای خود بمقدار کجی در نیزه ریزه ساخت و جد هشر برار پاره
 و دیگر که اسپانش نقره رنگ یال سیاه بودند سوار شده روی گردان شدند نگاهبانان
 را به را با اسپان و بهلبان خود کشته و دیده آزار عظیم یافت و بگریخت و کرن از عقب
 در آمده دست بدوش او رسانید و تبسم نموده با وی گفت که کیست آنکه در خانواد
 چنین پیداشده بآئین در رسم جبری بر سر برده باشد و از میدان کارزار بحبت
 محافظت تن خود هر اسان گشته بگریزد مرا یقین شد که تو بآئین در رسم در راه چنین
 و انا نیستی و همین روش بهمنان را که خواندن و جنگ کردن ست میدانی ای
 پسر کنفی تو دیگر با بها دران کارزار کن و با سخنان ناملاطم گو و درین کار از عظیم
 که حوصله ترا تاب آن نیست در میان کرن این سخنان گفته دست از جد هشر بازداشت
 و سپاه پانژوان را در شلاق گرفت بنهی با و هر تراشت میگوید که جد هشر از ان
 حال شهر مسافر گشته برفت و مردم چندیری و پانژوان و پانچالان و ساکنان پلکان
 در ویدی و نکل و سمدیو همه در پی راجه جد هشر روان شدند و کرن خوشحال شده
 با دیگر کوردان از عقب آنها درآمد و مردم لشکر کوردان تقاربا و سفید نهره با و سائر
 فرا میرا در فواختن در آوردند و گمانها را چاشنی داده نعرهای شیرانه در گرفتند و
 جد هشر آنچنان چالاکي کرن را مشاهده نموده با مردم لشکر خود گفت که بنزد من
 کرن را مهارت میان پانژوان با اتفاق بهیم برگشته بر سپرانت و دیدند و مردم لشکر
 و اسپان و فیلمان در جوش و خروش در آمدند بعضی میگفتند بر خیز و جمع میگفتند
 بنزد و اما مثال این سخنان با یکدیگر گفته یکدیگر را میزنند و از بسکه سلاح بسیار بر

یکدیگر می انداختند سلاحهای بهادران در هوا ابرو در نظمی آمد و سبازانی که
علم و بیرق و چتر و اسپان و بهلبانان و سلاحهای ایشان بر زمین غلطیده بود
خود با نیزه بر خاک افتادند و بهادران از بالای فیلان کوه یکدیگر مانند قلعه‌های کوه
که مضرب سحر بقیه می افتادند و هزاران جوشنها از بدن جدا شده و در هوا گشته
با اسپان بر خاک پلاک می غلطیدند و ارباب سواران نیز بر چه رجه شده از ارباب با نیزه
می افتادند و هزاران هزار پای و با قاپها متنی می ساختند و از سربازی بهادران
زمین معرکه پر شد و از هجوم فوجها ابرو با آن بهادران را که روی بود می یکدیگر
شده قاپها را متنی می کردند و در محضهای خود سوار کرده به عالم سرگ میبردند و مبارزه
و یکدیگر نمیانی را در یافته از روی شوق بکارزار و در پوستند ارباب و سب و فیل
سواران هر که را با جنس خود پیا و با پیا و با انواع جنگ با یکدیگر و را فتادند و چون
کارزار بسیار جدی رسید که سب و فیل و ارباب و غیران با سواران همه در معرض
هلاک درآمد و هجوم جنگ ازایان در کارزار نمودن از حد گذشت و بهادران
نخیم را از مردم خویش فرق نگه کرده یکدیگر را می کشتند و کار بجائی رسید که دست
گیر میان شده بشت و غیر آن کارزار می نمودند و یکدیگر را بدندان میگزیدند
و چنان کارزار می نمودند که هلال و گناه ایشان با قاپهای ایشان نبود و
نا بود میشد و در چنین کارزار که موجب هلاک بهادران و اسپان و فیلان
و دریای خون از بدنهای ایشان روان شد و قاپهای بی پروا از چنین
دریائی که نامردان را هول و ترس باز می آورد و از خون گشتا پل شده بود
بهادران کار طلب مجبور می نمودند و بعضی دران دریای هوانا گشتا می نمودند
و غوطه میخوردند و لباس و جوشن و دیگر سلاحهای ایشان بخون رنگ می گرفتند و
خون میخوردند و عرق می گشتند و می مردند و ارباب و اسپان و مردان و فیلان
سلاحها و پوشش اینها و لباس مردان و جوشنها و ایشان بخون گشته و در زمین
سرخ شده بودند و زمین و هوا و آسمان همه در نظر خنجر گان سرخ می نمود و از بسیار

فھون کہ ذائقہ و لامسہ و باصرہ سامعہ شامہ زبان ثریافت اکثر مردمان از انجنت عظیم
 یافتند و چون لشکر کوروان را بہیم گویزانیہ سائک و دیگر بہادران پانڈوان تائب
 آنما نمودند و لشکر کوروان غالبہ آنہا را مشاہدہ کردہ تاب مقاومت نیاوردہ ہا
 نوع در گریز بودند و ہیکس را یارای برگشتن نبود و ہمہ بہان حال کہ جوشنہا و دیگر
 سلاحہا از ایشان جدا شدہ و از چار طوط بہادران پانڈوان آنہا را پایال
 میا ختند و بہیم نیز دندہ می گریختند مانند فیلان جنگلی کہ از بہیم شیر عرن گیرند
 بنجی باد ہر تراشت گفت کہ درین حال در جود ہن از عتبہ مردم خود ہر خندہ سی
 پیمنور و بانگ بر شکست خوردگان لشکر خود میزد و میگفت برگردید اصلابہی
 نیگشتند تا جامعہ کہ بخت نگاہبانی آن لشکر تعین بودند با جامعہ دیگر کہ نگاہبانی
 آن نگاہبانان تعلق با آنہا داشت با اتفاق شگن ہر سر بہیم دیدند و کرن نیز
 مردم لشکر در جود ہن را باراجہ ایشان گزیران دیدہ باشل گفت تا اراہہ او را
 بہیم ہر پانڈو با بہیم مقابلہ نمود و بہیم کین را متوجہ خود دیدہ از روی خشم غم گشتن
 او کرد و بانگ و دشت و من گفت کہ چون راجہ جد ہر از علای ہلاک برآمدہ
 و بخت تمام خلاص شدہ است لائق چنانست کہ شاہ نگاہبانی او ہر داری
 کہ در حضور من کرن بخت و دقتہای در جود ہن راجہ جد ہر را پی سلاح کردہ
 پیادہ خست امر و من درین کار از آن در و غصہ را از دل خود میخوہم برآیم و امر
 یا کرن مرا خواہد گشت یا من او را راجہ را امانت بشما میبارم شاپی و غدغہ شدہ
 محافظت راجہ بنائید بہیم این گفت و نعرہ بلند کہ صدای آن وز زمین وزمان
 بہ پیچیدہ برآوردہ ہر سر کرن و دید و شل او را بشوق تمام متوجہ کرن دیدہ
 با کرن گفت بگر بہیم با من خشی متوجہ کارزار است امر و تمام غصہ خود را بر تو
 فرد خواہد بخت چہ من بہیم را باین خشم در وقت کشتہ شدن ابھمن کہ دست کج
 ہم نمیدہ ام امر و زارنگ و روی چنان ظاہر میشود کہ او ہر سہ عالم را جیتواند
 بجنگ خود مطلق داشت بنجی باد ہر تراشت گفت کہ شل با کرن در سخن بود کہ بہیم

بر سر کرن رسیده آمد درین حال کرن تبسم کنان باشل گفت که توانچه در باب
 بهیم و مردانگی بای او گفتی رست ست بلی من بهیم که هم تاب ضرب دیگری دارد
 و هم قوت حلا آوردن زود بخیم در ایامی که در ولایت بیراسته خود را پنهان میشد
 بزور بازوی خود تنها بجهت خاطر درویدی کجیک را با برادرانش قتل رسانید
 او را این قوت هست که امروز درین میدان کارزار اگر چه با تابعان خود دند برآ
 بجنگ او بیاید و آن نیز کارزار مینماید و آن آرزوی جنگ که مرا با ارجن ست امروز
 میسر میشود که چون مرا با بهیم جنگ دست داد یا بعد از کشته شدن یا بعد از پیاده گشتن
 بهیم سین ارجن البته پیش خواهد آمد و کار خاطر خواه خواهد شد اکنون ای
 شل تو درین حال آنچه بهبود من میدانی بگو شل گفت که تو اول با بهیم کارزار
 بنما و او را از پیش بردار که ارجن پیش خواهد آمد و آرزوی دیرینه تو امروز میسر
 خواهد شد کرن گفت که امروز درین کارزار یا ارجن مرا و یا من ارجن را
 خواهم کشت اکنون بر بهیم بران سنجی باد و هر تراشت گفت که شل از روی شتاب
 بر بهیم سین براند درین وقت که کرن را با بهیم مقابله واقع شد طرفین بقار
 و سفید مهر را و دیگر ساز را را بنواختن در آوردند و بهیم شکرت را به تیر
 فولادی که از حد زیاده می انداخت بر هم زد و بهر جانبی بگریزاند و کارزار
 بس عظیم در پیوست و کرن بهیم را متوجه کارزار خود دیده یک تیر فولادی
 بر سینه بهیم زده از پی آن به تیر بای بشمار او را فرو پوشید و بهیم نه تیر بر سینه
 کرن زده همان طور او را در زیر تیر فرو پوشید و کرن بیک تیر کمان او را برید
 یک تیر فولادی جوشن گذار بر سینه بهیم زد و بهیم کمان و دیگر گرفته تیری چند
 الماس مانند بر جابای نرم و نازک کرن بزود نعره برآورد که زمین و آسمان
 بر خود بلرزید و کرن بسیت پنج تیر فولادی بر بهیم زد و بهیم تیر با خورده از کمال
 خشم تیری که کوه را بشکافتد بقصد کشتن کرن در قبضه نهاد و از گوش بالاتر
 کشیده بر کرن انداخت و آن تیر بعدانی مانند صدای برق و سحر از کمان

بهیم برآمده کرن را بدوخت و کرن از ضرب آن بهیوش گشته برار را بهشت
 و شل آورد و بهیوش یافته ارا به اش را از میدان کارزار ببرد و بهیم مرکب کرن
 طفر یافته لشکر در جود هین را بزد مانند اند که فوج و انوارا گریز ناپذیر بود بگریزند
 و هر تراشت با سنجی گفت که کاری عظیم بود انیکه بهیم کرن را بضرب تیر انچنان
 بهیوش ساخت که او بجواس برار را بهشت چه در جود هین بار بار با من گفته بود
 که کرن تنها پانژوان را با مردم سرخی خواهد زد و زبون ساخت اکنون با من بگو
 که بهیم در جود هین بعد از بهیوش شدن کرن چه کار کرد سنجی گفت که دست
 کرن را بآن حال دیده با برادران گفت که ای برادران بجبت محافظت کرن که
 در دریای قهر ناپدید کنای بهیم بهیم غرق گشته است بشتابید برادران در جود هین
 بجاکم و در رنگ پیرمانها که خود را بر آتش زنند بر سر بهیم دویدند از حلقه شونت
 دور و کمر و کرات و مس رکت و سم و کمانی که کمری و پاسی مدوات بند و کمر
 و بر و لسانه و باب و یک و سوره و دهر کلاه و در بد و جاننده و سل و سه
 با پا فصد را به سوار بهادر آمده بهیم را گرد گرفتند و ششهای تیر از چهار
 طرف بر روی سر دادند بهیم از آن تیران محنت یافته از روی خشم نجاه کس
 از آنان فوج سپران تو قتل رسانید و بعد از آن یک که بر سر از قتلش جدا
 ساخت و دیگر سپرانت برادر خود را کشته دیده همه بیکبار بر بهیم حمله آوردند
 بهیم از آن میان تا دو کمری دیگر سر از تن کس و سه جدا انداخت و بیک
 فولادی کرانه را به عالم عدم فرستاد و در موقت اضطراب تفرقه در فوج سپر
 افتاد و بهیم تیر دستی نموده مدواب شد و راه فرار فضا ساخت و مقابل
 دو دلاور و رعایت هولناکی واقع شد سنجی میگویی که چون این دو دلاور متعلق
 نموند با خود گفت که ازین کارزار ایشان چه روی نماید پس بهیم کرن را بپیر
 بسیار فرو پوشید و کرن خشکیش گشته نه که بر فولادی بر بهیم زد و بهیم کمان را
 تا بگوش کشیده هفت تیر بر کرن زد و کرن در رنگ مار نفس زنان بهیم را بپیر

فرو پوشید و بهیم نیز با شیشه‌های تیرا در فرو گرفت و کرن را از آن خشم غما گشته
 کمائی سخت بدست گرفته بده تیر کلنگین به بهیم از خمی ساخته یک کسپر گمانش را
 بریده بهیم چوبی ستون شمال را گرفته نعره برآورد و بر کرن سر داد و کرن آن را
 متوجه خود دید و به تیرهای خود پرچه پرچه ساخت بهیم کمائی دیگر گرفته باز کرن را
 در زیر تیر فرو گرفت و کارزاری عظیم در گرفتند مانند کارزار بال و سگد بوی که همین است
 هر دو بزرگدن یکدیگر میزدند بود درین وقت کرن سه تیر به بهیم زد و بهیم تیر
 سه تناک که بدن را پرچه پرچه کند و در قبضه نهاده بر کرن چنان زد که از جوشن و بدشتر
 آزاد گشته مانند ماری در سوراخ زمین فرو رفت و کرن از ضرب آن تیر مانند کوه
 که از لرزه بجنبد بر خود بلرزید و از کمال خشم عبت و پنج تیر به بهیم زد و یک کسپر گمانش
 را بریده بهایان و اسپانش را کشته او را پیاده ساخت و بهیم گزری بر دست گرفته
 بر کرن و دید و لشکر را مانند باد که ابر را بعد از ریسات پریشان سازد متفرق ساخت
 و بان گز مهند فیل را بر جالهای نازک مانند چشم دلب و پیشانی و شقیقه و غیر آن
 بزر چنانکه فیلمان روگردان گشتند و فیل سواران میلان را بر گردانیده مانند ابر بلایکه
 ماه را در میان بگیرند بهیم را در میان گرفتند و بهیم باز بهمان گز تمام آن فیلهای
 را معدوم ساخت بعد از آن چپاه فیل شکن را و صابیت پنج ارباب سوار
 و پیاده های بیرون از شمار را در هم بالیده هلاک ساخت و لشکرت را با تیش
 غصه سوخت و از بهیم او مردم لشکرت آنچنان با هم جمع آمدند که چرم از تن
 آتش بهیم بپایان ترس و بهیم او میدان کارزار گذاشته بگریختند بعد از آن
 به مقصد آرا به سوار دیگر مسلح و مکمل از چهار طرف بهیم را گرد گرفته نعره زدن
 شیشه‌های تیر سر دادند و بهیم بهمان گز خود آن به مقصد سوار را با علم و غیر آن تمام
 نابود ساخت بعد از آن سه هزار سوار بهادرنامه را یکجا گشته بکشم شکن تیر را و شمشیر
 و نیزه گرفته بر بهیم دویدند و بهیم رو بروی آنها تاخته همه را با گز خود مسخر
 راه فنا ساخت بعد از آن به ارباب دیگر سوار گشته بر سر کرن رفت درین هنگام

کرن با جدی شتر در جنگ کشاده بود و جدی شتر را در زیر تیرها فرو گرفت
 بهلبانفش را بباد فنا برداده درین حال اسبان ارا به جدی شتر خود سرشته
 روگمیزنها دند و کرن تیر اندازان از عقب جدی شتر در آمده بکثرت تیرها
 روی هوا را فرو گرفت چون بهیم حال چنان بدیشیهایی تیر کرن را فرو پوشید
 و کرن برگشته از چهار طرف بهیم را در زیر تیرها فرو گرفت و ساسک بجهت محافطت
 احوال بهیم کرن را به تیر زدن گرفت و او را خواست که دو دله سازد و کرن اصلا
 مضطرب نشد بهمان نوع با بهیم بکارزار در افتاد و تیرهای بسیار مانند قطار
 کلنگان بر یکدیگر می انداختند و کثرت تیرهای این دو کماندار روی هوا را
 فرو پوشید و دیگری کوردان شکن و کثرت بر او و هو ستحمان و کرن و کربا حاج
 را با پانزدهوان مغشول کارزار دیده بکمک ایشان رسیدند و از آمدن فوج
 کوردان غوغای عظیم در گرفت درینوقت که نیم روز شده بود کارزار می عظیم
 پیدا شد و هر دو لشکر مانند دو دریای بزرگ در یکدیگر در افتادند و صدای تیر
 از دو طرف مانند جوش و خروش دریا بگوش میرسید و از بسکه مردم هر دو غنیم
 یکدیگر مخلوط شده بودند نامهای غنیم خود را میگرفتند و کارزار نمیدادند و عیدها
 یکدیگر میامی شمرند و آتش خشم نیز ترمیبا خند و یکدیگر را ترس و بیم میدادند
 سنجی میگرفتند که درین حال بخاطر من گذشت که از اینها یک کس زنده نخواهد ماند
 و آنها را سراپا خشم دیده با خود گفتم که آیا چه حال خواهد شد و فریقین داد
 تیر باران را بر یکدیگر می انداختند سنجی با و هر تراشت گفت که این دو لشکر تیر
 که همت آنها بر ظفر یافتن یکدیگر مصروف بود یکدیگر را می زدند و اسب و
 فیل و ارا به سواران هیچ نوع در یکدیگر می زدند و همین باران تیر و انواع
 سلاح در نظری آمد و تیرهای کمانداران در بسیاری مانند بلخ می نمودند و اسب
 فیل و ارا به سواران با خنس خود و پاد و پاد با جنگ در پیوستند و بعضی
 پاد و ارا به و فیل سواران را زدن گرفتند و ارا به سواران فیل و اسب را زدن

می زدند و از زدن و کشتن بهادران یکدیگر را غریب و غریب می داشتند بسیار بر آمده میدادند
کارزار مانند سلاح خانه هولناک شد و روی زمین از خون کشته ها سرخ گشت
مانند عروس سرخ پوش و از گوشت و خون نگار گرفت و از زیورهای گوش و بازو
بهادران و از سلاحها که با بازوی جدا شده مبارزان می افتاد زمین خراش شد
و فیضان با یکدیگر جنگ کرده خون از دهن های شان مانند شجر
از کوه ریزان می نمودند و تیر و پرچمها که بهادران می انداختند فیضان
آنها را از هوا گرفته به خرطوم های خود و در می انداختند و
کچمهای فیضان از بالای افتاده فیضان برهنه مانده که می نمودند که بر طرف
شده باشد و بعضی فیضان زخمها خورده بچکانها و سنانها بسیار در بدنها مانده
بزرگین غلطیده بودند و بعضی فیضان فریاد های هولناک شیرانه زده میگشتند و
می گریختند و اسپان با سلاح و زیورهای زمین آراسته بعضی می غلطیدند
و برخی میگرفتند و بعضی از آنها دست و پای می زدند و پلاک میشدند ای راجه
مردمان زخمی بزرگین غلطیده بهادران و پیران و غیره ایشان را دیده از نام
و نشان خود خبر میدادند و به احوال خود مطلع میشدند و بازو های جدا شده آنها
بازو های زمین حرکت میکردند و می جستند و جمعی از جنگ یا نزد ستها از بازو
جدا شده مانند ماران پنج سر در حرکت می بودند ای راجه چون کار با این هر حد
رسید و از چهار طرف غلبه جنگ پیدا شد مبارزان فریقین خویش را از آشنا
فرق نکرده داد مردانگی میدادند چه از کشتن و چه از دغا و حام افتادن و کشتن
همچو یکدیگر را نمی شناختند و درین کارزار هولناک هر خطه در هر محلی دریا از
خون روان میشد و تیرهای بریده بهادران بجای سنگ پاره چاه و صوبای بجای
گاه و حرکت آن استخوانها مانند ماهیان کمان تیر و گرز بجای آن چیزها که دریا را پل
بگذراند و کل آن دریا از گوشت و خون کشته با بود و قصه اینچنین هولناک
دریا با هر جا پیدا شد و ازین دریا های هولناک که نام روان را بهیم میداد و مرد

را خوشحال میساخت بعضی مبارزان که میخواستند که گزینا میذغرق میگشتند و بعضی را مجبور دیدن آنها در وسطه بیم می افتاد و از جوش و خروش و انواع فریاد بلای جانداران خون خوار میدان کارزار مانند شهر حم هولناک نمود بسیار از بدنهائی بی سر که آنها کسده گویند از چهار طرف برخاستند و دیوان جنان از گوشت و خون کشتهائی سرگشته رقص میکردند و همین نوع جانوران گوشت خوار از گرس و زانمان و غیر آن به طرف می گشتند درین وقت بهادران کار طلب بی بیم و ملاحظه داد و مردانگی میدادند و از نام و نشان خود خبر دادند و کنان می گشتند و فریقین بر یکدیگر تیر بار و بانس با دشمنی بلای میزدند و درین وقت لشکر کوروان مانند کشتی شکسته که اهل آن در دریا غرق گردید پریشان گشته در وسطه هلاک افتادند بنحی گفت که چون کارزار با نجا رسید آواز کمان گانایو ارجن که با سن سسکان جنگ در افتاده آنها را با فوج هارن و مردم آوده در شلاق دشت بگوش مار سید و سن سسکان نیز از چهار طرف ارجن را باران تیر میکشیدند و ارجن نیز تیر بلای آنها را در هوا بریده مبارزان آنها را میکشت آخر ارجن همه آنها را به تیر بلای خود زیر و زبر ساخته بر سر سوسرا که سردار آنها بودند رفت و سوسرا و دیگر سن سسکان بروی تیر باران کردند و بار سوسرا دزد تیر بار ارجن و سه تیر بار از وی راست سر میکشیدند زد و یک تیر بر علم ارجن زد و درین وقت هندیانت که بر علم ارجن جا داشت آواز میب کرد که مردمان را ترس عظیم روداد لشکر تو از آن آواز ترسیده دست و پا گم کردند و هر جا معطل ماندند بعد از آن موشا گشته بر ارجن مانند باران بر کوه تیر باران کردند بعد از آن اراج ارجن را گرد گرفته به تیر بلای الماس کردند و از ارجن عظیم داده آوازی بلند و بانگی مهیب برداشتند و بعضی یامیا و جتهائی اراج ارجن را گرفته غوغای عظیم انداختند و نعره بلای شیرانه کردند و بعضی بر دودست سری کوشن را و جمعی کبر ابرایش سوار شده ارجن را گرفتند

سری کرشن مانند فیل دمان تندخوی خود را بیفشانده بازوی خود را خلاص کرده
 آنها را بدور انداخت و ارجن با وجودیکه مهارت میان کوروان سری کرشن و
 ارباب اش را گرفته بودند آن جماعه را که برابر با اش سوار شده بروی آوختند
 بودند همه را بیدارخت و جمعی که در گردار با اش بودند آنها را به تیرهای کوچک
 که از نزدیک توان زد و فرو پوشید و با سری کرشن گفت که ای قوی بازو من بکن
 هزاران هزار کشته میشوند و کارهای هولناک میکنند و ازین گونه که از هر چهار طرف
 ارباب مرا گرفته و در هم بسته اند هیچکس غیر از من تاب این حال نمیتواند آورد
 ارجن این بگفت و او و سری کرشن هر دو سفید مهره های خود بنوختند چنانکه
 از مهابت صدای آن مردم غنیم مضطرب و هراسان گشته به هم خوردند در خیال
 ارجن تیری را که ناگه استرگویند و از انداختن آن مار بسیار برآمده در پای مردم
 غنیم زنجیر وار در پیچید و انداخت و سپاه غنیم تمام از جبین فرومانند درین حال
 ارجن آنها را در شلاق گرفت و جمعی که ارباب را گرفته بودند از مهیت آن حال
 بگذاشتند و بران شدند که سلاح جنگ را از دست بندگانند و ارجن بهان عمل
 با پای ایشان را بر بست و در زیر تیرهای فرو گرفت و چون مجموعه این لشکر را
 پایها بسته شد درین وقت سوسر تیری که آنرا اگر استرگویند انداخت و از آن
 تیر که بسیار برآمده موجب گنجین ماران که در پای مردم غنیم پیچید بودند شد و بعضی
 که بر پا آن ماران را بخوردند و چون سس سکان خلاص شدند و او کوشش و انداخت
 و انواع سلاحها بر ارجن و سری کرشن انداختند و ارجن باران سلاح آنها را
 به تیرهای خود دفع کرده مبارزان آنها را در شلاق گرفت و سوسر یک تیر بر سینه
 ارجن زده از پای آن سه تیر دیگر بروی چنان زد که او بهار را به خود بشت
 بهوش شد و مردم کوروان فریاد برآوردند که ارجن کشته شد و سفید مهره
 و نقاره و سائر فرامیر را در نوازش در آوردند و نعره های شیرانه کردند
 بعد از آن ارجن بهوش آمده تیر انداز را که از آن هزاران تیر برآید انداخت

و آنها بشمار بر سواران ارباب و فیل و اسب و پیاده و می رسید چنانکه از هر چهار طرف
آنها را فرو گرفت و ازین حال پس سسکان و فوج طایفه مارا من را بهیم عظیم بدید
و هیچکس را از ان جانب یارای برگشتن و کارزار نمودن با ارجن نبود و در غیوه
مبارزان لشکر تو آن فوج را ارجن زد و شکست و در هم شکست و ازین حال چن
شکوه دیگر مبر سید مانند آتش بی دور نمود و آن مردم را حس و حرکت نماند
و ارجن از جمله آن مردم مواری ده هزاره بهادر جنگ جورا بکشت بعد از ان چهار
هزار از سسکان و ده هزار ارباب سوار و سه هزار فیل سوار از آنها آمده باز
ارجن را گرد گرفتند و با خود قرار دادند که یار ارجن طفر خواهم یافت و یا نه پس
کشته خواهم شد برگشتن بر ما حرام است القصه این لشکر را با ارجن کارزار عظیم
واقع شد بنجی باد هر تراشت گفت که چون کرت بر ما و کربا چارج و اسو ستمان
و کرن و الوک و شکس و در وجود من با برادران دیدند که فوج لشکر ایشان از پیش
پانندوان مانند کشتی شکسته که در آب غرق گردد و برهم خورده نابود میشوند همه ایشان
بیکبار بر سر پانندوان دویدند و تا دو گمری آنچنان کارزار نمودند که دل از دست
دادند و باعث خوف طلاوران اشوق کارزار شد درین وقت کربا چارج فوج
سرنجی را به تیر باران فرو گرفت و شکست می انان حال در خشم آمده کربا چارج را
در زیر تیر باران فرو پوشید و کربا چارج تیر باران او را دور کرده تیر بر شکست می زد
و او خشکین گشته هفت تیر بر کربا چارج زد و کربا چارج با وجود آن زخمها شکست می
را پیاده ساخت یعنی اسبان و بهلبان او را بکشت و شکست می از ارباب خود بر تیر
بزرگ آمد و شمشیر و سپر گرفته بر سر کربا چارج آمد و عجب تر آنکه باز کربا چارج او را شمشیر
تیر فرو گرفت چنانکه در شکست می حس و حرکت نماند و این معنی آنقدر محال نمود
که سنگ بآب شنا نماید چون دشت و من بدید که کربا چارج شکست می ابان
حال زبون ساخته بر سر وی دوید و کرت بر ما پیش آمده سر راه بر وی گرفت
و بعد هشترا که با فرزند ان و فوج خود بر کربا چارج می آمد اسو ستمان و طفل ساخت

و در جود مهن به تیرهای دشمن شکار نکل و سودیوار بر جانگها داشت و بهیم که بالنگ
 سرخی می آمد کرن سر راه بروی گرفت و در نوبت که پا چایج شکندی را در زیر
 تیر باران فرو گرفت و شکندی شمشیر دست بر سر کر پا چایج دوید مانند باری می که
 در دلمان مرگ بر آید و چون شکندی می زبون شد سکنت سپر خربنت تیر اندازان
 بر سر کر پا چایج آمد و شکندی این دلاور را با هم در افتاده دیده فرصت نیست
 دانسته از میان بدر رفت و سکنت نه تیر بر کر پا چایج زده از پی آن نهاد و تیر دیگر
 بروی زرد باز سه تیر بروی زرد و کمان کر پا چایج را بهمان حال که او تیر در قبضه نهاده
 بود بر بدو یک تیر جایی نازک بهایان او را بدوخت و کر پا چایج نیز جایی نازک
 سکنت را بدوخت چنانکه سکنت مانند درختی که از زلزله زمین بجنبید بر خود
 لرزید و کر پا چایج در همان حال به تیر مهن پیکان سرازتن سکنت جدا کرد
 و مردم او را از پیست آنحال به طرفی بگریختند و کرت برآ که بادشت دمن و برو
 شده بود با وی گفت که کجا میروی بایست و در میان این دو دلاور جنگا غلیم
 در گرفت مانند دو شکله که بر سر طعمه جنگ نماید درین حال دشت دمن نه تیر بر
 سینه کرت برآ زدا و خشکی گشته دشت دمن ابا اسپان و بهلبانش در زیر تیر
 فرو گرفت چنانکه از نظر با پوشیده گشت دشت دمن شکیهای تیر او را به تیر
 خود دفع ساخت و تیر بسیاری بروی انداخت و کرت برآ نیز تیرهای او را در هوا
 برید و دشت دمن پیش آمده سر راه جنگ بر کرت برآ گرفته بیک کهر
 سرازتن بهلبانش جدا ساخت و بروی ظفر یافته فوج کور دران پیش انداخت
 و بهادران لشکر او تیرهای شیرانه کرده بر سر دشت دمن دویدند و کارزاری
 عظیم در گرفت سخی با و هر تراشت گفت که اسوستان بر سر جد هشر که ساگ
 پسران در رویدی نگاهبانی او میگردند آمد و تیرهای الماس فعل بروی انداخت
 و اقسام سلاح اندازی می نمود و بسلاحهای دیوتها و تیرهای انسون خوانده
 مدعی بود که او پوشید و جد هشر را از چهار طرف فرو گرفت و همه جا همین تیرها

اسو ستهامان نمودار بود و غیر از آن هیچ چیز در نظری آماجی که پرنده در هوا نمودار
 نمیشد و هیچکس از سناک و جد و شتر و دیگر بهادران در پیش اسو ستهامان نیستند
 دست بالا کردن و سبک دستی اسو ستهامان تماشا کرده و مهارت هایان حیران گشتند
 و هیچکس را مجال نظر کردن بجانب او نبود چون اسو ستهامان این همه مردم را
 انجمن دست بردی نمود پس آن درویدی و سناک و جد و شتر و مردم با نچال همه
 بیک بار متفق گشته و طمع از حیات بریده بروی دویدند و سناک هفت تیر بر روی
 زده بعد از آن هفت تیر فولادی بروی بز و جد و شتر افتاد و سه تیر و پر پند هفت
 تیر دست که با سه تیر دست کمرت هفت تیر و سناک نیز همان قدر دست سوم نه تیر
 و دیگر بهادران تیر بسیار به اسو ستهامان زدند و او خوشگین گشته مانند باری نفس زدن
 بر سناک بیت پنج تیر و بر سناک کمرت نه تیر و بر سناک سوم پنج تیر و بر سناک کمرت نه تیر
 و پر پند سه تیر و بر سناک نه تیر و بر جد و شتر پنج تیر زد و بر سناک کمرت نه تیر
 و دو و تیر بز و کمان ست کمرت را به تیری چند برید و او کمان دیگر گرفته سه تیر بروی
 انداخته از پی آن سه تیر بروی بز و درین وقت اسو ستهامان خوشگین گشته تمام
 فوج پانژوان را با شیشه تیر با فرو پوشید بعد از آن کمان جد و شتر را بریده سه تیر
 بروی بز و جد و شتر کمان دیگر گرفته و هفتاد تیر بر بازو و سینه اسو ستهامان زد
 و سناک نخست آمده به تیر مین پکان کمان اسو ستهامان را برید و فریادی زد
 اسو ستهامان نیزه بدست گرفته از روی تیر دستی ملبیان سناک را کشت
 و کمان دیگر گرفته بر سناک تیر باران کرد و اسپان اما به او خود سر شده به طری
 می گریختند و مبارزانی که در پیش راجه جد و شتر بودند تیر اندازان تبسم کمان پیش
 پیش رفتند و اسو ستهامان نیز پیش آمده آتش و اربعله های تیر بای خود لشکر
 پانژوان را که گاه مثال بود بسوخت و مردم لشکر غنیم را مانند دریای کلان
 که دریا را در شور آورد مضطرب و زبر و زبر ساخت و کار و دید های فریقین از این
 حال با خود گفتند که اسو ستهامان لشکر پانژوان را خواهد کشت بعد از آن

جد هشت را اسو ستهامان نزدیک آید گفت ای اسو ستهامان اصلا اثر محبت و احسان در تو نیست که تو امروز در مقام کارزاری منی بر اهل من را میباید که به عبارت ریاضت پردازد و چیزی بدو و بید بخواند و کار چتری غیر از کمانداری چیزی دیگر نیست از اینجا معلوم کردیم که تو بنام برهنی و کارهای برهنان در تو نیست اکنون به بین که در حضور تو بر کوروان غالب آمده ظفر لایمم تو از برهنان زبون مرستی بیا و کار چتری را پیش بیا و آنچه میتوانی بکن اسو ستهامان ازین سخن تبسم کرده چون جوابی نداشت خاموش ماند و حرف نازده جد هشت را در زیر تیر باران فرو گرفت و مانند جم در غصه شد جد هشت تاب نیاورد و به پشت در مان شد و اسو ستهامان تعاقب نمود جد هشت را بر سر کینه جونی وید بر سر فوج و لشکر بکار رفت سنجی با دهر تراشت گفت که کرن که سر راه جنگ بر بهیم گرفته بود او را با مردم چندی یکی از وی خشم در زیر شبه تیر گرفته بر جانگاہ داشت و مردم چندی جو نور و سرخی را در حضور بهیم و شلاق گرفت بهیم نزد دست از کار باز کرد باز داشته بر سر فوج کوروان و وید مانند آشی که بجانب کاوه خشک نشاند و کرن نیز هزاران از مردم با خال و سرخی و کیکلی را بکشت درین وقت از جن من سکان را و بهیم لشکر کوروان و کرن مردم با خال را بکشت و نابود ساختند و این هر سه چتری انش فعل از بدرائی و بد مشورتی تو چندین هزار مردم را بسوختند دیگر در جود من که با نکل و سهدیو در افتاده بودند تیر و نکل زده تیری چند بر بلبان می زد و به تیر من پیکان علم سهدیو را برید نکل ازین حال بخشم آمده و بیت یک تیر سهدیو پنج تیر بر در جود من زده و در جود من نیز پنج تیر بر بلبان می زد و درها و زده و با و کمپ کمان بر در و با بریده بیت و یک تیر دیگر بر ایشان و آن هر دو کمانهای دیگر مانند کمان اندک گرفته بر در جود من تیر باران کردند و در جود من نیز تیرهای خود را بر جای نگا داشت و از تیر و شمشیر و تیر کمان کشیدن و گرفتن تیر و نظر در نمی آمد همین باران تیر و دیده میشد و همچو

میربای او روی هوا را مانند خطوط شعاع فرو گرفت و نکل و سهدیو در جودین را
 مرگ خود خیال کردند و او را بجای جرم میدیدند و بهادران لشکر تو نیز آن چالاکانی
 در جودین مشاهده نموده با خود گفتند که این دود لا و یعنی نکل و سهدیو در دهان
 مرگ رفتند در نیوقت دشت و من بر سر وقت آنها رسیده بر در جودین وید
 و نکل و سهدیو پیش گذشته در جودین را تیر بسیار زدند درین حال در جودین
 خشکین گشته تبسم نموده پس از آن مثبت و پنج تیر بر دشت و من زده دشت
 و پنج تیر دیگر بروی زده بانگ بر زد و بیک تیر بدین بچکان کمانش را با دستمان
 دشت و من برید و دشت و من کمان دیگر گرفته سجالتی که چنانش از غصه
 مانند آتش بر افروخته بودند پا زده تیر بر در جودین چنان زد که از جوشش بدین
 آزاد گذشته در رنگ ماری نفس زنان بر زمین فرو شستند و در جودین بخون
 آلوده در رنگ گل کرده درخت پله بی برگ نمود و با این حال در جودین کمان
 دشت و من برید و تیر بسیار که خدا بر دزد دشت و من زده از روی تیری تیری پیشانی دشت
 زود او کمان دیگر گرفته شانزده تیر بر در جودین زد و با پنج تیر چهار سپ و هلبا نش را پشت
 و بادیه سیر دیگر را به اش را با پنج با دست و خیر و نیزه و شمشیر و گرز و علم را
 با صورت فیل که بران بود برید و بر زمین انداخت و این موجب تماشای
 راجهای حاضر شد و چون در جودین بی سلاح گشت و پیاده شد برادرش
 بمحافظت او پرداختند و دود بار او را از پیش دشت و من برادر او را خود سوار کرد
 بدر رفت و آنجا کرن بر ساک ظفر یافته بمقتضای خواهش و اخلاصی باد و چون
 داشت بر سر دشت و من آمد و ساک از عقب کرن مانند فیل که از پی فیل
 در آمده بدندان بنزد و برآمد و کرن را تیر زدن گرفت و کرن دشت و من را
 کارزاری عظیم دست داد و در وقت تا ختن کرن بر سر دشت و من همگی از لشکر
 لشکرهای فریقین از جایی رفتند و کرن کارزاری عظیم نموده زیر و طرف اسپ
 و فیل و مبارزان بی نهایت و آن وقت که نصف روز بود ملک و نابو گشتند

و مردم پانچال از چهار طرف بر سر کرن مانند مرغیان که بر سر زخمی جمع آیند گرد آمدند
و کرن مردم آن فوج را یک یک تیر زدن گرفت درین وقت ما که گیت سپهر ما
و حتر و اگر آمده و شکل و روح آن و سکس و درجی از آن فوج بر آمده کرن را گرد گرفتند
و کرن هشت تیر برین هشت بهاد و بر و هزاران دلاور دیگر را زخمی ساخت و از
مردم چندیری حس و حس کرد و دلاب و بهادر و دوند و حرد و حرا نده و در و سنگ گیت روح
بان و سلمه و دیگر مهارتچیان را مسافر راه فنا ساخت و کرن بعد از کشتن اینها
بمخون آغشته گشته مانند بهادر و دوند و فیلان بسیار از ضرب زخم تیرهای کرن سر کشته
گشته مردمان لشکر را محنت بسیار نیدند و فریادها کرده برخاک غلطیدند و از بس
از آیه و اسپ و فیل و مردمان کارزار بر زمین کارزار افتادند میدان معرکه از ایشان
پر گشت و این کار پردازی که کرن کرد و هیچکس از سبکیم و دیگر مهارتچیان نامدار را
دست نداده بود و چنانچه شیر آهوان را پیش اندازد و کرن فوج پانچال را از میانگرفت
و یا آتش بود که لشکر غنیم را میسوخت القصه کرن تنها مردم چندیری پانچال را
را نام خود گرفته میزد و نا بود و میساخت چنانکه من یقین کردم که هیچکس ازین مردم
از دست کرن جان نخواهد برد و هر بار حمله نموده مردم پانچال را میکشت و زیاده
جداشته خشکین گشته بر سر کرن دوید و دشت دمن و سپران در و پیری و دیگر مردم
بسیار در گرد راجه جداشته بایتا و دند و شکند و سهد و یو و نکل و پیش و حمی
ساکت و طاهه بر بهادر که همه در پیش دشت دمن بایتا و دند و کرن تنها مردم
چندیری و پانچالان و پاندوان را مانند گریه که ماران را بخورد و به تیرهای دند و مثال
در شلاق گرفت تنها بهیم از مردم باللیک و کیکی و مردم مچه و ساس و در بسیاری
بکشت و به تیرهای غولادی فیلان را با سواران آنها گشته معرکه را پر ساخت
و اسپان با سواران و پیاده با خون از دهن ریزان بر زمین غلطیدند و هزاران
ارابه سوار بر خاک هلاک غلطیدند و از کشته های اسپ و فیل و ارابه سواران
و پیاده بر زمین معرکه پشته و از مهابت کار بهیم لشکر در وجود من بر جای ماند

مجال حرکت نداشتند و آنچه از قوت و چالاکی و خشم داشتند همه از سران می نهان
 بدر رفت و تمام در خون آغشته گشتند و کرن فوج پانصد و آن را و بهیم
 لشکر کرد و آن را می زد و کارزاری در گرفت که حاضران را نهایت بسیار بود و آن
 و از آن طرف ارجن فوج سن سسکان را شلاق زده با سر کمرش گفت که
 این مردم تاب ضرب تیرهای من نیاورده و رو بگریز نهاده اند و لشکر سرخی از
 ضرب تیرهای کرن متفرق گشته در مقام گریختن اند و هیچکس از نهانها
 لشکر را قدرت غلبه و غفر یافتن بر کرن نیست و تو میدانی که کرن چه
 نوع زور آورده است اگر رضای تو باشد جایگاه کرن مردم را پیش انداخته است
 با سخا متوجه شوم که من خود این معنی را پسندیده ام سری کرشن تبسم نموده و آن
 گفت که تو کور و آن را بزن و در خیال سرکشی از راه رانده و در لشکر پرت و آمد
 و مردم آن لشکر از چهار طرف متفرق و پیریشان گشتند و سری کرشن و ارجن
 از روی خشم آن فوج پیریشان ساخته بازید و فرمودند و این دو دلاور خشکین
 گشته مانند دو فیل که از فرصت زدن مردم در غصه شوند حمله آورند و چالاکی
 مینمودند و ارجن در آن راه سواران و غیر آن چنان میگشت که حجم و خلایق بگرد
 چون در جبهه چون دید که ارجن لشکرش را نابود میسازد فوج سن سسکان را نخست
 کارزار با ارجن داد و با آنها با یکدیگر راه سوار و سه صد فیل سوار و چهارده هزار
 اسب سوار و دو لک پیاده بر سر ارجن و سرکشی و دیدند و از همه طرف تیرزن
 گرفتند و ارجن از خشم و غضب نهایتی پیدا کرده سن سسکان را به تیر زدن
 گرفت مجدی که روی هوا از تیرهای ارجن پرگشت تو گفتی ما را اندک هوای من
 می که با فرد گرفته اند و از بسیاری تیر انداختن ارجن و صدای دست زدن او
 بر اعضا می خود مردم میگفتند که مگر زمین و آسمان دوریا با و کوهها پاره پاره خواهند
 و غصه ارجن ده هزار سوار را انداخته ای سن سسکان کشته بر سر کوهها که نگاهبان
 فوج غنیمت میکردند رفت و در زیر تیر فرو گرفت و بهیچر می الماس فصل سالها و باز و

دوستان و پادشاهی بهادران غنیمت را می برید و بدینهای آنها مانند درختان بی شلح
 به خاک و خاک می افتادند و درین حال برادر کوچک سو و چین ارجن را در زیر تیر باران
 فرو گرفت و ارجن با دو تیر همین پیکان سر از تن و بازو و پا از بدن برادر سو و چین
 جدا ساخت و او بخون آغشته مانند قله که متیل بزمین افتاد در میان آن
 بهادران و ارجن کارزار عظیم در گرفت و ارجن بسیاری را از مردم کانوج و سک
 و چین و یک تیر بسیاری به خاک و خاک می انداخت چنانکه زمین معرکه را خون آنها
 فرو گرفت و بسیاری از ارباب و اسب و فیل سواران و پیادها قتل رسیدند و در
 وقت که فوج کوروان و نگاهبانان او گشته گشتند اسوستانان کمان را چاشنی
 و بان مانند جم بر سر ارجن تاخت و تیر بسیار و بیشتر بر فوج باندوان انداخت
 چنانکه آن فوج تاب نیاورده رو برگزین نهادند بعد از آن اسوستانان سرکشان
 ارجن را در زیر تیر باران فرو گرفت چنانکه آن دو دلاور را قوت حرکت نماند و بیوشی
 دست داد و غرور بر او از حسا خزان برخواست و طائفه سنده و چاروان از
 چهار طرف حاضر آمده از آن حال در اندیشه شدند و گفتند که خلافت را خیریت
 خواهد بود که این دو نگاهبان خلافت را این حال پیش آمدن نمیگوید که من
 هرگز از اسوستانان این نوع کارزاری ندیده بودم که در نیوقت مشاهده
 نمودم که ارجن و سری کیشان را در زیر تیر باران فرو پوشید و آواز کمان او در عتاب
 سمنای گبوش میرسد و موجب بیم و طمانطه غنیمت و از تیز دستی
 اسوستانان حرکت یافتن کمان و رخشان او مانند درخشدن برق مینماید
 ارجن با وجود آن تیز دستی و قوت دست که دشت کار پردازهای اسوستانان
 را مشاهده نموده بیوش گشت و سعی و چالاکمی خود را باطل دانست و
 شکوه بسیار که اسوستانان را حاصل شد غنیمت را تاب نظاره بجانب او نمود
 چون اندکی غلبه اسوستانان در بونی ارجن ظاهر گشت سرکشان خنکین
 گشت نفسهای گرم زدن گرفت تو گفستی که از چنانش آتش برمی افروخت

که عالمی را خواهد سوخت پس بجانب اسوستان و ارجن نگاه ماکرد و بآرن
گفت که من از حال تو در عجبم که اسوستان در کارزار بر تو غالبیت نماید اما
آن قوت بازوی تو بجا است و گمان گمانی تو بدست داری و برابر آنچه خود هستی
قبضه است دست نشده باشد چه من اسوستان را بر تو در کارزار غالب
می بینم و را پسر او تا و پداشته در کارزار با وی ملاحظه مکن که این وقت
ملاحظه در عایت حال غنیمت چون سری کشتن این بگفت ارجن چهار
که بر گرفت کمان و علم و چتر و گیر قبا و نیزه ارا به و گزرا و را برید و تیری چند بر
استخوان زیر گدومی اسوستان زد و چنانکه او بهوش گشته چوب علم را گرفت
و نشست و بهلبانش او را بد حال دیده ارا به اش را از میدان بدر برد و ارجن
لشکر غنیم را در شلاق گرفت سنجی میگوید که امی راجه در حضور پست که بهادر
ما را بر بود انیمه مردم ملاک گشتند و این از آثار بد مشورتی و بددانی تو بود پس
را ارجن و کوروان را بهیم و پانچالان را کرن در محله ملاک ساختند چون پنجین
کارزار هولناک که چندین هزار رها و زمار را نابود گشتند و نمود بدنه های بی سر
جنگ آرزو میان کار طلب پیش از آن زمین برخاسته ایستادند و جدی تر زخمی گشته مقتدا
یک گروه راه از میدان برآمده دور با تیا و سنجی با و هر تراشت گفت که در خیال
وجود من بکرن نزدیک شد با او و شل و دیگر چهار تنیان گفت که امی کرن
دوران سرگ داشته می بینم زهی طالع آن چهریان که این کارزار را دریافته
اند و همه کس از بهادران هم پیشه کارزار را با امثال خود آرزو میکنند انیمه ای
بطور رسیده است یا شما پانچالان را کشته و نابود ساخته و تمام روی زمین
سلطنت کنید و یا بدست ایشان کشته شده بجائی که مقام بهادران است خود را
برسانید چون این سخن از وجود من شنیدند همه از روی شوق فریاد زدند و فریاد
و ساز فرامیر را در نوازش در آورند و در نیوقت اسوستان گفت که در حضور
شما همه مبارزان پدرم در دنیا چارج را که او سلاح از دست انداخته بود و دست من

بکشت اکنون من قسم راستی و نیکوکاری خود میکنم که تا من دشت و من نکشتم
 جوشن از بدن خود دور نکنم و اگر این عهد من بدو بخشد برآید بزرگ نروم و ارجن بهیم
 و غیر ایشان هر کس که درآید آنها را از پیش برداشته دشت و من را بکشم و بوقوع آید
 و مانند بجز این سخن گفتن اسو ستهامان لشکر که روان و پانژوان بر یکدیگر زدند و
 کارزاری عظیم مولناک در گرفتند چنانکه موجب فحاشی چندین خلایق گشت تمام
 عالم و دیوتها و اسپر بله تماشای آن حال متعجب شدند و گلهامی خوشبو بفرستید
 نشان کردند و از بسیاری گلهام و درخشیدن سوارهای زرین تیر از زمین کارزار مثل
 آسمان نمود و از هوا آواز تحسین و شتابش برآمد و صدای نقاره و دیگر سازها
 بلند شد و سنجی باد و هر تراشت گفت که چون ارجن و بهیم و کرن خشکین گشتند
 کارزاری عظیم سمناک در گرفت ارجن بر اسو ستهامان و دیگر مهارتیهان ظفر
 یافته با سری کشتن گفت که لشکر پانژوان را که یزان می بینم و کرن از عقب آنها
 درآمده ایشان را در شلاق دارد و من نه جای شتر را می بینم و نه علم او را و از حصه
 روز یک حصه مانده است و از سپهران و هر تراشت هیچکس بمن کارزار نمی نماید اگر
 رضای تو بوده باشد مرا بجائی ببر که راجه جای شتر آنجا است و چون من راجه را
 با برادران بسلامت بیایم باز به نخییم کارزار خواهم نمود سری کشتن اراجه ارجن را
 بر سحر تمام بجائی که جای شتر و قوج سرخی کارزاری نمودند و در و درانشان در راه
 که میدان کارزار پیران کشته بود سری کشتن با ارجن گفت که بنگر اطلال و بهت بطل
 و وجود من چگونه هلاک و نابود گشته اند و این کمانهای زرنگار و تر کشهای پرکار
 و تیرهای که حکم باران پوست انداخته دارند و انواع شمشیرهای آبدار و تیرها و
 گرزهای طلاکار و چوبها که هر دو سر آن در طلا گرفته اند و گجا کما و موسلهای انواع
 شانها و چوبهای ستون مثال و چکله و دیانها و دیگر سلاحها افتاده اند این
 بهادران که افتاده اند تو گوئی زنده اند و هزاران هزار بر خاک هلاک افتاده
 اند و با انواع سلاحها بدنه های ایشان بر چه بر چه شده و بخون آغشته روی کر

کارزار را پر ساخته اند و بازوهای جدا شده بهادران صندل آلوده بازو را
 آراسته بر زمین کارزار افتاده بنگر القصدی زمین معرکه از سر بای برید و
 بهادران تاج که مرصع بجواهر و تعلیمای آبدار اند زینت تمام گرفته و از سرها
 و بدنهای خون آلوده میدان کارزار چنانچه آتشی در گرفته بود و الحال فروخته
 و آثار آن بجای مانده است و ارا بهادران و سلاحها و برتر کشتا و علم با و
 سفید مهرهای بر رک و ضیلان کوه مانند پوشش آنها و چوراسی و غیر آن و
 گنجای گهای بزرگ از همه چیزهای نهایت افتاده است و چون بپیدا و سر بر
 بهادران که روی ایشان ماه را می ماند افتاده به بین و جمعی دیگر را از جنگ
 که زخمی گشته در آرزوی کارزار افتاده اند و برادران ایشان بر سر آنها رسیده و
 در ایشان پیچیده اند بنگر و جماعه که کار طلب اند با میدواری ظفر مندی تردد
 کارزاری نمایند آنها را به بین و جمعی در پی آن اند که نیم کشتای خود را آب بند
 و هر طرف پویان میگردند و بعضی آب نیاورده هانجا مرده اند و جمعی بعد از
 آوردن آب و رسیدن پیش آنها که مانکان ایشان مرده اند میگردند و جمعی آب
 میخورند و برخی مقید بانمانند بکارزار مشغول اند و حاصل سری کشتن این
 با ارجن میگفت و بجایی که بدیشتر بود میرفتند و چون ارجن گفت که ای پسران
 سرکشین گفت بنگر که راجه بدیشتر و دیگر پادشاهان همه برگشته و در گردان شدند و
 کرن را به بین که مثل آتش برافروخته است و از عقب آنها درآمده و بنگر که بهم
 بجهت کارزار نمودن با کرن برگشت و پانچالان نیز بادشت و من همراه شده بدو
 بهم همراه گشتند و بهم لشکر کوروان را پیش انداخته زینت داده و کرن گزین
 را بر میگه پادشاه و میگوید که بگریزند مشاهده اینجا بکن و اسوستان را که مانند
 اند و جم مردانه است به بین که لشکر سرخی را میزند و دشت و من به حمله می آورد
 سرکشین این همه سخنان را با ارجن گفت بنجی میگوید ای راجه در میان این
 دو لشکر کارزاری عظیم گرفته و نعره های شیران در گرفته اند و همه دست از حیات

خودشسته با یکدیگر در افتادند و بر خاک پلاک می افتادند و انبیه از بدشورتی و بد حالی
تو است بنجی با و هر تراشت گفت که بعد ازین جا بیشتر بالشکر خود و کرن با سپاه
خودیش بی هیچ ملاحظه مقابل نموده کارزار در گرفتند که شهر جم از آن آبادان گشت و جمی
از سن سینکان که باقی مانده بودند ارجن در راه آنها را باز پیش اندر جنگ گرفت
چنانکه جو بهای می خون روان گشت و اینجا دشت و من باتفاق پانڈوان بر کرن
دوید و کرن تنها همه آن نوح را بر جا نگذاشت چنانکه در پاد کنا ره از طغیان
نگاهدار و تمام آن مهارت میان بکرن مقابله نموده متفرق گشتند مانند سیلاب
که کبوه رسیده بهر طرفی پریشان گرد و دشت و من را تنها بکرن کارزاری واقع
شد که موسی بر اعضا می دلاوران برخاست دشت و من یک تیر از روی خشم بر سینه
کرن زد و گفت که باش کجا میروی کرن نیز خشکین گشته کمان دشت و من را
بریده نه تیر بروی زد چنانکه آن تیر را از جوشن و بدنش گذشته سر پا بخون هنج گشته
بیرون افتادند و دشت و من کمان دیگر گرفته و مقتدا تیر بر کرن زد و کرن نیز تیر بسیار
او را فرو گرفت و تیری چند الماس فصل او را زده از پی آن یک تیر دیگر که حکم دند
جم داشت بر دشت و من انداخت و سناک از روی تیر دوستی آن تیر او را برید
و کرن از چهار طرف بر سناک تیر باران کرده از پی آن بهفت تیر فولادی بر سناک
بز و سناک تیری چند بر کرن زد و در میان این دو بهادر کارزاری گرفت که
شنونده و بیننده را در بیم عظیم انداخت و مو بر اعضا می خلافت و بهخاست و
درین وقت اسو ستهامان دشت و من را دشمن گذار و دیده بروی دوید و گفت
باش امی بر همین کش و بال اندوز که امروز از دست من زنده بدر میروی این
گفت و از کمال خشم دشت و من را که دا و مردانگی میداد به تیر باران فرو پوشید
و دشت و من چون میدافت که مرگ او بصلاح مقرر نشده است بخاطر جمع
از روی سرعت بر اسو ستهامان دوید و اسو ستهامان از کمال خشم بروی او
تباخت و هر دو مبارز را بجز و دیدن یکدیگر خشم در طغیان آمد و درین حال

اسوستانان با وی گفت زبون ترین با پانچالان امروز ترا بکام عدم میفرستم
 و امروز بجای آن و بالکم ترا از کشتن در و ناچایج فرو گرفته میبری اگر ارجن در
 میدان نگاهبانی تو بکند یا تو بگرختن قرار بدی من در میدان بکام و نا بود
 میسانم این سخن از من راست بود قوع آتیه پذیردشت و من در جواب او گفت
 که جواب سخن ترا شمشیر من که سر پیرت را بریده است خواهد گفت چه هرگاه من
 پیرت در و ناچایج را در کارزار کشته باشم ترا چاره نتوانم گشت این بگفت و بگفت
 از روی خشم بر اسوستانان زد و او نیز خشمگین گشته چندان تیر بردشت و من
 انداخت که چپا که طرف هوا را فرو گرفت و از پس که تیری نهایت انداخت هوا
 تا ریک کشته اطرافت بهارزان معرکه اصلا بنظر در نمی آمد و همین نوع دشت و من
 نیز در حضور کرن اسوستانان را در زیر تیر بسیار فرو گرفت و کرن نیز تنها
 پانچالان و پانڈوان و میسران در ویدی و جدای من و ساک یا به زور
 کارزار بهر جا نگاه داشت چنانکه از چهار طرف خلایق حیران کارزار گشتند پس
 دشت و من کمان اسوستانان را برید و او کمان دیگر گرفته تیرهای بار کرد و
 بگیرفت و کمان و نیزه و گرز و علم و اسبان و بهایان و ارا پاش را برید و بگشت
 و در هم شکست و دشت و من شمشیر و سپر گرفته میخواست که از ارا به فرو و آید که
 او بر دشت و من و دید و درین حال سر بکشتن با ارجن گفت که بنگر که اسوستانان
 چگونه بر دشت و من حمله نموده است چنان ظاهر میشود که او را خواهد کشت ای
 دشمن گمرازه را از دست اسوستانان دشمن خلاص کن که او مانند کسی که
 در دمان مرگ افتد در چنگ اسوستانان افتاده است سری کشتن این بگفت
 و ارا به ارجن را بجانب اسوستانان برانام و اسپانش کوئی از کمال سرعت در
 تک و دوید و ارا به اند فرو خورد و پریده خواهند رفت در لمح با اسوستانان
 نزدیک رسید و او ایشان را متوجه خود دیده و او کوشش کردن و کشتن
 دشت و من نمود و ارجن چون دید که اسوستانان دشت و منی اویشان را

و او را بهر طرفی میکشد تیری چند بر اسوتحصان چنین نزد که از بدفش آزاد
 گذشته مانند ماری که در سوناخ فرورد و در زمین فرورد فتند اسوتحصان ازان
 زخمی گشته دشت دمن را بگذاشت و بر ارا به خود سوار گشت بعد ازان کمان خود
 گرفته ارجن را به تیرهای الماس فعل بدوخت درین وقت سهر بود دشت دمن را
 بر ارا به خود سوار کرده از میدان بدر برد و ارجن خشکین گشته تیری چند بر اسوتحصان
 زد و او تیری چند بر بازو و سینه ارجن زد و ارجن از کمال خشم یک تیر فرود آوردی بر
 اسوتحصان نزد چنانکه بهوش گشته بر ارا به خود دشت در نیوقت کرن که با
 ارجن جنگ روند میخواست نگاه مکرر بجانب وی کرده کمان بجای نام خود را
 حرکت داد و بهلبان اسوتحصان او را بدحال دیده ارا به اش را از میدان
 کارزار بدر برد و پانچالان دشت دمن را خلاص گشته و اسوتحصان را گشت
 و خود را ظفر منداخته نعره های شیرانه در گرفتند و ارجن اسوتحصان را پانچال
 رسانیده با سری کرشن گفت که اکنون بر سن همگان پیوستی کرشن ارا به
 با درختار تیز رو تر از اندیشه را بآن طرف براند سنجی با دهر تراشت گفت که درین
 وقت سری کرشن بجانب جدبشتر نگاه کرده با ارجن گفت که این برادرت
 را که می بینی لشکر دهر تراشت بقصد کشتن بر سر اومی آید و بهادران پانچالان
 که از مستی جنگ فروزمی آیند از عقب جدبشتر ملک اومی آیند و راجه
 در جود دمن خود تیز با برادران خود و جمعیت و حشم لائق بر سر جدبشتر می آیند و
 این همه فیل و اسب و ارا به سواران و پیادگان نزد جدبشتر مانند عطا خوانان که
 پیش اهل کرم روند و میروند و بنگر که بهیم و دشت دمن آن همه را بکارزار بطل دشت
 اند چنانکه دتیا را که بطلب آب حیات می رفتند اندر آتش سراه برایشان
 گرفتند اما چون لشکر یکپایان ست با وجود نگاهداشتن بهیم و دشت دمن آنها را
 در گیران مانند سیلاب شده که بد برای محیط طحی گرد گذشته بر سر جدبشتر میروند و
 و نعره های شیرانه میکشند و سفید مهر را را نواخته چنان بهیبت میروند که من گمان

میگویم که جدی شتر در دبان مرگ افتاده است دور جنگ در جودهن او را خیال میکنم
 که در آتشش مہوم میکنند و از شکوه فوج در جودهن یقین میکنم که جدی شتر از
 تیر با جان نمی برد و این شبیهایی تیر در جودهن را که تاب میتواند آورد و تیر را
 در جودهن واسوستان و کر یا چارج و کرن بحدیست که کوهها را شکان میکنند
 انیک : بین که جدی شتر را با وجود آنکه در قوت ممتاز است کرن روگردان ساخت
 آری کرن که قوت پسران و هر تراشت دارد میتواند که جدی شتر را زبون سازد
 و محنتش رساند اکنون کرن و مهارتچیان دیگر جدی شتر را آزار و محنت رسانند
 چه او بخت ریاضتی که میکشد خفیف و زار است و بکارهای برهمنان و شل ایشان
 بیشتری پردارد و آئین چتری را نمی تواند بجا آورد و از بخت بخاطر می رسد که
 اوتاب کارزار کرن نخواهد داشت و از معرکه جان بدر نخواهد برد و بهیم می بینم
 که این همه نعلهای شیرانه و جوش و خروش لشکر و تراشت را که طغر مندان
 میکنند می شنود و تحمل میناید و کاری نمیتواند کرد و کرن سپاه و تراشت را
 می انگیزد و میگوید که جدی شتر را بزمید و مهارتچیان ایشان جدی شتر را بسلا حاک
 افسون خوانده که نام آنها سدوما کرن و اندر جال و باست است فرو پوشید
 تعاقب نموده اند و بنگر که جدی شتر آزار یافته برار به خوب بخت و درین حال
 پانچالان و پانڈوان راجه جدی شتر را در عرقاب محنت افتاده دیده بخت و بگیری
 بسرعت تمام در گرد او جمع آمده بایستاده اند و چون کرن عکس را بریده است
 بنظر در نمی آید و در حضور نکل و سهد بود شکنندگی و دشت و من و بهیم و سامک
 و جمیع پانچالان و راجه مندییری با لشکرش کرن لشکر پانڈوان را زیر کوبه بسیار
 مانند فیل که نلیو فرستان را پاپال سازد و فوج فوج ارا به سواران و دیگر مهارتچیان
 سپاه خود به بین که چگونه فریاد کنان با طراف میکنند کرن هر جا که سگردد و
 عکس را بانسانی کاچه فیل تماشا کن و بر آن بر لشکر پانڈوان و دیدن و
 بر سر بهیم نگر و فوج پانچالان را به بین که از پیش کرن مانند دیان از پیش

اندر میگردد و این که کرن همه پانصد تومان را شلاق زده و مقرر نموده گشته هر طریقی
 نگاه میکند یقین من است که ترا نه بگوید و این که هر لحظه کمان خود را سینه کشد
 طغیان مندی خود نماید تو کوئی اندرست که بدو تیان طغیان یافته و کور و انجان را
 او را مشاهده نموده فریاد میکنند و پانصد تومان و پانچالان را ترس میدهند
 و کرن با کور و انجان میگردد که بدو و کاری بکنید که مردم پانصد تومان زنده بدر
 نتوانند رفت که من نیز از عقب شامی آیم کرن این گفت و تیر اندازان
 از پی ایشان در آمدای ارجن کرن را بنگاه که در زیر پتیر سفید چه زیبا می نماید
 تو کوئی کوئی است که از بالای آن ماه طلوع کرده است و بجانب تو مگردد چشم
 نگاه میکند و کمان را سیکند و تیری اندازد یقین است که او بر تو خواهد آید
 ارجن کرن هنوزت را که به علت مشاهده نموده مانند پروانه که خود را به سمع
 زنده بر سر قومی آید و در جود من نیز بالشکر خود بجهت نگاهبانی او که تنها بودی
 لائق آنست که داد و کوشش داده و در جود من را بالشکرش بکشی اگر سلطنت و
 نیکنامی و فراغت میخواهی تو که کرن که در قوت اصلا نداشتی اند و مشهور عالم
 و قومی که با یکدیگر کارزار خواهند نمود و در جود من غالب جنگی ترا دیده از غایت
 خشم دست و پا گرم خواهد کرد ای ارجن تو هیچ دلیل و گناه نداری و کرن نسبت تو
 به چند پیشتر بدی بسیار کرده است ترا بدی که راتی نیکو زده تدبیر کار زمانی ای ارجن
 پانصد تومان به سوار پنج هزار فیصل رده هزار اسپ سوار و شصت هزار پیاده که
 همه سوار و پیاده با نگاهبانی یکدیگر میکنند بر سر قومی آیند تو قوت خود را بکرن
 بنمای و بدوی تبارای ارجن کرن بر سر پانچالان میرود چرا که علمش در جود
 دشت و من می بنیم بخاطر چنان میرسد که او پانچالان را خواهد کشت و جانش را
 حیرت زده است من این سخن را بجهت آن میگویی که تو خوشحال خواهی شد
 و اینکه بهیم با سنگ و فوج سرخی و پانچالان برگشته است و لشکر کور و انجان
 در شلاق گرفته فوج در جود من را به بین که از ضرب تیرهای بهیم چگونه گریخته

میرود و زمین معرکه را بنگر چه نوع بخون آغشته است بهیم را به بین که چگونه مانند
 ماری خشکین بر سر آن فوج میدود ای از جن این همه خیر و علما و سیر قوای گوناگون
 را به بین که بریده میشود و اسبان و فیلان را زده می غلطاند و با پنچالان را به بین
 که از راه سواران کوروان را به تیر زده زده از راه بریری اندازند و بقوت بهیم سپ
 و فیل و از راه لشکر و هر تراشت را که از بهادران جدا مانده پایال میسانند و مردم
 لشکر و هر تراشت را می زنند و سرهای بهادران از تن جدا میشود و سر فیل
 و از راه سواران و پایال و بز خاک می غلطاند و لشکر و وجود بهین را میزنند و مردم میسانند
 مانند نهسان که دریای گنگ را بشویند و کراپا چاچ و کورن و دیگر بهادران جنگ را
 بجهت سر راه گرفتن بر پنچالان می آیند و مردم در وجود بهین را که از ضرب سلاح
 بهیم زبون شده اند با پنچالان و درشت دمن آنها را میزنند و چون با پنچالان را
 کوروان زبون ساختند به بین که بهیم در فوج غنیم چگونه افتاده و آنها را میزنند
 و فیل سواران و از راه سواران را به بین که از بهیم چه نوع ترسیده اند و فیلان را
 به بین که بفرس تیرهای فولادی بهیم چگونه مانند قلکهای کوه بزمین افتند و
 بعضی فیلان از ضرب تیرهای بهیم که سخته فوجهای خود را پایال میسانند ای
 ای از جن بهیم را به بین که از این ظفر یا فتن بازبید و فرغیاید و فوجهای شیر
 بهیم را بشوید که هیچ کس را تاب شنیدن آن نیست در راه بهیلان فیل سوار به
 سر راه جد و شتر بانس در دست میزنند مانند جم که دند در دست باشد و میخواهد که
 راه را بزنند و انیک به بین که بهیم چگونه برود و بازوی او را بریده و انیک آن ده تیر
 زده او را بر سر خنجر سائیده و اکنون بقصد فوج فیل سواران و گیری آید و
 آنها بانسها و تیرهای اندازند و بهیم بیک تیر مفت فیل را میزند و می غلطاند و
 گاه بهر یک تیر فولادی ده فیل را میکشد و اکنون که بهیم در لشکر کوروان در آمد
 است این همه فریاد بهادران و آواز سارهای آنها بر طرف شسته پست گشته است
 به بین که بهیم سیمین همه کوهی لشکر کوروان را نیست و نا بود ساخته سنجی با و هر تراشت

گفت که ارجن این نوع کارپردازی بهیم با مشاهده نموده جمعی از بقیه لسیف
را مسافر راه فنا ساخت و آنها بسرگ لوک رفته همان اندر شدند و جمعی
که سنجیه با طراف رفتند و نیز ارجن دیگر با دوان کوردان را از سواران
وفیل و ارا به و پیاده را از دوان و کشتن برگرفت و هر تراشت با سنجی گفت که
چون بهیم و جدی شتر برگشت و پانژوان و سرخی همه لشکریار را و دندیر تیر با فرو
گرفتند و بروی بگرنیه نهادند و فرزندان من چه تیر بر کردند سنجی گفت که کرن بهیم
را با آن صلابت مشاهده نموده چشانش از غصه سرخ شد و بجانب بهیم دوید و
به تیر و بسیار آن فوج را که از پیش بهیم رو بگرنیه نهاده بودند برگردانید و بر
سر پانژوان تاخت نهاد و تمحیان پانژوان نیز و بروی او شده تیر انداختن
که رفتند بهیم و شکندی و ساک و دشت دمن و جنبی و طائفه بر مبدار کشکین
گشته از حیاط طرف بر سر لشکر تو و دیدند و همان نوع سپاه تو نیز و دود شده بر
مردم غنیمت تاخت و هجوم انواع سواران از دوطرف دریافتاد و با یکدیگر
موجب حیرت و تماشا می حاضران گشت شکندی بر سر کرن و دشت دمن بر دستان
و لشکریار و فکل بر سر بر که سید و جدی شتر بر سر خرسین و سهدیو بر سر
الوک و ساک بر سر شکس و بهیم بر فرزندان و لشکر تو و دیدند و ازین طرف
اسرستمها مان بر ارجن و کرا پا چارچ بر جدی با من و کرت بر با بر امتوجا و دیدند
و بهیم سید تنها سر راه جنگ بر دود و دمن و ساک کوردان با لشکریان گرفت
و شکندی با کرن در افتاده تیر بسیاری بروی انداخت و کرن از آن خشکین گشته
سه تیر در میان دوا بروی شکندی زد و دوا و تیر بر کرن زد و کرن به تیر مبدان
شکندی را بگشت و یک کپر علمش را برید و شکندی پیاده شده تیر بر کرن
انداخت و کرن آنرا به تیر و دوا برید و تیر بر شکندی زد و دوا این تیر با می
کرن را از خود رفع کرده زخمی بدر رفت و کرن لشکریار پانژوان را پیش انداخته نهاد
با و که پنبه تاختی کرده را بر اندودشت دمن را چون دسان محنت بسیار رسانید

سه تیر بر سینه و ساسن زرد داد و یکدگر بازوی چپ داشت و من را از خیم زد و
 داشت و من یکدگر بازوی انداخت و ساسن آزاد و موایسه تیر برید و از پنی آن
 مهتده تیر بر سینه و بازوی داشت و من زرد داد و یکدگر بر من یکبار کمان و ساسن
 را برید و چنانکه عمری از نهاد و حاضران بر آمد و ساسن کمان و دیگر گرفته و قسم کنان و میباید
 تیر بر روی سر داد و مبارزان لشکر رسیده و نفع ایستاد از آن حال متعجب گشتند
 و داشت و من زیر تیر باری و ساسن پنهان شد و پانچالان ارا به و فیل و اسب
 سوار داشت و من را جویان گشته و ساسن را اگر گرفته و ایشان را با و ساسن
 و لشکرش کارزاری عظیم دست داد و آسجا بر که سین پنج تیر فولادی بر نکل زرد
 زنی آن سه تیر و دیگر ز نکل و قسم کنان یکدگر تیر فولادی بر سینه بر که سین و داد
 داشت تیر بر نکل و پنج بر روی زرد بعد از آن هر دو مبارز از هر طرف تیر بر یکدیگر
 برانداختند و نفع بر که سین و دیگر تیر نهاد و دیگران اینحال را تماشا کردند
 که پنی باری خود را بر گردانید و نکل دست از آن باز داشته بر کوروان و دیگر تیر اندازان
 از پیش کرن بجانب دیگر رفت و بر که سین نیز دست از نکل باز داشته باز
 نجا میبانی با میبای ارا به کرن پر دخت و دیگر الوک که میباید و افتاده بود
 اول او را به تیر باری خود معطل ساخته هر جای پ و بهلبان او را بکشت الوک
 پیاده گشته در میان نفع سو سر رفت و آسجا ساک بیت تیر بر شکن زرد و یک
 کبیر عایش را برید شکن شکم گشته به تیری چند جوشن را بر بدن ساک بخت
 و عیش را برید و ساک به تیری چند او را زده به تیر بهلبان و اجماع فرستاد
 از روی تیر دستی اسپانش را بچهار تیر و دیگر بکشت بعد از آن شکن از او خود
 بر جسته بر ارا به الوک رفت او را از دست ساک نظام من ساخته بدید برود
 ساک بر نفع بخت و دیده آنها را متفرق ساخت و بعضی از آن نفع مانند
 مرد را با سجا بقتل وند و جمعی گر خسته جان بدر بردند و آسجا در جو و من سر را
 جنگ بر بهیم گرفت و بهیم اسپان و بهلبان در جو و من را هلاک ساخته عیش

بریاد و ارباب اشہم شکست و چون راجہ در جودہن از پیش بہیم بیک طرف
 بدر رفت لشکر و جودہن بر سر بہیم دیدہ فریاد و غلغلہ بر آوردند و جودہن
 با کرپا چارج در کارزار بود تیری چند بر کرپا چارج زدہ بیک تیر دیگر کاوش
 بریدہ دیگر کاوش کمان دیگر گرفتہ تیر و حملش را بریدہ بر زمین انداخت و
 بہلبا نش را مسافر راہ فنا ساخت و جودہن را بہ خود را تیز راندہ از میان
 کارزار بدر رفت و اتموجا کرت برار و در زیر تیر باران فرو پوشید مانند باران کہ
 کوہ را فرو پوشد و در میان این دو دلاور کارزاری در گرفت کہ من ہرگز مثل
 آن ندیدہ بودم در ہیئت کہت ہر یک تیر آنچنان رسیدہ اتموجا زد کہ او بہوش
 گشتہ برارایہ خود نشست و بہلبا نش او را بد حال یافتہ از میدان بدر برد و چون
 فوج و جودہن بر سر بہیم رویہ داسن و شکن بال لشکر خود و فیل بسیار او را گرد گرفتہ
 و تیر بار بردہ و غیر آن زدہ او را محنت دادند بہیم کہ در جودہن را گردان ساختہ
 بود و درین وقت بر سر فوج فیلان تاخت و از روی خشم سلاح افسون بویہا را
 برایشان سرداد و از ان تیر بی نہایت برآمدہ روی ہوا را فرو گرفت و فیلان
 را زخمی ساخت و بہیم فلی را گرفتہ بر فیل دیگر میزد مانند اندر کہ بجز را بر کوہ
 ہر دو آن فوج فیلان را مانند باد کہ ابر را پریشان سازد و متفرق ساخت و درختیں
 پوششہای مرصع فیلان گریختن مانند برق میخوردند بسیاری از فیان گریختہ و بہیم
 بضر تیر ہای شبہ در زیر خاک ہلاک افتادند و گفتی کہ ہاست کہ بر زمین افتاد
 و از زمین بر بالائی و جواہر کہ بہادران فیل سوار پوشیدہ بودند بر حال افتاد
 گونی تارہ با از آسمان افتادہ میدان را زیمہ دادہ بود و بعضی فیلمان است
 از زخم تیر ہای بہیم کہ خرطوم ہای آنها بریدہ شدہ و پشانی با شکافتہ سر اسیم
 میگشتند و گریختند و دست و بازو ہای صندیل آلودہ بہیم در حرکت تیرانہ ای
 مانند اندری نمود و از ہیبت آواز جاشنی کمان بہیم فیلمان آب و سر گریختند
 بہیم تنہا در ان کارزار مانند ہادی و در آخر زمان می نمود و بچی با و ہر ترشت گفت

که در نیوقت ارجن برابر به خود سوار با سر کمرش پیدا شد و از نهیبت آمدن و
 و کارزار نمودن او اضطراب و فقره عظیم در لشکر سبقت افتاد و مانند طوفان
 باد که دریای محیط را در طغیان آورد و چون ارجن دستبرد عظیم نمود و در جوهر
 مردم خود را جدا کرده بروی جدبشتر که متوجه لشکر کوروان شده بود سر راه
 بروی گرفت و هفتاد و سه تیر بهین پیکان بروی زد و جدبشتر خشکین گشته سی تیر
 بر در جوهر من زد و کوروان بقصد و شکی ساختن جدبشتر هجوم آورده بروی
 تا ختن زد که گرفتند و نیوقت نکل و سهدیو و دشت و من با یک کوهنهی مردمان
 جنگ آنجا سبقت نگا بهانی جدبشتر در رسیدند و بهیمشتر را بان حال
 دیده سبقت نگا بهانی و محافظت او بشکافت و درین اثنا که نکل و غیر آن
 بهیمشتر نگا بهانی راجه جدبشتر می آمدند کرن سر راه برایشان گرفته تیر باران کرد
 و اینها با آنکه تیر و بانس بسیار بروی می انداختند از کثرت تیرهای کرن که برایشان
 می بارید تاب نظر بجانب او نداشتند و با وجود اینحال سهدیو فرصت یافته
 بمیت تیر بر در جوهر من زد چنانکه خون از بدنش روان گشته مانند فیل مست که
 مستی از وی بچکد نمود و کرن در جوهر من را بان حال دیده بر مردم جدبشتر و دشت
 تیر انداختن گرفت چنانکه فوج جدبشتر تاب ضرب تیرهای کرن نیاورده رو بکشت
 نهادند و از تیر دستی کرن در بسیاری تیر انداختن پیکان تیر دوم بر سو فار تیر اول
 میرسد و بعضی تیر بار را پیکان بر پیکان رسیده در هوا آتشی ازان می افروخت
 و کثرت تیرهای کرن روی هوا را مانند طغ فرد گرفت و تمام مردم چهار طرف را
 کرن به تیرهای خود محتل داشته جدبشتر را از عظیم رسانید و در نیوقت جدبشتر
 پنجاه تیر بر کرن زد و از طرفین شیمای تیر بار آمده هوا تاریک شد و جدبشتر
 و فوج او تیرهای الماس کردار و کوب با و شمشیر با و سولها لشکر کوروان را زد
 بهر جانبی که توجه میکرد متفرق و پرتیان میگشتند و کرن در نیوقت خشکین گشته
 تیرهای آهنین غیر آن که پیکان آنها مانند طال بود بر جدبشتر زد و جدبشتر

یک صد تیر بر کرن زد و کرن تبسم کنان سه کپور پندینه جد پیشتر زو خیا لکرم چال
گشته به بیان را گفت که ارا به مرا از میدان بیرون ببر مردان لشکر کور و دان کیمید
گفتند که راجه جد پیشتر را بگیرید و در وقت هزار و هفتصد بهادر از یکی و پانچالان
سرا به لشکر کور و دان گرفتند و چون در میان این دو لشکر کارزاری جوانان
در گرفت بهیم و در جود بهین با یکدیگر در افتادند و سنجی با دهر تراشت گفت که کرن
از جمله آن هزار و هفتصد بهادر پانصد مرد و مسافر و ده فاساخت و بهر اینها تاب
زخم و ضرب کرن نیاورد و پناه بهیم بگیرد خنجر و کرن لشکر پانچالان را که در گرد
جد پیشتر جمع آرد بودند متفرق و پایشان ساخته بر سر جد پیشتر وید و جد پیشتر
نکل و سهدیو جیب و راست او بودند و خیال داشت که بخانه رود و کرن سه تیر بر
بزد و جد پیشتر بر گشته سه تیر پندینه کرن زد و بچار تیر اسپان او را زخمی ساخت
بدو تیر نگا بیان او را بزد و در وقت نکل و سهدیو بر سر کرن و ویدند که مبادا راجه
را بزند و هر دو بر سر کرن تیر باران کردند و همان نوع کرن هر دو را به تیری چند
اسپان جد پیشتر را بزد و یک تیر مغفر از سرش بنیداخت و اسپان نکل انیز گشته
ارابه اش در هم شکست و چون اسپان ارا به هر دو بهر ابر گشته شد بهر ارا به سهدیو
سوار شدند و درین وقت شل جد پیشتر و نکل را با نخال دیده دلش برایشان
بسوخت و با کرن گفت که اکنون با ارجن کارزار باید نمود چه جد پیشتر که سلاح
تیر بار همه از دستش بدر رفته با او کارزار نمودن سهل نیاید و چون با ارجن کارزار
خواهی نمود موجب خنده مردم خواهد شد کرن را این سخن ناخوش آمد و خشکای گشت
جد پیشتر و نکل و سهدیو را در زیر تیر فرو گرفت و تبسم کنان به تیر بامی خود آنها را
روگردان ساخت و درین وقت شل تبسم کرده با کرن گفت که جد پیشتر که رفته
بر ارا به و دیگری سوار شده است او را زدن از طریق مردی دور است اگر دست تو
میرسد ارجن را زن انیک آواز سفید مهره بامی سر کشین و ارجن و صدای چینی
کیان او می آید بشنود به بین که ارجن مهارت حیان لشکر شمارا زده زده می آید و

جلد دامن و امتو جان از دو طرف او و سالک از عقب او دست درشت دامن نیز بر دست
 راست همراه او دست بهیم با وجود همین در افتاده است توکاری بکن که راجه خود
 را از دست او خلاص سازی چه بهیم او را از بون ساخته است و در وجود همین تر
 افتاده که آیا از دست بهیم خلاص خواهد شد یا نه ترا از زدن و کشتن راجه چشم
 و نکل چه حاصل تو راجه خود را خلاص ساز کرن این سخن شل شنیده و راجه در وجود
 را گرفتار دیده بجهت نگا بهانی در وجود همین بآن طرف بشتافت و سهد یو و نکل
 و جده بیشتر فرصت را غنیمت دانسته اسپان ارا به را تیز رانده شمر سار رفت و
 راجه جده بیشتر منزل خود رسیده برخوا بگاه خود تکیه نموده پیکانها از بدن خود
 بدر آورده اما آن خلک که در سینه او بود بدر نرفت و با برادران خود گفت که
 جانیکه بهیم بکارزار در افتاده است شانیز آخا بر وید پس نکل برابر به و گیر سو
 گشته و سهد یو هر دو در وان شدند سنجی با دهر تراشت گفت که اسو ستهامان با
 فوجی عظیم به برابر جن آمد و ارجن اید با برجا معطل داشت و او خشکین گشته ارجن
 و سر می کرشن را در زیر شیشه تیر با فرو گرفت و این معنی باعث حیرانی سائر کورده
 شد پس ارجن سلاح افسون دیوتها را در کار کرد و اسو ستهامان آنرا بسلاح
 باطل ساخت همین نوع هر گونه سلاح افسون دیوتها که ارجن در کار میکند و اسو ستهامان
 یک یک را باطل و ضایع می ساخت و با در کارزار سلاح افسون اسو ستهامان را
 مانند جرم دهن کشاده میدیدیم و اسو ستهامان از تیرهای بی نهایت اطراف
 هوا را فرو پوشیده سه تیر مبارز می راست سرکشین بزد درین در میوقت ارجن
 اسپان اسو ستهامان را بقتل رسانیده کارزاری نموده که دریا از خون روان
 کرد و کارزاری نمود که ارا به سواران از حیرت تیرهای ارجن هر جا سر اسیمه
 میگشتند و کار بجائی رسید که دلاوران قانون مقرری جنگ را از دست
 هر کس را که پیش می آمد با وی کارزاری می نمودند و ارجن کارزاری نمود
 که ارا بهما از سواران و بهایانان و اسپان خالی شدند و فیان و اسپان از

سواران جدا افتادند و از ضرب تیرهای ارجن ارا بها با سواران بقیه دند و
 در میانها از گلولی اسپان گشته اند اها جدا گشته بهر جانبی میگردیدند درین اثنا
 اسوتحمان باز متوجه کارزار ارجن شده کمانها در حرکت آورد و بر ارجن تیر انداختن
 گرفت و یک تیر کاری بر سینه ارجن زد و ارجن زخمی گشته اسوتحمان را در زیر
 تیر باران فرو گرفت و کمانش را بریده اسوتحمان چوبی بزرگ را که حکم بگردشت
 بر ارجن انداخت و ارجن آن چوب زرنگار را به تیری چند در هوا برید چنانکه چوب
 پرچه شده بر زمین افتاد درینوقت اسوتحمان خشکین گشته تیری فسوج انداخت
 که آنرا اندر آتش گونید انداخت و ارجن نیز مثل آن تیر انداخته آنرا باطل ساخت
 و از پی آن تیرهای بیشمار اسوتحمان را فرو پوشید و از زخمی گشته تیر باران ارجن
 از خود برفع کرد و صد تیر بر سری کرشن و سه تیر بر ارجن زد و ارجن صد تیر بر جانبی
 نرم و نازک اسوتحمان زد و بهلبانش را بیک کهر بر زمین بغلطانید اسوتحمان
 عنان اسپان خود گرفته سری کرشن و ارجن را در زیر باران فرو گرفت و ازینجا
 مارا و جمیع مبارزان را تعجب حیرت دست داد که اسوتحمان هم عنان اسپانرا
 بدست گرفت و هم با ارجن کارزار را برداشت ارجن تسنم نموده به تیری بهین یکبار
 عنان اسپان او را برید و اسپان زخم تیر خورده و عنان بریده خود سرگشتند و
 روی بگریز نهادند چنانکه غریب از نهاد مردم لشکر تو برآمد و مردم پانڈوان فتح از
 جانب ارجن دیده تیر اندازان از چهار طرف بر سر مردمان کوروان ریختند
 تعاقب نمودند و از پی هم لشکر وجود بهین رامی زدند و در حضور مبارزان کوروان
 مثال شکن و کرن و فرزندان تو لشکر خود را می خود هستند نگاه دارند و می ایستادند
 و از چهار طرف مبارزان لشکر میگردیدند و کرن هر چند میگفت با یستید
 ایسا دن نداشتند و پانڈوان لشکر را گریزان مشاهده نموده فریاد و
 نعره کردند جدا ازان در وجود بهین از روی ملایمت با کرن گفت که پانڈوان لشکر
 مرا در حضور تو گریزان ساختند آنچه مناسب انیوقت بخاطر تو برسد آنچنان کن

از بسکه پانڈوان مردم افواج مارا میزند و لشکر ترا یکک میطلبند و نام تو میگیرند
 کرن تبسم نمود و با شل گفت که امروز تو قوت یازوی مرا به بین طمانیر سلاح
 افسون خوانده مرا تماشا کن زود باش و ارا به ام را بران کرن این گفت و
 کمان بجای نام خود را بدست گرفت بجانب مردمان لشکر در جود هین که میگریختند
 برآمد و سوگند و عهد در میان آورده و لاسامی آنها نمود و بقصد غنیمت بهار گوستر
 نام سلاح افسون پیر اتم او کار کرد و از آن سلاح هزار و ده هزار و یک و لرو
 تیر برآمد و از کثرت هجوم آن تیرهای بشیار افواج پانڈوان از نظر با پوشیده
 گشتند و از حیرانی و تعجبی که پانڈوان و پانچالان را روی داد فریادهای که
 از ایشان برآمد از بس افتادن فیلان و اسپان و ارا بهامی با سواران
 و پیاده از زمین میلرزید و تمام لشکر پانڈوان از مهول آن حال زیر و زبر شد و سر
 گشتند و کرن در آن مانند آتش بی زود روشن نمیداد و ضرب شلاق کرن
 پانچالان با مردم چندیری بر جا هر جا چنان بیوش گشته می افتادند که فیلان و
 جنگل آتش زده میفتند و از لشکر پانڈوان فریادی عظیم مانند فریاد خلایق که در
 زمان وقت ایشان برخیز و بر منیاست و سایر حیوانات را انسان حال هولناک
 ترسی و بجهی عظیم روی داد و از بسکه لشکر پانڈوان را محنت بسیار رسید نام سرکرش
 وارجن را می گرفتند و بجهت فریاد روی ایشان را می طلبیدند در نیوقت ارجن
 آواز آنها شنیده با سرکرش گفت که تا شیر و کار گیری بهار گوستر را تماشا کن گمان
 من آنست که هیچکس این را باطل نتواند ساخت و کرن را بگریه که ما کند جسم خلق را
 بباد فنا برداده اکنون اسپان ارا بهرا بجانب او بران که او هر خطه بسوی من
 نگاهی میکند و من میدانم که کرن از پیش من بدر نمیتواند رفت و کسی که زنده
 است یک وقتی ظفر می یابد و گاهی مغلوب غنیم میشود اما بعد از آنکه مرد از ظفر
 غیر آن هیچ بهره ندارد و مرا دانکه کرن تا زنده است کاری از دست او بر نمی
 آید اما چون من با او بکار نرود آمده او را خواهم کشت و دیگر او را از ظفر و غیر آن

بهره نخواهد بود و سرکشی این سخن را شنیده مناسب آن حال با رجن جواب داد و گفت که کرن راجه جد بهشتر را بسیار محنت داده است و زخمی کرده تو اهل برادر راجه را به بین تا تسلی او شود بعد از آن که از اینجا برگردی کرن را خواهی کشت پس سری کمرش و راجن بدیدن جد بهشتر روان گشتند تا درین میان کرن را از کارزار نمودن با دیگر پانڈوان ماندگی دست دهد و خود را دیدن جد بهشتر آسایش یابد و این نیز از جمله ارادتهای سری بهگوان بود که درین باب کرده سرکشی و راجن بجایمی که جد بهشتر بود رفته مردمان لشکر خود را دیدند و راجه جد بهشتر را نیافتند و راجن مبارزان پانڈوان را مشغول کارزار دیده هر یک رختین آفرین گفت و کار که پیش از آن کرده بودند بر زبان آورده به کارزار برگشت و چون جد بهشتر را ندید با اضطراب نزدیک بهیم آمده پرسید که راجه کجاست محال او چیست بهیم گفت که راجه جد بهشتر از تیرلومی کرن زخمی گشته از اینجا رفته است عجب که زنده مانده راجن با بهیم گفت که تو زود خود را پیش راجه برسان که او بمنزل خود رفته باشد راجه که در کارزار در ناچار با آنکه تیر بسیار از دست او خورده تا کشته شدن او حاضر بود و اصلا از جا نرفت اکنون که او از دست کرن محنت یافته و تاب نیاورده بر رفته است تا حال او چگونه بوده باشد تو زود برو و او را دریاب که من اینجا با دشمنان کارزار مینمایم بهیم گفت که لائق آنست که که خبر راجه را تو گیری چه اگر من از میدان بیرون میروم مردم غنیم خواهند گفت که گریخته میرو و راجن گفت که سس مکان اینجا صفت بسته ایستاده اند من اینها را نکشم از اینجا نمیتوانم رفت بهیم گفت که من قوت خود را میدانم و غنیم خود را و سس مکان را نیز میتوانم زبون ساخت و کشت و رجن سخن بهیم را شنیده با سرکشی گفت که میخواهم که جد بهشتر را به بهیم ارایه مرا از میان این فوج رانند با نظرت بر سجنی با و بر تراشت میگوید که سرکشی بهیم میگوید که این کارزار را تو تعجب نیست لائق آنی که همه این دشمنان را زبون سازی و پلاک کنی بعد از آن

سرمی کرشن او را بکارزار دشمنان اشارت نموده اسپان ارا به ارجن با تیز رانده
 بمنزل راجه جد شهر رسید او را بر بستر تکیه نموده یافتند و هر دو از روی تعظیم و
 ادب دست بر پایی راجه نهاده معلوم نمودند که راجه بصحت و سلامت است و
 خوشحال گشته و راجه نیز از دیدن ایشان شادمان گشته خیال نمود که کرن را
 کشته و کار او تمام نموده آورده اند بنا بر آن از روی کمال خجی با سرمی کرشن و
 ارجن گفت خوش آمدید و شادی بسیار با خود آورده ایم از دیدن شما خوشحالی
 بسیار و بی نهایت روداده که زنده و سلامت آمدید بگوئید که کرن را کشتید آن
 کرن که در کارزار حکم ماردار و در بزرگترین سلاح شوران فرزند پسر پشته و نپاه
 لشکر کوردان است بر کوه سین نگاهبان ارا به اوست و پر سرام سلاحهای فیون
 بوی تعلیم داده است و از آن نگهدار هیچکس گوی جنگ از روی نمیتواند بر دهمان
 بزرگترین بهادران است و همیشه پیش پیش لشکر و کشته افواج دشمنان است و
 همت او به دو لشکرهای در وجود من و به اندیشی ما مصروف و اندر باد و یوتها در
 کارزار بروی غالب نتواند آمد و شکوه و تیز دستی او در کارزار مانند آتش و بادی است
 و وقار و گرانباری او بحدیست که عقل هیچ عاقلی بحقیقت کار و خیال او نمیتواند رسید
 و دشمنان را بجای جمست زهی طلوع و بخت من که شما اینچنین بهادری داشته
 و پلاک ساخته و خیر و خوبی مراجعت نمودید و من نیز از روی مردانگی با کرن کارزار نمودم
 اما چون او حکم جم دست سناک و درشت و من و نکل و سددید و شکستی و سپردن
 در و پدی و تمام با پچالان را زبون ساخته در حضور آنها علم مرا برید و بهسلان
 پیش و پس مرا بکشت و اسپان ارا به ام زده بغلطایند و نزدیک بمن شده سخنان
 درشت گفت و سبب حیات من وجود بهیم و مردانگی او شد زیاده ازین چه شرح
 و هم که طاقت یاد کردن آنحال ندارم آن کرن که سیزده سال مرا از بیم او خواب
 آرام نبود و از دشمنی او چون مرغ در دام گرفتار بر آتش غصه می طپیده ام و
 عمری درین آرزو گذرانیده که کی باشد که کرن کشته شود و شب و روز در خواب

و بیداری هیچ جا را از کرن خالی ندیده ام و هر جا نظر کرده ام او را دیده ام و در
کارزار بهر جانبی که از بیم او گریخته ام او را در و بر روی خود یافته ام و او بهادرست که
هرگز در کارزار نگریخته است و او را ما به مرانشکته اسپان را گشته مر از بون خود
ساخته گذاشت چون کرن را اینقدر با نیت رسانیده است از زندگی سلطنت
رانی من چه نموده است من به بیم با در و ناچار و گریا چارچ کارزار نموده ام اما
این حال که کرن مرا پیش آورده است هیچکس نیاورده امی ایجن اکنون سلاطنت
خود را و چگونه کشتن کرن را با من بیان کن چه کرن در کارزار مانند اندر و در
چالاکي چون جم و در سلاطین افسون مثل پر سرام و مهارت می و در همه نوع
کارزار و انا و بزرگترین کمانداران و یگانه مردانست و در بر تراشت با تمام فرزندان
شرائط تعظیم و بزرگی او سجای می آورند بجهت آنکه او ترا بکشد با خود قرار داده بود
که مرگ تو در دست اوست او چگونه کشته شد و تو در حضور دسائن سر از تن او
مانند شیر که سر او را جدا سازد جدا ساختی و آن کرن که در میدان کارزار به طرف
وجبت و جوی تو میگشت و میگفت که هر کس ایجن را بمن بناید او را چندین بار
چیز از اسباب دنیا و می بدیم او اکنون از زخم تیرهای جان فرسای تو بر خاک ملان
انتهاده باشد آن کرن که صاحب غرور بود و بجهت کشتن تو بهر جانبی شتابان
میگشت تو او را کشتی و بر مرا و خاطر من کار که بدی آن کرن که در مجلس کور و آن
از مستی غفلت و بیدار و کارزار و اثم از خود میگفت و مهت بر دو تنخواهی وجود
می گذاشت و بازوی در جود من بود از زخم تیرهای تو بخون آغشته و بر خاک غلطید
باشد و آن و بال اندر که در مجلس کور و آن و را جها تعریف در جود من میگردد و در میان
را میگفت که تو خیال پانده و آن را بگذارد که آنها نیست و نا بوده اند میگفت
که مرا برای کشتن سرکشش و ایجن پیدا کرده اند تو او را کشتی و تو خیال مرا در کارزار
که کور و آن را با سرخی و پا خیال دست داده بود و دریافته کرن را کشتی و سر او را که
با حلقه های طلا در کمال روشنی و نورانی بود به تیرهای خود از تنش جدا کردی من

در وقت زخمی شدن خود از دست کرن آرزو کرده بودم که تو او را بکشی تو آن را
 خاطر را بر آوردی آن کرن که در جود من با وجود او مارا وجود نمی نهاد و مارا مجلس
 کوروان کنجی من می گفت و بهیچم او را از ارباب سواران کتری شمر و دان می کرد
 مقاربت کرده بود و این آتش من که از باد و غلی کرن و دیگران بلند شده فرو نشاند
 و بگو که او را چاکونه کشتی آن کرن وقتی که شکن قمار را زامی برود و پیدی را در مجلس
 آورد کشتن او امری عیب است او را چه نوع کشتی با من بگو من همیشه تصور میکردم
 که ارجن کرن را کشته نزد من خواهد آمد مانند پر هبت که تصور کشتن بر ترا سر از اند
 میکرد و سنجی با و هر تراشت گفت که ارجن سخنان جدید ترا شنیده در جواب گفت که
 من با سن سنگان کار را نمی نمود و می کشتم درین اثنا اسوستانان تیرهای مار
 اندازان بناگاه آمده روی من شد و در همین اثنا فوجهای دیگر از دلاوران
 پیش آمده سر راه بر من گرفت من با قصد بهادران کشته بر اسوستانان تهاجم
 و او مرا متوجه دیده مستعد شده مانند فیل که بر شیر بدو بر من دوید و جهت گاهایی
 لشکر کوروان به تیرهای الماس کردار مرا و سرکشین را زخمی ساخت هشت ارباب
 بر تیرهای بر من خالی کرد و من همه آن تیرهای را بردم و از خود دفع کردم مانند باد
 که ابر بر ابر طوف سازد و دیگر تیرهای بی نهایت افسون خوانده و غیر آن مانند
 باران برشکال فروریخت و از تیر دستی اسوستانان در تیر اندازی تیر گرفتن
 در قبضه نهادن و کمان کشیدن و کند و ادون او اصلا معلوم نمیشد و چهار
 طرف می گشت و کمانش چیروار و در نظرمی آمد بعد از آن پنج تیر بر سرکشین و پنج
 تیر بر من زد و من در یک محله سی تیر بر پیشانی بروی زدم و از زخمی گشتن
 مضطرب حال شد و بخون بیاخت در خیال کرن اسوستانان باین حال لشکر
 را زخمی و پریشان گشته دیده با پنجاه بهادران را بر سرعت تمام دوید و من آن
 پنجاه بهادران را کشته دست از کار را کرن باز داشته بقصد دیدن شما آمدم و
 با پنچالان از آمدن کرن مانند کله گاو دان که از بومی شیر خود را مستعد گیر خجسته

سازند بهیچا رگشتند و مردم به بهدرک از دیدن کرن چنان اضطراب کشیدند که
 کسی از دیدن مرگ و بان کشاده مضطرب نگردد و کرن مقصد ارباب سوار را
 از با سچالان و سرنجی و کیکی و پانڈوان مسافراہ فنا ساخت و من از ہیکس ملات
 آن ندیدم کہ جلہ کرن را تاب تو اندا آورد لائق آنست کہ من بانگا ہبان محقب
 ارباب کہ ساک و دشت و من باشند رنگا ہبان چپ و راست کہ جدا من اتوجا
 بودہ باشند ہوم و با کرن کارزار نام تو نیز من کارزار مرا کہ امروز با کرن میکنم بیا
 و بہمن و طائفہ بہ بہدرک کہ رو برو گشتہ اند ہا کہ خود را در دہان مرگ انداختہ چ
 اوشش ہزار سوار را از ایشان بقتل آورد پس اگر کرن را کہ با برادران من
 کارزار میناید من امروز برو رہا زوی خود نکشم آن و بال کہ از شکستن عہد آدمی
 پیش می آید مرا پیش آید ای راجہ پسران دہہ تراشت و در معرکہ کارزار بہیم را
 مینخواہند فرو بند تو مرا رخصت کن و مہتی فرمای کہ من ہر دم آنہا را بکشم بجہی رہہ تراشت
 کہ چون جہشہ از تنہا انجن معلوم نمود کہ کرن زندہ است از روی خستی کہ از آزار زخمہا
 کہ داشت با جن گفت کہ من میدانم کہ فوج تو شکست یافتہ است و با تنہائی ماس
 رسیدہ کہ تو کرن را ناکشتہ و بہیم را تنہا گذاشتہ گریختہ آمدہ تو لائق آن بودی
 کہ در وقتی کہ در شکم ما در قرار گرفتہ بودی ہان طوہ ترا از شکم می انداختہ کہ
 تو از کرن ترسیدہ بجال بہیم ناپہر داختہ گریختہ تو آن سخنی کہ در رویت بن گفتہ بودی
 کہ من تنہا کرن را خواہم کشت بدروع بر آوردی کہ بہیم را تنہا گذاشتہ از ترس کرن
 گریختی اگر تو اول می گفتی کہ کشتن کرن را قوت در بازوی خود نمی بینم تا فکر
 دیگری کردم کہ مناسب حال می بود تو با ما قرار دادی کہ من کرن را خواہم
 کشت اگر آن بکردی و ما را در میان دشمنان فرو گذاشتی و ما بہمت سو مندی
 خود ترا در کشتن کرن چہرہ بسیار آموختم آن ہمہ ضایع شد این بجال کسی ماند
 کہ تخم و زخمی میوہ دار را بکار برد و در آخر آن درخت بریدہ و چنانچہ صیاد
 پارہ گوشت را بہشت نہادہ بطلع آن ماہی را ہلاک سازد تو ہچنان طمع

در دل انداخته مارا بکشتن وادی و مایین سیزده سال که در جنگها و غیر آن محبت
 بسیر کردم امیدواری آن بود که تو بزود بازویی و دگر در جنگ از غنیمت خواهی برد
 و مار را فتح و طغری روی خواهد نمود و تو خود مارا بدوزخ اندامی بدین بدان می نماید که کسی
 با مید باران تخم در زمین اندازد از نا باریدن نا امید شد بدست از آن بر شوی
 ارجن وقتی که تو هفت روزه شده بودی آوازی از غیب بگوش مآوردت رسیده بود
 که این پست در چالای برابر اندر خواهد بود و همه بهادران دشمنان را خواست
 و افواج و یوتها را که در کماندوبن اند و دیگر خلق را نیز خواهد کشت و ولایت مد
 و کلنگ و کیکی را من خود خواهد ساخت و از روی میچکس در کمانداری بهتر و بزرگتر
 نخواهد بود و میچکس بروی طغری خواهد پیافست و اگر خواهد همه خلافت را تابع خواهد
 خواهد کرد و در جمیع هنر متا خواهد شد و در دشمنی و نورانی مانند ماه و در شبانی مثل
 باد و در حلم پا بر جا چون کوه و در تحمل مانند زمین و در شکوه همچون نیز اعظم و در شگلا
 دنیاوی چون کبیر و در بهادری مثل اندر و در قوت بدنی مانند بهشت خواهد شد
 ای کنتی چنانچه ادنی را بشن پیا شد و دشمنان را نابود ساخت همچنان
 این پست و دشمنان را نا چیز خواهد کرد و مردم خود را طغری خواهد بخشید و دشمنان را
 زبون خواهد ساخت و خانوادہ خود را نگاہبانی خواهد کرد و انجینین آوار بر کوه
 ست سرنگ شده بود و همیشه آن همه شنیده بودند و از آن همه چیز هیچ یک بوجود
 نیامد معلوم شد که دیوتها نیز دروغ میگفته اند و همین نوع سخنان را همیشه آن
 باب تو شنیده تعظیم قومی نمودیم و حرمت تو میداشتیم و از دست تو در جنگ
 در وجود من هیچ بر نیامد من نمیدانستم که تو از کرن خواهی رسید و این ارباب
 که بسکه یا ساخته است و پاهای آن اصلا آذانه نمیکند و بر عرش من است
 و بهلبان آن سرکشین تو بران سوار بوده و کمان گاندی که بزور درخت
 تارست و در دست و شمشیر بر کف چرخ از پیش کرن که بختی آمده اکنون تو
 این کمان را با سرکشین بده و تو بهلبان باش تا سرکشین با کرن کج زار

نماید و او را بکشید چون تو از نزد کرن را که موضع هولناک در معرکه کارزار میکرد
نکستی کمان خود را بدگرها دوری که از تو غالب تر بوده باشد بده و ما که بدست
تو بدین حال رسیده از فرزندان و زنان جدا افتاد ایم در راحت از با طرف
شده سلطنت از دست رفته بدینج اقصادیم شاید که چون کران تو بدگرها بدگرها
از با بر طرف شود باز با آنچه از روی دست برسم ای بی عقل فردا حالت پنج ماگی از
از شکم ما دوری افتادی یا ادا ما در شکم او قرار نگیرد مگر ترا بهتر بود اما اینکه در کارزار
از میدان گریختی بسیار بدست بخجی با دهر تراشت گفت که چون جدی شتر امر بخجی
با از جن گفت از جن شمشیر بقتل گشتن می گرفت و در دستم شد سر کیشین اینحال
را در یافته با روی گفت که این چه خیال است که کرده و این شمشیر را بدست گرفته
من خود را اینجا کسی را نمی بینم که بروی کار فرامی و جنگ نمائی مردم دهر تراشت را
آنجا بهیم فرو می برد تو بدین جدی شتر آمده بودی و او را بخجی و خوبی دیدی ترا
در نیوقت که خوشحالی با ایستی کرد این همه شتر و غصه چه است و این شمشیر
بزرگ از روی شتابی بدست گرفتن مبرکیت با من بگید که در چه خیالی به حال
چیت از جن بجانب جدی شتر نگاه کنان مانند باری نفس زمان در جواب
سری کوشن گفت که کسی که با من بگوید یکمان گانند یونم و بدگرها بدگرها
من خیانت است که من او را بکشم و راجه در حضور تو این سخن بمن گفت من حمل
این سخن نمیتوانم آوردی علاج راجه را میکشتم تا فرار او من که خیانت است که من
او را بکشم درست شود و بدست شمشیر گرفتن من برای انیست تا راجه را
بکشم تا از از خاطر بدید و در اکنون تو درین باب چه صلاح میدی که تو از بدید
و گذشته اطلاع داری و نگاه میان خلایقی و تو هر چه فرمائی منپان کنم سری کوشن
گفت لغت بر تو باد ای از جن که گویا تو هرگز خدمت بزرگان نکرده این گاه
بدست است که تو اینچنین خشم میکنی کیسه در نیکیهای فرق تو اند او اینچنین کار
نمیکند کسی که کارهای نا که دنی را بی ملاحظه و بی تامل بکند و کارهای کردنی را نکند و

سفله و زبون ترین مردم است تو تحقیقات و انانی که احکام مبدی را با کمال
تفصیل دانسته اند اصلاً کسی که حقیقت نیکوکاری را از روی گردن ناکردن
نداند و مشرب و مسلک است و توازن قبیلی ای ارجن کاری کردن نکرده
را بی علم دانستن بسیار دشوار است و چون تو نیا موخته و نمیدانی و توازن مبدی انشی
خود خیال میکنی که غافلت و بهم میکنم و وبال کشتن جاندار را نمیدانی و زور
من هیچ نیکوکاری برابر با کشتن جانداران نیست اگر قرار داد و قول و عهد شکنی
بدونخ برای گو برای اما کشتن جاندار اصلاً رو نیست پس ترا کشتن برادر کلان
که راجه و صاحب دهم و نیکو کاریست خیال کردن خطای منکرست مثل خیالات
نادانان سفله و زبون شرست ای ارجن کسی که کارزار بکند یا سلاح نداشته باشد یا
روی از کارزار گردانده باشد یا نه برست یافته میرفته باشد یا پناه آورده باشد
یا دست بهم آورده امان خواهد یا غافل باشد این چنین مردم را نشا کشتن
و این همه اوصاف و احوال درین استا و تو یعنی جد بیشتر است و آنچه تو
با خاطر خود قرار داده و عهد کرده از روی نادانی است و از بیدانستی خود مرکب
این و بال میشود طریق سلوک نیکوکاری و دانستن آن بسیار دقیق و باکی
است تو آنرا ندانسته چگونه استا و خود را میکشی اکنون ضرور شد که حقیقت
نیکوکاری را که بسکیم و جد بیشتر و پیر و کنتی مادرت با تو بگویند میان کفر و شفو
نیکو بیندیش راست گفتن نیکوست و جانی باشد که دروغ گفتن مانند است
باشد و آن درنج جا تواند بود اول جانی که که خدائی کسی بوده باشد بجهت برادر
کار او دروغ گفتن رواست دوم بازن خود در وقت صحبت و دشمن سوم بجهت
خلاصی کسی که او را میخواهند بکشند چهارم در وقت تاراج شدن شخصی بجهت مدد
و شفقت نمودن بر حال وی پنجم بجهت مدد حال و برآمد کار بر بهمان دروغ گفتن
مانند راست گفتن است پس داننده و بهم و نیکوکاری کسی است که دروغ گفتن
را تمیز کند و هر که را بجل آن کار فرماید و اگر شخصی از مردم بکار عقل خود را کاً

فرماید در کار تمیز کند هیچ عجب نیست که از ثواب عظیم باید چنانکه ملاک از کشتن
 نابینائی ثواب عظیم یافت و اگر نادانی در مقام کردن نیکوکاری باشد عقل
 او را قوت تمیز در کار را نباشد او در وبال می افتد چنانکه کوشک بر همین که در
 کنار دریا وطن گرفته بود در وبال افتاد ارجن با سری کشتن گفت که قصه
 ملاک و آن نابینا و حکایت کوشک و دریا را با سن تفصیل بیان کن سر کشتن
 گفت که در زمان قدیم ملاک نام صیادی بود که بجهت قوت فرزندان و عیال
 مادر و پدر و متعلقان خود از برای هوس شکار یا از روی نفس خود جانور
 را صید میکرد و همیشه بروش سلوک و آئین خود عمل مینمود و راست میگفت
 اصلا خشم نمیگرفت اتفاقاً وقتی این ملاک بجهت شکار برآمده بود هر چند گشت
 هیچ جانوری نیافت اما ناظرش بر نابینائی که سامعه او کار بنیائی میکرد و
 آب خوردن مشغول بود او را در آب گشت و همان بخت که او از آسمان برک
 باریدن گرفت و او پس از آن غم سرایان در محله پراخجا حاضر گشته ملاک را به بهشت
 بردند و سبب نابینا شدن او آن بود که او به نیت نابود و ملاک همان
 جمیع خلایق عبادت ریاضتی عظیم سجا آورده نزد برپا رفته التماس این حاجت
 نمود برپا حاجت او را او ساخت اما او را نابینا کرد که با من وسیله بعضی از
 خلایق از کشتن او در مان باشند و این ملاک با وجود آنکه آن نابینا را بکشت
 به بهشت رفت ای ارجن حال و هر دو نیکوکاری این چنین است و در ریاضت آن
 مشکل دیگری کوشک نام بر منبری بود بسیار متواضع اما از علوم عاری بود او
 در نزدیکی دیوی که قریب بجائی بود که دوسه دریا بهم رسیده بودند بعبادت و
 ریاضت اشتغال مینمود و با خود عهد نموده بود که هرگز دروغ نگوید و در میان
 خلق نیز راست گوئی مشهور شده بود وقتی جامع از بیم دزدان را به زن گزیده
 در جنگلی که نزدیک مقام این بر همین بود در آنده نهان شدند و از نهانان
 از عقب در پی آنها رسیده از آن بر همین پرسیدند که این مردم که باین جا

آمده اند کجا رفتند کوشاک گفت که آن جماعه درین جنگل درآمده اند را نهان
از پی درآمده همه آنها را بقتل آوردند و این راست گفتن کوشاک را خوب
رفتش بدو رخ شده بدو رخ رفت چه حقیقت نیکوکاری را در نیامده خیال کرد که است
گفتن در همه جا نیکو بوده است و همان سبب و بال او گشت ای ارجن کسی که
علم بخواند و نشنیده باشد نادان و حقیقت نیکو ناشناس باشد و بزرگان را
ناپرسیده کاری بکند او در شک افتاده در و بال عظیم می افتد ای ارجن
تو نیز در وادی دهرم در و بال خواهی افتاده چه دریا فتن دهرم و تمیز نمودن آن
مشکل است و آن را جز بقیاس درست نتوان یافت و مردم چنان میگویند
که دهرم از بید توان دانست و این چنین است مرادین سخن هیچ شبهه نیست
اما هر چه در بید است همه نتوان کرد و همه دهرم با را از بید نتوان دریافت
حقیقت دهرم آنست که متفهم نگا به بانی خلق باشد و در کشتن نگا به بانی خلق
نیست و حال آنکه کشتن در بید گفته اند پس دهرم چنانست که از ان کشتن
نرسد و هیچ جان داری را نکشد دهرم از انجا پیدا میشود که مردم غمخوار نصیحت کنند
تا خون نکنند و صاحب نیکوکاری و دهرم کسانی اند که بحکم تمیز عقل و قیاس درست
عمل کنند و کسی که بقیاس عقل درست میخواهد که نیکوکاری بکند اگر بی آنکه جان داری
را بکشد تواند همان نوع نیکوکاری بجا آورد و باید که بر کشتن اقدام نماید اگر شخصی کمیت
خلاصی یافتن دروغ بگوید او را بهترین بزرگان در باب راست که دروغ چنین نفعی
کرده اند پس کسی که برای برآمدن کار کسی از دوش نیک خود برآمده مرکب امری که
بظاهر بدست شود و نتیجه بدی آن عمل با و نرسد بلکه خیرای خیر باید مثلاً در خلاصی کسی
از کشتن در باب که خدائی شخصی اگر دروغ گوید قرار داد و دانند که حقیقت دهرم
آنست که دران دروغ و بال هیچ نیست و اگر کسی را با دزدان کار و حامله روی به
و بسوگند خوردن از دست آنها خلاصی می یابد دران سوگند نیز هیچ و بال نیست
بلکه آن قسم دروغ عین راست و اگر چه زودار باشد و تواند که زودادون از دست

آن زمان خلاص شویم دروغ خلاص شود زیرا که دادن زیرشال آن مردم عطا کننده‌ای
 موجب وبال عظیم می‌شود پس کسی که بحجت دهرم دروغ بگوید نتیجه دروغ اصلابوی
 نمیرسد ای ارجن من برای تمییل و بحجت سودمندی تو این سخنان را با تو بیان کردم
 تا بقیاس درست و عقل کامل در آن تمیز نمائی اکنون تو بگوئی که کشتن جدبشتر
 تر از راست ارجن با سری کرشن گفت که تو کامل عقل و دانائی هر چه با با خواهی
 گفت متحصن فوائد بسیار خواهد بود تو را را پدر و مادری و نگاهبان و پناه مانی
 و در هر سه علم هیچ چیزی نیست که بر تو پوشیده باشد از نیجاست که تو حقیقت دهرم
 را چنانچه هست میدانی کشتن جدبشتر روانیت اما علاج آن قرار داد و عهد
 چیست هر چند تو آنرا میدانی باز با تو میگویم که من عهد کرده ام که هر که با من بگوید
 که کمان گانده خود را بدگیری که از تو پر زور ترست بده من او را بکشم و قول و عهد می‌هم
 آنکه هر که او را پر خوار بگوید او را بکشد و او برادر این عهد کرده ایم در آنچه جدبشتر و خصوصاً
 شما این سخن من مگر گفت که کمان خود را بدگیری بده اگر من او را میکشتم هم در کج
 هلاک میشوم من همین که کشتن را جرات بخاطر گذرانیده ام و بال مرا فرو گرفته است
 و قوت من رفته و عقل من نقصان پذیرفته امی کامل عقل بزرگترین زینشور
 حقیقت دهرم نبوی که جدبشتر و من هر دو زنده باقیم آنچنان را فی زین سر کرشن
 گفت ای ارجن جدبشتر در کارزار مانده گشت و کوفت و زخم‌های بسیاری
 کرد و اربوبی رسیده و از بسکه آزار بسیار کشیده خشکی گشته با تو این سخن ناگفتنی گفته
 است و دیگر بدعای او ازین سخن آنست که تو خشکی گشته کرن را بکشی چه جدبشتر
 میداند که غیر از تو هیچکس کرن را نمیتواند کشت پس ناچار این قسم سخنان
 خشم آگین با تو گفت تا تو همگی همت خود را کار فرموده او را بقتل یابی و کار
 اگر همیشه کشتن و زدن است و هیچکس تاب حمله او ندارد و او را ز راجه جدبشتر
 او را اگر وظف خود داشته و بخاطر قرار داده که اگر او را کشته شد در حقیقت همه
 کور و ان کشته شدند پس بنا برین مقدمات کشتن راجه جدبشتر را نباشد

محمد خود درست ساز بچیزی که بگفتن آن تو گو یا او را کشته باشی و آن آنست
 که شخصی که واجب التعظیم است حیات او اوقتی میسرست که اغزاز و اکرام او
 بحال خودست و سرگاه از مرتبه غرت بفتاد و ما که مرده است و راجه بیشتر را
 تو و بهیم و برادران دیگر و بزرگان و راجه ها همیشه حرمت داشته اند و شرائط تعظیم
 بجا آورده اکنون تو او را که اتا قوی نعمت تست بچ بگوئی همین قدر جیستی از تو
 نسبت با و واقع شود عهد تو درست خواهد شد و موافق انیم یعنی انکار در تهرین
 بید یافته گفته است که کسی که حرمت داشتن او واجب بوده باشد نسبت
 با و لفظی بی ادبانه گفته شود و ما که او را کشته باشد پس من آنچه با تو گفتم
 بر راجه بیشتر بگوئی که او خود را از دست تو کشته خواهد پنداشت بعد از آن
 تو دریای او افتاده بسختان ملائم خاطر او را بدست آر که او نیز از تو بخوابد
 برو و غبار این بی ادبی تو بمقتضای شفقت برادر سی از خاطرش بدر
 خواهد رفت و بحقیقت در هر رسید و اصلا اثری از آن بخاطرش نخواهد ماند
 و تو از شکستن عهد و بدرونج بر آمدن آن و کشتن برادر خودی رست سعی
 بکن و کرن را بکش سنجی با و هر تراشت گفت که چون سر کشیدن این مقدمات
 با رجن بیان کرد و رجن تحسین نموده حرنی که هرگز نسبت بجد بیشتر خیال نگردد
 بود گفت ای راجه تو این سخن با من گویی چه تو از میدان کارزار یک گروه دور
 می باشی بهیم را سزاوارست که این سخن با من تواند گفت چه که او همیشه با
 برادران نامدار و در کارزارست و دشمنان و راجه های بزرگ و نهاده تهمیان و
 فیل سواران میزند و کشته و اکنون زیاده از هزار فیل سوار جنگ آزما را
 بقتل آورده است و فرماید ای دلیر اند می کشد و از کامو جان مواری
 ده هزار مرد جنگی را کشته است مانند شیری که در میان صحرا را بکشد و دیگر او
 از آیه خود بر حبه ارا به و سپ و فیل سواران را بضر بگزینا بود و ملاک میازد
 و بسیاری از دشمنان را بپا و دستهای خود میکشد و او تنها در لشکر و هر تراشت

در آمده غوطه خورده و ادکشا کشتی سید و ادا گنجایش باشد که ازین قسم
 حرفی با من بگوید و دیگر بهیم مردم کلنگ و انگ و نکها و مردم که بر تو یکجا
 مست ابرشال سوار اند میکشد و شسته تیر با یک حکم باران دارد و دشمنان را خود
 میدهد و مهشت صد فیل سوار کشته است او را سز که با من این چنین حرفی بگوید
 راجه قوت بر منان در زبان ایشان است و قوت چتران در دست و بازوی
 ایشان و زور تو در سخن کردن است و تو بسیار نامهربانی که با آنکه زور و قوت مرا
 میدانی و من در دو تنخواهی و سود مندی تو خود را و فرزندان و عیال خود را خدا
 میتوانم کرد و تو بسنخان تیر نشان خود مرا در آزار داری و من هرگز از تو راحتی
 ندیده ام تو بر بستر راحت با در ویدی بهم شسته باومی میگفتی که من برای خا طرتو
 هزار تهمیان بزرگ را خواهم کشت و تو از بسکه بدگمان و بی مهری مرا از تو راحتی
 نمیرسد و بهیکم که بر قول و عهد ثابت قدم بودا و سبب مرگ خود را بتوبان نمود
 میافست شکندی می نمودم تا او بهیکم را بقتل توانست رسانید و مردم اصلا
 نمیخواستند که تو سلطنت کنی زیرا که ترا قمار باز میدادند و تو با این حال که مرگ
 کار با می ناشایت شده بود کاری ما بهم میخواهی که بر دشمنان ظفریابی و هر چند
 سهدیو از روی دانش و بال و ناخوشیهای قمار را بتوبیان نموده از بازی ترا
 منع میکرد و تو ناشنیده کرده دست از آن کار برین طبعان بازداشتی و ما بهم
 آن عمل رشت تو بفرخ رفیتم و از شومی قمار بازی تو روی جهت ندیدیم خود بخوان
 و بال اندوزی و با ما این چنین سخنان درشت نامناسب میگویی این از خوبی عمل
 رشت تست که ما در و بال افتادیم و افواج کور و ان را دست و پا از بدنها جدا شده
 بر خاک پلاک غلطیده اند و می نالند مردمان لشکر به چهار طرف کشته گشته اند
 بهادران ما و غنیمت آنچه باستی کرد و کردند و بسبب قمار بازی تو سلطنت نابود
 و این همه مردم پلاک شدند ای که سخت بی طالع تو بسنخان حیل کردار با ما پیش
 ازین آزار ده و در خشم میارنجی با و هر تراشت گفت که چون از جن این قسم

سخنان

سخنان درشت نالائق نسبت بی‌شمار گفت مانند کسی که از راه دور افتد در
 دره پیشانی افتاد و از بس محقه و ندامت که از آن حالتش پدید آید است
 بشمشیر خود که از غلام بر آورد و درین حال سری کرشن با وی گفت که این
 تیغ آسمان گداز چای بر می آری قصد خود با من بگو تا من مدعای ترا بسامم این
 از روی درد با وی گفت که من میخواهم خود را بکشم و این بدن خود را نابود کنم
 که چرا بقوت این بدن مغرور شده سخنان نالائق براجبه بشمشیر گفتم سر کرشن
 گفت که تو اگر محبت ربانی که از گفتن آن سخنان ناسزا تیر رسیده خود را میکشی
 مکش که هیچ کس از بزرگان این کار نگرفته است و اگر قصد کشتن بشمشیر که برادر
 کلان تو و نیکو کار است کرده ترا هیچ کس نیکوکار نخواهد گفت بلکه به وبال اندر می
 عظیم شهره خواهی شد و اگر تو این کار خواهی کرد هیچ جوابی درین کار داری ای
 ارجن و هر دم و نیکوکاری و شعارت چه آن بسیار باریک است و در انایان آنچه درین باب
 گفته اند من با تو میگویم و آن اینست که اگر تو خود را میکشی بدو فرخ میروی و اگر
 برادر را بکشی نیز بدو فرخ میروی پس علاج آنست که خود را بتائی که هر کس زبان خود
 خود کشاد همانا که خود را کشت و هلاک ساخت ارجن قبول نمود و دست از شمشیر با
 داشت و کمان خود را کشیده و روی براجبه بشمشیر آورده که امی راجه امروزی را
 مها دیو هیچ کس مثل من نکند از نیست جان بیکانه مرا درین فن ستایش نموده است
 قدرت من درین فن بحدیست که در یک لحظه تمام عالم را بکشم و من اطراف عالم را
 با صاحبان آن مسخر کرده بموسیرم و جگ را بسور ابو عیبه تمام اهل جگ را ضعیف
 و خوشحال شدند من با تمام رسانیدم و مجلس جامی مجلس داشتند و نوشیدند
 من در رنگ دیوتها شد و در من باین حالت که اینچنین گمان و تیر دارم و برادر را
 خود سوا بشمشیر هیچ کس از دشمنان نمیتواند غالب آمد مردمان چهار طرف عالم را من نابود
 ساختم و سن سفیکان را تمام من هلاک کردم و معدودی از آنها مانده اند
 و از علاج که بر آن که حکم دتیا و داشتند من زده ام که بنحاک هلاک غلطیده اند

هر کس در هر سلاح که ماهر است او را بهمان سلاح میزنم و از آنست که همه ساخاک
 و فضا ساختم ازین سخن گفت و بعد از آن رد بکرش آمد و رده گفت که اکنون
 برین ارباب خطه بخش سوار گشته باشم روان شو که امر فرمایا و من بی اختیار
 و یا مادر کرن ای من عهد میکنم بجهت و دلخواهی راجه جدیدتر تا کرن را نه گشتم
 جیش ازین دور گشتم سنجی با و تیرا اشت گفت که بعد ازین ازین سلاح
 از خود دور کرده و از راه ادب برپا ایستاده شمر سار سا با جدیدتر گفتم که آنچه گفتم
 از من در گذران و حقیقت این ماجرا در وقتش بر تو ظاهر خواهد شد پس ازین
 راجه جدیدتر را راضی ساخته پای راجه گرفت و باز گفت که دین کار یعنی کشتن
 را به تو جمع آمده انکار اکنون من میروم که بهیم را خلاص سازم و کرن را بگشتم که من
 زندگانی خود بجهت خدمتکاری و دلخواهی تو میبخوام بعد از آن جدیدتر که آن همه
 سخنان را ملائم از ارجین شنیده بود از روی عذرخواهی در جواب او گفت که ازین
 کاری به تو جمع آمده که شاید از ار کشیدید اکنون من که اخگر سوزانم بجهت سوختن
 نماده و زبون ترین مردم و دبال اندوز و مرکب کارهای بد و نادان و کابل
 ترینا که و ادب و قاعده بزرگان نگاه نداشته ام و درشت و نامدارم سر مار ازین
 جدا کن و الا مرا سر بجهاده که بجنکلی بروم تا تو در راحت باشی و بهیم که برادر کلان
 و منرا و سلطنت است سلطنت بکند که ما مرد در خور ملک را نمیست و دیگران که تاب
 شنیدن این نوع سخنان نمانند از من زندگانی باین حال بپارمی آید جدیدتر
 این سخنان گفته فی الفور برخاست و بجانب جنگل روان شد و در همین اثنا
 سر بکرش تعظیم جدیدتر سجا آورده سر برپایش نهاده گفت که ای راجه ترا معلومست
 که ارجین که در عهد و پیمان او همیشه درستی است و در باب کمان گاندیو خود چگونه
 عهد کرده است که هر کس با وی بگوید که گاندیو کسی بده او را بکشد و این سخن با وی
 گفتمی و او بجهت درست ساختن پیمان خود با تو این سخنان گفت چه بی ادبی کردی
 نسبت با شاه و بزرگان خود حکم کشتن دارد و ترا آن لا نوع است که تحمل کنی و حال

از مادر گذرانی که در پناه تو در آمدم و از تو در خود است انیمنی میکنیم و تو یقین بدان
 که کرن و بال اندوز از فرشته شده در زمین خون او را خواهد آشامید هر کس
 که تو خواهی بکشی او البته کشته میشود چون سری کرشن این سخنان گفت راجه
 جد مشتر سری کرشن را از پای خود جدا کرده بر پشت او دستها سپرد و روده باوی
 گفت که آنچه تو گفتی قبول کردم و هر چه نسبت بمن واقع شد تحمل آوردم تو مرا
 آشتی دادی و از محنت ما و دشواریها خلاص کردی و داد و ندادن کوتاه اندیش
 تو خود مثل صاحبی و بکارگاری تو ازین دریای اندوه گذشته و همانا که بر کشتی عقل
 صائب تو ما با جمیع وزرا و ملا و برادران و خویشان از محیط بیکران غم و محنت
 عبور نمودیم سخی با دهر تراشت گفت که چون سری کرشن جد مشتر را از قصد بکسل
 باز آورد درین حال ارجن را در رعایت اندوهناکی مانند گناهکاری دیده بستم نمود
 باوی گفت که ای ارجن تو هرگاه بگفتن این سخنان باین حال رسیدی اگر سر
 جد مشتر را می بریدی چه حال میداشتی اکنون بدان که نیکوکاری بی مدد و ایاری
 نایب ان دریافت و تو از نیجت و تریایی نادانی افتاده بودی و از کشتن مشتر
 که برادر کلان تست و در دوزخ می افتادی اکنون رای من برین است که کاری
 بکنی که راجه جد مشتر از تو خوشحال بشود و چون دانیم که راجه از تو خوشحال و راضی
 شد ما هر دو بقصد کارزار نمودن بر سر کرن برویم ای ارجن امروز به تیر بازی لگا
 فعل کرن را بقتل آورده محبت خود در دل راجه جد مشتر محکم کن و اگر تو این
 کار کردی گویا که همه کارهای خود را به دست ساختی سخی میگوید که چون سر کرشن
 این سخنان با رجن گفت او پیش و دیده سر بر قدم راجه جد مشتر نهاد و مکرر گفت
 که از من در گذران و راضی شو جد مشتر سر ارجن را بر داشته او را در بغل گرفت
 و از فرط محبت بگریست و یادت مدید هر دو برادر گریسته اساس محبت و برادری
 محکم ساختند و هر یک دست در روی خود را شستن آغاز کردند بعد از آن راجه
 جد مشتر پیشانی ارجن را بوی کرد و از روی دوستی باوی گفت که ای ارجن

در حضور تمام لشکر کرن جوشن و علم و کمان و نیزه مارا در عین ترداد و تیراندازی بر پیشانی
 و اسبان مرا بکشت و الحال آن کار پر داری و محنت خود را بخاطر آورده از زندگی
 بیزار میشوم اگر تو امر روز در کارزار را در نکشی من ترک جان خود خواهم کرد که دیگر نماند
 زندگی بجز کار می آید ارجن گفت ای ارجمن بر راستی خود و عنایت تو و جان
 میم و نکل و سه دیو قسم میخورم که امروز در کارزار را در بکشم و اگر او را نکشم سلاح را
 برداشته سوگند میخورم که خود را بکشم ارجن این سخن با راجه جدیدتر گفته روی
 به سرکشین کرد و گفت که امروز بود عقل و تدبیر شما کرن را میخواهم بکشم سرکشین گفت
 ای ارجمن تو سزاوار آن هستی که کرن را بکشی و در دست که من میل آن دارم
 که تو را در بکشی بعد از آن با جدیدتر گفت که تو ارجمن را استالت بدیده و حکم کن که
 کرن را بکشد که ما را از تیر ملی کرن آزار یافته شنیده بیدین تو آمده بودیم و ترا
 بصحت و سلامت یا نیتیم طالع ما بود که او نه ترا کشت و نه دستگیر ساخت اکنون
 ارجمن را تسلی داده تدبیر کشتن کرن در آموزه و رای نیک خود را در فراموشی
 با ارجن گفت بیای تا من ترا بار بگیرم که از گناه تو در گذشته و ترا از من بکنم
 که بقصد کشتن کرن برو از درشتی بای من غم و غصه در دل خود مدار بجای و دست
 گفت که بعد از آن ارجمن دست بپای جدیدتر کرده سر بقدش نهاد و جدیدتر
 او را در کنار گرفته پیشانی اش بوی کرد و گفت ای ارجمن تو تعظیم و بزرگی
 مرا بجا آورده امیدوارم که نتیجه این را بزرگی و عطف جایی ارجمن گفت امروز
 کرن و بال اندوز مغرور را که تیر به تیر ملی خود محنت و آزار رسانیده است من
 به تیر ملی خود مسافر راه فنا میسازم و بسزای عیش میسازم من تعظیم تو بجا آورده
 میروم تا کرن را نکشم از معرکه بیرون نیایم و برگردم انیک از روی راستی دست
 بر پای تو می نهیم که او را نکشته از میدان بگردم جدیدتر از روی خوشحالی از
 راجه کرد و گفت که او صاف بی نهایت و زندگانی و باز و عطف و قوت بازو هر چه
 مراد است ترا روزی باد دشمنان تو نگویند و دیو تها نیز در ترقی و غلبه تو راضی باشد

برو و کار کرن را باز و او را گرش مانند اندر که صحبت ترقی خود کار بهتر بر سر را ساخت
 و بکشت سنجی گفت که ارجن چه پیشتر از خوشحال ساخته و توجه بر کشتن کرن لما
 با سری کشتن گفت که ارا به ام را مهیا ساخته بر اسپان سراسر است به بند و سلا حاکم
 نیکو و آنچه مصالح ارا به است همه را بران اسپان که اولاً ارا به ام را می بردند تا حال
 دمی راست کرده نیز میان کچیم و آرایش که دارند همراه بگیر و صحبت کشتن کرن و آنچه
 سرکشین با دارک که بهلبان او بود گفت که آنچه ارجن میگوید نزد آنجمن کنج دارک
 حب الامر سرکشین ارا به را که در حرم شیر گرفته بودند و از دیدن آن غنیم در مضطرب
 می افتاد و مهیا ساخته پیش ارجن آورد و ارجن از جد پیشتر رخصت گرفته از بر عینا
 همت طلبید و جد پیشتر نیز او را و عالمی نیکو کرد و بعد از آن ارجن سوار شده بر سر کن
 روان شد و مردم او که ارجن را بان شکوه و مهابت دیدند بخاطر با گذرنا نیند که امر و کرن
 کشته شد و در آشنای روان شدن ارجن جانوران سبک که بهندی آنرا جانور نیکو کن
 گویند و طاموس و کلنگ او را دست راست خود داده گشتند و دیگر جانوران نیز
 از هر قسم نغمه سرایی کردند و گفتی اینهمه برای آن بود که ارجن را بر کرن رختن می گفتند
 و اگر گسان و گمشگان و شغالان و زراغان بوضع هولناک بجهت طعمه خواری پیش
 ارجن می رفتند و این همه شکوه و دلالت بر فتح ارجن و کشته شدن کرن میکرد و ارجن
 را از این حال عرق از بدن میرفت و اندیشه عظیم او را روی داد و سرکشین با این حال
 او را دیده با وی گفت که درین کار از مبارزانی را که تو بودی که ما را می زبون خود خسته
 غییر از تو هیچکس از مردم بر آنها غالب نمانده است و بهادران بزرگ روی تو
 شده مسافر راه فنا گشتند ای ارجن در عالم کسی است که از پیش به یکیم و در و ناچار
 و بهکرت و جید رتبه و نیز از جامی او چین و سد چمن کا بنوح و شامه انا نیکو و بر
 تو شده اند سلامت برگردد اگر تو می بودی یعنی تو لائق آن بودی که باین نوع
 بهادران نامور را کارزار نموده آنها را بیا و قتل بر روی چرا که سلاح تو همه از دیوستان
 و توسبک دست و پیر روی و در کارزار مضطرب نمیشوی و فنون کارزار را در خرم زدن

کاری را در قبضه نهادن و در هر جا نهادن چه طور کارگر بشود و نیکو میدانی و دیوتها
و کند هر ب و تمام جنبند با که بر روی زمین است همه را میتوانی کشت و هر یکس از مبارزان
درین علم نظیر تو نیست و در کارهای چتریان که بر خود عقیده تمام دارند و هر یکس برابر تو
نیست اما مرا ضرورت است که در آنچه خیر خواهی و سود مندی تو بوده باشد با تو بگویم
بدانکه کرن که زینت میدان کارزار است بچشم من نه بینی که او زور آدرست و هیچکس را
در نظری آورد و همه جا سلاح را کار فرموده و انواع جنگها میداند و هر جا با هر کس
آنچنان که کارزار باید کرد میداند بیش ازین با تو چه گویم که من کرن را برابر تو و
یا از تو چیزی غالب تر میدانم لائق آنکه نهایت تر و دایم تمام را در کشتن کرن
بجا آورده او را بقتل رسانی او شکوه آتش و سرعت بار و خشم حجم و بدن شیر دارد
و پیر زور است و دست و ساعدی او مانند فولاد است و سینه اش فراخ و بر خود کمان
نیز دارد و مبارز بزرگ است و خودش منظرست و آنچه از فنون جنگ جوین میباید
در وی همه است و در میان بوجود او از همه کم و در امان اند حاصل که زدن و کشتن
او در هر صله خیال اندر و جمیع دیوتها می گنجد اما رای من آنست که تو او را میتوانی
کشت پس او را بکش که آن و بال اندر و همه وقت با پاندهوان در خیال بدستی
اصلا مهربانی ندارد و با وجود که در دشمنی پاندهوان برای خود مطلبی ندارد اما همیشه
بد سگالی ایشان می نماید امر فو تو کرن را که مرگ هم گریز او نمیتواند کشت کشته
فرا خیال شو که در آنم امانت پاندهوان میکند و در وجود من بزر را و خود را بها و شمار
و مانند کان و دندانهایش مثل تیر است خود با من خشم حکم شیری دارد او را در کشتن
من ترا ز خصمت کشتن او مادم که تو او را بزر و چالاک کنی خود مانند شیر می فیل
بکشد او را بقتل رسان که در وجود من بزر و او مغرور شده قوت بازوی ترا
به هیچ نمی شمارد و بجای باد هر تراشت میگوید که باز سر کمرش به ارجن گفت که امر تو
هفتد هم روز است از کارزار نمودن کور و ان و پاندهوان که اینهم مردم و فیل
و اسب بر باد فنا رفتند و میروند و لشکریای طرفین از شمار بیرون بودند و کشته

بسیار کم مانده است خصوصاً لشکر کوروان بیشتر از لشکر شما بود اما وجود تو و جنگ
چند هزار مردم شد و تو آنها را نابود ساختی و همه بهادران سرخج و پانچال و
محو کار و که و مردم پانڈوان بر تو لشکر غنیم را بقتل آوردند ای از جن
که زور بروی کوروان شده غیر پانڈوان که نگا بهانی آنها تو میکردی توانستی
بقتل رسانید آری تو لایق آنی و از تو می آید که دیوتها و دیتیان و آدمیان
هر سه عالم را بکشتی کوروان خود چه جان داشته باشد بهکیت را که مثل اندر
نمواند زبون ساخت تو او را کشتی و فوجی را که تو نگا بهانی آن بجائی هیچ از
راجهای بهادر بجانب آنها نگاه نمواند کرد چنانکه شکمندی و دشت من بیتی
نگا بهانی تو بهیکم و در فاجای را توانست کشت و الا قوت آنها معلوم بود بهیکم
و در فاجای آن حالت داشتند که هیچکس را تصور کشتن آنها بنحاطر نمیرسید
و این دو بهادر نامدار و کرب و اسو سخامان و بهور شر و اذکرت بر ما و جیدرت و
شل و در جود من که صاحبان کوهنهی لشکر اند و بهیچ سلاح را کار فرموده از من
جنگ فرود نمی آیند و همه یکجا شده باشند کیست غیر از تو که برایشان غضباید
افواج لشکر و فیلان بسیار بود که همه را تو بیا دشتا بردادی و آن طائفه که گاو
و گاو میش دارند و گاوچی می گیران و قوم لشات و مردم پورب و حاب و بان و
بهوج و فیلان بزرگ و لشکرهای جتربان و برهمنان از سعی و تر و دو کارزار تو
براه عدم رفتند و مردم ترک و مین و مردم کوهی که آنها را کیا گویند و مردم
ایدر و لونند و بهیل و سج و دیگر کوهستانیان و جاعه که برکنار دریای شورطون
دارند و همه شکیمن و زور آوراند و سلاحهای همه خوب دست می اندازند اینها
همه یکجمله در جود من آمده با اتفاق او کارزار میکردند و غیر از تو ایشان را
هیچکس نمیتوانست کشت باعث نابود شدن تو گشتی و لشکر در جود من که بچه کرد
به ترتیب در کارزار می ایستند و نهایت محافطت خود را مرغی میدارند اگر تو
مردد کار نباشی بر سر آنها هیچکس نمیتواند رفت و آنها رو برو شد اما پانڈوان که بیک

و در کارهای آن یای لشکر کوروان که از کثرت بگرد و غبار بسیار آلوده بودند و بکشتن و زدن
 نهتم زورست که جیت سیمین نام را که را بجد تو بهمن سپاه فراده فاساخت ده هزار نعل صفرا
 با سواران آن نهاد و غیر ایشان را به سواران بسیار بهمن بقتل رسانید ای ارجن قتیکه این کار را
 شروع شد فیل سواران اسپ را به سواران بسیار بسی باز تو و دیگر پانژوان را بود ملاک گشتند
 آن به یکدیگر شیبهای تیرهای خود انداخت مردم چندیری بنارس پانچال و کارو که و مجدی کیکی را
 بخانه مرگ فرستاد و تیر خوش گذار به یکدیگر روی هوا را پوشیدند و از جمله ده نوع تیر اندازی هم
 نوع را که سخت ترین انواع است بکار میبرد سواران اسپ و ارا به و فیل را ملاک و نا بود
 میساخت و همین نوع ده روز به یکدیگر کارزار نموده ارا بهارا از مبارزان خالی کردند و
 بصورت مهیب مهادید و اندر و بشن خود را ظاهر ساخته در لشکر پانژوان در آمده
 را جهای چندیری و پانچال و کیکی را با فیلان و اسبان و ارا بهای ایشان بکشد
 فرستاد و این همه تر و دجبت بر آوردن و وجود همین از غرقاب کارزار که کشتی سلاح خود
 در آن انداخته بود و بشکوهی در میدان کارزار میگشت که مردم سرخی و دیگر را جها را
 یارای نگاه کردن بجانب او نبود چون پانژوان به یکدیگر را بان شکوه و بان غالب
 جنگی دیدند همه با اتفاق سرخی و غیره به سر او دیدند به یکدیگر تنها آن همه لشکر شکست
 داده در میدان کارزار بیکانگی نام بر آورد ای ارجن به یکدیگر تا به بان شکوه و وقت
 را شکستند و بادتو به تیرهای الماس که در آن نزد و این که به یکدیگر به تیرهای جان سپار
 افتاده است و در و نا چاج هم خنجر و کارزار نمود و لشکر را میوه نموده یعنی بترتیب آراسته
 داد سعی و تردد در کارزار و در آنگاه بانی جدیرت نمود و در جنگ شب مانند مردم
 را بباد قتا برداد و دشت دمن او را بقتل آمد و اگر کرن و دیگر میبازران مهارتی را
 بر جانگاه نمیداشتی دشت دمن در و نا چاج را کجا میتوانست کشت و دیگر که ام
 چهری ازین گونه تردد تواند کرد که تو در باب کشتن جدیرت کردی لشکر کوروان را
 از پیش برداشته و بهادران نامدار را معطل داشته بسی باز روی خود جدیرت را
 کشتی و حال آنکه کشتن جدیرت نزد راجهای عالم محال بود اما از تو هیچ عجب نبود

و مرا یقین است بآنکه جمیع چهریان عالم اتفاق نموده در برابر تو بکارزار دارند تو
 در یک روز آن همه را مسافرا راه قنایا گویی و چون به یکدیگر در روزنه چای کشته
 گشتند گوای که تمام لشکر در جود همین کشته شد و بی آن دوزخدار لشکر که در آن جا
 حال دارند که آسمان دستار را بی آفتاب و ماه باند و لشکر شلاق نور در زمین
 بآن می ماند که اندر دیتها را ناپود ساخته بود و در جمیع آن لشکر پنج مهارت می اند
 اندر اسو ستهامان و کورت برادر که با چایج و کرن و شل تو اکنون این پنج بهادر
 به قتل آورده روی زمین را بر ابراج به پیش بر پا و امر وزیر ابراج به پیش تمام
 روی زمین را با آنچه در آن است متصرف شود و همچنین که بشن و تیان را کشته
 عالم را باند و در چنانچه از آن دیوتها خوشحال شدند تو اینها را کشته با پخیل را
 شادمان ساز و اگر تبه خطا سازی در دنیا چایج نموده اسو ستهامان پیش را نیکویی
 و کر با چایج را نیز سببیت ادب استادی و کورت بهار اجمعت خوشی و شل را سببیت آنکه
 برادر نادر گشت نمی کشتی کش اما کرن را که دشمن بزرگ پانژوان در مقام دشمنی
 و نزاع است به نفع که دانی بکشت چه در کشتن امر هیچ و بال نیست زیرا که در جود
 با اتفاق و صلحت او شمار ابا و دشما سببیت سوختن در خانه قیر اند و در قشاد و بیخ
 دشمنی با او است و در جود همین او را باعث زکا بهانی و محافظت خود میداند و مرا
 نیز میخواست که دستگیر نموده بپاک سازد ای ارجمند جود همین با خود یقین کرده است
 و کرن نیز همین میگویی که من بر پانژوان غالب می آیم و همیشه او در جود همین را
 در مجلسها بر کارزار پانژوان می انگیزد و امر وزیر تو او را بکشت که پنج جمیع بدی با که
 در جود همین باشا کرده است او بوده و شش مهارت می ایشان که اتفاق نموده
 ابهمن را که او در روز و اسو ستهامان و کر با چایج را در کارزار از پیش می انداخت
 و اسپان و فیلان و اربابان از سواران خالی می ساخت و پیا و بار را با و قنایا می
 و خانواده مادری و پدری را نیک نام میکرد و نفع بار را بملک عدم میفرستاد و نیز باری
 آتش کرد و در لشکر باری دشمنان را خاکستر قنایا ساخت یعنی ابهمن که صاحب نمید

خواهد دریافت که در جود من که هیچ لیاقت نداشت برای اوسع سلطنت من
 و از سلطنت و راحت و دولت و ملک و فرزندان نو میدخواهد شد و در جود من
 از حیات خود قطع امید خواهد نمود و بجیت کشته شدن کرن و در هر تراشت کرن
 از تیرهای من پاره پاره شده دانسته آن سخنان ترا که هنگام ایچی گری بوی گفته
 بودی یاد خواهد کرد و امروزشکن را به ام را بجای پاسبانداختن و گمان مرا قمار
 تیرهای مرا اگر و آن قمار خواهد دید و امروزشکن بجایابی با را راجه جد هشت که از
 بیم کرن کشیده بود و از کشته شدن کرن بختیابی بدل خواهد کرد ای سرکشین امروزش
 من تیری سر و تنم که روح کرن را از قالبش بدر برد و امروزش کن را که با خود بسته که
 تا من را نکشم با پای خود را نشویم بدفع برآیم و کرن که در کارزار بر روی زمین هیچ
 کس را در نظرنمی آرد امروزش من خون او را خواهد خورد و کرن با اتفاق و هر تراشت
 آنچه با در و پدی گفته بود که تو اکنون هیچ شوهر نداری آنرا دروغ ساختم و آنچه او را
 بکنجدهای از دروغن تهمی شده نسبت کرده بود امروزش آن کنجدهای را پر و غن بوی غلام
 و امروزش که کرن را بکشم در جود من را با برادران و دوستانش مانند ماهوار پیش شیر گزین
 سازم و امروزش از کشته شدن کرن و فرزندان و خویشان او راجه در جود من غرق
 در بای اندوه خواهد شد و در هر تراشت در کمانداران ممتاز خواهد بودست امروزش من
 در هر تراشت ابلی پسر ملی در بر و غلام سازم معنی این همه را بکشم و او تن تنها باند
 من در نظر همه کمانداران سر از تن کرن بتر بر دارم و اعضای پاره پاره شده او را
 مرغان طعمه خوار بنقار با بشکافند و امروزش راجه جد هشت اندوه محنت سالهای را که
 در خاطر داشته است از دل بر آورده او را بکشتن کرن و متعلقانش خوشحال سازم
 و دیگر راجه را نیز بر خاک بکاف بخلطانم و امروزش سر بای دشمنان ابمن را از بدنهای
 ایشان جدا سازم ای سرکشین امروزش من در جود من را کشته رودی این ابلی اغیار
 بجد نهش و بسایم باشای منی عالم بکند و امروزش و ام خود را از دمه خود و اسازم
 بتر برای از گمان کاندویر بآمده بکشتن کرن محنت و غم سیزده ساله را از خاطر بر آورم

و امر فرگشته شدن کرن با پنجالان بدعای خاطر و آرزوی دل خواهند رسید ای سرکرشن
 از گشته شدن کرن و طفر یافتن من نمیدانم که ساک چقدر خوشحالی خواهد کرد و امر و من
 بکشتن کرن و پیشش نکل نه میدی و ساک را شادان سازم و امر و کرن گشته
 از دامن دشت و من و شکند می خلاص شوم امر و خود را از ششم رانده با کوروان
 کارزار گمان و کرن را بنحاک غلطانیده به بنیم سرکرشن باز در پیش تو خود را تاش
 میکنم و میگویم که امر و در علم کمانداری و چالاکی و تحمل و شکنجی هیچکس را به من نیست
 من کمان در دست گرفته آن قدر مردانه ام که اگر دیوتها و دیتیان و دیگر خلایق
 یکجا شده بکازند از من برآیند همه را از بون سازم و بزور بازوی خود دیگران را به هیچ
 برآورم و قوت و چالاکی خود را فروز تر از بهادران نامدار میدانم و من تنها بکمان
 گان دیو و تیرهای شعله آسای خود کوروان را و نا سپیک را مانند آتش که کاه خشک
 را میسوزد بسوزانم و در کف دست من علامت حله کرده دیوتها و تیرهاست و در
 کف پانیم نشانی علم دارا به است و کسی که این نشانهها دارد و کیت که در کارزار برود
 تواند غالب آمد از جن این سخنان گفته همان نوع که از غصه چشانش سرخ بود
 بقصد خلاص ساختن بهیم و کشتن کرن روان شد و هر تراشت با سنجی گفت که
 درین وقت که پانژوان و سرخی با مردم لشکر من در افتاده بودند و از جن بر سر کرن روان
 روان گشت در میان ایشان چگونه کارزاری واقع شد سنجی گفت که در لشکر فراتین
 علمهای برگ بودند و تقاربا مانند ابرهای برسات در فروش آمده و دران مهر که
 فیلان بر مثال ابر و درخشیدن سلاحهای زرنگار در رنگ برقی منبوه و آواز پاهای
 ارا بها و مراد بعضی مبارزان بمنزله رعد بود و انواع تیرهای نوادی و دیگر انواع
 سلاحها حکم باران ابر و دشت و سایر سلاحها بجای آب که دران ابر جا دارد بعد از
 افتادن آن آب خون می بود و روان میشد و مانند باران به وقت محنت میداد
 و بدی می بارید و میدان کارزار حالتی که عالم را و آخر زمان پیش آید میگوید و گاه
 ارا به سوار ساریکی از مبارزان را گرفته کارزاری نمودند و گاه یک دلاور بر خود

از ارا به واسپ سواران حمله می آورد و میکشت القصد دران میدان این نوع
 کارزاری هولناک در گرفته بود که بهیم بسیاری را از ارا به سواران با بهلبانان
 واسپ سواران حمله می آورد و میکشت و اسپان فیل سواران و پیادان را
 نیز بجای مرگ روبراه کرد و کراپاچارج با شکستندی مقابل شد و در جبهه من با
 سانک واسپ سواران با بهوش و او نیز سپین با جیدل من و سکمین با انمو
 و مردم سرخجی روبرو شدند و شکن بر سید یو مانند شیر گریه که بر گا و حمله آورد
 و دید و بر که سین با سانک در افتاده شیبهای تیر بر روی انداخت و سانک
 نیز بر روی تیر با سواران و نکل کرت بر بار تیر بسیار زد و دوش و من که سواران فوج
 یا ندوان بود بر کرن تیر زد و دسان و لشکر سن سنگان با بهیم و افتادند و آمو
 که با سکمین در افتاده بود و او را مسافر راه قن ساخت و از افتادن سر سکمین
 زمین آوازی عظیم برخاست و صدای غریب در اطراف و آسمان پیچید و کرن
 پسران آن حال دیده اگر غصه پیر آمد و اسپان آمو چاراکشته علم و ارا به اش را
 برید و آمو جایتی الماس که در ارتعش تنه کاهبانان اسپان ارا به کراپاچارج را
 بلاک ساخته بر ارا به شکستندی سوار گشت و شکستندی دران حال اسپان کراپاچارج
 کشته دیده متعوض زدن و کشتن افتاد و واسپ سواران رسیده ارا به کراپاچارج
 با ارا به خود بسته از انجا بدر برد و بهیم با جوشن زرانند و فوج سپران تراختن
 گرفت مانند درارت آفتاب تابستان سنجی با دست تراشت گفته تا که در انچین
 هولناک بهیم که مردم لشکرت او را گرد گرفته بودند با بهلبان خود گفت که ارا به
 مرا پیش ببر بهلبان ارا به اش را بهمان جابر لشکر پیست برود و دیگر کور و ان نیز
 با اسپ و فیل و ارا به بسیار بروی و دیده از هر چهار طرف تیر با بر اسپان بهیم
 بهیم تیرهای ایشان را به تیرهای خود بریده از بسکه تیرهای جوشن گذار بر اسپ
 و فیل و ارا به مبارزان و بر جنگجویان نیز و غرور و فریاد از نهاد آنها بر نیاست
 مانند صدای کوه که از زدن سحر بر خیزد و مبارزان چهره ان از تیرهای جانفش

بهیم زخمها خورده مانند مرغان که بر درخت جمع آیند بر سر بهیم جمع آمدند در نیوقت
 بهیم مانند جم که در آخر زمان بهلاک نمودن خلایق بشاید در نابود ساختن مردم لشکر
 شتافت و آنها تا بجمله ای بهیم نیاورده باطراف گریختند مانند ابر بلایکه از باد
 پریشان گردند بعد از آن بهیم خوشوقت گشته با بهلبان خود که بسوک نام داشت
 گفت که من درین کارزار تیراندازی می نمایم و هیچ ننیدانم که مردم خود را یا لشکر
 غنیم را میزنم ترا باید که خبردار باشی مبادا که از تیرهای تاجان شکار مردم خود را بزنم
 چه من این همه مردم غنیم را که در چهار طرف خود می بینم خاطر بهیم بر می آید که چرا گشته گشته
 اند و راجه جد میسر شود و من در زخمی است و در جن که بدین آورفته هنوز نیامده است
 من از صحبت بسیار اندیشه مند و بخود می بینم که آیا راجه و در جن زنده باشند یا
 اکنون من که ازین غصه پر شده ام این لشکر یکبار غنیم را گشته و نابود ساخته
 میخواهم فانج البال شوم و ترانیز خوشحال سازم بهین که ترکشهای من چه قدر
 مانده است آنچه باشد نیکو معلوم نموده با من بگو بسوک گفت که شصت هزار تیر
 باقی مانده است و از تیرهای پهن پیکان و کمرهای ده هزار و از تیرهای فولادی
 و هزار و تیرهای کوه شکان سه هزار و دیگر سلاحها نیز مانده است و مجموعه سلاحها و
 و تیرها آن هست که اگر برابر آید باشد شش نرگا و آن را توانند کشید و گرز و زور
 بازوی تو از آن علی ده است و از جمله سلاحها براس که عبارت از برجهای
 کوچک است و شمشیر و مگدگر و نیزهای بسیار است تو از جانب سلاح خاطر جمع
 دار و اندیشه کمترین مکن بهیم گفت که امی بسوک امروز این موکه را از
 تیر من که اعضای بهادران و راجه را جدا خواهد ساخت مانند شهر جم بولناک
 خواهی دید و این قصد اطفالان نیز خواهند یافت که امروز بهیم تمام کور و طان گشت
 یا کور و ان ادر ابلک معانند کور و ان تمام و خلایق از خورد و بزرگ بیایند و با
 بکارزار و آیند که آنها را خواهد کشت یا من آنها را درین کارزار و دیوتا
 با من یار و مددگار باد و در جن نیز در نیوقت بر سادای بسوک نگاه کن که این مردم

کوروان و راجه های ایشان که میگرفتند سبب چیت همانا که ارجن در معرکه
 آمده است و به تیرهای جان نرسا انتهارا میزند که ارا به سواران با علمها و سایر
 مردم گرفته میگردانند و با آنها بکشد و جمع آمده بجا میشوند و نگاه از ضرب تیرهای سحر
 مثال ارجن ارا به و فیل و اسب سواران که زپان شده گروه گروه پیاده را
 پایال میسازند و میگرفتند بسوک گفت که مگر آواز چاشنی گانند و ارجن مسمع قوز سوار
 خاطر جمع باد که جمیع مدعی تو حاصل است یعنی ارجن زنده و سلامت بکار
 مشغول است و انیک نشانی علمش که مهنوت است نمایان و زره کمان او در فوج
 فیلان مانند برق در ابریه درختان و مهنوت از بس مهابتی که دارد و افواج
 غنیم را از هر چهار طرف خود می ترساند چنانکه در دل من نیز بیم آن راه یافته است
 و انیکه تلج مرغع ارجن با آن لعل تابدار نورانی و پوتها و سفید مهره و پودت نام
 در پهلوش نمایان گشته و سرکشین که عنان اسپان ارجن در دست مردان حرکت
 را زیر فرمان بردارد و چکله سحر مثال الماس که دارد در پهلوی او نمایان گشته و آن چکله
 کلبه گ سر می کشن بلند دارد و تمام جادوان بتخلیم آن می بردارند نظر کن که
 خراطوهای فیلان را که رست مانند درختان سال است با فیلان و سوار ایشان
 بزخم تیرهای ارجن چون کوه از جرمی افتد بهین سفید مهره براق سرکشین
 و آن لعل تابدار در گلویش امی بهیم سین تحقیق بدان که ارجن آمد و انیکه
 می بینی ارجن است که ارا به و اسب و فیل سواران بعضی بازوی او چکونه نشاند
 درختان که از آسیب صحر بازوهای گز بهفت می افتد و از جمله فوج چهار صد جنگی
 ارا به سوار را با اسپان و بهلبان و با هفت صد فیل سوار با فیلان و دیگر
 سواران و پیاده بسیار را مسافر راه فنا ساخت و انیکه ارجن نزدیک رسیده
 کوروان را چنان میزند و میکشد که آخرت در منزل چهاردهم تر آمده خلایق را
 در ملاکت اندازد امی بهیم سین عرت دراز باد که رز و با میسر شد و دشمنان
 هلاک گشتند بسوک بهلبان سخن را با نیا رسانید بهیم سین با وی گفت که

تو ارجن ایمنی می سخنان نخواه گفתי چاره موضع پانام تو مقرر کردم و یکصد سکنیز و شستاراه
تو عطا نمودم منجی باد و هر شت گفت که از جانب دیگر ارجن و از بهیم و نعره های شیرانه او شنیده
با سرکوشش گفت که اسپان ارا به ام را جلد تر بران و بهیم را بمن بنا بر سرکوشش گفت انیک
نزد بهیم رسیدیم و او اسپان را تیز تر برانند چون که روان دیدند که ارجن اندکی آید
ارابه واسپ و قیل سواران و پیاده های ایشان بغوغای تمام بر سر ارجن
و دیدند و ارجن را با ایشان کارزاری واقع شد که موجب هلاکت و فنا می خلالت
بسیار شد و سبب نجات مردم از وبال و گناه گشت و ارجن بسلاطین خود و
بزرگ سر و بازو های لشکر عظیم را به تیرهای پهن پچان برید و همچنین جزیر و
علم و دارا بها و فیلان و اسپان و فوج فوج پیاده های برید و میکشت اینها
مانند درختان که از صولت باد بیفتند از ضرب تیرهای ارجن بزرگین افتادند
و فیلان با پوششهای زرنگار و تیرهای سواران طلا اند و خورده گویا آتش دراز
گرفته می نمود و قصد ارجن اینهمه مردم لشکرت را بر خاک هلاک انداخته بر سر
کرن متوجه شد و در لشکر کرن مانند نمک که در دریا آمده دریا را بجوش دراز
در آمد و افواج لشکر تو ارجن را متوجه کرن دیده از هر طرف بروی تاختند و از چاهان
این مردم غلغلۀ عظیم برخاست تو گفتی دریای محیط در خروش آمد این مردم قطع
از زندگانی خود نموده از روی پردلی شیر مانند بر ارجن حمله بردند و با آنکه این شاه
شیهای تیر بر ارجن سوار اند اما ارجن به تیرهای صحر فعل الماس که در اوجیت
را مانند بادی که ابر باران بر نشان سازد و بهیم زد و آنها را و دیگر جمع آید و بر سر خن
و دیدند و تیر بسیار برده انداختند و درین وقت ارجن هزاران جنگجو را مسافر
راه قناساخت و بعضی مهارت فیلان زخم تیرهای ارجن خورده از نظر غائب
گشتند و درین حال ارجن چهارصد مهارت فی دلاور را و بر راه عدم ساخت
و دیگران تاب نیاورده و بگریز نهادند و از گریختن آنها غلغلۀ عظیم مانند
صدائی که از افتادن کوه در دریا بر خیزد برخاست و ارجن از کار این خروج با

پرواخته همچنان که در فوج کرن در آمده بود پیش راند و در آن حال فریاد از نهاد
 حاضران برخاست و بهیم این غوغا را شنیده دریافت که ارجن می آید شان
 گشت و از قوت تمام لشکرت را زیر ویر بر ساخت و در رنگ باد در آن حرکت
 میگشت و از ضرب شلاق بهیم مردم لشکرت مضطرب گشته بقیصر و بی آرام
 گشتند و بهیم بقصد ملاک آنها تیر باهی جان شکار را سرداد و مردم لشکرت
 ز و بازوی بهیم را مانند قوت جسم نامشأن نموده گریزان شدند و درین وقت در جود
 بانزدکیان خود گفت که شما اتفاق نموده بهیم را بزنید که بکشتن او همه پانزد
 نابود میشوند و آنها افضیاد حکم راجه در جود همین نموده بر بهیم تیر باران کردند و بهیم
 ارا به ذفیل و اسپ سواران بهیم را گرد گرفتند مانند ملا که برگرد ماه بر آید این
 کوردان سجده و کوشش تمام بر روی تیر باران کردند و بهیم به تیر باران جان فرسا
 در آن فوج زخمها کرده مانند ماهی که از شبکه بدر رود بیرون آمد و از جمله آن فوج
 نزاره ذفیل و دو دگ و دو دست مرد و پنجه را اسپ را بقتل رسانید و یک صید ارا به
 در بهیم شکست و دریا از خون کشتار و آن ساخت که آب آن خون و گرد آب آن
 گردش پامیهایی ارا به بود و فیلمان بجای نهنگان مردم بجای ماهیان و اسپان
 بجای ناک موی کشتها در رنگ کاه و یک جمع آمده در آن دریا بازوهای جدا شد
 مانند ماران و گل آن دریا از پیه و کمانها چون موجها و خیزل و طلها و دستارهای سفید
 بنزد که گفت دریا و حاکما نیلوفر بود و القصه یای اینچنین که ترشکان از آن تبرند
 و لا و آن عبوز نمایند و در یک خط بهیم پیدا آورد بهی طر فی که بهیم روی آورد و هزاران
 بهاد و طعمه شاهین اجل میشدند و در جود همین انیمه کار پردازی بهیم را مشاهده نمود
 باشکن گفت که تو بدین کارزار با بهیم دستبرد می نیار ما که مغلوب ساختن او
 بهیم پانزدوان طفر می یابیم شکن با برادران خود و لشکر عظیم بر سر بهیم دویده
 مانند کمانه که محیط را از طغیان و سیلاب مانع آید سر راه بهیم گرفت و بهیم رو برد
 او شد و شکن یک تیر بر سینه بهیم بجای پستان وی زده تیری چند نولادی بر

بزود که جوشنش را شکافته و بدنش جا کرد و بهیم زخمی گشته از روی خشم کیتیر شکون
 انداخت شکون آترادر هوا مرفت پاره ساخت و بهیم از آن حال خشمگین تر شده
 و در همین اثنا تبسم نموده کمان شکون را برید شکون کمان و دیگر گرفته شانزده تیر
 که بر گرفت از آنجمله مفلت تیر بهیم و دو تیر بر بهلبانش بزود و یک که بر علم و بد و بهیم
 چیرش برید و چهار تیر اسپانش زخمی ساخت و درین حال بهیم را خشم بر خشم فروزد
 نیزه فولادی گرفت و آن نیزه مانند زبان مار حرکت کنان بر آرا به شکون افتاد و آن
 همان نیزه گرفت و خیال بر بهیم زد که از بازوی چپ او گذشته مانند برق افتاد و از
 خود شالی لشکر شکون نعلی که برید و بهیم انگیختی را از آفتاب نیاورده شکون از روی
 شبیه تیر فرو گرفت و بهر دم لشکرش اصلا متعوض نشد بعد از آن به تیری چپ
 هر چهار اسپان و بهلبانش بعدم رو براه کرده یک که بر علمش را برید و شکون از
 آرا به فرو داده تیر بسیار بهیم انداخت بهیم تیرهای او را در هوا بریده کمانش را
 برید و او را زخمی ساخت چنانچه شکون بار مقلی از حیات بر زمین بنیقه بزمین
 حال در وجود همین او را بهیوش یافته بر آرا به خود انداخته از پیش بهیم بدو آمد
 و در همین اثنا لشکر در وجود همین از بهیم بهیم رو بگینه نهاده و در وجود همین زنده بودند
 شکون را غنیمت داشت او را گرفته بگریخت و مبارزان لشکر در وجود همین که
 با پا ندوان و دیده جنگ می نمودند این حال را مشاهده نموده آسمان نیز بگریختند
 و بهیم هزار تیر اندازان لشکر سیرت را تو را گاه شد مانند پشته ریگ که در میان
 کشتی شکستها را جای آرام شود بعد از آن آن مردم آرام گرفته قرار بهیرون
 دادند و از روی جهد تمام بکارزار مشغول گشتند و هر تراشت از سنجی پرسید که
 که چون بهیم لشکر را را شکست داد و در وجود همین و شکون و کرن و دیگر دلاوران
 که با چایج و کورت بر آرا و اسو ستمان و دساسن با یکدیگر چه گفتند ای سنجی مرا
 بسیار تعجب است در حال بهیم که او تنها با تمام لشکر با کارزار نمود باری کرن موقت
 عمدی که داشت هیچ مردانگی کرد باینکه که شرم و راحت و غرت و امید و حیات و آسایش

بکرن است با من بگوئی که کرن درین حال که مردم لشکر را اگر خجسته و شکسته دید چه
 کرد و فرزندان و دلاوران من و دیگر راجهای مهارتچی چه کار ساختند سنج
 گفت که این حال بعد از دوپهر روز رومی داده بود و کرن در نظم و بهیم
 پانچالان را در شلاق گرفته بود و بهیم نیز لشکر سپرت را پیش انداخته و شلاق
 داشت و چون کرن دید که بهیم لشکر ترا نه میست داد با بهلبان خود گفت که ارا به
 ما را بر سر پانچالان بران شل که بهلبان کرن بود ارا به اش بر لشکر مردم که از
 جونیور و چندیری بودند برده هر جا که اراده کرن می بود بهانجا ارا به کرن را
 نگاه میداشت لشکر پانچالان و پانچالان از مهدیت صدای رعد آسا و
 صوت مهیب آن ارا به که در پوست شیر بر گرفته بودند تیر سیدند و کرن آن شکوه
 و مهابت در میان آن لشکر در آمده به تیر لمی جدا نفر سببایی از بهادران
 و پانچالان را بقتل آورد و مهارتچیان پانچالان یعنی شکندگی و بهیم و شستن
 و نکل و سدی و سپران در ویدی و ساک تماشای این حال را نمود و کابر
 کرن تیر باران کردند و از چهار طرف او در آمده گرد گرفتند و ساک شست تیر
 بر استخوان زیر گلوئی کرن زد و شکندگی بیت و پنج تیر و شست و من مهبت تیر
 و سپران در ویدی شست تیر و سدی و مهبت تیر و نکل صد تیر بر کرن نزد و بهیم
 نیز نو تیر بر استخوان زیر گلوئی کرن نزد و کرن تبسم نموده کمان خود را در حرکت
 آورد و هر کدام ازین مهارتچیان را پنج تیر نزد و کمان و علم ساک را بر دانه تیر
 بر سینه او نزد و از روی خشم سی تیر بر بهیم زد و بیک کسیر علم سدی را بر دانه تیر
 بر سینه او نزد و بهلبانش را بکشت و طرقة العین بهلبانان و اسپان به پنج سپر
 در ویدی را کشته پیاده ساخت و انیمضی باعث تعجب و حیرانی مردم گشت انقصه
 کرن انیمضی مردم را روی گردان ساخته به تیر لمی الماس کرد و پانچالان مردم
 چندیری و محیه را در شلاق گرفت و آن مردم نیز در ویدی کرن تاخته او را
 و ز بر شیبهای تیر زد و گرفتند کرن بسیاری ارا به سواران را بکشت و زخمی گشت

و تعجب آنکه کرن تنها آن همه پانڈوان را که کارزار می نمودند و دیوتها و سده چارن
 هر جا نگاه میداشت و پانچالان و غیر ایشان را می زدای را جدین نوع کار پربا
 کرن و سکه ستی و چالاکی او را مشاهده نموده و دیوتها و سده و چارن و بانی
 مبارزان لشکرت زبان تحسین و آفرین کرن کشاد و دوران حال لشکر دشمنان
 را در رنگ آتشی که گاه خشک را بسوزد و گاه تر نشا ساخت و دیگر مردم پانڈوان
 از بهیبت کرن رو بگریز آورند و پانچالان از بسکه تیرهای کرن خوردند غمناک
 غلیم در میان ایشان افتاده از بهیبت آن جوش و خروش مردم لشکر پانڈوان
 بگریختند و در آن حال دشمنان کرن را بهادر گانه قرار دادند و از بهیبتی که
 کرن آنکه تمام پانڈوان نگاه بجانب کرن تنها نمیتوانستند کرد و همچنان که
 سیلاب بکوه رسیده پریشان گردید و لشکر پانڈوان را سوخته مانند آتش می نمود
 می نمود و قصه کرن سربازی مبارزان غنیم را جدا کرد و دشمنان را و علما و تیرها و پان
 و را را بهادر و بهر تو و چو بهادر و بانهای را را بهادر و غیر آن از چوب باسه را به
 لشکر غنیم را بهرید و از بسکه فیلان و اسبان کشته گشتند راه رفتن بران میداد
 مانند و از گل و گاهی از خون و پیه کشته نشیب و فرزند دران مهر که طلا نهند
 و باز کرن سلاحی را سر داد که از آن تیری نهایت برآمده هو را تا یکی فرو گرفت
 چنانکه لشکر خود را از بیگانه فرق نمیکردند و کثرت تیرهای کرن مهارت میان
 پانڈوان را فرو پوشید و آن مهارت میان تیرهای کرن را و میکردند و میکردند
 مانند و هوان وحشی که از پیش شیر گریزید و بار دیگر رو برد میداد و مهارت میان
 پانچالان را مانند گرگ که روم را بگریزاند و بهیبت میداد و مردم لشکرت آنها را
 گریزان و دیده غلغلۀ غلیم برداشته بر آنها دویدند و وجود من خوشحال گشته بخشن
 شادمان و فرمان داد و پانچالان بار دیگر قرار بر مردن داده برگشتند و حمله آوردند
 و کرن بسیاری را از آنها بعد از فرستادن و بهیبت داد و از جمله پانچالان بهیبت و
 از مردم چندیری یک صد را به سوار را بقتل رسانیده و را بهادر و فیلان اس

را از ساززان خالی کرد و یکدیگر بسیار با پایمال فتناساخت و از بس شکوه و مهتاب
 کرن هیچکس را یارای نظر کردن بجانب او نبود و قصه کرن انبیه اصناف
 سواران و پیادان را بقتل رسانیده در میان معرکه بایستاد مانند جم که در آخر
 زمان خلایق را فانی ساخته آرام گیرد و از عجب به کارهای پانچالان آنکه با وجودیکه
 انبیه شلاق کرن میخوردند دست از کارزار روی باز نمیداشتند و در جودهن
 و دسارس و کربا چارج و اسو ستمها مان و کثرت برادرشکن نیز هزاران از مردم
 پانڈوان را بعد می فرستادند و هر دو سپران کرن که دلاور زمان بودند آنها تیر
 میزدند و میکشتند حاصل که کارزاری عظیم کردند و همچنین پانڈوان و دشمنان
 و شکستنی و سپران در ویدی خشناک گشته مردم لشکرت را میزدند ای راجه از گوش
 مردم لشکرت و لشکر پانڈوان و از سعی بهیم مردم لشکرت فانی و هلاک گشتن سخی
 با و تیرا شت گفت که ارجن نیز لشکر چهار گونه عظیم را زده و ریای خون روان ساخته
 کرن را خستناک و ریافته با سری کرشن گفت که این علم کرن است که در نظر
 می آید و بهیم نیز با عظیم در کارزار است فعل است و این مردم پانچالان از مهیت
 کرن رو بگریز نهاده اند و آن خیر سفید از در جودهن است و پانچالان که از
 پیش کرن گریخته اند کربا چارج و اسو ستمها مان و کثرت برادران را تعاقب نمود
 اند اگر با علاج آنها نکنیم و کار آنها را نسا زیم مردم ما را تمام خواهند کشت ای
 سرکرشن شل عثمان اسپان کرن در دست گرفته از غایت زیرکی و دانی
 که دارد بازب و فری نماید اکنون رای من بران قرار یافته که آرا به مرا
 بر سر کرن بران من تا او را بکشم از اینجا بزمگیرم و اگر من اسخا زوم او
 بی شبهه مردم پانڈوان و پانچالان و سرخی را تا بود و هلاک خواهد ساخت مگر سر
 آرا به ارجن را بجانب کرن را اند تا با وی دویده متقابل نماید و لشکر پانڈوان که با
 کوروان در کارزار بودند آرا به ارجن را دویده قوی دل گشتند و قتل تمام گشتند
 و صداد او را از ارجن مانند اقتادان برق و جوش و خروش دریا برآمد و در آتش

راه بر مردم لشکرت مظفر شده می آید تا آنکه مثل علم ارجن را بدید و با کرن گفت
 که کسی را که می جستی اینک بر آید که اسپانش یوزند رسید و کمان گانید و در دست
 دارد و اگر تو او را توانی کشت خیریت ما همه حاصل می شود ما به سواران دلاور کشته
 و هلاک ساخته می آید و هیچ جا معطل نمی شود و ترا همی جوید تو نیز بروی بران و از
 پس که ارجن کار پردازی قیناید لشکر کووان در پیش او قرار نگیرد گفت و
 پریشان گشته او را راه میدهند و او دست از همه باز داشته بقصد تو می آید و
 آن آزار را که جد بهشتر و بهیم از تو یافته اند دانسته است و شکمندی و سناک و
 دشت دمن و سپران در ویدی و جد من و انموجا و نکل و سمد و هر محنتی و آزاری
 که از تو یافته اند همه را معلوم نموده است و از آنست که هیچ جا معطل نمی شود از کمال
 خشم بقصد تو رسید که آید ای کرن اکنون تو بر سر و بران که غیر از تو هیچکس بر تو نمیتواند رفت
 هیچکس نیست که او را بجا تواند نگه داشت مانند نگه داشتن کناره محیط را و چنانچ بهیم
 که هیچکس از نگاه بانان در چپ و در پشت و پیش و پس او نیست طالع تو بد و کرد
 که ارجن تنهایی آید تو لائق و منرا و در بستی که ارجن و سری کرشن را زبون سازی
 و این کار از تو بر آید و بحق این باریست بر دوش همت تو و تو با در و با چایج و بهیم
 و اسد و ستمان و کراپا چایج برابری سر راه بر ارجن بگیر که را جهای لشکر شما از بیم او
 کناره گرفته اند و غیر از تو کسی نیست که بهیم این گریزید و او را تواند بطرف ساخت این
 مردم را بجای پشته ریگ و زمین خشکی است باز نند بار و در عرقاب و ریاب همان است
 و جلادتی که سابق مردم تر همت و اعست و کابوچ و آورده و کند و بر ارجن ساخته
 بر ایشان ظفر یافتی بر ارجن و سر کرشن نیز ظفر منند شو و ایشان را مغلوب ساز
 کرن با شل گفت که اکنون تو با من یکی شدی و مرا قبول کردی و نیز دانستم که
 که دیگر ترا هیچ بیم از ارجن بخاطر نمانده است امروز و زارش کارزار و روز و بازوی مرا
 تماشا کن که پاندران را با ارجن و سر کرشن بقتل رسانم یا خود بر خاک هلاک افتم
 یا از کشتن آنها مراد خود حاصل سازم یا خود را بردست آنها هلاک کنم شل گفت که ای

که بسیار از آن قرار داده اند که طفر یا فتن بر ارجن تنها در حوصله تصور هیچکس نمی گنجد
 علی الخصوص که سرکرشین با وی یار باشد کرن گفت راست میگوئی هیچکس ارا به
 سواری مثل وی نیست اما بنگر چگونه کارزار می نمایم او برابر با خود سوار و میان
 کارزار جولان کنان میگردد و امر و فرمایان او را کشته با او مرا خواهد کشت امی مثل از
 علامات بهما در می در ارجن آنست که دستهای او عرق نمی کنند و هرگز نمی لبرزند
 از بس ورزش کمانداری نشانها بر دستهایش ظاهر شده و دستها درازست و کمانش
 سخت و بلندست و سبکست و تیر بسیار یک دفعه سرسید و تیرهایش مسافت
 یک کیوه میرود و کارگر میشوند و ارجن آن کسیست که آتش را خوشحال است
 و از آن کارکش چکریانت و ارجن کمان گانده و ارا به اسبان پوز و ترکش که
 هرگز تیرهای آن کم نشود و دیگر سلاحهای دیوتها یافت و وقتی که ارجن با خنجر
 علم با ندر لوک رفت از عنایت اندر بجهت کارزار نمودن مهاد و ارا خوشحال است
 و از مهاد و با سپت نام سلاحی که از انداختن آن خلایق عالم بسوزد یافت
 و هر یک لوکیال علم سلاحا بوی دادند تا بدان سلاحا دتیاں کاکیج را هلاک ساخت
 و در جنگ بر اژدرا که نمایی آمده زخمها و جاهای مایه مهارتیهان را
 بر دای مثل اکنون با ارجن که صاحب نیمه اوصافست و سرری کرشن
 همراهیست کارزار خواهم نمود و در میان تمام خلایق کلباگ من پرانند
 خواهد شد و سرری کرشن که در نهایت قوت برابر او هیچ کس نیست و اگر هزاران
 سال و صفت او کنم نتوانم که در نگاهانی او میکند و این سرکرشین که سپر است
 است و سفید مهره و چکری و شمشیر در دست دارد و بر همه کس ظفر می یابد پس از
 دیدن او و ارجن خوشحال شویم و هم ترشاک میگردیم ارجن در کمانداری و
 سرکرشین در کارزار چکر ممتازست و قرار داد و عهد ایشان در کارزار آنست
 که اگر کیوه برت از جا بجنبد میتواند اما ایشان از جانبی رونای مثل کست
 غیر از من که بر سر انجینین و و بها در یگانه تواند رفت آن شوقی که در دل

سن از کارزار برین مبعود است اکنون همین بخت فایده میرسد یا ایشان
 یا من ایشان را ندانم گشت کرن این بخمان را باش گفت و مانند عهد
 در غرض در آمد درین وقت راجه در جود همین زبان تیرا می کرد کشا و
 با کرد پا چایج و کرت بر پا و شکون و لکون و نویشان شکن با سوت همان و دستان
 و افغان پیاد با وفیل سواران و ارا به و سپ سواران گفت که شما همه
 با تفاسق بر سر ارجین و سری که شین بنامید و بنید و از هر چهار طرف
 او را در مانده سازید تا کرن ایشان را باسانی زبون خود ساخته تلفظ منند گردود
 این مبارزان اطاعت سخن راجه نموده با تفاسق بقصد سر کشین و ارجین را نهیم
 و بر ایشان تیر باران کردند و ارجین مانند دریای که جوی بسیار را در خود ناپدید سازد
 اکثری را بسیار نابود ساخت و تیر گرفتن و در تیر مضه نهادن و کمان کشیدن و کمان
 دادن ارجین هیچکس نمیدید همین اسپ و فیل و مرد را از زخم تیر با بزرگین غایب
 می یافتند و ارجین که حکم آتشی داشت و تیر با میش سجای شعله که روان کا
 تاب نظر کردن بجانب او نموده مانند چشم بدرو آمده که بجانب آفتاب تاب
 تواند دید و قصه که پا چایج و کرت بر پا و در جود همین و اسوت همان بر ارجین
 تیر باران کردند و او تمام تیر با می ایشان را به تیر با می نمود و بریده هر کدام از آن
 چهار بهادر را سه تیر بر سینه زد و اسوت همان ده تیر بر ارجین و سه تیر بر بکیشین
 و چهار تیر بر اسپان ارا به اش و چهار تیر بر مهنوت که بر حکم ارجین جای داشت
 بزود از پی آن تیر با می فولادی بسیار بر ارجین سردا درین وقت با ارجین
 یک تیر کمانش را بریده با یک تیر همین میکان بهایان و چهار تیر و دیگر اسپان
 را بقتل آورده با سه تیر و دیگر علمش را بنیادخت اسوت همان بکشید گشته
 کمان دیگر گرفت و گوشه کمان را بر زمین نهاد و ده چله که در و بر سر کشین و ارجین
 نزدیک شده تیر بسیار انداخت و ایشان را از راه بسیار داد و کم پا چایج و کرت بر
 و در جود همین نیز تیر با می بسیار به ایشان سردا و ارجین کمان و حکم که پا چایج

را بریده اسپانش و بهلبان او را قتل رسانید و او را هزاران تیر چاکه به کینه تیر
را دوخته بود بدوخت بعد از آن به تیر چند علما و کمانهای در جود و هنج کشت بر
بریده بهلبانان و اسپان ایشان را بکشت و همین نوع اسپان و فیلان و
و از آنها در مبارزان را بکشت و بغلطانید و بعد از آن که از جن آن همه را
بلاک ساخت و دیگر دشمنان را بدست چپ داده پیش راند و برین وقت راجه
دیگر پسر راه برار جن که رفتند از جن با آنها رو برو شده آنها را از پیش بر داشت
و شکنجه می و سنگ و فلک و دیگران نیز با ایشان بودند هر کس را که پیش از جن
می آمد میزدند و با کوروان نیز کارزار می نمودند و مانند دیو تما که بر رویان بودند ظفر جوان
و به عالم سرگشتان بر سر کوروان می رانند و فرقی بین فریاد با می کردند و تیر با می کردند
می انداختند و از بس تیر بسیار که بهادران طرفین سر و اند اطراف هوا را فرو می
و عالم در نظر حاضران تاریک گشت سنجی با دهر تراشت گفت که ای راجه بهیم تنها
در دریایی لشکر کوروان غرق میشد از جن انجین رسید و او را دستگیری نمود و از آن
غروب بدر آورد و اکثری از فوج کرن را بخانه مرکب فرستاد و شب بومی تیر از جن از
بسیاری هم مبارزان را هلاک می ساخت و هم روی هوا را بر میداشت و هوا را
مرغان می پرند تیر را را جا داده کوروان را هلاک و نابود ساخت و به کوروان
بهین بچکان و خدنگهای فولادی سر را و بازوهای مبارزان جدای انداخته
از سر را و بازوهای جدا شده بهادران و از بهاسی شکسته و از هم ریخته و فیلان و
اسپان و مردمان کشته میدان معرکه برگشته به یکس را راه رفتن بران زمین
بنو و در وقت هزل و سهمناکی بزرگ دریایی حجم که میتی غلام دارد می نمود و مبارزان
که بهلاهای زرنگار مسلح و بر فیلان سوار بودند چهار صد کس را از جن از آن فوج
و فیلان که مانند ماران برستی از آنها هیچکس شکسته و متفرق ساخته بر مثال ماه که
از ابر را بر آید بدر آمد و راهی که پرازشتی بای فیلان و اسپان و سواران آنها
و بهار بهاسی با بهاسی شکسته و مبارزان کشته گشته که سلاهای آنها شکسته و

ریخته بودند و ارجن ازان را دگر کرده کمان خود را چنان چاشنی را که گفتی بر
 در آسمان بفرید و برق بجست درین وقت لشکر تو از ضرب تیرهای ارجن مانند گشتی
 که از طوفان باد تباهی گشته پریشان شود متفرق گشت و تیرهای ارجن مانند
 شعلهای آتش لشکر را سوختن گرفت در رنگ جنگل آتش که پر کرد آتش در
 گرفته بغوغای تمام بسوز و لشکر با آتش تیرهای ارجن میسخت ای راجه ارجن
 لشکر ترا پامال ساخت و بسوخت و پریشان کرد و شکست چنانکه نصیبه لیس
 به چهار طرف رو بگریز نهادند و کوردان آنچنان متفرق گشتند که جانوران جنگلی
 هنگام گرفتن آتش در جنگل پریشان گردیدند و قصد لشکر کوردان و ضرب تیرهای
 ارجن از کارزار برداشته به طرفی گریختند و ارجن با بهیم ملاقات نموده دو گوی
 بحرف و حکایت تفقد احوال اشتغال نموده با وی گفت که بیکانهای تیر
 از بدن راجه جدید بشر برآمده راجه براحت است بهیم خاطر خود را ازان حال جمع ساخته
 ارجن را فرمود تا ارا را به خود را پیش راند و او را تعدادی غریب را به مهار را ساخت
 درین وقت ده سپه تو که از دسارن خود در بر دند کمانها در دست شوق کمان
 از روی دلاوری پیش آمده ارجن را که دگر گرفت و بر ارجن تیرهای شعله کرد
 زدنند و شعله آتش که بر فیصل بنزد و ارجن علما و تیرها و کمانهای آنها را
 به تیرهای بهین بچکان و فولادی برید و اسبان ایشان را بکشت بنجی باد و هرگز
 گفت که درین وقت جنگجویان تو از سن سکنان ارا به سوار با یکدیگر قول و
 عهد نموده و مردن و کشتن خود را قرار داده بر سر ارجن آمدند و ارجن با آنها ملفت
 نگشته بقصد کربن پیش راند و این سس سکنان از عقب ارجن بروی تیرهای
 کردند و از روی چشم برگشته همه آنها را به تیرهای جان شکار و مسافر را فنا
 ساخت و مانند دیوتها که بعد از تمام شدن ثواب اعمال از مرگ برآمده بر
 زمین افتند بر خاک پلاک افتادند درین وقت کوردان بر سر ارجن ریختند و
 به آن همه چشم فیل و ارا به و اسب سواران و غیر ایشان رسید و ارجن را که دگر

و با انواع تیر با و شمشیر و با نسا و کسند و گز و تیرهای بسیار و را فرو و پیش
 و ارجن همه آن سلاهما را به تیرهای خود و در هوا بریده از خود دفع کرد و بعد از آن
 بحکم سپرت در جود و چون بکیز از و شش صد بهادر و فیل سوار از میان پیش رفته
 ارجن را گز و گزختند و از جمله آن را بهای میچان را چنیل و در و در که و
 لسب کرن و به یکدیگر و کازتاب بود که بر ارجن تیر باران کردند و ارجن تیر
 آنها را به تیرهای سپن پیکان در هوا بریده و از آن ارجن به تیرهای لاس
 که در آن فیلان را با سلاهای و سواران شان برخاک پلاک انداخت
 مانند کوههای که از ضرب بجز بر زمین افتد بعد از آنکه آواز چاشنی گمان گانند بود
 بلند شد و صدای جوش و خروش مردم و صیحه سپان و فیلان بسیار گشت
 فیلان و اسپانی که از سواران جدا شده بودند بگریختند و از راههای خالی از
 بهادران و اسپان مانند قطعههای ابریز نگارنگ نمود پس سواران از ضرب تیرهای
 ارجن گزیران و انتان و خیزان می نمودند و قوت بازوی ارجن جدی ظاهر شد
 که تنها فیلان و اسپان و از راه سواران را با مرکبهای شان میزد و میکشت می انداخت
 و درین وقت بهیم نیز بمدد ارجن رسید و بقیه السیف لشکر سپرت از آمدن بهیم
 رو بگریزینها و ندا و جمعی را با گز خود در شلاق گرفت و بهیم آن گز را که کجاست
 داشت آدمیان فیلان و اسپان طعمه آن بودند و قاعها و در و از با و قصرهای شکست
 و می انداخت و اسپان را با سواران ایشان و پیادهای مسلح را میزد و میکشت
 و آنها را فرایده کرده بخون آغشته برخاک پلاک می غلطیدند و برین را بزدان میگرفتند
 و طعمه جانوران آدمی خوار میشدند و آن گز را از گوشت خوار می و ابرو آخته باخون
 شگنی مشغول شد و حاصل بهیم ده هزار سوار و پیاده بشمار را بکشت و گز در دست
 هر جاسه کشت و مردم لشکر بهیم سین را گز و در دست و دیده خیال میکرد
 که جمست که دند و در دست دارد آخر بهیم بر فوج فیلان از لشکر پرت مانند نشت
 که در دریا و آید و دران لشکر درآمد و اکثر آنها را با فیلان و علم با و بر قبا برخاک

هلاک انداخته تا بود ساخت و بهیم این نوهارا شکسته باز برار به خود سوار شده و
 نزد ارجن رفت ای راجه لشکر سپرت از بس شلاق خوردن زخمی شدند و از
 بیطاعتی از جان توانستند چنید و ارجن آنها را و ز میر تیر باران فرو گرفت و از بسکه
 تیرهای ارجن در بدن سواران فیل و اسب و ارابه تا سوختارشت همه در
 کل درخت کتم نمودند و درین حال غویو از لشکر سپرت برخاست و این فرج
 از بسکه از ضرب تیرهای ارجن بیاب گشتند در رنگ چوب نیم سوخته که طفلان آنرا
 چرخ و بهند تمام فرج در چرخ آمد و هیچکس از انواع سواران و پیادگان ندانند که زخمی گشت
 و در خون خود آغشته گشت بر کس مثل درخت اشوک کل کرده نمود و کور و آن
 آن زور بازو و چالاکی ارجن مشاهده نموده دست از حیات کرن شستند و تاب
 ضرب تیرهای ارجن نیاورده کرن کرن میگفتند و بهر طرفی میگریختند ارجن خوشحال
 کننده پانژوان تیر اندازان تعاقب آنها نمود و پسران تو در آن حال از غرتا
 هلاک نجات جوین با کرن ملحق شدند تو گفتی از میان دریای موج زمین
 خشک رسیدند که در پناه کرن خزیند و مانند مارانی که اصلا زهر نداشته باشند نجا
 قرار گرفتند در رنگ مردمان که از مرگ پرانده پناه بدرهم بگیرند سپر است از
 ترس ارجن خود را در پناه کرن انداختند کرن بزرگان فن آغشته با راستالت
 داده فرمود که بنیاید در عقب من بایستید و خود آنها را بد حال و پریشان بید
 بقاومت نمودن ارجن کمان را چاشنی داده و کمان کشیده تنها بایستاد و هر چند
 قصد ارجن داشت اما بر سر لشکر پانچالان تاخت و پانچالان خشکترین گشته
 بر کرن تیر باران کردند و کرن به تیرهای جانفرسا اکثری را بهارامه سفر راه
 فنا ساخت چنانکه غریو از نهاد پانچالان برخاست بنجی با و تیر داشت گفت که
 چون لشکر کرن پانچالان را مانند باد که ابر را پریشان سازد پریشان ساخت تیر چندی
 پیکان آنها بصورت رودست بهم آورده بود و اسپان و بهلبان ضمیمه را که از
 پانچالان بود بکشت و بر ب سون و ساک که بر بسیار انداخته کمان ایشان را

برید و به شش تیردشت و من رازخمی ساخته اسپانش را بقتل آورد و پان
 سالک را نیز بکشت و بسوگ سپهرکی از ان حال خشکین بر سپهر کرن سرمن نام درید
 کرن بوتر من پکان باز و با و بیک تیرا خنجان سرش را از تن و سپهر شش و من را
 جدا ساخت و بیک تیرست سوم رازخمی کرد و درین وقت که سپهر شش و من کشته
 شد سرکیشین با اربین گفت که پانچالان و سپهران در ویدی کشته خواهند شد
 زروباش و بر سر کرن بشتاب و او را بکش ارجن متوجه کرن شد و دست بزدن
 گاندیو خود کرد و انیده چندان تیر با داخت که روی هوا تا یک ساخت و بسیاری
 از فیلمان و اسپان و ارا به را با سواران شان و پیاده را با مسافر راه فنا ساخت
 و در ان تاریکی هوا بسیاری از مرغان بزمین افتادند و هر جا ارجن میرفت بهم از
 عقب او نگهبانی کنان همگشت درین اثنا کرن بالشکریا پانچالان و ارا قاده آنها
 را در شلاق دشت و بسیاری از افواج ایشان را هلاک ساخته اطراف را به تیر
 بسیار فرو پوشید و اتموجا و جنجیه و جدا با من و شکمندی با اتفاق دشت و من
 بکرن تیر باران کردند و هر خچکس ازین مهارت میان هر چند وادگوشش دادند اما
 نتوانستند که کرن را از راه فرود اندازند مانند صاحب ترک و تجردی که خواهمشهای
 خچکانه او را از جان تواند برد کرن اسپان و بهلبانان آن خچ بها در را بقتل آورده
 علما و کمانهای ایشان را برید و بر یک از آنها یک تیر انداخته نعره بزدند و این
 که دوازده صدای تیر اندازی کرن و کمانداری او حاضران هر که خیال میکردند که
 زمین خواهد شکافت و کرن در حلقه کمان کشیده مانند آفتاب در عالمی نمود و درین
 حال کرن باز دوازده تیر بر شکمندی و شش تیر بر اتموجا و سه تیر بر جدا با من و جنجیه
 و دشت و من زد و این پنج بها در مانند حواس خچکانه که صاحب تجرد آنها را زبون
 سازد زبون کرن گشتند و چون سپهران در ویدی دیدند که این پنج بها در در شرق
 کارزار کرن غرق میشوند مانند جاعه بقالان که از شکستن کشتی غرق گردند و آنها
 را دستگیری نموده برابر با بهای خود سوار کرده از ان مملکت بدر بردند و درین وقت

ساک به تیرهای الماس کردار تیرهای کرن را فاعل ساخته بجهت حیرت و تعجب کرن
 اندر وی تیر دستی بهشت تیر برود و چون و کجا چلیج و کایت بیازود و در وجود من باقی
 آنها تیر بسیار بر ساک زدند و ساک تنها با این هر چه پاره نامه بار کارزار در گرفت مانند
 بل و ست که به صاحبان چهار طرف عالم در افتد و از صدای چاشنی کمان ساک و
 بآمد تیر باران ازان حاضران معرکه را تاب نپذیرد و سحاب ساک نبود و درین حال
 آن پنج مهارتخی با چالان برادر ابهامی دیگر پیدا شده در گرد ساک جمع آمده مانند
 دیوتها که بنگاهبانی اندر بیابند بجا نرفت ساک پروا خندان ای راجه در وقت کور و
 را باد دشمنان کارزاری واقع شد که موجب قنای بسیاری از مبارزان گشته یا دواز
 جنگ دیوتها و رتیان داد و بسیاری از جنگ جویان فریقین یکدیگر را بکلاک ساخته
 و قاتل بختی کرده بر خاک غلطیدند و چون کارزار با این حد رسید دساس بقصد نیم
 جنبش نموده پیش آمد بهیم او را متوجه بخود دیده مانند شیری که بر فیل بدو و بر دسان
 دوید و میان این دو دلاور خشکین کارزاری که روان جانها تواند بود و در پیوست
 مانند کارزار اندر و بر ترا سر ویت و این نامداران بر یکدیگر تیرهای الماس کردار میزدند
 مانند دو فیل که براده فیل مست شهرت جنگ کشته کارزاری میخیزدند بهیم بدو تیر
 بهمن یکایک علم و کمان دساس را بریده یک تیر بر پیشانی او زد و بیک تیر دیگر سر
 از تن بلبانش جدا انداخت دساس کمان دیگر گرفت و عنان اسپان را به خود
 گرفته دوازده تیر بهیم زد و بخی با هر تراشت گفت که درین وقت دساس بوالعجب
 کاری کرد که یک تیر کمان بهیم را بریده به شش تیر بلبانش را بخی ساخت و ده
 تیر دیگر بهیم زده تیر بسیار بروی انداخت بهیم مانند فیل است که سستی از وی میجکیده
 باشد خون از بلبانش روان شد و گوز بهشت گرفته آنچنان بر دساس نمرود که مقدار
 مسافت ده کمان او را عقب برده بر زمین انداخت دساس لرزان بر زمین افتاد
 و از این با اسپانش بهمان ضرب بر زمین نمرود شد و بهیم دساس آن حال دیده آن
 سخنان درشت را که دران معرکه باور ویدی گفته بود بخاطر آورد و در فی الحال ویدی

شمشیری گرفته از آرا به خود فرو داد و بجانب او نگاه کنان که آیا دسارنج و پدی
در حالت حیض رختهای او را از برش کشیدن و بکینه بودن در و پدی بفر
نار سیدن و دیگر شوهران در و پدی بهیم را آنچنان آتش خشم در گرفت که توفانی
با داین روغن را در آتش انداخت و با کرن و در وجود من و اسو ستمان کربا جان
و کورت برادر دیگر بهادران کوروان خطاب کرده گفت که امر فرزند من این مایل اند
گنا هکار یعنی دسارنج را میکشم اگر کسی را از شما قدرت خلاص ساختن او باشد
گو پیش بیا این بگفت و آتش خشمش شعله زنان مانند شیری بر دسارنج دوید
و در نظر وجود من و کرن پای پرگامی دسارنج نهاد و سینه اش را بشمشیر پاره کرد
و خون او بدیان خود رسانیده سرش از تن جدا کرد و باز بخون او لب دمان خود ببالید
و آن عهدی که در باب کشتن خود و خون او کرده بود بجا آورد و با مردم گفت که من امروز
ذوقی که از خون دسارنج یافته ام شیرین و شهد و روغن و شراب و آب سرد خوش
از آبجیات و دیگر چیزهای شمع نمی یابم و نیافتم ام و باز بهیم از روی خشم دسارنج را
مرده دیده گفت که دروغ و در دگر مرگ ترا از دست من ران داد و الا چه ابجیان تو
نیکو دم و چه محنت با و آزار با که ترا نمی رسانیدیم سنجی میگوید که ای راجه حاضران معرکه
هر کس بهیم را بآن موباست و دید از ترس او و از محنت آن حال بعضی خود بر زمین
بیفتادند و جمعی را اسلحه ها از دست بیفتاد و جمعی را غرور و فریاد از نهاد بر آید و دیگر
نهاد و گفتند که حاشا که این آدمی باشد و خیر سین و دیگران کشتن دسارنج و خونخواری
بهیم سین تماشا کرده بگریختند و میگفتند که این را چه هست و جدا من بی هیچ
از عقب او در آمده هفت تیر و خیر سین زد و خیر سین در رنگ مار و هر آلود و بگریخته
سه تیر به جدا من و شش تیر به بلانش نزد درین وقت جدا من یک تیر الماس کرد
را و تیر به جدا من را بگوش آورده چنان بر خیر سین زد که سرش از تن آزاد جدا اند
و کرن از کشته شدن برادرش خیر سین خشکین گشته چالاکی نموده فوجی از پانژوان
را از بریت داد و با کل سنجک و ریوست و بهیم آجا دسارنج کشته بر دست خود

را بهم آورده بخون او پرداخته برده او خطاب کرده گفت که اکنون من خون ترا
میخورم که دیگر آن سخنان نالائق که نسبت با میگفتی و ما را حیوان و زنگار و نام
میکردی بگو و کسانی که در آن وقت ما را زنگار گفته رقص میکردند اکنون آنها را
همان میگوئیم و شوق میکنیم و من آن دشمنی ایشان را که مرا برکنار کرده بلند و
بختاب انداختند و در حلقه ای که آنرا کدو گویند بر انداختند و بمن دادند و بان
سیاه را بر بدن من سر داده عیشها زنده و بقیده خود ما همه برادران را در خانه قیر انداخته
بودند و بقار و غلی سلطنت از دست ما بر برد و ما آن همه محنت با و جنگها کشیم
و موسی هر دو پدای گرفته رختهای او را از برش کشیدند و در شهر برایش ما همه برادران
جدا جدا آنرا با دالم یک کشیم حاصل ما از دست و بر تراشت و سپهر افش غیر محنت
و آزار هیچ چیز ندیده ایم سخی میگوید ای راجه بهیم این سخنان گفته و ظفر یافته با زبان
خون آلوده با سر کشیدن و از جن که متبسم بودند گفت که من عهدی که در باب کشتن
و ساسن کرده بودم آن را درست ساختم و بجا آوردم اکنون عهد دیگر آن دارم که
همان نوع که حیوانی را در جنگ میکشد در حضور کوروان پایی خود بر سر در جود من نهاد
پایالتش بسازم و فلان البال شده راحت گیرم بهیم این گفت و همان نوع اعضا
بخون و ساسن آلوده مانند اند که از کشتن بر ترا سر شوی می گیر و در رقص در آمد سخی
با و تراشت گفت که بعد از کشته شدن و ساسن ده سپردا و تو مسلکی و کوچی و باسی و
دند بار و دهنکده و سلوب و سه و اسبک و سر جان شکن گشته با اتفاق پیش آمده
به تیر بهیم را از اطراف فرو گرفتند و بهیم در ان میان چشمان از خشم منجم بر آمده
مانند مرگ نمود و بدیده تیر که هر جان شکار نموده آن پسرانت را بجهان مرگ فرستاد و در میان
حال مردم لشکرت از بهیم بهیم عظیم یافته در نظر کردن رو بگریه نهادند و کرن نیز بهیم را
آن مهابت دیده اندیشه ناک شد درین وقت شل سخنچان سب جان را بگریه گفت
که تو هیچ اندیشه را بخاطر راه مده که از قولائق نیست اندیشه مندر شدن نزدیک
این همه راجا و مبارزان از بهیم بهیم رو بگریه نهادند و گریخته میزند و در جود

نیز خوردن بهیم چون اوردش و دسلسن بسیار از آن یافته و میوش گوشت شده است و
 که با چای و دیگران و بقیه السیف بهیم از برادران در جودین که از سوگاری
 نیز به شتر از سر ایشان بدوخته به درگردد و جودین جمع آمده اند و پانتهوان حاضر
 یافته از جودین را پیشوای خود ساخته بجنگ تو در برابر آمده ایتاوه اند تو که شیر معرکه
 کار از ای و بهیم چتری را پیش گرفته به سرا جودین برو که جودین به این مرد
 بهست تو آمده است تو نیز آتش که میتوانی این بار را بدو را اگر نفریانی نیکو نامی
 غلیظ بودی و اگر کسی وادی بی شبهه برگردی ای کرن و زمین حال که
 ترا پیش آمده از اندیشه مندی و بهیوشی تو پست بر که سین بر سر پانتهوان مله
 می آورد کرن این خنان شل را شنیده حالت مردانگی را در دل آورده و دست
 گذاشته قرار بر کار زار دارد و به که سین خشم آورده بر سر بهیم که گوز و دوست نام
 جرم و شکرت ما میزد و دید درین وقت نکل حمل بر که سین آورده او را
 به تیر بازی ساخت و علم و کلماتش را برید بر که سین گمان دیگر گرفت و تیر
 ردیه تار گرفته بر نکل باخت و از روی خشم اسپان نکل را بکشت نکل از آزار خود
 فرود آمده شمشیر به سر گرفت و در رنگ مرغ نیز بر چرخ در آمده مبارزان و اسپان نیلان
 را به نکل می آورد و آنرا اندر جوانانی که در جنگ اشید کشته شوند بهیم شمشیرش
 بر خاک هلاک می افتاد تا بجایی که دو هزار مبارز را مبارز از همه مردان اطراف عالم
 نکل تنها به نکل رسانید و بر که سین نکل را از همه به جانب تیرزدان گرفت و نکل
 بخشم آمده به کینه به که سین و دید و به که سین به تیری چند به سر و به شمشیر تیر
 نکل را برید و چند تیر به سیند اش نزد نکل آن همه کایه پدازی که از کسی که
 بنظر در رسد نموده به جبت و به را به بهیم بهشت و به که سین بهیم نکل را بیک
 از به دیده شید بای تیر ایشان سر داد و ایشان نیز تیری نهایت به به که سین
 زدند و بهین وقت بهیم با جودین گفت که نکل از دست به که سین به سر کرن
 بسیار از آن یافته و منظر او را در محنت دارد و تو بعضی تبار جودین نکل را

به تیرهای برکه سین زخمی و شمشیر و سپرش را بریده و دیده ارا به خود را به سر سپهر
 کرن را ندید و پنج سپهر و رویدی و ششم ساکت از عقب ارجن را ندید و همه آنها
 مردم لشکرت را به تیرزدن گرفتند و ازین طرف از صبا زان لشکرت کرت برآ
 و کمر پا چایج و اسوسه همان و در وجود همین و سپهر شکن و برک و کرباب و دریا را در پیش
 را ندید و سر راه بران شمشیر مبارک گرفته تیر بسیار انداختند و مردم کلنگ که نیل سوار شدند
 نیز در گمراهیها برآمدند و این نیل سواران و فیلان از زمین کوه ساجیل بودند و
 بسلاحها آراسته و دست و جنگ آراهایان بر آنها سوار شکلهای غلابران فیلان را انداخت
 بودند مانند ابرو برق در نظرمی نمودند و بین میان سپهر شکنندی با و تیر کربا چایج
 را با بهلبانش و اسپانش زخمی ساخت و کربا چایج به تیری چند او را با فیانش
 بعدیم فرستاد و سپهر دیگر شکنندی بالنسی چند سپهر و سر آهین دار را بر آیه شکن
 زده آنرا در هم شکست و شکن سر او را از تنش جدا انداخت و بعد از آن راجه
 کلنگ نیز کشته شد و مردم لشکرت خوشحالی با نموده سفید بهر باره را خوانند و بر دیگر
 مبارزان تیراندازان فریقین از کوردان و پانژان بکارزار در پیوستند و
 به انواع سلاحها یکدیگر را کشته و کربا چایج در آمدند و اسپ و نیل و ارا به سواران
 و پیاده و بر خاک هلاک غلطیدند و همچنان از زخم تیرهای کرت برآ و اسوسه همان مردم
 پانژان با و فخر رفتند و برادر خود و راجه کلنگ بر وجود همین تیر انداختن گرفت
 و به وجود همین تیر را او را با فیانش بقتل رسانید چنانچه او از دایان خون نشان
 با فیانش بخون غلطید و سپهر راجه کلنگ حمله آورده و نیل را به کربا نه رانده ارا به
 را در هم شکست و اسپان را با بهلبانش کشت گران را به تیری چند مانند کوی که از
 ضرب چوبی و ختی که از در و باد صحرای بقیه زمین تا باخت بعد از آن مرکب و از تیر مرید سپهر راجه کلنگ
 زده و او را به تیر یک را مسافر را در فضا ساخت و سپهر سهد و سپهر چا سنده را
 با فیانش بقتل رسانید و با فداون آن نیل اسپان ارا به شکن و نیز بر آمده
 و اگر گشتند و سپهر راجه کلنگ تیر مبارک را به شکل زده و سپهر کلنگ یک تیر

پهن پیکان سرش را ازین جدا انداخت و درین وقت برکوه سین و کرن شیر
 بر یک از پسر نکل و ارجن و همیم و بهفت تیر نکل و دوازده تیر بر سر کیش
 زد و کوردان را این کار را روی موجب تعجب شد بروی آفرینیا کردند و کس
 که کار را ارجن را میدانستند گفتند که برکوه سین اکنون در آتش افتاد
 درین وقت ارجن دشمن گذار نکل را با خال که اسپان را باش کشته شد
 بودند و سری کیش را زخمی دیده بر سر برکوه سین که در پیش کرن ایستاده بود
 بتاخت و برکوه سین نیز تنها بروی بدوید مانند دویدن مخ دیت بر اندر یک تیر
 بر ارجن زده نعل می بلند زد و انپی آن ده تیر بر ارجن زده نه تیر بر سر کیش
 زد و ارجن را از کمال خشم ابروان بتافت و بقصد کشتن برکوه سین تیر انداختن
 گرفت و ده تیر جابهای گرم و نازکش را بدوخت و یک تیر کمان برکوه سین و با
 دو تیر هر دو بازویش را بریده یک تیر سرش را ازین جدا انداخت و برکوه سین
 باین حال از ارباب مانند درختی از کوه بر افتاد و درین حال کرن بادل خورن
 و زبان بگنجه جوئی بر سر ارجن حمله آورد و سنجی با و هزارت گفت که درین وقت
 سر کیش کرن را مانند ملنیا نمودن در یای محیط نعره زان آن من متوجه کار او دید
 با ارجن گفت که ای ارجن این کسی است که ترا با روی کار را باید نمود تو بر قرار
 باش این کرن است بر ارباب که چون آن پوز اند سوار و شل ملبان است کانش
 مانند اندرست و در دست داشته در جودین و مانند باران ابرها تیر را هر دو که آید
 آواز نقره و سفید مهر و نعل می شیراز مبارزان و آواز چاشنی کمان گردن را که
 آن همه صدای اراست دارد و بشنوائین مهارتسان پانچالان را به بین که
 از آمدن کرن پریشان و متفرق میشوند مانند شیر که آهوان را از پیش خود
 بگریزاند ای ارجن به نوع که دانی و توانی اکنون کرن را بقتل رسان چه بکسر
 نیست غیر از تو که تاب ضرب تیرهای او تو اندا آورد تو لا اقل آنی که برابر عالم
 نظریابی و آنها را مسخر خود سازی تو مهاوید که هیچکس بر روی غالب نشد و بون ختی

و هما دیو و جمیع دیوتها ترا در عا کرده اند و نیت همین مآخذه تو هم از نیت مساوی
 که این را بکش ترا خیر باد و در کارزار فتح نصیب تو شود و ارجین گفت ای سرکرش
 درین بیج شک نیست که من همیشه ظفر مندم که مثل تو صاحبی از من راضی و
 خوشنودست اسپان ارا به ام پیش بیان که تا غنیمت انگشتم منم می گردم امروز
 یا کرن را به تیر لای الماس کردار پاره پاره شده می بینی و یا مرا بر دست او کشته
 می بینی این کارزار است که از مشاهد آن اهل هر سه عالم بهوش گردند و تا عالم
 خواب بود این کارزار خواهند گفت این بگفت و ارجین مانند فیلی که بر فیلی
 بدو بر کرن حمله آورد و با سری کرش گفت که وقت میکند و اسپان را نیز ترسان
 بنجی باد و بر تراشت گفت که کرن نیز بسو گواهی سپرد از چشم فرو ریخته از کمال
 غضب چنانش سرنج برآمد و ارجین را بجنک خود طلب کنان رو بروی آورد
 و هر دو بسیار بشکوه تمام با یکدیگر مقابل نمودند و گفتی ماه و آفتاب در آسمان
 مقابل شد و از مقابل ایشان حاضران سر که را تعجبی روی داد و مقابل شدن
 ایشان را برابر مقابل اندر بل دیت نهادند و آواز چلهای گمان و صدای
 ارا بها و دست بر اعضا زدن ایشان در هوا به پیچید و راجه های
 حاضر و تماشا بودند و مردم بر علم ارجین هنونت را و بر علم کرن کاجه فیلی را
 مشاهده نموده زبان بآفرین ایشان گشادند و نعره های شیرانه در گرفتند
 و مبارزان این هر دو دلاور را مقابل شده دیده دست بر اعضا زدن گرفتند
 که روان سبقت خوشحالی کرن تقاربا و دیگر سیفید مهر را بنوازش در آوردند و
 و پانژوان نیز در برابر آن برای شادمانی ارجین بنواختند و کوروان پانژوان
 را از مقابل نمودن ایشان و از دیدن سرکرش و مثل که بهلبانی این دو دلاور
 میکردند خوشحالی روی داد و دیگر مردمان مترد گشتند که آیا این را غلبه باشد
 یا آن را و فوج فوج از طوائف سده و چارن بحیرت افتادند و در جودین با
 با برادران و دیگر مبارزان در گرد کرن جمع آمدند و پانژوان نیز با اتفاق

دشت و من و گر و ارجن جمع گشتند و کور و ان و رین قمار کرن اگر و کارزار و
 پانژوان ارجن را اعتبار کردند و با یکدیگر قرار دادند که هر یک ازین در تن بهادر
 که زبون گردد و غنیمتی ظفر باید تمام مبارزان از طرف او پامی داده از جانب
 غنیمت میده برده باشد القصه هر دو را و نزدیک یکدیگر شد و مانند اندر و بر سر مقابل
 نمودند یکی میگفت که آن خواهد بود و دیگری گفت این آسمان از جانب کرن در
 اندیشه شد و زمین بخت ارجن متفکر گشت دریا با می کلان و خمر و کوه با و
 درختان و نباتات و جواهر و نه عدد و نذر و هر چهار بید و قصه و تواریخ پیشینگان
 و شکیب که اصل موسیقی نامه است و دفتر بید یعنی علم کمان و غیر آن از انکست
 عبارت از ان باب است از کتاب بید که در ان غیر از بیان معرفت بر میده چیزی دیگر
 نیست و در آخر کتاب بید مذکور است درش که عبارت از مجلات بید است که
 عبارت از انتخابات علوم ایشان است و با سبک مار و چتر سین و خجک و آب نمیک
 که بر سر را مانند ایراد و سورجی نام داده گاه و بهتالیقی که طایفه های مار
 و چینه با و فیلان و شیران و آهوان و دیگر جانداران که شگون نیک از ان گنید
 و بهت و بهت که انهابش گویند و دیگر بهت ها که اینها را مرت و ساتھی و رور و
 و بشوید و یو گویند و اسنی که را و آتش و اندر و ماه و باد و دوه طرقت عالم و دوتها
 و چتران جهم و کبیر و برین و برهمنان و چتریان و جگها و خیرات و دیور کهان و برهم
 کهان چتر و گندهر بان بجانب ارجن شدند یعنی اینهمه که مذکور شد بهت ظفر
 ارجن گماشتند و دتیان و راجسان و کنجشکان و مرغان و جمیع آفتاب با و باران
 و بیسان و سوردان و سوت یعنی آنها که از اختلاط برهمین بازن کهتری یا از
 چتری با غیر نسبت خود پیدا شده اند و مرغان طعمه خوار و جانداران آبی و سنگ
 و شغالان بطرف کرن آمده توجه بر فتح او نمودند و این همه خلایق تباشیر کلزار
 ارجن حاضر گشتند و بعضی بر چینه با و شیران و آهوان و جمعی پیاده افتاب
 کرن را دعای فتح و ظفر کرده اند و میگفت که پسر من ارجن بر کرن ظفر

خواهد یافت و او را خواهد گشت و آفتاب کرن را دعای فتح و ظفر میگفت که سپهر من
غالب خواهد آمد و با یکدیگر بحث میکردند و همین نوع در دیوتها با ملایضا
و تیان مباحثه می نمودند و دیوتها از ظفر ارجن و دوتیان از فتح کرن میگفتند
و از مقابل نمودن این دو دلا و در مباحثه این همه بزرگان با یکدیگر اهل سر
عالم بر خود بلزیدند از آنجمله و چه پر جایت دیوتها را بجانب ارجن و تیان را
بطرف کرن و دیده بامرهای گفت که لائق آنست که این دو دلا و با یکدیگر در
کارزار برابر اند نوعی شود که کارزار اینها موجب شناسی تمام خلایق نشود
اندر این التماس پر جایت را که از بهر نمودن شنیده نزدیک برهات و تعظیم نمودن
گفت که تو چنین فرموده بودی که ارجن و سرکرش را همیشه ظفر خواهد بود و چنانچه
باد که من این التماس می نمایم و تو بر من خوشحال باشی بهای اتفاق مساوی
با اندر گفتند که ارجن البته ظفر خواهد یافت که بهلبان او سری کرشن است و
سری کرشن شخصی زور آور و بهادر است و سلاحهای او کارگر می افتند و قراض است
و علم که گذاری را نیکو میداند و اگر سری کرشن و ارجن نظر شفقت باز گیرند همه
ما بود سازند و زورنا را این همین دو کس اند و هیچکس را بر ایشان حکم نیست و
ایشان بر همه حاکم خواهند بود و از هیچکس ایشان را بنیست و که از زده بهین
اندر کرن بهادر است و بزرگست و مقامهای نیکو با و با و ایشان را ظفر
کرن یاد در میان هشت بس با همیکم کجا شود و یاد در عالم باد که در دنیا چای
با و زنه چای همراه گردد و در مقام او سرگ باد و اندر سخنان مبار دیو و بهار شنید
با دیوتها و دوتیان که در باب ظفر ارجن و کرن جدل میکردند گفت که شما شنیدید
که این دو بزرگ چه گفتند این کار اینچنین خواهد شد و اینجا ایشان گفته اند فایده
خلق در آنست شما جدل بنیاده کنید تا مناسخن اندر را شنیده اند را صرفود
آورند و کلام از هوا بر سر سری کرشن و ارجن تار کردند و سا و ملایم خواهند
و بهاشامی کارزار ارجن و سری کرشن که دیده مقابل شده بودند غمناک باینان

و کرن و ارجن هر دو برابر با همایکه که اسپان آنها نقره رنگ بودند نقره زمان
 در برابر آمدند و سپاه و طرین سفید مهر باران خواندند و سری کرشن و ارجن ازین
 طرف و شل و کرن از آن طرف نیز سفید مهر باران خود را خواندند و کارزاری
 واقع شد که بیدلان را از آن بیم عظیم روی داد هر دو با یکدیگر مانند اندر و بر
 و عوامی کارزار کردند و علمهای ایشان باز یک و فرمودند و رب کاخ فیل که بر علم
 کرن بود باری می ماند و جواب هر بران تعبیه بغایت محکم مانند قوس قزح بود
 در نیوقت ماری شد جاندار و صورت هنوت که بر علم ارجن بود و درین وقت
 هنوت خود بران علم حاضر گشته و بران خود کشتاد و بدندان نمودن بیند بار
 ترس عظیم داد و از آنجا بر حبه آن مار که بر علم کرن بود بدندان نمودن نزد
 مانند گریه که ماران را برزند و آن مار نیز او را زدن گرفت و اسپان ایشان نیز همه
 زدن گرفتند چنانکه معلوم شد که از غصه با یکدیگر در جنگ اند و سری کرشن و شل
 نیز با یکدیگر جنگهای خصمانه کارزاری نمودند و درین کارزار سر کرشن و شل
 آمد و همچنان ارجن و کرن نیز جنگ جنگهای غلخانه کرده و چون کرن از بون ساخت
 در نیوقت کرن با شل گفت اگر ارجن ایا نام را بکشد توجه کار کنی گفت اگر ارجن
 ترا بکشد من تنها سر کرشن و ارجن را بکشم سنجی با و هر تراشت گفت همین نوع
 ارجن نیز از سر کرشن پرسید سری کرشن جواب داد که اگر یاه از آسمان بر زمین
 افتد یا زمین شکافته شود و آتش سرد گردد میتواند بود اما ممکن نیست که کرن ترا
 بکشد و اگر بغرض محال آخر زمان از آخر زمان شده باشد و این امر بتوقع آید
 من بزور دستهای خود کرن و شل را بکشم ارجن تبسم نمود و با سری کرشن
 گفت که اینها را حالت و لیاقت آن نیست که من خود را بکشم آنجا ببرم اما
 امروز این کرن ابا علم و بهلیانش و اسپان ارا به بردست من پاره پاره بر خاک
 افتاده خواهدی دیدم و زخمی که از زور باد سخت بر زمین افتد امروز وقت
 آن رسیده که زمان کرن بپوشد و همانا که آنها شب خوابهای پریشان

دیده باشند یقین دانند که زنان او بیوه شدند چه آتش خشمی که از خنده و
 کرن بر حال درویدی در مجلس کوردان مراد گرفته است هرگز فرو نمی نشیند
 ای سرکشش امروز کرن را بر دست من کشته و بر خاک هلاک انداخته نمی بینی
 مانند درختی گل گل شکفته که فیلش بغلطاند و چون کرن را بکشم از هر جانب
 آواز فتح و ظفر مراخواهی شنید امروز را در بهمن را که خواب هست تسلی خواهی آمد
 و گنتی و درویدی و جدمشتر را نیز خوشحال خواهی ساخت بنحی باد و هر تراشت
 گفت که در آن حال روی هوا از فوج فوج دیوتها و ماران و دیتان می شد
 و جبهان و گندم بر بان و در اچسان و اسپر او بر همه رکمان راج رکمان و مرغمان
 برگشته فرین نمود و آوازهای انواع سازها و سرود گفتن آنها و آواز خنده
 و رقص کردن ایشان بگوش حاضران رسیده موجب خوشحالی مردم گردید
 و از اسپ و فیل و ارا بهای برگشته و با انواع سلاحها از شمشیر و گرز و نیزه و غیر آن
 مهیب نمود و بخون گشته سنج گشته در نظر آمد و در میان کوردان و پانژوان
 کارزاری و برگرفت که یاد از جنگ دیوتها و دیتان زمان سابق دارد و چون
 مبارزان طرفین از کارزار بسیار ست شدند ارجن و کرن نیز شیهایی تیر
 سر داده اطراف عالم دلهای لشکر را در زیر تیرها فرو گرفتند و چون از کثرت شیهائی
 این دو دلاور هوا تاریک شد و لشکر طرفین از سبب آن حال در گرد این دو
 دلاور نامدار آمده جمع گشتند در موقت این هر دو عجب به کار سلاح افسون خوانان
 از یکدیگر دور ساخته از آن تاریکی برآمده مانند آفتاب و ماه در نظر حاضران
 درآمدند و لشکر هر دو طرف مرگ را بخود قرار داده در گرد آن دو جنگ آزما
 بایتا و ند مانند دیوتها و دیتان که در گرد اند و بر تیرا سر جمع آمده بودند و آن
 هر دو دلاور در آن معرکه که از صدای انواع سازها و پیچ و دهنرهای شیراز کردند
 و هر دو مانند آفتاب و ماه در ملکمان نمودار گشته تیرهای خطوط شعاع مثال
 را سرداوند تو گفتی تمام خلایق را از جنبیده خواهند سوخت و مانند آفتاب

ماه که در آخر زمان مهیب نمایند نمودند و هر دو دلا در این سلاحها و تیرهای
فریقین سردا زد و بر یکدیگر تیر زدند و بسیارانی که در گرد آن روانه جمع آمدند
همه ضرب تیرهای دیگر سلاحهای ایشان را تاب نیاورد و با طراوت بگریختند
از آن در جود همن و گریختن و گریپا چارج و اسوستانان به تیرهای
فرسای ارجین و سری کربن هجوم کردند ارجین قهرمانانها تیر کشا و علم
داران بهای آنها را بریده و در هم شکسته و اسپان و هلبانان را کشته و آنها را
رنجی ساخته و دانه تیر بر کرن زد و آن نج مهارتھی پیاده شده بگریختند
باز بران بهای دیگر سوار گشته بکارزار ارجین مستعد گشتند و درین آنصدد
ارابه سوار و صد فیل سوار با مردم طایفهای سک و لوکار و مین و کاموج که
که همه سوار بودند انواع سلاحها در دست بقصد ارجین بر سر وی جمع آمدند
بکارزار در پیوستند ارجین به تیرهای جان شکار همه آنها را سر برد و بازو
بریده اسپان و فیلان را و اربابهای ایشان را تیر کشته و شکسته همه را
بیاد افتاد و در میوقت دیوتها شاه باش گویان و تحسین کنان بقار
و دیگر سازها در هوا بنواختند گلهای خوشبو شمار ارجین ساختند و بادی خوش
نسیم فریدن گرفت و مردان لشکر فریقین این نوع کار پدازی ارجین را
که دیوتها و آدمیان تحسین او نمودند تماشا کرده ایشان را حیرت و تعجب فرو
گرفت مگر در جود همن و کرن که هر دو بکشت بودند ایشان را اصلا پندتقیان
درین وقت اسوستانان از روی دوستی و خیرخواهی پیش آمده دست
در جود همن را گرفت و گفت که هنوز صلاح در آنست که با پادشاهان صلح کنی و بر
کارزار همیشه نغزین لائق است یکی ملاحظه نمائی که در دنیا چارج که در مرتبه بر پا
و آمده علم سلاحتها بزرگ بود درین کارزار کشته شد و میگویم و دیگر پادشاهان
بزرگ نیز ملاک دنیا بود گشتند من و گریپا چارج که خالومی نیست کشته نخواهی شد
لائق آنست که تو با پادشاهان صلح نموده تا مدت عمر سلطنت بی و دغدغه

برانی ارجن نیز از منع نمودن من دست از کارزار باز خواهد داشت و سرکشین
 خود را صلح در دشمنی شما و پانڈوان را نمی نیست و جد بهشتر همیشه در سودمندی
 خلق همت دارد و بهیم و نکل و سه یو همه در فرمان او نیند اگر تو با پانڈوان
 آشتی نمائی موجب آسایش خلق میشود و راجا همه بولایت خود مراجعت نمایند
 و اگر تو سخن من نشنوی از پشیمانی خواهی سوخت و دشمنی که تو با ارجن کرده
 همانا که با تمام خلق کرده و اندر و برین و کبیر و جم با وی دشمنی نمیتواند کرد و
 ارجن در هر و بزرگی از آنچه من میگویم افزون ترست و من آنچه با و
 خواهم گفت قبول خواهد کرد و ترا خدمت خواهد نمود و تو بجهت نفع خلق سخن
 مرا قبول کن که چون تو با من لطف داری من از روی دوستی و اخلاص
 اینچنین میگویم و اگر تو باین معنی راضی باشی من کرن را نیز از کارزار نمودن
 باز دارم و دانایان دشمنان را بصلح نمودن و بچیر دادن دوست میسازند پانڈوان
 خود برادران تواند با ایشان آشتی کن و صلح نما که در آشتی شما با یکدیگر صلاح
 خلایق است در جود من را این سخن ناخوش آمده نفس سرد از دل بر آورد و
 با سوتحمان گفت که آنچه تو گفتی راست است اما غرض من هم نشنوبیم
 برادر من داسن را کشته انواع فریاد های شیرانه کرد و سخنانی که در وقت کشتن
 او گفت در دل من میخندد صلح و آشتی میان ما و ایشان چگونه میشود و دیگر آنکه
 ارجن تاب نبرد کرن نمیتواند آورد همچنانکه باد با کوه بر نیاید و پانڈوان نیز اعتماد
 بر صلح نمودن من نخواهند کرد چرا که من از روی غلبه با ایشان طرح دشمنی و
 نزاع افکنده ام ای سوتحمان در باب جنگ ناکردن ارجن هیچ سخن
 مکن که ارجن کوفته و مانده شده است کرن البته بروی غالب خواهد آمد
 درین حال در جود من با مردمان خود میگوید که بر غنیمت بازید و کارزار نایند
 چرا معطل شده ایتاده اید بنجی با دم تراشت گفت که از به مشورتی سپرت
 در جود من کرن و ارجن باز با یکدیگر مقابله نموندند و فیصل مست که از کوه

هاجل برآورد فیلی بیایند و با یکدیگر رو برو شوند این سر و مهاباز مانند دو ابر
 بر یکدیگر تیر باران کردند و بسلاحهای افسون خوانده با یکدیگر یکبار زار و در آمدند
 تو گفستی دو کوه با قلمای بلند و درختان و غیران با یکدیگر افتادند و مقامه نمودن
 این دو مهاباز با یکدیگر و در افتادن حال آنکه بهلبان و اسپان ایشان زخمی گشته
 بودند و خون در رنگ آب در زمین معرکه روان بود مانند کارزار اندر بود و باطل و تیر
 و آرا بهای پر از سلاح اینها با یکدیگر نیز و یک گشته مانند دو دریا که پر از جانوران
 باشند بودند و هر دو مهاباز تیر با سبج بر مانند بر یکدیگر زدند و دو
 نبرد این دو جنگ آنها سواران فیلان و اسپان و آرا بها در لوزه در آمدند
 بعضی از خوشحالی نعره زدند و جمعی را حیرانی روی داد و آنها که در مهاباز بودند نیز
 همین نوع بفریاد آمدند و حیران گشتند چون کرن بر ارجن تیر آمد و بعضی هر دو مهاباز
 را با شارت انگشت بهر دو تنها بست خود نمیدوند و از خوشحالی فریاد می شنیدند
 میگردیدند درین وقت پانچالان بانگ بر ارجن زدند و گفتند که تیر دستی نما
 و کرن را به تیر بلای الماس کردار بدوز و سر از تن کرن جدا ساز و خیال سلطنت
 از سر وجود همین بدوز و همین نوع بهادران لشکر سیرت نیز با کرن میگفتند که
 زود باش و ارجن را راه عدم نجا که دیگر پانچالان باز راه جنگل پیش گیرند
 درین حال کرن ده تیر بر سینه ارجن و ارجن نیز ده تیر بر سینه دمی زدند و
 همچنان هر دو نامدار بقصد کشتن یکدیگر تیر با یکدیگر میزدند و درین وقت
 ارجن دست بر زه کمان گانند و خود که دانیده انواع تیر بلای فولادی
 ناوک و تیر بلایک پیکان آنها بصورت گوش خوک و کار و بصورت هر دو
 دست بهم آورده و مثل نصف ماه بود از چهار طرف بر کرن سر داد و همچنان
 تیر با برآورد کرن مانند مرغان که وقت شام بر درخت فرو می آیند
 می افتادند و ارجن شیهامی تیر با چشمی انداخت و کرن آنها را می برد
 درین وقت کرن افسون برخواست که پیرامون با وی داده بود و کار کردی

تیری بر ارجن انداخت و از تاثیر بسیار خرابی پدید آمده خلق، عکس را نهادند
 حرارت آفتاب که آخر زبان غلامان را بسوزد خشن گرفت چون مردم و اسب
 و فیل و غیر آن سوختن گرفتند بهیم خشکین گشته دست بردست خود زده
 لب خود را بگزید و با ارجن گفت که طائفه کالکی که تیان برست بودند آنها را
 نیز ترانموانستند زبون کرد تراچه افتاده که اول کرن ده تیر تیر زد و عجب ترانکه
 قوشیهای تیر را که بر کرن سر میدی او در هوا همه را بریده از خود دور میکند
 و امر فر بسیار بی ملاحظه بی ترس و بیم در نظرمی آید تو همه محنت بار را که کرن
 به درویدی رسانیده و سخنان چراحت اثر استخوان تگکان که با ما گفته و بار
 کنج خالی خیال و نام کرده بود بخاطر بیاد از روی در گذر که وقت در گذشت
 نیست بهمتی که مانند بون را با تش دادی و بر همه دیدتها و غیر ایشان عالج
 آمدی همان همت را کار فرما و این غنیمت را نابود ساز و الا من او را بگریخته
 بر خاک ملاک می غلطانم و درین آشنا سرکشین نیز آن دفع ساختن کرن تیرهای
 آرجن را دیده با ارجن گفت که تراچه شده است که کرن تیر را و دیگر سلاح های ترا
 از خود باطل میازد و کوروان از زمین شادمان گشته فریاد می کنند تو با آن تهوع
 و جلادتی که تا محس استر را که تاریکی تاثیر آفت دور کرده بودی و فوجهای چنان
 را و طائفه دتیان را زبون کردی و مملکت ساختی همان جلادت کرن را از پیش
 بردار و الا من بچگونه خود سر از تن می جدا می سازم مانند که مسلح دیت را جدا
 و همان همت که مها دیو که بعد از سیلی آمده بود تو بقوت خود او را خوشحال ختی
 این غنیمت را با برادران و فرزندان و خویشان او بکش و روی زمین با بجا نیاور
 براجد بهر بسیار و خود را نیک نام عالم ساز و در نیوقت ارجن از سخنان بهیم
 سرکشین متاثر شده و مدعای این کارزار را بخاطر آورده و خود را همیشه نجا
 آمده دانسته با سرکشین گفت که من محبت سود مندی خلق و کشتن غنیم
 سلاح میب را سر میدهم و از تو دیوتها و بر باد میدی و در پیشترین باب

همتی میخواهم ارجن این گفت و بربهارا در تیر خود موثر ساخته سر داد و کرن آن
 تیر و تاثیر آن را باطل ساخته بروی تیر باران کرد و بهیم درین حال خشکین گشته
 با ارجن گفت که مردم چنین میدانند که تو کار فرمودن بر ما ستر را میدانی اگر
 این سخن راست است تو بار دیگر بر ما ستر را سرده و درین اثنا کرن چنان تیر
 باران کرد که اطراف عالم و غیر آن را در زیر تیر فرو گرفت و ارجن نیز شیپای
 تیر سر داد و از آن جانب کرن نیز از آن تیر سر داد که به سر ارجن مانند باران
 از ابر لبهای غریب میرسیدند و از پی آن سه تیر بر ارجن و جان قدر بر سر کشین
 و بهیم نیز زده نعلهای دلیرانه در گرفت و ارجن خود را با سر کشین و بهیم خمی دیده
 از روی خشم شعله تیر انداخت و از آنجمله سر کشین و بجا تیر شل را و به تیر کرن
 زخمی ساخت و بدو تیر سر داد و باز دو عالم و کمان سر سبالت نام راجه زاده را بر دیده
 بر چهار اسپ و پهلپانش را نیز یکشت داد و این حال از ارباب خود مانند درختی از
 کوه شاخ و تنه بریده بر زمین افتاد بعد از آن ارجن باز برگردن سه تیر و از پی
 آن هشت تیر و باز دو تیر و دیگر چهار دیانده تیر بر روی زده چهار صد بهادر فیل سوار
 را نیز مسافر راه فنا ساخت و هشتصد سوار و بهیم قدر را به سواران را بقتل
 رساند بعد از آن باز یک هزار سوار و یک هزار فیل سوار و هشت هزار پیاده
 جبار کار گزار را کشته کرن را با ارباب و غیر آن و در زیر شیپای تیر از نظر خلق فرو
 گرفت و سایر لشکر که روان را در شلاق گرفت و کوه روان کرن را فریاد کرد
 گفتند که ای کرن ارجن ما را در نظر تو در شلاق گرفته است تو به تیرهای خود
 او را از سر و در بکن درینوقت کرن از روی خشم تیر بسیار سر داده نوح پانچالا
 و پاندهوان را بدوخت و این هر دو بهادر کماندار زور آور مردم لشکر یکدیگر را
 زدن گرفته درین اثنا جد بهیتر بعد از آنکه بعضی طبیبان دوشان جراحاتش
 فراهم آمده بودند و به شده بودند تا شای کارزار این دو جنگ از مابعد درآمد
 و مردم از دیدن جد بهیتر آنچنان خوشحال گشتند که از خلاص شدن تیر از

کلفت راس و همچنان و پوتها و غیر ایشان در هوا و بها دران و مبارزان
 معرکه عنان مرکبهای خود را گشاده تماشای کارزار این دو دلاور نامدار
 پرداختند و آواز است بر اعضا زدن و چاشنی کمان و انداختن تیرهای ایشان
 بلند شد. صدا در هوا پیچید و درین میان آواز بریده شدن زه کمان و جبین پاره
 شد. و در همین اثنا کرن صد تیر کوچک از روی تیز دستی بر ارجن زد و شصت تیر
 فولادی که توگفتی در سراتی مانند ماران از پوست برآمده بودند به سرکیشان زد
 و از همدیت این حال پانچالان از جانب دیگر درآمده کرن را در زیر شمشیر
 تیر گرفتند و کرن آن همه تیر باران ایشان را دفع ساخت و بسیاری را از
 ایشان فیصل و اسب را بقتل رسانید. سنجی میگوید که کرن درین وقت تیرهای
 جان فرسا بسیاری از سرداران لشکر پانچالان را بقتل رسانید و آنها را
 بر خاک پلاک غلطانید مانند شیری که از روی قدرت جانوران و ششی اینها را
 کرن از روی قدرت جنگ ارجن امان نوع قائم داشته پانچالان را نیز پلاک ساخت
 امی راجه مردم لشکرت ازین کار پرده از می کرن فتح خود را ظاهر دیده همه باخواب گشتند
 که کرن سرکیشان و ارجن را از بون ساخت و ارجن درین اثنا کمان خود را حلقه
 دیگری کرده تیرهای سرداده کرن را در هوا پاشیده پانچالان را نگاهبانی نموده
 و بزرگ کمان خود دست بگردانید و دست بردست زده در لحظه از کثرت تیر روی
 هوا را تار یک ساخت و شل و کرن را با تمام کوردان زخمی کرد و چون تار یکی
 هوا مرغان هوا از پریدن بایستادند و راه باد بسته شد و پوتها و دستان غیر ایشان
 بقوت خود باومی خوش نسیم سرداوند درین وقت ارجن تبسم کنان و تیر شل
 و دوازده تیر بر کرن زد و از پی آن باز هفت تیر دیگر بروی زو و کرن زخمی گشته و
 بخون آغشته و در رنگ همدیو در آخر زمان مویب می نمود و درین حال کرن تیر
 بر ارجن زد و پنج تیر به سرکیشان انداخت چنانکه آن تیرها از جوشن و بدن سرکیشان
 آزاو گزشت و زمین فرو رفته و آب درآمده باز روی کرن نهادند و بقوت ارجن

باده تیر آن پنج تیر کرن بر سر کیشین انداخته راسه پاره ساخته بر زمین انداخت و
 سر کیشین را زخمی دیده از روی خشم در رنگ آتش برافروخت و تیری چند بر جاها
 نرم و نازک کرن چنان زد که او در گمزه آمده از کمال تهور خود را بر جانگاشت
 بعد از آن ارجن به شیعهای تیر اطراف و غیر آن و کرن را با را به آتش فرو پوشید
 مانند پوشیدن برف روی دیوار و بازنگاه چنان کرن و اما به آتش را و آنچه در
 پیش و پس و چپ و راست او بودند بقتل رسانیده و هزار مبارز چیده دیگر را از
 لشکری که در جودین همراه کرن نموده بود با سپان و بهلبانهای ایشان در محله
 مسافرا و فاخت درین وقت پسران تو و دیگر که روان بقصه السیف تاب
 این حال نیامده و بگریز نهادند و بعضی بنام سپر و جمعی بنام پیر و فریاد می دند
 و می گریختند کرن از دلاوری ذاتی گرد و پیش خود را از مردم حالی دیده پسر ارجن
 و ویدینچی با دهر تراشت گفت که کوه روان زخمی گشته و بخون آغشته از میدان گریخته
 بجائی که تیرهای ارجن نرسد رفته آرام گرفته اند و در وقت ارجن تیری را فسون
 و پوتها خوانده انداخت و آنان آتشی ظاهر شده روشنی آن همه جا را مملو گرفت
 و آن آتش در مبارزان معرکه در گرفت و کرن از خشم تیر بسیار بجانب ارجن
 انداخته بعد از آن آن فسون اتمین بیدار که از پیرام آموخته بود بجهت دفع
 سلاح ارجن کار فرمود و آن را باطل ساخت و هر دو کماندار بر یکدیگر تیر باران
 کردند و کازاری عظیم در گرفتند درین وقت از دیر و زهر شدن ارا بها و
 فیلان و اسپان و پیاد و کوزیدین زمین آن ماری که در هنگام خنوتن ارجن
 که ماندوبن را از سوختن خلاصی یافته بود و دشمنی ارجن را در قعر زمین با خود
 همراه برده قرار گرفته بود بیدار شد و دریافت که کرن و ارجن با یکدیگر کارزار
 مینمایند وقت آن شد که من کینه خود بتانم را انیمینی را قرار داده بر روی
 زمین آمد و بصورت تیری بر آمده در ترکش کرن جا گرفت و کرن و ارجن با
 یکدیگر تیر بسیار انداخته روی دیوار پوشیدند و دست از حیات شسته داد

کوشش درکارزار میدادند و ارجن تیریشیا را انداخته کرن را زخمی ساخت و زخمی
 کرن قصد نمود که یک تیرکاری بر ارجن زده کار او را بسازد اتفاقاً همان تیر که
 در اصل مار بود بدست کرن در آمد و آن را در کمان نهاد و کمان را بکشید و
 چون بچکان آن بصورت سر مار بود حاضران تیر مار کردار را تماشا کرده بهایها
 فریاد کردند درین حال شل با کرن گفت که ای کرن این تیر بلند تر نهاده
 بقای توئی که بر دین سر ارجن ست این را چنان بیه که برگلوی ارجن سیده کار کند
 کرن از روی خشم با وی گفت که من آن نیستیم که تیری را بوعی که در کمان نهاد
 باشم مقبول کسی زیر بالا سازم این گفت و این تیر را بر ارجن انداخته بانگ زد
 که کشته ارجن را چون سر کشتن تیر را متوجه ارجن دیدار ارجن بزور زیر کرد
 چنانکه اسکان ارا به برانو در آمده سر ارا به پست گشت و تیر کرن تیراج مرصع ارجن
 رسیده از سرش بدور انداخت و این تاجی بود که بر چهارست ساخته باند
 داده بود و تا شیر آن در بیم انداختن دشمنان بود و مهاد و یو و برن و کبیر و اند
 بسلاحهای خاصه خود می توانستند دور گردانند و جهان تاج را با ارجن داده
 بود القصه آن تیر مار فعل این تاج را از سر ارجن بنیادخت تو گفتی آفتاب
 عالمتاب غروب نمود و ارجن و و طیه سفید را بر سر بسته اصلاً از آن رگه زریل
 نشد و مار آن تاج را با تش زهر خود خاکستر ساخته بصورت اصلی خود بجا
 ترکش کرن روان شد کرن گفت تو کیستی مار گفت که تو مرا بر دشمنی تاج
 انداختی اگر بیا بوی بنیادزی من سر دشمن ترا که با من نیز دشمنیست از دشمن
 جدا سازم کرن گفت قصه خود را بگو که چه کسی مار گفت من مارم و مادر مرا
 ارجن در کماند و بن سوخته بود من بجهت کینه جوئی آمده ام و ارجن را
 خواهم کشت اگر همه اندر نگاہبانی او بکند تو مرا حقیر مشم و بر ارجن بنیادزی که
 من او را میکشم کرن گفت اسی مار کرن آن غیث که بزور دیگر کس غنیم خود را
 بکشد و یک تیر او باره بنیادزی اگر صد ارجن بقصد من بیاید اسی مار

من ارجن را خواهم کشت تو خاطر ازین و نغدغه فارغ ساخته بجای خود برگرد
 ما را نمیشد را اگر کرن نتوانست تحمل آورد خود بصورت تیری شده بجانب ارجن
 روان شد در نیوقت سرکیش با ارجن گفت این ماریست دشمن تو این را
 بکش ارجن گفت که این مار که میخواهد خود طعمه گیر شود کیست سرکش گفت که
 این ماریست که مادرش در وقت سوختن کماند و من او را در زیر شکم خود
 گرفته بر هوا بر آورده بود تو مادرش را تنها دانسته کشته بودی و این از انجا
 خلاص یافته در زیر زمین میبود اکنون آن کینه در دل نگا داشته بقصد تو
 مانند تار که از آسمان جدا شود بر قومی آید تو آنرا بکش سنجی باد هر تراشت
 گفت که بعد از آن ارجن از کمال خشم شش تیر بران تیر مار فعل کرده تیرم نمود
 در هوایش بکشت و به خاک پلاک انداخت و درین اثنا که ارجن بجانب
 تیر متوجه بود کرن ده تیر بر ارجن زد و ارجن دوازده تیر بر کرن زده انبی آن
 یک تیر فولادی بر روی چنان زد که جوشن کرن را شکافته و از بدنش آزاد
 گشته سخن آلوده در زیرین فرو رفت و کرن از آن حال مانند مار زهر آلود
 خشکین گشته تیر بسیار بر ارجن انداخت از آنجمله دوازده تیر بر ارجن یک تیر
 بر سرکیش زد و تیرم نمود ارجن انیمضی را از کرن تاب نیاورد و شناخت
 که در سوختن جالای نرم و نازک داشت کرن را بدوخت و نود و نه تیر مانند
 دندجم بر روی زرد بدن کرن مانند کوه که از ضرب بجز شگاف شود از تیرهای
 ارجن زخم بسیار پذیرفت بعد از آن ارجن بتیری چند تاج مرصع حلقه
 گوشش کرن را بریده بدو انداخت و جوششش را که نه مندان چو شش ساز
 عمری در ساختن آن صرف نموده بودند در یک لحظه بریده ساخت و کرن
 برهنه شد ارجن او را چهار تیر دیگر زده مانند شخصی که صغرا و بلغم و باد و تب
 او را از بدن و بیار سازد تا خودش دور دهند ساخته از پی آن بتیری چند باز
 جالای نرم و نازک او را بدوخت مانند سنگ بر و غیر آن که از کوه بریز خون از

بدنش روان شد درین وقت ارجن تیری چند مانند جرم دند آتش فعل خنیا
 برسدینه کرن زد که تیر و کمان از دست کرن بیفتاد و خود به پیش گشت و ارجن
 کرن را به پیش دیده بآئین دلاوران دست از کارزار او باز داشته در آن
 حال هیچ سلاح نینداخت سری کرشن با ارجن گفت که چرا معطل شده و از
 حال غنیمت عاقل گشته و انایان غنیمت را فرصت نمیدهند چرا که دشمن را بقاعده
 غیر نیکو کاری هم نزنند بد عای ایشان خود حاصل میشود تو نیز غنیمت خود را بش
 که او یگانۀ دلاوران و دشمن دائمی تست مناسب آنکه او را مانند اندر که هیچ
 دیت را گشت بکشی که او فرصت یافته باز قوت کارزار خواهد گرفت ارجن
 از روی ادب امر سری کرشن را قبول نموده تیرها بسیار بر کرن زد چنانکه او
 را با ارباب و اسبان و بهلبانش در زیر تیر فرو پوشید و از کشت تیرهای روی هوا
 فرو گرفت و کرن بخون آغشته مانند کوهی که با درختان اشوک و پلاس گلگل
 شگفته نماید نمود و کرن تیرهای کمی انداخت آنها را در هوا می بردید بآزان
 کرن آن تیر را که در انداختن صدای بجز اندر و دهر مانند آتش و زهر بود بقصد
 ارجن خواست که در قبضه نهد و همین آشنا بوجوب نفرین آن بر همین که در باب
 کرن گفته بود که در وقت کارزار پایه ارباب او را زمین فرو برد و آوازی بر آید که
 زمین پایه ارباب فرو میبرد و در همین وقت بر مهاستر یعنی فسون سلاح که
 که پیرام کرن را داده بود بوجوب نفرین پیرام آن تیر از خاطرش برفت
 چون وقت هلاک کرن رسیده بود پایه چپ ارباب اش در زمین فرو رفت
 و ارباب اش بر زمین خورد مانند صاعقه که در پای و درختی باشد و از یک طرف در زمین
 فرو رود و بقصد چون باستر پیرام از خاطر کرن از نفرین همین پایه ارباب اش زمین فرو رفت
 و آن تیر را که در ارجن هوا برید کرن از خیال محنت عظیم یافته مضطرب و از نهایت ناامیدی
 و خصم پر دوست بیفتاد گفت ای رفیع میکنید که نیکو کاری مرد را بکاری آید من که همیشه
 نیکو کاری میکردم باین حال مبتلا شدم و مرا هیچ فائده نداد و همین نوع

در آن حال که اسبان و مہلبا نش از فرو رفتن پایہ ارا بہ مغل و کجاشدند
 کرن مکہ ز نیکو کاری کا نکویش میکہ و بعد از آن کرن سہ تیر بر دست سرکشین و
 ہفت تیر بار جن زد و از جن ہفتہ تیر کہ پیشال آتش کردارہ کہ کرن چنان زد
 کہ از بدنش آزا دگنشتہ و زمین فرو رفت و کرن با نگاہش از اضطراب
 می طپید اما بقوت و تہور ذاتی خود را ہوشیار داشتہ بر ہماستر دیگر را غیر آن
 بر ہماستر کہ ہر پیرام ہوی دادہ بود کار فرمود و از جن افسون سلاح اندر را
 در تیر زدہ کمان خود خواندہ تیر باران کرد و این باران تیر ہای از جن مانند
 باران بر آہ کہرن بارید و کرن تیر باران از جن را باطل ساخت و زمین تفت
 سرکشین با از جن گفت کہ کرن تیر ہای ترا باطل و ناچیز سیار زد تو سلاحی نہ کہ
 بیند از از جن ہماستر را در کار کردہ بہ تیر ہای بیشمار باران کرد و اطراف ہوا
 پوشیدہ کہرن را در زیر تیر سیار فرو گرفت و کرن بہ تیری چند الماس ہند زدہ کمان
 از جن را بہ برید و از جن از روی تیر دستی کمان خود را چنان بزہ در آورد
 کہ کرن اصلا دریافت نہ کمان از جن را بریدہ بود یا نہ و کی بزہ در آورد
 پس از جن بہ تیر سیار کرن را فرو پوشید و انیمعی از از جن باعث حیرت و حجب
 مردم شد کہرن در نیوقت سلاح افسون خواندہ سلاح از جن را باطل کردہ
 مردگی خود را ظاہر ساخت سرکشین انیمعی غالبانہ کرن محنت زدگی
 از جن را مشاہدہ نمودہ با از جن گفت کہ تو سلاح بزرگ افسون خج اندہ بر کرن
 بزین از جن سلاحی مار کردہ آتش فعل و یوتہا در کار کرد و کرن را چون
 پایہ ارا بہ زمین فرو رفتہ بود از کمال خشم اشک از چہانش بر آمد و با از جن
 گفت کہ ای از جن پایہ ارا بہ ام را از تیر طالع زمین فرو بردہ است درین
 حال آئین دلاوران گداختہ سلاح برین زن و دود گہری دیگر بختل کن چہ درین
 چند حال بہا دران سلاح بر غنیم نمی زنند یکی در وقت موی سریشیان
 شدن غنیم دوم بعد از کہ بختن وی سوم خود را براہمن کشتن وی

چهارم بعد از دستها بهم آورده پیش ایستادن پنجم زبان امان خواستن
ششم سلاح انداختن هفتم بوقت گفتن این کلمه که مرا جان بخشی کن
هشتم کسی که گمان دارد و تیرایش تمام شده نهم که جوشن او بریده باشد
دهم کسی که سلاح نداشته باشد تو بهادری و در میان خلق سه عالم بدلاوری
مشهور و طریق نیکوکاری کارزار میدانی ترا می باید که دو گنهی مرا نصرت
بدهی تا آنکه من پایه ارا به خود را از زمین بدر آورم ای ارجن تو بر ارا به سوار
و من بر زمین و با آن همه مضطرب گشته و جوشن از بدن بریده ترا لا تقی نیست
که با من که باین حال شده ام کارزار کنی ای ارجن مرا از تو و سرکشین هیچ
بیم و ترس نیست اما تو از خانواده بزرگ چهریان پیدا شده دو گنهی که تحمل کن
سبخی با و هر تراشت گفت که چون کرن از ارجن و دو گنهی نصرت طلبید سری
کوشن با کرن گفت که خوب وقت است اینکه نیکوکاری را بخاطر آورده آوی مردم
زبون مرشت در وقت دشواری پیش آمدن نکویش نیکوکاری میکنند و
بدرها و وبال اندوזהای خود را اصلاحا بطریقی رساندای کرن و تنیکه تو با آنها
در جود و من و شکن و ساس را با و درون در ویدی فرستادی و او را در مجلس است
معدر زمان آوردی ملاحظه نمودن نیکوکاری تو کجا شده بود و در آن مجلس شکن
که دانی فنون تمار بود با بیهوشی که اصلا ازین عالم خبری نداشت تمار علی
باخت خبر از خایت نیکوکاری نکردند و همین نوع در جود و من با گنجین بهیم را
علوای زهر آلود داد و داران را بگزیدین او بر بدش رنجیت و بر کناره دریا
که جایی خطر بود او را جایی خواب دادند و در خانه قهر و صدمه سوختن پانصد و
و ما در شان کرده آتش در زدند و بعد از شرط اداره گشتن پانصد و آن سروده سال
ملک بایشان ندادند و ابهمن را که هیچ سلاحی از کارزار در دست او نمانده
بود شمش مهارتی از شما او را گرفته گشتند و عجمین و بدال می گیرند
آن زمان ملاحظه و هم و نیکوکاری شما کجا بود که اکنون در باب خود توار

و دیگران ملاحظه نمودن در هم را آرزو داری سنجی و هر شت گفت که چون سرگشتن
 با کرکین این سخن گفت ارجن را خشم افزون تر شد و روی بر اعضایش برخواست
 و از آتش خشم تو گفتی شراره از سرین بمویش جست و کرکین این حالت ارجن را
 تماشا نموده بر ماستر دیگر را کار فرموده ارجن را مشغول ساخت و خود به کرکین
 پایه ارا به پر پرداخت و ارجن به بر ماستر آن بر ماستر کرکین را باطل ساخت
 و تیر بسیار بر کرکین انداخت و افسونی که از آن آتش در گیرد بر تیر خود خواند و آن
 و از تاثیر آن آتش در گرفت و کرکین بجهت باطل ساختن آن افسون آن
 کار فرموده باران پیدا آورد و آن آتش افروخته شده روی هوا تا یک ساخت و درین
 وقت ارجن افسون با در اعمل نموده تمام آن دو دو تار یکی را برداشت و هوا
 روشن شد کرکین تیری آتش کرد و در مقصد ارجن در قبضه نهاد و از زمین آن
 تیر زمین و آنچه بر آنست بر خود بلند و با دلی سخت که سنگ ریزه باور کرد و آورد
 و زید و اطراف عالم را بخبار فرو گرفت و پانصد و آن را این حال دشوار نمود
 و کرکین آن تیر الماس فعل را چنان بر سینه ارجن زد که در رنگ ماری
 در سوراخ فرو رفته ارجن از هوش برفت و قبضه او پست شد مانند کوی
 که از زلزله زمین در حرکت آید ارجن بجنبید و در همین اثنا که ارجن را نیحال
 روی داد و کرکین فرصت یافته زور بسیار زد که پایه ارا به را بدر آورد اما چون
 تقدیر رفته بود سعی فائده نمود و پایه ارا به اصلا از زمین نجنبید و در نیوقت
 فرصت ارجن بهوش آمده تیر که پیکان بصورت دو دست بهم آورده بود
 بگیرفت و سری کرکین با ارجن گفت که ما دام که کرکین بر ارا به بر نیامده سرش
 از تن جدا کن ارجن آن تیر را بنیادخت و علم کرکین را برید و با قتل و
 علم کرکین که انداختن آن در تصور هیچکس ننگینید جمیع امید داری و لکها
 که در آن بجا که برابر شد بعد از آن ارجن تیری را که پیکان آن بهمان
 صورت بود در دوزخ می نهفتاد و در انگشت و از جهت سطریش شش پرده است

و مانند بجز اندر و سلاح مهاوید که نپاک نام دارد و در جنگ چکر نشین بود و افسوس
 نیز بر این خوانده در کمان گانند و نهاده و یکشده و بیابانک بلند گفت امی حاضر این
 تیر من سلاح بزرگ است اگر من را با صحنی کشیده ام و تا در از خود را ضعیف نشسته
 گردانیده ام و چنگها کرده ام و دوستان را خوشحال داشته ام و بیدار خوانده ام
 تو عظیم این تیر بجا آورده ای اگر این سخنان من راست است این تیر سر کرن را
 بر در ارجین این گفت و آن تیر را بکشتن کرن سر داد و خوشحالی عظیم در ارجین
 ظاهر گشت و بهمان تیر سر کرن را از پیش آزا و جدا کرد و نپاک اندر سر بر آسرا جدا کرده بود
 سر کرن بزمین افتاد و تو گفتی آفتاب عالمتاب غروب کرد و روح کرن آن بدن را
 که بچندین نماز نعمت پرورش یافته بود و در آخر کار بر بنجاک هلاک گذشته بودت مانند
 صاحبی که خانه پیر از الوان نعمت بگذارد و تاجر اختیار نماید و بدن بخون آنخسته کرن
 در رنگ قله کوهی بزمین افتاده می نمود که شگفت و غیر آن ازان ظاهر باشد و
 روح کرن از بدنش برآمده هوا را روشنی بخشیده و در نظر ناظران روشنی آفتاب
 ملحق شد و خود را قطره شمال در دریای شور انداخت و پانصدان و سرکشین از
 افتادن بدن کرن سفید مو را بنواختند و پانچالان نیز شادمانه با نواخت
 انواع شادمانی و لوازم سرور بطور رسانیدند و جمعی از مبارزان در گرد ارجین
 جمع شدند و بعضی در رقص درآمدند و گروهی یکدیگر را در کنار میگرفتند و نعره
 میکشیدند و کرن هر چند که تیرهای خطوط شعاع مثال افواج دشمنان را میخواست
 و آزارهای عظیم داد اما چون وقت سپری شد و مدت باخر رسید همچنانکه قاعا لقا
 ما چار در آخر روز غروب نماید خود را بنجاک سپرد و سرش که در معرکه چون آفتاب
 تابان و نمایان بود به تیرهای پیکان ارجین بر خاک افتاد و درین وقت شل
 کرن را بر خاک هلاک غلطیده و در خون آنخسته دیده ارباب کرن را بر انداخته
 بکوردان ملحق شد و کوردان نیز همان نوع زخم خورده و مختل یافته و حال کرن را
 مشاهده نموده رو بگیر نهاده و منجی باد هر تراشت گفت که چون در جود همین دید که

مثل باین حال آمد و لشکر از گشته شدن کرن بمیالک دریافته چشمانش بر آب
 گشت و لمحہ لمحہ نفسهای سرد از دلبانش سر بر میزد و دیگر حاضران معرکه بعضی را
 ترس و بیم فرو گرفت و جمعی خوشحال و گریه می گشتند و طائفه در وسط
 حیرت افتادند و فرقه را مصیبت ریزی داد و مردم پانزدان و کوروان جهان
 نوع صلاحها و دست و هر چه بر کس را در ضمیر بود بگفتن آن مشغول شدند و بعضی از
 لشکریای تو مانند گلک گادان که از پیش شیر بگیرند از بیم این واقعه بگریختند و
 بهیم در نیوقت فریاد می بلند میزد و چنانکه صدای آن در هوای پیچیده دست
 بر اعضای خور و زده خند میگرد و رقص می نمود و سپهر انت را از آن حال بی دیگر
 در دل می انداخت و پانچالان نیز مشاهده این حال حادثه کرن خوشحالها نمود
 سفید بر میامی فواخند و یک دیگر را کنار میگریختند و سخن با دهر تراشت گفت که
 ای راجه ارجن بنا بر عهد که در گشتن کرن داشت از روی قدرت او را گشت و
 عهد خود را درست ساخت و همانا که دشمنی را با خبر رسانید و تمام کرد و شل را بر
 علم را که صاحب آن افتاده بود نزدیک در جود من آورده با وی گفت که ای
 راجه من این نوع کار را که در میان این دو دلاور یعنی ارجن و کرن واقع شد
 برگزیده ام و هرگز کسی باید ندارد از بسکه درین کار را مبارزان نامدار سپید
 نیل سوار با مرکبهای بیشمار گشته گشته اند ای راجه کرن خیلی از دشمنان را و
 ارجن و سری کرشن را به تیر مغلوب ساخته بود و در گشتن آنها هیچ خیر نگذاشته
 بود اما بطالع بر خستیدان آمد که نگا بهانی آنها کرد و مارا بگشتن داد این همه
 راجهای نامدار کبیر مقدار چم کردار اند را اعتبار برن اثار که میخکس ایشان را
 مغلوب کرده بود و بجهت مطلب و دعای تو آمده بودند همه را پانزدان مسافر
 راه فنا ساختند اکنون ترا اندیشه مند و عکسین نباید بود که همه روز روزگار
 یکسان نباشد و طالع ما این تقدیر شده بود و اتم دعای این کس حاصل
 نباشد و در خود من سخن را از شل شنیده و آن همه بدیهایی خود را بخاطر آورده

نفسهای سرد از دل برکشید و دلش از کارزار افتاده بود و سرتراشت از سنج
 پرسید که چون کرن در کارزار بروست ارجن کشته شد مروان لشکر سپهر را چه
 حال پیش آمد سنجی گفت که خاطر خود را متوجه ساخته بشنو که تفصیل این کارزار
 و احوال مردم را بر فرض رسانم چون کرن کشته شد ارجن نعره شیرانه زد و دست
 را بر عظیم فر گرفت و چنان مضطرب حال شده دست و پا گیر و ندید که نه بجمع
 آوردن لشکر برگزیده و نه بکارزار غنیمت توانستند بر پشت مانند بقالار کشتی شکسته
 که بی دست و پا شده تمام توجه در رسیدن بکراانه بکارند و از کشته شدن کرن
 آنچنان دل از دست دادند که غیر از نپاه بستن هیچ چیز دیگر بخاطر ایشان
 نمیرسید و بی کرن حکم گاو دان بی شاخ و ماران بی دندان شدند و بی سلاحها
 و جوشنها ترسان گشته بی شعورانه بر یکدیگر توهم کرده و ترسیده یکی میگفت که بهیم از
 عقب رسید و دیگری میگفت که ارجن از پی درآمده و مضطرب حال
 شده میگرنختند و می افتادند و بعضی اسپان و فیلان را پی زده پیاده شده
 میگرنختند و بعضی فیلان در گرنختن ارا بهار و در هم می شکستند و سواران لشکر
 سواران لشکر را با پایا می ساختند و در دست و پای سواران پیادها بود
 می گشتند و بهین نمرخ میگرنختند و چنانکه جمعی از عمرالان جدا افتاده در
 جنگل پراز جاقوران مردم خوار محنت یافتند مردم قوی کرن در بلا افتادند
 در جود مهن چون دید که مردم لشکر او از بسکه بیم ارجن در ایشان راه یافته
 چنان دل از دست دادند که همه جا بهین ارجن در نظر ایشان می آمد با بلبلیا
 خود گفت که اکنون من کمان در دست گرفته چنان راه بر ارجن بگیرم که او
 قدرت گذشتن از پیش من نباشد و ارجن را با سر کمرش و بهیم را نیز که سدی
 پیغره دارد بکشم و از فرض کینه کرن خود را خلاص سازم بلبان این سخن
 بزرگان در جود مهن را شنیده ارا به اش را بجانب ارجن راند و درین وقت
 بیت و پنجه را کس از مبارزان که ارا به و اسپ بفصل داشتند را در جود مهن

مستعد جنگ شده بایستادند و بهیم و در پشت و منج که چهار گونه لشکر از سوار
 و پیاده داشتند ایشان در شلاق گرفتند و چون بهیم را بنام مادرش بایکدی
 و سپهر گیتی میگفتند بهیم خشمناک گشته گز بدست گرفت اما چون غنیمان او همه
 پیاده گشته بودند و نیز نیکو کاری را در کارزار کار فرموده از ارباب فرود آمد با ایشان
 بکارزار در افتاد و مانند جم غفیل و هلاک ایشان است کشته او در مرگ و گلی داد ایشان
 نیز مانند پیرانها خود را بر آتش کارزار بهیم میزدند و داد و کوشش و سعی میدادند
 و در رنگ خلأق بردست جم خود را بردست بهیم ملاک میبافتند و بهیم
 شکوه که خوابان شکار باشد در معرکه پرواز کنان و دشت و من نیز بهمان
 نوع دیگر تمام بیت و پنجه را به باز را طعمه سلاحهای جان شکار خود میکنند
 و دیگر مردمان لشکر تو این حال را از دشت و من که سردار لشکر بود تا شام نمود
 و دیگر نیز نهاده و از جن نیز بعد از کشتن کرن با مهارت حیان و دیگر قصد کارزار نمود
 و کل و سهد یو و ساک نیز بی هیچ و غنچه بر فوج شکن تاخت آورده بسیاری
 از فیل و اسب و ارباب سواران و دریم آورده با شکن بکارزار در آمدند و ازین
 چون بان و مار تیان روی آورده کمان گاندر یو را بجایشی در آورده همه آنها
 تاب حمله نیاورده روی بگریز نهادند و کل و سهد یو و ساک لشکر شکن شکست
 داده نزد راجه جده پشتر آمدند و حکیمان و شکنندی و پیران در ویدی نیز
 فوجی عظیم را از لشکر تو شکست سفید مهره بانو افتند و چون مردمان لشکر
 و بگریز نهادند لشکر پانڈوان تعاقب نمودند و مانند نرگاوان که عقاب و
 و گیر در آیند چون آنها باز گشته بجنگ بایستادند و چون از آن حال خشکین
 کمان گاندر یو کشته هزاران تیر بر آنها انداخت و در نیوقت گرد و غبار بسیار برخاست
 اما یک شد باز مردمان لشکر و بگریز نهادند و در وجود من تاب نیاورد
 از جن و سهد یو و تیر کاسی الماس کردار پانڈوان را بدوخت و زخمی ساخت
 پس از پانڈوان نتوانست سر راه بر در وجود من گرفت و در وجود من

مردمان خود را زخمی و دل شکسته دیده آنها را دل داد و گفت که من در روی من
 هیچ جانی را از کوه و غیر آن نمی بینم که شاگردی نپا به با نجا بریده و از دست یابند
 خلاص یا بید لشکر غنیمت کم است و از جن و سرکرشین هر دو زخمی شده اند اگر
 اتفاق نموده ثبات قدم بوزیرید بر غنیمت غالب می آیم و اگر بهم خورد دید پاندران را
 یا پال خواهند ساخت پس در نصورت در کارزار کشته شدن ما بهتر باشد چه پال
 چتریان در کارزار کشته شدن واجب است و مقام نیکو یافته میشود و شامه
 چتریان بشنود یک سرگاه بهادری و دلاوری مردمان بیدل را البته مرگ درمی آید کدام
 نادان بی عقل خواهد بود که از مرگ بگریزد و کارزار نکند باین بیم که بنخیم شکست
 شمار از بون خواهد ساخت و هر دو آیین پدران خود را از دست میدهیم و هیچ
 و بالی بزرگتر از که بختین چتری نیست و هیچ چیزی بهتر از کشته شدن در روی نیست
 نیست کسانی که در مقابل غنیمت کشته شدند بقا مهای عالی رسیده اند چون جوهر
 این سخنان با مردم لشکر خود گفت آنها از بسکه زخمی گشته بودند اصلاً سخنان
 او را بخاطر راه ندادند و بگریختند بجای و هر تراشت گفت که درین حال شل
 با وجود مین گفت که درین کارزار تا شاکن که چه مقدار بهادران ابراهیم
 و فیل سوار با مرکبهای خود و پیاده های بسیار کشته شده اند و با ما هم
 و نازک فیلان که دوخته شده و بیک تیر زدن مانند که بهما بزمین افتاده
 جنگ بر دیگر فیلانی که به طرف می گریزند و سلاحهای بهادران که بران سوار
 بودند افتاده اند آنها را مشاهده نمایی اسپان مبارزان خون آلودان نشان
 و بزمین غلطان به بین و بهادران جنگ آزار از فرقه که کرن و از جن
 کشته اند و در رنگ تاریکی رخشان بزمین افتاده اند تا شاکن
 و وجود مین دران حال نام کرن که بر بزمیان می افتد و تا سفت بلای میسوز
 و ازان مصیبت و بد حالی گریه کنان برارای خود بهیوش گشته بنقیاد و هتوان
 و دیگر کوردان آن حال در وجود مین را در یافته و زیاده تی شکوه از جن از کشتن

کرن تماشا کرده بر سر در وجود من حاضر آمدند و در وجود من را دل داده گفتند که
 ارجن اکثر لشکر کوروان بقتل آورده بسرگ فرستاد و کوروان بسیار کم مانده
 اند و جمعی دیگر آفتاب عالمتاب را بغروب نزدیک دیده بامی کرن گفته سحاب
 منزل رو بگریز آورند و کرن بخون آغشته بعد از کشته شدن و بزرگین افتادن
 نیز زیبا میناید و هانا که آفتاب چون بر کرن افتاد و از ساس نمودن آن مسخ
 برآمده است غروب نمیکند بلکه بغسل کردن و در دریای محیط فرو میرود و کرن از کما
 خوبی و نورانی تو گفتی زنده است مردم او را زنده خیال کرده نزدیک بوی
 رسیده از مهابتی که دارد میگریزند اگر چه کرن مانند آتش برافروخته بود اما ارجن
 که حکم ابرو باران داشت آتش او را فرو نشاند و آنکه پانژوان و پانچالان را
 بسلاحهای خود محنت عظیم رسانیده اطراف را بهجوم تیر باران فرو گرفت و در
 عطای سالیان هرگز نیز بزرگانش زخمی نبوده و هر چه پشت همه برای برهمنان
 داشت و جان را نیز از برهمنان بیخ نداشت نمیداشت ارجن او را با پیشش مسافر
 راه قناساخت و او بسرگ رفت آن کرن که پسران تو بامید و اعتقاد و
 طرح دشمنی با پانژوان انداختند امید زندگانی و راحت پسران ترا با خود
 بسرگ همراه بردن میگردید که وقتی که کرن سفر کرد و دریا را از رفتن باز ایستاد
 و آفتاب عالمتاب نیز غروب کرد و دیگر تار که آنرا بلفظ کرده تعبیر میکنند همه
 روشن گشتند و از آسمان زمین صدای غریب برآمد باد بوی حبیبید
 و اطراف را فرو گرفت و در پیای بزرگ در جوش و خروش آمده طغیان کرد
 و کوهها پاره شدند و هر جان داری بود همه را محنت رسید و مشتری منزل
 چهارم که آنرا رو مینی میگویند آمده و اطراف هوا از تاریکی در نظر نمی آمد
 و زمین در لوزه در آمد و ستاره با شعله آسا بر زمین افتاد و جان داری
 که شبها میگردند و طعم آنها خون و گوشت است خوشحال گشتند و چون
 سر کرن را ارجن به تیر جدا ساخت هر جان داری که در هوا و بر زمین بود

بهای بلای فریادها کرد و ارجن بعد گشتن کرن در نظر حاضران بشکوه نشست
 تمام نمود و سری کشین و ارجن بر یک ارا به جولان کنان بی غرغ و در میدان
 می گشتند و از کمال خوشحالی بجهت مسرور ساختن راجه بد بیشتر سفید میکرد
 خود را بنواختند چنانکه از صدای آن زمین و زمان و سرگ بلرزید و از صیبت
 آن آواز کوردان و تمام لشکریان تیر رسیدند و در وجود من و شل را گذاشته
 بگریختند و مردم معرکه در گرد ارجن و سرکشین جمع آمده زبان به تحسین آفرین
 ایشان گشادند و تیرهای کرن که در بدن ایشان جا کرده بود در ستان خودشان
 آنرا بدر آوردند و با خردان و بزرگان فراخور حالت و مقدار یک ملاقات نمودند
 و مدح گویان رویه بزمها نهادند و بنحی باد بهر تراشت گفت که چون از گشته شدن کرن
 مردمان لشکرت قرار بر فرار داده هیچ وجه بقول در وجود من برگشتند راجه
 در وجود من دریافت که مردم همه بجانب منرا می شتابند و شل نیز بر همین آ
 نزد با ضرورت راجه نیز عنان غمیت بجانب منزل تافت و لشکریان نیز با هزاران
 مبارزان لشکریان را در کرباج نیز با فوج فیلان و اسب ستمان و دیگر سوار
 با بقیت السیف سن سکان روان شدند و راجه بادل شکسته و خاطر خسته
 بجانب منزل میرفت و شل نیز علم ارا به پای داده روان شد و دیگر مردمان
 لشکر کوردان نیز ترسان گشته گریان روان گشتند و جمعی کوردان از کار بردارها
 از جن و کرن با یکدیگر مباحثه نموده به طر فی میرفتند و میگریختند و از آن همه
 مبارزان که هزاران هزار بودند هیچکس را تاب و طاقت کارزار ارجن نبود
 و کوردان تمام از گشته شدن کرن از سلطنت و زندگانی و زنان و اموال و
 اسباب میدقطع گردیدند و در وجود من مصیبت نژده آنها را بجهت تمام بجانب
 آورد و همه بهر فلاکت و محنت که بود آمده بزمها رسیدند و بنحی باد بهر تراشت گفت
 بعد از آنکه ارجن کرن را بکشت سری کشین ارجن را در کنار گرفت و از خوشحالی
 با وی گفت که تو مانند اندر که با بجز بر تو بر سر ترا گشته بود بقوت بازوی خود به تیر

بجز مثال کرن را کشتی این گلبنانگ تو در خلأ نق خواهد ماند اکنون این واقعه را
 که جد پیشتر سالها آرزوی تو بود میگویم و بهر سان و خود را از آوا
 این فرض فایز ساز که جد پیشتر هنگام مقابل شدن تو با کرن در هر که حاضر
 آمده از دست کرن زخمی شده و تاب نیاورده بمنزل رفته بود و این
 قبل که در سرکشین ارباب اش را بگیرد و ایند و با دشت و من و جد با من و کل
 و سهد یوز بهیم و سالک گفت که ما دام که ارجن نوید کشتن کرن را بهر راجه
 جد پیشتر بسیار شما همه با اتفاق و در برابر غنیمت با یستید و چون ایشان بنمید
 اطاعت نموده با یستادند سری که پیش ارباب ارجن را رانده بمنزل برده راجه جگر
 را تکیه نموده یافتند و هر دو آرزوی خود شحالی در پای راجه افتادند و راجه از
 خوشحالی ایشان کشته شدن کرن را نمیدر برخواست و سرکشین و ارجن را
 در کنار گرفت سرکشین قصه کشتن ارجن بیان کرد و بعد از آن ششم کنان
 و دوست ادب بهم آورده با جد پیشتر گفت ای راجه درین کار زار که چندین
 بهادران نامدار در راجهای عالی مقدار بلاک گشتند و قوت طالع را تماشا کن
 که تو با همه برادران سلامت مانده اکنون آنچه از خود پیش باقی مانده
 باشد آنرا نیز باید گفت طالع ما یاوری کرد که کرن را که در مجلس شمار از
 با خن در ویدی خنده میکرد و بقتل رسانیدیم اکنون خاک خون او را
 میخور و بدنش به تیرهای الماس کردار شکاف گشته بر خاک ملاک افتاده است
 سنجی باد هر تراشت گفت که جد پیشتر سنجی سری که پیش را شنیده گفت که لب
 بخت ما یاوری کرد و گفت که هرگاه تو بهل رانی ارجن کنی چه عجب اگر ارجن
 کار دیوتها کند پس دیگر باره جد پیشتر دست سرکشین را گرفته او را با ارجن
 خطاب نمود و گفت که ما رو با من گفته و بیاس نیز میگفته است که این که پیشتر
 بزرگ یعنی شما و سری که پیش نرونا را این اند و بجهت محفلت و هم درین دنیا
 جلوه کرده اند از محبت ای سرکشین ارجن همیشه بر دشمنان ظفر منداشته

و از آن باز که تو بهل رانی ازین قبول نموده ما همیشه مظلوم و مظلوم شده ایم
 زبون هیچکس نگشته ایم چه پیش ازین سخن گفته برادر خود که با بسیار دنیای
 سیاه بسته بودند سوار شده بدین کرن که در هر کار از رابا پیش گرفته افتاده بود
 آمد و کرن را با پیش بجای که بدینهای ایشان بنمای ازین شکوه گاه گاه
 شده بود و دیده زبان تعریف سرکشین و ازین کشاو گفته ای سرکشین
 من با برادران خود را صاحب روی زمین خیال کردم که تو صاحبان نگاه بانی
 ماکروی و امر خود در جود من و بان اندوز کرن را گشته یافته از حیات و خلقت خود
 نا امید شد و با بنایت تو کامیاب گشتیم و طالع مایاوری که در سخت مایاوری بود که
 که شما بروشمنان ظفر یافتی و غنیمت را گشتی چه پیش ازین قسم خندان گفتی که
 را تعریف بسیاری کردی با و تراشت گفت که چون راجه چه پیش کرن و پیش
 را گشته شده و دید خود را در عالم دوباره متولد یافت و بهیم دشت من و گشتی
 ز نکل و سوار و سوار که بزرگترین جادوان است و مردم با خیال و سرخی نیک
 مردم پاندوان مبارک با و و تو غایت راجه چه پیش کردند و افتاد و تخمین بسیار
 سری کرشن و ازین نموده در بهار گذشته بخانه ارجح آورد و گنجی گشتی
 راجه از بد سگالی تو این نوع فساد و پاکت مردم رو نموده که از بهل آن بود و
 خلق برخواست اکنون اندیشه مندا شدن و غصه خوردن سودی ندارد بهیم
 بر اجنبیه میگوید که تراشت از شنیدن این واقعه بتفصیل بر جای
 خود بیهوش شده بنیاد و گمانداری زبان در تراشت ما در جود من و
 بمقتضای علمی که بوقوع این واقعه دشت بجز شنیدن این حال هیچ
 روی و او بعد از آن بدو و سنجی راجه در تراشت را در کنار یکدیگر نهاده و
 او پروا نداشت و همین نوع زبان کور و ان گمانداری را دلی داده و
 بر صبر می نمودند و راجه در تراشت از تسلی دادن بدو و سنجی رضا قضا
 داده از جوع تمام نمودن خاموش گشت بیسم پان میگوید که هر کس از جوع

کارزار این دگرین را که حکم مجلس جنگ دارد بخواند و یا بوجه تمام بشنود و او
 آنچه نتیجه جنگ خوب بوده باشد بیاورد و جنگ در بزرگی مثل بشن است که فنا
 ندارد و این سخن را با دو واقعه و ماه و آفتاب و آفتاب فرموده است پس
 باید که این قصه را از روی اعتقاد بشنوند تا هر چه مراد خاطرست بیا بسند
 و چون این قصه در سخن مشتعل است بر توصیف بشن از خواندن و شنیدن
 این قصه مراد بسیار حاصل شود چنانچه از نتایج سپاس و ستایش آفریدگار
 مراد حاصل گردد فقط

غلامنامه مباحثات فارسی پرب هاشتم

صفحه	سطر	غلط	صحیح	صفحه	سطر	غلط	صحیح
۱	۱۳	دوازی	دورازی	۱۹	۱۹	بادمان	بادوران
۳	۲۳	واقع	واقع	۲۳	۲۳	دو	ده
۶	۹	باشه	باز	۱۹	۱۹	میدان نبرد و کارزار	میدان نبرد و کارزار
۹	۲۲	اندیک	آندیک	۴	۱۹	برسرا	برسرا
۹	۷	دست	دست	۷	۷	برجگاه دارند	برجگاه دارند
۱۰	۱۰	زنگالی میکنند	ترک زنگالی میکنند	۱۳	۱۳	مقابل بل	مقابل
۱۱	۵	اولیست	اولیست	۱۳	۱۳	سید	سید
۱۶	۱۶	همه	یا همه	۱۶	۱۶	چون این پسزاده	چون غنرت گریان
۱۸	۱۸	و غیره	و غیره	۱۸	۱۸	توان فوج را هلاک	این پسزاده تود آفرین
۱۳	۷	در باب صالح	که در باب صالح	۱۳	۱۳	ساخت	را هلاک ساخت
۱۳	۱	دشمنی تیر	دشمنی تیر	۱۴	۱۴	شبه تیر	شبه تیر
۱۵	۱۵	از پیش خود	در پیش خود	۱۹	۲۴	مانده ماه	مانده ماه
۱۶	۱۶	پاندهان	پاندهان	۱۶	۱۶	برخال	و برخال
۱۴	۱۴	دگادو جواهر	دو جواهر	۱۴	۲۳	نمی تواند نمود	نمی تواند بود
۱۶	۱۰	لبورت	لبورت	۱۶	۱۶	سکال	سن سکان
۱۲	۱۲	ماران و تال گوال	قوم ناراین قوم گوال	۱۲	۲۸	بسته تیر فوج من	بسته تیر فوج من
۱۵	۱۵	دو عقب کرت بروش	دو عقب کرت برایش	۱۵	۱۵	سنگان	سنگان
۱۷	۱۷	ولایت بدر	ولایت بدر	۲۲	۲۲	سینه تیر فرو پاشیده	سینه تیر فرو پاشیده
۱۷	۱۷	سکسن	سکسن	۲۲	۲۲	فوج سکان	فوج سکان

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۲۹	۸	شیمہ تیر	تیر تیر	۲۱	۲۱	تیر باران کردہ	تیر باران
	۳	حکم سدی	حکم سدی - سدیمینی	۲۲	۲۲	ماندی تیر باؤ تا تیر باؤ	و باؤ تیر باؤ تا تیر باؤ
			بازداشت و کوہ میان			انداختہ یا تیر باؤ	انداختہ تیر باؤ
			دو موضع و بالفم دوی	۲۳	۲۳	برآمد	بر آورد
			صراح -	۳۲	۶	کہ بجو اہر مرصع	بر تاج کہ بجو اہر مرصع
	۱۴	س سکان چہ طرح	بائن سکان چہ طرح	۸	۸	بج تیر بر خرطوم و چار	بج تیر بر خرطوم و
		بازی انداختہ اند	بازی انداختہ نمی توانستند			تیر بر پائے	چار پائے -
		بہی توانست دید	دید -	۹	۹	باز و سورا و زن جدا	و باؤ و سورا و زن جدا
۳۰	۹	چو بہ کہ برگردن	چو بہ کہ برگردن اسپان			ساخت	ساخت و کشش تیرش
		اسپان ارا بہی باشد	اراہی باشد				کسانکہ در پس او
	۱۶	شیمہ تیر	تیر تیر				مخافلت میکردند
	۴	تیر ہای الماس کرد					بکشت -
		از خود و جوشن ہا	بہ تیر ہای الماس کرد از خود	۱۲	۱۲	بشن	بشن را
		از بدن جدا انداختہ اند	جوشن ہا از بدن جدا انداختہ اند	۱۳	۱۳	برکان	بجھٹ پال
	۶	و او نیز بہ بی ہمتی	او نیز بہ بی ہمتی	۱۴	۱۴	جنگ آنرا	جنگ آزما
۳۱	۱۲	و اسو ستھامان یک	بر سو تھامان یک نیز زد	۱۶	۱۶	بر فیاض	بر آورد بر فیاض
	۱۶	تیر بروے زد	نہ کمان اورا برید و	۲۱	۲۱	مکل داد بالکل کلنگ دکھا	یکل و بالکل کلنگ
		تیر بروے زد	نہ کمان اورا برید و			تیر ہا بردن برد او بھناد	و بھناد تیر ہا بردن برد او بھناد
			اسو ستھامان اسپان یک	۱۴	۱۴	وسہ تیر سینہ دہا زوے	تیر ہا بردن برد او بھناد
			در رتھو لبتہ کمان دیگر			سید یورا	و دوتا سن بھناد و سہ
			گرفتہ اورا در زیر تیر ہا				تیر سینہ و ہر دو بازوے
			نز گرفت				سید یورا
	۱۹	ہشتم حصہ	ہشتم حصہ از ہشتم حصہ				

صفحه	سطر	خط	صحیح	صفحه	سطر	خط	صحیح
۲۰	۲۰	برچه برچه کرده	برچه برچه کرده بسیار	۲۰	۲۰	برچه برچه کرده	برچه برچه کرده بسیار
			دو شاس هر یک تیرا				دو شاس هر یک تیرا
			لبسته تیر بریده				لبسته تیر بریده
۲۱	۲۱	از پی آن بیک تیر	از پی آن سید لورا	۲۱	۲۱	از پی آن بیک تیر	از پی آن سید لورا
			زخمی کرده به نه تیر				زخمی کرده به نه تیر
۳۶	۳۶	سه تیر	نهی تیر	۳۶	۳۶	سه تیر	نهی تیر
۴	۴	۱	او	۴	۴	۱	او
۵	۵	سید	تتید	۵	۵	سید	تتید
۹	۹	مانند برای یک بار و در	مانند برای یک بار و در	۹	۹	مانند برای یک بار و در	مانند برای یک بار و در
			سید تیرهای کرن را تیر				سید تیرهای کرن را تیر
			های خود برید بعد از آن				های خود برید بعد از آن
			بر آسمان از مجموع هر یک				بر آسمان از مجموع هر یک
			کرن				کرن
۱۰	۱۰	بعد از آن کرن	بعد از آن کرن	۱۰	۱۰	بعد از آن کرن	بعد از آن کرن
۱۱	۱۱	از اسامی	از اسامی	۱۱	۱۱	از اسامی	از اسامی
۳۸	۳۸	سید	سید	۳۸	۳۸	سید	سید
۱۵	۱۵	سخت تیر	سخت تیر	۱۵	۱۵	سخت تیر	سخت تیر
۲۹	۲۹	از خشم بریر آمده	از خشم بریر آمده	۲۹	۲۹	از خشم بریر آمده	از خشم بریر آمده
۱۱	۱۱	مرا خبر	مرا خبر	۱۱	۱۱	مرا خبر	مرا خبر
۱۴	۱۴	تو دیر	تو دیر	۱۴	۱۴	تو دیر	تو دیر
۱۰۹	۱۰۹	هفت تیر بر چرخین	هفت تیر بر چرخین	۱۰۹	۱۰۹	هفت تیر بر چرخین	هفت تیر بر چرخین
		تیر بر بست سین و	تیر بر بست سین و			تیر بر بست سین و	تیر بر بست سین و

صفحه	سطر	غلط	صحیح	صفحه	سطر	غلط	صحیح
۲۵	۱۱	بر سر سنانک	بر سر سنان توکی	۵۰	۵۰	چنانکه در شب برایش	چنانکه در وقت برایش
۲۶	۱۴	محافظة کرن	محافظة سکھین	۳۳	۳۳	بکند	بکیند
۲۷	۳۰	بشش تیر کمان و پهلوان	بشش تیر کمان و علم	۳۳	۳۳	خواهند	خواهید
۲۸	۵۱	و اسپان و پترش را	و ملبان و اسپان را	۵۱	۵۱	ای صاحب لایت پندش	ای صاحب برو لایت
۲۹	۵۱	بریده و کشته انداخته	بریده و کشته انداخته	۵۱	۵۱	دو فوج دشمنان	دو فوج دشمنان
۳۰	۵۱	بیک تیر حریفش را بخت	بیک تیر حریفش را بخت	۵۱	۵۱	فوج دشمنان	فوج دشمنان
۳۱	۵۱	تیر هفتم را که جان را بود	تیر هفتم را که جان را بود	۵۱	۵۱	و کرب و بود کرت بر	و کرب و بود کرت بر
۳۲	۵۱	بقصد و رجوع من نداشت	بقصد و رجوع من نداشت	۵۱	۵۱	دشمن همین نه مرد ایم	دشمن و تمام فوج من همین
۳۳	۵۱	سوسته همان آنرا نیز	سوسته همان آنرا نیز	۵۱	۵۱	نه مردیم	نه مردیم
۳۴	۵۲	در هوا هفت پاره کرده	انرا هشت پاره کرده	۵۲	۵۲	که با خود	که با خود
۳۵	۱۰۹	دو دهنه سیر بر این ده	سه تیر بر این ده	۱۰۹	۱۰۹	نسبت	سبب
۳۶	۱۰۹	از پیران هشت تیر بر	پیران آن نیست تیر بر	۱۰۹	۱۰۹	همه وقت	اگر همه وقت
۳۷	۵۳	و باز تو اتر تیر را بر این	و باز تو اتر تیر را بر این	۵۳	۵۳	قادر و تیر اندازان	قادر و تیر اندازان
۳۸	۵۳	را زخمی ساخت	را زخمی ساخت	۵۳	۵۳	چنان	چنانم
۳۹	۵۳	یک صد و نو تیر	یک صد و نو تیر	۵۳	۵۳	شود در را	شود در را
۴۰	۵۳	جدا من	جدا من	۵۳	۵۳	مدرسینی	مدرسینی
۴۱	۵۳	سجده را	سجده را	۵۳	۵۳	پسران بر کار سر	پسران تا ز کاسر
۴۲	۵۳	و با خود گفت که او	و آن کرن را که او	۵۳	۵۳	مزیب بود	مزیب بود
۴۳	۵۳	هزار دست	هزار دست	۵۳	۵۳	بے سامانی احوال	بے عقلی
۴۴	۵۳	گذرانید و او را دیدید	گذرانید و او را دیدید	۵۳	۵۳	هر سه حاکم	هر سه حاکم
۴۵	۵۳	لبث و کرنا	لبث و کرنا	۵۳	۵۳	آزاد بشن	آزاد بشن
۴۶	۵۳	پر سرام	پر سرام	۵۳	۵۳	از هیچ کس کم بدان	از هیچ کس کم بدان

صفحه	سطر	خطه	صحیح	منفی	سطر	خطه	صحیح
۶۵	۱۰	دلا ساسے کرد بکن	دلا ساسے او بکن	۱۱	۱۴	ای تل من قرا اندر	ای تل من مانند تو در
۶۶	۱۵	بر دلش	رو دلش	۱۱	۱۴	بیشمار	بیشمار
۶۷	۱۰	بشیه تیر	تنه تیر	۱۱	۲۳ و ۹	سلقان	بلقان
۶۸	۸	راچا	راجا	۱۱	۱۱	از خصم تندی که	از خصم تندی که
۶۹	۹	دیگر	دیگر	۱۱	۱۰	بسر بر می آید	بسر خود بر می آید
۷۰	۲۲	سانک	سنا تنگی	۱۱	۲۲	اشتر با	اشتر با
۷۱	۱۱	مرا آرام دلا ده است	مرا از شر آرم داد است	۸۵	۲۰	سحقان	بلقان
۷۲	۱۹	اندر که محافظت	اندر است که محافظت	۱۱	۱۲	ششیده	ششیده
۷۳	۳	دکوروان راهم	آدم کوروان را	۱۱	۶	اکه که بر دستان	کیکه راجه راجک
۷۴	۵	بیراته	براست	۱۱	۱۶	بکماند	بکماند
۷۵	۲۰	صد دلو	صد ده	۱۱	۱۶	مروم ولایت بکن	یعنی
۷۶	۴	سلمان	بلقان - در ترکی است	۱۱	۱۱	مانند طائفه سودراند	مانند طائفه شوزند
۷۷	۱۸	نراغ	نراغ	۱۱	۲۳	نیم کار و جمه	نیم کار و جمه
۷۸	۳	می نماید	می نمایم	۱۱	۳	جم و پوران	جم و پوران
۷۹	۵	این صد	که این صد	۸۹	۶	برن باد تبار	برن باد بوتابا
۸۰	۶	بالا و بگوید	میداندا و بگوید	۱۱	۹	سالمو	شالو
۸۱	۲۳	بخاطران	بخاطران	۱۱	۱۰	در رک کونی	بشم بوده اند از غیوم
۸۲	۱۸	شبه تیر	تنه تیر	۱۱	۸	کاموج و شک	کاموج و شک
۸۳	۲۰	شبهه	تنه با س	۱۱	۱۲ و ۷	دو دیگر و اسب در کوه	دو دیگر و اسب در کوه
۸۴	۱۵	خوشحال	خوشحالم	۱۱	۱۲ و ۷	و تاثیر قوت بر جان	و تاثیر قوت بر جان

صفحه	سطر	غلط	صحیح	صفحه	سطر	غلط	صحیح
۱۹	کبد	گبنده	۰	۰	آنها را زخمی ساخته	۰	۰
۱۲	می آید	می زند	۲۳	۰	سه صد بار	۲۳	۰
۲۳	س سکان	سین سکان	۱۱	۹۹	انفرب	۱۱	۹۹
۹۲	گفت که	گفت که از شکله تو این	۱۶	۱۰۲	کارزار	۱۶	۱۰۲
۰	۰	را از سین سکان	۱۳	۰	شبهه سیر	۱۳	۰
۰	۰	ببین چنانکه کتاب را بر	۱۵	۱۰۴	پنجاه کس را از ان	۱۵	۱۰۴
۰	۰	پوشیده شود از شکله	۰	۰	پسران تو مع پانزده	۰	۰
۰	۰	ازین همچنین شکله در	۰	۰	پسران تو	۰	۰
۰	۰	در یکا نیم بران غرق است	۰	۰	۰	۰	۰
۰	۰	شکله گفت که -	۱۰۶	۱	شبهه	۱۰۶	۱
۶	فکره دیگرین کاین	دیگرتشای کین	۲	۱۰۷	بشیهای	۲	۱۰۷
۱۷	محمد دلس	مشیه دلس و	۲	۱۰۸	سلح خانه	۲	۱۰۸
۲۱	بنگامانی	بنگامانی	۳	۱۰۹	کسده	۳	۱۰۹
۹۱	بگونی و	بگویی و	۵	۰	سرگشته	۵	۰
۹۸	سی تیر	سه تیر	۱۹	۰	شبه	۱۹	۰
۸	ساک	شتانیک	۱۵	۰	شبههای	۱۵	۰
۱۳	نقل سی تیر	نقل سه صد تیر و شتانیک	۱۹	۰	لشکر او	۱۹	۰
۰	۰	هفت تیر	۱۳	۰	شبه تیرها	۱۳	۰
۰	۰	کارگران سلاهای	۹	۱۰۹	پیش پیش رفتند	۹	۱۰۹
۰	۰	بیتزدستی	۹	۱۱۳	بد شتر را	۹	۱۱۳
۹۸	یارده تیر بر هر کدام	سه صد تیر بر هر کدام	۱۱	۰	شبه تیر	۱۱	۰
۰	۰	از آنها	۱۸	۰	بیت دیک	۱۸	۰

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۱۱۵	۵	دنگل و سپید پیش گذشتہ	داز لکل و کندو گذشتہ	۱۲۸	۱۵	چون بھیم و جہ شہر بر	چون بھیم و جہ شہر بر
"	۱۹	چرو و ہن راتیر بسیار زد	راتیر بسیار زد	"	"	دیاندان و سر بجی	دیاندان و سر بجی
"	"	چوننا بھیم از مردم با یک	چوننا بھیم از مردم با یک	"	"	ہمہ لشکر بارادریز تیر	ہمہ لشکر بارادریز تیر
"	"	دیکھی و مردم مجہ و بسیار	دیکھی و مردم مجہ و بسیار	"	"	فرد گرفتند و رو بگریز	فرد گرفتند و رو بگریز
۱۱۷	۱۳	قرض زدن	قرض زدن	"	"	نہادند	نہادند
"	۲۰	سرکہ	سرکہ	"	"	براند براند	براند براند
"	۲۲	کاہوجان	کاہوجان	"	۲۳	ہشت تیر بزرکل	ہشت تیر بزرکل
"	۶۵	بسیاری را از مردم	بسیاری را از مردم	"	۱۰	تیر ہاے کبر	تیر ہاے کبر
"	"	کانوج و سکتین	کانوج و سکتین	"	۱۱	بضر ب تیر ہاے شنبہ	بضر ب تیر ہاے شنبہ
"	"	دیک تیر بسیار	دیک تیر بسیار	"	۱۷	سی تیر	سی تیر
"	۱۶	ادب و دست و من	ادب و دست و من	"	۵	زبان دقت ایشان	زبان دقت ایشان
"	"	دوید	دوید	"	۱۳	تو خیال مرا	تو خیال مرا
"	"	پس کمان را انداختہ	پس کمان را انداختہ	"	۱۲	ہشت اربابہ پر تیر	ہشت اربابہ پر تیر
"	"	لبس و ہر شت و من	لبس و ہر شت و من	"	۱۳	کہ ہر یک را ہشت	کہ ہر یک را ہشت
"	"	دویدہ	دویدہ	"	"	گادیکشیدند	گادیکشیدند
"	۲۲	واو کوشش زدن	کوشش زدن و کشتن	"	"	انداخت	انداخت
"	"	و کشتن در کشتان	در کشتان دارد	"	۳	می نماید	می نماید
"	۳	شیبہاے تیر	نہ ہاے تیر	"	"	تابع خود سازد	تابع خود سازد
"	۱۳	نکاشتہ اند	نکاشتہ اند	"	۹	کمان تو	کمان تو
"	۱۷	بر سر اجہ جہ شہر	بر سر بھیم بانس در	"	۴	منشک	منشک
"	"	در دست میزند	در دست می آید	"	۳	نمیدانی	نمیدانی
"	۱۸	راہ را بزند	بھیم را بزند	"	۴	افتادہ اورا	افتادہ اورا
"	۲۳	ہمہ کھو ہنی	سہ کھو ہنی	"	۱۱	"	"

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۱۵	۱	اور او ساخت	اور او ساخت	۱۵	۱	خود	خود
۱۲۶	۲۰	اور بقتل رسانی	اور بقتل رسانی	۱۲۶	۱۳	ہزار فیل	وہ ہزار فیل
۱۵۳	۲۵	تاحال وہی راستہ	و تاحال وہی راستہ	۱۵۳	۱۴	وہیم ہزار تیر از ان	وہیم ہزار تیر از ان
		کرده	کرده اند			لشکر بہر راقر گاہ	لشکر بہر راقر گاہ
۱۵۴	۱۸	و مانند کان و دندان	و مانند کان و دندان			بہرست راقر گاہ	بہرست راقر گاہ
		مثل تیر باست	مانند کمان و دندان			پناہ جاسے شد	پناہ جاسے شد
		مثل تیر باست	مثل تیر باست		۱۳	ہشت تیر	بہشت تیر
۱۵۵	۷	ہیچ از	ہیچ کس از		۱۵	خست تیر	قصت و چار تیر
	۱۱	کرب	کرب پانی کر یا جہ		۱۸	سی تیر	سہ صد تیر
۱۵۶	۱۱	کہ کشتی سلاخ خود	کشتی سلاخ خود		۱	کرن تنہا آن	کرن تنہا آن
۱۵۹	۱۷	ہر خیز خوشحال شد	خوشحال شد			را کہ کارزار مینودند	را کہ کارزار مینودند
۱۶۲	۲	بہیم	ارجن			دیو تا دسدہ و چارن	بر جا نگاہ سدا
	۵	اسو سٹھان باہر	اسو سٹھا باہر			ہر جا نگاہ سدا	ہر جا نگاہ سدا
	۶	شکن برسدیو	سدیو بر شکان		۳	مشاہدہ نمودہ و دیو	مشاہدہ نمودہ و دیو
	۷	شیشہای تیر	تنہ ہائے تیر		۱۴	بانہای ارا بہا	بایہای ارا بہا
	۱۳	دانو جا بہر لیلاس	دانو جا بہر لیلاس		۱۴	انفون	انفون
		کردار و تیغ خیر لکھیا	کردار و تیغ خیر لکھیا		۱	مطر شدہ می آید	مطر شدہ می آید
		واسپان ارا بہ کر با	پس از ان محافظان		۱۶	بہیم	بہیم
		جارج را ہلاک ساختہ	پس از ان محافظان		۲۰	خوشحال میشوم و ہم	خوشحال میشوم و ہم
		راکتہ	راکتہ			ترساک میگرویم	ترساک میگرویم
	۲۱	خورد و بزرگ	خورد و بزرگ		۱۸	بارجن	بارجن
۱۶۵	۱	ہشت ارا بہ	بہشت ارا بہ		۱۶	اسپانی ایشان را بکشت	اسپانی ایشان را بکشت

صفحه	سطر	غلط	صحیح	صفحه	سطر	غلط	صحیح
۱۶	۱۸۴	خجکویان توار سبگان	نود و خجکویان توار سبگان	۱	۱۸۴	سزول زتن جدا ساخت	سزول زتن جدا ساخت
۲۱		مانند دیو لوتا	مانند سید قهوه مردان			درین وقت برگشته پس از آن بسیار فیل	درین وقت برگشته پس از آن بسیار فیل
۲۳		رسید	رسیده			دکرن	دکرن
۳	۱۸۶	یکتر از شش صد بار فیل	یکتر از ده صد بار فیل			شنا نیک پس لکل کشته	شنا نیک پس لکل کشته
		سوار از ملیحان	فیل سوار از ملیحان			دسبایک پس لکل کشته	دسبایک پس لکل کشته
۵	۱۸۷	درخت کتم	درخت کتم			زود پس لکل کشته	زود پس لکل کشته
۲۳		دیر بیا سون و یک کسر	دیر بترت سو و یک کسر			بیا ساخت درین وقت	بیا ساخت درین وقت
		بسیار انداخته	کهر بسیار انداخته			بر کهر سین پس کمرن	بر کهر سین پس کمرن
۳	۱۸۵	آخنان شترن از تن	آخنان شترن زتن جدا	۱۵	۱۸۵	کاجه فیل	کاجه فیل
		دیر و شست دمن را	کرد که شناختی درخت را			تارک سرد ذوق من کلمه	تارک سرد ذوق من کلمه
			از تیر جدا کنند و بر سین کمرن			یعنی چانه بجا براندن را	یعنی چانه بجا براندن را
			رنگه او گشته شده بودند			کلان دخر	کلان دخر
			تیر باران کرد و از تیر	۶	۱۸۶	شکب	شکب
			ساک کشته شد کمرن از			و هنر بید یعنی علم کمان	و هنر بید یعنی علم کمان
			مردن پس کمرن کشته بر	۸		آپ پچمک	آپ پچمک
			ساک تیر انداخت آن			که هر سه را مانند ابروت	که هر سه را مانند ابروت
			تیر را شکندی بریده			دسورتی نام ماده گاو	دسورتی نام ماده گاو
			تیر بر کمرن زود از آن	۱۱		و هستانیتی	و هستانیتی
			علم و کمان کمرن را برید			و دیان و راجسان	و دیان و راجسان
			کمرن کشته شد			و پشکان	و پشکان
			را بجهی ساخته سر کمر	۱۲		و پشکان	و پشکان
			و صرغفت دمن را جدا			و پشکان	و پشکان
			ساخت			و پشکان	و پشکان
۱۹	۱۸۰	هفت تیر	شصت تیر	۱۴		و پشکان	و پشکان
۵		بران شش بباد	بران یازده بباد	۱۸		و پشکان	و پشکان
۱۳		بر دیگر	بر دیگر دشمنان دودند			و پشکان	و پشکان
۱۸		بر کرانه رانده	بر کرانه رانده			و پشکان	و پشکان
		پسر نکل	پسر نکل	۲۰		و پشکان	و پشکان

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۱۸۸	۵	درب کا پھیل	دوسورت کا پھیل	۱۸۵	۴	شناسائی کہ دروغ	شناسائی کہ دروغ
۱۸۹	۹	بزدان نمودن	بزدان دناخن	۱۸۶	۵	جہاں نازک	جہاں نازک داشت
۱۹۰	۱۸	آخزان از آخزان	اگر کبکامی و جہنم	۱۸۷	۶	داشت کرن رابود	داشت کرن رابود
۱۹۱	۱۸۹	شیمای	تنہ ہاسے	۱۸۸	۷	بروے انداخت	بروے انداخت
۱۹۲	۲۳	از جنبیدہ	از ساکن و جنبیدہ	۱۸۹	۸	تمام پروزد پس را	تمام پروزد پس را
۱۹۳	۲۲	خالے	خال	۱۹۰	۹	نود میر شل دید و جہم	نود میر شل دید و جہم
۱۹۴	۱۳	غرض	غرض	۱۹۱	۱۰	انراخت	انراخت
۱۹۵	۶۵	اجن نیز شبہای تیر	اجن نیز تنہ ہای تیر	۱۹۲	۱۱	تیری چند	تیری چند
۱۹۶	داد	داد	دادہ بسیاے را و لشکر	۱۹۳	۱۲	دشمن را بقاعدہ	دشمن را اگر بقاعدہ
۱۹۷	۸	از انجملہ بر سکین	از انجملہ یک تیر علم	۱۹۴	۱۳	مانند اندر کہ میج	مانند اندر کہ میج
۱۹۸	۱۳	ہشت تیر و باز و تیر	ہشت تیر و باز و تیر	۱۹۵	۱۴	نیکو کاری کا	نیکو کاری کا
۱۹۹	۳	دست بر اعضا ردن	دست بر اعضا ردن	۱۹۶	۱۵	در زمین فرو رفتہ بود	در زمین فرو رفتہ بود
۲۰۰	۶	بر سر کیشن زد	بر سر کیشن زد و باز	۱۹۷	۱۶	آزاد آوردن فراستہ	آزاد آوردن فراستہ
۲۰۱	۰	تیر ارجن را داز ہر از ہر	تیر ارجن را داز ہر از ہر	۱۹۸	۱۷	نیکو کاری کا	نیکو کاری کا
۲۰۲	۰	را بر اعضا نازک نہ فی	را بر اعضا نازک نہ فی	۱۹۹	۱۸	جز از غایت نیکو کاری	جز از غایت نیکو کاری
۲۰۳	۱	بادہ تیر	بادہ تیر	۲۰۰	۱۹	نکودہ	نکودہ
۲۰۴	۱۸۹	دوازده تیر بر ارجن	دوازده تیر بر کیشن	۲۰۱	۲۰	انراختند	انراختند
۲۰۵	۰	تیر بر کیشن زد	تیر بر کیشن زد	۲۰۲	۲۱	انراختند	انراختند

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۱۰۲	۱	آرزو داری سنجی	آرزو داری کرن			.	با ارجن گفت کہ
		باد ہر تریدہ گفت کہ	سنجھائے سرکشین			.	باتیسرہ بوتسا
		چون سری کرشن	راستیندہ از شرم			.	کرن را بکش
		با کرن این سخن	سرفرد کردہ، سیح			.	سنجی باد ہر تریدہ
		گفت	جواب نداد از شرم			.	کہ چون سری کرشن
		.	لب مارا گزیدہ			.	این سخن گفت
		.	بدست گرفت	۲۳		شش برداشت	شش برداشت
		.	یا ارجن بنگاہ در				
		.	پوست سرکشین				

